

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Katolsk Ugeblad

107. ÅRGANG

4. JANUAR 1959

NR. 1

DET NYE ÅR

Pavens julebudskab

Kirken bliver mig for moderne

Fantasi eller virkelighed

Katekismusværket afsluttet

Julemotivet og den moderne kunst

Biskop Suhr om kirken i Danmark 1958

Meningen med tilværelsen -

Et sted i et af sine værker — jeg husker i øjeblikket ikke mere nøjagtigt hvor — har den store franske digter og seer Paul Claudel, der døde for et par år siden, sammenlignet menneskets vandring gennem tilværelsen med et skib, der pløjer sig frem gennem mulm og nøl: »Hvert øjeblik er der et menneske, der rejser hovedet, trækker vejret, lytter og spejder ud i det store intel, det søger at udforske, hvor langt det er nået, det tænker, ånder dybt, kigger på klokken. »Hvor langt mon jeg er nået? Og hvad er klokken?« Det er vort uudtømmelige spørgsmål til tilværelsen: Hvor langt er jeg nået — hvor langt, hvor længe er der tilbage?

Disse ord kunne i sandhed tjene som en storlået illustration til den nat, hvor nytårsklokkernes toner lyder, hvor et år rinder ud og et nyt lager sin begyndelse. Burde dette billede ikke kunne ruske os op af vor tanke-løshed, få os til at vågne op fra vort routinemæssige dagværk? Men der skal imidlertid både profeter og seere til for at få os til at tænke på tilværelsens store, simple grundprincipper — det, der ligger os allernærmest, det agter vi som regel allermindst på. »Du undrer dig slet ikke over, at du lever,« siger Claudel et andet sted. Og du undrer dig slet ikke over, at dit liv svinder bort i tidens strøm, som om man havde skåret pulsåren op på dig, rinder bort ganske umærkeligt. Det er den bortsvundne tids hemmelighed?

Du bøjer dig ned over dit sovende barn og ser, hvor roligt det trækker vejret i søvne (bamsen, der var en gave fra julebarnet, bevæger sig i takt med åndedraget). Tænk, hvor tiden iler — inden du ser dig om er »den lille« blevet stor. Kort før jul stod du igen — som hvert år — ved dine forældres grav, og på vejen gennem kir-

Kongernes Tilbedelse (Antemensale fra Løgumkloster, 13. årh. Nationalmuseet).

kegården strejfede dit blik på ny navnene på en hel del mennesker, som du har kendt og som var yngre end du, da de måtte forlade denne verden. Og fik du måske ikke selv for ganske nylig et alvorord med hjem fra lægen? Livets forgængelighed? Sludder. Vi er tilbøjelige til at slå det hen — og dog må vi aldeles ikke knibe øjnene i for

denne sandhed — tværtimod: vi skal være modne, klare, nøgterne. Sådan er livet!

Har du mon nogen sinde slået på en bro over en rivende strøm? Livet er som denne strøm, hvis bølger uafledeligt glider uden om bropillerne. Ustandseligt, uden stop, raser vandet af sted. Vi er græs, der visner, siger

skriften. Og et andet sted: Vi bor i lelle og har her intet blivende sted. De ringende klokker fra kirketårnene, det tikkende ur på din arm, det pulsende ur i dit hjerte (og måske begynder det endda så smdt at gøre knuder!) — Alle disse ting er udtryk for et og samme: de minder dig om livets flygtighed. Og når vi skal være ærlige, så ved vi jo også godt, at papirguirlanderne og nytårsnats forløjne stemning er for intet at regne mod stjernernes lause sprog og mod deres evige alvor.

*

Der er noget skønt, noget ophøjet over denne alvor — men man kan spørge sig om, hvorvidt det faktisk er kristent. De gamle hedninger var jo også klar over, at livet var flygtigt, at alt fik en ende. Livsalvoren fik først sit kristne præg gennem den viden: at strømmen et eller andet sted fører os ind til bredden. Der eksisterer en evigheds bred. Vi er allesammen undervejs, men med hver time, der går, kommer vi evigheds bred nærmere. En ven af mig formulerede denne tanke på sin julehilsen til mig således: »Måske bringer det kommende år mig over i evigheden — i hvert fald et skridt videre.« Det aner vi ikke. Og det er vel i grunden også lige meget, om min time kommer i 1959 eller 1960. Det, der tæller, er jo dog, at vi lever ansigt til ansigt med evigheden, og at Vor Herre finder os vågne.

Evigheden — d e t er meningen med tilværelsen, med tiden her på jorden. Men for at kunne tyde tidens tegn, da må vi gøre endnu et skridt. Der bliver først mening med tiden, den bliver først afklaret, den får først sin mening med navnet Jesus. Det er, som om det er et tilfælde, at det borgerlige år tager sin begyndelse på oktavens til julefesten, på den dag, da »barnet fik navnet Jesus«. For os troende mennesker er dette tilfældighedernes sammentræf af symbolsk betydning: meningen med tiden hedder Jesus. Det er rigtigt, at de enkelte epoker og afsnit i historien, i livets virkelighed, løber efter deres egne udviklingsbaner og love (eller i hvert fald for vort menneskelige blik synes at gøre det!) og netop nu ved nytårstid er aviserne fulde af politiske, økonomiske og kulturelle udsyn og kommentarer. Alle disse spørgsmål har selvfølgelig deres betydning, der er en mening med dem. Men de kommer i anden række, der er »perifer«. Fra det øjeblik, da Guds Søn blev menneske, er han midtpunktet og »i ham er al fylde«, som det hedder i Kolossenserbrevet. Alt er skabt ved ham og for ham — alle ting har deres beståen i ham.

Derfor vil vi med ærefrygt og i ærbødighed skrive hans velsignede navn på det ny års pande. Vi kristne ved nøjagtigt lige så lidt om, hvad fremtiden bærer i sit skød som de andre. Vi har ingen anelse om, hvad det ny år vil bringe, hverken inden for vore egne fire vægge eller ude i den store verden, om at det bliver sorg eller glæde. Gud alene ved det, og han vil føje alt, som det tjener os til bedste. Men eet vil vi stræbe efter, ærligt og efter evne: vi vil leve det år, der nu

kommer, i Jesu navn. I skæret fra hans lys vil vi træffe vore afgørelser. I lydigthed mod hans kirke vil vi leve og indrette vort liv. Med blikket rettet på ham vil vi tage vort daglige kors op. Troen på ham skal sætte os i stand til

at klare den store prøve: at gå bort i fred, når han kalder ad os, eftersom hele vor tilværelse, hele vort liv — om vi lever eller vi skal dø — afspejler sig i ham og tilhører ham — tidernes, årenes, livets Herre. F. H.

Augustus - en biperson

Julenat nævnes hans navn fra alverdens prædikestole, ganske vist kun som en slags bifigur til en større begivenhed, men dog så tydeligt, at enhver kristensjæl bider mærke i det. Og det kan kejser Augustus så endda takke en forfatter for, som hele sit liv igennem forblev ukendt for den store verden og hvem en eventuel kejserlig efterfølger højst sandsynligt ville have ladet henrette, nemlig evangelisten Lukas, den indleder det andet kapitel af Kristi livs historie med ordene: »På hin tid udgik fra kejser Augustus en befaling...«. Denne befaling, denne udskrivningsordre var i og for sig slet ikke noget ekseptionelt — den skulle bare danne grundlaget for mere effektive skattelister. Skæbnen — også kaldet verdenshistorien — spinder sine tråde på uberegnelig vis — ordrer bringes ud med militære stafetter eller over en meterhøj sendermast — resultatet er det samme. Flere århundreder før Augustus levede der i Judæa en profet, som under en vision skrev ned, at Messias skulle fødes i Bethlechem. I Nazareth lever der et fattigt, ungt par af Davids slægt — de skænker det ikke nogensomhelst tanke at gå til Bethlechem, når den forventede familieførelse skulle finde sted. Kejseren i Rom har ikke den allerringeste anelse, hverken om den gamle profets gådefulde snak eller om det jævne tømmer-

mandspars eksistens i Nazareth. Hans mandtalslisteordre, der »tilfældigvis« tvinger Josef og Maria til at begive sig af sted til Bethlechem, falder »tilfældigvis« sammen med profetens udsagn.

Intet er mere uhyggeligt end verdenshistorien. Her handler mennesket efter sin fri vilje — den ene træffer sine afgørelser i øst, den anden i vest — men et eller andet sted, på et eller andet tidspunkt flyder disse linier sammen — sådan som det er forudset århundreder i forvejen.

Men man bør af den grund ikke lade sig unødigt forskrække af udviklingen, af historiens gang. Thi der er en »der ved, når jeg sidder og når jeg står op« — også de, der mener, at de dirigerer verdenshistorien, er nemlig kun skakbrikker i en højerets hånd.

Men lad os blive ved juleevangeliets biperson, kejser Augustus.

Det er ikke altid, at Vor Herre — hvem selv djævelen tjener — vælger sig helgener til at udføre sine planer. Datidens kulørte litteratur har vidst at sige Augustus en hel del mindre pæne ting på. Han var som hersker, i hvert fald i begyndelsen, da han ikke sad helt så fast i sædet, mindre kræsen i valget af sine midler, når det gjaldt om at borteliminere modstanderne. Han var en romersk hedning med alt, hvad dermed fulgte af vantrø og forvirring. Han lod rejse en hel del temp-

Festen for Herrens Omskærelse

Det ny års livsprogram

Højtelskede! Guds, vor Frelsers nåde er åbenbaret for alle mennesker og lærer os, at vi skal forsvare ugudelighed og verdslige begæringer og leve tugtigt, retfærdigt og gudeligt i denne verden som de, der forventer det salige håb og den store Guds og vor Frelsers Jesu Kristi herlige tilkommelse, som har hengivet sig selv for os for at forløse os fra al uretfærdighed og rense sig et ham velbehageligt folk, som er nidkært til gode gerninger. Tal dette og forman i Kristus Jesus vor Herre.

EPISTEL, Titus 2, 11-15

Navnet over det ny år

På hin tid, da otte dage var omme, og barnet skulle omskæres, blev hans navn kaldt Jesus, som det var kaldt af englen, førend han undfangedes i moders liv.

EVANGELIUM, Lukas 2, 21

ler for guderne i det gamle Rom, og under ham begyndte tendensen til så småt at rejse templer for de romerske imperatorer og at vise disse guddommeligt hyldest. Hermed lagdes grunden til de senere kristenforfølgelser, altså med andre ord til det første sammenstød mellem kristendommen og den verdslige magt, der så ofte i verdenshistoriens løb har vist tendens til at ville lade sig tilbøde. Augustus indså allerede de sygdomssymptomer, der truede den romerske familie med opløsning, der ødelagde ægteskaberne og underminerede de sociale tilstande. Derfor gav han sig til at udstede love og forordninger, der tog sigte på fremme af ægteskabsindgåelsen og familielivet ud fra den uhyggelige misforståelse, at kejserlige forordninger skulle kunne erstatte tabte, gode gamle sædvaner. Hele middelhavsområdets rigdomme, der strømmede til Rom side om side med slavearbejderne, havde allerede åbnet romernes øjne og sanser for enhver form for luksus. Nu var det imidlertid faldet i Augustus' lod at skulle forme den daværende

verdens åsyn, den verden, som Guds enbårne søn, Jesus Kristus, skulle træde ind i. I omkring et århundrede havde krige og revolutioner rystet Italien og hele middelhavsområdet og hvirvlet alt rundt mellem hinanden. Så kom Augustus og bragte orden i forvirringen, en orden, skulle sikre et fasttømret statssamfund. Han var den

Juleevangeliets bifigur: kejser Augustus.

Vismændene fra Østerland

Gang på gang præsenteres man som præst for den opfattelse, at biblens beretning om de Hellige Tre Konger udelukkende er from snak og legende. Det er imidlertid noget af en misforståelse. Rigtigt er det, at folketroen i tidens løb har digtet en hel del til den Hellige Skrifts beretning om de vise mænd fra Østerland og udsmykket de virkelige kendsgerninger med from fantasi. Det hedder i skriften simpelt hen, at der kom vismænd, altså stjernelydere fra Østerland. Hvor mange, der kom, ved man ikke, ej heller om der var en neger iblandt dem. Det er legende. Beretningen om de vise mænd kan man imidlertid spore helt tilbage til tiden omkring Jerusalems ødelæggelse, og kirkelæreren Origines fra Alexandria (185—254) ved at berette om, at der var tre. Efter hvad man mener, kom vismændene først året efter Kristi fødsel. De fandt frelseren i et »hus«, stiger den Hellige Skrift, og det er kun fordi man mindes Jesu jordelivs treogtredive år i løbet af eet kirkeår, at man trænger begivenhederne noget sammen og sætter »kongerne« umiddelbart efter julefesten. Det, den Hellige Skrift beretter om vismændenes besøg, er imidlertid virkelig sket. Det passer desuden også udmærket ind i det billede, som vi f. eks. kender af Herodes ifølge historiske kilder fra hin tid. Men lad os dog ikke fortabe os i petitesseer og dermed glemme hovedsagen, nemlig at fornemme hedninger ærede Jesusbarnet med kongelige gaver og dermed anerkendte ham som Messias og forløseren. Vi moderne mennesker er så saglige og ønsker at skelne mellem hvad der er digt og hvad der er virkelighed, vi er mere nøglerne og vil nøjes med den Hellige Skrifts kortfattede meddelelser — men vi går dermed desværre også ofte glip af meget af det, der giver tilværelsen fest og farve og glæde.

vældige organisator, der bragte hele det daværende verdensrige fra strædet ved Gibraltar og lige til Sorte Havet både en ensartet forvaltning og ordnede finanser. Fra Calais til Bosporus og tværs igennem Lilleasien løb de brolagte veje, ad hvilke legionerne marcherede for at opretholde ro og or-

den — ad de selvsamme veje vandrede et par århundreder senere apostlene og bragte budskabet om Jesus Kristus til de store, blomstrende byer. Flere gange var det Augustus muligt at lukke portene til krigsgudens tempel, eftersom der var ro og fred indtil rigets yderste grænser — pax romana. Det er det storslåede bidrag, som den romerske statsmagt ydede ved forløserens krybbe. Den ydre jordiske fred var det manende symbol på den hellige fred, som englens sang om på Bethlehems mark. Men det var hyrderne og de vise mænd fra Østerland, der blev indbudt til krybben, ikke repræsentanterne for den romerske statsmagt.

Det er først på langfredag, at den romerske magt viser sig ved Kristi side i skikkelse af Pontius Pilatus, der stadfæster synedriets dødsdom, og den romerske høvedsmand, der med velvære jager lansen ind i den døde Frelser's hjerte. Men verdenshistorien dateres ikke desto mindre fra Jesu Kristi fødsel, den begynder ikke vor tidsregning med Augustus, han, som ikke havde nogensomhelst anelse om, hvad der var sket i den lille ravnekrog af hans verdensrige. I året 14 efter Kristus døde han, hædret og æret, og allerede den latinske guldalders digtere og forfattere — Vergil, Horats o.s.v. — de forherliger og besynger Augustus i høje toner. Mindesmærker i bronze og marmor rejses for ham — men hans stolte mausoleum har kun kunnet overleve tidernes skiften i ruiner, og at hans navn endnu lyder til den fjerneste krog af verden, hvor der findes kristne mennesker, det skyldes denne ene lille sætning i evangeliet.

Kirken bliver mig for moderne . . .

Kirken bliver mig efterhånden noget for moderne — sådan hører man ofte en del mennesker — især dog af den ældre generation — sige. I 1914 kørte paven i landauer og idag benytter man flyvemaskine, Pave Johannes XXIII fløj endda til Lourdes — ganske vist inden han blev pave — med en jetmaskine, men alligevel! Apostlene gik på deres bare fødder, og de resultater, de opnåede — uden at benytte sig af alle de nymodens apparater, som kirken idag griber til for at udbrede evangeliet — var så sandelig ikke ringere.

Og der er jo slet ingen ende på alt det ny. Efter at vi har fået en ny katekismus skal vi også have en ny bibelhistorie, som om det vi lærte tidligere ikke var rigtigt. Og så skal vi inden længe igen have en ny salmebog, som om den gamle ikke var god nok. Abstinensreglerne er også blevet lavet om — og bliver det stadig, og så er der aftenmesser, det var der tidligere ingen, der havde vovet blot at tænke på, og i den stille uge er der vendt op og ned på alting, og vores dejlige opstandelsesmorgen, den er helt borte. Og Ugebladet skifter udseende. Der synes

ikke at være nogen ende på alt det ny, det skal være nyt alt sammen — kom ikke og fortæl mig, at der står noget om alt det i den Hellige Skrift.

*

Nu kan du imidlertid le, men det står faktisk at læse i den Hellige Skrift! Tag lige og læs lignelserne om sennepskornet og surdejgen. Her er slutningen: Alt dette talte Jesus til folket i lignelser og uden lignelsen talte han ikke til dem. Således skulle profetens ord gå i opfyldelse: Jeg vil åbne min mund i lignelser og udtale, hvad der var skjult fra verdens grundlæggelse af.

Det lille sennepskorn: Guds rige, udvikler sig til et kæmpetræ. Det er vi indforstået med. Og vi tænker på kirkenes udbredelse og vækst fra den ganske ringe begyndelse og til verdenskirken af idag. Og vi tænker på den rent tidsmæssige udvikling ned gennem århundrederne, dens større og større udbredelse ud over kloden. Men husker vi så også på Guds riges indre udvikling fra det lille sædekorn til den store, udfoldede plante? Der kommer slet ikke noget nyt til — det gror bare. Det, der sker i kirken, ganske vist tit på

opsigtsvækkende måde i den synlige Guds kirke, det er simpelthen den levende organismes vækst. Og netop ved nyudformningen af f.eks. den stille uges liturgi ser man med al ønskelig tydelighed, hvad der menes her. En overgang kunne man mene: Katolsk, det er det samme som uforanderlig, kirken, det er noget konservativt, eller hvordan man nu vil formulere slige forestillinger. Og så har netop nyudformningen af den stille uge — denne »hjerteroperation« på den katolske liturgi — faktisk på ganske opsigtsvækkende måde bevist, at alle disse sammenligninger ikke stemmer, men at liturgi er enbetydende med levende liv og ikke noget, der er stivnet, at det ikke er kirkens væsen blot at konservere!

*

Og deraf ser man ganske tydeligt,

at Kirken ikke blot gør indrømmelser overfor det moderne liv og den moderne teknik, men at det simpelthen er dens pligt at gennemtrænge alle disse nutidens udtryk med sin surdej, altså ikke holde sig milevidt på afstand af udviklingen. Dermed være ikke sagt, at man skal »rende« efter alt, hvad der er nyt, bare fordi det er nyt. Det siger paven ej heller. Men det ville være udtryk for en sagte hendøende kirke — og ikke en kirke, der lever af evangeliets stadig blomstrende træer og frugter, om kirken blot — langsomt knirkende efter udviklingen — ville »løbe« den moderne teknik og modstræbende lade den indenfor i kirken. Kirken vil altid benytte sig af, hvad der er sundt og godt i udviklingen og tage det til sig — men den vil stritte imod, hvad der er outreret, og det med rette!

NOTER

Kirkebyggeriet i Birkerød

Sognebladet for Hillerød og Hørsholm meddeler, at arkitekt Carl R. Frederiksen, der har udført St. Knud Lavards kirke i Lyngby, på foranledning af Hs. Excellence Biskoppen er gået igang med at udarbejde tegninger til den ny kirke og børnehave, der skal rejses i Birkerød. Planerne til kirken, der skal kunne rumme halvandet hundrede mennesker, ventes at ville foreligge inden længe, og — skriver sognebladet — »det bliver selvfølgelig en moderne kirke«.

gelium, som Paulus plejede at prædike. Johannes, Herrens discipel, som hvilede ved hans bryst, udgav sit evangelium under et ophold i Efesus i Lilleasien.« (Adversus Hæreses, II, 3.).

Hvad bedre vidnesbyrd kunne man ønske sig om hvem, der affattede evangelierne og om tidspunktet herfor? Ydermere er det Irenæus meget om at gøre at meddele, hvor frisk hans erindring om Polykarps lære er. (Adv. Hæreses, III, 3.).

Tertullian repræsenterer den afrikanske tradition og skriver omkring år 200:

»Vi erklærer straks, at evangelierne er forfattede af apostle, som Herren selv overdrog den opgave at prædike evangeliet ... Af apostlene giver Johannes og Matthæus os troen; mens

Fantasi eller virkelighed

Er evangelierne ægte?

Allerede i skolen hører vi i historietimerne om Cæsar, Hannibal og Alexander den Store. Latinske og græske historieskrivere har optegnet disse mænds bedrifter, som ingen tænker på at drage i tvivl. Hvorfor? Fordi man har god grund til at antage, at disse historieskrivere vidste besked om, hvad der var sket, og berettede det sandfærdigt. Evangelierne beretter om Kristus og om, hvordan han grundede kristendommen. Alligevel hører man af og til folk, som kalder sig kristne, drage det alvorligt i tvivl, om evangelierne er virkelig historiske beretninger. Vi spørger da os selv, om vi har nogen ret til at antage evangeliernes sandhed, og kommer til det resultat, at evangeliernes værdi som historiske dokumenter er større end nogen anden bog fra oldtiden.

Hvem skrev evangelierne?

For at svare på dette spørgsmål kan vi fremføre troværdige vidner, som havde evangelierne på lige så nært hold, som vi har f. eks. H. C. Andersen. Enhver er overbevist om, at H. C. Andersen skrev »Den grimme Ælling«. Ikke mindre sikre følte disse vidner sig angående evangeliernes forfattere.

Papias af Frygien (60—135 e. Kr.), en discipel af Johannes, skriver: »Matthæus sammenstillede 'oraklerne' på hebræisk ... Markus, som var blevet Petri tolk, skrev nøjagtig ned alt, hvad han huskede ... Han hverken hørte Herren eller fulgte ham. Men senere fulgte han, som jeg har sagt, Petrus.« (Fragmenter, citeret af Eusebius i hans Kirkehistorie, III, 39). Det ville være umuligt for Papias, som jo var discipel af Johannes at tage fejl på så væsentligt et punkt. Han siger da også udtrykkeligt, at han efterforskede »hvad Andreas, hvad Petrus, hvad Johannes og hvad de andre Herrens disciple plejede at sige.« (Andet fragment, ligeledes citeret af Eusebius III, 39).

Irenæus var en discipel af Polykarp (69—155), der på sin side var en discipel af Johannes. Irenæus skriver i året 180: »Matthæus skrev et evangelium for jøderne på deres eget sprog, medens Petrus og Paulus prædikede i Rom og grundlagde kirken der. Efter deres død nedskrev Markus, Petri discipel og tolk, de oplysninger, som Petrus havde givet. Lukas, Pauli ledsager, nedskrev det evan-

Hellig Tre-Konger

STJERNETYDNING

6. januar 1959

Vi er allesammen stjernekyndere — ikke blot de stakler, der i 20. århundrede stadig hænger ved babylonierne og ægypternes tågede stjernetydning og dennes moderniserede udlægning i eftermiddagsbladenes spalter. Vi skuer op til stjernerne og har da en fornemmelse af, at den ophøjede ro og stilhed, som vi her finder, er et udtryk for skaberens majestæt, den skaber, der engang i tidernes morgen anviste stjernerne deres baner. Vi skuer op til stjernerne, ikke mindst ved juletid, hvor frosten gør vinternætterne krystallklare og himlen er oversået med lysende, funkulende punkter — akkurat som vore forfædre har gjort det før os. De så op efter stjernen fra Bethlehem — og de anbragte den himmelske vejviser over julekrybben, hvor den med sin mægtige komethale som en slags himmelsk pegefingerviste mennesket hen til dets længstslåede mål: der er i Davids stad født eder en frelser, som er Kristus, Herren.

Menneskets længsel efter stjernerne er ikke sådan at udrydde. Det ved også vor tid — og derfor har den hentet stjernerne ned til jord. Vi behøver ikke længere at have besværet med at lægge nakken tilbage og betragte himlen — vi kan være stjernekyndere uden besvær. Vi bliver blændet af lyset fra stjernerne, fra reklamen, og julens »stjerne-smykkede« vej fører ikke længere til Bethlehem, men til afbetalingskontrakten. Stjernen er blevet anbragt på alle vor tids goder — vaskemaskiner, fjernsyn, biler o.s.v. — den er blevet materialismens »varemærke«. Og midt i alt

apostoliske mænd som Lukas og Markus fornyer den.« (Adversus Marcionem, IV, 2.).

Af disse få citater fremgår det klart, at evangelierne blev skrevet før år 100 af de to apostle Matthæus og Johannes, som stod på en fortrolig fod med Kristus, og af Markus, en discipel af Petrus, og af Lukas, Pauli discipel. Dette har også altid været den egentlige kristne tradition.

Ikke-katolske kritikere plejede at drage disse påstande i tvivl. I vore dage kommer de imidlertid lidt efter lidt tilbage til den traditionelle kristne opfattelse. En af de mest ansete blandt disse kritikere, Adolf Harnack, skrev for nogle år siden: »I det kritiske studium af den tidlige kristendoms kilder er vi utvivlsomt på vej tilbage til traditionen.« (Geschichte der altchristlichen Literatur, II, 1.).

Disse personer vidste, hvad der var sket

Følgende overvejelser viser, at evangelisterne vidste, hvad de talte om:

1) De havde fulgt Kristus, eller i det mindste levet samtidig med ham, og de skrev om, enten hvad de selv havde set og hørt, eller hvad øjenvidner havde fortalt dem. (Se f. eks. Lukas' erklæring i begyndelsen af hans evangelium).

2) Hvis vi sammenligner deres beretninger med, hvad Josephus og andre jøder og hedninger har skrevet, finder vi i alt væsentligt enighed hvad angår geografi, jødiske sædvaner og lignende detaljer.

Disse personer er troværdige

De havde slet ingen grund til at lyve. De kendte sandheden og ønskede at forkynde den, og de døde for den sandhed, de kendte. I bevidsthed om dette kunne Pascal skrive: »Jeg tror gerne på de beretninger, hvor

vidnerne har besejlet deres vidnesbyrd med deres død.«

At afsløre evangelierne som falskninger — ville ydermere have været et ligetil, naturligt og yderst effektivt middel for jøderne til at få

(Sluttes side 8)

ORIENTERING

Katekismusværket fuldendt

Ganske kort før jul forelå »Katolsk Katekismus« færdig, således at den kan fås såvel i 3 binds-udgaven som i den samlede udgave, der er blevet en bog på godt 350 sider.

Hvad der allerede er sagt ved udgivelsen af bind I, kan gentages om det færdige værk. Det fremtræder som en meget omhyggelig oversættelse af den tyske original og i et sprog, som er et smukt, behersket dansk. Det typografiske udstyr, som langt overgår den tyske udgaves, gør læsningen indbydende og let trods stoffets mange inddelinger, der nemt kunne gøre satsbilledet uroligt. Også indbindingen synes — trods den yderst billige pris, 13,75 kr. for étbindsudgaven — at være så stærk, som man må vente af en moderne skolebog, der skal kunne stå for en del.

Ved afslutningen af dette meget store arbejde, der er lykkedes så vel, er der grund til at takke biskoppen og de mange hjælpere, han har haft til arbej-

det, både oversættere og tilrettelægere. Betydningen af en katekismus kan vanskeligt overvurderes. De mange af os, der er konvertitter, husker, at hvordan vi end var kommet den katolske kirke nær, kom der for os alle det øjeblik, da vi skulle til virkelig at tage stilling til, om vi skulle gøre det afgørende skridt. Så var det ikke nok, at det og det i den katolske kirke tiltalte os. Vi måtte se kirkens lære som en helhed. Og hvor højt vi end satte de kirkens litterære fortalere, vi forud havde læst, f. eks. en Johannes Jørgensen, en Robert Hugh Benson, en Schindler eller hvem det nu var, søgte vi i det øjeblik alle til katekismen. Det var den, vi fik gennemgået ved vor undervisning hos præsten. Og da vi mente, at den gav de svar, vi havde søgt, bad vi om optagelse.

Men også for de fødte katolikker er katekismen fundamental. Den og en bønnebog er simpelthen uundværlig. Savnes de i et hjem, der skulle være katolsk, er det et trist fattigdomstegn, der må afhjælpes. Og derfor er det af så uhyre en betydning, at disse bøger ikke blot findes, men at de er i brug —

dette lyder så pludselig råbet: nu starter den næste satellit, den ny måneraket. Påny bliver vi stjernekyggere. Bevægelsen — at skulle skue op mod himmelhvælvet — er blevet uvant, og hvad er det? De gode, gamle stjerner gav os en følelse af ro og ophøjethed, men nu har vi pludselig en fornemmelse af ikke længere at leve under en gunstig stjerne. Mennesket stirrer som fortabt op mod himmelhvælvet, op mod den ny stjerne, der varler herredømmet i verdensrummet. De gamle prægede ordsproget: bjergene barslede og der fødtes en latterlig lille mus. Vi vægrer os ved at tilbede den ny stjerne. Millioner af mennesker har slidt og stræbt og betalt med deres liv — og resultatet var en latterlig lille sputnik. Hvad står der i skriften? »Ved synet af stjernen følte den en over al måde stor glæde.« Men hvad er der sket? Da mennesket hørte om sputnik blev det grebet af angst. Den ny stjerne — denne bastard af videnskab og had — er ikke kommet til syne på himmelhvælvet til frelse for menneskeheden!

Stjernen fra Bethlehem, materialismens stjerne, stjernen fra laboratoriet!

Julen er ovre — men vi vil blive ved med at kigge stjerner! Vor Herre har overladt det til os selv, har givet os fri vilje til at vælge, under hvilken stjerne vi vil leve vort liv. Lad os ikke vælge forkert! Vi regner stadig årenes gang efter Kristi fødsel og ikke efter den første sputniks affyring. Vi vil holde os til de vise mænd fra Østerland — de fandt vejen, den vej, vi også skal vandre og som fører sikkert til målet — vejen, der var oplyst af stjernen fra Bethlehem!

Sognepræsten.

Illustrationsprøve fra den ny katekismus.

og dette afhænger igen i meget stor udstrækning af, om det er bøger i et sprog, der siger én noget, og af et ydre, der indbyder til læsning. I vor Salme- og bønnebogs sidste udgave fik vi den bønnebog, der virkelig opfylder kravene til en livsledsager af denne art — og i den nye katekismus er vi blevet lige så vel betjente med det andet fundamentale værk.

Julemotivet

og den moderne kunst

Gennem et helt årtusind har julens mysterium været et yndet emne for kunsten — store mestre og ukendte, folkelige kunstnere har været bjergtagne af dette det centrale i menneskeheden historie, og de er kappedes om at fremstille julenattens motiv. Det hemmelighedsfulde ved denne fest og dens tidløse almenlydighed — barnets fødsel — har alter og alter inspi- reret. Julefremstillingen har hverken været tids- eller stedsbundet, tænkt blot på de talrige kalkmalerier i vore egne, gamle kirker, og senerehen de mange skønne fremstillinger på alter- tavler og antependier. Så godt som alle malere og billedhuggere har lige op til barokkens tidsalder dyrket dette mo- tiv og givet julehemmeligheden et kunstnerisk udtryk.

I vor tid spejder man forgæves efter dette — er vor tid overhovedet i stand til det — denne nøgterne nutid med alle dens tekniske, politiske og økono- miske problemer, kan den overhovedet opfatte pladespillernes julemusik og engleskikkelsernes trylleri? Har vor tid overhovedet plads — og tid — til betragtning og fordybelse? Kan kun- sten overhovedet få vor tids menne- sker i tale med dette emne? Den hen- døende romantik prægede den senti- mentale julebarnstype med det lyslok- kede hår, sådan som vi hyppigt gen-

finder det på hin tids julefremstillin- ger. Var det slutstenen på en-århun- dredelang tradition?

Den moderne kunst — begyndende med impressionismen — afviste en- hver form for litterært indhold. »Hel- lere en godt malet rødbede end en dårligt malet madonna«, var det ud- tryk, som et af nutidens kendte kunst- nernavne benyttede, da han »gjorde op« med, hvad man har kaldt senti- mentalitet. Glæden ved farve og form, ved bevægelse og lysvirkninger gjorde de indholdsmæssige problemer over- flødige.

Kort før sin død begyndte van Gogh at male religiøse billeder, og af beske- denhed vovede han ikke at tegne egne kompositioner, men »oversatte« stik af Rembrandt og Millet i sit eget farve- sprog. Hans ven Gauguin skabte den moderne malerkunsts første julefrem-

stilling: i forgrunden en ung indfødt Tahitipige sovende på et knaldgull tæppe og bagved stalden. De stærke farver, den monumentale komposition giver det eksotiske billede en ganske særlig udtrykskraft. Er det måske hans længsel efter julen derhjemme i Frankrig, hjemmet, som han havde mistet?

Endnu et par navne kunne nævnes i denne forbindelse — tyskerne Hölzel, den første, der beskæftigede sig med farvelæren, Barlach og Caspar samt franskmænd Rouault. Georges Rouault (1871—1955) har iøvrigt med sin cyklus »Miserere« ydet et ganske væ- sentligt bidrag til at genindføre det kristne tema i den moderne kunst. Et ganske vidunderligt blad i denne serie kobbertryk kaldes »bella matribus de- testata« (krigen er mødrene forhadt, Ovid). Ganske enkelt i formen og med en klarhed, der i mangt og meget min- der om den naive folkekunst, bøjer den siddende madonna sig ned over barnet. Tykke konturer som glasmale- riers blyindfatning — Rouault har skabt talrige glasmalerier — spænder gruppen ind i en linieføring, hvorfra det udstråler et uvirkeligt lys, som ka- ster et hemmelighedsfuldt skær over del omgivende mørke.

De tyske impressionister, der alle- rede før første verdenskrig genoptog den halvglemte træsnitsteknik og brag- te den til ny blomstring, kastede sig også over religiøse emner. Opdagelsen af tidligere kulturer, først og fremmest negerkunsten, har ligeledes bidraget ganske væsentligt til dette. Schmitt- Rottluffs træsnit »De hellige Tre Kon- ger« står i hårdt sort-hvidt, kantede former, spidse vinkler, ingen bløde, runde linier. Årstallet 1917 på billedet siger noget om det tidspunkt, på hvil- ket snittet er blevet til — en tid, da granater og bomber sønderrev menne- sker og jord. Del er baggrunden for forståelsen af dets ejendommelige sprog, denne knivens kamp med det hårde materiale, disse fortrukne ansig- ter, den spændingsmættede komposi- tion.

I den såkaldte »genstandslose« kunst har der tilsyneladende ikke været plads for julefremstillingen — akkurat som der ikke var plads i herberget — endskønt man vel kunne forestille sig en komposition af fri farver og former. Skyldes det en mangel på den særlige navitet, forbundet med den dybe fø- lelse, der kendelegner al stor kunst — og mangler vor tid i det hele taget denne følelse? Måske — men ikke de- sto mindre taler — Gud være lovet — julens mysterium med selvsamme styr- ke til hjerterne hos »mennesker med god vilje« af i dag, endnu standser vor tid — Gud være lovet — med andagt op foran vore gamle julekrybber og julebilleder. Måtte vi aldrig blive »for fine« til at se julens mysterium i bil- leder — da vil det sikkert også være svært at samle sjælene om dette mysterium! P.

↑
Georges Rouault:
»Maria med barnet«.

Øverst til højre:
Karl Schmidt-Rottluff
»De hellige Tre
Konger«.

→
Paul Gauguin:
»Jul på Tahiti«.

Og i 1959:

Katolsk Ugeblad
i ethvert katolsk hjem!

om Danmark i 1958

Til det årsskrift, som udgives af »St. Ansgar's Scandinavian Catholic League of New York«, har vor biskop skrevet en interessant artikel om vore danske katolske menigheder igennem det forløbne år. Den fortjener at blive læst også herhjemme.

»St. Ansgar's Bulletin« beder os hvert år skrive en artikel om, hvad der er sket, siden »Bulletin« en udkom året forud. Det er altid noget af et problem at finde ud af, hvad der kan interessere læsere i USA. De er vant til store begivenheder med store overskrifter, til vældige fremskridt på alle felter. På den anden side er det rigtigt, at de katolske blade i USA refererer mange små tildragelser, vi ikke ville nævne i vore blade. I et lille bispedømme som vort sker der sjældent noget iøjnefaldende, og det er ikke sandsynligt, at

vort arbejde med store forhåbninger til fremtiden.

Vor årlige valfart til ære for Vor Frue havde flere deltagere end nogen sinde før, næsten 3000, af hvilke 1150 modtog den hellige kommunion. Et så stort deltagerantal har aldrig før været nået ved en enkelt messe i Skandinavien i vore dage, og det er sandsynligt, at det heller ikke har været nået før reformationen i middelalderen, da hele landet var katolsk.

Benediktinernonne, som værner Vor Frues helligdom, modtager kald og

Den nye kirke i Holbæk.

der er en fotograf til stede, hver gang en provincialforstanderinde eller anden højtstående person kysser biskoppens ring!

Som »Bulletin« ens læsere ved, er vor mission vanskelig. Ikke just fordi man støder på megen fordom eller fjendtlighed. Vor modstander, om ellers den kan kaldes en modstander, er en meget stærk indifferentisme. Den kan kaldes stærk, fordi den skaber en tung, passiv modstand, skjult bag en tilsyneladende smilende overflade. Det er ubestrideligt, at mange er interesseret i den katolske kirke og ønsker at kende mere til den. Vor brevskoles succes er et bevis på dette. Men folk er bange for de ofre, som den katolske kirke synes at pålægge dem. Først og fremmest er de ikke meget tilbøjelige til at tro på eksistensen af en objektiv sandhed, og den tanke, at sandheden kan gøre dem fri, ligger dem fjært. Men de ældste præster, der har arbejdet i Danmark i mange år, kan se vort enorme fremskridt i holdningen over for kirken, og derfor kan vi fortsætte

vil i nær fremtid bygge et retræte- og gæstehus på deres smukke ejendom. Endnu et lykkeligt faktum er det forholdsvise høje antal præstekald blandt verdens- og ordensgejstligheden; 21 unge danskere forbereder sig til præstegerningen.

Den nye St. Knud Lavards kirke i Lyngby værdsættes meget af danske og udenlandske blade og tiltrækker mange besøgende. Den blev indviet for et år siden, og menigheden blomstrer. Københavns katolikker, som sætter pris på en spøg, kalder den Det ny Jerusalem. Siden da har biskoppen indviet en ny kirke i Holbæk og et kapel i Nordjylland, skænket af en malteserridder.

Biskoppen har også indviet en smuk ny røntgenafdeling på St. Josefs hospital i København og i Dalum kloster en ny fløj, der skal bruges til retrætehus. I København er St. Andreas' og St. Thereses sognekirker blevet helt moderniseret til menighedernes store tilfredshed.

Vore skoler udvides stadig, da børnetallet er steget til 5055. Assumptions-

I korte træk —

Den Hellige Fader har kort før jul modtaget generalsekretæren for det italienske socialdemokratiske parti, Giuseppe Saragat, i privataudiens. Saragat var italiensk gesandt i Paris, medens paven var nuntius i Frankrig.

(KNA)

En nyopført kirke i London er indviet til minde om Thomas More. Kirken er rejst i bydelen Chelsea på det sted, hvor den store martyrs hus har stået. (KNA)

10.000 katolske studerende fra Sorbonne foranstaltede i advent en natlig procession gennem Paris' gader. 3.000 studenter fra Institut catholique har nu afholdt en tilsvarende natlig bodsgang, som afsluttedes med en midnatsmesse i Sacre Coeur-kirken på Montmartre. (KIPA)

Paven meddelte på evangelisten Johannes' fest bispevielsen i Peterskirken til en række prælater, deriblandt kardinalstatssekretær Tardini og mgr. Dell'Aqua fra det pavelige statssekretariat. (KIPA)

Det belgiske postvæsen har udsendt et frimærke med billede af Nobel-fredspristageren pater Dominique Pire. (KNA)

Kardinal Agagianian har i sin egenkab af pavelig legal foretaget indvielsen af den nyopførte katedral i Manila. Det er sjette gang i løbet af knapt et århundrede, at katedralen er blevet genopført — ildebrand, jordskælv og krig har seks gange lagt den i aske. (KIPA)

søstrene bygger en stor bygning med mange klasseværelser, og redemptoristpatrene gør det samme.

Blandt planerne for den nærmeste fremtid er et hjem, som St. Liobasøstre bygger for 70 unge piger og 30 gamle mennesker, og en ny kirke i Hvidovre ved København. Endvidere er Oblatpatrene fra Minneapolis, som vil begynde et sogn i Herlev ved København, ved at lægge planer for deres hus og kirke. Vi er meget glade for at byde disse amerikanske præster velkommen til Danmark, og vi håber, at de i løbet af få år vil kunne udvide deres virksomhed til Grønland.

København modtager et voksende antal turister, deriblandt mange katolikker. Det ses og høres tydeligt ved søndagsmesserne. En årlig begivenhed er besøget af enheder af USA's flåde. Biskoppen konfirmerede 12 af orlogsgasterne, og bagefter inviterede 70 af flådens mænd ham til frokost. Vi er glade for denne forbindelse med amerikanske katolikker. Vi trænger til deres venskab og sympati, og jeg tager ikke fejl, når jeg betragter St. Ansgar's Bulletin som et synligt tegn på dette venskab.

Theodor Suhr,
biskop af København.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Januar

4. S. *Jesu hellige Navn* (65—14); (hvid) *Jesu Fødsels præf.* (514).
5. M. *Feria* (64—13); 2. bøn: St. Teleforus (70); uden Credo; præf. (514). — Eller: (rød) *St. Teleforus* ([8]); Slutningsbøn ([8]); 2. bøn: *Feria* (64); præf. (514).
6. Ti.*) **HELLIG 3 KONGERS DAG** (hvid) (72—16); præf. (515). - Paa-budt helligdag.
7. O. *Feria* (72—16); uden Credo; (hvid) præf. (515).
8. T. *Feria* (72—16); som Onsdag. (hvid)
9. F. *Feria* (72—16); som Onsdag. (hvid)
10. L. *Gudsmoders Lørdagsmesse* ([87]); uden Credo; Stillebøn *Tua, Domine* ([92]); præf. (522).
11. S. *Den hellige Families Fest* (76 (hvid) —17).

*) *Hellig 3 Kongers Dag* afholdes kollekt for Afrikamissionen.

DØDSFALD

R. I. P.

Vor kære faster

Marie Ellyton

døde den 16. december 1958.

*Harald og Mary.
John og Francine.
Erik og Nelly.
Frants og Inger.*

Den afdøde anbefales til de troendes forbøn.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KJÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:

A. Prüser, Sct. Annæ plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9—16, lørdag kl. 9—12).

Post-Giro nr. 57042.

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965.

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Monterossi Kursus (*Statsanerkendt - Statsunderstøttet*)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Hellig-tre-Kongers vandring

Mandag den 5. jan. kl. 20. Mødested: Røde port i Klampenborg. S-tog fra Hovedbanen kl. 19,34. — Medbringes: Salmebog, lommelygte, en madpakke og 4 mønter à mindst 25 øre. Velkommen er alle unge katolikker som ikke-katolikker mellem 15 og 30 år.

Bjørn Højbo.

Pilgrimsrejserne 1959

LOURDES. Ligesom i hundredåret for åbenbaringerne arrangeres der i 1959 tre pilgrimsrejser til Vor Fru af Lourdes:

Den 26. rejse i maj måned fra den 11. til den 23. med besøg i den undergørende medaljes kapel i Rue du Bac i Paris, med ophold i Lisieux på udturen og i Nevers på hjemturen.

Den 27. rejse i juli måned fra den 6. til den 17., direkte frem og tilbage over Paris, dog med messe i Rue du Bac på udturen.

Den 28. rejse i august måned fra den 3. til den 15. med samme program som rejsen i maj måned.

ROM. Påskerejsen er ved at blive en god tradition. Afrejse den 24. marts og hjemkomst den 10. april. Under opholdet i Rom bliver der udflugt til den hellige Maria Goretti og Monte Cassino. Hjemvejen lægges over Assisi og Loreto. For at imødekomme efterspørgslen arrangeres der endnu en Romrejse i oktober måned fra den 1. til den 7. med samme program som påskerejsen.

BANNEUX m.m. Fra den 1. til den 11. i månederne juni og september arrangeres der to pilgrimsrejser med tog til Køln og derfra med bus til Banneux, Clervaux, Beauraing, Maastricht og Kevelaer.

I løbet af januar måned foreligger der udførligt program vedrørende disse rejser. Programmet kan allerede re-

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Stuustræde 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

Kalenderen 1959

udgivet af Ansgariusforeningen, er udkommet og fås hos de katolske boghandlere samt ved kirkerne. — Pris 1 kr. (plus porto, hvis kalenderen ønskes tilsendt).

kvireres nu og vil blive tilsendt dem, de ønsker det, lige så snart det foreligger.

Vor Frues Sekretariat, Bakken 9, Holbæk. Tlf. 687.

GUDSTJENESTER

Hellig Tre Kongers dag

St. Ansgar: 7; 8; 20 (levitmesse).
Jesu Hjerte: 6; 7; 7,30; 8,15; 20 (levitmesse).
St. Annæ: 7; 8; 10; 20.
St. Joseph: 5,30; 6,45; 9.
Immaculata: 7; 9.

St. Ansgars kirke

På Hellig Tre Kongers dag synger den nyviede dominikanerpater Vagn Hansen levitmessens kl. 20 efter dominikansk ritus.

Katolsk Radio- og Fjernsynsforbund

takker alle medlemmer og medarbejdere for godt samarbejde i det forløbne år og ønsker alle et godt nytår.

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

Katolske Begravelser

aut. Katolsk Bedemand

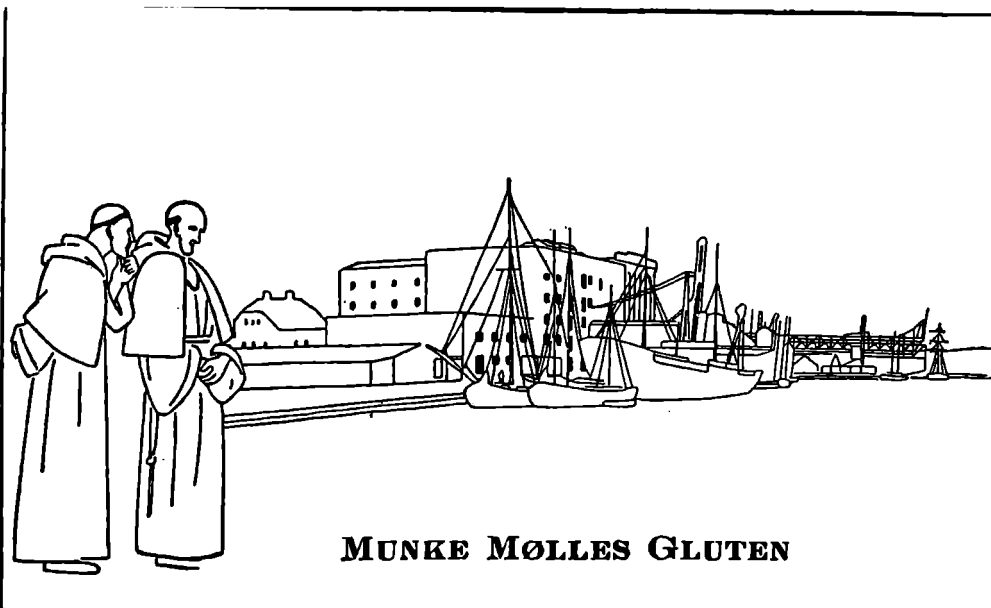
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

Benzon

CENTRAL 1868

Immaculata-Kongregationen

På grund af Hellig tre Kongers fest udsættes mødet til tirsdag d. 13. januar for såvel eftermiddags- som aftenafdelingens vedkommende.

MUNKE MØLLES GLUTEN

<p>KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg Amagerbrogade 212 A Telefon Amager 6390 <i>Robert Hansen</i> Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>ROMAN KUSIER <i>Murermester</i> Telf. Nivå 150 Udfører arbejde ved Sct. Joseph Søstrenes Rekreatioeshjem</p>	<p>KBK Aktieselskabet Københavns Brændsels Kompagni Nørregade 15 C. 9270</p>
<p>Reserveret</p>	<p>L. F. Nielsen SNEDKERMESTER LINDHOLMSVEJ 36 Telefon Damsø 2043 Udfører Arbejdet for de katolske Institutioner</p>	<p>FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET Skjold Amaliegade 27, Tlf.: Central 799 København K Teleg.adr.: Forskjold</p>
<p style="text-align: center;"></p> <p style="text-align: center;">HANDELSBANKEN <i>- den moderne bank med de gode traditioner</i></p>		<p>G. Garth-Grüner Landsretssagfører Bredgade 25, Tlf. Minerva*408</p>
<p>Odense</p>	<p>Horsens</p>	<p>Kolding</p>
<p>Sophus Larsen & Søn 1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød Albanigade 39 . Telefon 4895 Lev. til Sct. Josephs Hospital</p>	<p>Edvard Petersen <i>Kul . koks . brændselolier</i> HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88 Leverandør til de katolske institutioner</p>	<p><i>Brændseloller</i> <i>Glinders</i> <i>Kul</i> BERRING & LARSEN ½ Leverandør til de katolske Institutioner</p>
<p style="text-align: center;">Vejle</p>		
<p><i>Poul</i> HENRIKSEN Raadhustorvet Leverandør til Sct Maria Hospital</p>	<p>Hvidehus Boglade <i>Kai Jensen & Poul C. Thim</i> Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360 ... Bogladen med de mange Bøger</p>	<p>A-S P. C. NIELSEN Vejle Mineralvandsfabrik Telefon 121, 205 Leverandør til de katolske Institutioner</p>

Pave Johannes XXIII

kreerede 23 ny kardinaler

Pave Johannes XXIII overrakte onsdag før jul de nyudnævnte kardinaler den røde biret og den røde mozetta ved en højtidelighed i konsistoriesalen. Tre af de nyudnævnte kirkefyrster — den hidtidige apostoliske nuntius i Lissabon, kardinal Cento, den hidtidige apostoliske nuntius i Italien, kardinal Fietta samt ærkebiskoppen af Sevilla, kardinal Bueno y Montreal — deltog ikke i konsistoriet, idet de efter gammel tradition fik overrakt deres værdighedstegn af deres respektive statsoverhoveder. Kardinal Fietta fik samme dag overrakt kardinalsbiretten af den italienske republiks præsident Gronchi ved en højtidelighed i Quirinalet, medens kardinal Bueno y Montreal fik sin biret overrakt af den spanske statschef general Franco i Sevilla. Den ny portugisiske kardinal fik sin biret tildelt af den portugisiske præsident.

Ved den højtidelige ceremoni i konsistoriesalen i Vatikanet trådte de ny kardinaler i rangorden frem for paven, der havde taget plads på sin trone og dér gav hver enkelt den røde kappe og biretten på. Umiddelbart efter blottede den nyudnævnte hovedet og kyssede paven på hånden.

Overrækkelsen af kardinalsbiretten til kardinal Fietta i Quirinalet foregik i nærværelse af bl. a. Roms generalvikar, kardinal Micara og en lang række repræsentanter for den italienske stat og diplomatiet. Præsident Gronchi gav i en kort tale udtryk for sin glæde over at kunne tildele kardinal Fietta hans

Den italienske statspræsident Gronchi overrækker kardinal Fietta biretten.

URBI ET ORBI

Paven vil lære at tale både tysk og engelsk!

Den Hellige Fader afholdt onsdag før jul den traditionelle onsdagsaudiens i benediktionsaulaen i Vatikanet. Godt og vel 5000 pilgrimme fra alle egne af verden deltog i audiensen. Efter at have hilst de italienske audiensdeltagere henvendte paven sig til de tyske pilgrimme, der var kraftigt repræsenteret ved audiensen, og gav på ny udtryk for sin beklagelse over, at han ikke var i stand til at tale til dem på tysk. Paven håbede imidlertid, at han inden længe ville være i stand til at hilse tyske Romafarere på deres modersmål. Talen til de tyske pilgrimme foregik ved tolk, og det samme var tilfældet for de engelske audiensdeltageres vedkommende. Ved audiensens slutning henvendte paven sig på fransk til pilgrimmene og meddelte sluttelig den apostoliske velsignelse. (KNA)

Ovationer ved kardinal Wyszynskis hjemkomst

En vældig menneskemængde havde søndag før jul givet møde på hovedbanegården i Warszawa for at tage mod den polske primas, kardinal Wyszynski, der vendte hjem fra opholdet i den evige stad. Da kardinalen steg ud af toget, istemte menneskemængden en Mariasalme til ære for det polske folks beskytterinde. I en prædiken samme dags aften i Johannes-domen i Warszawa berettede kardinalen om sine indtryk i Rom og udtalte, at paven var dybt bevæget over den polske nations ubrydelige troskab mod den katolske kristenhed. (KNA)

Tugthusstraffe i jesuiterprocessen i den tyske østzone

Umiddelbart inden jul afsluttedes den med så megen spænding imødesete

værdighedstegn. Kardinalen havde — udtalte præsidenten — i de fem år, hvor han havde virket som apostolisk nuntius i Italien, ydet den italienske republik værdifulde tjenester, og fremhævede, at kardinalen havde fremmet det gode forhold mellem Vatikanet og Italien, som har sin oprindelse i Lateranforliget, og hvis gyldighed er udtrykkeligt anerkendt i den italienske forfatning. (KNA).

Arbejderpræsterne nødvendige for kirken i Frankrig

Ved en kongres i Bordeaux med emnet »Præstens rolle i det moderne samfund« udtalte kardinal Feltin kort før jul, at arbejderpræsterne er en nødvendighed. Det er arbejderpræsterens mission at drage omsorg for, at evangeliets ånd gennemtrænger arbejderens verden, erklærede kardinalen.

I sin tale kom kardinalen ind på, at der har været visse fejl og misforståelser i forbindelse med arbejdersjælsørens udøvelse, og at den kirkelige læremyndighed havde været nødsaget til »at misbillige visse initiativer«. Arbejderens verden spiller imidlertid en så stor rolle i det moderne samfund, at spørgsmålet arbejderpræsten må tages op på ny basis. Arbejderens verden byder trods alle de fordomme, der hersker imod arbejdsfeltet, et rigt arbejdsområde for unge præsters apostoliske virke. (KNA)

retssag, der har været rejst i den tyske østzone mod fire jesuiterpatres, med afsigelsen af tugthus og fængselsstraffe for de anklagede. Domsafsigelsen fældedes ved distriktsdomstolen i Frankfurt an der Oder, og motiveringen for de afsagte høje frihedsstraffe begrundedes med »spionage, statsfjendtlig propaganda og overtrædelse af valutabestemmelserne«. Anklagen for »statsfjendtlig propaganda« havde udelukkende sin årsag i, at de fire anklagede patres var fundet i besiddelse af tidskrifter med religiøst og teologisk indhold, udgivet i Vest-Tyskland.

Pater Robert Frater, der er eksercitiemester i jesuitternes eksercitielus i Berlin-Biesdorf, fik fire år og fire måneders tugthus på grund af spionage, statsfjendtlig virksomhed og overtrædelse af forordningerne vedrørende ind- og udførsel af betalingsmidler. Pater Josef Menzel, der virker i Magdeburg, blev idømt tre år og fire måneders fængsel for statsfjendtligt virke, illegal indførsel af knallerter samt for deviseovertrædelser. Pater Wilhelm Rüter, Berlin-Biesdorf, fik et år og fem måneders fængsel for statsfjendtligt virke, og pater Josef Müldner, Chemnitz, fik et år og tre måneders fængsel for statsfjendtlig ophidselse og overtrædelse af valutabestemmelserne.

Meddelelsen om dommene — der alt i alt er et sidestykke til de domme, der under nazisterne regelmæssigt blev afsagt over katolske gejstlige — har selvsagt vakt største opsigt i Vest-Tyskland, hvor der stadig indløber protester mod dommene.

Hverken repræsentanter for det biskeoppelige ordinariat Berlin eller de øvrige kirkelige instanser har haft adgang til retsforhandlingerne i Frankfurt an der Oder. (KNA)

Katolsk Ugeblad

DEN KRISTNE FAMILIE

Verdenskirken 1958

En moderne ordensstifter

Munkefaderen Antonius

Jehovas Vidner

Kirkebyggeriet i Hvidovre

107. ÅRGANG

11. JANUAR 1959

NR. 2

Hvad Gud har sammenføjet -

Guds Søn kom til verden i en menneskelig families kreds. - Festen idag gælder denne familie, og liturgien taler om ægtefæller og børn.

Ægtefællerne

Vi er alle vokset op i en familie. Og som voksne tilhører vi igen en familie. Intet andet sted står mennesker hinanden mere nær, og intet andet sted fornemmes de menneskelige svagheder og mangler så stærkt som her. I

dag på familiens fest er det ikke verdensfjerne drømmerier, vi hengiver os til. Kirken viser os et ædelt billede af ægtefællers samhørighed. Og vi beder om, at »vi må belæres ved din hellige families forbillede«.

Epistlen skildrer den kristne families grundlæggelse, vækst og styrke. Det er Gud, der er dens grundlægger.

»Guds udvalgte, hellige og elskede« bliver ægtefællerne kaldt. Det er Gud, som kendte deres hjerter og ledede dem som vandbækkene til det øjeblik, de stod for alteret. Valget af ægtefæller var et resultat af menneskelig kærlighed så vel som af guddommelig førelse. Men da de to mennesker stod foran alteret, begyndte Gud den ger-

ning, der er hans ene og alene: Ægteskabet er det sakramente. Paulus kalder det »det store mysterium i Kristus og i hans kirke«.

Elskende hjerters samklang bliver nu adlet og besejlet af Gud til en ny tingenes orden. Det, der var et troskabens og den gode viljes løfte, modtager nådens guddommelige kraft.

Et eksempel vil gøre det lettere at fatte. I præstevielsens øjeblik sker et uhørt Guds under. Den, der blot er et menneske, udstyres med fuldmagter og evner, som aldrig ville kunne vokse på noget jordisk træ. Men den indvielse, som mand og hustru modtager, når ægteskabets sakramente helliger deres indbyrdes kærlighed, er ikke mindre ophøjet. Ligesom dåben er udgangen til kristuslivet, står det syvende sakramente ved ægteskabets dør.

Hen til alteret går glade og kærlige mennesker. Fra alteret går »Guds udvalgte, hellige og elskede«. Ægteskaber stiftes virkelig i himlen. Gud er den, der stifter dem.

- ved sakramentets kraft

Af denne indviende jord må der fremgå hellig vækst: »Ifør eder da inderlig barmhjertighed, godhed, ydmyghed, beskedenhed og tålmodighed«. Man har kaldt disse dyder de passive og dermed villet latterliggøre dem som uvirksomhed, afstumpethed og ufølsomhed.

Hvor låbeligt og utaknemmeligt! Betragter vi billedet af en virkelig moder, som vi så ofte har kendt hende, en moder, som i lange dage og nætter ofrede sig for sit lille barn, som uophørligt hjalp sine unge i deres stormfulde ungdom, og som var sin måske hårde og strenge mand en god livsledsagerske — må vi så ikke indrømme, at en sådan kvindeskikkelse netop har sin storhed og sin velsignede kraft deri, at hendes liv består af »inderlig barmhjertighed, godhed, ydmyghed, beskedenhed og tålmodighed«.

Disse stiltfærdige dyder er ikke ufrugtbare. De er netop en bestandig, utrættelig styrke. Paulus har ikke hentet sin formaning fra en poesibog, men fra smertelig livserfaring og menneskekundskab. Derfor fortsatte han: »I skal fordrage hverandre og tilgive hverandre, dersom nogen har klage-mål mod nogen.«

Som lille dreng var jeg vidne til, at min moder sagde til en anden kvinde, at hun skulle søge forsoning med sin mand. Jeg har aldrig glemt det svar, denne unge, stærkt ophidsede kvinde gav: »Det tillader min stolthed mig ikke.« Havde hun dog bare højet denne stolthed, så havde hun sparet sig selv og sine børn for usigelig meget. Af de tre børn i hendes ægteskab skød en syttenårig søn sig selv, og den nitteårige datter døde otte dage før sit bryllup. På dødsengen sagde hun til sin forlovede: »Jeg har glædet mig sådan til vores hjem. Selv har jeg aldrig haft et hjem.« Det kan ofte være svært, meget svært at bevare et sådant hjem. For dertil behøves »inderlig barmhjertighed, godhed, ydmyghed, beskedenhed og tålmodighed«.

For di det er så svært, påkalder apostlen det mest ophøjede, forbillede på det moralske liv: »Ligesom Herren har tilgivet eder, således også I«. Hvad der her siges om mands og hustrus pligter, angår lige så indtrængende og uafkortet manden. Og hint mandlige adelsmærke, som kaldes ridderlighed, tvinger ham også dertil. På troens sprog hedder det: »I mænd, elsk eders hustruer, som Kristus har elsket kirken. Han har ofret sig for den«.

Ægteskabelig kærlighed lever af den offervilje, utrættelige styrke. Ligesom denne styrke er grundlagt af Gud, er det også kun i ham, at den vinder bestandighed. Derfor formaner vi: »Kristi ord bo rigelig iblandt eders«. Ja, rigeligt, ikke nødtørftigt. Er det gudsordets rigdom, når der på reolen står en Bibel med guldsnit, og den aldrig tages ned? Er det gudsordets rigdom, når man kun bruger helgenlegenden for at underholde sine børn med dens billeder, når man ellers ikke kan få dem til at være stille? »Belær og forman hverandre med al visdom«. Dette er sagt til enhver fader. Og til enhver fader stilles spørgsmålet: Hvor ofte føres der en religiøs samtale mellem dig og din hustru? Hvornår er eders samtale en sådan, at den opfylder kravet: »Belær og forman hverandre med al visdom«? Det er ikke nok at sende sin hustru til mødreforeningens møder. Det er ikke nok at have lært sine børn et Fadervor.

Børnene

I familiens fællesskab vokser børnene op. Forældrehjem og forældreomhu er hegn og ly. Man må for alle forældre ønske, hvad Introitus synger om: »Den retfærdiges fader juble af fryd. Din fader og din moder skal glæde sig; hun, som har født dig, skal juble«.

Men engang, en eller anden gang, gentager sig velsagtens overalt den historie, evangeliet fortæller: »Barnet Jesu blev tilbage i Jerusalem, og hans forældre vidste det ikke.« De mærkede det ikke straks. Men da de mærkede det, blev de forfærdede og ledte efter ham: »Se, din fader og jeg har søgt

dig ned smerte«. Om hele Frelserens ungdom får vi kun denne historie fortalt. Historien om, at han gik bort for at være andet steds, og om hans forældres store skuffelse: »Barn, hvorfor har du gjort os dette?«

Ja, de søgte ham — der hvor de gerne havde fundet ham. Men han var ikke hos deres venner og bekendte. Historien slutter med ordene: »De forstod ikke, hvad han sagde til dem«.

Mange forældre oplever denne eftersøgnings bekymringer. Børnene er gået helt andre veje, end man havde ført dem. Og så står forældre og børn overfor hverandre. På forældrenes ansigter læses skuffelsen, smerten over formentlig ulydighed. På børnenes ansigter forbavsel over mangel på forståelse, krænkelse og trods. Og hvor frygteligt er det ikke, når forældrene ser deres børn ikke blot på fremmede, men på forbudte, farlige veje.

Forældrenes omsorg begynder ikke først i det øjeblik, de må søge efter deres barn. Den begynder i det øjeblik, hvor moderen trykker det første korstegn på den sprøde pande. I de første barneår afgøres livsskæbnen, ikke blot den materielle, men endnu mere den religiøse skæbne. Hvad der bliver af et barn, afgøres ikke af undervisningen til den første kommunion, heller ikke af religionsundervisningen og af timerne hos præsten. Blot forældre rigtigt vidste, hvor magtesløs præstens bestræbelser er i sammenligning med forældrenes. »Jesu forældre bragte ham til Jerusalem for at fremstille ham for Herren«. Dette kan intet menneske, ingen præst og ingen from bedstemoder aflaste forældrene for — at fremstille deres barn for Herren.

Vi har lov til at tro på, at barnet selv ad ukendte veje og på vildsom vandring til slut vil nå frem til målet, når disse vejes første begyndelse var rettet mod Gud. Et af de mest trøsten-^{dy}de ord, der er sagt nogen moder, blev sagt til Monica af hendes biskop: »Så mange lærers søn kan ikke gå for-^{tabt}«.

Evangeliet er et ord til forældre^{enc.}. Det er også et ord til børnene. ^{Men-}sætningen mellem gamle og unge ^{men-}der tilbage i hvert slægtled. Men

„Dersom Vi skal gøre Eder opmærksom på et særligt mål for eders stræben, da må det være den fuldtvorne kristne familie: familien, hvis grundlag er et rent ægteskabeligt liv efter skaberens lov, i hvilken hustruen og moderen er solen ved uselvøst hengivenhed og kærlighed, i hvilken børnene vokser op i ufordærvethed, stolte af deres fader der viser dem vej ved gudsfrugt, ved mønstergyldig opfyldelse af sine laidspligter og ved tro omsorg for sine egne. Familien, på hvilken den daglige fælles bøn nedfalder Guds velsignelse, og som føler hin fred, som alene Kristus kan give. Intet kostbarere vil I, elskede sønner og døtre, være i stand til at skænke kirken og eders folk end den fuldtvorne kristne familie“.

PAVE PIUS XII

i sit budskab til Pinsesestævnet 1953

er nok stærkest i tider med voldsomme åndelige rørelser og omvæltninger.

Unge er altid tilbøjelige til modsigelser, oprør, forandring. Unge har også deres særlige ret. Denne særlige ret overfor forældrene udtrykte den tolvårige Jesus: »Vidste I ikke, at jeg må være i det, som er min Faders?» Det er det afgørende ord for enhver søn og enhver datter. Hvordan de end engang vil stå overfor deres forældre, er det afgørende om de »er i det, som er den evige Faders«. Om deres vilje ledes af Guds vilje. Kan de bekræfte dette, da tør forældre og børn, den gamle og den nye slægt udtale velsignelsens ord over hverandre.«

G. W. R.

DEN HELLIGE FAMILIES FEST

Brødre! Så ifør eder da, som Guds udvalgte, hellige og elskede, inderlig barmhjertighed, godhed, ydmyghed, beskedenhed, tålmodighed, så at i fordrager hverandre og tilgiver hverandre, dersom nogen har klagemål imod nogen; ligesom Herren har tilgivet eder, således også I! Men over alt dette hav kærlighed, som er fuldkommenhedens bånd. Og Kristi fred bringe glæde i eders hjerter, til hvilken I også er kaldet i eet legeme, og vær taknemmelige! Kristi ord bo rigeligt blandt eder, så I med al visdom lærer og formaner hverandre med salmer og lovsange og åndelige sange, i nåde lovsyngende Gud i eders hjerter. Og alt, hvad I gør i ord eller i gerning, det gør alt i den Herres Jesu Kristi navn, idet I takker Gud og Faderen ved ham.

EPISTEL, Kolossenserne 3, 12—17.

Da Jesus var bleven tolv år gammel, drog de efter højtidens sædvane op til Jerusalems. Og da de havde tilendebragt dagene og igen drog hjem, blev barået Jesus i Jerusalem, og hans forældre vidste det ikke. Men da de mente, at han var i rejseselskabet, gjorde de en dags rejse og søgte ham blandt stægninge og bekendte. Og da de ikke fandt ham, vendte de tilbage til Jerusalem og søgte ham. Og det skete, at de tre dage efter fandt ham i templet siddende midt iblandt lærerne, hvem han både hørte på og adspurgte. Men alle de, som hørte ham, forbausedes over hans forstand og svar. Og da de så ham, forundrede de sig, og hans moder sagde til ham: Søn, hvorfor har du gjort os dette? Se, din fader og jeg har søgt dig med smerte. Og han sagde til dem: Hvorfor har I søgt mig? Vidste I ikke, at jeg bør være i det, som er min faders? Men de forstod ikke det ord, som han talte til dem. Og han drog ned med dem og kom til Nazareth; og han var dem underdanig. Og hans moder bevarede alle disse ord i sit hjerte. Og Jesus tog til i visdom og alder og nåde for Gud og mennesker.

EVANGELIUM, Lucas 2, 42—52.

Slimt fra Kirkehistorien

Munkefaderen Antonius

Kejser Diokletian — hvis bestræbelser gik ud på at genoprette den gamle orden i Romerriget — kunne ikke fatte, hvorfor hans program stødte på modstand, og han gav sig derfor til at spejde efter årsagen dertil. Før eller senere måtte han under denne sin spejden uvægerligt støde på de kristne, der vægrede sig ved at vise ham guddommelig ærefrygt. Imidlertid var Diokletian ikke nogen blodtørstig tyrann, men vejede derimod klogt problemets forskellige sider op overfor hinanden. Han var klar over, at i Ægypten var der allerede adskillige steder, hvor de kristne talte op imod en fjerdedel af samtlige indbyggere, at den ny religion i øjeblikket havde vind i sejlene og at konversionernes antal var i stadig stigning. En dag indløb der også beretninger om, at der i omegnen af Memphis eksisterede en mærkværdig mand ved navn Antonius, der levede i ørkenen og derfra udøvede en uhyre indflydelse på befolkningen.

Diokletian havde selv skabt et ikke ubetydeligt antal guder, og de kristne vægrede sig ved at anerkende og tilbede disse — hvorved de gjorde sig skyldige i højforræderi. Dette gav Diokletian anledning til at starte en forfølgelse af dem. Det var der imidlertid så mange andre kejsere, der havde gjort før ham, at der aldeles ikke var noget usædvanligt ved det. Eet var han dog klar over: at havde man engang indledt en forfølgelse, så må man også føre den igennem til den bitre ende.

Forfølgelsen begyndte dog imidlertid ikke med et masse mord. I marts 303 udstedtes to kejserlige love. Den første bestemte, at alle kristne kirker og bedehus skulle lukkes samt at alle religiøse genstande skulle afleveres til myndighederne. Den anden forordnede, at alle forstanderne for disse kirker skulle arresteres omgående. Men selv om et stort antal kirker og deres hellige bøger blev brændt, lykkedes det dog adskillige præster at undslippe. Det var ikke sådan at forstå, at de dermed søgte at undfly døden, der ville gøre dem til martyrer, men de ville ikke lade deres hjord i stikken.

Og forfølgelsen tog til. Nu var det den ny tros jævne tilhængere, som det gik ud over. Den sædvanlige fremgangsmåde blev også i dette tilfælde benyttet: de blev opfordret til at ofre til de hedenske guder, og adskillige gav efter. En del af dem, der gjorde modstand, blev henrettet, men de allerfleste blev sluppet løs igen. Endelig ikke skabe martyrer — det var også Diokletians bestræbelser.

Men der var også en hel del af Diokletians soldater, der gik over til kristendommen og de deserterede af samvittighedsgrunde. Det gjorde Diokletian rasende og han greb til terror. Blodet flød i strømme i Frygien, Kap-

padokien, Arabien, Fønicien og frem for alt i Ægypten. Bødlerne afløste hinanden og økserne blev stumpe af slid. Menneskelig opfindsomhed og grusomhed enedes i en stræben om at forlænge martyriet og gøre pinslerne jo længere jo værre. Kvinder blev hængt op i det ene ben med hovedet nedad, mændene fik revet enkelte legegemsdele af eller blev simpelthen parteret.

Så oprandt der en dag, hvor Antonius besluttede sig til at komme sine brødre til hjælp, efter at han havde levet ensomt ude i ørkenen i en snes år. Han havde aldrig næret ønske om martyriet, men nu ønskede han at dele sine brødres skæbne. Og så begav den 4. århundredes Gandhi sig på vej. Hans beslutning stod fast efter at han havde levet de mange år i ørkenen. »Kom, lad os i hvert fald kæmpe, når der kaldes på os — de lægger mærke til, at vi kæmper.«

Sammen med andre munke nåede han Nilen ved Apriroditopolis, og den lille skare gik der ombord i en båd og sejlede i retning af havet. Det daværende Alexandria må sandsynligvis have forekommet denne skare mænd som en by med lutter skyskrabere og højhuse forekommer os idag. Blandt dem, der ventede på de ankomende, var der også en hel del kristne, der vidste besked om munkenes forestående komme. De tog imod Antonius med fremskytset. Hans navn gik fra mund til mund og vakte nysgerrighed hos de tvivlende. En mand, der har levet tyve år i ørkenen og havde besejret onde ånder og hvem 40.000 mennesker nu lyttede til! Alle trængtes om denne asket og undergører.

Antonius og hans fæller blev modtaget af størstedelen af denne kæmpebys indbyggere som en slags æresborger. Det gjorde et vist indtryk på grækere, jøder, syriere og negre, at disse mænd var kommet ind fra ørkenen for at bistå dem, som de kaldte for deres brødre og eventuelt at dø sammen med dem.

I sportshaller, værtshuse og teatre opstod der heftige diskussioner. Ville politiet opgive sin mærkelige passivitet og kaste munkene i fængsel? Eller ville disse mærkelige mænd blive situationens herre? Hvordan ville denne mærkelige kamp forløbe, denne kamp, hvor en dødsdom betød udmærkelse og ikke nederlag, men derimod triumf?

Kampen var under alle omstændigheder ejendommelig og gav et talende udtryk for magthavernes rådvildhed. Man fik syn for sagn om, at martyrerens blod blev kristendommens udsæd. Man så sig berøvet den vanlige overlegenhed — det gjaldt om at vise, at man forblev hensynsløse og at martyriets kandidater ville komme til at angre deres hårdnakkethed.

Men en sådan holdning var uden betydning for Antonius og hans fæller.

Nu kommer den ny kirke i Hvidovre

*St. Nikolaj kapel i Hvidovre skal af-
løses af en ny kirke. Tirsdag d. 13. ds.
kl. 19,30 afholdes en sidste gudstjen-
ste i det gamle kapel, en takkagudstje-
neste, der ledes af kapellets og Hvid-
ovres første præst, sognepræst Niels
Hansen, Svendborg.*

*På dertil givne foranledning skal vi
meddele, at den ny kirke i Holbæk,
der omtales i Hs. Excellence Biskop-
pens artikel i »St. Ansgar's Bulletin«,
og hvoraf vi bragte billede i sidste
nummer af Ugebladet, er den til Elisa-
bethinerindernes hospital knyttede
kirke og ikke at forveksle med den
stedlige sognekirke.*

at skære sener og muskler over, men man veg tilbage for at dræbe dem. Et antal præster vendte også efterhånden tilbage til byerne og læste messe i al hemmelighed.

Sluttelig kom så dekretet om tolerance. Men da havde Antonius allerede forladt Alexandria. Han følte sig ikke vel tilpas i denne store by, og nu var der jo også opnået en slags fred. Han havde påny hørt ørkenens kalden, og da det ikke var blevet ham forundt at opnå martyriets palme, så ville han tilbage til askesen, og derfor drog han påny ud i ørkenens ensomhed —

Dr.

Akkurat ligesom strejkende, der simpelthen sætter sig ned eller lægger sig foran politiets heste eller lader sig køre over af lokomotiver, akkurat sådan var munkene og dermed bragte de deres dommere og politiet i forvirring.

På selvsamme tidspunkt, som kristendommen syntes at være stedt i sin aller, aller mørkeste situation, var det som om Antonius og hans folk skulle forbløffe hedenskabet. De færdedes overalt, hos frisørerne, i filosofernes skoler, i sportshallerne, ja selv i de offentlige huse. De besøgte berygtede kurtisaner, der tildels var i den grad imponeret af dem, at flere af dem vendte deres hidtidige levned ryggen. Og disse mænd var vant til afsavn af enhver art: de sov overalt under åben himmel, på offentlige pladser, på træpper, i overfyldte karavanserai'er, i tomme vogne o.s.v.

Arrestationerne og domfældelserne fortsatte i uafbrudt strøm, men myndighederne vovede tilsyneladende ikke at lægge hånd på disse mærkelige mænd. Man lod simpelthen, som om disse ørkenmænd, der ikke engang kunne tale græsk, var luft. Men munkene optog forbindelse med de fangne og deres familier, de troende og præsterne, hvem det var forbudt at opholde sig i de store byer, samt med biskopperne, hvis proces var under behandling. Og selv om de ikke havde direkte adgang til fængslerne, så nåede deres budskaber ikke desto mindre frem overalt — overalt var der personer, som sympatiserede med dem. Hertil kom yderligere, at ikke alle fanger var indespærrede. Flertallet af dem måtte arbejde i kobberværker eller stenbrud, og vagterne, der var sat til at føre opsyn med fangerne, lod simpelthen som om de slet ikke så, at munkene gik rundt og talte med de arbejdende. Og munkene forsøgte ej heller at møde op ved de offentlige forhør. De dannede en slags kristne tilhørere, der enten gav udtryk for deres mishag eller bifald, sådan som det nu engang var skik og brug. Andre, der hverken var interesserede i dommerne eller soldaterne, henledte de kristnes opmærksomhed på sig ved forhørene og opmuntrede dem til fortsat at gøre modstand.

Også selve henrettelserne overværede de; de ville være vidne til, hvorledes deres brødre bar martyriet. Derfor vogtede de sig vel for at gribe ind i tildragelsen, der ledsagede den kristne sjæl ind i paradiset. De var dybt bevæget over de lidelser, som de blev øjenvidner til, men de gjorde sig umage for ikke at lade sig bevæge af synet, men derimod at forvandle smerte til glæde. Efter henrettelserne samlede de martyrerne jordiske rester sammen og sørgede for, at de blev stedt til hvile på sømmelig vis.

Og sådan fortsatte det indtil myndighederne tabte tålmodigheden. Det måtte holde op, da folk ellers bare ville udlægge denne tålmodighed som svaghedstegn. Præfekten lod derfor udstede en særlig forordning, som forbød munkene at overvære retsforhandlingerne. Og tilsidst fik de tilhold om ikke at vise sig i byerne. Og

selv om martyriet var Antonius' yndlingsdrøm, havde han dog alligevel hidtil ikke gjort alvorlige skridt for at nå dette. Nu var tiden inde til at han kunne opgive sin forsigtige holdning. Han stillede sig op, der hvor præfekten og hans vagt skulle passere, når de var på vej til retsforhandlingerne. I hans blik lå der ikke noget uforskammet eller oprødsende, men han stod der bare, strunk og værdig, i blændende hvid tunika, noget på afstand af mængden, som beundrede ham.

Inden længe kom præfekten til syne i sin hærestol. Soldaterne, der ledsagede ham, råbte til de personer, der ikke kom hurtigt nok af vejen, om at forføje sig. Præfekten fik øje på Antonius' hvide tunika. Deres blik mødtes. Mængden holdt deres ånde tilbage — i spænding. Men der skete intet.

I denne scene kommer kristendommens virkelige magt til syne til enhver tid.

Selv om man på mange måder var tilbageholdne, blev nu også en del af de ansatte fanger henrettet. Det syntes som om præfekten ville demonstrere, at det var ham, der var herre i huset.

Men de kristne imødeså udviklingen med sindsro og i tillidsfuldhed, og henimod slutningen af året 311 ebbede forfølgelserne lidt efter lidt ud. Myndighedernes strengthed ebbede ud — hvad enten det nu var fordi man efterhånden var ved at løbe træd eller det var fordi man var bange for, at denne politik dog til sidst skulle give bagslag. Man fortsatte ganske vist med at mishandle og martre ofrene, blindede dem eller lammede dem ved

Den hellige Familjes fest

11. januar 1959

ET VERDENSPANLIGGENDE

Den kristne familie har altid været et af kirkens hjerteanliggende! Atter og atter har afdøde Pave Pius XII fremhævet betydningen af familiens kristenliv og understreget, at dette kristenliv er en livsbetingelse for kirken. Og idag er den kristne familie mere end nogensinde et afgørende moment — det er et verdensanliggende. Med bitter smerte betragter man idag så mange kristne ægteskabers og kristne hjemstiltand. Der, hvor der burde være lys, hersker der mørke, glæde er vendt til sorg — i sandhed: familien, samfundets faste punkt, er rokket i sin grundvold, og førend denne basis er sikret påny, vil der ikke råde fred og fordragelighed på jorden.

Den hellige Paulus viser os den rette vej, når han peger på de sikre kilder til menneskehedens fornyelse. Kun de brønde, der rinder af det dybe, bringer frisk vand! »Ligesom Herren har tilgivet eder, således også I ... Kristi fred bringe glæde i eders hjerter ... Gør alt i den Herre Jesu navn«. Mennesket kan imidlertid ikke alene, ikke af egen kraft, redde familien, redde samfundet. Den kristne familie må leve ved Kristi forbillede og i hans kraft, af hans nærværelse i dens midte. Først da er kærlighed mere end blodets bånd. Først når »Kristi ord bor rigeligt iblandt eder«, vil de ord, der — mere eller mindre mangelfuldt — lyder fra prædikestolen, finde genklang. Familien er menneskehedens grosted, og når de såkaldte kristne ægteskaber svigter deres væsentligste opgave: at give børnene en kristen opdragelse — i ord og eksempel — da er det ude med samfundet. Forarmes hjemmet åndeligt, sætter det sig selv fra styret og trænger staten bestemmende ind, da svæver alt frit i luften. Tænk bare på, hvor mange steder der i vore dage er rykket en lille vogn ind på førstepladsen, den førsteplads, der tidligere var moderens omsorg for barnets opdragelse, men som i dag er afløst af et indbringende selverhverv, der kan muliggøre kørselen og styrke skattevæsenet.

Bringt familien i dens bedste forstand ikke den opvoksende generation »hin fred, som alene Kristus kan give«, overlades denne opdragergerning til fjernsynet og fritidshjemmet eller i værste fald gaden, da vil der aldrig mere blive fred på jorden. »Så ifør eder da, som Guds udvalgte, hellige og elskede, inderlig barmhjertighed, godhed, ydmyghed, beskedenhed, tålmodighed, så at I fordrager hverandre og tilgiver hverandre« — se, det er vejen til fred og samdrægtighed, til genoprettelse af den tabte sundhed i familielivet, til fred og fordragelighed i verdensfamilien.

Sognepræsten.

Jeg tror på den Almægtige

Enhver, der fordyber sig i den første trosartikel, lægger mærke til, at den kun nævner en eneste af Guds mange egenskaber eller fuldkommenheder, nemlig hans almagt. Vi bekender jo: »Jeg tror på Gud, (som er) Fader, (som er) den almægtige, (og som er) himlens og jordens skaber.« Man spørger uvilkårligt: Hvordan kan det være? I og for sig er et dobbelt svar muligt.

For det første kan man tænke sig, at det er sket, fordi almagten forudsætter alle andre fuldkommenheder i Gud. Kender man altså denne ene, kan man ved eftertanke finde frem til de andre. Men et andet svar ligger nærmere, nemlig det, at en *ejendommelighed i den hellige skrift er årsagen* dertil. Skønt vore hellige bøger bruger mangfoldige udtryk for at betegne Guds op-

højede og uendelige herlighed og således vil lære os den skyldige hengivenhed og ærefrygt for den Allerhøjeste, så er det dog *almagten, der fremhæves stærkest og hyppigst*. Man har talt over 70 steder, hvor det sker. I alle retninger belyses denne guddommelige egenskab. Den betragtes i sit eget væsen og i sit forhold til de andre guddommelige fuldkommenheder. Vi læser om, hvordan den åbenbarer sig ved verdens skabelse, opretholdelse og styrelse. Den sammenlignes med den menneskelige afmagt. Vi hører om, hvordan den virker på menneskenes liv og fylder vore hjarter med ærefrygt, tro og tillid. Nogle få steder skal anføres.

»Den store, vældige og forfærdelige Gud, gudernes Gud og herrernes Herre« (5. Mos. 10, 17) viser i det gamle testamente sin almagt frem for alt

ved verdens skabelse. »Herren talte, så skete det, han bød, og så stod det der« (Sl. 33, 9). Guds magt åbenbarer sig, når synd skal straffes, således ved syndfloden, ved Babeltårnet og Sodom. Med den største jubel fyldtes israelitternes hjerte, når de kunne tale eller synge om, hvorledes pagtens Gud med løftet arm havde *ført sit folk ud af Ægypten*, gennem det Røde Hav og ind i det forjættede land. Ved at henviser til disse kendsgerninger trøstede og opmuntrede profeterne og davids-salmerne folket stadig på ny i trængselstider.

Det er Gud, der bestemmer stjernernes baner og kalder hver enkelt ved navn. (Is. 40, 26). »Et ord af hans mund vender ikke tomt tilbage, men udfører, hvad der behager ham, og fuldbyrder det hverv, som han har givet (Is. 55, 11). Ingen kan hindre Herren i at gennemføre, hvad han har besluttet (Is. 43, 13).

Hos Jeremias og Ezekiel dukker også den tanke op, at Guds magt virker undergerninger ikke blot i den synlige (fortsættes s. 20)

ORIENTERING

Jehovas Vidner

Julens bogmarked har budt det læsende publikum på flere bøger om det ejendommelige religiøse samfund, der kalder sig Jehovas Vidner, og som de fleste af os andre bedst kender gennem de besøg, de fleste fra tid til anden har haft af denne sekts kolportører, hvis ihærdighed ofte overskrider det passende grænser. Man har også hørt om de stævner, som J. V. afholder som et åbenbart vigtigt led i deres virksomhed, og noteret sig det forbavsende store antal deltagere, disse stævner samler. Forskellige talangivelser synes at vise, at J. V. de fleste steder i verden er et forsvindende mindretal, men at Danmark er et af de steder, hvor de virkelig har fundet fodfæste, hvad så grunden hertil kan være.

Katolikker, som J. V. bærer med deres ganske særlige aversion, som udtrykkes med gloser, der kan bringe selve reformationstiden i pinlig erindring, er jo i og for sig ikke interesseret i, hvad disse »vidner« er og vil. Når det sommetider tager sin tid at få lov til at lukke døren for deres kolportører, er man blevet præsenteret for lidt af deres argumentation, der udmærker sig ved, at de slagordsmæssigt har lært et fåtal af skriftsteder med en hasarderet fortolkning uden fjerneste relation til bibelvidenskab eller nogen anden velbegrunderet viden, og naturligvis med lige så ringe relation til det kirkelige lærerembedes fortolkninger. Diskussion med disse mennesker er, som vi også alle har erfaret, ganske udelukket, da de kun kan gentage deres slagord og overhovedet synes uden evne eller vilje til at sætte sig ind i anden tankegang. Man føler sig overfor dem i den trossede situation, at man diskuterer med en roterende grammofoonplade.

For at være retfærdig, siger man da til sig selv, at det måske er et »vidne«, hvis kundskaber ikke står mål med hans iver. Vi har jo da også katolikker, der dårligt kan gøre forstandig rede for deres tro, skønt deres oprigtighed er god nok. Men søger man så til J. V.'s blade og bøger møder man præcis samme suveræne ligegyldighed overfor al anden viden end den indpodede. Under læsningen er man på nippet til at skrigte, så horrible er de påstande, der udslynges. Man kan bedste sammenligne dem med rædselseksemplarerne af den moderne Science Fiction-litteratur. Hvad disse S. F.-forfattere får ud af f. eks. Einstein, svarer ret nøje til de helt hovedløse fantasier, der karakteriserer J. V.'s kildeskrifter.

Men der sidder endnu en brod af utilfredsstillet trang til viden tilbage i en. Der er jo virkelig mange af disse »vidner«, som virker pæne og civiliserede. Hvordan går det til, at så mange af sådanne mennesker, som man synes fortjente en bedre skæbne, har ladet sig indfange af dette mærkelige sammensurium, der religiøst som kulturelt er under lavmålet?

Til besvarelse af dette spørgsmål skulle de nyudkomne bøger tjene. Den første af de to indenfor nævnte bøger er skrevet af en tysk-amerikaner, der efter 1. verdenskrig sluttede sig til bevægelsen og var dens »slave« i 30 år, før han endelig gjorde sig fri. Bogen er desværre noget rodet og i det væsentlige beskæftiget med nedrakning, så man ikke rigtigt fatter, at tilslutningen til en begyndelse var så stærk. Forfatteren betragter det hele som en storstilet, hemningsløs forretning med indpiskning af proselytterne, der med de kraftigste midler holdes til ilden og kontrolleres på alle måder. Det virker ikke ret forståeligt, at noget sådant kunne holde et menneske med kristent sindelig fast i så mange år.

Bedre forstår man situationen ved at

læse den anden bog, der præsenterer sig som »fordomsfri«, men ganske øjensynligt er et bestilt arbejde, højest sandsynligt bestilt af J. V. som et modtræk mod den føstnævnte bog. Karakteristisk for denne forsvarende er, at han overhovedet ikke stiller sig spørgsmålet om, hvorledes J. V. kan begrunde sin sælsomme lærebygning. Den er, hvad den er, og det er altså det rigtige. Hvad der interesserer ham er udelukkende ydre resultater, rekordsalg af bøger, sammenkaldelse til store møder, oprettelse af egne bogtrykkerier og alt dette.

Og det siger virkelig noget. Svaret på vort spørgsmål er altså simpelthen dette: Den succes, J. V. kan notere, skyldes, at sekten sætter folk i sving med ydre aktivitet. Det er mennesker, der trænger til et livsindhold og som får en beskæftigelse, der lægger beslag på dem. De har fornemmelsen af et kald, et apostolat. Om det, de er apostle for, kan stå for kritik, om det gør dem til bedre mennesker forsvinder for selve aktiviteten. Et nærmest uhyggeligt eksempel på inertiens lov på åndeligt område.

Af og til kunne vi katolikker fristes til at misunde sådanne sekter deres ydre resultater. Sætter vi vore egne tilsvarende i gang? Læsningen af bøger som de omtalte fører os snarere til at skræmmes for den ydre aktivitet. Hvad vi skal have af den slags, må bygge på og bestandig næres af et indre liv — ellers kan det blive lige så religiøst værdiløst som det, de pæne mennesker i J. V. tror er deres »livsindhold«, så og så mange besøg, så og så mange pjecer afsat til fordel for hvad?

De nævnte bøger er:

W. J. Schnell: »Jehovas Vidners slave i 30 år« (Forlaget Credo).

M. Cole: »Jehovas Vidner« (C. A. Reitzels forlag).

JANSSEN -

en moderne ordensstifter

TEKST: B. N. FOTOS: S. V. D.

Det Guddommelige Ords Selskab er — set med kirkens øjne — et meget ungt selskab. Men ikke desto mindre er det allerede i dag et af kirkens største missionsselskaber, idet det tæller mere end 10.000 medlemmer.

Herhjemme har vi ikke hørt meget om denne orden. Vi har næppe heller set præster, der efter deres navn skriver »SVD«. Det er nemlig forkortelsen for ordenens latinske navn: *Societas Verbi Divini*.

Men i den videnskabelige verden er man fortlørlig med navne som Schebesta, Schmidt, Gusinde — alle antropologer. Ordenen har også oprettet be-

blev stiftet i 1875, og det er den 15. januar 1959 netop 50 år siden, dets stifter Arnold Janssen døde.

Den lille, uanselige Arnold Janssen har bygget sit selskab op uden at besidde en øre. Utroligt, ikke sandt?

Det samme mente også biskoppen af Roermond, da han fik forelagt planerne. Det eneste mente den unge præst kunne fremvise var en købekontrakt på en grund i Holland lige op ad den tyske grænse. Den lød på 45.000 mark, hvorefter han endnu ikke havde betalt det mindste. På denne grund ville han bygge et missionshus. Biskoppen rystede kun på hovedet og Janssen opnåede intet. En henvendelse til nogle præsteseminarier gav heller ikke noget resultat.

Man havde sporet stor naturvidenskabelig begavelse i den unge mand. Da han kom fra Bonns universitet fik han tilbud om et embede ved Berlins universitet. Man havde således kunnet forstå ham, om han havde foretrukket den lettere vej. Men trods alle vanskeligheder: Janssen ville stifte et missionsselskab. Og han ville bygge Tysklands første missionshus.

Netop i disse år havde Bismarck skærpet kursen mod den katolske kirke, således at det blev umuligt at oprette nye ordenshuse i selve Tyskland. Derfor søgte han på den hollandske side til Steyl ... og manglede nu bare 45.000 mark.

Adskillige biskopper, hans egne lærere fra studieårene og de fleste af hans omgangskreds var himmelfaldne.

Nogle studiekammerater mente: »At du har kaldt er utvivlsomt rigtigt. For du har 1. rigelig egensindighed, 2. den rette fromhed og 3. du er tilstrækkelig upraktisk. Kun franciskanerpatren Gregor Janknecht, en tiggerordens provincial, mente: Hvad siger du? Kun 45.000 mark? Det er da ikke så galt. Det må kunne lade sig gøre!«

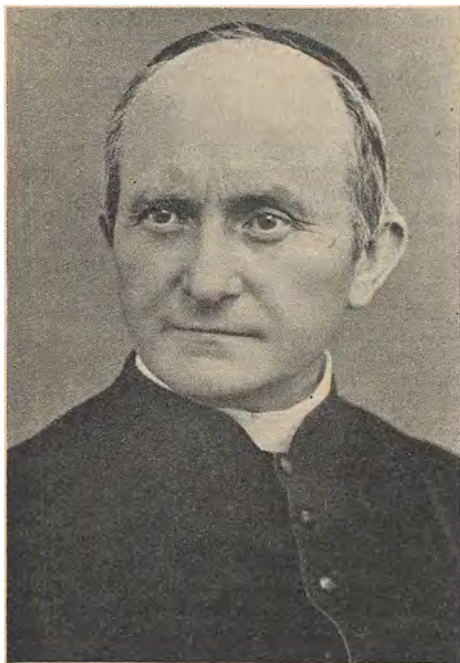
Det må kunne lade sig gøre, tænkte pastor Janssen og fortsatte med at samle anbefalingskrivelser fra høje gejstlige og modtog snart de første penge, som var indsamlet blandt arbejdere og bønder. Så rejste han til det hollandske Steyl igen, hvor han måtte erkende, at hans første plan ikke kunne gennemføres. 45.000 mark var nu et anseligt beløb. Men han fandt et gammelt værtshus til 17.000. Det kunne han klare. Og på festen for Marias fødsel i 1875 indviedes hans første missionshus i et tidligere værtshus.

De første medarbejdere flyttede snart ind i Steyl. Blandt dem var sydtiroleren Joseph Freinademetz, hvis saligkårsproces er i gang.

Der skulle stadig penge til. Højfinans og pressen — selv missionstidskrifter — viste ham den kolde skulder. Så måtte den unge ordensstifter igen samle ind blandt arbejderne. Foruden skrev han til langt ud på natten, trykte selv sit lille blad og spændte et par hunde for sin vogn, for at trække af med sit oplag over grænsen til Tyskland.

Det var en tilsyneladende håbløs og meningsløs tid. Men i dag ser vi, at Gud virkelig havde kaldet Janssen til stifter. Omegnens beboere måtte med deres forundrede øjne se, at der stadig blev udvidet i Steyl. Der var ikke meget plan i byggeriet. Der blev bygget efterhånden som der var behov. Janssen udvadede, når der var brug for det — han tænkte ikke så meget på pengene, for han havde erfaret, at de altid kom til rette tid. Vor Herre blev selv en slags finansminister.

Den lille mand havde store tanker,

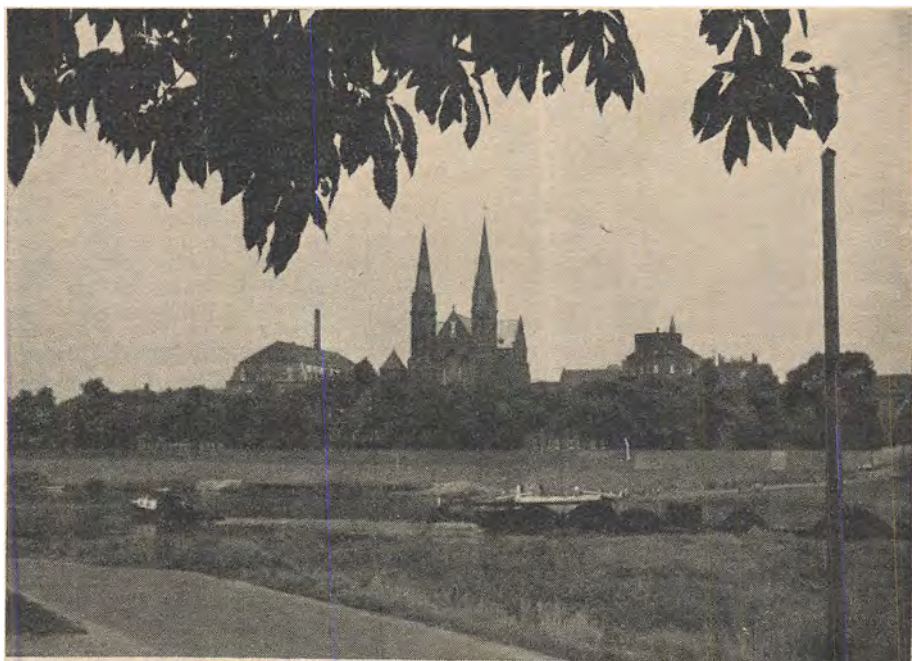

Arnold Janssen, den tysktalende verdens talsmand for den ny missionsbevægelse. I 1875 mente Steyls daværende sognepræst: »Hr. Janssens orden bliver aldrig til noget«. Men i 1945 kunne den kendte engelske jesuit, fader J. Brodrick, med rette skrive: »Steyl er i sandhed et af verdenskatolicismens største kraftcentre«.

Dette er Steyl idag — moderhuset for det »Det Guddommelige Ords Selskab«. Næsten alt er bygget før århundredskiftet. Kardinal Gracias fra Indien fortæller, at Steyl var noget af det, der har gjort dybest indtryk på ham under hans Europa-besøg.

tydelige universiteter i flere verdensdele. Og hvem kender ikke den kinesiske kardinal Tien, ordenens første kardinal og den første farvede?

Det Guddommelige Ords Selskab

virker på, og den arbejder uden vanskelighed eller anstrengelse. Den er jo uendelig fuldkommen.

Vi mennesker kan ikke udtænke noget, som Gud ikke kan frembringe. Ja, man kan mere, end vor ånd kan ane. Men det betyder ikke, at Gud f. eks. kan lyve eller bedrage eller blive bedraget. Hvad der således er blevet påstået i det 16. århundrede, er en umulighed for ikke at sige en bespottelse, nemlig at Gud i kraft af sin åbenbar-

rede vilje nok vil gøre alle mennesker salige (1. Tim. 2, 4), men ifølge sin skjulte vilje, der på forhånd bestemmer største parten af vor slægt positivt og uigenkaldeligt til helvede, ikke vil alles frelse. Gud kan ikke på den måde modsige sig selv. Han kan ikke synde eller være årsag til synd.

Endvidere kan Gud ikke holde op med at være til, han kan ikke være uvidende om nogetsomhelst. Han kan ikke gøre usket, hvad der een gang er skeet, fordi det er en selvmodsigelse, at en ting samtidig er og ikke er. Guds almagt bør altså forstås som den magt, der kan frembringe alt, hvad Gud kan ville, og hvad der ikke er i strid med hans eget væsen.

Når der derfor har været nogle, der lærte, at Guds almagt også omfatter det, der i sig selv er den rene umulighed, eller som modsiger hans fuldkommenheder, eller som ophæver igen de beslutninger, som han har fattet een gang for alle (som verdens skabelse, forløsningen og Kristi lidelse), så er alt dette ensbetydende med, at vor Gud ikke er uendelig fuldkommen, men svigtende i sin gerning, hvad vi selv så tit gør.

Det er vor hellige pligt at vogte os for den slags vildfarelser. Men det må også være os magtpåliggende at kende de store goder, som betragtningen af Guds almagt forskaffer os. Der er ikke noget, der i den grad kan støtte vor tro og vor tillid til Herren, som den faste overbevisning om, at Gud er almægtig. Uden vanskelighed og tøven giver vor forstand sin tilslutning til vor religions mysterier (f. eks. de dødes opstandelse på dommedag), når den har forstået læren om den gudommelige almagt. Det samme gælder om det kristne håb. Ufattelig store goder er lovet os efter det jordiske liv. Men er vi overbeviste om Guds magt, bliver vi ikke mistrøstige i øjeblikke,

hvor Guds løfter står for os som helt ubegribelige. Frem for alt bør vi væbne os med denne urokkelige tillid, når vi skal udføre en eller anden stor bedrift til bedste for vore medmennesker, eller når vi vil bønfulde den Allerhøjeste om noget. Om det første punkt siger vor Frelser selv: »Hvis I har tro som et sennepskorn, kan I sige til dette bjerg: Flyt dig herfra og derhen, så skal det flytte sig; og intet vil være umuligt for jer« (Mt. 17, 20). Således talte vor Herre til sine disciple i et øjeblik, da de havde for lidt tro. Om det andet punkt skriver apostlen Jakob: »Man skal bede i tro, uden at tvivle; den, der tvivler ligner en havets bølge, som jages og kastes hid og did af vinden; og et sådant menneske må ikke vente at få noget fra Herren, en tvesindet mand, som han er, ustadig på alle sine veje.« (1, 6—7).

Endnu flere andre fordele forskaffer troen på Guds almagt os. Frem for alt lærer den os beskedenhed og ydmyghed i overensstemmelse med Petri ord: »Ydmyg jer under Guds vældige hånd« (1. Pet. 5, 6). Denne tro advarer os også mod at nære frygt, hvor der ingen grund til frygt er, men at frygte Gud. »Jeg vil vise jer,« siger Frelseren, hvem I skal frygte for: Frygt for ham, som efter at have taget livet har magt til at kaste i helvede; ja, jeg siger jer: Ham skal I frygte« (Lk. 12, 5). Tanken på Guds almagt hjælper også til at værdsætte og lovprise hans velgerninger. For den, der husker Guds almagt, kan ikke være utaknemlig, men gang på gang vil han gentage den saligste Jomfru Marias ord: »Den mægtige har gjort store ting imod mig« (Lk. 1, 49).

Det var nogle af de livsværdier, som fordybelsen i Guds almagt skænker hver den, der betragter den med troens øjne. F. K.

KATOLSK KATEKISMUS

Eet-bindsudgaven

350 s., kr. 13,75 kart.

SANKT ANSGARS FORLAG

<p>Kolding</p>	<p>Støt annoncørerne</p>	<p>H. Overbeck Elektroinstallatør Tlf. 3555 Lev. til Sct. Hedvigs Klinik og Skole samt Sct. Michaels Kirke</p>
<p>V. FALTHER Alt i Kolonial, Vin, Delikatesser, Tobakker og Cigarer Hj. af Hollændervej og Kongebrogede . Telefon 698</p>	<p>M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rondebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>	<p>Bruun & Kildehøj A/S MURERMESTRE OG ENTREPRENØRER Seest Bakke 49, Kolding Telefon 2402</p>
<p>Esbjerg</p>	<p>K. J. Højland aut. Vand- og Gasmester Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708 Udf. Arbejdet for de katolske Inst.</p>	<p>Viggo Christensen Urmager, Optiker, Guldsmed Kongensgade 64, Telefon 829 Lev. til Sct. Joseph Hospital</p>
<p>Nakskov</p>	<p> A/s Nakskov Kulimport Telefon Nr. 17</p>	<p>Chr. Steffensen Herreekvipering Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796 Leverandør</p>

LITURGISK

KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Januar:

11. S. Den hellige Families Fest (hvid) (76—17); 2. bøn (i alle Messer): 1. Søndag e. Hellig 3 Konger (77); Hellig 3 Kongers præf. (515). — Ihukommelsen af Oktaven og af St. Hyginus bortfalder.
12. M. Feria (72—16); uden Credo; (hvid) (515).
13. Ti. Vor Herres Jesu Kristi Daab (hvid) (83—18); præf. (515).
14. O. St. Hilarius (784); 2. bøn: St. Felix; almindelig præf. (525).
15. T. St. Paulus, den første Eremit (hvid) (785); 2. bøn: St. Maurus ([53]), 3. bøn (i alle Messer): For Biskoppen*); alm. præf. (525).
16. F. † St. Marcellus I (787); alm. (rød) præf. (525).
17. L. St. Antonius (788); alm. præf. (hvid) (525).
18. S. 2. Søndag e. Hellig 3 Konger. (grøn)

*) I anledning af aarsdagen for Hs. Exc. Biskoppens konsekration læses i dag den særlige Bøn for Biskoppen, hvis ordlyd er den samme som for Paven ([122]—129), blot med følgende ændring: ... *famulum tuum Theodorum, quem pastorem ecclesie Hafniensi præesse voluisti* ... (... din tjener Theodor, hvem du har sat til som hyrde at forestaa bispedømmet København ...).

Lejlighed søges

Yngre, katolsk ægtepar, 1 barn på vej, søger lejlighed 1. februar eller senere i Gentofte eller Lyngby-Tårnbæk kommune nær S-tog. Gerne i villa. Billet mrk. 7-12-58 til bladets annonceafdeling, Østersøgade 108, 1., København Ø.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF
(ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:

A. Pruser, Sct. Annæ plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9—16, lørdag kl. 9—12).

Post-Giro nr. 57042.

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.

Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf.
TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965.

Kalenderen 1959

udgivet af Ansgariusforeningen, fås hos de katolske boghandlere samt ved kirkerne. — Pris 1 kr. (plus porto, hvis kalenderen ønskes tilsendt).

Husassistent

dannet og velanbefalet, søges til velordnet hjem i den indre by. Familien består af selverhvervende frue, et syvårs barn og en gammel bedstemor.

Henvendelse *Feyring*, Havnegade 13 B, 1. th., PA 7579.

Academicum Catholicum

Tirsdag den 13. januar kl. 19,45: Interpretatio.

Elisabethforeningens kollekt

Søndag d. 23. november 1958 indbragte følgende:

St. Ansgars kirke	329,61
St. Andreas kirke	187,18
St. Annæ kirke	96,43
St. Antoni og Søborg	75,00
St. Augustin kirke	22,39
Immaculata kirke	13,75
Jesu Hjerter kirke	216,97
St. Josefs kirke	23,25
St. Knud Lavard kirke	115,16
St. Mariæ kirke	40,35
Sakraments kirke	227,74
St. Therese kirke	222,74
Den hl. Families kapel	45,00
Father John Madsen, Oshkash Nebr.	33,51

kr. 1674,08

Alle vore kære trosfæller, som har bidraget til det gode resultat, bedes modtage vor allerhjerteligste tak.

Styrelsen.

Juleindsamlingen

i Sct. Angars, Sct. Antoui og Sakraments sogne indbragte 4.582 kr., som blev uddelt til 150 familier og enligstillede.

Alle, som har bidraget til at sprede glæde i de mange hjem, takkes hjerteligst.

Komiteen.

D.K.K.F.

Tirsdag den 20. januar fortsætter pastor Ib Andersen sine foredrag om Sakramenterne i mødesalen Stenosgade 4 A kl. 20. Efter foredraget er der kaffebord, og de, som ønsker at deltage i dette, bedes tilmelde sig pr. telefon VE 1965 x senest den 19. januar. Pris kr. 1,50. Alle er velkomne.

Styrelsen.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studivestryde 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

VARMEANLÆG

SANITÆRE ANLÆG

OLIEFYRINGSANLÆG

HØJTRYKSANLÆG

ANLÆG FOR

TRYKLUF OG

VACUUM

M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. ½

K. K. L. Simonsen's eftf.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. * Minerva 2314

Ægtepar

med et barn (tjenestemand) søger lejlighed i Helsingør, Roskilde eller i omegnen af København. Billet mrk. 12-1-59 til bladets annonceafdeling, Østersøgade 108, 1., Ø.

Tomt værelse

med centralvarme, bad og helst køkkenadgang søges snarest af ung kontordame. Billet mrk. 11-1-59 til annonceafdelingen, Østersøgade 108, 1., Ø.

Katolsk Ugeblad -

alle katolikkers blad!

Katolske Begravelser

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

Benzon

CENTRAL 1868

Katolsk
Ugeblad

i ethvert
katolsk hjem

for han vidste at Gud ønskede denne orden. For at arbejdet skulle være helt effektivt, måtte ordenen omfatte hele det tysk-sprogede område. I 1888 byggede han så det siden berømte missionsseminarium St. Gabriel i Østrig, som Franz Werfel omtaler i »Der veruntreute Himmel«. Omsider fik Bismarcks kulturkamp en ende og ordenen forgrenede sig til Tyskland. I dag er der i Østrig, Tyskland og Schweiz 20 missionshuse.

Men det centrale for en missionsorden er jo, at der uddannes missionærer. Allerede fire år efter, at man havde åbnet i Steyl, drog de første to missionærer til Kina. Tusinder er siden fulgt efter dem. Før kommunisterne fordrev udenlandske missionærer fra Kina i 1949, tilhørte 10 % af alle udenlandske missionærer Det Guddommelige Ords Selskab, i Japan og på Philippinerne overgås ordenen kun af jesuitterne og det meste af Indonesien er betroet denne orden. Selv om to verdenskrige har medført uhyre tab af mennesker og ejendom kan ordenen i dag mønstre over 10.000 medlemmer.

Foruden præster, lægbrødre og missionsøstre har Det Guddommelige Ords Selskab også en fjerde gren: To klostre, hvor søstre af den evige tilbedelse uafbrudt beder for missionen. Det ene ligger i Steyl og det andet i et af verdens brændpunkter: Vest-Berlin, hvor de populært kaldes »de rosa søstre«, fordi deres ordensdragt er rosa, mens skapularet er hvidt. De nyder der stor anseelse, vel blandt an-

det fordi de blev i Berlin under hele krigen og da russerne kom. Hvad det sidste betyder, ved vi kun altfor godt i dag. Men søstrene havde i 1945 netop valgt en amerikansk priorinde, hvilket nok var med til at holde russerne i tilbørlig afstand fra klostrets porte.

Man kan være tilbøjelig til at tro, at Arnold Janssen, manden med de helt store resultater, må have været en overlegen organisator, en mere end myndig hyrde over sin flok og hvad man ellers kendetegner denne verdens manager-typer med. Men i virkeligheden var Janssen ikke nogen drivende kraft i den forstand. Han lod sig derimod selv drive af eet eneste: Guds vilje. For det var så sandt så sandt, at han var meget upraktisk. Det vidste han og erkendte sin uafhængighed af sine medbrødre. Han var altid det ydmyge, hjælpsomme menneske, som gennemrejste Europa på kryds og tværs ganske som en beskeden landsbypræst: 3die klasses persontog, han ville selv bære sine kufferter og havde altid et tyr med at finde sin madpakke frem og få den åbnet, uden at det hele faldt ud.

Han døde, som han havde levet: Ydmyg og uden at vække opsigt. Han havde arbejdet til det sidste og døde efter en kortvarig sygdom om morgenen den 15. januar 1909. Han hviler i et gravkapel ved moderhuset i Steyl, hvor kardinaler, biskopper, gejstlige og lægfolk af alle racer og nationer har knælet og bedt.

I korte træk —

Den romerske opera arrangerede mandag d. 5. januar i det store auditorium i Pius-paladset på Via della Conciliazione en sær-forestilling for den Hellige Fader, bestående af en musikalsk bearbejdelse af T. S. Eliots skuespil »Mordet i Domkirken«. (KNA).

Byrådet i Paris deltog i søndags i en festgudstjeneste i Notre Dame til ære for den franske hovedstads skytshelgen, den hellige Genevieve. Byrådet samledes i kirken St. Etienne du Mont, hvorfra man i procession med helgenindens relikvier og ledsaget af Paris' ærkebiskop, kardinal Felin, i sluttet trop drog til Notre Dame. (KNA).

Den amerikanske assumptionispater, Louis Dion, har nu fået det længe ventede indrejse-visum til Sovjetunionen, hvor han skal fungere som gesandtskabspræst ved den amerikanske ambassade i Moskva. Pateren skal være i Moskva inden udgangen af januar måned, idet visumet udløber 31. januar. (KIPA).

Den jordanske ministerpræsident har udsendt bekendtgørelse om, at Hellig Tre Kongers fest fremtidig vil være at fejre som officiel helligdag i Jerusalem og Bethlehem (Epiphani er som bekendt den østlige kirkes egentlige julefest). (KIPA).

Året, det gik -

VERDIENSKIRKEN 1958

I de senere år er det blevet en slags tradition, at vi her på denne plads — i Ugebladets nr. 2 i det ny år — bringer et overblik over, hvad der er hændt af betydning indenfor verdenskirken sine fire vægge. Denne gang er det imidlertid *Pontifikatskiftet*, der indtager den første plads.

9. oktober 1958 døde Pave Pius XII efter kun tre dages egentligt sygeleje, og hans død gjorde det dybeste indtryk over hele verden. Uden overdriivelse kan man sige, at en hel verden højede sig i ærbødighed ved hans dødsleje og ydede hans virke for verdensfreden en uforbeholden hyldelse. Og måske begynder man først nu bag efter ret at føle det uhyre tab, som kirken har lidt ved hans bortgang. Man behøver blot at læse de nitten julebudskaber, som blev udsendt under dette næsten tyveårige pontifikat, for at se, med hvilken mesterlighed den afdøde pave behandledes tidens store problemer. Det samme gælder om alle hans mange andre taler og skrivelser. Det må imidlertid også nævnes, at mange er tilbøjelige til, når et pontifikat holder op, at fremhæve den forløbne epokes negative sider ved letkøbt kritik og at drage sammenlignin-

ger, der bærer alle nuanceringer — uden at være sig bevidst, hvad man egentlig har mistet.

Pius XII's død indledte et *sede vacante*, hvorunder kirken lededes af kuriekardinal Aloisi-Masella som *camerlengo*. Kardinalerne samledes til *konklavet* 25. oktober om aftenen, og 28. oktober om aftenen valgtes *kardinal Roncalli til Pave Johannes XXIII*. Og havde hele verden i ordets egentlige forstand deltaget i sorgen over Pius XII's bortgang, så fulgte man med ikke mindre interesse *sedisvakancen* og *konklavet*. *Pavekroningen* fandt sted 4. november. Johannes XXIII tog alles hjerter med storm takket være sin jævnhed og spontanitet, hans improvisationer og hans næsten faderligt-sjælesørgeriske virke. Hans allerførste tale i det Hemmelige Konsistorium i anledning af kardinalskreeringerne viser også, at han — med sine udtalelser om det truende skisma i Kina — vurderer kirken situation med skånselsløs realisme og med næsten jovial opfattelse følger tidens gang med vågent blik og virkelig »står i spidsen« for kirken.

Den lige nævnte tale danner overgang til at nævne *kreeringen af de 23*

kardinaler og dermed divergeringen fra den efterhånden hævdevundne grænse for medlemstallet i kardinalkollegiet. Kirkens øverste senat måtte i året, der svandt, notere tabet af kardinalerne Verde og Strich under Pius XII's pontifikat, kardinalerne Constantini og Mooney under *sedisvakancen* samt kardinal Rodriguez under det ny pontifikat. Endvidere må fremhæves, at statssekretariatet for første gang siden kardinal Magliones død i 1942 har fået en chef og at *kardinal Tardini* blev *statssekretær*.

I det foregående er allerede nævnt de vigtigste ting fra Johannes XXIII's netop påbegyndte pontifikat, hvor udnævnelsen af de ny kardinaler er det væsentligste. Fra Pius XII's pontifikat må dog huskes: de tre meget betydelige radiotaler til klausur-søstrene, hans udtalelser om den gejstlige stand — de første 19. juli, 26. juli og 2. august og den sidstnævnte 19. februar — hans erklæringer om den katolske skole (10. juli og 14. september), udtalelsen om anvendt psykologisk moralske aspekter (10. april), om arvelighedsproblemer (12. september). Pave Pius XII forfattede i sit sidste leveår endvidere en række bønner, deriblandt for den kristne familie, for den kvindelige ungdom, for lærere, parlamentarikere og om præstekald. Endvidere må nævnes den afdøde paves store omsorg for det indfødte hierarki, frem for alt i Afrika. 18. februar udstedtes (sluttes på bagsiden)

BRYLLUP MED FORHINDRINGER

og en berigtigelse

Den 1. januar bragte »Berlingske Tidende« en AP-meddelelse fra Stockholm om et bryllup i Nakskov. Meddelelsen indeholder forskellige ganske fejlagtige oplysninger. Det er for det første forkert, at der eksisterer en pavelig domstol i Stockholm eller i Norden overhovedet. Domstolene i Stockholm og København og andre steder er kun biskoppelige, d. v. s. udnævnt af den stedlige biskop og udstyret med dennes autoritet.

Dernæst må man have klart, at den katolske kirke anser ægteskabet for at

være et af de syv sakramenter til forskel fra en blot borgerlig ordning. Det er altså kirkens pligt at sørge for, at de for en katolik gældende betingelser for modtagelse af dette sakramente er opfyldt. Har een af parterne været gift og skilt, må det altså undersøges, om dette hans eller hendes første ægteskab har opvist de for et kristent ægteskab nødvendige egenskaber: f. eks. har parterne villet indgå et livsvarigt ægteskab? Hvis dette skulle vise sig ikke at have været tilfældet, har ægteskabet altså ikke været noget kristeligt, sakramentalt ægteskab, hvilket kort udtrykkes således: Ægteskabet har været ugyldigt, ikke eksisterende. Denne undersøgelse foretages af den biskoppelige ægteskabsdomstol i vedkommendes stift og får retskraft ved, at også en appeldomstol har undersøgt

samme sag og er kommet til samme resultat. Så først er det muligt for en katolik at gifte sig med en eventuel borgerlig skilt person.

Den biskoppelige domstol i Københavns Stift har som appeldomstol den biskoppelige domstol i Stockholm og omvendt. Sagen føres skriftligt, d. v. s. alle rettens handlinger må foreligge i retsgyldigt underskrevne protokoller, efter hvilke sagen kan optages til dom. En sådan sag varer derfor flere måneder, men er til gengæld fuldt oplyst og hævet op over øjeblikkelige stemninger og uvæsentlige indtryk i den rene retssfære, hvor alene sagens sammenhæng, belyst ved de kirkeretlige bestemmelser, gør udslaget.

Kend din tro -

(fortsat fra side 17)

verden, men også i menneskets indre, i sjælen. Der skal komme den dag, da Guds Ånd giver syndsforladelse og nåde, hellighed og retfærdighed, sandhed og godhed. (Jer. 31, 31 f. 33, 14 f). Hos Ezekiel siger Gud til folket: »Jeg giver jer et nyt hjerte, og en ny ånd giver jeg ud af jeres indre. Stenhjertet tager jeg ud af jeres kød, og jeg giver jer et kødhjerte. Jeg giver min ånd i jeres indre og bevirker, at I adlyder mine vedtægter.« (Ez. 36, 26).

Det nye testamente fører det gamles linie videre. Gud er ophøjet over naturen, fordi han har skabt verden (Ro. 1, 20). Han er historiens herre, navnlig fordi han har sendt sin Søn i verden (1. Kor. 1, 24). Han bestemmer hver enkelts skæbne (II. Kor. 9, 8), således at det kun er ham, der virker frelse. (Mt. 19, 26).

Gud giver al sin magt i himlen og på jorden til sin Søn (Mt. 28, 16), således at Jesus Kristus bliver konge i Guds rige (Apg. 2, 36). Han kan tilgive synder, uddrive djævle og gøre alle mennesker til Guds børn, hvis de selv også vil.

Da skriftens ord af vranglærere på en skæbnesvanger måde er blevet misbrugt, er det af vigtighed at have et klart begreb af almagten. Medens Guds erkendelse og vilje er vendt indadtil i hans eget væsen, er Guds magt ligesom vendt udadtil og åbenbarer sig hovedsageligt i verdens skabelse, opretholdelse og styrelse. Heraf fremgår, at Guds almagt er den kraft, der udfører alt det, som Guds vilje i fuldkommen frihed har besluttet. Guds vilje, som er kærlighed, ledes på sin side af hans uendelige visdom. På den måde skaber almagten, der i og for sig er uudtømmelig og kan frembringe alt, hvad der i sig selv ikke er en umulighed eller nullitet, kun det, som Guds visdom og kærlighed har bestemt. Og dette ophæves så ikke igen. For skriften siger, at »Gud ikke fortryder sine nådegaver« (Ro. 11, 29). Denne guddommelige magt er endvidere fuldkommen uafhængig, når den er virksom. Den trænger ikke til noget redskab og påvirkes ikke af andre årsager. Den behøver ikke nogen genstand, som den

UGEBLADETS BOGSIDE

Mennesket Johannes XXIII

Andrea Lazzarini: »Johannes XXIII«. Das Leben des neuen Papstes. (Herder).

Pius XII's bortgang betød ikke blot for den katolske kirke men — det fremgik af deltagelsen ved hans død og begravelse — også for hele den civiliserede verden et meget smerteligt tab, og der var så at sige »international« enighed om, at der blev stillet meget store krav til hans efterfølger. Historien viser imidlertid, at Helligånden stedse har vidst at give kirken den rette mand til rette tid — og det overraskende valg af kardinal Roncalli synes blot at være helt rigtigt, men det tør vel også siges, at næppe nogen pave er i den grad gået ind i alverdens bevidsthed »med træske«, som tilfældet har været med Johannes XXIII. Denne diametrale modsætning til Pius XII vandt sig omgående publicity og har straks vundet alles hjerte. Vel har han ikke udsløttet sorgen over tabet af

Pius den Store, men han har lettet den, og med sin afavnende, joviale faderlighed er han blevet alles ven.

En af »Osservatore Romano«s mangeårige medarbejdere, bladets udmærkede redaktør Andrea Lazzarini, har begået en ypperlig lille publikation, der allerede er udsendt på en række sprog, og som nu foreligger i en tysk udgave »Johannes XXIII. Das Leben des neuen Papstes« (Herder). Bogen skildrer meget anskueligt, støttet på fakta, den nuværende paves liv fra hans fødsel i den norditalienske flække Sotto il Monte og til konklavet i oktober 1958. Lazzarini giver en fortræffelig skildring af Roncallis personlighed, hans livsløb og hans færden. Bogen indeholder endvidere en lang række dokumentariske oplysninger og litteratur, frem for alt fra Roncallis egne skrifter, samt et rigt billedmateriale.

Den nydelige lille bog giver først og fremmest et glimrende billede af mennesket Roncalli, og er det ikke netop det, det har taget os allesammen, da Roncalli blev til Johannes XXIII?
I. B.

ÅRETS REJSEBOG

»Den er uimodståelig godk« Jens Kruuse

»... den ideale bog om den evige stad«

Jørgen Bast

»En meget rig bog - det er spændende læsning«

Tom Kristensen

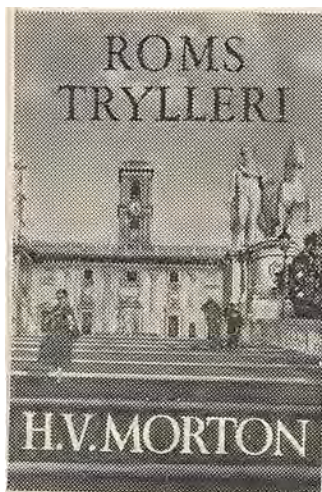
»Den er spændende over al beskrivelse«

Søltoft-Jensen

Rigt illustreret — 444 sider

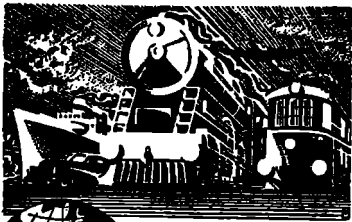
THORKILD BECKS FORLAG

ÅRETS BEDSTE GAVEBOG

kr. 29.50 - helbind kr. 38.-

**SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET**

**- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!**

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

KBK

**Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni**
Nørregade 15 C. 9270

à Mopedo

St. Kongensgade 76

Udlejning af service, borde og stole. Alt til festen.

Telf. Palæ 8992 (bedst 16³⁰-18)

Chr. Hansens Kød-Udsalg

Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158

Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

Støt annoncerne

**Schulstad's
malteede**

Helsingør

Aalborg

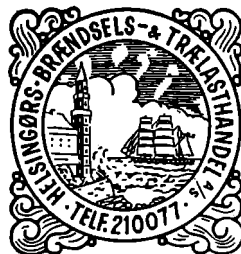
M. Thomsen Støtt & Søn

Murermeester- og Entreprenørlørr.

Kong Christians Allé 6

Telefon 34233 & 34337

Aalborg

Glæd en Ven

jern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

Roskilde

P. F. KJELDEN

Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375
Byens største Specialforretning i

URE & OPTIK

Lev. til de katolske Institutioner

Reserveret

Skolebøger - Skolerekvialtter
Læsekreds - Skønlitteratur
Papir - Fyldepenne - Foto
I stort Udvalg.

Roskilde Boghandel

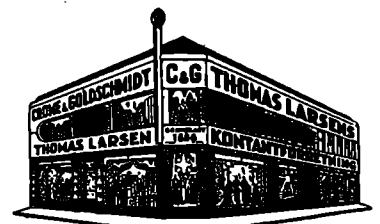
Sct. Olgade 24 . Telf. 3131

Reserveret

Roskilde Mejeri

Bergediget Telefon 349

Leverandør til de katolske Institutioner

Støt annoncerne

Ejegod Jørgensen Slagtermester

Kød . Flæsk . Paalæg

Sct. Olg. 13, Tlf. 157. Leverandør

Hjørnet af Algade og Olgade
Bedste Indkøbssted i Roskilde

VERDENSKIRKEN 1958

(sluttet fra midtersiden)

en ny forordning om dåben og 3. september offentliggjorde rituskongregationen et vigtigt dokument om liturgi og sakralmusik. Og man kan ikke nævne navnet Pius XII uden at minde hans *Fredsvirke*. Vi mindes hans påskebudskab »encylikaen «Ad Apostolorum Principis» (29. juni) og encyklikaen »Meminisse juvat« (14. juli). Johannes XXIII tog denne fredspolitik op bl. a. med sit radiobudskab af 29. oktober og i sin første juletale lillejuleaften.

Af kapitlet *stat og kirke* må nævnes overenskomsten mellem den Hellige Stol og Bolivien, og man må ej heller glemme skolepagten i Belgien.

1958 stod endvidere i *Lourdes-jubilæumsårets* tegn. Kardinal Roncalli, vor nuværende Hellige Fader, indviede 25. marts den mægtige underjordiske Pius X-basilika, og i efteråret afholdtes der både en mariologisk og en mariansk kongres i Lourdes. Flere store pilgrimstog — arrangeret af Vor Frues Sekretariat — drog med skandinaviske pilgrimme til Lourdes.

1958 var også *Verdensudstillingen* i

URBI ET ORBI

Bruxelles' år. Kirken og den Hellige Stol var repræsenteret på dette verdensskue ved »Civitas Dei«-pavillonen, og her fandt der i årets løb en lang række internationale katolikmøder sted.

Et helt stort — og tragisk — kapitel, som slet ikke kan nævnes i få ord, er *Tavshedens Kirke*, der med udviklingen i Kina og de der gennemtvungne skismatiske bispevielser, gik ind i en helt ny fase. Og sluttelig må nævnes *De Internationale katolske Organisationer*, der koordinerede arbejdet i 1958. Begge disse sidstnævnte ting vender vi tilbage til her i bladet i nærmeste fremtid. C. D.

En martyr fylder 70 år

Ærkebiskoppen af Prag, Joseph Beran, der nu i ti år har været forhindret i udøvelsen af sine retmæssige beføjelser af den kommunistiske regering, fyldte 29. december 70 år. Ærke-

»Kirkehistoriens største fortølgelsesperiode«

Katolikkerne i de Forenede Stater fejrede forrige søndag som en bededag for alle de kristne, der lever under kommunistisk styre. I et fælles hyrdebrev fra samtlige amerikanske biskopper udtaltes der i den anledning, at kirken i dag er inde i en af de største fortølgelser i hele sin historie. »Vore katolske brødre og søstre — hedder det ordret — nægtes frihed til at afholde gudstjeneste og at udøve deres religion i det hele taget. I enkelte lande berøver man dem endda enhver eksistensberettigelse. Biskopperne peger endvidere på, at mange troende allerede har lidt martyrdøden i landene bag jerntæppet og at endnu flere i dag sidder bag lås og slå.

(KNA)

biskoppen har i de sidste ti år været afskåret fra at fungere og har været holdt indespærret et eller andet sted uden forbindelse med omverdenen af nogen art. Det er hidtil ikke lykkedes at få at vide, hvor dr. Beran opholder sig og om han overhovedet endnu er i live. Man er derfor heller ikke klar over, hvor megen vægt man bør lægge på en udtalelse, som den kommunistiske sundhedsminister i Tjecoslovakiet, den ekskommunicerede katolske gejstligt, dr. Plojhar, for nylig har fremsat overfor *Londoner-bladet »Daily Telegraph«* korrespondent i Praha og hvori han erklærer, at ærkebiskop Beran vil kunne få lov til påny at udøve sit embede, dersom han vil underkaste sig de forordninger, der er udstedt af det kommunistiske regime, som kræver, at kirken underordner sig statsmagten.

Joseph Beran er født 29. december 1888 i Pilsen som barn i en fattig lærerfamilie. Han blev præsteviet i 1911 og virkede derpå som sogneprest og religionslærer indtil han i 1933 kaldtes som regens for præsteseminariet i Prag. I 1942 blev han arresteret af gestapo og bragtes til koncentrationslejren i Dachau, hvorfra han først blev friet af amerikanerne i 1945. I 1946 udnævnte Pave Pius XII mgr. Beran til ærkebiskop af Prag. Kun kort tid fik han lejlighed til at udøve sit embede i ro, idet den kirkeforfølgelse, der begyndte kort efter februaromvæltningen i 1948, ret hurtigt affødte en kampagne mod ærkebiskoppen og endte med hans arrestation i juni 1949. Ærkebiskop Beran havde hårdnakket vægret sig ved at anerkende det kommunistiske regime, der krævede kirken totale underkastelse under statsmagten. Indtil 1951 holdtes ærkebiskoppen i en slags husarrest i sin egen residens i Prag og siden da har man været uden kendskab til hans opholdssted.

2. juledag aflagde Pave Johannes XXIII — som meddelt i sidste uge — besøg i »Regina Coeli«-fængselet i Rom (billedet tilhøjre). Det var første gang siden 1870, at en pave har besøgt fængselet. Paven tilbragte en times tid sammen med fangerne, bad sammen med dem og underholdt sig med dem. — Under besøget samme dag i »Bambino Gesu« hospitalet (billedet tilvenstre), underholdt paven sig bl. a. med en lille invalid. På spørgsmålet om, hvad han hed, svarede drengen »Angelo«, hvortil den gamle pave smilede og svarede: »Jeg har også heddet Angelo, nu hedder jeg Johannes.«

Katolsk Ugeblad

107. ÅRGANG

18. JANUAR 1959

NR. 3

DEN INTERNATIONALE BEDEUGE

Samling contra splittelse

Der bygges i Hvidovre -

Ingen ændring i Vatikanets
diplomatiske holdning til
exil-magterne

Czekoslovakiske biskopper
retter fredsbudskab
til paven.

Forestillingen er forbi, den store illusionist har bukket for sit benovede publikum, og allerede midt i stormen på garderoben begynder diskussionen om »hvordan i alverden har han sig egentlig ad?« For selvfølgelig kan manden ikke »trylle« rigtigt, der må være en eller anden form for bedrag, trick, med i spillet. Behændighed, fingerfærdighed, en ubemærket måde at aflede tilskuernes opmærksomhed på, en kompliceret tryllerimekanisme, en manøvre med spejlvirkninger, en særlig form for massesuggestion, assistance af ukendt art midt mellem publikum — alt dette må man regne med, men alligevel, hvordan gjorde han det egentlig? Der havde været mange tilskuere, ikke blot let påvirkelige børn, men mange meget kritiske voksne, og alle de sidstnævnte var klar over, at der foregik en eller anden form for lutter bedrag oppe på tribunen, og end at de fjernseerne kunne afsløre manden. Men det var jo

Han åbenbarede sin herlighed -

netop det, der var det spændende og inciterende ved en sådan forestilling: at enhver er klar over, at han er blevet narret på en eller anden måde, og dette »hvorledes« det egentlig er gået til, det er det, der er så spændende —

I Evangeliet findes der et kapitel, som man ved første øjekast kunne være tilbøjelig til at betragte som en beretning om en mirakelmagers første magiske præsentation. Kunne være. Kunne være — ja, for den, der hører beretningen med den rette indstilling, han bemærker øjeblikkeligt, at der er en himmelvid forskel.

*

På hin tid blev der holdt et bryllup i Kana i Galilæa, og Jesu moder var der. Men også Jesus og hans disciple var indbudt til brylluppet. Og da der blev mangel på vin, siger Jesu moder til ham: De har ikke vin. Men Jesus siger til hende: Kvinde, hvad har jeg med dig at gøre? Min time er endnu ikke kommen. Da sagde hans moder til tjenerne: Gør, hvad han siger eder. Men der stod i henhold til jødernes renselseskik seks vandkar af sten, hvoraf ethvert rummede to eller tre kander. Da siger Jesus til dem: Fyld karrene med vand. Og de fyldte dem til randen. Og Jesus siger til dem: Øs nu og bring det til skafferen. Og de bragte ham det. Men da skafferen smagte vandet, som var blevet til vin, og ikke vidste, hvorfra det var kommet, (men tjenerne, som havde øst vandet, vidste det), kaldte skafferen på brudgommen og siger til ham: Hver mand sætter først den gode vin frem og, når de har drukket tilstrækkeligt, da den ringere; men du har gemt den gode vin til nu. Denne begyndelse på sine tegn gjorde Jesus i Kana i Galilæa, og han åbenbarede sin herlighed, og hans disciple troede på ham.

*

Hvis ikke det var, at vi levede i 20. århundrede, så kunne man måske komme på den idé at ville underkaste beretningerne om underne i Kristi liv en tilsvarende kritisk undersøgelse, som tilfældet plejer at være efter en trylleforestilling. Det har man jo faktisk også gjort forsøg på gennem lange tider. I vore dage synes man imidlertid, at have af fundet sig med kendsgerningerne om de mirakuløse tildragelser i Jesu liv, i hvert fald er der idag næppe nogen videnskabsmand, der — med respekt for sig selv — ville komme på den tanke at ville gøre forsøg på at forklare Kristi undergerninger med et eller andet taskenspilertrick

eller lignende. Dette »hvordan i alverden ...« er ikke mere til diskussion, idag forekommer spørgsmålet: *hvorfor* forvandlede Vor Herre disse ca. 500 liter vand til vin ved et beskedent bryllup i en ukendt ravnekrog i Palæstina, os langt vigtigere. Og vi har ej heller lov til at kaste blot et stjælt, sammenlignende blik til tryllekunstneren — det er noget ganske andet, som Vor Herres undergerning trækker op for vort blik.

Ja, *hvorfor* gjorde Vor Herre egentlig alle sine undere? Her ved den første undergerning i Kana kan vi finde en hel del forklaringer. Han har haft sin ganske bestemte hensigt med forvandlingen af vandet. Man kan i og for sig også godt tænke sig, at der ved et sådant bryllup i datidens Palæstina — det varede jo sine otte dage — har været optræden af en slags tryllekunstnere som underholdning for bryllupsgæsterne. Men Vor Herres udtalelse: Min time er endnu ikke kommet, gendriver på det bestemteste en sådan formodning. Måske var det Vor Herres hensigt i sin inderlige kærlighed til menneskene at ville råde bod på denne nødsituation og redde bryllupsarrangørernes gode ry og rygte, der stod på spil, da hans moder henledte hans opmærksomhed på gæstgivers pinlige situation. Den skarpe afvisning, som bliver fristeren til del, da han søger at forlede Kristus til at forvandle sten til brød, gør os dog usikre. Og også den forklaring, at Kristus havde næret ønske om at forskaffe sig en »god presse« og at ville henlede opmærksomheden på sig ved at gøre noget helt sensationelt, nu da han stod for at skulle påbegynde sit offentlige virke, også den ville kun passe dårligt på, hvad der skete i Kana. Den lille flække Kana, og de forholdsvis få bryllupsgæster, det ville slet ikke have været noget passende forum for en start af dette format.

Med andre ord: forsøg af denne art på at forklare underet i Kana kommer slet ikke i betragtning. Vi ved, at Vor Herre og Frelser med sine undergerninger vil bekræfte sin sendelse og mission fra Faderen. Men måske skjuler der sig dog — måske ganske ubevidst — i vort indre en forestilling om, at det alligevel havde været Vor Herres ønske at virke et eller andet usædvanlig for netop at bevise, at understrege denne sin sendelse. Ordet »tegn«, som vor hjemmelsmand, journalisten Johannes, benytter her og andre steder for Kristi undergerninger, giver os imidlertid anledning til at studse. Thi ligeså lidt som Kristus indsatte et vilkårligt tegn for dåben, ligeså lidet vilkårligt var det,

der skete i Kana og senere hen andre steder under hans offentlige virke.

Men lad os lige engang til strejfe illusionisten. Lad os tage det tilfælde, at tryllekunstneren ved en eller anden lejlighed er udsat for, at en »vågen« tilskuere afslører ham under udførelsen af et af hans tricks. Det passer sikkert ikke kunstneren. Han tilstræber bestemt at lade sine tilskuere forblive i uvished om, hvordan han bærer sig ad. Hvor helt anderledes med Vor Herre! Når han har virket en undergerning, så ønsker han netop at de, der har været vidne dertil, skal erfare det skjulte. Slutningen på beretningen fra Kana er velsagtens det tydeligste svar på dette »hvorfor«.

*

Denne begyndelse på sine tegn gjorde Jesus i Kana i Galilea og han åbenbarede derved sin herlighed, og hans disciple troede på ham.

*

Han åbenbarede sin herlighed. Det er det, der er meningen. Og det er det eneste mulige svar på spørgsmålet *hvorfor*. Der er ikke noget tilfældigt ved disse undere, ikke noget sensationelt over dem, der er ikke noget, der virker ophidsende eller spændende på tilskuerne. Vor Herre-tryller ikke, han afslører. Tryllekunstnere »foregøgler« tilskuerne et eller andet, noget uvirkeligt, men Vor Herre åbner i sine undergerninger for et øjeblik vore øjne for virkeligheden, for at vi ikke skal foregøgle os noget. Ved en bryllupsfest forvandler brudgommen Kristus vand til den herligste vin — for at de, der bliver vidner til denne forvandling skal få blot en anelse om, hvilken fylde af glæde og herlighed, der engang skal herske ved det himmelske bryllupsmåltid. Men ikke nok med det. De tegn, som Vor Herre gør, lader os ikke blot *ane* noget, de afslører til og med den øjeblikkelige virkelighed. Der, hvor Kristus i samfund med mennesket, der eksisterer allerede har den himmelske herlighed, der er der allerede glæde og fylde overflod. I almindelighed er dette skjult for vort blik, men når Vor Herre løfter sin hånd til et tegn, da svinder alle menneskelige skuffelser bort. Da er der ikke længere tale om scene og tilskuere, men da bliver alt åbenbart i troen, i hvis herlighed vi allesammen er kaldet til at få del alle rede her på jorden ...

chs.

Bøn om kirkens enhed

Den internationale bedeuge om genforening i troen

Påny opfordrer kirken os til i ugen fra den 18. til den 25. januar at bede for genforening af den splittede kristenhed. I fjor var det 50 år siden, denne oktavbøn første gang blev gennemført. Tanken opstod hos et par amerikanske præster i den anglikanske kirke. Fader Spencer Jones, som var gammel nok til at have kendt førerne for den katoliserende »Oxfordbevægelse«, Pusey og Newman, tænkte til en begyndelse blot på at vie en enkelt dag, nemlig apostelfyrsterne Peters og Pauls dag, den 29. juni, til bøn for genforening af de kristne. Men en anden præst, Paul Watson, som havde stiftet et anglikansk ordenssamfund, anså ikke en enkelt dag for tilstrækkelig og foreslog at benytte ugen fra den 18. til den 25. januar til denne sag. Den 18. januar fejrer den katolske kirke mindet om St. Peters ankomst til Rom og dermed om begyndelsen af hans romerske pontifikat, og den 25. januar mindes kirken St. Paulus' omvendelse på vejen til Damaskus. Disse to dage forekom derfor velegnede til

at fremhæve og indramme den påtænkte bøns-oktav.

I sit tidsskrift »The Lamp« begyndte fader Wilson i 1907 at gøre rede for tanken om en verdensomspændende bøns-oktav, ligesom han i talrige breve søgte at vinde støtte for ideen. Han søgte også at vinde katolske biskopper og præster for sin plan, og kardinalærkebiskop O'Connell fra Boston gav ham villigt sin tilslutning. Derfor blev oktaven holdt første gang i 1908 i nogle katolske og anglikanske kirker i Amerika.

Tanken vandt genklang hos mange katolikker, anglikanere og tillige i andre protestantiske lejre. Pave Pius X gav i 1910 tilladelse til oktaven, og Benedikt XV foreskrev den i 1915 for den hele kirke og skænkede aflad til de troende, som holder oktaven. I 1920 gav verdenskongressen for de protestantiske og orientalske kirker sin tilslutning. Oktaven er således virkelig blevet til de skilte kristnes verdensomspændende bøn om genforening i troen. Selv trådte Paul Watson

og hans anglikanske munke i 1909 over til den katolske kirke.

Kristus har kun stiftet en kirke og klart talt om den ene hjord og den ene hyrde. Aftenen før sin død bad han om, »at alle må være eet«. Den oldkristne forkyndelse betonedede lige så utvetydigt »een tro, een dåb, een Herre og alles Fader«. Vel optrådte der allerede i apostlenes levetid vranglærere, og i århundredernes løb løsev gentagne gange grupper sig fra den ene kirke. Mange af disse grupper er siden sporløst forsvundet, som den engang så farlige arianisme, andre består endnu den dag i dag, men uden større betydning som f. eks. valdenserne i Savoyen og kopterne i Ægypten.

Den store katastrofe for den ene kirke skete først i 1054, da Konstantinopels patriark gjorde sig løs fra Rom, og næsten hele Østeuropa og Lilleasien fulgte ham, og siden igen i 1517, da Martin Luther gjorde oprør mod paven. Foruden Luther optrådte også Calvin og Zwingli med deres egne anskuelser om den kristne lære. Og i tidens løb opstod der på reformatorisk grund andre frikirker, såsom metodister og baptister foruden tallose mindre sekter.

Den religiøse debat, der ofte var iblandet politiske og sociale interes-

I dagene fra 18. til 25. januar beder kristne over hele verden om genforening i troen. Religionssplittelsen har berøvet evangeliet dets stødkraft ude i missionslandene, hvor de i troen adskilte brødre, der i adskillige tilfælde ganske uuhæmmet bekæmper hinanden, er en stor anstødssten for hedningerne. Guds kirke løber den risiko, at hedningerne af nævnte grund slet og ret betragter den som en af de mange kristne sekter. Først når der anstilles en sammenligning, viser den katolske kirke sig som den ene sande, der er rejst på Petri klippe og har sit faste fodfæste dér, og hvis lære ikke er veget et hårsbred fra det åbenbarede trosgode. Således er kirken, det banner, som Gud har rejst, og om hvilket de spredte nationer skal samles. (Esajas 11, 12).

ser, førtes med den største heftighed. Katolikker og protestanter stod uforsonlige over for hverandre, og det gjorde lutheranere og calvinister også. I Tyskland førte spændingen til 30-årskrigen frygtelige tid. Krigen selv var vel ikke en egentlig religionskrig, men den skærpede for lange tider de bitre modsætninger. Og i de nordiske lande blev katolicismen i forvrænget fremstilling lagt grundigt for had, så mange den dag i dag kun kender den i form af dette vrangbillede.

Det er først i de seneste år, at forholdet mellem de store kristne konfessioner har ændret sig på fundamental måde. Nyhedenskabets og diktaturernes kamp mod de kristne kirker har ført katolikker og protestanter sammen i fælles forsvar. Venskabet mellem katolske og protestantiske præster, som opstod f. eks. i Hitler-Tysklands koncentrationslejre, har overlevet de onde år. Siden da er det kommunismen og dens vold mod religionen, som har ført alle kristne kræfter i de truede egne af verden sammen i fortvivlet kamp. Men begge de store konfessioner ser også klart, at selve kernen i den kristne tro trues på det alvorligste af vestens materialistiske indstilling, og mange steder har de fundet sammen i fælles aktioner, således mod julens merkantilisering og mod alkoholmisbrugene. I Tyskland har kirkemanglen efter krigen givet anledning til, at de to konfessioner beredvilligt har stillet kirkerum til hinandens rådighed. Det er i vore dages Tyskland og andre steder også blevet en selvfølge, at der ved officielle lejligheder — såsom katolikdage — indbydes repræsentanter for andre trossamfund, og at disse tager ordet.

Tilnærmelsen indskrænker sig ikke til sådanne ydre lejligheder. I mange protestantiske egne er der opstået et ønske om en mere liturgisk gudstjeneste. Forståelsen for den katolske messe breder sig. Der opstår protestantiske ordenssamfund som Mariasøstrene i Darmstadt og de franske brødre fra Taizé, som lever efter de evangeliske råd. I selve reformationens centrale punkt, retfærdiggørelseslæren, er der af en førende protestantisk teolog som Karl Barth udtrykt en vidtgående overensstemmelse med den katolske lære, selv om der stadig er andre dybtgående forskelligheder i læren.

Også på katolsk side kan der påvises mange udviklingslinier, der peger hen på en nærmere kontakt mellem konfessionerne. Vi tænker på f. eks. bibelbevægelse og liturgisk bevægelse.

Alligevel gaber der stadig en kløft mellem de kristne bekendelser. Helt bortset fra dogmet om pavens ufejlbarhed, som iøvrigt ikke altid er en anstødssten for ikke-katolikker, er der mange afgørende punkter i troslæren, hvor overensstemmelse ikke let lader sig tilvejebringe. Det er ikke krigeriske teologers skyld, men hensynet til sandheden, der kun er og kun kan være een. Derfor kan man ikke nå til de kristne konfessioners enhed af kompromissets vej. Den katolske kirke, som i sin grundlæggelse og i sin lære går tilbage til Petrus og Kristus, kan og må ikke for enhedens skyld vige bort fra sandheden og f. eks. give afkald på visse dele af sin troslære for at imødekomme de adskilte brødre.

Den, for hvem det kommer an på den guddommelige sandhed, vil anerkende den katolske kirkes standpunkt. Anklagen for konfessionel ufordrage-

lighed besvarer derfor sig selv. Den skyldes en mangelfuld opfattelse af begrebet religion, så man mener, at »i sidste instans tror vi jo dog alle på Gud«. Derfor er blandede ægteskaber såvel for protestanter som for katolikker så betænkelig en sag. Også i spørgsmålet om religionens plads i skolen er mange protestanter enige med katolikerne og utilfredse med den plads, den offentlige skole ofte giver kristendommen i opdragelsen.

Foruden anklagen om ufordragelighed er »tolerance« sikkert et af vor tids mest forlorne slagord. På troens område kan der ikke findes »tolerance« i den form, at sandhed og vildfarelse anses for ligeberettigede. Og hvad angår forholdet mennesker imellem, er »tolerance« for lidt — vi skal ikke blot »tolerere« de brødre, der er skilt fra os i troen. Vi skal elske dem. Det er Kristi udtrykkelige krav.

En vigtig opgave på vejen til genforening er at lære hinanden at kende. Det er fordomme og misforståelser, som hindrer mange protestantiske kristne i at værdsætte deres katolske medkristnes tros- og fromhedsliv. Men også på katolsk side ved vi ofte alt for lidt om reformationens baggrund og om de reformatorske kirker, som de er i dag. Også vi har vort at bidrage til kontakt på vej mod genforeningen.

Og hvor menneskelige bestræbelser ikke slår til, har vi bønnen at lide på. Lad os inderligt bede, i denne uge som til enhver anden tid: »at alle må blive eet«.

Samling contra splittelse - men hvordan?

Det har så sandelig ikke været hverken efter Vor Herres vilje eller ønske, at der skulle opstå splittelse indenfor kristenheden. Men han forudså, at den ville komme. Derfor sagde han til Petrus: »Satan har krævet, at I skulle sigtes, således som man sigter hveden. Men jeg har bedt for dig, for at du ikke må vakle i troen, men må kunne styrke brødrene.« Allerede på apostlenes tid eksisterede der partidannelser og splittelse, og selv apostlen Paulus måtte i sin menighed Korinth kæmpe hårdt for enheden i troen og i sakramenterne. Med bitterhed klager han andetsteds over, at mange hengav sig til fabuleringer og ikke længere holdt sig til den sande lære. Og fra Johannes' Åbenbaring ved vi, at der allerede på det tidspunkt havde dannet sig sekter, der mente at være bedre inde i Kristi lære end apostlen selv — smiler vi ikke genkendende til vor egen tid med dens overdrevne spiritualitet? Vor hellige kirke har udfoldet sig strålende, men side om side med den løber der splittelser, vildfarelser og fikse ideer, der truer med til tider at kvæle den.

Allerede i 2. århundrede måtte den store Irenæus fra Lyon gribe til penen mod hæresier. I 4. og 5. århun-

drede måtte kirken på de første koncilier skride til at skære hele grene af dens træ, grene, der efterhånden som århundrederne gik, ganske stille visnede hen. Det store skisma mellem Øst og Vest, som i året 1054 blev definitivt på grund af for lidt kærlighed og for lidt tålmod, er medårsag til den nuværende tvedeling af verden. Den store trosspaltning i 16. århundrede, hvorved Tyskland splittedes i to dele og hele Norden revs bort fra kirken, står den dag i dag lyslevende for os og er stadig årsag til ny spændingsmomenter og pinlige situationer.

I Korintherbrevet har Paulus skrevet en sætning, som vel er værd at tænke lidt over: »Der må jo også være meningsforskelligheder iblandt jer, for at man kan blive klar over, hvem af jer, der ejer prøvet dyd« (1. Kor. 11, 19).

Splittelserne er med andre ord pålagt os til prøvelse og lutring. Det er som om sådanne splittelser igen og igen stiller vor hellige kirke på prøve, for at den skal prøve sig selv og indhente, hvad den har forsømt af reformer. Mange af de splittelser, der er opstået, forekommer en som det er Vor Herre selv, der har sat sig til doms over sin kirke og selv »taget af-

fære», fordi det dårlige i kirken ikke er blevet hugget bort tids nok. Det er derfor ikke i modstrid med vor egen katolicitet og det er ej heller et forræderi mod kirken, når vi katolikker selv udtaler et mea culpa for alle de forsømmelser ned gennem århundrederne, der har begunstiget adskillelsen! Slår man op i en ærlig kirkehistorie, skrevet af folk med åbne øjne og sanser, da fornemmer man deri Helligåndens virke og erfarer mangt og meget om heltemod og hengivenhed overfor Vor Herre, men man læser også om allehånde svigten og misforhold, der i mange århundreder gav anledning til forargelse — og dermed følgende splittelse. Det er og bliver beskæmmende for os, at Helligånden i mange tilfælde har måttet gribe til trusler og magtforanstaltninger og assistance udefra for at reformer, der for længst burde være sket indenfor Guds kirke, endelig langt om længe kunne komme i skred. Når man i vore dage ofte hører kirken prise i høje toner, så får man tit det indtryk, at alt er i den skønneste orden og at der kun hersker idel lys og idealisme og aldeles ingen skyggesider eller gnidninger. Men ikke desto mindre har netop helgenerne på trods af eller måske snarere på grund af deres lidenskabelige kærlighed til kirken altid haft en ualmindelig fin næse for de tidsbetonede sygdomme indenfor kirken og har lagt grunden til reformer på et tidspunkt, hvor behovet for disse ikke engang var synlige i deres kim for offentlighedens øjne. Når pave, biskopper, præster og lægfolk ved begyndelsen af hver eneste messe offentlig aflægger tilståelsen mea culpa og dermed slår sig for brystet, så er det ikke tomme ord eller flokler, men derimod i virkeligheden en slags tilståelse af ens egen skyld, ens egen, personlige andel i manglerne, den andel, som vi alle har i de mangler, der tynger kirken. Og når vi får øje på sådanne fejl og mangler i kirken, så skal vi endelig ikke bare give os til højlydt at kritisere eller gøre os til propagandister for vor egen meget hedre viden, men vi skal tage disse mangler på os, som var de vore egne og gennem bøn og bod søge at få bugt med dem.

Dermed være også sagt, at vi ej heller skal sætte os til doms over alle dem, der står udenfor vor hellige kirke, har deres forgængere end syndet nok så svært, da de rev Kristi usammen syede kjortel over og delte den. Det tilkommer ikke os at domme — det må blive Vor Herres sag.

Men hvordan skal vi da komme vore adskilte brødre i møde? Kristi kærligheds lov forpligter os også overfor dem. Her er kirkens helgener igen foregået os med et godt eksempel. Tag f. eks. den hellige Vincents af Paul, der levede i en af troskampe sønderrevet tid og som var døv overfor enhver form for påståelig disput, men mødte de nødlidende som den barmhjertige samaritan. Og tænk på, hvordan vi for få år siden fandt hinanden, katolikker og ikke-katolikker, i kampen mod modstanderen, uden smålige partihensyn. Ville det ikke være noget af en tragedie, om der altid skulle

en stærk modstander til for at få os til at dække over alle vore små uoverensstemmelser og hindre dem i at udtale sig til en stor ildebrand, bryde ud i lys lue?

Med fasthed i vort eget standpunkt skål vi med tålmod og hensyn søge at finde gangbare veje til hinanden. I jordiske forhold, der ikke berører vor specielle trossfære, skal vi kappes i imødekommenhed. Vi skal glæde os ærligt over alt, hvad vi har tilfælles i troen, lige fra den hellige trefoldighed og til kirkeåret og dets fester. Vi skal give dem eksemplet og beviset på den trossikkerhed, som vi ejer i Petri klippe og i fællesskabet med vor hellige Fader som Kristi stedfortræder. Der hersker idag så megen ærlig søgen blandt vore i troen adskilte brødre, og det er vor pligt — under ud-

(sluttes side 31)

NOTER

Glædelige nyheder fra Brønshøj

I St. Antoni sogn i Brønshøj afholdtes der i den forløbne uge et menighedsmøde, som bl. a. overværedes af Hs. Excellence Biskoppen samt af de tre nyligt ankomne oblatpatres, der ved denne lejlighed blev budt velkommen i sognet og hvor sognepræsten, pastor Knud Ballin, løftede sløret for ikke mindre end hele lo meget glædelige »overraskelser«. Pastor Ballin forelagde de første udkast til den så længe imødesete ny St. Antoni kirke og kunne samtidig meddele, at Biskoppen for ganske nylig havde erhvervet en moderne villa i Herlev, der skal danne rammen om oblatpatrenes fremtidige virke herude.

2. søndag efter Hellig Tre Konger

18. januar 1959

En forstander må være samvittighedsfuld -

Denne formaning, som apostlen Paulus fremsætter i dagens epistel, er ikke helt let at greje. Er det ikke i reglen sådan, at »foresatte« og overordnede i almindelighed ganske automatisk er særdeles ivrige og geskæftige, alene fordi de ønsker at vise deres myndighed og magt? Hvorfor siger apostlen dog ikke: I foresatte, føl jer og handl som almindelige mennesker! Lad jer ikke rive med af overilet iver eller tjenstiver for dermed at vise andre, hvor ualmindelig dygtige I er og for at pine og plage jeres underordnede mest muligt.

Det var jo Vor Herres hensigt at skabe et stort rige, hvor alle var brødre, og hvor alle hjalp hinanden. Tænk bare på den betydning, som Vor Herre selv tillagde fodtætningen, men som vi er tilbøjelige til blot at betragte som en lille, ganske net episode i hans liv.

Eller har apostlen måske i første række tænkt på de kirkelige foresatte, da han fremsatte disse udtalelser i Romerbrevet, som søndagens epistel citerer? I så fald er meningen med dem endnu sværere at få frem. Præster, biskopper og paverne er jo netop endnu mere bundet af mesterens forbillede og kan ikke korrigerer dette. Vor Herre var dog i og for sig en mærkelig leder! Sagde han ikke, at det, der var krumt, skulle være lige, og så forløb alt dog tilsyneladende på bedste beskub? Det væsentligste for en leder er dog, at han forhindrer det værste, der måtte kunne indtræffe. Og selv det gjorde Vor Herre ikke. Han rørte ikke en finger for at forhindre Judas' forræderi og hindre følgerne. Hvorfor i alverden slog han dog ikke ordentligt i bordet og krævede, at apostlene skulle parere ordre? Han led under deres uforstandighed, og han søgte idelig at forklare dem deres fejltrin — men iøvrigt ventede han så bare tålmodigt.

Hvad er det da for en samvittighedsfuldhed, som apostlen kan mene, når han taler om den og pålægger den?

Måske var det hans hensigt at formane til ikke at glemme og dermed forråde kristendommens idé. Historien viser jo desværre atter og atter, at magt let går gejstlige magthavere til hovedet og fordærver dem. Dermed være ikke sagt, at der ikke eksisterer en ægte magt, som både må og skal bruges, det være sig såvel af faderen i huset som af embedsmændene eller biskopperne. Men som kristne mennesker burde de aldrig overse Vor Herres ord og eksempel.

Og hvor er da grænsen? Det eneste, der tæller hos Gud, det er kærligheden. Den kærlighed, som en leder, en far, en præst, en biskop har, den viser også, hvor god en kristen han er. Jo mere magten får overhånd over kærligheden — desto sløjere står det til med den pågældendes kristendom. Når magthaveren foragter mennesket, så går det skævt — tænk blot på de totalitære stater. Respekterer man derimod mennesket, elsker man sin næste, og søger man at se et Guds barn i selv den mest arge og onde modstander, så bliver det lettere at »regere«. Men magtens kristne problematik er jo nu engang yderst kompliceret.

Og lad os være ærlige: selv på det åndelige område — hvor det burde være lettere — har vi ikke engang begrebet, endsiige efterlignet mesterens forbillede. Der, hvor magten sætter ind, hører kærligheden også op. Måske burde man hellere omskrive apostlens ord således: den, som er forstander, kan være det med kærlighed — og hvem ved, om det ikke også var netop det, som Paulus mente med, at »en forstander skal være samvittighedsfuld«?

Sognepræsten.

Himlens og jordens skaber

Den ene Gud i tre personer har åbenbaret sig selv og sine fuldkomneheders uendelige rigdom ved at skabe en usynlig og synlig verden. Det er begyndelsen til al guddommelig virksomhed udadtil. Det er den nødvendige forudsætning for forløsningens, helliggørelsens og herliggørelsens afsluttende værk. At fordybe sig i Guds aktivitet er enbetydende med at udvide og fuldkommengøre sine kundskaber om Gud. Den kendsgerning, at alt, hvad der ikke er Gud, er skabt af ham og derfor absolut afhængigt af ham både i sin opståen og videre eksistens samt fuldendelse, kaster lys over Guds egen absolutte uafhængighed og ophøjethed. Han skylder ikke nogen anden sin tilværelse, men har grunden til sin eksistens i sig selv. Overfor ham tager den skabte verden sig ud som afmagt overfor almagten, skønt verdensaltet på mange måder virker overvældende på vort sind ved sine dimensioner, sin lov-mæssighed og skønhed. Her gælder et ord, som kan læses hos profeten Isaias: »Med hvem vil I ligne Gud, hvad stiller I op som hans lige? — Se, som dråbe på spand er folkene at regne som fnug på vægt, som et gran vejer fjerne strande. Alle folk er som intet for ham, for luft og tomhed at regne.« (40, 15—18).

Den hellige skrift taler fra den første sætning i det gamle testamente lige til den sidste bog i det nye om, at Gud, og han alene, har skabt himmel og jord, d. v. s. hele universet. (1. Mos. 1, 1). I Johannes åbenbaring (4, 11) læser vi om en lovsang, som synges ved Guds trone, og som lyder således: »Værdig er du, Herre vor Gud, til at få æren og prisen og magten. Thi du har skabt alle ting, og de blev til og blev skabt, fordi det var din vilje«. I århundreder og årtusinder har også jorden genlydt af jubeltoner til ære for himlens og jordens skaber. Gang på gang bliver både salmisten og profeterne opfyldt af beundring og begejstring, når de taler om Guds skaber-gerning. Da Paulus i sin tid stod på Areopagos i Athen overfor de selvkløge filosoffer, der ikke kendte den sande Gud, sagde han til dem: »Gud, som har skabt verden og alt, hvad der er i den, han som er himlens og jordens herre, bor ikke i (jeres) templer, gjorde med hænder, han tjenes heller ikke af menneskers hænder, som om han trængte til noget, han, som jo selv giver alle liv og ånde og alt andet«. (Apg. 17, 24).

Ikke blot den kendsgerning, at verden er skabt af Gud, forkyndes i den hellige skrift, men der fremhæves også nogle bestemte ejendommeligheder

ved den. Gud har således skabt verden af intel, altså ikke dannet den ved hjælp af et stof, som fandtes i forvejen og uafhængigt af ham. Endvidere har han skabt verden sammen med tiden. Verden er altså ikke evig, som visse filosofiske systemer hævder. Da skabningerne fremgik af Guds hånd, var de gode, d. v. s. i overensstemmelse med Guds skaberidé. Det onde kom først ind i den ved de faldne engles synd og vor første forældres svaghed. Gud har skabt verden i absolut frihed. Hverken indefra eller udefra blev han tvunget dertil. I det nyt testamente får vi også at vide, at Jesus Kristus, det trofaste vidne, er Guds skaberværks ophav (Jo. åb. 3, 14) dels som forhålelig og bevirkende årsag, dels som alle tings endemål. Vi kender jo det berømte sted: »I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Alt er blevet til ved det, og uden det blev intet til af det, der er«. (Jo. 1, 1). Jesus »er den usynlige Guds billede, førstefødt forud for alle skabninger. Thi i ham skabtes alt i himlen og på jorden, det synlige og det usynlige. Alt er skabt ved ham og til ham«. Kol. 1, 16.

Hvis vi nu forsøger at trænge dybere ind i, hvad skriften lærer om skabelsen, støder vi meget hurtigt på et mysterium, således som det altid sker, når man fordyber sig i Guds egen-skaber og gerninger. Begrebet at »skabe« i bibelsk forstand er i sig selv et meget vanskeligt begreb. Det er helt forskelligt fra, hvad vi ellers tænker, når vi ad erfaringens vej konstaterer, hvordan vi selv frembringer noget. En kunstner f. eks., der vil skabe et kunstværk, be-

ORIENTERING

Verdensreligionerne i billeder

Den internationale beduge, som nu står for døren, retter ikke blot de troendes blik mod de mange kristne kirker og sekter verden over, men også mod de andre religioner, fortrinsvis muhammedanismen og Østens gamle religioner. Der har været tider, hvor den kristne bedømmelse af disse religioner næsten udelukkende var negativ. De repræsenterede en falsk tro, som måtte og skulle vige for den kristne sandheds stærke lys. I vore dages verden, hvor kampen først og fremmest gælder dels den aktive gudløshed, dels — og ikke mindre — den in-sig-grihede praktiske materialisme, er man klar over, at kristendommens fremtid efter al sandsynlighed i væsentlig grad ligger i de fjerne verdensdele, hvor den religiøse trang ikke er sygnet hen. De store, gamle religioner har, trods alle deres vildfarelser, hvoraf mangt og meget forekommer os uforståeligt eller direkte stødende, virkelig et religiøst indhold, ofte en religiøs rigdom, som vi må vide at anerkende, og som i høj grad udvider vort billede af det menneskelige i det berøring med evigheden.

Vore missionærer, der ikke er og endelig heller ikke må være Vestens missionærer, må basere deres gerning på et indtrængende kendskab til de fremmede religioner og en villig respekt for deres værdier, såvel de egentlig religiøse som de rige kulturelle værdier, de har skabt.

Ofte for os, der kun på afstand kan følge missionen under de fremmede himmelstrøg, er det en berigelse at udvide vor horisont med kendskabet til den ofte sælsomme, til tider forargende, men også betagende og ikke sjældent for os beskæmmende verden, i hvilken de store ikke-kristne verdensreligioner har formet tilværelsen gennem årtusinder.

Derfor var det en ypperlig idé, det store amerikanske billedblad LIFE fik, da det bragte en lang række gennem-illustrerede artikler om de store verdensreligioner, eller rettere en billedkavalkade med så megen tekst, som billederne selv ikke overflødiggjorde. I en materialistisk verden, hvor tilværelsen gælder kampen om fjernsyn, bil, køleskab og fruens minkpels, er det at åbne døren for menigmand til

en uanet verden, hvis rigdomme, de sjælelige som de kulturelle, får hans små, nærmest lurvede og især latterlige små dagdrømme til så inderligt at blegne.

Billedserierne er siden udkommet i bogform i samme store format som LIFE i snart sagt de fleste lande i verden. Hos os kom »Verdens store religioner« kort før jul i en overdådig pragtudgave på Hassings forlag. Over 300 store sider med 400 illustrationer, mange i helsidesstørrelse og 262 af dem i betagende farver. Teksten er i hovedsagen oversættelser fra religionernes egne hellige skrifter og betroet førende religionshistorikere.

Halvdelen af bogen er viet den kristne kirke. Det siger sig selv, at hovedparten af billederne her fører læseren ind i den katolske kirkes verden, bl. a. med 18 helsides-gengivelser af billederne i det sextinske kapel. Og selv om det naturligvis på teksten mærkes, at det ikke er katolikker, der har ansvaret for den, er den formet med den trang til forståelse, som er bærende for hele værket.

De færreste vil kunne få råd til selv at anskaffe sig denne fornemme, men også meget dyre bog. Men alle vil have megen glæde og berigelse af at søge lejlighed til i selskab med den at følge en bedende menneskehed kloden rundt.

gynder med en idé, der skal virkelig gøres. Sine kunstneriske evner sætter han i gang, idet han benytter de nødvendige materialer, som han vil give en bestemt form. Formningen er hans egentlige indsats og mere kan han i grunden ikke yde. Hos Gud er det anderledes. Ham skylder ikke blot formen sin tilværelse, men også *det stof*, som bliver formet. Dette tillige med de før nævnte ejendommeligheder, som begrebet at »skabe« i teologisk forstand har, bevirker, at vor erkendelse står overfor en række mysterier, som vi ikke kan magte.

Derfor er det forståeligt, at udenfor Palæstinas grænser i den hedenske verden *ikke fandtes en eneste filosof*, så vidt vi ved, der var nået frem til klarhed over den kendsgerning, at universet var blevet til ved *skabelse*. Ikke engang en så skarpsindig tænker som Aristoteles nåede så langt, skønt hans filosofiske forskning gav ham alle præmisser til den rigtige opfattelse af verdens opståen. Det var de materialistiske, panteistiske og dualistiske vildfarelser, der hele tiden hindrede menneskenes naturlige tænkning i at finde den sandhed, som det israelitiske folk ejede gennem Guds åbenbaring. Heraf fremgår det tydeligt nok, at det var en moralsk nødvendighed, at Gud kom os til hjælp ved sin belæring om verdens oprindelse, hvis det begreb, som er ganske fundamentalt for et menneskeværdigt liv, ikke skal mangle os eller blot være så

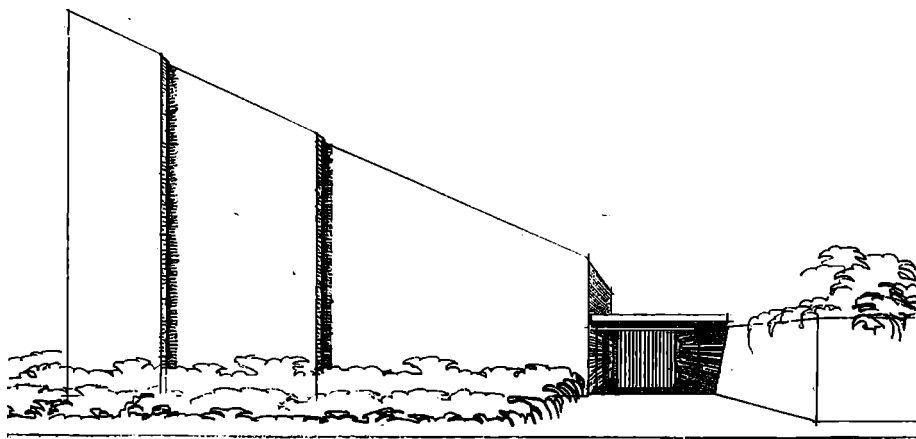
tåget, at det ikke kan få effektiv indflydelse på vor livsførelse.

Det varede ca. 1200 år, før teologernes arbejde havde klarlagt læren om *den hemmelighedsfulde skabelse*, så vidt det er muligt, og sikret den mod de indvendinger, en vantro videnskab gjorde. I 1215 forkyndte så kirken som troslære, at Gud er alle tings eneste ophav, skaberen af de synlige og usynlige, de åndelige og legemlige væsener; at han ved sin almægtige kraft i tidernes begyndelse ligervis har skabt af intet begge dele af skabningen, den åndelige og legemlige, d. v. s. englenes verden og den synlige og herefter den menneskelige, som på en måde sam-

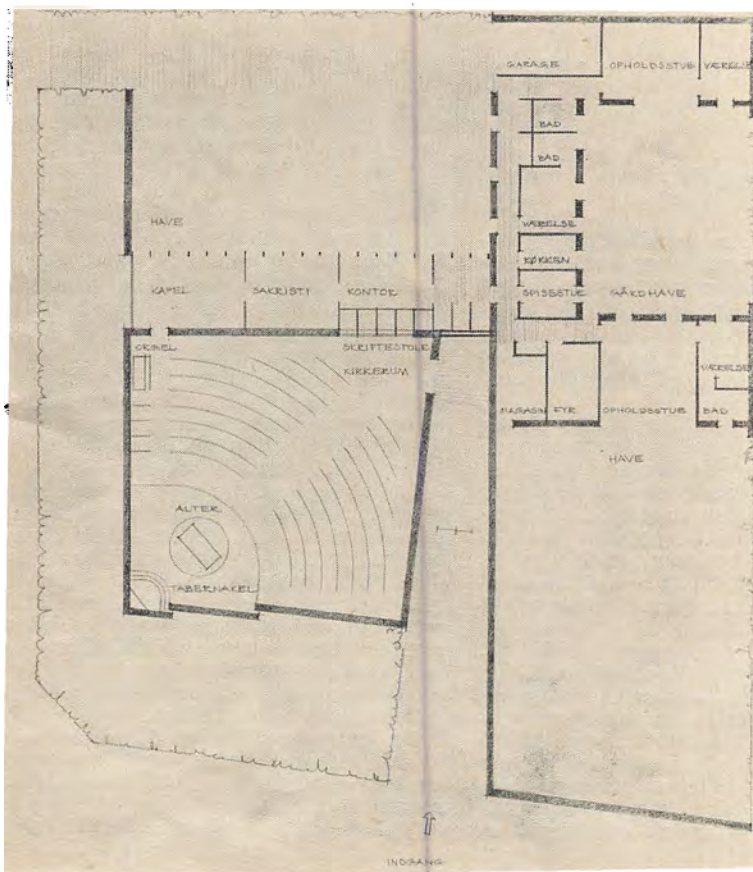
menfatter de to første, fordi den består af ånd og legeme.

Med denne troslære om skabelsen er *vor stilling til Gud og skabningerne* givet og bestemt. Vi er totalt afhængige af vor skaber. Derfor er vi forpligtet til gudsdyrkelse. Alle mennesker kender denne deres afhængighed, og derfor er religion et ganske almindeligt fænomen i alle århundreder og i alle lande. De skabninger, som omgiver os, skal være vore førere til Gud. Dette sker derved, at vi holder betragtninger over dem, benytter og bruger dem, men også må kunne give afkald på dem.

En betragtede fordybelse i den

KIRKEN SET FRA HVIDOVREVEJ

Der bygges i Hvidovre -

Efter at den i sidste nummer omtalte takkegudstjeneste i det gamle *Sct. Nikolai kapel* i Hvidovre er afholdt, er arbejdet på den nye kirke i disse dage blevet påbegyndt, og hvis ikke frosten lægger særlige hindringer i vejen, vil man kunne nedlægge grundstenen til *Sct. Nikolaj kirke* først i februar.

Som det fremgår af vedføjede skitse, omfatter byggeriet selve kirkerummet med plads til 175 personer, samt et *Gudsmoder-kapel* til hverdagsbrug, navnlig om vinteren, et sakristi og en præstebolig til to præster.

Det har været en grundlæggende idé i projektet, menigheden samler sig omkring alteret, og dette har ført til den udformning, som kirken har fået.

Pastor van der Stok, Hvidovres sognepræst og den nye kirkes bygmester, beder *Ugebladet* viderebringe hans tak til alle dem, der allerede har støttet dette byggeri. Byggeudvalgets adresse er stadig *Grenhuse-
ne 21*, og gironummeret er 278 20.

Ugebladet håber inden længe at kunne bringe mere nyt fra Hvidovre, hvis kirke skulle kunne lages i brug endnu i indværende år.

skabte verden bevirker en dybere gudserkendelse og kærlighed til Gud. Augustinus siger: »Den, som forstår at høre, ham siger alle skabninger uden undtagelse: Det er ikke os, der har skabt os, men ham, som er og forbliver i al evighed.«

Jorden er en slagmark, hvorpå vi skal vinde den evige sejrskrans. Hvem der med troskab arbejder og lider på den post, som forsynet har anvist ham, »går ind i sin Herres glæde«.

Vi skal bruge de skabte ting, men ikke misbruge dem. Derfor er det nødvendigt for os, at vi bevarer herredømmet over vor sympati for eller antipati mod jordiske ting, for at vi ikke ved svær synd mister det overnaturlige og evige liv, som Kristus har forskaffet os ved sin lidelse og død. Dog, det er ting, som her kun skal antydes. De kræver jo udførligere omtale, når vi ikke længere dvæler ved skabningen ganske i almindelighed, men søger at forstå Guds tanker med englenes og menneskenes verden i særdeleshed.

F. K.

Kunie Imai's karriere

Fra missionsstationen til Metropolitan-operaen

En ung japanerinde, Kunie Imai, har oplevet en aldeles fantastisk karriere: fra korsangerinde i en lille, af-sides japansk flække og til Metropolitan-operaen i New York. Det er en spansk dominikanermissionær, der har »opdaget« Kunie Imai og sørget for hendes uddannelse. Her er historien.

Pater Sergio Santamaria havde netop afsluttet en prøve i sin lille kirke i Imbarai i præfektur Ehome på øen Shikolin, da et af korets medlemmer kom hen til ham og spurgte, om det ikke var muligt, at en lille hedensk pige i landsbyen kunne få lov til at synge med i koret. Det kunne der næppe være noget i vejen for, mente pateren, og han var spændt på, at hun skulle dukke op. Hun kom, og da han havde hørt Kunie Imai synge, var al tvivl blæst bort. Han indbød hende til at blive medlem af kirkekoret, men til at begynde med ville hendes moder ikke vide noget af det. En af hendes ældre brødre, der var blevet katolik, fik imidlertid moderen omstemt. Kunie Imai blev medlem af koret, og endnu samme år vandt hun førstepræmien i en konkurrence, som et japansk radioselskab havde foranstaltet for øens sangkor. Senere vandt hun atter en førstepris ved en anden konkurrence i sit hjemland, i byen Matsugama. — Pater Santamaria havde bragt pigen og hendes forældre til konkurrencen i sin jeep. Efter at hun havde vundet den anden konkurrence gratulerede pateren hende og tilføjede i spøg: »Hvordan ville det være med at lære spansk og så få et studieophold i Spanien?« Få dage senere fik han ved et tilfælde at vide, at Kunie var i gang med spansk og samtidig med at studere musik. Men samtidig studerede hun også katolicisme. Pater

Skismaet i Kina en realitet

Biskoppen af Hongkong, mgr. Bianchi, understreger i et hyrdebrev den tragiske kendsgerning, at der eksisterer et skisma i det kommunistiske Kina, hvad den Hellige Fader allerede har fremhævet i sin kroningstale. Biskop Bianchi erklærer, at vore trosfæller i det kommunistiske Kina har al mulig hjælp og støtte behov fra katolikkerne over hele verden. Den kommunistiske regering gør alt, hvad der står i dens magt for at påtvinge katolikkerne i hele Kina dette farlige skisma og skille dem fra Rom. Det er derfor ikke forgæves, at paven har opfordret de troende over hele verden til at bede for kirken i Kina, skriver biskop Bianchi. Bønnen er kun en liden ting, men man kan til gengæld udrette meget ad den vej. (KNA).

I korte træk

Den Hellige Fader har med anledning af, at Askeonsdag i år falder på 11. februar, forlagt festen for Marias åbenbaring i Lourdes til 12. februar. På denne dag finder de officielle afslutningsfestligheder i anledning af hundredårsjubilæet i Lourdes sted.

(KNA)

Under en audiens for redaktørerne af jesuitternes anerkendte romerske tidsskrift »Civiltà cattolica« kom Pave Johannes XXIII også ind på sin litterære og videnskabelige virksomhed og udtalte, at det var hans agt at skrive femte bind af sit værk om den hellige Karl Borromæus' pastoralvisitationer i bispedømmet Bergamo færdig, så såre det var ham muligt. (KNA)

Paven har sendt ærkebiskoppen af Reims, mgr. Louis Auguste Marmottin, en personlig, håndskreven hilsen i anledning af dennes 60-års præstetjubilæum. Paven gratulerer jubilaren til et fortjensfuldt sjælesørgervirke i ærkebispedømmet Reims og benytter lejligheden til at fremhæve, at arbejdet som sjælesørger er og bliver enhver præst og biskops primære opgave. (KNA)

I den forestående fastetid vil der i år for første gang blive udsendt fastepredikener i det franske fjernsyn.

(KNA)

Flere katolske skoler, børnehjem og kirker er blevet delvis ødelagt og tyve mennesker dræbt under en opstand, som den afrikanske Abako-stamme i sidste uge foranstaltede i hovedstaden i Belgisk-Kongo, Leopoldville. Årsagen til opstanden kendes ikke endnu. Abako-stammen er tilhænger af en sektreligion, der hovedsageligt tæller hedenske elementer. (KNA)

I en skrivelse til gejstligheden i bispedømmet Paris i anledning af det nye år beskæftiger ærkebiskoppen af Paris, kardinal Fellin, sig med den nye situation i Frankrig. Kardinalen konstaterer, at Frankrig har fået en ny forfatning og er undergødet en politisk nyorientering. Præsterne bør vise tilbageholdenhed og mådehold i deres politiske — kritiske eller anerkendende — udtalelser og under ingen omstændigheder glemme, at de er repræsentanter for kirken, der respekteres af staten og som vil give kejseren, hvad kejserens er, men som tillige også står højt hævet over al partipolitisk agitation og alle politiske meninger. Enhver præst — udtaler kardinalen — har selvfølgelig ret til at have sin egen personlige mening, men han må derfor ikke glemme, at han stadig er kirkenes repræsentant på sit sociale område, og han bør ikke lade sig hvirvle ind i partipolitiske kampe. Endvidere bebuder kardinalen oprettelsen af en ny organisation, »Codac«, der skal samle bispedømmets forskellige grupper til intensiveret apostolatsvirksomhed. (KNA)

Santamaria skrev til sine foresatte i Spanien og bad om et stipendium til den begavede pige. Resultatet blev, at Kunie kom til Spanien og fik lejlighed til at studere ved den internationale musikhøjskole i Madrid, hvor hun tre år senere tog afgangseksamen med første karakter. Man rådede hende til at søge videre uddannelse i Barcelona og Milano, og her hørte direktøren fra Metropolitan-operaen hende synge — og han engagerede hende omgående til titelpartiet i Madame Butterfly. — Kunie Imai, den 27-årige datter af frisøren Horatoru Imai i Imbarai, tog i dåben den Cecilies navn, kirkemusikkens værnehelgen. Og hendes forældre, der til at begynde med var så meget imod kirken, er nu også blevet katolikker.

Samling -

(sluttet fra side 28)

foldelse af al mulig tænkelig hensyntagen og finfølelse — at være dem behjælpelige, så at de får øjnene op for hele den åbenbarings fylde, der findes i vor hellige kirke. Måtte vi dog undgå enhver form for plumpe og påtrængende omvendelsesforsøg, men måtte vi så til gengæld — hver og en af os, hver i sin stand og på sit felt — virke som stille apostle for vor hellige katolske tro!

Også de kristne, der står udenfor kirken, har en slags »krav« på vor forbøn. I den uge, der nu forestår, bliver der bedt overalt, i alle lejre, om at vi må vorde eet, som den himmelske Fader og Hans evige søn er eet. Lad os derfor i denne uge lægge vore bønner i hånden på ham, der alene kender hjerterne og som kender vejen, for at der kan blive een hjord og een hyrde.

L. F.

Kære Henning -

Julens hovedbrud

da jeg fik jeres fine, lille kort med den glædelige meddelelse om jeres forestående bryllup, så kom jeg ganske uvilkaarligt til at tænke på den præstevielse, som jeg kort før jul havde lejlighed til at overvære. Jeg forsømmer så vidt muligt aldrig lejligheden til at overvære en præstevielse — det er jo så sjældent, at man har anledning til det, og det er i virkeligheden en af de største kirkelige oplevelser, uanset om man kender præstekandidaten eller ej. Men hvorfor fandt de to tanker sammen? Jo, ved præstevielsen overrækker biskoppen den, der bliver viet til præst, stolaen og siger samtidig: »Tag imod Herrens åg. Hans år er mildt og Hans byrde let.« Ved præstevielsen lægges Kristi åg på præstens skuldre — for at hvile der til hans død. Ved kirkenes ægtevielse er der ganske vist ikke tale om et helligt åg, men der sker dog faktisk noget ganske tilsvarende som ved præstevielsen. I det øjeblik, da brud og brudgom giver hinanden hånden, når de udtaler deres ja-ord og præsten lægger sin stola om deres hænder, så lægges der jo et helligt åg på begge skuldre — to mennesker føres sammen under eet åg.

De to veje, som disse to mennesker hidtil har vandret, løber nu sammen og bliver til een vej. Fra nu af skal de dele godt og ondt, i fællesskab opleve alt, hvad fremtiden vil bringe dem af smukt og rigt og ædelt. Fælles glæde er dobbelt glæde og fælles lykke dobbelt lykke, siger man, og det gælder jo også menneskelivet. Og hvor meget mere gælder det så ikke netop to mennesker, der knyttes sammen med kærlighedens bånd. Og bliver sorger og bekymringer og sygdom måske ikke også lettere at bære?

Jo, det er jo netop hemmeligheden ved det fælles åg. Allerede de gamle romere kendte denne hemmelighed. På latin hedder et åg *jugium*, og ægteskab *conjugium*. *Conjugium*, det er det, der knytter to mennesker sammen i den inderligste forbundethed. Ægteskabets åg kan være svært, men det kan også være let. Det er let, når den ene bærer den andens byrde, når man bærer i fællesskab, i kærlighed, der gør stærk. Og i og for sig kunne man lige så godt sige til brudeparret ved alteret, som der siges til præsten på hans vielsesdag: Tag imod Herrens åg! Hans åg er mildt, og Hans byrde er let.

Uselvsk kærlighed, der gør byrden let, det er kilden til al kraft i jeres forestående ægteskab. Gud Vor Herre skænker denne kraft i ægteskabssakramentets nåde. Og han skænker den ikke blot lige i det øjeblik, hvor I giver hinanden jeres ja-ord, nej, det varer ved, dag for dag, år for år, indtil sidste stund. Som en hellig surdej trækker den ind i alle livets mest skjulte kroge. Det er en kilde, der flyder uafslædt, der aldrig hører op med at rinde.

Og Gud vil blive ved med at være

Løsningen var:

Vandret: 1. Gro. 3. Løb. 6. Gaa. 8. Sti. 11. Li. 12. Ri. 13. Ur. 14. Ru. 15. Elm. 17. Daa. 20. Keramik. 24. Ble. 26. Eshjerg. 27. Julelys. 28. Ses. 29. De. 30. Rø. 31. Eva. 32. Brune. 34. Engel. 36. Ri. 37. Re. 38. D. F. D. 40. Tie. 42. S. L. 43. S. S. 44. Kunder. 48. Patina. 51. Agn. 52. Te. 53. Forholdsord. 54. Len. 55. Forkortelse. 56. Nattevagt. 60. Tg. 61. Gurreå. 62. To. 63. Kere. 64. Nero. 65. En.

Lodret: 1. Glædesbudskabet. 2. Ri. 4. Ør. 5. Bjerg. 6. Gunmi. 7. Ar. 9. Tr. 10. Julesalmesangen. 16. La. 18. Aser. 19. Absurd. 20. Kede. 21. Ere. 22. Jur. 23. Klac. 24. Bleget. 25. Lyve. 33. Ni. 35. Nr. 39. Flugt. 41. Isnet. 45. N. N. 46. Etage. 47. Retur. 48. Paase. 49. Afgør. 50. Il. 57. Tre. 58. Er. 59. Ven.

— og vinderne blev to damer, nemlig Anna Stouge, Storegade 15, Ribe, samt Elisabeth Hansen, Svanholmsvej 12 a, København, der hver vil få en bogpræmie tilsendt.

— — —
Og så skal vi røbe, at der denne gang var mange flere rigtige løsninger end sidste år.

hos jer, dersom I blot tror på ham og sætter jeres lid til ham. »Fast skal min dåbspagt evigt stå.« Synes du ikke også, at dette ord hører til i det øjeblik, hvor ægteskabet stiftes? Som døpte mennesker udtaler I jeres ja-ord, og derfor bliver dette ja-ord et sakramente. Og jo fastere jeres dåbspagt er, desto fastere og lykkeligere vil jer ægtepagt også være.

Ja, og desto lykkeligere! Denne lykke vil bo hos jer som en slags skjult skat, noget, der ikke kan stjæles af andre, men som kan se gennem jer, noget,

All efter den nåde, der er os givet, er vi udstyret med forskellige gaver. Hvis det er profeti, skal man holde sig til troens rettesnor. Er det et kirkeligt embede, skal man passe det embede. Forstår nogen at lære fra sig, skal han undervise. Den, som har evnen til at formane, lad ham formane. Den, som giver almisse, skal gøre det i enfoldighed. En forstander skal være samvittighedsfuld. Den, som over barmhjerlighed, skal gøre det med glæde. Kærligheden skal være uden forstillelse. Afsky det onde. Hold fast ved det gode. Elsk hinanden med broderlig kærlighed og kom hinanden i møde med ærbødighed. Vær ikke lunkne i jeres iver. Vær brændende i ånden! Tjen Herren! Vær glad i håbet, tålmodige i prøvelser, udholdende i bønner. Hjælp de hellige, når de er i nød. Stræb efter at være gæstfri. Velsign dem, der forfølger eder; velsign, og forband dem ikke. Glæd jer med de glade og græd med dem, som græder. Vær i overensstemmelse med hinanden. Vær ikke højtflyvende, men find behag i, hvad der er jævnt.

Epistel på 2. sønd. efter Hellig Tre Konger
Romerbrevet 12, 6-16

der værner mod dagens grå træghed, noget, der varmer uden ophør. Den sande lykke i ægteskabet er som et lys, der brænder, stille og roligt, når I værner om det. Det brænder i glædens dage, og det brænder, når der fældes lårer. Det går aldrig ud — det er jeres livs store lys! Det næres af jeres tro og af Guds nåde, den nåde, som I modtager ved sakramentet.

Og derfor glæder jeg mig med jer og ønsker jer al mulig held og lykke.

Din Erik.

Dominikanermesse

På Hellig Tre Kongers dag var den nyviede dominikanerpræst, pater Vagn Hansen, indbudt til at synges levitmesse i sct. Ansgars kirke, hvor hans konversion til moderkirken for en række år siden fandt sted. Dominikanerordenen har siden sin stiftelse holdt fast ved Pariser-liturgien, således som den forefandtes omkring XII hundrede; den nyviede præst måtte derfor assisteres af sine ordensbrødre, patrene Grégoire og Dorange, og af ministranter fra sct. Andreas sogn. Dominikanerlevitmassen, der ligger pontifikalmessen meget nærmere end den romerske levitmesse gør i dag, beredte den talstærke menighed en uforglemmelig oplevelse. Kirkens sognepræst, pastor Kjeld Geertz-Hansen, gjik i sin prædiken ud fra dagens evangelium for at pålægge den nye præst med samvittighedsfuldhed at forkynde Kristus og med aldrig svigtende ærbødhed at frembære messeofferet.

Magleås 1959

Det traditionelle sommermøde finder atter sted i år på Magleås højskole, og det er fastsat til ugen fra mandag den 27. juli til søndag den 2. august. Bestemmende for valget af uge er håbet om, at trosfæller på landet kan deltage, inden høsten begynder. Årets hovedemner ligger i naturlig forlængelse af de tidligere års emner og peger hen til de praktiske opgaver, der venter på os alle. Mødets emne er: *Sogn og kirke.*

Ordet *so*gn taget i den specielt danske betydning; den både kirkelige og borgerlige opdeling, hvori den kristne lever, og hvor han bør udfolde sit kristenliv; kirke taget både i betydning af sognekirke (lokalkirken) og i betydning af bispedømmets kirke (den større eenhed). Fem dage igennem vil emner, der alle supplerer hinanden, belyse det forhold, der bør være mellem hjemmet eller den enlige og fællesskabet, således som det bør ytre sig i liturgi, kristne barmhjertigheds gerninger, det fælles ansvar for anderledes troende og i løsningen af opgaver, der kræver alle bispedømmets sogne som deltagere.

På grund af store udvidelser på Magleås højskole skulle der være mulighed for, at alle, der ønsker det, enten kan få enkelt- eller dobbeltværelser. Adgangen må dog stadig begrænses, så man gør klogt i allerede nu at sætte kryds i kalenderen for at kunne tilmelde sig, så snart detaljeret program udsendes og tilmelding kan modtages. Kjeld Geertz-Hansen.

Czekoslovakiske biskopper retter fredsbudskab til Paven

Tvivlsomme toner fra Radio Praha
Forestående ateistisk kampagne

Ifølge meddelelse over Radio Praha har de katolske biskopper og ordinarier i Czekoslovakiet rettet et budskab til paven, hvori de bl. a. udtaler deres lykønskninger til hans valg og samtidig takker ham for hans første fredsappeal. De beder endvidere paven om fortsat at gøre en indsats for, at de moderne masseødelæggelsesmidler må blive handlyst og beskyldt først og fremmest den vesttyske forbundsrepublik og Italien for krigsforberedelser.

Ordret skal det i de czekoslovakiske biskoppers appel til paven hedde: »Sammen med alle andre fredselskende nationer hæver vi vor røst med adresse til alle dem, hvem nationernes skæbne er betroet. Vi har oplevet krigens rædsler, derfor er vi os også bevidst, hvad det vil sige, om en ny krig bliver sluppet løs med alle den moderne atomtidens tekniske fremskridt. Med foruroligelse følger vi de krigsforberedelser med anvendelse af alle disse skrækelige ødelæggelsesvåben, der træffes i vort fædrelands umiddelbare nærhed, i den tyske forbundsrepublik, samt også i

Italien, i det land, i hvis midte den hellige stad er beliggende. Med disse frygtelige våben kan der fremkaldes en ny og skrækkelig krig og nationerne på ny blive kastet ud i ødelæggelses rædsel.« Sluttelig giver biskopperne og ordinariene udtryk for deres »gode vilje til at støtte ethvert alvorligt skridt til fredens bevarelse og til konsolidering af venskabet og samarbejdet mellem jordens nationer«.

Radio Praha meddelte ikke, hvilke biskopper det er, som har rettet denne appel til paven. Ifølge de seneste meddelelser er der i dag kun to af de af den Hellige Stol udnævnte biskopper på fri fod, medens de øvrige enten er indespærret på ubekendte steder eller hindret i udøvelse af deres embedspligter. Fem bispedømmer er uden overhoved. (KNA)

Omtrent samtidig bebudede Radio Praha en forestående skærpelse af den ateistiske propaganda i Czekoslovakiet i det kommende år. Den slovakiske komité til udbredelse af politiske og videnskabelige oplysninger blandt befolkningen har i 1958 foranstaltet over 1500 offentlige møder og konferencer til ateistisk oplysning og agter i 1959 at forhøje antallet af disse arrangementer til over 2000.

Disse arrangementer vil — hed det i udsendelsen fra Radio Praha — gøre det muligt at udrydde de religiøse fordomme i befolkningen helt og holdent og give den nationale opdragelse en rent videnskabelig-materialistisk karakter. (KNA)

Sogn for bartendere -

Der er for nylig i London oprettet et særskilt sogn for bartendere, danserinder, natportiers, tjenere og elevatorførere. Fire præster tager sig nu af de katolikker, der er ansat i Londons mange restauranter, hoteller og natklubber. I adskillige tilfælde har præsterne fået stillet separate lokaler til rådighed, hvor de uhindret kan tale med deres »sognebørn«. Det understreges fra kirkelig side, at det med hensyn til dette »nattelivets sjælesorg« ikke i første række drejer sig om at omvende mennesker til den katolske tro, men derimod om at give katolikker i disse erhverv lejlighed til trods deres usædvanlige arbejdstid at modtage sakramenterne og overvære den hellige messe. (KNA)

Vejle

A-S P. C. NIELSEN

Vejle Mineralvandsfabrik
Telefon 121, 205

Leverandør til de katolske Institutioner

Odense

TIL BYEN
-i byen
FRABYEN smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE
Et centralt spisested for dem, der er bosat, og for dem, der kommer tilræjsende med bane ell. bil ... og et godt madsted, hvor hygge og venlig betjening findes. Rimelige priser.

SophusLarsen & Søn

1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød

Albanigade 39 . Telefon 4895
Lev. til Sct. Josephs Hospital

Aarhus

Kød - flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43857

MEJERIET *Vesterbo*

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Jan.

18. S. 2. Søndag e. Hellig 3 Konger (grøn) (85—19); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Petri Stol i Rom (789), 3. bøn (kun i st. Messer): St. Paulus (789); præf. (521).

19. M. St. Knud, Konge af Danmark (rød) (792—85); 2. bøn (kun i st. Messer): St. Marius og lidelsesfæller (793); alm. præf. (525).

20. Ti. St. Fabian og St. Sebastian (rød) (794); alm. præf. (525).

21. O. St. Agnes (796); alm. præf. (525).

22. T. † St. Vincens og St. Anastasius (rød) (797); alm. præf. (525).

23. F. † St. Raymund af Pennafort (hvid) (797); 2. bøn: St. Emerentiana ([1]; 61); alm. præf. (525).

24. L. St. Timotheus (798); alm. præf. (525).

25. S. Septuagesima. (violet)

Gud, du som til din kirkes forherligelse har værdigedes at smykke den salige kong Knud med martyriets palme og med herlige undergerninger, giv os i nåde, at ligesom han fulgte Herren efter i hans lidelse, således også vi må vandre i hans fodspor og nå til de evige glæder.

Kirkebøn på Danmarks martyrkonge, Knud den Hellige fest.

Ægteskab

søges med en ung pige, 25—30 år. Billet mrk. 13-1-59 til bladets annonceafd., Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:

A. Pruser, Sct. Annæ plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9—16, lørdag kl. 9—12).

Post-Giro nr. 57042.

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.

Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965.

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Monterossi Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Lærer, Svanemøllevej 116, Tlf. Holrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Kalenderen 1959

udgivet af Ansgariusforeningen, fås hos de katolske boghandlere samt ved kirkerne. — Pris 1 kr. (plus porto, hvis kalenderen ønskes tilsendt).

Academicum Catholicum

Tirsdag den 20. januar kl. 20: Studiekredsen »Katolsk Filosofikum«.

Lysfest i St. Terese kirke

Den årlige lysfest finder sted i St. Terese kirke søndag den 1. februar kl. 20. Medbring salmebog.

Bjørn Højbo.

Den internationale bedeuge i København

Søndag den 18. januar indledes over den ganske jord en bedeuge, som kristne af mange konfessioner tager del i for at bede Gud hele de svære sår, der er tilføjet Kristi Kirke gennem kirkespaltninger. Mange kan ikke se, hvordan alle kristne alter kan komme til at danne en synlig enhed, men de beder inderligt Gud vise vej. Vi katolikker burde være de ivrigste til at bede for dette formål; i Danmark har vi tilmeldt problemet læt inde på livet. I Stor-København har sognepræsterne derfor som sædvanligt tilrettelagt en række andagter, og planen ser således ud:

Søndag d. 18. kl. 17: Sct. Antoni

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761
Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

kirke. Alle ugens hverdage begynder kl. 19,30. Mandag: Sct. Andreas. Tirsdag: Jesu Hjertes kirke. Onsdag: Sct. Maria. Torsdag: Sct. Knud Lavard. Fredag: Sakramentskirken. Lørdag: St. Anna. Mandag, Knud den Helliges dag, synges tilmed en levitmesse til hans ære i Sct. Ansgars kirke ligeledes kl. 19,30. Der slutes søndag den 25. i Sct. Therese kirke, idet det Højhelige udstilles til tilbedelse kl. 12 indtil vel-signelsen kl. 16,30. Det må inderligt håbes, at mange dellager så meget som muligt i denne bedeuge. Den for bedeugen foreskrevne bøn findes i salmebogen, side 634, så enhver katolik i Danmark har mulighed for at deltage.
Kjeld Geertz-Hansen.

D.K.K.F.

Tirsdag den 20. januar fortsætter pastor Ib Andersen sine foredrag om Sakramenterne i mødesalen Stenosgade 4 A kl. 20. Efter foredraget er der kaffebord, og de, som ønsker at deltage i dette, bedes tilmelde sig pr. telefon VE 1965 x senest den 19. januar. Pris kr. 1,50. Alle er velkomne.

Styrelsen.

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. C. 4310 - BYEN 4310

Alle gummi- og plasticvarer til hospitaler og sygehuse
LEVERANDØR TIL KATOLSKES HOSPITALER

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

MUNKE MØLLES GLUTEN

ALTERLYS

i alle Størrelser

og jævrigt

Stearinlys og Voksllys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mez. .

Vester 3826

(over Sparakassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang I Porten)

Holbæk

Axel Smith's Eff. v. Niels Hansen
EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER

Smedelundgade 1 . Telf. 136

Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen

Murermester

Markedplads 10 . Telefon 239

Jensen & Olsen

statsaut. Installationsforretning

Elektrisk Lys og Kraft

Algade . Telefon 366

Lev. til den katolske Menighed

URBI ET ORBI

Ingen ændring i Vatikanets stilling til Exil-Polen og Litauen

Vatikanets officieuse organ, »Osservatore Romano«, tilbageviser i den forløbne uge i en leder samtlige de gisninger, der har været fremsat om, at Vatikanet skulle have ændret sin politik over for exilregeringerne fra Polen og Litauen. Den omstændighed, at Pave Johannes XXIII ved nytårsmodtagelsen for corps diplomatique ikke havde taget imod de diplomatiske repræsentanter for disse to regeringer, havde man forskellige steder ment at måtte udlægge derhen, at Vatikanet hermed havde afsluttet sine diplomatiske relationer til regeringerne for Exil-Polen og Litauen. I den anledning skriver »Osservatore«, at det ifølge international gældende retspraksis ikke længere var muligt at modtage disse to diplomatiske repræsentanter, der begge var akkrediteret før anden verdenskrig, idet de som følge af efterkrigsudviklingen ikke længere var i stand til at forevise nye akkreditiver. De diplomatiske repræsentationer som sådanne forbliver imidlertid bestående, og ledelsen af dem overdrages til en chargé d'affaires i mangel af en akkrediteret missionschef. »Osservatore« benytter iøvrigt lejligheden til at slå fast, at der med nytårsmodtagelsen ikke er tale om en politisk, men derimod om en teknisk-juridisk formalitet. Når en pave dør, er det skik og brug, at de diplomater, der har været akkrediteret denne, forelægger hans efterfølger nye akkreditiver. Ifølge alt for godt kendte omstændigheder havde repræsentanterne for Polen og Litauen ikke været i stand til at forevise nye dokumenter af denne art, som ville være udtryk for diplomatisk karakter i henhold til international ret. Dette er i sig selv en beklagelig situation, som den Hellige Stol skal være den første til at beklage.

Når de pågældende to diplomater derfor fremtidig ikke vil kunne få titel af missionschefer, betyder det dog ingenlunde, at der måtte være noget at indvende mod diplomaternes person, der tværtimod må have krav på alles agtelse, skriver »Osservatore«. Ej heller er den Hellige Stols velvilje blevet ringere over for begge disse nationer, der for den katolske verden står som symbol på stolthed og et tegn på forhåbning. Fremfor alt er der aldeles ingen ændring i holdningen over for Litauen, der er blevet et offer for magt, som den Hellige Stol uophørligt vil beklage. Det vil formentlig være overflødigt — skriver »Osservatore« til slut — at pege på, at den Hellige Stol ikke kan ophæve de diplomatiske repræsentationer. De vil vedblive at eksistere, omend uden missionschef. (KNA)

Rede til samarbejde

Ortodox patriark hilser Pavens ord om tilnærmelse mellem de adskilte kirker

Den ortodokse økumeniske patriark Athenagoras I i Istanbul har taget Pave Johannes XXIII's udtalelse i sit julebudskab om tilnærmelse mellem de adskilte kirker op og udtalt ønsket om et samarbejde. Patriarken erklærede, at han nærer et oprigtigt ønske om at samarbejde med vesterledens ærværdige kirke. Han betragtede pavens udtalelse som en klar opfattelse af nødvendigheden af en koordinering af de åndelige kræfter, der er repræsenteret gennem Kristi kirke. Endvidere gav patriarken udtryk for sin personlige ærbødighed og agtelse for paven, der har tilbragt ti år som apostolisk delegat i Istanbul.

Pave Johannes XXIII havde i sit julebudskab bl. a. henvist til de tidligere bestræbelser, der er blevet udfoldet af repræsentanter for de ortodokse kirker i Det nære Østen med henblik på samarbejde, og havde givet udtryk for det inderlige ønske om en realisering af kirkens enhed. (KNA)

Biskop vidne i koncentrationslejr-processen i Bonn

Hjælpebiskop Neuhäusler i München har været indkaldt som vidne i den store proces i Bonn mod koncentrationslejrchefen Schubert. Mgr. Neuhäusler blev arresteret i München 4. februar 1941, bragtes derpå til politifængslet i Berlin på Alexanderplatz, for derefter i maj samme år at blive ført til koncentrationslejren Sachsenhausen. Om modtagelsen i Sachsenhausen udtaler biskoppen: »Vi fik prygl og trusler fra alle sider. Jeg blev kaldt for »Pfaff«. En SS-mand sparkede til mig, så jeg snublede og blev såret, han tog mine briller og slog mig på begge sider af ansigtet.« Mgr. Neuhäusler erklærede, at han personlig ikke var blevet mishandlet af Schubert. Men hans medfanger, gestlige af forskellige konfessioner, havde netop advaret ham energisk mod Schubert. Den dag, da han var blevet afleveret i lejren, havde han været vidne til, hvorledes Schubert havde pryglet to jødiske fanger, den ene af dem med en træsko. Schubert, som hidindtil hårdnakket havde benægtet at have slået arresterterne med en genstand, sagde efter biskop Neuhäuslers vidneudsagn: »Jeg ønsker ikke at tage stilling til disse udtalelser.« (KNA)

„Rumfartskonkurrence vil skade menneskeheden“

I ugebladet »Osservatore della Domenica«, der udkommer i Vatikanet, henviser professor Federico Alessandrini i sidste uge til de farer, der kan opstå for menneskeheden almenvel gennem en teknisk-videnskabelig konkurrence mellem de to verdensmagter på verdensrumfartens område. Alessandrini fremhæver først den videnskabelige betydning, der må tillægges Sovjetunionens seneste succes med verdensrumraketten og erindrer i den forbindelse om Pave Pius XII's udtalelse om, at Gud ikke har sat nogen begrænsning for mennesket med hensyn til verdens og verdensrummets udforskning og erobring. Pave Pius XII havde imidlertid samtidig peget på, at selv de dristigste tekniske resultater kun ville kunne bringe tvædragt og uenighed, dersom de ikke var ledsaget af en samtidig vækst i det åndelige og moralske ansvar.

Når de kommunistiske blade erklærer, at de nye raketter forkynder den marxistisk-leninistiske verdensanskuelses himmelvide overlegenhed over alle andre verdensanskuelser, så stempler disse raketter dermed som et magtpolitisk instrument, skriver professor Alessandrini. Og dette har endvidere til følge, at andre stater af politiske prestige hensyn drages ind i et kapløb på rumforskningens område, og det vil ikke være bestemt af menneskeandens uegennyttige forskning, men derimod udelukkende af politiske motiver. (KNA)

Osservatore Romano:

Vent og se!

— Vatikanets officieuse organ, »Osservatore Romano«, tog i søndags stilling til udviklingen på Cuba. Efter en almen skildring af den øjeblikkelige politiske og økonomiske situation i landet udtalte Vatikanets blad, at man må afvente og se, om hvorvidt Batistas fald virkelig danner optakten til en virksom demokratisk epoke. Principielle programerklæringer vil man altid kun kunne vurdere i det omfang og efter den måde, hvorpå de omsættes i praksis. (KNA)

Og i 1959:

Katolsk Ugeblad
i ethvert katolsk hjem!

Katolsk Ugeblad

07. ÅRGANG

25. JANUAR 1959

NR. 4

SEPTUAGESIMA-TIDEN

Gudstjeneste

Skabelsesberetningen

Kirken og »Apartheid«

»Gør eder jorden
underdanig«

Når St. Antonius må holde
flyttedag —

Pater Scherz til Amerika

Det skete foran Damaskus' porte -

Farisæerne var den drivende kraft ved Kristi korsfæstelse. Også Paulus var en farisæer, men medens de øvrige slog sig til ro med, at »en enkelt mand døde for hele folket,« værdte Paulus i sit inderste efter at komme den unge kirke, der viste så frodige livstegn, til livs og udrydte den elt og holdent. Og det blev hans opgave at fortsætte kampen mod Kristus i Damaskus.

Man spørger sig uvilkårligt, om hvordan det kan være, at i idag kan betragte denne mand, der var drevet af et så sigeligt had til Kristus, for alle tiders største missionær. Den hellige Lukas giver os svaret i Apostelgerningerne, når han beretter:

»Da han [Saulus] nu på sin rejse nærmede sig Damaskus, skete der det, at han pludselig blev omstrålet af et lys fra himlen. Han styrtede til jorden og hørte en stemme, som sagde til ham: »Saulus, Saulus, hvorfor forfølger du mig?« »Hvem er du, herre?« spurgte han. »Jeg er Jesus, som du forfølger,« lød svaret.« (Apostelgerningerne 9, 3—5).

Denne episode indtraf kort efter Vor Herres død. Paulus havde aldrig set Herren, eftersom hans fødeby Tarsus lå udskillige hundrede kilometer fra Palæstina. Paulus var på laværende tidspunkt omkring de tredive.

Synet havde blændet ham totalt. Hans ledsagere måtte føre ham ved hånden til byen, hvor han så blev døbt og optaget i den ny-kirke, som han kort forinden havde foragtet så voldsomt. Han begyndte straks med det samme at prædike Kristi budskab. De første kristne var imidlertid meget tilbageholdende overfor ham, selv efter at han havde omvendt sig, idet der blandt dem var mange, der havde hørt meget under ham, og selv farisæerne gjorde adskillige forsøg på at slå ham ihjel. Han måtte endda flygte fra Damaskus og undslap kun med nød og næppe ved at man førte ham ned fra bymuren på et ubevogtet sted, da han ikke kunne benytte den reglementerede vej ud gennem byporten.

Han trak sig derpå for en tid tilbage i bøn i den arabiske ørken, efter al sandsynlighed i egnen syd for Damaskus; men to år senere dukker han påny op i Damaskus, hvorfra han drager videre til Jerusalem for at opsøge Petrus. Når det hævdes, at Paulus skal have kendt Gudsmoder, så hentyder man dermed til dette korte ophold i den hellige stad. De efterfølgende fem år tilbragte Paulus i sin fødeby Tarsus, hvor han tilbragte tiden dels med at arbejde indenfor sit fag — han var udlært teltmager — og dels med bøn.

Endnu den dag idag viser man en hule, hvor han ifølge overleveringen skal have opholdt sig.

Det var imidlertid Barnabas, den unge kirkes udsending i Antiokia, der gav stødet til, at Paulus i året 42 opgav sin tilbagetrukne tilværelse. Han ledsagede da Barnabas til Antiokia, besjælet af ønsket om at få lejlighed til at gøre det jødiske folk bekendt med, hvad han selv havde erfaret gennem bøn og betragtning i de foregående år. Dette skete kort før Paulus, Barnabas og Markus blev udset til at foretage en særlig missionsrejse. Det var omkring året 45, og denne rejse dannede optakten til den hellige Paulus' store missionsgerning for Kristi sag.

Denne første rejse varede tre år. Sammen med begge

Ifølge traditionen skal Paulus ved nattetide være blevet firet ned fra et vindue i bymuren til Damaskus, den såkaldte »Paulusport«. De nederste dele af denne bygning står den dag i dag som på hin tid, medens den øvre del er blevet bygget til senere.

sine ledsagere sejlede Paulus først til Cypern. Derefter af- lagde de besøg i et halvt dusin byer i Lilleasien. Overalt anvendte Paulus den samme fremgangsmåde, som han iøv- rigt vedblev at praktisere: han henvendte sig først til jø- derne, og først når han blev afvist af disse, til hedningerne. Paulus og Barnabas — Markus var kort efter starten blevet syg og var vendt tilbage til Antiokia — tilbagelagde hund- rede af kilometer. Tre steder blev de hårdt og brutalt smidt ud, i Lystra blev Paulus endda stenet, og det fore- kommer en til tider noget af et mirakel, at han slap nogen- lunde helskindet fra det og blev rask igen. Begge de to mis- sionærer vendte imidlertid tilbage igen til Antiokia. På konciliet i Jerusalem — kirkehistoriens første koncilium — fremstillede Paulus sig selv og opnåede ved denne lejlighed officiel anerkendelse af sin missionsgerning. Året efter be- gav han sig så ud på sin anden rejse. På den næste mis- sionsrejse, der kom til at vare tre år, var Paulus ledsaget af Silas. Rejsen foregik hovedsageligt over land, og Paulus benyttede lejligheden til igen at besøge en hel del af de steder, hvor han havde været før. Han berejste bl. a. hele det nuværende Tyrki, kom gennem Makedonien og nåede til Athen, hvorfra han så sejlede tilbage til Palæstina. Man anslår antallet af de menigheder, som Paulus grundlagde i løbet af disse tre år, til godt og vel et dusin stykker. I star- ten var han hæmmet af en alvorlig sygdomsperiode og i Philippi blev han pisket og kastet i fængsel. Ikke desto mindre var det på denne rejse, at han grundlagde de fleste af de menigheder, som han senere skrev sine berømte breve til: Philippi, Thessaloniki, Korinth, Efesus og de galatiske byer.

Den sidste rejse strakte sig over tre år, og Paulus til- bagelagde denne gang større strækninger end på alle de foregående rejser tilsammen. Han besøgte også denne gang i vid udstrækning egne og byer, som han havde gæstet på den anden rejse, men han kom også til adskillige ny byer. Under den foregående rejse havde han skrevet to breve, men denne gang skrev han fire. Da han i året 60 vendte tilbage til Jerusalem, blev han kastet i fængsel i Cæsarea. Herfra appellerede han til kejseren og blev derefter pr. skib bragt til Rom. På denne sørejse kom han ud for et alvorligt skibbrud, men reddede både sig selv, sine vogtere og ski- bets besætning ved sin forbøn.

De følgende tre år tilbragte apostlen derpå i et romersk fængsel og tiden benyttede han bl. a. til at skrive yder- ligere fire breve. Efter at være blevet løsladt fra fængslet af- lagde han påny en lang række menigheder i østen besøg, men vendte pludselig om og rejste vestpå i retning af Spanien. Han skrev yderligere tre breve og under fængsels- opholdet i året 67 det sidste, nemlig det andet brev til Timotheus.

I året 67 blev Paulus halshugget udenfor Roms porte, og dermed var slutningen sat på en af de største kristne mis- sionærers liv. Og hvilken eventyrlig, ja fantastisk løbebane var det ikke for en kristen i løbet af 30 år! Imidlertid for- stummede hans budskab ikke med hans død. Han efterlod sine »børn«, som han så ofte kaldte de kristne, sit af Gud inspirerede ord, hvori man den dag idag kan overbevise sig om hans brændende kærlighed til Kristi sag. Vi ejer 14 breve fra apostlens hånd. Det, at skrive breve på Pauli tid, var jo ingenlunde så lige til, og det får man ydermere en smule begreb om, når man erfarer, at det tog Paulus over tredive dage blot at diktere brevene til romerne. Men ikke desto mindre er hans breve meget omfangsrige, og tilsammen er de længere end to evangelier.

Pauli breve begyndte som regel med en overskrift, der indeholder afsenderens navn, adressaten samt en hilsen. Derefter følger så brevels egentlige indhold. Paulus be- skæftiger sig sædvanligvis med teologiske problemer, inden han går over til de spørgsmål, der måtte være stillet til ham, eller giver sig i kast med enkelte problemer.

Den store apostels græsk bærer præg af en lidet »filet« og åndeløs stil, i hvilken han appellerer i lige høj grad til fø- lelsen som til læsernes forestillingsevne. På denne måde opnåede han direkte kontakt med menneskene og deres sjæle. Hans store kærlighed var livet i Kristus, og når dette var genstand for angreb, brød hans harme ud i lys luc.

Hans breve vandrede fra menighed til menighed, sådan som det også var hans ønske. »Så snart dette brev har væ- ret forelæst hos jer, sørg så for, at det også bliver fore- læst i menigheden i Laodikea, og at I læser det fra Laodli- kea« (Kolossenserne 4, 16).

Pauli breve indeholder en sand mangfoldighed af ganské særlig betydning for vor religion, og som blev begyndelsen til den teologiske terminologi. Hans skrifter er kendetegnet af en særegen tankestyrke, mindre af stilistisk skønhed, omend de også til tider kan svinge til digteriske højder, som f. eks. der, hvor han skildrer begrebet kærlighed: »Om jeg så taler menneskers og engles sprog, men ikke har kærlighed, så er jeg kun tonende malm og en klingende bjælde« (1. Korintherbrev 13, 1).

Og Paulus skrev både til enkelte personer, til menig- heder og til hele områder. Han skrev til fattige og til rige; til den jævne mand og til dannede, til jøder og hedninger; til nære venner og til personer, som han aldrig havde set. Han skrev om forløsningen ved Kristus, således som den vedrører den enkelte sjæl, og i sine breve fra fangenskabets beskæftiger han sig i særdeleshed med hele menneskehe- dens forløsning ved Kristus. I brevene til Timoteus og til Titus beskæftiger han sig med kirkenes læremyndighed og i brevet til Hebræerne med Kristus som ypperstepræsten. De tre hjørnestene i Pauli lære er, at Kristus er Messias, der har opfyldt profetierne, at han er den evige Guds søn samt at Kristi personlige nærværelse i enhver kristens hjerte omskaber den kristne menighed til Kristi mystiske legeme. Hele den apostoliske trosbekendelse behandler han under synsvinkel af det ene eller det andet af disse tre hovedtemaer.

Omfanget af Pauli lære — hans »teologi« — samt dybden af hans tanker og anskuelse og hans særprægede stil (hvor meget så end hin tids mennesker var fortrølig dermed) gør det ikke altid lige let for os mennesker af idag at forstå Paulus helt. Men hans skrifter danner nu som før Kristens dommens store bibliotek.

Overleveringen ved endvidere at berette, at Paulus ikke var særlig køn af udseende. Han var lille af vækst, havde en stor næse, buskede øjenbryn og var skaldet. Hans lange skæg gav hele ansigtet et asketisk præg. Men til trods for at han efter sit ydre at dømme må have været ret uanselig så var han dog som en umådelig kraftkilde, der var med en overvældende, lidenskabelig styrke og som ikke stand- sede, førend dens sidste energi var brugt op. Hvert brev var for ham et middel til at udtrykke sig: han kunne tordne og samtidig være øm, han kunne docere eller give sin be- gejstring frit spillerum. Han var på een gang finfølelse og åndfuld, var i besiddelse af en utømmelig vilje og en bræn- dende kærlighed til Kristus.

Paulus kendte ingen grænser for sin indsats for Kristi sag. Han kunne ikke yde nok. Han kendte ikke til begrebet »at overlade noget til efterfølgeren«, for ham var Kristus målet, der var alle anstrengelserne værd. Og der var intet, der formåede at berøve ham denne hans levende kærlighed til Herren. Listen over, hvad han selv havde lidt, sluttede han med disse ord: »Derfor vil jeg gerne rose mig af mine skrøbeligheder, for at Kristi kraft må bo i mig. Af den grund er jeg glad midt i mine svagheder, mishandlinger, min nød, mine forfølgelser og trængsler for Kristi skyld ...« (2. Korintherbrev 12, 10).

Og apostlens halshugning var kronen på et liv i Kristus, det liv, der tog sin begyndelse med omvendelsen foran Damaskus' mure — — — Jøbe.

Gudstjeneste

Fra og med igår — nærmere betegnet ved vesperetid — er julens frydefulde alleluja forstummet i kirken. I ugevis har liturgien givet genlyd af denne englens jubelsang — nu er den som døet hen med eet slag, for først igen at lyde på Herrens opstandelsesdag. Det er som om kirken dermed vil belære os om, at den dejlige juletid nu er omme og at vi fra nu af og fremefter ikke skal forherlige Herren med jubelsang, men derimod i de tilstundende uger fejre en gudstjeneste af helt anden og alvorligere karakter. Dermed er ikke sagt, at Guds lov i den kommende tid slet ikke skal lyde i kirken. Denne lovprisning skal aldrig nogensinde høre op — Gud Herren har jo skabt mennesket for at det til sta-

dighed skal forherlige ham i hans storhed og majestæt. I de kommende uger vil »alleluja« blive afløst af et: »Lovet være du, hærskarernes Herre«, og denne lovprisning skal imidlertid være andet og mere end slet og ret en synge og beden med munden — den skal være en gudstjeneste i ordets egentlige forstand. Det er kirkens hensigt at minde os om denne gudstjeneste, at indbyde os til den, og den gør det på Septuagesima-søndag, idet den på Vor Herres vegne opfordrer os ved at sige: »Gå også hen i min vingård.«

Der forstås os nu påny en række uger med alvorligt arbejde og hvor vi skal forberede os, forbedre os. Som Guds børn skal vi i den kommende tid ikke længere blot glæde os, således

Dogmer og strategi

En katolik ser i en dogmatisk læresætning en objektiv sandhed udtrykt. Den kan betyde mere eller mindre for den enkeltes fromhedsliv, men den er i alle tilfælde forkyndelse af, hvad der er sandt om Gud og om vor vej til Gud.

Men naturligvis kan vi godt fæste blikket på vort eget behov og betragte de dogmatiske sætninger ikke som udtryk for objektiv sandhed, men som svar på subjektiv trang. Vi gør det ikke for at nægte eller bagatellisere sætningernes sandhed, men for at lære noget yderligere gennem det subjektive synspunkt. Og denne subjektive betragtning kan betyde en yderligere berigelse af vort fromhedsliv. Den kan også tjene til samvittighedsransagelse og måske afsløre, at vi føler en farisæisk glæde ved et eller andet dogme, fordi det forekommer os at dømme andre og frikende os selv. I det tilfælde er nytten af en sådan afsløring heller ikke ringe.

Professor Lindhardt har på forlaget Credo udgivet en lille bog »Helvedes Strategi« om helvedesforestillinger og deres psykologiske og kirkepolitiske funktion. »Vi skal ikke her tale om helvede, men om helvedesforestillinger og »helvedesstrategi«, om, hvilke begreber man har haft om helvede og især om, hvad man har brugt dem til; helvedeslæren — om man vil: »dogmet« — siger os intet om helvede, men adskilligt om de mennesker, som »tror på« og i praksis bruger dette dogme«.

Professoren interesserer sig altså ikke for dogmer. De siger intet. Deres indhold er i sig selv ligegyldigt. De siger kun noget om de mennesker, der akcepterer dogmerne. F. eks. fastslår Lindhardt, at de katolske dogmer af 1854 og 1950 om Guds Moder, »siger om Jomfru Maria intet, som er værd at vide, men derimod meget om katol-

ske (og andre!) kristnes trang til og savn af en kvindelig gud«. Hvoraf man ser, at historikeren bliver så hemningsløs en fortolker af sjælelivet som de værste psychoanalytikere, når han skifter fag og fuser i religionspsykologien.

Men, som ovenfor sagt, også vi kan se nytten af en psykologisk betragtning af dogmetroen. Med totalt andet udgangspunkt end Lindhardt kan vi derfor godt følges med ham på en kirkehistorisk tur gennem helvedesforestillingernes og helvedesprædikenernes historie. Og det er meget rigtigt, når Lindhardt ud af sin tur får et ofte trist billede af helvedestankens forkyndelse med økonomisk bagtanke eller i kirkepolitisk øjemed. Helvedesdogmet kan ikke gøre for det. Vi ved jo alt for vel, at det meste af, hvad mennesker rører ved, bliver urent ved berøringen. Lindhardt synes at mene, at det svækker værdien af det, der forenes. Det er hans fejl.

— — —
En ting skal Lindhardt have ret i og vor fulde tilslutning til. Det er trist at opdage, at nogen prædiker helvede for »de andre« med bekyrrede miner, mens han tror sig selv i salveten. Lindhardt har ret i, at dette er evangelieforfalskning, og at farisæernes æst har sørgeligt gode livsbetingelser i kristenheden. I konsekvens heraf burde han selv vare sig og skåne sine læsere for den hang til letkøbte karikaturer af anderledestænkende, lige fra katolikker til Indre Mission, der også i den foreliggende bog er hans strategiske våben. Må vi omskrive hans egne ord og sige ham, at disse overfladiske ned-sablinger »siger om katolikker og Indre Mission intet, som er værd at vide, men derimod meget om den, der tror på, at sådan er de mennesker, han så inderligt ser ned på«.

som vi har gjort det hele den dejlige juletid igennem, men vi skal tjene ham i ordets egentlige forstand — gudstjeneste. Det er formentlig også denne tanke, der har været medvirkende ved udvalget af læsningerne i præstens brevier. Enhver præst læser som bekendt i årets løb i sin daglige, pligtmæssige brevierbøn, den hellige skrift i fortløbende følge, i daglige små eller større portioner. Idag »vender bøllen« og brevierlæsningen begynder forfra, med beretningen om verdens skabelse. Gud Vor Herre arbejder på sin guddommelige, men for os mennesker ubegribelige måde i seks dage og har da skabt verden. Men han gør den ikke fiks og færdig. Det er hans agt, at den skal udbygges videre og videre i årtusindernes løb. Imidlertid vil han ikke selv gøre det, men tager til dette formål sine skabninger, og da først og fremmest mennesket, i sin tjeneste. Han ligesom kalder os til assistance, kalder enhver af os til den plads, hvor han netop synes at være anvendelig, kalder han i den time, hvor han har brug for os, hvor der er arbejde til os. Da skal den, der kaldes, opfylde sin livsopgave, da skal han virke som Guds repræsentant, skal udføre alt, hvad han har at gøre her i livet, som gudstjeneste. Hele vort liv er een eneste gudstjeneste. Det er den egentlige mening med tilværelsen. Først når dette er tilfældet, kan mennesket siges at have opfyldt sin livsmission, når han indtager den plads i tilværelsen, (Spalten forts. øverst næste side)

SEPTUAGESIMATIDEN

Med søndagen Septuagesima begynder påskens forberedelsestid, som varer i ni uger. Den skik: at hellige tiden før påske ved faste og bod går tilbage til de første kristelige århundreder, men man begyndte ikke altid og overalt fasten med den samme dag og fastede nogle steder ikke hver dag i ugen. Der bliver derfor tale både om 70, 60, 50 og 40 dages faste. Heraf navnene Septuagesima (den halvfjerdsindstyvende), Sexagesima (den tresindstyvende) og Quinquagesima (den halvtredsindstyvende) om de søndage, der falder i disse fastetider. Skønt der nu overalt i den katolske kirke kun fastes de sidste 40 søgnedage før påske, har dog de gamle navne holdt sig, og gudstjenesten i de halvtredie uger før fasten bærer allerede fastens præg. Gloria in excelsis Deo lyder ikke mere (undtagen på festerne), og ved messens slutning hedder det ikke: *Ite, missa est* (Gå bort, messen er til ende), men: *Benedicamus Domino* (Lad os love Herren), idet kirken opfordrer de troende til endnu en stund at dvæle i bøn for Herrens åsyn. Efter Gradualet bortfalder de tre alleluja med det mellemiggende vers, og i stedet synges *Tractus* (nogle salmevers på en klagede, langtrukken melodi). Endelig er kirkefarven violet som i advent og fastetid.

(Messebogen).

Pater Scherz til Amerika

I løbet af foråret — formentlig i begyndelsen af marts — rejser Stensforskeren, pater dr. phil. G. Scherz CSsR, på en foredragsturné til de Forenede Stater. »St. Ansgar's Bulletin« meddeler, at pateren under opholdet i staterne — der vil strække sig over flere måneder — vil tale til videnskabelige, religiøse og akademiske kredse om Steno samt give retræter. Besøget arrangeres af den dansk-amerikanske »St. Ansgar's League« (New York 28, N.Y., 40 W. 13 St.), hvortil henvendelser vedrørende arrangement af foredrag og retræter kan rettes.

byloniske fangenskab: »Fra dybet råber jeg til dig, Herre« — og mange får en slags ubehagsfølelse, når man hører disse ord. Det er blevet umoderne at tale om »denne verdens jammerdal«, midt i vor tid, hvor man med lys og lygte søger efter alt, hvad der kan gøre tilværelsen her på jorden til et paradys. Er det, at tale om afholdenhed og om forberedelse i en tid, der ikke er mere bange for noget end netop for at bringe ofre og give afkald, er det ikke en slags anakronisme? Hvor bange er vi mennesker af idag ikke for netop disse to ting? Men lad os ikke sætte sagen på spidsen. Evangeliet forbyder jo ikke at være glade, og selv apostlene har dog på sin vis været en slags højmoderne op-

(sluttes side 45)

Søndag Septuagesima

25. januar 1959

ALLE ER KALDEDE!

En kendt nulevende engelsk forfatter skriver i en af sine bøger, at det tog ham hele halvtreds år inden han fik øjnene op for det væsentlige i religionen, og det til trods for, at han kom fra en troende familie og altid har »praktiseret«, d.v.s. har gået i kirke. Når det tog ham så lang tid at erkende, hvad meningen med religion virkelig er, endskønt han stadig har praktiseret det, så kan man strengt taget bedre forstå, hvor vanskeligt det kan være for så mange andre at nå til »sandhedens erkendelse«.

Kirken bygges op så at sige i ringe, akkurat som vi kender det fra et træ, hvor den ene årsring lægges udenom den anden. Kontakten med det indre, med kernen, bliver vanskeligere, jo flere ringe det bliver.

Men hvorfor er det egentlig sådan? Er der forskel på nådegaverne eller virker de ikke ens?

Alle er kaldede, for det er Vor Herres Vilje, at enhver skal blive frelst og ingen gå fortabt. Men det er ikke alle, der følger Herrens kalden og dermed kommer til at tælles blandt de udvalgte.

Tiden, vi lever i, har sin store andel i skylden for, at mange står så fremmede overfor religionen — tilbødelsen af tekniken og hele den materialistiske indstilling. Vor tids mennesker har svært ved at komme til Gud, langt sværere end det faldt vore forfædre, f. eks. i middelalderen, hvor alt var opfyldt af troens atmosfære. Også kirken selv kan på mange punkter være under indflydelse af tidens ånd og dermed fremtræde i en form, der vanskeliggør det for mange mennesker at få øje på det væsentlige. Medens mange — især af den yngre generation — er vildt begejstret for alt, hvad der er »moderne« og dermed for det moderne kirkebyggeri og moderne kirkers udsmykning — eller mangel på udsmykning —, så vil der også altid være en stor skare mennesker, for hvem vore dages nej til alt, hvad der har med tradition og hævdvunden kunstform at gøre, er en pestilens og som netop i det »moderne« føler en mangel, der bringer den bort fra Guddommen og som savner, hvad der i århundreder gjorde kirken til et hjem for dem og varmede dem i deres sjæl. Også dette punkt kommer den engelske forfatter ind på. Han spørger sig nemlig, hvorfor det skulle tage ham halvtreds år at nå frem til det væsentlige i religionen, og han slutter med at mene, at man kun har givet ham et mangelfuldt billede af religionen, idet man kategorisk forlangte af ham, at han skulle følge visse moralske regler og lydigt acceptere utilstrækkelige begreber. Og alt dette besværliggjorde hans vej til Gud i stedet for at lette den. Der er sikkert noget om det. Men havde han f. eks. blot taget og læst nogle sider af sin egen landsmand, Newman's skrifter, så ville han sikkert hurtigt have fået blikket op for, hvad det var, han manglede.

Jeg undrer mig tit og ofte over, hvor ringe en virkning de allerdybeste sandheder har på tilhørerne, selv om de fremsættes af ivrige og fremragende prædikanter — det føles som om det simpelthen går hen over hovedet på de allerfleste. Det er som om mange slet ikke har øre for denne form for forkyndelse. Hvor snæver er ikke i vore dage kredsen af de virkelig levende, lad os kalde dem aktivisterne, de, der ved, hvad det drejer sig om, og som er rede til at gøre en indsats. Vor Herre vil sikkert tage mod alle dem, der kommer til hans hus med redebøn sjæl og af god vilje (selv om de måske engang imellem arriverer lidt vel sent, men hvad, der kan jo være grunde, som taler til undskyldning!). Men hvor ville det ikke stå godt til i Guds kirke idag, dersom alle de, der lever deres religiøse liv i de »yderste ringe«, ville rykke ind til midten!

Og det er vel i og for sig Kristendommens store problem idag! Lykkes det at få fat i alle dem, der står i periferien og at give dem et levende begreb om kristendommens væsen og at ruske dem op af deres slummer, da vil der komme gode dage for kristendommen og dermed for hele verden i de kommende århundreder.

Sognepræsten.

som er blevet ham anvist af skaberen, når han på det tidspunkt, som bliver ham anvist, gør det, som livets Herre forventer af ham. På hvilken plads, det sker og hvor længe denne arbejdsindsats varer ved, det er helt uden betydning. Det bestemmer Vor Herre i sin uudgrundelige visdom. Han ved nemlig bedst, hvilke krav han kan stille til den enkelte og på hvilken plads han har mest brug for ham og hvor længe han kan lade ham arbejde. Og så forventer han, at ingen svigter, at ingen af os smuldrer tiden hen, ikke trættes eller sløser med det stykke arbejde, der er blevet betroet ham. Og når et menneske opfatter sit liv og lever det efter denne recept, da er hans hele liv en fortsat gudstjeneste i dette ords virkelige forstand. Da har mennesket indset og forstået meningen med ordene: »Gå hen i min vingård!« Da er han en tro arbejder, en herrens tjener, om han så endog må tjene denne verdens store. Da er han en god og tro tjener, der på den dag, da afregningen finder sted, kan være sikker på at få den fortløjnte og retfærdige løn af Gud.

Og Vor Herre betaler ikke blot den løn, vi har gjort os fortjent til, men meget mere. Det er det, der ligger i den lignelse, som søndagens evangelium fortæller, og som så ofte giver anledning til misforståelse. Han er ikke til sinds at betale efter den jordiske løntarif eller efter den strenge retfærdigheds skala, hvor det hedder: så stor arbejdsydelse, så stor løn. Her er, hvad du »har krav« på — og så er vi hinanden kvit. « Nej, Vor Herre betaler efter den tarif, der er dikteret af og affattet i overensstemmelse med hans kærlighed og nåde. Han giver ikke blot det, der skal til, for at retfærdigheden kan siges at være sket fyldest, men derimod efter hvad hans faderhjerte dikterer ham. Og det skal vi glæde os over af ganske hjerte. Thi hvad kunne vi vel forvente os som løn af Gud, dersom han blot ville honorere os efter vore ydelser, hvis vi kun skulle have, hvad vi havde fortjent? Vi ville formentlig blive noget lange i ansigtet på afregningsdagen og skuffede over den ringe løn, der var resultatet af vor indsats. Hvor glade og lykkelige må vi ikke være over, at Vor Herre til den løn, som vi har fortjent, lægger yderligere hvad han skænker os i sin kærlighed og nåde!

Og lad os derfor — nu hvor fastetiden så småt stunder til — gå i gang for alvor med det arbejde, som vi er sat til her i livet, hver på sin plads! Lad os gøre det som gudstjeneste, sådan som Gud ønsker, at vi skal gøre det, og fordi han ønsker det. Lad os betragte den som både en være og en nåde at være guds tjenere, og lad os bestræbe os på at være gode og tro arbejdere, der svarer til hans forventninger. Vi behøver ikke at spekulere på honoraret — når vi blot gør, hvad vi skal, så får vi ikke blot hvad vi »har krav« på, men langt mere end vi fortjener. For Vor Herres løntarif er ikke blot affattet efter retfærdigheden, men den bygger også på nåden!

I Septuagesima-søndagens tractus lyder nu atter salmeverset fra det ba-

Skabelsesberetningen

I vore dage er det sikkert ikke af vejen at kaste et blik på biblens skabelsesberetning, efter at vi har talt om den første trosartikel, der slutter med de ord: (jeg tror på) himlens og jordens skaber.

En udførligere beskrivelse af verdens tilblivelse findes på tre steder, nemlig 1. Mos. 1—2, 4. Job., kap. 38—39 og Davidssalme 104. Også i den hedenske verden blev der gjort forsøg på at skildre denne. Det vigtigste vidnesbyrd derom er det babyloniske epos »Enuma elis«. Da det drejer sig om det samme emne, er det at vente, at der er nogle berøringspunkter mellem den bibelske og den hedenske beretning. Men forskellen er så dybtgående på de væsentligste punkter, at man kan sige: Biblen giver udtryk for de mest ophøjede tanker i et klart, ligefremt og letfatteligt sprog, medens den babyloniske fremstilling er produceret af en forvirret fantasi og dens indhold den rene umulighed.

Da de første kapitler i første Mosebog i ca. 100 år har været genstand for den såkaldte bibelkritiks angreb, skal der her gøres rede for, *hvad der absolut står fast i dem*, og hvad det er, som *der søges den rigtige løsning for*. Med hensyn til indholdet har den trosfjendtlige videnskab påstået, at biblens skabelsesberetning ikke giver en objektiv rigtig og tilforladelig fremstilling af det, der virkelig er sket fra Guds side. Men den er en gentagelse af de gamle orientalske folks mytologiske fantasier om verdens tilblivelse. Dog er der den forskel, at den bibelske forfatter har rensat alle sine lån for alt, hvad der minder om flerguder, og tillempet dem således, at de ikke krænkede israeliternes tro på den ene Gud. Det var den ene påstand. Den anden gik ud på, at skabelsesberetningen var allegorier eller symboler, d. v. s. sindbilledlig tale, der i sig selv var blot for historisk sandhed, men som i en historisk fortællings klædebon skulle indprente filosofiske og religiøse sandheder. En tredje gruppe af kritikere holdt på, at det drejer sig om en legende, der til dels indeholder historiske realiteter, men samtidigt også opdigtede træk med det formål at oplyse og opbygge læseren.

Overfor disse tre klasser af påstande *hævder kirken*, at Moses i skabelsesberetningen taler om virkelige kendsgerninger, der berører den kristne religions fundament og forudsætninger, og hvis rigtighed er garanteret af både det gamle og nye testamente og af den ufejlbare kirkes forståelse og lære ned gennem alle århundreder. Kun bør man huske, at *fremstillingsformen* er en anden, end vi er vant til i vor historiske litteratur.

Navnlig bør det stå klart for enhver, at skabelsesberetningen vil afvise de

groveste vildfarelser om Gud og verden, som hedenske digtere og filosoffer har været hildet i og fremsat, og forsøge Guds folk et sikkert kendskab til vor oprindelse. De første kapitler i 1. Mosebog lærer altså:

1. Den synlige verden er ikke det eneste, der eksisterer. Der er en Gud til, der er ophøjet over hele verden.

2. Verden har ikke sin eksistensgrund i sig selv, men har sit udspring i Gud. Han, og han alene, har skabt den af intet uden en demiuurgs (en slags underguds) hjælp. Alt, hvad verden er og har og kan og venter sig, er af Gud, og af den grund er den helt og holdent afhængig af ham. Verden er ikke brudt frem af Guds væsen ved emanation (udstrømning) og er derfor ikke af samme væsen som Gud. Men ved sin Ånd og sit Ord bød han, og så blev universet til; han er jo almægtig og uendelig vis.

3. Gud er, før verden blev til. Han er evig, medens verden har haft en begyndelse.

4. Himmellegerne, dyr og planeter kan ikke gøre krav på tilbedelse, de er alle skabte.

5. Hvad Gud har skabt, er godt, d. v. s. svarer til hans hensigt at føre hele den skabte verden til lykke og frelse. Det onde kom først gennem skabningernes synd i verden.

6. Mennesket er den synlige verdens krone, han er skabt i Guds billede.

7. Jorden er skabt og udstyret for mennesket, der skylder Gud evig tak derfor.

8. Gud har skabt mennesket som mand og kvinde; de er bestemt for det monogame ægteskab.

9. Mennesket skal helligholde sabbaten ved at standse det arbejde, det gør i ugens seks øvrige dage.

Med disse lærdomme var Guds folk i den gamle pagt sikret mod *materialismen*, et system, som er den mest beskæmmende menneskelige fejltagelse, fordi den påstår, at der ikke eksisterer andet end stof og fysisk kraft. Afvist var også alle former for *panteisme*, der identificerer Gud med den skabte verden. Afvist var endelig *dualismen*, der ved siden af Gud antager et andet væsen, der fra evighed af har eksisteret og lagt Gud hindringer i vejen ved udformningen af verdens skikkelse. Manikæerne så i dette princip Guds modpart som det ondes princip og årsag. Den guddommelige visdom, som skabelsesberetningen er udtryk for, var og er en udtømmelig skat for alle dem, der tror på Gud, og det er så sandt, hvad Salomon i sin bøn om visdom siger til den Allerhøjeste: »Var en end fuldkommen blandt menneskene, han gjaldt dog for intet, hvis han manglede den visdom, som udgår fra dig.« (Sal. visd. 9, 6).

Spørgsmålet om skabelsesberetningens *litterære form* har beskæftiget mange skriftfortolkere og sat mange penne i bevægelse. De sidste forklaringer går ud på, at beretningens stilart bør forstås ud fra det, som man ellers ved om de orientalske nationers litterære skikke. På den måde er en hel del ejendommeligheder blevet klarere og forståeligere for os.

Først og fremmest drejer det sig *ikke om en videnskabelig fremstilling*. Moses vil ikke lære sit folk i ørkenen astronomi eller geologi eller nogen anden art videnskab. Men han benytter den form for belæring, som israelitterne på hans tid kunne forstå og også huske. Som alle mennesker er nødt til at benytte de begreber, som vi danner ved at erkende den synlige verden, hvis vi vil tænke på Guds eksistens og egenskaber, således benytter Moses en arbejdsuge med efterfølgende hviledag til at gøre det mysterium forståeligt, som Guds skabervirksomhed jo faktisk er.

Naturligvis forudsætter han også *det verdensbillede*, som var det gængse dengang, d. v. s. han skildrer verden således, som den tog sig ud for israelitterne i deres daglige liv. Jorden opfattedes som en flad skive, der svømmer på vand og er omgivet af vand. Himlen er en fast hvælving, over hvilken det vand findes, der som regn falder ned. Mørket er ikke mangel på lys, men en positiv størrelse, der skiftevis bytter plads med lyset. Lyset er uafhængigt af solen, fordi der jo også er lyst, når solen er usynlig på grund af et skydække på himlen o. s. v. Alt dette viser, at det ikke drejer sig om en fremstilling af den synlige verden, således som den i virkeligheden er, men som den forekommer mennesker, der for over tre tusinde år siden vandrede gennem ørkenen på Sinai halvø.

For at få alting med og ikke at glemme noget af det, Gud har skabt, benytter Moses *en meget skematisk fremstilling* af sit emne, idet han i første del taler om skabelsen af himmel og jord eller universet og i tredje del om sabbatshvile.

Midtstykket er delt i to dele. Tre dage benyttes til at vise, hvorledes universets regioner er blevet bygget op. De tre sidste dage skal belære om, hvordan disse regioner fik deres befolkning. På himlens hvælving bevæger sol og måne og stjernerne sig. Lufte befolkes med fugle og havet med fisk, jorden med dyr og til sidst med mennesket, som er den synlige verdens krone og herre.

Dette skema skal klarlægge, at Gud har skabt verden efter *en plan fuld af visdom* og i den bedste orden. At skabelsen er en virken fordelt over 6 arbejdsdage, skal indskærpe sabbatens hellighed. Denne hviledag er en indretning, der ellers ikke var kendt i den hedenske verden.

I denne velordnede, anskuelige og letfattelige form skulle de sandheder indprentes, som danner skabelsesberetningens egentlige indhold. At indskærpe de ovennævnte ni sætninger er dens egentlige formål. F. K.

Når St. Antonius må holde flyttedag -

Ude i Brønshøj har man flyttet St. Antonius — sognets værnehelgen — ned i kælderens! Det lyder hårdt, men situationen er faktisk den: at man har været nødt til at foretage dette drastiske skridt for at skaffe endnu et par ståpladser i det lille kirkerum. Hver søndag er St. Antoni kirke ved alle gudstjenesterne fyldt til sidste plads, og dette viser bedre end mange ord, hvor stort behovet nu er for en større kirke.

Ved et menighedsmøde i forrige uge kunne pastor Knud Ballin da også — som kortelig meddelt her i bladet i sidste uge — slippe den glædelige nyhed løs, at man nu for alvor er i gang med at realisere det så længe imødesete projekt: en større St. Antoni kirke i Brønshøj.

Hovedstadens vækst i nordvestlig retning foranledigede i slutningen af tyverne den daværende kapellan ved Sakramentskirken på Nørrebro, pastor Cay Benzon, til at se sig om efter et egnet sted til at oprette en filialmenighed til det stærkt voksende sogn.

Efter anden verdenskrigs afslutning fortsattes udflytningen fra hovedstaden i nord-vestlig retning imidlertid med stormskridt, og sognet, der foruden selve Brønshøj omfatter Måløv, Ballerup, Skovlunde, Herlev, Husum, Upperslev, Buddinge og Søborg, har i

Øverst til højre:
St. Antoni kirke
i Brønshøj —
idag alt for lille.

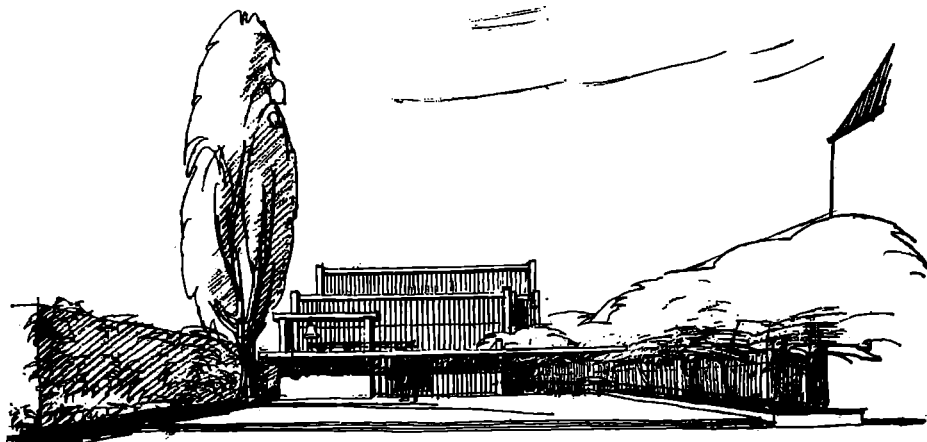
←
Huset i Herlev —
rammen om
oblatpatrenes
fremtidige virke.

Det første udkast
til den ny
St. Antoni kirke
i Brønshøj.

dag rent talmæssigt et omfang, der måske allerbedst illustreres derved, at alene Brønshøj postdistrikt tæller ca. 200.000 indbyggere. Til sammenligning tjener, at Århus har 165.522 indbyggere.

Med andre ord: der måtte gøres noget! Med Hs. Excellence Biskoppens tilladelse har pastor Ballin sat sagen igang, og opgavens løsning er blevet betroet til arkitekt Vilh. Wohlert (M.A.A.), der har tegnet det foreløbige udkast, som vi her præsenterer for vore læsere. Kirken er tænkt placeret lidt længere tilbage på den smalle grund end den nuværende kirke, og der er taget hensyn til en opkørselsvej langs den ene side. Pastor Ballin nærer håb om, at det på forskellig vis må kunne lykkes at tilvejebringe de fornødne midler til planens realisering, og i denne forbindelse er det værd at nævne, at man her har et bevis på, hvorledes begrebet brugte frimærker kan tages i anvendelse — hid-

I foråret 1926 erhvervede han en grund ude på Frederikssundsvejen, »centralt beliggende for Brønshøj, Husum og Upperslev«. På grunden lå der en del gamle bygninger, deriblandt en nedlagt fabriksbygning, der syntes egnet til at tjene som kapel. Man gik straks igang med arbejdet og allerede året efter — hen på sommeren 1928 — kunne indvielsen finde sted. Der var virkelig blevet et nydeligt lille kirkerum ud af den gamle fabrik — og dette lille kirkerum har siden da tjent til samlingssted for en støt og roligt voksende menighed. De godt og vel to hundrede sjæle, som pastor Benzon kunne mønstre herude, er nu vokset til omkring 1200. Det solide arbejde, som pastor Benzon nedlagde herude, fortsattes ved sognets oprettelse — i forbindelse med omlægningen af de stor-københavnske sogne i 1941 — af pastor Knud Ballin, der samtidig blev sognets første sogneprest.

indtil har brugte frimærker i alt indbragt den nette sum af 10.000 kr.! Det siger sig selv, at pastor Ballin fortsat er taknemmelig for alt, hvad der kan skræbes sammen af brugte frimærker, men iøvrigt selvfølgelig for ethvert beløb, stort eller lille, til denne så vigtige sags realisering.

Men samtidig med, at pastor Ballin kunne »afsløre« planerne i selve Brønshøj, var han i stand til at bringe endnu en overraskelse. Den ny kirke i Brønshøj løser nemlig ikke problemet med de mange udflyttere »længere ude«, hvorved menes i retningen Herlev-Ballerup. Det har været Biskoppens mening, at de amerikanske oblatpatres, der i efteråret kom her til landet, skulle assistere i det store Sct. Antoni sogn, og man har søgt efter en passende residens til patrene. Også dette problem er nu løst: Biskoppen

har for ganske nylig erhvervet en relativt nyopført større villa, beliggende på Hjortespriingsvej 2 i Herlev, og når de fornødne omforandringer har fundet sted, vil denne bygning komme til at danne rammen om oblatpatrenes fremtidige virke i denne del af St. Antoni sogn.

St. Antonius er en fornuftig mand. Han tager den midlertidige flytning med sindsro, men både han, sognets gejstlighed og sognets katolikker imødeser med forventning den dag, da han igen kan indtage sin plads i kirken — og man skulle kende St. Antonius meget dårligt, om han ikke rundhåndet vil give igen til dem, der rækker ham en hjælpende hånd, så at det ikke varer alt for længe, inden den ny St. Antoni kirke i Brønshøj er en realitet!

KIRKEN OG „APARTHEID“-POLITIKEN

Dystre fremtidsudsigter for den kristelige opdragelse i Sydafrika

Det er dystre toner, der i de seneste måneder har lydt fra Sydafrika, hvor den sydafrikanske regerings racepolitik tager mere og mere truende form. Bag denne udvikling skimtes en meget større og farligere magtudvikling, og det er ikke uden grund, at man fra kirkens side atter og atter henleder vor opmærksomhed på den katolske skolevirksomhed i disse egne, thi også denne gren af kirkens arbejde er af den allerstørste betydning for fremtiden. »Afrikas og Asiens nationer er vågnet op, og det drejer sig i øjeblikket om at gøre alt, hvad der står i vor magt, for at de kan møde Kristus og kristendommen.« Den sydafrikanske regerings racepolitik har allerede rettet alvorlige slag mod den katolske kirkes skolevirksomhed i Unionen, og selv om de henvend 300.000 katolikker i Sydafrika, omend de tilhører de socialt svagere stillede befolkningsgrupper, allerede har gjort en vældig økonomisk indsats og fortsat gør det, vil missionsskolerne ikke kunne klare sig uden den øvrige verdens støtte.

Denne høn om støtte til skolerne i Sydafrika er direkte affødt af den skærpede raceadskillelsespolitik — apartheid — som den sydafrikanske regerings ministerpræsident Verwoerd nu har praktiseret siden valgene i foråret 1958. Befolkningen i Sydafrika inklusive de områder af Sydvestafrika og protektoraterne Basutoland, Swaziland og Betsuanaland, der før første verdenskrig tilhørte Tyskland, men som i dag er under den sydafrikanske unions forvaltning, udgør omkring 14,5 millioner indbyggere. De tre millioner hvide af europæisk afstamning — 1,8 millioner Boere og 1,2 millioner englændere — har siden 1948 i stadig stigende tempo under regeringerne Malan (1948—

1954), Strijdom (1956—1958) og (siden foråret 1958) Verwoerd grebet til forholdsregler på det politiske, sociale og også på det kulturelle område for at bevare Sydafrikas europæisk prægede struktur. Det britiske kontingent er ret svagt repræsenteret inden for politik, idet de i flere århundreder kun har bekymret sig om handel og økonomi — de ejer omkring 90 % af den samlede industrikapital — og forsømmer politik. Regeringens og det førende nationalistiske partis overvejende flertal udgøres af Boere af hollandsk afstamning, der hovedsageligt tilhører den nederlandske-reformerte selvsagt også som eneste kristne konfessionssammenslutning den sydafrikanske racepolitik.

Apartheid-politikken træffer stadig flere og flere og nye forholdsregler til at adskille de sorte afrikanere og de blandede fra »Europæerne«. Afrikanerne bliver simpelthen flyttet om og sat til at »udvikle« hidtil uudviklede områder. Af de pr. 1958 officielt opgivne 14,4 millioner indbyggere er de 9,6 millioner »sorte« afrikanere (hovedsageligt Bantunegere, Hottentotter og Zuluere), over 1 million er farvede, d. v. s. hovedsageligt mulatter, der lever i Cap-provinsen, ca. 65.000 Capmalajere og 400.000 indere. Afrikanerne er overhovedet ikke, og de blandede kun repræsenteret politisk med fire hvide senatorer, af hvilke de to endda er udnævnt af regeringen. I Repræsentantforsamlingen, der omfatter 163 pladser, har det nationalistiske parti absolut flertal med sine 103 pladser. Dette parti opnåede ved valget i april 1958 55 procent af vælgernes stemmer.

I det sociale liv i Sydafrika gør raceadskillelsesforholdsreglerne sig gæl-

I korte træk —

I søndags aflagde Pave Johannes XXIII besøg i det Pavelige Gregorianiske Universitet. Samtlige professorer og studenter fra såvel det Pavelige Universitet som fra Bibelinstitutet og det Pavelige Orientalske Institut deltog i festligheden (KNA).

Den Hellige Fader modtog i den forløbne uge medlemmerne af den europæiske atomunions stående udvalg i privataudiens (KNA).

Det ventes, at Paven 18. februar vil begive sig til den franske nationalkirke i Rom for der at deltage i højtideligheden i anledning af jubilæumsåret i Lourdes afslutning. Paven vil her fra kirken rette et radiobudskab til de pilgrimme, der ved denne lejlighed er forsamlet i Lourdes (KIPA).

Den Hellige Stol har pålagt den apostoliske nuntius i Kuba, ærkebiskop Centoz, at overbringe den ny regering i landet Vatikanets formelle anerkendelse. Den Hellige Stol følger hermed den vanlige praksis med at anerkende en ny regering, der i forvejen er blevet anerkendt af flere andre regeringer (KNA).

Vatikanets kontor for praktiske spørgsmål vedrørende aflad — det såkaldte apostoliske penitential — har givet meddelelse om, at de vanlige til Rosenkransbønnen knyttede aflad fremtidig også vil kunne vindes, når Rosenkransen bliver bedt i radio. Det skal dog være en direkte udsendelse og ikke båndoptagelse eller anden mekanisk gengivelse. Meddelelsen herom er givet i det nyeste nummer af »Acta Apostolicae Sedis« (KNA).

lende mere og mere. De hvide har egne transportmidler. De sorte har ikke adgang til togenes spisevogne, i sovevognene får de udleveret sengetøj og tæpper af særlig farve og mærket »Ikke-Europæer«. De skal være i besiddelse af et specielt identitetskort, der giver politiet ret til at skride ind nærsomhelst og hvorsomhelst. Alene i løbet af et år er der blevet foretaget 968.593 arrestationer på grund af overtrædelse af disse pasforeskrifter. Såvel afrikanerne som de blandede er udelukket fra de fleste lærde erhverv. I Johannesburg er — for blot at nævne et enkelt eksempel — teatre, biograf og biblioteker lukket for dem. En undtagelse har hidindtil været universitetsbibliotekerne i Capstaden og Witwaterstrand samt Amerikahuset i Johannesburg. Og af de racebevidste hvide forventes det, at de ikke tiltaler en afrikaner eller en inder med »mister« eller giver ham hånden.

Denne udvikling inden for raceadskillelsen er såvel den katolske kirke som de øvrige kristne konfessioner med undtagelse af den nederlandsk-reformerte kirke modstander af. Af landets 14,4 millioner indbyggere er 1.280.000 katolikker, ifølge en foreliggende statistik fra foråret 1958. Endvidere var der på samme tidspunkt

ca. 100.200 katekumener, der forbedte sig til dåben. I Sydafrika arbejder der 1.374 katolske præster, endvidere 742 lægbrødre, 6.112 ordenssøstre og 2.928 lægkateketer. Der eksisterer ingen diplomatisk forbindelse mellem Vatikanet og den sydafrikanske regering, men i hovedstaden Pretoria residerer der en pavelig repræsentant, dog uden diplomatisk rang, nemlig den nordamerikanske ærkebiskop C. J. Damiano, der er chef for det derværende apostoliske delegatur. Katolikkerne og de øvrige kristne konfessioner er førende virksomme på opdragelsesvæsenets område. 40 % af de sydafrikanske børn besøger folkeskolerne — det er den relativt højeste procent på hele det afrikanske kontinent.

Fra og med 1. januar 1958 har regeringen frataget missionsskolerne, hvilket vil sige flertallet af folkeskolerne, en enhver frem for offentlig støtte. Samtidigt fremmer og udbygger man de stadigt talrigere statsskoler, hvor børnene opdrages efter det strenge raceadskillelsesprincip. På denne måde er det faktisk fremover gjort umuligt for de ikke-hvide børn at få adgang til den højere skole. Regeringens formentlige håb om, at missionsskolerne skulle spille snarlig økonomisk fallit, har imidlertid ikke slået til, takket være energisk støtte fra tros-

fæller i udlandet. Samtidig er også den indfødte lærerstand forblevet tro mod de katolske skoler, der besøges af børn af alle racer, selv om lønninger som følge af den økonomiske situation har måttet reduceres med omkring 25 %. Situationen bliver imidlertid vanskeligere og vanskeligere for missionskolerne, og derfor har Kongregationen for Troens Udbredelse fremsat bøn om hjælp. Kirken agter inden for mulighedens grænser at gøre, hvad der står i dens magt for at opretholde disse skoler i Sydafrika eller om i givet fald en del af dem, idet man er fast overbevist om, at man i overensstemmelse med den katolske lære om alle menneskers lige ret for Gud har pligt til at stræbe efter at overvinde den såkaldte racediskrimination.

Arbejdet i de 370 sydafrikanske missionsskoler, der besøges af henved 122.000 børn, har derfor hidintil kunnet fortsættes nogenlunde uforandret. Imidlertid forsøger regeringen Verwoerd at løbe storm mod disse skoler på to måder. Børnene fra disse »privatskoler« skal aflægge deres afsluttende eksamen ved en af statens skoler, og man skærper stadig kravene fra statens side over for de børn, der kommer fra disse skoler. Endvidere anvender man her gerne en ny lov, den såkaldte »group area act«. Det hedder deri, at et bestemt område

fremtidig kun kan erklæres for enten »udelukkende sort« eller »udelukkende hvidt«. Det har bl. a. medført, at Notre-Dame-Søstrenes skole i Venterspost ved Johannesburg — der har været en mønsterskole for piger af de ældste Bantufamilier, har måttet lukkes, endskønt den ligger milevidt fra enhver hvid bebyggelse. Søstrene måtte hverken sælge de forholdsvis nyopførte skolebygninger eller oprette skolen i et »sort« område. I et andet tilfælde blev området, hvor en missions-skole lå, i et indfødt-reservat Bantule i nærheden af Pretoria, erklæret for »hvidt« område. De nye skolebygninger var her opført i 1953, og skolen havde godt og vel 500 elever. Missionærerne har virket her i dette område lige siden 1915. Endvidere er man blevet nægtet tilladelse til at bygge skoler i de nyoprettede reservater Alteredgeville og Vlakfontein. Men imidlertid har i den sidste tid endog repræsentanter for den politisk førende boeriske befolkningsgruppe taget til orde imod disse åbenlyse chikanerier fra regeringens side.

Katolikernes støtte til skolerne i Sydafrika er derfor af allerstørste vigtighed. Fra tysk side har kardinal Frings i Köln samt flere tyske biskopper på Hellig Tre Kongers fest i år taget til orde i et hyrdebrev for støtte til denne så vigtige missionsgren.

„Gør eder jorden underdanig“

Det geofysiske års resultater

Nytår 1959 endte Det geofysiske år. Det begyndte 1. juli 1957 og varede altså 18 måneder. I det tidsrum er der drevet en meget omfattende og intensiv forskningsvirksomhed angående fysiske forhold på jorden, i vor klodes indre, i dens atmosfære, i det fjernere verdensrum og specielt angående solens og månens indflydelse. De enkelte lande har kastet sig over hver sin opgave, og desuden har et bredt anlagt

og velkoordineret internationalt samarbejde bearbejdet en rigdom af observationer, der kan kædes sammen og som i hidtil ukendt grad har udvidet vor viden om denne planet og de naturkræfter, som påvirker den.

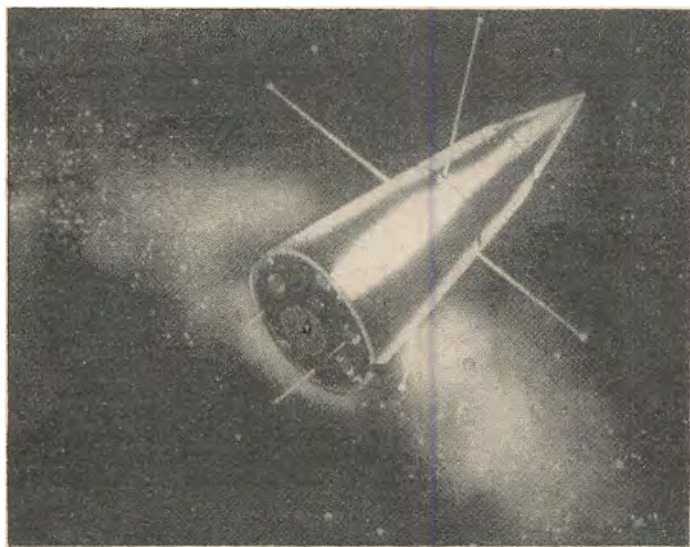
Resultaterne er endnu ikke samlet og vurderet. I tre verdenscentre, som er indrettet af henholdsvis en gruppe europæiske og asiatiske stater, af U.S.A. og af Sovjetunionen skal

iagttagelserne samarbejdes. Den første del af dette arbejde vil kræve over et års koncentreret flid. Så kan den videnskabelige udnyttelse af resultaterne først rigtigt komme i gang.

Der er dog allerede nået resultater, og dette første udbytte af naturvidenskabens internationale fællesbestræbelser er af største værdi. Så stor, at der er truffet beslutning om at fortsætte det påbegyndte arbejde. Et »program for det internationale geofysiske samarbejde i 1959« skal muliggøre at videreføre observationerne angående jordskæl, jordmagnetisme, havvidenskaben, Antarktiss' udforskninger, meteorologiske spørgsmål, iagttagelse af jonsfæren og solforskningen.

Ådskillige resultater er allerede i store træk blevet bekendtgjort. Deriblandt opdagelsen af et bælte med intensiv stråling rundt om jorden i ca. 1000 km's højde. Ligeledes konstateringen af, at Antarktiss ikke er et fastland, men en verden af øer og hav, indstøbt i et ispanser, der er op til 4000 m tykt. Man ved nu, at ismasserne ved begge poler er omtrent en halv gang større end man hidtil havde regnet med. I jordens indre har man fundet vældige bevægelser af flydende magma, og på oceandybderne enorme, hidtil ukendte havstrømme. Den mængde støv og kosmiske sten, der omkredser jorden og falder ned på den, har man fundet et størrelsesudtryk for. Billedet af exosfæren har helt ændret sig, og den »lære om verdensrummet«, vi har været vant til at høre om, er ikke længere den samme.

Alt dette er endnu ingen oversigt over forskningsårets resultater, kun en

For et årstid siden offentliggjordes fra russisk side dette billede — i en film — af den projekterede måneraket. I dag er den en realitet

antydning af vigtige iagttagelser. De vigtigste resultater vil sandsynligvis angå en uddybelse af kendskabet til den kosmiske stråling, solens virksomhed, de elektriske ringstrømme, der kredser omkring jorden, de vil hjælpe til forklaring af nordlysene, føre til fremskridt for radioastronomien, den nøjagtige opmåling af jordens form og af fastlandenes indbyrdes afstande, samt til løsning af hidtil uøselige problemer i meteorologien og vejrforudsigelserne.

For lægmænd — og ikke blot for dem — var i årets løb de midler, som blev taget i videnskabens tjeneste, nok mere spændende end selve resultaterne. Selv om det allerede før årets begyndelse var sagt, at man ville lade kunstige jorddrabanter kredse om vor planet, virkede det som en uhyre overraskelse, da »Sputnik I« d. 4. oktober 1957 blev opsendt fra Sovjetunionen. Det var ventet, at amerikanerne ville være de første, eksperimentet lykkedes for. Først efter at Sovjet den 3. november 1957 havde opsendt »Sputnik II« sendte U.S.A. den 31. januar 1958 »Explorer I« på dens rumrejse. Derpå fulgte 17. marts den lille »Vanguard«-drabant og d. 26. marts »Explorer III«. Men det mest opsigtsvækkende skud i rummet var forbeholdt russerne. De afskød d. 15. maj »Sputnik III«, en tonstung raket, hvori der befandt sig en levende hund. Endnu en »Explorer« d. 26. juni og umiddelbart før årsskiftet, d. 19. december, et fire-tons tungt flyvende legeme »Score« blev det yderligere amerikanske bidrag til denne specielle forskningsmetode. De tre russiske »Sputnikker« er program-mæssigt efter en relativ kort levetid vendt tilbage til jordatmosfæren og brændt op. Samme skæbne mødte efter tre måneders fart »Explorer III«. De andre amerikanske drabanter vil kredse om jorden i flere år, den ganske lille »Vanguard« i århundreder.

Et helt andet mål havde de to amerikanske raketforsøg d. 11. oktober og d. 6. december. Da gjaldt det at sende raketter, som kaldtes »Pionier I« og »Pionier II« op mod månen. Ingen af dem nåede deres mål. De vendte tilbage til vor atmosfære og brændte op. Men de nåede de enorme højder af 114.000 og 106.000 km og sendte med deres radioer beretning hjem og målinger udført af indbyggede apparater, et betydningsfuldt supplement til det geofysiske års observationer.

Og umiddelbart efter årets afslutning, d. 3. januar 1959, lykkedes det russerne at starte en måneraket, som vel ikke nåede månen, men fortsatte ind i en bane omkring solen. Endnu et enormt fremskridt på vejen til menneskets færd ud i rummet.

Blandt forskningsarbejdet på jordens overflade bemærkedes især ekspeditionerne til Antarktis. En gruppe på ni amerikanere tilbragte hele vinteren på sydpolen. Alle de observationer, de kunne foretage, bliver nu vistnok anledning til, at der oprettes en fast forsøgsstation på jordens sydligste punkt. Den 2. marts 1958 fuldenndte en britisk ekspedition den første rejse tværs over Antarktis. Og endelig krydsede i august den amerikanske under-

vandsbåd »Nautilus« det nordlige ishav fra vest til øst, idet den sejlede under nordpolen. Den hjemførte vigtige iagttagelser angående havdybder og istykkelser.

Menneskene har i det geofysiske år stillet sig tre store opgaver: Den første gælder sammensætningen af resultaterne til en mosaik, som skal blive det billede, der udvider vor viden. Den anden er arbejdets fortsættelse til udfyldelse af de huller i vor viden, som vi først nu kan se. Den tredje og nok den vanskeligste opgave bliver at vi-

Skandinavisk messe i Paris

Nej, vi vil ikke tale om den politiske situation! Men derimod om det, der kaldes »skandinavisk messe«. Hvad for noget? Er en messe da ikke katolsk? Måske drejer det sig om nye højirkelige bestræbelser? spørger læseren da. Men, nej!

I de sidste år har man forsøgt at samle de herboende skandinaviske katolikker engang om måneden ved at indbyde dem til sammen at fejre messen. Indtil videre er deltagelsen forblevet begrænset, eftersom man ikke havde mange muligheder for at finde frem til, hvem der var katolikker af de skandinaver, der befinder sig i Paris. Kontaktmulighederne er ofte rent tilfældige.

Formålet med disse messer er at skabe mulighed for at knytte kirken nærmere til folkeslagene oppe mod nord, forstået derhen, at de katolikker, der bor her i det såkaldt katolske udland, fortsat må føle ansvaret for, at kirken også må indplantes i vore hjemlige lande og kulturer. Derfor vil man også henvende sig i så stor en udstrækning som muligt til vores protestantiske medbrødre for at invitere dem til på et rigtigt plan at genoptage dialogen med os. Den skandinaviske messe skulle derfor være et udgangspunkt for forsøg på enhed mellem kirken og vore nordiske lande, sådan som dette måtte kunne gøres i en storby som Paris, hvor der er flere tusinde skandinaver. Det er klart, at netop i denne måned vil denne messe få særlig betydning, idet den holdes sidste søndag i bedeugen for troens enhed, den 25. januar.

Disse messer er muliggjorte ved tilstedeværelsen her i Paris af en svensk benediktinerpræst Dom Rask. På grund af det forholdsvis store antal skandinaviske præstestuderende i Paris, nemlig otte dominikanere og fire verdensgejstlige, vil det ligeledes være muligt at sikre sang og læsninger og prædiken på et af de nordiske sprog.

Hermed er invitationen givet til alle og enhver, der måtte komme til Paris på rejse eller for en længere tid.

Messerne fejres hos dominikanersøstrene: 210 rue du Vaugirard, Paris 15. — Pater Rask's adresse er: 5 rue de la Source, Paris 16. — Tidspunktet er hver fjerde søndag i måneden kl. 10.

Præstestuderende i Paris.

derebringe det nye verdensbillede, også til naturvidenskabens lægmænd. Først når mennesker i almindelighed tager del i den nye viden, som er opnået på planetens iskolde poler, på oceandybderne, i verdensrummet og i laboratorierne, kan denne viden i fuld forstand være mennesker til nytte. Hvis denne viden forblev særeste for en videnskabelig inderkreds, ville den som en stadig, ufattelig kilde til uro blot forvandle menneskenes liv i en hidtil fortrolig verden til en truet og ængstende tilværelse midt mellem en gådefuld jord og et fruende univers.

15 millioner spedalske -

(sluttet fra bagside)

dalskheden. I en artikel til verdensdagen 1959, skriver Follereau, at hvis vi tænkte alvorligt på alle disse ulykkelige mennesker, da ville også de ansvarlige få øjnene op for, »hvor meget mere påkrævet det er, at redde menneskeliv for døden gennem sult og spedalskhed end at foretage rejser til månen«.

Størsteparten af vor tids spedalske lever i Asien. Men også i Afrika lever der mellem to og tre millioner syge og selv i Europa går tallet op i titusinder. Meningen med »Verdensdagen mod spedalskheden« er først og fremmest at vække forståelse for de spedalske blandt de raske og berøve disse sidste frygten for spedalskhed. I mange lande er der ingen fare for spedalskhed eller ingen smittefare. Ifølge en beretning fra Verdenssundhedsorganisationen er faren for at blive smittet i omegnen af et spedalskhedshospital betydelig ringere end i tilfældet tuberkulose.

Ifølge en statistik fra Kongregationen for Troens Udbredelse findes der idag 97 spedalskhedshospitaler, ledet af forskellige missionsordener og med omkring 26.000 syge. På 122 hospitaler plejer katolske søstre over 50.000 spedalske (KNA).

Septuagesima

(sluttet fra side 40)

timister — ellers havde de vel næppe haft mod til at hellige sig deres gerning med så uforklarlig en styrke. Men jorden er ikke noget paradys og vil ej heller nogensinde blive det. Og end ikke vor egen private lykke afgør aspekterne om en verden i nød. Tænk på, hvor mange, mange nationer mennesker, der lever idag, og for hvem psalmistens vers endnu er som virkelighed!

Vi har al mulig god grund til at skrive os ordene »Fra dybet råber jeg til dig, Herre« bag øret. Den bitre alvor i verden er ikke et teologernes fantom, tværtimod, den vokser stadig der, hvor man fornægter syndernes last i stedet for at modvirke den. Lykkens legitime stæd ligger ene og alene i overvindelse af det onde, og først der ender i virkeligheden menneskehedens babyloniske fangenskab. J.S.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Jan.-Febr.

25. S. *Septuagesima* (101—24); 2. (violet) bøn (kun i st. Messer): St. Pauli Omvendelse (799), 3. bøn (kun i st. Messer): St. Petrus (789); præf. (521).
26. M. *St. Polycarp* (804); efter Graduale udelades Alleluja-Verbet, og i stedet læses Tractus (saaledes indtil Paaske); alm. præf. (525).
27. Ti. *St. Johannes Chrysostomus* (hvid) (805), alm. præf. (525).
28. O. *St. Petrus Nolasco* (807); 2. (hvid) bøn: St. Agnes (806); alm. præf. (525).
29. T. *St. Frans af Sales* (807); alm. (hvid) præf. (525).
30. F. † *St. Martina* (807); alm. præf. (rød) (525).
31. L. *St. Johannes Bosco* ([46]); (hvid) alm. præf. (525).
1. S. Sexagesima. — I dag højtideligholdes:
(hvid) *St. Ansgar, Bispedømmets og Domkirkens Værnehelgen.*

St. Ansgars fest i St. Ansgars kirke

Domkirkens navnehelgen fejres i år søndag den 1. februar. Kl. 10 synger biskoppen pontifikalmesse og prædiker. Kl. 17 er der festandagt med prædiken af sognepræst Th. King og procession med sct. Ansgars relikvier. Traditionen tro vil et stort antal præster dellage. Stor-Københavns katolikker indbydes også til at deltage for således at være bispedømmets værnehelgen og anmode om hans forbøn for det fremadskridende, apostoliske arbejde.

St. Frans' 3. orden

har møde i St. Annæ kirke onsdag den 28. januar kl. 19,30.

Kalenderen 1959

udgivet af Ansgariusforeningen, fås hos de katolske boghandlere samt ved kirkerne. — Pris 1 kr. (plus porto, hvis kalenderen ønskes tilsendt).

Lysfest i St. Terese kirke

Den årlige lysfest finder sted i St. Terese kirke søndag den 1. februar kl. 20. Medbring salmebog.

Bjørn Højbo.

Academicum Catholicum

Tirsdag den 27. januar kl. 19,45: Interpretatio.

Værelse søges

Ung mand (katolik), som d. 1.-4.-59 skal på urmagerskole i København, søger møbleret værelse.

Billet mrk. 25-1-59 til bladets annonceanfald, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.

D.U.K.'s
landsledelse
meddeler

Ændringer i landsledelsen:

Walter Dalland har igen overtaget hvervet som landsformand. Den gamle adresse til 1. februar d. å. (Hassagers Collegium, Frb. Bredegade 13, Kbhvn. F. — Fasan 5653).

Notér venligst adresse- og telefonforandring fra 1. februar d. å. at regne: Vemmetofteallé 23, Gentofte — GE 8453.

Landsledelsen har desuden udnævnt Johannes Dudzinski, Langelinie 8, Odense — tlf. Odense 11 24 05, til sekretær i ungdomsarbejdet. Alle hen-

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761
Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

vendelser ang. ungdomsarbejdets praktiske arrangementer bedes rettet til ham.

Næstformand er fortsat Finn Sørensen, Ndr. Ringgade 134, Århus, under hvem børnelejrarbejdet sorterer.

Kasserer er fortsat Knud Christensen, C. V. E. Knuthsvej 30, Hellerup.

Skoleweekend i Århus:

Lørdag/søndag den 24.-25./1.-59. — Emnet er »Søndagsmessen«. Lærerkræfter: Erling Tiedemann, København, og pater Stappers, Vejle.

Lørdag: Der mødes i præstegården, Ryesgade 26, i løbet af eftermiddagen. Kl. 18,00: Spisning af medbragt mad. Der serveres te.

Kl. 19,30: Underholdning i skolens festsal.

Kl. 23,00: Afslutning.

Søndag: Kl. 8,00 reciteret messe. Kl. 9,00 morgenbord. Kl. 10,00: 1. foredrag ved Erling. Kl. 11,00 2. foredrag ved pater Stappers. Kl. 12,30: Middag på skolen.

Kl. 14,30: Sidste foredrag.

Kl. 15,15: Afslutningsandagt i kirken. Derefter tebord.

Prisen for deltagelse er kr. 4,00. Indkvartering kan finde sted. Tilmelding til Bent Lund, Amaliegade 1, Århus. Tlf. 3 05 61.

Skolesøndag i Odense:

Søndag den 1. februar 1959. Emne: »Fasten som næring for det gode«. Lærerkræfter: Lizzie Bruun, København, og pater L. Brunocard, CSSr.

Svendborg

L. Larsen & Søn

Malermester

Brogade 10 Telefon 1016

Udfører Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Brødrene Franke

v/ Arne Jeppesen

1. Kl. KØD OG PAALÆG

Telefon 218

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Kulkranen

Frederiksgade 2

Telf. 1410 og 172

Ejvind Lambech

KAPPE . VIN . KONSERVBES

Møllergade 71 . Telefon 1044

Lev. til Sct. Maria Hospital

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«. Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:

A. Pruser, Sct. Annæ plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9—16, lørdag kl. 9—12).

Post-Giro nr. 57042.

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965.

Katolske Begravelser

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

Benzon

CENTRAL 1868

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Kl. 8,00: Reciteret messe i kirken. Kl. 9,00: Morgenbord i skolens lille sal. Fra kl. 10,00 foregår resten af dagen på børnehjemmet, hvor der også serveres middag. Afslutningsandagt kl. 15,30 i kapellet. Derefter tebord.

Prisen er kr. 4,00. Tilmeldelse til Johannes Dudzinski, Langelinie 8, Odense. Tlf. 11 42 68.

Alle unge er velkomne.

D.U.K.'s sommerarrangementer 1959:

Juniorlejr: 27/6—4/7 (Ømborgen).

Dansk skole: 5/7—12/7 (Ømborgen).

Børnelejr:

I: 29/6—9/7 (Vejlby, Fyn).

II: 6/7—16/7 (Stauby ved Vejle).

III: 13/7—23/7 (Ømborgen).

IV: 27/7—6/8 (Ømborgen).

Nærmere om tilmelding etc. fremkommer snarest.

Den nordiske sommerskole finder i år sted i Sverige. Nærmere oplysning vil fremkomme. Johannes Dudzinski.

absolut
ABSALON
naar Forsikring skal tegnes

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 5954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Klüh's Eftf.

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Malermester **W. Plichta**

Jyllingevej 177, Vanløse

Telefon 70 18 48

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

Bruun & Kildehøj A/S

MURERMESTRE OG ENTREPRENØRE

Seest Bakke 49, Kolding Telefon 2402

Aabenraa

Støt annoncørerne

Andersen og Meyers Eft.

Otto Larsen . Ramsherred 31 . Telf. 22530

Lys . Kraft . Varme
Leverandør f. Sct. Ansgars Klinik

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen

Smede- og Maskinværksted, aut. Vand- og Gasmester, Specialitet: Centralvarme

Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 85 05 11

Johannes Madsen

Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer

Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds Fisk og Vildt

Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00

Leverandør til
de katolske institutioner

Aalborg

Køb Hjemmets Udstyr
hos

Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm
Ing. M. af l.

Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester

Sanitet - Centralvarme

Algade 58 . Aalborg . Telefon 30433

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen . Telefon 2 03 01

Reservoret

Mathias Christensen
TLF. 215 56
ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørfirr.

Kong Christians Allé 6

Telefon 3 42 33

Aalborg

Pave Johannes XXIII:

Katolsk Aktion en energikilde i hierarkiets tjeneste

»Katolsk Aktion er en energikilde i hierarkiets tjeneste,« erklærede Pave Johannes XXIII i sidste uge i en tale til italienske ordenssøstre, der tager sig af unge pigers opdragelse. Katolsk Aktion er et af apostolatets mest moderne udtryk. Når man siger — erklærede paven — at gejstligheden må »ud af sakristiets snævre rum«, så må man dog forstå dette udtryk rigtigt, thi præstens opgave ligger først og fremmest i kirken, og denne opgave kan ikke løses af andre end af præsten. Det er derimod Katolsk Aktions opgave at udvide præstens indflydelse udenfor kirkens rum gennem samvittighedsfuldt udvalgte lægfolk.

Paven fremhævede i sin tale til søstre også den betydning, som udformningen af fritiden tilkommer i det kristne liv. Mennesket består ikke udelukkende af en sjæl, men også af legeme. Det er derfor en yderst vigtig opgave, at ungdommen lærer hvordan fritiden kan formes ved underholdning og fornøjelse, uden at man dermed kommer i konflikt med Guds bud. Ungdommen må lære at forstå, at man skal rekreere sig for at kunne leve, men at man ikke skal leve udelukkende for at more sig! (KNA).

Katolske protester i UNO

I den forløbne uge protesterede ikke mindre end tre ledende repræsentanter for internationale katolske organisationer overfor de respektive underudvalg i de Forenede Nationer i anledning af ensidige informationer i en beretning om racemæssig og religiøs diskriminering.

Dr. Gary MacEoin fra den Internationale Katolske Presseunion protesterede overfor UNO's underudvalg til forhindring af diskriminering over, at undersøgelserne for visse landes vedkommende var baseret udelukkende på regeringsudtalelser, der naturligvis må være ensidige, eftersom ganske bestemte forhold her bliver bragt i forgrunden og andre udeladt.

Kapucinerpateren Jules Gagnon fra det Internationale Bureau for børnespørgsmål udtalte på organisationens vegne, at regeringerne ikke har nogen som helst ret til at blande sig i religiøse sammenslutningers interne anliggender; tværtimod burde de samarbejde med disse i alle sociale spørgsmål.

Edward Kirchner pegede i sin egenkab af repræsentant for Pax Romana på den tvivlsomme karakter, der må tillægges visse såkaldte »Kontorer for religiøse spørgsmål«. Disse kontorer er i visse lande, hvor der hersker skarp

URBI ET ORBI

15 millioner spedalske venter stadig på hjælp

25. januar i år afholdes for sjette gang den såkaldte »Verdensdag mod spedalskheden«, der oprindeligt blev iværksat af franskmænden Raoul Follereau, der helt har viet sig omsorgen for de spedalske. På den verdensdag, der i 1958 afholdtes i 80 forskellige lande verden over, mindedes verdensoffentligheden om den skæbne, der har ramt de mellem 12 og 15 millioner spedalske, der lever idag, og som ville kunne hjælpes, eftersom man i de senere år har fundet ny og virksomme midler i kampen mod spedalskheden.
(sluttes side 45)

Paven om moderne kunst

Umiddelbart efter årsskiftet modtog paven i Vatikanets tronsal grundlæggeren af, chefen for personalet fra det Internationale Institut for liturgisk Kunst. Gæsterne overrakte paven en del kunstværker, deriblandt en Kristusstatue i sølv og et krucifiks i keramik. Giuseppe Giacomin henvendte nogle ord til paven og nævnte deri bl. a., at paven, medens han var patriark i Venezia, altid havde interesseret sig for de skønne kunster, og at han var den første patriark, der havde aflagt besøg på Kunstbiennalen. Paven udtalte i sit svar, at han var åben og modtagelig for alle den moderne, tidsvarende kunsts udtryksformer. Man bør ikke være forudindtaget, erklærede paven, for alle kunstudtryk fortjener respekt, såfremt de da er udsprunget af ærlige følelser og ægte tro. Ganske vist er det til tider på sin plads med et vist mådehold over for kunsten, og man bør også i mange tilfælde lade en vis fornøden tid hengå. »Forrykte« former for kunst må man altid afvise, alene af den grund, at det ikke er kunst. Det kan jo også være tilfældet, at mangt og meget af, hvad man ved første øjekast er tilhøjelig til at forkaste, efterhånden som tiden går, kan akcepteres. Afsluttende udtalte paven, at virkelig ægte kunst altid vil kunne finde en forsvarer i ham. (KIPA)

racemæssig og religiøs diskriminering, intet andet end slet og ret maskerede regeringslydige propagandainstitutter. Der må gives de store religionssamfund adgang til på grundlag af garanteret religionsfrihed at give de Forenede Nationer objektive materiale i hende vedrørende racemæssig og religiøs diskriminering (KNA).

Proces mod redemptoristpater i Warszawa

Mandag i den forløbne uge åbnedes i Warszawa en proces mod redemptoristpateren Marian Pirozylski, der er en af det katolske Polens mest kendte publicister. Anklagen mod pater Pirozylski lyder på bestikkelse af regeringsemdsmænd samt illegal udsendelse af tryksager. Pateren skal have givet de sammen med ham anklagede embedsmænd penge for at have kunnet opnå større papirtildelinger til et blad for gejstligheden.

Efter hvad der meddeles fra Warszawa har pater Pirozylski allerede siddet fængslet i flere måneder. Han var indtil sin arrestation redaktør for et blad, der udsendtes fra redemptoristpaterens hus i Breslau (KNA).

Østtysk presse atter på krigs- stien mod Vatikanet

Medens pressen i Østtyskland var mærkbart tam i tiden umiddelbart efter den ny paves valg og har været ret tilbageholdende med angreb på paven og Vatikanet, synes de østtyske blade nu at tage revanche med hensyn til angreb på Rom. Den socialistiske enhedsskoles organ »Deutsche Lehrerzeitung« mener at kunne slutte, at Vatikanet stadig er »sfiendtligt overfor alle fremskridtsvenlige ideer« ud fra den omstændighed, at Pave Johannes XXIII har taget imod såvel den nyudnævnte Berliner-kardinal, biskop Döpfner, samt de tyske pilgrimme, der var i Rom i anledning af kardinalskreeringerne efter at den sovjetrussiske Berlin-note var blevet overrakt (KNA).

Alt for megen virak til Mikoyan -

siger Bostons ærkebiskop

Ærkebiskoppen af Boston, kardinal Cusling, vendte sig i den forløbne uge med skarpe ord mod al den virak, der fra visse amerikanske kredse er blevet den sovjetrussiske viceministerpræsident Mikoyan til del under opholdet i de forenede stater. Kardinalen erindrede om, at Mikoyan er medskyldig i masse mordene i Ukraine i årene 1932 og 1933 samt i den blodige nedslagtning af Ungarnsopstanden. Kardinalen udtalte endvidere, at han personlig havde afslået at deltage i en reception til ære for Mikoyan, da denne under sin rejse gennem staterne gæstede Boston (KNA).

Katolsk Ugeblad

107. ÅRGANG

1. FEBRUAR 1959

NR. 5

Paven indkalder

økumenisk koncilium

Sexagesima

Johannes Døberen
og Qumran

Bispedømmet i Berlin

Kirke og stat i Portugal

St. Ansgar - bispedømmets
værnehelgen

Ikke med høje ord eller visdom -

Frankernes rige, styret af Karl Martels æt, karolingerne, blev det land, som skulle bringe kirken til Danmark.

Pipin den Lilles søn, Karl den Store, regerede, da Ansgar blev født. Kejser Karl bar ikke sit tilnavn forgæves. Den indre opbygning af Frankrig var et værk, der skulle række langt ned i tiden efter hans død. Men langt ud over Frankrigs grænser nåede hans virken og kulminerede i hin strålende begivenhed, da han af Pave Leo III i Sct. Peters kirken i Rom kronedes til romersk kejser juledag i året 800.

ST. ANSGAR (statue af billedhuggeren M. S. Elo foran St. Ansgars kirke i København)

Frankrig i hine tider var et samfund med ordnede tilstande, som vi historisk benævner middelalder, medens de germanske lande endnu befandt sig i oldtiden. Rhinen og Elben var grænser, stærkere og mere skillende end nogen europæisk grænse siden har været. Man nærede frygt for folkene i de dybe skovklædte lande øst for Rhinen. Kejser Karl bekæmpede dem, men først efter mange års krig nåede hans magt en dag Ejderen, Danmarks sydgrænse. Disse politiske forhold, der danner den første begyndelse til vikingetiden, må kendes, tilligemed Europas handelsveje mod Norden, før vi forstår begivenhederne omkring kristendommens komme til Danmarks land.

Med kejserens erobring af landet syd for Ejderen blev Danmark direkte interesseret. Kong Gudfred svor at ville møde kejseren i Aachen, hvor han holdt hof. Dannevirke rejstes som værn mod syd, men snart myrdedes kong Gudfred. I Danmark opstod der strid mellem Gudfredssønnerne og kong Harald, kaldet Klak.

I året 814 døde kejser Karl og efterfulgtes af sønnen Ludvig den Fromme. Uden at eje faderens store egenskaber søgte han at videreføre dennes værk. Harald Klak søgte sin støtte hos kejseren for derved at stå sig i kampen mod kong Gudfreds sønner, som stræbte efter kongeværdigheden. Endelig i året 826 sejlede Harald med en stor flåde, der rummede hans nærmeste familie og et mægtigt følge, op ad Rhinen til møde med kejser Ludvig i dennes residens Ingelheim. Danskerne fik her en hjertelig modtagelse. Kejseren søgte at vende kongens sind mod kristendommen og foreholdt ham, hvor meget bedre Europas folk kunne hjælpe ham mod de hjemlige fjender, såfremt man kunne mødes i samme tro på kirkens hellige grund. Hvilke motiver der har været stærkest for danskerne, de religiøse eller politiske, kan vi ikke gøre os til dommere over, men det skete virkelig, at kongen og hele hans følge modtog dåben i Sct. Albans kirke i Mainz. Kirkens liturgi gjorde et dybt indtryk på danskerne. Efter dåben modtog de alle strålende gaver fra kejseren.

Men tidspunktet for danskernes afrejse nærmede sig, og dermed meldte kejserens bekymringer for disse nyomvendtes sjælesorg sig også. Ingen turde tage ansvaret for præsters rejse til Danmarks fjerne, hedenske strande. Sagen drøftedes i kejserens råd, og her skete det da, at abbed Vale fra Corbie benediktinerkloster rejste sig og meldte, at i Corbies datterkloster, Ny Korvey ved Wesers bred, hvor nu den lille by Höxter ligger, var der en munk, som brændte af iver efter dette martyrium. Og Ansgar kaldtes hid.

~ Kaster vi blikket på kortet, ser vi Rhinen som en mægtig, naturlig samfærdselsvej mod nord. Sikkert allerede i Karl den Stores tid anlagdes ved dens udløb byen Doorstad. Her blomstrede da også en rig handel. Varerne omladedes her

i de søgænde skibe, de besørgede sejladsen videre nord-på til Elben. Her omladedes varerne; atter i vogne, som over land i sikkerhed langs Dannevirke førte dem til Hedeby. Herfra udgik da atter sejlruiter til Østersølandene, og i Birka i Sverige voksede også en handelsstad op. Ad disse ruter, ikke mindst i Østersøens indelukkede farvand, gik vejen ofte kun frem gennem kamp med sørøvere, der i de tungtladede købmandsskuder så kærkommen bytte.

Ad Rhinen sejlede kong Haralds flåde da tilbage til Doorstad med Ansgar og hans ledsager Rimbart ombord. Kongen og munkene forlod her flåden og rejste gennem Frisland hjem til Danmark.

Og hvordan var da den mand, der i hine tider plantede Guds kirke i Danmarks jord? I al væsentlighed har vi kun en kilde til viden derom: Vita Anscharii, den levnedsskrevet, hans discipel og efterfølger på bispestolen skrev kort efter hans død.

En sjælens skønhed og renhed lyser ud af denne beskrivelse, et liv fra barndommens dage for Guds kirke og et inderligt ønske om også at måtte dø for dens sag. I en stadig stigende linie føres vi fra barnets uskyldige leg, munkens, præstens, biskoppens liv og kamp frem til den skønne beskrivelse af denne helgens død.

En inderlig forening med det overnaturlige viser den række af visioner, beskrivelsen meddeler os, dem, Ansgar selv har betroet sine nærmeste. Vi kender alle den smukke beskrivelse af hans syn af moderen blandt andre kvinder i Guds Moders følge, og det viser os hans kærlighed til hende, som han mistede, da han blot var en 5-års dreng. Man ser himlen åbne sig og Guds Ånd tale til os i Ansgars beskrivelse af en af sine visioner:

Da han synes at opleve sit dødsøjeblik, mødes han af apostlen Peter og Johannes Døberen, der fører hans sjæl, frigjort for legemet i en ny og herlig skikkelse, ind i Guds herlighed, som opfylder hele verden. Efter beskrivelsen af skærsilden føres han atter af disse to mænd ind i lyset fra Østen, hvor helgeners skarer og de 24 ældste tilbedende skuer ind i lyset. »Dybest i øst var der en forunderlig glans, et utilgængeligt lys af umådelig klarhed, som havde alle kostelige farver i sig, og hvori alt var yndt; men alle helgenskarerne, som alle vegne stod jublende omkring, øste deraf deres glæde.

Denne glans var af så stor udstrækning, at jeg hverken formåede at se dens begyndelse eller dens ende. Enten jeg så langt bort eller nærvæd, kunne jeg ikke få øje på, hvad der var inden i dette umådelige lyshav. Det var kun overfladen, jeg kunne skue, men jeg troede dog, at Jesus selv var deri, efter Peters ord: »hvem englenerne begærer at gennemskue« (1. Peter 1, 12). Thi af ham selv udgik den klarhed, hvoraf de hellige oplystes både i længden og bredden. Han var nemlig i alle og alle i ham. Han omgav alle udvendig fra, han mættede og styrkede alle fra oven, han var alles fodfæste forneden.

Men sol og måne lyste ingenlunde dér, og hverken himmel eller jord var dér til sync. Dog var klarheden ikke selv af den beskaffenhed, at den skar dem i øjnene, som så derpå, men den gav øjnene den behageligste vederkvælgelse. Og når jeg sagde, at de ældste sad, så sad de på en måde i ham. Thi der var intet legemligt, men alt var ulegemligt, endskønt det så ud, som om det havde legeme, og derfor kan det ikke beskrives. Men den glans, som udgik fra ham og omgav dem, der sad, hvælvede sig ligesom en regnbue.

Så inderligt er Ansgar forenet med Gud, og det præger stadig hans vej. Da han søger at udstrække sin virksomhed til Sverige, går turen ad den før beskrevne vej over Østersøen. Her overfalder skibet af sørøvere, angrebet slås tilbage, men gentages, og Ansgar og hans ledsager redder sig svømmende i land. Uerstatteligt var tabet af 40 bind af datidens håndskrevne bøger, men Ansgar fortsætter ufortrødent til fods til Birka. Ved en anden lejlighed overfaldtes en danskfødt præst, som Ansgar ville sende til Sverige, på sin vej langs Dannevirke, for over Slesvig at rejse videre. Han såredes dødeligt. Således møder vi gang på gang ravnene fra datidens internationale samfærdselsveje; det var vejene, man fulgte, men sikre var de ingenlunde.

Begivenhederne går deres gang. Vi ser Ansgar som ærkebiskop i Hamborg, 14 stille arbejdsår, som de den dag i dag ormer sig for missionæren. Tiden delt mellem kirke og kole, hjulpet af brødrene fra Ny Korvey. Da bryder ulykken atter ind over Ansgars værk, som bliver offer for de

politiske og krigeriske begivenheder. Turholt skole og kloster under Hamborgs bispesæde, der nu kunne have været ham til nytte, var på grund af andre politiske begivenheder tabt. Ansgar blev flygtning, berøvet alt.

Engang fik han som opmuntring af ærkebiskop Ebo af Reims disse ord, der lyder som et profeti:

»Jeg er vis på, at hvad vi har begyndt at arbejde for Kristi navns skyld, vil bære frugt i Herren. Thi det er min tro, og det står fast, ja, jeg ved det i sandhed, at hvis engang det, som vi har begyndt iblandt hine folkeslag, for syndernes skyld ligesom skal blive forhindret, skal det dog aldrig fuldstændig svækkes; men bære frugt ved Guds nåde og lykkes, indtil Herrens navn når til jordens yderste grænser.«

Ansgar fik genoprettet sit bispedømme med sæde i Bremen, og her døde han den 3. februar 865. Ikke den martyrdød, han havde ønsket sig, men en stille død blandt sine præster, der alle læste messen for deres døende bisp. For Danmark er så kommet en tid med voldsomme udfald mod de temmeligt værgeløse kristne naboer mod syd og vest. Under disse forhold er missionerne næppe gået godt i Norden. Ansgars efterfølger blev Rimbart, som Ansgar selv havde udvalgt blandt eleverne i Turholt, den Rimbart, som forfattede Vita Anscharii som en meddelelse til Ny Korveys munke om deres medbroders liv og stræben. Også Rimbart vandt helgenkronen.

Først et århundrede efter Ansgars død kunne Harald Blåtand lade mejse i den store Jellinge-sten den knappe beskrivelse af sit livsværk, om den Harald, der vandt Danmark helt og Norge.

Ansgars milde og fromme ånd blev kun lidet forstået og påskønnet her i landet i tiden efter hans død. Kun et par landsbykirker, véd vi, er indviet til ham, og Saxo omtaler ham kun forbigående. Hvor mærkeligt og smukt da at se hans betydning vokse her i Norden efter de mange hundrede års forløb. Også protestantiske forfattere har i adskillige bøger omfået ham smukt, endskønt der ofte gøres forsøg på at fremstille ham som en præ-lutheraner. Til andre tider undskyldes hans åbenbare katolske tro som tidens »overtro«. Dette er kun ynkeligt. Ansgar var helt ud i overensstemmelse og fred med den hellige kirke og kan kun bedømmes derudfra.

Brødre! Da jeg kom til eder, kom jeg ikke med høje ord eller visdom for at forkynde eder vidnesbyrdet om Kristus. Thi jeg agtede mig ikke at vide noget blandt eder uden Jesus Kristus og ham korsfæstet. Og jeg var hos eder i svaghed og i frygt og megen skælven. Og min tale og min prædiken var ikke i menneskelig visdoms overtalende ord, men i ånds og krafts bevisning, for at eders tro ikke skal være i menneskelig visdom, men i Guds kraft. Men vi taler visdom iblandt de fuldkomne, dog ikke denne verdens visdom, ej heller denne verdens fyrsters, som bliver til intel; men vi taler Guds visdom, den hemmelighedsfulde, den forborgne, hvilken Gud før tidens begyndelse forud har bestemt til vor herliggørelse.

Sædekornets skæbne

Hvordan var verden uden landmandens små gule sædekorn? Vi ville være dømt til at dø af sult. For vel kan vi konstruere traktorer og mejemaskiner, som hvæsende farer hen over Californiens og Ukraines endeløse marker, men al vor teknik formår ikke at frembringe en eneste levende spire. Teknikken er kun hjælper. Det er sædekornet, hvori livet sover, som ernærer mennesker. Derfor står det tænkende menneske med ærefrygt over for den voksende sæd, som Vor Herre så gerne benytter som lignelse for at forklare os en anden, indre vækst. På lignende måde vokser Guds ord i menneskehjertet. Sædekornet er Guds ord, og sædemanden er Herren selv.

Overalt, hvor præsten fortæller børnene om Frelseren, og moderen folder de smås hænder, overalt hvor præsten går op på prædikestolen eller et menneske tager en god bog frem, går Herren over verdensageren og sår Guds ord i hjerterne — de gyldne korn, der bærer navnet kraft og liv, og hvert rummer uoverskuelig megen nåde. Hvad bliver der af alle disse livskim, når de har forladt sædemandens hånd? Det er den historie, Vor Herre fortæller os idag, og man kunne godt blive bedrøvet, når man tænker over den historie. Når man tænker på, hvad der bliver af den hellige sæd.

Stakkels gyldne korn!

De første korn rulles ud på kørebanen, under en fodgængers sko eller hjulene på en bil. Der går de hurtigt til grunde. — Sådan er der nok mennesker, som er. De ligner de spejlglatte, asfalterede gader, som trafikken har poleret. Den pausefri, overfladiske travlheds mennesker. Tempo og atter tempo, også i fritiden og adspredelsen. En tom tilværelses flimrende film. Her er intet angrebepunkt for gudsordets stiltfærdige, inderlige livskræfter. Stakkels gyldne korn! Stakkels spejlglatte hjerte!

De næste korn triller et par meter længere. Lidt støv og sand over ruiner af en bygning. Et par centimeter jordbund og derunder beton. Der kan sædekornet til nød spire, men der mangler humusstof, mangler fugtighed. En varm dag, så er hele herligheden forbi. — Sådan har mange mennesker vel engang i livet deres »religiøse anfald«. Det katolske griber dem som en mode. Det forekommer dem med eet så interessant. Men moden har et kort liv. Så er der andre »retninger«, som fænger. Der er så mange åndelige »strømminger«, og man keder sig aldrig. Blot kornet dør. Og det var dog en indbydelse til noget.

Kornet blandt tørke og tidsler. Her er »anfaldene« straks langt mere alvorlige. Her vokser et kristenliv op. Forældrehjertet var, som det skulle være, og alt så ud til, at den unge skulle gøre sin opdragelse ære. Om

blot ikke samtidig så meget andet voksede sig stort. Om blot Gud og sjælen stod klart og alene over for hinanden, så var det lettere. Men alle vegne skyder det jordiske også frodigt i vejret. Hvor er Gud i det hele taget? Troens luft bliver tyndere for næsten hvert menneske, man slutter sig til, for hver bog og hver film, men beskæftiger sig med. Det daglige arbejde, økonomien og politikken er derimod kraftige vækster. De kvæler barnetroen. Det gør en lidt ondt, men hvad er der at gøre? Man er jo dog et moderne menneske og skal leve. Det, der tæller, er det håndgribelige, det synlige — penge, nydelser. Og så kvæles sædekornet, det sædekorn, som dog kom fra Gud, og som dog gemte et helt forår og en hel høst i sig. Men man kan ikke tjene til herrer. Jordens plantevækst var den stærkeste.

De blanke plovskær

Falder der da ingen sæd på god jord? Er der da ikke noget sted mennesker at finde, som véd, hvad de ejer i de gyldne korn, der er fra Gud? Rækker der sig ingen steder en længsel imod sæden som fra en ager i forventning? Gud ske lov, jo dog, sådan-

Har Johannes Døberen

været „munk“ i Qumran?

Det er yderst sjældent, at et arkæologisk fund i den grad har sat sindene i bevægelse såvel blandt historikere som i offentligheden i almindelighed som tilfældet har været med fundene af de bibelske og jødiske håndskrifter i hulerne ved Qumran ved det Døde Hav. Skepticismen og tvivlen vedrørende ægtheden af disse fund er forlængst forstummet, ikke mindst efter at man i nærheden af stedet, hvor fundene er blevet gjort, stødte på grundmuren til et gammel-jødisk klosteranlæg, der har været beboet af Essenerne. Ganske vist har man fra litteraturen haft kendskab til denne munkesekt, og man har også vidst, at deres lære har været medvirkende til Kristendommens udbredelse. Men det er i virkeligheden først disse fund, der viser os dette strenge og fromme samfunds hele betydning og de kaster nyt lys over kristendommens opståen i det hele taget — omend ikke i det omfang, som visse sensationsberetninger har ment at måtte vide.

Den fremragende franske bibelvidenskabsmand, Père Jean Daniélou, er af den mening, at også Johannes Døberen har stået munkene i Qumran nær, inden han begyndte sin messianske prædiken. Også de geografiske forhold synes at bekræfte dette. Land-

ne mennesker findes der. Ligesom Vor Herre sørger for, at sæden aldrig slipper op, og at der altid vil være sædemænd rede til ufortrødent at bringe den til mennesker, således sørger han også for, at der altid er mennesker med modtagelighed, troskab og taknemmelighed, som i tro modtager ordet og bringer frugt i tålmod. Han være lovprikt for disse gode mennesker.

Og den store trøst er den, at der ikke findes nogen uafvendelig skæbne, som tvinger os til at være og vedblive med at være en dårlig jordbund for sæden. Hele lignelsen har kun mening, ifald vi selv kan vælge, hvilken jordbund vi vil være. Landmanden selv kan forbedre sin jords beskaffenhed. Og vor livserfaring belærer os om, at vel kan man ikke helt uddrive sin medfødte natur, men med ærlig vilje kan man, Gud ske lov, gøre mangt og meget. Det kan man faktisk. Med Guds nåde kan man blive et nyt menneske og en god ager. Man kan pløje, den fasttrampede jord op, man kan gøde og forbedre sin jord. Fra et overfladisk gudsordets barn, som alt for nemt afsøres af de jordiske ting, kan man blive til et alvorligt og dybtænkende menneske. Indbyder idag ikke alle ting os dertil? Og har trængsler og bekymringens blanke plovskær ikke ramt os just for at gøre vort bytte til en modtagelig ager for Guds sæd?

P. Hillig S.J.

skabet, hvor Johannes døbte, var Jordan og omegn, umiddelbart førend udmundingen i det Døde Hav. Essenerne havde ganske vist hjemme nogle få kilometer sydligere, ved det Døde Havs vestlige bred. Det er denne egn, som Matthæus kaldte »Juda ørken«, medens Lukas anvender en herfra afvigende betegnelse: »Herrens ord udgik til Johannes i ørkenen«. (3, 2). Udtrykket er nøjagtigt det samme, som eneboerne i Qumran selv benyttede om egnen, i hvilken de boede. Ordet »ørken« betegner her ikke en slags ødemark, men derimod en ganske bestemt egn, der ydermere — ifølge Plinius den ældre — endda var »bevokset med palmer og gennemstrømmet af kilder«. Den lærde pater begrunder sine formodninger med mange lighedspunkter fra munkesamfundets skrifter. Han skriver bl. a.: »Hans forældre Zacharias og Elisabeth nedstammede fra Abias og Aron; også Qumranfolkene var af præsteæt; herfra hidrører også det navn, de har fået i håndskrifterne, nemlig »Sadoks sønner«. (Sadok var en ypperstepræst, der levede på Salomons tid). Disse træk adskiller dem ganske væsentligt fra Farisæerne. Man kan også konstatere, at »Benediktus«, den lovsang, som Johannes' fader istemte efter drengens fødsel, opviser

karakteristiske udtryk, der ligeledes forekommer i håndskrifterne fra Qumran, såsom »at berede vejen«, »bringe frelsens budskab«, »Herren vil hjem-søge«, »fredens vej« m. v.

»Dette gælder for Johannes' forældres vedkommende,« fortsætter professor Daniélou. »Og hvordan er det så med Johannes selv? Hos Lukas læser vi, at »drengen voksede til og blev stærk i ånden og han levede i ørkenen indtil den dag, da han trådte frem for Israel« (1, 80) — hvilket sted hidtil har været uforståeligt. Man kunne slet ikke rigtigt forestille sig dette med at drengen helt og holdent levede i ørkenen. Men nu har vi imidlertid set, at »ørkenen« har relation til Essenernes konvent, og vi ved ligeledes, at eneboerne i Qumran påtog sig at opfostre drenge. Det er med andre ord højest sandsynligt, at Johannes' forældre satte drengen i pleje — eller »på college« — hos eneboerne i Qumran. — Billedet, som evangelisten tegner af forløberen, har ligeledes træk til fælles med, hvad vi ved om Qumran-folkene. Således bestod hans føde af græshopper og vild honning. »Håndbogen i undervisning« (Essenernes regelbog) går endda videre, idet den anfører, at græshopperne blev ristet. Johannes afholdt sig fra vin og alle gærede drikke; visse vidnesbyrd bekræfter, at også dette har været tilfældet hos Essenerne. Johannes fremtræder i det hele taget som en asket, i modsætning til Vor Herre, hvilket denne jo selv fremhæver (Lukas 7, 33). Og netop denne asketiske karakter i eneboerne fra Qumran's tilværelse synes at være et ganske markant træk i deres væsen. Lægger man så til, at Johannes var ugift, og at den ugifte stand også blev øvet i Qumran — «

Langt mere forbavsende og langt vigtigere forekommer det imidlertid, at Johannes og Essenerne i Qumran ikke blot helt var hildet i troen på, at de sidste tider nu var inde, men tillige, at de stemte overens i overbevisningen om, »at det, der var brudt frem med den, kun var forberedelsen til enden, men ikke selve endemålet«. Trods alle disse ting, anser pères Daniélou det ingenlunde for givet, at Johannes

selv har tilhørt Essenernes samfund. »Det er mere sandsynligt, at han blot havde forbindelse med Essenerne. Men derimod er det sikkert, at han har modtaget en personlig kaldelse.« »Herrens ord udgik til Johannes i ørkenen.« Han havde med andre ord en personlig sendelse og endvidere synes »Johannes' disciple« på mange andre måder at adskille sig væsentligt fra Essenerne — —

Afgørende er forskellen til Vor Herre: »Johannes' budskab bestod ikke blot som mændenes fra Qumran deri, at han bebudede Guds forestående hjem-søgelse, men derimod i, at han vidnede om, at Messias var kommet og at ånden var blevet udgydt. Han betegner Jesus som virkeliggørelsen af de længe forventede forudsigelser«.

Interessant er endvidere de forbindelser, som Daniélou søger at påvise mellem Essenerne og oldkirken, ikke mindst efter Essenernes bortgang fra Qumran omkring år 60 e. Kr. Daniélou er overbevist om, at mange præster af Sadokiternes slægt gik over til kristendommen og at deres overgang sandsynligvis skyldes netop Johannes Døberens.

NOTER

Ny udgave af Gamle Testamente

Det biskoppelige kancelli meddeler, at den længe savnede Bibelhistorie nu kan ventes og vil foreligge inden det nye skoleårs begyndelse. Det drejer sig i første omgang imidlertid kun om Gamle Testamente. Bogen er en dansk bearbejdelse — foretaget af pastor Ebbe Simonsen — efter Marie Far-gues: Histoire Sainte d' apres les textes Bibliques.

60 år

Rektor for St. Knuds Stiftelse i København, pater K. Pauli S.J., fylder 3. februar 60 år. Til lykke!

St. Ansgars fest i St. Ansgars kirke

Domkirkens navnehelgen fejres i år søndag 1. februar. Kl. 10 synger biskoppen pontifikalmesse og prædiker. Kl. 17 er der festandagt med prædiken af sognepræst Th. King og procession af St. Ansgars relikvier.

Søndag Sexagesima

1. februar 1959

HERRE - HVORFOR SOVER DU?

(43. salme)

Hvor tit er vi små mennesker dog ikke fristet til at udbryde med salmi-sten: »Herre, hvorfor sover du dog? Rejs dig, hjælp os og befri os!« Et halvt hundrede millioner mennesker er gået til grunde under den sidste verdenskrig — og Gud tav. Millioner af mennesker har mistet hus og hjem og alt, hvad de ejede og havde — og Gud tav. Hele byer blev jævnet med jorden — og Gud tav. Svindlere kommer i højsædet, og den ærlige taber alt, hvad han ejer — og Gud tier stadig. Verden synes at ruste sig til en ny og frygtelig krig — og Gud tier stadig. Og hvor længe ville man ikke kunne fortsætte dette litani? Vi véd allesammen, at den omstændighed, at det onde synes at tage overhånd, har bevirket, at så mange, mange af vore medmen-nesker har mistet troen på Gud.

Sover Gud da virkelig, har han virkelig trukket sig tilbage fra os for at lade os selv klare ærterne?

Det er spørgsmål, som vi i virkeligheden ikke kan give svar på. Vi kender ikke Guds planer. Det er jo endda muligt, at vi først står ved begyndelsen til prøvelserne, og at der venter vor slægt langt frygteligere ting end dem, vi har gennemgået. Hvad vil der ikke ske, dersom en ny, en tredje verdens-krig bryder løs, hvis atombomberne får lov at anrette deres ødelæggelses-værk?

Vi kan imidlertid ikke gøre Vor Herre ansvarlig for alt dette. Hvad vi må stå igennem, er sluttelig menneskers værk. Gud har givet os frie hænder til at gøre både det gode og det onde. Og måske er der slet ikke anden vej til at bringe en gudløs verden til besindelse, end at lade den løbe linen ud. Verden befinder sig på en slags vandring mellem det første og det andet paradís — Gud griber kun lidet ind. Det onde har fået sine chancer, og vi må ikke være så dumme, at vi først kræver frihed og dernæst, når alt ligger i grus foran os, skriger på Vor Herre.

Det gør Gud ondt, at mennesker kommer i ulykke, men det er ikke den største ulykke, at et menneske f. eks. går hen og dør, førend man havde regnet med det, men derimod at han forfalder til vantro og ikke mere vil vide noget af Gud. Og hvad er det vel for en tro, der vil stille Gud betingelser? Han er vor fader, og han elsker sine børn, men hans veje er uransagelige. Sov Vor Herre måske dengang da han på en høj uden for Jerusalem hengav sin menneskevordne søn, den eneste retfærdige, der har levet her på jorden, til kors og død? Guds søn råbte: Min Gud, hvorfor har du forladt mig! Og Gud tav.

Nej, Vor Herre sover ikke, han ser alt; blot afventer han. Han har ingen hast. Han har sine egne planer, som vi små mennesker ikke kan gennemskue. Og hvad ville det også være for en Gud, som vi kunne begribe? Hav du blot tillid til ham. »Han fører dig dog til målet, omend gennem nat og mørke.«

Sognepræsten.

BØNNENS APOSTOLAT

Intentionerne for februar 1959:

Bekæmpelse af materialismen ved bod og faste.

Standsning af fra-faldet i Kina.

ENGLENE S VERDEN

Næsten alle religioner kender ånder som mellemled mellem Gud og menneskene. De er virksomme, idet de enten gør menneskene godt eller skader dem. *Hedningerne* led forfærdeligt under frygten for de onde ånder. Det må have været de iagttagelser, som menneskene gjorde hos besatte, der i hvert fald bestyrkede hedningerne i deres tro på ånder, selv om de ikke forklarer dens opståen helt.

Hvordan det forholder sig i *jødedommen* og i *kristendommen*, fremgår af den hellige skrift. Troen på engle er en følge af Guds åbenbaring om dem. Allerede i biblens ældste bøger læser man om engle (= sendebud). De har forskellige navne, såsom Jahves engel, Guds sønner, de hellige, Jahves eller himlens hærskarer, kerubim og serafim. Hos profeten Daniel hører vi om enkelte engles navne, nemlig Mikael og Gabriel, og i Tobiasbogen om ærkeenglen Rafael. Af apostelgerningerne får vi at vide, at sadukæerne benægtede engles og ånders eksistens, skønt det gamle testamente omtaler dem mangfoldige gange.

Det nye testamente beretter tit om engles tilsynkomst, f. eks. ved Marias bebudelse, Kristi fødsel, ved flugten til Ægypten, efter fristelsen i ørkenen o. s. v. Vor Frelser selv lover, at »han vil komme i sin Faders herlighed med sine engle« (Mt. 16, 27.), og efter opstandelsen skal de gode mennesker være som englene i himlen (Mt. 22, 30.). Hyppigst taler Johannes' åbenbaring om dem og deres virksomhed.

Da *den unge kristendom* kom i berøring med sin omverden, der beherskedes af troen på ånder og dæmoner, stod den over for anskuelse, der ved deres fantastier og overtro kunne blive en fare for, hvad Guds åbenbaring lærer om englene. Det tog århundreder, før alle urigtige forestillinger blev afværget og overvundet. I året 1215 erklærede det 4. Laterankirke-møde højtideligt: »Vi tror fast og be-kender, at Gud er alle tings eneste op-hav; han er skaberen af de synlige og usynlige, af de åndelige og legemlige ting. Ved sin almagt har han i tidernes begyndelse skabt af intet ligervis begge dele af den skabte verden, den åndelige og den legemlige, d. v. s. englenes verden og den jordiske og så menneskenes verden, der så at sige omfatter begge to, da den består både af ånd og legeme. Thi djævelen og de øvrige onde ånder er af Gud skabt som gode i deres natur, men ved deres egen skyld er de blevet onde.«

Ifølge den kristne lære er altså englene ånder uden legeme og uden noget som helst materielt element, udstyret med en i forhold til os overlegen forstand og vilje. Desuden blev de udmærket ved retfærdighedens eller hellighedens nådegave og fik den opgave at samvirke med Guds bistandsnåde og således gøre sig værdige til den evige herlighed. Det er, som vi

kan se, den samme bestemmelse, som også vi mennesker har.

Vi kender endvidere den *mest afgørende begivenhed* i englenes liv. Det var det øjeblik, da ikke alle engle på tilbørlig måde ville underkaste sig under Guds vilje. De, som greb Guds nåde og samarbejdede med den, har nu i flere tusinde år nydt Guds beskuelse i himlen og bliver ved med det i al evighed. Vi kalder dem uden videre Guds engle, og de er inddelt i ni kor. Men den del af englene, der satte sig op mod den Allerhøjestes vilje, blev på grund af deres hovmod og synd kastet i helvedes afgrund, som den hellige Petrus siger: »Gud skåned ikke de engle, der syndede, men styrtede dem i afgrunden og lod dem bevogte i mørkets huler indtil dommen« (11. Pet. 2, 4.). Vi kalder dem de onde ånder eller dæmonerne. Deres fører og overhovede er satan (= fjende).

Den hellige skrift siger ikke noget om, *hvornår* englene blev skabt. De fleste kirkefædre udtaler, at det skete før den materielle verden blev til. Som ånder er de naturligvis udødelige. Deres tal er umådelig stort. Vor Frelser taler om legioner af engle. Profeten Daniel siger om Gud: »Tusind tusinder tjente ham, og titusind titusinder stod ham til rede« (7, 10.). At englene fra begyndelsen af blev udstyret med helliggørende nåde, fremgår af den omstændighed, at de i det nye testamente kaldes »hellige engle« eller »lysets engle«, der omgiver Guds trone og altid ser den himmelske Faders ansigt (Mt. 18, 10.). Skønt det er en sikker tros lære, at englene skulle bestå en troskabs- og lydighedsprøve, hvis udfald skulle bestemme deres skæbne for evigt og altid, så ved vi dog ikke, hvori denne prøve bestod, og hvor mange det var, der ikke bestod.

Når man taler om engle, er det af stor vigtighed at kende *deres forhold til os* eller med andre ord deres sindelag og deres virksomhed for os. Mangfoldige steder i den hellige skrift ser vi, at Gud på forskellig måde benytter sig af englenes tjenester, skønt han jo godt kunne gøre det hele alene. Det går her, som Augustinus siger: »Gud, som har skabt os uden os, vil ikke frelse os uden os.« Derfor sendte han apostle og deres medarbejdere og efterfølgere, for at de skulle hjælpe andre og vise dem vejen til Gud. Og hver især bør samarbejde med Guds nåde og fordoble de talenter, som Herren har betroet ham. På samme måde siger skriften om englene, at »de alle står i Guds tjeneste og sendes ud til hjælp for deres skyld, der skal arve frelsen« (Heb. 1, 14.). Et rørende bevis på Guds omsorg for os mennesker er den kendsgerning, at alle og enhver fra fødslen har fået en værneengel. Det er sandt og forbliver sandt, selv om alt for mange kristne ikke ønsker eller glemmer denne velgerning og ikke udnytter den, som de skulle. I epistlen på de hellige værneengles

fest siger vor Kirke os med skriftens ord, hvordan vort sindelag over for vor aldrig svigtende ledsager og fører gennem livet bør være: »Se,« siger Herren, »jeg sender en engel foran dig for at vogte dig undervejs og føre dig til det sted, jeg har beredt. Tag dig vel i vare for ham og adlyd ham; vær ikke genstridig imod ham, thi han skal ikke tilgive jeres overtrædelser, efterdi mit navn er i ham. Når du adlyder ham og gør alt, hvad jeg siger, vil jeg være dine fjenders fjende og dine modstanderes modstander. Ja, min engel skal drage foran dig og føre dig« (11. Mos., 23, 20—23).

Naturligvis bør man vogte sig for *overtro*, som det i århundredernes løb flere gange er sket, idet man har misbragt Guds gave i stedet for at benytte den i overensstemmelse med Guds vilje. Enkeltighederne i vort forhold til de hellige engle skal der imidlertid gøres nærmere rede for næste gang. Det ville være for meget at tage det emne med allerede i dag. F. K.

APROPOS

Pater Pire og Norge

Vor norske kollega, »St. Olav«, skriver i sit seneste nummer således:

Pater Pire's generøse idé om en »Anne-Frank-landsby« i Norge har ikke slått an hos norske flyktningemyndigheter, som arbeider efter andre linjer, har andre erfaringer og mener prosjektet ville passe dårlig for norske forhold. Mange momenter inngår i denne uenighet, derav åpenbart også misforståelser fra begge sider. Når det gjelder et så alvorlig og påtrengende anliggende som flyktningene er det spesielt viktig at en skjærer gjennom person- og prestisjespørsmål, og formulerer klart og utvetydig den rent saklige uenighet: Passer pater Pire's spesielle løsning av, minusflyktningenes hjertetyngende problem for norske forhold, eller gjør den det ikke?

Det er et spørsmål som det krever både innsikt og erfaring i flyktningesaker å besvare. Samt en egenskap som dessverre ikke har preget avisdiskusjonen i nevneverdig grad: Praktisk kjennskap til pater Pire's metoder ut fra selvsyn og erfaring på stedet, dvs. i en av hans tidligere »Europalandsbyer«.

En ting synes imidlertid selvklar også for de mange av oss som ikke har noe annet enn litt sunt folkevett å stille opp mot flyktningeproblemene: En idé som pater Pire's kan overhodet ikke tenkes gjennomført med mindre det ut over myndighetenes eventuelle godkjennelse og de nødvendige gjennomfører finnes en spontan begeistring for tanken, som umiddelbart gjør den til en folkesak.

Mulighetene for dette siste forekommer oss allerede forspilt; uten at det bør gi anledning til en nedvurdering av de norske flyktningemyndigheters menneskevennlige motiver og gode innsats i andre former for flyktningearbeid.

DET KATOLSKKE BERLIN

Berlin er idag et af verdenspolitikens smertensbørn. Et utal af problemer og spørgsmålstegn klæber dag til dette navn — spørgsmål af politisk, økonomisk og kulturel art, men så sandelig også af religiøs og rent menneskelig art, spørgsmål, der ikke blot berører hver og en af denne tre-millioner-by's indbyggere, men som også i allerhøjeste grad vedrører enhver tysker, ja, enhver europæer! Berlin er blevet et stridens æble, et kampens tegn. Og i de senere år er denne kamp blevet udstrakt til også at omfatte kommunismens kamp mod kristendom og kirke — en kamp, der er rettet mod enhver form for religion, men dog i stigende grad mod den katolske kirke.

Vandrer man idag gennem Berlins gader, det være sig på den ene eller anden side af Brandenburger Tor, gennem Vest-Berlins brede gader med de store varehuse og reklamer, eller gennem Øst-Berlins trøstesløse ruingader med de gabende tomme hustomter, så er der ikke meget, der minder om en

Cisterciensere, Præmonstratensere, Dominikanere og Franciskanere har virket her, før reformationstormen satte ind.

Efter reformationen udgjorde katolikkerne i Mark-Brandenburg området kun en lille skare, og det var faktisk først soldaterkongen Frederik Wil-

helm I's landsknægte, der var trommet sammen fra alle egne af Europa, som med et kolossalt spring på en gang fik katolikernes antal til at ryge i vejret. Efter Schlesiens erobring skænkede Frederik II sine katolske undersåtter såvel en byggegrund som midler til at rejse en stor kirke: St. Hedwigs-katedralen, der blev konsekreret i året 1773. Provsten ved St. Hedwigs Dom blev senere fyrstbiskoppen af Breslau delegat.

Men just som der syntes at skulle oprinde lysere tider, satte Bismarcks kulturkamp ind, og de ordensfolk, der var vendt tilbage til arbejdet, måtte af sted igen, og først efter den første verdenskrigs afslutning kunne kirkens liv påny begynde at udfolde sig.

Bispedømmet i den gamle rigshovedstad er ikke blot et diaspora-bispedømme — men Tysklands deling går midt gennem Berlin og samtidig er det, som om man her står i centrum for verdens deling i to halvdele. Intetsteds føles denne grænsedragning tydeligere end i denne by, hvis bispestol faktisk står med benene i hver sin del af verden.

Og så er Berlin til og med et meget ungt bispedømme, omend dets historie er mere begivenhedsrig end mangt et andet gammelt bispedømme. Da det blev holdt over dåben, stod ingen ringere end selve Pave Pius XII fadder til det; det var den daværende apostoliske nuntius Eugenio Pacelli, der i sin egenskab af den Hellige Stols repræsentant underskrev konkordatet med Preussen, hvorved det hidtidige delegaturområde Berlin blev ophøjet til bispedømme. Bispedømmets officielle oprettelse skete i 1930 med den pavelige konstitution »Pastoralis officii nostrici«.

Af de cirka 65.000 kvadratmeter af bispedømmet Berlins oprindelige område ligger idag knap halvdelen på den anden side af Oder-Neisse-linien. Og endnu idag præger krigens barske spor bispedømmets ansigt; da krigen var slut, stod St. Hedwigs Dom som en nedbrændt ruin, ikke mindre end 50 af bispedømmets kirker og kapeller var fuldstændig ødelagt og 36 kirker

↑
I det ydre står St. Hedwigs-Dom nu atter i sin førkrigsskikkelse - det varer dog endnu nogen tid, før kirkens indre er fuldført

↓
I det nyopførte Hansakvarter er der rejst en St. Ansgars kirke i moderne stil

katolsk fortid. Berlin ejer heller ingen århundredgammel katolsk tradition. Det er en moderne smeltedigel, hvor alt har sit særlige præg. Men det er en situation, som det religiøse liv drager nytte af. Kun ca. ti procent af byens tre millioner indbyggere er katolikker, men det er ti procent, der lever deres tro, måske mere end noget andet sted. — Berlin er utvivlsomt den by i Tyskland, der har det største antal aktive katolikker!

Har det måske sin forklaring deri, at Berlins katolikker lever i skæringspunktet mellem de åndelige, kulturelle og — i de seneste år tillige — religiøse brydninger mellem øst og vest? Den gamle katolske tradition i det såkaldte Mark-Brandenburg område gik under i trossplittelsens storme ved reformationen, men endnu den dag idag vidner de store domkirker i Brandenburg, Havelberg og Fürstenwalde samt et antal herlige kirker om, hvorledes

og kapeller meget stærkt beskadiget.

Med en beundringsværdig optimisme tog den daværende biskop, von Preysing, fat på at rydde op i kirkeruinerne samtidig med, at han søgte at rydde op i efterkrigstidens åndelige ruinhob, og sammen med sine katolske berlinere rejste han på ruinerne af »det tusindårige rige«s hovedstad ikke blot nye kirker, men lagde tillige også sten på sten til et nyt kirkeligt liv. Og da Pius XII i februar 1946 kårede nye kardinaler, honorerede han da også berlinerbispens indsats og fortjeneste med kardinalpurpuren og gav dermed samtidigt hele det tyske folk en opmuntring.

Og det gik langsomt fremad, også for bispedømmet Berlin. Det tæller idag påny 336 kirker og kapeller, hvoraf 150 ligger i Vestsektoren, medens 57 ligger i Østsektoren og 129 i Østzonen.

I 1956 talte bispedømmet Berlin

sammenlagt 605.000 katolikker, af hvilke 44% er bosiddende i Vest-Berlin, 23% i Østsektoren, medens de resterende 33% lever spredt over hele Østzonens diasporaområde. 386 præster virker i 229 sogne og sjælesorgsstationer, heraf 74 i Vest-Berlin, 38 i Øst-Berlin og 127 i det øvrige bispedømmeområde.

For et par år siden fik berlinerbispedømmet sit femte overhovede, da biskop, dr. Julius Döpfner fra Würzburg måtte forlægge sin residens til den gamle tyske righovedstad, og den betydning, som man i Rom tillægger berlinerbispesædet, fremgår tydeligt deraf, at den nye pave i sit første konsistorium kaldte Berlins biskop til kardinalkollegiet.

Sjælesorgsarbejdet i Berlin er ikke blevet lettere med årene — tværtimod er der så at sige for hver dag, der er (sluttes på bagsiden)

I korte træk —

Kardinal Tisserant, der er dekan for det Hellige Kollegium og tillige beklæder posten som sekretær for kongregationen for Østkirken, er rejst til Ætiopien, hvor han i Asmara skal indvie et nyt præsteseminarium for den ætiopiske ritus. Kardinalen vil under opholdet i Ætiopien aflægge besøg hos kejser Haile Selassie. (KNA)

Salesianernes Don Bosco-pressapostolat i Tokio har udsendt de to første bind af en katolsk folke-encyklopædi med titlen »Jeg ved — jeg tror«. Det drejer sig om de to første bind af en samlet fremstilling af troslæren. (KNA)

Den tidligere tyske rigskansler Franz von Papen har aflagt besøg hos Pave Johannes XXIII, hvem han kender fra den tid, da paven var apostolisk delegat i Tyrkiet samtidig med at von Papen var tysk gesandt i Ankara. (KNA)

Førstesekretæren ved det koreanske gesandtskab ved den italienske regering, Jo Wu Suk, er blevet døbt, konfirmeret og har modtaget sin første kommunion i kapellet i Propaganda Fide-kollegiet i Rom. (KNA)

De hjemløse apostel i Paris, abbé Pierre, opholder sig for øjeblikket i Indien, hvor han bl. a. har aflagt besøg hos den indiske ministerpræsident Nehru i Ny Delhi. (KNA)

Den nordamerikanske assumptionistpater F. Dion, der skal overtage posten som sjælesørger for katolikkerne ved den amerikanske ambassade i Moskva, er ankommet til den sovjet-russiske hovedstad. (KNA)

Ifølge den ungarske katolske presse-tjeneste »Magyar Kurir« er den ungarske bispekonferences leder, ærkebiskop Groesz af Kalosza, blevet indlagt på et hospital i Budapest. Meddelelsen indeholder ingen oplysninger om ærkebiskoppens sygdom. (KNA)

Prinsesse Maria af Frankrig blev sidste tirsdag døbt i det ærkebiskopelige palæ i Paris. Dåben foretoges af Paris' ærkebiskop, kardinal Fellin, og hertugen af Württemberg samt grevinden af Paris stod fadder. (KNA)

Pave Johannes XXIII modtog i sidste uge bl. a. den italienske cykleverdensmester Baldini og hans kolleger i audiens. (KNA)

ORIENTERING

Vanskeligheder mellem stat og kirke i Portugal

I en tale ved en kongres for Portugals eneste politiske parti, den Nationale Union, skabte præsident Salazar i december sidste år en vis sensation ved for første gang offentligt at rette beskyldninger mod en del af landets katolikker for at ødelægge enheden i partiet. Denne indstilling samt den form, som oppositionen har fået siden sidste valg, har — udtalte Salazar — forøget katolikkerne med modstanderne af religionsfriheden og den katolske opfattelse af mennesket. Han erklærede endvidere, at denne indstilling var ensbetydende med et forbund med kommunisterne, og tilføjede, at »denne ejendommelige konstellation vel kunne risikere at få indflydelse på konkordatet«. Det var hans håb, at hierarkiet måtte kunne tale de pågældende katolikker til fornuft.

Præsident Salazar hentydede med disse udtalelser til en vis offentlig katolsk opinion, der bl. a. kom til orde før de sidste valg, hvor biskoppen af Porto, mgr. Gomez, havde stillet et spørgsmål angående regeringens politik og klart givet udtryk for mistillid over for statens kooperative virksomheder. Det er ligeledes en kendt sag, at patriarken af Lissabon, kardinal Cerejeira, omtrent samtidig havde mindet om, at kirken ikke er forbundet på nogen måde med den portugisiske stats politik.

Det katolske portugisiske dagblad »Novidades« replicerede et par dage efter præsidentens tale på de beskyldninger, som talen indeholdt, og fremhævede, at hverken hierarkiet eller den Katolske Aktion i Portugal driver politisk virksomhed og på ingen måde rækker kommunisterne i landet hånden. Men samtidig erindrede »Novidades« om, at katolikkerne i deres egen-skab af portugisiske statsborgere har ret til at have deres personlige mening om den politik, der føres i landet, og at handle derefter. »Kirken respekterer katolikernes politiske frihed, men griber ikke ind, undtagen når deres opførsel er til skade for den katolske læres eller morals principper,« skriver bladet. »Kirken fordømmer enhver forbindelse med kommunismen og følgelig også enhver verdsliggørelse, som har til hensigt at organisere det sociale og politiske liv i modstrid med de kristne principper,« sluttede »Novidades«.

Den meningsudveksling mellem stat og kirke i Portugal, som tog sin begyndelse med præsident Salazars angreb på hierarkiet ved partikongressen i december sidste år, er fortsat i de mellemtiliggende uger. I en radiotale midt i januar erklærede patriarken af Lissabon, kardinal Cerejeira, at de stridsspørgsmål, der stod til diskussion, alle ville kunne løses ad de i konkordatet fastsatte veje. »Vi har brug for orden og social fred,« erklærede kardinalen og tilføjede, at statens rettigheder selvsagt må anerkendes. Men »der er spørgsmål, der på een gang vedrører både stat og kirke, som f. eks. opdragelses- og familieproble-

mer«, af den grund må man imidlertid ikke lade sig forlede til at forveksle kirkens apostolat med politisk handling og mene, at disse to ting er eet og samme.

Præsident Salazar havde rettet angreb mod en vis kreds af katolikker-nes aktivitet samt givet udtryk for, at katolikkerne i Portugal kun kan virke politisk inden for den Nationale Unions — hvilket vil sige Salazars stats-partis rammer. Endvidere havde Salazar ved samme lejlighed afvist kritik fra katolsk side vedrørende politiske tilstande i Portugal. Blandt »kritikerne« var også biskoppen af Porto, mgr. Ferreira Gomez, der i en skrivelse til

Salazar havde henledt opmærksomheden på visse sociale misforhold samt begrebet strejkeret, der er et ukendt fænomen i Portugal. Endelig havde biskop Gomez også taget til orde mod visse, meget grelle sociale klasseforskelligheder i befolkningen.

Den politiske uro i Portugal opstod umiddelbart efter præsidentskabsvalget 8. juni i fjor, hvor oppositionskandidaten, general Delgado, opnåede en fjerdedel af samtlige afgivne stemmer, og har været ved siden da, med det resultat, at general Delgado i begyndelsen af januar i år måtte søge tilflugt i den brasilianske ambassade i

Lissabon. Det kommer med mellemrum til visse politiske udladninger, som Salazar forklarer med »kommunistisk fjernstyring«. Der synes imidlertid især inden for den yngre generation — trods statscensur og begrænsningsforanstaltninger — at være en tiltagende tendens til at skærpe kravet om yderligere demokratisering inden for det offentlige liv, og pressen ytrer sig med usædvanlig frimodighed om ungdommens sociale spørgsmål og problemer samt om opdragelses- og familieproblemer.

Til trods for at omkring 95 procent af landets 8,5 millioner indbyggere er katolikker, kan man dog ingeniende anvende betegnelsen »en katolsk stat« på Portugal. Endnu så sent som i begyndelsen af indeværende århundrede herskede der kirkefølgelse i Portugal, og det var faktisk først ved Maria-åbenbaringerne i Fatima i 1917, at der satte en religiøs genopvækkelse ind. Forbindelserne med Vatikanet — der var blevet afbrudt — blev genoptaget, men først i 1940 blev der sluttet et konkordat mellem den Hellige Stol og Portugal. Dettes betydning ligger i, at der dermed på den ene side er blevet trukket en klar skillelinie mellem kirken og statens områder og på den anden side er fastlagt linier for et samarbejde parterne imellem til gavn for den portugisiske befolkning, især vedrørende opdragelses- og familiespørgsmål. Staten yder — i modsætning til hvad det ofte påstås — ikke støtte til kirken i Portugal, men yder visse subventioner til oversøiske missioner. Derimod har der i en årrække eksisteret divergenser mellem stat og kirke med hensyn til sjælesorgen inden for hæren, og Portugal er stadig det eneste vesteuropæiske land, hvor der ikke findes militærsjælesorg. Det er ikke så længe siden, at kardinal Cerejeira klart gav udtryk for, at den katolske kirke i Portugal var taknemmelig for de fredelige arbejdsforhold og den religiøse frihed, der hersker i landet. Dette er dog ikke ensbetydende med, at kirken i Portugal helt og fuldt går ind for den nuværende regering Salazar eller identificerer sig med dennes politik.

»Det drejer sig her ikke om et problem vedrørende tros lære eller moral,« udtalte kardinalen. »Politik overlades til den enkelte statsborgers egen samvittighedsafgørelse. Kirkens arbejde ligger hinsides regeringens, partiernes og organisationernes politiske område.«

Kort efter kardinalens radiotale trådte det portugisiske episkopat sammen til en drøftelse af situationen, og resultatet af denne drøftelse foreligger nu i form af et fælles hyrdebrev. Hyrdebrevet er — i lighed med kardinalens radiotale — et forsvar for den Katolske Aktion i Portugal mod præsident Salazars angreb. Biskopperne erindrer om, at kirkens sendelse udelukkende er af åndelig art, men de fremhæver samtidig, at enhver katolik har frihed til på eget ansvar at træffe sine afgørelser angående politiske og sociale forhold. Iøvrigt er Ka-

tolsk Aktion idag en livsbetingelse for kirken, men en sådan organisation må ikke forveksles med et politisk parti og dens handlinger ikke sammenlignes med politisk aktion.

Det skal ikke skjules, at der blandt Portugals katolikker hersker delvis utilfredshed med regeringspartiets po-

litik. Ikke blot biskop Gomez fra Oporto, men også ledende lægfolk, deriblandt et medlem af den katolske studenterfraktion, har for nylig offentligt kritiseret undertrykkelsen af strejkeretten samt den fri partidannelse og henvist til eksisterende sociale misforhold i landet. (KNA)

Alle vore grammofonplader til 78 omdr. nedsættes i februar måned til halv pris

Benediktinerklostret i En Calcat

Plader fra Påskenattens liturgi ..... à før kr. 13.00 nu 6.50
Plader med brudstykker af messen ..... » » » 11.00 » 5.50

Benediktinerklostret i Solesmes

Ni forskellige plader med hymner og forskelligt fra liturgien ..... » » » 12.00 » 6.00

Benediktinerklostret i Montserrat

Seks forskellige plader med gregoriansk sang fra det berømte spanske kloster ..... » » » 11.00 » 5.50

Katedralen i Dijon

Fire plader med flerstemmigt kirkekor ..... » » » 9.20 » 4.60

Katedralen i Monaco

Tre plader med flerstemmigt kirkekor ..... » » » 13.00 » 6.50

Franciskanerklostret i Assisi

Fem plader med flerstemmige sange og hymner ..... » » » 12.00 » 6.00

Katedralen i Regensburg

Pergolesi »Stabat mater« i tre sammenhængende pl. » » » 8.00 » 4.00
To forskellige plader med flerstemmigt kor ..... » » » 8.00 » 4.00

Det Sixtinske Kapel i Vatikanet

To plader med flerstemmigt kor ..... » » » 12.00 » 6.00

Peterskirken

To sammenhængende plader med flerstemmigt kor » » » 12.00 » 6.00

Benediktinerklostret i Montserrat

Ni plader med flerstemmigt kor ..... » » » 13.00 » 6.50

Katedralen i Sevilla

Eslave »Miserere« i fire sammenhængende plader ... » » » 8.00 » 4.00

Johan Sebastian Bach

Atten forskellige orgelstykker, spillet af Helmut Walcha på Cappels Schnitger-orgel samt kanta-ter og motetter. Udvidet spilletid ..... » » » 16.10 » 8.05
Fem plader med kantater, cello og orgel ..... » » » 8.65 » 4.30

Buxtehude

Missa brevis. Dir. Mogens Wöldike. To sammenh. pl. » » » 8.65 » 4.30

Palestrina

Stabat mater. 2 sammenh. plader ..... » » » 13.00 » 6.50
Missa del Papa Marcello ..... » » » 13.00 » 6.50

SANKT ANSGARS BOGHANDEL
BREDGADE 67 · KØBENHAVN · PALÆ 4777

Lærerens Bog til den nye katekismus

I forbindelse med den nye katekismus er der til lærerens brug fremstillet eksemplarer i trebinds-udgaven med gennemskudte hvide blade til notater.

Pris pr. sæt kr. 15,00.

SANKT ANSGARS FORLAG

Abbé Pierre - „Speck-pateren“ Pater Pire

Disse navne danner en treklang af kristen heroisme, betingelsesløs hengivelse i Guds vilje og absolut, selvopofrende næstekærlighed, der nok kan få selv den sløveste velfærds-dansker til at lytte. — Og der blev lyttet ved Aalborg menigheds familieaften den 12. jan., hvor pastor J. O. Ballin O.P. talte om disse tre giganter i det karitative arbejde. Abbé Pierre vil vel være de fleste danske katolikker bekendt fra pressen og fra hans besøg i København, og pater Ballin ofrede da også det meste af aftenen på denne betagende personlighed. Vi fik et le-

vende indtryk af den lille franske præsts fantastiske arbejde for hjemløse og ulykkelige i Paris. Men ikke mindre interessant var det at høre om »Speck-pateren«, Werenfried von Straaten, den hollandske præmonstratenser, der først tog sig af de nødstedte præster i Østzonen og senere udvidede sit arbejde til Østeuropa, bl. a. Ungarn. Hans sidste initiativ er »Byggeordenen«, som vil være Ugebladets læsere bekendt fra tidligere artikler. Også danske katolikker har jo deltaget i dette apostolat. Den sidste af aftenens »tre stores«, pater Pire, er jo den mest aktuelle, og det var meget velkomment at få kendskabet til denne højtfortjente nobelpristager uddybet og levendegjort.

Knud Aage Nielsen.

Aarhus

Gør Deres indkøb hos

J. Hass

FRUGT - GRØNT - BLOMSTER
THORVALDSENSGADE 17

Telefon 28 7 16

Leverandør til de katolske Institutioner

Et Hjem paa Rejsen

Tlf.
24122

MISSIONSHOTELLET ANSGAR

AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS

Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77
Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88

VEJRIET
Vesterbo

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

Støt annoncørerne

V. Svenstrup . Telefon 21557
Aut. Elektro-Instaljør . Ladestation

Hans Brogeeg. 4 . Tietgenspl.
Lav. til Sct. Josephs Hospital

Katolske Begravelser - Ring til 22000

H. J. Madsens Begravelsesforretning
Jægergaardsgade 17-19 - Aarhus

Reserveret

Kød- flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43867

Næstved

Støt annoncørerne

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349
Lev. til kat. Menighed

Reserveret

Arndt Nielsen Ure og Optik,
Jernbanegade 2 . Telf. 543

Lev. til de kat. Institutioner

K. Blum Hansen Boghandel

Telefon 2525
(2 Ledninger)

Gulvtæpper . Linoleum . Tapeter . Malervarer

Claudi Hansens Eftf.
Jernbanegade 3 . Tlf. 60

Leverandør til de katolske Institutioner

A. & P. G. Vintersborg Snedker & Tømrermester

Lindebjerggårdsvej . Telf. 1628 & 818
Leverandør til de kat. Institutioner

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 . Tlf. 158

Lev. til Sct. Elisabeths Hospital

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidedatallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Febr.

1. S. *) Sexagesima. — I dag højtideligholdes:
(hvid) *ST. ANSGAR, Bispedømmets og Domkirkens Værnehelgen* (821—87); 2. bøn: Sexagesima (106); alm. præf. (525).
2. M. *Jomfru Mariæ Renselse* (816) (hvid) (821—87); Jesu Fødsels præf. (514).
3. Ti.**) *ST. ANSGAR, Bispedømmets og Domkirkens Værnehelgen* (821—87); alm. præf. (525).
4. O. *St. Andreas Corsinus* (825); (hvid) alm. præf. (525). — Ihukommelsen af oktaven bortfalder saavel i dag som de følgende dage.
5. T. *St. Agathe* (826); alm. præf. (rød) (525).
6. F. *St. Titus* (828); 2. bøn: *St. Dorothea* ([61]); alm. præf. (hvid) (525).
7. L. *St. Romualdus* (828); alm. (hvid) præf. (525).
8. S. *Quinquagesima.* — I Højmessen: *Kyndelmisse.*

*) Søndag den 1. Febr. afholdes *Kollekt for St. Ansgarius-Bonifacius-Foreningen*, den danske katolske kirkesag.

**) Tirsdag den 3. Febr. meddeles *St. Blasius-Velsignelse*; se Messebogen under samme dato.

Immaculata-Kongregationen

Aftenafdelingens møde udsættes til tirsdag den 10. februar.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristnes sammenslutning med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KJÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 8186

Ekspedition og kassererkontor:

A. Prüser, Sct. Annæ plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9—16, lørdag kl. 9—12).
Post-Giro nr. 57042.

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965.

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Leder, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Kalenderen 1959

Udgivet af Ansgariusforeningen, fås hos de katolske boghandlere samt ved kirkerne. — Pris 1 kr. (plus porto, hvis kalenderen ønskes tilsendt).

Academicum Catholicum

Søndag d. 1. februar kl. 9: Pater Vagn Hansen O.P. læser AC-messe med prædiken i Klosterkirken på Jagtvejen. Efter messen kan spises medbragt morgenmad i Newmanstuen.

Tirsdag d. 2. februar kl. 20: Katolsk Filosofikum.

Onsdag d. 4. februar kl. 20 præc.: Docent, fil. dr. Erik Cinthio, Lund, taler over emnet: Fra sakramental til subjektiv tænkning — den middelalderlige kunst som udtryk for det personlige gudsforhold. Foredraget illustreres af lysbilleder.

Sted: Stenosgade 4.

Gæstebilletter à 1 kr. fås ved indgangen.

Tirsdag den 3. februar ses vi i den store sal i Stenosgade, hvor fru Maria Crone, velkendt fra radioen og fra foredrag andre steder, vil fortælle om Østrig, i særdeleshed om Wien og om højtidene i Østrig. Fru Crones viden er stor og hendes måde at tale på så charmerende, at hun altid fængsler sit publikum og er vant til at se fulde huse. Indtægten går til det dejlige feriehus i Fredensborg, der modtager gæster til så eventyrlig lav en pris, at pengehjælp behøves, og enhver katolik er jo velkommen deroppe i sæsonen. *Verner Stabell.*

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

Lærerinde eller lærer søges

Sankt Josefs mellem- og realskole, Roskilde, søger en katolsk lærerinde eller lærer pr. 1. august. Fagkredsen kan der tales om. Også mulighed for nedsat timetal til studerende el. lign. Ansøgning, evt. personlig henvendelse, til skolebestyrerinden.

Til Sct. Laurentii skole, Roskilde, søges pr. 1. august årsvikar p. gr. af årskursus.

Tirsdag den 3. februar kl. 20 i St. Knuds skoles festsal, Stenosgade 4

Foredrag:

TIL WIEN

MED FRU MARIA CRONE

Billetter à 2 kr. fås på kirkens kontor og hos portneren

9. og 10. Romafærd

København—Rom—Assisi,

31. maj til 16. juni (17 dage) kr. 725. - 5. juli til 22. juli (18 dage) kr. 770. Prisen dækker rejsen incl. sove- eller liggevogn, kost og logi i gode pensioner og privatbus Rom—Assisi. Turene egner sig især for yngre, eneriske mennesker. — Program fra

Paul d'Auchamp,
præst, Åkirkeby.

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Klicheer i fineste Udførelse

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Husk på breve
NIELS STENSEN-
MÆRKATERNE!

Fås i St. Annæ
præstegård på
Amager
(Tlf. AM 3202)

MUNKE MØLLES GLUTEN

<p>KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg Amagerbrogade 212 A Telefon Amager 6390 Robert Hansen Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>ROMAN KUSIER Murermester Telf. Nivå 150 Udfører arbejde ved Sct. Joseph Søstrenes Rekreationshjem</p>	<p>KJBK Aktieselskabet Københavns Brændsels Kompagni Nørregade 15 C. 9270</p>
<p>Reserveret</p>	<p>L. F. Nielsen SNEDKERMESTER LINDHOLMSVEJ 36 Telefon Damss 2043 Udlærer Arbejdet for de katolske Institutioner</p>	<p>FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET Skjold Amaliegade 27, Tlf.: Central 799 København K Teleg.adr.: Forskjold</p>
<p style="text-align: center;"> HANDELSBANKEN <i>- den moderne bank med de gode traditioner</i> </p>		<p>G. Garth-Grüner Landsretssagfører Bredgade 25, Tlf. Minerva *408</p>
<p>Odense</p>	<p>Horsens</p>	<p>Kolding</p>
<p>SophusLarsen & Søn 1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød Albanigade 39 . Telefon 4895 Lev. til Sct. Josephs Hospital</p>	<p>Edvard Petersen Kul . koks . brændselolier HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88 Leverandør til de katolske institutioner</p>	<p>Støt annoncørerne</p>
<p style="text-align: center;">Vejle</p>		
<p> HENRIKSEN Raadhustorvet Leverandør til Sct Maria Hospital</p>	<p>Hvidehus Boglade Kai Jensen & Poul C. Thim Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360 ... Bogladen med de mange Bøger</p>	<p>A-S P. C. NIELSEN Vejle Mineralvandsfabrik Telefon 121, 205 Leverandør til de katolske Institutioner</p>

Begivenhedsrig søndag i Rom:

PAVEN INDKALDER ØKUMENISK KONCILIUM

URBI ET ORBI

På festen for Pauli Omvendelse — søndag 25. januar — bebudede Pave Johannes XXIII tre betydningsfulde forestående begivenheder for den katolske kirke: indkaldelse af en diocesanynode for bispedømmet Rom — med det formål at intensivere sjælesorgsarbejdet i den evige stad, indkaldelse af et økumenisk koncilium for hele verdenskirken samt promulgationen af den orientalske kirkeret (der er umiddelbart forestående) og en revision af den almindelige kirkeret, *Codex juris canonici*.

Formålet med det økumeniske koncilium skal — ifølge Pavens ønske — ikke blot være at tjene til opbyggelse for de kristne folk, men tillige også at virke tilskyndende for de kristne samfund, der står udenfor den katolske kirke, til i fællesskab at søge frem til et grundlag for at vende tilbage til enheden indenfor kirken (KNA).

Konsekvenserne af Mikoyans bekendelser

Vatikanets radio tog i sidste uge i en betragtnings stilling til den bekendelse til gudløsheden, som den sovjet-russiske viceministerpræsident Mikoyan havde aflagt i et fjernsynsinterview under opholdet i Amerika. Denne bekendelse til gudløsheden, hedder det i Vatikanerradioens udsendelse, forklarer bedre end alt andet den rolle, som Mikoyan spillede ved nedslagtingerne i hans armenske hjemstavn, i Ukraine og i Ungarn. Troen på Gud er et holværk mod enhver form for vilkårlighed, medens gudløshed kun

fører til ren og skær magtopfattelse, til frihedstrussel og til angst.

Verden må vide at drage konsekvenserne af denne Mikoyans bekendelse til gudløsheden og dens konsekvenser, erklærer Radio Vaticana. Den må mane nationerne til forsigtighed ved enhver forhandling med mennesker, der betegner troen på Gud som en overtro fra fortiden. (KNA)

„Mere og mere påkrævet for den menneskelige samvittighed“

„Pax Christi“ om atomstop og afrustning

Generalrådet for den Internationale Katolske Fredsbewægelse, »Pax Christi«, udsendte i sidste uge i Strassbourg en officiel erklæring med henblik på spørgsmålene vedrørende indstilling af atombombeforsøgene, den kontrollerede afrustning samt forbudet mod anvendelse af atomvåben. Generalrådet henstiller indtrængende til de ansvarlige statsmænd, at de gør alt, hvad der står i deres magt, for at fremme en konkret og effektiv overenskomst vedrørende den øjeblikkelige indstilling af atomforsøgene, om absolut forbud mod anvendelse af atomvåben samt om en almen afrustning. Overenskomsten må underkastes de Forenede Nationers kontrol. Det hedder i erklæringen, at den offentlige mening svæver mellem håbet fra atomeksperternes overenskomst i Genève og frygten for at denne overenskomst ikke skal finde sin afgørelse ved politikernes medvirken. En sådan overenskomst er efterhånden blevet »mere og mere påkrævet for den menneskelige samvittighed«. »Pax Christi« henviser udtrykkeligt til pavernes udtalelser vedrørende disse spørgsmål og understreger, at denne erklæring ikke må betragtes som en ensidig politisk udtalelse; de, der gør dette, gør sig skyldige i en falsk interpretation, som organisationen på forhånd må misbillige. (KNA)

„Osservatore Romano“ advarer mod ungdomsfestivalen i Wien

I anledning af den forestående internationale ungdomsfestival i Wien nu til sommer skriver »Osservatore Romano«, at disse festspil udelukkende tjener det formål at overbevise verdens ungdom om »Østblokkens fredelige hensigter og at fremstille vesten som krigsophidser og undertrykker. Bladet skriver endvidere, at de, der deltager i festspillene i den hensigt dermed at komme i kontakt med ungdommen bag jerntæppet, selv om de er klar over festspillenes kommunistiske karakter, hengiver sig til falske illusioner. De unge, der kommer fra øststaterne, bliver på forhånd sigtet og udvalgt, og »kun de, som er helt partitro, vil få lov at deltage«. Festspillene er et våben i den kolde krig; tjeneste, de er et middel til at vinde ungdommen i udviklingsårene for de kommunistiske ideer. (KNA)

Invitationerne til den eukaristiske verdenskongres kom retur!

Ærkebiskoppen af München-Freising, kardinal Wendel, har udsendt indbydelse til samtlige ærkebiskopper og biskopper over hele kloden til deltagelse i den forestående eukaristiske verdenskongres i München 1960. Kardinalen henviser i sin indbydelse til, at afdøde Pave Pius XII allerede ved kongressen i Rio i 1955 havde valgt München til stedet for den næste — 37. — eukaristiske verdenskongres, og at den nye pave har godkendt og bekræftet denne afgørelse. En del af indbydelseerne, der var sendt til biskopperne i Østeuropa, er kommet retur til verdenskongressens kontor i München med påskrift om, at de ikke kunne postbesørges. (KNA)

Lysere situation for de katolske skoler i England?

Den britiske regering agter inderlænge at indbyde repræsentanter for de konfessionelle skoler i England samt oppositionen til en drøftelse om privatskolernes økonomiske problemer. Der udsendtes i begyndelsen af december en hvidbog indeholdende forslag til opførelse af skoler i den kommende femårsperiode til et samlet beløb på omkring 300 millioner pund. Regeringen erkender, at de konfessionelle skoler må have en vis støtte til opførelsen af skoler, dersom de skal være i stand til at opfylde alle de moderne krav. (KNA)

BERLIN -

(sluttet fra midtersider)

gæet, kommet nye problemer til. Det herskende regimes materialistiske ideologi i Østtyskland, magthavernes forsøg på at indskrænke det religiøse liv til udelukkende at udfolde sig indenfor kirkens fire vægge, har selvsagt virket meget hæmmende på bispedømmets udvikling og tvinger kirken til hele tiden at være i kampstilling. Denne kamp har hidindtil kostet 50.000 sjæle, og den raser fortsat. Men de, der holder ud i denne daglige kamp, de bliver til gengæld også fastere og mere stabile i troen, og de kunne tjene mange kristne i den »fri verden« til eksempel på, hvordan nutidskristne burde være.

Genopførelsen og nybygningen af kirker og katolske privatskoler er et opmuntrende træk i billedet af bispedømmet Berlin idag. Også genopførelsen af St. Hedwigs Dom — der er blevet et slags bindeled i samvirket mellem katolikkerne i Øst- og Vest-Berlin — gør stadige fremskridt. Idag ligger biskoppens residens samt det biskoppelige ordinariat i Vest-Berlin, men hans virke ligger først og fremmest i Østzonen... C. D.

Katolsk Ugeblad

107. ÅRGANG

8. FEBRUAR 1959

NR. 6

VED FASTETIDENS BEGYNDELSE

Sådan er Lourdes –
Fastebestemmelser 1959
Den ny bibelhistorie
De økumeniske koncilier
Grønlandsskibets
undergang

„Herre, lad nu din tjener drage bort
i fred, som du har sagt; for mine øjne
har set din frelse, som du har beredt
for alle folkeslag: lyset til hednin-
gernes oplysning og dit folk Isra-
els hæder“

SIMEONS LOVSANG —
KYNDELMISSE

Den hellige Simeon (Katedralen i Chartres)

Korsets hemmelighed og korsets kraft

»Kom, nu drager vi op til Jerusalem,« siger kirken til os på søndag Quinquagesima. Det er en opfordring til os om sammen med den at begive os ud på korsvejen, den korsvej, der skal være vor påskeforberedelse — spørgsmålet er så blot, om vore hjerter er mere åbne end tilfældet var for apostlenes vedkommende!

Adskillige gange siger Vor Herre til apostlene: »Kom, nu drager vi til Jerusalem.« Der skal han lide meget, han skal blive slået ihjel og på den tredje dag skal han igen opstå. Men de faldede ikke noget af det. Det var dunkel tale for dem, og de forstod ikke spor af, hvad han sagde. De

På hin tid samlede Jesus de tolv om sig og sagde til dem: »Se, nu drager vi op til Jerusalem, og nu skal alt det, som står skrevet hos profeterne om menneskens søn, gå i opfyldelse: han skal overgives til hedningerne, gøres nar af, forhånes og spyttedes, og de skal piske ham og slå ham ihjel — og på tredjedagen skal han opstå«. Men de faldede ikke noget af det, det var dunkel tale for dem, og de begreb ikke, hvad der blev sagt.

Så hændte det, da han nærmede sig til Jeriko, at der sad en blind ved vejen og tiggede; da han hørte, at en hel skare kom forbi, spurgte han, hvad der var på færde. De sagde til ham: »Det er Jesus fra Nazareth, som går forbi«. Så gav han sig til at råbe med disse ord: »Jesus, Davids søn, forbarm dig over mig!«. De, som gik foran, kyste ad ham, at han skulle tie stille, men han skreg bare så meget højere: »Davids søn, forbarm dig over mig!«

Så standsede Jesus og befalede, at han skulle bringes til ham; og da han var kommet derhen, spurgte han ham: »Hvad er det så, du vil have, at jeg skal gøre for dig?« Han svarede: »Herre, at jeg igen må få lov at se!« Og Jesus sagde til ham: »Se op — din tro har frelst dig!« Og flux fik han sit syn igen, og han fulgte så med ham og prisede Gud — og hele folket priste Gud, da de så det.

LUKAS 18, 31—43, gengivet
efter Peter Schindler
»Dette hellige evangelium«

drømte om hans rige, således som de foregøglede sig, at det skulle forme sig, medens han selv talte om døden. De så for sig hans ophøjede trone, medens han talte om korset. Han hentydede til graven, medens de troede på tidens fylde!

Og i hjælpeløs troskyldighed siger Petrus: »Gud vil bevare dig, Herre — det skal aldrig ske med dig«. Men hverken troskyldighed eller modstand skulle være i stand til at standse udviklingens gang: »Kom, nu drager vi op til Jerusalem, og der skal alt det gå i opfyldelse, som profeterne har skrevet om menneskesønnen.«

Men hvad står der da egentlig hos profeterne om ham? »Han er en orm og intet menneske, til spot for mængden og til foragt for folket«. Hjælper dette profetens budskab os måske på nogensomhelst måde til bedre at fatte, hvad det var, der skete? Næppe. I hvert fald hjælper det os ikke til bedre at forstå. Vi gribes stadig af gru ved tanken om den lidende Guds søn, selv om hans smertensvej havde været forud kendt i århundreder. Vi fatter slet ikke, at forløsningens vej nødvendigvis måtte føre via Kalvariebjerget. Vi forstår intet af alt dette — vi fatter ikke, hvad der egentlig var meningen dermed. Og endnu mindre forstår vi, at også vi skal drages med ind i Kristi lidelse. »Den, der vil være min discipel, han tage sit kors på sig og følge mig efter.«

Nej, profetens ord hjælper os så sandelig ikke til bedre at forstå det hele. Men vor tro siger disse ord alt. De siger nemlig: at Kristi lidelse ikke var et sammenspil af en ond skæbnes tilfældigheder, ej heller følgen af en uhyggelig katastrofe, af gudløshedens umættelige had. De siger, at det, der skete, var et udslag af Guds uudgrundelige visdom, med andre ord: en almægtig, vis og guddommelig tilskikkelse. Og da det er Gud selv, der har hengivet sin søn, derfor bøjer vi os i støvet. Men — ærlig talt — det hjælper heller ikke til vor forståelse. Trods alt forekommer denne tale os nemlig dunkel. Men bag dette mørke skimter vor tro Guds lys. Og derfor kan vi trøstigt sige: det ske efter dit ord.

Alligevel vedbliver korset at være os en fortrydelse. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at lidelse lærer mennesket at bede. Men lidelse kan også føre til fortvivelse, med andre ord føre bort fra Gud. Under langfre-

dagens lidelse fornægtede Petrus sin herre og mester og i lidelsens stund stak apostlene halen mellem benene. I lidelsens øjeblik stod Vor Herre alene.

Men Jesus sagde til dem: Har I da aldrig læst i skriften, at den sten, som bygmestrene vragede, er blevet hjørnestenen? Den blev det ved Vor Herres mellemkomst og det er et vidunder i vore øjne.

Der sad en blind mand ved vejen. Jøderne havde deres hyre med at stille på ham, men han ville ikke tie stille. Og havde han fulgt deres påbud om at tie, så var han forblevet blind. Men han råbte blot højere og højere og det blev hans frelse. Hans blindhed vendtes til lys. »Bliv seende! Din tro har frelst dig«. Denne blinde mand er menneskeheden. Og Kristus er underret foran dens øjne — fordi han drog til Jerusalem, til lidelse, til korsets død. In cruce salus — i korset er vor frelse.

»Menneskesønnen skal blive udleveret til hedningerne, han skal blive bespottet, mishandlet og spyttet på. Og når de har pisket ham, vil de slå ham ihjel«. Vi fatter faktisk ikke denne faders rådslutning. Men vi bøjer os for den. Derimod spørger vi os: hvad var det, der bevirkede, at sønnen »blev lydige indtil døden, indtil døden på korset?« Var det frygt? Var det næsegrus underkastelse? Var det den uundgæelige skæbne? — Nej, det var *kærligheden*. Det var »en kærlighed, uden grænser, hvormed han har elsket os«, siger Efeserbrevet. Man bliver næsten bange for at udtale ordet kærlighed i denne sammenhæng. Der eksisterer nemlig idag næppe et ord, der er mere misbrugt end netop ordet kærlighed. Men ikke desto mindre er hellig kærlighed ensbetydende med offervilje og uselvished.

Det er denne kærlighed, som søndagens epistel lovsynger i så høje toner. Den er et Helligåndens vidunder, en ild med en tredobbelt flamme: Faders kærlighed til os, vor kærlighed til Faderen, vor kærlighed til vor medmennesker. Men det, som epistlen idag først og fremmest taler om, er den kærlighed, som lever i Kristus. Paulus udlægger for os Kristi forløsergerning. Ja, han giver den eneste sandsynlige forklaring, når han jubler: Det største er alligevel kærlighed! I sin tid havde verden alle mulige forestillinger om begrebet frelsen, (det har den jo for den sags skyld også idag og vil sandsynligvis vedblive at have det). Men frelsen har nu engang ene og alene sit udspring i den guddommelige kærlighed. Den hundredeårige Johannes' dybeste erkendelse var: »Gud er kærlighed«. Guds søn havde kun været i stand til at fuldføre Guds værk, fordi han var det samme som faderen, nemlig kærligheden. »Talte jeg end med menneskers og engles tungemål, så havde jeg dog alligevel ikke været nogen forløser.« Også profeterne ejede sprogets magt. Men de havde ikke den almægtige kærligheds styrke. Derfor kunne de ikke virke frelsen. »Og havde jeg al tro, så jeg kunne flytte bjerge«, så ville jeg have været så stor som Mo-

ses, som med hænder, løftede i bøn, kunne afgøre menneskers indbyrdes kamp. Men havde jeg ikke haft kærlighed, da havde jeg forgæves vandret her på denne jord. »Og uddelte jeg end alt, hvad jeg ejede, for at bespise de fattige«, da kunne der for den sags skyld lige så godt have været akkurat ligeså megen hykleri og selvglæde i mig som i det nittende århundredes »profeter«. De prædikede frihed, lighed og broderskab, men alligevel afstedkom de den franske revolution.

„Gud er kærlighed“

»Gud er kærlighed! Og hans søn er »hans herligheds afglans og hans væsens fylde! Det billede, som evangelisterne tegner af ham i niogfirsindstyve kapitler, er dette: »Kærlighed er tålmodig, er velvillig. Kærlighed misunder ikke, den handler ikke ubesindigt, den er ikke opblæst, den er ikke ærgerrig, den søger ikke sit eget, den oprirres ikke, den tænker ikke ondt, den glæder sig ikke ved uretfærdighed, men glæder sig ved sandhed. Den tåler alt, den tror alt, den håber alt, den udholder alt.«

Sandelig: det er det helt rigtige billede af Kristus. »I ham er kærligheden fuldkommen.«

Kristi »kærlighed hører aldrig op«. »Profetier skal ophøre, tungemål skal forstumme«. Profeternes bøger er for længst lukkede — kun overtroen varer ved. »Videnskab skal forgå, thi vi erkender delvis«. Hvad der eksisterede for tredive år siden, det er for længst gået af mode. Og hvad der er på mode idag, det er glemt om tredive år. Alting får en ende. Også indenfor kirken liv hersker forgængeligheden. Kirkestaten — vesterledens ældste rige — sank i grus. En overmåde rig periode på ordensliv fejedes bort og institutioner, der syntes skabt for evigheden, forsvandt i tidens dyb. Alt får en ende.

Men Kristi »kærlighed hører ikke op«. Den bærer os gennem storm og stille gennem nød og ulykke, i freddens og glædens tider, i oliebjergstunder og i lykkens højeste time.

Kristi »kærlighed hører aldrig op«, får aldrig ende. End ikke selv om man søger at fornægte den. Man bestrider denne Guds kærlighed, ja, man går endda så vidt, at man vil bestride muligheden af den. Da Kopernikus havde erkendt, hvor lille og ussel denne vor jord i virkeligheden er i forhold til solens og stjernernes vældige system, så spottede man og sagde, at Vor Herre da virkelig ikke kunne tænkes at

have noget tilovers for denne usle plet jord og dens mennesker. Det var en absurd tanke, at den uendelige Gud overhovedet skulle kunne tænkes at ville have noget tilovers for dette lille elendige fnug i verdensaltet. Og at Guds søn skulle være steget ned fra sin evigheds trone til disse atomatiserede mennesker på denne den mindste af planeterne — det ville jo være en ganske absurd tanke.

Men her gælder det igen: de forstod ikke, hvad han sagde. Hans tale var for dunkel for dem og de fattede ikke, hvad meningen med den egentlig var. I gradualet for idag — søndag Quinquagesima — bekender vi: »Du er Gud, den eneste, som gør undere. Du har givet din væld til kende for hedningerne«. Han har skabt os, ikke for vor egen skyld. Det er ham, ikke os selv, der har skabt os. Vi er hans folk og får på hans græsgang«. Du alene gør undere, kærlighedens undere. Derfor var det, at du drog ad vejen op til Jerusalem, derfor gik du over Kedron og op ad Kalvaria. Og derfor vover vi på langfredag at knæle ned foran dit kors og sige: Vi tilbeder dig og lovpriser dig, fordi du ved dit hellige kort har forløst verden. chs.

LOURDES -

som det i virkeligheden er

12. februar
slutter
jubilæumsåret
i Lourdes

Der er langt til Lourdes, 25—30 timers jernbanekørsel over Paris—Bordeaux eller Lyon—Toulouse tværs igennem hele Frankrig, helt ned til randen af Pyrenæerne, der danner grænsen til Spanien. Bjergene præger landskabets udseende, mægtige, skovklædte højedrag, der — det ene bag det andet — støder frem og går over i den frugtbare slette, som f. eks. i øst Pic de Ger, hvorfra man har en vidunderlig udsigt ud over hele egnen, og i vest bjergene ved Béout og Batsurguère samt Espélugues med klipperne ved Massabielle. Foran disse løber Gavefloden. Der kommer fra Vignemales og Mont Perdu's snedækte toppe og danner i dalkedlen ved Gavarnie et berømt, 450 meter højt vandfald lige før den optager bækkene fra Lavedans syv dale. For 120 år siden var Lourdes blot en flække med 3700 indbyggere, som fabrikerede lommetørklæder, og langs Alpacabækken klappede et halvt dusin møller. Idag er Lourdes en by på 13.000 sjæle, vel at mærke om vinteren. I den tid, hvor de store valfarter søger hertil, stiger tallet til mellem 90 og 100 tusinde, og i det nu forløbne jubilæumsår har tallet været helt usandsynligt.

Det, der gør dette sted til et valfarts-

← Dette er Lourdes —

sted, er imidlertid ikke blot mindet om, hvad der skete her for et århundrede siden. Lourdes er ikke noget mindesmærke eller et historisk museum, hvor man majsommeligt har samlet erindringer om noget, der engang »var« og stillet disse ting op til beskuelse — og som man efter at have set forlader med en flov smag i munden om, hvor brøstfældigt og for-gængeligt alt hvad menneskehænder har virket, nu engang er. Lourdes er ikke fortid, men nutid! Thi det, der skete her for hundrede år siden, det

FASTEBESTEMMELSER 1959

I den kommende fastetid begrænses fasten til askeonsdag og langfredag og abstinensen til askeonsdag såvel som samtlige årets fredage undtagen 25. december. Det bemærkes dog, at der desuden er faste- og abstinenspligt 7. december, dagen før Marias uplettede Undfangelse, samt — som forberedelse til julen — 23. december.

I fastetiden skal der i alle sognekirker så vidt muligt holdes særlige fasteandagter med prædiken over fundamentale trossandheder, og andagterne skal slutte med sakramental velsignelse.

Alle bør i fastetiden efter evne yde en skærv til kirkelige formål. Denne gave nedlægges i bøsser, som med påskriften *fasteløse* anbringes i alle kirker og kapeller. Beløbene indsendes til det biskoppelige kancelli umiddelbart efter fastetidens ophør.

I den lukkede tid fra askeonsdag til påskedag samt i adventstiden må højtidelige bryllupper (messebryllupper) ikke finde sted.

Modtagelsen af påskekomunionen finder sted i tidsrummet fra passionssøndag til Kristi himmelfartsdag; for katolikker, der bor særlig langt fra kirke, forlænges fristen til 2. pinsedag. De troende bør opfylde deres påskepligt i deres sognekirke; hvis de modtager påskekomunionen i en anden kirke, bør de give deres sognepræst underretning derom.

*

Sankt Ansgars kirke, den 1. februar 1959.

+ *H. Suhn*

Biskop

gentager sig atter og atter. Ganske vist sker her ingen åbenbaringer, men alt det, som jomfru Maria dengang talte om, der er blevet til virkelighed og er det den dag i dag.

Hun sagde, at man skulle rejse en helligdom her på stedet. Den står der. Hun forlangte, at man skulle komme i procession her til. Pilgrimmenes skarer er blevet større og større efterhånden som årene er gået, og en efter-procession, en lysprocession i Lourdes er en oplevelse, som ingen pilgrim nogensinde glemmer igen. Hun opfordrede til bøn. Her bliver bedt som intet andet sted, uafbrudt og uophørligt. Hun lod en kilde vælde frem af jorden og bød, at man skulle drikke af den og vaske sig i dens vand. Denne kilde rinder stadig. Og ingen forlader Lourdes uden at have drukket af dens vand. Og hvor mange syge har ikke badet i piscinerne — som i en nutidens Siloe — og hvor mange har ikke på mirakuløs måde genvundet legemlig sundhed og helse her eller i hvert fald hentet åndelig kraft og styrke til påny at bære et tungt kors med gudhengivenhed. Også »Kalvariebjerg« hører med til Lourdes. Der bliver nemlig ikke holdt højtidelige gudstjenester og processioner i Lourdes, her bliver ikke blot bedt, men her bliver også — lidt. Og kun den, der har set de endeløse rækker af sygevoogne og bærer på Esplanaden, eller som har talt med en af de syge

NOTER

Fastepredikener i København

Pastor Peter Schindler kommer i fastetiden til København og vil holde fastepredikener i flere københavnske kirker. Vi henviser til meddelelsen side 68.

ved grotten, kun den aner, at der eksisterer en virkelighed, der ligger hinsides alle materielle interesser og menneskelige alen. Den, der søger dette, han må gøre skridtet over den tærskel, der ikke blot rent geografisk, men også åndeligt og overnaturligt fører ind i en anden verden«. Og kun den, der har taget dette afgørende skridt, fortjener navnet »pilgrim«, kun den har nemlig oplevet Lourdes, som det i virkeligheden er ... E. S.

Søndag Quinquagesima

8. februar 1959

HERRE - AT JEG MÅ BLIVE SEENDE!

Ved vejen til Jeriko sidder der en blind stakkel og tigger. Penge er imidlertid ikke hovedsagen for ham — det er noget helt andet, han ønsker af Vor Herre: »Herre, at jeg må blive seende.« Og lad os være ærlige: er der ikke en masse mennesker, som har en hel del tilfælles med denne tigger? De sidder ved deres livs vejkant og strækker bedende hænderne frem om hjælp: Herre, lad mig blive seende. Nu tænker jeg ikke på de stakler, der savner det legemlige øjes lys. Mange af dem er endda helt tilfreds med deres skæbne, idet Gud Vor Herre som erstatning for tabet af øjets lys har ladet dem skue ind i Guds vidunderverden. Nej, jeg tænker her først og fremmest på de mange, som vel har deres øjes lys i behold, men alligevel sidder som blinde i mørke. Livet har lagt sig som et uigennemtrængeligt mørke om dem — det være sig, at deres tro har stillet dem så store gåder, som de ikke kan løse, at de er blevet hjemstøt af en frygtelig ulykke, som de ikke er i stand til at se meningen med eller at meningen med tilværelsen slet ikke er gået op for dem. De finder ikke svaret på det store spørgsmål: hvorfor, hvad er meningen med livet. De ser ikke Gud, de kan ikke finde ham. Og det er den største ulykke for dem, når sjælens øje, troen, blindes, når dette lys går ud. Og endnu værre er det, når de ikke har kraft til at råbe til den store undergører: Herre, hjælp mig, at jeg må blive seende!

Den hellige Lukas citerer i sit evangelium et ord af Vor Herre, som lyder således: »Øjet er lyset for dit legeme. Er dit øje ufordærvet, så er hele dit legeme oplyst.« Det samme gælder om sjælen! Er troens lys klar, brænder dets flamme støt og roligt, da er hele livet lyst. Men flakker dette lys, brænder det uklart, da er der mørke over hele livet. Derfor siger Herren til os: »Pas på, at det lys, som er i dig, ikke er mørke.« Og hvad det er, der giver dette lys næring, så at det kan brænde klart og roligt, det betror Paulus os i søndagens epistel, hvor han synger kærlighedens højsang. »Og havde jeg end tro, som kunne flytte bjerge, men havde ikke kærlighed, da var jeg intet.« Kærligheden vækker troen til live og driver mørket på flugt. Lad derfor vor daglige bøn være en bøn om forøget tro, en bøn om at Gud Vor Herre vil åbne vore øjne i rette tid, så at vi ikke løber livet hen i blinde og dermed ender i fordærvelse. »Herre, hjælp mig, at jeg må blive seende!« Sognepræsten.

GUDS ENGLE OG VI

Dybt grebne og rystede har alle danske dag efter dag med svindende håb fulgt efterretningerne fra de flyvere og søfolk, der forgæves har søgt efter overlevende fra den store skibskatastrofe i Nordatlanten. Under frygtelige omstændigheder synes næsten hundrede mennesker at have lidt døden på vej hjem til slægt og venner. Trøst kan vi tilskuere til katastrofen ikke tilbyde alle de, der personligt er ramt af ulykken. Guds veje er usporlige og det tilkommer ikke os mennesker at søge det usynlige spor. Blot ved vi, at det øde ishav med dets kulde og mørke ikke er unddraget det forsyn, hvis væsen er kærlighed. Også i dødens ensomhed på oceanet var hver enkelt i Guds kærlige hånd.

Hver dag har sine lidelser for utaligt flere mennesker end dem, katastrofen ramte. Men en ulykke af denne art kan vække selv de trægeste af os til forsidelse af vort medmenneskelige og kristne fællesskab. Vore tanker er af sig selv blevet bøn, som vor tanke om næsten altid burde være det. Vi er alle Gud en død skyldig, og måtte også vi, som ulykkens ofre, de døde som de efterladte, engang blive optaget i et bedende folks fællesskab. Disse landsmænds død vil længe kalde til bøn. De hvile i fred, hvor alle storme er stilnet.

Mennesket er blevet skabt som det sidste led i den synlige verden. Det skete med vilje og i et bestemt øjemed. Gud ville fuldende sit værk og krone det ved endnu engang at sammenfalle og gentage det hele. Vi består jo af et legeme og en sjæl. Vi har tilværelse, vi vokser, vi har følelser og sansernes brug. Ved vor sjæl står vi i forbindelse med englene, ved vore sanser med dyrene, ved vor vækst og udvikling med planterne og ved vor tilværelse med de anorganiske elementer i naturen. Således er der sammenhæng mellem mennesket og hele skabningen. Med englene i åndens verden ved sjælen, med den synlige verden ved legemet. Dette er ikke fantasi og indbildning, men i den grad virkelighed, at mennesket får del i alt godt eller ondt i de to skabte riger ved den indflydelse, som begge to udøver på det.

Den inderligste forbindelse består mellem os og englene, fordi den skal være i al evighed. Forbindelsen med de andre dele i den skabte verden er af en ringere art; den er kun forbigående og varer ikke længere end til døden. Forbindelsen med englene er også den stærkeste, fordi den ikke er passiv, men aktiv. Der består et gen-

sidigt samkvem, der er overensstemmelse og forståelse, således at mennesket til sidst ligner englene og får plads anvist i deres rækker. Indgår vi forbindelse med de gode engle, adlyder vi dem og kæmper vi sammen med dem, bliver vi gode. Sluttes vi os til de onde engle, bliver vi ligedannede med dem og onde. Dyden forskaffer os en plads blandt de gode engle, ondskab blandt de onde. De gode engle var og er og forbliver tro mod Gud i al evighed. Gør det samme! De onde gjorde oprør mod Gud, og nu forsøger de at få os med ind i deres oprør. Fly dem!

»Englene sendes ud af Gud til tjeneste og hjælp for dem, der skal arve frelsen.« De tjener, idet de oplyser vor forstand og sætter vor vilje i gang. Som tjenere af Guds Søn, der er verdens lys, oplyser englene menneskene ved, at de forkynder dem Guds mysterier og belærer dem og opmuntrer og formaner dem, således som ærkeenglen Gabriel gjorde, da han forkyndte Maria menneskevordelsens mysterium, forklarede hende, hvordan den skulle foregå, og opmuntrede hende til at være uden frygt.

(sluttes side 68)

ORIENTERING

DEN NY BIBELHISTORIE

Der er i disse dage gået meddelelse ud til vore katolske skoler, ordenshuse og præstegårde om, at man vil forsøge at udgive den nye *Bibelhistorie* inden sommerferien, såfremt der kan opnås et tilstrækkeligt antal forudbestillinger, der kan sikre det økonomiske grundlag. For dem, der ikke var til stede på religionslærermødet i efteråret, vil det sikkert være af interesse at høre lidt nærmere om, hvad krav, der må stilles til en moderne bibelhistorie for større børn, og hvordan man vil prøve at opfylde dem.

Der er i vore dage et stærkt og berettiget krav om at gå tilbage til kilderne, ikke at lade sig nøje med genfortællinger. For Det nye Testaments vedkommende har man allerede længe på mange af vore skoler praktiseret at lade eleverne selv læse et passende udvalg under lærerens vejledning og forklaringer. Det er grunden til, at Det nye Testamente ikke findes i den nye bibelhistorie.

Med Det gamle Testamente forholder det sig noget anderledes. I de små klasser har eleverne allerede fået et første kendskab til de mest yndede fortællinger gennem »Katolsk Børnelærdom«. Men den, der senere som voksen prøver at læse sig gennem Det gamle Testamente, vil hurtigt opdage, at det ikke bare er en meget omfangs-

rig bog, men også, religiøst set, en meget vanskelig bog (rent bortset fra alle de historiske og kulturelle problemer, bibelvidenskaben må kæmpe med). En moderne kristen læser vil gang på gang med forfærdelse og forargelse konstatere afstanden mellem Det gamle og Det nye Testamente og måske komme til det resultat, at Det gamle Testamente er forældet og kasseret ved Kristi komme, og altså uden interesse for os kristne.

Men dette har aldrig været kirkens syn på sagen. Vi må huske, at for apostlene og de første kristne var »skrifterne« udelukkende Det gamle Testamente, hvormed de belyst Kristus og hans lære. Gang på gang citeres det i evangelierne og apostelbrevene, og Paulus erklærer ligefrem om det »at alt, hvad der er skrevet, er skrevet til vor belæring.« (Rom. 15, 4).

Skal vi derfor opstille et princip for en bibelhistorie, må det være det, at den lærer os at læse Det gamle Testamente i lyset af Det nye Testamente. Det har altid været kirkefædrenes og de store teologers princip, og læst på den måde kan fordybelsen i Det gamle Testamente blive til stor berigelse for det åndelige liv. Men det er ikke let og kræver derfor i endnu højere grad end Det nye Testamente vejledning og øvelse. Men også fra moderne

protestantisk side har man indset, at det er den eneste vej til frugtbare bibellæsning. (H. Tolderlund-Hansen: *Det gamle Testamente*, 1956).

Det er disse principper, som *Marie Fargues* har anvendt i sin »*Historie Sainte*«, som vor nye bibelhistorie er en bearbejdelse af. Det er simpelthen Det gamle Testamente i udvalg, knyttet sammen med refererende tekst og forsynet med noter, som fremdrager de religiøse værdier i det læste.

Det ligger i sagens natur, at skal dette udvalg bare nogenlunde dække Det gamle Testamente, må bogen blive ret stor, og nogle lærere vil måske derfor indvende: Nu har vi lige fået en tyk katekismus, i forvejen havde vi kirkehistorien, og nu kommer, foruden Det nye Testamente, en bibelhistorie på ca. 300 sider. Hvordan skal eleverne overkomme at lære alt det? Hertil skal siges, at bogen, ligesom kirkehistorien slet ikke er en lærebog, men en læsebog, hvis mål er at vække interesse for bibellæsning, som måske kunne føre til deltagelse i en bibelstudiekreds under en præsts ledelse.

Er det en bog, som også voksne læsere kan have glæde af? Ja, det er det i allerhøjeste grad, fordi det er »Det gamle Testamente« selv, der taler til os. Og så længe vi ikke har en katolsk udgave af Det gamle Testamente, eller i hvert fald et bind kommentarer dertil, vil jeg tro, Marie Fargues' bog kan gøre god fyldest i ethvert katolsk hjem.

Ebbe Simonsen.

JOHANNES XXIII KALDER TIL KONCILIUM

Pave Johannes XXIII's meddelelse om indkaldelse af et økumenisk verdenskoncilium har ikke blot givet genlyd over den ganske verden, men tillige også fundet velvillig genklang og vakt udelst interesse i de kredse, hvor en genforening af alle kristne er en hjertesag. Ledende personligheder indenfor de fra Rom adskilte kristne trossamfund har i adskillige tilfælde givet uforbeholdent udtryk for anerkendelse af og glæde over pavens initiativ og det er ligeledes i mange kristne trossamfund kommet tydeligt til orde, at man i den nærmeste fremtid agter at tage spørgsmålet om kirkenes enhed op til indgående drøftelse.

Det store amerikanske dagblad »New York Herald Tribune« kalder pavens beslutning for »intet mindre end et historisk skridt« og udtaler, at man over hele verden med spændt forventning vil imødesee de katolske kirkefyrsters møde. Den katolske kirke er et holværk, der er i stand til at stable uoverskuelige kræfter på benene på et tidspunkt, hvor den menneskelige samvittighed er så hårdt trængt.

Generalsekretæren for »Kirkenes Økumeniske Verdensråd«, Visser't Hooft, udtaler, at den påtænkte indkaldelse af et økumenisk koncilium vil stå på dagsordenen for det møde, som eksekutivrådet for »Kirkenes Økumeniske Verdensråd« har indkaldt til 9. februar i Geneve. Metropolit Jacobus fra Malta, der er repræsentant for den økumeniske patriark i Konstantinopel ved »Kirkenes Verdensråd«s forestående møde, udtaler: Både som menneske og som kristen mener jeg i pavens forslag at turde se et resultat af de mange bønner om genforening i troen, som kristne mennesker har bedt over hele verden«. Han afventer en nøjagtig definition fra Rom af, hvad Pave Johannes XXIII forstår ved de »adskilte kristne«. Den ortodokse kirkes deltagelse i et sådant koncilium vil i væsentlig grad være afhængig af, hvorledes pavens yderligere forslag vedrørende sammensætningen af deltagerne i et sådant koncilium udformes.

Der foreligger endnu intet nærmere hverken om stedet eller tidspunktet for afholdelsen af det påtænkte kirkemøde. Paven fremsatte sin sensationelle meddelelse på festen for Pauli Omvendelse efter en gudstjeneste i basilikaen San Paolo udenfor murene. Efter al sandsynlighed må man dog regne med en lang forberedelse, således at det ikke er usandsynligt, at man vil kunne nå helt hen til 1961 førend mødet kan finde sted. Man gisner i Rom på, at basilikaen San Paolo udenfor murene muligvis vil komme til at danne rammen om det store kirkemøde, men i kredse, der står Vatikanet nær, vil man ikke udelukke muligheden af, at kirkemødet vil blive henlagt til Venezia, hvor trådene mellem øst og vest i fortiden så ofte er løbet sammen.

Forberedelserne til det sidste koncilium, Vatikaner-konciliet, der begyndte 1869, tog i alt fire år. Den officielle indkaldelse skete ved en pave-lig bulle af 29. juli 1868, medens de officielle indbydelser til de evangeliske og ortodokse kirkeledere om deltagelse i konciliet, udsendtes 8. og 13. september 1868. Disse indbydelser blev, som det vil erindres, enstemmigt tilbagevist.

Pave Johannes XXIII

(1139), 11. Rom (1179), 12. Rom (1215), 13. Lyon (1245), 14. Lyon (1274), 15. Wien (1311/12), 16. Konstanz (1414/18), 17. Ferrara-Florenz (1438/39), 18. Rom (1512/17), 19. Trident (1545/63) og 20. Rom (1869/70).

Det sidstnævnte kirkemøde, det vaticanske, blev på grund af krigen mellem Tyskland og Frankrig ikke afsluttet, men kun afbrudt indtil videre. Det kommende kirkemøde kan derfor betragtes som en fortsættelse og eventuel afslutning på det tyvende. I sin encyklika »Ubi arcano« (23.12.1922) havde allerede Pave Pius XI taget under overvejelse at fortsætte og afslutte

KIRKENES ØKUMENISKE KONCILIER

Efter det sidste økumeniske koncilium, som fandt sted i Vatikanet 1869—70 og bl. a. har defineret kirkenes lære om pavens privilegerede stilling ved den endelige afgørelse i tros- og sædelæren, har man måske været tilbøjelig til at anse fremtidige økumeniske kirkemøder for overflødige. Men denne fejlagtige opfattelse er nu på en overbevisende måde blevet rettet ved den nuværende paves opsigtsvækkende erklæring om, at der skal træffes forberedelser til at sammenkalde et nyt koncilium. Det ligger nært at antage, at tidens brændende problemer og især den stadig voksende adskillelse og modsætning mellem Øst og Vest har fået kirkenes overhørte til at betragte et almindeligt kirkemøde som det bedste middel til at samle alle gode og villige kræfter for i fællesskab at drøfte kirkenes mest aktuelle opgaver, udjævne og klare forskellige meninger og udstede vej-

ledende direktiver og autoritative bestemmelser.

Økumeniske koncilier er jo, for at bruge et moderne slagord, møder »på højeste plan«. Gennem to årtusinder har de været af afgørende betydning for kirkenes liv på flere områder, f. eks. den rette tro og moral, forholdet mellem kirke og stat, reform af kirken på »hoved og lemmer«, bilæggelse af skismaer (delinger) indenfor kirken samt kirkenes organisation, ledelse og forkyndelse.

Når vi ser bort fra det første kirkemøde (apostelmødet) i Jerusalem omkring år 50, har der ialt været 20 almindelige af kirken anerkendte kirkemøder, nemlig de økumeniske koncilier i: 1. Nikæa (325), 2. Konstantinopel (381), 3. Ephesos (431), 4. Chalkedon (451), 5. Konstantinopel (553), 6. Konstantinopel (680/81), 7. Nikæa (787), 8. Konstantinopel (869/70), 9. Rom (1123), 10. Rom

Konciliumskirken i Trident (Trento), gengivet på et Vatikanerfrimærke

Vatikanerkonciliet (efter et gammelt stik)

det afbrudte vatikaner-koncilium, men det lykkedes dog hverken ham eller hans efterfølger, Pius XII, at virkeliggøre planen.

Kirkens ny lovbog (Codex iuris canonici) fra 1917 har i et særligt afsnit nøje fastlagt koncillets sammensætning og bemyndigelse (can. 222—229). Et økumenisk koncil, hvor paven altid i egen person eller ved legater fører forsædet, har den højeste myndighed over hele kirken, men dets beslutninger må først stadfæstes og romulgeres af paven for at kunne få gyldig kraft.

Det kommende koncils hovedopgave bliver ifølge pavens ord kirkens enhedsbestrebelse for derigennem at yde et væsentligt bidrag til verdensfreden. Man mener, at paven især vil forsøge at genoprette den oprindelige

enhed med Østens kristne kirker, hvad man allerede tidligere på det 14. koncil i Lyon (1274) og det 17. i Ferrara-Florenz (1438/39) havde arbejdet hen på, efter at den græsk-katolske kirke i 1054 havde skilt sig ud fra Rom. Et vigtigt forarbejde til den græsk-ortodokse kirkes union med Rom bliver i nær fremtid afsluttet ved kodificeringen af den orientalske kirkeret. Og patriarken af Konstantinopel, Athenagoras I, som har en vis overhøjhed over den græsk-skismatiske kirke, har fornyligt som svar på pavens julebudskab overfor den græsk-ortodokse kirkes metropolitler udtalt ønsket om, at Roms unionsbestrebelse må gå i opfyldelse. Det ville sikkert blive indledningen til en ny epoke i kirkens historie.

A. Otto S. J.

DET NY ØKUMENISKE KONCILIUM

En benediktinsk kommentar

Den sidste dag i »Den internationale bedeuget 1959 om genforening i troen« vil formentlig gå over i kirkehistorien som en historisk dato: på Pauli Omvendelsesfest — 25. januar 1959 — bebudede Pave Johannes XXIII et forestående Økumenisk Koncilium samt en reform af den Kanoniske Ret. Formålet med dette koncilium skal — ifølge pavens ønske — ikke blot være at tjene til opbyggelse for kristenheden, men det er tillige også tænkt »som en opfordring til de enkelte kristne trossamfund til at stræbe henimod den enhed, som så mange over hele jorden idag nærer så brændende ønske om«.

Meddelelsen har vakt den største glæde. En uge igennem havde vi bedt med håb, men på trods af al forventning. Der syntes ingen mulighed at være for at finde vej til igen at føre de adskilte kristne brødre sammen, og dog ved vi, at Gud kender veje, som vi mennesker ikke drømmer om. Er

det en sådan vej, der åbnes ved bebudelsen af et almindeligt koncilium? For nogen tid siden skrev Otto Karrer i tidsskriftet »Una Sancta«, at den i en vis forstand er noget midlertidigt ved de sær-teologier, som har udviklet sig under adskillelsen, »idet den håbede og ønskede fælles teologiske drøftelse i sin tid på konciliet i Trient, altså den fulde økumenisme, desværre ikke var mulig, så at håbet om et kommende fælles økumenisk kirkemøde burde tilskynde os til i mellemtiden ikke at skruede de konfessionelle særegenheder for højt op«.

Allerede nu spørger vi spændt, hvem der vil blive indbudt til dette kirkemøde. Pressemeddelelser taler om de ortodokse og måske tillige anglikanerne. Ifølge kirkeretten deltager med stemmeret i et sådant koncil kun kardinaler, patriarker, primas'er, metropolitler og biskopper, abbeder og prælater med overhøjhedsmyndighed over et bestemt område, forstanderne

Pave Johannes XXIII har sendt den apostoliske vikar i Vietnam et apostolisk brev i anledning af den marianske kongres, der finder sted i Saigon nu i februar i anledning af 300-årsdagen for udnævnelsen af den første apostoliske vikar i Vietnam. I brevet — hvori paven mindes alle de biskopper, præster og lægfolk, der har virket her i de forløbne tre hundrede år under så store vanskeligheder — meddeles det endvidere, at kardinal Agagianian vil komme til Saigon som pavelegat ved kongressen. (KNA).

Byrådet i Sandau ved Elben i den tyske Østzone har besluttet at katolsk kapel under påberøvelse af en eksisterende forordning om boligangvisning. Det er den første beslaglæggelse af et kirkerum i Østzonen. (KNA).

Paven vil i slutningen af april måned modtage den engelske dronningemoder i audiens. Den nøjagtige dato for audiensen er endnu ikke fastlagt. (KNA).

Det meddeles i Vatikanet, at paven har udnævnt fire ny polske hjælpebiskopper. (KNA).

Den apostoliske internuntius i Cairo, mgr. Oddi, har efter ordre fra Vatikanet overfor den ægyptiske regering nedlagt protest i anledning af, at det ægyptiske undervisningsministerium har udstedt bekendtgørelse om, at jesuitternes skoler i Egypten skal stilles under statsledelse, eftersom »jesuitterens undervisningsprincipper ikke længere kan forenes med araberens nationale følelser«. Efter hvad ordenens centralledelse i Rom meddeler, er den ægyptiske regerings forholdsregler kommet ganske overraskende. (KNA).

Det Franske Akademi har tildelt Pave Johannes XXIII guldmedaillen for fransk sprog og litteratur. (KNA).

for monastiske klosterrådsmøder og ordensgeneraler for eksempel præstelige samfund. Som rådgivere kan også tilkaldes teologer og kanonikere (også lægfolk), som bistår koncilsfædrene med responsa og medvirker ved koncillets forhandlinger. Der siges intet om skismatiske eller hæretiske biskopper eller teologer. Til Tridentinerkonciliet (1545—63) var de protestantiske rigsstænder indbudt, ikke deres teologer. Den politiske konstellation forhindrede dem i deltagelse i koncillets første periode. I 1552 kom der udsendinge fra protestantiske fyrster og rigsstænder. Men de kom ikke til drøftelser — konciliet var i mellemtiden også blevet et rent indre katolsk anliggende — blot for at protestere.

Ved Vatikanerkonciliet (1869—70) var det en principiel indstilling kun at indbyde de ikke-katolikker, som har rette, gyldigt viiede biskopper. Det gjaldt efter deres egen opfattelse de græske skismatikere, jansenisterne og

anglikanerne. Konciliet centralkommission gjorde det til en betingelse, at orientalerne skulle vende tilbage til den romerske kirke og derpå deltage i konciliet. Dette skulle altså ikke være et unionskoncil som det i Firenze (1438—45), hvor de ortodokse deltog som ortodokse, men i anledning af det vatikanske koncil skulle de adskille brødre vende tilbage. På lignende måde tænkte man angående anglikanerne, hvortil kom den yderligere vanskelighed, at deres biskopper ikke besad gyldig vielse og altså ikke kunne indbydes. Hvad protestanterne angik gjorde man gældende, at de hældede mere til rationalisme end til Luthers og Calvins lære. Hvis de kom, måtte man med dem drøfte spørgsmålet om eksistensen af en fra verden forskellig Gud og Skaber, ikke som på Tridentinerkonciliet, tid, spørgsmålene om sakramenterne og om nåden. Men man skulle tillade repræsentanter for de religiøse samfund at komme til Rom for i fuld frihed at fremlægge deres anskuelser og på kristelig vis forhandle om de konfessionelle differenser med dem, konciliet udpegede dertil. Derfor sendte Pius IX to forskellige skrivelser til orientalerne og til protestanter.

Den græske patriark af Konstantinopel afviste indbydelsen skarpt. Orienterne var krænkede over Pius IX's encyklika fra 1848. De sagde, at paven deri havde stillet sig op som alles fyrste og herre; nu måtte han som broder spørge brødrene om konciliet indkaldelse. På lignende måde argumenterede de andre patriarker og i afhængighed af dem også biskopperne, skønt mange af disse var velvilligt stemt overfor konciliet. Den ortodokse

patriark af Alexandria sagde ordret: »Hvis pavens brev er holdt i befalende form, vil jeg ikke engang se det; men er det holdt i venskabelig form, vil jeg se det.« Blandt protestanter blev det apostoliske brev forskelligt modtaget. Mest velvilligt modtoges det i England. Men intet af de ikke-katolske trossamfund fulgte indbydelsen.

Således var det i 1869. Hvorledes paven denne gang vil gå frem, kan ikke på forhånd siges. Hans kærlighed til orientalerne er velkendt, og den nuværende patriark af Konstantinopel har med megen sympati besvaret pavens julebudskab. Paven er hævet over kirkerettens praktiske bestemmelser, og han kan indbyde de ortodokse biskopper uden betingelser. Der er sikkert heller ingen tvivl om, at Johannes XXIII vil finde den rette form og tone til indbydelsen, så den ikke sårer orientalerne. Desuden er verdenssituationen en sådan, at de kristne må og skal finde sammen. Det ved ingen bedre end de orientalske kristne. Og er stillingen blandt anglikanere og protestanter ikke blevet en anden, end den var for 100 år siden? Nu kan vi atter tale med hinanden om de centrale kristne tros mysterier; nu er der gennem den økumeniske bevægelse i verdensprotestantismen skabt en atmosfære, som muliggør samtaler om en genforening. Specielt da paven sammen med det økumeniske koncil bebuder en reform af kirkeretten.

Med pave Johannes XXIII synes at være frembrudt en stor tid for kirken, forberedt af Pius XII. I denne stund er vi alle kaldede til bøn og til kærlighed til vore adskilte brødre.

Thomas Sartory O.S.B.

Pastor Schindler prædiker i København i fastetiden

Efter indbydelse af biskoppen kommer pastor Peter Schindler til København for i fastetiden at prædike i sct. Ansgars kirke; samtidigt har han sagt ja til at prædike i Sakramentskirken og i sct. Therese kirke. En oversigt ser således ud:

»Fasteprædikener« i Sakramentskirken: Fredagene fra 13. februar til 20. marts kl. 20.

»Kristenlivets kår i en falden verden« i sct. Ansgars kirke: Søndagene fra 15. februar til 15. marts kl. 17.

»Højmesseprædikener« i sct. Therese kirke: søndagene fra 15. februar til 15. marts kl. 9.

Adskillige sogne i København er enedes om ikke at afholde fastepredikener i deres egen kirke, men at henvisse til en af de ovenfor nævnte kirker for således at give de fleste mulige lejlighed til at høre pastor Schindler.

Som en optakt til disse prædikener og til fastetiden i det hele taget opfører spejderen fra hertug Knuds division: »Menneskeslægtens hunger — mere en bøn end et spil« i sct. Ansgars kirke, torsdag den 12. februar kl. 20. Det blev opført til Krist Konges fest for Københavns unge katolikker og virkede meget stærkt. Nu er enhver velkommen. Adgangen er gratis, men der bliver lejlighed til at yde en skærv ved udgangen.

En god ven af Danmark rundede de halvfjerds

Onsdag den 28. januar fyldte i det fremmede en god ven af Danmark 70 år. Det er pater A. Th. Zoctmulder, den hollandske dominikaner, som fra 1916 og i over en menneskealder beklædte den ensomme stilling som vort lands østligste præst i det beskedne Akirkeby, hvis nye, store kirke han rejste i 1932. De sidste af sine danske år tilbragte den meget vitale præst som rektor for St. Josefsøstrene på deres hospital i København. — Hans mange venner, der inderligt under ham hans otium i hjemlandet, savner overordentligt hans varme venskabs nærhed, hans smittende humør og præstelige hjælpsomhed. Det ville vi gerne betroe ham på fødselsdagen og ønske ham mange gode arbejdsår endnu.

Kend din tro

(sluttet fra side 65)

Englene viser sig enten i menneskelig skikkelse for øjet, som hos den saligste Jomfru, eller man hører kun deres stemme, som drengen Samuel ved nattetid, eller man ser kun ydre tegn, som kong Baltasar, der så en hånd skrive på kongehallens væg, eller englene taler direkte til sjælen i vort indre, og det er de fleste tilfælde. De påvirker også vor vilje ved at åben-

Paven opfordrer til bøn for hans store planer

Ved afslutningen af den traditionelle onsdagsaudiens i sidste uge i Peterskirken bad Pave Johannes XXIII sammen med de ca. 3000 pilgrimme, der var til stede i kirken, »Herrens Engel« samt tre »Ære være Faderen« for at det måtte lykkes at realisere de planer, som han havde bebudet søndagen i forvejen vedrørende en synode for bispedømmet Rom samt et økumenisk koncilium.

I sin tale til pilgrimmene kom paven også ind på varigheden af en paves regeringstid og understregede, at det var uden betydning for den apostoliske rækkefølge om en pave regerede kort eller længe. Han selv var blevet pave i en fremrykket alder, men han håbede, at Vor Herre i hvert fald ville forunde ham blot en regeringstid på en to-tre år, så at det måtte lykkes ham at realisere de nyligt fremsatte planer.

(KNA)

Kardinal Montini:

„En historisk begivenhed af allerstørste rækkevidde“

»En historisk begivenhed af allerstørste rækkevidde«, skriver ærkebiskoppen af Milano, kardinal Montini, i et hyrdebrev i anledning af meddelelsen om det forestående koncilium. Kardinal Montini erklærer, at konciliet under ingen omstændigheder kan sidestilles med de kongresser og konferencer, der afholdes med politiske formål og som i mange tilfælde har præget af had og terror. Konciliet er ej heller en slags videnskabelig manifestation eller et udtryk for en rent tidsmæssig foreteelse, men tværtimod et udtryk for fred og sandhed, en begivenhed, hvis rækkevidde ikke er begrænset af dagen idag, men som kan have betydning langt ud i fremtiden«.

Det forestående økumeniske koncilium vil blive det største, som kirken endnu har fejret i sin 2000-årige historie, fortsætter kardinal Montini. Kristi kirke samles omkring sin sande hyrde, evangeliets gode hyrde. Den åbner sine porte i forventning ud mod den spredte hjord, der måske er rede til at vende tilbage til den ene fold. (KNA).

bare for os det gode, belære os derom og opmuntre os dertil, men således at viljen bevarer sin frihed.

Alle mennesker har en værneengel, som er virksom for dem på mangfoldig måde. Ganske vist styrer og leder Gud alle ting direkte ved sit forsyn. Intet kan unddrage sig ham. Han har jo skabt alt, han våger over alle ting og hans øje er rettet mod alle hans skabninger. Men alligevel behagede det ham at betro udførelsen af forsynets opgaver til sine tjenere, de hellige engle. De skal være medvirkende ved verdens gang og fuldbyrde hans vilje. Alle viser ham ære, nogle ved at være omkring hans trone, andre ved at være hans redskaber, når han fuldbyrder sine gerninger.

Også mennesket er altså betroet til engle. De står altid ved vor side, de er uafbrudt hos os, våger over os og beskytter os. De kaldes værneengle. Ethvert menneske har en sådan engel, de gode såvel som de onde. De gode skal af englene bevares i retfærdigheden eller helligheden; de onde skal føres tilbage til den. Både de, som bliver salige, og de, som går fortabt, har deres engel. Således er det vor himmelske Faders vilje, som har gjort alt til frelse og bedste for mennesket. Ethvert menneske har sin værneengel, men denne engels værdighed og rang står i forhold til det menneskes værdighed, rang og opgave, som er betroet til hans omsorg. Englenes tjenester er disse:

1. *De afværger de legemlige og sjælelige onder* og kæmper mod vore fjender. Vi består af et legeme og en sjæl. Begge to er hvert øjeblik udsat for al slags farer. En bagatel kan dræbe vort legeme, en uforsigtighed kan berøve os det evige liv. Vi er ikke fremsynede nok til selv at kunne afværge disse farer, og var vi det, formåede vi det ikke med vore egne kræfter. Hvad vi ikke

ser og ikke formår, det ser og formår vor hellige engel, uden at vi lægger mærke dertil. Hvis vi tænkte os om, ville vi indse, hvor mange gange vi ved hans hjælp har undgået farlige situationer, og hvor ofte vi ved ham har bevaret tålmodigheden og overvundet den ene eller anden fristelse.

Værneenglen kæmper mod vore fjender. Han hindrer *djævelen* i at friste os over evne, at fremholde syndige tanker og berede lejligheder til synd. Kommer han ikke *djævelen* i forkøbet, så fordobler han vor kraft, giver os gode tanker mod det onde og hjælper os med at træde snarerne under fødder. Han kæmper mod den syndige *verden*, som er *djævlens* rige. Han bevirker, at vi flyr og foragter verden og vender vort øje mod himlen. Han kæmper mod de *onde lidenskaber* i os, de er jo en følge af arvesynden. Han berøver dem deres kraft og dører dem eller han hjælper til sejr over dem. Han kæmper *mod os selv*, når alle vore evner ligesom sammensværges sig for at forlede os til det onde. Englen opløser sammensværgelsen og gør den uskadelig.

2. *Han opmuntrer os til det gode*, til bøn og dydsvelser, idet han oplyser os om Guds vilje, og idet han viser, hvor fordelagtigt det gode er, og hvor farligt det onde. Han giver impulser ved at bortrydde alle hindringer eller ved at formindske dem, eller ved at indgyde os kraft, mod og kærlighed til det gode.

3. *Han frembærer vore bønner for Gud* som en liflig vellugt, som vort hjertes offer, som bevis for vor kærlighed, som tegn på længsel i vor sjæl efter at gøre det rette og opfylde Guds lov, for derved at tilhøre Gud og forblive i ham. Han bringer vore gode gerninger til Gud, så de kan optegnes i livets bog. Er dette sket, bønner Gud os og bevirker, at vi mere og mere

lever i ham, ved ham og med ham som grenen på vintræet. *Han beder selv for os*, fordi han bedre end vi selv kender vore fornødenheder og vor afmægt. Han kender vor bønsligt, Guds godhed og hans redbonhed til at hjælpe. Han ved også bedre end vi, hvorledes man skal bede, og så beder han så længe, indtil hans bøn bliver bønhørt.

4. *Han ledsager os* alle vort livs dage og alle vegne. Når så Gud tager os bort fra denne verden, præsenterer han os for ham og anviser os en plads i himlen, hvis vi har gjort os værdige dertil. Skal vi først gennem skærsildens flammer, så går han i forbøn for os og får andre til at bede for os, indtil han kan udfri os og for evigt og altid føre os til de udvalgte boliger.

Så megen godhed og så mange velgerninger forpligter. *Vi bør gengælde vor hellige engel.* Først og fremmest skylder vi ham *ærefrygt*. Han er jo en af himlens fyrster, Guds stedfortræder hos os og den Allershøjestes tjener. Vi bør vise hans værdighed ære og højagte hans stilling og embede. Vi skylder ham endvidere *lydighed*. Han er vor af Gud udpegede beskytter, vogter og foresatte. Lad os være som børn overfor en fader. Lydighed mod englen er lydighed mod Gud. Vi skylder ham endelig *kærlighed*. Han er vor velgører. Velgerninger har krav på taknemlighed. Denne viser sig ved kærlighed. At elske sin engel bliver ensbetydende med at elske det gode og at afsky det onde, og dette bliver til kærlighed til Gud.

Således er alting i vort liv knyttet sammen og forbundet med hinanden. Alting står i forbindelse med vor engel, med Gud, med vor salighed. —

(Det meste af det, der står i denne artikel, har jeg læst i en bog, som er udkommet for ca. 100 år siden).

F. K.

Indledning til fastetiden

Tirsdag d. 10. februar kl. 20 i Sakramentskirken: Indledning til fastetiden. Alle unge fra 15 til 30 år indbydes.
B. Højbo.

<p>V. FALTHER Alt i Kolonial, Vin, Dalkakker, Tobakker og Cigarer Hj. af Hollændervej og Kongebrogade. Telefon 698</p>	<p>Kolding</p>	<p>H. Overbeck Elektroinstallatør Tlf. 3555 Lev. til Sct. Hedvigs Klinik og Skole samt Sct. Michaels Kirke</p>
<p>Esbjerg</p>	<p>M. Lauridsen Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager Rendebanen 8, Telefon 1287 Leverandør til kat. Menighed</p>	<p>Bruun & Kildehøj A/S MURERMESTRE OG ENTREPRENØRER Seest Bakke 49, Kolding Telefon 2402</p>
<p>Nakskov</p>	<p>K. J. Højland aut. Vand- og Gasmester Kronprinsensgade 82. Tlf. 2708 Udf. Arbejdet for de katolske Inst.</p>	<p>Viggo Christensen Urmager, Optiker, Guldsmed Kongensgade 64. Telefon 829 Lev. til Sct. Joseph Hospital</p>
<p>Nakskov</p>	<p> A/s Nakskov Kulimport Telefon Nr. 17</p>	<p>Chr. Steffensen Herreekvipering Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796 Leverandør</p>

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Februar

8. S. I Højmessen:
(hvid) *Kyndelmisse* (810—86); 2. bøn: *Quinquagesima* (112); Jesu Fødsels præf. (514). — Ved lysenes indvielse og ud- deling samt ved processionen er farven violet (uden blom- ster paa alteret), ved Messen hvid (med blomster).
I alle øvrige Messer:
(violet) *Quinquagesima* (112—26); 2. bøn: St. Johannes af Matha (829); præf. (521).
9. M. *St. Cyrillus af Alexandria* (hvid) (829); 2. bøn: St. Apollonia ([56]), alm. præf. (525).
10. Ti. *St. Scholastica* (830); alm. (hvid) præf. (525).
11. O. ASKEONSDAG (117—27); (violet) Fastens præf. (516); den i Messen anførte 2. og 3. Kir- ke-, Stille- og Slutningsbøn bortfalder saavel i dag som paa alle andre dage i Faste- tiden. — Faste- og Absti- nensdag.
12. T.*) *Vor Frue af Lourdes* (831); (hvid) 2. bøn: FERIA (129), 3. bøn: Serviterordenens syv Grund- læggere (834); præf. (522).
13. F. *Feria* (131); præf. (516). (violet)
14. L. *Feria* (136); 2. bøn: St. Va- (violet) lentin (837); præf. (516).
15. S. 1. SØNDAG I FASTEN. (violet)

*) For at kunne fejre afslutningen af Lourdesjubilæet med større højti- delighed har den Hellige Fader, Pave Johannes XXIII, bestemt, at festen for *Vor Frue af Lourdes* i år flyttes til den 12. Febr., da Askeonsdag falder paa den 11. Februar.

Varianda in Ordine universali:

Febr. 12. Alb. F5. — In Apparitione B. M. V. immac. dm. Off. festiv. in pr. in pr. — Dox. Jesu, tibi. — Ad Prim.

Academicum Catholicum

Tirsdag den 10. februar kl. 1945: Studiekredsen Interpretatio.
Lørdag den 14.—søndag den 15.: Week-end for studentermedlemmer. Tilmelding til sekretæren senest den 10. februar.

Katolske medicinalpersoner

(læger, apotekere, sygeplejersker, so- cialrådgivere og fysioterapeuter) sam- les til fællesmøde

fredag den 27. februar kl. 19,30 paa Sct. Josephs Hospital. Overlæge Karl Søndergaard vil tale om: »De etiske grænser for lægens handlefri- hed i patientbehandlingen«.

Efter foredraget serveres en kop te. Gør propaganda for mødet blandt katolske kolleger!

E. Møller, Svend Selsø,
sygeplejerske. læge.

Læreriinde eller lærer søges

Sankt Josefs mellem- og realskole, Roskilde, søger en katolsk læreriinde eller lærer pr. 1. august. Fagkredsen kan der tales om. Også mulighed for nedsat timetal til studerende el. lign. Ansøgning, evt. personlig henvendelse, til skolebestyrerinden.

Til Skt. Laurentii skole, Roskilde, søges pr. 1. august årsvikar p. gr. af årskursus.

Påske i Rom

Påskerejsen til Rom finder sted fra den 24. marts til den 10. april. Ophold i Rom til 4. april. Derefter ophold i Assisi og Lo- retto. Pris alt iberegnet, også DSG-sovevogn kr. 850, uden so- vevogn kr. 810. Program fås ved henvendelse til Vor Frues Sekre- tariat, Bakken 9, Holbæk. Tlf. 687.

V. *Qui natus*. — Missa pr., 2. Or. Feriæ, 3. (in lecta tt.) Ss. Fundat., Trac- tus, Cr., Pf. B. M. V. (Et te in Concept.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Stu-di-estræde 15 . Minerva 6761
Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

VARMEANLÆG

SANITÆRE ANLÆG

OLIEFYRINGSANLÆG

HØJTRYKSANLÆG

ANLÆG FOR

TRYKLUF T OG

VACUUM

M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. %

K. K. L. Simonsen's eftf.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. * Minerva 2314

immac.). — In Vesp. (Off. festiv. ut in pr.) Com. Feriæ et Ss. Fundat. — Compl. Dom.

ad Mat. et Ld. (Pss. de Dom.). — Com. Feriæ et Ss. Fundatorum in Ld. — Ad Horas Antt. et Pss. de FERIA, rel.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. K I Æ R U L F F (ansvarshavende) og J. B E R G Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:

A. Prüser, Sct. Annæ plads 28, Kø- benhavn K. Tlf. Central 9528 (kl. 9—16, lørdag kl. 9—12).

Post-Giro nr. 57042.

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.

Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965.

9. og 10. Romafærd

København—Rom—Assisi,

31. maj til 16. juni (17 dage) kr. 725. - 5. juli til 22. juli (18 dage) kr. 770. Prisen dækker rejsen incl. sove- eller liggevogn, kost og logi i gode pen- sioner og privatbus Rom—Assisi. Turene egner sig især for yngre, ener- giske mennesker. — Program fra

Paul d'Auchamp.
præst, Åkirkeby.

Katolske Begravelser

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

Benzon

CENTRAL 1868

Husk på breve NIELS STENSEN- MÆRKATERNE!

Fås i St. Annæ præstegård på Amager (Tlf. AM 3202)

SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET

- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**

Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

KBK

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

à Mopedo
St. Kongensgade 76
Udlejning af service, borde og stole. Alt til festen.
Telf. Palæ 8992 (bedst 16³⁰-18)

Støt annoncerne

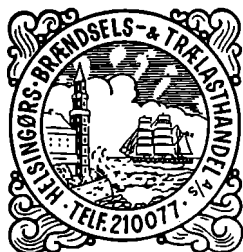
Chr. Hansens Kød-Udsalg
Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Østerbrogade 88, Tlf. Ø. 1158
Leverandør til *St. Elizabeths Hospital*

Schulstad's
malte

Helsingør

Aalborg

M. Thomsen Støtt & Søn
Murermester- og Entreprenørfør.
Kong Christians Allé 6
Telefon 34233 & 34337
Aalborg

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

Roskilde

P. F. KJELDEN

Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375
Byens største Specialforretning i
URE & OPTIK
L&V. III de katolske Institutioner

Reserveret

Skolebøger - Skolerekvisitter
Læsekreds - Skønlitteratur
Papir - Fyldepenne - Foto
I stort Udvalg.
Roskilde Boghandel
Sct. Olegade 24 . Telf. 3131

Reserveret

Roskilde Mejeri

Borgerdigtet Telefon 349
Leverandør til de katolske Institutioner

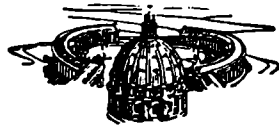

Støt annoncerne

Ejgod Jørgensen Slagtermester

Kød . Flæsk . Paalæg
Sct. Oleg. 13, Tlf. 157. Leverandør

Hjørnet af Algade og Olgade
Bedste Indkøbsted i Roskilde

KONSISTORIUM I APRIL ELLER MAJ?

I kirkelige kredse i Rom mener man, at det er pavens hensigt at indkalde et nyt konsistorium til engang i løbet af april eller maj i år, og at han ved denne lejlighed så vil fremsætte den officielle meddelelse om 21. økumeniske konciliums afholdelse samt give nærmere meddelelse om terminen for konciliet. Man minder i den forbindelse om, at Pave Pius IX fulgte samme praksis, da han i et hemmeligt konsistorium 26. juni 1867 gav meddelelse om indkaldelsen til Vatikan-konciliet.

Det anses endvidere for sikkert, at det kommende koncilium vil blive det 21. i kirkens historie. Ganske vist fandt det 20. koncilium i Vatikanet i 1870 ikke sin afslutning, men de problemer, der idag står til drøftelse, er af ganske anden art end for 90 år siden. (KNA).

»Kom og lad os snakke om sagerne«

På en retrætedag for sognepræsterne i bispedømmet Rom fremhævede Pave Johannes XXIII i den forløbne uge, at han ikke blot følte sig som biskop af Rom af navn, men at det var hans hensigt at udøve dette embede i så vidt udstrækning, som det overhovedet var ham muligt. Motivering for, at han havde indkaldt til den forestående diocesansynode for bispedømmet Rom var simpelthen den, at han ønskede at tilføre sjælesorgen i Rom ny kraft og nye initiativer, eftersom der netop i disse år stilles så store krav til dette arbejde. Paven mindede om den synode, som han i 1957 havde afholdt for ærkebispedømmet Venezia i sin egenskab af patriark i Venezia og om det rige udbytte, man havde haft af denne synode.

Med hensyn til det bebudede økumeniske koncilium skal paven ved denne lejlighed — efter hvad det schweiziske nyhedsagentur KIPA meddeler — overfor de tilstedeværende præster have udtalt, at han udmærket var sig vanskelighederne ved at bringe den katolske kirke og de fra Rom adskilte kirker på talefod med hinanden bevidst. Dertil havde adskillelsen nemlig været for længe. Paven erklærede imidlertid — stadig ifølge samme kilde — at det under ingen omstændigheder var hans agt at foranstalte en smålig, historisk undersøgelse af, hvem der på adskillelsens tidspunkt havde haft ret eller uret. Det var simpelthen hans mening at sige: Kom, lad os sætte os sammen, lad os forene os, lad uoverensstemmelserne fare. Det var en ubestridelig kendsgerning, at den katolske kirke i det mellemliggende tidspunkt var blevet både stærkere og mere enig — men ikke desto mindre burde man sige til de adskilte brødre: Kom, lad os snakke om sagerne. (KNA).

URBI ET ORBI

Kubas biskopper protesterer mod henrettelserne

Det katolske episkopat i Kuba har overfor den ny kubanske regering gjort forestillinger med henblik på en øjeblikkelig standsning af henrettelserne. Biskopperne har været samlet til et ekstraordinært møde og ventes at ville udsende en fælles hyrdeskrivelse. Den ny kubanske regerings erklæring om, at antallet af de senest foretagne henrettelser er yderst ringe i forhold til de ca. 20.000 henrettelser, som skal have fundet sted under diktatoren Batista, tilbagevises fra kirkelig side med bemærkning om, at gammel uret ikke kan genoprettes ved pånært at gøre uret. Fidel Castro har imidlertid givet udtryk for sin beklagelse af de processer, der har fundet sted i den seneste tid og efter hvad Deres korrespondent i Havanna meddeler, er den katolske befolkning, der oprindeligt sympatiserede med opstandsføreren Fidel Castro og endda understøttede ham aktivt, yderst rystet over det af ham anrettede blodbad. I adskillige kirker i Kuba har der været afholdt sjælemesser for de henrettede, og der afholdes stadig bøn- og sonegudstjenester for fred. (KNA).

Pavebesøg i Quirinalet?

Pave Johannes XXIII vil formentlig i nærmeste fremtid aflægge et personligt besøg hos den italienske statspræsident Gronchi i dennes embedsbolig i Quirinalet i Rom, meddeles det på velunderrettet hold i Rom. Pavens besøg må ses som en genvisit for den opvartning, som præsident Gronchi agter at gøre paven 11. februar. 11. februar er der forløbet 30 år siden undertegnelsen af Lateranforliget, som blev indgået mellem Vatikanet i Italien i 1929. Begge besøg, der turde have officiel karakter, er hidindtil hverken blevet bekræftet eller dementeret i Vatikanet.

Det er imidlertid ikke første gang, at en pave aflægger besøg i Quirinalet. Pius XII besøgte 28. december 1939 Quirinalet efter at den daværende kong Victor Emmanuel III og hans gemalinde dronning Helena en uge i forvejen havde aflagt et officielt besøg i Vatikanet. (KNA).

Fem ny skismatiske biskopper i Kina

Ifølge meddelelser, der er indløbet til Hongkong, har yderligere fem præster i slutningen af oktober sidste år modtaget uretmæssig bispevielse. Det kommunistiske dagblad i Hunan meddeler, at vielserne blev meddelt i katedralen i Tshangsha samtidig med, at der afholdtes en protestforsamling af de »patriotiske katolikkers sammenslutning« med anledning af Pius XII's Kina-encyklika »Ad apostolorum principis«. Navnet på den konsekrerende biskop nævnes ikke i meddelelsen, men derimod nævnes navnene på tre tilstedeværende biskopper og en abbed. Fire af de tre bispedømmer, som de nyviiede biskopper skal overtage, er berøvet deres retmæssige overhoveder af de kommunistiske magthavere.

Efter hvad en kommunistisk avis fra det indre Mongoli meddeler, er ti katolikker og tre protestanter fra denne egn blevet arresteret under påskud af sammensværgelse mod regeringen. Kina-eksperten anser det for sandsynligt, at der er to biskopper mellem de dømte. De blev idømt henholdsvis 15 og 20 års fængsel, medens de øvrige straffe ikke er blevet opgivet. (KNA).

»Alle fredselkende katolikker ser idag op til Moskva«

Heftigt østtysk angreb på kardinal Döpfner

CDU-organet i Østtyskland har i den forløbne uge rettet et heftigt angreb på biskoppen af Berlin, kardinal Döpfner. Anledningen hertil var et stort møde, som Berlins katolikker havde afholdt i Deutschlandshalle i Berlin med anledning af en pavefest, hvor byens katolikker samtidig bød den nyudnævnte kardinal velkommen hjem. Bladet omtaler imidlertid ikke mødet med eet eneste ord, men kritiserer derimod kardinalens tale ved mødet og bebrejder ham, at han påny »angriber samfundsordningen i Sovjetzonen«. På et tidspunkt, hvor »alle fredselkende mennesker taler om den definitive sikring af freden«, har kardinal Döpfner givet ordre til at »koncentrere alle kræfter i verdensanskuelsseskampen mod den dialektiske materialisme«. Han havde — skriver bladet — udtalt, at »den ny samfundsordning indenfor socialismen er blevet til en belastende skæbne for mange mennesker«, endskønt tilfældet dog tyværtimod er det, at »alle fredselkende katolikker idag med beundring ser op til Sovjetunionen«. (KNA).

Katolsk Ugeblad til hvert katolsk hjem!

Katolsk Ugeblad

107. ÅRGANG

15. FEBRUAR 1959

NR. 7

Udnyt tiden -

Vi står påny ved begyndelsen til den fyrretyve dages faste til minde om Vor Herres faste.

Faste! Hvad betyder i det hele taget begrebet faste? Vor Herre indledte sit offentlige virke med faste. Det korresponderer med hans død, thi faste er en art tilnærmelse til døden, en slags frivilligt martyrium, et offer. Den, der faster, træder op imod naturen, han bryder denne verdens love, der ser det tilstræbelsesværdige i nydelsen. Den, der synder, gør sig livet let, den, der faster, tager sig det alvorligt, ganske frivilligt. Vor Herre selv har ikke syndet, men han har som Guds Lam påtaget sig verdens synder, han har gjort bod for, hvad verden har syndet. Hans hele liv stod i korsets tegn, var så at sige eet eneste offer.

Men Jesu fyrretyve-dages faste har også en helt anden betydning: i ørkenens uhyre ensomhed talte Vor Herre med sin himmelske Fader. Man kan næppe forestille noget mere ophøjet end hint ørkenbjerg, der falder stejlt ned mod Jordans dal. Deroppe stod Vor Herre og skuede ned over Sodomias forbandede landskab. Og hvor udsat var han ikke på dette bjerg. Men over ham stod himmelen åben. Han fordrev Fristeren, steg ned til jorden og modtog Fadrens og Helligåndens bekræftelse på, at han var Guds Søn. Derpå gik han styrket ud blandt menneskene og var rede til at hengive sig for dem.

Og hvor pauver er ikke vor faste, set på baggrund af hans! Hvilken kraftanstrengelse har det ikke været for Vor Herre at faste i fyrretyve dage! Og vor faste er intet andet end rent symbolsk. Kun askeonsdag og langfredag samt en ussel smule dagen før jul faster vi virkelig, og hvor forekommer disse to hele dage os lange! Og tænk så blot på, hvor ringe de troendes fasteindsats er i forhold til de mange, der »faster« bare for ikke at miste den slanke linie!

Og ikke desto mindre har vi faste-behov. Det nytter ikke noget, at vi har et stort register af faste-undskyldninger — når kirken er så mild i sine krav til os, så vil vi gøre noget

Dscebel Karantal-bjerget, der var vidne til Vor Herres faste. Det er en nøgen klippe, der vest for Jeriko rager halvtredie hundrede meter op af sletlandet.

Halvvejs oppe ad klippen ligger der et græsk kloster. Kapellet med de to kupler betegner — ifølge legenden — den klippehule, hvor Kristus tilbragte de 40 dages faste.

KONCILIER I NYERE TID

Hvad der siges om konciliet af ikke-katolikker

„Pauluskredsen“ gennem 25 år

Franske biskopper tager til orde mod afskedigelse

Paven venter, at konciliet kan afholdes om et par år

ganske frivilligt. Den hævdvundne faste tager sigte på mad og drikke, afholdenhed i spise og drikke. Lad os fortsætte med det. Lad os f. eks. også drikke lidt mindre. Sløjfe en pilsner i ny og næ, lade være med at ryge (så meget) i fastetiden. Men der eksisterer også andre måder at faste på end den gamle faste. Lad os f. eks. prøve på at lade være med at snakke mere end højst nødvendigt. Lad os »holde vore pårørendes svagheder ud« uden at knurre. Lad os give frivilligt afkald på alle tilladte småfornøjelser, som f. eks. at gå i biografen. Lad os »gå til korsvejsandagten om aftenen — eller bede Korsvejen alene.

Men når faste er forbundet med død, så mister vi måske noget derved? Akkurat ligesom død er forbundet med opstandelse, så får man gennem faste en ny tilværelse skænket. Vort væsen, vort legeme og vor sjæl bliver lutret og

fornyet. Vi bliver friere og kommer så at sige Gud nærmere. Ingen bliver fattigere af at bringe ofre, tværtimod. Thi også om faste gælder Vor Herres hemmelighedsfulde ord: Den, der vil frelse sit liv, må miste det, men den, der mister det for min skyld, vil vinde det.

Fasten tager sigte på opstandelse og forklarelse. Ved fasten løses vi fra denne verden og kommer Guds rige nærmere. Men der er også en helt anden »bagtanke« med fasten!

I brevet til Efeserne siger den hellige apostel Paulus i en formanende tone: Udnyt tiden! Og det samme indtryk går igen i brevet til Kolossenserne: Udnyt tiden godt!

Selve begrebet *tiden* er i og for sig noget ganske ejendommeligt. Tiden er noget så kostbart, at Gud Vor Herre kun tildeler os den dråbevis og sommetider endda kun i en enkelt dråbe. Også vin og olie og mælk kan tildeles en dråbevis, men der er den store forskel på tid og mælk, at man kan opfange mælkedråben i et glas, både enkeltvis og hundredevis, medens tidens dråbe overhovedet ikke lader sig fange ind!

Vor Herre tildeler os mennesker tiden dråbe for dråbe — hvadenten vi er høje eller lave, rige eller fattige — vi får kun een dråbe ad gangen. Så kostbar er tiden og derfor er det, at apostlen formaner os til at udnytte tiden vel!

Hvis man har tabt en ting, så kan man finde den igen, man kan fange en kat, der er løbet bort, og man kan — vel at mærke, hvis man har heldet med sig — lokke en kanarieflugt tilbage til sit bur, men tiden kan man ikke hente tilbage, ikke et minut, end ikke et sekund! Er det først borte, så er det borte. Næppe har jeg udtalt et ord førend det er borte, og end ikke den hurtigste jetjager er i stand til at hente dette ord tilbage igen. Vi mennesker vil så gerne give det udseende af, at vi er herrer over tiden. Men er vi det? Ejer vi fortiden? Nej og atter nej. Men ejer vi så da til gengæld fremtiden? Måske, men vi har ikke den ringeste garanti for, at vi kan få lov til at udtale det næste ord, vi ønsker. Vi ejer faktisk blot øjeblikket, nu'et. Men hvad er da »nu'et«? Nu'et er grænsen mellem fortiden, der ikke længere tilhører os, og fremtiden, som endnu ikke er vor. Denne stadig flydende, stadig ilende, stadig passerende grænse — det er tiden, vor tid. Og hvor kort er den ikke — men ikke desto mindre formaner apostlen os til at udnytte denne tid godt.

Det lønner sig i denne forbindelse at slå op og se på den originale, den græske ordlyd for apostlens ord. Det er ikke alle, der kan græsk, men det gør sådan set heller ikke noget i dette tilfælde, for vi kender alle ordet »kronik«. Det er det samme ord som kronik og det betegner en historisk fremstilling. I vore dage benyttes ordet til at betegne en artikel, der skildrer noget aktuelt. Kronik kommer af det græske ord kronos og betyder slet og ret tid. Men der, hvor den hellige Paulus skriver udnyt tiden, der bruger han imidlertid ikke ordet kronos, men derimod et

helt andet græsk ord — kairos — det kan bedre oversættes med ordet øjeblik — med andre ord: han tilråber os, at vi skal »udnytte øjeblikket«.

Og til at betegne øjeblikket benytter vi mennesker begrebet et sekund. Det er ganske vist ikke helt rigtigt, idet et sekund kan deles yderligere, det ved vi f. eks. fra sporten, og det lærer fysikerne og astronomerne os også. Hvor mange øjeblikke, der går på et sekund, det er jeg ikke i stand til at sige, men eet ved jeg: jeg har aldrig ejet andet end øjeblikket, den hårfine grænse mellem fortid og nutid!

Det lønner sig også at gå ordet »udnytte« lidt efter i sømmene. Lad os lige se lidt på dette ord i Pauli sprog. På græsk ligger der i dette udtryk ordet »agora«, hvilket betyder så meget som »torv«, eller en forsamling af mennesker. Paulus mener dermed: vær kloge som købmænd, der går på torvet for om muligt at købe fordelagtigt ind, udnyt tiden!

Nuvel, vil du måske sige, jeg er rede til at følge Paulus, jeg vil udnytte tiden, jeg vil udnytte øjeblikket, sig mig bare hvordan jeg skal bære mig ad. Og her er da mit svar: bestræb dig altid for at være i forbindelse med Vor Herre. Det er det simpleste middel, det allerbedste middel. Vedbliv med at være i forbindelse med Gud, så er der ikke noget øjeblik, der går til spilde — så er tiden udnyttet.

Men hvordan skal jeg da så bære mig ad med hele tiden at være i forbindelse med Gud? Jeg skal dog arbejde hver dag, og apostlen siger også et andet sted, at vi ikke må være hængehoveder, men skal være glade og fornøjede. Også det vil jeg svare dig på: det, at være i forbindelse med Gud er ikke nogen beskæftigelse, det er ikke noget arbejde, det er slet og ret en indstilling, en sindstilstand. Og en sådan indstilling generer os aldeles ikke i vort arbejde og ej heller i vore adspredelser. Denne indstilling er blot et stykke af os, der følger os som noget selvfølgelig. Og det er netop denne »bevidsthed om forbindelsen med Gud«, der som intetsomhelst andet i os er egnet til at bære alt, at højne alt og at overvinde alt.

Søg derfor forbindelse med Gud, når og hvor du kan — ved morgengry og ved aften, hvor du står og hvor du går, thi »alt står i Guds faderhånd«. På den måde bliver ethvert øjeblik værdifuldt, ikke et sekund går tabt, og som en god købmand udnytter du tiden.

— — —
Ethvert menneskeliv består af lutter dagligdags ting, er en kæde af små ganske almene foreteelser. Ej heller de mænd og kvinder, der har nået berømmelse, har udelukkende frembragt store ting, også de har uafbrudt måttet befatte sig med tusinder af småting. Og et menneskes værdi består jo netop i, at det udfører selv den ringeste ting vel, og jeg vil vove at påstå, at det at være stor i det daglige, i det små, det er ensbetydende med virkelig og sand helighed.

chs.

På hin tid blev Jesus af ånden ført ud i ørkenen for at fristes af djævelen. Da han havde fastet i fyrretyve dage og fyrretyve nætter, hungrede han omsider. Da gik fristeren til ham og sagde: Er du Guds søn, da sig, at disse stene skal blive til brød. Men han svarede og sagde: Der står skrevet: mennesket lever ikke af brød alene, men af ethvert ord, som udgår af Guds mund. Derefter tog djævelen ham med sig til den hellige stad og stillede ham på templets tinde og sagde til ham: Er du Guds søn, så styrtdig ned; thi der står skrevet: han har givet sine engle befaling om dig, og de skal bære dig på hænderne, at du ikke skal støde din fod på nogen sten. Jesus sagde til ham: Men der står også skrevet: Du skal ikke friste Herren din Gud! Endelig tog djævelen ham med sig op på et såre højt bjerg og viste ham alle verdens riger og deres herlighed og sagde til ham: Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil falde ned og tilbede mig. Da sagde Jesus til ham: Vig bort, Satan, thi der står skrevet: du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene. Da forlod djævelen ham, og se, engle kom og tjente ham.

KONCILIER I NYERE TID

Den 31. januar bragte det højt ansete ugeblad »The Tablet« nedenstående artikel i anledning af Johannes XXIII's planer om et nyt almindeligt kirkemøde.

Da paven døde i oktober, sluttede det andet af to meget rige og aktive pontifikater, som havde bragt store resultater. I Rom var der en stærk følelse af, at kirken behøvede tid til ligesom at fordøje alt, hvad der var

Pave Pius IX — under hvem Vatikanerkonciliet fandt sted —

hændt, så næste kapitel skulle være et stilfærdigt pontifikat med en pave, der var meget ældre end Pius XI og Pius XII havde været, da de kun lidt over 60 år gamle begyndte deres mindeværdige pavegerning. Ventede man dette, blev virkeligheden en ganske anden. Den nye pave er kun gammel af år, og endda ikke det i betragtning af hans slægts historie, og han er overordentlig aktiv med en aktivitet, som går langt ud over blot at genoprette kardinalkollegiets og den kirkelige centraladministrations talmæssige styrke og funktioner. I løbet af tre måneder har han sat sit eget strålende særpræg på tingene, vundet pressens good-will og vist, at hans pontifikat vil blive i høj grad mindeværdigt. Nu har han overrasket verden ved at meddele, at han agter at sammenkalde et økumenisk kirkemøde.

Disse kirkemøder er sjældne tildragelser. Det er 90 år siden, det sidste trådte sammen — det berømte Vatikanerkoncilium, der brat afbrød sine forhandlinger efter seks måneders forløb, da Rom blev okkuperet af det savojiske hus' soldater. Seks måneder viste sig tilstrækkelig til konciliet store resultat, defineringen af pavens ufejlbarhed. Men denne definering optog næsten de syv hundrede deltagende biskoppers fulde tid og opmærksomhed. Vi må deraf slutte, at når et

almindeligt kirkemøde træder sammen, vil dets overvejelser trække ud. Der er nu over 3000 katolske biskopper og andre med ret til deltagelse, og det antal, som vil komme til stede, vil sandsynligvis blive mere end dobbelt så stort som det, der kom til Vatikanerkonciliet. Dette kræver en uhyre stor organisation, selv om luftfarten vil muliggøre det for biskopperne af og til at vende hjem til deres stifter. Pius IX meddelte i 1867 sin hensigt at ville samle til koncilium, og dette åbnedes først mere end to år efter. Vi har ingen tidstabel derover, men det er svært at se, hvordan et økumenisk koncil skulle kunne træde sammen før dette års afslutning.

Begivenheden er af overordentlig betydning. Bortset fra Vatikanerkonciliet har der ikke været et almindeligt kirkemøde siden det tridentinske, der var langt det længste, kirken har afholdt, idet det med afbrydelse strakte sig over 20 år og 7 pontifikater. Det udførte sit arbejde så grundigt, at vi siden da har talt om den efter-tridentinske del af kirkehistorien.

Som koncilium til indre reformering af kirken udførte Tridentinerkonciliet et meget stort arbejde; fra dets tid stammer seminarierne og den præsteuddannelse, vi har den dag i dag. Dets tragedie bestod i, at det kom hundrede år efter, at det burde have været holdt, efter og ikke før den protestantiske reformation, hvis værste splittesværk det kunne have hindret. Således som de enevældige fyrsters indstilling var og med den voksende patriotismes religion, den nationalfølelse, som allerede havde kostet kirken fangenskabet i Avignon og det Store Skisma, er det sikkert og vist, at det 16. århundredes fyrster ville have søgt at udstrække deres autoritet over kirken og dens domæne. Der ville have været en udfoldelse af gallikanismens, anglikanismens og stats-protestantismens ånd, men disse bevægelser ville have lignet Gallikanismen, som aldrig brød kirkens enhed, mere end anglikanismen og lutherdommen, som gjorde det. Tridentinerkonciliet arbejder kom nu ikke blot til at angå den indre reform af disciplin og moral i kirken, men også til at dreje sig om de nye kætterier og specielt om retfærdiggørelsen ved troen, således som lutheranerne forkyndte denne.

Renaissancepaverne var meget bange for kirkemøder efter deres erfaringer fra begyndelsen af det 15. århundrede, og når vi beklager, at Tridentinum ikke trådte sammen før 1543, må det på den anden side siges, at tiden ikke var blevet spildt. Den var brugt til at fæstne pavedømmet som uafhængig institution, stærk nok til at modstå de franske eller spanske kongers eller den tyske kejsers fjendskab. De mænd, der udrettede dette, var i mange henseender meget forskellige fra, hvad tidligere og senere slægter ventede, en pave skulle være. Men efter det Babyloniske fangenskab og det Store Skisma, som genspejlede den

nye nationalbevidsthed og de nationale staters dynastiens udfordring af enheden, var det et højst reelt problem, hvordan pavedømmets overnationale institution kunne passe ind i en ny politisk verden. Renaissancepaverne gav et svar. På Paul III's tid var pavedømmet stærk nok til at kontrollere såvel som til at samle et almindeligt koncilium og føre dets afgørelser igennem. I århundreder vedblev pavedømmet med at aflægge sit middelalderlige præg og få mindre og mindre vægt inden for det nye internationale diplomati. Men under alt dette blev dets autoritet mere og mere effektiv uden for kirken.

Grunden til, at Tridentinerkonciliet varede så længe og så ofte blev udsat, var Europas urolige tilstand og den franske konges og den tyske kejsers politiske tryk. Når der skulle gå 300 år mellem Tridentinum og Vatikanum, var hovedårsagen den, at de katolske fyrster næsten hele den periode igennem krænkede kirkens rettigheder,

Pave Johannes XXIII, der kalder til det nye Vatikaner- eller Lateranerkoncilium.

idet de udnævnte og kontrollerede deres eget hierarki. Det er noget usandsynligt, at en pave, som ville have indkaldt et økumenisk koncilium før det 19. århundrede, havde kunnet gøre det på trods af de katolske fyrster, der var opsat på at forringe hans position. I protestantiske lande er der skrevet meget om kirkens indblanding i europæisk politik. Den anden side af historien er knap nok kendt, de verdslige regenters uhyre store indblanding i åndelige sager, deres forsøg på end-

også at kontrollere kontakten mellem pavestolen og de lokale episkopater. Denne traditionelle holdning blev så fast forankret, at der endog så sent som ved Vatikanerkonciliet var en bevægelse i gang blandt de verdslige regeringer for at forhindre det, en bevægelse, som selve Gladstone viste sympati. I vore dage har klimaet ændret sig overmåde meget til det bedre, og der er ingen regering, som rejser tvivl om pavens ret til at sammenkalde et koncil og bestemme dets dagsorden.

Det er 500 år siden — da tyrkerne havde gjort sig til herrer over det Ny Rom, Konstantins og Justinians by, som de endnu er det — at den østlige kirke ved konciliet i Firenze for en kort tid kom tilbage til enhed med Rom og Vesterledens kirke. Nu sidder der endelig for første gang i mange århundreder på Petri stol en pave, der selv har levet i Konstantinopel, som Johannes XXIII har gjort det i 9 år, og blandt ortodokse kristne i 19 år. Det er en lang tid i en mands liv, og det var år, hvorunder skyggen af en krigersk ateisme, som i visse henseender er en værre trussel mod den ortodokse kirkes indre liv, end de muhammedanske tyrker nogen sinde har været, viste sig at være kommet for at blive gennem lang tid.

Vore adskilte brødre i de ortodokse kirker var aldrig blevet adskilte brødre, så lidt som Nordeuropas protestantiske kristne var blevet det, om ikke fyrsterne havde været årsag til det. Det var østens kejser, der følte sig som Roms rette arving, og som var en adskilt østlig kirkes store støtte. Langt senere fulgte Ruslands czarere de byzantiske kejseres eksempel og gjorde kirken til en russisk kirke.

Situationen er nu på dramatisk vis blevet en anden. Efter fyrretyve års kommunisme lever de fleste ortodokse kristne under regeringer, som tolererer dem, men agter at opdrage de unge bort fra dem. Skønt statens gennemførelse af ateismen hidtil har været en skuffelse for magthaverne, lever det ortodokse præsteskab blandt aggressive materialister og mangler den mulighed, andre kristne har til at udkæmpe deres intellektuelle og apostoliske kampe på nogenlunde lige vilkår. Det er fristende at tænke sig, at den Helige Fader ikke ville samle et almindeligt kirkemøde med det særlige formål at genoprette enheden, med mindre der var et reelt håb om, hvad der i anden forbindelse kaldes et løbrud. Mange andre sager vil blive diskuteret på konciliet, men forholdet til det aktuelle østen beskæftiger utvivlsomt pavens opmærksomhed særligt.

Vi har allerede omtalt det svar, som den økumeniske patriark Arthenagoras har givet på pave Johannes XXIII's julebudskab. Men det er vanskeligt at vurdere, hvilken vægt der kan tillægges disse høflighedsudtryk. Han er ikke overhovedet for nogen national ortodoks kirke, og for mænd i officielle stillinger, hvis embeder er ligesom garanteret for opretholdelsen af visse historiske positioner, såsom forkastelsen af og modstanden mod Rom, er det altid overordentlig vanskeligt at

ændre den holdning, de er blevet valgt eller udpeget til at opretholde.

Men det hører med til kirkens storhed, at dens historie altid er målt i århundreder. Andre organisationer kan blive skræmt og tabe modet, når et skisma har bestået i 900 år. Ikke kirken. Når det 20. århundrede har skabt en totalt ny situation, som ingen blot har drømt om forud for 1917, så er det en forandring, der gør selve skismaets fremtid til et andet og mere åbent spørgsmål.

Med sine vinger skal Herren skygge over dig, og under hans vingefjedre skal du fange håb. Hans sandhed skal omgive dig som med et skjold.

90. SALME.

1. søndag i fasten

15. februar 1959

HVAD LEVER VI AF?

Da Fristeren opfordrer Jesus til at forvandle sten til brød, så han kan mætte sin hunger, svarer han: »Mennesket lever ikke af brød alene, men af ethvert ord, der udgår af Guds mund.«

Hvad legemet angår er der ingen tvivl. Vi får kræfterne til vor daglige dont gennem den daglige føde. Men de åndelige kræfter til at føre livskampen igennem, hvor kommer de fra?

Lad os sige, at vi foretager et rundspørge til mennesker om, hvorledes de får de åndelige kræfter til at leve deres liv. Hvad vil der blive svaret? En hustru vil måske sige: Det er min mands kærlighed, som holder mig oppe. En enlig mor vil sige: Det er kærligheden til mit barn, som giver mig kræfterne. En ung mand vil sige: Jeg studerer for at få en god stilling. Det er min energikilde. Manden i den gode stilling siger: Mit mål er engang at få mit eget hus. En kunstner siger: Jeg lever for min kunst. Den holder mig oppe.

På den måde bliver der slet ikke brug for at leve af Guds ord.

Vi må indrømme, at der er noget i dette: Kærlighed kan give kræfter. Et mål forude at stræbe imod tænder energien.

Men alligevel er disse besvarelser forkerte. Det er kun en del af det åndelige behov, som tilfredsstilles.

I vort legeme sker en nedbrydningsproces. Føden råder bod derpå. Den bygger op. Også i vor sjæl sker en nedbrydningsproces. Livskampen slider på mennesket. Er et menneskes kærlighed eller stræben efter et eller andet jordisk gode tilstrækkeligt til at gøre sjælen sund og stærk?

Vi er skabt i Guds billede og Gud selv er vort mål. Sjælen er en hel verden, og kun den, der har skabt alt, kan fylde den ud.

Utallige menneskeskæbner forskærtes, fordi man undervurderer sjælens behov. Hvad gør så det menneske, som har opnået de jordiske goder, han stræbte efter? Hvad gør de skuffede? Hvad gør de, der er forladte og ensomme? Hvad gør de syge og gamle?

Det er kun Guds ord, der kan mætte og styrke os, så vi formår at leve i kristelig forstand. Guds tale til os viser os Guds kærlighed, som ingen menneskelig kærlighed kan være erstatning for. Guds åbenbaring giver os besked om, hvorledes syndens sår heles, hvorledes vi bliver i stand til at sejre over det onde i os, hvorledes vor kærlighed bliver handling og liv.

Det kan være godt rent menneskeligt set at have et jordisk mål at se frem til. Men hvor er det ikke i mange hjem til fortræd, at faderen (og måske moderen med) påtager sig ekstra arbejde, fordi man vil have råd til fjernsyn, bil eller hus. Det går ud over det ægteskabelige samliv, det går ud over den største opgave forældre har: at forberede deres børn til livet. Søndagen bliver en sove- og døsdag. Man går måske nok til messe, men man er ikke meget opladt for det, der hører Guds rige til.

Der er i vor tid så mange fristende livsgoder, som lokker til at leve over evne. Man når måske de mindre vigtige ting, og så forsømmer man det, der for tid og evighed er det afgørende.

Mennesket lever ikke af brød alene, men af ethvert ord, der udgår af Guds mund.

C. B.

NOTER

Requiem for ofrene fra „Hans Hedtoft“

I anledning af »Hans Hedtoft«s forlis afholdes der i sct. Ansgars kirke en højtidelig sjælemesse lørdag den 14. ds. kl. 20. Der udsendes ingen indbydelser; enhver, der ønsker at deltage i denne bøn for de afdøde, er velkommen. Messen celebreres af kirkens sognepræst, pastor Kjeld Geertz-Hansen.

Radiogudstjeneste udsendes af Statsradiofonien søndag d. 15. februar kl. 14. Udsendelsen sker fra St. Albani kirke i Odense, og pater L. Brunnicardi er prædikant.

Ugebladet får ny redaktion

Biskoppen har udnævnt en ny redaktion af Katolsk Ugeblad. Påskenummeret bliver det første under den ny redaktion med pastor Gunner Martin Nielsen som ansvarshavende redaktør, og pater M. Drouzy O.P. og journalist, fru Inger Lauritzen i redaktionen.

Hvad der siges om konciliet -

En samling udtalelser fra ikke-katolsk side

»En historisk mærkepæl« kalder Federico Alessandrini i »Osservatore della Domenica« det af den Hellige Fader bebudede koncilium, og han fortsætter med at sige, at denne begivenhed vil sætte uudslettelige spor i Pave Johannes XXIII's pontifikat: »Det vil blive et stort og rigt pontifikat, hvis indflydelse vil blive dybtgående og varig.«

En talsmand for det ortodoxe patriarkat i Moskva erklærer, at man endnu ikke kender pavens appel tilstrækkeligt til at kunne knytte kommentarer til den.

»Frankfurter Allgemeine Zeitung«s Rom-korrespondent melder, at en repræsentant for patriark Alexis under

drøftelser i Genève kort før meddelelsen om den forestående koncilium fremkom — altså på et tidspunkt, hvor man ikke havde nogen som helst anelse derom — havde erklæret, at hans kirke er tilbøjelig til at drøfte forhold af religiøs natur med den Hellige Stol i Rom, dog ikke spørgsmål om enhed.

Bladet »New York Mirror« skriver, at indkaldelsen af et koncilium altid har været ensbetydende med, at der har været en krise under opsejling, at »der er fare på færde« — det viser sig, at kristendommen er i stor fare som følge af vildfarelser, inkompetance og misforståelser. Dette er årsagen til, at der søges efter sandhed.

»New York Daily News« skriver, at

kommunisterne trækker efter at komme alle former for religion til livs over hele verden, lige med undtagelse af deres egen bizarre form for religion. Derfor vil man kunne nå hurtigere og bedre til målet: at knuse denne forbryderiske sammensværgelse, dersom samtlige religiøse organisationer gør fælles front mod kommunismen.

Det engelske blad »Daily Express« bringer under overskriften »Kreml og Vatikanet« en konfrontering, i hvilken det hedder, at i Kreml sidder verdenskommunismens ledere i dag og studerer udviklingen af rigdommene i Østen. I Vatikanet derimod sidder Pave Johannes og kalder sammen til koncilium. Hvad er hensigten med denne sammenkomst? At vove forsøget på at slå bro over den gamle splittelse mellem den katolske og den ortodoxe kirke? I øjeblikket synes det rent umiddelbart, som om den russiske forsamling skulle have mere held med

ORIENTERING

Pauluskredsen gennem 25 år

Da katolske bogudgivelser omkring 1930 var stagnerende, blev situationen helt ændret og en ny blomstringstid indvarslet ved starten af »Pauluskredsen« i 1934. I anledning af denne forlagskreds' jubilæum giver kredsens formand gennem alle årene nedestående en redegørelse for arbejdet hidtil — og fremover.

Det var i Bredgade 64 — i de stuer, hvor nu St. Ansgars kirkes sognepræst har sine værelser — at et nyt bogforetagende så verdens lys. Der lød ikke blide toner ved denne begivenhed. Man talte om nymodens skikke, og en skarp protest mødte de første udgivere for at ville betræde nye veje — og det kunne jo aldrig være berettiget, når man var en tro katolik. Men også praktiske vanskeligheder dukkede op lige fra starten. Forfattere, som havde lovet at skrive et hefte til det nye foretagende, blev forhindret i sidste øjeblik — og det blev Pauluskredsens mangeårige trofaste medarbejder, pater Lutz, der ved et tilsagn om at springe ind på den tomme plads, der reddede den første serie.

Men inden Pauluskredsens historie skal fortælles, må vi dog tilbage til efteråret 1933, hvor ideen til dette foretagende blev drøftet og inspirationen blev givet i Academicum Catholicum. Der fødtes tanken og lysten til at tage et aktivt arbejde op — ikke i modsætning til tidligere tiders bestræbelser, men i fortsættelse deraf — dog med den forskel, at økonomien for de fremtidige bøger skulle bygges

på subscription, da vor tid ikke kendte til store pengemidler, der kunne stilles til rådighed for bogudgivelser og der derfor var indtrådt en vis stagnation i denne betydelige side af kirkenes apostolat.

Pauluskredsen har bestået i 25 år, men de sidste par års hårde efterkrigsopgaver har i nogen grad svækket den regelmæssige udsendelse af hefter og bøger, og det så også en tid ud, som om de gode kræfter og de gode penne var ved at forsvinde, eller var så optaget af egne opgaver, så de ikke som i starten stod til vor disposition. Men tiderne har vendt sig og en ny vind er ved at blæse og gode nye som gamle kræfter dukker atter op på arenaen, så travlheden ved udsendelsen af den første serie er ved at komme igen ved udsendelsen af den 31. serie og mange gode ideer ligger i skuffen og vil kunne dække de kommende års produktioner.

Det, som altid har præget Pauluskredsens medarbejdere og abonnenter, var fællestanken. Selv om en bog skulle have mindre værdi for mig, så har den måske så meget større værdi for min nabo, og derfor støtter jeg den. Har jeg ikke anvendelse for dette eller hint hefte til mine opgaver, så er der måske andre, der er glade ved at få det foræret. Skulle visse bøger aldrig have chancer for at udkomme, da læserkredsen i Danmark ville være for lille, så er den nu tilstede, da alle står sammen med deres gode halvårige bidrag.

I årenes løb har der været 91 udsendelser hvilende på 30 serier og 16 udgivelser udenfor serier. En bog, Guds Viljes Vej, som havde stor interesse udenfor vore kredse, opnåede 3 oplag, 3 udgivelser nåede 2 oplag. 58 udgivelser er skrevet til Pauluskredsens forlag, 33 er oversættelser. Af de flittigste medarbejdere skal nævnes afdøde pater A. J. Lutz, O.P. (9 udgivelser), pater C. C. Martindale S.J. (7

udgivelser), pastor Peter Schindler (6 udgivelser), pater A. Otto S.J. (4. udg.) H. D. T. Kiærulff (4 udgivelser og 26 oversættelser — heri iberegnet bearbejdelsen af norske manuskripter til dansk).

Pauluskredsen har aldrig modtaget nogen form for økonomisk støtte fra bispedømmet eller fra private personer. Ganske enkelte bøger, som man fra bispestolens side ønskede udgivet, blev hjulpet til verden med et penge-lån, som dog længst er betalt tilbage. Man kan derfor sige, at foretagendet hviler i sig selv. Skulle fremtiden kunne udvise et lidt større salg, vil vi også være i stand til at yde vore abonnenter endnu større muligheder.

Jubilæumsserien har det helt nye ved sig, at dominikanerne har indbygget en serie »Ånd og liv« i vore bøger. Det drejer sig om befter omfattende en række artikler omhandlende det samme emne, således vil der komme fire hefter i dette år omhandlende: Påske, Helligånden, David og bønnen og bøn om enhed i troen. — Desuden agter Pauluskredsen at udsende en betragtningssbog, som har en stor udbredelse i Tyskland, »Et legeme — et brød«, afdøde pater Wolfgang Cernins betragtninger over kommunionssverset, en fin lille udgave på 350 sider — trykt på indianpapir og indbundet i plastic. Endelig forventer vi i vore serier at udsende en ordbog til brug for undervisning og til gavn for vore konvertitter. — Udover de to serier af bøger i 1959 tænkes udsendt et lille apologestisk skrift af pastor Schindler: »Hvis du var katolik«, og hen mod juletid skulle gerne det kendte julehefte »Julekærten« atter se dagens lys.

Det forventes således, at Pauluskredsen går ind i et godt og arbejdsrigt år. Af interesse kan det også være, at af de hidtil 91 udsendelser er de 66 totalt udsolgt og kun 25 på lager.

Knud Ballin.

sig, men af den grund må man aldeles ikke undervurdere de åndelige initiativers magt.

*

Den lutherske biskop Bo Giertz i Sverige — der som bekendt er modstander af de kvindelige præster — udtaler, at et koncilium under visse forhold vil kunne komme til at betyde »et vendepunkt i kirkehistorien«.

*

Prædikanten Billy Graham udtaler, at det efter hans mening er helt udelukket, at der inden for en overskuelig fremtid skulle kunne opnås enighed mellem katolikker og protestanter. Det udelukker dog imidlertid ikke, at de to parter vil kunne gøre fælles front mod det onde.

*

Præsidenten for de kristne kirkers internationale råd — denne organisation er et mindretal, der står totalt afvisende over for Verdenskirkernes Råd og som bekæmper dettes økumeniske virke — dr. McIntyre, erklærer, at »Protestantismens ægte kræfter hverken kan eller vil samarbejde med paven om et økumenisk koncilium«, og han tilføjer, at alene den historiske reformationsfølelse forbyder ethvert kompromis med den romerske kirke.

*

Pariser-bladet »Monde« giver — allerede i en overskrift — udtryk for, at et koncilium med denne emnesammensætning som det forestående er et højt problematisk foretagende. »Monde« forlægger med at skrive, at flertallet af de ikke-katolske kristne kirker efter al sandsynlighed ville kunne finde sammen i Verdenskirkernes Råd, men at der dertil er at sige, at de bånd, der knytter disse sammen, er yderst spinkle. Derimod synes der snarere at være mulighed for en varig tilnærmelse med kirkerne i øst. Det, der i dette tilfælde virker hæmmende, er den omstændighed, at kirkerne i disse lande lever under kommunistisk kontrol, og det er en yderst kompliceret sag. Jerntæppet vil også gøre sig føleligt ved det forestående koncilium. Adskillige romersk-katolske biskopper lever i dag i disse lande, og det er vel sagtens højt tvivlsomt, om disse landes respektive regeringer — måske lige med undtagelse af Polen — vil give biskopperne tilladelse til at drage til koncilium i Rom for der at drøfte en enhed, som man all andet end gerne ser i Moskva.

*

I »Paris-Presse« henviser Charles Pichon til, at den nuværende pave kender forholdene og mentaliteten i Orienten af selvsyn fra sine ophold i Sofia og Istanbul. Hertil kommer, at Pave Johannes XXIII taler bulgarsk og forstår russisk. Hvis et sådant foretagende som et koncilium skulle have nogen som helst mulighed for at lykkes, så havde man utvivlsomt ikke kunnet finde nogen bedre person til job'bet.

*

»France-Soir« bemærker til konciliet, at det ikke så meget drejer sig om at finde, hvad man kunne kalde en »fælles nævner«. Dertil kender man den romerske kirkes indstilling for

godt, men ikke desto mindre vil et økumenisk koncilium under en pave, der nøjagtig ved, hvor tidens sko trykker — og sådan en pave er Johannes XXIII — kunne rydde alt det i kirken af vejen, der indsnævrer horisonten.

*

»Figaro« mener, at der aldeles ingen tvivl kan være om, at de ortodokse, anglikanerne og protestanterne, vil blive indbudt, og bladet betragter pavens gestus som højest betydningsfuld og mener, at denne gestus vil kunne få indvirkninger af praktisk natur.

*

Der er ingen tvivl om — skriver »L'Aurore« — at råbet på enhed — og det forestående koncilium er et sådant råb — vil få et stort ekko og dette formentlig først og fremmest i de orientalske kristnes sjæle.

*

9. februar trådte Verdenskirkernes Råd sammen i Genève. Præsidenten, dr. Franklin Clark Fry, erklærede ved mødet i Nyborg i januar måned, at centralkomiteen uden tvivl ved møderne i Genève vil drøfte Johannes XXIII's beslutning om at afholde et koncilium.

*

Bladet »Tijd« i Holland skriver, at man kun kan glæde sig over, at »den katolske kirke i dag styres af en personlighed, der foretrækker så energiske initiativer fremfor stilstand og ubevægelighed«.

*

»Volkskrant« — ligeledes i Holland — bemærker, at Johannes XXIII langt fra er nogen »overgangspave«, som det hed sig adskillige steder efter hans valg. Denne udtalelse var fremsat af personer, der blot skulle finde på noget for at fylde spalteplads ud.

*

Den kendte lutherske lyske provst Asmussen, der nu tilbringer sit otium i Sydtykland — udtaler: »Indkaldelsen til et koncilium er i dette øjeblik noget af en sensation. Det svarer til den længsel, den indtrængende beden og det store håb, der i dag besjæler så mange kristne af alle konfessioner. Og selv om vi ikke har anelse om, hvorvidt vi evangeliske kristne vil komme til at spille nogen rolle i denne forbindelse, så er enhver dog klar over, at det drejer sig om intet mindre end kristenhedens enhed. Enhver, der elsker Jesus Kristus, må støtte all, hvad der tjener dette formål. Håbet om og længslen efter et alment koncilium, således som det fandt et så gribende udtryk, da den lutherske kirke kom til verden, har mulighed for at blive en realitet i forbindelse med, hvad der nu er taget skridt til.«

*

I dagbladet »Suisse« i Genève skriver dekanen for det autonome protestantiske teologiske fakultet ved universitetet i Genève, professor Leenhardt, at Johannes XXIII's beslutning om at indkalde et koncilium fortjener al mulig agtelse, eftersom emnet: den kristelige enhed er en sag, der ligger alle kristne på hjerte. Professor Leenhardt går derefter ind på den katolske position og behandler derpå udviklingen inden for den økumeniske bevægelse, der stiller et helt nyt spørgsmål

til den romerske kirkes visdom og overvejelse. Der vil være en milepæl at opregne i kristenhedens annaler, dersom den romerske kirke kommer på talefod med de andre, og man kan kun glæde sig over, at paven tilsyneladende har åbnet en dør, der ellers syntes at være lukket for stedse. Set ud fra dette synspunkt vil man have let ved at forstå, at kardinal Roncalli netop valgte evangelisten Johannes' navn til sit pavenavn.

*

I det evangeliske »Sonnblat« i Hamburg skriver udgiveren, landsbiskop Hanns Lilje, bl. a.: »Valget af Angelo Giuseppe Roncalli til Pave Pius XII's efterfølger var ikke nogen »forlegenhedsløsning«, som adskillige mente i oktober sidste år. Det har den ny pave selv beviset ved umiddelbart efter sit valg at udfolde en ganske overraskende aktivitet. Med fasthed og bestemtthed — men samtidig uden at forhaste sig — har han ret omgående igangsat en række vigtige opgaver. Et af de problemer, der synes at ligge ham mest på hjerte, er tilsyneladende en genforening af de adskillige kirker, og da i særdeleshed den romerske kirkes forhold til den ortodokse.«

*

Den — ikke med Rom unerede — græsk-ortodokse patriark af Antiokia, Theodosius VI, erklærede, at lederen af de autokefale kirker nu måtte søge kontakt indbyrdes for at kunne afgive et fælles svar på bebudelsen af konciliet. Paven måtte givetvis komme til at præsidere ved konciliet i sin egen skab af »primus inter pares« og det »på grund af tro, doktrin og tradition, således som tilfældet var i tiden før kirkeadskillelsen, førend Roms kirkes udtræden af kristenhedens fællesskab«.

*

»Nouveliste Valaisan« (Schweiz) skriver, at der nu også er en overordentlig stor opgave at mestre for Verdenskirkernes Råd. Man må stræbe efter at rydde op i fordommene og udfolde kærlighed og gensidig forståelse. To åndelige kræfter strides i dag. Dersom foretagendet virkelig skal kronnes med held, da vil det have uoverskuelige virkninger også på den rent politiske situation, på øst-vest relationerne, som UNO og NATO udøver indflydelse på i ganske særlig grad.

*

Bladet »Ya« i Madrid peger på den interesse, som der hersker blandt de franske protestanter, og skriver, at anglikanerne ganske givet vil acceptere en indbydelse og sende observatører til konciliet. Samtidigt fremhæver »Ya« den enorme udstrålingskraft, der vil udgå fra et koncilium i denne informationslidsalder: presse, radio og fjernsyn kan i vore dage hurtigt og klart informere om alt, hvad der sker.

*

»ABC« — ligeledes i Madrid — skriver i forbindelse med meddelelsen om konciliet, at Johannes XXIII har stillet den Hellige Stols statspolitik til side for med så meget des større intensitet at hellige sig apostolatsopgaverne.

*

Generalsekretæren for den (orto-

doxe) hellige synode fremhæver, at beslutningen om afholdelse af et koncilium er en sag, der vedkommer hele den ortodokse kirke, og han mener, at de enkelte medlemmer vil have mulighed for at give deres mening til kende inden deres åndelige overhovede, den økumeniske patriark i Konstantinopel, publicerer sin indstilling. I kredse, der står det ortodokse ærkebispesæde Athen nær, finder man beslutningen om konciliet »interessant«, men man lægger aldeles ikke skjul på de talrige vanskeligheder, der rejser sig i forbindelse med spørgsmålet.

*
Biskop Agnus MacQueen, der beklæder posten som moderatør for Canadas forenede kirker, udtaler: »Spørgsmålet er nu blot, hvad paven forstår med begrebet »søgen efter enhed«. Det viser altsammen, at den romerske kirke går ind for freden i verden, og at den erkender, at den kristne kirkes bidrag til løsningen af denne sag ikke

kan være effektivt, eftersom den er adskilt og dell.«

*
I ugebladet »La Vie protestante« skriver Jean-Marc Chappuis i en leder med overskriften »Paven og enheden« bl. a.: »Ingen konfession kan i dag unddrage sig dette opråb til enhed. Frufterne af bønner om enhed begynder så småt at modnes.« Han rejser derpå spørgsmålet om, hvorvidt det drejer sig om den »traditionelle romerske enhed« eller enheden, således som abbé Couturier udtrykker det: »i overensstemmelse med Guds vilje og med de midler, han vil«. Chappuis skriver til slut, at konciliet også kan tjene til opbyggelse for de kristne nationer — blot det ikke kædes sammen med forkyndelsen af et nyt Mariadogme. Maria som »medforløserinde« ville — efter den Uplettede Undfangelse og Optagelsen i Himlen være en ny og uoverskuelig hindring på vejen til den virkelige enhed. C. D.

I korte træk —

Helgenkåringen af den Joaquina de Vedruna de Mas og af den salige Carlo da Sezze, der oprindeligt var fastsat til 25. november 1958, men som blev udskudt på grund af pavevalget, er nu fastsat til 12. april. — Joaquina de Vedruna de Mas var en spansk ordensstifterinde, der blev saligkåret af Pave Pius XII i 1940. Carlo da Sezze levede i Rom i 17. århundrede og blev saligkåret i 1881 af Pave Leo XIII.

Nedlæggelsen af det katolske kapel i Sandau ved Elben i den tyske østzone — hvorom vi tidligere har bragt meddelelse — er blevet annulleret. Under indtryk af de protester, der er blevet fremsat og som erindrede om nazitidens kirkefjendtlige terror, er de sovjetzone myndigheder åbenbart blevet usikre og har tilbagekaldt rømningsordren.

Under opholdet i Ætiopien fornyligt har kardinal Tisserant lagt grundstenen til en ny katolsk skole i hovedstaden Addis Abeba. Grunden til skolen er blevet skænket af kejser Haile Selassie.

Den katolske arbejderbevægelse i Canada har i en skrivelse til den canadiske ministerpræsident Diefenbaker krævet oprettelse af diplomatisk kontakt mellem Canada og Vatikanet. »Canadas voksende politiske prestige kræver oprettelse af diplomatisk forbindelse mellem vort land og den Hellige Stol,« hedder det i skrivelseren. En sådan gestus vil være i overensstemmelse med den overvejende del af befolkningens ønsker, udtales det. Den katolske arbejderbevægelse i Canada tæller i dag over 100.000 medlemmer.

Den polske regering har udstedt en lov, der tager sigte på sækularisering af kirkegårde. I visse tilfælde forudser loven inddragelse af katolske kirkegårde og disses omdannelse til kommunistiske kirkegårde.

Det franske postvæsen har udsendt et mindefrimærke til en værdi af 50 francs for pater Charles de Foucauld, grundlæggeren af »Jesu små brødre og søstre«s kongregation.

»Europæisk tænkning, digtning og dannelse« er emnet for årets »Salzburger Hochschulwochen«, der finder sted i tiden fra 2. til 15. august.

De tyske biskopper har i et fælles hyrdebrev i anledning af den forestående fastetid rettet en indtrængende opfordring til de tysk katolikker om at yde et »fasteoffer« i kampen mod sult og sygdom i hele verden. Biskopperne udtaler, at det ikke drejer sig blot om at give en »almisse« til nationerne i de underudviklede lande, men derimod om at organisere en virkelig struktuel hjælp til fordel for disse egne.

Den ensomme mand i Budapest

I søndags var det nøjagtig ti år siden — 8. februar 1949 — at den kommunistiske folkedomstol i Budapest

Dette billede taler for sig selv! Kendeligt ældet efter otte års fængselsophold og tortur kom kardinal Mindszenty til Budapest efter at være blevet befriet af ungarske frihedskæmpere i oktober 1956 — uanende om den skæbne, der ventede ham.

dømte den ungarske kirkes primas, Josef Kardinal Mindszenty, til livsvarigt fængsel. Processen mod den katolske kirkes højeste repræsentant i Ungarn varede kun tre dage og foregik for lukkede døre. Kun få kommunistiske journalister havde fået tilladelse til at overvære processen, men en af kardinalens medanklagede, der i øvrigt senere blev befriet af fængslet, fortæller følgende: »Det var en legemligt og sjæleligt nedbrudt mand, der stod foran folkedomstolens præsident. Stammende og famlende gentog han ord for ord, hvad retsformanden forelagde ham... Det var et sørgeligt og medlidenhedsvækkende optrin... at være vidne til, hvorledes denne tidligere så stoute mand mekanisk og træt aflerede den ønskede tilståelse.«

Historien er kendt, om hvordan kardinalen blev befriet under oktoberopstanden i 1956 og kort efter søgte asyl i den amerikanske ambassade i Budapest. Her lever kardinalen stadig, helt afskåret fra omverdenen. Han hverken modtager eller afsender post — hvad der kommer til ham, opmagasineres, indtil han en dag måtte forlade sit tilflugtssted. Om kardinalens helbredstilstand oplyser ambassadens folk — med hvilke han i øvrigt ikke har nogen som helst kontakt — at den må betegnes som tilfredsstillende, og at den tuberkuløse infektion, som han havde pådraget sig under fængselsopholdet, er forsvundet. Han tilbringer sin tid med bøn og med at læse samt med at arbejde på sine memoarer. Han lever i et ham specielt anvist værelse og viser sig kun een gang daglig på en kort spadseretur i ambassadens have. Det eneste tidspunkt, hvor ambassadens folk ser kardinalen, er om søndagen, hvor de har adgang til at overvære hans messe.

I de seneste år har den kommunistiske presse i øststaterne gang på gang betegnet kardinalen som »ærkefjenden« eller beskyldt ham for at være

ærkereaktionær samt for at drive politik og konspirere fra sit opholdssted i den amerikanske ambassade. Den amerikanske ambassades ledelse tilbageviser imidlertid disse påstande på det bestemteste.

OM MENNESKET

I tidernes morgen skabte Gud i fuldkommen frihed en dobbelt verden, den åndelige eller englenes verden, og den materielle eller synlige verden. Vi har gjort rede for, hvad Guds åbenbaring siger om dem. Tilbage står endnu mennesket, som er sammensat af et legeme og en sjæl, og som derfor har del såvel i den åndelige og legemlige verdens goder. Når man nu tænker over, hvor mange videnskaber der er, som beskæftiger sig med mennesket, bliver man klar over, at vi her har med et meget vigtigt og omfattende emne at gøre.

Derfor vil det sikkert være nyttigt først at forskafe sig et *overblik* i store træk over *menneskets religiøse og moralske betydning*. Som ejer af en både åndelig og legemlig natur danner mennesket i universet en mikrokosmos, som man siger, d. v. s. en lille verden, der ved sin sammensætning afspejler den store verden. Hermed menes, at mennesket forener i sig både vegetativt, animalsk og åndeligt liv. På denne måde er vi bindeled mellem dyrenes og englenes verden. Ja, man bør sige mere: efter at Guds Søn er blevet menneske eller som en af os, står vi nu som mellemed mellem Gud og skabningen i det hele taget.

Denne enestående stilling i verdensaltet medfører en række *særlige konsekvenser*. Vi er nemlig af Gud kaldede til en evigvarende gudsbeskuelse, der ligger i et langt højere plan, end vor natur egentlig har krav på, eller med andre ord, vi er kaldede til *en overnaturlig lykke og salighed*. Denne afsluttende tilstand bliver imidlertid kun mulig ved, at Gud udstyrer os ved en ny erkendelsesevne, som kaldes »herlighedens lys« i henhold til et sted i Davidssalmerne: »Hos dig (o Gud) er livets kilde, i dit lys skuer vi lyset.« (36, 10.) Dette, det evige liv, forberedes allerede i vor jordiske periode, idet Gud tilbyder os den *inderligste forening med sig selv* gennem Kristi nåde. Naturligvis er et sådant samfund med Gud meget hemmelighedsfuldt, men en aldeles sikker realitet, som vor Frelser illustrerer ved en lignelse. »Jeg er vint træet,« siger han til sine disciple, »I er grenene. Den, som bliver i mig og jeg i ham, han bærer megen frugt; men skilt fra mig kan I slet intet gøre.« (Jo. 15, 1—8.) (Sml. 14, 21—24.)

Når jeg sagde, at det her drejer sig om et tilbud, er det ikke helt rigtigt, fordi det også er *et påbud, som vi skal adlyde*. Vi bliver ikke tvunget, men vi skal ved vor frie vilje selv række hånden ud mod den store opgave, som Gud vil skænke os. At svigte og være ulydige på dette punkt ville blive vor største ulykke. Vor menneskelige situation efter synden i paradiset er jo den, at arvesyndens, skønt vi er blevet døbt, har efterladt sig i vor vilje en tilbøjelighed og et hang til det onde, og til vildfarelser i vor erkendelse. Vi

opdager og føler i os et spændingsforhold mellem to modsætninger: legemet og ånden, naturen og nåden. Deri ligger en opfordring til kamp mod det onde begær, mod vore urolige og farlige tilbøjeligheder og mod lidenskabernes uorden. Så længe vi er i forsvarsstilling over for disse indre fjender, så længe vi ikke giver efter, men gør mandig modstand, kan de ikke skade os. Tværtimod, hvis vi kæmper efter kampens regler, vinder vi sejrskransen. (11. Tim. 2, 5.)

Ethvert forsøg på at gå af vejen for denne kamp ender uvægerligt med skammelig undergang og fordærv. Det er ligemeget, om man gør sig skyldig i naturalistisk tøjløshed over for sanselighedens lyst, eller om man med en videnskabsmands hovmod erklærer, at man ikke bryder sig om den guddommelige åbenbarings mysterier, men vil nøjes med sin naturlige åndelighed. Der er også nogle, der vil være passive og ikke røre en finger selv, men med falsk tillid og fortrøstning taler de om »Gud alene«, »nåde alene«, »tro alene«. Endelig ingen gerninger! Denne tredobbelte holdning er kendt under navnene materialisme, naturalisme og en skæbnsvanger spiritualisme i passivitet. Disse standpunkter misforstår fuldstændigt menneskenes faktiske vilkår og umuliggør den udfoldelse og modning af den menneskelige natur, som Gud vil og har påbudt.

Anerkender man derimod, hvad Guds åbenbaring lærer om den menneskelige natur, dens oprindelse og bestemmelse, og benytter man sig af den nådehjælp, som han samtidigt giver, så opnår den enkelte de glædeligste resultater for sin egen person. Forældre og andre opdragere har et klart mål, som de under deres arbejde

Frelse

(Efter et citat af den Hellige Frans)

Du som sidder hen i sorgen, stille, stille med din byrde, vid, at Guds det mindste lam glemmes ikke af sin hyrde.

Du som græder i det mørke uden tårer, uden lyd, vid, at natten må forløse til sin time dagens fryd.

Med suk at kende sin synd til ende er sjælens morgen, som just begynder. Og lyset stiger, imens du siger: Du gode Gud og jeg arme synder.

Per Busck-Nielsen.

for andre skal styre henimod, og de har også de rette og effektive midler til at føre den opvoksende slægt til den kristne modenheds stade. Også *lovgiverne* i det store samfund har deri et pålideligt orienteringsmiddel, i det mindste af negativ art, der i hvert fald viser dem, hvad der er skadeligt for folket og landet, og hvad der sikrer borgernes timelige og evige vel.

Retter den enkelte sig efter den katolske lære om den menneskelige naturs vilkår og Guds nådes bistand, bliver han bevaret for den *falske og derfor ødelæggende pessimisme*, der har bredt sig så stærkt i vore dage. Han ved jo, at »for dem, der elsker Gud, skal alle ting samvirke til deres bedste«. Det er det løfte, Gud har givet (Ro. 8, 28.), og det er den lov, hvorefter han styrer sin kirke og hele verden. Han ved også, at han kan regne med, hvad Herren har sagt til sin apostel Paulus, da denne var i stor åndelig nød: »Min nåde er dig nok; thi i magtesløshed udfolder min nåde sig helt.« (11. Kor. 12, 9.) Rejser syndig sanselighed sig i vort indre, sejrer vi med nådens hjælp i den hårde kamp, og vi segner ikke under byrden, når vi i tunge timer skal bære et kors. »Alt formår jeg i ham, som giver mig kraft,« sagde den fængslede Paulus om sin egen person. (Fil. 4, 13.) Den trøst gælder for alle, der hører Jesus Kristus til.

Den katolske kirkes lære sikrer os også mod *falsk optimisme*, fordi den til stadighed minder os om den fare i vor natur, som nok kan være skjult, men alligevel virkelig er til stede, og fordi den uafsladligt opfordrer alle og enhver, »der mener at stå, til at tage sig i agt, så de ikke falder«. (1. Kor. 10, 12.)

Der er endnu et stort gode, som Kirken med sin lære forskaffer os. Vi får klarhed over, at hele vor slægts historie i virkeligheden er *frelsens historie*. Vi hører om en overnaturlig begyndelse, idet vore stamforældre i paradiset var Guds børn. Vor slægt er en enhed både i naturlig og overnaturlig forstand. Ovenfra har den modtaget en bestemmelse og et mål, et overnaturligt mål, som både den enkelte og nationerne skal anstrenge sig for at opnå. Århundrederne og årtusinderne er givet slægten til at forberede evigheden ved at forherlige Guds navn, ved at hjælpe med til at bygge Guds evige rige op og i et og alt at lade sig lede af Guds åbenbarede vilje. Til trods for alle hindringer og hemninger, til trods for mørkets magt og dets bitre kamp imod Guds plan er verdens gang i virkeligheden Guds gang hen over tider og lande og folkeslag, idet han virker med til at den enkelte udfolder sine evner og muligheder, og at slægten som helhed kan realisere den kulturopgave, som den har fået pålagt, dengang verdens skaber og højeste herre med en velsignelse sagde til de første mennesker: »Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld jorden; gør jer til herre over den og hersk over havet og luftens rige og over jorden.« (1. Mos. 1, 28.)

Tip-top moderne atlas

Grosser Herder Atlas.
(Verlag Herder, Freiburg)

For et par år siden afsluttedes udgivelsen af det store ti-bindes leksikon *Grosser Herder*, der i overensstemmelse med forlagets særlige traditioner på netop det leksikale område opfyldte ethvert krav til et moderne leksikon og i flere henseender bød på store og gode overraskelser. Som supplement hertil er der nu udsendt i tilsvarende skikkelse et stort atlasbind. Det omfatter tre dele: Først en samling kort, ialt 202, i alt væsentligt i de traditionelle projektioner, hvoraf en betydelig del er meteorologiske, geologiske og kulturgeografiske samt også nogle astronomiske og historiske kort. Det bør særligt fremhæves, at det litografiske arbejde er meget vellykket, farvevalget klart (og smukt), og selv hvor der må bruges mørke toner ikke til hinder for læsningen af de endog usædvanligt mange navne.

Efter kortene følger så en hel geografibog på over 300 store leksikon-sider, indledt med det kønneste i bogen, 32 simpelthen enestående gode halv- eller helsides fotografier til levendegørelse af de forskellige landskabstyper. Til skildringen af hvert enkelt land er hidkaldt et utal af specialister, og i den korte form — 2½ side om Danmark — er samlet virkelige væsentlige ting. Bl. a. ser man under Italien, hvilken procentvis enorm turiststrøm, der går til Italien fra vort eget land. Om Danmark selv gives konstant og rigtig oplysning og føjes så

Kend din tro

(fortsat fra foreg. side)

Når denne opgave engang er løst, indtræffer Herrens store dag, da alle mennesker fra Adam lige til den sidstfødte stævnes for den evige konges domstol, »for at enhver kan få igen, godt eller ondt, alt eftersom han har handlet her i livet«. (11. Kor. 6, 10.) Herefter overgiver Sønnen verdens herredømme til Gud, Fader, således at »han kan være alt i alle« (1. Kor. 15, 28.), og ingen menneskelig vilje eller dæmonisk kraft fra dette øjeblik af kan sætte sig op mod Guds fuldkomne herredømme.

En historiker, der vil se bort fra disse fundamentale sandheder, kan ikke tyde verdenshistoriens mening, men farer vild med, hvad han ellers måtte udtale om livets og historiens dybere forståelse. Gud er historiens herre.
F. K.

megen venlighed til, at siderne om os er en ligefrem turistreklame.

Sidste del af bogen, et par hundrede firspaltede sider er simpelthen et navnerregister, hvori det ikke er lykkedes os at finde trykfejl, skønt det drejer sig om ikke mindre end 80.000 navne, hvoraf mange forekommer på flere kort. Det er så grundigt som det er tysk.

Billig er en sådan bog jo ikke. Men den er i forhold til, hvad den giver, pengene værd.

Arkeologi på Kreta og i Grækenland

Leonard Cottrell: »Tyren fra Kreta« (Nyt Nordisk Forlag — Arnold Busck).

Med ærefrygt og lidenskabelig beundring for arkæologernes storartede bedrifter skildrer Cottrell de store udgravninger på Kreta og i Grækenland. Det er et virkelig gedigent værk, hvor forfatteren med begejstring og sagskundskab tillige fortæller dette videnskabens eventyr, der førte til så overvældende og sensationelle fund.
T. T.

*

De små Niels Stensen-hefter, som sælges for 1 krone, og som indeholder 8 mærkater med motiver, der har tilknytning til Niels Stensens liv, har allerede befæstet deres plads i den katolske hverdag.

Navnlig til jul så man dem ofte anvendt på breve og julekort, men også efter jul skal de bruges, og vi skulle gerne nå dertil, at ingen katolik afsender et brev uden at sætte eet eller flere af disse mærkater derpå.

Sankt Annæ præstegård (tif. AM 3202), som står for salget, er stadig i stand til at levere hefter både til køb og forhandling, og alle bør yde deres bidrag til dette fremstød for udbredelse af kendskabet til vor berømte landsmand, så meget mere som man derved også støtter det nye skolebyggeri på Amager.
M.

Værelse søges

Ung mand (katolik), som d. 1.-4.-59 skal på urmagerskole i København, søger møbleret værelse.

Billet mrk. 25-1-59 til bladets annonceafd., Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.

Vejle

A-S P. C. NIELSEN

Vejle Mineralvandsfabrik
Telefon 121, 205

Leverandør til de katolske institutioner

Højskolesøndag i Kolding

8. marts, søndag lætare.

Kl. 10: Højmesse.

Efter messen: Te til medbragt frokost.

Kl. 12: Foredrag ved pater Deckers: »Kan katolikker slippe for at læse biblen?«. Drøftelser i flere grupper.

Kl. 14,30: Kaffebrød.

Derefter foredrag ved cand. theol., lærer Riishøjgård: »På hvilke måder kan vi læse biblen?«

Kl. 16: Andagt i kirken.

Prisen for deltagelse er kr. 2,50.

Til fastetiden bør De huske

Leo Helbling O. S. B.

**FRA ASKEONSDAG
TIL HVIDE SØNDAG**

der indeholder et afsnit til hver dag i fastetiden. De er hentet fra »Mit Christus durchs Leben«, et større værk af benediktinermunkene i Einsiedeln, og de er samlet og oversat til dansk af A.-E. Møldrup.

Heftet kr. 4,50

Indb. i sort shirting kr. 7,50

ARNE FROST-HANSENS FORLAG
Gammel Torv 16, K, Tlf. PA 834

Odense

TIL BYEN
-i byen
FRABYEN smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE
Et centralt spisested for dem, der er bosat, og for dem, der kommer tilrejsende med bane ell. bil ... og et godt madsted, hvor hygge og venlig betjening findes. Rimelige priser.

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød, Pålæg og Hestekød
Albanigade 29 · Telefon 4895
Lev. til Sct. Josephs Hospital

Aarhus

Kød- flæsk - pålæg - salater

Erik Carlsen
Sdr. Ringgade 3
Tlf. 43385

Henry Carlsen
Sdr. Ringgade 61
Tlf. 43867

Byens førende
Tlf. 28700 (4 Lin.)

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Febr.

15. S. 1. SØNDAG I FASTEN (140 (violet) —28); Fastens præf. (516).
 16. M. *Feria* (145); præf. (516). (violet)
 17. Ti. *Feria* (149); præf. (516). (violet)
 18. O. *Tamperonsdag* (153); 2. bøn: (violet) St. Simeon (838); præf. (516).
 19. T. *Feria* (158); præf. (516). (violet)
 20. F. *Tamperdag* (162); præf. (516). (violet)
 21. L. *Tamperlørdag* (166); præf. (violet) (516).
 22. S. 2. SØNDAG I FASTEN. (violet)

Elisabethforeningens basar

Palmesøndag d. 22. marts og mandag, Bredgade 67, 2., o. g.

Tiden nærmer sig, hvor vi atter må påkalde vore gode venners interesse og støtte. Det gælder vor lille uundværlige basar, som er foreningens største indtægtskilde og derfor årets begivenhed, som vi ser hen til med store forventninger. Det er en kendsgerning, at vi kun ved basarens gode resultat kan fortsætte vort samfundsnyttige arbejde til gavn for menighedens vanskeligst stillede børn.

Vi vil være meget taknemmelige og glade, hvis i den kommende tid hjælpsomme og flittige hænder vil forarbejde nogle brugbare ting til boderne og muligvis finde nogle småting til tom-bolaen, hvortil der behøves 200 gevinster.

Gaver modtages med megen tak af: Angela Osterhammel, Valby Langgade 117 B, 1., Annie Scavenius, Stensballegård, Horsens, Elisabeth Vald. Hansen, Margrethevej 4, 2., Hellerup, Harriet Zimmermann, Valby Langgade 117 B, 1., Elisabeth Millech, Amicisvej 11, V., og Henny Scavenius, Kronprinsessegade 10, 2., K.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne«
 sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
 Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KLÆRULFF
 (ansvarshavende) og J. BERG
 Nørrebrogade 27 C, København N
 torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:

A. Priser, Sct. Annæ plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9—16, lørdag kl. 9—12).

Post-Giro nr. 57042.

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.

Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Announcefd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
 Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf.
 TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965.

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Lærer, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Retræte for unge piger og yngre damer

På Rygaards franske skole holder pater Hans L. Martensen SJ en retræte, der begynder onsdag den 25. marts med messer kl. 9 og varer til lørdag den 28. marts.

Svar udbedes i god tid. HE 3118 ml. kl. 9—14.

D.K.K.F.

Tirsdag den 17. februar kl. 20 holder pastor Ib Andersen det 3. foredrag i mødesalen i Stenosgade. Efter foredraget kaffebord, hvortil man bedes melde sig til tlf. VE 1965 x, helst inden den sidste dag. Alle er velkomne, også de, som kun vil høre foredraget.

Styrelsen.

Academicum Catholicum

Tirsdag d. 17. febr. kl. 19,45: Studiekredsen. Katolsk Filosofikum.

Lørdag d. 21. febr. kl. 20: *Abent hus* hos dominikanerne på Kollegievej 2, Charl. Pastor Vagn Hansen O.P. taler om klosterliv.

Bemærk: Tilmeldinger til retræten på Åsebakken den 24.—28. marts (se Litterae), må være sekretæren i hænde senest den 25. februar!

Viggo Høgsgaard
 Landsretssagfører
 Studiestræde 15 . Minerva 6761
 Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

Katolske medicinalpersoner

(læger, tandlæger, farmaceuter, sygeplejersker, socialrådgivere og fysioterapeuter) samles til fællesmøde

fredag den 27. februar kl. 19,30

på Sct. Josephs Hospital. Overlæge Karl Søndergaard vil tale om: »De etiske grænser for lægens handlefrihed i patientbehandlingen«.

Efter foredraget serveres en kop te. Gør propaganda for mødet blandt katolske kolleger!

På forhånd hjertelig tak.

De venligste hilsener

*E. Møller, sygeplejerske.
 Sv. Selsø, læge.*

9. og 10. Romafærd
 København—Rom—Assisi,
 31. maj til 16. juni (17 dage) kr. 725. - 5. juli til 22. juli (18 dage) kr. 770.
 Prisen dækker rejsen incl. sove- eller liggevogn, kost og logi i gode pensioner og privatbus Rom—Assisi. Turene egner sig især for yngre, energiske mennesker. — Program fra
Paul d'Auchamp,
 præst, Åkirkeby.

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt
 v. B. JOHANSEN Nørregade 24 . Mellemlbygningen . Kbh. K
 Klicheer i fineste Udførelse Telefon Byen 7538 og Byen 7586

VALD. FOERSOM
 AMAGERTORV 27 . TELF. C. 4310 - BYEN 4310
 Alle gummi- og plasticvarer til hospitaler og sygehuse
 LEVERANDØR TIL KATOLSKKE HOSPITALER

Katolske Begravelser
aut. Katolsk Bedemand
 Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Husk på breve
NIELS STENSEN-MÆRKATERNE!
 Fås i St. Annæ præstegård på Amager
 (Tlf. AM 3202)

MUNKE MØLLES GLUTEN

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilsen

A/S I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mezz.

VEster 3826

(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

Holbæk

Axel Smith's Eftf. v. Niels Hansen
EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER

Smedelundsgade 1 . Telf. 138

Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10 . Telefon 239

Jensen & Olsen

statsaut. Installationsforretning

Elektrisk Lys og Kraft

Algade . Telefon 365

Lev. til den katolske Menighed

Konciliet vil blive afholdt i Rom

Indbydelse til ortodokse, anglikanere og evangeliske kirkeledere

Ved generalaudiensen i onsdags bekræftede Pave Johannes XXIII for første gang, at det forestående økumeniske koncilium vil finde sted i Rom. Det vil få navnet Vatikaner- eller Lateranerkonciliet, alt efter stedet, hvor det bliver afholdt. Samtidig meddelte paven, at man ikke måtte regne med, at konciliet kunne afholdes førend tidligst om to år, hvorimod den bebudede diöcesansynode for bispedømmet Rom ville finde sted endnu i indeværende år.

Efter hvad Deres korrespondent erfarer, er der allehånde tegn, der tyder på, at paven agter at indbyde såvel de ortodokse og de anglikanske biskopper og de ledende mænd inden for de evangeliske religionssamfund samt de kinesiske biskopper, der er blevet viet uden Roms tilladelse. Det fremhæves, at paven alene har ret til at indkalde et koncilium, og han vil derfor kunne indbyde alle disse biskopper og kirkeledere. Skulle de derimod deltage i konciliet som ordentlige medlemmer med stemmeret, måtte der sandsynligvis først foretages ændringer i kirkeretten.

For de skismatiske kinesiske biskoppers vedkommende er en sådan ændring i givet fald ikke påkrævet. Ifølge gældende kanonisk ret kan nemlig regerende biskopper også deltage i et økumenisk koncilium som ordentlige medlemmer, selv om de endnu ikke har modtaget bispevielse. Deltagelse i et koncilium er nemlig ikke afhængig af »vielse«, men blot »hyrde«-myndigheden.

Atter messe i Moskva

Sidste søndag læstes der for første gang igen efter tre års forløb en messe for de udenlandske katolikker, der er bosat i den sovjetrussiske hovedstad. Den nordamerikanske assumptionistpater Dion, der efterfølger den i 1955 af Sovjetunionen udviste pater Bisonnette, celebrerede først i bibliotekssalen i den franske ambassade og derpå i den derværende amerikanske gesandtskabsråds privatbolig. Over hundrede udenlandske katolikker deltog i disse gudstjenester.

Da pater Dion ikke er berettiget til at virke som sjælesørger for de sovjetrussiske katolikker, kan han ikke læse messe i den katolske Ludvigs-kirke i Moskva, der er den eneste kirke, som er disponibel til gudstjeneste.

Søster Pasqualina ikke til Vatikanet

I kredse, der står Vatikanet nær, dementerer man den meddelelse, der har været fremme i pressen og som

URBI ET ORBI

Osservatore Romano:

„Et kærlighedens koncilium“ - ikke et frygtens koncilium!

Direktøren for Vatikanets officløse organ, »Osservatore Romano«, grev dalla Torre, beskæftigede sig i søndags i en udførlig leder med pavens meddelelse om diöcesansynoden, konciliet og omarbejdelsen af den kanoniske ret. Det bebudede kirkemøde skal blive et genforeningens, et forståelsens koncilium, men først og fremmest skal det blive »et kærlighedens koncilium i sandhed«. Netop kærlighed er der i dag behov for, og her må den katolske kirke vise vejen. Det er et privilegium og en ære for kirken, men det er tillige også en tung pligt. Kirken styrkes imidlertid i dette forehavende af de i troen adskilte brødre, hos hvem meddelelsen om konciliet har vundet gehør og vakt forhåbninger. Alle kristne må derfor anse det for en religiøs pligt, at konciliet lykkes.

»Også vi katolikker udtaler i denne forbindelse vort »Confiteor«,« skriver dalla Torre. Katolikkernes skyld består i første række i, at de i de seneste århundreder ikke har bedt tilstrækkeligt for de kristnes enhed; og adskillige katolikker har ved møde med de adskilte brødre i mange tilfælde udvist mere strengthed og akademisk diskussionslyst end kærlighed.

»Osservatore Romano«s direktør vender sig derpå mod visse pressemeddelelser, der refererer udtalelser, som Pave Johannes XXIII i forrige uge har fremsat over for den romerske sognegeistlighed. Paven har ved denne lejlighed ikke talt om »den katolske kirkes skyld«, men om de enkelte kristnes skyld. »Osservatore« advarer endvidere mod at betragte indkaldelsen af et koncilium på baggrund af den aktuelle politiske situation eller slet og ret som et led i kampen mod kommunismen. Det drejer sig ikke om et »koncilium af frygt for kommunismen«, men konciliet vil så ganske afgjort beskæftige sig med vor tids nyhedenskab.

gik ud på, at Pave Johannes XXIII skulle have kaldt lederen af afdøde Pave Pius XII's private husholdning, den tyske ordenssøster Pasqualina Lehnert tilbage til Vatikanet i den hensigt at betro hende varetagelsen af særlige opgaver. Søster Pasqualina har i sidste uge forbigående opholdt sig i den evige stad i forbindelse med sit hverv som generalprokurator for den kongregation, hvilken hun tilhører.

Nedsat dividende i stedet for at afskedige!

Franske biskopper taler alvorsord

To franske biskopper, kardinal Liénart fra Lille og ærkebiskop Guerry fra Cambrai, har i den forløbne uge udtalt deres skarpe fordømmelse af afskedigelsen af over 500 bjergværksarbejdere i malm- og kulgruberne i det nordlige Frankrig. Begge biskopper betegner i et hyrdebrev afskedigelsen og dermed følgende arbejdsløshed som udtryk for »dårlig moral«. Dersom det i økonomisk vanskelige tider er nødvendigt at bringe ofre, så bør det ikke i første række gælde løn og arbejde men derimod gevinst og dividende.

I anledning af de bebudede afskedigelser var det i den forløbne uge kommet til heftige strejker i gruberne ved Lille og Denain i Nordfrankrig. Arbejderne havde besat maskinerne og blokeret produktionen, og politiet måtte rydde fabrikkhallerne. Fagforeningerne opnåede en delvis tilbagekaldelse af de allerede effektuerede afskedigelser.

I hyrdebrevet erklærede de to franske biskopper, at afskedigelser ikke var løsningen på økonomiske vanskeligheder. Det måtte man først gribe til, når alle andre muligheder var prøvet. Arbejdets opretholdelse går forud for en forøget dividende, og menneskelig arbejdskraft måtte ikke udnyttes til dumping.

Havnearbejder viet til præst i Hamburg

Biskop Johannes von Rudloff, Hamburg, præsteviiede i sidste uge i St. Marienkirche i Hamburg havnearbejderen og ordensbroderen Gerard Pelletier. Pater Pelletier, der kommer fra Frankrig, er overordnet for det lille kommunitet af »Jesu små brødre«, der oprettedes i Hamburg i foråret 1958. Han vil inden længe — i overensstemmelse med de for arbejderpræsterne gældende kirkelige bestemmelser — genoptage sit job som havnearbejder.

I sin tale ved præstevielsen kaldte biskop von Rudloff »Jesu små brødre«s virke for et liv i bøn og arbejde i det skjulte og mindede samtidigt om at den nyviiede præst, benediktinermunken Ansgar, der for 1100 år siden grundlagde bispedømmet Hamburg, også kom fra Frankrig og fandt sit virke her i Norden. »Verden har brug for præster,« udtalte biskop Rudloff. Præstens opgave er at forkynde Herrens ord for at menneskene kan lære ham at kende og lære at elske ham. »Mange mennesker elsker ikke Herren, fordi de slet ikke kender ham.«

Katolsk Ugeblad

107. ÅRGANG

22. FEBRUAR 1959

NR. 8

KRISTI FORKLARELSE

Forklarelse og – fjernsyn

Johannes XXIII, en mand med sans for realiteter

Tridentinerkonciliet

Pjat om katolske rigdomme

General de Gaulle – et portræt

Kirkernes Verdensråd og konciliet

DET SANDE ANSIGT

RAFFAEL: KRISTI FORKLARELSE
(VATIKANERPINAKOTEKET)

Det slår aldrig fejl: man kan fra tid til anden blive noget chokeret, når man med eet bliver vidne til, at et menneske, som man i år og dag har været sammen med, i virkeligheden er meget større end man havde gået og regnet med. (Det modsatte kan også være tilfældet!) Man har respekteret den pågældende — men det havde man dog alligevel ikke tænkt sig. Sådant må det også være gået apostlene ved Herrens forklarelse. De var faktisk helt rådvilde, da Herren, d e r e s Herre, på engang så helt anderledes ud end han plejede, da et blændende lys udstrålede ikke blot fra hans åsyn, men fra hele hans legeme. Et så kraftigt lys, at selv den højlyse dag stod som en mørk ramme omkring ham. Og ud af dette mørke trådte to skikkelser, der gik hen imod ham og bøjede sig til jorden. Apostlene genkendte disse to skikkelser. Den ene var Moses, det udvalgte folks store anfører, hvem Gud havde talt til fra den brændende tornebusk, den Moses, der førte sit folk fra trældommen og til det forjættede land. Og den anden var Elias, den største af profeterne. Han havde sejret over afgudsdyrkelsen i landet og ført folket tilbage til Gud. Derpå var han blevet optaget i himlen. Når tidens fylde var inde, ville han komme igen, mente jøderne. Og det var denne tanke, der jog gennem apostlenes hoved: nu var Elias virkelig kommet igen, han stod der, foran mesteren, og talte med ham.

Helt fortumlet fremstammede den hellige Petrus noget om at bygge hytter, men i det samme nu sænkede der sig en lysende sky ned over dem. Enhver troende jøde vidste, at en lysende sky, det er Gud Herrens trone. Hærskarernes herre er nærværende. Og de fornam Guds rungende røst, idet han præsenterede sin enbårne søn. Da faldt de på deres knæ og skjulte deres ansigt, for ingen kan skue Gud og samtidig leve.

Da mærkede de med eet en hånd på deres skulder. De så op, og så blot H e r r e n, deres Herre, sådan som de kendte ham og altid havde kendt ham. Han var igen »sig selv«. I tavshed fulgte de mesteren ned ad bjerget. Det store, de netop havde oplevet, var som blæst bort. Det var atter hverdag.

Er det nu en historisk begivenhed? Ja, og det er mere end det. Herrens forklarelse er et forbillede på vor egen forklarelse. Det er også et vidnesbyrd om, at et menneskes indre og ydre kan være vidt forskellige. Man kan ikke slutte fra det ene til det andet (eller som man i daglig tale siger: man kan ikke skue hunden på hårene!) Det gælder i det daglige, men det gælder først og fremmest i G u d s rige. Intelsteds eksisterer der større spænding, ja større

modsatning mellem det indre og det ydre, end i vor tro. Hvad der faktisk er stort, kan se ganske uanseligt ud. Men vi er af naturen sådan indstillet, at vi altid er tilbøjelig til at anlægge det, vi ser, som norm for, hvad vi mener at finde indenfor. På troens område er det ikke tilfældet. Den virkelig store mand i Guds rige, han må være en ydmyg tjener, den kloge må se enfoldig ud — hvad der virker til succes for Guds riges sag, det forekommer ofte at være nederlag, set med menneskelige øjne. Et tab er en gevinst: den, der mister sit liv, han skal vinde det, en ydmygelse er en ophøjelse, og den, der bliver ophøjet, skal blive fornedret. En korsfæstet kirke, der er berøvet enhver arbejdsmulighed, virker ofte langt mere end en kirke, der ikke føler korsets tunge.

Guds rige er ikke af denne verden og bærer ej heller

denne verdens klædedragt. Og af den grund må man altid vogte sig vel for at betragte Guds rige og dets lemmer med denne verdens øjne og at anlægge denne verdens alen ved vor vurdering. På forklarelsens bjerg viste Vor Herre sig således som han virkelig var — den fattige troens talsmand, som man kendte ham fra det daglige, havde man aldrig forestillet sig således!

Alt dette skal vi huske, når kirken og menneskene i kirken fra tid til anden forekommer en at have forklarelses behov. Endnu er vi ikke så vidt, at deres indre storhed kan ses udefra. Men eet er sikkert: Skulle vi gå hen og miste troen på dem på grund af mørke sider i kirken, da skal vi heller ikke være vidne til den forklarede kirke. Thi salig er den, søm ikke ser, men dog alligevel tror!

Sognepræsten.

Forklarelse og - fjernsyn

Man kan mene om fjernsynet hvad man vil — det er og bliver dog en oplevelse af ganske særegen karakter, når man sidder foran skærmen og er i stand til at følge begivenheder, der udspilles langt, langt borte fra en i selvsamme øjeblik som de finder sted. I mange tilfælde er man endda i stand til at følge meget bedre med i fjernsynet, end hvis man var til stede — det gælder f.eks. en fodboldkamp, hvor man i fjernsynet kan følge spillerne, hvor de så end befinder sig på banen, medens man — dersom man sidder på sin med møj tilkæmpede og dyrt betalte plads på Stadion — ikke kan se til banens yderkanter uden besvær. Og hvem var måske ikke direkte »med« i Peterskirken, da Pave Pius XII blev bisat og Pave Johannes XXIII blev kronet, ja, der er ingen tvivl om, at »fremtiden ligger i fjernsynet«.

I hine dage, da den hemmelighedsfulde begivenhed, som vi med vor hørelærdom i behold betegner med stikordet »Kristi Forklarelse«, fandt sted, var der kun tre personer til stede. I dag trækker kirken skuffen med denne beretning frem og giver ordet til apostlen Matthæus, der i 17. kapitel af sit evangelium siger således:

Seks dage efter tog Jesus Petrus, Jakob og hans broder Johannes med sig og førte dem afsides op på et højt bjerg. Der blev han forvandlet for dem. Hans ansigt strålede som solen, og hans klæder blev hvide som sne. Pludselig viste Moses og Elias sig i samtale med ham. Da tog Petrus ordet og sagde til Jesus: »Herre, det er godt for os at være her! Hvis du vil, så rejser vi her tre telte, et til dig, et til Moses og et til Elias.«

Men medens han endnu talte, da overskyggede en lysfyldig sky dem, og der lød en stemme fra skyen: »Det er min elskede søn. I ham har jeg mit velbehag. Ham skal I høre«. Da disciplene hørte det, faldt de på deres ansigt og blev grebet af en stor frygt. Jesus trådte hen til dem, rørte ved dem og sagde: »Rejs jer op og vær ikke bange«. De så nu op, men så ingen uden Jesus alene. På vejen ned fra

bjergene gav Jesus dem den befaling: »Fortæl ingen noget om dette syn, før end Menneskesønnen er opstanden fra de døde«.

(Matthæus 17, 1—9).

Vi kender beretningen — og vi kan sætte os ind i Petri barnlige begejstring. Sandsynligvis ville manganen af os have kunnet opføre sig akkurat ligeså impulsivt. Men ... og her kommer det store »men«, som vi så tit føler, når vi hører evangeliets beretninger: Vi var selv ikke med ved den lejlighed. Vi var ikke med apostlene, som medoplevede Kristi liv, og vi var først og fremmest ikke med de tre, som Kristus havde udvalgt blandt de tolv, for at de skulle være vidne til denne store oplevelse. Hvis man må tillade sig den dristige tanke: Hvis fjernsynet havde eksisteret dengang, ja da havde sagen været anderledes.

Evangeliets beretning forekommer os for nøgtern, for ulivagtig, for lidet håndgribelig. Det er, som om man i stedet for en televisionsudsendelse i billeder og lyd må slå sig til tåls med en ganske kortfattet, tør og nøgtern avisartikel.

Ja, tænk engang, hvis man i fjernsynet havde kunnet følge, hvad der skete i sin tid på Forklarelsens bjerg! Hvor har netop denne tildragelse ikke ned gennem tiderne været genstand for interesse og diskussion. De få ord, som evangelisten fortæller, er jo slet ikke i stand til at gengive alt det, der skete ved denne lejlighed. Måske har vi helt forkerte forestillinger om det — og måske er Raffaels berømte billede, der gengiver denne scene, en hel misforståelse.

Vi kan ikke foreskrive historiens Herre måden, hvorpå han skal formidle os mennesker frelseshistorien. Han har gjort det i det skrevne og åbenbarede ords form. Og at der ikke på Vor Herres egen tid eksisterede et fjern-

Er det faste efter mit sind, en dag, da et menneske spæger sig? At hænge med sit hoved som siv, at ligge i sæf og aske, falder du det for faste, en dag, der behager Herren?

Nej, faste efter mit sind er at løse gudløsheds lænker, at løsne ågets bånd, at slippe de fuede fri og sønderbryde hvert åg, at bryde dit brød til de sultne, bringe hjemløse stoffer i hus, at du flæder den nøgne, du ser, ej nægter at hjælpe dine landsmænd. Som morgentøden bryder dit lys da frem, da læges hastigt dit sår, foran dig vandrer din retfærd, Herrens herlighed slutter toget. Da svarer Herren, når du falder; på dit råb er hans svar: „Her er jeg“. Fjerner du åget fra din midte, holder op at tale ondt og pege fingre, rækker du den sultne dit brød og mætter en vanmægtende sjæl, skal dit lys stråle i mørke, dit mulm skal blive som middag.

ESAJAS 58, 5-10.

syn, det er jo ikke et beklageligt tilfælde fra verdenshistoriens side, men derimod et forsynets føjelse. Men lad os blive i billedet med fjernsynet — ikke for som børn, der ved alting bedre end andre, at holde krampagtigt fast ved »sammenligningen«, men derimod som videnskabsmænd, der indtil det sidste søger at fravriste en på forhånd tilsyneladende håbløs ting dens egentlige hemmelighed — lad os forudsætte, at beretningen om Kristi forvandling på bjerget, hvis navn vi ikke kender med sikkerhed, var genstand for en slags fjernsynsudsendelse, så ville der være tre måder at få den på: enten ved at blænde tilbage, således som man f. eks. ved ugens slutning genoplever, hvad den forløbne uge har bragt, eller som en slags programoversigt, en slags forfilm: »Vi viser nu . . .«, eller sluttelig som en direkte reportage: »De oplever nu i dette øjeblik . . .«

I tilfældet vort evangelium drejer det

sig om den første kategori: en skildring af en længst forgangen tildragelse. Det er rigtigt — men det er ikke bare en skildring fra længst forsvundne dage. Vort evangelium er tillige også en slags »programoversigt«, en henvisning til vort eget liv i den tilkommende herlighed. Og sluttelig er det også det helt aktuelle! Vort jordiske legeme er jo allerede optaget i Kristi legemes herlighed, vort legemes forklarelse har jo allerede taget sin begyndelse, ganske vist kan det ikke ses, vi må stadig lide, det guddommelige livs herlighed, der bor i os, stråler ikke udadtil, men ikke desto mindre bærer vi dog udødelighedens kim i os, den salige forklarelse.

Altså med andre ord: søndagens evangelium er et budskab af brændende aktualitet! Og når vi hører det idag, så er vi dog trods alt i en vis betydning »med«, selv om vi ikke var tilstede dengang begivenheden foregik. chs.

Johannes XXIII - en mand med sans for realiteter

»Kør De bare i forvejen — jeg går på mine flade ben!« Chaufføren var aldeles ikke forbløffet. Han har hurtigt vænnet sig til den 77-årige, der starter sit dagværk hver morgen ganske tidligt og holder ud til hen på de små timer, som i alt, hvad han foretager sig, afslører en rent ud sagt forbløffende menneskelighed og vitalitet og som dermed yder bevis på, at man nu engang er så ung eller så gammel, som man selv vil.

Vognen forsvinder. Paven går til fods. Han holder ikke særlig meget af at være »eskorteret«. Ligeledes »færdes« han heller ikke ret meget på sedia gestatoria, men til gengæld kan han godt lide spadsereture, hvor han kan komme i kontakt med menigmand — hvor han, som det har været hans bestræbelser lige fra den dag, da han kom på Petri Stol, kan være »en broder blandt brødre« . . .

Det vakte jo usædvanlig opmærksomhed i offentligheden, da han gik sig sin første tur: i Vatikanets haver, som han ikke ønskede afspærret i »spadseretiden«, og hvor han gav sig i lag med høj og lav. Man kan faktisk i dag sige, at der ikke er nogen, der ved sig sikker for, at paven ikke pludselig en skønne dag dukker op på hans bopæl. Statistiken beviser, at Johannes XXIII i de forløbne tre måneder har været mere »ude« end begge hans forgængere sammenlagt i alle de år, de beklædte pavestolen. Og man har i Rom endnu ikke helt vænnet sig til, at han sådan lige pludselig dukker op i synsfeltet. På den hellige Johannes Chrysostomus' fest aflagde han f. eks. om eftermiddagen lige pludselig en lille visit i Peterskirken, og de mange tilstedeværende vidste faktisk ikke, hvad de skulle gøre. Nogle knælede ubehjælp-

somt ned, andre trak sig ærbødigt tilbage for ikke at forstyrre ham og atter andre gav sig til at klappe i hænderne.

Paven er dog imidlertid langt fra at være nogen »revolutionær«. Han lader tingene gå deres rolige gang. Og bagefter lægger han så hånden på værket. Han er heller ikke nogen tyrann eller diktator, hvem man bare skal falde

på knæ for og sige ja og amen til. Det er ikke så længe siden, at hans privatsekretær røbede, hvad man kunne kalde hans »leveregler«. De stammer fra Thomas af Kempis' »Kristi Efterfølgelse«: hellere gøre hvad andre ønsker end sætte sin egen vilje igennem. Altid at stræbe efter at have mindre i stedet for at få mere. Altid at være tilbageholdende, aldrig at stræbe at komme på førstepladsen. At ønske og bede om at få kræfter til at kunne tilbageholde, aldrig at stræbe at komme på førstepladsen. At ønske og bede om at få kræfter til at kunne udfylde Guds vilje. Altid at være lydige.

Det vakte udelt munterhed og glæde hos en hel del folk, der var kommet fra det italienske bispedømme Montepulciano og som besøgte paven, da han betroede dem — på den ham særegne måde — at han havde kendt deres forrige biskop meget godt. Og så fortalte han, at den pågældende biskop engang havde sagt, at hans bispedømme var så lille, at hvis hans bispstav faldt på jorden, så var han nødt til at gå over i nabobispens område for at samle den op. Montepulcianerne besøgte paven kort efter, at han havde fremsat meddelelsen om det forestående koncilium, og ved afskeden sagde han, at han synes, at »vi i fællesskab« skal bede en lille bøn om et godt resultat af de påtænkte foranstaltninger«. Og så venter han selvfølgelig af dem, med hvem han deler sorger og bekymringer, at de ikke lader ham i stikken, men at de støtter ham med deres bøn.

Den Hellige Fader Pave Johannes XXIII har brudt med den efterhånden hævdvundne skik, som så mange Romafarere har glædet sig over under Pave Pius XII's pontifikat: at Paven tog imod de små hvide, pavelige tonsurkalotter, som audiensdeltagerne rakte ham og gav dem den igen, som han lige havde haft på. Da Johannes XXIII under et besøg for nylig i børnehjemmet »Bambino Gesu« fik overrakt en sådan »zucchetto«, tog han imod den med tak, men rakte ikke giveren sin egen tilbage. Paven udtalte senere på forespørgsel, at han ikke ønskede at fortsætte denne skik af to grunde, nemlig fordi han ikke ville være årsag til, at »en hel hattefabrik udelukkende må arbejde for mig« og for det andet, at denne skik meget nemt ville kunne føre til en slags overtro.

Til gengæld har Pave Johannes genoptaget den gamle skik, at han foruden tonsurkalotten bærer den røde, pelsbesatte silkehue, »camauro«en, som stammer fra middelalderen og som en række af de tidligere paver ses med på malerier og fotografier.

Og da Johannes XXIII er udmærket klar over, hvor skoen idag trykker menneskeheden, så lægger han ikke skjul på, hvor meget en genforening i troen vil kunne betyde for kristenheden. Det er derfor, at han har indbudt til et koncilium. Chancerne for udbytning af et sådant kirkemøde vurderes forskelligt. Men det er hævet over enhver tvivl, at pavens hele person har erhvervet både ham og hele kirken en meget vidtstrakt good-will, der ganske utvivlsomt vil give bonus. Man venter sig en hel del af Johannes XXIII's

(sluttes side 91)

Med virkelig faderlig kærlighed møder Pave Johannes høj og lav —

Menneskets oprindelse

Når den kendte græske filosof Sokrates færdedes i Athens gader eller på torvet, spurgte han alle og enhver, han mødte, om de også var klare over sig selv og kendte sig selv. Med disse spørgsmål ville han få dem til at finde den rette løsning af de *etiske* problemer, som vi alle skal tumle med. Men opgaven er sikkert større, end Sokrates dengang anede. For at forstå os selv bør vi kende vor *oprindelse*, vor natur og dens nuværende tilstand samt livets mening og mål.

I dag vil vi se på, hvad *Guds åbenbaring beretter os om vor slægts oprindelse*. Kendskab til denne får store konsekvenser for vort praktiske liv. Det bliver en stadig opfordring til tak mod Gud for, at han ville ophøje os og gøre os til konger over hele den synlige verden. Det kaster også lys over de sørgelige gåder, vi opdager i vort eget indre, ved at minde om en stor ulykke, som de første mennesker har påført sig selv og deres efterkommere.

Også *videnskaben* har forsøgt at finde frem til vor oprindelse. Men den er ved sit arbejde ikke nået længere end til opstilling af nogle hypoteser. Jo ihærdigere den prøver på at trænge til bunds i sagen, des flere problemer dukker op og gør det hele stadig mere indviklet. Videnskaben kan derfor foreløbigt ikke give noget sikkert svar på spørgsmålet.

Andersledes er det med den hellige skrift. På dens første sider får vi at vide, hvor vi kommer fra. Ifølge 1. og 2. kapitel i 1. mosebog er de to første mennesker med legeme og sjæl *umiddelbart skabt af Gud*. De er ikke det sidste led af en langsom udvikling, men en ny begyndelse. På sin enkle, anskuelige og billedlige måde belærer Moses israelitterne, ærkenens børn, om at Gud dannede mennesket af jordens muld og blæste livsånden i dets ansigt eller næsebor, således at mennesket blev et levende væsen. Mangfoldige gange gentager biblen, at vor slægt begyndte på denne måde. I prædikerens bog læses (3, 20) »Alle går samsteds hen, alle blev til af muld, og alle vender tilbage til mulden, og 12, 7: »Stoffet (det menneskelegeme) vender tilbage til jorden og ånden til Gud, som gav den. I Salomons visdomsbog (7, 1) siger kongen om sig selv: »Også jeg er dødelig som alle andre, en ætling af den førstskabte jordfødning.« (Sml. Sir. 17, 1 og 1. Kor. 15, 47).

For Gud udførte sin skabergerning, udtalte han på en påfaldende højtidelig måde en suveræn beslutning med vidtrækkende følger: »*Lad os gøre mennesket i vort billede, så det ligner os.*« 1. Mos. 1, 21. Heraf er det tydeligt, at hele mennesket, med legeme og sjæl, ikke skal opfattes som bare et højere trin af de alt før skabte levende væsener, men som en hel ny skabning, hvis overlegenhed består i, at den har lighed med Gud eller er skabt i hans

billede. Af det nye testamente ved vi, at Guds billede, hvorefter mennesket er dannet, ikke bare er en idé i Gud, men Guds »ord«, »Logos«, som i tidens fylde er blevet menneske. (2. Kor. 4, 4. Kol. 1, 15). Biskop Irenæus, den betydeligste teolog i det 2. århundrede, skriver: »Guds billede er Sønnen, i hvis billede også mennesket er blevet til. Derfor åbenbarede han sig også i den sidste tid, for at vise, at mennesket ligner ham selv.«

Som det var med Adam, således forholdt det sig også med *Eva*. Hun bliver til ved et direkte indgreb fra Guds side uden mellemlid og udvikling. »For da Adam blandt de dyr, som han skulle give navn, ikke fandt nogen medhjælp til sig selv, der passede til ham, så lod Gud Herren dvale falde over ham, og da han var sovet ind, tog han et af hans ribben og lukkede med kød i dets sted. Af ribbenet, som

Lovsyng Herren, thi han er god, thi hans miskundhed varer evindeligt. Hvo kan udsige Herrens magt og forkynde al hans pris? Salige de, som bevarer retfærdighed og gør det rette til hver en tid. Ihukom os, Herre, med det velbehag, du altid havde til dit folk, besøg os med din frelse.

105. salme.

Herren havde taget af Adam, byggede han en kvinde og førte hende til Adam. Da sagde denne: »Denne gang er det ben af mine ben og kød af mit kød.« 1. Mos. 2, 20—23. Gud, vor Skaber og Herre, valgte denne fremgangsmåde hos Eva, for at vi skulle forstå flere ting, nemlig for det første, at Adam i lighed med Gud er ophav til hele slægten, på samme måde som Kristus, den anden Adam er eneste livskilde i den overnaturlige verden. For det andet skulde det stå klart for alle, hvor inderligt det bånd er, som knytter to ægtefæller til hinanden. Endvidere, at

2. søndag i fasten

22. februar 1959

DEN KRISTNE GLÆDE

Jesus havde antydnet, at nogle af hans disciple ikke skulle dø, førend de havde set menneskesønnen i hans herlighed. Det er det, der fuldbyrdes på det høje bjerg, da Petrus, Jakob og Johannes oplever en forsmag på himmerige, idet Jesus forklares for dem. »Hans åsyn lyser som solen og hans klæder bliver hvide som sne«. Vi kan sammenholde med dette Stefans syn, da han bliver stenet og er døden nær. Han ser himlen åben og Jesus siddende ved Faderens højre hånd. Ligeledes kan vi tænke på Pauli ord om, at han følte sig bortrykket til den tredje himmel, til Paradiset og hørte hemmelighedsfulde ord, som intet menneske tør udsige.

Beretninger om lignende udsigelige oplevelser finder vi også i de store mystikers skrifter. Gud giver mennesker styrke til at kæmpe den gode strid ved at lade dem fornemme himmeriges glæde. Og himmeriges glæde er lykken over at være hos Gud, elske ham og elskes af ham.

Mennesket kan ikke lade være med at ønske at blive lykkelig. Og det skyldes at Gud har nedlagt en lykketrang i sjælen.

Da Jesus i Bjergprædiken istemmer sine talgprisninger: Salige er de fattige i ånden, salige er de sagtmødige etc., da indrømmer han, at vi må ønske at blive lykkelige. Men han lærer os, hvilken vej, der er den sande vej til lykken. Ja, han siger endogså: Salige er de, som sørger, de skal blive trøstede. (Årsag til al sorg er synden, men der kan rådes bod på den).

Vi skal aldrig være bange for de gode glæder. Vor sjæl trænger til glæder. Men vi skal vel vogte os for de nydelser, som hindrer sjælen i at nå den sande glæde.

Der er mennesker, der betragter kristendommen som en meget bedrøvelig historie. De misforstår det hele så grundigt, at de mener, det behager Gud, at man går omkring med triste miner. Surlighed har aldrig været en dyd. (Foresten skyldes surlighed som regel selvmedlidenhed). Men næstekærligheden trives bedst i en atmosfære af livsglæde. (Der er noget, der hedder katolsk humor, og som er en meget værdifuld ting. Humorig sans er en sand Guds gave!).

En dyb alvor og en sand livsglæde er på ingen måde modsætninger. Tværtimod er det ene en forudsætning for det andet. Den, der gør alvor af sin kristendom, lægger vægt på det egentlige og afgørende: Sjælens forhold til Gud. Men på den måde kommer tingene på plads, og resultatet bliver harmoni og ligevægt. Og det er den bedste baggrund for glæden.

Det er jo sandt, at et menneske kan blive prøvet meget hårdt. Det kan være meget svært at trøste en, der har mistet en elsket ven eller den, der må døje store legemlige smerter. Men netop da er der kun eet, der kan hjælpe. Bevidstheden om at være Guds barn og at tilhøre ham og elskes af ham, er den trøst, sjælen trænger til.

»Salige er de rene af hjertet, for de skal se Gud«, det er den virkelige livsglædes program. Allerede her på jorden opnår du fred i hjertet og ægte glæde, hvis du tofast stræber efter at gøre Guds vilje. C. B.

manden er kvindens hoved. Og endelig skulle kirken forhold til Kristus have et forbillede i vore stamforældre.

Hvad skriften her beretter om vor slægts oprindelse, ville vi i vore dage udtrykke på en anden måde. Vi ville sige det omtrent således: Da Gud skabte Adam, benyttede han *anorganisk stof* til legemet, medens han skabte den åndelige sjæl af intet. Til Evas legeme benyttede Herren *organisk stof*, og hendes sjæl skabte han af intet. Israelitterne i ørkenen, mosebøgenes første læsere eller hørere, skulle få denne sandhed meddelt på en så anskuelig måde, at de kunne fatte og huske den. Naturligvis skal det, Gud i virkeligheden gjorde, forstås på en Gud værdig måde.

I øvrigt er een ting klar: både det, der sker ved de første menneskers tilblivelse, og det, Gud selv siger, er et slående bevis på *den ophøjede værdighed*, vor Skaber og Herre i sin godhed ville udmærke os mennesker med i forhold til de andre synlige skabninger. At være skabt i Guds billede betyder jo at eje åndelig erkendelse, fri vilje, udødelighed og herredømme over den synlige verden. Salmisten har følt denne Guds uendelige godhed dybt og

udtrykt sine følelser med disse ord: »Hvad er da et menneske, at du (o Gud) kommer ham ihu, et menneskebarn, at du tager dig af ham. Du gjorde ham lidet ringere end englene, med ære og herlighed kronede du ham. Du satte ham over dine hænders værk, at lagde du under hans fødder. . . Herre, vor Herre, hvor herligt er dit navn på den vide jord!« (Sl. 8, 5 ff).

Hvad der er anført hidtil, er menneskets *naturlige udstyr*, d.v.s. er nødvendigt for at et væsen kan kaldes et menneske. Mangler f. eks. sjælen, er legemet et lig, ikke længere et menneske. Mangler legemet, er den udødelige sjæl heller ikke længere et menneske, men kun en sjæl, indtil genforeningen indtræffer. De to bestanddele, legeme og sjæl, er imidlertid *kun forudsætningen for noget meget højere*, som Gud ville give i tilgift, og som kan mistes igen, uden at den, der mister det, holder op med at være et menneske.

Skriften beretter, at Gud satte mennesket i *paradiset*, hvor livsbetingelserne var ganske anderledes fuldkomne og behagelige, end de er, som vi nu har. Mennesket var således fritaget for at skulle dø den legemlige død.

Der skulle heller ikke være tale om de lavere kræfters *oprør* mod de højere i vort indre. Det onde begær fandtes ikke dengang. Også andre lidelser og besværligheder var bandlyst. Alt dette skulle gå i arv til hele slægten. Alle mennesker, der har levet, og alle, der kommer til at leve lige til dommedag, er Adams og Evas børn og efterkommere.

Men den vigtigste gave, vore stamforældre fik i tilgift, og deres største rigdom, var *den helligørende nåde*, hvorved mennesket bliver delagtiggjort i den guddommelige natur, som Petrus siger, og som gør det til Helligåndens tempel, til Guds ven og adoptivbarn og til arving af den himmelske herlighed. Ifølge forskellige steder i den hellige skrift ejede nemlig Adam og Eva det, som Kristus, den anden Adam, har genoprettet. Men vi ved jo alle sammen, at vor Frelser Jesus Kristus har forskaffet os den tabte retskaffenhed og hellighed igen. (Ri. 5, 12 ff. 1. Kor. 15, 45). Så har altså Adam og Eva haft dem. Ved hvilken ulykke tilgiftsgeverne er gået tabt, er et spørgsmål, der kræver et udførligt svar. Det kommer så næste gang.

F. K.

APROPOS

Pjat om katolske rigdomme

Man har sendt os et nummer af »Stof og Saks«, et månedsblad, som udgives af Dansk Skrædderforbund og Dansk Textilarbejderforbund. Årsagen til, at vi skulle interessere os for det, er en artikel »Verdens største Kapitalist«, som på mere end to sider i vort eget blads format fortæller om den katolske kirkes mildest talt fabelagtige rigdomme. I selve overskriften står der på den dårlige journalists kendte facon: »Det menes at være den katolske kirke og pavestolen, der optræder som storspekulant i våben, miner, fly, jord, biler — og i alt, der giver penge«. Den ansvarsløse journalist mener, at alt lader sig sige og slå op, blot man indføjer et forsigtighedsudtryk som netop dette «det menes».

Katolikkerne har — »menes det« — majoriteten i de fleste af de store italienske aktieselskaber, og paven himself har betydelige aktieinteresser i en lang række storbanker. Vatikanet har i italienske aktieselskaber anbragt 90 milliarder danske kroner — hvortil kommer formuer, som er deponeret i udlandet. Men helt imponerende er dog oplysningerne om jesuitternes rigdomme. Det er især i Amerika — »menes det« — at jesuitterne ejer deres sindssvage rigdomme. De kontrollerer »Bank of America«, »Di Giorgio Fruit Company«, »Republic Steel«, »National Steel«, flyvemaskinefabrikerne »Boeing«, »Lockheed«, »Douglas« og »Curtiss-Wright« samt »Phillips Oil« og »Creole Petroleum«. I forhold hertil er det rene småting, at

de samme jesuitter i Frankrig ejer »Citroën« og »Peugeot« og naturligvis et par storbanker. Mere kuriøst er det så, at også spillekasinoet i Ostende er jesuitternes indtægtskilde.

Vi tillader os at nøjes med disse smagsprøver. Der er meget mere i artiklen, som de arme medlemmer af hæderlige skrædderes og textilarbejderes forbund får serveret, og udelukkes kan det jo desværre ikke, at enkelte læsere er naive nok til at tro på dette totale vås. Der er jo det ved tal, at de imponerer mange mennesker bare ved at nævnes. Det er alt for få, som tænker på at efterregne dem. I hvert fald er det åbenbart ikke faldt skrædder-redaktøren ind. Lad os nøjes med et enkelt tal. De 90 milliarder danske kroner, som er Vatikanets aktieandel i Italiens industri. Til sammenligning tjener, at samtlige det genemindustrialiserede Vesttysklands aktieselskaber har en samlet nominel aktiekapital på ca. 40—45 milliarder danske kroner. Den stakkels redaktør, der formodentlig må nøjes med en beskedne gage, er slet ikke hjemme i milliardernes verden. Deraf hans navitet.

Måske det kan have interesse at vide, hvad finansverdenen ikke er ube kendt med, nemlig at pavestolens finansielle situation var ringe ved Benedikt XV's død i 1922. I 1929 opnåede Vatikanet ved Lateranforliget 750 millioner lire i kontanter og 1000 millioner lire i statspapirer. En betydelig del af disse penge brugtes til diverse byggearbejder, men selv om man ser

bort herfra, skal der en fabelagtig forretningsmæssig dygtighed til for at få 1,75 milliard lire til at blive til 90 millioner kroner i løbet af en kortere årække. Hvis altså ikke det hele var pjat.

Pjat af en imbecilitetsgrad, som burde være politiforbudt, er også — og ganske særligt — hele det skøre litani over jesuitternes rigdomme. Lad gå, at man gennem stråmænd kan skjule formuer. Men »astronomiske« formuer lader sig ikke skjule på den måde. Ejede jesuitterne blot en ussel del af, hvad de her får foræret af ondsindede rygtesmede, vidste naturligvis den amerikanske finansverden besked om det og trustlovgivningsmyndighederne vidste det og tog sig af sagen. Pjat!

Vor danske skrædder har hentet sine oplysninger fra det tyske »Der Spiegel«, som igen har dem fra »L'Espresso«, et anti-katolsk skandaleblad, som er uden betydning og uden troværdighed. Det synes på sin side at have sine eventyr fra kommunistiske kilder, f. eks. M. M. Sejmman: »Vatikanet« og Roger Garaudy: »Kirken, kommunismen og de kristne«, typiske bagvaskelseskrifter, som bringer deres »oplysninger« uden antydning af bevisligheder.

Danske arbejdere er for gode til at skulle hoppe på kommunistiske limpinde. Synes skrædder-redaktøren det mon ikke også — ved nærmere, forsinket eftertanke?

TRIDENTINERKONCILIET

Omkring reformationstiden var der ofte rejst krav om afholdelse af et almindeligt kirkemøde, bl. a. fra reformatorenes side, men også andre (f. eks. Savonarola) havde ønsket det. Konciliet i Basel (1431 og følgende år) var begyndt på et vist nødvendigt reformarbejde, men siden da var det snarere blevet værre. I slutningen af århundredet var kardinals-kollegiet og de pavelige embedsmænd i vid udstrækning korrupte og ganske ukirke- ligt sindede. Det femte laterankoncil, som skulle fortsætte de påbegyndte reformer, slæbte sig hen i fem år (1512—1517) uden at udrette resulta- ter.

Samtidig skabte reformatorenes virksomhed nye store problemer. Paven var ikke glad for en mulig genoplivelse af tanken fra konciliet i Konstanz (1414—1418), at et almindeligt koncil står over paven (en tanke som Martin V. havde undtaget fra sin bekræftelse af koncilbeslutningen), og endelig var den politiske situation uhyre indviklet og ømtålelig.

Disse vanskeligheder var skyld i, at den tid, som måske kunne have vist sig gunstig for at undgå den store kirkesplittelse, blev forpasset. Men Pave Paul III var klar over, at et koncilium var nødvendigt, og trods modstand fra et flertal af kardinalerne, søgte han at få samlet et kirkemøde i Mantua i 1527. Først havde Ferdinand I sat sig imod det, fordi mødestedet ikke var i Tyskland, og de lutherske fyrster i Kursachsen og Hessen var også imod. Paven fik imidlertid kejseren til at støtte planen, men så kom der afslag fra fransk side, ligesom det »schmal-kaldiske« forbund (Lutheranernes Forsvarsforbund) kategorisk afviste tan- ken. Et nyt forsøg på at samle et kon-

cil i Vicenza fik selve kejseren imod sig.

Så kom Trient på tale, og konciliet skulle samles 1542. Trient var tysk, og på rigsdagen i Speyer godkendte stænderne stedet. Men atter protestere- rede den franske konge, der lige var kommet i krig med Karl V, og denne var selv fornærmet over pavens neutralitet i krigen og sendte ingen bis- kopper. Fremmødet blev så ringe, at man måtte vedtage at suspendere for- handlingerne.

Endelig lykkedes det så i 1545. Men vanskelighederne var ikke til ende. To gange blev konciliet afbrudt. I 1548 udbrød der en epidemi i Trient, og et flertal af koncilsdeltagerne besluttede at flytte møderne til Bologna, også for derved at slippe for kejserens alt for store indflydelse. Men kejseren nægte- de at anerkende flytningen, han støt- tede mindretallet, der stadig sad i Trient, og enden blev, at koncilsarbej- det hørte op fra februar 1548. I 1551 lykkedes det den nye Pave Julius III ved eftergiveness overfor kejseren at få møderne genoptaget. Allerede året efter nåede man imidlertid til en ny standsning. Der var nået repræsenta- ter for lutheranerne frem, og medens man indvilligede i at afvente deres teologers komme, før de dogmatiske afgørelser blev truffet, blev der stærk modstand mod kravene om, at alt hid- til udført arbejde skulle tages op påny, samt at biskopperne skulle løses fra deres troskabsed mod paven, og ende- lig at konciliet skulle stilles over pa-

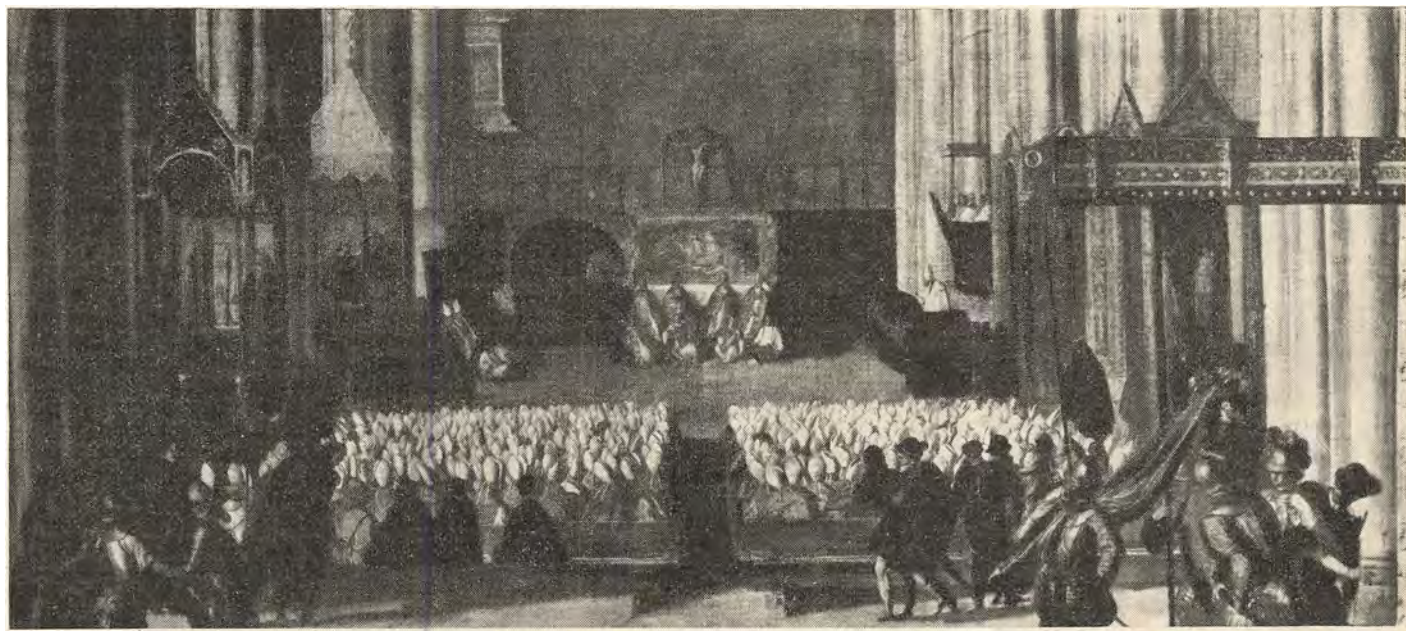
TIZIAN: TRIDENTINERKONCILIET
(LOUVRE)

ven. Dertil kom så yderligere, at spa- nierne energisk krævede en kirkelig decentralisering med styrkelse af bis- koppernes magt. Da så også en fyrste- sammensværgelse mod kejseren skabte politisk uvejrlig, måtte konciliet give op.

Denne gang varede det ti år, før det atter kunne samles. Initiativet kom denne gang fra Frankrig, som før havde gjort så mange vanskeligheder. Kal- vinismens hurtige fremtrængen havde skabt frygt for, at den katolske kirke ville blive trængt helt tilbage til den italienske og den pyrenæiske halvø. Og nu lykkedes det i løbet af et år at komme arbejdsprogrammet igennem. Sidste møde fandt sted den 3. april 1563, sytten år efter konciliets åbning. Den 26. jan. 1564 bekræftede Pave Pius IV samtlige koncillets dekreter. Og dermed var et vendepunkt i kirke- historien passeret.

Der har været grund til så udfør- ligt at beskæftige sig med hele denne historie om tridentinerkoncillets ydre vanskeligheder, fordi de så tydeligt viser baggrunden for reformarbejdet og dets vanskeligheder, først og frem- mest den usalige politiske indblanding i religionen, der ikke blot i vor tid er et af kirkens sværeste problemer.

Reformarbejdet, som tridentiner- konciliet satte i gang, tog fat på en lang række punkter. Det bestemtes f. eks., at de vordende præster skulle have en bedre uddannelse i særlige seminarier. Regler for biskoppernes udnævnelse, deres pligt til regelmæs- sig (treårlig) afholdelse af synoder, til at bo i deres stift, til afholdelse af visitatser m.m. blev fastslået. Sogne- præsterne fik indskærpet pligten til at prædike på alle søn- og festdage. Sam- me person måtte ikke besidde flere kirkelige embeder. Der vedtoges re- former af domkapitler og ordenssam- fund. Der blev stoppet for pengeind- samling gennem afladsprædikanter. Ægteskabslovgivningen ændredes der- hen, at et ægteskabs gyldighed skulle

være betinget af, at det var indgået i nærværelse af sognepræsten og to vidner. Ligeledes blev det bestemt, at kardinalskollegiet så vidt muligt skulle omfatte repræsentanter for de forskellige nationer.

Enhedsbestræbelser gav sig udslag i, at konciliet ønskede nyudgivelser af breviar og messebog, og at man drøftede en kalenderreform (som først i 1582 blev gennemført af Gregor XIII). Og til hjælp mod tidens mange antikatske tanker forordnedes en ajourført fortegnelse over forbudte bøger samt indførelsen af en katekismus, som sognepræsterne skulle lægge til grund for deres prædiken og undervisning.

Tilsammen betød disse reformer, at kirken selv åbent indrømmede de fejl, der havde indsejlet sig i det kirkelige liv og med energi tog fat på det saneringsarbejde, der så længe og så højlydt var krævet af både venner og fjender. Dog gennemførtes disse reformer ikke med det samme overalt. Også konciliets efterhistorie viser stadige politiske indgreb, således at der kom til at gå mere end et helt århundrede, før koncilsbestemmelserne allevegne var ført igennem.

Men lige så vigtigt var det for kirken — overfor de mange angreb fra reformatorerne mod selve kirkens lære — på højtidelig måde at fastslå, hvad der er katolsk tro. Hovedopgaven måtte blive at definere læren om arvesynden og retfærdiggørelsen, at fremhæve den katolske lære om messen og sakramenterne, samt at sætte biblen på rette plads som troskilde, ikke den eneste, og ikke i udlægninger, som fjerner sig fra »de hellige fædres overensstemmende lære.«

Det er rigtigt, at dette altsammen betød en udtrykkeligere autoritativ fremlægning af katolsk troslære, end man før havde haft. Det var nødvendigt overfor det væld af nye ideer, re-

formationen havde kastet ud over Europa. Men konciliet docerede ikke på noget punkt en ny opfattelse. Det fastholdt den traditionelle katolske tro mod dem, der mente, at kirken gennem så og så mange århundreder havde lært mennesker en anden lære end Kristi egen. Når man derfor fra visse sider vil hævde, at tridentinerkonciliet betød en åndelig indsnævring, at kirken lukkede sig ude fra en ligeberettiget halvdel af kristenheden, er det kun muligt ud fra den for alt egentligt sektvæsen fundamentale idé, at Helligånden gennem kortere eller længere tid kan have overladt Guds åbenbaring til forvanskning.

Det store arbejde, der efter konciliet stod tilbage at udføre, tilfaldt i ganske særlig grad tre betydfulde paver, Pius V (1556—1572), Gregor XIII (1572—1585) og Sixtus V (1585—1590). Pius V gennemførte koncilsbestemmelserne om breviar, messebogen og katekismen, Gregor XIII tog sig af gejstlighedens uddannelse ved oprettelsen af lærde skoler og gennemførte den kalender, vi bruger den dag i dag, og endelig bragte Sixtus V orden i den kirkelige forvaltning, bl. a. ved indførelsen af særlige kardinalkollegier for de enkelte kirkelige anliggender.

Blandt tridentinerkonciliets betydeligste skikkelser må særligt nævnes den hellige Karl Borromæus, Milanos ærkebiskop. Selv var han kommet frem i kirken på renaissanceens manér, var kardinal og ærkebiskop i en alder af 22 år. Men han levedejorde det store omslag. Han var konciliets drivende kraft, og som ærkebiskop sanerede han Milanos religiøse institutioner og tog sig især af børnenes grundige oplæring i kristendom. Med ham begyndte modreformationen på den ældste måde.

er, at han varetager det, der er blevet ham betroet. For ganske nyligt fremhævede han ydermere, at det ikke er den enkelte paves æremål, det kommer an på, men derimod på paveembedets kontinuitet. Da han efter jul aflagde besøg på et hjem for gamle og syge præster, udtrykte han sig som følger: »Her i livet befinder vi os ligesom ved bredden af en strøm. Der er mange, der allerede er gået over på den anden side af floden — man skal igennem strømmen for at nå over til den anden bred. Når turen kommer til os, så kan det være, at smerte og lidelse synes at tage overhånd. Men tålmodigheden har såltsat vore kræfter. Tillid, gudserkendelse, men fremfor alt kærlighed til Gud vil stå os bi på overraskende måde.«

— — —
 Og kun den, der koketterer så lidt med sig selv og som er så fast og inderlig forbundet med den lidende og triumferende kirke som tilfældet er med Johannes XXIII, kun den kan smile ad alle de forsøg, der er gjort i de forløbne par måneder på at stille

I korte træk —

I samtlige katolske kirker i de Forenede Stater vil der nu på søndag blive bedt for den katolske kirke i Kina. De fire nordamerikanske kardinaler har i et hyrdebrev med henblik på denne søndag henvist de troende til bøn for de rom-tro præster og troende, der nu forfølges af de kinesiske kommunistere.

*

Pave Johannes XXIII rettede sidste mandag på latin et radiobudskab til det japanske folk over Radio Vaticana. Dette radiobudskab dannede indledning til regelmæssige udsendelser på japansk fra Vatikansenderen.

*

Paven afsluttede i onsdags hundredeårsfestlighederne i Lourdes med en radiotale, der udsendtes af Radio Vaticana og transmitteredes af samtlige franske og irske sendere.

*

Den pavelige domstol Sacra Romana Rota har i det forløbne år fældet dom i 238 sager, af hvilke de 232 vedrørte ægteskabsprocesser. 106 af disse ægteskabsager blev ført gratis.

*

De franske arkitekters arbejdsammenslutning har tilkendt den underjordiske Pius X-basilika i Lourdes guldmedaillen for arkitektur for året 1959.

*

For første gang i historien landede i mandags en flyvemaskine i Vatikanet! Paven var selv til stede, da en helikopter af typen Vertol 44 landede i Damasusgården. Johannes XXIII velsignede maskinen efter et specielt ritual — benedic hoc helicopterum.

Johannes XXIII -

(sluttet fra side 87)

sans for realiteter og af hans — trods alderen — store friskhed, der er parret med en kærlighed, der synes at kunne gøre det mest komplicerede ukompliceret. Og hvilken betydning man i vide kredse tillægger denne hans utraditionelle pavelige livsform — der dog ingenlunde lader hånt om virkelige traditioner, endsiige despotiske træder disse under fode, det viser måske allerbedst alle de mange besøg, som han aflagde hos høj og lav i juletiden — og — som man i romerske kredse siger — er ligeså meget værd som en hel encyklika. Hvor stor betydning man tillægger hans konciliumsplaner, det fremgår også af alle de mange udtalelser, der i den forbindelse har været fremsat fra forskelligt hold.

Og den Hellige Fader fortsætter trostigt, uden at bekymre sig om hverken ros eller kritikk. Han tager ikke sig selv højtideligt. Det vigtigste for ham

hans og hans forgængers gerning op i modsætning til hinanden. Det er muligt — ja, det er højst sandsynligt — at det vil falde den folkelige Roncalli meget lettere end nogen anden at finde frem til former, der kan sikre kirkens virke i vor »demokratiske« tidsalder. »Kom, lad os snakke om sagerne«, der er blevet et stående udtryk for den økumeniske idé.

— — —
 Men hvordan ville det vel have set ud, dersom ikke den store aristokrat Pacelli havde ofret sig selv helt og holdent, utrætteligt, i ånds- og sjælesorgsarbejde, for at dæmme op mod tidernes truende sprængninger indenfor kirken? Pius XII og Johannes XXIII er to paver, der virkede og virker i samme takt, på samme bygning. Og der er næppe nogen, der ville have kunnet sige noget smukkere om Pius XII end Johannes XXIII, da han for nylig udtrykte sig således: »Han var så ganske givet en helgen, omend hans hellighed endnu ikke er officielt anerkendt. Men der er ingen tvivl om, at han engang vil blive helgenkåret.«

Menneskeliv på andre stjerner aldeles ikke udelukket!

Direktøren for det Pavelige Observatorium, pater O'Connell S.J., udtaler sig i en artikel i »Osservatore Romano« om verdensrumfart og erklærer, at det er meget muligt, at der også eksisterer menneskelige væsener på andre stjerner.

»Jorden er ganske vist den eneste planet i vort solsystem, der opviser livsbetingelser for mennesker«, skriver den ansatte astronom. En sådan konstatering må imidlertid ikke føre til »selvforgudende menneskelig indbildskhed«. »Det er meget muligt, at der i verdensaltet eksisterer millioner af stjerner med planetfamilier i lighed med vore samt at der på nogle af disse eksisterer liv i lighed med livet i vort solsystem«.

Frankrigs regering bebuder hjælp til de fri skoler

Den franske premierminister Michel Debré har meddelt, at det er regeringens hensigt i løbet af indeværende session at forelægge forslag til løsning af skoleproblemet i Frankrig. Meddelelsen herom er fremsat i en skrivelse til det parlamentariske udvalg for undervisningsfrihed. Det katolske skolevæsen skulle få de fornødne midler stillet til rådighed for at kunne udfylde de opgaver, det måtte have til gavn for det offentlige vel.

Komiteen for den laicistiske bevægelse i Frankrig har i en skrivelse til general de Gaulle protesteret mod alle forholdsregler til gavn for det katolske skolevæsen. Denne komité tæller som medlemmer alle de kræfter, der er fjendtligt indstillet overfor det katolske opdragelsesvæsen. Tilskud til de private skoler er utilladelige — erklærer komiteen — eftersom den konfessionelle skole tilstræber en sprængning af det nationale fællesskab.

General de Gaulle

- et portræt

Den store franske forfatter François Mauriac har engang sagt om general de Gaulle, at han er »den sidste franskmand, der vil kunne få sine landsmænd til at tro på, at Frankrig stadig er og bliver en stor nation«. Spørgsmålet er idag faktisk om hvorvidt ikke også den myte, der knytter sig til navnet de Gaulle, vil være en bedre hjælp for Frankrig til at løse de alvorlige, realistiske problemer, hvis løsning er af så livsvigtig betydning for Frankrig, end politisk nøgternhed uden stormagtsillusioner — hvilke jo så afgjort ikke bekommer nogen af de vesteuropæiske stater særlig vel i vor tid.

I den vidunderlige sommer 1940, en af de skønneste, men tillige også den sorgeligste, som Frankrig havde oplevet siden århundredets begyndelse, hvilede der ligesom et tæt, sort slør over hele landet, over gader og veje, der var fyldt med mennesker på flugt, over hele egne, hvor franske troppestyrker i opløsning blev trængt tilbage af de fremrykkende tyske hære, over de brændende byer og over de steder, der med gru ventede angreb fra fjendtlige maskiner, som beherskede luft- rummet. De højeste franske myndigheder havde trukket sig tilbage fra Paris til Bordeaux og anmodede nu fjenden om at tilkendegive sine betingelser. Frankrig var besejret, afkræftet, alt syntes forbi. Da var det, at der fra London med eet lod en røst, som forkyndte, at »Frankrig er ikke tabt«. Den, der talte, og som forsøgte på at mobilisere nyt håb midt mellem nederlag og ruiner, var en soldat, der næppe var kendt af den store offentlighed. Knap en månedstid havde han beklædt posten som yngste general i den franske hær. I løbet af de følgende år skulle navnet de Gaulle blive et symbol, samlingsmærket, personificer-

ingen af den franske vilje til at kæmpe videre indtil sejren var vundet.

Denne usædvanlige skæbne var der ingen, der havde tiltænkt den lille Charles-André-Joseph-Marie de Gaulle, der en mørk, grå efterårsdag — 22. november 1890 — kom til verden i Flanderns hovedstad Lille. Han var barn af en borgerlig middelstandsfamilie, der havde dybe rødder i denne egn. Den mødrene gren af slægten — Maillot — havde levet som købmænd og næringsdrivende her i Nord-Frankrig lige siden 16. århundrede, først og fremmest i Lille og Dunkerque.

På den fædrene side stammer de Gaulle fra Paris. Efter at have absolveret Ecole Polytechnique havde faderen virket en periode som lærer ved en af jesuitternes skoler, og det faldt da ganske naturligt, at den lille Charles blev sendt til en jesuitterskole for der at fuldende sine humanistiske studier. Hans kammerater fra skoletiden mindes ham som en lang, energisk — men noget distræt — fyr. Der var endog en periode i skoletiden, hvor han omgikkes med planer om at blive missionær. Hans løbebane fik

Latin - kirkens og konciliets sprog!

Mgr. Bacci, Vatikanets latin-ekspert går i en artikel i »Osservatore Romano« i sidste uge ind for latin som officielt sprog på plenarmøderne ved det forestående økumeniske koncilium. De levende sprog vil udmærke kunne anvendes ved konciliets forberedelse samt i gruppedrøftelser under selve mødet, men anvendelse af »modersmålene« ved plenarmøderne som en simultanoversættelse af talerne på verdenssprogene synes mindre velanbragt — latin er og bliver dog de officielle kirkesprog. Mgr. Bacci indrømmer, at man selvfølgelig bør overveje, om man ved anvendelse af de såkaldte kirke- eller skolelatin ska foretage en simultanoversættelse til klassisk latin.

For tilhørerne ved plenarmøderne vil det latinske sprog eventuelt kunne oversættes til alle mulige andre sprog gennem et hovedtelefonlæg, sluttede mgr. Bacci.

imidlertid sin endelige form, da han i 1909 kom ind på militærakademiet Saint-Cyr. I 1912 tog han eksamen som en af de 10 bedste på holdet — nummer et blev en, der også senere skulle blive berømt, nemlig den senere marskal Juin. Den unge løjtnant, der således kom lige fra skolen, kom ikke til at vente ret længe på at »praktisere« — to år senere brød nemlig den første verdenskrig ud. Og medens hans hjemstavn blev rendt over ende af fjenden og man levede i håb og frygt, kæmpede de Gaulle i Dinant, men blev såret allerede en af de første dage under kampen. Efter et tre måneders lazaretophold vendte han tilbage til sit regiment i Champagne. En rosende omtale i dagsbefalingen efterfulgtes af en forfremmelse, han blev påny såret, men efter fem måneders sygeleje fandt man ham i helvedet ved Douaumont. Efter en desperat nærkamp i februar 1916, faldt han i fjendens hænder og blev interneret i Ingolstadt. Her forsøgte han ikke mindre end fem gange på at flygte, men måtte sluttelig afvente krigens afslutning, inden han kunne vende tilbage til Frankrig. Derefter gik vejen med Weygand til Polen. Her kastede han sig lidenskabeligt over teoretiske problemer, og under opholdet i Warszawa holdt han foredrag om taktisk anvendelse af panserskyts i forbindelse med luftvåben, et emne som han forfægtede gennem de følgende tyve år og som han uddybede i flere udmærkede bøger, især »Au fil de l'Épée« i 1932 og »Vers l'armée de métier« i 1934.

Men han talte for døve øren, i hvert fald i Frankrig, og han måtte mærkværdigvis konstatere, at medens man kun med nød og næppe kunne afsætte syv hundrede eksemplarer af hans bøger i Frankrig, kom der den ene oversættelse af hans værker efter den anden — på tysk! De højeste militærin-

stanser i Frankrig, der ikke var til sinds at vige en tøddel fra den gamle opfattelse vedrørende forsvarsstrategien — det var navnlig marskal Pétain — vægrede sig selvfølgelig stadig ved at anvende den unge kommandør og senere oberst de Gaulles planer i praksis. Og ikke desto mindre var det netop marskal Pétain, der i 1927 — hvilken skæbnens ironi! — forestillede de Gaulle for krigsskolen med disse ord: »Hør godt efter ham; der vil komme den dag, da et taknemmeligt Frankrig vil appellere til ham...«

I 1937 overtog oberst de Gaulle befalingen over sit første regiment, det 507'nde, og kom hermed under overbefaling af en anden berømt militærperson, general Giraud. Hans enhed blev imidlertid opløst allerede ved krigserklæringen i 1939, og de Gaulle blev derefter tildelt 5. arme's panserbrigade i Elsass. Der tilbragte han flere måneder i pinefuld uro og uvished, og i januar 1940 tilstillede han regeringen et memorandum vedrørende betimeligheden af hærens mekanisering. Men han talte for døve øren, og denne gang var det allerede for sent.

Så kom maj 1940. Frankrigsfelttoget tog sin begyndelse og de Gaulle fik overladt kommandoen over en kyraserdivision. Han vandt en række strålende kampe 17., 18. og 19. maj ved Laon og fik på slagmarken tilkendt sine første stjerner. Og dermed var han med sine 50 år den yngste franske general.

6. juni samme år blev han ved midnatstid beordret til Paris af den daværende ministerpræsident Paul Reynaud. Her fik han tilbudt posten som understatssekretær i forsvarsministeriet, og i denne egenskab fik han til opgave to gange at rejse til London, hvor han skulle indhente Churchill's garanti for udvidet engelsk hjælp gennem Royal Airforce. Da han 15. juni vendte tilbage til Frankrig, kunne han konstatere, at regeringen havde forladt Paris og var i færd med at anmode om våbenstilstand.

Men hvad gjorde de Gaulle? Han vendte omgående om og tog tilbage til London, og derfra udstedte han så 18. juni sin historiske appel. Den franske regering — under marskal Pétain — erklærede ham med det samme for uafhængig og frakendte ham hans militære rang. Kort tid senere greb krigsrådet for 7. region, der holdtes i Toulouse, til yderligere sanktioner mod ham: Charles de Gaulle blev idømt fire års fængsel på grund af lydighedsrægtelse og opfordring til ulydighed — samt en bøde på hundrede francs. Sluttelig blev han også frataget sit franske statsborgerskab, og derpå lømt til døden.

*

I løbet af den kommende tid samlede de Gaulle — der mere og mere vakte de allieredes beundring — kernen i den senere franske befrielseskommité om sig i London. Månederne igennem kæmpede han utrætteligt for at få »fransk-Afrika tilsluttet« Det fri Frankrig samt for at bevare Frankrigs udsigter og muligheder for at være

med i slutkampen og ikke miste noget af sit område. Hans mistænksomme følsomhed, hans ubøjelige vilje for hele tiden at bevare fransk uafhængighed endog overfor de allierede, førte atter og atter til gnidninger med London og Washington, men 29. august 1944 blev han, Frankrigs første modstandskæmper, modtaget med endeløs begejstring af den befrie franske hovedstads indbyggere, da han til fods tilbagelagde strækningen fra Triumfbuen og til Notre Dame ad Champs-Élysées, og han kunne da med rette — og med stolthed — tage bestik af den vej, der var tilbagelagt siden den dag, da han havde vægret sig ved at acceptere nederlaget.

Spørgsmålet var nu, om denne seje holden fast ved principperne havde mulighed for at tilpasse sig mulighederne indenfor fransk politik. De Gaulle blev præsident for den provisoriske regering i to perioder, fra 9. september 1944 til 21. november 1945 og fra 21. november 1945 til 20. januar 1946, men general de Gaulle kunne ikke affinde sig med den ustandselige rivaliseren mellem de politiske partier, hvis genopståen og reorganisation han selv havde muliggjort ved genoprettelsen af den republikanske statsform.

I de senere år har general de Gaulle atter og atter fordømt de utallige partier i Frankrig, regeringens svaghed, enkeltintrigerernes spil samt alt, hvad der bidrog til, at den nationale prestige lidt efter lidt led skibbrud. Hans ønske om påny at samle alle franskmænd — akkurat som det var sket i den tragiske tid — vågnede igen, men han mente ikke at kunne blive herre over den vanskelige situation ved at

gå den normale demokratiske vej. Han sagde derfor selv: »Jeg er ikke partigænger — jeg er ikke bundet af nogen, jeg tilhører alle.«

„Margueriten“

Det er Danske Kvinders Nationalråds marguerite, der hvert år sælges til fordel for de tilsluttede foreninger sociale, humanitære og kulturelle arbejde!

Katolske Menighedsplejer er tilsluttet Danske Kvinders Nationalråd og er nu for 9. gang med i indsamlingen, som i år finder sted *tirsdag den 3. marts*.

I 1958 lå vi som nr. 4 af 40 deltagende foreninger, der i alt indsamlede 202.000 kr. Deraf bidrog vi alene med 13.073,21 kr., hvoraf vi fik tilført 80 % og atter fik sæde i hovedkomiteen. Det drejer sig således om virkelig store beløb, der herigennem kan komme det forskelligartede arbejde til gode, for hver enkelt forenings vedkommende skal pengenes anvendelse godkendes af justitsministeriet.

Katolske Menighedsplejers formål er således:

- Mødrelejre
- Socialt rådgivningsarbejde
- Børneforsorgsarbejde.

Denne gang har vi to brændende ønsker: Til sommer at kunne sende mødre med småbørn *fra hele landet* på ferie til vort dejlige »Klitborg« for der at hente friske kræfter — og — gennem det, at vi er anerkendt som forening for børneforsorg — at kunne yde støtte til *alle de katolske børn*, der har denne form for hjælp behov.

Foreløbig har vi fået 60.000 margueriter til videreforsendelse til de i salget deltagende sogne, skoler og foreninger. Vi kan få endnu flere blomster! Derfor beder vi Dem nu om overvej, om De har mulighed for at give os en håndsrækning tirsdag den 3. marts ved at hjælpe os at sælge disse blomster — der er nemme at sælge. Det kan i øvrigt ikke mindst nu i fastetiden betragtes som en velkommen anledning til at øve »uselvsk praktisk næstekærlighed«! Vi er taknemlige selv for tilbud om indsamling en time eller to, da hver blomst vi sælger, giver Katolske Menighedsplejer ca. 21 øre til fortsat karitativt arbejde.

Hvis De vil være med, beder vi Dem om endnu i dag — enten i by eller på land — at melde Dem til i Deres sogn (der indsamles i næsten alle sogne både i København og i provinsen til fordel for Katolske Menighedsplejer) — eller direkte til Katolske Menighedsplejers kontor, Bredgade 69 A, BY 9133.

Pastor Schindler gæstepredikant i København

Fredag i sidste uge indledte pastor Peter Schindler sine fasteprediken-cyklus i København ved en gudstjeneste i Sakramentskirken.

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Februar:

22. S. 2. SØNDAG I FASTEN (173 (violet) —29); Fastens præf. (516). — Ihukommelse af St. Petri Stol i Antiochia og af St. Paulus bortfalder i år.
23. M. St. Petrus Damiani (839); 2. (hvid) bøn: Feria (177); præf. (516). — Eller: (violet) Feria (177); 2. bøn: St. Petrus Damiani (839); præf. (516). — Vigilien bortfalder.
24. Ti. St. Matthias, Apostel (839— (rød) 88); 2. bøn: Feria (181); Apostlenes præf. (524).
25. O. Feria (185); præf. (16). (violet)
27. F. St. Gabriel af den smertefulde (hvid) Jomfru ([46]); 2. bøn: Feria (194); præf. (516). — Eller: (violet) Feria (194); 2. bøn: St. Gabriel ([47]); præf. (516).
28. L. Feria (199); præf. (516). (violet)
1. S. 3. SØNDAG I FASTEN. (violet)

Katolske medicinalpersoner

(læger, tandlæger, farmaceuter, sygeplejersker, socialrådgivere og fysioterapeuter) samles til fællesmøde

fredag den 27. februar kl. 19,30

på Sct. Josephs Hospital. Overlæge Karl Søndergaard vil tale om: »De etiske grænser for lægens handlefrihed i patientbehandlingen«.

Efter foredraget serveres en kop te.

Gør propaganda for mødet blandt katolske kolleger!

På forhånd hjertelig tak.

De venligste hilsener

E. Møller, sygeplejerske.
Sv. Selsø, læge.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristnes sammenslutning med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:

A. Prüser, Sct. Annæ plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9—16, lørdag kl. 9—12).

Post-Giro nr. 57042.

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.

Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965.

Academicum Catholicum

Lørdag den 21. februar kl. 20: Åbent hus hos dominikanerne i Ordrup (Kollegievej 2, Charlottenlund). Pastor Vagn Hansen O.P. taler om klosterliv.

Tirsdag den 24. februar kl. 19,45: Studiekredsen Interpretatio begynder på et nyt emne: Hal Koch: Luther.

St. Frans' 3. orden

Møde i St. Annæ kirke onsdag d. 25. februar kl. 19,30.

Katolsk Orienterings- og kontaktmøde

De indbudte foreninger erindres om, at mødet afholdes i den franske skole på Østerbro søndag d. 1. marts begyndende med messe kl. 8. Foreningernes bestyrelse afgør selv, hvor mange repræsentanter, man møder med.

*****
* DØDSFALD *
*****

R. I. P.

Min kære Mama

Annette Pfaffstetter

sov stille hen den 5. febr. 1959.

Anna Margretha Pfaffstetter.

Bed for hendes sjæl.

R. I. P.

Vor kære søster

Ellisabeth Siegler

er afgået ved døden den 12. februar 1959.

Heinrich, Agnes og Thora Wolff.

Bed for hendes sjæl.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

Værelse søges

af ung mand, 21 år, der i tidsrummet 1-4—1-5 skal gå på Kemigraflaughets skole i Julius Thomsensgade.

Alex Petersen,

Sønderbrogade 56 C, Horsens.

Ung norsk katolsk pige

24 år, søger plads hos katolsk familie i København, evt. Roskilde, Helsingør, Køge eller deromkring. Kan tiltræde nærsomhelst.

Svar venligst til Erik B. Mortensen, Vesterbrogade 171, København V.

Brevveksling.

Ung landmand, katolik, ønsker brevveksling med katolsk ung pige med gode interesser. Billet mrk. 22-2-59 modtager bladets annonceafdeling, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.

Fuldt ophold søges

i et af nonner bestyret hjem på landet ligeegyldigt hvor — ikke i København — for en pens. lærer, 74 år, legemlig sund og absolut fordringsløs og omgængelig. Jeg kan betale 400 kr. pr. måned. Billet mrk. 23-2-59 modt. bladet annonceafdeling, Østersøgade 108, 1., København Ø.

»Katolsk Ugeblad«

alle danske katolikkers blad!

Svendborg

L. Larsen & Søn

Malermestre

Brogade 10 Telefon 1016

Udfører Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Brødrene Franke

v/ Arne Jeppesen

1. Kl.s KØD OG PAALÆG

Telefon 218

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Kulkranen

Frederiksgade 2

Telf. 1410 og 172

Ejvind Lambech

KAFFE . VIN . KONSERVS

Møllergade 71 . Telefon 1044

Lev. til Sct. Maria Hospital

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Husk på breve
NIELS STENSEN-
MÆRKATERNE!

Fås i St. Annæ
præstegård på
Amager
(Tlf. AM 3202)

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

absolut
ABSALON
naar Forsikring skal tegnes

Katolske Begravelser

Snedkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 6954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Kluhs Eftf.

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 92 70

Malermester **W. Plichta**

Jyllingevej 177, Vanløse

Telefon 70 18 48

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1267
Leverandør til kat. Menighed

Bruun & Kildehøj A/S

MURERMESTRE OG ENTREPRENØRER

Seest Bakke 49, Kolding Telefon 2402

Aabenraa

Støt annoncørerne

Andersen og Meyers Eft.

Otto Larsen . Ramshæred 31 . Telf. 22530

Lys . Kraft . Varme
Leverandør f. Sct. Ansgars Klinik

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen

Smede- og Maskinværksted, aut. Vand- og
Gasmeester, Specialitet: Centralvarme

Kirkepladsen 6 . Nykøbing F . Tlf. 85 05 11

Johannes Madsen

Elektr. Installatør **Nykøbing F.**
Installationer

Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds Fisk og Vildt

Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00

Leverandør til
de katolske Institutioner

Aalborg

Køb Hjemmets Udstyr
hos

Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm
Ing. M. af l.

Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester
Sanitet - Centralvarme
Algade 58 . Aalborg . Telefon 30433

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen . Telefon 2 03 01

Reserveret

Mathias
Christensen
TLF.
2 15 56 ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørfirr.

Kong Christians Allé 6

Telefon 3 42 33

Aalborg

Paven afviser rygter om Pius XI

20 år gammel tale af Pius XI offentliggjort

Pave Johannes XXIII har i den forløbne uge i en tale energisk taget fil orde i anledning af de rygter, der har været i omløb med hensyn til en tale af afdøde Pave Pius XI om fascismen. I et brev til det italienske episkopat har paven meddelt indholdet af en tale, som Pave Pius XI havde haft til hensigt at holde til de italienske biskopper 11. februar 1939, tiårsdagen for Lateranforligets indgåelse. Pius XI døde imidlertid — som det vil erindres — netop dagen forinden.

Pave Johannes XXIII skriver i sit brev — der er udsendt i anledning af 20-årsdagen for Pave Pius XI's død og den efterfølgende 30-årsdag for Lateranforliget — at der har været fantaseret utroligt meget om denne tale. Men den bitterhed, som paven havde følt som følge af de fascistiske angreb og forulempelser, kommer klart til udtryk i den nu offentliggjorte tale, hvori paven gav udtryk for sit store fadersind overfor de troende. Det har så åbenlyst været Pave Pius XI's hensigt i 1939 — hvor fascismen kort før anden verdenskrigs udbrud oplevede sin kulmination — netop at opfordre biskopperne til strengt at iagttage de pavelige anvisninger og ikke mindst at overvåge de unge teologer med særlig opmærksomhed. I det foreliggende talemanuskript beklagede Pius XI ikke mindst den daværende fascistiske presses falske og dumme udtryksmåde samt dens hemningsløse kritiksye. Pius XI skrev ordret: »Man tilskriver os utrolige dumheder og absurde udtalelser. Der eksisterer en presse, der kan tillade sig at sige alt imod os og om vore anliggender, idet den interpreterer selv den nyeste kirkehistorie i falsk og forkert udlægning og endda går så vidt, at den f.eks. nægter at der finder religionsforfølgelse sted i Tyskland«.

Streng frihedsstraffe i Tjecoslovakiet

Efter hvad der meddeles i Rom, er to katolske præster og tre teologistuderende i Tjecoslovakiet blevet idømt streng frihedsstraffe. De unge teologer fik fængsels- og tugthusstraffe på henholdsvis to og tre år under påskud af antikommunistisk virksomhed og hemmelig propaganda for den katolske kirke, idet de havde udsendt breve, hvori de påstod, at der i deres land ikke herskede nogen religionsfrihed.

De to katolske præster blev idømt fængselsstraffe på henholdsvis fire og

URBI ET ORBI

Ingen officiel erklæring om konciliet fra Geneve

Repræsentanterne for de 171 protestantiske, ortodoxe, anglikanske og gammelkatolske kirker fra 53 forskellige lande, der sammensluttet i Kirkernes økumeniske Verdensråd og som for øjeblikket er samlet til møde i Geneve, har med største interesse taget mod meddelelsen om Pave Johannes XXIII's indbydelse til et økumenisk koncilium. En officiel stillingtagen fra Verdensrådets side vil dog formentlig næppe kunne forventes, eftersom man på nærværende tidspunkt ikke kender de nærmere enkeltheder vedrørende konciliet.

Denne meddelelse blev formuleret af Verdensrådets eksekutivkomité på mødet i Geneve sidste torsdag.

Eksekutivudvalget gav endvidere sin tilslutning til en erklæring fra generalsekretær Visser't Hooft, hvori denne udtaler, at meget afhænger af måden, hvorpå indkaldelse måtte ske samt af, hvordan spørgsmålet om den kristne enhed måtte blive behandlet. Han fremhæver, at man på samarbejdets område må stræbe efter en ægte og varig fred. Agtelsen for den enkeltes religiøse frihed i alle lande måtte imidlertid være en forudsætning.

Ingen protestantfølgelse i Columbia

Sammenslutningen af Lutheranere i Columbia har i en erklæring dementieret den meddelelse, som det evangeliske Gustav-Adolf-Werk i Tyskland har udsendt og ifølge hvilken protestanterne i Columbia forfølges på grund af deres tro. Det hedder i erklæringen, at »de ikke-katolske kristnes ret til frit at udøve deres religion ikke er underkastet nogen begrænsning i Columbia, ej heller — som det påstås — fra den katolske kirkes side«.

»Association Lutheranæ« henviser til den omstændighed, at mindst lige så mange katolske præster og troende er faldet som ofre for borgerkrigen i Columbia som tilfældet har været for protestanternes vedkommende. Samtidig fordømmer organisationen visse missionssekters virke. De pågældende sekters prædikanter kommer hovedsageligt fra Nordamerika og har afstedkommet adskillige beklagelige intermezzoer.

fem år, fordi de var gået ind for fri valg i Tjecoslovakiet under de Forenede Nationers kontrol.

Tvivlsomme toner fra Budapest

Ungarsk bispekonference: Pavens oration vort program!

Ifølge en meddelelse, der er publiceret af det ungarske katolske pressobureau »Magyar-Kurir«, har det ungarske episkopat og den ungarske katolske fredsbevægelse »Opus Pacis« bekendt sig ikke blot til den kommunistiske verdensfredsbevægelse, men også til Pave Johannes XXIII's fredsbestræbelser. Ifølge meddelelsen, der først foreligger nu, har den ungarske bispekonference været samlet til møde de 22. januar i Central-Præsteseminariet i Budapest. Kun tre af de tretten ungarske biskopper deltog imidlertid i mødet. Ærkebiskop Groesz, der efter kardinal Mindzentys arrestation har fungeret som bispekonferencens ansvarlige leder, var ikke heller til stede idet han hævdes at ligge alvorligt sy på Ferenc-sygehuset i Budapest efter en operation.

I en resolution, der blev vedtaget ved konferencens afslutning, bekræfter den katolske fredsbevægelse »Opus Pacis« sig til det kommunistiske verdensfredsarbejde. Den ungarske klerus opfordrer til almindelig afrustning og til indstilling af atomvåbenforsøgene. Det »imperialistiske« beskyldes for at rette en alvorlig trussel mod freden ved raketstøttepunkterne i Vesteuropa. Det er et katolsk pligt for Ungarns katolikker at medvirke ved fredsarbejdet. Resolutionen slutter med ordene: »Freden sol vil skinne over atomtidalderen«.

I katolske Exil-Ungarnskredse tage man stilling til denne bispekonference samt til den udsendte fredsresolution, idet man fremhæver, at begge dele er et nyt tegn på, hvor splittet kirkens situation er i Ungarn idag. På den ene side var det kun et mindretal af biskopperne, der havde deltaget i mødet og på den anden side var det værd at bemærke den positive indstilling overfor Pave Johannes XXIII's fredsbestræbelser. På konferencen skal biskop Hamvas af Csana — ifølge »Magyar-Kurir« — have betegnet paven som en stor fredsapostol og have opfordret den ungarske gejstlighed til at følge pavens bestræbelser samtidigt med at biskop Erdey havde lovprist Sovjetunionens fredsbestræbelser. Den katolske fredsbevægelse »Opus Pacis« står så åbenlyst under kommunistisk pres og det meddeles, såkaldte »fredspræster« for nylig er blevet genindsat i de forskellige biskoppelige ordinariater. De fleste ungarske biskopper kontrolleres af stiftens og ærkebiskop Groesz synes stræbe efter at muliggøre uhindet sjælesorg i så vid udstrækning som overhovedet muligt ved imødekomme menhed overfor de ungarske kommunister.

Katolsk

Ugeblad

107. ÅRGANG

1. MARTS 1959

NR. 9

KONCILIUM OG PAVE

Konciliet „falder ikke
ned fra skyerne“.

Skriftestolens liturgi

Børglum Kloster

Rom venter nyt konsistorium

Den „kolde krig“

Farisæerne krævede et tegn af Vor Herre. Han skulle overbevise dem om, at han virkelig var sendt fra himlen. De behøjede ham, at han virkede sine undergerninger ved mørkets magters hjælp, at djævelens øverste stod bag ham. Kort forinden havde han uddrevet en ond ånd af en besat. Farisæernes »forklaring« såvel på underet som deres krav om ny undere, beroede ene og alene på deres onde vilje, de ville simpelthen hverken høre eller anerkende Vor Herre. Og indtager man et sådant standpunkt, så er det i og for sig ligegyldigt, hvor mange undere, man bliver præsenteret for — de vil blive afvist allesammen. Som om selve djævuejdrivelsen ikke var bevis nok på, at Vor Herre kom fra det hinsides. Farisæerne krævede et nyt tegn — til trods for, at de lige havde set et. De ville ikke anerkende det, og de påstod, at det var virket af det onde selv. Og sådan vil det blive ved med at gå.

Sådan var Farisæernes måde at være på — og er det ikke sådan den dag i dag? Det er den »kolde krig« om og om igen.

Der sidder to mennesker og spiller skak. Den, der ikke kender spillets regler og som står og betragter de to spillende, han får næppe meget ud af det. Han tænker: hvorfor i alverden gør disse to spillet så indviklet og så vanskeligt for hinanden. Han kan slet ikke forstå spillernes sammenbidte udholdenhed. Han kender slet ikke noget til den ganske særlige tilfredshed, der er ved at sætte alle sine kræfter ind i en kamp, som begge de kæmpende fører på en sådan måde, som om det næste træk gjaldt afgørelsen af deres livsskæbne. Det er en kamp uden våben — det var Farisæernes kamp også — en åndernes kamp, en kræfternes kamp. Med andre ord en »kold krig«? Det er muligt. Og den egentlige spænding ligger jo i og for sig ikke i at møde en partner, der er så svag, at han snarest muligt kan blive slået, men derimod en partner, der også for sit vedkommende med alle kræfter og midler søger at tilkæmpe sig sejr. For den, der ikke kender til det, er det som en bog med syv segl. Måske forekommer den anden kamp, som du hører om i dag, dig akkurat lige så hemmelighedsfuld. Hør engang:

Jesus uddrev en djævel, som var stum. Da han havde drevet den onde ånd ud, talte det stumme menneske. Folket forundrede sig. Men der var nogle af dem, som sagde:

KONCILIET I FIRENZE (1438–45) blev indkaldt af paven Eugenio IV. (Fresko i Vatikanet). - Se artikel »Reformkoncilierne« inde i bladet.

Ved Beelzebub, djævelens fyrste, jager han djævole ud!« Der var andre, som ville sætte ham på prøve og forlange et tegn fra himmelen af ham. Men han kendte deres tanker og sagde til dem: »Enhvert rige, som er delt i partier,

går til grunde, og det ene hus falder oven på det andet. Hvis nu også satan er blevet uens med sig selv, hvordan kan så hans rige bestå? For I siger jo, at jeg jager djævle ud ved Beelzebub. Men hvis jeg jager djævle ud ved Beelzebub, ved hvis kraft jager så jeres sønner dem ud? Derfor skal de være jeres dommere. Er det derimod ved Guds finger, at jeg jager djævlene ud, så er sandelig Guds rige kommet til jer. Når en stærk mand bevæbnet vogter sin gård, så er alt, hvad han ejer, i sikkerhed. Men bliver han overfaldet og overmandet af en stærkere, så tager han alle hans våben, som han stolede på, fra ham, og uddeler det bylle, han fandt hos ham. Den, som ikke er med mig, er imod mig. Den, som ikke samler med mig, spreder.

Det er kampen om at være eller ikke være. Ganske vist uden atom bomber eller jettfly. Men det er dog den »kolde krig«. Det er hævet over enhver tvivl. Den, der mener, at der her i verden kun eksisterer farer, der skyldes menneskenes indbyrdes uoverensstemmelser og at det er tilstrækkeligt blot at søge at sikre sig mod sådanne krigsfarer, han vil uvægerligt — når han hører denne beretning og tænker over den — blive noget rystet i sin sikkerhed. Her er ikke tale om at etablere et »beskyttelsesrum«. Der eksisterer nemlig ikke blot magter og kræfter her i verden, som anvender stadig mere og mere uhyggelige magtmidler, men som ikke deslo mindre er til at få bugt med. Der eksisterer side om side de usynlige hæres »femte kolonne«, der ikke engang har en særskilt secret service og heller ikke har brug for det. Der findes hære, hvis slagkraft og uddannelse vi ikke har gnist af anelse om — dæmonernes hære! Hvad nytter det vel, om vi luller os hen i falsk sikkerhed, bag metertykke betonvægge og ulstyr med sikkerhedsforanstaltninger mod atomstøv, hvad nytter det, at vi ikke kan finde oplysninger om disse hæres udstyr, bevæbning og antal — de er der, deres eksistens er uomtvistelig!

Nå, nu behøver alt dette jo ikke at bringe os moderne mennesker helt ud af fatning. Til syvende og sidst ved vi jo, at der til alle tider ned gennem historien har stået hære med gevær ved fod, og til syvende og sidst behøver det jo nødvendigvis heller ikke at bryde løs netop her hos os. Og et vist kendskab til anvendelse af de moderne krigsforhindrende midler har vi jo da også. Så længe disse hæres kamp udspilles på en helt anden arena, så ryster det os ej heller slet så meget. Men — dæmonernes hære har en helt anden opgave end at angribe os — det kan vi læse ud af evangeliet: Kristus selv er deres modstander! Og han er stærk nok til at holde dem i ave. Derfor er det bedst, at vi holder os lidt i baggrunden. Vi er jo heller ikke til sinds at ville angribe disse magter. Vi vil hellere indtage en vis neutralitet. Hvis vi ikke angriber, så er der jo større chancer for...

Jo, det er rigtigt, hvis ikke det netop var, at Vor Herre udtrykkeligt har advaret os mod at indtage en sådan neutralitetspolitik! Hans fjender er nemlig også vore fjender — det kan vi slet ikke frigøre os fra. Og de onde magter, dæmonernes hære, står midt iblandt os. Den »kolde krig« med mørkets magter er i fuld gang, uophørligt og uden afbrydelse, lige siden det øjeblik, da vi for første gang bekendte os til Kristus, og denne krig vil ikke høre op, før end vi drager vort sidste suk. Så længe vil det også gå op og ned. Sejr og nederlag, håb og opgivelse, opsving og

tab. Det har Vor Herre selv forudsagt — for at vi ikke skulle gøre os nogen falske illusioner.

Når den urene ånd er faret ud af mennesket, slakker den rundt i øde egne og søger hvile. Men da den ingen finder, siger den: »Jeg vil vende tilbage til mit hus, som jeg kom fra.« Når den så kommer derhen, finder den det fejt og pyntet. Så går den hen og tager syv andre ånder med sig, værre end den selv, og de flytter derind og bor der. For et sådant menneske bliver enden værre end begyndelsen.

Og dermed er vi nået til et af de mest ubehagelige områder inden for vor religiøse erfaring. Der gives i denne »kolde krig« med det ondes magter intet afgørende slag, ingen slutfase, hvorefter vi vil kunne sætte os hen og nyde en varig fred i ro og magt. »Sov ikke, der findes ingen fred på jord«, siger den hellige Therese af Avila, en kvinde, der så afgjort hørte til dem, der førte krigen mod satans magt med sammenbidte tænder. Hvor megen bitter erfaring ligger der ikke bag disse ord? Det er aldeles ikke noget tegn på en anormal holdning, der er ingen grund til at fortvivle, dersom vi igen og igen er udsat for at måtte begynde forfra efter at være snublet i denne kamp. Falsk — misforstået — sikkerhedsfølelse og overvurdering af vor religiøse styrke ville kun være et usvigeligt tegn på, at vi var inde på en gal politik i vort religiøse liv, og ikke en nøgtern og ærlig kalkulation af denne art: nederlag i fortid skal kun være mig en ansporing til næste gang at passe bedre på og parere angreb samt at være mere opmærksom på mulighederne for et fjendtligt angreb. Overståede sejre bør ingenlunde være et sikkerhedsmoment fremover, et løfte om en definitiv sejr, men tværtimod blot en advarsel om større agtpågivenhed. Er du blevet kørt over ende en gang, så pas bedre på næste gang — er du blevet fuppet, det være sig af selv den mest tilforladelige personage, så stol ikke på ham igen, vis ham den kolde skulder. Kun varigt beredskab og agtpågivenhed er i stand til at holde os i form.

Lad os derfor ikke glemme kirkens formaning til os i disse fyrretyve dages træningstid — her er det, at vi kan skole os i brugen af selvovervindelsens våben, i at give afkald og i at være rede. Lad os høre og følge Herrens advarsel — for hvem af os vil ikke gerne gå ud af denne forbitrede kamp som sejrherre, når kampens time er ovre?

Medens han talte således, var der en kvinde af folket, som lod sin stemme høre, idet hun råbte til ham: »Saligt det moderskød, som bar dig, og de bryster, som du duede!« Men han svarede: »Endnu mere salige er de, som hører Guds ord og lever derefter!«

Sandelig: her står mere på spil end i et simpelt parti skak. Remis — i hvert fald uafgjort — er et ukendt begreb. Den, der holder ud i kampen — den »kolde krig« mod satan og hans hære — efter Guds ords regler, han vil blive salig!

chs.

Brødre! Vær Guds efterlignere som elskelige børn, og vandrer i kærlighed, ligesom Kristus har elsket os og hengivet sig selv for os til en gave og et slagoffer. Gud til en liflig lugt. Men ulugt og al urenhed eller gerrighed, lad det end ikke nævnes iblandt eder, som det sømmer sig for hellige; ej heller ublu væsen eller tåbelig tale eller letfærdig skæmt, hvilket ikke er sømmeligt, men meget mere taksigelse. Thi vid og erkend dette, at ingen utugtig eller uren eller gerrig — hvilket er afgudsdyrkelse — har arvelod i Kristi og Guds rige. Lad ingen forføre eder med forføngelige ord; thi derfor kommer Guds vrede over vantroens børn. Bliv derfor ikke delagtige med dem. Thi I var forhen mørke; men nu er I lys i Herren. Vandrer som lysets børn. Men lysets frugt er i al godhed og retfærdighed og sandhed.

AF PAULI BREV
TIL EFESERNE, 5.

Læsning på
tredie søndag i fasten

KONCILIUM OG PAVE

I artikler, der er foranlediget af Pave Johannes XXIII's planer om afholdelse af et almindeligt kirkemøde, dukker fra protestantisk side ofte den gamle teori op om disse kirkemøders jurisdiktionsprimat over pavens. I den katolske kirke er denne teori et kapitel af kirkehistorien. Den dukkede op og forsvandt igen. Men det kan have sin interesse ganske kort at gøre rede for denne historie for at præcisere den katolske opfattelse.

Teorien, som også kaldes Episkopalisme, hører hjemme i det 14.—15. århundrede. En af årsagerne til dens fremkomst var de stærke koncentrationsbestræbelser fra pavedømmets side i det 13.—14. årh. De affødte teorien som en reaktion. Tidernes urolige forhold med pavernes udlændighed i Avignon, paver og modpaver, skismaer og politiske stridigheder gav dem vind i sejlene. Og den trang, der følte overalt i kristenheden til en reform af kirken, så ofte mere hen til, hvad et koncilium kunne opnå, end til pavernes muligheder for at reformere mislighederne.

Teorien bygger på tanken om kirken som en helhed af mange lemmer. Den hævder, at den øverste jurisdiktion må ligge hos den universelle kirke og ikke hos paven, ifølge den nominalistiske sætning, at »Helheden er større end enhver af dens dele«. Andre teologer tog rent praktisk på tingene og mente, at under de forvirrede forhold var paven faktisk ude af stand til at udøve sin øverste jurisdiktion, og derfor måtte i den foreliggende nødsituation jurisdiktionsprimatet overgå til et almindeligt kirkemøde.

De såkaldte store-reform-koncilier stillede sig på koncilsteoriens grund.

Det drejer sig om konciliet i Pisa 1409, som siden ikke regnes med blandt de almindelige kirkemøder, konciliet i Konstanz 1414—18, der tælles med, og det i Basel 1431—49, som sluttede sine møder i Firenze med forhandlinger med den græske kirke. Vi vil kortelig fortælle Konstanz-koncillets historie.

Da mødet i Pisa ikke havde bragt ende på skismaet, så man hen til de verdslige fyrsters indgreb for at genoprette enheden. Pave Johannes XXIII (han, der ikke tælles med, således at vor nuværende pave bærer samme navn) henvendte sig til den tyske kejser Sigismund, som krævede et koncil afholdt. Det trådte sammen d. 5. november 1414 i domkirken i Konstanz og talte foruden 29 kardinaler 3 patriarker, 33 ærkebiskopper, godt 300 biskopper og abbeder samt flere hundrede teologer og præster foruden fyrstelige personer eller disses gesandter. Det skulle løse tre opgaver: bekæmpelse af hæresierne, ophævelse af skismaet og reform af kirken »på hoved og lemmer«.

Det gik let med den første opgave. Bl. a. fordømtes Wicklifs og Huss' lære. Skismaet var det vanskeligere med. Johannes XXIII havde håbet på sejr over sine to rivaler til pavestolen, men konciliet kom til det resultat, at alle tre paver måtte vige pladsen. Afstemningsreglerne måtte derfor ændres, da der var overvægt af italienske prælater på Johannes' parti. Der udførtes en parlamentarisk forretningsorden, og afstemningen foregik efter nationer med stemmeret ikke alene for

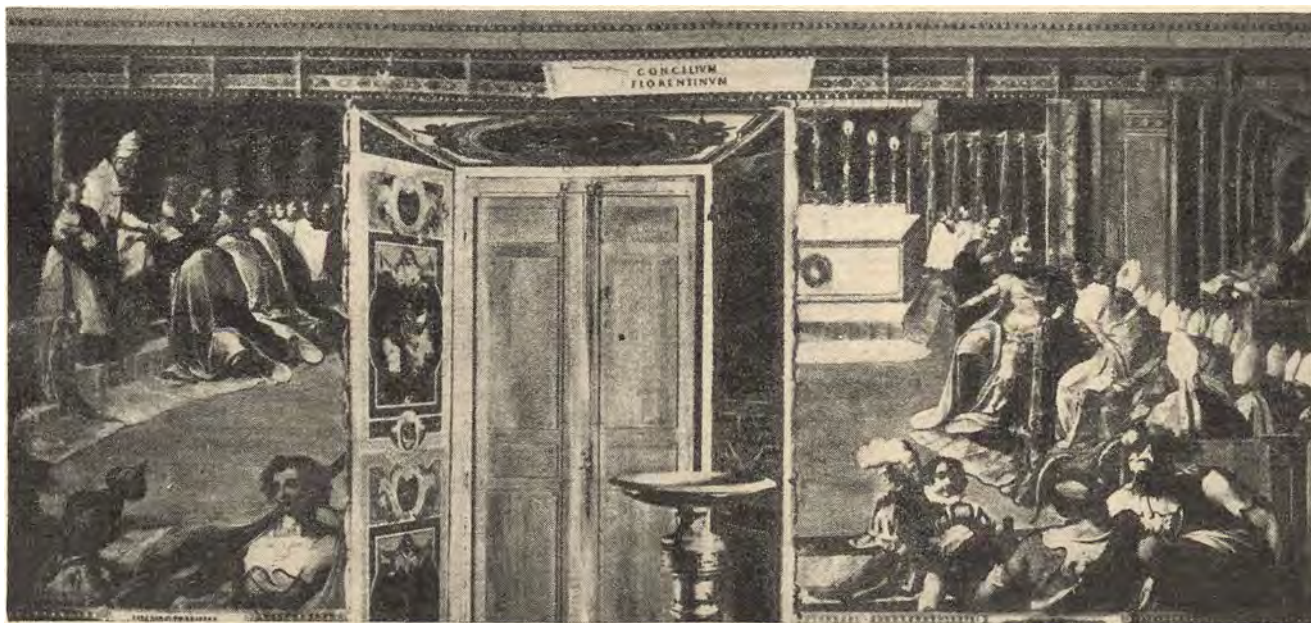
biskopperne, men også for teologer og fyrsternes gesandter. Der blev forelagt et klageskrift mod Johannes, som ved at flygte yderligere forværrede sin sag. Forhandlingerne endte med vedtagelse af de såkaldte Konstanzer Dekreter.

Dekreterne støttede sig på den ovenfor nævnte tanke om en »nødstilstand«. På grund af denne sagde man, at konciliet som retmæssigt almindeligt kirkemøde havde sin myndighed direkte fra Gud, således at alle kristne, paven iberegnet, måtte lyde dets beslutninger. Så blev Johannes XXIII suspenderet, Gregor XII veg selv sit sæde, og endelig blev også Benedikt XIII afsat.

Der opstod nu strid om, hvorvidt en ny pave først skulle vælges, eller man først skulle behandle spørgsmålet om kirkens reform. Det blev til, at pave Martin V valgtes. Og hvad reformen angik, nåede man ingen virkelig løsning — den blev udskudt til senere lejlighed. Den 22. april 1418 lukkede Martin V konciliet uden at erklære det for et almindeligt kirkemøde. Og i 1446 erklærede Eugen IV, at beslutningerne fra Konstanz skulle stå ved magt — dog med undtagelse af de beslutninger, som angik den Hellige Stols jurisdiktion og overhøjhed. Dekreterne var ganske vist motiveret med nødsituationen, men i deres indhold i modstrid med kirkens forfatning og en krænkelse af primatets guddommelige rettigheder. Disse dekreter kan derfor ikke bringes ind under koncillets økumeniske karakter og har heller aldrig opnået pavelig bekræftelse.

Med Eugen IV's erklæring, der i tid falder sammen med Baseler-koncillets flytning til Firenze, et koncil, hvis behandling af det græske spørgsmål fik kirkehistorisk betydning, er Episkopalismen faktisk gledet ud af katolsk teologi. Den på Vatikanerkonciliet udtalte lære om pavens ufejlbarhed er ikke koncilsteoriens endeligt. Denne teologiske tanke var død længe før.

KONCILIET I FIRENZE (Fresko i Vatikanet)

Konciliet „falder ikke ned fra skyerne“

Arbejdet på de kristnes genforening er — i hvert fald hvad de reformatriske samfund angår — næsten lige så gammelt som splittelsen selv. Historien nævner store navne, til hvilke mange ædle, men forgæves brobygningsplaner er knyttet. Fra Østens kirker er derimod i de sidste 400 år flere gange ret store grupper vendt hjem til moderkirken. Ifølge en troværdig statistisk var det i året

1552	170.000	Kaldæere
1559	1.400.000	Malabresere
1662	90.000	Øst-syrere
1740	160.000	Armeniere
1742	75.000	Ægyptiske kopter
1895	50.000	Ætiopere
1930	100.000	Malankaresere

Blandt ortodokse i snævrere forstand var det i året

1569	5.352.000	Ruthenere
1684	380.000	Melchitere
1697	1.600.000	Rumænere
1777	43.000	Serbere
1861	6.000	Bulgarere samt
	13.400	Russere,
	3.000	Grækere og
	70.900	Italo-Albanesere

Føjes hertil de 885.000 Maronitter, som allerede i det 14. årh. blev forenet med Rom, får man den betydelige sum af 10.418.300 troende, som i løbet af dette tidsrum er vendt tilbage fra skismaet. Og hertil kommer så generationerne af deres efterkommere.

I nyere tid var det især Leo XIII, som vendte tilbage til spørgsmålet om den kirkelige enhed. Han rettede henvendelse til anglikanerne og de ortodokse og betroede studiet af genforeningsspørgsmålet til en kommission af kardinaler.

For et halvt årh. siden gjorde amerikaneren Watson sit økumeniske fremskud ved at indkalde til en årligt tilbagevendende bedeuge for enhedens sag. Selv blev han katolik. Bedringen fortsætter stadig under voksende tilslutning.

Med tanke på de ortodokse stiftede Benedikt XV i 1917 det pavelige institut for orientalske studier. Det skal sætte præster i stand til at opnå kontakt med Østens kirke.

I tyverne holdt den berømte belgiske kardinal Mercier sine samtaler med kendte anglikanere, bl. a. lord Halifax. Heller ikke her blev der opnået resultater.

Derimod skete der i al stilhed meget, som førte til en slags »Klimaændring« mellem konfessionerne og dermed bragte bedre udgangstillinger for samtaler. Når protestanterne behøvede katolikkerne, at de forsømte Biblen og levede et alt for udvendigt gudsfjendtligt liv, så udløste den liturgiske

bevægelse og bibelbevægelsen en ny udveksling, som gav protestanterne et rigtigere billede af Rom. Omvendt lod den liturgiske og teologiske besindelse på protestantisk side katolikkerne forstå, at der også i protestantismen kan trækkes »indre« linier, som peger hen mod den ene kirke.

Samtidig levede og voksede den økumeniske bevægelse med kirkernes verdensråd i Genève. Dets store møder, som besøgte af repræsentanter for størstedelen af den ikke-katolske verden, blev ikke officielt besøgt af den romerske kirke, men alle disse konferencer blev fulgt med stor opmærksomhed.

I Tyskland spillede konfessionernes fælles lidelser under Hitler en væsentlig rolle i retning af gensidig tilnærmelse. Ganske vist måtte de genforeningsillusioner, som opstod heraf, se sig beskåret. Det Hellig Officium gjorde det ved at opstille regler for

3. søndag i fasten

1. marts 1959

FRISTELSE TIL FORTVIVELSE

Det kan ske, at et menneske har mistet sin frihed og er kommet ind under en magt, som i påfaldende grad minder om en personligheds vilje. En stærk lidenskab har besat ham. Han ser meget godt idealet. Han erkender sin synds hæslighed. Og alligevel synder han atter og atter. Omsider lykkes det for ham at komme til skrifte. Det lykkes ham at angre og at fatte et godt forsæt. Han oplever den ufattelige lykke, at han nu er ren. Han har fået sin frihed tilbage. De første dage går han omkring i en tilstand af stille fred. Men fristelserne melder sig påny. Han falder atter. Var glæden stor over at blive befriet for synden, er smerten over at falde igen så meget dybere. Ja, den slår måske over i desperation. Hvad kan det så hjælpe alt sammen? Han er slet ikke forandret. Han er stadig det samme usle, svage menneske. Og nu bliver det værre med dette menneske end det var, før han skriftede. Han har sat sit håb til og har givet sig fortvivelsen i vold.

Hvad var det for en skæbnesvanger fejl, han begik?

Han har handlet fuldstændig urealistisk. Han havde ikke forstået, at den sjæl, der skal kunne klare sig i kampen mod det onde, må være væbnet. Synden var han blevet befriet for. Men sjælen var tom. Og en tomhed higer altid efter at blive fyldt ud igen. Han havde været væbnet imod de fristelser, som han vidste måtte komme, hvis han havde givet en større plads for bønsliv og selvfornægtelse. Kærligheden til Gud havde kun været alt for svag i ham. Hele hans forhold til Gud burde have været fornyet.

Han har været lige så tåbelig som den, der efter en sygdom nægter sig selv rekonvalescens. Han var blevet befriet for sygdommen. Men han var endnu svag. Derfor måtte han først komme til kræfter igen, førend han gik i gang med arbejdet. Efter et vellykket rekreationsophold vender den helbredte tilbage, struttende af sundhed. Nu kan han tage fat med fornyede kræfter.

Har man i længere tid ligget under for en syndig lidenskab, er det ikke nok at gå til skrifte og få syndsforladelsen. Der må ske en omkalfatring af hans tilværelse. Han må bede meget, gå ofte til kommunion, uddybe sin religiøse viden, styrke sin vilje for så at kunne besejre fristelserne, som uvægerligt melder sig.

Han har også været urealistisk i den henseende, at han har ment, at et enkelt eller få tilbagefald betød, at det var umuligt for ham at helbredes.

Han har manglet tro på, at Gud er i stand til at øve det under, at mennesket kan omdannes og blive et nyt menneske.

Når den onde ånd vender tilbage og tager syv andre ånder med, som er værre, så betyder det jo, at dette menneske er prisgivet de onde magter. Men den onde magt er blevet så stærk, fordi han selv gav op.

Ingen fristelse er så farlig som den falske tanke, at alt håb er udelukket.

Men Kristus er stærkere end den onde. Og den, der for alvor tror på ham og tillidsfuldt søger tilflugt hos ham, vil også opnå den endelige sejr. Men han må betale den pris, som sejren koster.

C. B.

Syndefaldet i Paradiset

Den lykke, som Gud i sin godhed havde beredt vore første forældre, varede ikke længe. En stor *selvforskyldt ulykke* ramte dem, og gennem dem også deres efterkommere. Dermed blev deres ulykke til en verdenskatastrofe, hvis følger skal vare lige til tidernes ende. Vi taler i den anledning om syndefaldet i paradiset og ved, at det hører til vor tross fundamentale sandheder. En udførlig beretning derom har vi i 1. Mos., 3. kapitel, der suppleres og belyses af det nye testamente i Ro. 5. kapitel og nogle flere steder.

I korte træk lyder *den historiske beretning* om, hvad der er sket, således: I Edens have, stedet med lykke og fred, stod to hemmelighedsfulde træer: livets træ og det til kundskab om godt og ondt. Frugten på det første skulle give mennesket legemlig udødelighed. Derimod var det forbudt at spise af det andet træ. Overtrædelsen af dette forbud medførte straf på livet. Adam og Eva skulle altså bestå en lydighedsprøve. De bestod den ikke og hidførte således det store vendepunkt i menneskeslægstens historie. Satan, i en slanges skikkelse, forleder Eva til ulydighed, og hun forfører Adam til det samme. Begge to spiser af den forbudte frugt. Derfor bliver de bortvist fra paradiset, så de ikke kan nyde frugten på livets træ og forskaffe sig legemets udødelighed. Gud holder streng dom over alle dem, der er impliceret i sagen. Men som trøst i den landflygtighed og elendighed, der bliver de ulydige menneskers lod og skæbne, bebuder Herren i sin godhed, at en af kvindens efterkommere skal søndertræde slangens hoved.

Hvad der er sagt her, er *forudsætningen* for læren om arvesynden og arvedøden. Det giver svar på det spørgsmål, der piner så mange mennesker: Hvor kan det være, at synd og lidelser og død er kommet ind i verden, der dog ellers byder på så meget, som vi må beundre og glæder os over? Denne beretning viser os frelsens nødvendighed og er også bestemmende for vort forhold til Gud. Men hvad vi har set før, dengang vi talte om skabelsberetningen, gælder også her. Man bør nøje skelne mellem indholdet og den *litterære form* eller det sproglige klædebon, hvori kendsgerningerne præsenteres. Vi står igen overfor en fremstillingsform, der ikke ligner det, vi er vant til at møde, når vi læser vore moderne lærebøger i verdenshistorie. Begivenhederne er fortalt på en måde, at israelitterne, dette ørkenfolk, kunne forstå og huske, hvad Moses ville indprente dem.

Denne form berettiger ikke til at erklære det hele for *fabler*, der er taget fra hedenske mytologier. Man har heller ikke gyldig grund til at tale om *sindbilleder* og symboler, der nok fremsættes som en historisk fortæl-

ling, men som er uden reelt grundlag. Derimod er der ikke noget i vejen for at benytte den virkelige historiske kendsgerning, at Adam og Eva er faldet i synd, som symbol på fristelsers gang og udfald hos menneskene i det hele taget. Beretningen udmærker sig nemlig ved en beundringsværdig psykologisk indsigt i, hvorledes mennesker bukker under for snedige fristelser udefra. Endelig går det heller ikke an at se i den *en legende*, der blander historiske og opdigtede træk sammen for derved at belære om en eller anden vigtig sandhed og for at opbygge læseren.

Denne beretnings *historiske karakter* fremgår af den omstændighed, at den er en del af indledningen til den mosaiske lovgivning. Dertil egner et eventyr sig naturligvis ikke. Endvidere omtaler senere bøger i den hellige skrift syndefaldet som en kendsgerning. »Fra en kvinde stammer syndens begyndelse, og for hendes skyld dør de alle.« (Sir. 25, 33). Apostlen Paulus skriver til de kristne i Korint: »Jeg er bange for, at som slangen bedrog Eva ved sin trækthed, skal også jeres sind fordærves og drages bort fra den oprigtige troskab mod Kristus.« (II. Kor. 11, 3). I 1. Tim. 2, 14, står de ord: »Adam blev skabt først, derefter Eva. Og det var ikke Adam, som blev bedraget, men kvinden blev bedraget og faldt i overtrædelse.« Ikke blot biblen, men også kirken arvelære har altid holdt på, at det her drejer sig om historie, ikke om et digt.

I denne forbindelse skal også nævnes fortællingen om en lykkelig tilstand i tidernes morgen og om tabet af den oprindelige lykke, som findes hos *de forskelligste folkeslag*. Men de ikke-bibelske overleveringer er på grund af den forvinding, som hedningernes gudserkendelse og syndsbevidsthed i tidens løb havde undergået, i den grad forvansket, at kun en spinkel kerne er rigtig i dem, alt andet er forvirret og forvirrende fantasi. Af den grund er også den påstand umuligt rigtig, at de kan være kilde til den bibelske beretning, der imponerer ved sin jævnhed og klarhed samt psykologiske finhed.

Nu et par ord om *enkeltheder*. Med det i sig selv *lette forbud* ville Gud give de første mennesker lejlighed til ved lydighed at anerkende hans højeste herredømme og myndighed. Døden som straf for overtrædelse af det viser, at det drejer sig om en meget alvorlig sag. Træets frugt kunne, rent naturligt betragtet, ikke give kundskaber, men ved at spise kunne Adam og Eva forskaffe sig praktisk erfaring for, hvad det onde er.

Som *forfører* nævnes slangen. Med den menes ikke blot det kendte dyr, men samtidig også et med fornuft begavet væsen, der kan disputere og anføre grunde. Det må være en ond

ånd, der er nødt til at benytte sig af det snedigste dyr, da, bortset fra Adam og Eva, andre mennesker ikke eksisterede. Skriften selv bekræfter rigtigheden af denne forklaring. »Ved djævlens avind kom døden ind i verden, og den erfarer de, som tilhører ham.« (Sir. 2, 24). Vor Frelser kalder ham »en morder fra første færd«. (Jo. 8, 44), og i Johannes åbenbaring står de ord: »Den store drage, den gamle slange, som kaldes djæveln og satan, hele verdens forfører.« (12, 9). Den forbandelse, som Gud udtaler, gælder naturligvis djæveln, som af kvindens afkom engang i fremtiden skal ydmyges og uskadeliggøres.

Vore stamforældres *synd var ulydighed*, idet de overtrådte et klart udtalt forbud og ikke brød sig om sanktionen. »Ved det ene menneskes ulydighed kom mange til at stå som syndere.« (Ro. 5, 19). Men motivet til denne ulydighed var *hovmod*, som er begyndelse til al synd. De ønskede jo at være som guder med en viden som Gud. Så snart de havde begået denne synd i deres hjerte, mistede de de indre kræfters harmoni og den guddommelige nådes beskyttelse, og nu kunne Eva føle det syndige begær efter den forbudte frugt og Adam af syndig kærlighed til sin hustru begå sin synd.

Hvad vore stamforældre dengang gjorde, var en *meget stor synd*, fordi de var blevet overøst med Guds herligste gaver, og fordi de havde ansvar for deres egen person, men også for den efterfølgende slægt. Straffen blev, som det var bebudet: udødeligheden var sat over styr. Istedetfor den indre fred og harmoni, følte de nu de indre kampe, der opstår ved, at de lavere kræfter i vor natur sætter sig op mod de højere og vil rive herredømmet til sig. De mistede den helligørende nåde, der gør os mennesker til Guds børn og til arvinger af himlens herlighed og salighed. De mistede dyderne og de andre nådegaver, som Gud havde udstyret dem med. De blev sammen med deres efterkommere den onde fjendes trælle og undersætter i mørkets rige og måtte finde sig i djævlens mishandlinger, indtil Frelseren kom og befriede os mennesker.

Blottede for det oprindelige overnaturlige udstyr led Adam og Eva nu også tab med hensyn til deres *naturlige evner og kræfter*. Forstandens erkendelse blev formørket og deres fri viljes kraft blev svækket. Det skal ikke forstås således, at noget, som er væsentligt for den menneskelige natur, blev taget fra dem. Viljens frihed gik ikke tabt, men brugen af den vanskeliggjordes af mange hindringer.

Som *resultat* af denne redegørelse kan nu fastslås dette: Som vi og alle mennesker befandt også vore stamforældre sig på en pilgrimsfærd og i en prøvetid, medens de opholdt sig i paradiset. Ved lydighed mod Gud skulle de sikre sig den endelige og fuldkomne tilstand. De bestod ikke livets prøve, men faldt i svær synd, og dette medførte en forringelse af deres person, både på legemet og på sjælen. De

(sluttes side 106)

Skriptestolens liturgi

Hånden på hjertet: ved du egentlig, hvad det er, præsten siger til dig, når du har ydet dit bidrag til bodens sakramentes liturgi, når du — i større eller mindre hast — har »afleveret« din angergivne bekendelse ind gennem skriptestolens gitter? De fleste har måske nok engang læst, hvad det er præsten siger og gør, men har næppe fæstnet sig ved mere end dette ene: at han meddeler syndernes tilgivelse. Der er imidlertid andre bønner, der knytter sig til syndsforladelsen, ikke blot de befriende ord med korstegnet: »ego te absolvo«, som du venter på, fordi du ved, at dermed får du Guds nåde tilbage.

Nu er forholdet jo det, at skriftefaderen ikke er nogen medicinmand,

Dominus sit in corde tuo et in labiis tuis, ut rite confitearis omnia peccata tua in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen.

Og efter syndsbeholdelsen siger skriftefaderen så:

Misereatur tui omnipotens Deus et dimissis peccatis tuis perducatur te ad vitam aeternam. Amen.

Derpå løfter præsten sin højre hånd henimod skriftebarnet og siger:

Indulgentiam, absolutionem et remissionem peccatorum tuorum tribuat tibi omnipotens et misericors Dominus. Amen.

Dominus noster Jesus Christus te absolvat, et ego auctoritate ipsius te absolvo ab omni vinculo excommunicationis et interdicti, in quantum possum et tu indiges.

Under de følgende ord gør præsten korsets tegn med den højre hånd, som han hidindtil har holdt hævet mod skriftebarnet og siger:

Deinde ego te absolvo a peccatis tuis in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen.

Og derpå fortsætter præsten med at bede med foldede hænder:

Passio Domini nostri Jesu Christi, merita beatae Mariae Virginis et omnium Sanctorum quidquid boni feceris et mali sustineris, sint tibi in remissionem peccatorum, augmentum gratiae et praemium vitae aeternae. Amen.

Og skriftemålet slutter med:

Dette er skriptestolens liturgi idag — i al sin korthed, men i den gemmer sig de vigtigste elementer fra den fortabte søns liturgi. Og endvidere: den »offentlighed«, der før i tiden var forbundet med modtagelsen af bodens sakramente, er jo trods alt ikke helt forsvundet. Som regel går man ind i

der udtaler magiske besværgelser og bodens sakramente har ikke noget at gøre hverken med magi eller trolddom. Tag derfor engang din salmebog og sæt dig hen og læs disse bønner ved skriftemålet igennem — det er næppe nogen skade til, allermindst nu her i fasteliden. Eller lad os i fællesskab læse denne ritus' liturgi igennem! Måske vil du til din egen forbavelse opdage, at den — i al sin korthed — indeholder alt det samme, som kirken før i tiden kendte til ved den »højtidelige« og offentlige bodsliturgi.

I skriptestolen modtager præsten skriftebarnet med korstegnet, idet han siger:

Herren være i dit hjerte og på dine læber, at du rettelig må bekende dine synder i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Amen.

Den almægtige Gud forbarme sig over dig, forlade dig dine synder og føre dig til det evige liv. Amen.

Den almægtige og barmhjertige Herren skænke dig miskundhed, tilgivelse og forladelse af dine synder. Amen.

Vor Herre Jesus Kristus frikende dig. Og med myndighed fra ham løser jeg dig af ethvert band og interdikt, så vidt jeg kan, og du har behov.

Dernæst løser jeg dig fra dine synder i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Amen.

Vor Herres Jesu Kristi lidelse, den salige jomfru Marias og alle helgens fortjenester, det gode, du måtte gøre, og hvad ondt du skal lide, bringe dig dine synders forladelse, nådens forøgelse og det evige livs løn. Amen.

Lovet være Jesus Kristus — i al evighed. Amen.

skriptestolen i kirken, hvor man kan »ses« (en kendsgerning, der virker afskrækkende på mange mennesker, ikke mindst af mandkøn. Tænk om ens bekendte nu også skulle se, at man går til skrifte? Og hvorfor dog egentlig det? Der er vel næppe nogen, der bliver særlig rystet ved at se det —

tværtimod kan det måske endda — eller burde i hvert fald kunne — virke smittende på andre, så at de også blev klar over, at det også var på tide for dem!)

Håndspåleggelsen, hvormed biskoppen i gamle tider åbnede bodens tid for den bodfærdige, er jo ikke mere mulig. Men det, at præsten løfter sin hånd, er jo et tegn og et minde om denne handling. Også kirkens forbønner for de bodfærdige, eksisterer stadig. Den, der kender sin messebog, vil også genkende bønnerne »misereatur« og »indulgentiam«, der går igen i hver eneste messe i trinbønnen umiddelbart efter »confiteor«, den almindelige syndsbeholdelse, samt til lige før kommunionuddelingen. Syndsforladelsen — hvorved præster gør korsets tegn, tegnet på vor forløsning — er udsoningen med kirken og med Gud. Og at synderen nu igen er optaget i kirkens fællesskab og har del i alle dens rigdomme, det viser den derpå følgende bøn: man behøver ikke blot at tænke på helgenerne, men blot på alle de kristne, der lever i nådens stand. Akkurat som det gik den fortabte søn, der vendte hjem, fik ny klæder og ringe på fingrene og tilmed ordene: »Alt mit er dit.« (Luk. 15, 22 ff.).

Liturgien fra skriptestolen er den fortabte søns liturgi om igen. Ganske vist er den idag noget mere nøgtern i sin form. Men måske er den netop derfor mere udtryksfuld for den, der kan se med troens øjne: den arme, stakkels synder, der er for svag til selv at sige mere og gøre mere end hvad der er ubetinget nødvendigt, måske siger liturgien idag endnu tydeligere til os, hvad mennesket egentlig er: et stakkels væsen, der med anger og hæven lige netop er i stand til at tilråbe den almægtige Gud om hans barmhjertighed. Thi netop i denne vor svagede griber vi af forsonelsens magtbud: »Ego te absolvo!«

P.

BØRGLUM KLOSTER'S

historie

Børglum klostres monumentale og massive bygningsværker ligger på en bakke med solfald over sine hvidkalkede mure. Med en skøn udsigt ligger Børglum kloster smukt indpasset i landskabets linier.

Børglum kloster blev stiftet omkring år 1135, og omtrent samtidig tog biskoppen, der hidtil havde boet i Vestervig, sit sæde der. Børglum vedblev under hele middelalderen at være biskoppens residens, indtil den efter den sørgelige trosspaltning flyttede til Aalborg i 1554.

Børglum kloster er mindet om datidens største skikkelser indenfor det kirkelige liv. Ærkebiskop Eskild, der selv havde truffet den berømte klosterstifter Bernhard af Clairvaux, blev betaget af munkeordenens ideelle virke og virkede derfor for klostrenes oprettelse i sit hjemland. »Denne høj-

sindede mand, danskernes ærkebiskop Eskild,« siger Bernhards biograf, »viste vor hellige Fader sin enestående og beundrende hengivenhed. Den mægtige mand, som i det danske ørige i åndelige som i verdslige ting havde en magt som ingen anden, kom til Clairvaux så ydmyg og ophøjet, som alene den kan være, der drages ikke blot af begær efter visdom, men også af troens iver.«

Den danske ærkebiskops rejse til Clairvaux 1152 styrkede hans tro på, at munkeordenen ville kunne bidrage til at skabe et ideelt dansk samfund. Ordener ville betyde hospitalsvæsen, opdyrkning af et nyt agerland i skovene, idet munkene tog sig af landbrugets fremskridt, kendte nye kulturplanter og driftsmetoder. Alligevel havde ærkebiskopen en særlig forkærlighed for Præmonstratenserordenen — »de hvi-

I korte træk —

En repræsentant for det demokratiske parti fra staten New York har i Repræsentanternes Hus rejst krav om at der etableres normal diplomatisk forbindelse med Vatikanet. En sådan kontakt — udtaler den pågældende — vil være til gavn for såvel verdensfreden som forståelsen mellem nationerne.

Ifølge meddelelse fra det ungarske nyhedsbureau »Magyar Kurir« er der nu indtrådt en bedring i den 72-årige ærkebiskop Groesz' befindende. Ærkebiskoppen målte for fjorten dage siden lade sig underkaste en alvorlig operation.

»Den sociale Uge i Frankrig« finder i år sted i dagene 11.—16. juli i Angers. Hovedtemaet for årets møde er: de underudviklede nationers problemer, set ud fra socialt, kulturelt og åndeligt synspunkt.

Blandt pilgrimmene, der aflagde besøg i Lourdes i anledning af jubilæumsårets afslutning, var også den franske statspresidents frue, madame de Gaulle.

Ærkebispedømmet Wien har påbegyndt en optælling af samtlige kunstværker og helgenstatuer i dioceses kirker. Årsagen hertil er de mange tyverier, der har fundet sted fra østrigske kirker i den senere tid.

▲ Et kig ud gennem klosterporten —

◀ Børglum kloster — som vi ser det i dag

de brødre«, alle dens medlemmer skulle være præsteviede og Børglum blev »de hvide brødre«s ældste kloster i Danmark.

Munkenes dragt var af hvid uld. Herhjemme kaldtes de »hvide munke«. Den hvide farve skulle minde dem om, at de var englens stedfortrædere på jorden, og den hårde, ru uld, som gnavede på deres nøgne hud, skulle mane til stadig bod og minde om Jesu jordelivs trængsler. — »De hvide brødre« prædikede, underviste og opdyrkede jorden i det barske Vendsyssel. Børglums munke fik lov at ombytte deres hvide ordensdragt med en mørkere, for — som de skrev — »Børglum ligger i en egn ved havet og er derfor

fuld af dynd og vandes oversvømmelser«.

Om Præmonstratenserne historie i Danmark, specielt Børglum, vides ikke meget, udover hvad vi må tænke os til.

Klosteret var grundlagt omkr. 1180—90; de første munke har været tyskere, hentet fra Steinfeld ved Rhinen.

Men hvornår Børglum domkirke og i hvilken skikkelse bygningerne ved Børglum kloster er opført, er det så heldigt, at Vilh. Lorenzen og Aage Roussel (i 1925 og 1937) har beskæftiget sig dermed; der må skelnes mellem fem byggeperioder ved Børglum kloster, 1) Den ældste romanske periode ca. 1220—30, 2) Den ældre gotiske periode omkr. 1300, 3) Den yngre gotiske periode, årene op imod 1500, da skibet fik sine nuværende hvælvinger og de nuværende klosterbygninger rejstes; det var i Jep Friis' og Niels Stygge Rosenkranz' tider, 4) Årene omkr. 1590, da kirkens korsarme nedreves, 5) 1750—56, da Thurah gav bygningerne deres nuværende udseende.

Præmonstratenserne betragtede det som deres opgave at gøre deres nye kirke endnu højere og skønnere end Augustinernes, og endda i mål efter Viborgkirken. Kirken var viet til den hellige Jomfru. Derfor ses også Maria-billeder hyppigst på bispernes og klostrets segl.

Valdemarernes regeringsår blev også »klosterår«, aldrig er der siden stiftet så mange klostre herhjemme. Således udgik året 1165 en broderorden fra Vitskøl, den slog sig ned i Øm,

»cara insula« — den elskede ø — og selv grundlagde Eskild ny præmonstratenserkloster i sit eget bispedømme i Lund, Øvid og Væ.

Præmonstratenser-ordenen var i modsætning til andre ordener, f. eks. Cistercienserne på Vitskøl kloster, ikke afsondret fra egnens befolkning, men virkede flittigt for at sætte præg på landsdelens liv både åndeligt og praktisk. For kirkelivet i det afsides liggende stift skal de have stor betydning; som lægekunstens repræsentanter har de sikkert også spillet en betydelig rolle, og endelig demonstrerede de, hvordan man skulle drive landbrug.

Det var Præmonstratenser-ordenen, som var foran i evangeliets udbredelse i Vendsyssel, pionerår med op- og nedgangstider, dygtige og frømsynede biskopper har haft sæde på Børglum kloster.

Dronning Margrete skænkede store og rige gaver til Børglum kloster. Selv om hendes hovedmotiv var et fromt, kirkeligt sindelag, så skænker hun befæstede borg til kirken og styrker derved kronens magt over herremændene. Som et led i bestræbelserne herfor var det, hun i 1393 på herredagen i Vordingborg skænkede Rugtved til Børglum bispebord.

Også senere betænker dronning Margrethe Børglum kloster. I 1407 skænkede hun en guldkrone besat med dyrebare stene, hvormed man på alle store højtider i året skulle snykke Jomfru Marias billede. Kronen blev højtideligt overrakt biskop Peter og kapitlet i selve kirken af biskop Bo i Aarhus. Den måtte aldrig afhændes, men skulle altid bevares som et mindre om dronningen.

Desværre gik det ikke så vel. Under Grevens Fejde måtte biskop Stygge Krumpen udlevere guldkrone til Kristian III's slunkne krigskasse. I 1408 er udstedt breve både af biskop Peter og provst Jens Nielsen, hvori bevidnes, at dronning Margrethe har givet meget gods til deres kirke og

kloster. Deres taknemlighed fremgår af det brev af 20. februar 1407, hvori kvitteres for guldkrone: »Iøvrigt forpligtiger vi os på grund af megen venlighed og mange gaver, skænket os og vor kirke af hendes nåde dronningen og især for denne store gave, at vi til evige tider vil have fru Margrethe i erindring, så længe hun lever, og efter døden ved vore fromme bønner og de gudstjenester, som sker i vore kirker for levende og døde.«

Under Børglum hørte en lang række gods og gårde, bl. a. Sæbygård, Voergård 1510, Bangsbo 1469, Birkelse år 1420.

Røregistraturen viser, at i denne periode, såvel som i foregående, har klostret været det rigeste; det var en mere stabil og derfor mere økonomisk sikker institution end bispestolen, der ofte undergik store forandringer med de vekslende bisper, og i årene omkr. 1500 har det haft god brug for sine likvide midler til de nye klosterbygninger.

Ved trosspaltningen i 1536 inddrog bispe- og klostergodset under kronen, og i årene efter 1537 spredtes det efterhånden for alle vinde som len, ved mageskifter eller ved salg. En meget stor del af Børglum bispe- og klostergods solgte Kristian III 1540 til Peder Ebbesen Galt til Tyrstrup (Aarhus amt). Det kaldes »Vendelbo stifts gods«.

Den mest fremragende, men også mest bagtalle biskop på Børglum bispestol er Stygge Krumpen. Forfatteren Mads Ledet giver i »Ny Tid« 4-10-1954 i anledningen af stiftsjubilæet følgende omtale af biskoppen, bl. a.:

»Jeg vil gøre mit til, at man ændrer den almindelige bedømmelse af Stygge Krumpen! Få er i eftermælet blevet uretfærdigere behandlet end han, og særlig vi vendelboere skylder ham og bispestolen i almindelighed tak.

Den var efterhånden kommet i besiddelse af størstedelen af bøndergodset og behandlede sine fæstere langt

mildere og friere end herremændene, der som regel var forgældede og fordrunkne, og bag denne »opdragelse i frihed« ligger sikkert den dybeste forklaring til den oppositionslyst, befolkningen nord for Limfjorden har vist gennem århundreder.

Børglum bispesæde har altid været et af landets indflydelsesrigeste, fordi det lå som et forbindelsesled mellem vort land og Norge. Stygge Krumpen var fuldt kvalificeret til sin stilling, og det bør her bemærkes, at han var en af de få bisper, der havde pavelig vielse.

Det almindeligste var, at kun kongen gav bekræftelse på deres embede. Det blev hans triste lod at kæmpe den sidste kamp for katolicismen i Skandinavien. Han tabte, og derfor ser man på ham, som tilfældet er. Ingen tænker på, hvor dygtigt han førte sin sag!

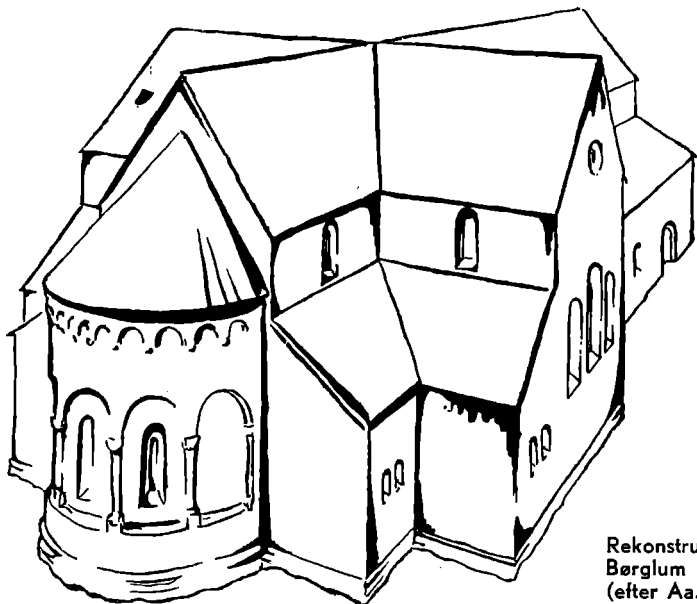
Stygge Krumpen beskyldtes også for at have ægget bønderne til oprør mod deres lensmænd, og om Niels Jensen til Bratskov havde bispen sagt, at han havde været med til at slå bønder ihjel under Johan Rantzaus storm på Ålborg. Niels' broder Erik, der var lensmand i Ålborg, havde da svaret: Det var bedre, I havde været der, men da var I krøbet i Peder Ridemands ovn!

Så spinkelt er grundlaget for troen på Stygge Krumpens udsvævelser. Det næstværste man beskylder ham for, er strandingsrøveri. Men retten til, hvad der drev i land, tilhørte klostret og bispestolen. Under de stadig krige med Hansaen var det jo mest fjendtlige skibe, der strandede. Og senere benyttede kongerne sig af det trick at tænde fyr på Børglum bakke for at lokke skibe ind i Jammerbugten og gennem strandingsgods stive statens finanser af. Og indtil for en menneskealder siden huskede man den gamle påstand: Strandtyveri er ingen synd! Der var i det mindste på Stygges tid mange, som »boede i glashus«.

Stygge Krumpen var broder til rigsmarsken Otto Krumpen og født ca. 1490. Han studerede 3 år ved Københavns universitet og rejste derfra til universitetet i Greifswalde. Efter at være kommen hjem blev han ansat i kancelliet som sekretær. Så fik han en række kirkelige embeder: sognepræst i Tranebjerg, landprovst i Vendsyssel, forstander for Helligåndshuset i Aarhus m. m.

En tysk doktor i kirkeret, Fyrstenberg, blev efter at have holdt forelæsninger ved universitetet provst i Børglum og var i denne stilling tilstede ved kong Hans' dødsleje i Ålborg og hjalp siden Kristian II med penge. Da Stygge Krumpen blev bisp 1519 opdagede han, at Fyrstenberg havde stjålet penge af klostrets midler og hemmeligt sendt dem ud af landet. Han lod ham derfor fængsle, indtil det stjalne var betalt og tvang ham til at afstå stillingen som provst.

Fyrstenberg rejste straks til paven og fik indledet proces mod Stygge Krumpen. Men til trods for, at denne havde meget andet at tænke på, fordi man var midt i urolighederne mod Kristian II, fik han processen afværget.

Rekonstruktion af Børglum klosterkirke (efter Aa. Roussell)

Stygge Krumpen var en af hovedmændene, og måske den, der affattede opsigelsen til Kristian II, som Mogens Munk afleverede i Vejle 1523, 1529 var Stygge Krumpen med Frederik I's søn i Norge for at få ham hyllet. Vi ved, at han var den ledende i modstanden mod at få ham til konge 1534 ved mødet i Ry. Vi ved, at vendelboerne og vestjyderne allerede året efter nederlaget ved Ålborg var rede til at gøre opstand igen, og at Stygge Krumpen hemmeligt stod bag dem og blev røbet af sin gode ven Joakim Rønnow.

Allt dette kan synes småt, men det viser dog en mand med samfundssind i sammenligning med hans samtidige. Grevens fejde blev uvejret, hvor den katolske kirke gik under. Den skyldtes, at borgerne i Lybæk havde fået magten og betegnende nok søgte samarbejde med vendelboerne, der ikke kendte til at få deres frihed knægtet. Det hele blev så forvirret, at det kom til at ligne et slagsmål i bælgmørke.

Vi ved, at der var en hemmelig traktat mellem Lybæk og grev Kristoffer, hvorefter han skulle overlade Kristian II til Lybæk, når han fik ham i sin magt. Byen ville overlade den halve sundtold til Lybæk og give byen medbestemmelse ved kongevalg, og her skulle Kristoffer være konge i stedet for Kristian II.

(Sluttes næste uge)

Stor fortællekunst

Reinhold Schneider:
»Der Tod des Mächtigen«
(Herder)

Det vil sikkert glæde alle Reinhold Schneiders mange venner at se det genoptryk af forfatterens kendte fortælling »Der Tod des Mächtigen« (fra 1942), som Herder netop har udsendt. Fortællingen, der med rette har ord for at være en af Schneiders mest fremragende og digterisk set mest formfuldendte, handler om en af de mægtigste (og voldsomste) franske konger, Ludvig XI's sygdom og død samt om den bistand, som blev ydet

ham af den hellige eneboer Francesco di Paola, der sammen med sine munke ombyttede sydens Italien med slottet ved Loire, udelukkende for at vinde Ludvig for nåden. En perle af fortællekunst.

*

Samtidig har Herder også udsendt en ny udgave af Reinhold Schneiders korsvej »Das Kreuz in der Zeit«. G.

Nedsættelse fra Pauluskredsen

Vore læsere har nu chancen for at udbygge deres katolske bogsamling på billige og meget fordelagtige vilkår, idet »Pauluskredsen« tilbyder sine abonnenter en bogpakke, indeholdende 24 bøger af de hidtil udsendte publikationer til den uhørt billige pris af kr. 50.

<h2>Aarhus</h2>	<p><i>Et Hjem paa Rejsen</i></p> <p>Tlf. 24122 MISSIONSHOTELLET ANSGAR</p>
<p>Gør Deres Indkøb hos J. Hass FRUGT - GRØNT - BLOMSTER THORVALDSENSGADE 17 Telefon 25 7 16 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	

<p>AKTIESELSKABET KØBMANDS- OG HAANDVÆRKERBANKEN . AARHUS</p> <p>Hovedkontor: Store Torv 12, Telefon 2 47 77 Søndre Afdeling: Aarhus Hovedbanegaard, Tlf. 2 40 88</p>	<p> Byens førende Tlf. 28700 (4 Lin.)</p>
<p>Støt annoncerene</p>	<p>V. Svenstrup . Telefon 21557 Aut. Elektro-Installatør . Ladestation</p> <p>Hans Brogeag. 4. Tietgenapl. Lev. til Sct. Josephs Hospital</p>
<p>Reserveret</p>	<p>Katolske Begravelser - Ring til 22666 H. J. Madsens Begravelsesforretning Jægergaardsgade 17-19 - Aarhus</p>
<p>Næstved</p>	<p>Kød- flæsk - pålæg - salater</p> <p>Erik Carlsen Sdr. Ringgade 3 Tlf. 43385 Henry Carlsen Sdr. Ringgade 61 Tlf. 43857</p>
<p>Reserveret</p>	<p>C. Mortenson Murermester Gallemarksvej 23 . Tlf. 1349 Lev. til kat. Menighed</p>
<p>Reserveret</p>	<p>Arndt Nielsen Ure og Optik Jernbanegade 2 . Telf. 543 Lev. til de kat. Institutioner</p>
<p>Gulvtæpper . Linoleum . Tapeter . Malervarer Claudi Hansens Eftf. Jernbanegade 3 . Tlf. 60 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>K. Blum Hansen Boghandel Telefon 2525 (2 Ledninger)</p>
<p>A. & P. G. Vintersborg Snedker & Tømrermester Lindebjerggårdsvej . Telf. 1628 & 818 Leverandør til de kat. Institutioner</p>	<p>N. Juel Pedersen Glarmester Ramsherred 13 . Tlf. 158 Lev. til Sct. Elisabeths Hospital</p>

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Marts

1. S. 3. SØNDAG I FASTEN (208 (violet) —30); Fastens præf. (516).
 2. M. Den salige Karl den Gode (rød) (842—89); 2. bøn: FERIA (213); præf. (516). — Eller: (violet) FERIA (213); 2. bøn: Den salige Karl den Gode (842); præf. (516).
 3. Ti. FERIA (218); præf. (516). (violet)
 4. O. FERIA (222); 2. bøn: St. Casimir (845), 3. bøn: St. Lucius I (846); præf. (516). (violet)
 5. T. FERIA (227); præf. (516). (violet)
 6. F. St. Perpetua og St. Felicitas (rød) (846); 2. bøn: FERIA (231); præf. (516). — Eller: (violet) FERIA (231); 2. bøn: St. Perpetua og St. Felicitas (846); præf. (516).
 7. L. St. Thomas af Aquino (846); (hvid) 2. bøn: FERIA (238); præf. (516). — Eller: (violet) FERIA (238); 2. bøn: St. Thomas (846); præf. (516).
 8. S. 4. SØNDAG I FASTEN. — (violet »Lætare«, el. rosa)

Kend din tro

(sluttet fra side 101)

mistede hin vidunderlige harmoni og ligevægt mellem alle indre kræfter og samtidig deres livs faste kurs mod det evige mål, himlens salighed. Istedet for kom de til at sukke under ufred og strid mellem kød og ånd, legeme og sjæl, under vanskelighederne ved at finde sandheden og gøre det gode og rette. Evindelige fristelser lagde sig i vejen for dydernes udvikling og vækst. Således lønner synden dem, der lader sig lokke af den. F. K.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristne« sammensluttet med »Katolsk Ungdom«
 Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. K I Æ R U L F F (ansvarshavende) og J. B E R G Nørrebrogade 27 C, København N torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:

A. Prüser, Sct. Annæ plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9—16, lørdag kl. 9—12).

Post-Giro nr. 57042.

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året. Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965.

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Lærer, Svanemøllevej 116, Tlf. Hølrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Academicum Catholicum

Søndag den 1. marts kl. 9: AG-messe i Klosterkirken på Jagtvejen. — Efter messen kan spises medbragt morgenmad i Newmanstuen.

Tirsdag den 3. marts kl. 20: Studiekredsen »Katolsk Filosofikum«.

Retræter for herrer på Dalum kloster fra mandag aften den 24. august til fredag morgen den 28. august ledes i år af pater J. Mesters S.M.M.

Prisen for deltagelse er 35 kr. — Eneværelse 40 kr.

Tilmeldelse bedes venligst sendt til Henry Schultz, Tøndervej 15, Kolding. Tlf. 1552.

Højskolesøndag i Kolding

8. marts, søndag lætare.

Kl. 10: Højmesse.

Efter messen: Te til medbragt frokost.

Kl. 12: Foredrag ved pater Dekkers: »Kan katolikker slippe for at læse biblen?« Drøftelser i flere grupper.

Kl. 14,30: Kaffeord.

Derefter foredrag ved cand. theol., lærer Riishøjgård: »På hvilke måder kan vi læse biblen?«

Kl. 16: Andagt i kirken.

Prisen for deltagelse er kr. 2,50.

Flyverejse til det Hellige Land

Pastor Gerard Vranken, Haraldsgatan 21, Haugesund, Norge, vil lede en fællesnordisk rejse til det Hellige Land. Rejsearrangementet har været forelagt de nordiske biskopper, som har godkendt det. Der startes fra København den 3. april, og rejsen varer 14 dage. På ud- og hjemturen gøres ophold i Rom, men 11 dage tilbringes i Palæstina. Rejsen koster 2995 norske kroner. Da anmeldelsesfristen egentlig udløb 1. marts, må henvendelse ske meget hurtigt til ovenstående adresse.

Husassistent

Dannet, velanbefalet, gerne ældre husassistent søges til velordnet hjem i den indre by. Familien: 2 voksne og en 7-års pige. Løn efter kvalifikationer. Referencer ønskes. Henvendelse: Palæ 7579.

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 7538 og Byen 7586

Katolske Begravelser

Benson

aut. Katolsk Bedemand
 Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Husk på breve
 NIELS STENSEN-
 MÆRKATERNE!

Fås i St. Annæ
 præstegård på
 Amager
 (Tlf. AM 3202)

Viggo Høgsgaard
 Landsretssagfører
 Studiestræde 15 . Minerva 6761
 Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

D.U.K.'s
 sommer-
 arrangementer

Børnelejrene:

I 29.6.- 9.7.: Vejlbj ved pr. Kustrup (Fyn)

II 6.7.-16.7.: Sloubj (v. Vejle fjord)

III 13.7.-23.7.: Ømborgen

IV 27.7.- 6.8.: Ømborgen

Lejrehefterne er i den nævnte rækkefølge: Bernhard Halatyn, Svendborg; Erik Poulsen, Vejle; Børge Berg, Aarhus, og Flemming Andersen, København.

Lejrene er åbne for alle børn i alderen fra 7 til det fyldte 14. år. Lejrkontingent kr. 45,00 pr. barn.

Juniorlejr:

27.6.-4.7. på Ømborgen (fra 15 til ca. 18 år).

Dansk skole:

5.7.-12.7. på Ømborgen (fra ca. 18 år til 35 år).

Nordisk skole:

26.7.-2.8. på Vadstena (Sverige) (fra ca. 18 år).

Tilmelding kan finde sted fra 10.3.59 på blanketter, der fås udleveret i de respektive præstegårde, katolske skoler eller sognets K.U.K. og indsendes til Den katolske Kirkes Kancelli, Amaliegade 31 a, København K.

Forespørgsler bedes rettet til Johannes Dudzinski, Langelinie 8, Odense, telefon 11 42 68.

Johannes Dudzinski.

MUNKE MØLLES GLUTEN

<p>KØDHALLE 1. kl. Kød, Flæsk & Paalæg Amagerbrogade 212 A Telefon Amager 6390 Robert Hansen Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>ROMAN KUSIER Murermester Telf. Nivå 150 Udfører arbejde ved Sct. Joseph Søstrenes Rekreationshjem</p>	<p>KJBK Aktieselskabet Københavns Brændsels Kompagni Nørregade 15 C. 9270</p>
<p>Reserveret</p>	<p>L. F. Nielsen SNEDKERMESTER LINDHOLMSVEJ 36 Telefon Damsø 2043 Udfører Arbejdet for de katolske Institutioner</p>	<p>FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET Skjold Amaliegade 27, Tlf.: Central 799 København K Teleg.adr.: Forskjold</p>
<p style="text-align: center;"> HANDELSBANKEN <i>- den moderne bank med de gode traditioner</i> </p>		<p>G. Garth-Grüner Landsretssagfører Bredgade 25, Tlf. Minerva*408</p>
<p>Odense</p>	<p>Horsens</p>	<p>Kolding</p>
<p>SophusLarsen & Søn 1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød Albanigade 39 . Telefon 4895 Lev. til Sct. Josephs Hospital</p>	<p>Edvard Petersen Kul . koks . brændselsolier HAVNEN 3 . TELEFON 2 38 88 Leverandør til de katolske Institutioner</p>	<p>Støt annoncerne</p>
<p style="text-align: center;">Vejle</p>		
<p>Poul HENRIKSEN Raadhustorvet Leverandør til Sct Maria Hospital</p>	<p>Hvidehus Boglade Kai Jensen & Poul C. Thim Nørregade 6 . Vejle . Tlf. 360 ... Bogladen med de mange Bøger</p>	<p>A-S P. C. NIELSEN Vejle Mineralvandsfabrik Telefon 121, 205 Leverandør til de katolske Institutioner</p>

Konsistorium nu til marts!

Paven skriver hyrdebrev om forberedelsen af synoden

I Rom regner man i disse dage med en umiddelbart forestående indkaldelse af et offentligt og et hemmeligt konsistorium til 12. marts. I konsistoriet vil de af kardinalerne, der blev udnævnt i december sidste år, men som ikke deltog i konsistoriet ved den lejlighed, nu få overrakt deres kardinalshat. Det anses for lidet sandsynligt, at den officielle indkaldelse til det økumeniske koncilium vil ske i forbindelse med konsistoriet til marts.

Paven har endvidere nedsat en kommission, der skal varetage forberedelsen af den synode for bispedømmet Rom, som blev bebudet på apostelfyrstens fest. I et hyrdebrev til den evige stads katolikker erklærer paven, at nu er øjeblikket inde til, at Rom med alle til rådighed stående midler går i gang med at intensivere sjælesorgen. Paven lader forlyde, at han selv vil tale til de troende i bispedømmet Rom i forbindelse med diocesesynoden, og han retter en indtrængende opfordring til alle — »især til mødre, børn og arbejdere, til jævne og ydmyge mennesker« — om at bede for et godt resultat af synoden og konciliet.

Paven genoptager gammel skik

Det meddeles i Vatikanet, at paven på de kommende fastesøndage agter at deltage i de bodsgudstjenester, der afholdes i de romerske stationskirker. Johannes XXIII genoptager dermed en gammel tradition, der har været praktiseret lige siden de første kristne dage og som senere blev bekræftet af pave Gregor den store. Med fangenskab i Avignon hørte denne skik imidlertid op. Nu på søndag vil paven begive sig til San Lorenzo udenfor murene.

URBI ET ORBI

„Den liturgiske bevægelse - et usvigeligt livstegn!“

I en tale til studenterne ved det Latin-Amerikanske og det Brasilianske kollegium fremsatte Pave Johannes XXIII i sidste uge forskellige bemærkelsesværdige udtalelser med henblik på den øjeblikkelige liturgiske fornyelsesbevægelse. Paven kaldte denne bevægelse for »et usvigeligt tegn på vitalitet i troslivet« og erklærede, at kirken ingenlunde havde noget principielt imod den liturgiske bevægelse, men at den tværtimod observerede den nøje og havde approberet ikke så få elementer.

Der er imidlertid en hel del unge — udtalte paven — der altid har lyst til at gøre noget, som adskiller sig fra det hævdevundne, noget, der genspejler deres egen personlighed. Men man må imidlertid tage sig i vare for enhver form for overdrivelse samt være opmærksom på, at man ikke forlader den kirkelige liturgis store, principielle og klassiske linier, således som de er optegnet i det romerske breviar og de andre liturgiske bøger. Det må være præstens opgave at leve sig sådan ind i liturgien, at han er i stand til i de troende at vække kravet om liturgi.

Monsignore J. Olrik død

Umiddelbart inden redaktionen sluttning kommer meddelelsen om, at *mgr. Jacob Olrik* er afgået ved døden efter et trafikuheld.

Mgr. Olrik var født i Estvad ved Skive i 1881; han virkede i sine sidste år som rektor for st. Ursula stiftelse i Farum. R. I. P.

Lourdes slutter jubilæumsåret

Pavetale i radio om bod og beskedenhed

I onsdags sluttede jubilæumsåret anledning af Gudsmoderåbenbaringerne i Lourdes med en højtidelig pontifikalmesse i den underjordiske Pius X-basilika samt en radiotale af paven. I Pius X-basilikaen celebrerede der apostoliske nuntius i Frankrig, ærkebiskop Marella (i stedet for den syge ærkebiskop af Paris, kardinal Feltrin) en højtidelig pontifikalmesse, der overværedes af en lang række biskopper samt af repræsentanter for den franske regering.

I sin radiotale rettede Pave Johannes XXIII en indtrængende formaning til menneskeheden om beskedenhed og bod. Paven talte fra sit arbejdsværelse i Vatikanet, medens han om eftermiddagen samme dag begav sig til den franske nationalkirke i Rom for dér at overvære en afslutningshøjtidelighed i anledning af Lourdes-jubilæumsårets slutning.

I sin tale — der udsendtes af Vatikanerradioen og transmitteredes af flere europæiske sendere, erklærede paven, at vort århundrede ligefrem bryster sig af stolthed over alle de fremskridtsmuligheder, der har vist sig. Der er mange, der i dag helt lader sig blænde af menneskets magt i den grad, at de helt mister følelsen for de sande religiøse værdier. I dette øjeblik er det så, at Lourdes maner menneskeheden til beskedenhed og bøn til bod og kristen næstekærlighed. Paven opfordrede derpå indtrængende til at følge denne opfordring, så a man kunne overvinde den foruroligende modsætning mellem rigdom og fattigdom over hele verden. Han udtalte ønsket om fornyelse i Mariadyrkelsen, da denne fører sjælene til Kristus. Som sande vogtere af den helige skrift og den i traditionen rod fæstede guddommelige åbenbaring, havde paverne ikke blot ret til, men også pligt til, når de efter moden overvejelse fandt det rimeligt, da at henlede de troendes opmærksomhed på enkelte af Gud særligt udvalgte sjæle overnaturlige herlighed. Paven fremhævede, at sligt ikke skete for dermed at forkynde en ny lære, men udelukkende for at vejlede menneskene.

Katolsk flertal i USA's kongres

For første gang i de Forenede Staters historie udgør katolikkerne nu den stærkeste gruppe i USA's kongres: idet 103 af kongresmedlemmerne er katolikker. 91 af dem har sæde i repræsentanternes hus og 12 i senatet. 88 af de katolske kongresmedlemmer tilhører det demokratiske og 15 de republikanske parti.

Pave Johannes XXIII er utrættelig til at aflægge besøg til højre og venstre! Her besøger han en gammel, syg præst, den 84-årige monsignore Decio Botti

Biblens første bog

Monsignore J. Olrik
in memoriamVed bredden af
Genesareth søEt kloster ophæves -
Børglum Kloster

Op mod påske -

Påskens rykker os nærmere og nærmere ind på livet for hver uge der går — den påsketid, hvor kirken under svær ynd forpligter os til at modtage Alterens Sakramente, påkesakramentet.

Har du i og for sig nogensinde tænkt på, hvor meningsøst det egentlig er: Vi får tilbudt en spise, om hvilken, len der tilbyder os den, udtrykkeligt siger, at vi ikke kan leve uden denne spise. Der er overhovedet ikke noget andet i tilværelsen, der er af større betydning end netop dette ene: at vi ejer og nyder denne spise, som er selve livet. Og vi får den tilbudt, uden en øre, helt gratis, uden modydelse af nogen art, uden at vi behøver at røre en finger til gengæld. Og vi? Ja, vi lever i ugevis, i måledevis, ja, måske endda i årevis fuldstændig som om vi ikke havde hørt et kvadder om dette Vor Herres eneste tilbud til os, som om vi end ikke anede dets eksistens. Som om vi slet ikke havde brug for livet — eller som om vi slet ikke følte spor af sult efter Vor Herres spise. Der er en uskrevet lov, der siger, at vi behøver så og så mange kalorier for at klare det åndelige liv. Men føler vi da kun len legemlige sult? Herhjemme sultede vi ganske vist ikke før og efter krigen, således som det var tilfældet i mange andre lande og som det ulykkeligtvis stadig er tilfældet undt om i verden den dag i dag. Men vi følte dog i mange situationer manglen, f. eks. smørret og kaffen, og allehånde blev taget i brug for at borteliminere disse mangler, ler jo trods alt var en form for »sult«.

Denne legemlige sult har Vor Herre engang stillet for os usinder af mennesker. Du kender begivenheden:

*

Herefter satte Jesus over den galilæiske sø, som også kaldes Tiberias sø. En stor menneskemængde fulgte ham, fordi de så de tegn, han gjorde ved de syge. Da gik Jesus op på bjerget og satte sig ned med sine disciple. Det var kort før jødernes påskefest. Da nu Jesus så op og fik øje på en mægtig skare, der kom hen imod ham, spurgte han Filip: »Hvor skal vi købe brød, at de mennesker der kan spise? Det sagde han imidlertid blot for at sætte ham på prøve, for han vidste godt selv, hvad han ville gøre. Filip svarede han: »Brød for to hundrede denarer er ikke nok til dem, selv om hver enkelt blot får et lille stykke.« En af hans disciple, Andreas, Simon Petri broder, sagde til ham: »Her er der en dreng med fem bygbrød og to fisk; men hvad er det til så mange?« Da sagde Jesus: »Lad folk sætte sig ned.« Der var nemlig meget græs på det sted. Så lejrede mændene sig, henved fem tusinde i tal. Lu tog Jesus brødene, bad en takkebøn og lod dem uddele til de folk, som havde lejret sig; ligeså også af fiskene, så meget de ville. Da de så var mætte, sagde han til sine disciple: »Saml de tiloverslevne stykker, for at de ikke skal gå til spilde.« De samlede også og fyldte tolv kurve med

levninger af de fem bygbrød, som var blevet tilovers fra dem, der havde spist. Da de mennesker så, hvilket mirakel Jesus havde gjort, udrød de: »Det er sandelig den profet, som skal komme til verden!« Da Jesus nu mærkede, at de ville komme og tage ham med magt for at gøre ham til konge, flygtede han atter op på bjerget ganske alene.

*

Tolv kurve med rester! Så rigeligt mættede Vor Herre de mange mennesker i ørkenen — så rigeligt mætter han hver eneste dag. Her er der rigtignok ikke tale om et vist kvantum af kalorier, der er minimum af, hvad man behøver for at opretholde tilværelsen. Her var mad nok. Kort efter fik apostlene øjnene op for, hvad dette tegn på spise i fylde skulle betyde: det guddommelige livs fylde, der skal blive dem til del, som modtager Kristi legeme og blod.

Vor Herre kalder os til det påskelige gæstebud. Men der er stadig så mange pladser tomme ved hans bord, alt for mange. Er det fordi vi mennesker ikke er sultne, ikke sultne nok? Er det fordi vi ikke indser betydningen af også at have virkelige åndelige kalorier? Bør vi da nu ikke i den tilstundende påsketid sætte alt ind på — ved bøn, ved offer, ved ord og eksempel — at drage alle ind til Herrens bord, alle, hvem det ligger indenfor vore muligheds rækkevidde at formå dertil. I de samme år har kirken gjort alt, hvad den kan, for at lette os adgangen til Herrens bord. Lad os følge indbydelsen. Lad ikke de misdannelser og menneskelige skrøbeligheder, der altid er i Guds kirke, være os en hindring på vejen til Herrens bord! Gid dog at der ikke skulle en lov til, men at vi alle efterhånden følte noget af den glæde, som Vor Herre skænker dem, der nyder hans spise. Det er Vor Herres tilbud til os, et tilbud, så enestående, at det helt burde kunne tage pusten fra os, et kærlighedens tilbud — og er det ikke noget af en skandale, at der ligefrem skal en »lov« til for at få os til at komme? chs.

Biblens første bog

En værdifuld bog begynder man at læse forfra. Man begynder med begyndelsen. Det gælder også Biblen. Dens begyndelse er Første Mosebog, også kaldet Genesis. I hvert fald synes jeg, man dårligt kan give et uheldigere råd til læseren end det, der så ofte gives: Begynd med det Ny Testamente og læs bagefter det Gamle.

De, der giver dette råd, skal tænke på den følelse af hjælpeløshed der opstår 4. søndag i fasten, når man kommer til ordene: »Der står skrevet: Abraham havde to sønner, een af slavinden og een af den frie kvinde.« Og »Hagar betegner bjerget Sinai i Arabien, som svarer til det Jerusalem, der nu er i trængsel.« Disse ord er fra Ny Testamente, fra Pauli brev til galaterne. Men hvad kan vi stille op med den smukke lignelse, hvis vi intet kender til historien om Abraham, Hagar og Sara, om Isak og Ismael? Forstår vi nu, hvor rimeligt det er at læse Gamle Testamente først, når vi stadig støder på sådanne steder?

Uden Gamle Testamente kan man naturligvis følge evangeliets historiske fakta, omtrent således, som en mand, der intet ved om Rembrandt, kan se, at »Nattevagten« forestiller nogle soldater. Men hvorfor anvendte evangelisten disse ting, og hvilken betydning havde de for ham? Forstår vi, hvorfor Matthæus lægger så megen vægt på, at Herren gav den nye lovs samlede sum på et bjerg? Eller hvorfor jøderne ville stene ham, da han sagde: »Det er mig?« Det er dog grundpiller i evangeliet.

Genesis betragtes sommetider som Biblens vanskeligste bog. Det er med urette. Det er velsagens de første par kapitler, der er skyld i dette ry, for der bliver sagt noget, som synes at stå i modstrid til, hvad verden i vore dage anser for at være videnskabeligt bevist. Imidlertid kan der ikke være nogen virkelig modstrid mellem troen og fornuften, når begge forstås på rette måde.

Det videnskabelige bibelstudium beherskedes i 19. årh. af tyske rationalister, som »beviste«, at Genesis er en samling gammeljødiske legender og fromme fortællinger, som først sent er blevet stillet sammen. Opbyggeligt, men næppe historisk. Det var flinke folk, men de var lidet tilbøjelige til at tillægge den traditionelle opfattelse ret megen værdi. Og nogle katolske argumenter, som dengang blev fremført, var ikke egnede til at bringe dem på andre tanker. Den videnskabelige tidsalder fandt troens forsvarere uforberedte. Med enkelte glimrende undtagelser undgik de diskussion og foretrak at forbigå disse punkter.

Reaktionen på denne tilstand kom omkring århundredskiftet. De lærde begyndte at forstå, at rationalisterne i studiet af Genesis havde brugt en målestok, som nok kunne anvendes på det 19. årh.s litteratur, men aldeles ikke på den gamle litteratur fra det Nære Østen. Skandinaviske lærde bidrog til

at henlede opmærksomheden på den mundtlige overleverings uhyre store indflydelse i den gamle semitiske verden. Og i den gamle kritiks sted trådte en ny, som havde lært at tage den bibelske forfatters hensigter og hele åndelige verden med i betragtning.

Katolske lærde ydede her deres bidrag. Et af rationalisternes vigtigste resultater var, at Genesis ikke er et enkelt værk, og at der er benyttet kilder. Pater Roland de Vaux sammenfattede dette således: »I mosebøgerne opdager vi stadig gentagelser og modsigelser: Genesis begynder allerede med to skabelsesberetninger. Vi har to eksemplarer af Kains stamtræ og to beretninger om syndfloden. To gange sætter Abraham Saras ære på spil, idet han udgiver hende for sin søster, og det samme fortælles om Isak og Rebekka. Josefs bortførelse og historien om hans ankomst til Ægypten fortælles på to måder. Moses får to gange den guddommelige kaldelse, og navnet Jahve åbenbares to gange for ham, skønt dette navn ifølge Genesis allerede var kendt før syndfloden. Vi finder flere versioner af historien om de ægyptiske plager, og der kan anføres endnu talløse andre tilfælde af lignende art.«

En moderne historiker, for hvem

der foreligger divergerende beretninger om den samme begivenhed, søger ligesom at si disse beretninger, til har finder den oprindelige historie. Forfatterne til Genesis gjorde noget over raskende: de benyttede alle overlevende ringer med samtlige afvigelser. Der samme handling, beskrevet i alle en keltheder, tillægges på det ene stede Abraham, på det andet Isak.

Denne form for benyttelse af kilde materiale er aldeles overraskende for os. Sådant ville vi ikke gøre. Desværre bliver dette »vi ville ikke« let for vekslet med »det ville ingen«. Og dog skete det.

At semitisk tænkemåde er en anden end vor, kan være beklageligt, men det er et faktum. Forskellige lærde bl. a. kardinal Tisserand, den berømte orientalist, har offentliggjort studier som viser, at semitternes metode består i at bruge parallelle fremstillinger af den samme historie ved sider af hinanden eller at smelte dem sammen til en enkelt, men idet de bevarer de oprindelige udtryk og tanker selv om disse står i indbyrdes modstrid. Man har fundet beviser for dette i værker, hvis kilder endnu findes, så at man ikke først behøver at slutte sig til kildernes eksistens som i Genesis.

Moses er i det væsentlige mosebøgenes forfatter, men de er samtidig også et værk af andre inspirerede skribenter og forfattere, som udvidede dem, sammenfattede kilderne til en helhed og gav dem den form, de nu

Brødre! Der står skrevet: Abraham havde to sønner een af slavinden og een af den frie kvinde. Men den af slavinden var født efter kødet, og den af den frie kvinde ifølge forjættelsen. Dette har en billedlig betydning thi det er de to testamenter: det ene på bjerget Sinai som føder til trældom, og det er Hagar. Sinai er nemlig et bjerg i Arabien, som står i forbindelse med det Jerusalem, som nu er i trældom tillige med sine børn. Men det Jerusalem, som er oventil, er den frie kvinde som er vor moder. Thi der står skrevet: Glæd dig, du ufrugtbare, du, som ikke fødte! Bryd ud i jubelråb du, som ikke har fødselssmerte; thi den enlige har langt flere børn end den, som har manden. »Men vi brødre, er forjættelsens børn efter Isak. Men ligesom dengang den, som var født efter kødet, forfulgte den som var født efter ånden, således også nu. Men hvad siger skriften? »Udstød slavinden og hendes søn: thi slavindens søn skal ikke arve med den frie kvinde: søn.« Altså, brødre, er vi ikke slavindens, men den frie kvindes børn i kraft af den frihed, hvormed Kristus har frigjort os.

PAULI BREV TIL GALATERNE, 4.
EPISTEL PÅ FJERDE SØNDAG I FASTEN

har. Medens kilderne går tilbage til Moses, der samlede sit folks overleveringer, gav dem skriftlig form og under guddommelig oplysning nyformulerede og forkyndte de gamle love, har hver af dem fået sin egen karakteristiske form i de forskellige kredse, hvori de senere blev overleveret.

Denne fremgangsmåde kan vi i vor tid selv opleve, endogså i vor egen families historie. Hvad vor bedstefader oplevede på verdensudstillingen i London kan i en slægtnings beretning blive til vor bedstefaders oplevelse på verdensudstillingen i Paris, mens vor fætter måske hævder, at det slet ikke var bedstefader, der oplevede det, men bedstefaders broder.

Men hvad betyder det for Biblen som Guds inspirerede ord? Betyder det ikke noget, når vi i Genesis den ene gang ser fortalt, at Abraham gjorde noget bestemt, og bagefter, at det var Isak? Må Genesis ikke være utilforladelig i det mindste et af stederne? Familieoverleveringer om bedstefader er jo dog, når det kommer til stykket, noget andet end det af Gud indgivne ord.

Nuvel, kilderne til Genesis var heller ikke indgivet af Gud. Vel indeholdt de ord, som var skrevet under guddommelig tilskyndelse, da Moses var et menneske, oplyst af Gud, men de (d. v. s. de dele, der blev benyttet, da den af Gud oplyste forfatter, som gav Genesis den nuværende form, optog dem i sin tekst) blev til de af Gud indgivne ord. Forfatteren skriver en bog, idet han benytter sine egne erfaringer eller (evt. og) bruger andres arbejde som kilde. I den bibelske tekst er ordene indgivet af Gud og bærer denne inspirations kendetegn. Men det gælder ikke ordene i deres tidligere sammenhæng.

Genesis forfatter var lige så klar som vi over det faktum, at det er usandsynligt, at en påfaldende begivenhed, som en beretning sætter Abraham i forbindelse med, hænder endnu engang indtil de mindste enkeltheder for Isak. Men han var lige så lidt som vi i stand til at afgøre, hvilken beretning, der er den rigtige. Det forhold, at han ikke blot i dette tilfælde, men også i mange andre optog begge versioner, er et talende vidnesbyrd om, at han ikke gav sig af med at efterprøve sådanne enkeltheder. Han havde et formål, som lå langt ud over den

Laetare —

Fryd dig, Jerusalem, og saml eder og frydes, I, som var bedrøvede, at I må juble og mættes af trøstens rigtflydende strømme. Jeg glæder mig over, hvad der blev sagt mig: Vi skal vandre til Herrens hus.

Introitus.

slags enkeltheder og bagateller. Hvad formålet var, må man søge at finde ud af, idet man læser Genesis. Og det må siges, at dette formål, denne hensigt er den af Gud inspirerede mening med Genesis. Den er gudsordet, som er fri for vildfarelse. Genesis indeholder derfor fejl, men den lærer ingen, går ikke ind for nogen fejl.

I den 13. salme står der: »Dåren siger i sit hjerte: Der er ingen Gud.« Er ordene »Der er ingen Gud« inspirerende? Naturligvis, katolsk lære har altid betonet Biblens bogstavelige inspiration. Er ordene altså garanteret fri for vildfarelser? I den sammenhæng og i den hensigt, hvori forfatteren bruger dem, er svaret ja. Og dette formål har han her klart udtrykt ved at lægge ordene i en dårens mund. Løsrevet fra sammenhæng og hensigt er ordene derimod en oplagt usandhed. Den samme metode må vi benytte ved læsningen af Genesis og finde ud af, hvad det for forfatteren kom an på ved kildernes anvendelse.

Det vigtigste, man i Genesis må holde sig for øje er, at bogen ikke er historie i vor forstand, men historie med et særligt formål. Rabbi Salomon Goldman forklarer det således: »Teologerne behandler i almindelighed den guddommelige nåde og forløsningen som åndelige begreber og formulerer dem i strenge, klare udtryk. Den hebraiske bibel talte derimod et andet sprog. Dens inspirerede forfattere skrev historie i stedet for teologi eller filosofi og fremstillede hele menneskehedens lod i et folks levnedsløb.

Vi har her at gøre med historie, der kender det forkastede lige så vel som det ædle. Menneskenes veje i deres forhold til Gud er ikke altid lyse, men også mørke. Men på en eller anden måde gennemtrænger Gud det alt sammen. Det er en historiens teologi, de hebraiske forfattere ville skrive. Mere end alle andre mennesker var de klare over, at livet ikke er en samling tilfældige tildragelser.

Det gamle testaments jøder var vel i historien det folk, der var mindst teoretisk anlagt, mindst anlagt for grublen. Deres konkrete jordiske måde at tale om hellige ting kan til tider virke næsten anstødeligt på os. Men de ejede en visdom, som alle andre folk forgæves søgte efter. Grækerne, der nok var historiens mest spekulativt anlagte folk, tænkte meget over det guddommelige, dets væsen og egenskaber. Og dog erkendte de ikke, at der gives en personlig Gud, til hvem man kan bede, en Gud, der drager omsorg for os og hvis godhed og kærlighed skabelsesakten skyldes. Vidnen herom var Guds gave til Israel, og Israels gave til verden.

For Genesis' forfatter kom det an på bestemte sandheder, som var skænket hans folk gennem åbenbaring: at der kun gives een Gud, som ved sin viljesakt har skabt verdensaltet, at han skabte menneskene i sit billede og sin lignelse, hævdede dem over alt det skabte og berigede dem med gaver, som de vel forskertseede ved synden, men dog med hans forjættelse om frelsen.

Disse og andre sandheder fremstil-

les i poetisk billedsprog i Genesis' tre første kapitler (store tros-sange forfattet af Israels religiøse lærere). Derefter måtte forfatteren for at slå bro over det vældige spand af tid mellem skabelsen og Abraham fremdrage folkelige fortællinger, der delvis stammede fra Israel, men for størstedelen var overtaget fra ældre forfædre, og som fortalte om menneskenes ældste liv på jorden og deres udvikling. Nogle af disse historier forekommer også i andre litteraturer, og det er interessant at sammenligne dem med Biblen for at se, hvorledes Israel omarbejdede dette stof til bestanddele af et religiøst dokument.

Historierne indeholder historiske fakta, er altså ikke blot myter og fabler. Deres historiske værdi er større end forrige århundredes rationalister anede. Dog drejer det sig om folkelige og ikke om i alle enkeltheder fastslåede historier, hvilket betyder, at der optræder både historiske og legendariske elementer. Genesis er altså ingen legendsamling, men anvender en delvis legendarisk historie for at meddele evige sandheder, ligesom Vorherre brugte opdigtede historier — lignelser — for at lære os livets ord.

En fuldstændig menneskehedens historie fra skabelsens første år var ikke blot en ren umulighed at give, men lå også Genesis' forfatter fjernt. Hvad hans beretning tilsigtede var, som den pavelige bibelkommission fastslog (1948): »at fortælle om de fundamentale sandheder i den guddommelige frelsesplan samt at give en folkelig beskrivelse af menneskehedens og det udvalgte folks oprindelse i et enkelt, billedligt sprog, tilpasset et endnu ikke civiliseret folks forståelse«.

Når Genesis' forfatter f. eks. siger, at Gud skabte himmelhvælvingen, så mener han dermed, at Gud hvælvede en skal over jorden for at beskytte den mod vandet og give et sted til at anbringe sol, måne og stjerner. Men denne opfattelse af verdensaltet hører dog lige så lidt til forfatterens væsentlige meddelelseshensigt som f. eks. den uvidenskabelige ordlyd af vort hverdagssprogs ord »solnedgang«.

Genesis vil lige så lidt lære naturvidenskab, som katekismen vil lære geometri. Det, forfatteren ville sige, er sandt, Gud skabte himmel, hav og jord. Han lod liv opstå. Himlen er ingen fast skal, som forfatteren troede, men den ser sådan ud (og mere sagde han ikke). I mellemtiden er det lykkedes os at finde ud af mange ting, som Genesis' forfatter ikke kendte, men vi er på ingen måde i stand til bedre end han at formulere det, som han udtrykte. Genesis' skabelsesberetning hverken bekræfter eller benægter vort videnskabelige kendskab til verdensaltet — den beskæftiger sig ikke dermed. Vi ved nu, at den verden, vi lever i, har udviklet sig gennem millioner af år. Men ligegyldigt hvor længe Guds skabelsesakt varede, hvor kompliceret den var, og hvor mange stadier den gennemløb, er den Hans skabelsesakt.

Bruce Vawter C.M.

(efter »A Path through Genesis«).

Gudstjenester i den stille uge

De herrer sognepræster og rektorer, der måtte ønske tidspunkterne for gudstjenesterne i den stille uge offentliggjort her i bladet for palmesøndag, må meddele disse tidspunkter til redaktionen inden lørdag 14. marts. Meddelelser, der fremkommer senere end anførte dato, vil ikke kunne forventes optaget.

Det, vi kalder arvesynden, er indhyllet i dybt mørke. Den er nemlig et *troens mysterium*, som kun Guds åbenbaring kan oplyse os om, skønt læren om den nedarvede synd er i god overensstemmelse med vor egen personlige og den almenmenneskelige erfaring. Vort liv er jo en vandring gennem synd og elendighed og kvaler, skønt vi opdager i vort indre et anlæg til og en længsel efter en bedre, en ideel tilstand. Vi kan ikke udrydde denne attrå, men heller ikke få den tilfredsstillet her på jorden. »Hvorfra kommer denne disharmoni i vor natur?« er der så mange, der spørger. Vor kirkes budskab giver den nødvendige forklaring og den rette forståelse. De sidste gåder løses ganske vist først på Herrens store dag, når den retfærdige Gud holder dom over hele vor slægt.

Hvem der ønsker klarhed i denne sag, bør kende Guds oprindelige plan nøje. Den Almægtige skabte for tusinder af år siden (hvor mange det er, kan vi ikke sige med bestemthed) vore stamforældre således, at de fra begyndelsen af var fuldkomne på legeme og sjæl og udstyret med de tilsvarende kundskaber. Han satte dem i det jordiske paradys. Men samtidigt ville han vise sin uendelige kærlighed ved at berige dem med *endnu større gaver*. Han bestemte Adam og Eva for et overnaturligt mål, d. v. s. en endelig tilstand, som de i kraft af deres menneskelige natur hverken følte trang til eller havde krav på. Efter en bestemt tid her på jorden skulle de besidde Gud i himlen ved saliggørende beskuelse og øje denne lykkelige i al evighed. Imidlertid skulle denne endetilstand forberedes her på jorden og opnås ved en udfoldelse og udvikling af overnaturlige kræfter, som Gud udstyrede de første mennesker med lige fra starten. Vi kalder dette overnaturlige udstyr: den oprindelige hellighed og retfærdighed. Den er i sig selv en delagtiggørelse i Guds egen natur, for at bruge et ord, som står hos Petrus (II. Pet. 1, 4). Tillige var der i deres indre den dybeste fred, idet de lavere eller sanselige kræfter var fuldkomment underlagt fornuftens herredømme og vejledning. Desuden skulle de være fritaget for døden og alle de øvrige lidelser og majsommeligheder, som vi kender så godt i vort eget liv.

Disse guddommelige gaver, som altså var givet i *tilgift*, var ikke udelukkende tiltænkt vore stamforældres person, men den *menneskelige natur som sådan*, således at Adam som slægtens stamfader ved forplantningen kunne give dem videre til sine efterkommere. Men som det går så tit, når en rig mand opretter et legat og opstiller visse betingelser for, at man kan få det, således var det også her. Gud knyttede en eneste *betingelse* til sit legat. Han gjorde bevarelsen af det afhængig af et forbud, som han krævede respekteret. Adam og Eva skulle ikke spise af frugten på træet til kundskab om godt og

ondt. Da de ikke overholdt dette bud, begik de en meget stor synd (det var stolthed og ulydighed) og mistede igen det, der skulle være til gift: retfærdigheden og helligheden; de blev udstødt af paradiset, foruroliget af det indre onde begær og et bytte for døden og livets mange lidelser og majsommeligheder.

Umådelig stor var den ulykke, som de to første mennesker på den måde påførte sig selv. Men endnu større blev den ved, at ikke blot det onde begær og døden og de andre straffe for synden *gik i arv til efterkommerne, men også selve synden*, d. v. s. tabet af den rette tilstand og den hellighed, som Gud havde beriget vor natur med. Naturligvis kunne ikke Adams kortvarige syndige gerning overføres, men *den syndige tilstand*, der opstår, hver gang et menneske gør sig skyldig i en syndig handling. Den udplyndring af den menneskelige natur, som Adams brøde bevirkede, er en sådan syndig tilstand,

Søndag Lætare

8. marts 1959

SØG FØRST GUDS RIGE!

Evangeliet fortæller om en nødsituation, som er opstået, fordi en vældig menneskeskare har fulgt ham uden at sanse andet end at lytte til hans ord. De har set hans gerninger. Han har magten til at helbrede syge blot med et ord, en berøring. Derfor har de en umådelig stor tillid til ham. De hungre og tørster efter sandheden. Og han er i stand til at mætte deres sjæle.

Og dog opstår der en nødsituation. Disse mange tusinder har været så optaget af det åndelige, at de har glemt det legemlige behov. De er udhungrede. Der er lang vej hjem. Hvorledes mætte den tusindtallige skare?

Jesus kender råd. Det lidet, der haves, bliver velsignet, og velsignelsen gør det i stand til at mætte alle, og så bliver der oven i købet så meget tilovers, at det fylder 12 kurve.

»Søg først Guds rige og hans retfærdighed, da vil alt det øvrige tillægges eder.« Dette er Frelserens ord, og ordet illustreres på en rammende måde af evangeliets beretning. Disse mennesker søgte først og fremmest at tilfredsstille deres åndelige behov. Men både sjæl og legeme blev mættet.

Vi behøver ikke at lægge folk på sinde, at de skal sørge for deres legemlige behov. Det husker man nok, og det var ikke godt, om man glemte det. Hvor dog de fleste mennesker slider og slæber fra morgen til aften! Desværre går det ofte sådan, at arbejdet for føden tager alle ens kræfter, så man forsømmer at tænke på den åndelige føde. Man søger ikke først og fremmest Guds rige. Nej, man søger først og fremmest, hvad der hører denne verden til. Bliver der så en smule tid og kræfter til overs, så giver man sig lidt af med det åndelige.

(Foruden arbejde skal der jo også skaffes tid til fornøjelser og selskabelighed. Ikke et ondt ord om den tiltrængte hvile. Men er de såkaldte fornøjelser altid en hvile? Man kalder dem for *adspredelser*. Ordet er betegnende. Spørgsmålet er, om man ikke trænger meget mer til at *samle sig* end at blive adspredt. Mon ikke man mange gange havde meget mere gavn og hvile af at læse i en god bog end at styrte ud til adspredelser, som blot tærer på ens kræfter?)

Der er grund til at tænke over det ord: Søg først Guds rige og hans retfærdighed. Klogskaben siger os, at vi først skal skaffe os det vigtigste. Men er sjælen ikke mere betydningsfuld end legemet? Tænk på den store skare mennesker, der — glemmende alt andet — fulgte efter Frelseren, fordi han bød dem den åndelige føde, de trængte til. Vi har allerede tidligere (i 1. fasteprediken) talt om, at vi skal leve af Guds ord. Derfor kommer vi ikke nærmere ind på dette punkt idag.

Men »at søge Guds rige«, det betyder også, at man bringer sit liv ind under Guds disciplin. Skal sandheden præge og danne os, da må vor vilje sættes ind. Da må vi trofast kæmpe mod vor natur. Og her er det regelmæssige skriftemål jo et uundværligt middel.

Hvorledes opstår lunkenhed, der igen forbereder frafald? Derved, at man atter og atter udsætter skriftemålet. Og til sidst bliver det en meget sjælden foreteelse. Bodens sakramente bliver ikke den sundhedsbrønd, det burde være, fordi man altfor sjældent øser af denne brønd.

C. B.

onde, da det oprindelige højere lys og nådens kraft mangler. Vi kender kun to undtagelser, nemlig Jesus Kristus, vor Frelser, og hans velsignede Moder, den saligste Jomfru Maria. Om dem siger skriften på de første sider, at Gud selv har sat fjendskab mellem to lejre: i den ene står vor Frelser og hans moder, i den anden djæveln og dennes afkom. I den sidstnævnte hersker synden, i den første dens absolute modsætning: uplettet renhed og hellighed. Den endelige sejr i denne kamp består i, at den lovede Frelser knuser slangens hoved.

Som den samme skrift viser, er Det ny Testamente skjult i det gamle, og *det gamle bliver klart og forståeligt i det nye*. Hvad er det så, der bliver åbenbart i den nye pagt med hensyn til Guds forjættelse ved syndefaldet i paradiset? (1. Mos. 3, 15). Jo, lige fra det 2. århundrede kaldte kirkefædrene *Maria den anden Eva*, som på det inderligste er knyttet til den anden Adam i hans kamp mod den grumme fjende fra underverdenen og i sejren over synden og døden. Og derfor er det vor tro, at Frelserens moder Maria af hensyn til Guds Søns hellighed og for hans fortjenesters skyld trådte ind i livet uden synd, således som Adam og Eva i sin tid gjorde. Fra livets før-

ste øjeblik var hendes sjæl i besiddelse af den helliggørende nåde eller den oprindelige retfærdighed og hellighed. Ja, hun ejede nådens fylde med dyderne og Helligåndens gaver. Der herskede også fuldkommen harmoni i hendes indre mellem de højere og lavere kræfter. Kun var Maria undergivet dødens lov og andre lidelser og møjsommeligheder i livet, ganske som hendes Søn selv.

Det er altså undtagelserne fra arvesyndens store ulykke, som apostlen Paulus med al klarhed har omtalt i Romerbrevets 5. kapitel. »Synden kom ind i verden ved eet menneske og døden ved synden, og døden trængte således igennem til alle mennesker, fordi alle syndede«. (12). »De mange døde på grund af den enes fald«. (15). »Dommen kom på grund af den ene og førte til fordømmelse«. (16). »Af den enes fald fulgte fordømmelse for alle mennesker«. (18). Men løftet om undtagelserne virker som *morgenrøde, der bebuder den fulde dag*.

Thi *Gud har ikke forladt vor slægt*, der sukede under arvesyndens tunge åg. I sin uendelige barmhjertighed lovede han, endnu før han havde afsagt kendelse over Adam og Eva, den Frelser, der kom til os i tidens fylde, Jesus Kristus, Guds menneskevordne Søn

og Marias Søn. Ved tro på ham og ved hans fortjenester kunne alle mennesker blive befriet fra arvesynden og al anden synd, hvis bare de ved tro og håb og kærlighed var knyttet til ham.

Således skete det, at vore første forældre og mange af deres efterkommere allerede i tiden før Kristi komme ved deres tro på den lovede Frelser og på grund af hans fortjenester endnu i deres egen levetid ved Guds nåde blev befriet fra arvesynden og deres personlige synder. Også straffen for personlig brøde blev eftergivet. Men himlens port, som Adams synd i paradiset havde lukket, skulle ikke åbnes, før forløsningens pris var betalt på korset. Desværre havde de fleste af Adams efterkommere, som oldtidens historie viser, enten slet ikke mere noget kendskab til denne tros- og morallæres sandheder, eller disse var i væsentlig grad forvansket.

*

Det var nu noget af de forskrækkende og trøstende momenter, den katastrofe har, som vi kalder arvesynden. Emnet er ikke udtømt. Man spørger uvilkårligt: hvad med det onde begær i vort eget hjerte? Hvad med lidelserne og døden? Er der også i dem et forsonende moment? F. K.

Monsignore J. Olrik

In memoriam

Mandag d. 23. februar styrtede monsignore Jakob Olrik med cyklen og blev bragt til Bispebjerg hospital, hvor den 77-årige præst afgik ved døden. Lørdag d. 28. fandt begravelsen sted.

Monsignore Olrik, der blev født i Estvad i nærheden af Skive, hvor faderen var præst i folkekirken, gik først den juridiske vej og blev efter eksamen herredsfuldmægtig i Køge. Her konverterede han og påbegyndte straks efter i Paderborn sine teologiske studier. I 1916 blev han præsteviet i Innsbruck og kom til Rosenkranskirken på Frederiksberg. Året efter blev han biskop von Euchs sekretær og fortsatte dermed til den gamle biskops død, og indtil biskop Brems' udnævnelse fungerede han som provikar og modtog samme år udnævnelsen til monsignore. I de følgende år var han sognepræst, først i Kolding, siden i Fredericia og den længste tid i Horsens, indtil han på grund af sin høje alder i de sidste år blev præst for ursulinerinderne på Farumgård.

Den, der har kendt monsignore Olrik gennem de fleste af hans præsteår, føler et stort tab ved hans bortgang. Han var i så mange henseender en ener. Den glødende konvertitiver, som hos andre efter få års forløb skifter karakter, mistede han aldrig. Han var til det sidste et menneske, der virkede, som havde han lige nu gjort det vidunderlige fund, at Gud selv har grundlagt en kirke, der er sandheden selv. Han elskede med konvertitiver alt i kirken. Der var intet, der blev vane for ham. På en måde, som kunne virke naiv, men også misundelsesværdig,

indgik for ham de skabte ting en intim, sakramental forening med de overnaturlige. Man vidste ofte, når han talte, knap nok, hvor rent praktisk, nøgterne overvejelser gik over i religion. Psykologi og mystik gled på mærkelig vis sammen, praktisk håndgribelighed hørte med ind i teologien på en måde, som kun er mulig, hvor tanken på Gud gennemgløder alle dagens arbejder, fra de ophøjede til de trivielle.

Var han den bestandige konvertit, var han også bestandig konvertitten fra før 1. verdenskrig. Han var konvertit fra den gang, det kostede at

Monsignore Jacob Olrik.

konvertere, da det var et spring ud i det i alle henseender helt anderledes. Sandhed og vildfarelser var altid modsætningerne. Meget af det, der interkonfessionelt er sket siden da, forstod han dårligt. For ham var det farligt at regne med mellemtoner. En katolik måtte være et fremmedelement og bestandig føle sig som sådan i et samfund som det danske. Han kunne i andre tider været blevet en ubestikkelig, ubøjelig inkvisitor. Men en inkvisitor på hvem der ikke kunne sættes nogen plet.

Hvem husker ikke også monsignore Olriks mange ideer på de forskellige områder. Han havde sin forklaring på det filosofiske problem om sekundære sansekvaliteter, han mente at have fundet en genvej til klarlæggelse af problemet om nåden og friheden, men han var også glødende interesseret i psykologiske småopdagelser, opfandt »sovebriller« og meget andet. Det var ikke altid let at følge ham, men hvor var denne idérigdom, denne altid sprudlende optagethed forfriskende i en verden, hvor de fleste af os gentager hinanden for at være på den sikre side. Til tider støjede man, men man kunne ikke undlade at beundre.

Et rigt åndeligt liv fortsætter nu under ujordiske betingelser. Vi har i vor fysiske nærhed mistet en inspiration, der altid bragte os til at mindes og længes tilbage til vor første uudslekkelige kærlighed til vor moder kirken. Kan vor taknemlige bøn være ham til gavn, vil han ikke komme til at savne den. Kan han gavne Guds kirke på jord nu under nye kår, vil han gøre det med den ildsjæl, der er hans.

H. D. T. K.

Ved bredden af Genesareth sø

Genesareth — hvad siger det navn os ikke — hvad rummer det ikke af minder om Kristus, der i de tre år, han prædikede og øvede undergerninger, tilbragte så megen tid ved Genesareth Sø. Byen Tiberias var dengang nylig (16—20 e. Chr.) grundlagt af Herodes Antipas, der prydte den nye by, som blev opkaldt efter den romerske kejser Tiberius, med de bygninger og kunstværker i græsk-romersk stil, som man den dag i dag ser rester af overalt. Da Jerusalem var blevet ødelagt af Titus år 70, og hvad der var tilbage af den jødiske nation søgte tilflugt i det uskakte Galilæa, blev Tiberias jødedommens hovedstad; og endnu er den hovedsagelig beboet af is-

Tiberias er et af de varmeste steder i Palæstina, fordi den ligger ca. 200 m under havets overflade. Den er berømt for sine hede kilder, hvis vand er 48°, og som sprudler frem fra et højdedrag og samles i en moderne badeanstalt. Fra hele verden søger folk hertil, så Tiberias er blevet et turistcentrum. Her findes ikke blot hede kilder og kilder, hvis vands svovlindhold er større end de berømte kilders i Aachen og Baden, men byen og dens omegn har også valfartssteder, seværdigheder og dejlige udflugter at byde på.

Da en ny gade skulle anlægges ved søbredden, fandt man ruiner, grave og en vandledning. »Den jødiske For-

← Resterne af kejser Tiberius' gamle borg ved Genesareth sø.

→ Fiskere i nærheden af Kapernaum, den hellige Petrus' fødeby.

Øverst:
Fra »Salighedernes bjerg«, hvor frelseren holdt Bjergprædikenen.

Ruinerne af synagogen i Kapernaum fra Vor Herres tid.

raeliter. Det høje Råd blev forlagt der, til, og jødiske lærde virkede der. Det nuværende Tiberias, som araberne kalder Tabarya, ligger lidt nordligere end det gamle og endnu mere kilet ind mellem bjerg og skov. I 1837 blev byen næsten ødelagt af et jordskælv, hvis virkninger den aldrig er kommet helt over; selv om den blev bygget op i 1890 og nu har 20.000 indbyggere, gør den stadig et gammel-orientalsk indtryk med sine smalle, krogede gader.

På højderne omkring byen har der derimod rejst sig moderne villakvarterer. Herfra har man den skønneste udsigt over den dyblå sø og landskabet med »Salighedernes Bjerg«, hvor Bjergprædikenen blev holdt. Her vandt Saladin i 1187 en stor sejr og gjorde det af med korsfarernes magt. I horisonten knejser det sneklædte Hermon. Tankerne går her fra Jesu første »Følg mig!« til den forklarede Frelser: »Elsker du mig?« og billede efter billede fra Bibelens beretninger dukker frem for ens indre øje, mens man betaget ser ud over landskabets skønhed.

enig til Udforskning af Palæstina« lod i 1920 foretage udgravninger og fandt den berømte synagoge i Kapernaum (Kfar-Nachum). Ifølge evangelierne var Kapernaum den hellige Petrus' hjem, og Jesus prædikede i byens synagoge; han kaldte den for »sin by« og foretrak den for alle andre. Franciskanerne, som ejer synagogens velbevarede ruiner, gjorde et forsøg på at genrejse den, men arbejdet blev indstillet, da den, der ledede det, omkom ved en automobilulykke. Munke har bygget et kloster ved siden af ruinerne og anlagt en dejlig have.

Tæt ved ligger den stadig beboede landsby Magdala, som gav navn til Maria Magdalene, hvis hjemsted den var. Det er, som om Frelseren har villet sætte hendes taknemmelige kærlighed, der ikke svigtede under Korset, et mindesmærke ved at bevare Magdala, mens de store byer Bethsaida og Chorazin er sporeløst forsvundet. Landsbyens beboere lever af fiskeri.

Selvfølgelig er det utænkeligt at gå ved bredden af »Det galilæiske Hav« uden også at sejle på det. Søen er 20,5

km lang, 12 km bred og 49 m dyb. I Galilæas blomstringstid, da mange byer og landsbyer lå langs søens bredder, blev den befaret af hundreder af både. Nu er der ensomt på den; kun sjældent ser man en motor- eller fiskerbåd, og da tæt inde ved land. Det er de politiske forhold, som er skyld heri; den østlige bred hører til Transjordanien, altså araberne, og den vestlige til Israel, og fiskere, der vover sig for langt ud på søen, udsætter sig for at blive skudt af fjendtlige skarp-skytter. Som regel er Genesareth Sø rolig; men om vinteren kan følnagtige storme piske bølgerne, så man kunne tro sig på et stort hav.

Ved denne sø er de himmelske net blevet knyttet, som nu når over hele Jorden. Intet andet vand i Verden har set noget, der i historisk og evig betydning kommer op på siden af vor

Frelserens jordiske liv. Her prædikede han Guds Riges evangelium i tre år, og her udvalgte han blandt de fattige fiskere dem, som skulle føre hans værk videre og bære vidnesbyrd om ham indtil Verdens ende.

Ved disse bredder, over denne sø færdedes han, underviste, helbredte, gjorde undergerninger, og tusinder fulgte ham. Her, hvor nu turisterne går, må han have vandret, thi her er kun én sti, hugget af romerne ind i en stor klippevæg. Men oppe i de transjordaniske bjerge, hvor vilde bjergbække bruser gennem kløfter og slugter, synes man at kunne pege på de steder, hvortil Herren om aftenen trak sig tilbage for at bede, når han efter en lang dags møje var sejlet over søen.

Vel er Genesareth Sø lige så yndig og venlig at se til som dengang; himlen hvælver sig over den lige så klar og blå som på Jesu tid, og man føler det, som kunne man her se Frelseren og høre ham sige: »Fred være med eder«; men selv om araberne stadig siger »Salem Aleicum« og jøderne »Scholem Alechim«, er der ingen fred; mellem dem hersker had og krig.

Et kloster ophæves -

I året 1342 gjorde en lille gruppe skandinaviske pilgrimme ophold i den franske by Arras på hjemvejen fra en valfart til Santiago i Spanien. Det var den svenske ridder Ulf Gudmarsson og hans hustru, Birgitta, og deres følge. Ulf var alvorligt syg, da de nåede Arras, og det så næsten ud til, at han skulle dø dér. Men til sidst kom han alligevel over sygdommen — måske ikke mindst takket være hans hustrus ihærdige bønner — og kunne vende hjem til Sverige. Kort efter hjemkomsten indtrådte han med Birgittas samtykke hos cisterciensermunkene i Alvastra, hvor han døde få år senere. Efter sin mands bortgang stiftede hans enke en ny orden for nonner og munke, Frelserordenen (Ordo Sanctissimi Salvatoris), som snart skulle udbrede sig ikke bare i Norden, men også i det meste af det øvrige Europa.

Til Frankrig kom birgittinerne først ret sent — frelserregelen syntes ikke rigtigt at passe dér. Men i året 1603 opnåede den spanske kronprinsesse Isabella en pavelig bulle med godkendelse af visse ændringer i den birgittinske ordensregel, og straks derefter begyndte ordenen at blomstre også i Frankrig. Den havde dog her i overensstemmelse med den ændrede regel altid bare enkeltkloster (enten for nonner eller for munke), aldrig de oprindeligt foreskrevne dobbeltkloster. På grund af økonomiske vanskeligheder, og muligvis også af andre årsager, knyttede de franske

I korte træk —

Pave Johannes XXIII, der allerede adskillige gange har haft lejlighed til på den ham ganske særegne »lune« måde at give pressen et par ord med på vejen, har for nylig igen gjort verdenspressens repræsentanter opmærksom på, at de bør holde sig til faktiske forhold og at de forskellige sensationelle reportager, der har været fremme om hans hjemstavn Bergamo, nærmest var at betegne som »latterlige«.

Paven har i den forløbne uge foretaget konstitutionen af den komité, der skal varetage forberedelserne af den forestående romerske diocesesynode.

Syv af den Hellige Stols kongregation, der hidtil har haft til huse i Palazzo San Callisto i bydelen Trastevere, flytter i nærmeste fremtid over i de store bygninger, der ligger i udkanten af Peterspladsen ved begyndelsen af Via Conciliazione. Der vil blive anlagt en tunnelforbindelse mellem de nye kontorer og Vatikanet.

Den belgiske dominikanerpater og nobelpristager Pire befinder sig for øjeblikket på en rejse i Schweiz, hvor han bl. a. vil træffe sammen med Anne Franks fader og den engelske marskal Montgomery.

birgittinere gæstehjem og antagelig også skoler til deres kloster.

Det første franske birgittinerkloster for nonner stiftedes i Lille 1604, det næste på grund af den store tilstrømning af postulanter allerede 4 år senere i Arras, hvor søstrene tilmed erhvervede selve det hus, som den hellige Birgitta og hendes mand havde beboet næsten 300 år tidligere. Fra klosteret Notre Dame de Sainte Espérance (Vor Frue af Håbet) i Arras kom der i året 1618 otte søstre til Valenciennes for at oprette et kloster dér. Dette kloster, hvis sidste dage vi her skal beskæftige os med, fik navnet Notre Dame de la Charité (Vor Frue af Næstekærligheden).

Af de få oplysninger, man har bevarer om klosteret »Notre Dame de la Charité«s næsten 200-årige historie, fremgår, at det har svaret til sit navn: Her rådede virkelig kærligheden. Og der er ikke noget tegn til, at klosteret skulle have været i forfald henimod slutningen af det attende århundrede — det var tværtimod meget blomstrende. Kommunitetet bestod af 37 søstre, af hvilke bare een ønskede at »benytte sig af den frihed, som loven (under revolutionen) tilstod hende« (dvs. at forlade klosteret).

Den 21. juni 1790 foretog myndighederne en husundersøgelse hos birgittinerne i Valenciennes, efter først at have pålagt dem skatter så tunge, at de umuligt kunne betale dem. Man

fandt imidlertid til sin skuffelse ikke meget af materiel værdi i klosteret, som altid havde været yderst fattigt. Efter husundersøgelsen fulgte forhør af hver enkelt søster. Også dette blev en skuffelse for den udsendte kommission: Søstrene følte sig stærkt knyttede til deres kald og til deres kloster og nærede aldeles ikke noget ønske om »befrielse«. Et dyrebart vidnesbyrd om dem er blevet bevaret i abbedissen Moder Henriette Monnié's brev af den 2. september 1790 som svar på myndighedernes bestemmelser angående ordensløfterne:

»Mine nonner, som jeg elsker over alt på jorden, og som aldrig har svigtet mig, har ikke kunnet blive andet end meget bestyrkede og bedrøvede over det brev, hvis indhold jeg til min sorg så mig tvunget til at kundgøre for dem. Jeg beder Dem tro, mine herrer, at mit kommunitet i dag er, som det altid har været, meget observant og veloplyst om sine pligter, som det — med Guds hjælp — aldrig skal tabe af syne.«

Henriette Monnié,
Abbedisse for Birgittinerne.

De revolutionære synes imidlertid ikke at have kunnet fatte, at nonnerne ikke længtes efter »friheden«. Og den 15. september 1792 tvang man derfor birgittinerne ud af deres kloster. Nogle få af søstre vendte nu tilbage til deres familier, men langt de fleste blev i Valenciennes i forventning om, at det alligevel trods alt en skønne dag skulle lykkes dem at forene sig igen og fortsætte deres klosterliv. En chance, som viste sig ved østrigernes indtog i Frankrig i 1793, greb de straks og opnåede virkelig også tilladelse til at tage halvdelen af deres gamle kloster i brug, medens den anden halvdel skulle tjene til kaserne! Længe skulle dette kommunitetsliv dog ikke få lov til at vare: Allerede den 1. september 1794 blev birgittinerne for anden gang jaget ud af deres kloster — og denne gang definitivt.

Blandt de få søstre, som var vendt tilbage til deres familier, var Sr. Marie Françoise og Sr. Anne-Marie, begge fra Pont-sur-Sambre. Sr. Marie Françoise (i verden Marie Liévine Lacroix) var født den 14. maj 1753. Som helt ung indtrådte hun i birgittinerklosteret i Valenciennes og aflagde der efter fuldbyrdet noviciat sine højtidelige løfter. Hun skal have udmærket sig ved stor iver i korbønnen, ved en dyb andagt til den lidende Kristus, ved exakt observans af regelen og ved beundringsværdig tålmodighed og sjælsstyrke. Hun gjorde i klosteret tjeneste som portnersøster.

Sr. Anne-Marie (Marie Augustine Erraux) var født den 20. oktober 1762 som datter af en velstående og anset familie. Hun var højt begavet »et natura et gratia«, som officielæsningerne siger, både af naturen og af nåden. Imidlertid ville hun ikke anvende sin begavelse og sin skønhed til verdslig forfængelighed, men ønskede af hele sit hjerte at vie sit liv til Guds tjene-

Den hellige Birgitta (efter et gammelt stik).

ste i et kloster. Hun indtrådte derfor hos birgittinerne i Valenciennes, hvor hun snart blev til glæde og opbyggelse for alle med sin dybe fromhed og med en høj grad af kærlighedens, ydmyghedens og lydighedens ånd. Hun gjorde i 1790 tjeneste som sakristan. Ved revolutionens begyndelse sendte Sr. Anne-Maries broder hende straks rejsepenge, for at hun skulle kunne vende tilbage til sin familie. Men den unge nonne returnerede pengene; hun ville blive hos sine medsøstre, skønt hun meget vel vidste, hvad denne beslutning kunne indebære. Først da kommunitetet blev tvunget til at forlade sit kloster, fulgte hun til Pont-sur-Sambre med Sr. M. Françoise og blev en kort tid hos sin familie.

Men tanken om klosterlivet ville ikke forlade disse to unge søstre, og da der ikke så ud til at være nogen mulighed for, at deres eget kloster skulle blive genoprettet, henvendte de sig til ursulinerne fra Valenciennes med bøn om optagelse. Også disse nonner havde måttet forlade deres kloster, men var flygtet til Mons, hvor de fortsatte med at leve i klosterligt fællesskab efter deres regel. De to birgittinere blev nu velvilligt optagne i dette fællesskab. Men ikke heller i Mons skulle de længe få lov til at være i fred. Allerede i sommeren 1794 blev ursulinerens hus forvandlet til et fængsel, og blandt fangerne var også de 11 nonner, som havde søgt tilflugt der. Samtidigt sad for øvrigt adskillige af de andre søstre fra Notre Dame de la Charité indespærrede i andre fængsler.

Sr. Anne-Marie, som forstod, at hendes dage i denne verden snart var talte, sendte sin birgittinske fingerring og nogle få andre ejendele hjem til sin familie sammen med et brev til sin broder (eller efter andre kilder: sin svoger). I dette brev skriver hun bl. a.:

»Jeg kan ikke udtrykke, hvor lykkelig jeg er over at skulle udgyde mit blod for troen og som en bod for mine synder, og over at jeg snart skal få lov til at ombytte denne onde verdens fængsel med de evige boliger. Må Gud værdiges at give mig nåde til at kunne holde ud lige til det sidste (det har jeg stort behov for), og kærlighed til Kristus. Måtte I alle, du og mine kære forældre, forblive forenede ligesom i eet hjerte. Med Guds barmhjertighed håber jeg, at det skal forundes mig at gense jer alle i himmelen. Jeg nedkalder over jer al himmelsk velsignelse.

Din søster
Sr. Anne-Marie.«

Den 17. oktober 1794 blev 5 af de fængslede nonner fra ursulinerens kommunitet henrettet i Valenciennes, og den 23. oktober samme år førte man de seks øvrige til guillotinen — deriblandt også de to birgittinere. De havde alle modtaget den hellige kommunion inden de forlod fængslet, og på vejen sang de Te Deum og det lauretanske litan. De døde alle efter at have tilgivet deres bødler. I 1921 blev disse 11 martyrer saligkårede af Pave Benedikt XV, og deres fest fejres hvert år den 23. oktober af både ursulinerne og birgittinere.

De andre nonner fra Notre Dame de la Charité forblev næsten alle i Valenciennes i umiddelbar nærhed af deres kloster. De opgav aldrig helt håbet om, at de engang trods alt skulle kunne genoptage deres monastiske kommunitetsliv. Men dette seje, tålmodige håb skulle aldrig gå i opfyldelse — i stedet måtte de se på, hvordan man ødelagde det Guds Hus, som de og deres hedengangne søstre havde bygget op og vedligeholdt med så megen møje. I dag er der intet tilbage af birgittinerne klosterbygninger i Valenciennes, og ordenen er totalt uddød i Frankrig. Men, som et gammelnordisk digt siger: Et godt eftermæle dør aldrig. Disse franske nonners minde taler endnu om noget, der var så meget værd, at man kunne leve i nød og fattigdom og daglig livsfare for det, — ja, at man kunne dø for det, om det gjaldt.

O. Ss. S., Vadstena.

C. M. Hinne og hustru Friedericke født Noltes mindelegat

Der vil være at uddele nogle portioner af dette legat. Efter stifterens bestemmelse skal legatet tildeles ældre i København og tilgrænsende kommuner bosiddende mennesker, som hører til den katolske kirke og sidder i småt forhold, navnlig sådanne som tidligere har været bedre stillede.

Skemaer til ansøgning afhentes på St. Ansvars Kirkes regnskabskontor Bredgade 69, St. o. g., åbent alle hverdage, lørdag undtagen, kl. 15—17, og afleveres samme sted senest 23. marts

Stygge Krumpen har gennemskuet det hele og søgt at redde for sin kirke, hvad han kunne. Han var kendt med skuffelser og modgang. Da Kristian II under felttoget i Norge skrev til ham om at komme dertil og slutte sig til hans sag, svarede Stygge Krumpen i et brev bl. a. »Brændt barn rædtes ilden, eller lod med æsop sige: Du tænker på dit døde barn og jeg på min brudne pænde.«

Stygge Krumpen sad i fængsel i 6 år, før han underskrev en forpligtelse om at anerkende reformationen. Året efter blev han lensmand på Asmild kloster og levede her til 1551. Han blev begravet i familiens gravsted i Mariager klosterkirke.

Det er betegnende, at sagnene har været så velvillige mod Stygge Krumpen. Man har ikke skyldt ham for at tænde falsk fyr på Klosterbakken for at bringe skibe til at strande, skønt senere konger virkelig gjorde det. Man lader ham bare ride rundt i klitterne i stormfulde nætter på en hest, der har en tændt lygte under bugen. Man

Børglum kloster

(sluttet fra sidste uge)

Børglum klostets nordside.

Elisabethforeningens basar

Husk at aflægge basaren, Bredgade 67, 2., o. g., et lille besøg. Palmesøndag d. 22. marts åben fra kl. 9 til 18 og mandag fra kl. 10 til 15.

Der findes mange nyttige ting i boderne til rimelige priser, gode lotteri-gevinster og tombola med mange gevinster.

Drik Deres morgenkaffe, spis frokost (dejligt smørrebrød) eller eftermiddagste hos os i den gamle sal. Kager til restauranten er vi meget glade for at modtage.

Gaver modtages med tak i basarlokalet fredag d. 20. marts mellem kl. 14—16, lørdag mellem kl. 10—17. Endvidere kan gaver afleveres hos fru Møller Nielsen, Bredgade 69, 4., o. g.

På styrelsens vegne:

Angela Osterhammel,

Valby Langgade 117 B, 1. . VA 8576 y.

har kun løse og usandsynlige historier om usædelige udskjelser og af dem er nogle jo så ny, at man føler deres usandhed. Derfor behøver Stygge Krumpen ikke at have været asket. Sæderne var anderledes dengang, og man misforstår cølibatet, om man antager det for en kyskhedsforanstaltning. Dets indførelse skyldtes, at pavestolen ville hindre, at kirkens største embeder blev genstand for familier.

I det hele taget trænger vort syn på den katolske kirke her i landet inden reformationen til en ændring. De løgne og bagvaskelser, som blev brugt i kampen mod den, var propaganda. Sandheden er, at et kloster var en velsignelse for sin egn. De har lært bønderne at holde malkekøer og lave smør og ost, at dyrke grøntsager, skrive og læse og huslige sysler ud over de sædvanlige.

Børglum bispesæde havde, da Stygge Krumpen måtte fraskrive sig det, så store besiddelser, at man ikke kunne færdes i stiftet uden at støde på dets jord. Dets bønder var de forreste i adskillige uroligheder, der hverken var

kloge eller overvejede, men de havde tillige en selvstændighed, så man aldrig turde give dem træhesten. Noget af takken herfor skylder de Stygge Krumpen.«

Biskop Stygge Krumpen blev, da han døde 21. januar 1551, begravet i Mariager klosterkirke, hvor hans slægt havde familiegravelse. Graven er nu forsvunden, men den udhuggede gravsten er indmuret i søndre sideskibets mur, og som forestiller en biskop i fuldt ornat med stav i højre og en bibel i venstre hånd; der omkring er en indskrift: »Her ligger Her Stygge Krumpen, som var Biskop J. y. Børglum og døde y Asmyld kloster Aar MDLI, Gud være ham nådig. Gamle Niels Stygge og Stygge Krumpen danner en pompøs afslutning på den lange række mere eller mindre kendte, til tider dunkle og utydelige — til andre tider kraftige og særprægede skikkelser af katolske biskopper, der middelalderen igennem har siddet på Børglum bispestol.

N. K. B.

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed

H. Overbeck

Elektroinstallatør Tlf. 3555

Lev. til Sct. Hedvigs Klinik og
Skole samt Sct. Michaels Kirke

Esbjerg

K. J. Højland

aut. Vand- og Gasmester
Kronprinsensgade 82 . Tlf. 2708

Udf. Arbejdet for de katolske Inst.

Viggo Christensen

Urmager, Optiker, Guldsmed
Kongensgade 64, Telefon 829
Lev. til Sct. Joseph Hospital

Nakskov

A/S Nakskov Kulimport
Telefon Nr. 17

Chr. Steffensen

Herreekvipering

Søndergade 2 - Nakskov - Tlf. 796
Leverandør

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Marts

8. S. 4. SØNDAG I FASTEN. — (violet »Lætare« (247—31); Fastens cl.rosa) præf. (516). — Ihukommelsen af St. Johannes af Gud bortfalder.
9. M. St. Francisca af Rom (848); (hvid) 2. bøn: Feria (252); præf. (516). — Eller: (violet) Feria (252); 2. bøn: St. Francisca (848); præf. (516).
11. O. Feria (262); præf. (516). (violet)
12. T. St. Gregor den Store (850); (hvid) 2. bøn: Feria (270); præf. (516). — Eller: (violet) Feria (270); 2. bøn: St. Gregor (850); præf. (516).
13. F. Feria (274); præf. (516). (violet)
14. L. Feria (281); præf. (516). (violet)
15. S. PASSIONSSØNDAG. (violet)

Nødstedt katolsk københavnsk familie beder om hurtig hjælp. Far, mor og to børn, tvillinger, er spærret inde i 1½ værelses miniature-lejlighed i dårligt kvarter. Vi kan knap røre os! Hjælp! Hjælp hvem der kan! (Vi kan betale indtil 200 kr. for en ny, større lejlighed. Billet mrk. 8-3-59 modt. K.U.'s annonceafd., Østersøgade 108, 1., København Ø.

Som portner og telefonvagt samt til andet forefaldende arbejde søges en katolsk mand til herv. præstegård, Hans Bogbinders Allé 2, København S.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristnes sammenslutning med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF
(ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6186

Ekspedition og kassererkontor:

A. Prüser, Sct. Annæ plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9—16, lørdag kl. 9—12).

Post-Giro nr. 57042.

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.

Øvrige udland 28 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf.
TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965.

Academicum Catholicum

Tirsdag den 10. marts kl. 19,45: Interpretatio.

NB! Fristen for tilmelding til retreaten på Asebakken udløber den 10. marts.

St. Annæ kirke

Hver lørdag kl. 19,30 noveneandagt.

Weekend-retræte for familiefædre

afholdes på Niels Steensens Feriehjem, Fredensborg, lørdag den 14. marts kl. 18 til passionssøndag den 15. marts om aftenen. Leder: P. J. Coenen. Pris kr. 12,00 (+ weekendbillet). Sen gelinned og toiletsager medbringes.

Tilmelding snarest og senest torsdag den 12. ds. på Jesu Hjerter Kirkes kontor (EV 6580 kl. 9—11 undt. onsdag) og 17—17,30 (undt. lørdag).

D.K.K.F.

Der holdes retræte for damer på Dalum kloster fra søndag aften den 9. august til fredag morgen den 14. august. Retræteleder er i år sognepræst Th. King, Kgs. Lyngby.

For deltagelse betales for eneværelse kr. 45, for delte værelser kr. 40. Tilmeldelse, der er bindende, modtages af

Anna C. Rasmussen,
J. L. Heibergsvej 59, Odense.
Tlf. 12 69 15.

*****
* * * * *
* * * * *
* * * * *
*****

DØDSFALD

Monsignore

Jacob Olrik

døde den 24. februar 1959 efter et ulykkestilfælde. Han blev Rektor ved St. Ursula Stiftelse den 17. december 1954. Vi vil altid mindes denne ivrige og fromme præst, hvis pludselige bortgang har bedrøvet os meget. Bed for hans sjæl.

St. Ursula Stiftelse.

R.I.P.

Vor kære tante

Josephina Rudolph

døde stille den 26. februar 1959.

På familiens og egne vegne:

Helga Rosenwald.

Bed for hendes sjæl.

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand
Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

VARMEANLÆG

SANITÆRE ANLÆG

OLIEFYRINGSANLÆG

HØJTRYKSANLÆG

ANLÆG FOR

TRYKLUFTE OG

VACUUM

M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. %

K. K. L. Simonsen's eftf.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. * Minerva 2314

Retræte for unge piger og yngre damer

På Rygaards franske skole holder pater Hans L. Martensen SJ en retræte, der begynder onsdag den 25. marts med messer kl. 9 og varer til lørdag den 28. marts.

Svar udbedes i god tid. HE 3118 ml. kl. 9—14.

Kultiveret, rask og venlig ældre dame ønskes som medhjælp af rask enlig emeritus boende på landet i nærheden af sjællandsk købstad med katolsk kirke. Diskretion. Billet mrk. 9-3-59 modtager bladets annonceafd., Østersøgade 108, 1., København Ø.

Husk på breve
NIELS STENSEN-
MÆRKATERNE!

Fås i St. Annæ
præstegård på

Amager
(Tlf. AM 3202)

SKAL DE
REJSE TIL
UDLANDET

- så rådfør Dem med
os om anskaffelse af
fremmed valuta!

**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

G. Garth-Grüner
Landsretssagfører
Bredgade 25, Tlf. Minerva*408

**GLARMESTER
POUL V. JOOST**
Slotsgade 7 . Kbhvn. N . Nora 7977

KBK

Aktieselskabet
Københavns Brændsels Kompagni
Nørregade 15 C. 9270

à Mopedo
St. Kongensgade 76
Udlejning af service, borde og stole. Alt til festen.
Telf. Palæ 8992 (bedst 16⁰⁰-18)

Støt annoncørerne

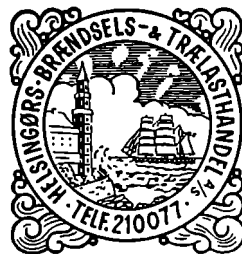
Chr. Hansens Kød-Udsalg
Gl. Kongev. 163, Eva 6465-6466
Leverandør til Sct. Elizabeths Hospital

Schulstad
maltede

Helsingør

Aalborg

M. Thomsen Støtt & Søn
Murermester- og Entreprenørfirr.
Kong Christians Allé 6
Telefon 34293 & 34337
Aalborg

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

Roskilde

P. F. KJELDEN
Skomagergade 34, Telefon Roskilde 375
Byens største Specialforretning i
URE & OPTIK
Lev. til de katolske Institutioner

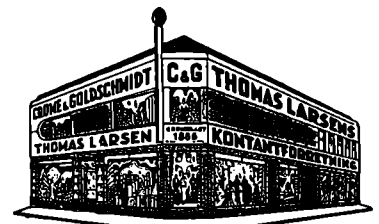
Reserveret

Skolebøger - Skolerekvisitter
Læsekreds - Skønlitteratur
Papir - Fyldepenne - Foto
i stort Udvalg.

Roskilde Boghandel
Sct. Olgade 24 . Telf. 3131

Reserveret

Roskilde Mejeri
Borgerdigtet Telefon 349
Leverandør til de katolske Institutioner

Støt annoncørerne

Ejegod Jørgensen Slagtermester
Kød . Flæsk . Paalæg
Sct. Olg. 13, TIL 157. Leverandør

Hjørnet af Algade og Olgade
Bedste Indkøbsted i Roskilde

URBI ET ORBI

Ingen mulighed for dispens

„Osservatore“ om rygterne i forbindelse med ægteskab mellem Shahen og den italienske prinsesse

Kirken er så afgjort til sinds at ville holde urokkeligt fast ved sin lære om ægteskabet, udtaler »Osservatore Romano«, Vatikanets officielle organ, i sidste uge i en leder i anledning af rygterne om et eventuelt ægteskab mellem en muhammedansk hersker og en katolsk prinsesse.

»Osservatore« fremfører derpå de to ægteskabshindringer, der består for katolikker med henblik på ægteskab med en ikke-døbt eller en ganske vist døbt, men ikke katolsk partner og erklærer, at der ganske vist vil kunne opnås dispens, men i alle tilfælde kun med iagttagelse af de i den kirkelige lovbog foreskrevne såkaldte kationer. Disse kræver af den katolske ægtepart, at han aflægger løfte om at ville udelukke faren for frafald; endvidere må begge parter afgive løfte om at ville opdrage eventuelle børn — uden hensyn til køn — i den katolske tro. Forudsætningen for opnåelse af dispens er endvidere den moralske sikkerhed for opfyldelse af disse kationer. Denne forudsætning er imidlertid ikke til stede i tilfældet den persiske hersker, idet Irans forfatning forudsæ, at i hvert fald en af sønnerne, nemlig tronfølgeren, skal opdrages i den muhammedanske religion.

Sjælesorgen i Paris volder store problemer

Sjælesorgen og kirkebyggeriet har alvorlige problemer at kæmpe med i Paris. Befolkningen er tiltaget uforholdsmæssigt både i Paris' centrum og i forstæderne i løbet af de seneste år. Der bor idag alene i den indre by over tre millioner mennesker i forhold til 2,8 millioner i 1954. Hertil kommer 2,6 millioner i de ydre forstæder. I Paris' yderkanter er der i løbet af få år skudt helt ny »byer« op, og sammenlagt tæller befolkningen i Paris og forstæder idag næsten seks millioner mennesker.

Kirken er meget foruroliget på grund af denne overbefolkning samt de elendige boligforhold, der er til største hinder for det familiære og religiøse livs fri udfoldelse, og ærkebiskoppen af Paris, kardinal Feltin, samt hans hjælpebiskopper og øvrige medarbejdere, følger denne udvikling med stigende bekymring. Sjælesorgen i forstæderne tætbefolkede arbejderkvarterer — hvor der iøvrigt lever et betydeligt antal udlændinge — udføres under uhyre vanskelige kår; hertil kommer så endvidere manglen på egnede sjælesørgere.

Flere biskopper i Kina

Ifølge meddelelser, der er indløbet til Hongkong, skal der påny have fundet bispevielser sted i det kommunistiske Kina. Denne gang drejer det sig om fem katolske præster, der — uden pavens billigelse — har modtaget bispevielse i Katedralen i Changsha i provinsen Hunan. Antallet af uretmæssigt viiede biskopper i Kina er dermed steget til 34. De senest viiede biskopper er bestemt til bispedømmer og apostoliske præfekturer, hvis retmæssige overhoveder enten er udvist eller sidder arresteret.

Czekoslovakiet indfører erstatningsdåb

Der er i Czekoslovakiet blevet indført en verdslig højtid, som skal træde i stedet for den kirkelige dåb. Efter at man i den tyske sovjetzone allerede har indført en socialistisk navngivningsfest, synes Czekoslovakiet nu også at ville realisere verdsliggørelsen af de religiøse ceremonier.

»Erstatningsdåben« foregår ved, at den pågældende borgmester holder en tale og sluttelig får barnets forældre overrakt en buket blomster.

Ingen reform af præstekjolen

Der kan ikke ventes nogen reformering af den katolske præsts klædedragt. Det drejer sig om undtagelsesforanstaltninger, når præster dispenseres fra at gå i soutane. Med disse udtalelser tilbageviser man på autoritativ hold i Vatikanet en hel del falske udlægninger i forbindelse med en nylig publiceret redegørelse for den Hellige Stols virke i 1958.

I nævnte beretning har det været omtalt, at konciliumskongregationen har meddelt en række biskopper tilladelse til i ganske særlige tilfælde at fritage præster i deres respektive dioceses for at gå i soutane (den lange sorte præstekjole). Præsterne må dog ubetinget bære præstekjole ved gudstjenester samt i forbindelse med udøvelse af sjælesorg. Det hedder endvidere, at spørgsmålet om præstens påklædning for tiden er genstand for indgående undersøgelse i Konciliumskongregationen, men man henviser i Vatikanerkredse til, at der ikke kan ventes nogen reformer på dette område. Det er og bliver undtagelser, når gejstlige — f. eks. i Tyskland, Skandinavien og de Forenede Stater — har tilladelse til at gå i mørkt jakketøj.

Kardinal Mindszenty's sekretær død i fængsel

Det meddeles i Wien, at den ungarske præst Egon Turchanyi, der var sekretær for kardinal Mindszenty i den korte periode i efteråret 1956, hvor den ungarske primas var på fri fod, er afgået ved døden i et ungarsk fængsel. Turchanyi var oprindeligt vikar i Budapest, og efter at den ungarske folkeopstand var slået ned, søgte han først tilflugt i det amerikanske gesandtskab sammen med kardinalen. Da han forlod gesandtskabet blev han imidlertid arresteret og efter langvarige forhør dømt til livsvarigt fængsel.

100 år siden „Sognepræsten fra Ars“ døde

I år mindes hele den katolske verden, men i særdeleshed det katolske Frankrig, 100-året for sognepræsten fra Ars, Jean Baptiste Vianney's død. Han døde i Ars 4. august 1859, blev helgenkåret i 1925 og erklæret for værnehelgen for alle katolske sognepræster over hele verden. Festlighederne til minde om Jean Baptiste Vianney åbnes 1. maj med en højtidelighed i Ars, foretaget af kardinal Gerlier fra Lyon.

Bulgarsk glæde over konciliet

Den ortodokse patriark i Bulgarien, Kyrill, hilser med stor glæde budskaberne fra Pave Johannes XXIII som fra den ortodokse patriark i Konstantinopel, Athenagoras Patriark Kyrill erklærer, at sådanne fredsbudskaber glæder ham så meget des mere som de netop kommer fra så hellige steder som Rom og Konstantinopel.

Biskop mod racediskriminering

Ærkebiskoppen af Durban, mgr. Denis Hurley, betegner magistratens beslutning om at fjerne 40.000 indere fra de kvarterer, hvor de hidtil har boet, som en udtalt skurkestreg. Det er toppunktet af uredelighed og uretfærdighed at ville fordrive inderne til fordel for en økonomisk, ikke-retfærdiggjort udbredelse af den hvide befolknings boligområde. Magistratens beslutning om at ville stille de boliger, der hermed frigøres, til disposition for europæerne, er at opfatte som et udtryk for, at byens styre agter at følge regeringens program om raceadskillelse.

Paven besøger nu hver søndag gudstjenesterne i de romerske stationskirker. På den hellige Thomas af Aquins fest, 7. marts, vil paven aflægge besøg i dominikanernes universitet »Angelicum«.

Katolsk Ugeblad

PASSIONSTIDEN

Bruddet mellem Øst og Vest

Etruskerne i Chiusi

Biskop J. Mangers 70 år

Helligåndsklostret i Ålborg

25-års bispejubilæum
i Helsinki

Der bygges i Birkerød

107. ARGANG

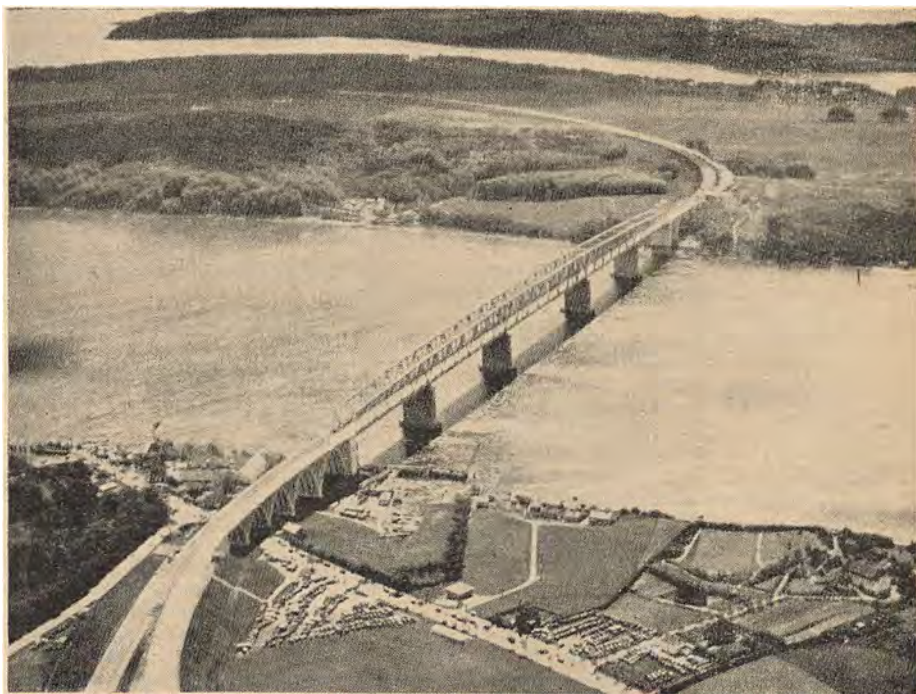
15. MARTS 1959

NR. 11

Brobyggere -

På vor pilgrimsfærd gennem fastetiden træder vi idag, på Passions søndag, ind i et nyt afsnit, der helt og holdent er viet mindet om Vor Herres lidelse. På selve Passions søndag møder vi ypperstepræsten Kristus. Søndagens epistel, der begynder med ordene: »Kristus kom som ypperstepræst«, er taget fra Pauli brev til Hebræerne, og her skildrer apostlen Kristus som den ny pagts egentlige og eneste ypperstepræst, der ikke, som ypperstepræsten i den gamle pagt, blot ofrede blod fra dyr, men derimod bragte sit eget blod som sonoffer — og på denne måde blev den ny pagts mellemmand mellem Gud og menneskene.

Men — spørger man sig selv — har menneskeheden da i og for sig nogen mellemmand behov, har den brug for en, der agerer »formidler« mellem Gud og menneskene? Kan menneskene da ikke ordne deres affærer direkte med Vor Herre, uden at der behøver at være nogen mellemmand? Og hvad er en sådan midlers opgave? Ser vi en smule nærmere på menneskehedens religiøse historie, så opdager vi hurtigt, at menneskene til alle tider har været overbevist om, at de havde brug for en sådan midler, og derfor har der til alle tider eksisteret sådanne midlere eller ypperstepræster. Det gamle Israel havde sine ypperstepræster, som var de eneste, der måtte betænde det Allerseligste og som frembar sonofrene i hele folkets navn. Og selv om dyrenes blod ikke var i stand til at aftvætte menneskenes skyld, så var denne skik dog et bevis på menneskets fornemmelse af, at det måtte yde Gud sone, og det til og med gennem en af Gud dertil bestemt person, altså en, der skulle formidle forbindelsen mellem Gud og menneskenes børn. I det gamle, det hedenske Rom, fandtes der et bestemt præsteforbund med en ypperstepræst, der havde titel af pontifex maximus, hvilket egentlig betyder så meget som den øverste brobygger. Dette præsteskab havde foruden sin egentlige præstegerning også til opgave at overvåge vej- og brobygning. I kejsertiden var kejseren altid pontifex maximus, en titel, der bibeholdtes af de første kristne kejsere og derefter optoges af kirken, der kalder sine biskopper pontifices og paven den øverste pontifex. Hans opgave er det med andre ord at slå bro mellem den verden og det hinsides, at formidle forbindelsen mellem Gud og menneskene og omvendt.

LILLE BÆLTS BROEN

Men er der da virkelig også brug for sådanne brobyggere, præster og ypperstepræster? Man slår dog kun bro, når man skal videre ad en vej, der er afbrudt af dybe afgrunde eller rivende strømme og en videre vandring ellers er udelukket. Men sådan er det jo netop også med menneskets vej mod Gud. Der eksisterer sådanne afgrunde, sådanne slugter, som mennesket ikke kan klare af egen kraft for at kunne fortsætte vandringen mod vejs ende. Synden har skabt disse kløfter, da menneskeheden i sin tid løsrev sig fra sin Gud og ville gå sine egne veje, bort fra Gud. Der skabtes da en afgrund mellem Gud og den syndige menneskehed, en afgrund, hvor der bruser en vild strøm, som intet menneske kan krydse. Og hver den, der geråder ud i denne malstrøm, han bliver uvilkårligt revet med, han er redningsløst fortabt. Kun Vor Herre selv er i stand til at hjælpe over denne afgrund. Og han gjorde det ved at lade sin søn bygge den frelsende bro, ad hvilken vi kan nå hel skindet over til Gud og til vor frelse. Det er evangeliet, kristendommens glade budskab for os syndere, at ypperstepræsten Jesus Kristus selv blev til formidleren mellem os og faderen. Med sit kostbare blod soner han den skyld, der skiller os fra Gud. Han yder Gud den lydighed, som vi stolte mennesker nægter at yde. Han udsoner os med faderen, så at der påny fører en bro til Gud, en bro, som vi kan betænde uden frygt, men tværtimod med tillid. Således blev

Vor Herre selv menneskehedens eneste midler, dens sande og virkelige ypperstepræst og pontifex.

Og akkurat ligesom Kristus ved sin forløsergerning slog bro over til faderen for hele menneskeheden, sådan gør han det også for hver og en af os. Kun ved hans hånd er vejen over afgrunden passabel. Den, der mener, at han kan klare det alene, han tager helt fejl. »Ingen kommer til Faderen uden gennem mig!«, har han selv sagt. Og derfor er det, at vi alle må lade os føre ved hånd af ham, at vi må over den bro, som han har bygget for os i sin kirke. I det hellige messeoffer, i hvert af de hellige sakramenter, slår

han bro til faderen — vel at mærke: for dem, der vil. Alt hvad vi ellers foretager os for at opnå frelsen, det vær sig gennem kamp og faste, det får kun værd og bringer os kun nærmere til Gud, når det sker i forståelse, i forbindelse med denne midler. Vi må lægge al vor stræben i ypperstepræstens hånd og bede ham om at tage os med til faderen. Deri ligger det hellige messeoffers store betydning: at den evige ypperstepræst her slår bro for enhver der vil med ud på denne vandring, ud på den bro, der fører over enhver afgrund, der fører sikkert til faderen.

chs.

KRISTI LIDELSE

Den hellige Paulus siger, at Kristus aldrig benyttede sin guddommelighed til at beskytte sig mod de lidelser, der er menneskers lod. Skønt han blev undfanget på underfuld måde, fødtes han til verden som andre menneskebørn, blot i de fattigste forhold i stalden til et herberg, fra hvis dør hans moder lige var vist bort. Han levede et fattigt liv som tømrer i en landsby, og da han begyndte sin gerning som profet, lærer og frelser, gav hans egen slægt det første modargument, som kritikere og modstandere havde brug for: han var ikke rigtig vel forvaret. Trods hans ædle menneskelighed, der var forenet med Guds eget ord i en guddommelig person og fuldkommen i alt, trods den nye, vidunderligt udtrykte lære om Guds kærlighed til mennesker, trods mængden af undergerninger, der helbredte syge, blinde, lamme, spedalske og stumme og vakte endogså døde til live, stod de fleste jøder tvivlende overfor ham, i heldigste fald som velvillige tilskuere. Og han var endda kommet til dem som en af deres egne.

Af den lille flok, der sluttede sig til ham, havde han udvalgt tolv til apostle, og da de engang skulle indtage hans plads og fortsætte hans gerning, gav han dem en særlig uddannelse. Apostlernes oplæring var i virkeligheden hans hovedbeskæftigelse i den sidste del af hans liv. Og selv disse apostle svigtede ham; de svigtede fuldstændigt, om end kun for en kort tid. Jesus Kristus var altså ikke fremmed for et eneste af de skjulte greb, hvorved lidelsen fatter om menneskehjertet, og han ville heller ikke være fremmed for lidelsen. Hans guddom kunne have grebet ind og skilt årsager fra virkninger, men han ville ikke benytte sin guddomsagt på denne måde.

Kristi hellige menneskelighed var en realitet, og aldrig var dens realitet mere indlysende end i de sidste timer af hans jordeliv. Da tiden var inde, hengav han sig i smerte og pinsler til den død, hvorved han ofrede sig til Faderen til sone for menneskenes synder. Jesu lidelse begyndte med den indre kval, som vakt ved frygten for det, der skulle komme, ved den klare forståelse af misforholdet mellem det, der skulle ske, og værdien af dem, for hvem det skulle ske, ved en sikker forudviden om, hvor ofte mennesker med ligegyldighed eller ligefrem slethed ville vende sig bort fra alt det, som i

denne stund blev skænket dem. St. Thomas af Aquin udkaster et sted den tanke, at Vor Herres fristelse i denne time var en fristelse til at hade menneskene, og så vægtige argumenter støttede den, at det var presset mod åndens legemlige organ, der frembragte den virkning, som evangeliet omtaler: »Hans sved blev som blodsdråber«.

Så kom soldaterne for at arrestere ham, anført af den apostel, der havde forrådt ham. De andre apostle flygtede. Derpå fulgte det ene forhør efter det andet: foran de jødiske autorite-

PASSIONSSØNDAG

På hin tid sagde Jesus til jødernes skarer: hvo af eder kan overbevise mig om synd? Når jeg siger eder sandhed, hvorfor tror I mig ikke? Den, som er af Gud, hører Guds ord. Derfor hører I ikke, fordi I ikke er af Gud. Da svarede jøderne og sagde til ham: Siger vi ikke med rette, at du er en samaritan og har en djævel? Jesus svarede: jeg har ingen djævel; men jeg ærer min fader, og I vanærer mig. Men jeg søger ikke min ære; der er en, som søger den og dømmer. Sandelig, sandelig siger jeg eder: Dersom nogen holder mit ord, skal han ikke se døden evindeligt. Da sagde jøderne: Nu ved vi, at du har en djævel. Abraham og profeterne er døde; og du siger: dersom nogen holder mit ord, skal han ikke smage døden evindeligt. Er du vel større end vor fader Abraham, som er død? Og profeterne er døde. Hvem gør du dig selv til? Jesus svarede: Dersom jeg ærer mig selv, da er min ære intet; det er min fader, som ærer mig — han, om hvem I siger, at han er eders Gud. I kender ham ikke, men jeg kender ham; og dersom jeg sagde: jeg kender ham ikke, da var jeg en løgner ligesom I. Men jeg kender ham og holder hans ord. Eders fader Abraham frydede sig til, at han skulle se min dag; han så den og glædede sig. Da sagde jøderne til ham: Du er endnu ikke halvtredsindstyve år og har set Abraham? Jesus sagde til dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder: før Abraham blev til, er jeg. Da tog de stene op for at kaste på ham. Men Jesus skjulte sig og gik ud af templet.

Johannes 8, 46–59.

ter, den romerske statholder og kong Herodes, hvor fornærmelser og bespottelser ledsagede uretten. Pilatus lod ham hudstryge, så han var døden nær soldaterne kronede med med torne for at håne hans kongenavn. Jøderne krævede med høje råb hellere at se ham dø end den værste forbryder, og da han til sidst fik rakt det kors, som dominien lød på, førtes han af sted sammen med to røvere for at dø på byens galgebakke. I tre timer hæng han på korset, mens rækkerne kastede lod om hans klæder, mens de jødiske præster spottede ham og mængden nød det blodige skuespil. Han var ene omkring ham var kun hans moder, en apostel og en kvinde, han havde kaldt bort fra syndens vej.

»Og Jesus råbte med høj røst og sagde: Fader, i dine hænder befaller jeg min ånd. Og idet han sagde dette, opgav han ånden.«

På denne måde fuldbyrdedes forløsningen, men det var ikke den eneste måde, Gud kunne have valgt. Han valgte den som den virksomste til at vække skabningens kærlighed. I kærlighed skulle mennesket vende tilbage til Gud, og der blev ikke sparet noget, som kunne vise os, hvor meget Gud elsker os, og dermed næsten tvinger os til at elske ham til gengæld. »Således har Gud elsket verden, at han hengav sin enbårne søn«. Den måde, forløsningen fuldbyrdedes på, var et resultat af Guds kærlighed til os, endnu en gave af hans frie miskundhed og nåde. Det har den største praktiske betydning, at vi forstår det og derved høster frugterne af, at Guds kærlige vilje valgte netop denne udvej.

Var det nødvendigt, at Vor Herre måtte lide, for at vor forløsning og genantagelse kunne finde sted? I hele det smerternes mysterium, som vi kalder Jesu lidelse, spørger vi efter det centrum, den centrale handling, hvorpå al mysteriets genoprettende kraft beror.

Vor Herres lidelse var ikke nødvendig i den forstand, at en ydre magt nødte ham til at lide dens kvaler. Den skyldtes ikke vold mod hans vilje. Og lidelsen var heller ikke nødvendig i den forstand, at det var den eneste måde, han kunne frelse os på. Men lidelsen var nødvendig, hvis mennesket skulle frelses på den bedst egnede måde, d.v.s. således, at en række formål, der ville være gavnlige for frelsen, blev opfyldt allesammen på een

Hverdagslivets korsvej — hver tager sit kors op og følger Kristus efter. (Korsvejsstation, malet af en hollandsk kunstner, dom Gregor de Wit OSB).

gang. Når mennesker så, at Gud var villig til at dø en kvalfuld død for os, ville de bedre end på nogen anden måde kunne få øjnene op for, at Gud virkelig elsker os. Ved at gennemgå disse lidelser gav Vor Herre os også det allerbedste eksempel på lydighed, ydmyghed, mod, retfærdighed og de andre dyder. Og ligeledes kunne intet

hjælpe os så godt i vore fristelser som bevidstheden om, hvad det menneske, der var Gud, har lidt for at fri os fra syndens vold. »I blev købt for en dyd pris,« minder St. Paulus os om.

Når Vor Herre valgte og tog imod lidelsens kvaler, var det altså ikke, fordi Guds retfærdighed gjorde det nød-

vendigt. Han gjorde det, fordi han vidste, hvad der skulle til for at trænge igennem menneskers ligegyldighed og slethed, før de kunne formås til at samarbejde med ham på deres egen frelse. Forløsningens kilde må heller ikke søges i en enkelt kvalfuld pine, som Jesus led. Jesu Kristi lidelse kan betragtes som noget, der skete for både Guds og menneskers skyld. Den skulle virke til at få mennesker til samarbejde på deres egen frelse og (hvis vi tør bruge så unøjagtigt et udtryk) den skulle påvirke Gud, så at mennesker atter fik mulighed for at blive hans venner, efter at hans fordringer på mennesket var blevet indfriet. Med henblik på mennesket ville Jesus selv lidelsen og bøjede sig under den i kærlighed — for at vi måtte bringes til anger, til underkastelse under Gud og forbedring af vort liv, og fordi vort hjerte er så hårdt og fordærvet. Men med henblik på Gud og vor udsoning med ham, var lidelsen den kærlige lydighedsgerning mod Faderen, hvormed Vor Herre tog imod sin sendelse som forsoner og frelser. Det var ved dette indre lydighedens offer indtil døden, ved denne fuldkomne kærlighed, hvormed han betalte livet, at Kristus betalte den skyldige gæld.

BRUDDET MELLEM ØST OG VEST

Foruden de ca. 400 millioner katolikker er der i Østeuropa, Asien, Afrika og Amerika rundt regnet 180 millioner kristne, hvis tro er næsten den samme som katolikernes. De har alle syv sakramenter, gyldigt viede præster og biskopper, det rette messeoffer, og de er besjælet af stor kærlighed til Guds Moder. Men de anerkender ikke pavens autoritet.

Nogle smågrupper skilte sig allerede i det 5. århundrede ud fra moderkirken, men den store spaltning opstod først d. 16. juli 1054 og i tiden derefter.

Hvordan gik det til?

I vor tidsregnings første århundrede udgjorde landene omkring Middelhavet, den tids verdenshav, en politisk enhed i det romerske imperium. Også i kulturel henseende udgjorde de en enhed. Men alligevel mærkedes en dybtgående forskellighed. Den østlige græske verden følte sig i kulturel henseende det romerske Vest langt overlegen, for grækerne betragtede ikke romerne som andet end parvenuer.

Den politiske udvikling skærpede denne modsætning. Da kejser Konstantin i 330 flyttede sin residens fra Rom til det strategisk langt bedre beliggende Byzants (det nuværende Istanbul), indledtes den politiske adskillelse mellem øst og vest. Den gamle græske handelsby udviklede sig som det »ny Rom« hurtigt til en storlæt verdensstad, der i pragt og herlighed overgik den detroniserede hovedstad vestpå. I samme grad, hvori Roms politiske betydning daledede, steg Byzants an-

seelse. Den var rigshovedstaden, og folkeslagene vendte ærbødigt blikket mod kejserstaden som østens, ja som hele verdens politiske og religiøse centrum.

Folkevandringen truede til en begyndelse østen mere end vesten, men lykken var med Byzants. Folkemasserne drog mod vest. I året 476 gik det romerske rige under. Den store grænselinie mellem romere og barbarer gik

oprindelig vandret på kortet fra Britannien til Eufrat. Nu blev den lodret og skilte Vesteuropas folkeslag fra den nære Oriens. Som en kile skød germanske og siden tillige slaviske folk sig ind mellem det tidligere riges to dele. Kun ad søvejen og over Afrika var kontakt endnu mulig. Den sidste forbindelse gik tabt, da Islam vandt herredømme over Nordafrika.

Ved begyndelsen af middelalderen var der således dannet to kulturområder i stedet for det ene i den antikke verden. Hver af det gamle riges dele begyndte at udforme sit eget kulturfællesskab. På det vestromerske riges ruiner fremstod det vestlige, romersk-germanske kulturfællesskab; i østen den byzantinske kultur med dens særlige præg. Hver af dem gik politisk og kulturelt sine egne veje.

Også på kirkeligt område opstod der med tiden modsætninger. Oprindeligt stod biskoppen af Byzants under metropolitten af Heraclea, men sammen med kejserstadens oplomstring voksede også hans anseelse. Allerede i 381 kaldte han sig den første efter Rom. Han fik titel af patriark og blev efter den politiske og kulturelle adskillelse det samlede østens åndelige fører. Blandt patriarkerne var der store helgener, men der var også store intriganter og ærgerrigheder, som — med kejserens støtte — stillede sig på lige fod med vestens patriark, paven.

I det 8. årh. ligger begyndelsen til skismaet mellem øst og vest. Samtidig er det den græske kirkes sidste glørværdige tid inden for det katolske fællesskab. Helgener og kirkefædre som

Øst

Maximus Bekenderen, Andreas af Kreta, Sofronius af Jerusalem, Germanus af Byzants, Johannes af Damaskus og Theodoros af Studia skænkede østens kirke en glans, som den vestlige kristenhed ikke kunne opvise. Men det er også billedstridens århundrede, hvori alle de tidligere århundreders kætterske elementer under kejserens førerskab truede kristendommen. Denne strid, der også gav genklang i vesten, bragte kejser og pave i skarpt modsætningsforhold. Hertil kom tidens politiske situation. Longobarderne besatte Italien og truede alvorligt Rom. Men Byzants rørte ingen finger for at hjælpe. Derfor søgte og fandt paven bistand hos frankerne.

Adskillelsen fra Byzants kan endogså ses af pavelistens navne. Indtil ind i det 8. årh. sad der mange grækere, syrerer og lilleasiater på Petri stol. Efter Gregor II fulgte endnu en syrer, Gregor III (731—741) og en græker, Zakarias (741—752) og derpå ikke flere fra øst. Vel genoprettede konciliet i Nikæa 787 kirkefreden og gjorde ende på billedstriden, men kun for en tid. Kort efter fulgte stridens anden fase, som varede til 842. Afstanden mellem øst og vest var allerede meget stor, politisk blev den forstærket ved grundlæggelsen af Karl den Stores rige (som ikke anerkendtes af Byzants), og kulturelt ved vestens underlegenhed.

Der havde man ikke været i stand til at give en fornuftig udlægning af Nikæa-konciliets resultater, så at disse blev misforstået i vest og Karl den Store følte sig kaldet til at stemple beslutningen som kættersk. Ringeagt overfor et sådant ukendskab, der faktisk var meget stort, bidrog ikke til i Byzants øjne at stille den vestlige kristenhed på lige fod med østens. Denne ringeagt gjorde sig også gældende på andre områder af det kirkelige liv.

Hovmod og stolthed førte med sig, at man heller ikke i dogmatiske spørgsmål længere ville underkaste sig den Hellige Stolt beslutninger. Med lidenskabelig styrke formulerede grækerne deres anker over ordet »Filioque« (»og sønnen«), over lørdagsfasten og præsterens cølibat. Patriarken Photius af Byzants fremstillede det således, som om den hele østlige kirke var truet af Rom, og udløste det skisma, der har navn efter ham (efter at Rom havde vægret sig ved at anerkende ham som patriark). Det bifald, han vandt, viser, at han udtrykte, hvad mange tænkte. Dog endte skismaet få år efter, og kirkens enhed blev genoprettet. Dog blev forholdet til Rom aldrig mere hjerteligt, dertil var modsætningerne for store.

Omkring år 1000 blev der åbenlyst tvivlet om pavens primat. Hans navn blev slettet på listen over dem, der bedes for. En kort tid syntes situationen at bedre sig, men i 1053 lod patriarken Mikael Cerularius alle latinske kirker i Byzants lukke og gentog de anker og beskyldninger, som Photius havde udtalt mod latinerne. En af hans tilhængere bekæmpede den vestlige kirkes cølibatslove på den hæsligste måde. Dette udløste et lige så skarpt

Vest

NOTER

Børnehaven i Birkerød en realitet

Efter hvad der meddeles Ugebladet er planerne om opførelse af en børnehave i Birkerød — med bolig for »Søstrene af det dyrebare Blod«, hvem børnehavens ledelse er overdraget — nu så langt fremme, at man regner med at kunne påbegynde byggeriet indenfor den allernærmeste fremtid. Man regner endda med at kunne være under tag henimod slutningen af sommeren, således at institutionen vil kunne lages i brug allerede i indeværende år. Dette er ensbetydende med afhjælpningen af et meget stort savn for de mange katolikker, der i de seneste år er flyttet ud i de ny kvarterer, der er rejst i denne del af Nordsjælland, idet man hermed får »egent tag over hovedet« til søndagsgudstjenesten, som hidindtil har været afholdt i lokaler i Birkerød Klub.

svar fra kardinal Humbert af Silva Candida. Kejseren ønskede ikke noget brud, for truslen fra Saracenerne og Normannerne på Sicilien gjorde det nødvendigt for ham at regne med hjælp vestfra. Han fik Leo IX til at sende et gesandtskab til Byzants. At kardinal

Passionssøndag

15. marts 1959

SANDHEDS PRIS ER YDMYGELSE

Simeon havde sagt forud om Jesus: »Han skal blive et modsigelsens tegn«. Dette illustrerer søndagens evangelium for os. Han står overfor mennesker, som nægter at tage imod hans budskab. De kan ikke med et eneste fornuftigt ord begrunde deres fjendtlige holdning overfor ham. De svarer med grovheder. »Han er besat af en djævel,« siger de. Vi beundrer Frelserens tålmodighed. Til trods for alle fornærmelser bliver han ved med at forklare. Han hævder sin påstand om, at han er Messias, den hvis komme Abraham glædede sig til. — Ja, han er »lyset, som skinner i mørket, men mørket vil ikke tage imod det«.

Vi spørger os selv, hvorledes kan vi forstå, at disse mennesker, der kender skriftens ord og ved besked om Kristi gerninger, alligevel indtager en så trodsig holdning overfor ham?

Forklaringen er denne: De ønsker slet ikke at kende sandheden. De står overfor en, der er stærkere end de. Var de sanddru og ærlige, måtte de tage imod hans budskab. Så måtte de bøje sig for den, Gud har sendt til dem og alle mennesker. Men de vil ikke bøje sig, fordi det vigtigste for dem er at bevare magten over folket. Forfængelighed og magtsyge forklarer deres holdning.

Vi skal lære af dette, hvorledes nåden kun kan trænge ind igennem ydmyghedens pøre.

Går det os ikke også tit således, at vi nægter at indrømme vore fejl, fordi vi mangler ydmyghed.

I diskussioner med andre mennesker vil vi altid have ret. Naturligvis er man nødsaget til at fastholde den sandhed, man har erkendt. Men hvor ofte sker det ikke, at man under drøftelsen allerede har indset, at man har taget fejl, men man vil ikke lide noget nederlag. Nummer eet er, at jeg hævder mig. Så kommer hensynet til sandheden først bagefter.

Mennesket bliver ikke mindre af at man siger: »Nå, ja, så har jeg taget fejl.« Hvor mange ægteskabskonflikter skyldes ikke, at den ene part holder halstarrigt på sin — uovervejede — påstand. Ærlighed og ydmyghed er en vigtig forudsætning for kærlighedens bevarelse.

I Passionstiden, som idag indledes, skal vi anskueliggøre os Frelserens kamp. Vi skal ikke nøjes med at være tilskuere til de optrin, som evangeliet skildrer for os. Men vi skal gøre os klart, at al menneskelig ondskab, al hovmod og forfængelighed, som trodser ham, findes inde i os og skal besejres.

»Dertil er jeg født og derfor er jeg kommet til verden, at jeg skal aflægge vidnesbyrd om sandheden,« siger Jesus til Pilatus.

Vor Frelser kæmper for sandheden og dør for sandheden.

Hvis vi vil stå på hans side, må også vi — i os selv — kæmpe mod de kræfter, der vil hindre sandheden i at vinde overtaget.

Vi skal have mod til at kende sandheden om os selv. Konsekvensen er ydmyghed, bodfærdighed, ærlig og trofast stræben efter at åbne sig for lyset.

C. B.

Humbert var med i dette, var uklogt. Men Cerularius ville heller ikke forhandle med de to andre. Han forbød endogså sendebudene at læse den hellige messe i Byzants. Så lagde disse ekskommunikationsbullen på alteret i Hagia Sophia kirken og rejste bort. Alle kejserens forsoningsbestræbelser slog fejl, for hele Byzants støttede patriarken. Lidt efter lidt fik han tilslutning også fra den græske kirkes øvrige patriarker og fra de folkeslag, der var blevet omvendt fra Byzants — serbere, bulgarer, rumænere og rusere.

Efter 1054 var østens kirkehistorie bestemt af tre kendsgerninger: den dybe modsætning mellem det katolske vesten og det ortodokse østen, som blev stående trods alle genforeningsforsøg — østens forarmelse og isolering under tyrkerherredømmet — og fremkomsten af det nye ortodokse centrum Moskva, som kaldte sig »det tredje Rom«. Bruddet uddybedes med hver ny situation. Historiske tildragelser spillede her en stor rolle. Korstogene for at befri den hellige grav fra hedningernes herredømme fandt ikke den tilslutning i den græske verden, som vesten velsagtens havde ventet. Der befrygtede man nemlig bihensigter — og ikke uden grund. Mistroisk så man på enhver latinsk invasion. Men det var det fjerde korstog, som ødelagde alt. Det var rettet mod Byzants og ikke mod Palæstina. På den grusomste måde blev kejserstaden ødelagt i året 1204.

For grækerne i det sidste århundrede af deres uafhængighed var »latinerne« det store mareridt. Trods den voksende tyrkerfare ville de ikke reddes af latinerne. Indtil katastrofen i 1453, Konstantinopels fald, gjaldt ordet: »Hellere tyrkernes turban end latinernes mitra!«

Men kløften havde dybere grund end den, der lå i en historisk udvikling, den beroede også på det kirkelige liv. De gamle modsætninger på dogmatisk og disciplinært område mistede for en stor del deres betydning. Men andre kom til. I den vestlige kirke blev overlevering, liturgi og spiritualitet, dogmatiske formuleringer og beslutninger nøje præciseret. Det var uden tvivl kirkens ret og dens pligt. Men det fra vesten adskilte østen talte om »ensidige nydannelser« og anerkendte dem ikke. Dette har mere end nogen historisk tildragelse gravet kløften dybere. Dette gjorde, at alle genforeningsforsøg på forhånd var dømt til at mislykkes.

Skismaet har fået verdenshistorisk betydning. Afskåret fra vesten kunne østen ikke bestå overfor tyrkernes angreb. Konstantinopels fald i 1453 indledte en fundamental forskydning af magtforholdene. Rusland blev ortodoksiens holværk og Moskva blev Roms rival. Zarrigets opsving og den næsten fanatiske ærbødighed, det nød hos de ortodokse kristne under den tyrkiske krumsabel, har for en stor del bestemt den nyere tids historie.

Og uden bruddet i 1054 havde 1517 med reformationens begyndelse næppe været mulig.

W. van de Pas.

Kend din tro

DET ONDE BEGÆR

Hvad et nøgleknippe er, ved vi alle. Men måske har vi ikke lagt mærke til, at vort indre ligner et sådant knippe. Vi har nemlig så mange ønsker i en og samme sjæl, at man også her kan tale om et stort nøgleknippe. I hvert fald er konstateringen af vore ønsker og begæring en af vore fundamentale indre erfaringer. Disse ønsker eksistens spiller en stor rolle i vort religiøse liv og stiller os overfor skæbnesvangre opgaver. Derfor er der også tit tale om dem i Guds åbenbaring.

I og for sig kan ethvert ønske, det være sig et åndeligt eller sanseligt, kaldes begær. Men sædvanligvis tænker vi på det, der tiltaler vore sanser, når vi bruger dette ord. Hvad der således rører sig i os, hører til den menneskelige naturs nødvendige udstyr. Så længe disse indre tendenser og indskydelser kommer vor personlige stillingtagen og vor frie viljes afgørelse i forkøbet, er de, set fra et moralsk standpunkt, indifferente, d.v.s. de kan bruges både til noget godt og til noget ondt. Men meget ofte iagttager vi, at begæret rejser sig og sætter sig voldsomt op mod vore højere åndelige interesser og mod moralloven, og at de forsøger at hævde sig hårdnakket. I sådant et øjeblik opstår det »onde begær«, en rigtig fredsforstyrrer, en ødelægger af den indre harmoni, en følge af Adams synd i paradiset og en ledsager af arvesynden.

Vi så jo sidste gang, at vore stamforældre ved deres ulydighed har påført både sig selv og deres efterkommere *label af nådens liv*, denne Guds højeste gave til os mennesker. Den skulle åbne himlens porte for os efter vor jordiske tid. Som med et dundrende drøn lukkede Adams synd disse porte, og intet menneske er i stand til at lukke dem op igen. Uden den oprindelige hellighed, som Gud havde skænket de første forældre som gave til hele slægten, er vi Guds fjender og genstand for Guds vrede og harme (Ef. 2, 3).

Men da mennesket havde gjort oprør mod den Allerhøjestes hellige vilje, straffede han det med, at de lavere kræfter i vor natur gang på gang sætter sig op mod de højere og vil gennemtrumfe deres vilje. Her har vi oprindelsen til den bitre strid i hvert menneskelige hjerte, der altfor ofte ender med en sejr for det forkerte og onde over det rette og gode. Vi kender disse uhyggelige fjender, der som slanger rejser deres hoveder for at bide os. Vi har hørt om dem i vor skoletid. Snart er det magelighed og dovenskab, snart vrede og hidsigthed. En anden gang er det ustyrlig lyst til mad og drikke, eller det er den overmægtige kønsdrift, der vil forlede til ukyskhedens synd. Det kan også være misundelse, gerrighed eller hovmod, der vil gøre sig til herre over vor vilje og person.

Hvad den almenmenneskelige erfa-

ring lærer os om dette punkt, bliver bekræftet af den hellige skrift. »Menneskehertets higen er ond fra ungdom af«, står der i 1. Moscobog 8, 21. Og i det nye testamente læser vi: »Enhver fristes, når han drages og lokkes af sit eget begær; derefter, når begæret har undfanget, føder det synd, og når synden er fuldvoksen, avler den død« (Jak. 1, 14—15). I Romerbrevets 7. kapitel ser vi apostlen Paulus op-

Biskop J. Mangers, Oslo

70 år

Hs. Excellence Biskop J. Mangers

Bispedømmet Oslos afholdte overhyrde, Hs. Excellence Biskop Jac. Mangers, runder 18. marts de halvfjerds. I den anledning skal der også her fra Danmark lyde et rigtig hjerteligt »til lykke« fra danske katolikker, der i årenes løb har lært biskop Mangers at kende, ikke blot gennem hans gentagne besøg her hos os, men også gennem hans hyrdebrev, som altid bliver læst med glæde hernede. Biskop Mangers er en sjælesorgens mand par excellence. Utrætteligt har han i sine bispedømme videreført sit sognepræstelige virke, og ikke så få er de stationer, der har set dagens lys under hans kyndige indsats. Vi deler vore norske trosfællers ønsker, når de på halvfjerdsårsdagen giver udtryk for et »ad multos annos!«

X.

Etruskerne i Chiusi

fyldt af dyb smerte over de vilkår, en jøde, der endnu ikke er blevet delagtiggjort i Kristi frelsende nåde og bistand, lever under. Han beskriver den store magt, som det onde begær har over den menneskelige vilje og slutter således: »I mit indre menneske glæder jeg mig over Guds lov; men i mine lemmer ser jeg en anden lov, som ligger i strid med loven i mit sind og tager mig til fange under syndens lov, som er i mine lemmer. Jeg elendige menneske, hvem skal fri mig fra dette dødens legeme? — Gud ske tak ved Jesus Kristus, vor Herre!« (23—25).

Apostlen Paulus kalder det her »onde begær« *synd*, ikke fordi det er synd i egentlig forstand, d.v.s. en med klar erkendelse og fri vilje gennemført overtrædelse af Guds hellige vilje, men i videre forstand. Begæret er nemlig noget, der har med synd at gøre, fordi det er en følge af synden, nemlig arvesynd, og har den tendens at forføre mennesket til synd. Det går her, som det er med ordet »støv« i skriften. Vi mennesker kaldes »støv«, fordi vi er taget af støv og skal vende tilbage til støv. Også i det danske sprog har ordet »synd« forskellige betydninger. Når jeg hører den sætning: »Det er synd at sige, at han overanstrenger sig«, så ved jeg, at ordet synd i dette tilfælde er brugt i meget afsvækket betydning.

Begæret efter det onde eller modtageligheden for det *forbliver også i vort indre, når vi er blevet døbt* og har modtaget Guds nåde og al den hjælp af åndelig art, som vor Frelser har forskaffet os. Det er med vilje, at Gud ikke ville give den oprindelige harmoni mellem ånd og legeme tilbage, så længe vi befinder os i prøvetiden. Han venter med det til den dag, da vi skal rejse os fra de døde. Så virker dåben endnu en gang og nu på legemet, idet den bevirker den harmoni i vort indre, som Adam og Eva

(sluttes side 128)

Etruskerne, antikkens tredje store kulturfolk, dukker frem på historiens arena engang i VIII. århundrede før Kristus. Gennem århundreder havde Italiens befolkning bestået af bønder og hyrder, som levede i små, fattige landsbyer. Men etruskerne forstod sig på at bygge, og i løbet af kort tid havde de rundt om i Toscana rejst en række større, stærkt befæstede handelsbyer, først ude i kystegnene og senere inde i landet, og inden længe var det etruskiske bysamfund — »de tolv stæder« — en faktor, som man måtte regne med i Middelhavslandenes økonomi og politik.

Toscana var dengang — og er det delvis endnu — et land med store naturrigdomme. Vidtstrakte skove dækker bjergsæne, og jorden i dalstrøgene er frugtbar. Men vigtigere endnu var malmlejerne på Elba og på fastlandets kyst, og det var den dygtige udnyttelse af disse ressourcer, der skaffede etruskerne deres rigdom. Men ikke nok med, at de forstod sig på at udvinde metaller — de var også mestre i vandbygningskunst og dræning: kystegnene langs det thyrrenske hav, som fra romertiden og helt ned til vore dage har været sumpede og usunde, var i etruskernes tid frugtbare og velbefolkede. Hertil kom ydermere deres fremragende militære organisation, som satte dem i stand til at udvide deres magtområde viden om over et Italien, der på daværende tidspunkt endnu var ret primitivt. Inden slutningen af 7. århundrede havde de underlagt sig det meste af Latium og det frugtbare Kampanien, og mod nord nåede de til Possetten. Store byer — af hvilke flere endnu står — rejste sig under deres hænder. Bologna, Fiesole — begyndelsen til Firenze — Perugia skylder etruskerne deres oprindelse.

En dobbelt hemmelighed hindrer os i at trænge ind til dette ejendommelige folks sjæl: dets oprindelse og dets sprog. Det eneste, som man ved med sikkerhed, er, at etruskerne indvandrede til Italien — formentlig fra Lille-Asien — engang i VIII. århundrede før Kristus og blandede sig med den indfødte befolkning i området mellem det thyrrenske hav, Apenninerne og Tiberen. Trods de mange indskrifter, som eftertiden har fundet frem, har det endnu ikke været muligt at finde nøglen til deres sprog. Utviv-

▲ Chiusi — et typisk etruskisk landskab.

▼ Et par af fundene i museet i Chiusi.

somt har etruskerne bevaret forbindelsen med deres moderland og med bevarelse af deres eget særpræg. De rejste som regel deres byer på højtliggende steder, der i sig selv frembød et naturligt forsvarsanlæg — såsom Fiesole, Arezzo, Cortona, Volterra og Chiusi — og derpå anlagde de vældige forsvarsmure, hvis rester vi finder den dag i dag.

Chiusi er en af disse stæder. Formentlig har Chiusi dog været umbrisk i sin oprindelse, men det var under etruskerne, at den oplevede sin glansperiode — og da navnlig under den sagnomspundne kong Porsenna, der 508 skal have erobret Rom i den henseende at genindsætte den fordrevne Tarquinius Superbus; hans navn er for

stedse forbundet med de romerske sagn om Horatius Cocles og Mucius Scaevola. En af de mange etruskergrave i omegnen af Chiusi har man ment at måtte udlægge som Porsennas sidste hvilested, dog uden at kunne bevise rigtigheden af påstanden.

Chiusi — eller Chamars, som det etruskiske Chiusi har heddet — blev formentlig i 3. århundrede til det romerske Clusium. Det oplevede og overlevede folkevandringens stormfulde periode og skiftede herrer adskillige gange i løbet af middelalderen og den nyere tid. Men selve Chiusi bevarede sin betydning, takket være sin gunstige beliggenhed, helt op til 11. århundrede, hvor egnen blev yngleplads for malaribacillen. Denne nedgangsperiode varede ved lige til de store dræningsarbejder, der blev iværksat i vort århundrede og som bragte bedre klimatiske og sanitære forhold i Chianadalen.

I dag er Chiusi for de fleste blot en station på vejen til Rom. Vore dages Chiusi består af to dele: den gamle stad oppe på højedraget, Chiusi Paese, og industribyen Chiusi Stazione ved banelinien Firenze—Roma. Stationsbyen bærer iøvrigt navnet Chiusi-Bagni di Chianciano på grund af de nærliggende helbredende kilder. Det

er imidlertid Chiusi Paese, der har den fremmedes interesse — ikke sådament, at den rummer monumentale bygningsværker fra middelalderen, berømte kirker o. s. v. — den lille flække har noget, som langt større byer kunne misunde den! Et museum, rummende kostbare skatte. Uvurderlige skatte er i tidens løb — inden der blev sat bom derfor — blevet ført bort fra Chiusi, det være sig af driftige oldsagsforhandlere eller skattegravere, men da man først fik sikret Chiusi skattene selv, skabtes Museo Civico. Museet er rigt på etruskiske reminiscenser, men først og fremmest får man her et indgående indblik i den etruskiske dødekult og de forskellige former for måden, hvorpå de opbevarede asken og de afdødes jordiske rester. Man forbavses stadig over, hvilke store kunstnere etruskerne var, når det drejede sig om at fremstille ansigtsudtryk og legemlige bevægelser, og hvordan de mestrede materialerne, hvad enten det nu var sten, marmor, ler eller bronze. Og så var de til og med ikke blot selv habile kunstnere — de yndede også fremmed kunst! Det er årsagen til, at man i gravene i og omkring Chiusi har fundet et utal af græske vaser, som man — indtil man blev klogere og klar over, at det var »importvarer« — til og med betegnede som etruskiske.

Har man først besøgt Museo Civico, så har man endnu større udbytte af at aflægge besøg inde i nekropolerne, Tomba del Granduca fra det 3. (eller 2.) århundrede før Kristus, Tomba della Scimmia på den anden side af søen, Tomba della Pellegrina, eller hvad de nu ellers hedder.

Men selv om det er de etruskiske minder, der først og fremmest drager én til Chiusi, så er det dog ikke Chiusi's eneste seværdigheder. Også her har nemlig de første kristne — akkurat som uden for Rom — levet i katakomber. Der findes her adskillige velbevarede katakomber, blandt hvilke de bedst bevarede er Catacombe di S. Mustiola, opkaldt efter en helgen, hvis grav vises her. De stammer formentlig fra 3. århundrede og blev opdaget i 1634.

25-års bispejubilæum i Helsinki

Hs Excellence Biskop Cobben, Helsinki, kan 19. marts i år fejre sit sølverne bispejubilæum: Ved jubilæet kan biskop Cobben se tilbage over en række bispeår, der har formet sig mere begivenhedsrige end for mangen en anden biskop. Kort efter sin præstevieelse kom mgr. Cobben til Finland, og efter et knapt tiårigt sjælesørgervirke blev han biskop Buckx's efterfølger som apostolisk vikar for Finland. De første bispeår formede sig vanskelige for den unge biskop som følge af den almene krise i Europa, men det var dog for intet at regne med den situation, der opstod, da vinterkrigen med Rusland brød ud i 1939. To år senere kom Finland påny ind i en krig med sin store nabo, og da den endte, havde

I korte træk —

Valikanets postforvaltning udsender til april ny frimærker til erindring om Pave Johannes XXIII's kroning.

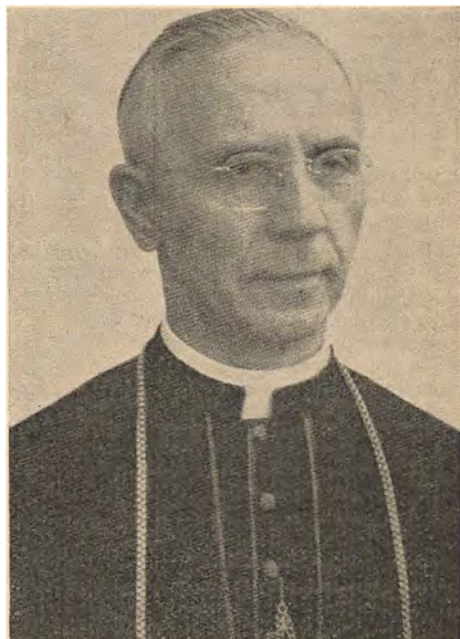
Paven deltog sidste søndag i faste-gudstjenesten i San Lorenzo udenfor murene. I bodsprocessionen udenfor kirken gik paven barhovedet efter celebranten.

Det græske kongepar vil under et planlagt Romaophold nu til april blive modtaget i privataudiens af paven.

Skærtorsdag, langfredag og påskelørdag er afskaffet som skolefridage i Polen.

Ved en brand i kirken Vor Frue af Karmel i Dawnmoor (i Pennsylvania) lykkedes det kapellan Warter at redde allerets sakramente. Kirken brændte ned til grunden.

På den hellige Josefs fest, 19. marts, celebrerer Paven en aftenmesse i Peterskirken for arbejderne ved den romerske kommunalforvaltning.

Hs. Excellence Biskop J. Cobben, Helsinki

den lille katolske kirke mistet to af sine sogne i Karelien. De få katolikker spredtes endnu mere over hele landet og sjælesørgsproblemerne idrænede sig op. Under alle disse vanskeligheder har biskop Cobben været sin lille hjord en trofast og opofrende overhyrde, som i et og alt har delt kår med landet i gode og onde år. Det finske vikariats ophøjelse til bispedømme i 1957 må da også ses som et udtryk for Roms påskønnelse af den indsats, som biskop Cobben er sjælen i og som ydermere har sin utvivlsomme andel i den anseelse, som kirken idag nyder i de tusind søers land. Måtte biskop Cobben endnu i mange år kunne fortsætte sit virke til gavn for vort finske broderfolk. X.

Kend din tro

(sluttet fra side 126)

har haft før syndefaldet. Legemet bliver da et fuldkomment lydigt redskab for sjælen.

Det spændte forhold mellem de to bestanddele af den menneskelige natur giver os uafbrudt lejlighed til kamp og sejr. Vi skal jo komme hjem til Gud som sejrherre. I Guds evige rige er der kun sejrherre, når vi tænker på dem, der er nået til fornøftens brug. I tillid til Kristi nådes hjælp skal vi vinde sejren i livets kampe. Alle og enhver kan bede om denne hjælp og får den også. I dens kraft skal vi ikke give efter for begæret i os, men mandigt gøre modstand. Så kan det »onde begær« ikke skade os, tværtimod. Hver den, der kæmper efter kampens regler, vinder livets sejrskrans (II. Tim. 2, 5). Her gælder nemlig noget lignende som det, apostlen Paulus har oplevet under en meget tung lidelse, da han bad Herren om befrielse. »Min nåde er dig nok,« svarede Herren, »thi i magtesløshed udfolder min kraft sig helt« (II. Kor. 12, 9). Det vil altså sige: når et menneske er sig sin svaghed og hjælpeløshed bevidst, men stoler på vor Frelser og henvender sig til hans godhed og magt, så udfolder Guds nåde sin sejrige kraft helt hos hver den, der i livets kamp gør sin part i sagen. Det er den trøst og den styrke, som Gud har beredt os, medens vi skal stride den gode strid og fuldende løbet i vore jordiske dage.

Der er endnu et vigtigt punkt, som her skal gøres opmærksom på, for at sikre os mod begrebsforvirring og deraf følgende åndelig skade. Som bekendt er det »onde begær« i os en vedvarende årsag til fristelser og tit anledning til svær personlig synd, således at vi hele tiden bør være årvågne, fordi vi må regne med, at vi bukker under for det onde og således bliver indlemmet i mørkets rige, hvor den onde fjende er hersker. Dette forhold har givet anledning til, at nogle ville se i det »onde begær« selve arvesynden, som jo er synd i egentlig forstand. Denne opfattelse kan imidlertid umulig være rigtig, fordi den er i strid med skriftens lære og Kirkens højtideligt forkyndte dogmer.

Paulus siger nemlig, at vi ved at døbes til samfund med den korsfæstede Frelser er døde bort fra synden og har fået kraft til nyt liv (Ro. 6, 4). Og i samme brev 8. kapitel v. 1. erklærer han, at de, som ved dåben er i Kristus, ved hans ånd er frelst fra for dømmelsen og frigjort fra kødets og dødens magt.« Herefter er altså alt, hvad der er synd i egentlig forstand, fjernet og tilintetgjort og aftvættet. Men nu viser jo den daglige erfaring, at det, vi kalder begær i os, det »onde begær« medindbefattet, forbliver også efter dåben i vor natur, lige så længe vi lever. Hvis altså skriftens ord ikke skal være en fejltagelse eller løgn, så kan begæret ikke være synd i egentlig forstand, men bør betegnes som en følge af synden og en faktor, der vil lokke os til synd.

Gør man det »onde begær« til egentlig synd, betyder dette, at Jesus Kristus, der både i det gamle testamente og af ærkeenglen Gabriel blev bebudet som Frelser fra synden, ikke var i stand til eller ikke ville indfri Guds løfte om befrielse, og vi selv ligner de kalkede grave, som han taler om overfor farisæerne. »Udvendig ser de kønne ud, men indvendig er de fulde af dødningeben og alskens urenhed« (Mt. 23, 27). For skriften siger om de døbte de herligste ting: nemlig at de er aftvættede, helliggjorte og retfærdiggjorte ved Herrens Jesu Kristi navn og ved Guds ånd (I. Kor. 6, 11), men i virkeligheden er syndens vederstyggel-

lighed i dem trods dåbens sakramente Kristi forløsergerning er på dette standpunkt kun skin, ikke nogen realitet.

Det være langt fra os at forville os på den måde! For ved Kristi nåde er vi blevet lysets børn og har fået del i hans eget guddommelige liv, sider han vil være vintræet, hvorpå vi skal være levende grene. Men den skat, som dåben således giver, skal forsvares af os i overensstemmelse med hans ord. »Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og daglig tage sit kors op og følge mig.« (Lk. 9, 23).

F. K.

Helligåndsklostret i Ålborg

Jyllands ældste sociale institution

I over 500 år har Helligåndsklostret udført et velsignelsesarbejde af vidtrækkende social betydning, for gamle, syge og fattige.

De gamle klosterfløje er Aalborgs ældste beboede stenbygninger, dette sjældne og i arkitektonisk henseende så skønne bygningsværk fra middelalderen. Det ligger vinkelret mellem Gravensgade og Bispensgade, næsten skjult af høje huse. Og så er sandheden den, at klostrets fem ærværdige fløje engang hævdede sig over Aalborgs lerklinede, stråttækte huse. Et smukt vidnesbyrd om gudstro og social barmhjertighed. En mærkeligere og mere langvarig social sammenhæng mellem fortid og nutid findes næppe noget andet sted i Danmark.

Aalborg var i middelalderen en by i fremgang rent handelsmæssigt. Livet levedes farligt og kampen for tilværelsen var hård og trængte mange ud, især gamle, syge og fattige, lå i gader og stræder, syge og forkomne, organiseret social forsorg kendtes praktisk taget ikke i middelalderens Aalborg.

Det blev et varmhjertet menneske, en velhavende kvinde, der skulle råde bod herpå. Hendes navn var Maren Hemmings, hun skænkede den 20. august 1431 på Aalborg byting et grundstykke, forøvrigt hendes fædre og mødrene arv, den hellige trefol-

dighed til hæder, lov og ære. Maren Hemmings søn, præsten hr. Henneke og husets første forstander Anders Borch, førte stiftelsen frem til virkelig velstand. Biskop Herman Rynkeby i Viborg og kong Erik af Pommern gav tilladelse til, at der oprettedes helligånds hus på grunden.

Helligåndshuset i Lübeck blev forbilledet, da bygningerne opførtes, og selv en voldsom ildebrand 1434 kunne ikke standse det barmhjertighedsarbejde, som her udførtes af fromme katolske mænd og kvinder. Magistraten og forstående borgere genopførte bygningerne og 1451 blev Helligåndshuset optaget i det ansete kloster og hospitalsorden »Helligordenen«, der lededes af en stormester. Forstanderen kunne kalde sig prior og måtte personlig begive sig på den lange rejse til moderklostret i Rom »San Spiritus i Sassia«. 1455 var der 39 tjenende personer i Aalborg kloster.

Klostret har sikkert oplevet både gode og dårlige tider. Prioeren blev i lige så høj grad godsbestyrer som øverste gejstlig. Man tog sig af fattige og syge og »hittebørn«, ligesom udenforstående kunne blive optaget i klostret som en slags »indgivne«.

Refektoriet, klostrets spisesal, er den største nord for alperne, et pragtfuldt trefagsrum, hvor to skønne piller

Helligåndsklostret
i Ålborg

bæres af lave fodstykker. Gulvet har røde teglsten. Lyst brydes gennem blyndfattede vinduer, fremhæver de hvidkalkede vægge, de runde pillers monumentalitet og hvælvingernes linier, et sted der stemmer til andagt og hvor sindet finder hvile, her bliver fortiden levende for en.

Fra refektoriet fortsætter man, kommer ind i priorstuen, en centralsal, hvis fire hvælvinger bæres af en midterpille af samme opbygning som refektoriets. Længs den imponerende muregang ligger tre smukke, hvælvede rum, hvoraf det sydligste, der er formet som en centralsal med de fire hvælvinger hvilende på en slank, ottekantet granitstøtte, har været sakristi

En af de gamle kloster gange

i forbindelse med klosterkirken. Det midterste har antagelig været klostrets kæmner- eller kassererkontor, og det nordligste er kapitelsalen, hvor priorren samlede konventet til drøftelse af klostrets forskellige anliggender. Her optoges nye medlemmer i ordenen og her idømtes de ugentlige straffe.

I det sydvestlige hjørne af den skævvinklede gård fører en lem ned til en lang hvælv, treskibet kælder. Her var oplagsrum og forråds-kamre i klostertiden. Her var også klostrets køkken og et fængselsrum, hvor munkene antagelig hensattes, når de ikke ville bøje sig for klostrets ordensregler.

Den lange klosterkælder med de velbevarede hvælvinger er ikke de mindst interessante i det store bygningsanlæg.

Går man en rundtur uden om klostret, kan man fryde sig over de mange smukke gavlparker, som nu ligger klemte inde mellem høje huse, skjuler Aalborg et bygningsværk af særegen skønhed og historisk værdi. Man kan ikke undlade at forestille sig, hvilken sjældnen pryd klostret vil være for byen, om det blev frilag. N. K. B.

Danerne og Kristendommen

Palle Lauring: »Valdemarerne« (Schønberg).

Det er altid en fornøjelse at læse Lauring. Hans sprog er så aktivt, og iøvrigt sker der også hele tiden noget hos denne forfatter. Med al skyldig respekt for historikernes flertal, virker de fleste af dem sådan, at man kender deres stof alt for godt i forvejen. Lauring derimod giver en indtryk af, at alt, hvad han har læst sig til, er taget op til personlig overvejelse, så det er blevet nyt. Bevares vel, til tider så nyt, at læseren rejser børster. Men det er blevet noget, der vedkommer en, så man næsten tvinges til at være med i den friske tankeproces.

I dette tredje bind af sin danmarkshistorie begynder Lauring forfra den historiske tids begyndelse og når Valdemar Sejrs tid. Det kulturelle stof får sin fyldige plads, skønt man gerne havde set en fyldigere behandling af f. eks. de gamle landskabslove.

Hovedtemaet er — og må være — danernes møde med kristendommen og hvad der kom ud af dette. Naturligvis har Lauring ret i, at levn af hedenskab har været (må have været) langt mere sejlivede, end det almindeligt fremstilles. Danmark er ikke kristnet fra det og det år i betydning af, at nu var hedenskabet dødt og borte. Det er heller ikke urimeligt, at gammel folketro på en intim sammenhæng mellem kongens lykke og folkets lykke kan have haft håndgribelig betydning for afslutningen på en regeringstid. Ligeledes tør man give Lauring ret i, at kirkelig kunst fra den omhandlede tid rummer elementer af folketro fra førkristen tid, selv om man siden har søgt at give disse elementer kristen tolkning. Derimod stiller man sig mindre velvillig overfor en af Laurings grundideer, nemlig at kristendommen ved sin opståen i den nære orient nødvendigvis på flere områder måtte være (og stadig må være) fremmed for nordisk sæd og skik — en sæd og skik som Lauring så alt for åbenlyst foretrækker frem for f. eks. de efter hans mening orientalsk-kristne ideer om

seksuel renhed. Hvis ikke Lauring på forhånd havde taget sit parti i den sag, ville man med større interesse lytte til hans argumenter. Som det nu er, synes afgørelsen truffet, før historikeren ser på de foreliggende fakta.

Af personschildringerne savnes et noget fyldigere billede af Ansgar, mens Knud den Helliges portræt er vellykket, og billedet af Knud Lavard i al sin kritik af denne ikke uinteressant, omend noget ensidigt, fordi Lauring ingen ynder er af riddertidens tankegang, som forekommer ham skruet. Det var den, men den var ikke bløt det. (sluttes næste side)

Ny form for historielæsning

Ar og dage, bind 1 (Gyldendal).

Også skolebøgerne er i de senere år undergået kendelige forandringer — til det bedre. Mangt og meget af det, der før var decideret skolelæsning, kan idag læses med største udbytte også udenfor skolens mure. Gyldendal har netop bragt 1. bind af en sådan historiebog på markedet — en samling verdenshistoriske skildringer, hvis første del omfatter tiden indtil romerfreden. Stoffet er tilrettelagt efter det system, som vi kender fra bogen »Store skikkelser fra den katolske kirkes historie«, og når man får at vide, at de 22 velskrevne artikler stammer fra så udmærkede penne som bl. a. Per Krarups og Aksel Strehles, så behøver bogen ingen yderligere anbefaling. Den skal nok blive læst. J. B.

Odense

Banegårdens Restaurant

I ODENSE

Et centralt spisested for dem, der er bosat, og for dem, der kommer tilreisende med bane ell. bil... og et godt madsted, hvor hygge og venlig betjening findes. Rimelige priser.

Vejle

A-S P. C. NIELSEN

Vejle Mineralvandsfabrik

Telefon 121, 205

Leverandør til de katolske Institutioner

Sophus Larsen & Søn

1. Kl.s Kød, Paalæg og Hestekød

Albanigade 39 . Telefon 4895

Lev. til Sct. Josephs Hospital

Aarhus

Byens førende

Tlf. 28700 (4 Lin.)

LITURGISK KALENDER

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetallet i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Marts

15. S. PASSIONSSØNDAG (286—
(violet) 32); Hellig Korsens præf.
(517).
16. M. FERIA (291); præf. (517).
(violet)
17. Ti. St. Patrick (852); 2. bøn: Fe-
ria (295); præf. (517). —
Eller:
(violet) FERIA (295); 2. bøn: St. Pa-
trick (852); præf. (517).
18. O. St. Cyrillus af Jerusalem
(852); 2. bøn: FERIA (300);
præf. (517). — Eller:
(violet) FERIA (300); 2. bøn: St. Cyril-
lus (852); præf. (517).
19. T. ST. JOSEF, Jomfru Mariæ
(hvid) Brudgom, Kirkens Værnehel-
gen (853—90); 2. bøn: FERIA
(305); St. Josefs præf. (523).
20. F. Jomfru Mariæ syv Smertes
(hvid) (866); 2. bøn: FERIA (311);
præf. (522), i hvilken der sig-
ges: ... *Transfixione* (*Gen-
nemborelse*). — Eller:
(violet) FERIA (310); 2. bøn: Jomfru
Mariæ syv Smertes (867);
præf. (517).
21. L. St. Benedikt (854); 2. bøn:
(hvid) FERIA (314); præf. (517). —
Eller:
(violet) FERIA (314); 2. bøn: St. Be-
nedikt 854; præf. (517).
22. S. PALMESØNDAG.
(violet)

Med Passionssøndag begynder tiden for modtagelse af Paaskekommunionen.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristnes
sammenstiftet med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF
(ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:

A. Prüser, Sct. Annæ plads 28, Kø-
benhavn K. Tlf. Central 9528 (kl.
9—16, lørdag kl. 9—12).

Post-Giro nr. 57042.

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.
Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annonceafd.: Fru L. Wolsgaard-Iversen,
Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf.
TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965.

BLIV BØRNEHAVELÆRERINDE!

Nordisk Montessori Kursus (Statsanerkendt - Statsunderstøttet)

R. Hoff, Dipl. Lærer, Svanemøllevej 116, Tlf. Helrup 3385 og 7842, Ordrup 1178

Academicum Catholicum

Tirsdag den 17. marts kl. 20: Ka-
tolsk Filosofikum.

Obs.! Retræten på Åsebakken begyn-
der først den 25. marts.

Vi henleder studentermedlemmernes
opmærksomhed på K.A.F.'s møde den
16. marts kl. 19,30, hvor professor Hol-
ger Mølgaard taler om sin bog »In
Tyrannos«. Mødet er arrangeret i for-
bindelse med Studenterforeningen og
foregår der.

St. Frans' 3. orden

Møde i St. Annæ kirke onsdag den
18. marts kl. 19,30.

Basar

Husk at aflægge et lille besøg på
Elisabethforeningens basar palmesøn-
dag kl. 9—18 eller mandag kl. 10—15,
Bredgade 67, 2. o. g.

Værelse søges

Ung pige søger stort, umøbleret væ-
relse med adgang til køkken og bad
hos katolsk familie. Gerne Charlotten-
lund-Ordrup eller Frederiksberg.

Billet mrk. 15-3-59 til Bladets annon-
ceafd., Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.

Lærer eller lærerinde søges

Sct. Knuds private skole, Svend-
borg, søger pr. 1. august en lærer. Det
er ønskeligt, om læreren kan påtage
sig sprog- og matematikundervisning
i 6. og 7. klasse. Fuldt timetal. Mindre
lejlighed med lys og varme tilbydes.

Ansøgning sendes til skolens leder:
pastor Niels Th. Hansen, som gerne
giver nærmere oplysninger.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

D.K.K.F.

Tirsdag den 17. marts kl. 20 holder
pastor Ib Andersen sit 4. foredrag i
mødesalen i Stenosgade. Efter foredra-
get kaffebord, hvortil man bedes mel-
de sig til telf. Vester 1965 x, helst in-
den den sidste dag før foredraget. Alle
er velkomne.

P.S. Pastoren har lovet at holde end-
nu et foredrag den 21. april, da em-
net, som behandles, ikke kan slutes
det 4. foredrag. *Styrelsen.*

UGEBLADETS BOGSIDE

(sluttet fra foreg. side)

Det er en meget livlig bog med man-
ge aktuelle hentydninger. Knud der
Helliges hårde skattepålæg forekom-
mer med god grund som »en vemodig
hilsen fra uskyldige tider med milde
herskere« (vor tid nøjes ikke med
10 %) og den såkaldt bundne opspa-
ring dukker også op. Det frisker.

Lauring er med til at gøre dan-
markshistorien til noget, der vedkom-
mer os, og som vi kan slås om: Heller
det end at gøre den til den gamle vise
vi kan udenad. *L. H.*

KJØBKE'S Reproduktionsanstalt

v. B. JOHANSEN

Klicheer i fineste Udførelse

Nørregade 24 . Mellembygningen . Kbh. K

Telefon Byen 75 38 og Byen 75 86

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 . TELF. C. 4310 - BYEN 4310

Alle gummi- og plasticvarer til hospitaler og sygehuse

LEVERANDØR TIL KATOLSKE HOSPITALER

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Husk på breve

NIELS STENSEN

MÆRKATERNE!

Fås i St. Annæ

præstegård på

Amager

(Tlf. AM 3202)

MUNKE MØLLES GLUTEN

ALTERLYS

i alle Størrelser

og iøvrigt

Stearinlys og Vokslys

af enhver Art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva 408

KSK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Støt annoncørerne

Prøv vort fordelagtige Abonnement . . .

(VELKLÆDT)

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt Abonnement til Kr. 35,00 pr. Maaned. Vi leverer Habitter, Costumer, Herre- og Damefrakker efter Maal i bedste Forarbejdning paa eget Værksted. Frit Valg af Stoffer i fine engelske Kamgarner.

Kom og aflæg os et Besøg, uden Købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres Penge.

Med venlig Hilson

I. RØRDING & CO. Vesterbros Torv 55, Mezz.

VEster 3826

(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i Porten)

Holbæk

Axel Smith's Eff. v. Niels Hansen
EXAM. AUT. GAS- OG VANDMESTER
Smedelundsgade 1 . Telf. 136

Leverandør til de katolske Institutioner

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10 . Telefon 239

Støt annoncørerne

45 diplomater ved den Hellige Stol

Til april offentliggøres i Vatikanet den ny liste over de diplomater, der er akkrediteret den Hellige Stol. Det bliver den første officielle diplomatliste under Pave Johannes XXIII's pontifikat. Det vil af denne liste fremgå, at Salvadors gesandt bliver doyen for corps diplomatique ved Vatikanet, men da denne tillige er akkrediteret den italienske regering, vil den østrigske gesandt ved den Hellige Stol, baron Kripp, få overdraget doyen-posten.

Der er for tiden 45 diplomatiske repræsentanter ved den Hellige Stol, deraf 34 ambassadører og 13 gesandter. Af den ny liste fremgår det endvidere, at Polens ambassade og Litauens gesandtskab fremtidig varetages af en charge d'affaires.

Kinesiske nonner arbejder nu ved højovnene

Samtlige ordenssøstre fra bispedømmet Shanghai er nu af kommunisterne blevet indrulleret i det storstilede produktionslag, der skal redde Kina fra økonomisk ruin. Efter hvad der meddeles fra Hongkong arbejder omkring 300 ordenssøstre fra forskellige kongregationer i et stort jernstøberi i Shanghai. De bor i et nærliggende kloster. Støberiet er indrettet i det tidligere Jesuiterkollegium.

Valgdeltagelse en samvittighedspligt

Ærkebiskoppen af Bordeaux, kardinal Paul-Maire Richard, peger i sit bispedømmeorgan på den betydning, der må tillægges de forestående kommunevalg i Frankrig og fremhæver, at deltagelse i valgene er en alvorlig samvittighedspligt, som ingen har lov til at unddrage sig.

De tyske biskoppers fasteaktion

De tyske biskoppers store fasteaktion »Mod sult og sygdom i hele verden«, har givet genlyd langt ud over Tysklands grænser. Adskillige blade i Holland og Belgien har beskæftiget sig med det tyske episkopats aktion og dens formål. Over to millioner flyveblade minder de tyske katolikker om denne store offerdag, der finder sted passionssøndag, og biskopperne understreger, at de gaver, der indgår på denne dag, ubeskåret og uopholdeligt vil blive givet videre til de trængende nationer over hele verden.

URBI ET ORBI

Religiøs indifferentisme i Polen

Kardinal Wyszynski klager over tilbagegang i troslivet

Den polske primas, kardinal Wyszynski, beklager i år i sit fastehydebrev den voksende religiøse ligegyldighed, troløsheden overfor Gud samt ligegyldigheden med hensyn til sakramenternes modtagelse, som griber om sig i Polen idag. Talrige polakker henfalder til en slags splittethed, der i det lange løb vil få meget alvorlige følger for det sociale og kulturelle liv. Det går især ud over børnene. Denne splittethed — skriver kardinalen — gør menneskene utilfredse, ødelægger de gode familiære forhold og forvandler gode arbejdere til revolutionære, hvilket til syvende og sidst indvirker på hele den polske økonomi. Kardinalen formaner de troende til at være tro mod Gud og evangeliet. Ingen menneskelig magt er i stand til at modsætte sig Gud, som mere end een gang har reddet Polen fra fare.

Modstand i England mod dronningemoderens pavebesøg

Den engelske dronningemoderens planlagte besøg hos Pave Johannes XXIII i Rom støder i visse kredse i England på heftig modstand. I et åbent brev til dronning Elisabeth erklærer »Samfundet for protestantisk sandhed«, at det planlagte besøg hos paven ikke blot vil fremkalde største forvirring i Storbritannien, men tillige også i de andre lande indenfor Commonwealth. Besøget hævdes at være uforeneligt med dronningemoderens hele stilling. Hun har aflagt ed på at ville være en »troende protestant«, og Englands historie beviser, at Guds nåde hviler synligt på landet siden det kongelige hus har frigjort sig fra enhver forbindelse med pavedømmet. I skrivelsen konstateres det endvidere, at en anerkendelse af pavedømmet er helt udelukket.

Konsistoriet åbnet i Rom

Præfekten for de pavelige ceremonier, mgr. Dante, har i den forløbne uge udsendt indbydelserne til det offentlige konsistorium, som Pave Johannes XXIII har berammet til 12. marts. I dette konsistorium vil paven overrække kardinalsinsignierne til de sidste to kardinaler, der blev kreeret i december, men som ikke kunne deltage i det sidste konsistorium.

Kadar fremsætter grovheder om kardinal Mindszenty

Uværdig radiotale af regeringschef

Under et ophold i Prag for nylig fremsatte den ungarske ministerpræsident på ny nogle nedsættende bemærkninger om den ungarske primas, kardinal Mindszenty. Under henvisning til kardinalens exil i det amerikanske gesandtskab erklærede Kadar i en radiotale: »Den snedige gamle ræv kan for min skyld blive siddende der, indtil han himler eller måske snarere går ad helvede til!«

Ungarns katolikker tro mod kirken trods forfølgelser

»Osservatore Romano« beskæftigede sig i den forløbne uge atter engang med den kommunistiske forfølgelse af kirken i Ungarn. Om kardinalens tidligere sekretær, mgr. Turcsanyi's død i fængslet, skriver Vatikanets officieuse organ, at nu har denne trofaste præst nået friheden ved sin død, men undertrykkelsen af kirken i Ungarn varer ved. Ifølge de seneste meldinger skal præsteseminariet i Budapest nu være blevet lukket, officielt med den begrundelse, at lukningen skyldes restaureringsarbejder, medens den egentlige årsag skyldes den omstændighed, at det kommunistiske departement for kirkelige anliggender skal have nægtet sin tilladelse til, at ni unge teologer måtte blive præsteviet, eftersom disse ni havde vist for ringe interesse for de såkaldte »fredspræsters« virke. Hvis disse meddelelser bliver bekræftet — skriver »Osservatore« — så er de et bevis på, at Ungarns katolikker selv ikke efter de mange års undertrykkelse har mistet deres ansvarsfølelse overfor Gud og kirken. Som kompensation for »kultusfrihed« kræver kommunisterne nemlig praktisk talt frafald fra troen.

Malteserne opretter institutioner mod spedalskhed

En delegation fra den suveræne Malteserorden har for ganske nyligt besigtiget en spedalskhedsinstitution i Mogadiscio på den østafrikanske kyst. Denne visitation skete som forberedelse til den af Verdenssundhedsorganisationen i tiden 14.—21. april berammede interregionale Afrika-konference, der afholdes i Brazzaville i Fransk-Ækvatorialafrika med henblik på bekæmpelse af spedalskheden. Problemet har allerede været taget op til drøftelse af Malteserordenen på en kongres, der afholdtes i Rom i foråret 1956.

Katolsk Ugeblad

107. ÅRGANG

22. MARTS 1959

NR. 12

DEN STORE, HELLIGE UGE

Redaktionen slutter -

Den sidste nadver

Kirkens enhed - verdens
enhed

Vagten ved graven

Cypern

Med en smule venlighed -

Den store, hellige uge -

Lasarus' opvækkelse havde virket som en fantastisk »reklame« for Vor Herre! Massevis af troende fulgte ham fra nu af, og det tog et sådant omfang, at ypperstepræsterne og det høje råd blev ganske forskrækkede og urolige: sæt nu at denne her Jesus fremkaldte en slags folkeopstand, så er det ude med os; Romerne er ikke til at spøge med, de vil træde os ned, og vi vil være dem, der får det at mærke allermost. Sådant var synspunktet hos de høje herrer — den slags personer er nemlig altid bange, når der er udsigt til, at noget kan komme til at gå ud over deres eget skind. Med andre ord: Han måtte væk, hurtigst muligt og uden, at »man« lagde alt for meget mærke til metoden. Af-skedige ham kunne de jo ikke — han havde jo arbejdet for en idé, et ideal, men væk skulle han altså — han måtte slås ihjel. Ganske vist var der enkelte i konsortiet, der gav udtryk for deres betænkelighed, men Kaifas, den øverste, denne hensynsløse magtpolitiker, han vidste, hvordan de andre, de mere moderate skulle tages: Er I da ikke klar over, at det er meget bedre for jer(!), dersom et menneske dør for folket end at hele folket går til grunde. Med andre ord: det blev kort og godt publiceret, at den, der kendte Vor Herres opholdssted, han skulle angive det og så selvfølgelig få en dusør — bagefter kunne man jo så altid på en eller anden måde blive den uheldige kvit. Vor Herre trak sig så tilbage til Ephrem i ørkenens udkant, hvor man ikke mærkede så synderligt meget til det høje råd og ikke lånte øre til de skumle planer, der lagdes der omkring det runde bord.

Men imidlertid nærmede jødernes påskefest sig og Vor Herre begav sig på vej til Jerusalem. Kort før påske nåede Vor Herre til Bethania, hvor han tog ind hos Lasarus. Men rygterne om hans komme spredtes som en løbeild, og påny indfandt der sig en masse mennesker i håb om at få et glimt af ham at se. Og da alle disse mange mennesker nu hørte, at han agtede sig til Jerusalem, så beredte de ham en højtidelig modtagelse. Og denne gang afviste Vor Herre dem ikke. Han lod sig hilse og hylde med kongeråbet »Hosanna«, og den hellige Johannes beretter endda, at de kaldte ham for Davids søn.

Palme søndag betræder vi sammen med Vor Herre det sidste stykke af vor pilgrimsvej gennem fastetiden — den store, hellige uge, som kirken selv kalder den. Den begynder med folkemassernes jubelråb, eller svingen med palmegrene, og den ender — ved graven. Vor Herre drager ind i Jerusalem, endskønt han ved, at han dermed går kors og grav imøde. Han havde kunnet holde sig borte fra Jerusalem om han ville, og dermed have unddraget sig sine fjenders anslag, sådan som han jo havde gjort det et par gange før. Men han vidste, at nu var den time inde, som faderen havde forudset for ham. Den ville han ikke und- drage sig — han ville være sin fader lydige, lydige indtil kors og grav.

Den „Gyldne Port“ er muret til

Vor Herre drog ind i Jerusalem gennem den »Gyldne Port«. Denne port har været muret til lige siden året 810 — det var muhammedanerne, der lukkede den, eftersom det i en gammel muhammedansk bog hedder sig, at »på en fredag skal en kristen erobre gennem denne port holde sit indtog i den hellige stad«. Men også hos Ezekiel (44. kapitel, 1-3) står der at læse om den ydre østport: »Denne port skal være lukket og må ikke åbnes! Ingen må gå ind derigennem, thi igennem den drog Herren, Israels Gud, ind; derfor skal den være lukket. Araberne kalder disse to porte »Barmhjertighedens port« og »Bodens port«. På den yderste dag skal de retfærdige drage ind gennem den første og de fordømte gennem den anden.

Det er ogsaa Faderens vilje, at vi kristne skal vandre ad den samme vej, som Vor Herre vandrede, for derved at nå vort livs mål. Derfor fører ogsaa vort livs pilgrimsfærd til kors og grav, til lidelse og død. »Den, der vil blive min discipel, han tager sit kors op og følger mig efter!« Tydeligere kan det vel næppe heller siges. Vi er alle forudbestemt til kors og grav. Lige fra syndefaldet i paradiset har vi vidst det: du skal vende tilbage til jorden, hvoraf du er taget, thi du er støv og skal atter blive til støv! Vejen gennem livet kan forme sig mere eller mindre tornestrøet. Nogle mennesker synes at komme lettere gennem tilværelsen end andre, og hvor mange føler ikke i livets løb, at de, hvem de havde regnet med at have i ryggen, på en gang falder dem i ryggen. Det er ikke ægte guld alt det, der glimrer her på jord, og det gælder om ikke at tro på det, der falder mest i øjnene, men gennem alt, hvad der er guld og purpur stedse at kunne skimte korset, der er

ireisens tegn. Som kristne skal vi dele Kristi 100 og skæbne! Det er ikke nogen »dom« for os, men tværtimod en udmærkelse. Mange kristne er af den mening, at de har en slags privilegium på at vandre livet igennem uden besvær, at de skal være forskånet for kors og grav. Det var slet ikke Vor Herres mening — »hvor jeg er, skal mine disciple ogsaa være«.

I korset findes vor frelse! Lad det være vor ledetråd gennem den sidste del af fasten, gennem den store, stille uges sorg. Hinsides kors og grav står Vor Herre selv, han tager imod hver og en, der har stridt for hans sag, som har været ham tro. »Elskede, bliv ikke forundret over den ildprøve, I må gennemgå, som om det var noget besynderligt, der hændte jer. Glæd jer snarere over at få del i Kristi lidelser; så vil I ogsaa komme til at glæde jer og juble, når hans herlighed bliver åbenbaret« (1. Petri brev, 4, 12—13).
Sognepræsten.

Den sidste nadver

Hos de tre første evangelister læser vi, at Kristus blev korsfæstet på en fredag, og i Johannesevangeliet står, at det skete på »beredelsesdagen«, d. v. s. den fredag før påskefesten, jøderne kaldte sådan. Da Kristus nød den sidste nadver, aftenen før han blev taget til fange, må dette være sket en af de sidste dage før den fredag. Men hvilken?

Efter overleveringen var det på skærtorsdag og kirken fejrer derfor Eukaristiens indstiftelse på den dag. Men i virkeligheden støder denne antagelse på mange vanskeligheder. Ifølge evangelierne blev Jesus fængslet om natten efter den aften, da han havde

nydt påskemåltidet. Han blev ført til Anna's hus og derfra til Kaiphas, hvilket, som den lærde pater Didon skriver i sit værk »Jesus Kristus«, må være sket kort før midnat, fordi hanen galede første gang, da Herren befandt sig i Kaiphas' hus. Og det kan jo ogsaa være, at det er gået sådan til; men efter den jødiske lov var det strengt forbudt at lade retten træde sammen ved nattetid.

Evangelisten Lukas skriver udtrykkelig: »Da det blev dag, forsamledes folkets ældste, ypperstepræsterne og de skriftkloge og lod ham føre frem for synedriet.« Vi ved, at Kristus derfra blev ført til Pilatus, som igen send-

te ham til Herodes. Efter tilbagekomsten til Pilatus hobede begivenhederne sig op i tornekroningen, hudstrygningen, valget mellem Jesus og Barabbas o. s. v. Processen blev ført med stor omstændighed. I den 3. time — kl. 9 — (ifølge Markus) eller i den 6. time — kl. 12 — (ifølge Johannes) blev Frelseren korsfæstet. Og nu melder spørgsmålet sig: Hvordan kunne det lade sig gøre at få en så lang og kompliceret proces gennemført på så kort tid? Men i evangelierne står der jo intet bestemt om, hvornår den sidste nadver blev fejret; det kan derfor godt være sket før skærtorsdag, og så bliver der et rimeligere forhold mellem tiden og begivenhederne.

Der ville slet ikke være noget mærkeligt i, om Jesus havde spist påskelammet på en anden dag, end flertallet gjorde. Ricciotti har fundet ud af,

Leonardo da Vinci: NADVEREN

t tidspunktet for jødernes påske ikke er absolut fastslået, idet sadduceerne fejrede festen den 15. nisan — påske-ordag — og farisæerne den 14. — altså langfredag; og selv om hovedparten af jøderne fulgte farisæernes skik, mener Ricciotti, at der var adskillige rupper, som valgte at holde påske en anden dag. I gamle dage var onsdag aften i kirken; desuden fejres på onsdag det såkaldte »Mørkets Officium« til minde om jødernes glæde over Jesu fængsling. Måske er onsdag en dag, vi søger? Eller er der andre muligheder?

Ja, skriftrullerne fra Det døde Hav bærer lys over hidtil dunkle punkter udlægningen af Den hellige Skrift. I en nylig udkommen bog af exegeten, professor A. C. Lamadrid står der, at i 1. århundrede i den stille uge sandsynligvis i 1. århundrede i den sidste nadver. Han forklarer, at vi nu ved, at påskefesten fejredes på den dag, og at det sandsynligvis også var på den, at munkene fra Qumran holdt den, da de, til dels på grund af kalenderspørgsmål, skilte sig ud fra den officielle jødedom. Lamadrid begrundet sin formodning ved at fortælle om en overlevering fra det 1. århundrede, hvori det hedder, at Jesus nød påskemåltidet tirsdag i en stille uge, blev taget til fange den onsdag, blev holdt fængslet i Kaifas' hus om onsdagen — og om torsdagen os Pilatus, og endelig korsfæstet fredag. Han tilføjer, at dette, foruden i andre skrifter, også fremgår af den så-

kaldte Didaké (Tolvapostel-læren), en katekismus for hedningekristne, som sandsynligvis stammer fra år 80—100 og er det ældste kristne litterære værk næst efter Det nyt Testamente.

Efter Qumran-fundene ser vi essemnerne, som vi tidligere kun havde et overfladisk kendskab til, så tydeligt

for os, som om de havde levet i går. Denne jødiske sekt, der levede sit skjulte liv i ørkenen i en fromhed og næstekærlighed, som minder om Jesu jordiske liv, fejrede påskefesten om tirsdagen. Måske er dette svaret på spørgsmålet om, på hvilken dag Kristus indstiftede eukaristien.

KIRKENS ENHED - VERDENS ENHED

Den verden, som vi lever i idag, er ikke mere den samme som blot for et halvt århundrede siden. Alene i løbet af de seneste ti år er der undergået store, fundamentale forandringer. — Landkortene har ændret sig i takt med denne udvikling. Tager man en dag ad gangen, så undgår disse forandringer ens opmærksomhed, og man er ikke i stand til at måle deres rækkevidde. Men en skønne dag tvinges man til at konstatere, at man retter sig efter kort, som i virkeligheden er ganske forældede.

Dette er også tilfældet i overført betydning. Tit og ofte spørger man sig selv, om vi virkelig også tilstrækkelig hyppigt skifter vore kort ud med nye — eller er denne forsømmelighed måske en af vore alvorligste fejl? Der hersker endda en vis tilbøjelighed til ikke at følge med tiden, til ikke at vide, hvad der egentlig er på færde, til ikke at tænke på, hvad der i nuet gøres for at forberede fremtiden — og denne tilbøjelighed er simpelthen noget af en »forbrudelse« omend ikke mod en selv, så i hvert fald mod hele den øvrige menneskehed.

Der opstår nemlig på denne måde et misforhold, en slags kløft mellem en realitet, der allerede er international, og en mentalitet, der er langt fra at være det. Vi er tilbøjelige til at anlægge et synspunkt over for verden, hvis midtpunkt er vor egen nation, hvis lov er den nationale suverænitets, hvis drivfjeder er egoisme, medens enheden i virkeligheden allerede er ved at blive en faktor, som vi må regne med, og vi stadig bliver mere og mere afhængige af hverandre, og økonomien efterhånden er indstillet på helt andre og større målestokke, nemlig den verdensomfattende balance.

Vi katolikker har siden slutningen af 19. århundrede ejet en sociallære, som vi havde ventet for længe på til også virkelig at vide at udnytte den, og på samme måde ejer vi også en virkelig international lære — og tøver med at omsætte den i handling. Vi har derfor i grunden slet ikke lov til at undre os over, at enheden i verden måske allerede i morgen er en realitet — og at den er etableret uden vor medvirken, måske endda stik imod vore synspunkter.

Den katolske lægmand har uden tvivl et ganske særligt ansvar i så henseende. Dersom de respektive nationale ledere af de katolske bevægelser og

sammenslutninger ikke samtidigt er i besiddelse af et uundværligt kendskab til internationalt sammenhæng og internationale problemer, dersom vi ikke i løbet af kort tid har nok af sagkyndige på disse områder — lægmisionærer i dette ords alleregentligste forstand, virkelig apostle af internationalt tilsnit — dersom vi ikke alle sammen åbner ånd og hjerte for de nye, verdensomspændende dimensioner, så vil vi en skønne dag — som det hedder i fodboldsproget — stå udenfor, off side, og vil være tvunget til kun at være uvirksomme tilskuere til en kamp om verden, uden indflydelse af nogen som helst art.

Og vi katolikker ejer jo netop den sande lære, der pålægger os omsorgen for næsten i hele verden, for hele verdens ve og vel. Vi er medlemmer af den ene, sande kirke, der er udbredt over den ganske verden. Vi ejer den ganske enestående lære om fred mellem menneskene, om det internationale fællesskab, og denne lære er i de seneste år atter og atter blevet doceret af afdøde Pave Pius XII i tale på tale.

Vi ejer også det katolske apostolats internationale organisationer. De er ganske vist — og desværre — kun lidt kendt, men ikke desto mindre yder de et ganske væsentligt bidrag til løsningen af øjeblikkets aktuelle anliggender og opgaver. Indtræffer der en katastrofe et eller andet sted — det være sig en oversvømmelseskatastrofe eller f. eks. den umenneskelige flugt fra Ungarn — så må hjælpen organiseres på internationalt plan. Og så er det Internationale Caritas også med. Og drejer det sig om at oprette eller udbygge nye sociale institutioner, som idag er af så uhyre vigtighed, hvem er måske så bedre i stand til at hjælpe end den tilsvarende internationale union, der meddeler råd og arrangerer kurser? Der eksisterer idag så at sige intet område og intet problem, der ikke på en eller anden måde griber ind i internationale forhold.

Og så er dette endda kun et par eksempler. Der findes idag omkring et lille hundrede »OIC«, Internationale Katolske Organisationer, og de griber ind i så at sige alle områder inden for det sociale liv, familielivet, det økonomiske liv samt på kulturelle og apostolatsmæssige områder.

Side om side med de store massebevægelser, som de nationale sammenslutninger idag er sammenfattet til (36

PALMESØNDAG

På hin tid nærmede Jesus sig Jerusalem og kom til Bethphage ved Oliebjerget. Da sendte han to af sine disciple ud og sagde til dem: Gå ind i den by, om ligger lige for eder, og I vil straks inde en aseninde bunden og et føl hos tønde; løs dem og før dem til mig. Og lersom nogen siger noget til eder, da sig, at Herren har dem behov; så skal I straks afgive dem. Men alt dette ske, for at det skulle blive opfyldt, som er talt ved profeten, der siger: Sions datter; se, din konge kommer til dig, sagtmødig, siddende på en aseninde og et føl, lastdyrets afkom. Men disciplene gik og gjorde, som Jesus befalede dem. Og de bragte aseninden med føllet, lagde deres klæder på dem og satte dem derpå.

Men den store mængde af folket bredte deres klæder på vejen, og andre hugrede grene af træerne og spredte dem på vejen. Og skarerne, som gik foran og fulgte efter, råbte og sagde: Hosanna! Davids søn! Velsignet være den, som kommer i Herrens navn!

Matthæus 21, 1-9.

millioner kvinder i 70 forskellige lande, 2 millioner kristne ungarbejdere, 10 millioner unge piger, 3 millioner fagforeningsmedlemmer o. s. v.) eksisterer der mindre studiecentre, i hvilke de nyeste videnskabs- og forskningsresultater udbygges og udformes (en social-kodex, en international moral-kodex m. v.), eller som forbinder verdensomfattende kampagner (som f. eks. det store felttog for fred og for international uddannelse, der er foranstaltet af det Internationale Katolske Kontor for Barnet — BICE — samt Pax-Christi-bevægelsen). De virker som en slags laboratorier. Ved siden af dem står der så organisationer med praktiske opgaver; de assisterer f. eks. udvandrere og flygtninge, koordinerer det katolske Caritas-arbejde eller bistår unge piger, der står uden hjem og familie.

Alle stænder, alle erhverv, alle sociale lag er repræsenteret her: Arbejdsgivere og arbejdere, sygeplejersker og journalister, akademikere og sportsfolk, mænd og kvinder inden for Katolsk Aktion, fagfolk på det sociale område, landarbejderungdom og søfolk.

Langt den overvejende del af disse OIC har deres sæde og ledelse i Europa. Men dette må ingenlunde misforstås; det er nemlig forståeligt, at disse organisationer er blevet oprettet og udbygget i de lande, der har gammel katolsk tradition i ryggen. Forholdet er dog imidlertid det, at deres udbredelse er international. Her lige et par eksempler fra de allersneste år: OIC (de internationale unge arbejdere) havde kongres i Duala og i Santiago de Chile, Pax Romana foranstaltede kongresser i Madras og i Ghana på Guldkysten, Verdensunionen for Katolsk Presse havde kongres i Wien samtidigt med at organisationen skød en kolossal aflægger i Sydamerika, det Internationale Centrum for religiøs Dannelse foranstaltede studieuger i Bukawu — altså et internationalt sammenspil på allerhøjeste plan.

Men lige så rigtigt som det er, at ethvert spørgsmål idag har internationale dimensioner, lige så rigtigt er det, at intel problem idag kan løses isoleret, uafhængigt af enkelt grupper af mennesker. Vi er ikke blot henvist til hinanden rent geografisk, men også organisatorisk. Når f. eks. UNESCO beslutter at gøre en indsats for fremme af den elementære skoleuddannelse i Sydamerika, så vedrører dette spørgsmål ikke blot rent umiddelbart den gren af OIC, som beskæftiger sig med skolespørgsmål, men tillige også de katolske kvindorganisationer, socialarbejdet, landboungdommen o. s. v. Alt er knyttet ganske nært sammen, og samarbejde er nødvendigt. Ingen chancer må forpasses eller forspildes, og her er det de internationale katolske organisationers hovedorgan, der må sættes ind. Det er rigtigt, at denne institution hidindtil har ført en meget tilbagetrukken tilværelse — desværre. Men idag er den heldigvis kommet ud af sit skjul og virker efter omstændighederne godt i samarbejdet med de store organisationer, der skabes af

etterkrigstiden til fremme af det internationale samarbejde.

Disse forskellige konferencer tjener OIC ved arbejdet, de er til disposition for de Forenede Nationer i Geneve og New York, for UNESCO i Paris samt FAO i Rom gennem et fast sekretariat, og på denne måde er disse vigtige centre samtidig en slags »kontrollårne«, hvorfra man er i stand til at følge udviklingen. Det er ikke meningen at fremme det ene stykke arbejde på den andens bekostning. Det, det gælder om, er at forme hele det apostoliske arbejde, at »farve« det internationalt, at drage sagkyndige hjælpere til. Det gælder om at overbevise katolikkerne om deres uundvigelige forpligtelse til at deltage i det internationale liv med liv og sjæl, på alle dets trin — gennem de til rådighed stående organisationer.

NOTER

Konfirmation

Hs. Excellence Biskoppen meddel konfirmationens sakramente følgende steder:

- 5. april: St. Annæ kirke, København.
- 19. april: Sakramentskirken, Kbhvn.
- 26. april: Jesu Hjerte kirke, Kbhv.
- 3. maj: St. Ansgars kirke, København.
- 3. maj: St. Knud Lavards kirke, Kgl Lyngby.

Redaktionen slutter -

Gennem 20 år har vi, som med dette nummer forlader Katolsk Ugeblad, hver eneste uge sluttet redaktionen, i alt over 1000 gange. Denne gang er imidlertid noget for sig selv. Når vi

ellers sluttede redaktionen af et nummer, var vi allerede i god gang med det næste. Hvad der af pladsmangrødvendigvis måtte udgå, kunne forhåbenlig tåle at ligge over til næst

Palmesøndag

22. marts 195

VOR DOBBELTSINDETHED

Der er noget forvirrende ved palmesøndags liturgi. Kristus hyldes som konge. Når vi står med de indviede buksbomgrene i hænderne betyder det jo, at vi alle er med til at bringe ham vor hyldest. Og så følger straks efter oplæsningen af lidelseshistorien efter St. Matthæus. Og det vil jo sige skilddringen af dommen over Kristus og fuldbyrdelsen af denne dom. »Korsfæst ham« råber den samme skare, som kort tid før havde råbt: »Velsignet er den, der kommer i Herrens navn. Hosana i det høje.«

Modsatningernes brydning skyldes det menneskelige sind. Snart hylkede jødefolket Kristus, snart dømte det ham til forbryderdøden. Og vi kan slet ikke give os af med at fælde dom over det jødiske folk, fordi vi genkender deres mentalitet hos os selv. Er det ikke netop tragedien i vort kristenliv? Det ene øjeblik siger vi til Gud: »Ske din vilje.« Det andet øjeblik trodser vi denne samme Guds vilje. Snart erklærer vi, at vi vil følge Kristus, snart slutter vi os til hans fjender. Jesus har i forvejen advaret os imod dette, idet han siger: »Hvo, som ikke er med mig, er imod mig.«

Vi tager den indviede kvist med os og anbringer den i vort hjem på et passende sted. Og det er godt for os fra tid til anden at kaste et blik på den. For den minder os om vor vankelmødighed: Dobbelttheden i vort kristenliv. Den minder os om, hvor nødvendigt det er for os at være årvågne og at bede, at vi ikke »skal falde i fristelse«.

Paulus kommer jo ind på denne triste sag, når han siger: »Hvad jeg vil, det gør jeg ikke, hvad jeg ikke vil, det gør jeg.«

Netop beretningen om Jesu lidelse og død er det, der trøster os, når vi knuges af erkendelsen af vor hjælpeløshed. Er det end nok så sandt, at vi alene intet formår, så lærer evangeliet os til gengæld, at Jesus har taget vor synd på sig og har sonet vor skyld.

Det er derfor, at det utrolige er muligt; i bodens sakramente kan vi få vore synders forladelse. Men vi kender jo betingelserne. Der skal både anger og forsæt til. Selv om vi helt og holdent bygger på Kristi nåde, opgiver vi alligevel ikke kampen. Kristi nåde vil jo blandt andet sige, at vi får kræfter til at føre vor kamp.

Vor forberedelse til påskefesten består netop deri, at vor længsel efter at »opstå med Kristus til et nyt liv« sætter frugt i vor offervilje og uovervindelige tillid til Jesu frelsende nåde.

Troen på Kristus, troen på hans opstandelse og sejr gør os stærke. Men troen må give udslag i gerning. »Ikke den, der siger Herre, Herre, men den som gør min Faders vilje, han er den, der elsker mig.«

Selv om vi ved, at vi vil snuble atter og atter, må vi dog følge i Frelserens fodspor. Han er jo vor vej til Faderen.

C. B.

ge. I dag har redaktions slutningen en anden karakter. Andre sørger for ommende numre, og er der noget, vi gerne vil have sagt, før det er for sent, må det være nu.

Man kan ikke følges ad gennem 20 r og så skilles uden et ord. Vi har aft en læserskare, som har fulgt os en lang tid, og om hvis læsning af bladet med glæde og med kritik vi har haft utallige vidnesbyrd. Vi skylder disse læsere meget og kan ikke afslutte vor gerning i den katolske presstes tjeneste uden at have sagt dem tak.

Så må vi ganske vist tale lidt om os selv, hvad der bør være en redaktion inderligt imod. Det skrevne skal normalt tale for sig selv og redaktionelt stof være usigneret. Men at sige ak er et personligt anliggende, så vi eder vort publikum undskyldte, at censemestrene et kort sidste øjeblik ræder frem i rampelyset, hvor de ellers ikke hører hjemme.

Da hvervet blev os overdraget for etop 20 år siden, følte vi så godt om nogen, at det var lidt af et vove-tykke. Dette gamle blad havde altid været redigeret af teologer, enten af katolske præster eller af konverterede lutherske teologer. Var opgaven il at løse for andre? Ingen af os var eologer, vore kvalifikationer var fagigt set kun journalistiske. Var det tiltrækkeligt, at den ene gennem en række havde medarbejdet ved et københavnske dagblad, og at den anden havde sine forbindelser i orden til international katolsk fagpresse?

Det stod os klart, at Katolsk Ugeblad ikke er et blad som ethvert andet. Vi vidste, at offentligheden betragter let som selvste kirkens talerør på dansk grund. Det nytter ikke, at man røster sig med, at dette syn på bladet er forkert — Katolsk Ugeblad er ikke et officielt katolsk organ. Om der så nok så regelmæssigt stod at læse, at let kun var en vis Kiærulff og en vis Berg, som stod inde for, hvad der ryktes, hed det altid i den øvrige presses hyppige referater af vore artikler: »Katolikkerne protesterer«, »katolikkerne erklærer« o. s. v.

Hvad gør man i en sådan situation? Vi valgte efter fattig, men bedste evne it gøre forsøg på at blive det, man nu engang tog os for at være, et virkeligt udtryk for kirkens tankegang. Vi søgte at skrive således, at det ikke var en enkelt, nok så fortræffelig gruppes ærmeninger, men det helt solide, fælleskatolske, vi repræsenterede. Derfor fik Rom en meget bred plads i spalterne. Vi havde den lykke, at vor redaktionstid stort set faldt sammen med Pius XII's pontifikat, og denne paves mange encyklikaer og aktuelle udtalelser kom til at udgøre ryggraden i det stof, vi bragte. Af tilsvarende grund var det os om at gøre med flid at sikre os, at det nyhedsstof, vi gengav, var gennemkontrolleret, før det kom i ryk hos os. Vi opnåede (da faktisk også, at det var yderst sjældent, det var nødvendigt at korrigerer sådant stof.

Men man kan ikke opnå alle goder på een gang. Der kunne særdeles let avces et mere underholdende, mere sprælsk og chokerende blad, hvis man beskæftigede sig mere med farverige

særmeninger og nymodens strømninger, som endnu ikke har fundet deres faste leje. Nyheder er også mere kulørte, før de er sigtede og filtrerede. Men for et blad som Katolsk Ugeblad forekom det os af størst værdi, at det repræsenterede den universelle kirke på så uangribelig en måde som muligt. Måske vi havde været dristigere, hvis vi havde været skolede teologer, men vi var kun fagjournalister med al for god viden om, hvilke fejl journalistik nemt kan blive behæftet med.

På lignende måde stillede vi os overfor det, der kan kaldes generationsskiftet inden for kirken. Der foregår altid et generationsskifte. Det, vi oplever i krigenes kølvand, er blot særligt gennemgribende. Skulle vi være på det gamle eller på det nye side? Vore læsere tilhørte begge generationer. Vi valgte — som vi syntes, der var god katolsk tradition for — hellere at komme en postgang for sent med det nye end gå for langt. Rom siges altid at regne i årtier eller århundreder. Vi fandt, at også et katolsk blad bør give sig lidt tid og lade frugter modnes, før de plukkes.

Et andet område, hvor vi måtte træffe valg, var så praktisk vanskeligt, at vi næppe har haft held til at ramme det helt rigtige. Danske katolikker tilhører de forskelligste samfundslag og uddannelsesniveauer. Hvordan skal man disponere sit stof på et yderst begrænset antal sider, så det tager hensyn til alle i denne store mangfoldighed? Vi har gjort et ærligt forsøg på at skrive forståeligt for alle, men vi er klare over, at det ikke altid er lykkedes lige godt, og vi er tillige klare over, at det er den jævne læser, der har været lidt forfordelt, og som vi må skilles fra med en ganske særlig tak for, at han alligevel holdt ud og var glad for sin ugentlige katolske hilsen.

Hvordan det så gik for os at bygge et blad op efter disse ideer plus vor praktiske, bladmæssige viden, tilkommer det ikke os at dømme om. Megen venlig kritik i årenes løb har vi gjort os umage for at tage ved lære af, og anden kritik, der oftest nåede frem til os på tredje hånd, måtte vi med et smil tage imod, som lægen tager imod den bedredende patients forlangende pr. bud om, hvad der skal skrives op på recepten. Men faktisk var vor omfattende korrespondance med læsekredsen næsten udelukkende af den mest positive art. Ganske særligt gælder det om vor kontakt med landets præster, hvis venlige ord om bladets betydning for deres gerning i menighederne altid var en stor opmuntring.

De tyve år har været rige på oplevelser, vi har kunnet dele med læserne. Knap var vi kommet i gang, før en verdenskrig med fjendtlig besættelse gjorde arbejdet yderst vanskeligt, men også ganske spændende. Det var morsomt, når udenrigsministeriet angstedes over, hvad vi bragte af nyhedsstof, men heldigvis tillagde besættelsesmagten os ikke så stor betydning, at vi ikke kunne sige så nogenlunde åbenlyst, hvad vi ville, i hvert fald når artiklerne tilsyneladende handlede om de gamle assyrere.

De fleste husker sikkert også den tid, da typografstrejke lammede pressen med undtagelse af et par mindre dagblade og så os, der fik nogle drøje måneders arbejde med at lave en nødavis, som næsten krævede lup ved læsningen. Under en anden strejke vakte det almindelig undren, at vi tilsyneladende på enestående måde var uberørt af presselammelsen. Når det kunne gøres så fikst, som tilfældet var, skyldtes det i høj grad vort trykkeri, som vi i det hele taget skylder tak for udmærket arbejde i god forståelse med redaktionen.

Vi og vore læsere oplevede store dage i jubellåret 1950 og ved det vellykkede pinsestævne, hvis ledelse i høj grad gjorde brug af vort blads muligheder. Andre opgaver, vi har taget op, og som vi ved har nydt en god modtagelse, er vore julenumre, som hvert år har opnået et smukt salg, ligesom f. eks. også vort store mindenummer ved Pius XII's død.

Men lad det være nok med disse enkelte minder blandt de mange. Vigtigere er det at understrege, at selv om det er en trædemølle at lave ugeblad, et hvileløst slid uden pauser, er det ikke lykkedes at gøre os trætte. Det vil heller ikke være rigtigt, hvis nogen gættede på, at den kritik, som ingen redaktion kan undfly og forhåbentlig heller ingen lægger mere vægt på, end rimeligt er, har kunnet tage arbejdshumøret fra os. Når vi hverken blev trætte eller triste, skyldes det to ting, som bør fremhæves ved redaktionens slutning. Den ene er den, at vi altid har arbejdet i tryk forvisning om vor biskops tillid og ud fra ønsket om at gøre os værdige til den, den anden er de mange vidnesbyrd fra nær og fjern om glæde over det katolske blad. Det er ellers reglen, at mennesker er raskere til at gribe pennen for at gøre vrøvl end for at sige venligheder. Når vore læsere har haft det omvendt, siger dette forhåbentlig lidt om bladet, men i hvert fald siger det noget bemærkelsesværdigt om bladets læsere. Efter vor kortfattede meddelelse for en tid siden om det forestående redaktionsskifte har disse venlige tilkendegivelser antaget et omfang, så vi må nøjes med at bringe vor tak her i bladet. Vi er mere taknemmelige, end vi har ord til at udtrykke det.

Vi har allerede sagt tak personligt til alle vore trofaste medarbejdere gennem årene. Vi er jo ikke så mange katolikker, og de skrivende blandt os har ikke megen fritid tilovers til at kunne hjælpe Katolsk Ugeblads redaktion. Da vi skulle takke, blev det imidlertid til en væsentlig større skare, end vi havde regnet med, før vi fik den talt op. Vi vil gerne, at disse trofaste — deriblandt vore udenlandske venner, som har været os til så megen hjælp — også på dette sted skal modtage vor venlige afskedshilsen.

Så slutter vi da redaktionen for alvor med vor venligste tak til alle, som hver på sin vis hidrog til, at tyve års arbejde for os har været ensbetydende med tyve års arbejdsglæde.

H. D. T. Kiærulff. Jørgen Berg.

VAGTEN VED GRAVEN

Korsfæstelsen var overstået. Det var ganske vist et smudsigt arbejde, men alligevel et arbejde for soldater, og når det egentlige var gjort, kunne man jo godt more sig lidt, indtil man kunne overlade valpladsen til døden. Men nu havde centurionen fundet på at sende dem hen at holde vagt ved en grav i en eller anden have, for at liget ikke skulle blive stjålet om natten! At jøderne stjal lig havde man dog aldrig før hørt! Der var nu noget i vejen med centurionen, siden det underlige menneske på det midterste kors var død!

»Befaling fra højere sted,« havde centurionen sagt, da han så sine soldaters uvillige ansigter, dengang de fik at vide, at de skulle bevogte graven. Sådan hedder det altid, og »højere sted« var naturligvis Pilatus. Han var såmænd ikke så værst, Pilatus; soldaterne kunne godt lide ham. Det var nok disse her forhistrede farisæere, der igen havde hittet på noget; det var jo dem, der havde fået ham til at gå med til korsfæstelsen. Ja, og så havde det jo tordnet, og jorden skælvede; centurionen havde såmænd været nødt til at klamre sig til korset, og det havde været noget, før han fik samlet sig til at lade dem træde af.

Nå, det var altså denne her befaling fra »højere sted«! Og så gik soldaterne med hjelm på og hellebarder ind i en have, som tilhørte den rige Joseph fra Arimathæa. Her havde han ladet udhule en stor grav i en klippe, og i den var manden fra det midterste kors blevet lagt. Hvordan mon en korsfæstet forbryder kom til sådan en fornem grav? Man skulle da tro, hans lig hørte til i rækkerkullen. Men det kom naturligvis ikke soldaterne ved. Når der kom befaling fra højere sted, måtte de pænt trække op foran noget så idiotisk som en forseglet grav. Forseglet! Ja, naturligvis havde den gamle Nikodemus købt i bunkevis af duftende urter, der kostede mange penge — det var der i alt fald en eller anden, der havde fortalt, men hvem brød sig om at hugge dem?

Nu havde farisæerne altså vundet over ham, som lå derinde, og hans følgesvende var løbet deres vej, for ingen Gud havde hjulpet ham i hans nød på korset. Men de romerske soldater skulle holde vagt, for at der ikke skulle blive ballade i det ophidsede Jerusalem!

Meget højtideligt tog de nu ikke den natlige tjeneste. Da det blev mørkt og koldt, og ugerne tudede, hyllede de sig i deres kapper, lænede sig op ad den forseglede grav og sov. Centurionen lod åbenbart runde være runde i nat — han sad måske og drak for at komme sig efter forskrækkelsen, mens hans soldater drømte om pigerne i Rom.

Pludselig skete der noget! De fo'r

alle sammen op af deres søvn, fik fat på hjelmene og greb hellebarderne. Men hvad nytter våben mod et jordskælvt? Og sådant et var det, de igen kom ud for, og det var dette menneskes skyld, han, der havde været så død, som man overhovedet kan være, og var blevet lagt ind i den forseglede grav. Der var ingen fjende at bruge hellebarderne imod, men nu — nu måtte de kaste dem fra sig for at holde sig for øjnene med begge hænder. Aldrig havde de set et så voldsomt lyn som det, der nu slog ned lige foran dem, og de skreg af angst. Da de lidt efter — eller måske længe efter — ganske forsigtigt kikkede frem mellem fingrene, stod den forseglede grav vidt åben, og der lå intet lig derinde. Da flygtede de.

dater, selv om de så også senere fo'penge lod sig lokke til at aflægge fals vidnesbyrd, De havde oplevet det, som man ud i fremtiden forsøgte og stadi forsøger at rejse tvivl om, at »afmyt logisere«; de vidste besked, men d'tav; for menneskene var allerede fo'låbelige.

Hyrderne på marken ved Bethleher havde oplevet noget ganske lignende. De havde været forfærdelig bange, d' det himmelske lys pludselig skar genem nattermørket. Hvor er det mærkeligt, at hver gang den almægtige Gu' har villet handle på en måde, der gå langt ud over alle menneskelige begreber, har han valgt ubetydelige, uvidende vidner som et par fårehyrde på marken og en håndfuld romersk besættelsessoldater i Jerusalem. Klog folk var der ingen af. Men dem vill' Gud heller ikke bruge dengang. Th' den slags mennesker er ikke i stand

OPSTANDELSEN. Detail fra Claus Bergs altertavle i Sankt Knuds kirke i Odense

til at modtage, hvad der ud over al forstand sker for øjnene af dem. Derfor blev det hyrderne og soldaterne.

Og derfor har middelalderens kunstnere med så stor kærlighed malet hyrderne i julenatten og vagterne ved graven påsknat. På påskebillederne behøver man slet ikke at se den åbne grav eller den opstandne Frelser, det er nok at se soldaternes bevægelser og ansigtsudtryk for at forstå, hvad det var, der skete den nat i Joseph af Arimathæas have. Kunstnere som Riemenschneider og Claus Berg har begrebet, at disse romerske soldater på vagt ved den forseglede grav var vore brødre, fordi vi kun på samme måde som de er i stand til at opfatte, hvad der sker af ubegribelige ting på Jorden.

Navnlig nu, i dette vort tyvende århundrede, er de på en ganske særlig måde igen blevet vore brødre, disse vagtposter ved graven, der ikke anede, hvorfor de dog skulle være netop dér. Når vi betragter Tilman Riemenschneiders sovende soldat, som er skrevet sammen ved graven, hans også i søvnen håbløse ansigt, der viser os ham som et menneske, der intet har at vente af livet, og som blot må lade sig kommandere med, hvis tanker og meninger er uden ringeste be-

tydning, så forekommer dette billede os forunderligt moderne. Det kunne forsynes med en indskrift — et citat af Carlo Cocciolis roman »Spejlet«: Man har stillet os uden våben på post foran et skilderhus og sagt: »Vent! Ingen vil nogen sinde komme, men I skal vente her. Bær jer ad, som om der kunne komme nogen, og giv agt.« Og så står vi her, tro mod befalingen, foran skilderhuset og spejder ud i det tomme rum — —

Sådan kan de romerske soldater have tænkt foran den forseglede grav, og sådan som de er mange, mange mennesker til mode nutildags. De er stillet på en meningsløs vagt, de venter uden håb og ser intet andet end tomhed. Alle de på den måle vågende og ventende i vor tid vil ikke begribe mere af påskens klare frelsesbudskab end de romerske legionærer. Det, der skal kunne vække dem, er et under, som ryster dem i deres sjæls grundvold. I Den hellige Skrift står, at Jesus, da han f'or op til sin Fader, efterlod sine disciple den gave, at de skulle kunne virke frelsen. Og det betyder: gøre den virkelig, lade den ske sådan, at også de ventendes sløve blikke vil kunne opfatte den. Den, der mener, at mindre kan gøre det, er selv som det salt, der har mistet sin kraft.

APROPOS

CYPERN

Den britiske koloni Cypern, der til næste år opnår selvstændighed og uafhængighed, er gammelt kristent land. Blader man tilbage i øens historie — iøvrigt en både lang og interessant historie — støder man ganske vist på megen splid og strid, der i adskillige tilfælde bunder i misforståelser og uoverensstemmelser på det religiøse område. De seneste stridigheder har imidlertid deres rod i overvejende nationale (og mindre i religiøse) årsager; kampen har stået mellem det græsk-ortodoxe flertal under anførsel af ærkebiskop Makarios og tyrkerne, der udgør omkring en femtedel af øens befolkning og er muhammedanere. I de seneste århundreder har der ganske vist også været forskellige uoverensstemmelser mellem kristne og muhammedanere, og gennem længere tid har der ligeledes hersket stridigheder mellem de græske katolikker og katolikkerne af den latinske ritus.

Det var som bekendt den hellige Paulus og den hellige Barnabas — der iøvrigt var en indfødt cypriot — der bragte kristendommen til Cypern, men katolikkerne på øen udgør idag mindre end en procent af befolkningen. Af de ca. 550.000 indbyggere er rundt regnet de 5.000 katolikker. Af disse tilhører langt den overvejende del — omkring 4.000 — den maronitiske ritus, medens resten tilhører den latinske ritus med undtagelse af et par hundrede, der er tilsluttet den armenske og den byzantinske ritus. Det maronitiske bispedømme Cypern, der ledes af biskop Elias Farah, omfatter til-

lige en del af Libanon, og om vintren residerer bispem i Antelias på Cypern, medens han om sommeren holder til i Cornet-Chehouane i Libanon. Antallet af kirker på Cypern opgives til 90 og præster til 80, medens der er ialt 24 katolske skoler med omkring 1500 elever samt et mindre seminarium.

Cypern har i århundreder været under henholdsvis romersk, byzantinsk og arabisk styre. I 1191 erobrede kong Rikard Løvehjerte øen og skænkede den til frankeren Guy de Lusignon. Fem år senere opnåede frankerkongen Amaury af pave Cølestin II, at der oprettedes et hierarki af den latinske ritus på øen. De græsktalende katolikker underlagdes en ærkebiskop, der i rangfølge kom umiddelbart efter de fem store patriarker (Rom, Alexandria, Antiochia, Konstantinopel og Jerusalem). Indførelsen af den latinske ritus gav imidlertid anledning til århundredlange stridigheder mellem disse to katolske grupper i den græske klerus, og de »græske troende« kom under latinsk kontrol, adskillige græske kirker blev overtaget af latinerne og også de kirkelige indtægter gik i den latinske klerus' lomme. I 13. århundrede måtte endda 13 græske munke bøde med livet for deres modstand mod den latinske ritus, den græske ærkebiskop blev afsat fra sit embede og andre græske biskopper blev forflyttet til små landsbyer, hvor de blev stillet under den latinske ærkebiskop. Der oprandt en periode, der varede flere århundreder og hvor man såvel fra latinsk som fra ortodox side betragtede de græske katolikker, som intet mindre end en slags skismatikere. Medens genueserne havde øen i de-

I korte træk —

På pavens navnedag havde det italienske fjernsyn premiere på en dokumentarisk film med titlen: »Pavens arbejdsdag«. Filmen spiller 35 minutter og vil blive genudsendt i italiensk fjernsyn på langfredag.

De katolske ungdomssammenslutninger i Østrig har protesteret højlydt mod afholdelsen af den kommunistiske ungdomsfestival i Wien. Den østrigske ungdom betegner festivalen som »en kommunistisk propagandaforanstaltning af første rang« og udtaler et klart nej til festlighederne.

Ifølge meddelelser fra Zagreb har kardinal Stepinac fået et tilbagefald, og hans tilstand betegnes som meget alvorlig.

Samtidigt med overrækkelsen af kardinalshatten til de tre kardinaler, der ikke havde været til stede ved konsistoriet i december måned, meddelte paven ved det offentlige konsistorium i sidste uge, at saligkæringsprocessen for den polske franciskanerkonventual Maximilian Kolbe, der i august 1941 frivilligt gik i døden i en tysk koncentrationslejr for at redde en familie-fader, nu vil blive indledt.

Den Internationale Katolske Kommission for Udvandringsspørgsmål afholder sin 4. internationale kongres i Ottawa (Canada) i dagene 21.—25. august i år.

Paven har med en apostolisk Breve bekræftet den pavelige kommission for film, radio og fjernsyn og nøjere fastlagt denne institutions funktioner. Kommissionen var som det vil erindres blevet oprettet af Pave Pius XII i 1952 »ad experimentum«.

Assumptionssøstrene på Bernstorffsvej i København kunne i sidste uge tage deres smukke ny gymnastik- og teatersal i brug, det første led i det store skolebyggeri på »Rygdgård«. Skolens elever opførte ved denne lejlighed en vellykket teaterforestilling, der vakte berettiget bifald.

res hånd, blev der ikke mindre end to gange (1373 og 1489) gjort resultatløse forsøg på at opnå enighed mellem de to parter, men efter at venezianerne i 1489 havde overtaget kontrollen over øen, blev livsbetingelserne for de græske katolikker så dårlige, at de simpelthen hilste tyrkerne som deres befriere, da disse i 1571 erobrede øen. Tyrkernes erobring af øen var imidlertid ensbetydende med den latinske ritus' ophør på Cypern. To biskopper samt et betydeligt antal præster og munke blev dræbt, adskillige kirker blev vanhelliget og de fleste katolikker af den latinske ritus forlod øen. Mange af maroniterne forlod senere øen og faldt fra troen enten under den ortodoxe eller den tyrkiske forfølgelse. I 1878 kom Cypern så endelig på britiske hænder. C. D.

„Syndens løn er død“

I dag er det for sidste gang, vi gør rede for menneskets tragiske skæbne i paradiset. Mangfoldige var de virkninger, som vore stamforældres synd fremkaldte både hos deres egen person og hos deres efterkommere.

På legeme og sjæl er der indtrådt en forringelse. Den *frie vilje* er blevet svækket og hælder nu til det onde. Men evnen til at vælge frit mellem det gode og det onde er ikke gået tabt. Menneskenes ansvarsbevidsthed minder os til stadighed om denne sandhed. Den menneskelige *forstand* er blevet formørket og hildes derfor til i vildfarelser. Men det betyder ikke, at den ikke stadig er i stand til at erkende Gud i hans værker og moralloven i samvittigheden.

Også *vort forhold til den materielle verden er blevet forværret*. Skriften antyder dette, når den siger: at agerjorden for Adams skyld er forbandet; at han med møje skal forsøge at føde alle sit livs dage; torne og tidsler skal agerjorden bære ham (I. Mos. 3, 17—18). Af den grund advarer også den samme skrift mod yderligere synd: »Tragt ikke efter døden ved jeres livs forvildelser, hidkald ikke fordærv ved jeres hænders virken. Thi det er ikke Gud, der har frembragt døden, han glæder sig ikke ved de levendes undergang. Thi alle ting har han skabt til væren og verdens frembringelser skal tjene til helse« (Sal. visdom. I, 12—14). I det nye testamente stadfæster Paulus læren om det forstyrrede forhold mellem mennesket og den synlige verden. For syndens skyld, siger han, er skabningen blevet underlagt forgængeligheden og træller under forkrænkkeligheden. Hele skabningen til sammen sukker og er i veer i denne stund. (Ro. 8, 18—22).

Endvidere er mennesket ved synden ført over *til mørkets rige* fra lysets rige og undergivet djævlens tyranniske herredømme. Vor Frelser selv forklarer os dette, idet han kalder satan denne verdens fyrste, der langfredag ville komme for at knuse ham, skønt der i Jesus ikke var noget, som hørte djæveln til. (Jo. 14,30). Men netop den dag gik der dom over den syndefulde verden, og dens fyrste skulle kastes ud (Jo. 12, 31). »Ved sin død gjorde den menneskeordne Gud Søn ham magtesløs, der har dødens væld, nemlig djæveln, og ville udfri alle dem, som af frygt for døden hele deres liv igennem havde levet i trældom« (Heb. 2, 14).

Også det, der udgjorde *menneskets største rigdom* her på jorden, det overnaturlige liv eller den helliggørende nåde og de ekstraordinære gaver såsom frihed for fejltagelser, for det onde begær, for livets møjsommeligheder og lidelser samt for døden, blev sat over styr ved den første synd. Vi behøver bare at fordybe os i de straffedomme, som den retfærdige Gud udtalte over Adams og Evas synd.

For *Eva* var den første, der lod sig forføre, er hun også den første, der får sin dom. Hendes hovmodige ønske om at være som Gud straffes med ydmygende besværligheder og møjsommeligheder. Hendes begær efter den forbudte frugt straffes med smerter. Fordi hun forførte sin mand til synd, får denne herredømmet over hende. Verdenshistorien viser klart, at der har været tider, da dette herredømme var et tungt åg og en møjsommelig trældom for kvinden.

Adam, manden, der skal bære omsorg for sin familie og som deri har sin hovedopgave, rammes af en tredobbelt straf: agerjordens ufrugtbarhed, det slidsomme arbejde og den møjsommelige kamp mod det ukrudt, der stadig breder sig påny.

Af alle de ydre straffe, vore første forældre blev idømt, var den værste *døden*. Adam levede i 930 samfulde år. I denne lange tid måtte han hele tiden med angst i hjertet tænke på de ord: »I dit ansigts sved skal du spise dit brød, indtil du vender tilbage til jorden. Thi af den er du taget. Ja, støv er du, og til støv skal du vende tilbage« (I. Mos. 3, 19). For i samme øjeblik, da han og hans hustru havde begået deres synd, tog Gud hin ekstraordinære gave, som vi kalder den legemlige udødelighed, fra dem igen. Også muligheden for at spise af frugten på livets træ gik tabt, og som følge deraf kunne de ikke forny deres aftagende legemlige kræfter.

Dødens lov begynder nu at blive virksom i deres legeme og *livet blev en vandring til graven*. Den tiltagende alder, det daglige slid, varme og kulde, hunger og tørst, sygdom og andre genvordigheder gjorde deres til, at kræfterne blev mindre og mindre. Denne tingenes gang er ganske vist noget meget naturligt for legemet, men for den udødelige sjæl, som føler en medfødt trang til at være i besiddelse af et legeme, er døden noget unaturligt og ængstende. Om vi nu vil eller ikke vil, ved synden bliver adskillelsen af legeme og sjæl en trist og forskrækkende nødvendighed, som ovenikøbet bebudes og indledes af forudgående sygdomme og andre kvaler. Ved synet af disse vilkår går det vel de fleste, som det gik salmisten, da han skrev: »Lyt, o Gud, til min bøn! Hjertet er angst i mit bryst, dødens rædsler er faldet over mig. Frygt og angst falder på mig. Gru er over mig. Ak havde jeg vinger, da fløj jeg i ly« (Sl. 55, 5—7).

Dog dette er ikke det hele. Legemets død er nemlig et sindbillede på noget langt værre, nemlig på *den åndelige og evige død*. Den var Adam og Eva hjemfaldne til, hvis ikke de ved anger og bød havde opnået syndsforladelse hos Gud, og derfor fandt vejen til det sted i underverdenen, hvor de sjæle skulle opholde sig, indtil Frelseren kom, som i fred med Gud havde forladt denne jord. Vi har gode grunde

for, at Adam og Eva har frelst deres sjæl. De har sikkert med tro og glæde og tak taget imod Guds løfte om en Frelser. Den moderlige kærlighed, hvormed Herren bar omsorg for deres kjortle, peger i samme etning. Det lyder også højt usandsynligt, at Gud nok ville frelse slægten, men ikke dens hoved. Men det bedste bevis i denne sag er skriftens ord: »Guds visdom har ikke blot beskyttet verdens førstdannede fader, da han blev skabt, men reddet ham ud af fald og skænket ham kraft til at herske over alt« (Sal. visd. 10, 1—2).

Siden Adams og Evas dage har synden i verden presset utallige tårer ud af menneskenes øjne. Utallige klageråb kom fra menneskenes læber og mund. Usigelig tung er den sorg, der har pint menneskenes hjerter. Hele skabningen sukker med os under den retfærdige Guds strenge straf. *Ad den vej skulle vi lære, hvor stor en uret mod Gud synden er, og hvor stor en ulykke for os selv*. Da Gud skabte den synlige verden, gjorde han mennesket til dens krone og til sin almagts fornemste værk og udstyrede det med de vidunderligste gaver. Istedetfor med ydmyg tak at anerkende Guds godhed, lod mennesket sig narre af løgnens fader, blev vantro mod sin Gud og Skaber, ville være ham lig og nægtede ham den skyldige lydighed.

Dette er syndens historie fra begyndelsen af. Dag for dag gentager den samme tåbelighed sig på ny og altid med samme resultat: »Syndens løn er død« (Ro. 6, 23). Ved dette syn kunne man blive pessimist, hvis ikke Paulus på samme sted, hvor han skriver disse ord, med et lettet hjerte tilføjede: »Men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus vor Herre.« Vi har altså en Frelser, der som den anden Adam giver os alt det tilbage, som den første Adam har mistet for os alle, ja, endda mere.

Derfor bør det sidste ord i denne sag være: »Lov og tak i al evighed være den hellige Treenhed, Gud Fader, Søn og Helligånd for al godhed og barmhjertighed, for Guds magt og troskab.«
F. K.

Med en smule venlighed -

Under opholdet i Rom fik min kone pludselig den idé, at hun partout måtte have et par handsker netop lige nu. Kort og godt: vi kørte ind til siden og parkerede »et eller andet sted« — og gik så ud efter handskerne. Da vi kom tilbage til vognen var der stukket en lille seddel ind under vinduesviskeren og på denne seddel stod der på fire sprog: Vi er glade for at se Dem som gæst her i Rom, og vi ønsker Dem rigtig god ferie. Vi er klar over, at De selvfølgelig ikke kan være kendt med lovvingingen og bestemmelserne her på stedet, men vi vil lige gøre Dem opmærksom på, at De ikke må parkere her. Vil De ikke nok være venlige næste gang...«

Det var da faktisk helt i orden. Ikke et eneste truende ord om bøde eller hæfte eller lignende, og næste gang, ja, så passer man ganske uvilkaarligt på

ikke at støde an mod den romerske gadeorden. Man synes simpelthen, at man ikke kan være andet bekendt overfor sådan nogle pæne mennesker.

Det er så ganske givet på sin plads at vise bestemt og sikker optræden i mange situationer, fordi langt de fleste mennesker lider af en tilbøjelighed til at forveksle elskværdighed med svagthed — og så »at være sig selv nærmest«. Men der er dog ikke nogen tvivl om, at man kommer længst med venlighed. Til enhver tid. Selv den mest hårdkogte ægtemand ville klare situationen herhjemme meget bedre, hvis han havde et venligt »værs'god« eller »tak« til overs for sin kone.

Og der ville næppe heller gå no-

get i slykker af afdelingschefen, der som han engang imellem holdt døren for en af sine underordnede — også selv om den pågældende ikke tilhørte det smukke køn.

Læg det uskede bort, vær venlig, vær ærlig! Uvenlighed er og bliver nu engang et tegn på manglende storhed! Man kan opnå utrolig meget ved charme og venlighed — jeg har så at sige aldrig truffet en virkelig prominent person uden at denne samtidig også var både venlig og dannel. x.

— GUDSTJENESTELISTE —

St. Ansgar

Palmesøndag: 8 og 11,30: Stille messe. 10: Palmeindvielse, procession, højmesse.
Skærtorsdag: 9: Pontifikalmesse med oliernes indvielse. 17: Pontifikalmesse.
Langfredag: 15: Liturgi.
Påskelørdag: 22,30: Liturgi, midnatsmesse.
1. påskedag: 8 og 11,30: Stille messe. 10: Pontifikalmesse.
2. påskedag: 8: Stille messe. 10: Højmesse.

Jesu Hjerter

Palmesøndag: 6, 7, 8,30, 9,30 (procession og levitmesse) 11,30, 20,00.
Skærtorsdag: 17,00: Levitmesse m. pr. og fodtvætning.
Langfredag: 15,00: Liturgisk gudstjeneste.
Påskelørdag: 22,30: Påskevigilie, ca. 24,00: Levitmesse.
1. påskedag: 6, 7, 8,30, 10,00: Levitmesse. 11,30, 20,00 (som søndag).
2. påskedag: 6, 7, 8,30, 10,00: Højmesse, 19,30: Andagt.

Sakraments

Palmesøndag: 10,00: Palmevielse og højmesse.
Skærtorsdag: Højmesse kl. 18.
Langfredag begynder liturgien kl. 15.
Påskelørdag begynder liturgien kl. 22,30.
1. påskedag: Stille messe kl. 9, højmesse kl. 10, reciteret messe kl. 17.
2. påskedag: Stille messe kl. 8 og 9, højmesse kl. 10.

St. Mariæ

Palmesøndag: 10,00 palmevielse, palmeprocession.
Skærtorsdag: Gudstjeneste kl. 17.
Langfredag: Gudstjeneste kl. 15.
Påskelørdag: Påskensattens gudstjeneste (Vigilien) begynder kl. 22,30.
1. påskedag: Levitmesse kl. 10, stille messe kl. 8 og 11,30.
2. påskedag: Stille messe kl. 7 og 8, sangmesse med recitation kl. 10.

St. Annæ

Palmesøndag: 7,30 og 11,30: St. messe. 8,30: sangmesse. 9,30: Palmevielse, procession og højmesse.
Tirsdag d. 24. marts: Novneandagt (i stedet for påskelørdag) kl. 19,30.
Skærtorsdag: 17: Levitmesse m. fælleskommunion.
Langfredag: 15: Langfredagsliturgi.
Påskelørdag: 22,30: Påskensattens liturgi m. højmesse.
1. påskedag: 7,30 og 11,30: St. messe. 8,30: Sangmesse. 10,00: Levitmesse. 17,00: Festandagt.
2. påskedag: 7,30: St. messe. 8,30 og 10: Sangmesse, ingen senere gudstjeneste.

St. Therese

Palmesøndag: 9: Palmevielse, højmesse.
Skærtorsdag: 17.
Langfredag: 15.
Påskelørdag: 22,30.
1. påskedag: Som søndag (dog ikke 7,30).
2. påskedag: 8.

St. Knud Lavard

Palmesøndag: Stille messer kl. 8, 9, 11,30. Palmevielse og højmessens kl. 17,30.
Skærtorsdag: Højmesse kl. 17,30.
Langfredag: 15: Liturgisk gudstjeneste.
Påskelørdag: 22,30: Påskeliturgien.
1. påskedag: Stille messe kl. 8, 11,30. Levitmesse kl. 10.
2. påskedag: Stille messe kl. 8. Højmesse kl. 10.

DØDSFALD

Vor kære søster, svigerinde og faster

Agnes Wolff

er død den 13. marts 1959.

Heinrich og Thora Wolff.

Den afløde anbefales til de troendes forbøn.

St. Joseph

Palmesøndag: 5,45, 6,45, 9.
Skærtorsdag: 18.
Langfredag: 15.
Påskevigilie: 22,30.
1. påskedag: 6,45, 9.
2. påskedag: 5,45, 6,45, 9.

Immaculata

Palmesøndag: 7: Stille messe. 9,30: Højmesse.
Skærtorsdag: 17: Højmesse.
Langfredag: 15: Liturgisk gudstjeneste.
Påskelørdag: 23: Påskeliturgi og højmesse.
1. påskedag: 10: Højmesse. 17: festandagt.
2. påskedag: 9: Højmesse.

St. Lioba

Palmesøndag: 7,45: Palmevielse, højmesse. 15: Vesper, andagt.
Skærtorsdag: 7: Tenebræ. 17: Højmesse.
Langfredag: 7: Tenebræ. 15: Liturgisk gudstjeneste.
Påskelørdag: 5,30: Tenebræ. 22,45: Påskeliturgi, midnatsmesse.
1. påskedag: 8,00: Stille messe. 8,45: Højmesse. 15: Vesper og andagt.
2. påskedag: 7: Stille messe. 7,45: Højmesse. 15: Vesper, andagt.

St. Andreas

Palmesøndag: 10: Palmevielse.
Skærtorsdag: 7: Tenebræ, 19,30: Oliernes modtagelse, højmesse.
Langfredag: 7: Tenebræ, 15: Liturgi.
Påskelørdag: 7: Tenebræ, 22,30: Påskelørdag.
1. påskedag: Som søndag.
2. påskedag: Som søndag.

St. Antoni

Palmesøndag: 9: Palmevielse og procession.
Skærtorsdag: 18: Levitmesse, fodtvætning, procession, tilbedelse til kl. 24.
Langfredag: 15: Gudstjeneste.
Påskelørdag: 22,30: Ildens, påskelysets og dåbsvandet indvielse. Sognets dåbspagtsfornyelse og levitmesse.
1. påskedag: 9: Levitmesse, 11: Stille messe. (Der er ingen messe kl. 7,30!)
2. påskedag: 7,30: Stille messe, 9: højmesse.

Hillerød og Hørsholm

Palmesøndag: Reciteret messe kl. 10,15 i Birkerød.
Skærtorsdag: Højmesse kl. 17.
Langfredag: 15: Korsvejsandagt i Hillerød, 16,30: Langfredagsliturgi i Hørsholm.
Påskelørdag: Påskevigilie kl. 23 i Hørsholm.
1. påskedag og 2. påskedag er messerne på de sædvanlige tider.

Helsingør

Palmesøndag: 10: Palmevielse og højmesse, 17: Andagt.
Skærtorsdag: 20: Aftenhøjmesse.
Langfredag: 15: Liturgisk gudstjeneste.
Påskelørdag: 22,30: Påskevigilie.
1. påskedag: 8: Stille messe, 10: Levitmesse, 17: Andagt.
2. påskedag: Som søndag.

Tåstrup

Palmesøndag: 8,30.
Skærtorsdag: 17.
Langfredag: 15.
Påskelørdag: 23.
1. påskedag: 10.
2. påskedag: 10.

Silkeborg

Skærtorsdag: 19 højmesse. Tilbedelse kl. 24.
Langfredag: 15: Liturgisk gudstjeneste.
Påskelørdag: 23: Påskeceremonien, højmesse.
1. påskedag: 8: Stille messe, 10: Højmesse og prædiken, 17: Festandagt.
2. påskedag: 10: Sangmesse.

Vore feriebørn

Vi plejer ikke at minde læserne om indsamlingen til ferie børnene før lidt ind i april måned. Men i år er der to grunde til at starte tidligere. Den ene er det tidlige forår. Vi har alle forlængst haft vore første forårsførmelser og lagt vore første planer for vor private sommerferie, så tanken på ferie børnene må i år også dukke tidligt op. Vore læsere har år efter år haft så meget tilovers for denne gode sag, at vi hvert år har kunnet udsende godt en snes børn til feriens glæder. Den anden grund er den, at bladets gamle redaktion, før den takker af, gerne vil få sagt endnu en gang, hvor meget denne sag, som læserne så varmt har støttet, har ligget os og fortsat ligger os på hjerte. Forhåbentlig vil blad og læsere også fremover år for år gennemføre udsendelsen, der er blevet en så god gammel tradition.

Man bedes som sædvanlig sende sit bidrag til ferie børnene under adressen Katolsk Centralskoles kassererkontor, Amaliegade 31 A, 1., København K. På forhånd vor hjerteligste tak.

FERIE I TYROL

Østrig er stadig det billigste ferieland! - Hold derfor ferie i Tyrols hjerte, nær Innsbruck: pensionspris 50 østr. sh. - Skriv efter prospekt til

Gasthof-Pension Klockner
Roppen, Oberinntal, Tyrol

Når der er to tal i parenteserne, gælder det første sidetal i den store messebog, det andet nummeret i søndagsmessebogen.

Marts:

22. S. *) **PALMESØNDAG** (319—33); (violet) præf. (517). — Ved indvielsen og uddelingen af palmerne samt ved processionen er farven rød.

23. M. **Feria** (354); præf. (517).

(violet)

24. Ti. **Feria** (358); præf. (517). — (violet) I Den stille Uge bortfalder alle ihukommelser.

25. O. **Feria** (373); præf. (517). — Festen for *Jomfru Mariæ Bebudelse* fejres i år den 6. April.

26. T. **SKÆRTORS DAG** (392—34); (hvid) præf. (517).

27. F. **LANGFREDAG** (404—35); (sort) ved Kommunionuddelingen er farven violet. — Faste- og Abstinensdag.

28. L. **PAASKELØRDAG** (433—36); (violet) præf. (518); ved Daabsløfternes Fornylse og Messen er farven hvid. — Når *Gloria* er intoneret, lyder klokker og orgel atter, og dækket om alterbillederne fjernes.

29. S. 1. **PAASKSDAG.**

(hvid)

*) Liturgien fra Palmesøndag til Paaskelørdag incl. er forkortet og ændret saa meget, at Messebogen og Søndagsmessebogen kun kan anvendes i forbindelse med enten »Den stille Uges Liturgi« (1957) eller »Den stille Uges Liturgi indtil Paaskenat« (1956) og »Paaskelørdags Liturgi« (1952).

Basar

Husk at aflægge et lille besøg på Elisabethforeningens basar palmesøndag kl. 9—18 eller mandag kl. 10—15, Bredgade 67, 2. o. g.

St. Annæ kirke

I den stille uge holdes noveneandagten tirsdag den 24. marts kl. 19.30.

Katolsk Ugeblad

»Nordisk Ugeblad for katolske Kristnes sammenslutning med »Katolsk Ungdom«
Udgiver: »KATOLSK PRESSE«

Redaktion: H. D. T. KIÆRULFF (ansvarshavende) og J. BERG
Nørrebrogade 27 C, København N
torsdag kl. 16—17, telf. Nora 6166

Ekspedition og kassererkontor:

A. Pruser, Sct. Annæ plads 28, København K. Tlf. Central 9528 (kl. 9—16, lørdag kl. 9—12).

Post-Giro nr. 57042.

Abonnementspris 5,50 kr. kvartalet.

Norge og Sverige 24 kr. om året.

Øvrige udland 26 kr. om året.

Abonnement tegnes på eksped.

Annoncef.d.: Fru L. Wolsgaard-Iversen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø., tlf. TRia 5394, kl. 8—10.

Post-Giro nr. 58965.

UGEBLADETS BOGSIDE

En ny serie

And og Liv. Nr. 1. Påske. (Pauluskredsens forlag).

Under redaktion af P. Gregoire O.P. har Pauluskredsen udsendt en lille bog — 40 sider i lommeformat — med diverse artikler og småstykker, der har relation til påsken. Der er skriftsteder, uddrag af en påskeprædiken af St. Augustin, lidt om påskeliturgi i den orientalske kirke samt bidrag af en ordensøster, str. Jeanne d'Arc, M. Drouzy O.P., A. Valentin S.J. samt Ronald Knox og vor egen pastor Schindler. Man får af et sådant arbejde et meget tydeligt indtryk af nationale forskelligheder. Det er ikke blot oversættelsesvanskeligheder, men dybere grunde, som gør, at pastor Schindler taler så langt mere umiddelbart til dansk tankegang end de udmærkede teologer af fremmed herkomst. Måske man derfor i fortsættelsen bør lægge vægt på en friere behandling af det udefra lånte stof, hvormed ingenlunde skal være sagt, at det ikke er særdeles værdifuld, hvad det første hæfte bringer — det kræver blot en større indfølelsesvilje, end læsere i almindelighed er parat til at sætte ind i læsningen. Hvis vi må komme med endnu et forslag ud fra samme ønske om, at den påbegyndte serie må komme helt til sin ret, og ideen med den er jo meget værdifuld, så er det, at der ofres lidt mere på det rent ydre i retning af papir og tryk. Med det fortløbende holla, vi har fået, er det nødvendigt at trykkes er perfekt, ellers får vi, som på vort eksemplars forside, serien til at hedde »And og liv«. Og der er andre typografiske anker, som helst skulle føre til rettelser, så hæfterne ikke får et sekterisk udseende, der slet ikke svarer til deres indhold.

T. T.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 . Minerva 6761

Kontortid 9—16 . Lørdag lukket

Catholica. Nr. 1 1959

Pastor Schindler skriver i »Romersk Tøbrud« om vor nye pave og det stærke indtryk, hans pontifikat allerede har gjort. Pater Rieber-Mohn fortæller om »T. S. Eliot og vor tids tragedie«. Desuden skriver pater Martensen om økumeniske emner og »Miscelanea« behandler bl. a. diskussionen om monogami blandt afrikanske negre, et nyttigt korrektiv til de letkøbte fraser, hvormed spørgsmålet har været behandlet de fleste steder i dagspressen.

Som sædvanligt et velredigeret hæfte, der fortjente mange flere læsere.

Store ting i små bøger

Herder's pocket-books begynder efterhånden som der nu er kommet i alt 40 bind at antage form af et helt bibliotek, et righoldigt bibliotek, med noget for enhver. De to sidste udgivelser — Werner Pank's aktuelle »Sulten i verden« og Evelyn Waugh's »Helena« er værdifulde foregørelser til samlingen.
B.

Academicum Catholicum

Tirsdag den 24. marts kl. 19.45: Interpretatio.

NB. Retraiten på Åsehakken finder sted fra onsdag den 25. til søndag den 29. marts. Madpakke medbringes til onsdag aften (vi ventes ved 17-tiden), og retraiten slutter søndag middag.

Immaculata-Kongregationen

Fælleskommunionen bortfalder palmesøndag.

Svendborg

L. Larsen & Søn

Malermester

Brogade 10 Telefon 1016

Udfører Arbejdet ved Sct. Maria Hospital

Brødrene Franke

v/ Arne Jeppesen

1. Kl. s KØD OG PAALÆG

Telefon 218

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Kulkranen

Frederiksgade 2

Telf. 1410 og 172

Ejvind Lambech

KAFFE . VIN . KONSERVS

Møllergade 71 . Telefon 1044

Lev. til Sct. Maria Hospital

Katolske Begravelser

Benzon

aut. Katolsk Bedemand

Alle Aftaler kan træffes i Hjemmet

CENTRAL 1868

Husk på breve
NIELS STENSEN-
MÆRKATERNE!

Fås i St. Annæ
præstegård på
Amager
(Tlf. AM 3202)

Glæd en Ven

fjern eller nær

med et Abonnement paa

KATOLSK UGEBLAD

absolut
ABSALON
når forsikring skal tegnes

Katolske Begravelser

Snødkermester A. Kirschner

Griffenfeldsgade 38 . C. 6854 . NO 5954

vis a vis Sct. Josephs Hospital

Kluhs Efft.

KBK

Aktieselskabet

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 15

C. 9270

Malermester W. Plichta

Jyllingevej 177, Vanløse

Telefon 70 18 48

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25, Tlf. Minerva *408

Kolding

M. Lauridsen

Bade- og W.C.-Anlæg, Blikkenslager

*Rendebanen 8, Telefon 1287
Leverandør til kat. Menighed*

Støt annoncørerne

Aabenraa

Reserveret

Andersen og Meyers Eft.

Otto Larsen . Ramshøjvej 31 . Telf. 22530

*Lys . Kraft . Varme
Leverandør f. Sct. Ansgars Klinik*

Nykøbing F.

Chr. Lauritsen

*Smøde- og Maskinværktøjed, aut. Vand- og
Gasmester, Specialitet: Centralvarme*

Kirkepladsen 6 . Nykøbing F. Tlf. 85 05 11

Johannes Madsen

*Elektr. Installatør Nykøbing F.
Installationer*

Jernbanegade 8, Telef. 85 06 84

Axel Pryds Fisk og Vildt

Fiskebroen Tlf. 85 02 78, Jernbanegade Tlf. 85 03 00

Leverandør til
de katolske Institutioner

Aalborg

*Køb Hjemmets Udstyr
hos*

Thuen, Gravensgade 2

N. Nielsen & A. Brostrøm

*Indh. A. Brostrøm
Ing. M. af l.*

*Aut. Vand-, Gas- og Blikkenslagermester
Sanitet - Centralvarme
Algade 58 . Aalborg . Telefon 30433*

Katolsk Ugeblad

i ethvert katolsk hjem

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen . Telefon 2 03 01

Reserveret

Mathias
Christensen
TLF. 215 56 ABSALONSGADE 14

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og Entreprenørførr.

Kong Christians Allé 6

Telefon 3 42 33

Aalborg

URBI ET ORBI

Bevarelse af troens sandhed og enhed

Ordlyden af pavetalen i San Paolo offentliggjort

Det seneste nummer af »Acta Apostolicae Sedis« indeholder ordlyden til den tale, som Pave Johannes XXIII holdt 25. januar i San Paolo fuori le mura og hvorved han bebudede indkaldelsen af et økumenisk koncilium, en romersk diocesesynode samt en omarbejdelse af kirkeretten. Som motivering for indkaldelsen af synoden og konciliat anførte paven de mangehånde trusler mod troslivet i vor tid. Kampen mod sandheden, stræben efter materielle goder samt det almene fald i disciplin og moral havde foranlediget ham til påny at genoptage denne gamle form for læreforkyndelse og for meddelelse af direktiver vedrørende kirkelig disciplin. Netop disse former havde i kirkens historie gang på gang i omvæltningstider bragt »frugter af overordentlig stor værdi« som bidrag til klaring af tanker og problemer, til stræben efter religiøs enhed samt været medvirkende til, at den kristne iver blussede klarere op igen.

For Berlin's frihed

Over 10.000 katolske mænd deltog natten til passionssøndag i den traditionelle bodsvalfart gennem Berlin. I en tale til de store skarer kom Berlins biskop, kardinal Döpfner, ind på katalikkernes bekymring for Berlins frihed og i de katolske berlineres navn gav kardinalen udtryk for sin bøn om, at forhandlingerne må blive respekteret og den »tålmodighed, som vi har måttet pålægge os her gennem mange år, ikke må blive yderligere belastet«.

Ved Lourdes-årets slutning

Det Katolske Folkeparti er nu Hollands stærkeste

Det Katolske Folkeparti gik i sidste uge ud af de hollandske parlamentsvalg som det stærkeste parti. Partiet opnåede 31,57 procent af de næsten 6 millioner afgivne stemmer. Det Katolske Folkeparti fik dermed 49 af de 150 pladser i det hollandske parlament. Til trods for, at det er det samme antal pladser, som partiet fik ved forrige valg (i 1956) har det katolske parti nu flere pladser end socialisterne, der kun opnåede 47 imod 50 i 1956. Den største valgsejr opnåede de liberale, der forhøjede deres antal pladser fra 13 til 19, medens kommunisterne mistede fire af deres hidtidige syv pladser.

Håndlanger for den kommunistiske propaganda

Den »røde abbé« på spil igen

Den østtyske-demokratiske unions organ »Neue Zeit« bragte i sidste uge et opsigtsvækkende interview med den noksombekendte abbé Boulier fra Paris. I interview'et — som Boulier havde givet en repræsentant for bladet ved en pressekonference for »udvalget for tysk enhed« i Øst-Berlin — erklærer han på spørgsmålet om, hvad der er forandret i Tyskland siden han sidst var der: »Jeg har været i Vest-Berlin og er kommet tilbage (hertil) med en følelse af væmmelse. Det er altså den »fri verden«. Man bliver slået af kontrasterne i de to Berlin. Hvor er kristendommen? Hvor er evangeliet? Jeg er ikke et øjeblik i tvivl: i Øst-Berlin.«

Den »røde abbé« er almen kendt for at være talsmand for et nært samarbejde mellem kristne og kommunister, og han er flere gange blevet tilrettelagt og sluttelig pålagt interdikt af kirken på grund af sine eskapader.

Abbé Boulier erklærede i det nævnte interview, at Adenauers parti ikke havde lov til at kalde sig kristeligt. Klerikalismen i historien er i sig selv en fejltagelse, men i vore dage er den nærmest latterlig, erklærede han og slår derpå yderligere til lyd for den »frihed«, som kirken kan glæde sig over i Øst-Tyskland.

Præsteseminariet i Budapest „omorganiseret“

Forøget pres på kirken i Ungarn

Bekymringerne for at lukningen af det teologiske akademi og præsteseminariet i Budapest skulle være ensbetydende med et nyt skridt fra den kommunistiske regerings side i retning af forøget pres på kirken i Ungarn vise sig nu at være begrundede. Akademiets prodekan, dr. Szörenszy, udtale i Budapest, at begge institutionerne åbnes igen i begyndelsen af april efter endt »omorganisering«. I mellemtiden erfarer man, at seminariets hidtidige rektor, mgr. Potyondi, er blevet afsat. Til hans efterfølger er udnævnt en tidligere Imre Varkonyi, og til ny spiritualde forhenværende franciskanerpater Pálfalvi Király. Király var den først »fredspræst« i Ungarn og har samlet bejdet med kommunisterne lige siden 1949.

Prodekan, dr. Szörenszy udtale endvidere i sin erklæring, at det »ungarske episkopat« har måttet sende 14 seminarister bort fra præsteseminariet, eftersom disse ikke har anerkendt »de nye forhold« i Ungarn. Endvidere skal »episkopatet« have anbefalet fredspræsten dr. Pfeiffer til at læse resten af marxistisk samfundslære. Ifølge de senest foreliggende meddelelser fra Ungarn er der nu kun to biskopper, der frit kan udøve deres embede, nemlig ærkebiskop Groesz og Kalosca og biskop Hamvas af Csanad. Ærkebiskop Groesz, der siden kardinal Mindszents arrestation har stået som formand for det ungarske episkopat, har netop gennemgået en alvorlig operation og befinder sig stadig på et hospital i Budapest.

Radio Vaticana i påsken

Radio Vaticana bringer i den stille uge og til påske følgende udsendelse fra højtidelighederne i Rom:

Palmesøndag: 9,30—11,30: Palmevielser og pontifikalmesse i San Paolo udenfor murene under pavens medvirken.

Skærtorsdag: 17,00—19,00: Pontifikalmesse — ligeledes med pavens medvirken — i San Giovanni in Laterano.

Langfredag: 17,00—19,00: Lidelsehistorien og langfredagsliturgien fra Sta. Croce. Også her er den Hellig Fader til stede.

Påskelørdag: 20,00: Pavens påskbudskab.

Påskedag: 10,00: Pavens påskemesse i Peterskirken. 12,00: Pavevelsesmessen »Urbi et Orbi« fra Peterskirken loggia.

◀ I anledning af Lourdes-årets afslutning besøgte paven den franske nationalkirke (der indviet til den hellige Ludvig af Frankrig) i Rom og overværede der den højtidelige afslutningsgudstjeneste. På vort billede overrækker den franske ambassadør ved den Hellige Stol, Roland de Margerie, Pave Johannes XXIII en boggave som tak for besøget i den franske nationalkirke.

PÅSKENS GLÆDE IGEN

*FAMILIEGRUPPERNES
FREMSTØD*

NY INDSATS I ENGLAND

**HAR MAN LOV TIL AT ELSKE
SIG SELV?**

KLUNSERNE I PARIS
En føljeton begynder

**Påskebudskabet · De nye film · Nyt for ungdommen
Kommende begivenheder**

I UGENS KRONIK vurderer pater Hans Martensen S.J. den menneskelige længsel efter lykke og kommenterer en avis-artikel om Simone Weil.

Med et smæld i brevkassen melder den daglige avis sin ankomst. Interesseret men ængstelig griber man efter den. De kortfattede overskrifter fortæller om nye trusler fra en eller anden statsmand, om nye våben til lynhurtig destruktion af alt levende, om nye bemærkninger til den såkaldte kulturkrise, om nye familiedramaer, om nye færdselsdrab. Her kommer den daglige dyng af tristhed, af menneskelig lidelse, af frygt for denne time og de kommende. Ind imellem de dystre farver lyser beretningerne om menneskelig storhed og selvforglemmelse. Overfor det brutale står det ædle, overfor fortvivlelsen viljen til at stride og bygge op. Men det dominerende indtryk virker nedslående.

Sådan ser verden altså ud! Avisens billede af den lille og den store verden er ganske vist knipset i en hast, men det har fanget de motiver, mennesker lægger mærke til. Måske er billedet en forfalskning. Det kan dog tænkes, at kameraet var indstillet forkert, eller at linsen var sløret. Men det afgørende er alligevel, at sådan præsenteres verden for os. Valget af objekter siger noget om os og vor situation.

Er der overhovedet rum for glæde i en sådan verden? Er det ikke nødvendigt at lukke øjnene og glemme for at kunne presse de sidste reserver af glæde op fra sindets dyb? Vi tør spørge om det, fordi vi ikke er bange for svaret. En afgrænset og kun menneskelig vurdering af tidens tanker og begivenheder vil give et nedslående resultat. Men gennem katastrofestemningen kommer et stærkt og sejrfuldt budskab til os: Det har været påske på jorden! Gud vandt sin dyst med det onde, lidelsen og døden. Vi bæres af en vished, som de aktuelle hændelser kun kan bestyrke. Verden er ikke forblevet i langfredagens for-

ladthed. Vejen til enhed med Gud ligger åben og banet. Kristus er opstanden! g-

Redaktionsskiftet

I tyve begivenhedsfyldte år er det katolske ugeblad blevet ledet af H. D. T. Kiærulff og Jørgen Berg. Det blev deres opgave at forme det nye blad, som opstod ved sammenslutningen af Nordisk Ugeblad for Katolske Kristne og Katolsk Ungdom. I den for dansk presse så vanskelige krigs- og besættelsestid førte de bladet frem til en stærkere position. Imens og senere, da ordet atter var frit, havde det næsten hundredårige blad langsomt skiftet karakter. Tidligere generationers behov for polemik var ved at forsvinde. Forståelsen mellem katolikker, protestanter og ikke-troende var blevet øget, og det fremgår tydeligt af redaktionelle artikler fra de senere år, at bladets ledere kun ugerne indlod sig på at kommentere de anti-katolske ytringer, man endnu kan møde fra talerstol og spalte.

Denne holdning vil den nye

redaktion gerne overtage. Efter vor opfattelse skal det katolske ugeblad ikke være en arena for pennefejder. Kirken har både religiøst, socialt og kulturelt de sande svar til ethvert menneske. Det må fortsat være meningen, at ugebladet sammen med vore tidsskrifter, mindre blade og bogudgivelser efter evne meddeler de svar, forkynder det budskab.

Indenfor dette blads beskedne ramme skal det være vor opgave at afspejle aktuelle begivenheder, som vedrører kristne i Danmark, og som dagspressen ikke finder det rimeligt at følge med opmærksomhed. Vi vil tillige forsøge at genspejle billeder fra det daglige liv med dets glæder og dets vanskeligheder.

Det 107 år gamle ugeblad er så overgået til ny redaktion. Vi anmoder om læsernes tålmodighed og samarbejde. På læsernes vegne retter vi til de tidligere redaktører en ærbødigt tak for en hel snes års hengivenhed i den katolske presses tjeneste.

I næste nummer

bringer vi blandt andet en artikel af forstander Stig Guldberg om samfundets holdning over for mulatbørnene. Stig Guldberg skriver på baggrund af sine erfaringer fra et internationalt arbejde til fordel for de mange mulatbørn. Næste uges kronik er skrevet af magister Elsebet Kieler, der omtaler den schweiziske forfatter Ervin K. Münz' roman »Dragen sejrede ikke«, som har vakt stor opmærksomhed i udlandet.

Blandt det lokale stof kommer vi med en reportage fra grundstensnedlæggelsen til den nye kirke i Hvidovre, og som et bidrag til forståelse af de kristnes vanskelige stilling i det fjerne Østen omtales et brev, som for nylig er blevet offentliggjort i Hongkong.

Biskoppens tak

Selv om jeg allerede privat har sagt tak til Katolsk Ugeblads tidligere redaktører, vil jeg gerne i bladet tilkendegive, at deres fælles arbejde i de forløbne tyve år har betydet meget for bispedømmet og de enkelte sogne. Jeg har altid kunnet regne med hr. H. D. T. Kiærulffs og hr. Jørgen Bergs loyalitet i det selvstændige og krævendehverv, som var blevet betroet dem. Deres erfaring og kunnen vil på andre felter være til fortsat gavn for kirken her i landet.

* Th. Suhr.

Bladets prisforhøjelse

Vi ved godt, at læserne vil blive forbavset over Katolsk Ugeblads prisforhøjelse fra 45 til 75 øre pr. nummer. Der har allerede i nogen tid som følge af stigende papir- og trykkepriser været grund til at hæve prisen. Da Katolsk Presse fornyligt sammen med redaktionen lagde planer for de kommende kvartaler, enedes man om en prisændring samtidigt med, at sidetallet øges fra 12 til 16 sider. Kvartalsprisen er derfor fra 1. april sat til 8 kr. En del af bladets trofaste læsere har allerede betalt for hele årgangen, og selvfølgelig agter vi ikke at sende dem nogen opkrævning på differencen!

I næste nummer skal vi omtale en særlig ordning, som gør det muligt for folkepensionister, børnerige familier og andre mindrebemidlede at få bladet til nedsat pris. Vi bør vist oplyse, at redaktionen ikke modtager noget vederlag for sit arbejde.

Fjernsynet bringer langfredag aften en udsendelse om Claus Bergs middelalderlige altertavler i fynske kirker. Udsendelsen er tilrettelagt af redaktør Ole Vinding og arkitekt Anker Tiedemann.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse
Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy
og Gunnar Martin Nielsen
(ansvarshavende)

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, Tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund

Ekspedition og kassererkontor:
A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)
Post-Giro 57042

Announceekspedition:
Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 5394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 58965

FAMILIE-BEVÆGELSEN

der blev en steppebrand

- fordi ingen
har nok
i sig selv!

Længselen efter kontakt med andre går som et sug igennem menneskeheden. Det er formodentlig den væsentligste grund til, at ideen om familiegupper fængede så verdensomspændende, da den først var bragt i system af en vidtskuende leder. Indtil da - det skete for en halv snes år siden - kendte man udmærket tanken. Adskillige ægtepar landene over har fundet sammen i smågrupper til jævnt tilbagevendende aften-sammenkomster, bygget op omkring sociale, religiøse eller pædagogiske diskussionsemner, og grupperne fik en kortere eller længere levetid alt efter, hvor godt man ramte hinandens bølgelængde. Som oftest en kortere, efterhånden som emnerne var udtømt. Eller de gik over i det uskabelige hyggeplan, frugtbart, inspirerende - eller intetsigende, som situationen nu var til!

Så kom Pat Crowley ind i billedet. Han var sagfører i Chicago, og katolik. En aften sad han og diskuterede med en håndfuld trosfæller: to sagførere, en forsikringsmand, et par forretningsmænd og en forhenværende teolog, hvordan man finder frem til en måde at virkeliggøre næstekærlighedens idé i det tyvende århundredes hverdag. Først kom de ikke rigtig nogen vegne. De ville allesammen så gerne gøre noget, men de vidste ikke rigtig hvad. Desuden boede de så langt fra hinanden og havde så forskellige interesser, at de ikke kunne finde ud af et fælles arbejdsgrundlag. Så faldt det en af dem ind, at man skulle prøve at finde frem til skilsmisse-årsagerne, og en flok ægtemænd blev samlet omkring en slags klubmøder for at behandle dette kildne og evigt-ømme problem. Deres koner startede en serie tilsvarende møder for at få problemerne belyst fra en kvindelig synsvinkel. Men de tidsslugende storbyafstande og mødedeltagernes vidt forskellige miljøer var stadig en spærrebom for succes'en.

Da opstod en aften den lyse idé at gribe sagen an fra en anden led:

Pat og Patty Crowley var på Danmarks-turen ledsaget af tre af deres børn. Her soler ægteparret sig hos kolonnechef Eskild Smidt i Lyngby.

lade mand og kone møde s a m m e n til diskussionen og inddele møderne distriktvis sådan, at man mødtes med nabolagets ægtefæller i grupper på seks, syv eller otte par, der boede i en overkommelig afstand fra hinanden. Og da fængede præriebranden. Afstandsbesværighederne var overvundet ved, at man blev i nabolaget - milieu-forskellene til en vis grad også. Desuden var de ægteskabelige problemer omtrent de samme uden hensyn til miljø eller indtægt. Men ægteparret Pat og Patty Crowley, der deltog lige nidkært, var ikke længe om at opdage, at deres gruppe-møder gav alle parter et bedre udbytte, hvis de ikke var for løse i sammenføjningerne, og gennem det første par års famlende erfaringer fandt de omsider frem til den opbygning af møderne, som de har nedfældet i en serie små, letlæselige grundbøger. Systemet er dette: Hvert gruppemøde er inddelt i tre korte afdelinger: en, hvor man diskuterer et afsnit af evangelierne og sammen prøver at finde ud af, hvordan det kan overføres i hverdags-praksis - en, hvor man

forsøger at trænge dybere ind i liturgi-ens mangfoldighed, og en, hvor man diskuterer et ægteskabeligt, et pædagogisk eller et socialt emne. Hver afdeling varer 20-30 minutter. Tebordet er et fast led i programmet i erkendelse af, at man altid kommer hinanden nærmere ved et måltid, men der er lagt låg over flothederne ved en bestemmelse om, at der ikke må diskues op med luksusbagværk eller på anden måde ekstravageres - ingen gastronomiske stafetløb!

*Det er så rart med
lidt blomster!*

»The Christian family-movement« bragte sin første familie-gruppe til verden i 1947. To år senere var den blevet en bevægelse, som strakte sig over 11 nordamerikanske byer, og da Pat og Patty Crowley sidste sommer besøgte Danmark for at vejlede i forsøget på at omplante bevægelsen til dansk katolsk hverdagsliv, omfattede den 35.000 ægtepar, fordelt over 25 lande, deriblandt Chile, Canada,

Edvard Petersen

Kul, koks, brændselsolier
Havnen 3, Horsens - Tlf. 2 38 88

Poul
HENRIKSEN

Raadhusstrøvet
Vejle

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thiem
Nørregade 6, Vejle - Tlf. 360

Bogladen med de mange bøger ...

A-S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandsfabrik
Tlf. 121 - 205

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 - Tlf. 1349
Næstved

Arndt Nielsen Ure og optik

Jernbanegade 2 - Tlf. 543
Næstved

K. Blum Hansen Boghandel

NÆSTVED
TELEFON 2625 (2 ledninger)

Gulvtæpper

Linoleum-Tapeter-Malervarer

CLAUDI HANSENS EFTF.
Jernbanegade 3, Næstved - Tlf. 80

A. & P. G. Vintersborg

Snedker- og tømremestre
Lindebjerggårdsvej, Næstved
Tlf. 1628 - 818

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 - Tlf. 158
Næstved

Tegn abonnement

Brasilien, Argentina, Manila og Japan - siden er den uden tvivl vokset nogle procent.

Hvert ægtepar, som træder ind i bevægelsen, forpligter sig til at leve efter den simple, medmenneskelige grundsætning, at ingen ægtefælle og intet ægtepar er sig selv nok, men at alle bestræbelser må rettes hen imod at være noget for omgivelserne og for hinanden. Naboskabet skal ikke indskrænkes til et køligt nik over hækken, men være en stadig og oplagt vilje til at hjælpe, hvor det er aktuelt. Husets herre skal ikke lade sine hverdagsbekymringer forlede ham til at glemme at være lidt opmærksom imod sin kone og finde måder at opmuntre hende på i dagenes ensformighed, ingen kvinde vokser nogensinde fra et lille gip af lykke over at høre, hun ser sød ud - at hun er god til at få noget ud af tingene. Og husets frue skal ikke lade sig friste af hans lange, daglige fravær til at tage hele husets styre i sin hånd og dermed hensætte ham i den isolation, som kan gøre en ægtemand så deprimeret, fordi han nu engang trives bedst i en fornemmelse af, at han er skudens kaptajn. Fremfor alt skal de begge opfatte det som en af deres fornemste opgaver at være til gavn og fornøjelse for hvem som helst, der måtte have brug for det. Det former sig i praksis på tusinde måder. En ung dansk pige, der for et par år siden kom til Amerika på et studielegat og der kom i kontakt med bare een familie indenfor »Den kristne familiebevægelse«, blev simpelthen optaget som datter i huset. Hun deltog i familiens weekend'er, skovture og selskaber, blev hjulpet tilrette med at finde en god arbejdsplads - hun var gartner - og efterhånden som hendes vej gik videre gennem staterne, blev hun så at sige båret på hænder fra familie til familie indenfor bevægelsen for hver by hun nåede. Det er en selvfølge, at en børnerig enke hjælpes økonomisk på fode, at børn parkeres, når der er brug for det, at tilrejsende får et tilflugtssted, syge passes og ensomme mennesker hjælpes frem til kontakter. Pat og Patty Crowley har rejst jorden rundt flere gange for at starte familiegrupper. Og måned for måned breder den sig med nye gnister i foreløbig tre verdensdele, mens ægteskaber blomstrer op i ny friskhed og varme i dens kølvand --

To danske Crowley-familiegrupper på Sjælland

Herhjemme har »Den kristne familiebevægelse« taget en spæd, men

lovene begyndelse, skønt sygdom på flere fronter har forsinket den i starten. Allerede før Pat og Patty Crowley begyndte deres værk, fandtes der katolske familiegrupper i Danmark, bl. a. i Ålborg og Lyngby ved København var to af de steder, hvor de trivedes særdeles vel i en årække, men også dér har man mærket svagheden ved at mangle et skelet at bygge dem op omkring. Efter et møde i Skt. Knud Lavards sogn, hvor ægteparret Crowley sidste sommer gjorde rede for detaljerne i deres arbejde, voksede lysten til at tage fat, men i lysten blandede der sig også betænkelighed. Kan dansk og amerikansk mentalitet forliges tilstrækkeligt i sådan et arbejde?

Pat Crowleys første grundbog ligger nu klar til brug i dansk oversættelse. I Helsingør har en katolsk familiegruppe, efter flere års eksistens - på fri hånd, om man så må sige, siden efteråret arbejdet helt på bevægelsens grundlag, man har prøvekørt den første af Pat Crowleys grundbøger i praksis, og resultatet har i høj grad opmuntret til efterfølgelse. Også i den københavnske forstad Islev er der dannet en gruppe, som arbejder efter grundbogen.

- Det har gjort vores indbyrdes kontakt langt mere frugtbar og indholdsrig, siger Helsingør-gruppens starter, cand. teol. Olav Rørdam-Bonnevie. Vores mødeaftener føles aldrig mere leddeløse eller tilfældige. Systemet, de er bygget op omkring, er dybt psykologisk, og selvom enkelte udpræget amerikanske detaljer må lempes lidt efter dansk mentalitet, er det hele så menneskeligt, at det virker naturligt og enkelt!

Katolske læger protesterer mod bog om ægteskabsproblemer

London (NC). Den katolske lægeforening i Storbritannien har nedlagt protest mod en ny populær bog om ægteskabets problemer, der på British Medical Associations initiativ er udkommet og allerede solgt i et oplag på 200.000. Lægerne erklærer bl. andet, at man ikke kan anerkende en vejledning, der i lægevidenskabens navn foreslår ungdommen løsninger, »som intet anstændigt menneske vil foreslå sin egen søn eller datter«.

Resultatet af de katolske lægers henvendelse og af en lignende aktion fra protestantisk side er foreløbigt, at man har standset salget af den omstridte bog.

HAR MAN LOV TIL AT ELSKE SIG SELV?

Kronik af
pater Hans Martensen S. J.

Hvis jeg en dag gik hen og standede en mand på gaden og spurgte ham, om han gerne ville være lykkelig – så ville han nok gøre store øjne over et så selvfølgelig spørgsmål. Jeg kunne lige så godt spørge, om han for fremtiden agter at trække vejret. Måske fik han sundet sig til at svare: »Ja, det ved Gud, at jeg godt vil være lykkelig.« Hans forbavelse ville sikkert stige endnu en grad, hvis jeg fortsatte: »Der kan De selv se. De er slet ikke nogen kristen, men i bund og grund en hedning. For det mest ukristne, man kan tænke sig, er ønsket om at blive lykkelig.«

Denne korte samtale forekommer enhver temmelig tåbelig. Men om det nu er fordi teologer er temmelig tåbelige, eller måske fordi de er usædvanlig skarpsindige – i hvert fald hører man gang på gang protestantiske teologer af en bestemt skole fremsætte påstanden om, at den egentlige kvintessens af hedendom er ønsket om at blive lykkelig. Længslen efter lykke er egoistisk – og egoisme er det modsatte af kristendom, der jo fordrer, at vi skal have os selv, fortsætter disse teologer.

Når nu en af mine venner kommer og ønsker mig »til lykke« på min fødselsdag, falder følgende tanke mig ind: »Jeg er da kristen, så det kunne aldrig falde mig ind at ønske sådan noget – du må da være en komplet hedning, at du går hen og ønsker mig til lykke – som om jeg gerne ville være lykkelig, det ville jo være den pure hedenskab.« Nu vel, sådan tænker jeg, for jeg har lige læst en artikel af professor Lindhardt, men jeg siger det ikke højt, for man skal være høflig over for sine fødselsdagsgæster. Men en lille brød af tvivl er trods alt blevet tilbage: Er der nu alligevel ikke noget om, at det her med, at man gerne vil være lykkelig, både i dette liv og i det næste, er et ret egoistisk og mindreværdigt – altså ukristent – ønske?

I sin bog om Luther gør professor Hal Koch en smule nar ad det gamle, traditionelle katekismusspørgsmål: »Barn vil du være lykkelig på jor-

den og salig i himlen...« – efter professorens mening er det en af Luthers store fortjenester, at han netop har begrebet, at der ikke findes nogen form for berettiget selvkærlighed; og da mennesket, selv efter dåben, nødvendigvis bliver ved med at holde af sig selv, så er dette nøjagtig grunden til, at det indtil døden bliver ved med at synde i alle gerninger, selv de bedste; dette igen er den dybeste grund til, at mennesket frelses ved »troen alene«, og at gerningerne indtil det sidste forbliver aldeles betydningsløse med hensyn til frelse eller fortabelse.

Dette er en radikal tydning af Luther og lutherdom. Dog kan Hal Koch på dette særlige punkt enes fint med professor Lindhardt, der ligeledes i årevis har gjort det til et hoveddogme på sit program, at »religion« er det modsatte af »evangeliet«, fordi religion søger at sikre sig, søger lykke og salighed, stræber målbevidst efter det evige liv. Evangeliet og kristendommen er det modsatte: man ønsker netop ikke på nogen måde at sikre sig, hverken gennem moral eller gennem autoritetsstro eller gennem gammeldags forestillinger om helved og himlen. Det kristne består tværtimod i den totale frigørelse, hvor man foragter sig selv og lader hånt om alle sikringer og garantier: kristendommen er netop det afgjorte nej til hedendommens himmelske spytlikkeri i egoistisk stræb efter lykke på jorden og salighed i himlen.

Hvis man ville citere vore dages teologiske produktion her i landet, så ville man kunne remse side op og side ned med sætninger, der alle giver udtryk for, at trangen til lykke er hedenskab og religion (det er jo blevet så vældig moderne at sætte lighedstegn mellem religion og hedenskab; ligesom det er blevet vane at sætte lighedstegn mellem kristendom og den ufarisæiske indstilling, der er ligeglad med moral). Man kunne altså citere i det uendelige, om nu grunden er, at så mange teologer ved autoritetsløs, selvstændig tænkning er kommet til samme resultat, eller fordi de alle skriver af efter

hinanden. Af og til lykkes det dog at bringe den indtil kedsomhed gentagne tanke på en heldig og skarp formel, som når Nørager Pedersen i Præsteforeningens blad af 16-1-59 slutter sin artikel mod de højkirkelige med følgende salut: Kristi kors »bragte for dagen, at mennesket netop i dets religiøsitet er fjende af Gud. Evangeliet indebærer ikke en imødekommenhed overfor menneskenes dybeste længsel, men en guddommelig afsløring af menneskehjertets bestandige og trodsige nej«. Formuleringen er her i sin knaphed næsten genial, og den giver da rene ord for pengene.

Mennesket kan ikke lade være med at være religiøs, og mennesket kan ikke lade være med at ønske sig lykke, for dette er netop menneskets dybeste længsel. Der findes overhovedet ikke noget, som stikker dybere i menneskenaturen – denne længsel er simpelthen en del af menneskets væsen som sådant: ligeså nødvendigt som menneskenaturen besidder forstand og vilje, ligeså nødvendigt besidder den længsel efter lyksalighed, det er menneskenes dybeste naturtrang. Og netop denne længsel er det evangeliets opgave at sige det guddommelige nej til. Efter denne opfattelse er protestantismen blevet til Guds egen protest mod menneskenaturen, kristendom er slet og ret »en guddommelig afsløring af menneskehjertets bestandige og trodsige nej«. Hvis mennesket ønsker at frelse sin sjæl, så er dette blot et blandt andre udtryk for det selviske ønske om at blive lykkelig. Det ukristne, det, som evangeliet guddommeligt må afsløre og sige nej til, er følgelig netop det, som forvildede kristne »hedninger« har stræbt efter i snart totusind år: at ville redde deres sjæl ...

Talen om, at længslen efter lykke er »religion« og hedenskab, viser hvor stærkt den lavkirkelige form for teologi herhjemme er kommet ud af bølgelængde med almindelige mennesker. Den almindelige, uteologiske lægmand vil nemlig regne hele denne diskussion for vås og sludder. »Lad teologerne sejle deres egen sø«, er hans reaktion. De samme teologer stiller deres teser op uden at tage hensyn til nogen form for filosofi; troen er absolut isoleret fra fornufften; men dette betyder, at teologien stiller spørgsmål op på en måde, der tilsyneladende lader hånt om almindelig sund menneskeforstand. Og dette vil atter sige, at teologien bliver ude af stand til at gøre et problem almenmenneskeligt og begribeligt, selv hvor det virkelig foreligger et ægte problem. Dette er utvivlsomt

tilfældet med spørgsmålet om den naturlige trang til lykke. Der er her tale om et virkeligt, dybtgående teologisk spørgsmål, som man må tage alvorligt. Problemets hele alvor kommer frem, når man f. eks. læser Thestrup Pedersens kronik om Simone Weil i Berlingske Aftenavis' kronik af 10-2-59. Her omtales Simone Weil som den store, moderne »helgeninde«, der var overbevist om katolicismens sandhed, men som selv da døden nærmede sig ikke lod sig døbe, netop fordi hun (således er i hvert fald Thestrup Pedersens tydning af hendes skikkelse) ville være solidarisk indtil det sidste med de ulykkelige mennesker, der måtte undvære dåben og kirken. Med andre ord, hun tydes som et menneske, der radikalt har sagt nej til den egoistiske trang til lykke, mennesket, der af uselviskhed har givet afkald på den største lykke: den kristne dåb. Thestrup Pedersen sammenfatter sin forståelse af Simone Weil som følger: »Mennesket er afmægtigt. Det kan aldrig ved egen kraft befri sig fra selvet og nå samfund med Gud. Den eneste vej til nåden er, at mennesket siger ja til tomheden og intetheden, indvilliger i at tage ensomhedens og forbandelsens byrde på sig og således forbliver stående i den absolutte fortabthed foran Gud. Uden nogen trost, berøvet ethvert håb, forsagende enhver belønning må vi gå ind i lidelsen.« Ved denne formulering tvinges vi til eftertanke, vi bliver stille, helt anderledes end ved den lindhardtiske polemiks urolige voldsomhed. Vi ser spørgsmålet i hele dets grelle klarhed: er ønsket om at blive lykkelig egoistisk og ukristent? Hvad har mester Eckerhardt ment, når han sagde (som citeret i samme artikel om Simone Weil): »Kun de ærer Gud, som ikke mere søger gods og ære, goder eller glæder, ikke fromhed eller hellighed, ingen belønning og ikke himmeriges rige...«

Det er ikke nogen ualmindelig tanke hos de katolske mystikere, at man skal elske Gud for hans egen skyld og ikke for nogen belønnings skyld. Men engang imellem tilføjer de samme mystikere, at kærligheden til Gud og Guds kærlighed til os i sig selv er den rigeste belønning, at den er himmerige selv. Og i den omtalte artikel anfører forfatteren et citat af Simone Weil, der ligesom rokker ved selve den tydning, han giver hendes person og værk. Der står nemlig, at hun fornemmede Guds »dybe hemmelige ja under og over hans åbenbare nej«. Altså havde hun dog forstået, at der til syvende og sidst findes et ja fra Gud til hans skabning, en sidste og

Er købmand Olsen ukristelig glad?

lønlig imødekommenhed fra Guds side, også over for menneskets inderste længsel efter at blive lykkelig.

For i korthed at komme til vejs ende med et tema, som kunne fylde bøger: allerede den hl. Augustinus har flere steder i sine værker vist hen til den katolske bevidsthed om, at der eksisterer en berettiget selvkærlighed. Således siger han i sin bog »Om Troen og Gerningerne«: »Er der nogen, der kan elske sin næste som sig selv, hvis han ikke elsker sig selv? For den, der elsker synden, hader sin sjæl.«

Naturligvis findes der i menneskets hang til lykke grobund for synd og begær, og derfor siger man ofte med en slags forkortelse af udtryksmåden, at mennesket skal sige nej til sig selv, eller fornægte sig selv. Eller man siger som den hl. Paulus, at kærligheden ikke søger sit eget. Men dette er »forkortede« udtryk. Den fulde sandhed og det uforkortede udtryk finder vi i Jesu ord om, at den, der taber sit liv vil finde det: her udtrykkes nemlig begge dele, både at mennesket må gå til den yderste grænse, hvor selve livet tabes og hengives i kampen mod egoismen – og samtidig, at mennesket skal gøre dette i tillid til forjættelsen om, at han således vil finde sin sjæl. Der er derfor ingen grund til – som visse protestanter af Bultmanns skole gør det – at ville forklare historien om den rige yngling i Matthæus kapitel 19 som et stykke jødisk-sindet menighedstradition, der

er sluppet ind i evangeliet, fordi den unge mand ønsker »det evige liv« og endda får svaret, at dette vil han opnå, hvis han »holder budene«. Professor Grønbech tydede stedet således, at Jesus skulle have talt ironisk til den rige yngling. Det er der ingen grund til at antage. Markusevangeliets bemærkning om, at Jesus så på ham og elskede ham peger også i en helt anden retning. Jesu svar var ikke et guddommeligt nej til ynglingens længsel efter evigt liv og lykke. Det er først vor tid, der er blevet så fortrolige med evangeliet, at vi er mere fuldkomne end Jesus selv og derfor må finde noget ironisk og spydigt i bemærkningen om, at man opnår himmerige ved at holde budene.

Bortset fra mange andre tekster i det Ny Testamente, så står der midt i bjergprædikenen, altså i evangeliets hjerte, otte salig prisninger – og intet kan dog mere end disse være udtryk for, at der findes et guddommeligt ja til menneskets længsel efter salighed. Blot skal menneskene ikke søge lykken ad de krogede genveje, de for det meste prøver at slå ind på. Synden betyder altid, at man forsøger at smutte en genvej til lykken, en vej der er kortere end den, Gud har anvist. Det er blot denne »krogede« selvkærlighed, der er lig ukristen egoisme. Den allerinderste trang til at blive lykkelig er ikke ukristen, lige så lidt som det er ukristent at have ti fingre på hænderne og to fødder på benene; det er et element af selve menneskets natur. Trangen til lykke ligger, som middelalderens store filosoffer lærte det, til grund for al aktivitet; »enhver menneskelig handling foretages med opnåelsen af et gode som mål« – således lød en grundlæggende sætning i deres etik. Troen og kristendommen er ikke til for at vende op og ned på selve skabningens grundstruktur og orden. I trangen til lykke viser det sig imidlertid også, hvor meget menneskets natur er blevet krumbøjet af synden – for denne trang giver anledning til alt det, vi i daglig tale kalder selviskhed og begær. Men inderst inde har denne trang dog endnu en ufordærvet kerne, er den en del af den menneskenatur, der blev skabt med Kristus som mål, den gang Gud i tidernes morgen grundlagde verden. Gud har aldrig hadet sin skabning. Gud selv ønsker skabningens lykke. Hvad Gud selv ønsker har skabningen også lov til at ønske. Derfor findes der en gudvillet måde at ønske lykke på, og et menneske har som kristen både ret og pligt til at ville frelse sin sjæl og blive salig.

Sommermøde på Magleås

Den katolske sommerhøjskole på Magleås højskole i Høsterkøb har nu fire frugtbare sæsoner bag sig, og i år åbner den dørene igen. - Den holdes i dagene 27. juli-2. august. For dem, som har lyst til at udvide deres katolske horisont, er der mange fængslende emner at glæde sig til: Dr. teol. pastor Bjørn Højbo behandler: sognet i historisk belysning, pastor Kjeld Geertz-Hansen: Liturgi i kirke og hjem, den norske dominikaner og skribent, pater H. Rieber-Mohn: Det fælles ansvar udadtil, disponent Erik Guldager: Den indbyrdes omsorg i sognet, og den tidligere præst i folkekirken, lærer, cand. teol. Siegfried Riishøjgård: Fra sognenes fælles opgaver.

Aftenerne tilbringes - som de tidligere år - skiftevis med udflugter, spørgetimer og frit samvær. Program med alle oplysninger kan fås hos pastor Kjeld Geertz-Hansen, Bredgade 64, København K.

Biskop Suhr udtaler i denne anledning:

Man har bedt mig om at sige et par anbefalende ord om dette års møde på Magleås højskole. Det skulle egentlig være overflødigt, eftersom det kun er sjældent, at katolikker får lejlighed til at opleve en uges samvær, med daglig messe, foredrag og diskussion om vigtige emner vedrørende vor tro. Mødets arrangører fortjener påskønnelse, fordi de i år igen påtager sig denne prisværdige opgave, som har vist sig at svare til et behov.

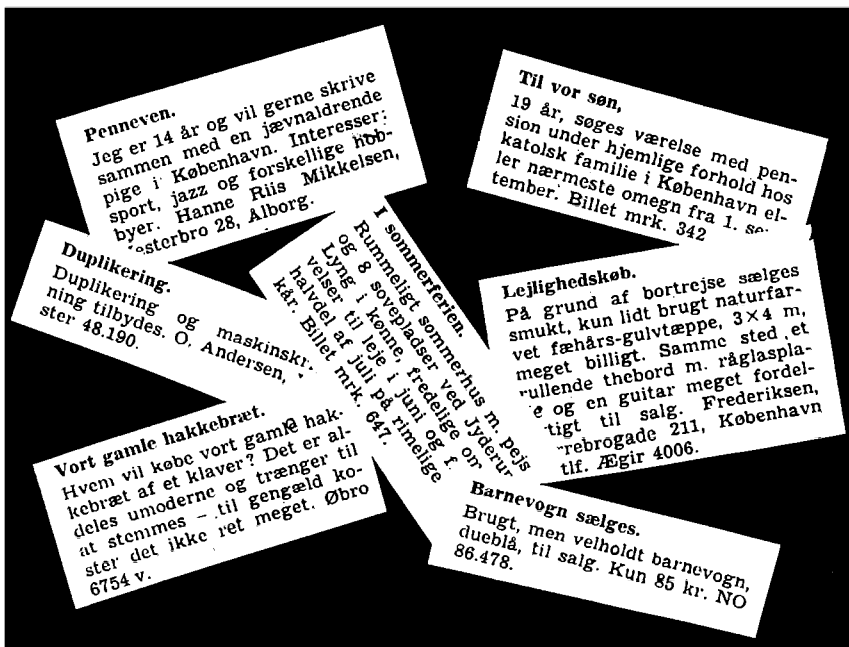

Stærk karakter

Den 16-årige søn af en kendt dansk forfatter har indgået en kontrakt med sin far. Han holder sig fra alle søde sager året rundt - mod at hans far præmierer standhaftigheden med 100 kr. hver juleaften. Arrangementet har foreløbig været to år til begge parter udelte tilfredshed. Resultatet er for sønnens vedkommende en pladsepiller.

Ungt katolsk ægtepar

søger hjælp til pasning af 10-måneders dreng og en 2-værelses lejlighed på Østerbro. Tidspunkt: 7.30 til ca. 15. Løn: ca. 225 kr. pr. måned. Mange fridage. Billet mrk. 29-3 til bladets annonceekspedition.

Penneven.
Jeg er 14 år og vil gerne skrive sammen med en jævnaldrende pige i København. Interesser: sport, jazz og forskellige hobbyer. Hanne Riis Mikkelsen, Østerbro 28, Ålborg.

Til vor søn,
19 år, søges værelse med pension under hjemlige forhold hos katolsk familie i København eller nærmeste omegn fra 1. september. Billet mrk. 342

Duplikering.
Duplikering og maskinskrivning tilbydes. O. Andersen, 48.190.

I sommerferien
og 8 sovpladser ved Jyderup Lyng i Kælle. Fredelige omgivelser til leje i juni og juli. Billet mrk. 647.

Lejlighedskøb.
På grund af bortrejse sælges smukt, kun lidt brugt naturfarvet fæhårs-gulvtæppe, 3x4 m, meget billigt. Samme sted, et stort thebord m. råglasplader og en guitar meget fordelagtigt til salg. Frederiksen, Bredgade 211, København K. tlf. Ægir 4006.

Vort gamle hakkebræt.
Hvem vil købe vort gamle hakkebræt af et klaver? Det er aldeles umoderne og trænger til at stemmes - til gengæld koster det ikke ret meget. Øbro 6754 v.

Barnevogn sælges.
Brugt, men velholdt barnevogn, dueblå, til salg. Kun 85 kr. NO 86.478.

Noget om at AVERTERE

Ugebladet har startet en ny runde - må vi ulejlige Dem et øjeblik om en ganske særlig detalje:

Et af vore højeste ønsker er, at bladet til stadighed skal trives ved egen kraft - uden stok, om vi så må sige. En af de vigtigste genveje vil være Deres behov-avertering i dets spalter - Deres lille beskedne rubrik-annonce ved lejlighed, når Deres privatliv rummer et eller andet naturligt behov, som De kan tilfredsstille ved at kontakte andre læsere. Der kan være tale om en masse felter. Måske bor De et pragtfuldt sted i landet, hvor De har plads til betalende feriegæster, og tid og lyst til at se dem. Det er nemt og ligetil med en annonce om sagen i ugebladet, af typen: »Billet, mrk. - -«.

Måske har De en voksen søn eller datter, som skal studere i København, og som De gerne vil have anbragt hyggeligt og betryggende hos en katolsk familie - eller måske er De den anden part, som gerne vil tilbyde Dem for en eller flere katolikker, der kommer fremmede til byen. Måske leder De efter et værelse - en lejlighed - en scooter - en billig, brugt vogn - en babysitter - en hus-

hjælp - en stilling! Måske er De en ung katolik, som længes efter at få en penneven i en anden kant af landet. Måske vil De gerne tilbyde Deres arbejdskraft i form af maskinskrivning, duplikering, rengøring, skrædersyning, sprogundervisning, snedkeri, lektielæsning, musik, kogekunst - der findes så mange specialer i denne brogede verden, så det dårligt kan overses i eet stræk!

Og hør så et lille regnestykke, hvis De har tid et enkelt øjeblik endnu! Danmark har 26.000 praktiserende katolikker, fordelt over godt 8000 husstande à gennemsnitligt 3,2 mennesker. Med ugebladet på bordet i hvert af disse hjem (for det skulle det gerne, ikke?), har De kontakt med 8000 husstande for hver gang De fortæller om Deres ønske, bortset fra, at det altid er blevet og forhåbentlig også i fremtiden vil blive læst i ikke-katolske hjem. Kan De se mulighederne?

Annuncespalter kan være morsom og gavnlige læsning, et spejl af hverdagen. Lad os få fornøjelsen at blive underholdende også i annuncespalterne, tusind tak! r e d.

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET
R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Ordrup 1178

Paven fejrer påske sammen med Roms befolkning

Johannes XXIII deltager som pilgrim i gudstjenesterne

ROM (NC). Fra vor korrespondent. Den hellige fader har besluttet at holde påske sammen med sit bispedømmes medlemmer. Palmesøndag deltog han som pilgrim og uden særlige formaliteter i processionen og højmessens i Sct. Paul »udenfor murene«, kardinal Paolo Giobbe var celebrant.

Skærtorsdag kommer paven til aftenens messe i Laterankirken. Sammen med tusinder af troende vil han deltage i gudstjenesten ved det pavelige alter. Messen celebreres af kardinalkollegiets dekan, Eugene Tisserant.

Langfredag eftermiddag ventes Johannes XXIII til Det hellige Kors' basilika, hvor man opbevarer den relikvie af Kristi kors, som kejserinde Helena omkring år 325 førte fra Jerusalem til Rom. Liturgien forstås den dag af kardinal Cento, den tidligere pavelige udsending til Portugal, som netop er kommet tilbage til Rom og har modtaget sin udnævnelse. Kapucineren, pater Clemente, er blevet anmodet om at holde langfredagens prædiken.

Påskemorgen vil paven selv fejre en højtidelig messe i Pe-

terskirken, og ved middagstid giver han fra kirkens balkon mod Peterspladsen velsignelsen »urbi et orbi« til byens og hele jordens befolkning.

James C. O'Neill.

TOKIO (NC). Kardinal Agagianian besøger for tiden det fjerne Østen. Efter en rejse til Korea ankom han til Japan og blev i Tokios lufthavn modtaget af mange hundrede katolikker. Den apostoliske udsending til Japan, ærkebiskop de Furstenberg, bød kardinalen velkommen. Opholdet i Japan har været otte dage og indbefattede en audiens hos kejser Hirohito.

Katolsk skole i Slesvig-Holsten bevares

De 450 katolikker på den nordfrisiske ø Nordstrand har besluttet, at deres egen skole skal bevare sin selvstændighed og ikke, som det en overgang var planlagt, sammensluttet med den offentlige skole. Mynighederne ønsker, at øen skal have to store skoler, men man er gået ind på at respektere den katolske skoles uafhængighed. Den er eneste katolske skole i Slesvig-Holsten.

Den internationale sammenslutning »Bønnens apostolat«, der har 40 millioner medlemmer, har fra Pave Johannes XXIII modtaget listen over de 12 særlige anliggender, der skal bedes for i året 1960. Disse intentioner vil senere blive trykt på 29 sprog i bevægelsens blad »Jesu Hjerter Budbringer«. En af intentionerne gælder bøn for det kommende kirke-møde.

Pavelig kommission for film, radio og TV

Vatikanstaden (NC). Den pavelige kommission for film, radio og fjernsyn har nu fået en officiel og varig status. Paven har i en privat audiens modtaget biskop Martin J. O'Connor, som leder dette særlige arbejde. Pave Johannes XXIII overrakte biskoppen teksten til det apostoliske brev »Boni Pastoris«, som giver retningslinierne for oprettelse af nationale kommissioner for film, radio og fjernsyn. Det har været pavens hensigt at styrke denne nye kommissions stilling inden for den romerske kurie.

Ny forfølgelse i Lithauen

Ifølge bladet Civiltà Cattolica har Sovjet i de sidste måneder styrket sin antireligiøse propaganda i Lithauen. Det er blevet forbudt at udgive religiøse bøger og at undervise børn i religion. Nogle få lithauiske katolikker, som har overlevet et ophold i koncentrationslejre i Sibirien, fik for tre år siden lov til at vende hjem; men den sidste tids begivenheder antyder, at en ny forfølgelse kan ventes. Det vides bl. a. at biskoppen af Kaisiadorys for tredje gang er blevet deporteret. Den lithauske Jesuit-pater Paukstys opholder sig i et fængsel i Sibirien.

Politiet hos Paven

Medlemmer af det motoriserede ordenspolitiet og færdselspolitiet, som ved flere lejligheder har ledsaget Paven under hans besøg i Rom, var forleden inviteret til Vatikanet. Den hellige Fader ønskede at møde dem under private former og takke dem for deres assistance. Ved audiensens afslutning foreslog paven, at de alle skulle følge ham ind i Peterskirken og bede for hans forgænger, Pius XII, hvis bære de havde eskorteret tilbage fra Kastel Gandolfo. Politifolkene bad derefter foran apostelgraven, og sammen med Pave Johannes XXIII aflagde de et besøg ved Pius XII's grav og opfyldte hans ønske om forbøn.

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

Engelske katolikker på arbejde

Alle hjem skal besøges

I ugen efter påske samles et stort antal engelske præster til et to-dages møde, som skal forberede et storstilet apostolisk fremstød. Efter en nøje udarbejdet plan vil præster og lægfolk sætte deres energi ind på tre opgaver. Man vil for det første søge at indrullere endnu flere katolikker i forenings- eller sognearbejde. For det andet vil man opsøge de katolikker, der af en eller anden grund har mistet forbindelsen med Kirken, og for det tredje vil man indbyde ikke-katolikker til gennem særlige mødearrangementer og gennem den katolske brevscole at stifte bekendtskab med Kirken.

Man stiler mod, at hvert eneste hjem i England og Wales i løbet af foråret og sommeren får besøg af en katolik, der er særligt trænet til sin opgave gennem et seks ugers kursus. Man agter ikke at efterligne visse sekters pågående iver, og de lægfolk, der sendes ud som Kirkens repræsentanter, har ikke til opgave at diskutere i en døråbning. Under aktionen vil man benytte lejligheden til at foretage en tælling af katolikker indenfor de enkelte sogne.

I tiden fra 5. april til 4. maj, festen for de engelske martyrer, vil alle katolske sogne, klostre

og skoler samles til fælles bøn som forberedelse til denne nye indsats. Tre små pjecer til brug ved arbejdet går nu i trykken, og den første vil udkomme under titlen »Brev til en frafalden katolik«. Teksterne er forfattet af Father Francis Ripley, som leder Catholic Missionary Society. Det er denne sammenslutning af verdenspræster, som i sin tid startede den katolske brevscole, og som har taget initiativet til den nye aktion. I Amerika gav et lignende arbejde til resultat, at antallet af konvertitter pr. præst steg fra 5 til 22 procent om året.

Tolv biskopper og mange præster fra hele Sydafrika har ved et møde i Johannesburg vedtaget at styrke deres arbejde på en venskabelig forbindelse mellem de forskellige folkegrupper i landet. Ærkebiskop Mc Cann fra Capetown åbnede mødet og udtalte, at mod den stærke nationalisme, materialisme og kommunisme, der præger landets udvikling, må de kristne sætte ind med al deres energi.

✱

Italienske studenter har planlagt en pilgrimstur fra Bolcena nord for Rom til Orvieto i den hensigt at bede for det kommende kirkemødes resultat og særligt for de kristnes genforening. Kardinal Agagianian vil deltage i valfarten.

✱

Tysk kardinal om Berlin-spørgsmålet

Berlin (NC). Kardinal Doepfner, Berlins biskop, har i en tale før påske tilkendegivet sit syn på Berlin-spørgsmålet. Kardinalen talte til 10.000 katolske mænd fra øst- og vest-Berlin, der deltog i den traditionelle fastevalfart. »Vi ønsker at forblive sammen,« udtalte kardinalen, »og hele vort land længes efter en genforening i frihed og under retfærdige forhold.« Samtidigt holdtes et ungdomsmøde i Osnabgück, hvor biskop Helmut Wittler opfordrede ungdommen til at bede for Tysklands genforening og verdensfreden.

Fra fire skandinaviske trappisters hverdag

De kontemplative klostresamfund er i øjeblikket i stærk opblomstring verden over. I Skandinavien har det bl. a. givet sig udslag i, at en nordmand og tre danskere i løbet af de seneste år er optaget i det engelske trappistkloster Caldey Abbey på den lille klippeø Caldey sydvest for Wales. Fra livet i dette kloster giver den danske trappist Per Vågø – tidligere fotograf og boghandler – i den nærmeste fremtid et virkelighedsbillede i Ugebladet, illustreret med egne fotografier fra den skønne plet i Atlanterhavet. På dette billede, der også er taget af artiklens forfatter, har et par trappistbrødre travlt med at reparere de hvide ordensdragter og erstatte kassable med nye.

»Har I hørt nyheden? Graven er tom...«

MARIA MAGDALENA havde været nødt til at blive hjemme hele lørdagen. Det var jo sabbaten, og på den dag var det ifølge loven forbudt at gå længere ture. Hun var fortvivlet. Dagen før havde hun taget del i alt det, der var sket: hun havde stået ved Jesu kors, hun havde hørt hans sidste ord og set soldaten stikke ham i siden med et spyd, og hun var fulgt med Josef af Arimatæa, da han havde taget Herrens legeme for at lægge det i graven, der var udhugget i klippen. Hun havde endog været vidne til, hvordan legemet var blevet lagt i denne grav. Men selv om hun gerne ville, kunne hun ikke blive der. Loven bød hende at gå hjem, og da det var hende umuligt at tænke på andet end ham, havde hun fået tiden til at gå med at tilberede salver og olier, som hun ville salve ham med, så snart hun igen kunne komme derud.

Søndag morgen, så tidligt det kan lade sig gøre, skynder hun sig af sted. Det er mørkt nu, og vejen er lang. Hun ved ikke, hvordan hun skal få væltet den store sten bort fra indgangen til graven. Men alt det bryder hun sig ikke om. Det eneste, der betyder noget for hende, er, at hun som den første kommer ud til sin døde Mester. Da hun når derud, er solen stået op. Hun ser med det samme, at noget usædvanligt er hændt: den store sten er væltet bort fra indgangen. Forbavset går hun nærmere: graven er tom. Der er ingen mennesker i nærheden. Mon det er Jesu fjender, der har fjernet hans lig om natten for at afværge, at der skal blive uroligheder ved graven? Maria Magdalena er helt ude af sig selv: »Hvor har de dog gjort af ham?« Hun løber tilbage til Jerusalem og kommer helt forstyrret hen til Peter og Johannes: »De har taget Herren bort. Graven er tom...«

SÅDAN lyder Maria Magdalenas vidnesbyrd. Hun er den første, der forkynder Herrens opstandelse.

Hvis hun midt i al sin sorg og sit hastværk havde givet sig tid til at tænke på, hvad der var gået forud, ville hun ikke have undret sig så meget. Havde Herren måske ikke forudsagt, at han ville opstå fra de døde?

Han havde sagt: »Bryd dette tempel ned, og på tre dage skal jeg rejse det igen.« Han havde også

Så løber hun af sted og kommer til Simon Peter og til Johannes og siger til dem: »De har taget Herren bort fra graven.« (Joh. 20, 2).

sagt: »Jeg er verdens lys.« Man tænder ikke et lys for at sætte det under en skæppe, men på en lysestage; så skinner det for alle dem, der er i huset. Ja, menneskene forsøgte at skjule lyset under en skæppe. Det lykkedes i tre dage. Men på den tredje dag skulle det igen lyse for menneskene.

Han havde også sagt: »Jeg er livet.« Man kan ikke holde livet nede. Om nogle få uger, måske om nogle få dage vil vi igen få det at se: efter de lange vintermåneder, hvor naturen tilsyneladende har været død, og hvor træernes grene har set så triste ud, at man aldrig skulle tro, at de engang skulle blive grønne igen, — ja, efter disse mørke måneder skal vi snart igen opleve det samme mirakel som de tidligere år: livet bryder frem påny. Livet er stærkere end alt andet. Det har altid større ret end døden. Menneskene har utallige gange gjort forsøg på at standse det, men det lykkes dem aldrig. De må altid begynde forfra. De kan udrydde de levende, men ikke livet. De prøvede på at gøre det med Kristus. I hans til-

KRISTUS ER OPVAKT FRA DE DØDE OG DØR IKKE MERE

fælde overså de bare een ting, nemlig at han ikke var som andre dødelige, — at han ikke har livet, men er livet. Derfor kunne han heller ikke blive i graven. Det var umuligt. Opstandelsen var en nødvendighed, den var uundgåelig. Som planten om våren måtte han bryde frem igen.

SIDEN den dag, Maria Magdalena kom tilbage fra den tomme grav, har de kristne givet den store nyhed videre til hinanden. Maria og de andre kvinder fortalte apostlene, hvad de havde set og hørt. Peter bringer forkyndelsen videre og tilføjer sit eget vidnesbyrd: »Det er ikke blot hans tomme grav, vi har set, det er også ham. Han er opstanden, og vi kan ikke lade være med at tale.« Også Paulus møder den levende Kristus på vejen til Damaskus. Han ved, at han er opstanden, og denne begivenhed er for ham troens hjørnesteen. »Er Kristus ikke opstået, så er vort budskab jo tomt, og jeres tro er også tom.«

Fra slægt til slægt bliver den store nyhed forkyndt og givet videre. Vor tro hviler på apostlenes vidnesbyrd. Det hele begyndte, da Maria Magdalena en tidlig søndagmorgen løb til Jerusalem for at fortælle apostlene det mærkelige budskab, der skulle komme til at forvandle verdens åsyn. M. D.

Grundstensnedlæggelse i Hvidovre

Anden påskedag — den 30. marts — nedlægges grundstenen til den hårdt tiltrængte katolske kirke i Hvidovre. I den anledning bliver Hvidovre rådhus skuepladsen for en begivenhed, der er højst usædvanlig i sammenligning med bygningens daglige funktioner. Kl. 9,30 læser biskop Suhr en prælatmesse i rådhusets studiekreds-lokale, og kl. 11 foretages grundstensnedlæggelsen på grunden, der er beliggende på hjørnet af Hvidovrevej og Strøbyvej.

Liturgisk kalender

Alleluja, Kristus er opstanden, og i dåben har vi fået liv sammen med ham. I 8 dage skal vi glædes og feste for at takke Gud for den nåde, at han har givet os et overnaturligt liv, og for nøje at overveje den begivenhed, der fandt sted påskemorgen.

SØNDAG d. 29.: Alleluja, Kristus er opstanden (s. 487 og 547). Vi mødes enten til påskennattens store gudstjeneste eller til messerne påskedag. Evangeliet proklamerer den store nyhed om opstandelsen, som blev forkyndt for kvinderne. Vi, som alle er opstandne med Kristus, ofrer os sammen med ham. I dagens messe fejrer vi Kristi triumf over døden. »Dette er dagen, som Herren har skabt; lad os juble og glædes på den.«

MANDAG d. 30.: Disciplene fra Emmaus (s. 550). To disciple, der er fortvivlede og har opgivet håbet, græder over Jesu tragiske død. En ukendt slutter sig til dem på vejen. Under det fælles måltid bliver de klar over, at det er Kristus. Således er han også til stede for os, når vi tager del i det eukaristiske måltid.

TIRSDAG d. 31.: Jesus viser sig for apostlene (s. 555). »Føl på mine hænder og mine fødder,« siger Kristus til apostlene. »Det er mig, — jeg lever.« Han åbner deres sind, så de forstår skrifterne: »Således står der skrevet, at Kristus skal lide og opstå fra de døde på den tredje dag.«

ONSDAG d. 1.: Den mirakuløse fiskefangst (s. 559). Nu er Jesus i Galilæa. Han åbenbarer sig for apostlene ved søens bred, der, hvor han for et par år siden for første gang kaldte dem til sig. Han lader dem gøre en mirakuløs fiskefangst, som er et forbillede på den fangst, de snart som menneskefiskere skal gøre over hele verden.

TORS DAG d. 2.: Kristus viser sig for Maria Magdalena (s. 563). Kristus viser sig for Maria Magdalena ved den tomme grav. Han pålægger hende at forkynde den gode nyhed for apostlene. På samme måde har alle kristne fået overdraget det hverv at forkynde for de andre, at Kristus er opstanden. Samme dag: Franz af Paula, eneboer, død i Tours langfredag 1507 (s. 871).

FREDAG d. 3.: Apostlenes sendelse (s. 568). I dag er det

apostlene, der udsendes for at forkynde den gode nyhed for hele verden.

LØRDAG d. 4.: Peter og Johannes ved graven (s. 572). Johannes kommer først til graven, men han lader Simon Peter gå først ind, fordi han anerkender ham som den øverste af de tolv. Epistlen minder os om, at vi gennem dåben er blevet et »folk af præster«, der har til opgave at føre alle jordens folk tilbage til Kristus og at sprede påskens lys omkring os. Samme dag fejrer vi den hellige Isidor, ærkebiskop af Sevilla og kirkelærer. Han har udøvet en stor indflydelse på Kirken i Spanien og Frankrig. Han døde i 636.

De kristne skoler i Ægypten

60.000 børn besøger de udenlandske skoler i Ægypten. Størstedelen af disse skoler ledes af katolske mandlige og kvindelige ordensfolk. Regeringen sætter pris på denne bistand i et land, hvor skolevæsenet er særdeles svagt. Det pres, den offentlige mening udøver, er imidlertid meget stærkt og forlanger, at alle ikke-ægyptiske skoler skal lukkes. Jesuiternes kollegium i Kairo (1600 elever) er netop blevet beslægtet. Det videreføres under ledelse af en rektor, der er udnævnt af regeringen.

En sort missionspræst

En negerpræst i Kamerun, pastor Simon Mpeke, der blev ordineret i 1935, foretager nu med sin biskops tilladelse en missionsrejse i den nordlige del af landet, som endnu er hedsensk. Han er vistnok den første sorte missionær.

En velegnet gave

til førstekommunion og trosbekræftelse er kunstnerinden Ena Lindholms linoleumssnit af månedens helgen. Prisen er 4 kr. pr. blad, 40 kr. for hele serien. Skifteramme 8 kr. Bestillinger modtages på giro 66 397, Katolske Menighedsplejer, Bredgade 69 A, K. Overskuddet går til K. M.'s arbejde.

R. I. P.

Vor kære mand og far,
skrædermester
Ludvig Nielsen
døde den 16. marts 1959.
På familiens vegne:
Inger Nielsen.
Bed for hans sjæl.

Kødhalle Robert Hansen

1. kl. kød, flæsk og pålæg
Amagerbrogade 212A
Amager 6390

Roman Kusier Murermester

Telefon Nivå 150
Nivå

L. F. Nielsen Snedkermester

Lindholmsvej 36
Telefon Damsø 2043

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 26
Telefon Minerva *408

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold

Amaliegade 27, København K
Central 799 - Telegramadr.: Forskjold

KB K

AKTIESELSKABET
Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 15 - Telefon Central 92 70

Katolske begravelser**Benzon**

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761
Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Angående

**Fedt-Mikkels
Gang**

Fedt-Mikkels gang. Sig det for Dem selv et par gange. Kan De mærke, hvor der er atmosfære omkring navnet - kan De mærke, hvor hyggen breder sig - ! Og nu har virkelig et byråd for fuldt alvor autoriseret det. Fedt-Mikkels Gang, der er en smøge i Ebeltoft, har fået sit navn ophøjet til at stå på et rigtigt, emaljeret gadeskilt, efter at folk har gået og kaldt den sådan i al enkelhed et lille hundrede år igennem efter en gammel høker i det skæve hus ved apoteket. Der burde have været roser til det byråd! Eller cigarer, af de store, brede med mavebælte, fra mig! Jeg kommer vel aldrig så langt, man staver duknakket omkring på ruinerne af sine gode forsætter. Men jeg sender dem en stille, billig tak i tankerne derovre, fordi de lod være med at aflive en af folkelunets små, glade gnister og sparede smøgen for at blive kaldt »Nørrevej« eller »Søndersti« eller noget andet nobelt og åndsfortærende. Jeg ville ønske, den slags livsvise byrådsmedlemmer lod sig eks-

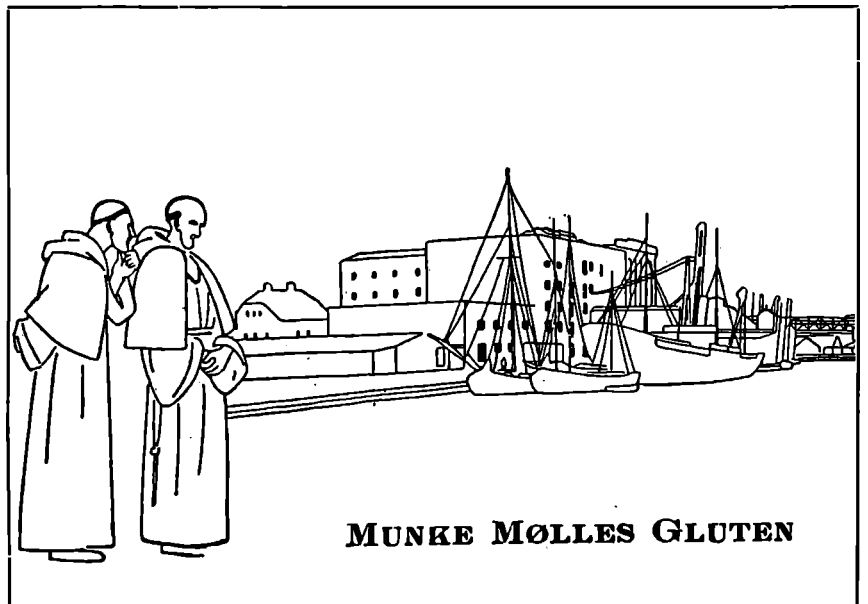
portere direkte til større byers højtidsfulde råd, hvor man - også i fuldt alvor - bl. a. er i gang med at aflive Gammelstrands uimodstæelige, ramsaltede fiskerkone-panorama i hygiejnens hellige navn og overvejer at gøre noget lignende med postbudenes livsalige røde jakker - fordi det er lettere at tage pletter af de sorte!

Jeg kunne græde, når jeg tænker på, hvor mange tilsvarende chancer for at få - eller beholde - et ansigt Danmarks byer og egne slår i stykker hvert år i et hæsbæsende forsøg på at blive fine og fremskredne og internationale nok til at se turistene i øjnene, når de kommer rejsende for at holde ferie fra det internationale. Men hvem tager sig af min lille private græmmelse? Det hedder udvikling og må ikke forstyrres af fantasi eller staldkåde sidesving.

Der er en lille hyggelig smøge i nærheden af, hvor jeg bor. Folk kalder den »Likørstrædet«, på grund af en vinhandler i det ene hjørne - fornemmer De atmosfæren? Den hedder ingenting i byplanen endnu. Men jeg tør æde min gamle hat på, at inden fem år er den indregistreret som »Banegårdsstien« eller »Stationsvej« eller noget endnu mere forstemmede. Men scocch, det er udvikling. Det er helt i orden. Mette.

På en visit i Danmark udtalte den amerikanske forfatter Erskine Caldwell, at den megen kirkegang i Amerika har sin forklaring i, at Amerika er en ung nation. Det kunne være interessant at høre mr. Caldwells forklaring på den udmærkede tilslutning til kirkerne i de gamle europæiske kulturlande...

MUNKE MØLLES GLUTEN

Men lærte I os at leve?

Hos den europæiske ungdom i dag spores en heftig længsel efter religiøs erkendelse. Den kommer følsomt og manende til udtryk i dette prosadigt, som fornylig blev bragt i et ikke-katolsk menighedsblad: ung vrede med en mere positiv kurs end den, man præsenteres for i skuespillet af samme navn.

TIL DE SVAGE

Fordi I er svage, har I kaldt os halvtærke,
og dermed fordømmer I en generation,
som I har syndet imod,
fordi I er svage.

Vi gav jer en snes år til at gøre os stærke,
stærke i kærlighed og stærke i god vilje;
men I har gjort os halvtærke,
fordi I er svage.

I har ikke vist os nogen vej med mening,
fordi I ikke selv kender vejen
og har forsømt at søge den,
fordi I er svage.

Jeres ledeløse nej stod vaklende foran de forbudte ting,
vi behøvede blot at hyle lidt,
så slutte I »nej« og sagde »ja«
for at skåne jeres svage nerver,
og dette kaldte I kærlighed!

Fordi I er svage, har I købt jer fred af os,
dengang vi var små,
med biobilletter og icecream.
Ikke os har I gavnet dermed, men jer selv
og jeres bekvemmelighed,
fordi I er svage:
svage i kærlighed, svage i tålmod,
svage i håb og svage i tro!

Vi er halvtærke, og vore sjæle er kun
halvt så gamle som vi selv.
Vi laver ballade, fordi vi ikke vil græde
efter alle de ting, I aldrig har lært os.

Vi kan regne og læse,

og man lærte os
at tælle støvdragerne på anemoner.
Vi ved, hvordan ræven lever
og kender agerkålens blade.

Vi har lært at sidde stille og stikke en finger i vejret
for at fortælle om ræven og anemonen,
men i byerne findes ingen anemoner
og ingen ræve,
og hvordan man møder livet
har I ikke lært os.

Vi kunne endog tro på Gud,
en umådelig stærk en, som forstår alt,
på Gud, som vil, at vi skal være gode.
Men I har ikke vist os et eneste menneske
som er godt, fordi det tror på Gud.

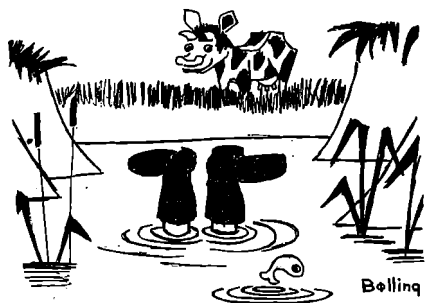
Med andagt har I tjent penge
og optalt summerne som bønner.

Vi støjer og skråler offentligt,
men I kæmper nådeløst i det skjulte,
den ene mod den anden.
Nævenyttig drejer I halsen om på hverandre
og lusker efter bedre betalte stillinger.

Vis os for hver af os, som laver ballade,
en af jer selv, som er god i det stille,
i stedet for at true med gummikøller.
Slip mænd løs på os, som kan vise os den rette vej;
ikke med ord, men med deres liv.
Men I er svage.

De stærke drager ud i urskoven
og helbreder negrene,
fordi de foragter jer – som også vi.

DEN BEDSTE STILLING

Bølling

Ved teen under menighedsrådet opstod der diskussion om, hvorvidt man beder bedst siddende, stående eller knælende. Madsen, der er karl på en af omegnens gårde, sad længe og lyttede opmærksomt. Men pludselig tog han mod til sig og sagde:

– Det er ikke for det, æh, men jeg ved ikke, om I kan huske dengang, jeg faldt på hovedet i mergelgraven? Jeg kan i hvert fald forsikre jer, jeg har aldrig bedt bedre, end da jeg stod på hovedet.

Søster Josepha havde fortalt børnene om skriftemålet. Den næste time hørte hun dem i lektien.

– Kan I så sige mig, hvad vi skal gøre, for at vi kan vente tilgivelse for vore synder? spurgte hun.

Der var stille lidt. Da lød en lys stemme fra vinduesrækken:

– Synde!

Kineserne har sagt så meget godt, efter sigende også dette:

– Det er bedre at tænde lys end at klatre over mørket!

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

Alverdens blade har allerede mange gange omtalt Abbé Pierre, denne franske præst, som tidligere var deputeret i den franske Nationalforsamling, og som nu i årevis har viet sit liv til kampen mod elendigheden og til at sørge for, at der skabes centre, hvor klunserne kan finde optagelse.

Man har hørt meget lidt eller slet intet om de mål, disse centre arbejder hen imod. Offentligheden kender heller ikke deres mærkelige historie og spørger, hvad det er, som har fået Abbé Pierre til at tage kampen op mod vor tids mest tragiske sociale problemer: sulten og nøden blandt de subsistensløse.

Den beretning, vi bringer som føljeton her i bladet, holder sig nøje til den historiske sandhed om Abbé Pierre, men forfatteren Boris Simon skriver med så megen varme og beundring, at hans bog er spændende som en roman.

Når man har læst den sandfærdige historie om Djibouti, vagabonden og eneboeren, en af de første, der sluttede sig til Abbé Pierre, og når man efterhånden som fortællingen skrider frem, ser, hvordan det går ham, forstår man bedre, hvad kærligheden formår at udrette, og hvilken konkret betydning, der ligger i ordet »freløsning«.

Vagabonden Djibouti

En kold novembernat i 1950 fandt Djibouti ud af, at han ville blive syg, hvis han fortsatte med at sove i træskuret på sække og gamle aviser. Skuret stod for enden af en lille gård, der var fugtig som en brønd og stank af snavs og urin. Den lå mellem de ejendomme i St. Paul-kvarteret, der var erklæret for sundhedsfarlige.

Klokken var fire om morgenen. Han begav sig frysende afsted til torvehallerne. Her fik han et job hos en ostehandler med at læsse kurve med brie af en lastvogn. Han arbejdede en time. Hans arbejdsgiver gav ham en 100 francs-seddel og en ost. Djibouti fjernede sig i tavshed.

»Han kunne godt have sagt tak,« brummede ostehandleren.

Nej, i de tilfælde sagde Djibouti aldrig tak. Han havde gjort sit arbejde, han havde fået sin løn. Han følte sig kvit over for alle, og han behøvede ikke glæde noget menneske med en taknemmelighed, som det ikke havde fortjent. Således kan man blive ved med at være en fri mand. Frihed og retfærdighed var to ord, som Djibouti af og til gentog for sig selv for at få kraft til at holde ud lidt endnu. Han blandede sig kun lidt med den samling vagabonder, tiggere, lazaroner og drukken-

bolte, der holdt til hos Korshæren, hos Frelsens Hær og i Røde Kors-herberget. De andre kaldte ham »den døvstumme«, »bjørnen« eller »filosoffen«.

Hans filosofi begrænsede sig til nogle bitre påstande, som han forøvrigt holdt for sig selv, og som kunne sammenfattes således: Man kan ikke begynde forfra, når man er otteogfyrrer, selv om man har bevaret sin selvrespekt – symboliseret ved en tandbørste, et stykke sæbe og en syæske. Men selv om man vasker sig, selv om man barberer sig næsten hver dag, selv om man aldrig drikker sig fuld, så føler man sig alligevel sat uden for det sande liv, uden for alt håb, fordi ingen har brug for en. Det kommer an på at vænne sig til at leve uden håb. Man må lære at klare sig uden den luksus, som et fremtidshåb er. Når man kun har sig selv, har man ikke noget særligt interessant selskab. Man holder sig i live, det er alt. Man går gennem livet med lukkede øjne, ja, man lukker endog øjnene for ikke at huske for meget. Det gælder blot om at dræbe ethvert ønske hos sig selv, så kun den bitre nydelse af friheden bliver tilbage. Men hvad skal man med den, hvis man ikke kan give den til nogen, man holder af? og hvis man slet ikke har nogen at holde af? Man bliver også ved med at have en

uovervindelig trang til retfærdighed mod alle, men det er blot en drøm, som man nyder uden at tro på den.

Mens Djibouti drak sin kaffe ved disken i en lille kafé, følte han smerter i nyrerne, og på samme tid følte han en uimodståelig trang til endelig en nat at hvile sine trætte lemmer i en god seng. Han bestemte sig til at begynde sin »præste-turné« nu i dag. Når det begyndte at blive mørkt, ville han ringe på i en eller anden præstegård. På det tidspunkt var suppen varm, og præsten kunne ikke sende ham bort i den iskolde nat. Til frokost havde han foruden osten også en pakke cornflakes og lidt te.

Djibouti var ikke skabt til at være tigger. Han var en mand, der var slidt op. Han så ti år ældre ud, end han var. Et år skæmmede hans ansigt fra venstre kæbe til højre tinding og tværs over næsen. Stærk, langsom og primitiv, som han var, smilede han kun sjældent. Det dybe ar understregede hans bekymrede og næsten fjendtlige udtryk. Nej, Djibouti var ikke smuk, men hans blå øjne havde et alvorligt og ængsteligt udtryk af næsten barnlig frygt-somhed, der indgød tillid.

Dette år var en erindring fra Amerika. Fra 1930 til 1935 havde han kørt for et fransk-ætiopisk selskab, der tog sig af landevejstransport mellem Addis-Abbeba og Djibouti (deraf hans tilnavn).

Nogle dage efter italienernes besættelse af hovedstaden havde han tilfældigt været vidne til en afskyelig scene: to fulde underofficerer havde bundet en indfødt til en pille og brændt hans nøgne legeme med en svejseflamme. Ude af sig selv af raseri havde Djibouti lagt sig imellem og var kommet op at slås med dem; et sabelhug havde flænget hans ansigt.

Da han kom tilbage til Paris, købte han en lastvogn og arbejdede for forskellige firmaer. Så giftede han sig og gav sig til at bygge hus i Villeneuve – Saint-Georges. Han tilbragte kun to måneder i sit lille hus. Da krigen brød ud, blev hans vogn beslaglagt og han selv sendt til Elsass.

To år senere fik han i fangelejn et brev fra sin kone, der fortalte ham, at huset var blevet ødelagt ved et amerikansk bombardement. Hun bad om fuld magt til at sælge det, de var blevet tilbage. Det var det sidste brev, hun skrev til ham. I to år hjem tænkte Djibouti, at endnu vi alt ikke tabt, han var treogfyrrer og han havde mod til at begynde forfra til at genfinde sin kone og til at give, hvis hun havde begået en el

anden dumhed. Han ville købe en ny vogn for de penge, han fik for huset. Men han genfandt aldrig sin kone. Naboerne fortalte ham, at der havde boet tyskere i huset, og at et barn var blevet født i 1943. Hus og have og alt havde han kone solgt, før hun selv forsvandt. Djibouti havde kun de penge, som var blevet ham udbetalt ved hjemsendelsen, men han håbede senere at kunne få dem, han havde sparet sammen under sit fangenskab.

Han tog arbejde som chauffør i et offentligt foretagende. I en måned kørte han helt alene en 15 tons lastbil mellem Orléans og Paris.

Dette må fortælles ganske objektivt, som han selv har fortalt det. Men mon ikke tabet af hans kone og tabet af hans lykke har plaget ham på de natlige veje? Mon ikke fortvivelsen har været ved at kvæle ham og undertiden fået hans hænder til ubevidst at skælve på rattet? Han drak aldrig. Alligevel skete det, at han en regnfuld nat skred med bilen nær ved Etampes, ramte en folkevogn og dræbte en kvinde og en lille pige; selv blev han båret ud af førerhuset med et brækket ben. Politundersøgelsen godtgjorde, at der var formildende omstændigheder, men vejens dårlige forfatning forklarede ikke alt i denne ulykke. De to måneder, han lå på hospitalet, prøvede han at forstå, hvordan han i tre sekunder havde kunnet slippe bremserne. Det måtte skyldes svimmelhed eller en ganske kort besvimelse. Lægen, som undersøgte ham, prøvede hans reaktionsevne og brummede: »Det er muligt, at du ikke var fuld, men hvad med din fader! Mon ikke han var drunker?«

Da Djibouti ikke længere måtte køre bil, arbejdede han i to måneder som mekaniker i en garage. Han holdte en smule efter ulykken, og han havde også fået en nervøs trækning i ansigtet og en let rysten på hænderne, som det var ham umuligt at beherske. Hans arbejdsgiver troede, han drak, men Djibouti var yderst mådeholdende og røg kun lidt. Det blev stadig værre med hans hænder, og da han var bange for snart at blive afskediget, skiftede han selv stilling og blev pakhusarbejder i et stort varehus. Dernæst prøvede han lykken som medhjælper i en garage og endelig som daglejer i et firma, der

beskæftigede sig med rydning og bygning af garager (det var næsten det eneste, man byggede i Paris). Skønt han gjorde sig umage, lykkedes det ham ikke at tilpasse sig den hurtige rytme på arbejdspladsen. Siden hospitalsopholdet følte han en stadig stigende lede ved, at det var så indviklet at leve, og en uendelig træthed ved stadig at måtte kæmpe. Hvorfor blive ved med at søge arbejde? Han følte sig i den grad »udenfor«, i den grad fremmed!

En dag, da han kom hjem til sit hotel, fandt han sine ejendele på trappeafsatsen, og døren låst. Værten ville ikke længere leje værelset ud for en måned, men kun for en nat ad gangen. Så forstod han, at det letteste ville være at leve af socialhjælp. Han meldte sig som arbejdsløs, og det lykkedes ham om sommeren at spare lidt sammen til vinteren ved enten at sove i hovedstadens gratis herberger eller under åben himmel.

Han lærte de ensomme vandrings håbløse fred at kende. I en bylt på nakken medbragte han sin proviant af havregryn, te, frugt og halvtfordærvede grøntsager, som han havde samlet op på grønttorvet. En gang om ugen spiste han suppe hos Kors-hæren eller Frelsens Hær.

(fortsættes).

KOMMUNIONS GAVEN

Den undergørende medalje

Sterlingsølv kr. 10,00
14 karat guld kr. 85,00

 SANKT ANSGARS BOGHANDEL
Bredgade 65 - København - Tlf. 4777

KJØBKE'S

REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Møllebygningen - København K
Telefon Byen 75 38 og Byen 78 88

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

Gør Deres indkøb hos **J. Hass**

Frugt - Grønt - Blomster
Thorvaldsengade 17, tlf. 2 87 18
Aarhus

V. Svenstrup Telefon 2 18 87

Aut. elektro-installatør - Ladestation

Hans Brogesgade 4, Tietgenspl.
Aarhus

Katolske begravelser

Ring til 2 28 66

H. J. Madsens begravelsesforretning

Jægergaardsgade 17-19
Aarhus

Kød - flæsk - pålæg salater

ERIK CARLSEN

Sdr. Ringgade 3, Aarhus
Telefon 4 33 88

HENRY CARLSEN

Sdr. Ringgade 61, Aarhus
Telefon 4 38 57

AKTIESELSKABET

**Købmands- og
Haandværkerbanken, Aarhus**

Hovedkontor:

Store Torv 12, tlf. 2 47 77

Søndre afd.:

Aarhus Hovedbanegaard,
tlf. 2 40 88

HEURIT
Vesterbo

Aarhus by's forende

TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Et Hjem paa Rejsen

Tlf. 2 41 22 - Aarhus

Misionsshotellet ANSGAR

Tegn abonnement

Vildfaren ungdom

Jeg vil hellere sige med det samme, at når vi her omtaler denne film, betyder det slet ikke, at vi anbefaler hvem som helst at se den. Den rå måde, disse unge taler på, de yderliggående sædelige friheder, de tager sig, og deres udfordrende attituder kan på ingen måde fremholdes som eksempel for andre. Men til trods for – eller rettere sagt netop på grund af – disse yderligheder er filmen interessant. Marcel Carné har sikkert ikke optaget den for at lokke husarner ind. Hans idé er endda ikke uden skønhed. Den kan resumeres således (og den fremgår for øvrigt af originaltitlen »Les tricheurs«): disse unge spiller falsk med livet. De har villet frigøre sig fra konventionerne inden for deres milieu, men i virkeligheden har det kun ført til, at de er blevet slaver af andre konventioner: de vil helst ikke virke, som de faktisk er. De spiller komedie for hinanden, selv da de leger deres tragiske leg, »sandhedslegen«. De skammer sig for at vise godhed og for at elske med en kærlighed, der ikke holder sig til det rent fysiske. De spiller falsk med deres egne følelser, og det hele ender med en katastrofe, nemlig med Mics selvmord, da hun kører sin bil med 140 km i timen.

Hvorfor er disse unge nu blevet falskspillere? Instruktøren lader Mics bror, mekanikeren, sige det til os: det er, fordi der har været to store krige, og fordi vor verden er gået i stykker. Ja, det er sandt nok! Men vi kan alligevel stille os selv det spørgsmål, om dette svar er tilstrækkeligt. Enhver tidsalder har haft sine krige, uden at de unge nødvendigvis af den grund er gået fra forstanden. De familier, hvor Carnés unge mennesker er kommet til verden, virker ikke, som om der var gået så meget i stykker for dem: tilsyneladende er det agtværdige familier. Mics mor har hæderligt arbejde i en elektricitetsforretning, og hendes ældste bror er en udmærket mekaniker, der for øvrigt taler om bønnens betydning. Bobs far er direktør for en fabrik, og de bor i Paris' pæneste kvarter, i

16. arrondissement. Han er ganske sikkert en god katolik, der går i kirke om søndagen. Clo, denne vildfarne milliarderdatter, har formodentlig en mindre tiltalende far, men til gengæld siger hun om sin mor, at hun er et strålende menneske, og familien har fostret ikke mindre end tre helgeninder.

Altså: hvad er grunden til, at de spiller falsk? De gør det simpelthen for at gøre sig fri af et milieu, som de hver for sig afskyr, og som de betragter som selve modsætningen til det, de selv forstår ved at leve. Det skal siges uden omsvøb, thi disse unge mennesker er desværre ikke bare personer i en film – nej, vi møder dem hver eneste dag: deres drama er ikke det drama, vi møder hos mennesket »uden Gud i denne verden«, mennesket uden tro og uden principper at holde sig til. Det er det drama, vi møder hos mennesket, der er blevet skuffet af kristendommen og sammen med troen har mistet al grund til at håbe og al grund til at opføre sig det, vi normalt kalder godt: »Ingen vej fører ingen steder hen«. Og vi må indrømme, at disse unge ikke har helt uret. Hvis kristendommen nemlig er det, deres milieu efterhånden har gjort den til, hvis den blev stiftet for at bidrage til at opretholde ro og orden i samfundet, og hvis den ikke er andet end en moral af småborgerligt tilsnit, har Mic og Bob og Clo ret, når de får kvalme af denne religion, som ikke er noget mere og bedre end det. Man prøver på at påtvinge dem nogle regler for, hvordan de skal opføre sig, mens man i virkeligheden skulle forkynde den opstandne Kristus for dem. Der er således ikke noget mærkeligt i, at de i religionen kun ser et umådeligt bedrageri, der udelukkende har til formål at holde dem under formynderskab og at tvinge deres grådige ungdom ind i trange og generende rammer. De er klarsynede, og det er der ingen, der kan bebrejde dem. De egentlige falskspillere er ikke de unge, men formodentlig snarere deres forældre og deres lærere, der har gjort, hvad de kunne, for med magt at indprente dem en moral i stedet for at sørge for, at de kom til at vokse op i tro og kærlighed. »Den, der er syndfri, lad ham være den første, der kaster sten på dem!«

M. D.

Vikingerne

Den amerikanske film »Vikingerne« fik meget passende premiere på Saga-teatret. Kirk Douglas, der spiller hovedrollen som den vilde viking Ejnar, har selv produceret

filmen, og den er iscenesat af Richard Fleischer. Handlingen siges at foregå på Regnar Lodbrogs tid, men arkæologerne, der ikke bør forsømme at se filmen, vil opleve adskillige tidsaldres karakteristika i den, der dragtmæssigt svinger fra skind- og hudklædte stenalderfolk til de vilde normanner, der erobrede England. Det er lykkedes Kirk D. at skildre vikingerne som en række banditter af meget moderne læderjakkertilsnit, praktisk talt uden sympatiske egenskaber. Filmen blomstrer af brutalitet, så selv den mest krævede må føle sig mættet til overmål. Af uransagelige grunde er den tilladt for børn. Jeg vil bestemt fraråde børn under 12 år at se den. De lidt større vil nok optages af kampscenerne og navnlig af erobringen af kong Ellas borg. Fotograferingen er fortrinlig, alene gennem farvernes styrkegrad har man elegant skabt en karakteristisk af det vilde Norden og det mere kultiverede England. Kedeligt er det imidlertid, at filmens fædre har haft så stort et stof som de nordiske vikinger og så har afstået fra ethvert forsøg på at trænge ind i vikingetidens kultur. Kirk D. samler sig udelukkende om det ekstravagante, det ydre og virkningsfulde. Det, der kunne være blevet en rigtig drengofilm om den nordiske fortid, er blevet en skildring af en neurotisk oldtidsgangster. Farlig Ungdom på Regnar Lodbrogs tid.

Bj. R.

Poeten og Lillemor

Når man sammenligner denne film med de tusind andre danske folkekomedier, virker den som en god overraskelse. Instruktøren, Erik Balling, er en gang imellem gået lidt for vidt, så at komedien grænser til farcen. Men i det store og hele virker filmen som en fornøjelig og vellykket blanding af charme og humor. En uskyldig og sød lille ting, som vil mere både store og små. Ma.

MIT NAVN ER JIM

Stig Guldberg om mulatbørnene

Sydamerikas biskopper
sætter ind mod
religiøs uvidenhed

OM AT BLIVE MÆT

BJØRN RASMUSSEN ANMELDER
TRE NYE FILM

Den nye kirke i Hvidovre

S. O. S. vi kvæles af underholdning!

I UGENS KRONIK skriver magister Elsebet Kieler om den nye schweiziske roman »Dragen sejrede ikke«, en skildring af dommens dag.

HVIS man ikke ved andet om den katolske kirke, ved man i hvert fald, at den er umådelig rig på gods og guld. Det har mange af os som børn fået indprentet, og vi har længe troet på oplysningen. Desværre blev vi senere slemt skuffet, fordi vi så kirken bag dens kulisser og erfarede, at riget fattes penge til at realisere alle sine store planer. Men alligevel ... nu spadserer på tredje måned den samme historie gennem dansk fag- og dagspresse, en historie, som første gang såes før jul i et fagligt månedsblad og for nogle dage siden var nået til en lokal vestjydsk avis. I mellemtiden har den været godt stof i flere fagblade. Den fortæller os, at kirken ejer »uhørte rigdomme« og kan endda opgive forskellige tal, som ingen har mulighed for at kontrollere.

Den nævnte artikel har et bestemt sigte: den vil skabe forargelse. Det er meningen, læserne skal stejle over modstillingen mellem »den fattige fisker Simon Peter fra Galilæa« og nutidens verdensomspændende kirke. Det er meget nemt at forarge på den måde, fordi man ikke med et eneste ord omtaler kirkens behov for penge til sit arbejde. Man glemmer, at vi har verdens største samling af kirkebygninger, hvori Gud dyrkes, at vi har verdens største skolevæsen, verdens største hospitalsvæsen, verdens største caritative arbejde o. s. v.

Tænk blot på, hvad det koster at bygge skoler og hospitaler i missionslandene, hvor befolkningen intet kan yde selv. Tænk på, hvad det koster at uddanne børn og unge i skoler og på universiteter, hvor vi også tager os af de fattige familiers børn. Tænk hvad det koster at give fri uddannelse til præstestuderende, således at for eksempel en husmandssøn som Johannes XXIII har fået mulighed for at blive præst og senere pave.

Kirken kan aldrig blive rig på samme måde som en storspekulant. Den kan ikke gemme sine penge i et nok så stort strømpeskift. Billedet af en si passer meget bedre. Der kommer penge ind, men de glider fluks ud igen, for alverdens katolske foretagender står med udstrakte hænder og ber om midler til arbejdet. Det er sandheden om den meget omtalte rigdom.

g-

En fodbold?

Enkelte læsere har spurgt, hvorfor vi har anbragt en fodbold på forsiden i bladets hoved. En slagfærdig sognepræst mente, at »fodbolden« havde fået en så fremtrædende plads, fordi et af redaktionens medlemmer stammer fra Vejle, der sidste år hævdede sig meget flot indenfor den danske nationalsport! Enhver sportsmand kan imidlertid se, at tegningen ikke forestiller en fodbold. Man bygger ikke en fodbold af læderstrimler, som samles parallelt. Den holder ikke! Tegningen viser altså ikke en fodbold men jordens bold, en globus. Vi håber, at dette svar tilfredsstiller de læsere, som selv gav bolden op.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse
Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy
og Gunnar Martin Nielsen
(ansvarshavende)

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, Tlf. 8777 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund

Ekspedition og kassererkontor:

A. Prüser, Sci. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9828 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementspris 8 kr. kvartalet
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annonceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 5394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 58965

Forholdene i Kina

Kina har 142 bispedømmer med i alt ca. 3.000.000 katolikker. Alle biskopper af fremmed nationalitet er blevet udvist af landet med undtagelse af en amerikaner, mgr. Walsh, der sidder i fængsel. Af de 32 kinesiske biskopper har 2 nedlagt embedet, en i 1947 og en i 1953, 5 lever i udlandet eller på Formosa, 5 er i fængsel og 15 har stadig deres »frihed«. Om de 5 sidste ved man intet.

Efter den 16. december 1957 er der blevet viet nogle biskopper, som er valgt af folket. I slutningen af 1958 fandtes der i alt ca. 40 af disse biskopper. Vielserne, der blev gennemført trods alvorlige advarsler fra Rom, forklarer, hvorfor Johannes XXIII den 15. december 1958 erklærede den kinesiske kirke for skismatisk. Osservatore Romano har for øvrigt understreget, at de oplysninger, man sidder inde med, stammer fra rent kommunistiske kilder. Derfor er det umuligt at dømme om, i hvilken grad såvel de konsekrerende som de konsekrerende er ansvarlige for, hvad der er sket. Man kender den frygtelige effektivitet, hvormed »omskoling« arbejder. Et uddrag af et brev, der er modtaget fra Kina, og som har været offentliggjort i Hongkong, giver et indtryk af de moralske problemer, de kristne i Kina bliver stillet overfor:

»Det er en meget kritisk situation? Hvor går vi hen? Mod en skismatisk kirke? Mod en national Kirke? Vi er alle urolige og famler i mørke. Hvorhen vi end vender os, ser vi os tvunget til at afslå enhver form for diskussion eller at slække på et punkt, som så bliver til fordel for modparten.

Ingen ønsker patriotiske sammenslutninger, ingen ønsker kommunisme og alt, hvad dertil hører, men vi er i et frygteligt

dilemma. Aben modstand tjener ikke til nogen ting. Hvad skal vi gøre? Prøve at redde, hvad reddes kan for Guds kærligheds skyld og for vor katolske tro?

»Omskoling« er dødbringende, der er ingen mulighed for at komme uden om dem. Og »omskoling« fortsætter, selv når vi sidder i fængsel. Alle ved, at den katolske tro er den eneste, der — både principielt og i praksis — kan sætte sig op imod kommunismens ubønhørlige lov. Men alle er fuldstændig klar over, at den åbne modstand lidt efter lidt svækkes og fejles bort, og at den eneste mulighed, der til sidst bliver tilbage, er den indre stumme tilslutning til troen.«

V. D.

I næste nummer

skriver programsekretær Knud Wissum om Radio Vaticanas udsendelser til Danmark. Artiklen giver et indblik i det arbejde, et nyt dansk programudvalg udfører herhjemme. I kroniken fortæller cand. jur. Jan Møller om middelalderens klostre i det indre København og viser i en kortskitse, hvor der endnu findes spor og rester af de gamle bygninger. Vi bringer desuden et rundspørge om den forestående konfirmation og nogle spalter børnestof.

Ugebladet til nedsat pris

Som vi allerede har nævnt, er der mulighed for, at et begrænset antal læsere kan modtage Katolsk Ugeblad til nedsat abonnementspris. Vi tænker især på folkepensionister, familier med mange børn, arbejdsledige, syge samt unge under uddannelse. Denne ordning kan gennemføres takket være Frank Andersens Fond, som giver halve eller kvarte friabonnementer. De interesserede bedes skrive til redaktionen og kort begrundede deres anmodning.

Mit navn er Jim...

Et problem der angår os alle!

Stig Guldberg, hvis betydelige resocialiseringsarbejde, bl. a. gennem lejre for invalide eller på anden måde handicappede børn, har indbragt ham Antonius-prisen for medmenneskelig indsats, skriver her om ethvert medmenneskes forpligtelser overfor de mulatbørn, hvoraf så mange blev resultatet af amerikanske negersoldaters ophold i Tyskland efter anden verdenskrig:

Mit navn er Jim, jeg er en niggerdreng, det kalder de mig i hvert fald... alle de andre.

Det kan siges på så mange måder — Niggerdreng.

Hvis jeg har en appelsin, så hedder jeg bare Jim. »Davs, Jim — ska' vi føls« og sådan.

Har jeg ingen appelsin og kommer til at træde een af dem over tærne, så kalder de mig »niggertamp« — »beskidte niggertamp«.

Min mor er ofte så sur på mig.

Vi har en psykopat eller hvad det nu hedder henne på skolen, og jeg hørte han talte med min mor om, at mor var sur på mig, fordi jeg var hendes dårlige samvittighed — mors sorte samvittighed. Hvorfor det?

Jeg har krøller over hele hovedet. Negerkrus, kalder de andre det — jeg kan ikke fordrage krøller.

Der var engang — det er meget længe siden — mindst i sidste måned; da prøvede jeg at skrubbe mig ren. Jeg skurede mig i hovedet med neglebørsten og mormors skurepulver. Vi bor hos min mormor nemlig mig og mor.

Arv, hvor det sved og arv

hvor ble' min mor gal, og min mormor ble' så våd i øjnene og skulle pudse næse i forklædet. Hvoffer det?

Der er så meget, jeg ikke forstår. Heller ikke, at nabokonerne skæver til mig og stikker ho'derne sammen og hvisker, når jeg går forbi. Jeg hørte engang, de snakkede om, at det

var »forfærdeligt«, at mor ikke var gift. Hvorfor det?

Heinz og Heinrich og Ernst har heller ingen far, men dem kan man ikke se det på. Men min far var neger! Var? Han er det nok endnu!

Hvorfor siger Jim hans far var neger. Joh, for Jims far var kun en episode. En dårlig samvittighed — en sort samvittighed.

Hvorfor hører Jim ikke fra sin far? Fordi det slet ikke er sikkert, at Jims far ved, at han har Jim.

Endelig er det forbavsende få »negerbørn«, der er født, hvis man skal tro mødrene. Næh, hans far var spanier, portugiser eller f. eks. syditaliener. Ak ja!

Moderfølelsen, der skulle være en af de stærkeste følelser i en mors forhold til sit barn, den kan ødelægges og overdøves af

Jim er en musikalsk dreng og har hurtigt lært at håndtere trommestikkerne.

M. Lauridsen Blikkenslager

Rendebanen 8, Kolding
Telefon 1287

Bade- og WC-anlæg

H. Overbeck

ELEKTROINSTALLATØR

Telefon 3555 - Kolding

K. J. Højland

Aut. vand- og gasmester

Kronprinsensgade 82, Esbjerg - Tlf. 2708

Viggo Christensen

Urmager, optiker, guldsmed
Telefon 829
Kongensgade 64, Esbjerg

A/S Nakskov Kulimport
Telefon 17

Chr. Steffensen

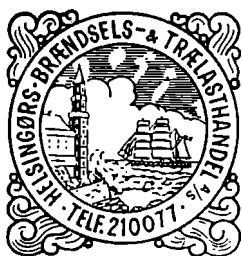
HERREEKVIPERING

Søndergade 2 - Telefon 796
Nakskov

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørførr.

Kong Christians Alle 6, Aalborg
Telefon 34233 og 34337

HJØRNET AF ALGADE OG OLSGADE

Bedste indkøbssted i Roskilde

den offentlige mening, sladder, selvretfærdigheden eller bare intolerancen.

»Arh, hold op — skulle vi uddele belønninger for uægteskabeligt samliv?«

»Kom ikke her og tal om tolerance!«

Hvorfor ikke? I al fortrolighed! Har du svært ved at tolerere, hvad du selv har gjort her i livet?

Har du haft mindst lige så svært ved at tolerere det samme hos andre!

Her er det sikkert på sin plads at fortælle, hvad en 60-årig kvinde, der indtager en ledende stilling indenfor administrationen af forsyningen for sådanne børn en dag fortalte mig: Mange af disse kvinder søger optagelse i den katolske kirke, fordi de hævder at finde større tolerance der«. Kvinden selv er ikke katolik, men hendes ord forpligter; forpligter til yderligere tolerance.

Netop i tilfældet »farvede besættelsesbørn« er der brug for tolerancen. For børnenes skyld! På grund af disse børns egenart, der gør det muligt for alle at udlede dets herkomst. Det ville være det samme i Danmark, om de dengang ringegtede danske piger, der plejede omgang med tyske besættelsesoldater havde fået børn med f. eks. grønne ansigter. Så ville der sikkert også have siddet en del mennesker herhjemme i deres forargelsens statslånshus med karnap og have betragtet disse børn ud fra gadespejlets snævre horisont.

Den mor, der har fået et besættelsesbarn med en hvid — eller som kineserne siger lyserød — besættelsessoldat, kan føle sig ugenert og dermed give barnet tryghed, når bare man går hen i en anden gade.

Det nytter ikke for moderen med det farvede barn. Og dette går ganske givet ud over barnet.

Skal det gå sporløst hen over barnet, kræver det, at dets mor er i besiddelse af så enestående menneskelige kvalifikationer, at det i forvejen kan betragtes som umuligt.

Har de ikke fra deres arveanlæg et særligt temperament, så skal de nok få det i kraft af det, H. C. Andersen lader den gamle and sige, da den hakker den grimme ælling i vingefjerene: »Du er aparte, så du skal knøffles.«

»Herhjemme har vi jo heldigvis ikke raceproblemer!« (Kan De høre suset, når vedkommende slår sig for brystet). Næh, det har vi jo ikke, for den »lille« episode på en fjern ø, hvor den ene »slags« danskere ikke brød sig om at gå i biografen med den anden »slags«, det har jo ikke noget at gøre med race, vel? Næh, det var vist noget med kulturel uensartethed. Noget i retning af at grine på de forkerte steder! Der var nogen, der ikke kunne se komikken! Og der var nogen, der kunne! Til gengæld er vi herhjemme kendt for at synes, at egenart er interessant — så længe det er egenart og så længe egenarten ikke »smitter« af.

Kan De ikke forestille Dem, hvad »naboen« ville sige, hvis Deres datter kom med en stor, sort neger med et dejligt grin og ville giftes med ham. Arv. Hvordan skulle vi så reagere?

For vi kan jo ikke sige som lille Jim, den første mulatdreng, jeg havde i en lejr. Han tog min sorte schäferhund om halsen, kiggede den ind i øjnene og sagde med et resigneret suk: »Nåh ja, du er jo også sort.«

Stig Guldberg.

Academicum Catholicum

Søndag den 5. april kl. 9:
AC-messe i Sct. Augustins kirke på Jagtvejen. Efter messen kan spises medbragt morgenmad i Newmanstuen.

DRAGEN SEJREDE IKKE

Kronik af magister Elsebet Kieler

Stole bæres ind, bænke stilles op til dommens dag; en solgylden trone venter; hyllet i skyer af uvished. Navnene på vidnerne ned gennem århundrederne bliver råbt op; navnene på de anklagede behøver ikke at råbes højt, thi skyldbevidstheden fører dem ved hånden op gennem den endeløse retssal.

Guds hjælpere iler til og fra, modtager menneskenes ord, gerninger og svigten, gør gravene klar – og jorden – til Den, som skal fuldbyrde dommen. Heller ikke de ved hvornår, men deres følelse af trængsel vokser som ørkenens glød før middagshøjden. Den er vokset siden Jesu proces indtil i dag og vil vokse videre, indtil menneskeheden finder sammen på anklagebænkene eller vidnerens stole. Denne betrængthed, det føler sendebudene, kommer ikke fra Dommeren, men fra de stævnede. De kan ikke mere udholde byrden af deres skyld; de må kaste den af sig i evigheden.

Nogle processer har allerede været i årtusinder, andre blev åbnet med Dommerens død på korset, andre 3 dage, atter andre 3 århundreder derefter eller senere. Og manganen bog ligger endnu skjult i Alvidenheden.

4. juli 1918 begyndte denne proces som del af en anden, der omfatter hele skabningen. Den påbegyndtes af den jordiske undersøgelsesdom, mer Nikolaus Sokolow for retten i Omsk og blev snart overgivet i mægtigere hænder.

Vidnerne er råbt op. Nogle har svaret; de kan nås hvorsomhelst fra, i Paris, Rom, Charkow, Wilna, hvor de nu blev fejtet hen. Mange andre skal endnu afgive svar på de tilsyneladende snævert afgrænsede begivenheder i Petrograd, Zarskoje-Selo, Tobolsk og Jekaterinenburg. Da de imidlertid kun er en del af en altomfattende proces, afsløres kun brudstykker af en mosaik, hvis helhed vil blive grundlaget for evigheden. –

Dette er optakten til en usædvanlig roman om den russiske zarfamilies skæbne. Forfatteren Erwin K. Münz er schweizer, og romanen, »Dragen sejrede ikke«, er hans første; og dog har den udenlandske presse ikke tøvet med at kalde den genial, en Dante værdig. Kompositionen er usædvanlig: personerne, som er historiske,

træder frem som en endeløs skare af vidner eller anklagede. Det enorme, historiske materiale har forf. samlet på, dag for dag, gennem hele 2. verdenskrig, ikke mindst gennem personlig kontakt med russere fra alle samfundslag, spredt over det halve Europa, især i Paris.

Efterhånden som materialet svulmede, strammedes også trådene for ham: Rusland blev for hans øjne til en slagmark om Guds rige; zaren, hans gemalinde og deres 5 børn blev levende. Snart grupperedes omkring dem deres forfølgere og bødler, men også engle og dæmoner, frelse og fordømte sjæle. Russernes afgrundsdybe, brændende religiøsitet og deres diaboliske had til Gud rystede ham. Lyset fra den sig nærmende yderste dag blev stadig klarere, forfærdende klar: allerede nu trak det skarpe konturer op i den proces, der her særlig beskæftigede ham. De to store falanker: Guds og dragens, fylkedes af dens personer; dragen får lov til at triumfere i denne bog, som den gør det i virkeligheden, men den sejrer ikke; thi – således lyder bogens underskrift: Gud har altid ret.

Så kommer den endeløse række af vidneudsagn. Vidner overalt fra på jorden, hvis tanker, reaktioner eller samtaler med andre, uden at de ved det, løftes op i himlen og indgår i den vældige proces. Således træffer Guds sendebud en af zarens forhenværende tjenere hos en skøge i Paris, en nonne på sit dødsleje i Wilna, zardøtrenes fransklærer i samtale med sin hustru i Schweiz, den provisoriske regeringschef efter martsrevolutionen, Kerenskijs, udsat for interviews af en amerikansk reporter, der med skænselsløs ironi afslører hans halvheder.

Men vidneudsagnene på jorden veksler med dem i himlen: her hentes navngivne historiske personer op fra helvede eller skærsilden for at svare på Guds spørgsmål; de slynger deres had eller klager i ansigtet, men nu er de magtesløse og må adlyde, enten de vil eller ej. Her står også de salige sjæle, tilbedende om hans trone, og genkalder sig alt, hvad de oplevede på jorden indtil deres død: »Min Gud, der er skønt her hos dig, fordi man herfra kan overskue alle verdener. Vi er på skabningens høje-

ste tårn og dog i dens inderste midte,« siger Alexis, zarens søn, da han skal frem at vidne.

Ind imellem anføres dagbogsuddrag, brudstykker af breve eller bønner, som er bedt for år tilbage, men som er optaget i himlen og danner solide bindeled i begivenhedernes kæde; de er i sig selv begivenheder af den allerstørste rækkevidde.

Skønt det vældige historiske materiale er samlet og ordnet minutøst, fra dag til dag, ja, næsten fra time til time, og skønt denne kronologi nøje indregistreres i den himmelske retsprotokol, placerer forfatteren sig dog ikke i den, men over den, som en stenograf i den himmelske retssal måtte gøre det; og herefter retter bogens komposition sig. Som en film, der er klippet, får vi netop præsenteret brudstykker fra fortid og nutid og fra levende og døde mellem hinanden; forfatteren taler aldrig med, kommenterer intet; enhver taler for sig selv, karakteriserer sig selv gennem det, han tænker, taler, handler, lærer, lider, beder. Alle er for så vidt hovedpersoner, som lyset oppefra afslører enhvers hjertekroge og driver ham til at udlevere sig eller hengive sig.

Langsomt samler brudstykkerne sig til en mosaik for læserens bevidsthed (det er godt at have navne-registret bag i bogen at holde sig til) – en mosaik, der nok kan tage vejret fra en. Således oplever vi de verdenshistoriske begivenheder omkring zardømmets slutfase; her er hovedpersonen den perverse og kyniske munk Rasputin, der, omgivet af kvinder og drikkebrødre, sidder som en intrigant edderkop i et politisk spind, der holder krigen med Tyskland gående, så længe de fællesøkonomiske hemmelige aftaler på tværs af grænserne kræver det. Rasputin kommer så dybt i helvede, at han ikke kaldes op af Gud en eneste gang til forhør efter sin død.

Vi oplever den tyskfødte kejserindes brud med sit fædreland, fordi det smuglede Lenin over den russiske grænse og således lagde kimen til den russiske revolution, til borgerkrig og anarki som det sikreste middel for de tyske hære til selv at sikre sig rejren. Vi oplever Lenin som en personlighed, der rager højt op over hans plebejiske kampfæller, en stor og farlig personlighed, ideernes mand, men slet ikke uden menneskelighed.

Og vi oplever fremfor alt zarfamilien selv: han svag og afmægtig midt i det gamle monarkistiske system: »Jeg er ikke de store beslutningers mand,« siger zaren selv i en bøn til sin hustrus og sin søns værnehelgen, den

hellige Alexius; »jeg tør ikke risikere noget, kan ikke rive mig løs fra fortiden sådan som du. Jeg er bange for den magt, jeg selv sidder inde med, og som Gud har givet mig. Jeg har dømt, men lod de dømte flygte, som var jeg ikke sikker på min ret. Forstår du nu, at jeg tvivler på mig selv? og at jeg klammer mig til Alix, som tror på mig og min magt?«

Alix – det er kejserinde Alexandra: »Min Gud, er det da nødvendigt endnu en gang at fremmane vore sidste dage? Du har tilgivet mig min skyld og ikke tilregnet mig min jordiske lykke alt for højt. Skal jeg endnu en gang udstå ængstelserne ved din dom? Du har brug for vidner til din retfærdighed? Godt, så vil jeg tale.«

Kejserinden har holdt sin hånd over Rasputin, fordi han foregav at kunne helbrede hendes eneste, elskede søn, tronarvingen, for den blodsygdom, han havde arvet fra sin mors slægt. Hun gennemskuer ikke Rasputins rænker, men valget af ham og hans fortrolige som rådgivere siger meget om hende selv: hun er aktiv, men endnu ikke ren og klartskuen; meget resolut, heftig og fornem. Da vagten er ved at bestjæle hende og zaren, mens de holdes indespærret i slottet i Zarskoje-Selo, overrasker hun dem og skænker dem tyvekosterne med et så fyrsteligt smil, at hun står fuldkommen suveræn i det øjeblik, de misbruger deres fattige overmagt; men samtidig nærer denne fyrstelige overlegenhed hadet hos soldaterne.

Zaren derimod er jævn og menneskekærlig; han trykker de vagthavende officerers hånd, så længe han får lov til det, og omfavner hver og en af mandskabet og tjenerskabet påskemorgen: »Kristus er opstanden. Kristi fred være med Dem, general,« siger han til sin fjende. For, som han senere forklarer: når man ser dybt i et andet menneskes øjne, det være sig en ven eller fjende, så kan man ikke lade være at elske det; mennesket er elskeligt, synes han; vanskeligere er det at elske de fjender, som handler med en, men som man ikke ser.

Her står vi ved det, der er hjerteslaget i denne bogs dramatiske handling. Hjerteslaget er dette, at alt imens dragen får lov til at triumfere i det ydre, d. v. s. over zarfamiliens liv og lemmer og ejendom og gøren og laden, får lov til skridt for skridt at afklæde dem deres privilegier, indtil de føres ned i et kælderliggende rum i Jekaterinenburg og bliver skudt, så fejrer Gud sine sejre i det skjulte, ved hjælp af præcis de samme begivenheder, som er dragens

triumf. For zarfamilien afføres deres svagheder og egenvilje og iklædes et åndeligt liv, som i gennembrud på gennembrud, i de lange måneders fangenskab, under ydmygelser og pinefuld uvished bliver til en sand Kristi efterfølgelse.

Sådan ligger de to, zaren og hans hustru, i sengen i Tobolsk, hvor de en overgang holdes fangne, med hinanden i hånden som to børn, der er inderligt knyttet til hinanden og ved, de ikke kan undvære hinanden, fordi de supplerer hinanden og hører sammen, og dog med hver sin personlige kamp for at vokse op til de begivenheder, de står midt i, sådan som Gud vil have det. Zarens svaghed bliver til målbevidst, offervillig menneskekærlighed og indre holdning, en holdning, der i al sin fordringsløshed bliver ankerplads for hele familien, som han jo har ansvaret for, og i det skjulte også for utallige landsmænd, venner og fjender, som han kommer i berøring med. Mens hun kaster sig i sengen med hovedet fuldt af planer om flugt, om hemmelig kontakt med den myrdede Rasputins fortrolige, med oprør i sindet over alt det, der bydes dem – bøjer zaren sig blot dybere over sin bibel; han siger ikke meget, men det vokser i ham; og døtrene, især den pragtfulde Olga, slutter op, stærke, fromme, humorfyldte og kærlige synger de deres sjælfred ud i de få højmesser, der forundes dem – indtil også moderen smelter:

»Jeg føler Guds nærhed, en himmelsk fred i min sjæl,« skriver hun kort før deres død i et brev, der smugles ud til børnenes tidligere guvernante; »solen lyser og varmer og forkynder, at foråret også engang igen vil komme til dette land. Det vil komme med jubel og sang og tørre tårer og strømme af blod. Jeg takker daglig min Skaber, at han har ladet os være her og ikke sendt os bort i det fremmede!... Nu hersker mørke og anarki, men den tid skal komme, da en Frelser vil opstå for dette martrede og bedragne folk. Kunne jeg blot give dig noget af den glæde og ro, som fylder mit indre. Er den ikke et under? tyder den ikke på Guds nærhed?...«

Jo, den er et under; den er Guds sejr midt i denne verdens triumfer, frelsens førstegrøde, en forsmag på det evige liv. Deres morder derimod, jøden Jurovski, som hentes op af helvede til forhør, hyler sit had og sin forurettelse op mod Guds trone, fordi han, den forfulgte og udstødte – han voksede op i Sibirien, hvortil faderen blev forvist – ikke måtte tage hævn for sin uret; i sin beretning om sit liv på jorden afslører han hulhe-

den og fredløsheden i sin triumf, en pinefuld tørst, som end ikke hævnen kunne stille, skønt hævnen blev grundigt taget.

Guds svar til ham er næsten lakonisk: »Lidt uret retfærdiggør aldrig forbyrdelse. Straf og sone ligger alene i min hånd. Den, der ikke dømmer i mit navn, er selv dømt... Tilbage! Ned med dig! Mit alene er riget, magten og æren...«

Det er dommen over dragens jordiske triumfer. Den, der ikke tænker, taler, handler i Guds navn, har allerede dømt sig selv, for midt i verdenshistorien, i toppen af den måske, har han stillet sig udenfor det eneste »system«, der overlever, det eneste mønster, der tæller, og hvorefter alt og alle – det være sig i zarstyre eller folkestyre – skal måles og vejes: Kristi efterfølgelse.

Op således har vi da her en historisk roman, der ikke blot går helt nye og overraskende veje, hvad romanens teknik angår, men som samtidig befinder sig på et metafysisk plan, der ligger i trofast forlængelse af det bibelske historiesyn.

MÅNEDENS HELGEN

12 linoleumssnit af kunstnerinden Ena Lindholm er gaven til 1. kommunikanter og de unge, der snart skal bekræfte deres tro.

I fin autoscreen-gengivelse er prisen 4 kr. pr. blad og 40 kr. for hele serien. En skifte-ramme dertil i ubehandlet lyst træ kan fås for 8 kr.

Anfør på en giro-talon, hvad De ønsker tilsendt, og indbetal det dertil svarende beløb med tillæg af 1 kr. til emballage og porto til Katolske Menighedsplejer, Bredg. 69 A, København K.

Giro nr. 66397

Hele fortjenesten går til K. M.'s sociale arbejde.

R. I. P.

SØSTER CLARA

den mangeårige leder af Institut St. Joseph, døde den 28. ds.

Sct. Josef-søstre.

Begravelsen finder sted lørdag den 4. april kl. 9 fra Sct. Josefs Hospitals kirke i København.

OM AT BLIVE MÆT

- eller ikke blive det

Mange sære tanker går igennem en husmoders hovede, når hun står ved sit smørebræt og sine gryder. Der er een, som altid indfanger min bevidsthed engang i dagens løb – en forlegen undren over at være med imellem den tredjedel af jordens befolkning, som har mad nok! Hver dag hele året rundt. Til hele familien, og endda et par sild til katten.

Når der er livretter på middagsbordet, er der altid et lille anstrøg af malurt – hvem dør af sult i en indisk rendesten I DÅG? Og hvad for en mor på kloden står og må sige nej til en klynkende rolling, som gerne ville have en skorpe NU. Hvor mange mødre? Og jeg tænker på Raoul Follereau's pinagtige lille bog »Hvis Kristus bankede på din dør«, der er som tusinde nålestik i sjælen for alle os med mad nok i spisekammeret:

--- om blot vi formåede
hvert eneste minut at have for øje,
hvadenten vi spiser eller sover,
enten vi intet gør eller det, der er værre ---

at der findes skabninger,
millioner af menneskelige væsener,
som er vore brødre i Kristus,
og som sulter ihjel,
men som ikke fortjente at sulte ihjel,
som fryser ihjel,
men som ikke fortjente at fryse ihjel.

Om blot vi formåede
at tænke på andre mennesker,
så kunne vi ikke æde, som kvæget æder
og ikke sove, som dyrene sover,
og blive ved at være ligegyldige og ligeglade.

Hvis vi allesammen, enhver af os,
alle som een, og nu med det samme
gjorde, hvad der var os muligt,
jeg mener mere end muligt,
så blev nogle reddet.

Opflammet af vort eksempel
ville andre gøre som vi,
jeg mener mere end vi,
og disse ville følges af andre,
og atter andre ville gøre det samme som de.
Jeg mener, mere end de.
En uafbrudt kærlighedens kæde
slynget om jorden ---

Og jeg undrer mig over, hvor overkommeligt det ville være for alle os med mad i spisekammeret og mætte børn omkring os at undvære bare lidt hver dag til de andre, bare vi vidste, hvor vi skulle gå hen med det. Og jeg spørger mig selv, hvor den personlighed findes, som er i stand til at organisere vores lille håndsrækning til een stor flodbølge af hjælp, alverdens mødres hjælp, fordi mødre ved bedre end andre i verden, hvad mad betyder – . Der er vist ingenting, vi hellere vil end stryge et lille beløb af hver uges indkøbsliste og bringe beløbet til en fælles pulje – hvis vi kunne se, hjælpen ikke druknede i administrationsudgifter, men nåede de rigtige. Det skulle være en administration så enkel som et kolumbus-æg. Og det skulle være et menneske så utrætteligt som en Abbé Pierre.

Men jeg har ikke kunnet få øje på sådan en personlighed endnu. Og tiden er så kostbar! Og de bliver ved at hælde kornet i havet rundt om for at forbedre priserne.

I. L.

Asiens mest levende kirke gennem 300 år

Saigon, Viet-Nam (NC). Fra vor korrespondent. I staten Viet-Nam fejres nu 300-året for udnævnelsen af de første katolske biskopper. Missionsarbejdet begyndte tidligt og gav gode resultater. I 1533 blev der udsendt et edikt, som forbød missionærerne at prædike evangeliet, fordi det kunne »smitte« folket. I 1659 blev de to første biskopper imidlertid udnævnt.

Trods forfølgelser er kirken i Viet-Nam stadig gået frem. I dag er der ca. 1.500.000 katolikker i en befolkning på ca. 12.000.000 i det frie Syd-Viet-Nam. (Der er ca. 430.000 katolikker i det kommunistiske Nord-Viet-Nam).

Overalt i landet, selv i de fjerneste landsbyer, møder man kirken. Når kirken har en sådan stilling, skyldes det sikkert, at Viet-Nam i særlig grad har været et »martyrernes land«. Også i vore dage har kristendommen sine martyrer der. Efter ti års ødelæggende krig og med hele det nordlige Viet-Nam i kommunisternes hænder, ofrer katolikkerne stadig deres blod, for at kirken kan komme til at blomstre en gang i fremtiden. Under krigen led provinsen Quinon mest under ni års okkupation, ødelagte kirker, forfølgelse af præster og troende. I dag har denne provins mindst 30.000 katekumener, som forbedres til dåben. Guds Moder har altid betydet meget i Viet-Nams fromhedsliv. Den mest berømte af hendes helligdomme findes i La Vang.

Viet-Nam har ikke før kristendommens komme haft en samlet national religion, idet Budhisme og Confusianisme i tidens løb blev sammenblandet og

indgik forbindelse med ældre former for hedenskab.

Robert Crawford.

Sydamerikas biskopper fornyer religionsundervisningen

17.000 sogne aktiviseres

Bogota, Columbia (NC). Sydamerikas biskopper har i forening besluttet at organisere et omfattende undervisningsarbejde i deres ialt 17.000 sogne. Man agter energisk at virke for en bedre religionsundervisning på hele det sydamerikanske fastland, hvor de store afstande og befolkningens konservatisme har vanskeliggjort oprettelsen af et tidssvarende skolevæsen.

I visse områder får kun lidt over 16 pct. af børnene en rigtig skoleundervisning, og i de bedste områder lykkes det kun at indrullere omkring 73 pct. af befolkningen i den regelmæssige undervisning. Det vides, at antallet af analfabeter svinger mellem 12 og 90 pct. i en statistik for hele fastlandet.

Efter biskoppernes plan skal hvert sogn råde over en stab af veltrænede lægfolk, der kan bekæmpe den religiøse uvidenhed. I hvert af de sydamerikanske lande skal der udsendes en ny katekismus, og moderne materiale til religionsundervisning skal fremskaffes. Man vil søge at undervise ikke alene børnene men folk i alle aldre. Bøger og småskrifter til brug for præster og lægfolk er under udarbejdelse.

Biskoppernes initiativ har været nødvendigt, fordi de fle-

Radio til Danmark

På onsdag den 8. sender Vatikanets radio igen til Danmark. Udsendelsen begynder kl. 21,30 og høres bedst på 31,10 m, men også på 25,67 m og 196 m.

I programmet markeres franciskanerordenens 750 års jubilæum med blandt andet oplæsning af Frans af Assisis solsang. Den læses af skuespiller Preben Uglebjerg.

ste offentlige skoler i Sydamerika ikke tager sig af religionsundervisning, og de katolske skoler vil ikke uden sognenes hjælp kunne løse problemet. Der er nemlig kun 13.400 katolske skoler blandt de 200.000, som virker i de sydamerikanske lande.

Indbyggerne på fjern ø
erfarer om Pius XII's død

Mopko, Korea (NC). Katolikker på øen Jujado i Det gule Hav syd for Korea hørte først for nogle dage siden, at Pave Pius XII var død og en ny pave valgt. En passagerbåd på vej fra Cheju til Mopko blev overrasket af stormvejr og løb ind på klipperne ved Jujado. Blandt passagererne var den amerikanske præst Edward Quinn, som blev modtaget med hjertelighed. I mange måneder havde ingen præst besøgt øen. Father Quinn fik lejlighed til at læse messe på øen og give sakramenterne til disse isolerede medlemmer af kirken, som først nu hørte om paveskiftet.

Paven dæmper gemytterne

Rom (NC). Før den hellige fader palmesøndag ankom til messen i Sct. Pauls kirken, havde han anmodet om, at menigheden ville undlade at hilse ham med de vanlige jubelråb og klapsalver. Folkemængden havde til at begynde med lidt svært ved at fatte den alvorlige mening med denne henstilling. Man kunne næsten lige så godt have prøvet at tysse på et tordenvejr! I samme øjeblik paven fra sakristiet kom ind i kirken, slog hyldestråbene sammen om ham. Der blev først stille, da Johannes XXIII selv lagde fingeren på munden. I de følgende minutter måtte paven skiftevis hæve sin hånd til velsignelse og lægge den på munden for at dæmpe de mest ivrige. Den hellige fader ønskede, at der skulle være stilhed ved indledningen til kirkens ihukommelse af Kristi lidelse.

Tysk eksperiment med modersmålet i påskeugens liturgi

Vatikanstaden (NC). Flere steder indenfor de tyske bispedømmer er påskeugens profetier og lidelses-historien blevet sunget på modersmålet. Pave Johannes XXIII gav på anmodning fra Kölns ærkebiskop, kar-

dinal Frings, sin tilladelse til dette forsøg. På grundlag af de tyske erfaringer vil rituskongregationen senere bestemme, om tilladelsen kan fornyes og eventuelt udstrækkes til andre lande.

Polen må med

Medlemmer af »De tyske Katolikkers Centralkomité« har opfordret til en bedring af forholdet mellem Tyskland og Polen. Man foreslår en udvikling af de personlige og de kulturelle forbindelser mellem de to lande, idet det understreges, at Polen må anerkendes som medlem af Europa.

Walton Hannah ordineret

Den tidligere anglikanske præst, Walton Hannah, hvis optagelse i den katolske kirke for nogle år siden vakte opsigt i England, er kort før påske blevet ordineret i Lateran-kirken. Father Hannah har studeret i Beda Collegiet.

Afrikanske kvinder appellerer til FN om bedre vilkår

New York (NC). Søster Marie-Andre fra »Missions-søstrene«s kongregation har henvendt sig til FN for at tale de afrikanske kvinders sag. Som repræsentant for verdensorganisationen af Katolske Kvindeorganisationer fortalte søster Marie-Andre en FN-kommission, at »tusinder af afrikanske kvinder håber, kommissionen vil fortsætte og forstærke sine anstrengelser for, at kvinderne kan udøve deres naturlige rettigheder og få deres værdighed som kvinder og mødre anerkendt«.

Søster Marie-Andre nævnedes især tre reformer, der var blevet anbefalet af mere end 500 afrikanske kvinder på et møde i Lome, Togoland, sidste efterår med støtte af UNESCO. De krævede fuldstændig afskaffelse af barneforlovelser, frihed for piger på 18 år til at gifte sig uden deres forældres samtykke og legal anerkendelse af enkers ret til at bestemme over deres børn.

Søster Marie-Andre har, siden hun i 1932 tog sin juridiske embedseksamen, særlig studeret kvindernes stilling både i Europa og Afrika. Hun er medlem af rådet for Social Forskning i Frankrig og har deltaget i man-

ge internationale konferencer. Hun er rådgivende ekspert angående kvindernes stilling i Afrika for Verdensorganisationen af Katolske Kvindeorganisationer.

Søster Marie-Andre talte ud fra et intimt kendskab til de afrikanske kvinders lidelser på grund af den ringe stilling, de er blevet tildelt. Hun hævdede, at de tre nævnte forholdsregler gradvis ville medføre afskaffelse af andre misbrug, såsom de meget høje priser for en hustru, medgiften, der afholder unge mænd og kvinder fra at gifte sig efter deres eget valg, og den skik, at en mand arver sin afdøde slægtningens enke.

Liturgisk kalender

5.-11. april.

Til de 70 dage, der dannede forberedelsen til påsken, svarer de 7 uger mellem påske og pinse. Septuagesimatiden skulle minde os om de 70 år, jøderne måtte vente på befrielsen fra det babyloniske fangenskab. De 7 uger, påsketiden varer, symboliserer tilbagekomsten til det forjættede land, templets genopbygning og livet i Jerusalem. Ved dåben er også vi gået over fra Babylon, verdens og syndens by, til Jerusalem, d. v. s. til Guds rige og fredens by.

SØNDAG d. 5.: Denne søndag hedder »Hvide søndag«, fordi den danner afslutningen på påskeugen, hvor det i Oldkirken var skik, at de nydøbte hver dag bar deres hvide dåbsklæder under gudstjenesten. Dagens messe skulle få dem – og os – til at tænke på de nådegaver, Gud har skænket os. Den understreger betydningen af de tre sakramenter, vi har modtaget: dåben, firmelsen og eukaristien. Den minder os også om, at alt kristent liv nødvendigvis hviler på troen: »Salige er de, som ikke har set og dog troet« (s. 575).

Samme dag fejrer vi Vincens Ferrer, dominikaner, der trods sine strenge bodsprædikener på sin tid vakte en usædvanlig begejstring, især i Spanien og Frankrig. Han døde i 1419 (s. 873).

MANDAG d. 6.: Eftersom den 25. marts i år faldt midt i den stille uge, kan vi først i dag fejre Mariæ Bebudelse. Ni måneder før jul fik Maria besøg af englen. Hendes ja til Gud blev indledningen til den nye pagt, idet Kristus begyndte sit liv på jorden til menneskeslægtens forløsning. Ligesom Maria skal også vi sige ja til Guds vilje med os.

Dagens messe er helt igennem en forberedelse til Kristi fødsel og indeholder de samme temaer, som vi møder i adventstiden (s. 858).

TIRSDAG, ONSDAG, TORSDAG og FREDAG. Søndagens messe (s. 575).

LØRDAG d. 11.: Den hl. Leo den Store, pave og kirkelærer. Hans storslåede skikkelse rager op over hele det 5. århundrede og over de katastrofer, der på den tid ramte Europa: i 410 oplever han vestgoternes indtrængen i Rom, og i 452 standser han Attila og hunnerne ved Mantua. I 455 må han derimod magtesløs se til, medens vandalerne plyndrer.

Sr. Clara er død

Natten mellem langfredag og påskelørdag drog søster Clara sit sidste suk efter en lang og tung lidelse.

Jeg var kun en lille dreng, da frøken Utke-Ramsing nogle måneder boede i vort hjem og søgte at fortsætte den opdragelse, vor far så tidligt havde måttet give op, da døden kaldte ham bort. Jeg erindrer kun kærlighed til os børn og kærlighed til Guds kirke. Måske kan dette stå som symbolerne i denne store kvindes liv.

Næste gang jeg mødte frøken Utke-Ramsing var som moster Clara i »Jesu hjerte Budbringer«. Der fik hun lejlighed til at folde sig ud og vise katolske danske børn, hvad kristenliv var og hvad dette liv kunne betyde for os alle.

Tredie møde med Hedvig Utke-Ramsing var Josefsøstren, sr. Clara, som jeg havde den lykke at samarbejde med i mine første fire præsteår, og som jeg gang på gang søgte og drøftede planer med, når der skulle slås et slag for børnenes religiøse opdragelse.

Sr. Clara stammede fra en gammel, stout, dansk, kristen familie. Hun bevarede til sine sidste år den dybe respekt og taknemlighed for barndommens religiøse atmosfære.

Hun forstod at supplere denne med de rigdomme hendes konversion havde givet hende, og derfor var hun den selvskrevne til at være rådgiver for mange konvertiter, der følte sig ensomme, når de kom til kirken og hjalp dem til ikke at bortkaste barndommens værdier, men at indbygge dem i den nye verden og i de nye rammer. På den anden side lærte hun også os, som fra barnsben var vokset op i rent katolske familier at respektere de andres værdier og udnytte dem hånd i hånd med kirkens skønne former i liturgien og dagens bønner.

Men søster Clara var først og fremmest skolelederen gennem de mange år på Østerbro. Hun samlede respekt om sin skole og hun overvandt den tilbageholdenhed og beskedenhed, som søstre naturligt må sætte højt. Hun fik gennemtvunget en strålende uddannelse for de søstre, som skulle undervise i en privatskole, der ikke blot skulle klare et program, men være en mønster for en god dansk højere skole.

Størst vil sr. Claras navn dog stå som banebryderen for en levende, livsnær, sund religiøs opdragelse i skole og hjem. Næsten hele vor religionspædagogiske litteratur skyldes hendes initiativ til for ganske få år siden, og hvor hun arbejdede og prøvede sig frem, læste sig ind i børnenes sjæle og hvor hun kunne bede med børnene. Vi er mange præster, som har lært af hende og samarbejdet med hende.

Sr. Clara har kæmpet for sine ideer og har vist, at det rette altid vil sejre. Hun var ordenssøster i ordets allerdybeste forstand. Kærligheden til sin orden og dens høje idealer, eksemplet på en missionær, der trodsede alle vanskeligheder, når det gjaldt Guds sag til at tjene alle og enhver – men fremfor alt de børn, der blev betroet til hendes varetægt – det er billedet af sr. Clara. Hendes navn vil længe være på vore læber og i vore bønner i tak til Gud, fordi han kaldte en så stor og rigt begavet kvinde til at udføre betydningsfulde og afgørende opgaver i kirkens tjeneste.

I denne uge forberedes et nyt hold børn til den første hellige kommunion – i mange menigheder vil sr. Claras lille bog: Min første messebog blive benyttet. Skal vi ikke i taknemlighed mod denne pioner, opfordre børnene til at bede en daglig bøn under de sidste tre dages forberedelse for sr. Claras sjælefred. Hun elskede børnene og de elskede hende.

Knud Ballin.

DØDE FRA SYNDEN . . .

I SØNDAGS var det påske! Og De fejrede påske, — men gjorde De det rigtigt?

De har sikkert et spejl derhjemme. Se engang på Deres ansigt. Synes De selv, at De ser ud, som om De var et frit menneske, et frelst menneske? Er Deres ansigt virkelig et lykkeligt menneskes ansigt? Nej, det ser ikke videre lykkeligt ud. Kære frue, jeg er meget ked af at være nødt til at sige det, men De gør i grunden meget mere indtryk af at være trist og skuffet. De ser ud, som om De var træt af livet. De ser ældre ud, end De i virkeligheden er.

De selv klar over det?

Denne verdens bekymringer har slidt så meget på Deres glæde, De ikke mere er rigtig glad.

Hjertets sorger har slidt så meget på Deres lykke, at De ikke mere er i stand til at være lykkelig.

De er som de skibbrudne, der har sultet i så mange dage, at De helt har tabt appetitten og ikke kan spise, når de endelig bliver reddet. Eller som de minearbejdere, der har vænnet sig sådan til mørket, at de ikke mere kan tåle lyset og bliver nødt til at lukke øjnene, når de kommer op i dagslyset. De har i den grad vænnet Dem til Deres egen middelmådighed — og måske til Deres synder — at De ikke engang har lyst til at blive befriet for dem.

OG ALLIGEVEL er påske den lejlighed, hvor vi skulle skifte ham. Efter fastetidens lange forberedelse har vi fornyet vort dåbsløfte. Vi begynder så at sige forfra på vort kristne liv. Kristus har sagt: »Hvis I ikke bliver som små børn, kommer I ikke ind i Guds rige«. Påsken giver os ikke alene lejligheden, men også nåden til at blive som børn igen. Det er fornyelsens fest. Hvert år er den en strålende foryngelseskur: det er slet ikke nødvendigt at bruge besværlige eller kostbare midler. Det er tilstrækkeligt at sige nej til synden, at forlade den gamle slendrian og finde tilbage til et rent hjerte. Dagens messe opfordrer os til at gennemgå en sådan foryngelse: »Som nyfødte børn skal I hige efter ordets uforfalskede mælk. Alleluia«. Ligesom Kristus og sammen med ham er De død fra synden. De skal også genfødes i nåden.

DE MÅ ALTSA ikke sætte sådan et ansigt op. I Pauli brev til kolossenserne læser vi, at den kristne i sit ansigt genspejler Herrens herlighed. Folk skal altså ikke mere kunne læse skuffelse og ked-somhed i Deres ansigt, men tværtimod tillid og beundring som hos barnet, der opdager livet og er henrykt over, at alt er så smukt. Kristus er opstanden: De må ikke mere gå rundt og se ud som en livstræt. Læg den sørgelige mine bort. Få et nyt ansigt og begynd et nyt liv.

M. D.

»I har jo afført jer det gamle menneske og iført jer det nye«

OG LEVENDE FOR GUD

P. F. Kjeldsen

Skomagergade 34, telefon Roskilde 375

Byens største specialforretning i
URE og OPTIK

Skolebøger - Skolerekvitter - Læsekrede
Skønlitteratur - Papir - Fyldepenne - Foto
i stort udvalg

Roskilde Boghandel

Sct. Olsegade 24 - Telefon 3131

Roskilde Mejeri

Borgerdiget - Telefon 349

Ejegod Jørgensen

Slagtermester

Kød - Flæsk - Pålæg

Sct. Olsegade 13 - Telefon 187

Chr. Hansens kødudsalg

Gl. Kongevej 163

Telefon Eva 6465 - 6466

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25

Telefon Minerva *408

KBK

AKTIESELSKABET

Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 9270

Glarmester

POUL V. JOOST

Slotsgade 7, København N

Nora 7977

à Mopedo

St. Kongensgade 76

Udlejning af service, borde
og stole

Alt til festen

Telefon Palæ 8992 (bedst ml. 16,30-18)

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

2. kapitel

Familien under presenningen

Resumé: Den ensomme vagabond Djibouti har mistet sin kone og sit lille hjem ved skæbnens ugunst. Nu flakker han syg, træt og hjemløs omkring i Paris på en stadig jagt efter søvn, mad og varme.

Om sommeren er det nemmere for den hjemløse at finde et tilflugtssted i forstæderne end i selve byen. Men den, der kender blot lidt til byens omegn, ved godt, at på dette grønne bælte er en hel befolkning året igennem tvunget til at leve lejrliv i telte, der er mere primitive end eskimoernes. Der er flere tusind af den slags ved Aubervilliers, i det, der er tilbage af distriktet, på braklandet ved Bagnolet, mellem de små haver i Saint-Ouen, i hulningen ved Romainvilles' gamle stenbrud, på bagsiden af skråningen ved Saint-Martin kanalen, under Jatte-øens plataner, i kassetterne over for Victor anlægget, to skridt fra luftfartsministeriet. Der er araberstammer i hytter af gamle sække og sejl garn, klunserfamilier i keningårde, professionelle nomader i zigeunervogne, hvis hjul er gået itu, ensomme vagabonder under buske, hvor de koger deres aftensmad mellem tre brosten.

Om sommeren foretrak Djibouti - ensom og tavs som han var - forstædernes skrænter, han ønskede ikke at omgås de andre vagabonder.

Om vinteren kom han tilbage til selve byen, men han vænnede sig kun dårligt til de hemmelige skjulesteder i Paris. Hans søgen efter gratis søvn førte ham hen bag de blomstrende forretninger i Saint-Honoré-gaden til lange, sorte gange, der stank af kloak og var overfyldte af kurve, kasser og råddent papir. Det vrimlede med rotter. Han fandt et loft i et gammelt hus i Huchette-gaden. Det var et rum, hvor der hverken var luft eller lys. Når han sov dér, følte han det, som skulle han kvæles, og så snart det blev lyst, skyndte han sig at komme væk derfra. Der var også metro'en, hvor man kunne få nogle

timers søvn i varmen, men med far for at blive vækket af to civile tjente. Endelig var der dette væn i »Himmelekspressen« uden vindue uden elektricitet, hvor en tilfældig tyv tog ham med hen en aften. Ti eller tolv gadesangere, gadesangere, klunser og mislykkede kunstnere havde lejet det rum, sov på gulvet på avis, mens de trankede sig mod hinanden for at varme sig.

I februar 1949 blev han arresteret for at have stjålet fisk i torvehallerne. Han fik en måned. Så tog han til asyl i Nanterre, et meget stort herberg med plads til fem tusind mand. Her under sin lediggang følte han en vis, sløv sikkerhed. Han gjorde bekendtskab med Sebastien, en tidligere professor, der var blevet en smule tosset, og som hviskende gentog: »Livet er ikke dette her, det kan ikke være dette her, det kan ikke slutte sådan ... Det sande liv er et andet sted. Ellers må I komme os til hjælp, så er vi forrådt ...« De andre trak på skuldrene, men Djibouti forstod denne angst, denne fortvivelse, som forgæves søgte en udvej, og som indeholdt grundtankerne i hans egen filosofi, hans drøm om en verden med sand frihed og sand retfærdighed.

Da Djibouti rejste derfra i maj, tog han et andet ord med sig dybt i sit sind ... »Det sande liv er et andet sted, men måske ikke langt borte - inde i os selv.« Han havde kendt det sande liv i kærligheden til sin kone før krigen. Det sande liv var at finde i kærligheden, men hele denne var uigenkaldelig forbi. Hvis Djibouti havde været intellektuel, så ville han måske have begået selvmord; men han havde ikke den fantasi, der dramatiserer livet. Dag efter dag slæbte han sig haltende afsted. Dette at tilfredsstillende visse elementære instinkter (at spise, sove og være varm) var nok til at optage hans sind. I to år gik han ud ad landevejen, gjorde holdt, sov, spiste,

så sig om, nægtede sig alt, talte kun lidt, sagde sjældent »tak«, fordi han aldrig bad om noget uden at give noget til gengæld, og nød sin frihed uden helt at gøre sig det klart. Men der var to ting, hvorved han adskilte sig fra hovedstadens utallige andre subsistensløse: først og fremmest ved sin renlighed trods elendigheden (det er sjældent, en tigger er i besiddelse af en tandbørste). Dernæst drak han ikke, han holdt hovedet klart.

*

Denne novemberdag havde Djibouti altså bestemt sig til »Præsteturneen«. Det var ham imod at beklage sig, men han følte sig så trætt! Han håbede på et måltid mad, en seng, måske en henvisning til en velgørende institution. Det første sted, han ringede på, kom en ung præst og lukkede op. Da han havde hørt på ham, sagde han, at han ikke kunne huse ham, men efter en kort telefonsamtale, tilføjede han: »De kan tage til Emmaüs, her er adressen, og her er til metroen og bussen.«

Djibouti tænkte et øjeblik på at tage sig en tallerken suppe for 100 francs-sedlen. Nattelogis'et klarede han nok. Det var simpelthen dette, at metrostationen lå så nær ved, der fik ham til at begive sig ud på dette eventyr.

En time senere - midt om natten - nåede Djibouti den anviste adresse. I en forstad mod øst fandt han for enden af en allé, mellem nogle villaer, en hovedindgang, der stod på vid gab. For enden af gården lå en stor bygning - men alt var stille. Lyset bag et rødt gardin på første sal og fra stueetagen til venstre dannede vifteformede stråler n tågen.

Djibouti støttede sig mod gitterporten for at få vejret. Vejen, som gik op ad bakke, havde været anstrengende for ham, og hans dårlige ben gjorde ondt. En træplade, der var fastgjort på gitteret, forkyndte: »Emmaüs, hjem for socialt arbejde og international kontakt«. Disse ord betegnede og sammenfattede husets historie. En historie, som var helt ny, og som var begyndt for tre år siden. Djibouti skulle være med i dets fremtidige historie.

Den lille fru Vatier, der ventede sit andet barn, stod lænet mod Citroën-fabrikkens mur. Hun var kommet for at hente sin mand, og ved siden af hende i barnevognen lå hendes lille pige på atten måneder.

»Han sagde til mig, at han havde brug for værelset i aften,« sagde hun. Manden knyttede sine store næver, mens han tænkte: »Så begynder det hele forfra.« Han svarede blidt men

uden overbevisning: »Du skulle alligevel være blevet og have ventet på mig.«

Det ville jeg også have gjort, Marcel, han havde ikke ret til at smide mig ud. Jeg var gået ned på gaden i fem minutter for at købe tømælk til Noëlle. Da jeg kom op igen, var vore ejendele sat ud på trappeafsatsen, og der fandt jeg også den lille. Hun lå og græd i sin vogn. Værelset var låst.«

»Den bisse! Du har forhåbentlig ikke betalt ham?«

»Jo,« sagde hun, »han havde beholdt min frakke som pant.«

Oktoberusmørket fyldte gaden med en let, gennemtrængende tåge.

»Kom Germaine, vi flytter ind i Commerce gade. Jeg har hævet min løn. Det skal nok ordne sig.«

Han omfavnede den unge kvinde og bøjede sig over barnevognen: »Nå, min tøs - det går nok, skal du se!«

De tilbragte fire dage på hotellet i Commerce gade. Så sagde værten, at naboen, en repræsentant, havde beklaget sig over, at den lille pige græd om natten. Desuden havde værten »brug for« værelset. De tog hen til et lille hotel i Convention gade, men da værtinden så barnevognen, spurgte hun surmulende: »Søger De et værelse til tre?«

Hun sukkede og sænkede stemmen: »Jeg forstår det godt, men værten vil ikke have nogen med børn. Ellers må De tage ét værelse til seks hundrede frs. pr. nat.«

Også den nat sov de i en seng. Næste morgen bragte manden den store kuffert hen i garderoben i en kafé, før han gik på arbejde, og kvinden kørte hele dagen tur med barnevognen.

Henimod aften begyndte det at regne. Hun gik endnu engang hen for at vente på sin mand ved udgangen af fabrikken.

»Hør engang,« sagde hun lidt genert til ham, »der er en kone, der har fortalt mig om en velgørende institution, hvor jeg kan gå hen med den lille.«

»Hvad så med mig? Kan vi ikke mere være sammen?«

»Det er for Noëlles skyld - kun i nogle dage.«

»Så går jeg til Frelsens Hær.«

Han skammer sig, denne arbejder. Han er hverken vagabond eller tigger. Han bryder sig ikke om herberger og asylter. Han bryder sig ikke om at modtage almisser. Han kan kun være sammen med sin kone og sit barn om aftenen og om natten, og nu skal de også undvære hinanden om natten. Der er ingen anden udvej for dem. Skønt det kun er d. 7. har

de allerede brugt mere end halvdel af månedslønnen.

De følgende dage mødtes de hver aften nogle timer i en kafé. De kunne ikke være sammen ret længe, da Frelsens Hær lukkede tidligt.

Den tredje dag sagde Germaine: »Jeg går ikke tilbage til asylet.«

»Hvorfor ikke?«

»Forstanderinden sagde, at jeg skulle sætte den lille på vuggestue.«

»På fattighusets vuggestue? Alldrig.«

»Hun var såmænd meget flink. Hun sagde, at jeg kunne hente Noëlle, når jeg ville, og hun ville blive passet godt og ...«

»Nej,« sagde manden, »nej, aldrig i evighed. Hun skal ikke efterlades i en vuggestue, som man efterlader en pakke i en garderobe. Læste du i avisen om den mor, der var så bange for at få sit barn forbyttet, så hun klippede dets storetå af med en saks for at kende det igen ...«

Problemet var ganske enkelt dette: at finde et værelse uden barnet eller blive på gaden sammen med det. De foretrak gaden. De ringede på hos en præst, der rådede dem til at prøve herberget hos nonnerne. Men heller ikke der var der en eneste plads. Nonnerne anviste dem et andet herberg. Til slut sov de på kajerne.

Det var godt vejr om søndagen. Solen skinnede mildt, næsten forårsagtigt. De tilbragte dagen på en græsskråning på et øde sted nær ved Porte de Versailles. Flyvemaskinerne fløj forbi og landede på markerne ved Issy-les-Moulineaux. Store nybygninger vendte deres lyse facader med de sorte fordybninger mod solen. Manden tænkte, at når disse bygninger engang blev færdige, så ville det heller ikke være muligt for dem at slå sig ned der. Det ville blive alt for dyrt. I Paris var der tusinder af tomme rum og værelser, som kunne huse dem nu i nat: et værelse, et værelse, et værelse! Men denne nat sov de ikke i et værelse.

(fortsættes)

11. Romafærd - 21/7-6/8

Rom-Assisi, 17 dage
Kr. 750 - 775 - 800

(efter værelset)

Prisen indbefatter rejsen med sovevogn, kost og logi i gode pensioner, bus til Assisi og Firenze. Tempoet vil blive reduceret p. gr. af varmen!

Program sendes (helst snarest) af

Paul d'Auchamp
præst, Aakirkeby.

Grundstenen lagt i Hvidovre

Solen skinnede og flagene muntrede sig med en venlig forårsblæst, da grundstenen til den nye Sct. Nikolaj kirke i Hvidovre ved København blev nedlagt 2. påskedag. Midt i januar tog håndværkerne fat med nedbrydningen af det gamle, veltjente kapel på hjørnegrunden Hvidovrevej - Strøbyvej, og inden årets udgang vil kirken kunne tages i brug. Den bliver næsten kvadratisk i grundformen med alteret placeret i et hjørne og de ca. 175 siddepladser anbragt i halvbueformige rækker. Dertil kommer kontor, sakristi, kapel (hvor hverdagsmesser kan læses), og en præstebolig med plads til to præster. Dermed vil den forholdsvis lille grund også være udbygget.

At der er fremtid i menigheden, vil hverken biskop Suhr eller andre af de ved grundstensnedlæggelsen nærværende gæster være i tvivl om: børn i alle aldre havde med uforfærdet mod og i kampen for et godt overblik taget plads på stilladser og bjælkedynger, og alle kan næppe være sluppet hjem uden en klat grundstensmørtel på næsetippen. De mere adstadige i menigheden valgte at lytte fremfor at se.

Og der var noget at lytte til: læsningen af Davids salmer og hele Alle Helgens Litaniet samt de bønner, der er foreskrevet ved en sådan lejlighed, men som desværre endnu ikke findes i noget hefte med dansk oversættelse. Biskoppen læste, nedmurede det metalinkapslede grundstensdokument, bestænkede kirkefundamentet med vievand, og sagde derefter i en kort tale til forsamlingen:

- Vi har nu, så godt det er vore fattige hjerter muligt, bedt om velsignelse til dette kirkebyggeri. Men de kolde stene gør det ikke alene. Det er de levende stene, vore egne hjerter, der skal bygges med om det skal blive til et sandt Guds hus. Det må vi aldrig glemme.

Og dog er det vigtigt, at også de ydre rammer omkring vor gudsyndelse er de smukkeste mulige. Det er jo i disse huse vi her på jorden forenes med Kristus selv. Det er her, vi modtager hans rige sakramenter og det er her, vi netop i disse dage har fejret hans opstandelse.

Jeg glæder mig med menigheden over, at dette kirkebyggeri tager sig så lovende ud, og vi må alle bede til, at det må kunne afsluttes lige så godt som det er begyndt.

Derefter lyste biskoppen velsignelsen og ceremonien var tilende. Tilbage for biskoppen og den halve snes præster, der også med deres nærværelse markerede festdagen, var omklædningen, der foregik i et snævert arbejdsskur på hjul. Man må hjælpe sig, som man kan i en byggetid!
E. D.

Sct. Nikolaj kirke er tegnet af arkitekt Spreckelsen, Randers, og projekteret af ingeniør Troelsgaard. Firmaet Jensen og Schumacker udfører byggeriet, og samme firmas formand, Kjeld Fich, assisterede i nystivet murerornat ved grundstensnedlæggelsen.

Schulstad's
maltede

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-18 - Lørdag lukket

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

VARMEANLÆG

SANITÆRE ANLÆG

OLIEFYRINGSANLÆG

HØJTRYKSANLÆG

ANLÆG FOR
TRYKLUF T OG
VACUUM

M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. A/S

K. K. L. Simonsen's eftf.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. * Minerva 2314

S.O.S. - vi kvæles i underholdning

BEGREBSFORVIRRINGEN breder sig. Det har bl. a. givet sig et trist udslag i en 33 sider lang billedserie i *Billedbladet* fornylig om »Morskabsindustriens mål og mennesker«. I teksten, der ledsager billederne, er ægte kunst, jævn morskab og forsimplende underholdning rodet sammen under den fælles titel »Morskabsindustrien«. Den virksomhed, der udfoldes på Det kgl. Teater præsenteres under eet med den, der udfolder sig i Nyhavns beværtninger eller i visse nat-varietees atmosfære, omtrent som hvis man sammenstillede Det kgl. Kapel med en forchromet juke-box.

Men HVAD er HVAD? Og hvad skal vi med det?

At teater, musik og ballet er underholdende (eller i hvert fald burde være det) forhindrer ikke, at det til lige kan være kunst. Al god kunst er underholdende i den forstand, at den er istand til at fængsle. Derimod er langt fra al underholdning kunst. Og i hvert fald er morskabsindustrien, den kommercielle underholdning, som har set en kolossal udvikling i vort århundrede, sjældent i stand til at fremstille kunst, så sandt som kunst er håndværk.

Men hvad giver denne industri, underholdningen for millioner, det mo-

derne menneske? Tilsyneladende først og fremmest chancen for at glemme - slippe for at være alene med sig selv og det pinagtige spørgsmål om, hvad der er meningen i ens liv. Efterhånden som livet er blevet lettere og arbejdstiden kortere, er behovet for at få den tiloversblevne tid til at gå på en behagelig måde blevet stadig større.

Omegnenskerens nød.

Et interessant eksempel er de såkaldte »omegnensker«: de mange hustruer i de nye omegnskvarterer, som ifølge dag- og ugepressen i stort tal angribes af den helt store kedsomhed, fordi de ikke aner, hvad de skal få tiden til at gå med, mens deres mænd er på arbejde inde i den store by: deres moderne lejligheder er tip-top udrustede med hjælpemidler, der reducerer det huslige arbejde til en brøkdal af dagens timer, børn har de ingen eller kun så få af, at de umuligt kan beslaglægge deres tid eller interesse, ugebladene er læst samme dag, de kommer, og fjernsynet sender kun om aftenen. Det er kort sagt umuligt for et moderne menneske under disse omstændigheder at undgå at blive grebet af den sorteste kedsomhed.

Et blad kunne forleden fortælle, at man i USA, hvor »omegnenskerne« gennem mange år har været et helt lille samfundsproblem, har forsøgt at løse det ved oprettelsen af såkaldte »crazy« klubber, hvis medlemmer, for at fordrive kedsomheden, foretager sig de skøreste ting, som f. eks. at gå til afholdsforedrag og derefter hjem og drikke sig plakatfulde, eller hvilke andre former for »morskab«, man i sin kedsomhed kan gribe til.

Morskab er overskud.

Eksemplet fra Amerika er tankevækkende. Også evnen til at more os forsvinder, efterhånden som vi bliver et bytte for underholdningsindustrien. Sund og ægte morskab kræver en præstation af os: vi skal være engageret selv, vor morskab skal vælte ud af en indre glæde, som vi delagtiggør de andre i. Ægte morskab opstår i et forhold mellem personer, der har noget at give hinanden, et overskud at dele ud af.

Der er derfor god grund for os til at være på vagt over for tidens utallige tilbud om underholdning. Pas på radioen, fjernsynet, ugebladene og biograferne! Intet af alt dette er naturligvis i sig selv skadeligt eller forkert. Men det meste af, hvad det bringer, er kun underholdning, og den, der vænner sig til at lade sig fylde ganske automatisk med denne underholdning, slår ikke blot tiden ihjel, men til sidst også sig selv.

BM.

- Nej, men sønnerne!

Han var en lille, laset skopudser, der tjente sine skillinger udenfor Grand Central Station i New York. En skapular-medalje dinglede fra hans hals i takt med hans pudseklud.

- Sig mig engang, spurgte den noble herre, mens han dampede på sin cigar, hvad er det for noget isenkram, du har om halsen?

- Det er en medalje, der er indviet til Jomfru Maria - -

Den noble kunde smilede og spejlede sig i sine skosnuder.

- Hun var jo kun et ganske almindeligt menneske, sagde han. Der er overhovedet ingen forskel på hende og på din mor - eller på min mor, vel?

- Nåh, mente drengen, så er der da i hvert fald pokker til forskel på sønnerne!

FILM og TEATER

Folket
i den lykkelige dal

Fortunella

For tredje gang ser vi Julietta Massina som den lille tosse, der er offer for en mands slyngelagtighed, men som igen nem al uretfærdigheden og elendigheden bevarer sin glæde og sit livsmod. Som hun i »La Strada« i den unge klovn fandt en ven, der forstod hende og kunne give hende, hvad hun længtes imod, således bliver her en halvgal, fortrukken professor hendes fortrolige, der gør hende lykkelig, fordi også han har haft et frit og kærligt hjerte og som den eneste vil tro på hendes historie om, at hun er et illegitimt barn af prinsen. Selve dramaet er ikke så dybtgående som i »La Strada« eller »Cabiria«, og måske er man lidt træt af at se J.M. som den lille hørhårede pige, på en gang komisk og hjertegribende, for hun er ikke, og hun kan aldrig blive en type, en gennemgående figur som en Chaplin. Dertil er hun for meget et lille menneskebarn. Alligevel er der scener, der virker stærkt som i de første film, således hendes besøg hos den lamme, døende professor. Der forsvinder helt det konstrueret gøglagtige, og hun er ren medmenneskelighed. Filmen bringer ikke budskab som de forrige, men der er nok at glæde sig over, både muntert og alvorligt.

Bo.

Den forkerede mand

Hitchcock ville for en gangs skyld lave en »almindelig« film med vægten lagt ikke på effekterne men på det menneskelige element. Han faldt over en bestemt politisag fra foråret 1953 og så mulighederne for, ved at filme den sag, at rette en kraftig advarsel til hver den, der tror, at en uskyldig mand ikke har noget at frygte, hvis politiet en dag henter ham og beskylder ham for noget, han aldrig har begået. Ritchcock viser med diaboliske detaljer, at selv manden med

den reneeste samvittighed kan stå i fare for at dømmes på indicier, blot fordi han ikke er i stand til at bevise sin uskyld.

Henry Fonda spiller denne italiensk amerikaner, der bliver »genkendt« af de overfaldne, og for hvem alle muligheder for at rense sig synes lukkede. Juridisk set undrer det, at han skal bevise sin uskyld, og socialt set harmer det, at han med stor kaution kan komme ud af fængslet. Den fattige har altså ingen chancer, mens han med pengeforbindelserne i alt fald har muligheden. Denne mulighed hjælper nu ikke Fonda spor. Det eneste, der redder ham er, at den virkelige røver begår endnu et røverilike i rette øjeblik. Det sker som svar på den uskyldigt anklagedes bøn til Gud, altså som et slags mirakel. Det er opbyggeligt, og det synes at følge de oprindelige begivenheder, men dramatisk set er det en svag løsning.

Franskmændene har været meget ivrige efter at tage Hitchcock til indtægt for katolicismen, fordi Henry Fondas figur er katolik. Det er en meget overfladisk betragtning. Retsagens anklagede var katolik, altså er han det også i filmen, og instruktøren samler sig følgelig om at vise, hvordan denne katolik ville reagere. Det siger intet om instruktørens egne synspunkter.

Hitchcock afstod fra sine vante sensationer, fordi alt ville virke dobbelt stærkt ved at blive fremstillet objektivt og reportagebetonet. Derfor virker også de første rutineforhør kolossalt stærkt på os, fordi det er rutine, og maskineriet, der griber fat i den uskyldige, føles ekstra upersonligt, fordi det ingen steder er skildret overdrevet. Som et sidemotiv følger vi retssagens virkning på hustruens sind, der mere og mere formørkes. Den anklagede er ene med sin uskyld og sin rene samvittighed ... og sin tro.

Det er altid svært at udrage moralen af en serie virkelige begivenheder; men filmen understreger, hvor varsomme vi skal være med at dømme andre, uanset hvor meget alting synes at tyde på, at vi har ret. Det budskab er ikke nyt, men vi kan næppe høre det for tit. (Forb. for børn).

En folkekomedie om kvækerne under den amerikanske borgerkrig. Filmen er båret af humor og sentimentalitet, af kvækernes næstekærlighed og alvorlige livs- syn og af deres afsky for vold, en tankegang, der naturligvis kommer på svære prøver under borgerkrigen. Det er ikke noget stort kunstværk, men en sympatisk familiefilm om nogle rare mennesker og med en ædel tankegang.

Lægen fra Stalingrad

Lægen fra Stalingrad har idégrundlaget som hovedattraktion samt en række præcist karakteriserede roller, hvorimod de ideologiske perspektiver fortøner sig i noget vagt og usikkert. Filmen er blevet til som et resultat af en række kompromisser, kunstneriske såvel som politiske, og meget må nok forklares derved, selvom kompromisløsninger aldrig kan kunstnerisk accepteres.

Der fortælles om tyske soldater i en russisk fangelejr, og hovedindholdet er virkelighed. Det gælder især den stærke tyske læge, der gennem sit moralske eksempel holder modet oppe hos de andre. Til gengæld er der indlagt en rædselsfuld kærlighedshistorie. Den trækker filmen ned i et pauvert plan, mens filmen får rejkning hver gang instruktøren Radvanyi har arbejdet med de virkeligt passerede elementer.

Lægen fra Stalingrad viser, hvor den er bedst, hvordan det menneskelige kan sejre over det umenneskelige, selv under så vanskelige forhold som i fjendens fangelejre. Men man må beklage, at de banale elementer dominerer så tit, at mangan tilskuer bagefter vil have svært ved at tro, at kernen i filmen passer. Det er ikke nok, at historien »passer«, at den er foregået. Den skal fremstilles i en form, der ikke forråder det rigtige. Virkeligheden bør inspirere kunstneren, men ikke tvinge ham, og kunstneren står suverænt over for »det virkelige«. Men selvom han er frit stillet, bør han ikke svindle med sagerne. Denne sidste er den svageste af Radvanyis tre film om mennesker efter den anden verdenskrig. Bj. R.

KATOLSK ugeblad

DANSK RADIOPROGRAM

over Vatikanets sender

Knud Wissum fortæller om
udsendelserne

Ny kristen fagbevægelse i Tyskland

Paven ændrer bønnerne for jøderne

*Munkeklostre
i det gamle København*

**For eller imod trosbekræftelsen
Fremgang i Afrika · Børnestof**

I UGENS KRONIK fortæller cand. jur. Jan Møller om det gamle Københavns munkeklostre, som man endnu kan spore i kvarteret omkring Gråbrødretorv.

Nr. 15 * 12. april 1959 * 107. årgang * 75 øre

I SIN ret lange tale på den kommunistiske kongres i Warszawa beskæftigede partichef Gomulka sig indgående med den katolske kirke i Polen. Han erklærede først, at hans parti sigter mod at forene de arbejdende klasser tværs over »kunstige skillelinjer« og i første række skellet mellem troende og ikke-troende. Det er partiets princip, at religion må være en privatsag for den enkelte borger, og at staten bør sikre fuld religiøs tolerance og samvittighedsfrihed. Samtidigt skal der være frihed til at virke for et »videnskabeligt verdenssyn«. Gomulka sagde videre, at der i Polen fandtes adskillige »realistiske og mere oplyste katolske kredse«, som delte hans opfattelse og endda ville støtte den polske kommunisme.

Det interessanteste afsnit i Gomulkas tale var formet som et afbalanceret og behersket ultimatum. Den polske partileder sagde, at man ikke ønskede at komme i krig med kirken, men han stillede som betingelse, at kirken skulle begrænse sin virksomhed til »trosspørgsmål« og ikke måtte blande sig i samfundets forhold. »Vi advarer kirkens hierarki mod at bryde loven og statens dekretter, en praksis som vi igen har eksempler på,« udtalte han. Mod slutningen erklærede Gomulka, at kirkens middelalderlige herredømme over staten forlængst var tilende. Man burde vænne sig til fremskridtet og opgive den håbløse kamp mod socialismen.

I en resolution gentog kongressen senere Gomulkas ultimatum. Den polske premierminister Cyrankiewicz havde forøvrigt i sin tale fulgt Gomulkas tankebaner og formuleret sit ubehag ved katolikkernes tro på, at det kommunistiske system er et forbigående fænomen.

De polske kommunistledere er

— hvis man kan dømme efter deres manuskripter — mindre højroastede end deres østlige kolleger. De ved sikkert, det bliver svært at fjerne den katolske tro fra det polske folks hjerter. Det er lykkedes dem at holde balancen i en sameksistens mellem to uforligelige verdener; men de er tydeligt nok blevet ængstelige. Gomulka vil have kirken isoleret fra politik, fra samfundslivet. Religion skal være en privatsag, kirken skal kun interessere sig for trosspørgsmål. En smule historisk viden vil kunne fortælle ham og partiet, at de forløfter sig på den opgave. Kirken kan ikke krybe ind bag sine mure og blive en klub for de religiøst trængende. Polen er et kristent land, og det betyder, at en meget stor og sejglivet del af dens befolkning i det daglige liv er anderledes, tænker, taler og handler anderledes end ateisterne. Det kan han ikke ændre, medmindre han slår dem allesammen ihjel. Gomulka mener åbenbart, at selv om kirken altid før har overlevet, vil den ikke kunne klare sig denne gang, hvis det passer ham at slå til. Man må håbe, at Gomulka er be-

sindig nok til ikke at røre ved kirkens ledelse. Vi observerer imidlertid atter den ældgamle spænding mellem verdens magthavere og Kristi kirke. Denne spænding er ikke forårsaget af en »reaktionær« indstilling fra kirkens side. Det kan godt være, at mange katolikker er politisk reaktionære, men spændingen mellem kristendom og materialisme har dybere årsager, den er spændingen mellem to riger. Kristus forudsagde, at vi skulle leve under de vilkår.

g-

Det er så rart

når læserne arbejder med på at gøre ugebladet alsidigt og aktuelt. Det er kun muligt at blive alsidig, hvis vi fortsat har føling med de tanker, der rører sig i den store læserskare. Ugebladet har gennem årene haft sine læsers bevågenhed, og vi har i den senere tid mærket, at den også gennem breve og telefonopringninger kommer den nye redaktion til gode. Ugebladet kan kun være aktuelt, hvis læserne hurtigt vil underrette os, når de har kendskab til stof, som kan interessere en videre kreds. Vi vil især gerne appellere til læserne udenfor København. Redaktionen befinder sig i hovedstaden, men vi vil meget gerne være i nær forbindelse med den store del af Danmark, der ligger udenfor Sjælland.

Og så en praktisk oplysning: Hvis vi skal nå at behandle stof til et ugeblad, der slutter sin redaktion før week-end'en, må vi helst have manuskripterne senest torsdag morgen ... altså i ugen før bladet udkommer. Kun vigtigt og aktuelt stof kan efter aftale med redaktionen indgå senere.

De to ferierejser, som Sankt Knuds Gilderne har stillet til rådighed for sine medlemmer, blev vundet af nr. 6511 og 10259. Vinderne rådes til omgående at henvende sig til hovedkasseren, A. Strøyer, Damsø 11963.

Retræte for skandinaver

Ligesom de foregående år arrangeres der også i år en tre dages retræte på dominikanernes studiekloster Le Saulchoir, der ligger 25 km fra Paris. Retræten finder sted fra d. 2. til d. 4. juli. Herrerne indlogeres i klosterets gæstefløj (800 franske francs pr. dag), damerne hos dominikanerinderne (900 frs.). Deltagerne vil have lejlighed til at overvære klosterets gudstjenester, især den daglige højmesse og komplet. I år ledes retræten af pater Grégoire, København. Foredragene holdes på dansk. Retræten slutter d. 5. juli med en fransk-skandinavisk »venskabsdag«, under hvilken man vil have lejlighed til at møde de 7 unge skandinaviske dominikanerbødre. Klosters adresse er: Le Saulchoir, Soisy-sur-Seine (Seine et Oise), Frankrig. Yderligere oplysninger kan fås hos Dominikanerne i Ordrup. Tlf. OR. 422.

Niels Stensens Bibliotek i Bredgade vil indtil videre holde åbent tirsdag og fredag kl. 16-19 og lørdag kl. 13-15.

I næste nummer

kommer blandt andet en artikel om dansk hjælpearbejde for de krigsramte landes børn. Kontorchef Enoch Hjorth skriver i kroniken om familien og samfundet. Vi bringer den tekst, hvormed forfatteren, pastor Peter Schindler sluttede sine velbesøgte fastepredikener i københavnske kirker, og vi har desuden en orienterende artikel under titlen: Er der ingen kristendom i Sovjet?

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse
Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy
og Gunnar Martin Nielsen
(ansvarhavende)

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, Tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund

Ekspedition og kassererkontor:
A. Prüser, Sect. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9828 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementspris 8 kr. kvartalet
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Announceekspedition:
Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 5394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 58965

TIL BYEN
-i byen
FRA BYEN smut ind i

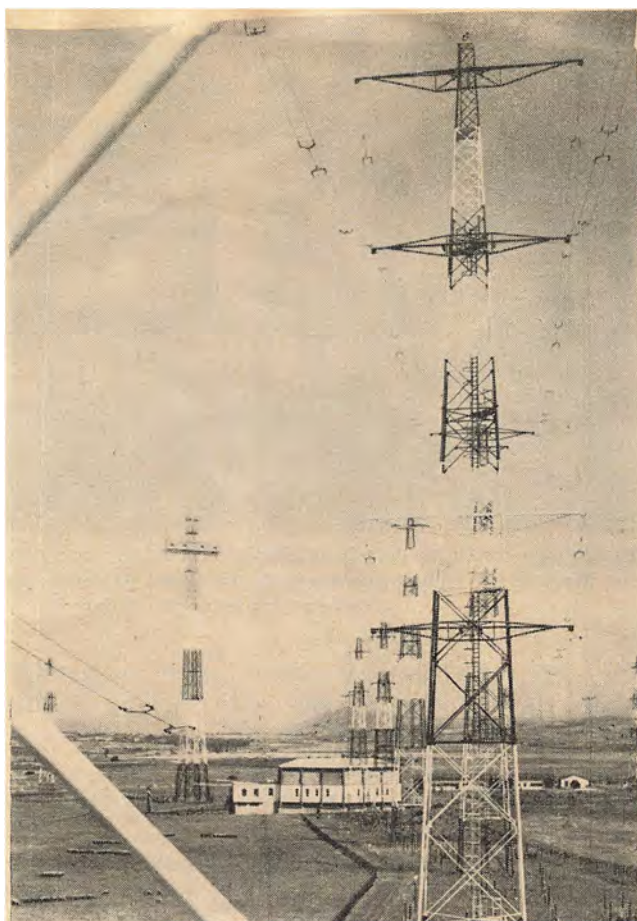
Banegårdens Restaurant

I ODENSE
Et centralt spisested for dem,
der er bosat, og for dem, der
kommer tilrejsende med bane
ell. bil ... og et godt madsted,
hvor hygge og
venlig betjening findes.
Rimelige
priser.

Vati- kanet sender til Dan- mark!

Programmet laves i København med lånt båndoptager

EN FESTLIG TROMPETFANFARE — hentet fra Händels *Ütrecher Te Deum* og ikke uden mindelser om optakten til krigsårenes frihedsudsendelser fra London — og ordene »Laudetur Jesus Christus« indleder det månedlige program, som Vatikanets radio sender til danske lyttere.

Hvad er nu det for en udsendelse? Hvem laver den? Hvem henvender den sig til?

Svaret er, at den faktisk allerede har eksisteret i over et år, men har været alt for lidt omtalt. En enkelt mand i Rom, den unge danske teologistuderende Finn Lyng, har måttet bære byrden med tilrettelæggelsen af programmerne i den første tid. Denne opgave voksede ham over hovedet og truede med at forlænge hans i forvejen

krævende studium. Det var derfor naturligt, at han bad danske fagfolk om hjælp, og siden nytår 1959 laves Vatikanets danske udsendelser i København!

Fem mand forsøger nu hver måned at lave et høreværdigt program, der skulle orientere om de vigtigste begivenheder indenfor Vatikanet og den katolske verden, samt om forhold af særlig interesse for danske lyttere, hvad enten de er katolikker eller ikke-katolikker. — Sendetiden er anden onsdag i hver måned kl. 21,30—21,45.

De fem medarbejdere, hvis navne ikke figurerer i selve udsendelserne, har fra starten lagt vægt på at yde et stykke fagmæssigt arbejde, der står på højde med andre radiofoniers kortbølgeudsendelser, og staben skulle have de fornødne forud-

sætninger for at sammensætte en række alsidige og levende programmer i en moderne form, der kan få almindelige mennesker til at lytte.

Et par gange om måneden mødes de i de forskellige hjem. Under indtagelsen af overordentlig stærk kaffe og udblæsning af ædle røgskyer lægges de fem hjerner i blød. Hvad diskuteres der for tiden i bladens spalter og mand og mand imellem? Hvad har Kirken at sige i den forbindelse, og giver den sin røst til kende? Og netop det sidste har Vatikanet sin radio til. Det var en af Pius XII's betydningsfulde gerninger at åbne den nye, supermoderne sendestation udenfor Rom, hvis udstrålinger når til de fjerneste afkroge af jorden.

Nu vil de fleste nok mene, at det er ret begrænset, hvad man kan få sagt om de forskellige emner på 15 minutter. Men i virkeligheden kan der siges utrolig meget på den korte tid, hvis programmet er velforberedt. To medarbejdere tager sig af nyhedsrubrikken, en af pressemeddelelserne til landets dagspresse; man diskuterer indhold og form, emnerne fordeles, og så rykker et par mand ud med båndoptageren.

Når de forskellige interviews og reportagemæssige indlæg er hentet i land, skal båndene »syes sammen«, d. v. s. forkortes, klippes ind i rækkefølge, redigeres med annonceringer og musikvignetter. Det hele overføres så til et nyt bånd, og kopien sendes med luftpost til Rom og indgår derved som en lille, men vigtig brik i Radio Vaticanas brogede månedsmosaik, der omfatter udsendelser på 26 sprog — deriblandt kinesisk, arabisk, ukrainsk, portugisisk, foruden naturligvis alle de gængse hovedsprog og tre skandinaviske.

Den nye radiosender arbejder så at sige døgnet rundt. Hver

halve og hele time kan man høre indledningsordene »Laude- tur Jesus Christus« på nye tun- gemål, naturligvis mere eller mindre tydeligt, eftersom sen- deren er retningsbestemt. I samme øjeblik den henvender sig til Danmark, især på 31.10 m båndet, bliver lyden krafti- gere end den forudgående slova- kiske udsendelse. Det er ikke uden hjertebanken, man første gang hører en udsendelse, der er blevet til i Gentofte eller Lyngby kommune, lige så tyde- ligt, som om den kom fra Kå- lungborg og ikke fra et sted mere end 2000 km herfra, hinsid- es hav, floder, bjerge og lande- grænser. Men hvorfor skulle Kirken ikke tage den moderne teknik i sin tjeneste?

Når alt dette er sagt, må vi slutte med at konstatere et pa- radoks: De danske, katolske ra- diofolk disponerer ikke selv over en båndoptager! Fra gang til gang må vi låne os frem hos venlige mennesker, og vort stør- ste ønske for fremtiden må der-

Der lægges op til næste udsendelse. Fra venstre: journalist Egon Duvå, redak- tør Mogens Nielsen, programsekretær Knud Wissum, pastor Gunnar Martin Nielsen og pastor Ib Andersen.

for være, at vi snarest bliver i stand til at anskaffe vort eget materiel. Hele dette arbejde fo- regår på idealistisk basis, og man håber derfor, at mirakler vil ske, så der stadig kan exi- stere en fast månedlig udsen- delse fra Vatikanet til Dan- mark. I april er der to udsendel-

ser — nemlig onsdag den 8. og onsdag den 29.

Knud Wissum.

P. S. Alle henvendelser angå- ende udsendelserne kan ske skriftligt til postbox 6, Vi- sum. Foruden på 31.10 m sendes på 25.67 m og mellembølge 196 m.

KJØBKE'S

REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellembygningen - København K
Telefon Byen 76 38 og Byen 78 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

Læs det nye nummer af
CATHOLICA

Pater Hallvard Rieber-Mohn
skriver om

T. S. Eliot og vor tids tragedie

Pastor Peter Schindler om
Romersk Tøbrud

Pater Hans Martensen om
Oikumene

(Endnu to bøger - Debat om
»Samling« - Herhjemme fra)
Miscellanea (Det åndelige em-
bede i kirken - Monogami også
i Afrika - En opera med en idé
- Nihilisme? - Livsanskuelser-
nes brydning i vor tid)
og en del anmeldelser
Kr. 4,00

Tegn abonnement, så De får
alle numrene. 4 numre à 48 si-
der årligt kr. 18,00. Studenter-
pris kr. 15,00

Abonnement kan bestilles hos
Deres boghandler eller hos

ARNE FROST-HANSENS
FORLAG

ALTERLYS

i alle størrelser

og iøvrigt

stearinlys og vokslys

af enhver art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER
København

Munkeklostre i det gamle København

Kronik af Jan Møller

Det er vel de færreste mennesker af de mange, der hver dag passerer Gråbrødretorv i København, som ved navnet kommer til at tænke på Assisi, den lille solglitrende by i Mellemitalien.

Ikke desto mindre går derfra en tråd tilbage til den hellige Frans' by på bjerget i Umbrien. Efter Frans' død i 1226 gik hans små fattige brødre ud i al verden for at forkynde hans lære. Allerede 1232 nåede de til Danmark og 6 år efter — altså under Valdemar Sejrs — blev klostret i København grundlagt.

Brødrene, som havde navn efter farven på de simple kutter, de var iført, gik hver dag ud i byen til hver sit kvarter for at samle ind til livets ophold hos folk, som de besøgte. De blev altid vel modtaget, hvor de kom frem, fordi de havde tid til at høre på folks problemer og i åndelige spørgsmål vejlede dem efter bedste evne.

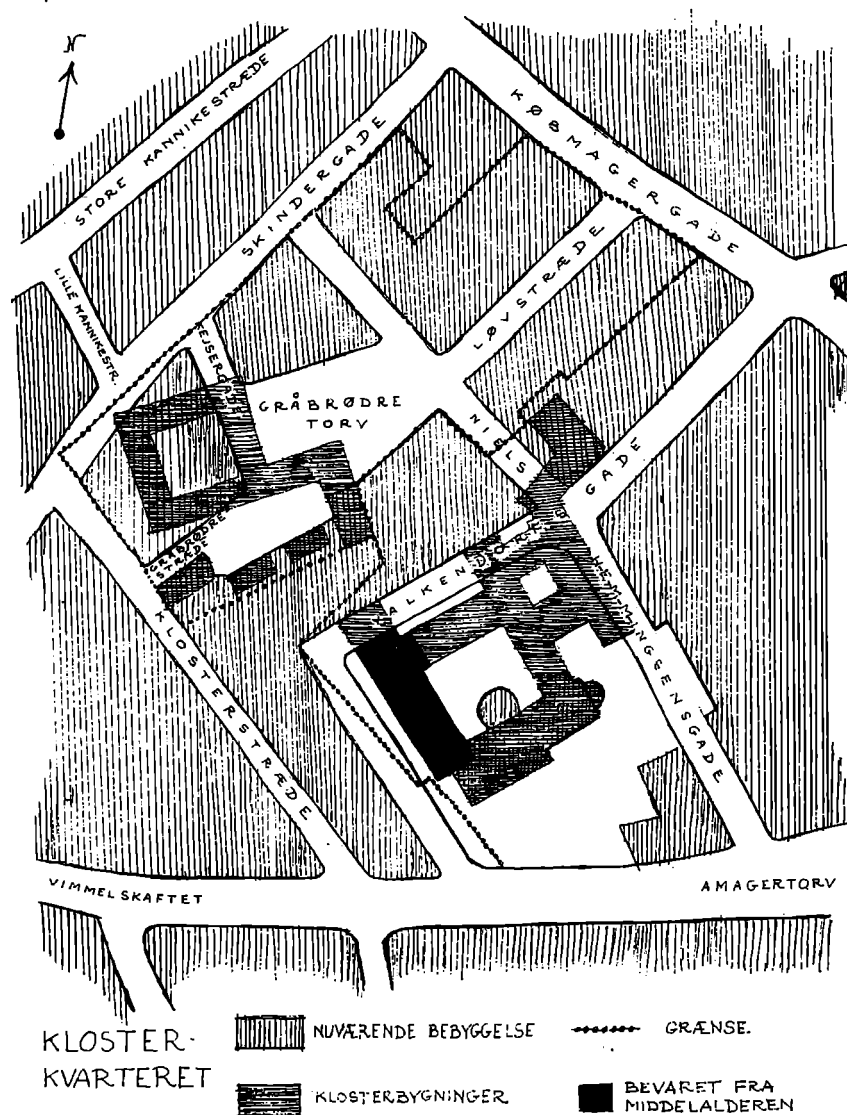
Munkene måtte intet eje, ikke engang klosterbygningerne med tilliggender, som ved arv og gave med tiden tilfaldt dem, og de lod derfor byens borgere administrere klostrets verdslige affærer. I 1530 blev klostresamfundet opløst og byen ejede nu for alvor komplekset. Godt hundrede år senere — i Christian den Fjerdes dage — ejedes klostrets østfløj af Corfitz Ulfeld, som lod det ombygge til herskabsbolig. Efter Ulfelds dødsfald blev gården som led i straffen jævnet med jorden og den bekendte skamstøtte opstil-

let på stedet, hvor den havde stået.

I dag er ethvert synligt spor af klosterkomplekset udslettet fra jordens overflade. Torvets grundplan lader imidlertid, som tegningen også viser, ane sin op-

rindelse fra bygningerne, i særlig grad det karakteristiske indhug ved numrene 13 til 19 i torvets sydside. I kælderen under nr. 11 findes iøvrigt en hvælvet tunnel, som stammer fra klostrets fængsel, ligesom selve ejendommen op til over førstesalen er en rest af fængselsbygningens mur, blot skjult bag det neutrale pudslag. Der hersker iøvrigt næppe tvivl om, at kældermurene i flere af pladsens bygninger er direkte levninger af klosterbygningernes fundamenter.

Af gråbrødrenes firlængede kloster har nordfløjen dannet kirken og vestfløjen refektoriet

A/S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandsfabrik

Telefon 121, 205

Sophus Larsen & Søn

1. kl. s kød, pølæg og hestekød

Albanigade 39 . Odense . Telefon 4895

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 136

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10, Holbæk, Telefon 239

THERMALIND-varmetæppe lindrer mod smerter fra gigt, ischias og sygdomme som kræver varme. - Oplysninger hos

Jensen & Olsen

HOLBÆK . Telefon 365

K&K

ARTIESELSKABET

Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

HEJRIET Vesterbo

Aarhus by's forende
TELEFON 28700 (4 lin.)

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

G. Garth Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25

Telefon Minerva *408

— munkenes spise- og forsamlingsal. Den var så rummelig, at byen ved flere lejligheder lånte den til større møder, og afgørende politiske beslutninger er taget her. Gårdspladsen var på den del af torvet, som ligger udfor det omtalte indhug, og der var indkørsel fra det nuværende Gråbrødrestrede, medens resten af torvet er udlagt på klostrets urtehave og kirkegård. Der er i hvert fald fundet flere grave på dette område.

På den anden side af en hegnsmur, der har gået hvor torvets huse, nr. 1 til 11 har deres facader skulder ved skulder med deres pyntelige kviste, lå som gråbrødrenes nabo en anden gejstlig institution, nemlig Helligåndsorten. Klostret går tilbage til Erik Menveds tid, idet det er grundlagt af biskoppen i Roskilde Johannes Krag i 1926. Stiftelsens formål var løsningen af en påtrængende social opgave, nemlig modtagelse af syge til pleje, altså en slags hospitalsopgave.

Dets indtægter hidrørte fra gaver og arv, men for eksempel også fra bøder. Hvis bagernes brød var undervægtigt, blev dette brød som et led i straffen konfiskeret til fordel for Helligåndshuset og Sct. Jørgens Hospital, hvilket sidste lå udenfor byen og i særlig grad påtog sig pleje af spedalske. Det er også kendt om klosterets svinehold, at dyrene, som det var skik dengang, gik løs omkring i byen for at opsøge deres føde, men i modsætning til mere borgerlige svin var forsynet med en bjælde, således at man kunne sørge særlig godt for disse dyr!

Christiern den Første sørgede for at udvide klostret, hvis orden oprindeligt stammede fra Sydfrankrig, og fik det henlagt under ordenens ny moderhus i Rom, San Spirito in Sassia. Det tog sig foruden af syge nu også

af fattige, såvel som af hittebørn og uægte børn.

Ligesom gråbrødrenes samfund blev også helligåndsbødrenes opløst i 1530 under den fremstormende reformation. — Borgerne overtog hospitalet og videreførte det indtil Christian den Fjerde lavede helt om på det og indrettede tugt- og børnehus på stedet.

Af selve komplekset står der i dag kun selve Helligåndshuset tilbage. Med sine munkesten er det den bedst bevarede bygning fra tiden før reformationen i København. Salen i stueetagen — indtil for ret nylig kommunebibliotek — er et vidunderligt proportioneret rum, hvis hvælvinger i midten bæres af en række smukke ottekantede granitsøjler. Selv om denne sals gulv ligger adskillige trin under gadens niveau, er det ikke en kælder. København har nemlig gennem århundrederne hævet sig ikke så lidt på lag af skarn og fyld fra byggerierne. Man kan udefra også se, at græsplænen bag gitteret ligger betydeligt lavere end gadeniveauet, for ikke at komme for tæt op til vinduerne.

Selve kirken er derimod ikke fra tiden før reformationen. Den oprindelige kirke brændte under den store bybrand i 1728 og på det nærmeste kun fundamenterne og dermed omridset, er fra middelalderen. Under sparekassen i Niels Hemmingsens gade findes kældrene fra Helligåndsklostrets hestemølle frilagt.

Iøvrigt fortæller tegningen bedre end mange ord de to klosterkomplekseres indbyrdes beliggenhed i forhold til den nuværende bebyggelse, således som grundgravninger og undersøgelser indtil i dag har kunnet stedfæste dem.

Academicum Catholicum, København.

Tirsdag den 14. april kl. 20: Studiekredsen Katolsk Filosofikum. Vedrørende St. Bededagslejren se Litterae for april.

For sart til offentligheden!

En far:

Trosbekræftelsen er ikke et sakramente, ikke noget, der hører til den katolske kristendom som sådan. Den blev indført som en slags lynafleder for at redde konfirmationen fra verdsliggørelse. Folk, for hvem selve sakramentet var underordnet, brugte konfirmationen som anledning til at fejre den 14-årsfest, de ønskede, og dermed blev konfirmationens sakramente ofte modtaget 4 år senere, end det bør modtages.

Man er altså hverken med troens eller loyalitetens bånd knyttet til trosbekræftelsesfesten. I vor familie ønsker vi at undgå den, fordi den faktisk tager sit udgangspunkt i en klæder-, fest- og nu-er-du-voksen-højtidelighed. Når det er alt dette, der optager barnet, er det, ligesom det købes til at fremsige den højtidelige ed, der udgør ceremonien, en ed, der ofte ikke er dækning for i personlig overbevisning, og som derfor alt for let kan blive til en ed under forkerte forudsætninger. Og det betyder, at det åndelige liv begynder i en forkert bane.

Den unges begyndende personlige tro er noget sart, der må gro frem i ubemærkethed. Det er et vågnende kærlighedsforhold mellem Gud og sjælen, og man fremmer det ikke ved at nøde den unge til at udtale sig for offentligheden. Hvis en mand ønsker, at en pige skal komme til at elske ham, bryder han sig ikke om at se hende provokeret til offentligt at udtale, hvad der ikke er modnet i hende endnu, eller se hende tvunget til at træffe sit valg, før hun er klar over sig selv. Hvorfor skulle Gud så ønske det?

Lad den unge give Gud sit hjerte i stilhed, og lad ham eller hende så bekende det for offentligheden den dag, det er alvor, ved at sige sit Credo under højmassen og bekræfte sin tro med hele Kirken hvert år påske-nat.

Forberedelserne må ikke tage magten.

En husmor:

Skal de unge trosbekræftes?

En tilhænger af trosbekræftelsesfesten må svare: Forhåbentlig ikke!

Børnene er blevet »trosbekræftede« søndag efter søndag, fra før de forstod et kuk af det hele. Men ved trosbekræftelsesfesten skulle det gerne være selvstændigt og af egen fri vilje, de unge bekræfter deres tro, når de officielt udtaler Kirkens Credo: Jeg tror...

Har alle disse 14-15-årige da en selvstændig tro?

For eller imod

TROSBEKRÆFTELSEN

På denne søndag aflægger flere hundrede unge fra hele bispedømmet deres trosbekræftelse i sognekirkerne. I den anledning har vi spurgt nogle forældre og en præst, hvad de synes om denne fest.

Mens børn er små, er deres tro på Gud normalt knyttet til deres tro på forældrene: Børn er parate til at tro, hvis far og mor viser, at de tror. Derfor står det tit så skralt til med troen hos de større børn!

Men om de 14-årige gælder vel i værste fald, at de er lidet troende, næppe vantro. Mange af dem er ikke vågnet op til personlig trosbevidsthed; derfor er det så vigtigt, at Kirken får dem i tale netop nu. God undervisning vil ofte kunne vække en slumrende tro, inden den sygner bort af mangel på næring. Når først den unge således har opdaget, at han egentlig tror meget mere, end han vidste af, så vil hans personlige, frivillige trosbekræftelse i sig selv støtte hans tro.

— Og det har vi grund til at fejre, først i kirken og så derhjemme med slægt og venner. Der skal både være dejlig mad, vin og gaver, for det har altid været god latin i Kirken at knytte forbindelsen mellem det åndelige og det materielle.

Festen og gaverne skal være vort materielle svar på den unges åndelige gave til Gud og Kirken. I det øjeblik, det er festen, der binder den unge, hans vilje og hans tanker, aflægger han hverken et frivilligt eller et personligt vidnesbyrd om sin tro, og festen bliver et blændværk.

Angående misbrug på dette punkt må siges, at fra Kirkens side kommer denne fest som et tilbud; at den bliver misbrugt, berettiger ikke til sløjfe den.

Her hviler et stort ansvar på forældrene: Vi har måske ikke formået at udvikle troslivet i vores barn til synderlige højder; men så kan vi da i det mindste afstå fra at tage revanche ved med fornyet kraft at kaste os over den materielle side af trosbekræftelsen. Festforberedelserne

må støtte forståelsen af, at det er noget vigtigt, der skal ske, men de må ikke tage magten. Undgå det, er trosbekræftelsen en hjælp for de unge til at finde deres ståsted og fremover en hjælp til fastholdelse af troen.

Troen vokser ved at bekendes.

En sognepræst:

Hvorfor har man indført trosbekræftelsen? Er det for ligesom ved den protestantiske konfirmation at fejre den unges indtræden i de voksnes rækker. Nej, trosbekræftelsen er af katolsk oprindelse: det har altid været skik og brug med en trosbekræftelse i forbindelse med firmelses sakramente, d.v.s. når børnene er 10, 11 eller 12 år gamle. Er det ikke en fordel, at man lader dem udtale sig senere, når de er mere i stand til at forstå, hvad de bekræfter? Vi glemmer måske, at der altid er to sider ved et sakramente, det, Gud meddeler os, og det, mennesket selv bringer. Trosbekræftelsen er den menneskelige side af firmelses sakramente.

Man kan også komme med denne indvending: de unge på 13-14 år er ikke i stand til at engagere sig. Men mon ikke det er en meget stor misforståelse. Børnene er i virkeligheden allerede engagerede. De er jo blevet døbt. Forældrenes opgave består ikke i at lade de unge vælge, hvad de vil, men i at hjælpe dem til at vælge det rigtige. Det gør man ved at give dem undervisning. Men troen vokser ikke bare ved, at man lærer den at kende, den vokser også ved, at man bekendes den. Derfor er det nødvendigt, at man ved messen om søndagen beder trosbekendelsen; men det er ikke nok, og det er til gavn for de unge, at de offentligt og højtideligt får lov til at bekende den tro, som de allerede er engagerede i.

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27

TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi-
og
plasticvarer
til hospitaler
og
sygehuse

Fremgang i Afrika - men præstemangel

Montreal (NC). I løbet af de sidste fem år er antallet af katolikker i Afrika steget med halvanden million, men i samme tidsrum er der kun blevet ordineret omkring fem hundrede præster. Disse oplysninger fremkom under det canadiske missionselskabs årlige møde i Montreal. Biskop la Brie, som er missionselskabets præsident, fortalte endvidere at der til denne del af arbejdet for tiden er 4720 præstestuderende og lidt over 20.000 unge mænd, som forbereder sig til at indtræde i et seminarium. Han anmodede om en stærkt forøget økonomisk støtte til missionen, idet udviklingen i Afrika krævede uddannelse af endnu flere præster. Biskop la Brie nævnte, at hver gang, der bruges fem tusinde dollars til militære formål, ydes der kun en dollar til missionsarbejdet.

Paven ændrer bøn for jøderne ved langfredagens gudstjeneste

Vatikanstaden (NC). Pave Johannes har forordnet, at et enkelt ord skal slettes i kirkens bøn for jøderne ved langfredagens gudstjeneste. I den gamle tekst, der opfordrer til bøn for det jødiske folk, er der hidtil blevet sagt: Lad os bede for de troløse jøder. Før sin deltagelse i langfredags-gudstjenesten havde den hellige fader anmodet om, at ordet »troløse« blev overstreget, og menigheden hørte nu for første gang den ændrede sætning: Lad os bede for jøderne ...

Paven gik selv i spidsen ved korsets hyldning. Uden sko på fødderne kom den 77-årige pave fra sin trone til altret og knælede for krucifikset.

Den nye bibelhistorie for katolske skoler er nu i trykken og kan efter planen blive færdig før det kommende skoleårs begyndelse. Vi skal senere fortælle mere om denne udgivelse.

Sommerlejr på Klitborg 1959:

1. ældrelejr: 12/6-25/6
1. mødrelejr: 8/7-22/7
For mødre med småbørn
2. mødrelejr: 24/7-7/8
For mødre med småbørn.
2. ældrelejr: 11/8-24/8.

Henvendelse: Katolske Menighedsplejer, Bredgade 69 A, København K.

Uden vold eller våben

En gruppe arbejdere fra et norditaliensk stålværk er blevet modtaget i audiens af paven. I sin tale til dem understregede pave Johannes XXIII, at en varig enighed indenfor familierne og blandt arbejdsfæller alene kunne skabes, hvis de enkelte søgte at efterligne Kristi eget eksempel. Paven citerede Kristi ord »Lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjerte« og fremhævede, at alle store spørgsmål kan løses uden brug af vold eller våben, hvis mennesker følger denne forskrift.

Fredsappel fra Paven i påskebudskabet

I pavens to påsketaler, den første fra et privat studie i Vatikanet på påskelørdag, den anden i Peterskirken selve påskedag, opfordrede Johannes XXIII statsmændene til at samarbejde for fredens sag. Han mindede nationernes politikere om, at de ikke er kaldet til at være dommere, men ledere, og at de er forpligtet til at respektere det enkelte menneskes fundamentale rettigheder.

I påskelørdagens tale fremhævede paven, at kristendommen ikke - som mange tror - består af en samling restriktioner. Den er tværtimod fred, glæde og kærlighed. Den er et liv, der som foråret i naturen, uafslutteligt fornyer sig.

Prøv vort fordelagtige abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt abonnement til kr. 35,00 pr. måned. Vi leverer habitter, costumer, herre- og damefrakker efter mål i bedste forarbejdning på eget værksted. Frit valg af stoffer i fine eng. kamgarner. Kom og aflæg os et besøg uden købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres penge.

A/S I. RØRDING & CO. VEster 3826 . Vesterbros torv 55, Mezz.

(overfor Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i porten)

Ny kristen fagbevægelse i Tyskland

Bonn (NC). En ny kristen fagbevægelse bliver oprettet i Tyskland, I løbet af foråret vil en større og en række mindre fagforeninger slutte sig sammen og opnå et medlemstal på henved 170.000. Den nye fagbevægelse bliver delt i tre hovedgrupper: arbejdere, funktionærer og tjenestemænd. Det er hensigten igen at opbygge en stærk kristen fagbevægelse, der

forbinder sig med traditionen fra den første kristne fagforening i 1894. Denne organisation talte 1¼ million medlemmer, da den i 1933 blev forbudt af nazisterne. De katolske biskopper har i en samlet henvendelse til offentligheden tilkendegivet, at katolske arbejdere selvfølgelig selv må afgøre, om de ønsker at tilslutte sig den nye fagforening.

Katolsk kulturcenter i Liverpool?

Liverpool (NC). Den kommende katolske kirke i Liverpool vil ikke, som det tidligere var planlagt, blive verdens næststørste kirke. Efter flere års overvejelse har Liverpools ærkebiskop, John Heenan, foreslået, at man bygger en noget mindre kirke, men til gengæld udnytter byggegrunden til at skabe et centrum for katolsk kulturliv i Liverpool. Domkirkens krypt er allerede næsten færdigbygget, og den blev i oktober måned taget i brug. Krypten alene kan rumme 10.000 mennesker.

Stor gave til Indien

Düsseldorf (NC). De tyske katolske ungdomsforeninger har indsamlet ialt 300.000 mark, som er blevet sendt til Indien og fordelt til 70 bispedømmer. Pengene skal bruges til bygning af hospitaler og afhjælpning af bolignøden. Ærkebiskoppen af Bombay, kardinal Gracias, og 70 indiske biskopper har netop takket den tyske ungdom for denne gave.

✱

Castel Gandolfo (NC). Kardinal Pizzardo har nedlagt grundstenen til et nyt alderdomshjem, der vil stå til rådighed for præsters og ordensfolks forældre. Institutionen ligger i Albanerbjergene i nærheden af den pavelige sommerresidens.

✱

Franske pater Louis Dumoulin indtil 1944 var sekretær for Selskab, er afgået ved dødsdøden. Pater Dumoulin var professor i astronomi og matematik i Calcutta. Han blev nævnt til sekretær af ordensforeningens generel Ledochow-

11. Romafærd - 21/7-6/8

Rom-Assisi, 17 dage
Kr. 750 - 775 - 800

(efter værelset)

Prisen indbefatter rejsen med sovevogn, kost og logi i gode pensioner, bus til Assisi og Firenze. Tempoet vil blive reduceret p. gr. af varmen!

Program sendes (helst snarest) af

Paul d'Auchamp
præst, Aakirkeby.

Huse til Bolognas fattige

Bologna (NC). Franciskane fra Set. Antonius klosteret i Bologna har nu åbnet de første tolv huse i et større byggeprojekt til fordel for byens fattige. Munkene har skaffet penge til deres arbejde ved at appellere til en række privatpersoner og gennem en spildindsamling. De fattige familier, som flytter ind i husene, skal kun betale en formlig leje af 1 lire hver måned.

Blinde pilgrimme

Rom (NC). Over 200 blinde pilgrimme fra Belgien er ankommet til Rom og vil blive modtaget i audiens af den hellige fader.

Fra grundstensnedlæggelsen i Hvidovre har vi endnu et billede. Til venstre for biskop Th. Suhr står den kommende kirkes sognepræst av der Stock. Iøvrigt fortsættes indsamlingen til byggeriet. Komiteens adresse er: Grenhusene 21, Valby, og postkontoen har nr. 27820.

DÅB
 + FIRMELSE
 + EUKARISTI
 + UNDERVISNING

 = EN KRISTEN

JETTE OG KIRSTEN er to uadskillige veninder. De bor i samme gade lige overfor hinanden, og så snart de er færdig med skolen, er de sammen. Jette bliver 15 år den 16. maj. Kirsten er lidt ældre: hun har fejret sin 15 års fødselsdag allerede den 25. januar. Begge to skal de i dag aflægge deres trosbekræftelse.

Jettes forældre er begge katolikker og Jette går på en katolsk skole: her har hun i mange år fået sin religionsundervisning. Derimod er Kirstens far protestant, og efter også at have været på en katolsk skole går Kirsten nu i en almindelig skole i III M. For at forberede sig til trosbekræftelsen har Kirsten en gang om ugen i de 6 sidste måneder fået religionsundervisning hos sin sognepræst i præstegården.

Dette er helt i orden. Jesus har nemlig sagt: »Lær alle folkeslag og døb dem.« Da Jette blev døbt, var hun for lille til at modtage undervisning. Men hendes forældre lovede, at hun senere skulle få det. Nu kan hun selv bevidst og personlig bekræfte sin dåbspagt. Hun ved besked. Hun ved hvad hun tror på og hvad hun forpligter sig til.

Men Jette og Kirsten er klare over, at trosbekræftelse ikke er et afsluttende punkt i deres kristne liv. Tværtimod: Den er begyndelsen til det ligeså vel som voksne kristne. De ved, at troen ikke er som et skat, man skal skjule for ikke at miste den. Den er som en kim, der skal vokse frem. Derfor har de besluttet at lære deres tro bedre at kende. Allerede næste sommer skal de til en juniorlejr på Øm sammen med flere andre drenge og piger af samme alder som dem. Jette og Kirsten tager deres kristne liv alvorligt. De vil ikke, at det løfte, som de aflægger i dag, bliver en løgn. De vil, at Kri-

Kristus har sagt:

„Lær alle folk og døb dem“

Jette og Kirsten blev døbt, da de var små. Den dag lovede deres forældre, at de skulle blive opdraget som rigtige kristne børn. Nu er det sket: Jette og Kirsten har både hjemme og på skolen eller i præstegården lært troen at kende. Derfor er de nu i stand til at bekræfte deres dåbspagt. I dag skal de ligesom på deres dåbsdag have en hvid kjole på.

„Jeg vil sende Helligånden til jer“

Ved firmelsens sakramente, som de har modtaget for nogle år siden, fik Jette og Kirsten Helligåndens kraft i sig. Dåbens nåde blev styrket i deres sjæl. Nu er de stolte af at være kristne.

„Den, som spiser af dette brød, skal leve til evig tid“

Da de var 7 år gamle, fik Kirsten og Jette for første gang lov til at gå til alters. Siden den dag har de ofte modtaget den hellige kommunion. De ved, at det er nødvendigt at spise for at blive et voksent og sundt menneske. På samme måde er det nødvendigt at modtage Kristi kød og blod for at blive en voksen og levende kristen.

stus for dem virkelig bliver en levende realitet. De ved, at en kristen er »resultatet« af fire ting:

UNDERVISNING

- + DÅB
- + FIRMEELSE
- + EUKARISTI

Juniorlejr på Ømboergen

27. juni til 4. juli

for de unge fra 15 til ca. 18 år.
Tilmelding til sognepræsterne eller direkte til Johannes Dudzinski, Langelinie 8, Odensen, telf. 11 42 68.

- Vi prædiker over Math. 25, og vi forklarer, at de eneste gerninger, der vil blive ihukommet på dommedagsdag, er de skjulte, og vi lever, som om de eneste, der er noget ved, er dem, der har mulighed for at blive omtalt i avisen.

(Biskop Erik Jensen).

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Sidste fredag havde Lis Møller i radioen en udsendelse om »Religionen og det moderne menneske«. Hun interviewede beboerne i et rækkehuskvarter i Københavns omegn. I den følgende udsendelse besøgte hun en fabrik i provinsen, og den tredje og sidste kommer fra et landsogn i Nordjylland. Disse tre udsendelser skulle kunne give et lille billede af den religiøse situation i dagens Danmark. Allerede den første udsendelse bekræftede éns bange anelser. Man tror ikke på nogen gud - har heller ikke brug for Gud. En enkelt undtagelse var gymnasiasten, der oplyste, at han og kammeraterne i gymnasiet ofte diskuterede religion og at næsten alle øvrige diskussioner endte i religionsspørgsmål. Selv vedgik han kort og klart, at han troede på Gud - på engle også. Lis Møllers spørgsmål var korte og koncise: »Tror De på Gud?« - »Tror De på et liv efter døden?« Selv om hovedparten af de interviewede var intellektuelle, var argumentationen for ikke at tro på Gud den velkendte samling almindeligheder og selvmodsigelser. Værst var dog den kvindelige socialrådgiver, der havde mistet troen som syvårig, fordi hun ikke kunne forstå, at den meget, meget gode Jesus skulle dø på et kors. Da lærerinden havde fortalt hende, at Jesus skulle dø på den måde, var det hele skredet sammen for hende. Nå, hun havde nu heller ikke siden haft brug for religionen! Slet ikke i sit arbejde.

Vi kender alle argumenterne fra vor egen hverdag, men er vel tilbøjelige til at trøste os selv med, at vi har mødt særlig alvorlige tilfælde.

K. C.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 12., 2. Søndag efter påske (s. 580): Evangeliet viser os i dag Kristus som den gode hyrde, der går og »søger efter det fortabte får« og »fører sin hjord til grønne vænge«. Peter, der af Kristus selv fik betroet det hverv at vogte hans lam og hans får, minder os om, at vor hyrde virkelig er død, for at vi skulle have livet.

Lad os i dag i anledning af trosbekræftelsen forny vort ønske om at kende Kristus, som han selv kender os: »Jeg kender mine og mine kender mig«.

MANDAG d. 13.: Den hellige Hermenegild, martyr (s. 873). Som vestgotisk kongesøn var Hermenegild født i en kættersk tro, den såkaldte arianisme. Men takket være sit ægteskab med en fransk pige gik han over til katolicismen: han blev døbt og forsvarede den sande tro overfor sin far. Denne kastede ham i fængsel, og til sidst lod han ham halshugge: det var påskelørdag 586. Tre år senere sluttede hele Spanien sig til den romerske tro.

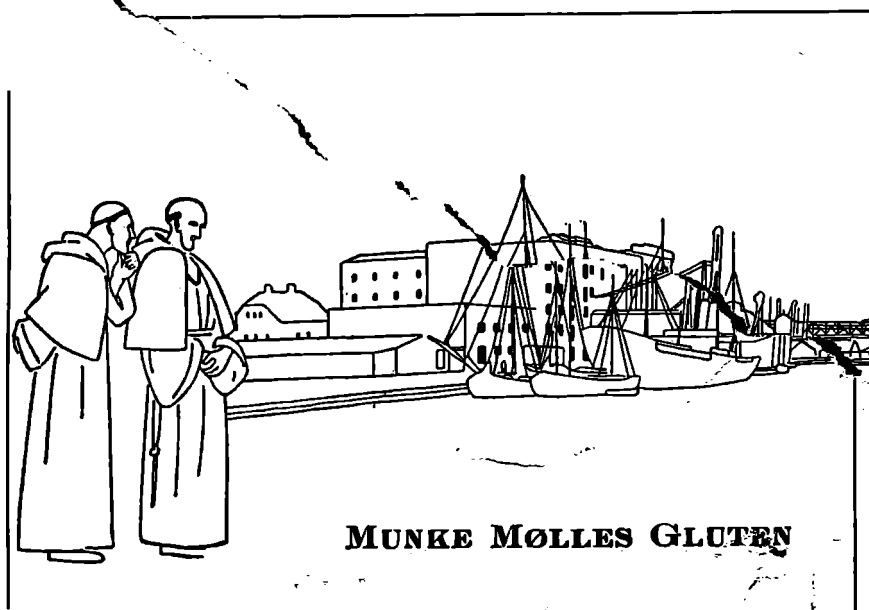
TIRSDAG d. 14.: Den hellige Justinus, martyr (s. 874). Justinus (ca. 100-165) er den første af de kristne tænkere, der prøvede på at bygge en bro mellem den kristne tro og den græske filosofi. Vi har bevaret flere af hans skrifter, hvor han bl. a. forsvarede sine forfulgte brødre, fortæller om sin egen konversion og begrunder troens sandhed. Takket være ham ved vi, at de kristne fra denne tid havde den samme skik som vi: de samlede hver søndag for at fejre nadveren. Alene de døbte kunne modtage Kristi kød og blod. Justinus understreger betydningen af næstekærligheden, især overfor de fattigste.

ONSDAG, TORSDAG, FREDAG. - Søndagens messe (s. 580) eller en vovtmesse efter præstens frie valg.

LØRDAG d. 18.: Gudsmoders lørdagsmesse, s. [89].

I anledning af årsdagen for biskop Brems død bliver der læst en sjælemesse i sct. Ansgars kirke lørdag d. 11. ds. kl. 10. Biskop Brems dødsdag er den 4. april, men det er ikke tilladt at læse sjælemesse i påskeugen, med mindre det er begravelsesmesse. Når det er muligt, vil messen for fremtiden blive læst på selve dødsdagen.

MUNKE MØLLES GLUTEN

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

3. kapitel

Resumé: Efter at have mødt den hjemløse vagabond Djibouti præsenteres man for en lille parisisk familie i nød. Den unge arbejder Vatie og hans kone, som venter sit andet barn, er blevet smidt ud fra værelset, hvor de boede til leje, på grund af den ventede familieførogelse og er herefter henvist til et helårsfriluftsliv, som slider hårdt på kærligheden imellem dem.

Marcel fandt et plankeværk ved foden af jernbaneskråningen nær ved Balard pladsen. De havde kun fire tusind francs tilbage til resten af måneden. Det var nødvendigt at spare. Natten ville blive mild. Man kunne sove i det fri under en busk bag plankeværket. Der kunne de være sammen. De kunne sove på jorden med en frakke og et tæppe over sig, og barnet kunne sove i sin lille vugge. Endelig kunne de være sammen igen efter alle disse nætters adskillelse. Den unge mor var lidt ængstelig ved tanken om at tilbringe natten under åben himmel: hvis nu den lille gav sig til at skriges eller blev forkølet – eller hvis de fik en bøde. Ham morrede planen derimod. Den fik ham til at tænke på de nætter, han havde lig-

get i telt med kammeraterne fra ungdomsherberget for ti år siden.

»Hvis der kommer en betjent, siger vi bare, vi er på en lille udflugt! Vi er vel frie mennesker!«

Men pludselig udbrød han: »Undskyld, jeg ikke straks tænkte på det – du kan måske slet ikke tåle at ligge på den bare jord?«

»Det gør ikke noget.«

De sov altså på skråningen, og den lille sov godt i sin barnevogn indtil klokken et.

Marcel tog den unge kvinde i sine arme og talte længe med dæmpet stemme om en gammel plan om at tilbringe de fjorten betalte feriedage i Bourganeuf hos hans mor, fru Vatie. Germaine kendte hende ikke endnu.

»Du kan tro, hun er god – rigtig som en mor, skal være. Hun bor i et lille bitte hus med en lille have og et værelse til en ged ... Som dreng ...«

Da de blev gift for to år siden, havde han skrevet til sin mor, at de havde fundet en lille lejlighed. Det var sandt nok. Det var en lejlighed, som de midlertidigt havde lejet af hans kammerat Claude. Da denne døde sig seks måneder senere, flyttede familien Vatie på hotel. Men for ikke at forurolige moderen,

havde de fortsat med at give hende Claudes adresse. Marcel havde aldrig fortalt hende om deres triste vandring fra møblerede værelser til hoteller, fra hoteller til værelser hos venner – en vandring, der blev endnu mere håbløs efter Noëlles fødsel. De kæmpede en fortvivlet kamp for at få tag over hovedet om natten, størstedelen af deres månedsløn gik dertil, og deres penge slap hurtigt op. Det var ingen trøst for dem at vide, at tusinder af deres kammerater var tvangsindlagt i den samme djævelske karrusel og at denne umenneskelige levevis i virkeligheden var blevet næsten selvfølgelig for den almindelige arbejder. Tværtimod!

Hvordan skulle den stakkels, gamle mor Vatie i sit lille hus i Bourganeuf kunne forstå det? Og hvorfor skulle man gøre hende bekymret og måske syg af ængstelse? Hvert år lagde de planer om at tilbringe de betalte feriedage hos hende, men endnu var det ikke blevet til noget.

I år var det helt sikkert ...

Germaine gav sig til at drømme sammen med sin mand. De havde det godt på skråningen under den åbne himmel. Henimod midnat kørte et tog langsomt forbi nogle meter neden for, hvor de lå. Så dasede de hen igen – men ikke ret længe. En omstrejvende hund gav sig til at gå på gaden på den anden side plankeværket. Marcel rejste sig og kastede en sten efter den. Men barnet, der var blevet vækket, ville ikke holde op med at græde. Hun var sulten, men hvordan kunne man varme hendes flaske? Hvordan kunne man tænde ild uden at henlede opmærksomheden på sig?

Så knugede moderen den lille til sig og græd for første gang. Tårer overraskede Marcel. De at være så tapper – så så til. Han rørte frygtsonen ved hendes der, men hun skubbede ham væk.

»Jeg rejser hjem, jeg rejser hjem til Abbéville i morgen ... Jeg kan ikke mere.«

Han svarede ikke, tændte blot en cigaret. Måske havde hun ret? Måske var det bedst, hun vendte hjem til sine forældre, disse solide småborgere. Det var ikke, fordi hun kom særligt godt ud af det med dem – navnlig på grund af sit ægteskab. Men der ville hun og pigen i det mindste have tag over hovedet, og det barn, hun ventede, ville blive født under tålelige forhold.

Han svarede: »Germaine, gør som du selv synes.«

Så kaldte hun pludselig på ham: »Kom hen til mig, Marcel!« Hun trykkede ham ind til sig med sin frie hånd og græd, mens hun lænede

sig til ham. En ustyrlig vrede gav ham pludselig nye ideer, masser af nye ideer. I morgen ville han ikke gå på arbejde. Han ville gå op til bolig-anvisningskontoret og forlange at få tag over hovedet – så måtte de selv finde ud af at skaffe ham et værelse. Han ville klage til boligministeriet eller til borgmesteren. Han ville gå til arbejderbladets redaktion og få bladet til at skrive om hans sag. Han ville gå til præsterne. Han ville gå til ligegyldigt hvem. Også til socialkontoret ville han gå, skønt han ikke kunne udstå det. Han havde fået mere end nok af det hele. Nu ville han have et værelse, som han ikke blev smidt ud af efter tre dages forløb; og som ikke kostede tre fjerdedel af hans dagløn.

Hun rejste ikke tilbage til Abbéville. Hun ville ikke lade ham i stikken – det ville være fejgt. Han gik virkelig til borgmesterkontoret ... Man noterede hans navn og forklarede ham, at før man kunne skrive ham på ventelisten, måtte man have nogle oplysninger. Man lovede at skrive til ham. Det var på den måde, han fik at vide, at der i Paris var 64.000 ansøgere på venteliste til 900 lejligheder.

Samme eftermiddag vendte han tilbage til fabrikken. Da han fortalte sin kammerat Claude om sine bekymringer, tilbød denne at sælge ham en presenning til en lastbil.

»Du kan anbringe den som et telt på en eller anden ubebygget grund ... så vil du få dig et hjem. Når du lægger halm på jorden og lukker teltet godt, kan du ikke komme til at fryse. Du kan selv se, araberne i Aubervilliers klarer sig på samme måde.«

»Men min kone venter et barn, og min lille pige er ikke engang to år.«

Han betænkte sig, men så købte han presenningen.

»Hør engang,« sagde kammeraten, »jeg skal vise dig et sted, hvor du kan være i fred. Det er ikke langt fra fabrikken. På cykel vil det tage dig tyve minutter.«

*

Det var en ensomt beliggende grund, hvor små kridthøje veklede med mosedrag. Der var også åbne stenbrud med hvidtjørn og hist og her et lille træ.

Langt ude i horisonten så man store gartnerier, villaer og højhuse under opførelse.

»Jeg vil ikke se huse,« sagde kvinden, »og jeg vil ikke have, folk ser os.«

Man hørte bilstøj fra vejen, der lå tre hundrede meter derfra, men fra indgangen til teltet kunne de kun se

tjørnekrattet på kridtskråningen. Et lille træ på bakkedammen tegnede sig så ensomt mod himlen, som om det voksede på toppen af en klit et eller andet sted ved verdens ende.

*

Der levede de tretten måneder.

Kvinden lavede mad på et lille fyrfad, deres eneste belysning var en flagermuslygte, og de sov på halmen. De hentede vand og forråd på det nærmeste gadehjørne. Teltet var så lavt, at de ikke kunne stå oprejste. Novemberregnen forvandlede indgangen til lejrpladsen til en mælkeagtig sump. Marcel købte en lille ovn på loppetorvet. Han begyndte at kredse om een bestemt tanke.

En dag, da han skrev til sin mor: »Kære mor, vi har nu fået vores lille hjem. Det er meget beskedent – kun et værelse ... men jeg tænker på at udvide,« faldt den tanke ham pludselig ind: »Hvorfor bygger jeg egentlig ikke selv?«

Det blev en tvangstanke hos ham: at bygge et lille hus, der helt var deres, hvorfra ingen kunne jage dem bort, og hvor hans børn kunne få den tryghed, det giver at have tag over hovedet.

Han forhørte sig først hos nogle kammerater.

»Tror du på julemanden? Hvis du tror, at en arbejder kan bygge med den løn han får ...! Før du lægger din første mursten, må du foruden prisen for jorden betale henvend hundred tusind frs. til vejanlæg og dernæst ... Det er desuden forbudt at bygge der, hvor du har slået dig ned – det er det såkaldte »Grønne bælte«. Find dig et andet sted!«

»Jeg kan altså få lov til at krepere i et telt, men ikke til at bo i et hus?«

»Ja, sådan er det ... Find et andet stykke jord, hvis du har råd til det.«

»Jeg har ingen penge. Men man kan vel låne i en bank.«

»Ja, men hvilken sikkerhed kan du stille?«

»Er mit arbejde og min løn ikke sikkerhed nok?«

»Kan du lægge meget til side af din løn?«

Uden at opgive tanken, udskød Marcel Vatie den til senere.

*

En iskold decembermorgen, da rimfrosten forskønnede det triste landskab, tog fru Vatie ind til fødeklinikken. Der fødte hun en lille pige, som de kaldte Lucette.

Hele julen var de næsten begravet i sne. Når sneen smeltede på taget, gik den gennem presenningen og

drøppede langsomt ned på halmen. Lucette blev forkølet. Skønt Marcel gjorde sig umage med at stoppe hullerne helt nede ved jorden, susede der alligevel iskold luft rundt om sæbekassen, hvor barnet lå.

Marcel blev helt forfærdet og fik en ung læge med hen til deres hule. Lægen konstaterede, at det var lungebetændelse og forlangte, at den lille pige øjeblikkelig blev bragt på hospitalet.

Der døde barnet to dage efter.

Forældrene ønskede at begrave den lille på kirkegården der i nærheden, men de måtte opgive tanken, da der blev forlangt 30.000 frs. for at overføre barnets kiste dertil.

Det lille barn blev kastet i de fattiges fællesgrav ...

*

Foråret gav det øde sted nyt liv. Det triste tjørnekrat blev som forvandlet med al sin blomsterpragt, og det lille afpillede træ på toppen af bakken stod smykket med lyserøde blomster.

»Germaine, se hvor smukt det ser ud. Det er et ferskentræ! Måske kan vi plukke ferskner til sommer.«

Denne tanke førte en anden med sig: »Jeg vil plante en lille have til os. Hvad mener du om det?«

Men hans kone trak på skuldrene. Hun var blevet ligeglad med mange ting, tavs, uligevægtig og sjusket med sit udseende og med husholdningen – hun, der havde været så omhyggelig med alt.

Nu og da sagde hun tonløst, at det ikke kunne fortsætte, at hun ikke ville have, at »Noëlle gjorde det samme som Lucette«, og at hun ville tage hende med sig til Abbéville. Men hun kunne ikke bestemme sig til at rejse, og hun tilbragte mange timer med at gå og drømme.

Marcel så alt dette – som han havde troet var midlertidigt – trække ud i det uendelige. Også hans karakter havde forandret sig.

Når han kom hjem, var han gnaven – og undertiden fuld. De skændtes, så den lille Noëlle blev ganske forfærdet.

*

En oktoberaften i 1951 tog Germaine barnet med hen til gadehjørnet for at fylde sine to spande ved posten. En præst tilbød sin hjælp. Hun var så træt, og han så så god ud med sit sorte skæg, at hun tog imod hjælpen ... Han tog de to spande.

»Er det den vej, De bor?« spurgte han forbavset og pegede på den øde vej, hvor intet tag var at øjne.

»Ja.« (fortsættes)

Tak.

Vi bringer Elisabethforeningens mange gode venner, som med gaver, besøg og virksom hjælp har støttet vor basar, vor allerhøjest tak.

Angela Osterhammel.

Annie Scavenius.

Elisabeth Vald. Hansen.

Harriet Zimmermann.

Elisabeth Millech.

Henny Scavenius.

Følgende numre blev udtrukket: Broderet dug: 40 - Dukke: 28 - Kuffert: 59 - Maleri: 98 - Thebord: 15 - Vin: 208 - Amerikansk lotteri: Taske: 66 - The: 97.

Gevinsterne kan afhentes hos fru Møller Nielsen, efter aftale tlf. Palæ 654 y, Bredgade 69, 4., o. g.

Yngre ægtepar

m. 2 års dreng søger ung pige til hjælp for husmoderen mandag til fredag kl. 9-14. Moderne villa m. alle hjælpemidler, nær Bernstorffsvej st. Billet mrk. 12-4-59 modt. bladets annonceafd., Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.

Motorcykel.

God, brugt motorcykel, Ifa, D.K.W., 1954, 125 cm³, sælges billigt. Styrthjelm m. m. kan medfølge. Henvendelse: Telf. 85 14 41.

En landmand

på 35 år vil gerne korrespondere med en dame, som måske kunne tænke sig at blive husmandskone. Min ejendom ligger ca. 6 km fra nærmeste kirke. Billet mrk. 13-4-59 modt. bladets annonceafd., Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.

D. K. K. F.

Retræterne i Trørød falder i år således: Week-end retræten fra lørdag den 15. august kl. 14 til søndag kl. 17. Pris kr. 15,00.

Den store retræte fra 16. til 22. august. Eneværelser kr. 50, ellers kr. 45. Sengelinned, håndklæder og servietter bedes medbragt. Bustider senere.

Tilmeldelse til fru Kerckhoffs, St. Ibsvej 7, Roskilde, tlf. Roskilde (0012) nr. 1012, men efter 24. juni til Trørød 71. Pater Irenæus leder begge retræter.

Styrelsen.

Plankeværksmaleren

Der var engang en malersvend. Han malede plankeværker. Men næsten alle mennesker ville have deres plankeværker grå og brune, og det morede ham ikke spor. Han ville meget hellere lave noget rigtig broget og kulørt - noget til at le ad.

En dag ringede en mand og sagde: - Kunne De ikke komme ud og male mit plankeværk - sådan en rigtig praktisk gråbrun farve, som snavset ikke ses på!

- Det kan jeg godt, sagde malersvenden, og næste dag stillede han med sine malerbøtter og sine pensler. Han malede og

malede. Men jo længere han malede, des mere trist og ked-sommeligt syntes han det var. Pludselig tog han nogen bøtter frem, der slet ikke skulle

bruges til gråbrunt, og så gav han sig til at male lige ud af hovedet. Først malede han en lille bitte mus, der kom springende. Men når han havde en mus, måtte han også have en kat, syntes han. Han malede en kat, der løb efter musen - og en hund, der løb efter katten - og bag-efter dem allesammen malede han en stor, tyk, vred mand med tre dobbelthager på halsen og tre på skulderen, brillerne dansede på næsetippen og en mave så stor, at først kom maven og lidt efter kom selve manden. Denne her vrede, tykke mand løb efter hunden med en kæp i den ene hånd, og han så så sjov ud, at alle folk, der gik forbi, standsede og lo ad ham, inden de gik videre. Men aller bedst som folk stod og lo, kom en stor, tyk mand springende med tre dobbelthager foran og tre bagpå. Brillerne dansede på hans næsetip, og hans mave var så tyk, så først kom maven og lidt efter manden. Han lignede grangivelig den mand, der var malet på plankeværket, og han kom rendende med en kæm i hånden, akku-

rat ligesom ham på plankeværket, og så meget vred ud!

- Nu har jeg aldrig kendt mage til fræk fyr, råbte han til malersvenden. Tror De, jeg har sendt bud efter Dem, for at De skal gøre mig til nar for alle folk, der går forbi, ved at male mig på mit eget plankeværk! De kan tror, jeg skal sende bud efter politiet, og det lige med det samme!

Malersvenden stirrede forbavset på den tykke mand. Han havde aldrig set ham før - han havde jo kun talt med ham i telefonen. Og han anede ikke før nu, at han så ud lige nøjagtig som ham, der var malet på plankeværket.

Men folk, der stod rundt omkring, begyndte at klappe og råbe hurra for malersvenden, fordi han lavede sådan nogen sjove plankeværker. Og før politiet kom, havde nogen af dem båret ham bort i en guldstol - af dem man laver ved at flette hænderne sammen - og inviteret ham på en æres-middag på byens fineste hotel: med flæsketeg og kræmmerhuse med flødeskum. Inden dagen var gået, havde ti mennesker bestilt ham til at komme og male deres plankeværk, men det skulle være morsomt og med billeder på ligesom det første. Efter den tid malere han morsomme plankeværker hver eneste dag, med alle mulige sjove mennesker og dyr og figurer på, som han stod og fandt på lige ud af hovedet, mens han malede. Når folk kom forbi, standsede de og holdt sig for maven af latter, så sjove var de. Men den, der morede sig aller bedst, det var malersvenden. For han havde nu altid været sådan en grinagtig fyr, og det er han endnu.

Og i den by, hvor han bor, er der aldrig nogen, der er kede af det ret længe ad gangen. For hvis de skulle gå hen og blive sure en dag - ja, så går de bare hen og kigger på et af byens plankeværker, og så kommer de dansende og springende hjem og giver deres kone og børn en svingtur. Hvis deres gamle bedstemor er i nærheden, så får hun såmænd een med!

Konen.

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET
R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Ordrup 1178

Afspænding

- og

tværtimod!

En fabrikant i damehatte-pynt betroede mig engang, at hattene i den kommende sæson heldigvis skulle ligne rene blomsterbede, det sagde Pa-

Det bliver ikke rart at se på, ltede jeg.

For min skyld, sagde den kvikke forretningsmand, må damerne gerne gå med pigtråd rundt om hele hovedet, bare der bliver nogen store, fede Havana-cigarer til mig!

Ja, tænk, det sagde han såmænd - en mand, hvis arbejde det skulle være at skabe skønhed omkring sig!

Jeg kendte også en ugebladnovelleforfatterinde, som havde megen succes. Hun havde indøvet et virkningsfuldt system, som gjorde hende mere leveringsdygtig end de fleste kolleger. På væggen foran skrivemaskinen hang en liste med ca. 30 af de mest anvendelige stemningsskabende vendinger: »Hendes hånd lå som en lille skælvende fugl i hans« - »Hun duftede af tweed og tobak« - »Hendes hår som som modent korn« etc., etc. Enhver kan se, hvor det må have sat tempoet i vejret ikke at skulle lægge hjernen i blød for hver gang man stod og manglede et malerisk standard-udtryk. Hun skrev som en besat. Og ideen, betroede hun mig, behøvede man sådan set slet ikke at have på forhånd. Man satte et ark i maskinen, tog fat - og et stykke henad første eller andet ark var den der! Selv læste hun aldrig en linje af slikt. Du store kineser, det var

galt nok at skulle sidde og tvære det ned.

Det travleste menneske, jeg nogensinde har mødt, var min veninde afspændings-terapeuten. Tolv-fjorten seksten timers dagligt arbejde! Patienterne stod i kø nedad trappen. Hun afslappede fortravlede menneskers muskler og tanker fra otte morgen til langt ud på aftenen og fortalte dem, hvor livsvigtigt det er at give sig tid til at slappe af. Frokosten slugte hun, når der blev fem uforudsete minutter på grund af en forsinket patient. Middagsmaden - når, det blev nu ikke hver dag, det tager en evig tid med noget, der skal varmes. Hun er forresten på hospitalet for tiden: det helt store nervesammenbrud. Overanstrengelse og mangel på afspænding - - -!

Jeg kender en halv snes flere - eller en snes. Folk, hvis tilværelse er et evigt paradoks, fordi deres krumspring og kraftanstrengelser er i stadig slagsmål med deres overbevisning. Vordende patienter hos psykiatere og nervelæger - vordende tilhængere af den opfattelse, at tilværelsen er uden mening, for det er i det mindste deres egen tilværelse.

Men der er så megen grøn og håbefuld ungdom, som ikke har fundet sin plads i livet endnu. Hvor ville jeg ønske for den, at den får sig anbragt et sted, hvor overbevisningen er den kraftkilde, der skubber bagpå og hjælper over forhindringerne, og ikke en hund i et spil kegler! M e t t e.

Den unge vrede - og de ældre

Prosadigtet i nr. 13 om ung vrede har inspireret to læsere til hver sin protest, også formet som et digt. Begge svar-digtene giver udtryk for, at de to indsendere føler sig lidt såret på forældrenes vegne over det impulsive hjertesuks bebrejdelser mod den ældre generation:

I foragter,
fordi I er bange
for at kæmpe
for jeres vilje,
men ingen har nogensinde
lært at møde livet,
det skal man lære af livet,
og man lærer det,
hvis man da ikke er bange
for livet i sig selv!

skriver den ene bl. a.

Menneskenes børn
skyder skylden på hinanden
- den sag er gammelkendt
og morer særligt Fanden.
Først Adam og Eva
- nu en ungdom, som er vred -

står der i det andet. Vi vil gerne i al elskværdighed gøre opmærksom på, at vi ikke har bragt digtet om den unge vrede som et udfald imod den ældre generation af bladets læsere, men kun for at understrege den heftige religiøse længsel, som i øjeblikket giver sig højst uelskværdige udslag hos store dele af den europæiske ungdom uden for kirken.

Nu haster det!

Da biskop Brems engang var på en rejse i Tyskland, kom han forbi et etagehus, hvor han så en lille dreng stå og anstrenge sig voldsomt, men forgæves for at nå op til en ringeklokke langs gadedøren. Han gik hen og løftede den lille fyr op, så han kunne nå at ringe.

- Nu må vi se at komme af sted i en fart, sagde drengen, da han var sat ned igen, og stak hen ad gaden i fuldt firspring.

- Ih, hvor var du flot med drikkepengene til garderobedamen!

- Ja, det tror jeg - så du ikke en drønsmart frakke hun gav mig?

FILM og TEATER

Min Onkel

Denne film er Jacques Tatis tredje store film. I de to foregående, »En festlig dag« og »Festlige feriedage«, kunne man allerede skimte Tatis hovedtanke. Nu viser den sig klart og tydeligt:

det er en skarp kritik af den moderne tilværelse.

Familien Arpel er en mønsterfamilie. Alt lykkes for hr. Arpel: hans fabrik er ny, hans villa er ny, hans bil og hans have er nye. Hans kone er en fuldkommen husmor, der hele dagen støver af, ordner, dræber mikroberne. Alt er vidunderligt. Men Gérard, sønnen på 10 år, keder sig i dette funktionalistiske mesterværk. Han foretrækker sin onkels hus. Denne bor i et gammelt parisisk kvarter, som fremskridtet heldigvis ikke endnu er nået til. Der har hundene endnu lov til at lette ben ved træernes fødder. Gérard foretrækker sin onkels knallert fremfor sin fars grønne og lyserøde amerikanske bil. Når han er sammen med onklen føler han, at han lever.

Det er modsætningen mellem disse to verdener, Tati beskriver gennem hele sin film. Han gør det af og til med midler, der er lidt grove: han kan ikke helt glemme, at han en gang har været varietéklovn. Men han gør det også med mere diskrete og til sidst meget virksomme midler, ved fine psykologiske træk og især ved anvendelsen af farver. Når han beskriver for os det lille torv i St. Maur, bruger han udelukkende pastelfarver, der er en fryd for øjet. Men så snart man kommer til modernismens verden, er det de falskeste farver, der dominerer: grå, grønne og violette farver, der skriger mod hinanden. Farverne er et væsentligt element i filmen og få instruktører har været så heldige og så dygtige til at bruge dem som han. Men desværre må de smukke pastelfarver lidt efter lidt forsvinde: ved filmens slutning begynder murerne at rive de gamle huse ned. På samme måde må Hulot, den usociale, forlade sin kvist og sin

kanarieflugt og vige for modernismens fremgang.

Har Tati ret i sin kritik af den moderne verden? Ja og nej. Nej, hvis han virkelig prøver på at forsvare lopper, snavs, uorden og dovenskab. Tati, der er digter, lader os opdage de gamle tings poesi. Men er de mennesker, der bor i disse gamle huse, i stand til at nyde denne poesi? Deres tilværelse er lige så tom som hr. Arpels. De frække og kyniske børn, der leger på den ubebyggede grund, beundrer sandsynligvis ikke som vi rustfarverne i det grønne græs. Tati er alt for intelligent til at forestille sig, at Le Corbusier og Arne Jacobsen på grund af denne film skulle forandre deres måde at bygge på. I øvrigt er det dem, der har ret. Det er umuligt at gå tilbage og at standse fremskridtet.

Men Tati har alligevel ret i den udstrækning han vil advare os. For det er sikkert, at vore moderne huse i høj grad risikerer at lade os glemme nogle værdier, der er nødvendige for alt menneskeligt liv: poesien, fantasien, den åndelige frihed. Vi må i øvrigt være opmærksomme på, at Tati mere angriber den forkerte hensigtsmæssighed end den rigtige. Det er bemærkelsesværdigt, at vi i Arpels hus hverken finder et maleri eller noget andet kunstværk. Det ville også være utænkeligt her at finde et krucifiks: atmosfæren tillader det ikke. Dette hus er helt igennem umenneskeligt. Det viser, at det er hensigtsmæssigt på en forkert måde: det kan ikke tilfredsstille menneskets længsel efter det unyttige, det fantasifulde og det, der er større end mennesker. Tatis film viser os på den ene side de gamle tings verden, der er temmelig upraktisk men poetisk, og på den anden side en plasticverden, der er hensigtsmæssig men kedelig og grim. Den rigtige løsning består ikke i at ringeagte fremskridtet, men i at skabe en verden, der både bliver praktisk og skøn, der vil forsones poesien med det formålstjenlige. Ved at advare os giver Tati os en chance for at gøre det. Idet vi bliver os bevidst, hvad vi risikerer at miste, bliver vi hjulpet til at redde det.

M. D.

Når man er ung

Efter at have set og hørt indtil ulidelighed om nutidens afsporede ungdom, hvis udskjelser har været yndlingsemne i en årække, – og ikke altid udfra absolut rene motiver, – er det en

befrielse at konfronteres med »normale« unge. I »Peyton Place« er to problemer vævet ind i hinanden: Den ofte uoverstigelige skranke mellem forældre og børn, samt forløjetheden i provinsbysamfundet. Forholdet mellem Allison og hendes mor viser, hvordan forældrenes fortid er bestemmende for deres opdragelse af børnene. Fordi moderen i sin tid kom galt af sted med en gift mand, bliver nu Allison offer for en yderlig puritansk indstilling. Hun gør oprør imod den og forlader sin mor i dybeste foragt den dag, hun erfarer, at moderen hele tiden har ladet hende leve i pænhedens løgn om en far, der døde, da hun var to år. Og Allison ven, Norman, er søn af en mor, der hensynsløst kræver hans kærlighed og ødelægger hans tilværelse dermed. – Voldsomme begivenheder græber ind i al den udvendige pæn-

da den unge Selina dræber sin far, som har forbrudt sig mod hende. Under retssagen afslører doktoren den sandhed, som hun i sin angst for sladder og skammen har holdt skjult for alle andre. Han får lejlighed til at rette et angreb på alle de skyldige i byen, og alt ender godt. – Det kunne lyde som en solstrålehistorie af de fæleste. Men det er ingenlunde tilfældet, thi alle personer er levende mennesker, der kommer os ved. Helt forskellige af type, helt naturlige og overbevisende i deres fremstilling. – Man ser i denne film gerne bort fra de få banale situationer for at fryde sig over så megen varme og sund menneskelighed. (Forbudt for børn). B. o.

Det lille Tehus

I filmatiseringen af det kendte teaterstykke om amerikanernes møde med østens ubekymrede levevis er livsfilosofien trådt lidt i baggrunden til fordel for de grovere løjer. Alligevel er det blevet en fornøjelig film, hvor man navnlig glæder sig over en helt ny Marlon Brando i rollen som Sakini. B. o.

KATOLSK ugeblad

INGEN KRISTENDOM I SOVJET?

Familien samfundets forbillede

Planlæg Deres ferierejser

Wien kalder på hjerterne igen

Bøn af Peter Schindler

Et katolsk rundskue

Forårsoffensiv i 25-øres foreningen

Nyt sogn i Herlev

UGENS KRONIK er forfattet af kontorchef Enoch Hjorth, som behandler forholdet mellem familien og samfundet. Emnet uddybes og afrundes med en kronik i næste nummer.

DAGBLADET INFORMATION har i sidste uge atter forsøgt at mistænkeliggøre den katolske kirke. To gange har en anonym medarbejder i rubrikken »marginen« givet læserne en række uvederhæftige oplysninger om henholdsvis valfartstedet Lourdes og pavens holdning over for de Gaulle. Lourdes betegnes som »en god forretning for den katolske kirke«, fordi hotellerne og butikkerne omkring valfartstedet har en pæn omsætning. Den anonyme journalist ved ikke, at disse foretagender ejes af private. Han ved ikke, at det område, kirken forvalter — nemlig selve valfartstedet — er spærret for de handlende. Ifølge Information skulle det koste 12 kr. for udlændinge og 6 kr. for franskmænd at komme ind på valfartstedet. Det passer heller ikke! For det koster intet.

Informations medarbejder skriver videre, at »forretningen Lourdes« dirigeres af kardinal Tisserant, og man ledsager artiklen med et billede, hvor hans eminence ligner Shylock fra Købmanden i Venedig!

Iøvrigt oplyser bladet, at overskudet fra »det hellige firma«, som administrerer Lourdes, stikkes i den private radiosender Saar Europa I. Det er egentlig en skam. Det ville have imponeret læserne endnu mere, om pengene f. eks. var gået til våbenfabrikationen.

Vi føler os ikke forpligtet til at gendrive Informations meddelelser en for en. Det må være bladets egen opgave at dokumentere sine oplysninger og begrunde sine tolkninger. Foreløbigt stiller vi os afventende. — Men vi vil gerne have luft for vor mening om den bevidst antikatske politik, Information har valgt at føre. Gennem årene har dette blad gang på gang i artikler og mindre opsatser røbet sin uvidenhed om katolsk lære og sin uvilje over for de

landsmænd, der tilhører den katolske kristendom. Vi mindes ikke et eneste sagligt eller intellektuelt angreb, der kunne vække en katolik til eftertanke. — Ikke een gang har man peget på vore virkelige fejl, så at vi kunne nikke genkendende. Altid rammer man ved siden af, altid løber man med mindre end en kvart vind. Det er i frisk erindring, at Information spåede definitionen af et nyt dogme, ifølge hvilket man ikke måtte bede til Gud, før man havde bedt til jomfru Maria! — Det skrev man for ramme alvor i en to-spalter. Det er også i frisk erindring, at redaktør Erling Bjøl plumpede i, da han ordnede pavevalget og holdt på flere forkerte heste, indtil hans informationer blev dementeret af beghederne.

Katolikker har mand og mand imellem drøftet Informations uforklarlige forstokkethed over for katolske spørgsmål. Kun få af dem har villet rakke ned på bladet, fordi der ellers er så meget godt at sige om det.

Man har trøstet sig med, at redaktionen gav visse medarbejdere et stort spillerum og

ikke selv havde lagt en anti-katolsk linie. Folk uden for bladværdenen kan måske holde sig til den forklaring; men pressefolk ved, en ansvarsbevidst redaktion ikke vil tillade, at en enkelt medarbejder optræder så kluntet. Redaktionen har ansvaret for denne anti-katolske kampagne. Bladet hæfter for den.

Man skal ikke kunne sige, at vi har undladt at fortælle Information, hvor dårligt det er underrettet om katolsk tro og liv. Mange læsere har skrevet til bladets brevkasse. Vi har flere gange tilbudt at orientere bladet og opfordret medarbejderne til at ulejlig sig med en telefonopringning, før de bringer en and til torvs, men det har ikke hjulpet. Man fortsætter. Man vil åbenbart fortsætte.

Det var kulturorganet Information, som i sin kronikkonkurrence stillede spørgsmålet: »Er Danmark en provins?«. Man mente åbenbart på forhånd, at spørgsmålet skulle besvares med et ja. Bladet havde jo erfaring fra sit eget daglige arbejde i et politisk, kulturelt og ikke mindst religiøst forsnævret milieu, hvor den store verden kun når ind gennem et gadespejl, der længe har trængt til at blive pudset. g-

Fra ekspeditionen

kan vi bringe en tak videre til det ret anseelige antal læsere, som havde betalt hele årsabonnementet og nu af sig selv har fundet på at indsende et beløb, der svarer til stigningen i kvartalsprisen fra april til december. Ekspeditionens leder er glad for hver øre, der kommer ind, skønt ikke een af dem kommer ham til gode. Det kan også med tilfredshed noteres, at vi stadig får nye abonnenter. Om nogen tid starter vi en systematisk rundgang til alle familier, der burde abonnere men ikke har haft lejlighed til på en nem måde at beslutte sig!

Vatikanets Radio

sendte sidste onsdag et tæt pakket program i det kvarter, der er afsat til de danske lyttere. Man indledte med nyheder fra udlandet og fra Danmark. Det var forfriskende at høre en ny stemme, en kvindelig, blandt de velkendte, som hidtil har vekslet. Udsendelsens tyngdepunkt var en hilsen til franciscanerne i anledning af det forestående 750-års jubilæum for ordensreglens godkendelse. Vi hørte om Laterankirken, hvor jubilæet skal højtideligholdes. Dette afsnit var afgjort interessant men måske lidt for grundigt. Derfra førtes vi gennem en skildring af Frans af Assisis personlighed og værk — en skitse, der behandlede det væsentligste — frem til Solsangen, som Preben Uglebjerg læste med overbevissende ægthed i tolkningen. Den ledsagende musik til Solsangen var som de andre musikindslag af den vanlige gode kvalitet. Udsendelsen gik igennem med fuld styrke på 31 m, men enkelte lyttere følte sig generet af periodisk støj i atmosfæren.

-r

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse
Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy
og Gunnar Martin Nielsen
(ansvarhavende)

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, Tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund

Ekspedition og kassererkontor:
A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9828 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementspris 8 kr. kvartalet
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Announceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 8394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 58965

FIRMELSE

Hs. Excellence Biskoppen
meddeler firmelsens sakramente følgende steder:

- 19. april: Sakramentskirken, Kbhvn.
- 26. april: Jesu Hjerte kirke, Kbhvn.
- 3. maj: Sct. Ansgars kirke, Kbhvn.
- 3. maj: Sct. Knud Lavards kirke, Kgs. Lyngby.
- 7. maj: Stella Maris kirke, Nyborg.
- 10. maj: Sct. Albani kirke, Odense.
- 10. maj: Sct. Knuds kirke, Fredericia.
- 5. juni: Sct. Pauls kapel, Sønderborg.
- 7. juni: Sct. Marie kirke, Haderslev.
- 14. juni: Sct. Antoni kirke, Brønshøj.

WIEN KALDER

på
hjerterne igen!

Lille jubilæums-interview
med østrigernes utrættelige veninde, fru
Else Nerad i 40-året
for wienerbørnenes Danmarks-ophold

Det er svært at stå for hende.

Til efteråret fejres i Wien et usædvanligt jubilæum: 40-året for det dansk-østrigske venskabsbånd, som blev knyttet, da de første små, tynde wienerbørn kom hertil efter nogle år i verdenskrigens skygge for at få huld på kroppen igen. Og mellem æresgæsterne ved festlighederne, der strækker sig over en hel uge, bliver mange hundrede østrigske familiers utrættelige veninde, fru Else Nerad, Kongens Lyngby. Det arbejde, fru Nerad de syv seneste år har gjort for at skaffe danske sommer-plejehjem til wienerbørn, i hvis tilværelse en ny verdenskrig har slået harmonien i stykker, er næsten for omfangsrigt til, at man forstår, et enkelt menneske har kunnet overkomme det. Hvert år har hun besøgt dusinvis af wienske hjem for at danne sig et personligt indtryk af, hvor en Danmarks-tur ville være særlig hårdt tiltrængt. Hun har slidt trapperne i de triste forhenværende kaserner, hvor flygtning-

gefamilier bor langs endeløse gange, og hun har givet sig tid til at tale om tingene med faderløse familier, hvor moderen som ene-forsørger har måttet overlade børnene til tilfældighederne 10—12 timer daglig, så lang er ude-arbejdsdagen for en selverhvervende mor i Wien. Gennem franciskanernes tredje orden i Østrig, der står bag arbejdet, er hun nøje orienteret om, i hvilke hjem man finder de miljøskadede børn, som uden egentlig fattigdom har levet under de hudløse nervers pres i et land, der blev berøvet hele sin industri efter den anden verdenskrig og samtidig måtte skaffe husrum til titusinder af flygtninge, længe før dets egne sår var lægt. Danmark modtog 1000 ungarske flygtninge efter 1956 — Østrig tog imod 20.000!

Når hun så år for år fandt ud af, hvor hjælpen var hårdest tiltrængt, var der et kæmpearbejde tilbage med at bringe rejserne i stand. Portoudgifterne alene var 900 kr. sidste år, det giver et fingerpeg om formatet. Bare det at finde tilstrækkelig mange danske plejeforældre til,

at ingen af de hårdest trængende børn skulle gå glip af turen, er et årligt tilbagevendende kæmpe-slid. Og efter børnenes ankomst hertil — formidlet af Caritas Danmark — er den tunge ende endnu tilbage. Sommeren igennem er fru Nerads telefon belejret af plejeforældre, som gerne vil vide besked om de forskellige detaljer med hensyn til deres plejebørns behov. Hvis en lille gæst får hjemve eller på anden måde har svært ved at finde melodien, må fru Nerad træde til, i sommerens løb må hun altid være parat til hurtig udrykning til de forskellige kanter af landet.

— Jeg har den store fordel fremfor så mange andre, siger wienerbørnenes utrættelige danske veninde — selv medlem af franciskanernes tredje orden — at jeg gennem mange års ophold dernede har lært alle de østrigske dialekter at kende, så jeg har uhyre let ved at komme i kontakt med mennesker fra alle udsnit af befolkningen. Og når jeg har set gennem disse syv år, hvor hårdt tiltrængt denne menneskelige håndsræk-

ning er, og hvilken uhyre gavn den gør, kan jeg ikke bære over med mit hjerte at holde op. Det startede med, at man bad os tage imod ca. 60 børn i 1953. I år er tallet vokset til 237, og det er langt fra børn, som trænger mindre til at komme herop end før — det er blot et udslag af, hvilket pres flygtningestrømmen lægger på det hjertevarme og gæstfri, men fattige land, der har haft så svært ved at sørge for sine egne i forvejen. Efter revolten i Ungarn i 1956 så man de mest gribende eksempler på, hvordan østrigere, der knap havde det daglige brød, undværede til flygtningene. En enke gav sin eneste overfrakke! Det er denne mentalitet, som gør det så taknemligt at gøre noget for dem til gengæld, og i de danske plejehjem er stemningen næsten overalt den samme: man kan ikke lade være med at komme til at holde af disse indtagende og taknemlige børn. Gang på gang forsøger plejeforældrene at få lov at adoptere deres plejebørn, og i mangfoldige tilfælde bliver barnet inviteret igen år efter år.

— Møder Deres arbejde ikke skepsis?

— Der vil altid være mennesker, som slår på, at der ikke er grund til at glemme østrigernes andel i den tyske besættelse. Men det er en nemesis-indstilling, som egentlig kun få mennesker har og navnlig ikke de, som tænker sagen igennem. Det er en hjælp fra menneske til menneske, og den gælder en generation, der ingen andel har i krigen, så meget mindre som østrigerne blev tvunget ind i den med bitter modvilje.

Det hænder også, at et par plejeforældre har vanskeligt ved at forstå til at begynde med, at de muligvis ikke står foran et barn, hvor direkte nøgen fattigdom er misæren, men hvor noget af alt det, en efterkrigstid slår i skår, er årsagen

Fru Else Nerad

til de hudløse nerver. Men alt dette er undtagelser. I det store og hele får plejeforældrene deres gæstfrihed rigeligt belønnet med børnenes glæde og taknemlighed — jeg kender flere eksempler på, at en lille østrigsk gæst har bragt et vaklende ægteskab tilbage på fast grund. Men hvad der særlig inspirerer mig til at fortsætte trods slidet, er tanken om, hvor hårdt disse efterkrigsbørn som regel trænger til at deltage i et rigtig

sundt, harmonisk familieliv, når de kommer fra et faderløst hjem, hvor moderen altid er ude for at bjerge det daglige brød, eller fra et flygtningemiljø i en kaserne. Det er en åndelig støtte, som slet ikke kan vurderes højt nok. Det giver børnene langt bedre chancer for selv at skabe sig et sundt familieliv i fremtiden. Og samtidig giver det den hårdt arbejdende mor derhjemme en tiltrængt chance for at ånde lidt op i det par måneder, hvor hun kan slække på sine forpligtelser.

— Hvor længe skal arbejdet fortsættes?

— Om to år fylder jeg halvfjerds. Så nedlægger jeg sværdet — og håber på, at forholdene har mildnet sig så meget, at hjælpen bliver mindre hårdt tiltrængt. Eller at en anden vil tage det op efter mig. Nu har jeg foreløbig kun denne sommers østrigske børn i hovedet. Det er det samme spørgsmål, som jeg stiller mig hvert år i april: Hvor finder jeg alle de søde, hjælpsomme danske værter, jeg har brug for i år?

I. L.

Børnelejre 1959

Danmarks unge Katolikker arrangerer i år fire børnelejre: Nr. 1. 29. juni til 9. juli, Vejlbj Ved pr. Kastrup (Fyn).

Nr. 2. 6. juli til 16. juli, Stouby (ved Vejle fjord).

Nr. 3. 13. juli til 23. juli, Øm-borgen.

Nr. 4. 27. juli til 6. august, Øm-borgen.

Alle katolske børn fra 7-14 år kan deltage i lejrene.

Lejrchefer: Bernhard Halatyn, Svendborg; Erik Poulsen, Vejle; Børge Berg, Aarhus, og Flemming Andersen, Kbhvn.

Tilmelding kan ske fra dato og indtil 10. maj 1959 til Den katolske kirkes kancelli, Amaliegade 31 A, København K.

Lejrkontingent er kr. 45,00 pr. barn.

D. K. K. F.

Tirsdag d. 21. april kl. 20 holder pastor Ib Andersen det sidste foredrag i denne række i Stenosgade.

Alle er velkomne, men de, som ønsker at deltage i kaffebordet efter foredraget, bedes tilmelde sig snarest. Tlf. VE 1965 x. Pris kr. 1,50.

Styrelsen.

Den schweiziske roman, som blev omtalt i magister Elsebet Kielers kronik i forrige nummer, findes desværre ikke i dansk oversættelse. Vi kan på forespørgsel oplyse, at bogen hedder »Der Drache siegte nicht« af Erwin K. Münz, den er udgivet 1958 af Christiana-Verlag i Zürich og er på 535 sider.

Familien er samfundets forbillede

Kronik af kontorchef Enoch Hjorth

Man taler ofte om, at der efter krigen 1918 gik en religiøs bølge gennem den civiliserede verden, og der er talt om, at der dengang var en trang i mange mennesker til at få imødekommet et religiøst behov, som krigens oplevelser havde afdækket. Der gik hausse i spørgsmålet om livsanskuelse, og herhjemme mindes vi en periode på nogle år, hvor livsanskuelsesproblemer stod på dagsordenen ved konfessioner her og dér.

Vi opbede det ud. Og måtte gøre det. Det påståede »religiøse« behov syntes at være begrundet i en individualistisk betragtning af tilværelsen — den menneskes forhold til Gud syntes sættet fra alle øvrige spørgsmål. Og selv en positiv beskæftigen sig med religion ud fra den opfattelse, at det er en sag, der alene vedrører den enkelte og Gud, må vel siges på forhånd at være dømt til at løbe ud i sandet.

Religion som åndeligt nydelsesmiddel har som andre narkotika ingen livskraft i sig og er til skade for samfundet. Religion som »opium for folket«, kan man kun være enig med Lenin i, ikke er af det gode.

Det ser ud, som om den mellemliggende tids erfaringer og ikke mindst alt, hvad der ligger under og i med den anden verdenskrig, har skabt mulighed for at bringe en vis klarhed på dette område.

Hvis man prøver at analysere, hvad der er sket, og gør sig klart, hvorfor det måtte ske, trænger den erkendelse sig frem, at tesen om religion som en privatsag, der er formuleret af moderne hedninger og praktiseret af moderne kristne, er en af århundredskiftets store fejltagelser. Der kan spores en vågnende forståelse af, at sagen forholder sig just modsat, at religion er en samfundssag. Ikke således at forstå, at religion som privat hobby bør nyde statens bevågenhed og støtte, men således, at selve samfundslivet grunder sig på, hvad troen lærer os ikke blot om det en-

kelte menneskes forhold til Gud, men tillige om menneskers indbyrdes forhold og fælles afhængighed af de love, Gud har nedlagt i naturen, ikke alene den døde, men også den levende natur, hvoraf vi jo er en væsentlig del.

Hvad er samfundet? Hvad er dets væsen? Hvorledes kan det tænkes at fungere? Hvilken lovmæssighed ytrer sig i det? Eli »samfundssjælen« en metafysisk realitet? Disse og mange andre derhen hørende spørgsmål har til alle tider beskæftiget filosofferne, der jo er nået frem til vidt forskellige resultater i retning af fortsat uklarhed. Mon ikke det kan forventes, at den nærmest kommende tid vil besinde sig på den kristne besvarelse af disse spørgsmål i bevidstheden om, at var fortidens frugter ikke gode, var det, fordi træet var dårligt? Et godt træ kan som bekendt ikke bære slette frugter.

Politik må saneres fra grunden

Dette vil være så meget mere betydningsfuldt, som den rette stilling til disse forhold er den afgørende forudsætning for et sundt og frugtbringende politisk liv. Skal det politiske liv saneres, må det ske fra grunden. Ligesom man ikke begynder at bygge en skyskraber fra oven, men fra nedenunder, kan man heller ikke begynde en sanering af samfundslivet ved at ændre lidt i tagkonstruktionen. I alt, hvad vi foretager os, er vi forpligtede på og bundne til fundamentet. Medmindre vi er fantaster og drømmere, der lader hånt om virkeligheden.

Hvorledes ser der da ud i samfundets fundament, og hvad er i det hele taget samfundets fundament? Kan det skimtes i det kaos, der omgiver os. Vi må helt tilbage til samfundets opståen for at se det, men her lader den kristne tro os ikke famlende. Den lærer os, at i begyndelsen skabte Gud mennesket, mand og kvinde skabte han dem, og bød dem at blive frugtbare og mangfoldige.

Familien samfundets basis

Vi er altså skabt som samfundsmennesker, som sociale væsner; det er fra begyndelsen nedlagt i vor na-

tur, at vi skal leve sammen med andre. Familien er derfor samfundslivets naturlige basis. Ud fra den springer det øvrige samfund i rum og tid, såfremt familien opfylder sin bestemmelse og udnytter sine naturlige anlæg i overensstemmelse med den forpligtelse, den er bundet til. Fastholdes den kristne samfundsanskuelse, kan derfor familien som sådan ikke med rette gøres til genstand for eksperimenter. Vore politiske bestræbelser må nødvendigvis tage sigte på at fremme familiens trivsel, værne om dens fortsatte beståen (i denne henseende kan der godt tales om kristne skattelove); omvendt må tendenser, der går ud på at negligere familien eller fremme dens opløsning, betegnes simpelthen som samfundsfjendtlige. Et træs rod forbliver dets rod, uanset hvor højt træet bliver.

Hvad der her siges, er jo ikke livsfjerne, teoretiske betragtninger. Vi ved alle meget vel, at netop spørgsmålet om familien — dens udenrigs- og indenrigspolitik — er brændende den dag i dag. Een mand og een kvinde, står der skrevet, skabte Gud; det hører til familiens væsen, at een mand og een kvinde skulle tilhøre hinanden, og heraf skulle slægten fremgå. Det har været forbeholdt senere tider at betragte brud på denne orden under snerperiets og de borgerlige uanstændighedsbegrebers snævre synspunkt, men forsyndelser herimod har deres rasende alvor i kraft af deres sociale konsekvenser. De er brud på samfundets rette orden og retter derfor et angreb på samfundet i stedet for at styrke det. Nøjere beviser for, at de i det lange løb betegner en atomisering af samfundet, behøver næppe.

At lære samfundssind

Når man vil udfolde bestræbelser for i samfundets interesse at styrke familielivet og værne hjemmene, er det ikke et udtryk for utopisme at forestille sig, hvad der gerne skulle opnås. Når familien så at sige er samfundet i det små, er den efter sit væsen det naturlige sted for oplæring i godt borgerskab (»samfundssind«, »social forståelse«).

Såfremt familielivet opfylder sin bestemmelse, opvokser i dette den vordende samfundsborgere mellem søskende og kammerater, forældre og slægtninge. Ved i en årrække at have sin tilknytning her, lærer han at føje sig ind i en social sammenhæng, under en på een gang mild og myndig retledning. Han lærer at udfolde sine evner og anlæg, sin munterhed og arbejdsiver og opøves i den afhængighed af andre, som er uundgåelig,

Andersen & Meyers Eft.

OTTO LARSEN

Ramsherred 31, Aabenraa - Telf. 225 30

Lys - Kraft - Varme

Chr. Lauritsen

Smede- og maskinværksted, aut. vand- og gasmester - Spec.: Centralvarme

Kirkepladsen 6 - Nykøbing F. - 88 05 11

Axel Pryds Fisk og vildt

Nykøbing F.

Fiskebroen, tlf. 85 02 78

Jernbanegade, tlf. 88 03 00

Johannes Madsen

Elektr. installatør

INSTALLATIONER

Jernbanegade 8, Nykøbing F.

Telefon 88 06 84

Køb hjemmets udstyr hos

Thuen, Gravensgade 2

AALBORG

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm, ing. M. af I.

Aut. vand-, gas- og blikkenslagermester

SANITET - CENTRALVARME

Algade 58, Aalborg, tlf. 3 04 33

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen, Aalborg, tlf. 2 03 01

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørfør.

Kong Christians Allé 6, Aalborg

Telefon 3 42 33 og 3 43 37

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28

Telefon Minerva * 408

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

og ofte vanskelig at finde sig til rette med, når man kommer ud i livet og ikke er fortrolig med den. Lige fra ganske lille lærer han betydningen af kærlig omsorg og pleje, værdien af at have nogen at betro sig til. Her har han sine skænderier og kampe, her har han måske sine fjender, som han finder sit forhold til under synspunktet: Enheden må ikke brydes. Her mærker han understøttet af naturen kraften i de bånd, som binder mennesker sammen. Her lærer den individualist, der bor i os alle, at bøje sig for de sociale krav for just derigenem at nå sin bestemmelse som personlighed.

Hvis man i den store verden forsøger at tyde forholdet mellem samfundet og den enkelte, idet man anerkender familien som et forbillede for samfundet, er der mange spørgsmål, som forenkles betydeligt. Man vil ikke falde i den fristelse at blive enten kollektivist eller individualist, man vil opdage, at naturen opfordrer os til at være begge dele, og at kunsten at leve bl. a. består deri, at man mestrer at forbinde sådanne modsætninger i en syntese. I lys af en sådan betragtning vil man iøvrigt opdage, at tilværelsen indeholder betydeligt flere »både-og« end »enten-eller«, og at den tilsyneladende nemme løsning, at erklære sig for et yderstandpunkt, netop fører til sekterisme og derved til fjendskab mellem mennesker.

Den unge søn i familien skal være loyal over for dem derhjemme, men han skal ikke lade sig opsluge af dem, så hans personlighed udslettes eller ikke kommer til udfoldelse; omvendt skal han ikke hævde sin personlige egenart, så han bliver en sær-

ling, der ikke kan omgås andre, men netop gennem sin forpligtelse over for fællesskabet bliver han et levende og naturligt menneske. Forældremyndigheden skal varetage de fælles tarv og derved have de enkeltes særlige vel for øje, uden dog derved selv at stifte og blive institution, men tværtimod selv modnes i menneskelighed.

Det er indlysende for enhver, at om alt dette kan der ikke forfattes detaljerede leveregler, og det skal der netop ikke. Familiernes betydning som samfundsdannende faktor ligger netop deri, at fælles for dem alle er deres indre struktur, men derudover afspejler de livets brogede mangfoldighed.

Livets brogede mangfoldi

Holder man sig dette for gældende, vil vi heller ikke igen geråde i at m. h. t. vort syn på statens opgaver være forankret i den almindelige opfatning, at intet samfund, selv det lille, kan bestå, hvis der ikke er nogen, som forstår alle. Det gælder familien, og det gælder det store samfund. Der må være nogen, som ved virksom og forholdsmæssig tilskyndelse leder alle mod det fælles mål.

Autoriteten som sådan har sin oprindelse i naturen - altså i Gud selv, og staten, den offentlige myndighed i og for sig, stammer derfor fra Gud og har krav på vor ærbødighed, fordi den i visse stykker er os i Guds sted. Selve dette forhold udelukker jo ikke, at staten kan antage forskellige former, når disse i virkeligheden er til nytte og gavn for det almene vel. Derfor kræves det af magtens ihændeher, at han har Gud for øje, for ligesom Guds virksomhed spejler sig i naturen, må statens styre være et billede på den guddommelige myndighed over mennesket. Staten kan hente sit nærmeste forbillede i familien, hvor bonus pater familias råder, hans styre er retfærdigt og faderligt, til bedste for »statens« undersåtter - og for dem alle.

☆

Må man således se samfundet som et afbillede af familien, er det på sin plads at undersøge, på hvilke fundamentaler familien hviler, og følge den antydede sammenhæng til dens udgangspunkt. Dette vil blive forsøgt i næste uges kronik om familiens forudsætning: Ægteskabet.

EN BØN

af Peter Schindler

Forfatteren, pastor Peter Schindler har overladt os teksten til den bøn, hvormed han sluttede dette års fastepredikener i en række københavnske kirker. — Emnet var: Kristenlivets kår i en falden verden.

Herre Gud, al sandheds ophav! Du har givet os lov at spørge — og Du har vær-diges at svare os. Må vi nu have lov at svare Dig? Vi afskyer fattigdom, sygdom, ufred, uret, krig og ondskab ... fordi Du afskyer det; og vi vil af al magt bekæmpe det for at være Dine medarbejdere i frelsens proces — men vi venter os intet tåbernes paradys ud af vore anstrængelser.

Vi vander os med alskabningen under katastrofer, lidelser og død i menneskelivet og i naturen — og vi forarges ikke over det, men vil prøve: i vor dont at gøre jorden underdanig.

Herre, Du levende Gud, nærværende i Din enbårne søn på vort alter: Jeg vil bære min portion af smærten i tilværelsen: fordi Du vil det, og som Du har tildelt mig min del — jeg ved, at »ikke en spurv falder til jorden udenom Din vilje«, og forstår jeg ikke fordelingen af skyld og skæbne, vil jeg i troen fastholde, at hvad der rammer mig, er visdom og kærlighed og tjener til min frelse. Og er min lod mere, end jeg har fortjent, så vil jeg bære den for een, der var for svag til selv at bære den, og som er i fare for at kaste

korset af sig — sit kors ... så lad det være mit kors.

Og så vil jeg nøjes med at tjene Dig som en tilgiven synder, selv om Du skulle tjenes af lutter hellige — for tjenes skal Du jo!

Hjælp Du mig selv til at tage mit kalds borgerlige tag og ikke regne det for »noget verdsligt«; og hjælp mig til at gøre mit hjem til et stykke himmel midt i en verden, der altfor ofte ligner et helvede. Og lykkes det ikke helt, hjemme og ude, så lad smærten over min uformåenhed være min skærsild på jorden, så jeg lærer at kaste mig i Din barmhjærtigheds arme. Jeg vil godtage det liv, Du har givet mig, selvom alting mislykkes for mig og sætte mig som en igle på Dit hjerte: Blot jeg aldrig mister Din kærlighed!

Og kommer lidelsen — den virkelige lidelse — da vil jeg i troen bede Dig: ikke tage den bort, men lade den gå op i Din lidelse og bruge den for mig til et frelsemiddel, som Du selv ved lidelse frelste verden.

Lær mig så at høre, læse, tænke over min frelses sag som aldrig før og at samarbejde med Dit ord på at få lys over det liv, Du gav mig i dåben, og som Du oprettholder ved den hellige nadver — at du dog kan få renter af, hvad Du selv har skænket mig. Jeg tror, Herre — hjælp mig, hvis min tro skulle glippe!

Peter Schindler fotograferet før påske af Axel Jensen.

— Hvis mennesker opførte sig på samme måde som mange nationer gør det, siger den amerikanske forfatter Tennessee Williams, ville de forlængst være anbragt i spændetrøje!

Ung katolsk pige,

der holder af børn, kan fra 1. maj få god plads hos katolsk familie. Fru landsretssagfører Poul Høyer, tlf. 85 03 85.

Enligstillet, dannet enke,

58 år, søger kontakt med lige-stillet herre med god, fast karakter. Bill. mrk. 19-4-59 modt. bladets annonceafd., Østersøgade 108, 1., Kbh. Ø.

absolut
 ABSALON
når forsikring skal tegnes

Alle videnskabers centrum er Kristus

Paven taler til universitetsfolk

Vatikanet (NC). Repræsentanter for de katolske universiteters internationale sammenslutning har været i audiens hos Paven. Delegationens formand var biskop van Waeyenbergh, som er rektor for det katolske universitet i Louvain. I sin tale mindede Paven om, at det er næsten ti år siden, Pius XII gav sammenslutningen dens juridiske status gennem det apostoliske brev *Catholicas Studiorum Universitates*. Johannes XXIII bemærkede, at det tekniske fremskridt kan friste mennesker til at blive hovmodige og selvtilstrækkelige. Han pegede på farerne ved en overdreven specialisering, idet den kan øde-

lægge et vidtfavnende og afbalanceret syn på sandheden. Det er derfor i højeste grad nødvendigt, at de forskellige videnskaber søger deres enhed på et højere plan. De finder deres enhed i de bestandigt gyldige filosofiske sandheder og i teologien. Men det samlende centrum for al vor viden og alle vore handlinger er Kristus, Guds Ord. Han er sandheden, fra hvem alt kommer og i hvem alt fortsat består.

Paven anmodede universiteternes ledere og studerende om med deres lærdom og deres bøn at støtte det kommende kirkesmøde, som skal arbejde for de kristnes enhed.

Flere og flere katolikker på Filipinerne

Dublin (NC). I løbet af de sidste ti år er den katolske kirke på de filipinske øer gået stærkt fremad. Lederen af Sct. Columbas missionsselskab, Father Timothy Connolly, der netop er vendt tilbage til den irske hovedstad, oplyser, at denne fremgang i det væsentlige skyldes det forøgede antal præster — såvel fremmede missionærer som indfødte — udviklingen af det katolske skolevæsen og det store arbejde, som katolske lægfolk udfører. Father Connolly fremhæver især Marialégionens indsats gennem de mere end 5000 præsidier, der findes spredt over øerne. Der er nu 19 millioner katolikker på Filipinerne, men ialt kun 3000 præster. Kirken har derfor hårdt brug for tilgang af præster fra Europa og Amerika. Filipinerne har nu ti præsteseminarier og et voksende antal kald fra den indfødte befolkning.

Nyt sogn i Herlev

I det nye sogn, som omfatter Herlev, Måløv og Ballerup, læstes i søndags den første messe. De amerikanske oblatfædre har dermed overtaget arbejdet.

Svar på protester mod dronning Elizabeths audiens

London (NC). Den engelske dronnings moder, dronning Elizabeth, har udsendt en erklæring vedrørende sit forestående besøg hos pave Johannes XXIII. Dronning Elizabeth og prinsesse Margaret vil under deres ferie i Italien blive modtaget af Paven ved en privat audiens d. 22. april. Anti-katolske kredse har ved flere lejligheder protesteret offentligt mod dronningen og prinsessens planlagte audiens. I erklæringen fra Clarence House hedder det:

»Hendes Majestæt vil under sin rejse aflægge en høflighedsvisit hos såvel den italienske republikks præsident som hos Paven, der er Den hellige Stols overhoved. En høflighedsvisit af denne art skal ikke tages som udtryk for nogen stillingtagen til de politiske eller religiøse meninger, som de pågældende overhoveder repræsenterer.«

Katolsk redaktør leder af indisk hjælp til Tibet

Bombay (NC). Den katolske redaktør ved dagbladet Indian Express i Bombay er blevet valgt til formand for en indisk komité, der vil yde støtte til de tibetanske oprørere. Komiteen blev formet kort før Dalai Lamas ankomst til Indien. Komiteen har erklæret, at oprøret er en »ægte folkeopstand« mod Kinas politik.

I den forbindelse er det værd at erindre de katolske missionsforsøg i Tibet. Den første europæer, som nåede ind i Tibet, var fransiscaneren Odoric af Pordenone, som i 1328 ankom til Lhasa. I det syttende århundrede trængte portugisiske jesuitpateres ind i Tibet. De vandt den daværende konge, Tsan-Pa-Hans' tillid. Kongen ønskede at blive døbt, men lamaerne ville hindre det. Kongen blev myrdet. I det attende århundrede grundlagdes en ny missionsstation af kapucinerfædrene, som nogle år senere blev drevet ud af landet. Pave Gregor XVI oprettede i 1846 det apostoliske vikariat Lhasa, men kun få præster nåede ind i landet i løbet af det nittende århundrede. — Præsterne Kriek og Bourry blev myrdet i 1854. Munkene fra det schweiziske Sankt Bernhard kloster byggede i 1934 et lille kloster i Himalaya-bjergene, men blev tvunget ud af landet, da kommunisterne overtog magten.

Familiefædre som diakoner?

Milano (NC). Det italienske blad Le Missioni Cattoliche, som udsendes af Milanos biskoppelige institut for missionsarbejde, mener, at spørgsmålet om fremtidigt at give gifte mænd ordination som diakoner muligvis vil blive behandlet på det kommende kirkemøde. Sådanne diakoner kunne i missionsområder aflaste præsterne ved at døbe, prædike, give og forberede de døende til de sidste sakramenter.

Immaculata-kongregationen holder fælleskommunion sønd. den 19. april i stedet for den 26. april.

I påskeugen var paven som bekendt flere gange med i de romerske hovedkirkers gudstjenester.

Engelske katolikker vil gå fra dør til dør

Den omfattende aktion forberedes nu

Som allerede meddelt her i bladet vil tyve engelske bispedømmer i løbet af foråret og sommeren planmæssigt arbejde på at komme i forbindelse med katolikker, der har forladt kirken, protestanter, som er interesserede i at kende kirkens budskab samt irreligiøse kredse, der ikke før har mødt kristendommen.

I ugen efter påske var henvend 200 præster samlet i Liverpools præsteseminarium for at udarbejde planens enkeltheder. Ærkebiskop Heenan, der aflagde besøg på seminariet, udtalte blandt andet, at tiden nu var inde til en stærk katolsk indsats overfor den voksende materialisme. Det gælder om at udnytte alle muligheder for at føre sjælene til Gud. Måske er vi for ængstelige i vort forhold til ikke-katolikker.

Selvfølger skal vi ikke forsøge at overtale en ubøjelig modstander til at få undervisning i den katolske tro, men de

fleste er os ikke fjendtligt sindet. Vi har fremtiden med os, hvis religion overhovedet har en fremtid. Fremtiden er vor, hvis vi kan hjælpe vore egne til at holde fast ved deres tro, og hvis vi ved at gå fra dør til dør kan indbyde andre til at følge os.

Lederen af Catholic Missionary Society, Father Ripley, fremhævede på mødet, at sognenes katolikker i meget stort tal bør samles til daglig messe og bøn for den nye apostoliske indsats. Det var præsternes opgave blandt andet at prædike om bønnens afgørende betydning i dette forsøg på at nå de kirkefremmede i England. Father Ripley oplyste, at selv om stort anlagte fremstød kunne betyde meget, ville de fleste konversioner komme gennem personlig kontakt fra mand til mand. Han havde iøvrigt erfaret, at den mest effektive arbejdsform stadig er den katolske brevscole parret med en mundtlig gennemgang af kirkens lære.

Rundskue til katolske institutioner

Ny idé fra Katolske Menighedsplejer

Først interessere — siden aktivisere turde være et brugbart slogan for det RUND-SKUE, som Katolske Menighedsplejer indbyder til lørdag d. 25. ds. Uden åbne døre til offentligheden kan et socialt arbejde af betydning ikke i længden drives, endsiige trives, og for et så caritativt foretagende som menighedsplejerne er det af livsnødvendig betydning, at kontakten udadtil er i orden. Man må have hjælp for at kunne hjælpe andre.

Og det er de mange hjælpere med deres familie og bekendte, man nu tilbyder chancen for en glimrende week-end med besøg på et par af de katolske institutioner, der findes i København.

Man starter kl. 14,30 med besøg på Niels Steensens gymnasium, hvor man netop i år har udbygget undervisningsfeltet med endnu en linie. Gæsterne samles på legepladsen med indgang fra Sct. Kjeldsgade, og efter en kort orientering vil den gamle og interessante bygning blive forevist.

Naturligvis besøger man ikke gymnaset uden også at gæste Sct. Augustins kirke med Skikkilds dejlige alter. Ikke mange steder ser man mage til billedskærerarbejde. Kunst og forkyndelse smeltet sammen.

Kl. 15,30 går turen i busser videre til Sct. Josefs hospital, hvis sygeplejeskole mange sagkyndige kalder den førende i landet. Utallige unge kvinder er her i tidens løb uddannet til deres næstekærlige gerning på vore sygehuse. Også til forskellige af sygehusets afdelinger bliver der adgang.

Turen, hvortil som nævnt enhver er velkommen, koster 3 kr. pr. deltager. Den slutter kl. 17,30. Tilmelding på tlf. PA 2323 mellem kl. 10 og 15.

Samme aften kl. 20 taler overlæge K. F. Meldahl i Vartov om »Moderne opfattelse af psy-

kopati og evt. åndssvaghed«. Overlæge Meldahl er en meget levende foredragsholder, og han vil ydermere underbygge emnet med en film om den lægelige behandling af psykopater.

Også til dette arrangement er enhver velkommen, og tilmelding er ikke nødvendig. Lokalet findes Farvergade 27, opg. 7, 2. sal, lige ved Rådhuspladsen.

Dagen efter, om søndagen, holdes Katolske Menighedsplejers årsmøde på Klitborg — ferieparadiset i plantagen mellem Rørvig og Nykøbing S. Klitborg er et vigtigt redskab i menighedsplejens tjeneste og er på forhånd belagt for hele sommeren.

KANCELLIET meddeler, at pastor Asger Strange, Sankt Antoni Kirke i Brønshøj, er blevet udnævnt til kapellan ved Sankt Knud Lavard Kirke i Lyngby. Pater Thomas MacCarron, som var midlertidig kapellan i Lyngby, er udnævnt til præst ved Sankt Ursulas Stiftelse, Farumgård, Farum.

R. I. P.

Vor kære mand, far, farfar og oldefar

Alfons Schmidt

døde den 6. april 1959.

På børns og egne vegne

Agnes Schmidt.

Bed for hans sjæl.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Stuðiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 19.: 3. søndag efter påske (s. 583). Langfredag aften forlod Kristus første gang denne jord. Men allerede om søndagen vendte han tilbage. Da han var opstået fra de døde, begyndte han igen at leve sammen med sine apostle og disciple. Men ved sin himmelfart bliver Kristus igen usynlig for os: »En liden stund, og I skal ikke mere se mig.« Også denne gang skal Kristus dog vende tilbage. Men hvornår? Gud alene ved det. Mens vi venter og håber på denne dag, skal vi »blandt hedningerne føre et retskaffent levned, for at de må prise Gud, når han vil sende dem sit lys«. Bispedømmet afholder i dag Ansgarius-Bonifaciuskollekt for den danske katolske kirkesag.

MANDAG d. 20.: Søndagens messe.

TIRSDAG d. 21.: Den hl. Anselm (s. 879) var først munk og derefter abbed i sit kloster i Frankrig, som han siden måtte forlade, da han blev valgt til ærkebiskop af Canterbury. Gennem sine mange skrifter, der skaffede ham titel af »kirkelærer«, arbejdede han på teologiens udbredelse inden for middelalderens verden. Han forsvarede utrætteligt Kirkens frihed over for den verdslige magt. Død 1109.

ONSDAG d. 22.: Hl. Soter og Cajus, paver og martyrer i det 2. og 3. århundrede (s. 879).

TORS DAG d. 23.: Den hl. Georg, martyr (s. 880).

FREDAG d. 24.: Den hl. Fidelis af Sigmaringen (s. 881).

LØRDAG d. 25.: Den hl. Markus, evangelist (s. 882). Markus hører ikke til apostlenes skare. Han var en apostel af Petrus og Paulus, hvis apostolat han tog del i fra første færd. Han nedskrev Petri forkyndelse, og resuméet af denne forkyndelse blev til evangeliet »efter Markus«. Hans beretning er utvivlsomt den mest konkrete og den mest levende af de fire (se f. eks. i messebogen s. 138, 720 o. s. v.).

Samme dag afholdes der mange steder en procession med det formål at bede Gud om at beskytte jordens frugter mod forårsfrost. Dagen kaldes derfor bededag. I forbindelse med processionen læser præsten i violet den messe, der står på s. 594 i messebogen.

Planlæg Deres ferie- rejser

NU KOMMER det gode vejr, og det er tid at begynde at tænke på ferien. Hvor skal De hen i år? Aviserne og rejsebureauerne foreslår mange forskellige muligheder: Italien, Østrig, Frankrig, Mallorca ... Hvad har De tænkt Dem at vælge? I de kommende uger vil De lægge planer og drømme om den rejse, De skal ud på, eller som De gerne ville have været på.

Men har De tænkt på, at Deres kristne liv også er en rejse?

I begyndelsen af Det gamle Testamente siger Gud til Abraham: »Forlad dit land, dit folk og din faders hus og drag af sted til det land, jeg vil vise dig«. Forløsningsens historie begynder med en rejse. Abraham bryder op og drager fra sted til sted med sine hjerde. Han lader sig ikke binde af noget, og han ejer ikke noget.

På samme måde må israeliterne, efter de har forladt Ægypten, trældommens land, drage ud i ørkenen og vandre mod det forjættede land. Deres rejse varer i fyrretyve år. De klager over det, de har ladet bag sig: »Var vi dog blot døde i Ægypten, hvor vi havde nok at spise og drikke«. Men det tjener ikke til noget. Det er bedre at gå fremad. Så længe man ikke har

nået sit mål, må man fortsætte rejsen.

Ligesom Abraham og israeliterne er vi kristne hernede kun rejsende, hvad enten vi vil eller ej. Paulus siger, at vi ikke har noget blivende sted, men at vor sande bolig er i himlen, det sande forjættede land. Vi er på vej til vort sande fædreland. I dagens epistel formaner Peter os derfor til at leve hernede »som fremmede og rejsende«.

VIL DE have et godt råd? Hvis De vil have en god ferie, så gør ikke som de mennesker, De ser på billedet: lad være med at belære Dem med alt for megen bagage. Så er det meget lettere at rejse. Deres sande rigdomme er ikke de materielle, som er de eneste, der tæller i Guds øjne: det vil sige Deres gode gerninger og den kærlighed, der findes i Deres hjerte. Alt det andet er bare til besvær og en byrde for Dem på den vej, der fører til Gud.

PETER giver os også et andet

råd. Når vi rejser i udlandet, respekterer vi lovene i det land, vi opholder os i. Det bliver vi nødt til. Men vi prøver også på at opføre os høfligt og velopdraget, for at de mennesker, vi møder, ikke skal få en dårlig mening om det land, vi kommer fra. På samme måde siger Peter: »Opfør jeg godt mellem hedningerne, for at de — når de ser rigtigt efter — kan prise Gud netop for det, de nu bagtaler jer for, på den dag, han sender dem sit lys ...« Vi skal på vor rejse her på jorden vække beundring hos alle dem, der omgiver os.

Det betyder altså ikke så meget, om De rejser til Italien, Østrig eller Mallorca til sommer. Eller om De måske bliver i Danmark. Det, der betyder noget, er, at De overalt, hvor De kommer hen, lever som sande kristne. Den rigtige ferie er nemlig den, De kommer til at holde i himlen.

M. D.

»Jeg formaner jer til at leve hernede som fremmede og rejsende«

MAD ER MUSIK!

Vi derhjemme

HVIS MAN IKKE er musikalsk, tror jeg aldrig, man vil blive i stand til at lave god mad. – Virkelig god mad! Jeg ser en enkelt husmoder hæve øjenbrynene i en undren, der minder lidt om forargelse. Men det er ikke Dem. Jeg er sikker på, De ved, hvad jeg mener. For at kunne lave virkelig god mad skal man være mad-musikalsk!

Jeg har truffet adskillige husholdningslærere, som var u-mad-musikalske. Jeg hader tanken om at blive sat til bordet foran deres specialiteter. Hvad mener De om at blive præsenteret for en råkost-frokost, hvis væsentlige tilbehør er: rå kartoffelskiver, lagt sammen med honning imellem. Ja, h o n n i n g! Ville man ikke hellere sættes 3 pct. op i skat eller gå en ekstra gang til tandlægen? Overfor en så påfaldende u-musikalitet hjælper det ikke så svært meget med ug til husholdningslærerinde-eksamen og perfekt orientering i vitaminernes, kaloriernes og proteinerne udviklede lister.

Men så kender jeg fru Hansen! Fru Hansen er kone på en gård, hvor man mod et rørende beskedent vederlag modtager trætte og overanstrengte og fastkørte mennesker til varmhjertet rekonvalescent-behandling og til et middags- og aftensbord, hvor der altid vil være overraskelser – altid nye variationer.

Der er måske ikke så meget tilbage af talje hos fru Hansen, men

når hun står blussende ved sit komfur eller går omkring og sætter sine specialiteter rundt mellem kuverterne, udstråler hun varme og interesse – hun kan li' os rundt på pladserne rent principielt, fordi vi er mennesker, derfor elsker hun også at lave god mad til os og forsøge denne genvej til at få os til at befinde os godt hos hende. Fru Hansen gennempløjer alle de damesider og ugeblade, hun kommer i nærheden af, for at gøre stadige nyvindinger til sit repertoire. Men et blik ned over opskriften er nok til at fortælle hende, om den er musikalsk eller ikke. Hun er ikke bange for råkostretter eller andre nyere opfindelser, når bare hun kan se, om der er musik i dem. Og vitaminer, kalorier, proteiner og ting og sager – ja, det skal man såmænd nok få med i købet uden at sidde med tabellerne i hånden, det er noget, variationerne redder ganske umærkeligt og ukedsommeligt.

Fru Hansen er et gudbenådet musikalsk geni ved sit komfur – en af de husmødre, jeg tit har misundt. Og selvom jeg ikke er i stand til at præsentere Dem for hende personligt, skal De høre om en af hendes musikalske specialiteter: pandekager på en ny og forårsagtig måde – u-søde pandekager med spinatfyld. De første sprøde spinatblade er dukket op hos grønthandlerne, og inden længe fås de fra åbent land og billigt. Velbekomme!

Spinat-pandekager.

200 g mel, 1 tskf. salt, 3 æg, ca. 3 dl mælk, en stor tallerkenfuld unge, sprøde spinatblade, revet ost, fedtstof til bagningen.

Dejgen røres sammen af melet, de hele æg og mælken, som tilsættes lidt efter lidt. Dejgen skal være tyktflydende nok til, at dråberne af mælken forsvinder i den. Når dejgen har hvilet en times tid, varmes en omeletpande op med lidt af fedtstoffet, dejgen hældes på panden i ikke for tykke lag ad gangen, en portion af de skyllede og let ituskårne spinatblade strøes på og dækkes med endnu et lille lag dej. Pandekagerne bages gyldne på begge sider ved jævn varme, og serveres sammenrullet – overstrøet med revet ost. Hvis man er i lidt for god tid med bagningen, kan de varmes let i ovnen lige før serveringen, men osten må først komme på efter opvarmningen. Smeltet smør, margarine eller tomatpuré smager dejligt til.

For egen regning kan jeg ikke dy mig for at tilføje, at unge mælkebøtteblade, der er godt rensset, smager akkurat lige så godt som fyld. De har tilmed en ganske let bitter aroma, som smager raffineret. Og de kan med samme held anvendes i en opbagt grønsagssuppe, tilsat en vitaminterning pr. person. Men plukker man mælkebøtteblade, skal man holde sig fra de hule blomsterstilke, hvis mælkesaft er giffig. M e t t e.

I en vitamintid.

– Mor, har du ikke set min A B C din-bog?

Academicum Catholicum, Kbh.

Tirsdag den 20. april kl. 19,45: Interpretatio.

St. Bededagslejr afholdes fra torsdag aften, den 23., til søndag eftermiddag den 26. april i spejderhytten ved Ledreborg, Lejre.

Transport: Tog, afg. Kbh. H. kl. 13,35, ank. Lejre 14,27, afg. Kbh. H. kl. 16,10, ank. Lejre 16,58, og afg. Kbh. H. kl. 17,18, ank. Lejre 17,59, derfra 4 km's gang. Pris: 20 kr. Medbringes: Sovepose, viskestykke, messebog samt madpakke til torsdag.

Tilmelding senest den 20. april til sekretæren: Nina Scozza, Helgolandsgade 8, V.

Forårsoffensiv i 25-øres foreningen!

De små mønter har også deres berettigelse

Mens priserne stiger og alverdens indsamlingskomiteer opdigner os til at lægge ekstra meget i bøsserne, er det helt velgørende at tale med Sankt Knuds Gildernes hovedkasserer, Albert Strøyer. Han har sammen med hovedkomiteens andre medlemmer, bankbestyrer Carl Darving og overlærerinde frk. Ulla Andersen, valgt ikke at bede om formidable beløb, men at fremhæve biskop Suhrs ønske: at alle må være med til at yde lidt. Gilderne har åbnet en forårsoffensiv. I første omgang har man startet uddelingen af en trefløjet tryksag, der fortæller, hvad vi bør vide om den 18 år gamle organisation, der har betydning så meget for kirkens trivsel her i landet.

— Hvordan begyndte det egentlig, hr. Strøyer?

— I 1941 på Sankt Knuds fest blev gilde-sammenslutningen stiftet med det formål at støtte bispedømmet i dets opgaver ude over landet. Vi blev ledet af den gode, demokratiske tanke, at alle katolikker uanset deres økonomiske evne gerne ville bidrage til vore fælles opgaver. Dengang bestemtes det, at hvis enhver blot kunne give fem øre om ugen, ville vi sammenlagt få et beløb, som betød noget i årets budget.

— Havde man nogen erfaring for, at ideen duede?

— Det havde man. I forrige århundrede fik en fransk kvinde, Pauline Paricot i Lyon, den idé at støtte missionsarbejdet gennem en indsamling af små beløb. Hendes plan gav så gode resultater, at man snart i andre lande fulgte eksemplet. Nu ved vi fra Sankt Knuds Gildernes erfaring, at arbejdet med at indsamle de små beløb i høj grad betaler sig.

Besvær som giver glæde

— Er det ikke en lidt besværlig metode?

— Det skal indrømmes, at

gildelederne, som hver påtager sig at skaffe det regelmæssige beløb fra ti personer, må gøre et stykke arbejde. Vi er meget taknemmelige for den forløbne tids indsats. Men... gildelederne har jo den glæde, at de sammen med deres medlemmer hjælper alle sogne. Når biskoppen kan regne med det årlige beløb, er han i stand til at hjælpe snart et, snart et andet sogn, som mangler penge til kirkebyggeri, reparationer o. s. v. — Mens kirkebidraget til sognet kan sammenlignes med kommuneskatten, kan vi sammenligne Sankt Knuds Gildernes ydelser med statsskatten.

— Gælder det stadigt om at få fem øre pr. uge?

— Nej, nu indsamles der kun en gang om måneden, og vi har sat taksten til 25 øre. Så kan alle være med, også børnene.

— Kan man fremhæve et eller andet sogn for dets arbejde i denne sag?

— Uden at ville såre nogen af de andre, vil jeg kunne nævne, at Vejle i mange år har ligget i spidsen.

— Det glæder mig!

— Såh, ja, men byer som Odense, Aarhus og Aalborg er også godt med. Med vort frem-

stød netop nu vil vi gerne gøre det klart for alle sogne, at Sankt Knuds Gilderne er en meget stor og uundværlig hjælp for kirken her i landet. Meld Dem til med det samme! g-

C. 6854 | NO. 5954

Katolske begravelser

Snedkermester A. Kirschner
KLÜHS EFTF.

Griffenfeldsgade 38
vis a vis
Sct. Josephs hospital

KBK

AKTIESELSKABET
København

Brændsels Kompagni

Nørregade 15 - Telefon Central 9270

W. Plichta Malermester

Jyllingevej 177, Vanløse
Telefon 70 18 48

Ejvind Lambech

KAFFE - VIN - KONSERVERS

Møllergade 71 - Svendborg
Telefon 1044

Brødrene Franke

v/ Arne Jeppesen

1. kl.s KØD OG PÅLÆG
Svendborg - Tell. 218

L. Larsen & Søn

Malermestre

Brogade 10 - Svendborg
Telefon 1016

Kulkranen

Frederiksgade 2 - Svendborg
Telefoner: 1410 og 172

M. Lauridsen Blikkenslager

Rendebanen 8, Kolding
Telefon 1287

Bade- og WC-anlæg

ER DER INGEN KRISTENDOM I SOVJET?

Under den britiske udenrigsminister Macmillans besøg i Rusland blev der truffet aftale om drøftelse af kulturelle anliggender af fælles interesse for de to lande. De skulle finde sted mellem embedsmænd fra begge landes udenrigsministerier og dreje sig om øget udveksling af studerende og andre samt udveksling af bøger og film. I den anledning kommer det engelske katolske ugeblad »The Tablet«'s medarbejder med nogle betragtninger. Sådanne udvekslinger og drøftelser har ikke så stor værdi, mener han, så længe de kun finder sted mellem officielle repræsentanter for landenes regeringer. Det er så uhyre tiltrængt, at Vesten får lov til at komme i kontakt med det russiske folk selv og ikke kun med repræsentanter omhyggeligt udvalgt af regeringen.

At håbe på noget sådant er muligvis ganske urealistisk. Men den store interesse Pasternaks »Dr. Zivago« har vakt, skyldes måske netop, at den viser læsere i de vestlige lande, at der eksisterer et Rusland, som nok beherskes af kommunistpartiet, men som dette ikke har formået at skabe om efter sit ønske.

Når kommunister kommer til Vesten, venter de udfra deres teoretiske, kommunistiske synspunkter at finde en arbejder- og bondebefolkning, der byder dem velkommen som befriere.

Sådanne besøgende bliver desorienterede, når de ikke finder det proletariat, de venter at finde, og begynder måske at tvivle på, at deres teorier er rigtige. På samme måde skelner folk i de vestlige lande hele tiden mellem det herskende parti i Rusland og det russiske folk. Men vi behøver ikke at forfalske historien. Russerne bruger Dickens romaner som eksempler, når de skal illustrere tilstandene i England, fremfor nulevende forfattere, og hvis en kulturel udveksling kunne gøre en sådan fejlagtig fremstilling af tingene vanskeligere for dem, er det grund nok til at arbejde for den. Jo mere samkvem der bliver mellem folkene, des vanskeligere vil det være for den russiske regering at påstå, at de vestlige regeringer ikke stort set repræsenterer befolkningerne i deres lan-

de. Det bliver heller ikke let at hævde, at en forfatter som Pasternak er en dårlig og foragtelig repræsentant for det russiske folk, eller at den russiske nation består af lutter overbeviste kommunister.

Her kan den ortodokse kirke muligvis komme til at spille en vigtig rolle. Ganske vist er kirken i Rusland traditionelt afhængig af statsmagten. Den er en nationalkirke i ordets snævrere betydning. Skønt den er klar over og har måttet føle, at regeringen er militant ateistisk, har den forsøgt at støtte dens udenrigspolitik.

På den anden side har den et selvstændigt liv, der er så uhyre meget ældre end kommunistpartiet. Det kan meget vel vise sig, at partiet får en lige så kort levetid som zarvældet i sammenligning med det russiske folks ældgamle kristne historie.

Det vil være vanskeligt at holde religionen helt udenfor i en kulturel udveksling, der skal være fuldstændig. Og vi ville med glæde hilse russiske gejstlige velkommen. De ortodokse gejstlige, der besøgte Oxford for nogle år siden, gjorde et dybt indtryk ved deres patristiske lærdom.

Den sameksistens, Krushchev taler om, svarer til den, der findes inden for Ruslands grænser, hvor den ortodokse kirke får lov til at »sameksistere« med kommunismen. Det er en typisk kommunistisk opfattelse af ordet sameksistens. Det forventes, at vi skal finde det ganske naturligt, at kommunisterne angriber religionen i Rusland og kapitalismen uden for Rusland, uden at de kristne i Rusland får lov til at svare, og mens de kapitalistiske landes svar på angrebene kaldes krigsophidselse og »hyl fra de fascistiske ulve«. Hvis der skal komme en bedring i det spændte forhold mellem Øst og Vest, vil det være klogt af den russiske regering at gøre sig klart, at den ortodokse kirke kan spille en betydningsfuld rolle her. Der er sket meget store tekniske fremskridt under kommunistregimet, men det er ikke i samme grad lykkedes at tilintetgøre den kristne kirkes tusindårige virke. Hvad er godt to generationer mod fyrretyve?

Den katolske kirke ved af erfaring, hvor lang tid det tager at omvende et folk fra hedenskabet. Den gamle overtro lever videre i folket i mange hundrede år, selv om den nye religion støttes af staten, og det endog gøres til en rent verdslig fordel at

bekende sig til den. Når dette gælder om hedenskabet, som dog blev afløst af noget, der var af langt rigere og dybere indhold, hvilke udsigter har da den videnskabelige humanisme, de russiske universiteters nye ortodoksi, til at sejre i sit forsøg på at fortrænge den ortodokse kirke og dens åbenbarede lære?

Alt, hvad vi hører fra Rusland, fortæller den samme historie, om fiasko med hensyn til at gøre ateismen til religion. Den kommunistiske kampagne imod religionen er intellektuel. Den stammer fra rationalisterne i Vesteuropa i forrige århundrede. Dens forklaring på mennesket og samfundet står overfor den russiske kristendom, der er opbyggelig og liturgisk mere end apologetisk. Bolschevikkernes sikre tro på, at de snart skulle få udryddet kristendommen, skyldtes, at de troede, de bare havde at gøre med overtroen i et bondesamfund, der led under nød og fattigdom. Når proletariatets kår blev bedre, mente man, at religionen ville forsvinde af sig selv. Man troede ikke, der fandtes en intellektuel kristendom. Anvendt videnskab ville gøre kårene så gode, at folk ikke længere havde brug for religionens trøst for deres lidelser. »Opium for folket« var ikke længere nødvendig. Men den gudløse opdragelse har stadig været ude for skuffelser. I de vestlige lande sker det ofte, at børn, der har fået en religiøs opdragelse i skolerne, glider bort fra kirken, når de vokser op. Vi finder en parallel til dette i Rusland, men med modsat fortegn. Det sker tit, at de unge materialister, når de gifter sig og må være forældre, bliver utilfredse med den grå materialisme, man har opdraget dem i. Man har fortalt dem, at individet ingen som helst betydning har, at meneskets følelser og overbevisning alt sammen kun er en del af en forudbestemt proces. Menneskets stilling er i uendelig grad forringet, når man sammenligner denne lære med kirkens.

Og kirken vedbliver stadig i det stille med at forkynde, at menneskesjælen er udødelig, at individet har sin frihed til at vælge mellem godt og ondt, og at dette valg er af afgørende betydning for den enkelte.

Alt dette lever videre i Rusland på trods af den videnskabelige materialisme. Selv partiledere bruger undertiden den kristne morals gamle sprog og taler om godt og ondt på en måde som deres kristne forfædre. Det er i grunden meningsløst, når man ved, hvad de tror om menneskets betydning.

Marte Neergaard.

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

4. kapitel

Huset der var alt for stort

Den unge arbejder Vatie og hans kone Germaine flakker hjemløse om. Hun venter et barn. En dag træffer hun en præst, som ønsker at se, hvor familien bor.

Hun lod ham komme helt hen til teltet. Han var den første foruden Marcells kammerat Claude og lægen, som havde set deres usle hjem – men Germaine var allerede for længe siden holdt op med at skamme sig.

Hun fik pludselig tillid til denne præst – skønt hun troede, at alt det med Gud og Jomfru Maria kun havde bud til de lykkelige, de rige og børnene. Det var længe siden, hun havde tænkt på alt dette. Det var alt for smukt, til at man kunne tro på det. Det var nok svindel altsammen. Nej, det eneste, der var virkeligt, var det, de fattige måtte lide.

»Bor De der?«

Hun fortalte alt – også hvordan deres kærlighed lidt efter lidt var død.

»Vi holdt så meget af hinanden tidligere, Marcel og jeg, og nu ...«

Hun kom til at hulke.

Præsten sagde ingenting. Han lyttede til hende med en så spændt opmærksomhed, med en sådan varme i sine mørke øjne, at Germaine for første gang i to år følte, hvordan hendes skyhed og had mod mennesker, mod livet og mod Gud ligesom smeltede i hende.

Pludselig sagde præsten: »De må ud af dette ...«

Han gav hende sit kort. Først da han var gået, læste hun, at denne præst var deputeret ... En folketingsmand! Hun troede ikke sine egne øjne. Hun begyndte for alvor at håbe.

For Marcel derimod havde titlen af deputeret ingen praktisk betydning – endnu mindre end hans egenkab af præst.

»De duer ikke til noget.«

Han trak på skuldrene, da hun gentog: »Hvis du havde set hans øjne, ville du have tillid ligesom jeg.«

»Alle præster er ens. Og hans hjem Emmaüs må være som de an-

dre: en seng i tre dage – og så: ud i den kolde sne!«

En oktobermorgen i 1947 standsede en bil med den franske kokarde*) foran det tomme hus.

»Det er jo en hel ruin!« mumlede præsten og steg ud af bilen sammen med en hvidhåret dame.

»Ejendomsrådgiveren har jo heller ikke givet os håb om andet,« svarede hun.

Et træ var væltet og havde ødelagt det rustne gitter, og gården var tilgroet med tjørnebuske og brændenælder. På denne tågede efterårs-morgen så det stakkels, dødsdømte hus – der tidligere havde været et smukt patricierhus – gennem sine ituslåede vinduer ud på de besøgende med et så ynkeligt udtryk, at præsten var lige ved at smile. Han følte sig tiltrukket af husets usselhed på samme måde som af menneskers elendighed. Det var som bønfuldt denne forfaldne bolig om at blive revet ud af forladtheden og af glemselens langsomme død og om påny at få et liv, en fremtid og en sjæl. Tidligere ... Tidligere var det et hus, hvor der var velstand og glæde, hvor familie, venner og forelskede par kunne mødes. På sommersøndage, når vejret var godt, legede børnene i parken ved vandbassinet, de unge piger gyngede under de store akacietræer, pyntede damer drak te, og herrerne røg en cigar, før de spillede billard i pavillonen til venstre for indkørslen.

Erindringerne fra denne svundne tid, marmorkaminen og panelerne, fik en til at tænke på rolige og sorgløse dage. Huset var bestemt ikke forberedt på den fremtid, der ventede det, og som den hvidhårede dame og den lille præst lagde planer om hin oktobermorgen, da de med stort besvær var trængt gennem den ødelagte gitterlåge. Huset kunne ikke forudse, at et samfund af klunsere skulle følge efter den pæne borgerfamilie.

De besøgende banede sig vej mel-

*) I Frankrig har en folketingsmand ret til at have den franske kokarde på sin bil.

lem konservesdåser, klude og al slags affald hen til trappen, der var dækket af murbrokker, og videre under de svære egeplanker, som understøttede den retnede altan på første sal. Stueetagen, der så ud som en vagtstue, bar præg af tyske og amerikanske soldaters og af modstandsfolks skiftende besøg – tomme dåser, lasede og skimlede tæpper, dynger af planker og papir flød overalt. De ødelagte loftsbjælker havde dannet et gabende hul, hvorfra vandet dryppede.

De fremmede vovede sig ad en faldefærdig trappe op på første sal. På murene, hvor tapetet var revet af, voksede der svampe, og gennem revnerne sivede vandet ned direkte fra taget. Badeværelset, hvis badekar man senere fandt i kælderens, var forvandlet til eet stort bassin, hvor vandet stod ti centimeter højt.

Til sidst gik de ned i parken eller junglen rettere sagt. Under træernes gulnede blade kastede solen sine blege stråler på de konservesdåser, der også her lå og flød mellem tjørnekraut, brændenælder og tidsler. Et vandhul funkede halvt tildækket af visne blade.

Det var som søgte solen at forsvare dette enkelte paradys ved at forskønne det med sine stråler. Måske var det to smukke æbletræer, der fik de fremtidige lejere til at bestemme sig. Som om træerne havde ventet deres besøg, rakte de deres sidste pragtfulde æbler ud imod dem, før de lod dem falde ned til de andre på græsplænenes manglefarvede tæppe, der var oversået med blade og solpletter.

De to gæster tog imod ejendommens ydmyge hyldest.

Samme aften blev lejekontrakten underskrevet.

*

Lejeren af denne håbløse ruin gjorde ikke sine naboers nysgerrighed til skamme, da han første gang viste sig for dem. En dejlig vinter-eftermiddag fik de pludselig øje på ham siddende overskrævs på husets tag. De så en lille mager, sortskægget mand i skjorteærmer og drejlsbukser; med den ene hånd holdt han fast i skifertaget, mens han med den anden rensede tagrenderne, der var tilstoppede af visne blade. Det var sandelig en mand, der var forskellig fra det billede, man sædvanligvis danner sig af en folketingsmand og en præst. Fra nu af forkyndte hamerslag »Castor«'s nærværelse. Så snart han kom hjem fra Paris, lagde han både præstedragten og sine bekymringer som rigsdagsmand til side og blev en almindelig mand, der genopbyggede sit hus. (fortsættes)

FILM og TEATER

Sejren over Atlanten

Lindbergh-filmen »The Spirit of St. Louis« er produceret af Leland Hayward, instrueret af Billy Wilder og skrevet af Wendel Mayes og Charles Lederer efter Lindberghs egen rejsekildring: »Vi - min flyvemaskine og jeg«.

Det er klart, at Lindberghs pionertogt før eller siden måtte friste filmfolkene, både på grund af den historiske nationale begivenhed og fordi man derved endnu engang kunne hylde en af de fremsynte dristige, tilmed mens han endnu levede. Men det er også klart, at man gik til værket med stor nervøsitet. Den ensformighed, der vitterlig havde præget turen over Atlanten, skulle jo nødvendig få tilskueren i biografen til at gabe, og dernæst var det bydende nødvendigt, at den, der skulle fremstille Lindbergh, ikke alene lignede ham af type og væremåde, men også besad grundigt kendskab til selve det at flyve, så hver eneste bevægelse kunne føles naturlig.

For at undgå monotonien udarbejdede man en drejebog, der bruger den første time af spilletiden til at skildre forhistorien og turens start, mens selve turen bliver afbrudt af tilbageblik, der kaster ekstra lys ind over Lindberghs livshistorie og baggrund som flyver. Disse tilbageblik er fortrinligt motiverede af, at Lindbergh må undgå at falde i søvn undervejs og derfor må koncentrere sig om alt muligt andet end flyveturen, hvorfor han tænker tilbage på, hvad han tidligere har oplevet.

Endelig er filmens slutning fra den irske kyst opdages til triumftoget i New York, så pas ægte rekonstruktion, at selv den mest søvnige tilskuer rives med.

Videre har man uden hensyn til den rigtige Lindberghs privatkarakter skabt en ny filmisk Lindbergh med kejtet humor, selvironi og genert selvfølelse, der anbringes i situationer, som gang på gang sætter stædigpeteren i komisk relief, gennemgående så behændigt formet, at vor sympati øges for denne unge flyvegale pioner, der på samme tid

er utrolig nøgtern og et stort stykke af en fantast. Meget fint indarbejdet er hans livsanskuelse, hans tro på sig selv og det værktøj, han har fået, mere end på de højere magter, og fortrinligt er det, at postflyverens job er skildret så varmt i filmens start, hvor han i uvejret må ofre maskinen og tage toget med post-sækken ... der indeholder tre breve og et postkort. Med andre ord: filmfolkene har udtaget ideen i Lindberghs liv indtil da, og med denne idé som kerne har de bygget en ny filmfigur, der rundest og rigest kunne give liv til denne idé. I en dokumentarfilm ville det være utilstedeligt, men i en spillefilm er det dramaturgisk rigtigt, fordi dér er det ikke Lindbergh som sådan, der interesserer, men den livside, der fik ham til at virke som han gjorde.

Hvad det andet punkt angår, Lindbergh-fremstilleren, gjorde man et lykkeligt valg, da James Stuart fik rollen. Det er hans speciale at fremstille generte typer med gediegent indre liv, og desuden er James Stuart selv en kyndig flyver. Som Charles Lindbergh yder han en meget nuanceret indsats, diskret og livfuld på samme tid. Han har givet figuren en masse sjove småtræk, der roligt og sikkert bygger det billede op af Lindbergh, som instruktøren ønskede.

Verte.

Farvel til våbnene

Det er ofte sagt, at man skal undgå en sammenligning mellem en roman og dens filmudgave, - filmen skal stå som selvstændigt kunstværk for at bedømmes retfærdigt. Men forfatterens idé, hans budskab må man i det mindste kræve redeligt behandlet. Det er totalt svigtet i Hemmingwayfilmen »Farvel til våbnene«. For megen kolorit (som i »Den gamle mand og havet«), for megen amerikansk filmskærlighed har forfladiget alvoren og givet os billig underholdning i stedet. En underholdning, der virker dobbelt usmagelig, fordi den stadig foregiver at have dybde og sandhed. Således forrådes beretningen om den amerikanske soldat og

den engelske sygeplejerske, der flygter fra krigen og oplever en stjålen fred i et schweitzisk paradis. - Enkelte gode glimt får man dog med. Feltlægens sammenbrud, da han må forlade de døde, og den korte, men uhyggelige scene i krigsretten viste knapt og forfærdende krigens ublodige drama. Men man var tom og følte sig snydt, da man forlod biografen. (Forb. f. børn).

Bo.

Vorherres lille ager

Det er et spørgsmål, om man kan betragte denne filmatisering som vellykket. Man sidder med et forvirrende indtryk. Instruktøren har lagt op til fornøjelig folkekomedie i de første to trediedele af filmen, for dernæst at slå over i det dybt tragiske i den sidste trediedel. Den farlige erotiske atmosfære, som er særlig for bogen, er fuldstændig forsvundet i filmen, hvis karakter dermed er blevet udvisket. Også titlen virker desorienterende. Ty Ty har en farm med god jord. Men i stedet for at dyrke den, graver han i 15 år fanatisk efter guld. Det har besat ham som en tvangstanke. I et hjørne af sine jorde har han plantet et kors. Dette stykke jord tilhører Vorherre med al den afgrøde, det giver. Man forstår ikke symbolikken. Det er en Vorherre efter Ty Tys smag og ønske mere end det virkelig er Vorherre, der er med. Det føles næsten som et lidt latterligt element i filmen. Som helhed er den ikke værd at ofre megen tid og eftertanke på, - dertil er dens problemstilling for svag. (Forbudt for børn).

K. B.

Nyttig advarsel

Det er den herlige franske komiker Fernandel, selv marseillaner, der fortæller denne historie om Marius fra Marseille.

Marius var på rejse i Afrika, ude ved kysten, og da det var glødende varmt, besluttede han sig til at tage et bad i havet.

Men han blev advaret af en af de indfødte.

- Det er alt for farligt. Farvandet er fuldt af hajer. De må meget hellere bade i flodmundingen.

- Der kommer hajerne altså ikke ind? spurgte Marius.

- Nej, forklarede den indfødte. De er bange for krokodillerne.

K A T O L S K ugeblad

FÆRRE KONVERSIONER I JAPAN

Sommerskolen på Magleås

Munkene holder bryllup
for færgemanden

Samuel Becketts Slutspil

Kald prøves i engelske ordenshuse

Arkitekter uden løn

Studiekreds i Kolding . Ugens prædiken

I KRONIKEN drager kontorchef Enoch Hjorth sammenligninger mellem det kristne ægteskab og nutidens forskellige ideer om meningen med ægteskab.

DET KATOLSKE UNGDOMSarbejdes leder redegør inde i bladet for sommerens planer. Igen tilbydes der ungdommen flere muligheder for at finde sammen til fælles opgaver, muligheder for en videregående undervisning i den kristne tros-lære og en uddybning af det personlige kristne liv. Det har ikke været forgæves, at så mange lægfolk i en årrække ofrede deres kræfter og tid for andre. Man vil påny erfare, at ungdom fra hele landet kommer til sommerens arrangementer og rejser hjem igen med en øget glæde over, at de er katolikker. De rejser hjem til de større eller mindre sogne i det håb, at deres kristne begejstring vil holde længe og bære dem gennem dagens vanskeligheder. I adskillige tilfælde bliver de skuffet. Og det kan da meget vel ske, at de isolerer sig. Man forstår det. Det er såre menneskeligt. Men det går for det første stik imod, hvad ungdomsarbejdets ledere ønsker, og for det andet fratager det den enkelte unge og hans miljø en oplagt chance til at praktisere troen på Kirken som Kristi legeme, hvori vi bærer hverandres byrder. Det skulle være et særkende for katolsk ungdom, at de unge ikke blot arbejder med opgaver, som interesserer dem, men også med opgaver, der kun kan løses, når den enkelte uselvvisk vil lade sig bruge.

Vi må være meget glade for den katolske ungdoms iver og sunde alvor, dens mod på livet, dens fasthed over for den voksende materialisme, dens ofte heroiske udholdenhed på sin énmandspost omgivet af skeptikere og ligegyldige.

Men vi må have flere frem i fortroppen. Vi har brug for flere, der vil bruge tid på at lede de andre, som ikke bevæger sig uden opmuntring. Foreningerne må styrkes med flere kompetente folk, der bør ofre deres fritid.

Spejdertroppene må have flere voksne medarbejdere. Sognene må ikke forgæves appellere efter ledere.

Disse bemærkninger er ikke originale. De gentager blot, hvad Kirkens øverste myndigheder — såvel biskoppen af Rom som biskoppen af København — så ofte har sagt. Men af og til må vi fortælle hinanden, hvad vi allerede ved, så at den enkelte påny kan overveje, hvad han eller hun burde gøre for sin nærmeste del af en verden, hvis salt vi retteligt skulle være.

g-

I næste nummer

skal De blandt andet læse den danske cistercienser Per Wågøvs artikel om livet på Caldey Island. Den illustreres med fotos fra munkenes hverdag. Kroniken hedder »Kristen humanisme i vor tid« og er skrevet af pater Georg Heggum S.J. Vi bringer tillige en redegørelse for nyordningen af katolsk ungdomsarbejde samt tillige en ungdoms-side og børnestof.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy
og Gunnar Martin Nielsen
(ansvarhavende)

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, Tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund

Ekspedition og kassererkontor:

A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementspris 8 kr. kvartalet
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annonceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 5394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 58965

Færre konversioner i Japan

Collegeville, Minn., (NC). Japans vældige økonomiske opsving efter krigen gør det stadig vanskeligere at nå ud til det japanske folk og kristne det, siger en forhenværende missionær, pater Aloysius Michels, OSB. Pater Michels har været missionær i Japan i 10 år. »Japan har gjort større økonomiske fremskridt end Vesttyskland,« sagde han, »og resultatet synes at være, at der er opstået en modvilje i befolkningen mod Vestens skikke og herunder også mod kristendommen.«

Befolkningen i Japan har undertiden en arbejdstid på 14 timer, og der er kun lidt tid til religionsudøvelse. De foretrækker at blive stående ved deres århundredgamle shintoisme og buddhisme. Det er svært for en japaner at få tid til at modtage religionsundervisning, når han bruger mere end halvdelen af hver dag til at tjene det daglige brød. Pater Michels fik interesse for Japan, mens han var stationeret der som feltpræst efter krigen. Da han var blevet hjemsendt, sendte benediktinerne ham til missionssognet St. Anselm's i Tokio. Sognet havde 200 medlemmer. Nu er der 1200 katolikker, og en ny kirke blev bygget i 1954. Der var omkring 100 konvertitter om året lige efter krigen, men tallet er dalet i de senere år på grund af den økonomiske genrejning og modviljen mod vestlig indflydelse.

Den orientalske livsholdning er også en vanskelighed. »Japanerne lader sig kun omvende af kendsgerninger og handling.« Det er svært at tale til dem om troens overnaturlige mysterier. De er et yderst praktisk folk. Deres materielle og økonomiske succes i de sidste ti år har befæstet deres overbevisning om,

at deres egen kultur og religion er den vestlige overlegen.«

På spørgsmålet om familiernes størrelse i Japan svarede pater Michels: — Et eller to børn er det almindelige, og fødselshyppigheden, der før krigen var dobbelt så stor som hos os, er nu halveret. Dette er resultatet af en plan for fødselskontrol, staten iværksatte efter krigen. Hvis et ægtepar har mere end to børn, er de genstand for latterliggørelse fra naboerne og bliver anklaget for at bruge mere af landets resourcer, end der med rette tilkommer dem. Regeringen og folket ser ikke, at om ti eller tyve år vil Japan være en nation af gamle.

To nye børnebøger

De to nyeste Don Bosco-bøger er netop udkommet. Som nr. 10 og 11 i sin serie har det kræsne forlag valgt at give os Wilhelm Hünermanns »Den skjulte hær«, hvis handling udspilles under den franske revolution, og Jon Sveinssons »Nonnis store Rejse«. Vi vil om kort tid bringe en anmeldelse.

Vore ferie børn

Feriebørnenes venner blandt Ugebladets læsere mindes indtrængende om, at indsamlingen i år allerede er startet. Der er nu mange års tradition for, at opgaven med udsendelse af ca. 30 børn klares ved bladets hjælp. Vi håber i vor næste henvendelse at kunne bringe en fylldig første indsamlingsliste. Alle beløb bedes sendt til Katolsk Centralskoles kassererkontor, Amaliegade 31 A, København K.

Fotografier, som er taget af Ugebladets egne fotografer, kan bestilles ved henvendelse til sekretariatet, Kollegievej 4, Charlottenlund.

Vi keder os aldrig på Magleås

Det katolske sommermøde forberedes

For femte gang indbydes der til katolsk sommermøde på Magleås Højskole. Temaet er i år Sogn og Kirke, et altid aktuelt emne, som seks indledere vil belyse ud fra lige så mange synsvinkler.

I den skriftlige indbydelse står der, at det er sommermødets formål gennem oplysende foredrag med tilsluttende samtaler og diskussioner at virke til inspiration for deltagerne og hjælpe den enkelte til fordybelse i vor kristne tro og personlig tilegnelse af væsentlige ting i vor katolske arv.

Så er det sagt.

- Men tro nu ikke, at der kræves særlige forstandsmæssige forudsætninger for at være med på Magleås, tilføjer foretagendets primus motor, pastor Kjeld Geertz-Hansen. Det er ikke noget universitetsstudium, vi skal igennem midt i sommervarmen, og man kan også være sikker på, at der bliver lejlighed til at slappe lidt af i de enestående smukke omgivelser. Spørg blot dem, der har været med.

- Hvor mange har efterhånden det?

- Et halvt hundrede voksne hvert år. Flere tør vi ikke tage med af hensyn til enheden i det daglige samvær. Man må også huske på, at disse møder byder konvertitter en helt enestående mulighed for at opleve et katolsk miljø og stifte personlige bekendtskaber med trosfæller. Vi ved jo godt, at der her findes et problem.

Der er folk, som bor fjernt fra en katolsk kirke og på Magleås for første gang har oplevet kirken som en levende realitet. Københavnerne har så let ved at komme i nær kontakt med kirken, men tænk hvad det kan betyde for en ensom katolik at få lejlighed til hver dag at komme til messe.

Det begyndte over en kop the

- Fortæl os, hvordan det altsammen begyndte, pastor Geertz-Hansen.

- Det begyndte såmænd over en kop the. Vi var nogle stykker, der tumlede med ideen om et årligt arrangement, som både skulle være åndeligt givende og tilpas hyggeligt, - og interessere trosfæller overalt i

landet. Behovet var der, det følte vi. Det blev til, at museumsforstander Poul Egede Andersen, direktør Børge Mannow og jeg selv dannede et triumvirat, lejede Magleås Højskole for en uge, og inviterede til det første sommermøde.

- Og hvordan gik det så?

- Fint! Der meldte sig flere, end der var plads til, og sådan har det været siden. Selvfølgelig lavede vi fejl i begyndelsen, men vi mener at have taget ved lære. Vi gabte over for mange emner med det resultat, at diskussionerne næsten faldt oven i hinanden. Nu har vi kun eet foredrag pr. dag. Det holdes om formiddagen,

Pastor Kjeld Geertz-Hansen,
den ene af de tre arrangører.

Axel Jensen foto

hvorefter emnet drøftes gruppevis efter frokost, og endelig går det igen løs i et fællesmøde senere på dagen. Vi kommer mere i dybden på denne måde.

- Hvorfor holdes møderne netop på Magleås Højskole?

- Af flere grunde. Højskolen er nabo til Vor Frue Kloster på Asebakken i en af Nordsjællands skønneste egne. Her er man på landet, og alligevel så tæt ved hovedstaden, at gæster fra provinsen let kan nå ind for at hilse på Tivoli. Men især er vi vældig glade for naboskabet med Vor Frue Kloster, - det er jo et åndeligt kraftcenter, der ligger på vejens anden side. Det er øvrigt blevet skik, at vi en af de første aftener slutter op bag et hjemmegjort processionskors og foretager en lille pilgrimsfærd derover.

- Højskolen ejes jo af Mellempfolkeligt Samvirke.

- Ja, og dens fortrinlige forstander, Johannes Novrup, har altid vist os stor forståelse. En kompliment bør heller ikke undværes til skolens køkken. Hvor rejser man hen i dag og får fuld forplejning og husly for 95 kroner om ugen? Mere koster det virkelig ikke pr. voksen deltager.

- Unge ægtepar med småbørn kan dog ikke rejse til sommermøde og lade børnene i stikken?

Aldrig kedsomhed

- Nej, vel...? og det er også derfor, vi på skolen arrangerer børnepassning for rollinger i alderen 2-6 år. De plejes og passes for 40 kr. pr. barnenæse. For de større børn er der lejr på Øm i samme tidsrum. Kun ved at vi også tager os af børnene er der mulighed for, at deltagerne kan blive et virkeligt repræsentativt udsnit af en katolsk menighed, - og så betyder de legende børn også en streng formaning om livets realiteter.

Fik jeg forresten fortalt, at mødet begynder mandag den 27. juli og slutter søndag den 2. august. Det er med velberåd hu, vi holder mødet på et tidspunkt, hvor mange er blevet kede af ferie-daseriet og gerne vil beskæftige sig med noget fornuftigt igen.

- Til gengæld er mødearrangørerne måske blevet en smule trætte inden deltagerne ankommer...?

- Jeg tror, De vil! Det er lutter glæde at arbejde med disse møder, og selv om forberedelserne til dette års sommermøde begyndte allerede i november, er der ikke slidt på humøret. Vi er meget forventningsfulde, - også fordi man har fortalt os, at kedsomheden aldrig har været mellem gæsterne på Magleås. E. D.

Edvard Petersen

Kul, koks, brændselsoilier
Havnen 3, Horsens - Tlf. 2 38 88

**Poul
HENRIKSEN**

Raadhusstorvet
Vejle

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thiem
Nørregade 6, Vejle - Tlf. 360

Bogladen med de mange bøger...

A-S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandsfabrik
Tlf. 121 - 205

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 - Tlf. 1349
Næstved

Arndt Nielsen Ure og optik

Jernbanegade 2 - Tlf. 543
Næstved

K. Blum Hansen Boghandel

NÆSTVED
TELEFON 2828 (2 ledninger)

Gulvtæpper

Linoleum - Tapeter - Malervarer

CLAUDI HANSENS EFTF.
Jernbanegade 3, Næstved - Tlf. 80

A. & P. G. Vintersborg

Snedker- og tømremestre

Lindebjerggårdsvej, Næstved
Tlf. 1628 - 818

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 - Tlf. 168
Næstved

Tegn abonnement

Pilgrimsrejser

LOURDES

- 1) fra den 11. til den 23. maj over Paris, Lisieux og St. Laurent. Pris kr. 770 eller 820,
- 2) fra den 6. til d. 17. juli for raske og syge. Rejsen går direkte over Paris til Lourdes og priserne ligger mellem kr. 595 og 860,
- 3) fra den 3. til den 15. august over Paris og Nevers. Pris kr. 710 eller 787.

ROM

fra den 30. sept. til den 16. oktober over Assisi og Loretto. Pris kr. 771 eller 831.

Yderligere oplysninger fås ved henvendelse til Vor Frues Sekretariat, Bakken 9, Holbæk. Tlf. 687.

Pilgrismøde.

De, som har lyst til at være med, indbydes til pilgrismøde på søndag den 26. april. Mødet holdes på Skt. Josef søstrenes skole, Østerbrogade 7 D, København, og det begynder kl. 14 i kapellet. Efter andagten fortsættes der i salen, hvor der bl. a. fremvises film, og den årlige lodtrækning finder sted.

ROMERSK BYVANDRING

i fjernsynet

Det var interessant forleden i fjernsynet at følge arkitekt Anker Tiedemann's vandring gennem det ældgamle Rom.

Udsendelsen viste byen, som kobberstikkeren Giambattista Piranesi skildrede den for 200 år siden i en samling store prospekter. Fjernseerne blev præsenteret for mange af de kendteste pladser, ruiner og kirker, bl. a. Piazza del Popolo, Forum Romanum, Peterskirken og den gamle kirke Pantheon.

Piranesi var oprindelig arkitekt, og har også opført en af Roms mange kirker, men hans hjerte lå ved kobberpladerne og raderenålen. Med disse redskaber skabte han over 1300 kobberstik, som med hensyn til dramatik og dreven behandling af skygge og lys vistnok aldrig er blevet overgået. Det er med fuld ret, man har kaldt ham »kobberstikkets Rembrandt«.

Hellere Sct. Georg

I en fjern afkrog af England ligger en lille kro, der hedder Sct. Georg og Dragen. Til den kom en dag en træt og sulten vagabond. Han gik om til bagdøren og bankede på, og et øjeblik efter blev døren åbnet af en skrækindjagende kvinde med gnistrende øjne og hænder som skovle.

- Undskyld, frue, sagde han. De kunne vel ikke undvære lidt mad til en sulten vandringsmand.

- Aldrig i livet, svarede hun. Hvad bilder De Dem ind at komme her til en førsteklases kro og tigge, sådan en snavset, luddoven mandsperson.

Bang, sagde døren, så pudset regnede over den sultne mand. Han blev stående et minuts tid. Så bankede han på døren igen. Kvindemennesket rev den op:

- Og hvad er der så? tordnede hun.

- Jeg ville bare gerne spørge, om jeg ikke kunne komme til at tale med Sct. Georg i stedet for Dem.

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

Ægteskab og menneskelig lykke

af
kontorchef Enoch Hjorth

Når man i tydingen af samfundets væsen må fremhæve familiens betydning som samfundsdannende og samfundsbevarende faktor, er det naturligt, at man tillige søger at gøre sig klart, hvorledes det i denne henseende forholder sig med familiens forudsætning: Ægteskabet, forbindelsen mellem mand og kvinde, hvoraf familien, slægten, folket udspringer. En undersøgelse af indhøstede erfaringer fra de seneste generationer har afsløret, at er der krise i samfundet, så er der krise i familiens forhold, og det ligger nær at antage, at dette for en del skyldes, at også ægteskabet er kommet ud for misforståelser og misbrug.

Holder vi os den årsagssammenhæng for øje, der går som et ledende princip gennem naturens hierarki, har vi omvendt lov til at antage, at er ægteskabet, hvad det skal være, vil det vise sig som den levende inspirationskilde til et sundt samfundsliv af anden og tredje orden.

Til trods for, at de mest dynamiske kræfter, som skaberen har nedlagt i den menneskelige natur netop knytter sig til ægteskabet, er dette måske den »institution«, som er blevet det mest sørgelige bytte for den borgerliggjorte kristendom. Man bør gøre sig dette klart, når man betragter de systematiske angribere af ægteskabet som institution; de er i nogen grad undskyldt, når de i deres dom går galt i byen, og det hænger sammen med, at man fra kristen side har ladet sig friste til at anlægge en stedse mere naturalistisk betragtning også på dette område.

For at sige det rent ud: Ægteskabet og det hertil knyttede familieliv er en særlig måde at tjene Gud på, og ægteskabet ytrer sig først og fremmest i en sund formeringsglæde.

Ægteskabets formål

Når vi i samfundet vedkender os en trang til samhørighed mellem mennesker, finder vi den samme trang til samhørighed i familien, blot forstærket ved de naturlige bånd, hvormed vi dér er bundet til hinanden, og i kærligheden mellem én mand og én kvinde ser vi ytre sig den højeste evne til samhørighed, vort væsen overhovedet rummer. Det er klart, at er enhver anden samfølelse

mennesker imellem afledet af det forhold, hvori mand og kvinde står til hinanden i ægteskabet, er det af overordentlig betydning, at ægteskabet i vort omdømme og i vor tilværelse ikke lider større skår end dem, alt menneskeligt kommer ud for.

Ægteskabet kan derfor efter en kristen betragtning aldrig blive et formål i sig selv. Centralt, som det står i samfundslivet, er det jo netop det højeste udtryk for det sociale i vor natur, ja, således helliget af Gud, at skal han sammenligne sit eget forhold til sine skabninger med noget, sammenligner han det med forholdet mellem brudgommen og bruden. Vil vi derfor klargøre for os selv, hvad ægteskabets egentlige og højeste formål er, må det derfor blive dette: At bringe os til at opleve noget af den kærlighed, hvormed Gud omfatter hele menneskeheden og vil knytte den til sig. Dette og intet mindre.

Dette betyder ikke en åndeliggørelse af ægteskabet i den forstand, at det skulle betyde en ringeagt af naturen. Tværtimod er den legemlige natur netop helliget af Gud, når den gør sig til tjener for ham, og hans ære fremmes netop gennem et muntert spil af evner og anlæg, som han selv har nedlagt i os. Ægteskabet er ikke noget seriøst.

Man kan godt stille sagen på spidsen og spørge: Hvorfor skabte Gud manden som mand og kvinden som kvinde? Jo, for at sikre sig slægtens fortsatte beståen og udbredelse. Selv om dette formål nok overskygger alle andre, når talen er om ægteskab, er det dog ikke udtømmende (hvad vel næppe noget svar vil blive). Ser vi hen til forholdet mellem de to ægtefæller alene, ser vi, at Gud ved at skabe mand og kvinde, som han gjorde det, tillige har skænket dem mulighed for at udtrykke al den kærlig-

hed over for hinanden, som deres væsen rummer, og som måske kun kan finde blege og fattige udtryk gennem vore bevidste ytringer; givet dem mulighed for at udtrykke også den kærlighed, de ubevidst nærer til hinanden, når deres sjæls higen og attrå er helt at kende hinanden og kendes af hinanden.

„Syntetiske“ ægteskaber

Op her finder vi den dybe forklaring på det kristne ægteskabs principielle bestandighed. Noget sådant fuldbyrdes ikke gennem flygtige oplevelser. Kærlighedens fuldbyrdelse kræver et menneskes hele personlighed gennem hele livet; den er alle kræfters kilde og elv, og derfor springer foruden selve slægten ethvert sundt virke i samfundet ud her.

Det må selvsagt have sin store betydning, at denne kilde ikke forplumres i sit udspring. Kærligheden kan ikke bryde sin egen orden, og i det kristne ægteskab hører derfor kærlighedslivet og forplantningslivet sammen. Det er måske til syvende og sidst vort samfundslivs alvorligste kræftskade, at ordet erotik har taget kærlighedens plads. Det burde ikke forekomme i en kristen ordbog. Erotik er jo kun en fattig og pikant forfladigelse af kærlighedens stormgangsjubel. Hvis to ægtefæller lever sammen, som man i disse år ofte har levet et ægteskabeligt samliv, og bevidst udelukker forplantningens mulighed, udelukker de sig selv – også i forholdet til hinanden – fra de rigdomme, ægteskabet skulle bringe dem. De »syntetiske ægteskaber« er ufrugtbare i mere end én henseende. Mandens og kvindens hengivenhed for hinanden er efter sin natur en fælles hengivelse for Gud. Kun derved lærer de Guds kærlighed at kende: når den lever i dem. Man kan ikke stjæle Guds gaver.

Sved og møje

Det er en kendt sag, at lever man sådan, som det er Guds (og naturens) lov, koster det sved og møje, streng økonomi, skæve hæle og ru kvindehænder. Men det er nu engang de nødvendige ofre i vor evige frihedskamp. Man snyder ikke Gud, uden at det får endnu tungere følger.

Dette er et spørgsmål om virkelighedssans. Vi vil gerne se verden uden krige og samfundet uden sociale kampe, tænke os livet uden besvær og ægteskabet uden spildt lykke. Men det er altsammen uvirkelige drømme, når vi ikke vil betale, hvad det koster. Det er en tænkt verden. Det viser sig under ægteskabet, hvori men-

Gør Deres indkøb hos **J. Hass**

Frugt - Grønt - Blomster
Thorvaldsensgade 17, tlf. 2 37 16
Aarhus

V. Svenstrup Telefon 2 18 57

Aut. elektro-installatør - Ladestation

Hans Brogesgade 4, Tietgenspl.
Aarhus

Katolske begravelser

Ring til 2 28 66

H. J. Madsens begravelsesforretning

Jægergaardsgade 17-19
Aarhus

**Kød - flæsk - pålæg
salater**

ERIK CARLSEN

Sdr. Ringgade 3, Aarhus
Telefon 4 33 85

HENRY CARLSEN

Sdr. Ringgade 61, Aarhus
Telefon 4 38 87

AKTIESELSKABET

**Købmands- og
Haandværkerbanken, Aarhus**

Hovedkontor:
Store Torv 12, tlf. 2 47 77

Søndre afd.:
Aarhus Hovedbanegaard,
tlf. 2 40 88

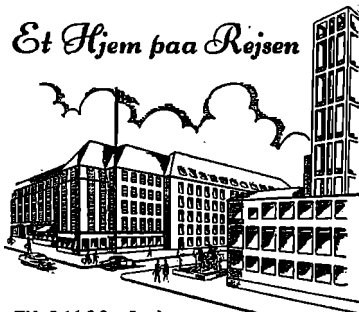
HELENE Vesterbo

Aarhus by's forende
TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Lad skoen reparere i Bülowsgade 60 —
der bli'r De altid tilfreds

E. Pedersen Håndskomager
Tlf. 2 34 60 - Fodtøjet hentes og bringes

Et Hjem paa Rejsen

Tlf. 2 41 22 - Aarhus

Missionshotellet A N S G A R

neskelig lykke består, og det er ofte noget andet og langt rigere end, hvad vi tænkte os, da vi var unge og sværmede.

I det sagte ligger ikke en underkendelse af værdien af ungdommens sværmeri og hvedebrødsårenes søde og muntre forelskelse. Tværtimod. — Men enhver, som er kommet op i årene og er strengt ærlig, vil vist indrømme, at selvom forholdet mellem to elskende ikke skifter karakter dybest set, så skifter det dog form. I de unge år siger han til sin elskede, som bor i Korsør: Jeg vil gå til verdens ende for at se dig. Når han er 50, hedder det: Vi mødes i Roskilde. Skal ægteskabet bevare sin værdi under skiftende vilkår og ikke gå i stykker (selvom de to ægtefæller måske forbliver sammen), må det være et virkeligt ægteskab.

Hvis man i ungdommen har grundlagt sin tilværelse på, at man blot skulle »svare til hinandens krav« — det, man kalder naturlig lykke og glæde — skal det nok vise sig, man har taget for lavt sigte. Det er meget betydningsfuldt, at man holder sig for øje, at den naturlige glæde og livskraft, som ytrer sig i ungdommens sværmeri og i de unge og modne års ægteskab, er skaberens gave til os mennesker, givet os som en naturlig forberedelse til de år, der kommer, hvor det, som er ud over det rent naturlige, skal knytte to mennesker sammen i fortsat hengivenhed. Vi må se ægteskabet som et samspil mellem vor natur og det, som er udover naturen, hvis vort liv skal bevare sin rigdom.

Ikke helt som drømmen

Ud fra sådanne betragtninger er det rimeligt at spørge, om den opdragelse, vi i almindelighed giver ungdommen, er rigtig. Og man kan vist roligt svare, at når en stor del af

ungdommen er sådan, som man i moderne tid hører og læser om, hænger det vist sammen med, at den unge slægt er, hvad man kunne kalde: ægteskabeligt uopdragen.

Den ældre generation har været med til at skabe begrebet: Det seksuelle spørgsmål og derved revet en detalje ud af sin sammenhæng og simpelthen gjort detaljen til sagen. Og sagen implicerer jo dog hele mennesket med alle dets evner og kræfter på godt og ondt.

Den seksuelle oplysning — som man kalder det — er af teknisk art, den side mangler ikke. De sjælelige, karaktermæssige og sociale værdier er i opdragelsesmæssig henseende som et uopdyrket land. Og mon ikke dette hænger sammen med en falsk blufærdighed? Og dog burde man kunne tænke sig det par forældre, som ikke blot giver ungdommen teknisk vejledning, men også taler menneskeligt til deres børn, siger lige ud til dem: Helt sådan, som I drømmer, bliver jeres ægteskab måske ikke. Vi måtte høste disse og hine erfaringer, og det hang sådan og sådan sammen.

Der kan ikke være nogen tvivl om, at det er af skæbnesvanger betydning for os alle — for samfundet — om vi formår at tyde, hvad samfundet er, på en måde, der svarer til virkeligheden. Er vi en vilkårlig sammenstilling af mennesker, alene bundet til hverandre ved vore indbyrdes interessemodsatninger, eller er vi i samfundet knyttet til hverandre som de enkelte lemmer i et legeme, ledet af det livsprincip, der råder for alt organisk liv?

Med andre ord: Er samfundet en organisation af mennesker eller en organisme? Er samfundet noget naturligt eller noget syntetisk? En ting er givet: Vor besvarelse af disse spørgsmål falder sammen med vor besvarelse af spørgsmålet: Hvad er ægteskab?

konstruerer, og ligesom dem blive kolde, hårde og hjerteløse.

Negerkunstnere i audiens

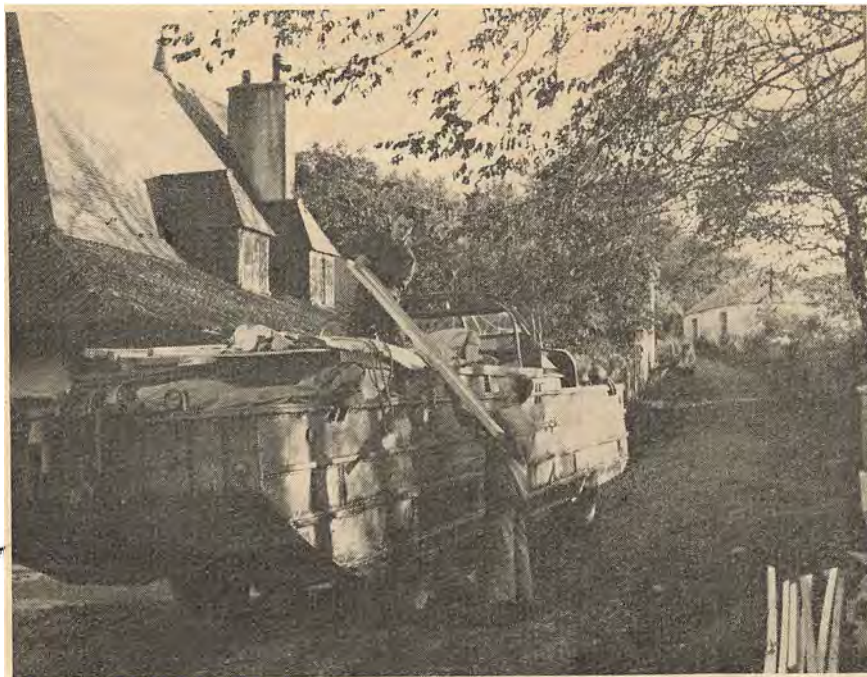
Vatikanet (NC). Pave Johannes XXIII har i en særlig audiens modtaget over 200 negere, der deltog i en kongres for skribenter og kunstnere. Kongressen omfattede repræsentanter fra Nigeria, amerikanske universitetsprofessorer, skribenter fra Jamaica og Bermuda samt en del præster og seminarister fra Afrika.

Som de maskiner, de konstruerer!

Vatikanet (NC). I en kort tale på latin til deltagere i en international kongres for studiet af Cicero, pegede pave Johannes XXIII forleden på de humanistiske studiers betydning. Paven hyldede Cicero, der havde haft så stor indflydelse på den hellige Augustin og andre kirkefædre. Paven beklagede, at alt for mange samler sig om de tekniske videnskaber og overser de humanistiske fag. Der er en fare for, at mennesker kan komme til at ligne de maskiner, de

Munkene holder bryllup for færgemanden!

Tenby, Wales (NC). For nogle dage siden var der bryllup hos cistercienserne på Caldey Island! Klosters færgemand, Jerry Cummings, blev viet til Clare Marsden, som arbejder i et hotel på fastlandet. Cistercienser-abbediets prior, Eugene Boylan, den tidligere atomforsker, forestod vielsen, som blev overværet af tolv munke. Efter brylluppet kørte den norske cistercienser, Father John Gran, munkenes amfibiefartøj op til kirkedøren, derefter gik det til søs med den hvidklædte brud og brudgommen iført kjole og hvidt

samt høj hat. Terpentineregnede ned over parret.

På fastlandet ved Tenby blev de nygifte modtaget af adskillige hundrede mennesker, som eskorterede dem til bryllupsmiddagen. Kun en af munkene deltog i middagen. Den udvalgte var frater Thomas, som er klostrets økonom og den eneste, der normalt ikke er bundet af cisterciensernes tavshedslofte.

Brudgommen, Jerry Cummings, som er 31 år, har boet i klostret siden hans forældre døde. Han fører dagligt færgen mellem fastlandet og klosterøen. Han mødte sin kone, da hun som turist besøgte øen.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Stuðiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

Læreplads.

Ung mand, 18 år, m. realeksamen, søger snarest læreplads som radiomekaniker. Palle Engelhardt, Bispeparken 34, 3., tlf. ÆG 1454 x.

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET

R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Ordrup 1178

Ny stor kirke i Nazareth

Jerusalem (NC). Om kort tid begynder opførelsen af den nye Bebudelseskirke, som bliver den største katolske kirke i det mellemste Østen. Den nye kirke bliver bygget på det sted, hvor korsfarerne i det 12. århundrede rejste en kirke. Den blev ødelagt i 1953. Ifølge traditionen stod den gamle kirke, hvor bebudelsen fandt sted. Arkitekt er professor Giovanni Muzio fra Milano universitetet. I krypten under selve kirkerummet skal der være museum for de arkæologiske fund, man gjorde under nedrivningen af korsfarernes kirke, og et lille kapel, en del af en tidligere byzantisk kirke fra det 14. århundrede.

Vicevært søges

fra 1. juni 1959 til ejendom på Frederiksberg. 2 opgange, ikke centralvarme. 3-vær.'s lejligh. stilles til rådighed. Løn 150,00 kr. mdl. samt fri telefon. Stillingen kan kun besættes af familie, der er boligberettiget i Storkøbenhavn. Skriftlig henvendelse bedes rettet til Den Katolske Kirkes kancelli, Amaliegade 31 A, København K, mrk. »Vicevært«.

Bogota, Columbia (NC). Kirkens sociale og karitative indsats i Sydamerika bliver nu samlet i en ny organisation, der bærer navnet Caritas. Den nye sammenslutning har sat sig som mål at hæve den fattige befolknings levestandard.

Frigivet fange

Rom (NC). Da en 45-årig italiener i sidste uge forlod Regina Coeli fængslet i Rom, medbragte han et signeret fotografi af pave Johannes. Det var denne fange, som under pavens besøg i fængslet efter jul læste fangernes fælles bøn ved gudstjenesten. Som følge af sin gode opførelse under fængselsopholdet er han blevet benådet tre år før straffens udløb.

Indsætter kommunisterne en „pave“ for Kina?

Hongkong (NC). Ifølge nye rapporter fra Kina drøfter man i de »studiekredse«, som regimet har påtvunget katolikker, om det vil være muligt at vælge en »pave« for kirken i Kina. De skismatiske katolske kredse, som kommunisterne har oprettet, ønsker at blive helt uafhængige af Roms biskop. Man kan endnu ikke vurdere, i hvor høj grad denne tanke har vundet tilslutning. Den betragtes som et skridt på vejen mod de kinesiske katolikkers isolation fra den universelle kirke. Den

kommunistiske taktik vil derefter kunne sigte mod sit næste mål — den fuldstændige udrydelse af kristendommen.

*

Tre nye »patriotiske« biskopper er blevet konsekreeret. Ærkebiskop Chou Chi-Shih af Nanchang, som var leder for en opposition mod den skismatiske kirke, er blevet fjernet fra sin post tillige med fire hjælpebiskopper og fem præster. Det forlyder, at også flere protestantiske gejstlige er blevet standset i deres arbejde.

Franciskanerne festligholder 750-års jubilæet i Laterankirken

Rom (NC). Flere tusind franciskanere var til stede i Laterankirken i lørdags, da ordenen fejrede 750 året for sin regels godkendelse. Selve højtideligheden var en gentagelse af den hellige Frans af Assisis egen løfteafleggelse overfor den daværende pave Innocent III. Nu modtog pave Johannes XXIII løftefornyelsen fra de fire overhoveder for ordenens forskellige grene. De fire ordensgeneraler, som trådte frem og lagde deres hænder i pavens, var pater Sepinski fra Mindrebrødrenes Orden, pa-

ter Costantini fra Konventualbrødrene, pater Neubauer fra Kapucinerne og pater Hrzic fra den franciskanske tredjeorden.

Paven talte om fattigdomsløftet som ordenens særkende og grundlæggende dyd og hyldede ordenen, fordi den i sin historie har stræbt mod fattigdom, lydhed og kærlighed.

— — —
For 750 år siden kom Frans af Assisi sammen med elleve disciple til Laterankirken. I dag tæller hans orden næsten 47.000 medlemmer.

Pius X's bære i Venedig

Venedig (NC). Pius X's bære står nu i Markuskirken i Venedig. Dermed er det løfte blevet opfyldt, som den tidligere patriark af Venedig udtalte, før han rejste til konklavet i Rom: »Jeg kommer tilbage til jer død eller levende!«

Venedig har modtaget sin tidligere biskops afsjælede legeme med mange udtryk for ærbødighed og kærlighed. Kisten førtes til Markuskirken på det gyldne skib Bucintoro, som hvert år indgår i søstadens største fest. Foran båden sejlede over 100 gondoler på turen ad Canale Grande.

Arkitekter uden løn

St. Gallen (NC). To schweiziske arkitekter, Felix Latscher og Joseph Stutz, er på vej henholdsvis til Uganda i Afrika og til Chile for at lede opførelsen af nye kirker og skoler i missionsområderne. De to arkitekter vil arbejde uden løn for på denne måde at støtte missionærerne. De er medlemmer af en katolsk arkitektforening, som blev grundlagt for fire år siden med det formål at give gratis professionel hjælp til de katolske missioner over hele verden.

— — —
Rom (NC). En ny statistik for bispedømmet Rom viser, at der er en lille, men støt fremgang i antallet af årlige præstevielser.

Tjekisk lærer i fængsel

München (NC). Folkedomstolen i Prag har idømt den katolske lærer Milos Blazek 4½ års fængsel for kontrarevolutionær virksomhed. Han har blandt andet udbredt »reaktionær og religiøs litteratur« blandt børnene.

Ministrarer for Paven

To drenge, de 11-årige Enzo Perfetti og Sergio Gruppi fra Crema sydøst for Milano, får et brændende ønske opfyldt. De ønsker så gerne at tjene som ministrarer for Pave Johannes XXIII og har derfor sendt ham et brev. Svaret er kommet, og der er en indbydelse med samt to billeder af paven. De små drenge forbereder sig nu på den store oplevelse.

Hjælp til spedalske

Achen (NC). Børn i de katolske skoler i Tyskland har i de senere år med deres sparepenge bidraget virksomhedsfuldt til rejsningen af en landsby for spedalske i Korea. Landsbyen omfatter ti bygninger, og et hospital er planlagt. For penge har man tillige kunnet købe redskaber og jord, så at de spedalske kan tjene til livets ophold.

Mulige kald prøves i engelske ordenshuse

Ordenshuse i England vil til sommer gøre et meget betydningsfuldt arbejde for at vise ungdom, hvordan livet former sig for præster og medlemmer af ordenssamfund. Clarentianmissionsordenen prøvede 1958 noget nyt, der i år går videre i andre ordenshuse. Novicitats-hjemmet »Highcliffe Castle«, købt 1953 i Highcliffe-on-Sea mellem Bournemouth og Southampton nær Kanalen, har gennem annoncer i den katolske ugepresse indbudt unge mænd, der gik med tanke om kald til

præste- eller ordensstanden, til en »studieferie«. Leder er J. Gamm, CMF.

Sidste år havde huset godt 60 unge, hvoraf tre nu læser på seminarium. I år har lignende bekendtgørelser i den katolske presse givet 300 henvendelser. Hovedparten er i 13-18 års alderen, og der er mange ministraranter. Mange kommer fra landskabet Lancashire med storbyerne Liverpool og Manchester, hvor den katolske befolkning i England er tættest. Da huset ved Kanalen imidlertid kun kan tage 80 gæster i to august-uger, meldte andre ordenshuse og klostre sig for den resterende part.

Hver formiddag holdes der foredrag om præstestudiet. Alle emner behandles, så vidt nu modenhedsgraden er for det. Også præsters vanskeligheder i ensomme menigheder blandt en uforstående befolkning berøres. Der inviteres dygtige gejstlige, specialister på forskellige felter, til foredrag om ungdoms- og uddannelsesproblemer. Og på borde i samlingsstuer og på biblioteket ligger brochurer, som i kort form behandler et eller andet emne, der trænger sig på i studiegæsternes sind. Eftermiddagene er fri til sport, badning eller gåture. Eggen er fyldt med skov, og Atlantens bølger skyller ind til husets egen strand.

Den optimistiske rapport skrives i det største britiske, katolske ugeblad, »Universe«. Kan mon et lignende arrangement finde sted i Danmark, spørges der uvilkårligt. Der kan vel også blive tale om kvindelige ordenshuse. Camillus.

Vatikanets avis l'Osservatore Romano har flere gange fået besøg af pave Johannes XXIII. Forleden var paven i trykkeriet, og her underholder han sig med typograferne.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 26.: 4. søndag efter påske (s. 587). I de 40 dage mellem påske og Kristi himmelfart belærer kirkens liturgi os ikke, som den plejer, ved at minde os om historiske begivenheder. Den kunne have fortalt os om de forskellige lejligheder, hvor Kristus åbenbarede sig for apostlene efter opstandelsen; men i stedet foretrækker den at føre os ind til selve kernen i mysteriet. Denne kerne er den forvandling, der var foregået i Kristus, og som også skal ske i os. Kristi menneskelige legeme er blevet forvandlet til et »herlighedens legeme«; døden skal ikke mere herske over ham. På samme måde skal »nåden ovenfra« omdanne os, så vi bliver »al skabnings førstegrodek«. Det er Helligånden, der skal fuldbyrde dette værk i os.

MANDAG d. 27.: Petrus Canisius, s. [158]. Han var født i Nijmegen i Holland og indtrådte, da han blev voksen, i jesuiterordenen, hvor han tilbragte 30 år af sit liv med at befæste troen og reformere sæderne i de egne af Tyskland, der var forblevet tro mod den romerske kirke. Han døde i Fribourg i 1597 efter at have spillet en fremtrædende rolle på Tridenterkonciliet. Han har fået titel af »kirkelærer« og kaldes »Tysklands anden apostel« (den første var St. Bonifatius).

TIRSDAG d. 28.: Paul af Korset (s. 885). Bekender, passionistordenens stifter.

ONSDAG d. 29.: Petrus af Verona (s. 889). Dominikaner, blev i 1252 dræbt af fanatiske kættere. Helgenkåret som martyr.

TORS DAG d. 30.: Katarina af Siena (s. 890). En af det 14. århundredes mest forbløffende helgener. Gud benytter sig af hende for at gengive hendes samtidige sansen for et kristent liv, helt viet til Gud. Hun får pave Gregor XI til at forlade Avignon og vende tilbage til Rom og dør 33 år gammel, efter at have tilbudt Gud sit liv for kirkens sag.

FREDAG d. 1. maj: Josef, arbejderens forbillede.

LØRDAG d. 2. maj: Athanasius (s. 897), biskop af Alexandria i 46 år, kirkelærer. Den mest energiske modstander af arianernes vildfarelser på kirkemødet i Nicæa (325).

Så er der rundskue!

Det er denne lørdag og søndag, Katolske Menighedsplejer giver sine medlemmer og andre interesserede lejlighed til at besøge en række katolske institutioner i København og Nordsjælland. Vi omtalte i sidste nummer det afvekslende program, som omfatter besøg på Niels Steensens Gymnasium, Sct. Josefs Hospitals sygeplejeskole og feriehjemmet Klitborg samt en foredragsaften med overlæge Meldahl i Vartovs lokaler. Lørdagens arrangementer begynder kl. 14,30 på Niels Steensens Gymnasiums legeplads. Der er indgang fra Sct. Kjeldsgade. Man fortsætter herfra i busser. Turen afsluttes kl. 17,30. Samme aften kl. 20 taler dr. Meldahl i Vartov, Farvergade 27. Det er lige ved Rådhuspladsen. Menighedsplejerne holder sit årsmøde søndag på Klitborg ved Nykøbing Sjælland. Lørdagsturen koster 3 kr., og man kan tilmelde sig på Palæ 2323 mellem kl. 10 og 15.

Hvorfor søndag?

Vi har sikkert mange gange spurgt os selv, om vi virkelig er frie. Kristus er kommet for at befri os, og resultatet er et ekstra åg. Man kan ikke mere arbejde og hvile sig, når man har lyst til det; der er søndagsmesse, og den har vi som katolikker pligt til at deltage i. Kan man så sige, at søndagen er vor befrielsesdag?

Dette spørgsmål vil de unge fra Nordsjælland beskæftige sig med under valfarten til Asebakken. Som de forrige år vil de tage af sted allerede lørdag eftermiddag for at bede og diskutere sammen, inden de søndag morgen slutter sig til deres sogne i Holte. Men en valfart er ikke en skovtur, og den kræver en alvorlig forberedelse. Det, vi vil samle, er resultatet af vore fælles betragtninger om valfartens tema: Hvorfor søndag? Forberedelsen skal begynde allerede nu, og kun de, der har forberedt valfarten, vil kunne deltage i den. Hvis du er interesseret i at være med, kan du henvende dig til dit sogns K.U.K.-formand eller til Jens Messerschmidt, Schimmelmansvej 41 i Charlottenlund. Tlf. ORdrup 4556. Men gør det nu. En valfart er noget alvorligt, og man forbereder sig ikke til den i sidste øjeblik.

Fornuftige ord

Stud. med. Ernst W. Pedersen siger i en kronik i Kristeligt Dagblad bl. a.:

Efterhånden er man blevet så pladderdemokratiske, at man er lige ved at tro, at man ved flertalsafgørelser kan omstøde åbenbarede sandheder, hvilket i uhyggelig grad indicerer, hvor stor den almene forståelse er for disse ting. En videnskabelig sandhed vil man ikke drømme om at gøre afhængig af demokratiet, fordi man indser det tåbelige deri, men nok en religiøs sandhed, fordi man ikke ser dens overnaturlige karakter. Demokratiet er et uvurderligt gode, men kun i samme grad som det holder sig indenfor sin retmæssige domæne. Kirken vil ikke være diktator, hvilket med selvfølgelighed fremgår af dens opgave som invitor, men det kan aldrig ophæve dens funktion som vejleder og moderator, heller ikke når vejledningen påberåber sig at være i overensstemmelse med Guds vilje, altså den objektive sandhed, der gælder for alle til alle tider. Diktator er kirken kun i samme grad, som man vil kalde Gud diktator. Og det vil da vist ingen, som har blot et minimum af kendskab til Kristi lære og virke, vove i den gængse betydning af ordet. I den betydning af ordet ville også gode forældre, der opdrager deres børn, kunne kaldes diktatorer. Det forekommer mig at være en kedelig brug af et ord, der kan misforstås i denne sammenhæng, hvorfor alle ansvarlige og indsigtfulde mennesker skulle holde sig for gode til at bruge det, og ikke mindst hvis det anvendes af kristne mod kristne.

Studiekreds i Kolding

I Kolding er man begyndt to katolske bibelkredse, ledet af henholdsvis cand. teol. Riishøjgård og bogholder M. C. Vetter. Kredsen har set lyset som et resultat af en weekend-skole i fastetiden, hvor pater Dekkers SJ, Århus, og cand. teol. Riishøjgaard talte om bibelens betydning for det enkelte menneske, og den store tilslutning — der har meldt sig 30 deltagere — synes at understrege behovet for arbejdet. V.

GUD LØFTER SMÅFOLK OP

DENGANG JOSEF gik og arbejdede på sit værksted i Nazaret, anede han sikkert ikke, at han en dag skulle blive et forbillede for alle kristne arbejdere. Vi er næsten selv forbavsede over det. Vi forestiller os sædvanligvis helgenerne som mennesker, der har været noget helt for sig selv, og som har gjort mirakler og undere og haft syner og ekstaser. Vi bilder os ind, at hellighed nødvendigvis er forbundet med den slags tegn og gerninger, der er ud over det almindelige. Men det er der ikke noget af i Josefs liv. Evangeliet skildrer ham som et ganske almindeligt menneske, der tilsyneladende levede på samme måde, som alle andre tømrere har levet både før og siden, som en god håndværker, der lavede plove og tømmer til huse. Og dog var det ham, der blev udvalgt til at være Marias brudgom og Jesu stedfader.

DER ER altså ingen grund til at sige: »Jeg er kun en stakkels arbejder, — jeg kommer aldrig til at gøre noget godt«. Josef kunne have sagt det samme, og alligevel kom han til at spille en umådelig rolle i forløsningens historie. Og der er heller ingen grund til at sige: »Jeg er kun en stakkels uvidende kvinde. Jeg kan ikke andet end sy og vaske op«. Maria kunne have sagt det samme, hun, der var en arbejders hustru. Og dog er hun den, Gud valgte til mor til Kristus, hvis ord den dag i dag fornyer jordens skikkelse. Glem ikke, at det som regel er de mest ydmyge og beskedne, Gud benytter til at udføre store ting.

DE SKAL altså ikke være ked af det, selv om De synes, Deres tilværelse ser ret middelmådig ud. Følg hellere Josef efter i samme tro og lydighed som han. Læs en gang igen de to første kapitler af Matthæusevangeliet og se, med hvilken hast han adlyder Gud. Under vanskelige forhold lader han Gud bestemme. Han ved, at det altid er Gud, der har ret. Han ved også, at menneskets storhed består i at gøre Guds vilje. Derfor blev Josefs liv ikke trivielt og middelmådigt, selv om det var ensformigt og enkelt. Og De kan ligesom han ved Deres tro, lydighed og kærlighed til Gud have en usynlig, men umådelig indflydelse på verdens gang. Thi Gud »støder stormænd fra tronen, men løfter småfolk op i højhed«. M. D.

Tømreren,
der blev
arbejdernes
forbillede

Kødhalle Robert Hansen

1. kl. kød, flæsk og pålæg
Amagerbrogade 212 A
Amager 6390

Roman Kusier Murermester

Telefon Nivå 180
Nivå

L. F. Nielsen Snedkermester

Lindholmsvej 36
Telefon Damsø 2043

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25
Telefon Minerva *408

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold

Amaliegade 27, København K
Central 799 - Telegramadr.: Forskjold

KBK

AKTIESELSKABET
Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 16 - Telefon Central 92 70

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

ACADEMICUM CATHOLICUM
København:

Tirsdag den 28. april kl. 20: Generalforsamling for Studentergruppen. — Katolsk filosofikum.

Onsdag den 29. april kl. 20: Pater Hans Wolter S.J. (Frankfurt) taler om Problemerne omkring det nye kirkemøde. Mødet holdes i bibliotekssalen, Sct. Kjeldsgade 3. Gæstebilletter à 1 kr. fås ved indgangen.

Sct. Ansgars
tårn
over
Aabenraa

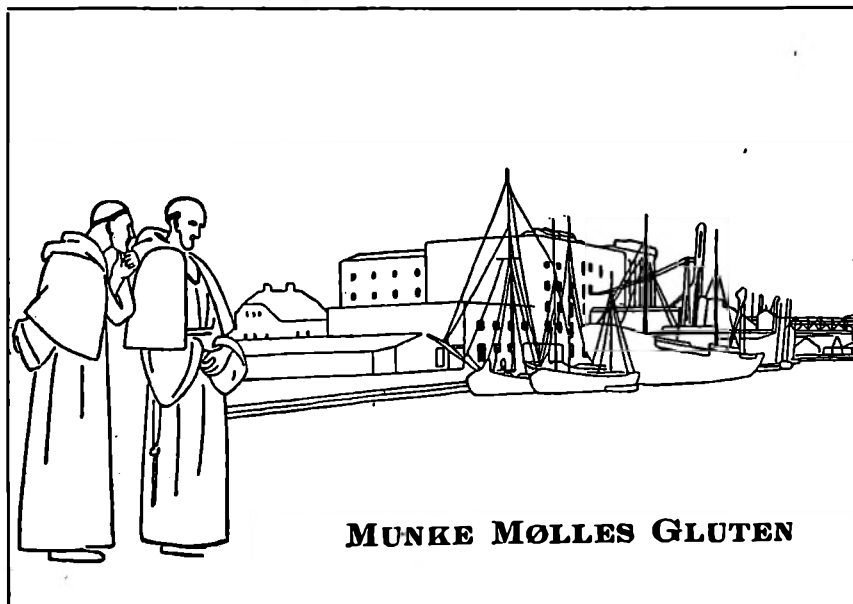
Dagen går mod aften-angelus, og det er netop lige, før klokkerne tager til at ringe ud over den sønderjydske bys tage og gader. Sct. Hedvigs-Søstrenes kirke i den fordums så virksomme skipperstad, men ikke mindre travle nutidsby, var tårnløs gennem en snes år. Men så rejstes kampanilen i 1957. Og siden har det gyldne kors lyst på toppen både hellig og søgn — mens klokkerne kalder menigheden til tilbedelse.

KJØBKE'S
REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellembygningen - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 78 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

MUNKE MOLLER GLUTEN

Ungdommens sommer

Nyt fra landsformanden

Det er svært ...

Det er svært at være ung og kristen i Danmark idag, fordi man derved er anderledes end de fleste.

Det er svært at få det, man tror på, til at betyde noget for en.

Det er svært at få fred og ro — den nødvendige tid og stilhed til at tænke tingene igennem og få dem sat på plads.

Det er svært altid at se, at det er spændende at være kristen.

Det er let ...

Det er let, meget let at give et svar på ovennævnte vanskeligheder, ovenikøbet det rigtige svar, men at få disse svar til at betyde noget, er en ganske anden ting.

Det er let at beklage sig over ungdommen, der altid »ikke er, hvad den var, da vi var unge«.

I 10 år ...

I 10 år har vort katolske ungdomsarbejde herhjemme stået over for disse problemstillinger.

Ungdomsarbejdet har med sit arbejde søgt at finde frem til den rigtige måde at besvare vanskelighederne på.

Det har været klart, at problemet er et religiøst problem. Det er de ovennævnte vanskeligheder, der trykker og meget ofte er så overvældende, at de unge ikke kan hamle op med dem.

De bukker under og falder til i miljøet.

Hver sommer ...

Ungdomsarbejdet har hver sommer søgt at give et svar på denne situation. Gennem vore sommerarrangementer i DANMARKS UNGE KATOLIKKER

får børn og unge en håndsrækning i denne deres vanskelige situation.

På BØRNELEJRENE kommer børn fra hele landet, såvel land som by, sammen til 10 dages ferie, hvor børnene oplever det katolske som det normale. Dagen er indrammet af messe om morgenen og fælles aftenbøn om aftenen, alle kammeraterne er katolikker, og sammen har børnene morsomme og spændende dage på vore børnelejre på Øm, ved Vejle Fjord og på Fyn.

Vi tror i ungdomsarbejdet, at disse børnelejre er af meget stor betydning, fordi børnene oplever, at det er sjovt og spændende at være sammen med andre, der ligesom de selv er katolikker.

Vi tror også, at det har en god indflydelse på børnene, at de gennem lejrlivet får lidt forståelse for nødvendigheden af at hjælpe hinanden og at tage hensyn til hinanden.

På JUNIORLEJREN på Øm kommer der unge mellem 14 og 18 år ligeledes fra hele landet. Juniorlejren er også en uges sommerferie, men der bliver også bestilt noget. Man underviser nemlig i noget så kedeligt som religion! — sådan hører man ofte unge udtale sig inden lejren, — sjældent efter. Denne undervisning, der dækker 2 små timer hver dag kan i sin form nærmest sammenlignes med ungdomsskoleundervisningen.

Ellers præges dagene af fodboldopgør mellem landsdelene, lejrsmål, hvor lejravisen er et fast led, et par udflugter i den skønne egn omkring Øm.

Vi tror, at disse juniorlejre har deres værdi som en god måde at tilbringe sin ferie på, men vi tror også, at de har deres værdi derigennem, at de unge

på en ny og anderledes måde kommer i kontakt med en undervisning, der rører ved de tanker og problemer, de alle mere eller mindre formuleret går rundt med.

På DANSK SOMMERSKOLE på ØM og på NORDISK SOMMERSKOLE på VADSTENA KLOSTER i Sverige kommer der unge fra henholdsvis hele Danmark og hele Skandinavien — og det er unge fra alle uddannelser og erhverv.

Hvis man skal karakterisere disse skolars arbejdsmåde, må højskolen være sammenligningsgrundlaget.

Disse skoler kombinerer muligheden for ferie med muligheden for at trænge mere ind i sin tro, og de giver rige kontaktmuligheder for katolikker fra vidtforskellige beskæftigelser og miljøer.

Der er undervisning i troeliv, forberedelse til ægteskab, lægmandsapostolat, kirkehistorie, litteratur, bibellæsning, præste- og ordenskald, der er hyggelige lejrsmål, god tid til at sludre med hinanden, og der er mulighed for ro og stilhed til at tænke lidt over tingene.

Vi tror ...

Vi tror i ungdomsarbejdet, at disse skoler kan have stor betydning for de unge. Undervisningen er i sit emnevalg og i sin form lagt således op, at den drejer sig om noget, der kommer de unge ved.

Hele dette sommerarbejde ...

Hele dette sommerarbejde er lagt således op, fordi det er tænkt som en hjælp til børn og unge til at få et mere personligt forhold til deres tro. Vi håber inden for DANMARKS UNGE KATOLIKKER, at sommeren 1959 må blive en udbytterig sommer for børn og unge, der deltager i vore arrangementer.

Walter Dalland,
landsformand.

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

5. kapitel

Resumé: Abbe Piere har overtaget et faldefærdigt hus; som han efterhånden sætter i stand som et tilflugtssted for de fattigste af de fattige i Paris.

»Det hele begyndte,« plejer præsten at sige, »fordi huset var for stort ...«

Han selv behøver ikke mere end et kontor og et sted at sove. Mange værelser vil komme til at stå tomme, mens uendeligt mange mennesker savner det minimum af plads, der er uundværligt for en menneskelig tilværelse. Ganske vist forudser han ikke straks, at huset ved selve sin størrelse vil komme til at afhjælpe nøden hos omegnens hjemløse. Denne første dag tænker han blot på at dele sit fund med en vens familie. Denne ven, der er amtmand, søger netop en lejlighed. Han kan få stueetagen, hvis man ofrer noget på parken, hvilket ideelt samlingssted kan det ikke blive for de lokale afdelinger af kristne arbejdere, KFUM og for spejdere, som søger et sted til møder og ugentlige sammenkomster.

Nu drejer det sig i første omgang om at gøre huset beboeligt.

Når præsten forlader folketinget, lægger han vejen forbi entreprenører, murere og snedkere og køber brædder og værktøj. Hammerslag får det gamle hus til at ryste og musene til at flygte. Sekretæren hjælper ham med at indrette huset. På kvisten på anden sal slår han skillevægge op, og på den måde indretter han seks små værelser, hvor arbejderfamilier kan overnatte, når de kommer på week-ends for at holde retræte. Med den skabende fantasi, der er så karakteristisk for denne præst, og som senere skal komme til så rig udfoldelse, bestemmer han at lade indrette en spisesal, et køkken og at bygge nogle pavilloner og et kapel. For at skaffe møbler til huset tager han på loppetorget og går til udsalg og til markandisere. Der køber han borde, stole, køjesenge og kom-

furer, som man kører hjem på bagagebæreren på sin tjenestevogn.

I næsten to år fører dette hus en stille tilværelse. Husets faste beboere er amtmanden i stuen og præsten på første sal. Fra lørdag til mandag tager forskellige foreninger huset i brug, og præsten, der er optaget af sin parlamentsvirksomhed, giver dem fri rådighed over stedet. Unge familier holder barnedåb, sangforeninger indøver deres repertoire, seminarieelever eller folketingsmænd slapper af i det grønne, arbejderstudiekredse diskuterer sociale problemer, og unge mennesker fra Charenton og Montreuil slår deres telte op i parken.

Alt trives i køkkenhaven, og i gården blomstrer liljer og rosenbuske. Slet intet forudsiger de omvæltninger, der snart vil forandre ejendommens fredelige tilværelse.

Da præsten ser, hvorledes pilgrimene hver uge strømmer fra byen til dette sted for at hente åndelig og legemlig styrke, kommer han til at tænke på den landsby, som to disciple styrede deres skridt imod, da de sønderknuste af sorg havde forladt Jerusalem. I det beskedne herberg i Emmaüs mødte de – efter al deres dybe fortvivelse – et nyt håb. På samme måde kunne dette sted for nogle af egnens folk blive et møde med fred og livsglæde.

Ved at give huset det symbolske navn Emmaüs, tænker præsten kun på den åndelige frelse, på den foreløbige hjælp, som stedet vil kunne skænke nogle få. Men snart vil det komme til at dreje sig om at redde menneskeliv, der er i fare.

Ligesom tusind andre hjælpeløse mennesker uden hjem, uden arbejde og uden livsmod, strejfer Djibouti igennem Paris træt af at håbe og træt af at fortvivle. Ligesom tusind andre sover familien Vatier under deres presenning på jorden på et leje af halm og snavs.

Endnu er dette hjem ikke blevet præget af fortvivelsen. Men i foråret 1949 kommer den første faste

gæst. Det er en tidligere tugthusfange, Bastien – en mild og indesluttet mand, der er helt hvidhåret, skønt han kun er i fyrrerne. Han er den første ulykkelige, som man giver husly. Hans håndbevægelser er kejtede, da forbindingerne på hans håndled dækker over sår, der endnu ikke er lægte efter hans selvmordsforsøg for kort tid siden.

☆

Da det er blevet sommer, forbereder huset, der er medlem af den katolske herbergsring, sig på at modtage de unge gæster, der om kort tid vil komme strømmende dertil ikke alene fra Frankrig, men fra alle europæiske lande, ja, fra hele verden.

Præsten, der er præsident for foretningsudvalget i bevægelsen En Verden, ønsker at give denne internationale bevægelses medlemmer en mulighed for et billigt ophold i Paris. Han køber på kredit nogle baraklejligheder for tidligere fanger i Saint-Denis, og han skynder sig at sætte dem op med Bastiens hjælp. Han anbringer dem i en firkant rundt om en rosenhave, som senere bliver til »det blomstrende kloster«.

Hjemmet Emmaüs, der er blevet centrum for internationalt venskab, får snart besøg af de første unge, udenlandske gæster, der kommer enten på cykle eller »på tommelfinger«.

Der er finner, østrigere, meksikane-
re, grækere og hinduer ... De har
hørt præsten tale til mange møder
og foredrag i Afrika, i Amerika og
overalt i Europa. Disse store drenge
slår sig ned for en nat eller for en
uge enten i sovesalenes køjesenge,
eller de slår deres telte op i parken
eller sover under åben himmel. Un-
dertiden er der halvandet hundrede,
der taler og synger på alle sprog.
Abbeden mindes den ungdommelige
begejstring fra sin egen spejdertid
og glæder sig over denne vidunderli-
ge atmosfære af ungdom og venskab.
Især glæder det ham at se, at disse
drenge har forstået, at de - alt efter
deres evner - er ansvarlige for ver-
dens fremtid.

De siger, at ungdommen i deres
lande tror, at følelsen af broderskab
er stærk nok til at besejre hadets
ånd.

De er ikke professionelle politikere.
De drømmer om en sammenslutning
af folkene, der skal virke hurtigere
og være mere effektiv end de For-
enede Nationer, fordi den hviler på
et helt andet grundlag.

Præsten har gentagne gange og
især (i forordet til et værk om
Gandhi og Tolstoi af A. Kaplan) for-
klaret principperne for en virkelig
verdensforståelse:

»Store tænkere hævder, at det, der
betyder noget, når livets regnskab
skal gøres op, er det fuldkomne fæl-
lesskab, universet i hele sin fylde -
men alle tror, enten åbenlyst eller
inderst inde, at dette skal virkelig-
gøres ved andres offer.

Hvis en fattig men dristig mand
(Kristus, Tolstoi og Gandhi) rejser
sig og uden skælven minder om, at
den altomfattende glæde fødes af ens
eget og ikke af næstens offer, så
spotter man ham og fornærmer ham
og spærre ham inde. Til sidst tror
man sig først befriet for ham, når
man har ladet ham slå ihjel.

Krig fødes ikke af det, der adskil-
ler mennesker og nationer, men af
det, de har af fælles og af falsk ...

Fred kan ikke opstå ved, at man
øver vold for at forandre andre, men
ved at man øver vold mod sig selv,
ved at man for alvor giver sig til
virkeligt at tjene alles bedste (og
dette kan ikke ske uden vold).

Uafhængighed af enkeltmennesker
og nationer ...

Søgen efter tjeneste og ikke efter
fortjeneste ...

Samtykke til indbyrdes magtbe-
grænsning især med hensyn til øko-
nomisk, territorial og ideologisk
overherredømme ...«

Umiddelbart efter katastrofen syn-

tes denne drøm at kunne virkeliggø-
res, men nogle år har været nok til,
at offerviljen er blevet standset af
egoisme og af diplomatiernes ræve-
streger, der kun har tjent nationale
særinteresser eller uforsonlige ideo-
logier ...

Men i denne sommer 1949, da
Emmaüs bliver grundlagt, føler præ-
sten, at han virkeliggører det, der
har ført ham til dette sted. Han sæt-
ter sig i den smukke rosenhave eller
ved lejrbalet i parken side om side
med en czeckisk student og en ung
hindu og taler med dem. Han tror, at
det fredsidal, der besjæler hans unge
venner, vil give dette hus en sjæl, og
at de alle vil tage mindet herom med
hjem til deres land som et symbol.

Det er dog ikke alene troen på et
ideal om et verdensbroderskab, der
gør Emmaüs til det, det er - det er
også lidelsens virkelighed.

Lidelsen bliver ved med at strejfe
rundt om Emmaüs. Snart vil den be-
gynde sine ubarmhjertige indfald.

(fortsættes)

Den hl. Frans' 3. orden har
møde i St. Annæ-kirke onsdag
den 29. april kl. 19,30.

Telefoner: 70 45 30 · 70 49 20

NORDISK KULAGENTUR A/s

SVEN E. FREDERIKSEN

RØDOVREVEJ 381-389 — VANLØSE

Den bedste
olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliefyr
(årligt eftersyn)

✱

Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk

FILM og TEATER

Slutspil

Da Samuel Becketts første stykke »Vi venter på Godot« for to år siden blev opført i København, var der mange, der spurgte sig selv: »Er dette virkelig fremtidens teater?« Hvis man havde lidt sans for teatrets trylleri, var det i hvert fald umuligt ikke at blive betaget af de to klunsere Estragon og Vladimir, disse uforglemmelige skikkelser, der snakkede sammen, mens de ventede på en mystisk person, der aldrig kom. Men man kunne spørge sig selv, om denne lange forventning aldrig skulle blive udløst, om Godot – hvem var han for øvrigt? Gud, et menneske, sandheden? – dog aldrig ville komme og give dette mærkelige og bitre værk en mening. Becketts andet stykke, »Slutspil«, har bragt os svaret, et mørkt og fortvivlet svar: det nytter ikke noget at vente, Godot kommer ikke, verden er uigenkaldeligt meningsløs.

*

Der er fire personer i dette be- drøvelige skuespil: Nagg, Nell, Hamm og Clov. De er alle fire ved at dø i »et gråligt lys« og i »et hjem uden møbler«. Er det en profeti eller et sammentræf? Dekorationerne på Det kgl. Teater har de samme linier som »huset i overmorgen«, som vi i disse dage kan se på udstillingen i Forum. Hamm er tyrannen. Delvis lammet, som han er, er han lænket til sin rullestol. Han er blind, men han vil have, at hans rullestol skal stå nøjagtig i centrum af det værelse, han befinder sig i: han vil være verdens midtpunkt. Er det også en profeti om verden af i morgen? Han lader sine gamle forældre rådne op i en skarnbøtte. Vi ser dem dø efter en grusom scene.

Clov for sin del er slaven, den krybende tjener. Han står og ser ind i væggen og venter på, at der skal blive fløjtet efter ham. »Slut, det er slut, det skal sluttes, det må sluttes. Korn bliver føjet til korn, et efter et, og pludselig en dag er der en dyng, en lille dyng, en umulig dyng.« Tiden går, men det er altid det samme. »Hele livet igennem de samme spørgsmål, de samme svar«.

Clov, Hamm, Nagg og Nell er vidner om en fordømt verden, der er viet til forbandelsen. Livet er kun

Vil Becketts verden blive verden af i morgen?

en galgenfrist, før døden kommer. Gud skabte verden på seks dage, siger Hamm, så det er ikke mærkeligt, at det er blevet noget jask. Den er lavet af »tomme sten«. Mennesket er kun et atom, der hører intet- heden til, og som for altid skal vende tilbage til intet- heden.

Vi prøver her på klart at udtrykke ideen i »Slutspil«. Men vi skal lægge mærke til, at vi her er meget langt fra det, vi ellers plejer at kalde et »teaterstykke«. Og vi er meget fjernt fra Sartres eller Camus' teater, der af indhold har den største lighed med Becketts. Hos denne sidste kan vi ikke engang tale om en »verden uden mening«, thi i selve det at kalde verden for meningsløs ligger der en bedømmelse. Og at bedømme den er i en vis forstand at herske over den, at tage afstand fra den. Med Beckett befinder vi os i en verden, hvor selv forstanden ikke mere har nogen plads. Den samtale, personerne fører med hinanden, har mistet enhver indre sammenhæng: det er råb, hånlige latter, brudstykker af menneskelige ord og beretninger, som den, der fortæller dem, ikke mere forstår betydningen af. Becketts verden i »Slutspil« er en inframenneskelig verden eller snarere en »a-menneskelig« verden, hvortil intet håb, ingen sandhed kan finde vej, og hvor der kun findes rent instinktive reaktioner som hos jagede dyr. Alt, hvad der udgør menneskets storhed, er – ikke forkastet, for det vil-

le være det samme som indirekte at anerkende dets eksistens, – men simpelthen ukendt.

Håbet, kærligheden, glæde, alt det er for Beckett blevet til rene begreber uden indhold. Han benægter ikke deres eksistens, men han taler som om disse realiteter ikke fandtes i menneskenes hjerter, som om mennesket ikke var menneske. Man kan næppe komme længere ud i benægtelsen af det åndelige, og man kan sige, at Becketts stykke får os til at nærme os det absolutte nulpunkt. Mennesket er som menneske slettet af verdenskortet.

Er »Slutspil« i Becketts bevidsthed en profeti eller en advarsel? Det er vanskeligt at sige det. I hvert fald kan vi ikke stå ligegyldige over for et sådant skuespil. Men er det i virkeligheden et skuespil, det drejer sig om? Dette stykkes værdi ligger netop i, at det drejer sig om meget mere end det. Ved et letforklarligt paradoks genfinder Beckett i sine stykker nogle værdier, som efter vor mening er væsentlige. De er væsentlige for teaterkunsten, men de er også væsentlige for enhver form for menneskeligt samfund. Af sin tankegangs indre logik tvinges Beckett til at tage afstand for al »litteratur«, til bevidst og definitivt at vende »l'art pour l'art«-opfattelsen ryggen. Han gengiver teaterkunsten den storhed, som den i flere århundreder har savnet; han betragter den igen som forkyndelse. Hos ham stilles mennesket igen ansigt til ansigt med sin skæbne, det bliver igen konfronteret med de væsentligste problemer i tilværelsen. Selv når det sker på en så pessimistisk og uhyggelig måde, er det ikke nogen ringe ting. M. D.

De tavse brødre på Caldey

Jeg velsigner ikke våben
siger paven

Lysner det for Englands
katolske skoler?

UNESCO's leder
om missionærernes store indsats

Valfarten til Åsebakken

Tandlæger og politik

Ugens kronik er skrevet af rektor ved Niels Stensens gymnasium, pater Georg Heggum S.J., der giver begrundelsen for en kristen medmenneskelighed.

AT KIRKEN VELSIGNER våben er en hyppig påstand, som vi alle har stået overfor. Man kan altid svare, at den righoldige samling af bønner og ritualer, som er til præsternes rådighed, ikke rummer nogen velsignelse af våben. Denne mangel er påfaldende, fordi kirken ellers gerne indvier alle menneskelige handlinger og brugsting til Guds tjeneste. Imidlertid har vi mellem år og dag set adskillige billeder af soldater samlet til messe, og vi ved, at flere nationer råder over en veludbygget sjælesorg for deres stridsstyrker på landjorden, til vands og i luften. Denne forbindelse mellem kirke og krigsmagt kan man let, hvis man ikke tænker sig om, fortolke som en officiel kristen velsignelse af våbnene, en moralsk støtte til den blodige løsning på mellemnationale stridigheder.

Hele spørgsmålet kan ikke endevendes og klarlægges med denne kortfattede kommentar. Vi kan foreløbigt henvise til, at kirkens moralteologi arbejder ud fra en traditionel vurdering af krigsførelse og holder sig til nogle velprøvede grundprincipper, som fortsat kan være retningssgivende for en kristen bedømmelse af krig. På grundlag af disse principper kan vi tage stilling til moderne krigsførelse, men der findes næppe en løsning som alle kristne under alle forhold kunne give deres fulde personlige tilslutning. Enkelte katolikker går rundt og ønsker sig et dogme, der forbød enhver anvendelse af vold — også som forsvar. Men en sådan dogmatisk afgørelse ville ikke kunne befri de enkelte for selv at vælge standpunkt efter deres samvittighed og med vilje til at tage konsekvenserne.

Derimod har pave Johannes i sidste uge påny udtalt sig vejledende om den katolske bedømmelse af krig. Den hellige Fader talte til en italiensk forening for

de faldnes efterladte, og han mindede sine tilhørere om Pius X's svar, da han ved den første verdenskrigs udbrud blev bedt om at velsigne våbnene. Pius X sagde: »Jeg velsigner ikke krig, jeg velsigner freden«. Pave Johannes tilføjede, at denne udtalelse burde gælde som et motto for alle tider. Historien har vist, sagde Johannes XXIII, at krig fødes af had og lidenskaber, som har været kendt fra de ældste tider. Det er »ondskabens fyrste«, som opmuntrer til krig, og som vinder sin fordel i krigens kaos og fra alt, der modvirker Kristi lys.

Den nye pave har igen med sine egne ord sagt, hvad hans forgænger, Pius XII, atter og atter forkyndte, da spørgsmålet var os helt inde på livet. Behøver vi en mere tydelig tilkendegivelse? g-

I næste nummer

skriver forstander Stig Guldberg et causeri »På rejse uden hænder«.

Kroniken giver en orientering i de højkirkeliges stilling og er skrevet af cand. theol. Olav Rørdam Bonnevie.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy
og Gunnar Martin Nielsen
(ansvarhavende)

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, Tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund

Ekspedition og kassererkontor:
A. Pruser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementspris 8 kr. kvartalet
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annønceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 8394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 58965

En kardinals ord

I sit lange hyrdebrev om den franske eukaristiske kongres, der skal finde sted i Lyon i dagene 1.—5. juli, skriver ærkebiskoppen af Lyon, kardinal Gerlier, blandt andet:

Uden Kristus og hans Kirke vil menneskene aldrig blive i stand til at opbygge den verden i retfærdighedens og broderskabets ånd, som de higer efter med hele deres væsen. Jeg vil her henlede Deres opmærksomhed på faren for to forskellige muligheder for at slå ind på forkert vej. Vi har ganske særligt understreget den »naturalistiske« fare, fordi det er den, vi hyppigst møder i dag — selv blandt de kristne. Under indflydelse af materialismen, som næsten helt har gennemtrængt verden af i dag, risikerer man meget let at komme til at opføre mennesket til universets herre. Man ville helst forherlige mennesket i dets værk, som om det slet ikke havde brug for Gud. Man kunne også sætte sit håb til de tekniske vidundere, som menneskeånden har udtænkt, og man kunne tro, at det engang ville lykkes mennesket ved hjælp af disse vidundere at befri sig for alt ondt og at bygge et univers, der er det værdigt. Men foruden denne afvigelse er der også en anden, nemlig den, der ligger i ren åndelighed. Idet man påberåber sig, at uden Gud kan man intet gøre, ligger faren her for, at man tager sin tilflugt til det åndelige og helt glemmer, at det jordiske også har en værdi, og at det er nødvendigt, at mennesket sætter sine kræfter ind og beskæftiger sig med det timelige.

Hvis vi forstod at knytte vort liv nærmere til eukaristien og messen og bedre ville indse, hvordan vi skal ofre, rense og befrugte alt, hvad vi gør, ved Kristi offer, ville vi bedre for-

stå, hvordan den kristnes indsats i verden skal være.

Den kommende kongres skal i kardinalens ånd blive en »tilbagevendende«, og han nævner adskillige områder, hvor vi skal virke for Kristus. Det drejer sig først og fremmest om at bekæmpe den egoisme, der får de enkelte samfundsklasser til at lukke sig inde i sig selv.

Valfarten til Åsebakken

finder i år sted den 24. maj, hvor vi som sædvanligt starter præcis kl. 8,30 fra Holte station. Pontificalmesse på Aasebakken kl. ca. 11. Derefter frokost i parken og endelig andagt kl. 15. Nærmere meddelelse om tider for tog, busser o. s. v. vil stå i Ugebladet for næste uge. Dette er blot ment som en påmindelse om at reservere dagen til denne store begivenhed.

Det er 11. gang, vi nu går på valfart til Vor Frue af Aasebakken. Vi er sikre på, at alle, der har været med før, vil gøre alt for at deltage. Men de, der ikke har prøvet det før, skal vide, at det er en dejlig oplevelse, som de ikke må snyde sig selv eller deres børn for.

Komiteen trænger til hjælp til det efterhånden meget store arrangement. Alle, der har lyst til at give et nap med, bedes omgående melde sig til undertegnede. Der er både store og små job. Nonnerne på Aasebakken beder ligeledes om hjælp lørdag den 23. maj til at binde guirlander.

På gysyn!

På komiteens vegne

Erik Johannesen,

Vibevangenget 96, Søborg.

Tlf. 98 22 92

En dansk cistercienser fortæller:

Hos de tavse brødre på Caldey

*Som lever af at avle
slagtekyllinger
og lave parfume!*

Der plukkes brøndkarse.

Den danske cistercienser, frater Maria Laurentius Waagø giver i denne artikel et interessant indblik i det kontemplative, men samtidig uhyre arbejdsomme fromhedsliv, han har valgt at leve i det engelske cistercienserkloster af den strenge observans Caldey Abbey på en lille klippeø i Atlanten:

Den lille eventyrligt skønne, stormomsuste klippeø Caldey i Atlanterhavet sydvest for Wales har en from, men blodig fortid. I næsten 500 år havde munkene fra øens lille klostersamfund levet et stille, arbejdsomt fromhedsliv, hvoraf der udsprang adskillige helgener: Sct. Dyfrig, Sct. Ilyd, Sct. Samson og Sct. David bl. a. De havde udsendt missionærer til Normandiet og Bretagne, mediteret, bedt, slidt med jorden og døjet med vestenstormene – – indtil en skæbnesvanger morgen i det 9. århundrede! Da tonede en flåde dragehovedprydede skibe ind imod Priory bugten, det eneste sted på Caldey, hvor man kan gå sikkert i land – vikingerne fra Danmark var kommet. I eftermiddagstimerne blussede offerbålene, og blodet flød for Valhals guder –!

De uvelkomne gæster blev på øen i generationer og brugte den som udgangspunkt for deres plyndringstogter. Lidt efter lidt har de formodentlig fået de skarpe kanter slebet af og blandet blod med waliserne, og der blev stille omkring Caldey igen i nogle århundreder. I det 12. århundrede blev her grundet et cisterciensisk benediktinerkloster. Og først da klosterne begyndte at blive plyndret og

lagt øde i 1534 efter kong Henrik den Ottendes brud med Rom, gik det

En cisterciensers dag

- 2,15 Munkene vækkes
- 2,30 Matutin
½ times meditation
Laudes
Stille messer
Pause og morgenmåltid
- 5,30 Prim
Kapitelforsamling
Pause
- 7,45 Ters
Højmesse
Arbejde eller studier
Pause
- 11,15 Sext
Samvittighedsransagelse
Middag
- 12,50 Non
Arbejde
Pause
- 16,40 Vesper
Meditation
Aftensmåltid
Pause
- 18,20 Læsning i kapitlet
Komplet
- 19,00 Dagen endt – – –

igen ud over øens kloster – dets ruiner er endnu at se. En mærkelig kringlet skæbne ventede stadig på den lille ø. I 1906 tog anglikanske benediktinere øen i besiddelse og grundlagde på Caldey et kloster i den for den engelske statskirke, helt romersk i sin liturgi, men uden tilknytning til Rom. Det var en uholdbar situation i det lange løb, og det varede også kun syv år, før munkene i samlet flok lod sig optage i den romersk-katolske kirke!

Siden har to verdenskrige rystet menneskeheden. Teknikens stormfremskridt har automatiseret hverdagen og gjort den rastløs – en atomtid har holdt sit indtog. Og i kølvandet af hele denne udvikling har det kontemplative klosterliv vist sig at have mere livskraft end nogensinde. Det er blomstret op og har resulteret i grundlæggelse af nye klostre overalt i verden, ikke mindst i Amerika. På Caldey Abbey har man foreløbig åbnet dørene for en norsk og tre danske cisterciensere. Og adskilt fra den moderne trivielle hverdag af Atlanterhavets bølger prøver vi nu sammen med vore medbrødre at leve vort kontemplative liv i bøn og arbejde – i et dagligt liv, der henter sit forbillede i den hellige families liv i Nazareth. Siden Jesus hengav så stor en del af sit jordiske liv til almindeligt borgerligt håndens arbejde, regner vi med, at Gud må lægge stor vægt på det ganske almindelige. Måske er vi beskæftiget med at bore vej gennem en klippe, måske sidder vi bag rattet i

Udsigt over Caldey Abbey.

en af de amfibiebåde, hvormed vi søger at klare transporten af vore varer til fastlandet på trods af den urolige sø og den voldsomme forskel på ebbe og flod.

At leve sit kontemplative liv på en ø er nær det ideelle, automatisk bliver den travle, hæsblæsende verden holdt lidt på afstand, og når øen Caldey er placeret i omgivelser, som selv den livligste fantasi dårligt kan tegne smukkere, forstås man de postulanter, der efter en tid uvilkårligt spørger sig selv, om det er Gud eller stedet, der trækker mest. -- Men, at denne vidunderlige natur og stilhed er dyrt betalt, har kommuniteten tilfulde måttet erkende, for det er først nu efter næsten 30 års kamp for tilværelsen, at Caldey's fremtid som cistercienserkloster er sikret.

Det at have vand på alle sider sætter sit præg på det daglige liv, lidt primitivt må det blive, når man er henvist til at klare alle ting selv. Enkelte forhold kræver til og med lidt af det ekstraordinære til sin løsning. Således sker det een gang om året, når sommeren netop er begyndt, at der på den ebbe-brede strand ligger en kulbåd ... og munke så sorte, at de ville gøre sig i »Porgy and Bess«, skimtes gennem kulstøvskyerne, der står op fra lastrummet. Den store forskel på ebbe og flod har givet anledning til meget hovedbrud, hvad nytter det med en svingkran på anløbsbroen, når stranden er tør hundrede meter ud? Og hvad skal man gøre, når vejret tydeligt har vist, at

det ikke går at regne med en tilstrækkelig rolig sø under det sidste højvande før fedekvæget og bacongrisene skal være på markedet? -- Derfor ser vi nu fader John tage affære med en 7-tons amfibiebåd, der hverken tager hensyn til vind og vejr, eller til, om der skal køres eller sejles. --

Vi laver ikke ost, har intet ølbryggeri og kan ikke byde på nogen specialitet i form af likør eller døde; men til gengæld blev det en dag opdaget, at lavendlerne her har en særlig aromatisk duft -- det blev anledning til et laboratorium for parfumefremstilling, og efterspørgslen efter de lette, enkle Caldey-parfumer viser allerede en stærkt stigende kurve. -- -- Grønsager og blomster til storbyernes torve, kvæget og grisene, får og sidst men ikke mindst slagtekyllinger i tusindtal er de andre næringsveje, der hjælper os til at klare den materielle side af klosterlivet og holder hænderne flittigt i gang i arbejdstiden.

Men her på Caldey -- som i ethvert andet kloster -- kommer det ikke an på arbejdet i sig selv. Vor stille dag, hvor al tale om verdslige ting er forbudt, er præget af klosterreglerne og inddelt af tidebønnerne -- et lykkeligt liv, som vi håber også snart Skandinavien må få direkte andel i gennem et cistercienserkloster på dansk grund. Vor prior, Dom Eugene Boylan o.c.s.o. omfatter Skandinavien med stor interesse, og da biskop Th. Suhr i 1957 kom til Caldey for at

præstevie den første af vor lille skandinaviske koloni, frater John Gran fra Bergen, kom der for alvor liv i planerne om at grundlægge et cistercienserkloster af den strenge observans i Norden. Biskoppen vandt både prioren og kommuniteten for sin sag, da han udtrykte håbet om, at Caldey snart ville tage revanche over Danmark og gøre rygterne om et nyt »Vor Frue af Øm« til virkelighed. Endnu mangler en del af det økonomiske grundlag, og man må også nøje undersøge, om Skandinavien vil være i stand til at holde liv i et munkekloster ved stadig tilgang af nye kald. Men det er opmuntrende at pege på, at oprettelsen af det første cistercienserkloster i Australien, Our Lady of Tarrawarra i bispedømmet Melbourne, har været en stor succes -- det har allerede sidste efterår kunnet ophøjes til selvstændigt abbedi.

Vor prior ser med glæde, at så mange skandinavere som muligt finder vej til vor lille stormomsuste ø, uden hensyn til køn og alder eller tanker om fortsat klosterliv. Han ønsker, Caldey skal træde frem i katalolsk bevidsthed hjemme som et sted, hvor man ved, dørene altid står åbne og hvor man altid er hjertelig velkommen.

VARMEANLÆG
SANITÆRE ANLÆG
OLIEFYRINGSANLÆG
HØJTRYKSANLÆG
ANLÆG FOR
TRYKLUF T OG
VACUUM
M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. A/S

K. K. L. Simonsen's eftl.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. * Minerva 2314

EN AF VORE HISTORIEBØGER har på omslaget et billede af en skikkelse, der er delt lodret i to dele. Den ene halvdel er en engel, den anden en djævel, og som motto er angivet følgende citat fra Pascals »Tanker«:

»Det er farligt i for høj grad at lade mennesket se, hvor meget han ligner dyrene, uden samtidig at vise ham hans storhed. Det er fremdeles farligt i for høj grad at lade ham se hans storhed uden hans lavhed. Det er endnu farligere at lade ham forblive uvidende om begge dele. Men det er gavnligt at vise ham begge dele.

Det er nødvendigt, ikke at mennesket tror, at han ligner enten dyrene eller englene, ej heller at han er uvidende om begge dele, men derimod at han er vidende om begge dele.«

Det er den gængse opfattelse af mennesket, i hvilket lys og mørke kæmper en evig kamp, fordi såvel det gode som det onde er inden i os, så vi ikke kan flygte fra konflikten. Med selve dette at være menneske er vi væsentlig anbragt i en krise, for så vidt som udfaldet af kampen er uvist, og når det onde sejrer, er det den vanærede og undertvungne engleskikkelse, der forlener faldet med skæbnetragediens storladne uhygge.

For at konstatere, om denne opfattelse af menneskets natur og kår nu også svarer til virkeligheden, må vi tage med i betragtning, hvad religionen lærer os om dette emne. Den siger, at alle mennesker er skabte i Guds billede som elskende, skabende og erkendende, at vi er hans børn, at vi er her på jorden for at finde og gøre Guds vilje og derved nå til himlen, d. v. s. efter døden at blive værdige til at se Gud, som han er. Den inderste mening med samværet mellem mennesker er, at det skal få gudsbilledet til at træde tydeligere frem, for dette er vi alle medansvarlige eller – hvis vi har fordunklet billedet – medskyldige. Mennesket er skabt som et evighedsvæsen, det er begyndt engang, men det vil aldrig høre op. Det vil forlade det jordiske liv, men det vil leve videre i det hin-

Kronik

Kampen for en menneskelig tilværelse

af rektor

Georg Heggum S. J.

sides. Derfor er det dybest menneskelige træk det, som vi kender så godt fra os selv og andre: Det utilfredsstillede. Vi vil så gerne holde de gode ting fast, men vi kan ikke. Vi kan nå og magte meget; vor verden udvider sig, efterhånden som vi bliver ældre, men hvis vi lever længe nok, så indskrænkes den alligevel til sidst til sygeværkets fire vægge og til allersidst til en grav. Derfor er den allerførste betingelse for at forstå mennesket denne, at vor ånd – vore tanker, vore ønsker og vor vilje – rækker ud mod det uendelige, men alt, hvad vi kan få fat på her på jorden, er endeligt og forgængeligt, og derfor kan det i længden ikke tilfredsstille os. Vi må endvidere gøre os klart, at denne stræben efter det uendelige, som kun kan tilfredsstilles i det øjeblik, vi når Gud, ikke blot behersker os som enkeltvæsener, men som samfund, endda i en sådan grad at vi kaldes et legeme med Kristus som hovedet. Menneskets idé eller begreb kan derfor aldrig udtrykkes helt gennem den ene, men kun gennem de mange, der udgør en enhed.

Det menneskelige og det umenneskelige

Begrebet humanisme er formet over betragtningen af menneskets væsen, udledet af den måde, hvorpå det viser sine egenskaber eller ønsker at vise dem. Der kommer derved noget abstrakt over begrebet. Vi forestiller os gerne noget i retning af det bekendte billede af Erasmus af Rotterdam med skindkraven oppe om den frysende nakke; en fint dannet mand, en bleg stuelærd med livet lidt på afstand; en elsker af fortiden, kyndig i det teoretiske, hvis hovedinteresse er de døde sprog og den klassiske kultur, mens nutiden i reg-

len er ham for kontant. Martin A. Hansen har i en artikel fra krigens år (De ukrænkelige cirkler, 1944) anbragt dette traditionelle billede af den vesterlandske kulturs humanist på frihedskampens blodige baggrund og konstateret dets utilstrækkelighed. Det store overblik gør det vanskeligt at gribe ind i en enkelt detalje, hvor godt og ondt kæmper mod hinanden, og den klare opfattelse af de mulige konsekvenser, en handling fører med sig, lader det synes sikrere ikke at handle.

Vi trænger da til en ny type humanister, hvis skikkelser også bevarer deres værdighed på baggrund af de uvejrsskyer, der hænger over den menneskelige kultur, en menneskelighed, som vi erkender i lyset af dens modsætning: det umenneskelige. Grundlaget for denne moderne humanisme er ikke som i tidligere århundreder betragtningen af menneskenaturens ædle egenskaber, men betragtningen af menneskeslægtens mål og medmenneskets værdighed, og derved er den under de givne forhold aggressiv, den er en kamp for, at alle mennesker også får en menneskelig tilværelse.

Truslen ligger i os selv

Det er imidlertid en vanskelig kamp. Thi ved første øjekast er der tilsyneladende ingen, der truer vor eller vore bekendtes menneskelige tilværelse. Ingen gør os til slaver, ingen hindrer os i at få arbejde eller at blive undervist, vi har religionsfrihed, trykkefrihed, politisk frihed og mange andre friheder. Vi risikerer ikke at dø af sult, hvis vi bliver uarbejdsdygtige, kort sagt: der er sørget for os fra vugge til grav. Vi ved nok, at vi er i denne heldige stilling, fordi generationer før os har tænkt og kæmpet, ja, har givet deres liv hen for at opnå disse goder for deres efterkommere. De har anset medmenneskets rettigheder for så værdifulde, at selv de største ofre måtte bringes for at erhverve dem og sikre dem for eftertiden. Men vi er ikke altid klar over, hvem der truer vore medmenneskers og vor egen frihed og velfærd. Thi truslen ligger i os selv, den bliver til krise i det øjeblik vi giver os til at tro på det endelige og forgængelige og glemmer, at vi er skabte i Guds billede, fødte til at være kærlige, skabende, erkendende. I det omfang, som vi fjerner os fra denne vor bestemmelse, bliver vi umenneskelige. Og da vi er et samfund i Kristus, så er ikke blot krænkelsen af medmenneskets værdighed og ret en krænkelse af os selv, men også den afkristnede del af menne-

P. F. Kjeldsen

Skomagergade 34, telefon Roskilde 375

Byens største specialforretning i
URE og OPTIK

Skolebøger - Skolerekvitter - Læsekreds
Skønlitteratur - Papir - Fyldepenne - Foto
i stort udvalg

Roskilde Boghandel

Sct. Olsagade 24 - Telefon 3131

Roskilde Mejeri

Borgerdiget - Telefon 349

Ejegod Jørgensen

Slagtermester

Kød - Flæsk - Pålæg

Sct. Olsagade 13 - Telefon 187

C. J. Gerlachs efft.

Hersegade 9, Roskilde, tlf. 2777

Aut. leverandør af kirkevine

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25

Telefon Minerva *408

ARTIESELSKABET

København

Brændsels Kompagni

Nørregade 15 - Telefon Central 92 70

Glarmester

POUL V. JOOST

Slotagade 7, København N

Nora 7977

à Mopedo

St. Kongensgade 76

Udlejning af service, borde
og stole

Alt til festen

Telefon Palæ 8992 (bedst ml. 16,30-18)

skeheden gør et skår i samfundet, fordi enhver bevægelse bort fra Gud, som er mennesket og menneskehedens sidste mål, i sit væsen er u-menneskelig.

Det bliver da klart, at så snart man har erkendt menneskets inderste væsen ud fra det mål, hvortil det er skabt, kan man som humanist, som en elsker af det menneskelige, ikke være neutral over for det umenneskelige, så lidt som vi kan løse os fra skæbnefællesskabet med den del af menneskeheden, der er bærer af »det umenneskelige«, enten det nu er i form af umenneskelige handlinger eller umenneskelige ideologier. I den enkle form, at man skal hade det onde, men elske sine fjender, er det et elementært kristent standpunkt, som læres i den første katekismusundervisning. Og først da det gik op for vor generation, hvor stor den fare er, som truer vor menneskelighed, d. v. s. vort væsens higen og vækst hen mod Gud, blev vi klar over, at formuleringen må være: man skal bekæmpe det onde og gøre godt mod sine fjender.

Det gælder ungdommen

Det er ovenfor nævnt, at mennesket som skabt i Guds billede skal være elskende, skabende, erkendende. Men det er på en måde forkert at sætte disse tre op ved siden af hinanden, for det er snarere egenskaber, der gensidig gennemtrænger hverandre. Hvad vi virker, skal være båret af kærlighed til Gud og næsten, men hvis vi skal sætte ind på rette måde, så må vi kunne overskue, hvad vi vil, og hvilke følger vort virke har. Det erkendende hører væsentlig med til det humanistiske, det medmenneskelige, som vi behandler det i denne artikel; det er berøringspunktet med den klassiske humanisme, det retter sig blot ikke i første omgang mod sig selv, men mod medmennesket. Det er naturligt, at vi i denne kamp for det medmenneskelige retter vort blik mod ungdommen, som vi jo i særlig grad er forpligtet overfor. Svagheden i vor opdragelse er ofte en vis mangel på vid horisont. Hvis man kan gøre menneskene sløve, få dem til at holde op med at interessere sig for, hvad der sker omkring dem, så er det menneskelige og det medmenneskelige i fare. Desværre er politik blevet så indviklet, at kun professionelle politikere ved, hvad der egentlig foregår. Den almindelige borger kan ikke følge med og taber interessen. Hvis han er god og lovyldig, så gør han, hvad myndighederne forlanger af ham. Det er ham jo ikke muligt selv at disponere. Der

er regler for, hvad han skal have i løn og betale i skat. Myndighederne anviser ham en kirke som sognekirke og en skole at sætte sine børn i. Han lever ganske vist i et frit land: han må en masse ting. Men der er kun ganske få ting tilbage, som han skal gøre - men på eget initiativ. Her er adgangen åbnet for det umenneskelige. Menneskets rettigheder kan fratages det, når det aldrig har lært at forsvare dem. Det er nok svært at indstille sig på, at rettigheder ikke er selvfølgelig, selv om de er medfødte. Det kan kun gøres ved uafsladelig at have menneskets værdighed som Guds billede for øje og samtidig på dette grundlag erkende og bekæmpe det u-menneskelige i os selv og i dets ødelæggende virkninger på menneskeheden. Hvis vi er vågne og følger vort samfunds udvikling, og hvis vi samtidigt vågent følger og erkender os selv, så har vi en mulighed for at erhverve os vort slægtleds humanisme: Kristen medmenneskelighed.

Pigespejderfest.

Jeanne d'Arc Trop afholder den 7. maj - Kristi Himmelfartsdag - tropsfest i st. Knuds skole, Stenosgade. Festen begynder kl. 18,00 og byder på spejderunderholdning, fælles kaffebord, underholdning af Roverkoret samt tombola.

Billetter à 2 kr. for voksne og 1,50 kr. for børn og spejdere i uniform fås hos troppens spejdere eller ved bestilling pr. telefon 98 50 69, fru Jytte Nielsen.

Spejderne håber på stort besøg og især af gamle spejdere fra Jeanne d'Arc trop.

Der er intet billetsalg ved indgangen.

Pius XII's sidste tale

Vatikanet (NC). I Vatikanets dagblad l'Osservatore Romano er pave Pius XII's sidste tale netop blevet offentliggjort. Det drejer sig om en tale, Pius XII havde udformet i anledning af 200 året for Benedikt XIV's død. I talen hylder Pius XII Benedikt og fremhæver, at han sørgede for en fastlæggelse af den kano-niske lovs bestemmelser vedrørende helgenkåringen.

Menighedsplejernes rundskue

En ganske uforbeholden venlighed og åbenhed mødte deltagerne i Katolsk Menighedsplejes Rundskue under besøget på Niels Stensens gymnasium og Sct. Josefs hospital. Alle dere åbnedes, og ingen fik anledning til at brænde inde med spørgsmål. Bortset fra et overbevisende indtryk af idealistisk betonet aktivitet fik rundskuegæsterne med sig en mængde talmæssige oplysninger om de to institutioner.

På Niels Stensens gymnasium er man nået op på at have 365 elever, hvoraf 38 pct. katolikker. Til bygge-myndighederne er indsendt planer om opførelse af en 3-etagers skolebygning i gymnasiets have. Her skal der skaffes plads til bl. a. en kombineret gymnastik- og festsal samt lokaler til undervisning i kemi, fysik og naturhistorie. Man ser helst ikke elevtallet overstige ca. 400.

Erfaringer og nyvindinger i årets løb

For at gøre søndagsturen efter messen smukkere var ruten lagt sådan, at man kørte gennem en del af Hornsherred og over dæmningen ved Bramsnæs Bugt. Forretningsudvalgets formand, landsretssagfører G. Garth-Grüner, var på turen hyggelig vært ved at fortælle om de steder, man passerede.

På selve repræsentantskabsmødet, der blev ledet af lrs. Høgsgaard, aflagde formanden beretning om forretningsåret 1958-59. Det havde været forretningsudvalgets opgave at holde sammen på midlerne og så vidt muligt forøge dem, sagde formanden. Ved budgetteringen havde man regnet med et behov på kr. 23.000,-. Det var lykkedes at gennemføre regnskabsåret med kun en lille overskrivelse.

En meget nødvendig indtægtskilde for Katolske Menighedsplejer er julemarkedet, og man kunne glæde sig over den smukke og værdige måde, hvorpå julemarkedet 1958 var afviklet. Julemarkedet havde givet et overskud på kr. 8.124,13. For arbejdsindsats ved julemarkedet var der særlig grund til at nævne sr. Franciska og overbetjent Erik Ellyton.

Videre i sin beretning omtalte formanden udvidelsen af »Klitborg«. Antallet af sengepladser er udvidet, og der er indrettet en samlingsstue til børnene. Kapellet er ligeledes blevet udvidet. Der er indrettet et hyggeligt præsteværelse. Kapellet på »Klitborg«, som er blevet indviet til den hellige Anna, er i sommertiden samlingssted for Nordvestsjællands katolikker. I beretningen omtalte landsretssagfører Garth-Grüner også, at Katolske Menighedsplejer har et overskud af ansøgninger om adoption. Manglen på tilbud af børn til

Blandt 80 sygeplejersker i øjeblikket på Sct. Josefs hospital er kun 22 katolikker. Hvor bliver de unge katolske piger af? spørger søstrene. Selv om sygeplejerskolen på netop dette hospital er landskendt for sin høje standard, er kravene ingenlunde afskrækkende. Alligevel søger en del unge katolske piger sygeplejeuddannelse på andre hospitaler. Det indebærer bl. a., at de ikke under deres uddannelse vil kunne få den nøjagtige orientering om det katolske syn på visse sider af den lægelige etik. Hvorledes vil en katolsk sygeplejerske på et ikke-katolsk hospital f. eks. stille sig, hvis hun kommer i den situation at måtte assistere ved frækaldelse af abortus provocatus?

Hospitalets hypermoderne fødeafdeling med masser af bittesmå menneskebørn blev efterpå en ekstra oplevelse for gæsterne.

bortadoption kunne måske skyldes for lidt kendskab til, at Katolske Menighedsplejer også kan hjælpe på dette område.

Af arbejde for børnene har Katolske Menighedsplejer også i det sidste driftsår fortsat med jule- og fødselsdagshilsner til katolske børn på de ikke-katolske børnehjem rundt om i landet. Ved regelmæssige rundspørg holder man sig underrettet om, hvorvidt katolske børn anbringes på børnehjemene.

Der forelagdes repræsentantskabet et budget på kr. 25.000,- for driftsåret 1959-60. Indtægterne skulle indgå ved den årlige kollekt, blomsterdagen i marts 1960, sognenes bidrag, de individuelle medlemmers bidrag og gaver samt julemarkedet, hvis overskud man håber kan blive lidt større.

Til dækning af omkostningerne ved udvidelsen af »Klitborg« har man på grund af børneforsorgsarbejdet mulighed for at få tilskud af offentlige midler og fra tipstjenesten, men man skal selv investere kr. 30.000. De 12.000 kr. har man allerede, men 18.000 kr. skal først skaffes. Derfor håber man på stort besøg, når lensgreve Holstein-Ledreborg den første søndag i juni vil lade slottet være offentligt tilgængeligt og give entréindtægten til »Klitborg«. Der vil endvidere blive udsendt en folder om »Klitborg« for at bede interesse-rede støtte sagen.

- rv -

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

M. Lauridsen Blikkenslager

Rendebanen 8, Kolding

Telefon 1287

Bade- og WC-anlæg

H. Overbeck

ELEKTROINSTALLATØR

Telefon 3655 - Kolding

K. J. Højland

Aut. vand- og gasmester

Kronprinsensgade 82, Esbjerg - Tlf. 2708

Viggo Christensen

Urmager, optiker, guldmed

Telefon 829

Kongenagade 64, Esbjerg

A/S Nakskov Kulimport

Telefon 17

Chr. Steffensen

HERREEKVIPERING

Søndergade 2 - Telefon 796

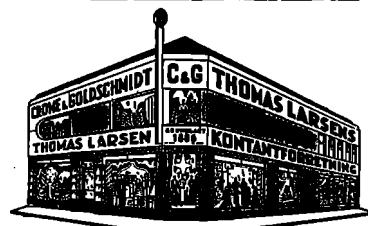
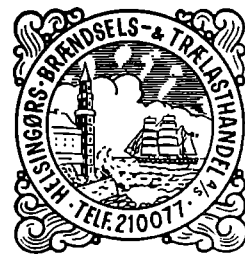
Nakskov

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørfirr.

Kong Christians Alle 6, Aalborg

Telefon 34233 og 34337

HJØRNET AF ALGADE OG OLSGADE

Bedste indkøbssted i Roskilde

Biskop Beck hos undervisningsministeren

Indien har nu 5 millioner katolikker, hvilket er en fordobling siden 1920. Landet har 4,2 millioner protestanter i mange kirkesamfund, 33 millioner tilhørende forskellige religionssamfund, 36 millioner muhammedanere og 303 millioner hinduister.

»Atlas Missionum« er titlen på et atlas over Kirkens samlede missionsarbejde, som »Kongregationen for Troens udbredelse« i Rom har udgivet på Sct. Gabriels Forlag, Wien. Værket, der er udarbejdet af en specialist, pater Henry Emmerich, SVD, består af 44 kort med tekster på latin, engelsk, fransk, tysk, spansk og italiensk.

Det største antal præstekald efter den katolske befolknings størrelse findes i Japan, hvor 93 mænd ud af hver 100.000 troende læser til præst. Derefter følger Irland, hvor der for hver præst i hjemlandet virker en irsk missionspræst uden for øen. — Holland følger tæt på, mens USA, der har 30-35 millioner katolikker, følger på sjettepladsen, oplyser bladet »Mission« fra New York.

Katolikker i Vesttyskland har gennem mindre og større beløb indsamlet midler til bygning af motorskibet »Stella Maris«, der er løbet af stabelen på et værft i Lübeck. Det er det første katolske missionskib bygget i Europa siden anden verdenskrig. Skibet er skænket den hollandske ordensprovins af Det Guddommelige Ords Missionærer, meddeler månedsbladet »The Word«, som udgives af ordenen i England, Irland og Australien. Skibet skal benyttes i arbejdet for den halve million katolikker, der lever på øgrupper i Det Stille Ocean.

En forordning, udstedt af det Hellige Officium, forbyder udbredelsen af billeder og skrifter om »den guddommelige barmhjertighed«, der er inspireret af den polske søster Faustina Kowolskas »åbenbaringer«. Sr. Faustina døde i 1938.

En præst fra Brooklyn, Father Diffley, har startet et missionsarbejde blandt de næsten 21.000 klunsere, der lever under elendige forhold ved Kamogawa-floden i Japan.

Manchester (NC). Det forventes, at den britiske regering snart vil forhøje sin økonomiske støtte til privatskolerne. Man nærmer sig dermed en løsning af det katolske skolevæsens meget alvorlige vanskeligheder.

Hidtil har undervisningsministeriet årligt bevilget 50 pct. af udgifterne til bygning af skoler, og de katolske sogne har selv måttet indsamle midler til at klare andre omkostninger.

Ved et møde i de katolske mødres forening oplyste biskop George A. Beck, som er de engelske biskoppers talsmand i skolespørgsmål, at undervisningsminister Lloyd har lovet at se med velvilje på nye forslag til en lettelse af den tunge øko-

nomiske byrde, som hviler på sognene. Biskop Beck takkede ministeriet og de mange ikke-katolske parlamentsmedlemmer og embedsmænd, som har behandlet det katolske synspunkt med sympati. Biskopperne har anmodet om, at statsstøtten forhøjes til 75 pct. Hvis dette ønske ikke kan imødekommes, må katolikkerne regne med indenfor de næste fem år at skulle fremskaffe 180 millioner pund til skolerne!

Gå ind i politik!

Kardinal taler til tandlæger

Sydney, Australien (NC). — Kardinal Gilroy har i en tale til de katolske tandlægers forening berørt spørgsmålet om katolsk deltagelse i politisk liv. Kardinalen bemærkede blandt andet: »Jeg er glad for, at Deres forening er helt upolitisk! Imidlertid ville det også glæde mig, om enkelte af Deres medlemmer interessererede sig for politik og for statens velfærd. Det er meget vigtigt, at vi har gode mænd i det politiske liv, og den enkelte er fri til at vælge mellem de politiske partier. For tiden kan katolikker dog ikke støtte det kommunistiske parti, fordi det modarbejder kristne principper.«

Berlin (NC). Den katolske borgmester Franz Amrehn, der i Berlins administration har myndighed umiddelbart efter overborgmester Willy Brandt, udtalte ved et pressemøde, at Berlin-krisen kun kan løses i forbindelse med en genforening af Tyskland. Han advarede mod at give efter for Sovjets pres mod Berlin.

Internationalt center i Paris

Paris (NC). Dominikanerordenen har planlagt oprettelsen af et internationalt kulturcenter i Paris. Det vil blive bygget i nærheden af Sorbonne og universitetsbyen og kan huse 100 studerende. Det er hensigten, at det nye center skal fremme det internationale samarbejde, og studerende vil blive modtaget, uanset hvilken race eller tro de tilhører. Samme sted indrettes lokaler for Istina-instituttet, som virker for en genforening med den russiske og græsk-katolske kirke, samt for institutionen 'Economie et Humanisme'.

Nyt pressebureau

Ved et møde i Adelaide i Australien er det blevet besluttet at oprette et australsk katolsk pressebureau. Father P. Hansen og redaktør J. M. Kelleher fra det australske katolske ugeblad blev valgt til at arbejde videre med planen.

Pierre l' Ermite er død

Paris (NC). De franske journalisters ældste kollega, Monsignore Edmond Loutil, er død i den høje alder af 96 år. Mgr. Loutil var internationalt kendt under navnet Pierre l'Ermite, og flere af hans romaner er oversat til de europæiske hovedsprog samt russisk. Mgr. Loutil har uden afbrydelse hver søndag i 50 år skrevet for det katolske dagblad La Croix. Han var præst ved den store parisiske sognekirke, der bærer Frans af Sales navn. Katolsk Ugeblad har gennem en årrække bragt mange korte noveller forfattet af Pierre l'Ermite. Da han fejrede sit diamant-jubilæum som præst, blev han af Pius XII hædret med rangen apostolisk protonotar.

Ronald Knox mindes

Oxford (NC). På Trinity College i universitetsbyen Oxford afslørede forfatteren Evelyn Waugh forleden en buste af Monsignore Ronald Knox, en af Englands førende skribenter og prædikanter. Knox var kapellan ved Trinity College, da han i 1917 blev katolik. — Evelyn Waugh arbejder på en livsskildring af Ronald Knox, som døde i 1957.

Dansk-katolsk bog udkommer i Schweiz

På Räbers forlag i Luzern er bogen »Vi blev katolikker« udkommet i tysk oversættelse ved Elizabeth Stahlschmidt. Den indeholder 23 danske konvertitters egen beretning om deres vej til kirken. Bogen blev i januar sidste år udsendt af Arne Frost-Hansens forlag og blev mødt med megen interesse herhjemme. Den tyske udgave er forsynet med et forord af pastor Peter Schindler, til hvem bogen er dedikeret. Titlen er »Wir suchten und fanden«.

Missionærernes store kulturelle indsats

UNESCO's nye generaldirektør

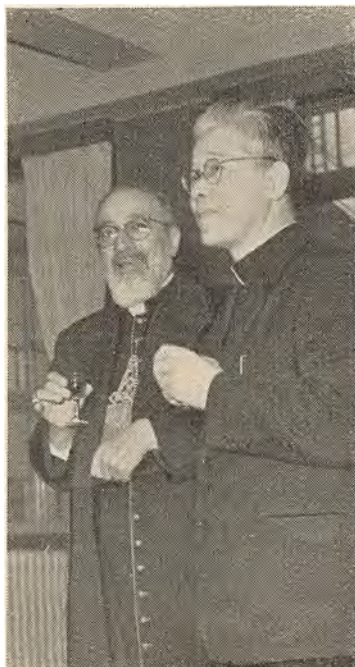
taler om samarbejde og om overbefolkning

New York (NC). Ved sin første konference for pressen i USA fremhævede UNESCO's nye generaldirektør, dr. Vittorino Veronese, at organisationens arbejde på mange måder løber parallelt med den indsats, missionærerne øver. Han erklærede, at De forenede Nationers organisation for undervisning, videnskab og kultur er fuldt ud klar over, at missionærerne har ydet et uvurderligt bidrag til den kulturelle udvikling. Dr. Veronese tilføjede, at UNESCO ifølge sin konstitution ikke må indtage en bestemt stilling over for religiøse eller ideologiske spørgsmål, men det betyder ikke, at organisationen skal være indifferent. Den skal tværtimod søge samarbejde med al missionsvirksomhed, der er sideløbende med dens egne anstrengelser.

UNESCO's generaldirektør fremkom med disse udtalelser

på et spørgsmål fra vor korrespondent. Under mødet blev han tillige spurgt, om UNESCO ville arbejde for en begrænsning af jordens stigende befolkningstal. Hertil svarede dr. Veronese, at det stigende befolkningstal kunne anspre organisationen i dens undervisningsarbejde, men det var ikke UNESCO's opgave at træffe bestemmelser, der måtte bero på såvel moralske som tekniske vurderinger.

Dr. Veronese er som bekendt katolik. Han er jurist og tidligere universitets-professor, men har hele sit liv spillet en fremtrædende rolle inden for Katolsk Aktion i Italien. Under fascist-styret kom han flere gange i opposition mod regimet. Siden 1948 har han deltaget i alle UNESCO's internationale konferencer, og han blev i december sidste år generaldirektør for en seksårig periode.

Kardinal besøger universitet i Tokio

Under et besøg i Japan aflagde kardinal Agagianian for nylig besøg på det katolske universitet i Tokio. Universitetet, der er grundlagt i 1913 og ledes af Jesuitpatres, har for tiden 3.500 studerende i sine fem fakulteter, som omfatter teologi, jura, litteratur, økonomi og fremmede sprog. Kardinalen ses her i samtale med universitetets rektor, pater Oizumi S.J.

Liturgisk kalender

Hvorfor netop søndagshvile?

SØNDAG d. 3.: 5. søndag efter påske. I stedet for søndagens messe fejrer vi i dag Korssets genfindelse (s. 900). Traditionen beretter, at kejserinde Helena, Konstantin den Stores moder, bestemte sig til at søge efter det kors, hvorpå Kristus, verdens Frelser, var blevet korsfæstet. Da det var fundet, lod Helena det overføre til et sikkert sted, og hendes søn lod bygge en basilika til dets ære. Meningen med dagens fest er, at vi med glæde skal hædre det kors, som vi langfredag hyldede med sorg. Det understreges på den måde, at døden og livet er uadskillelige i det kristne mysterium.

MANDAG d. 4.: Monica, den hl. Augustins moder (s. 904). I dag, i morgen og i overmorgen er bededagene (s. 594). Påsken forkynder forsoningen mellem Gud og verden. Det er i påskens lys, bededagene skal forstås. Bededagene er tre dage, hvor vi beder Gud om at befri os fra alle de onder, der er syndens følger: »Fest, hungersnød og krig«. Præsten velsigner på Guds vegne markens frugter; denne velsignelse er tegnet, og pantet på Andens gave, der skal »forny jordens skikkelse«. Alle næsens tekster betoner bønnens værdi.

TIRSDAG d. 5.: Pius V (s. 905), pave fra 1566 til 1572. Han satte alle sine kræfter ind på at reformere Kirken, der på den tid var hærget af kætteri og lunkenhed.

ONSDAG d. 6.: Johannes' martyrium (s. 905). Blev Johannes virkelig kastet i kogende olie for sin tros skyld, som traditionen fortæller? Historien er ikke umulig. Men dens tilknytning til den gamle basilika ved »den latinske port« i Rom stammer kun fra middelalderen. Messens tekster understreger, at de kristnes martyrium fortsætter Kristi påskemysterium i Kirken.

TORS DAG d. 7.: Kristi himelfart (s. 600). I dag vender Kristus tilbage til sin Fader. Men han forlader ikke sin Kirke. I dagens evangelium beder han os om at være hans vidner og forberede hele verden til at tage imod ham på den yderste dag. (I dag slutter tiden for modtagelsen af påskekommunionen.)

FREDAG d. 8.: Mikael's åbenbarelse (s. 907).

Holde fri er ikke det samme som at holde søndag!

Inden for industrien i Vesttyskland foreslog man sidste år, at arbejderne skulle holde deres ugentlige fridag på skift fordelt over alle ugens dage, for at man på den måde kunne undgå fuldstændig at nedlægge arbejdet en enkelt dag. Dette forslag stødte på meget stærk modstand fra biskoppernes side. Hvorfor holder man da så fast ved søndagshvilen? Er det ikke nok, at en ugentlig hviledag er sikret? De første kristne arbejdede om søndagen. Denne idé med hvilen er en arv fra den jødiske sabbat, og Kirken overgår her synagogen, som den har gjort det med alle synagogens andre måder at tjene Gud på. Men er søndagshvilen det samme som sabbaten?

Det 3. Guds bud forbyder, at man arbejder den syvende dag, fordi Jahve hvilede sig på den dag, efter at han havde skabt himlen, jorden og alt, hvad der er på den. Sabbatshvilen skal minde os om, at vi først og fremst er Guds børn, skabt i hans billede. Seks dage arbejder vi, bøjet mod jorden, for at få skabningen til at bære frugt, men den syvende dag kan vi igen løfte hovedet og se op på Faderen, som vi arbejder

LØRDAG d. 9.: Gregor af Nazianz (s. 908). Et af de største navne inden for den orientalske teologi. Når man læser hans værker, er det ikke vanskeligt at forstå, at han har fået navn af kirkelærer. For ham består hele det kristne mysterium i dette: »Kristus har påtaget sig et menneskeligt legeme for at gøre mig ét med Gud«.

for, og som venter på os for at tage imod os i sit hus og lade os få del i sin hviles glæde: »Vel, du gode og tro tjener, gå ind til din Herres glæde«.

Sabbaten var for jøderne, hvad befrielsesdagen er for os – og endnu meget mere. Det var den dag, der mindede dem om udfrielsen af Ægypten, da Jahve havde befriet dem for systematisk udslættelse, men præsterne havde med deres snæversind formået at lave denne befrielse om til en ulidelig byrde. Kristus kritiserer dem heftigt. Sabbaten er til for menneskenes skyld, og ikke menneskene for sabbatens. Sabbaten var blevet en død institution, som søndagen skulle erstatte.

Søndagen er ikke sabbaten, der er blevet døbt; søndagen er Påske. De første kristne samlede på dagen for Kristi opstandelse, før de gik til deres arbejde, for at fejre udfrielsen af synd og død og for at fejre deres liv som Guds børn. Sabbaten skulle minde os om, at vi var skabt i Guds billede, men efter Påskedagen har vi fået del i Guds egen natur og liv. Søndagen, festen for Guds børns befrielse, er kommet i stedet for sabbaten, ligesom virksomheden er kommet i stedet for forjættelsen, og fuldbyrdelsen er kommet i stedet for profetierne.

Søndagshvilen er ikke en død tid, som man udfylder, som man bedst kan, nej, den er en fest, Guds børns fest, når de mødes for at fejre deres befrielse, søndagen er en forsmag på livet i himlen. På en sådan dag kan det ikke engang falde én ind at arbejde... Men er det virkelig sådan med v o r søndag?

„MINE TANKER ER IKKE JERES TANKER“

PA TORSDAG fejrer vi Kristi himmelfart. På den dag viste Kristus sig for sidste gang for sine disciple. Hans synlige nærværelse bliver fra da af en usynlig nærværelse. Som der står i trosbekendelsen, »opfarer Kristus til himlen for at sidde ved Gud Faders højre hånd«.

Ved Kristi himmelfart er menneskeslægtens tilbagevenden til sin skaber gået i opfyldelse. I ham og ved ham er det hele folket af døbte, der påny får adgang til Guds rige. Dér, hvor hovedet er, skal legemet også være. Kristus, overhovedet for den nye menneskeslægt, går i spidsen og viser os vejen og drager os efter sig i sit følge.

DERFOR skal vi kristne heller ikke leve som andre mennesker, fast knyttet til jorden, kun bekymrede for vore rent materielle goder. Vi skal opløfte vort blik og vore hjerter. Sammen med Kristus skal vi trænge ind i Guds tanker. Det er slet ikke meningen, at vi skal flygte fra verden.

Englen sagde til apostlene, der stod og så op mod himlen på himmelfartsdagen: »I mænd fra Galilæa, hvorfor står I og ser op mod himmelen? Denne Jesus, som er optaget fra jer til himmelen, han skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare til himmelen.« Kristendommen er ikke en flugt fra virkeligheden, en slags drøm, der ikke hører til hverdagslivet. Vi skal leve i verden. Men samtidig skal vi tage afstand fra verden. Vi skal hæve os op over den og prøve at bedømme alt ud fra Guds synspunkt, se det med Guds øjne.

På den måde vil alting få sine rette dimensioner. Vore bekymringer virker mindre uudholdelige end før. Vore vanskeligheder bliver lettere at bære, og vort arbejde bliver mindre opslidende og plagsomt end før. Når vi lever med Gud, bliver vi mere menneskelige. Skønt vi lever i tiden, vil vi allerede have del i evigheden. M. D.

„Når I er opvakt sammen med Kristus, så søg det, som er oventil, hvor Kristus er, siddende ved Guds højre hånd. Tragt efter det, som er oventil, ikke efter det, som hører jorden til.“

Grisefy...

DER VAR ENGANG en pige, som hed Grisefy. Det vil sige, hun hed egentlig noget andet, men hun lignede altid en rædsom gris, fordi hun hverken ville vaskes eller friseres, derfor blev hun kaldt sådan. Grisefy's far og mor var ikke helt almindelige. Hun måtte alting! Ganske ligeegyldigt hvad hun fandt på, så sagde de:

- Det var da en glimrende idé, lille Grisefy, bliv bare ved med det!

Sådan sagde de, hvadenten hun spillede bold med sin mors thekopper, eller klippede hul i stolebetrækene med neglesaksen eller smed stolene ud af vinduet og ned i gården.

- En glimrende idé! sagde de og så imponeret på hende, mens hun lavede sine numre. Det morede slet ikke Grisefy. Hun ville ærlig talt meget hellere have, at de kunne blive godt gale i hovedet en dag og slå i bordet og sige:

- Nu kan det være nok! - som andre børns far og mor. Men ikke tale om!

En dag tog hun køkkenstigen og kravlede op i lysekronen for at tage sig en gyngetur i den. Hun gængede en mægtig tur frem og tilbage under loftet. Men pludselig - bang! - sad hun på gulvet med armene omkring lysekronen og en mægtig blå plet på bagdelen. Og hvis hun så endda havde siddet der alene! Men hvem sad ved siden af hende? Fru Sørensen fra anden sal. Hun boede lige ovenover

Grisefy og hendes far og mor, og hun havde stået midt på gulvet lige ovenover lysekronen, da Grisefy begyndte at gyngede. Så da den faldt ned og rev et stort stykke af loftet med sig, faldt fru Sørensen med ned igennem hullet, og det var sandelig første gang, hun havde besøgt Grisefy uden at komme ind gennem døren.

I det samme kom Grisefy's far og mor ind i stuen, og Grisefy stirrede forventningsfuldt på dem.

- Nu må de da blive gale! tænkte hun. Men de slog bare hænderne sammen og udrød:

- Det var dog en storartet idé, lille skat. Det er det bedste, du nogensinde har fundet på endnu. Men tænk, at fru Sørensen kunne være så fjollet at stå lige ovenover lysekronen, da den faldt - hun har nu også altid været så klodset!

Hendes far rakte hende en blank tokrone. Men Grisefy puffede til den, så den røg ud af hans hånd og langt henad gulvet, og så stampede hun.

- I er den dumme far og mor, jeg nogensinde har truffet, råbte hun. Og nu må I selv om det, for nu går jeg ud for at finde nogen, der er bedre!

Hun løb nedad trapperne og henad gaden, men hun kunne slet ikke finde en far og mor, der var bedre, og til sidst satte hun sig ned i rendestenen og tudbrølede, og dér fandt politiet hende. De tog hende med på stationen og gav hende en kop kakao med kringler til.

- Fortæl os så, hvad der er i vejen, sagde de.

- Jeg er bare ude og lede efter en far og mor, der kan blive gal, hulkede Grisefy. Men jeg kan slet ingen finde!

- Det var kedeligt, sagde overbetjenten. Så må vi hjælpe dig!

De satte en annonce i avisen, og den lød sådan:

En far og mor,
der kan blive gal,
søges af en lille pige
ved navn Grisefy, som
kan beses på politistationen
hver dag kl. 10-16!

Der kom mange for at se på Grisefy. Men da de så, hvor snavset og uredt hun var, ville de absolut ikke være far og mor for hende, så de gik hjem igen allesammen, og dér sad hun så og tudede videre. Men pludselig slog overbetjenten i bordet med en mægtig næve.

- Nu kan det snart være nok! tordnede han. Nu har vi gået her og set på dit snavsede ansigt og dit uredte hår en hel dag, vi kan snart ikke

Legkekrogen

finde ud af, hvad farve du har bagved snavset!

Grisefy løftede sit lille forgrædte hovede med de sorte striber op og ned ad kinderne og så henrykt på ham.

- Bliver du nu gal? spurgte hun.

- Ja, det kan du stole på - edder-spændt tudede rasende, vil du så komme ud og blive vasket og redt - en pige på otte år kan vel nok klare den slags på egen hånd!

Grisefy skyndte sig ud i politibetjentenes garderobe og vaskede og friserede sig, men da hun kom tilbage, var der ingen, der kunne kende hende, for hun havde fået en helt ny kulør og en helt anden facon på hovedet.

- Hvad skal du her? sagde en af betjentene. Du har ikke noget at gøre hos politiet, kan du se at komme af sted. Og hvis du skulle møde en pige, der hedder Grisefy, så sig til hende, at hun må se at komme tilbage i en fart.

- Jamen, Grisefy, det er mig! sagde hun.

- Sludder og vrøvl, sagde overbetjenten. Grisefy havde en helt anden kulør, og desuden - - men hvad er det, hun havde da i det mindste et armbånd på mave til det, du har dér! Skulle det virkelig være - er det dig?

Grisefy slog armene om halsen på ham.

- Ah, kære, rare hr. betjent, De kan tro, det er mig. Og må jeg ikke nok komme hjem hos Dem og være, når jeg vasker og friserer mig hver dag og aldrig gynger i lysekronen?

Det kunne overbetjenten næsten ikke stå for. Desuden syntes han, Grisefy var blevet sådan en pæn lille pige nu, da hun havde fået sin egen kulør. Så han tog hende med hjem til sin kone. Der var ganske vist seks børn i forvejen. Men de kunne altid bruge en legekammerat mere og en til at hjælpe de mindste med at spise og blive klædt på og sådan noget ... Dér blev hun. Hun er der endnu, og hun holder forfærdelig meget af sin nye far og mor. Men en gang imellem, når hendes nye små søskende laver for mange tossestreger og ødelægger hendes legesager og sådan noget, så slår hun i bordet for dem og siger:

- Nu kan det snart være nok!!

Hun øver sig nemlig - til hun bliver en mor selv en dag! Og det glæder hun sig til!

K o n e n.

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

5. kapitel

11. Romafærd - 21/7-6/8

Rom-Assisi, 17 dage
Kr. 750 - 775 - 800

(efter værelset)

Prisen indbefatter rejsen med sovevogn, kost og logi i gode pensioner, bus til Assisi og Firenze. Tempoet vil blive reduceret p. gr. af varmen!

Program sendes (helst snarest) af

Paul d'Auchamp
præst, Aakirkeby.

Schulstad
malte

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

Resumé:

De fattige og hjemløse finder frem til Abbe Pierres primitive herberg. Blandt de første er Mathieu og Djibouti.

Da den første efterårsregn kommer, tager de unge rygsækken på nakken og tager afsted enkeltvis eller i grupper på motorcykle, på cykel, til fods mod alle fire verdenshjørner. Regnen drypper ned på lejrbalets aske, og roserne i »det blomstrende kloster«s rosenhave taber deres blade ...

Bastien, der bliver ene tilbage, bringer påny orden i barakkerne. Han river visne blade sammen i gården og i havegangene, og han kører sten, jord og grus på trillebøren for at planere grunden. Nogle barakdele, bjælker og dørfyldninger ligger i dynger på jorden og venter på, hvad de skal anvendes til. Abbeden vil bruge dem til at bygge et kapel i den anden ende af parken ... Men Bastien kan ikke klare dette arbejde alene ... Nu og da giver præsten ham en håndsrækning, når han har en ledig time. Jordbunden i den anden ende af haven er fugtig og fyldt med mursten og gipsbrokker. Man må sikre grunden ved at bygge det hele på pæle og ved at ramme jernstænger ned, på hvilke man kan lægge beton.

En lørdag eftermiddag ser Bastien en kraftig, munter og velklædt mand på circa fyrre år nærme sig Emmaüs.

»Jeg har tilbudt præsten at hjælpe ham med hans arbejde,« siger han. »Vi er naboer. Da jeg arbejder om natten hver tredje uge, kan jeg komme den halve dag i de uger, hvis De bryder Dem om det.«

»Udmærket.«

»Jeg hedder Mathieu.«

Bastien er ikke nysgerrig. Han er ikke interesseret i at få at vide, hvilken stilling i samfundet den mand indtager, der lige nu har tilbudt Emmaüs sin hjælp. Det vigtigste for Bastien er, at han ikke er fummelfingret.

Nogle dage efter hører Bastien skridt på gruset. Det er en afkræftet

femtenårs dreng, der nærmer sig. Han er barhovedet trods regnen, han er uden frakke, og han ryster af kulde i sin gennemblødte jakke. Både hans sko og bukser er oversmurt med lerjord, som om han er gået tværs over markerne.

»Hvad ønsker du?«

»Jeg vil gerne tale med forstanderen for herberget ...«

»Præsten er lige ved at tage afsted til folketinget ... Han har ikke megen tid ...«

Men præsten, der har taget sig tid til at høre på Bastien, tager sig også tid til at lytte til den unge Etienne, som lige er flygtet fra en opdragelsesanstalt. For to år siden har han stjålet en cykel. Nu har han i otte dage strejft om på egnen, levet af nedfalden frugt i frugthaverne og sovet i et hjørne af hegnet. Han er forældreløs, han har ingen penge, han ved ikke, hvor han skal gå hen - men han vil ikke tilbage til opdragelsesanstalten ...

»Hvis man bringer mig tilbage, så flygter jeg igen ...«

»Hvordan er du kommet hertil?«

»Tidligere havde jeg medlemskort til ungdomsherbergene. Da jeg kom forbi, så jeg dørfyldningen. Jeg havde alt for stor lyst til at sove. Jeg har ingen penge, men jeg kan arbejde ...«

Præsten tænker sig om et øjeblik.

»Det er altså tilfældigt, at du er gået indenfor?«

»Ja.«

»Sig mig, Etienne, hvorfor har du egentlig fortalt mig din historie og din flugt fra opdragelsehjemmet?«

Drengen stammer forvirret:

»Jeg ved det ikke, det er virkelig sandt. Jeg ved ikke hvorfor.«

»Jeg spurgte dig ikke om noget. Du kunne blot have spurgt om en seng ...«

»Ja, men jeg har ingen penge.«

»Du må være sulten. Bastien vil give dig noget at spise og nogle tæpper ... Vent et øjeblik. Jeg vil bringe den sag i orden. Er du under børneforsorg?«

»Ja.«

»Er det dommer N..., der har dømt dig?«

»Ja, vil De underrette ham?»

»Jeg kender ham. Vent, det må kunne ordnes ... Det hjælper under tiden at være folketingsmand.«

Sagen bliver ordnet pr. telefon i løbet af to minutter.

»Jeg tror, det vil være den bedste løsning, at De beholder ham hos Dem,« siger dommeren for børnemordstolen. »Den ordning vil jeg være tryk ved, men officielt ved jeg intet. Jeg vil fortsætte eftersøgningen endnu nogen tid ... f. eks. i retning af Bordeaux indtil sagen er journaliseret...«

I begyndelsen af november kom Djibouti.

Da Djibouti var nået til sit bestemmelsessted og stod lænet mod gitterlågen i stilheden på den mørke villavej, mærkede han, hvor uendelig træt han var. På tærskelen til det ukendte følte han sig så udslidt, som han kun sjældent havde følt sig i Paris, hvor uroen på gaderne altid

afleder ens opmærksomhed. Her for enden af vejen i den kolde nat var man ligesom langt borte fra livet. Her var alt for megen stilhed, alt for megen fred. Han var helt ... helt overladt til sig selv.

Det at være overladt til sig selv kan gøre en både svimmel og bange. Djibouti, der stod med hovedet lænet mod de iskolde jernstænger, udmattet og rystende af feber, var grebet af en lammende ubeslutsomhed og lede ved påny at skulle tigge om en seng og noget mad. Den uovervindelige uvilje, han følte, tilligemed en pludselig opblussen af selvrespekt fik ham ofte til at foretrække at sove under åben himmel frem for i en seng. Men han frøs, og han var både sulten og søv-

nig. Og smerterne i hans ben ... endnu engang måtte han nøjes med den ynkelige rolle, at være den, der modtager, og ikke den, der giver. At give er den riges privilegium. Midt i denne tilstand af sløvhed hørte han svagt en ung, lidt slæbende stemme syngende i kælderetagen.

»Du synes stjerne... græd ikke mere ...«

Djibouti skuttede sig, rankede sig, rettede på sit tøj - det vil sige, han satte sin kasket lige og glattede reverset på sin frakke. Han hadede at virke sjusket som en mand, det er gået tilbage for, og navnlig når han følte sig så hjælpeløs og så langt nede som i aften ...

(fortsættes)

Ny præst på Dalum.

Kancelliet meddeler, at pastor Georg Grimme er blevet udnævnt til rektor ved Dalum klosterkirke.

Pastor Grimme vil være ukendt for de fleste, men er dog en gammel kending her i landet. Han kom ved krigens afslutning til Danmark fra Ermland (i det daværende Østpreussen) og gjorde en stor indsats for at aktivisere sjælesorgen for tyske flygtninge. Efter disses bortrejse opholdt pastor Grimme sig endnu nogle år i Danmark - han var meget efterspurgt som prædikant for retræter. Fra Danmark drog pastor Grimme til det fjerne Chile, hvor han i flere år var professor på et præsteseminarium. Imidlertid kunne han ikke i længden tåle klimaet, og han vendte tilbage til Tyskland.

Hans tilbagekomst her til landet vil blive hilset med glæde af de mange, som lærte ham at kende som nidkær præst, og som har stået i skriftlig forbindelse med ham i de mellemliggende år. S.

Sct. Ansgars kirke.

1. maj kl. 14: Udstilling af det Højhellige til tilbedelse indtil messen kl. 19,30. Efter messen: procession til Mariaaltret. Kl. ca. 20,30: Konfirmationsforberedelse af voksne konfirmander og faddere. På alle hverdage i maj måned: Andagt kl. 19,30.

BESØG

(til fordel for Niels Stensens feriehus i Frødensborg)

søndag den 3. maj kl. 8-21.

Boder med nyttige ting - tombola for voksne (bl. a. husholdningstombola) og børn (gevinst hver gang) - fiskedam - restaurant åben hele dagen - amerik. lotterier.

De støtter en god sag!

Academicum Catholicum Kbh.

27. juni til 6. juli: **SOMMERLEJR** på Klitborg ved Nykøbing Sj.

2. til 9. august: **NORDISK STÆVNE PÅ BORNHOLM**. I en indramning af messe og komplet vies formiddagene til foredrag og diskussioner, eftermiddagene til bad og rekreation. Studieemnet er: Det ondes mysterium. Kristi sejr over det onde - et forsøg på en vurdering af vor tid ud fra et katolsk helhedssyn. Efter en bibelteologisk indledning om »ondskabens mysterium« (2. Thess. 2, 7) og sejren over det onde falder undersøgelsen i afsnittene litteratur, kunst, filosofi, psykologi og politik, alle på samme måde betragtet fra to sider til belysning af studieemnet. - Foredragsholderne kommer fra Norge, Sverige, Finland og Danmark. Et detaljeret program meddeles i næste nummer af Katolsk Ugeblad.

Skandinavisk hjem i Paris.

Domnikanerinderne åbner i juli md. pension for unge piger. Pris 19-23 kr. Henvendelse OR 422.

Ganske ung pige,

helst fra provinsen, tilbydes læreplads i huset under gode forhold. Ingen børn. Plate Petersen, Rødkildevej 36, København F.

Ferie på Als.

Rolige sommerværelser (med køkken) i dejlig beliggenhed ved skov og vand. »Andersens Hus«, Kettingskov, Als. Telf. Over Tandslet 4 78 65.

Telefoner: 70 45 30 · 70 49 20

Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk

NORDISK KULAGENTUR A/S

SVEN E. FREDERIKSEN

RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliiefyr

(årligt eftersyn)

FILM og TEATER

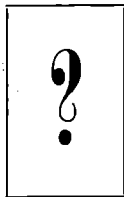
Regnmageren

»En sommers dårskab« overbeviste os om, at Katherine Hepburn er en fin kunstnerinde. I denne film viser hun igen sit usædvanlige talent. Handlingen er temmelig ligegyldig.

Bortset fra et par enkelte træk savner den al psykologisk dybde. Men det er ligemeget. Ved sin oprindelighed og sin ægthed redder Katherine Hepburn alt. Hvis De ikke har for mange fordomme mod folkekomedier, må De for hendes skyld se denne film. Den er et stykke meget fint arbejde. Ma.

Om menneskets værdighed

er det en film, man må tage stilling til.

Dagspressen har modtaget »En fremmed banker på« med højst delte meninger, fra den højeste ros (Pol.) til den, mest sønderlemmende kritik (Inform.). Under alle omstændigheder er det en film, man må tage stilling til.

Handlingen, der er blevet angrebet som postuleret og usandsynlig, vil være de fleste bekendt: En ung pige, der har mistet sin mand i modstandsbevægelsen, – han blev tortureret og skudt af tyskerne, – lever på tredje år alene i et hus et øde sted ved havet, hun har viet sig til mindet om sin døde ven. En fremmed kommer til hende og søger husly. Han er en af Hitlers danske håndlangere, der nu er på flugt. Et hektisk kærlighedsforhold opstår imellem dem. Da hun fortæller sin historie, går det op for ham, at han selv er hendes mands morder. Hun forstår det først, da hun i en voldsom elskovsscene ser kendetegnet, et ar, på hans højre arm. Efter et dramatisk opgør skyder hun ham. –

Det er sandt, at situationen er temmelig utænkkelig. Det er også sandt, at det kunne synes uoriginalt at tage besættelsestiden som udgangspunkt. Men begge dele bliver ganske berettigede, når de tjener til at belyse problemer, der er væsentlige og sande; og filmen fortæller os i et usædvanligt sprog noget væsentligt om det at være menneske.

Kærlighedsforholdet mellem Vibeke og den fremmede er uhyggeligt og afslørende. Er det usandsynligt, at kvinden efter tre års trofasthed mod sin døde kæreste skulle kunne falde for en mand, der kun er et dyr, – uden charme, uden følelsesliv, uden menneskelig varme? Jeg tror, det i al sin ondskab er muligt. En almindelig Don Juan kunne ikke have haft den virkning på hende, men netop denne underlige pludseligt opdukkenede fremmede, der frem for alt blot er en mand, vækker hendes lidenskab, mens hendes hjerte og forstand står

stille. Thi det er karakteristisk, at endnu mens ingen af dem kender sandheden og begge derfor skulle være fuldt lykkelige, er deres samvær uden glæde. Der er ingen menneskelig samhørighed, intet fællesskab, de har kun brug for hinanden som mand og kvinde, og de to stærkt erotiske og meget omdiskuterede scener har da deres berettigelse i at vise, at netop her, i deres intimeste forening, er manden og kvinden hinanden allermest fremmede. Det er, hvad nærbilledet af deres ansigter fortæller.

Men filmens hovedtema er spørgsmålet om personlig skyld og ansvar. I deres samtale den nat, hvor hun har fortalt om sin mands grusomme død, giver han, – og vi kan se, det er i selvforsvar, – udtryk for sit livssyn: Mennesker og dyr er ens, – den stærke dræber den svage, vi har alle blod på hænderne, ingen er skyldfri, alt er ondt. – Og hun slynger imod ham sin forfærdede protest: Vi er mennesker, vi har mulighed for at vælge! – Senere, da den forfærdelige sandhed er gået op for hende, vil hun forsøge i hvert fald at få en menneskeværdig afslutning på alt, hvad der var sket. Hun vil give ham lejlighed til selv at bekende og erkende sin skyld. Han nægter af fejghed, og fordi han ikke vil vide sig skyldig. Først da hun truer ham med pistolen, tilstår han, men vil forsvare sig. Med en vrængen tager hun ordet fra ham: »Det var lige hvad der manglede! Fortæl mig så, at din far slog dig, slog dig så blodet flød, at det er derfor, du er blevet sådan!« Og hun rammer en pæl igennem det hele: – der er intet forsvar for en sådan handling. Han har kun ét at gøre, at bekende og trygle om tilgivelse. Og fordi han ikke vil det, skyder hun ham, da han forsøger at flygte.

For første gang i lange tider er det således lykkedes dansk film, uden banal moralisering eller falsk hulhed, at give udtryk for en sand etik. Thi kan man i en film, der ikke lægger problemet i noget religiøst plan, kræve mere svar end dette, at vi har mulighed for at vælge, og at vi, når vi har valgt galt, skal påtage os ansvaret derfor for at få lov til at gå videre. Bo.

Ballade på Bullerborg

Er det muligt at forestille sig noget dårligere end dette nye danske produkt? Handlingen, hvor ægte spøgelse konkurrerer med falske, er så naiv, at den ikke engang fortjener at blive fortalt. Billederne er middelmådige, snart for mørke, snart overeksponerede. Personerne virker konventionelle og stive. Selv den søde Ghita Nørby har mistet al spontanitet. Og naturligvis rimer pølse hver gang på Spøgelse... Sven Methling har åbenbart ikke været særlig inspireret. – En film, som De kun bør se, hvis De har besluttet Dem til at spare penge ved definitivt at blive helbredt for at gå i biografen. Ma.

Ma.

Guys and dolls

Måske er den efter amerikansk smag, – her virker den helt igennem ubehagelig. En musical med kedelig musik, tåbelig, hvor den skulle være munter, usmagelig, hvor den skulle være morsom. Men det er jo så rart (og så taknemmeligt) at have Frelsens Hær til at give det helt rigtige stænk af komik og pæn alvor!! Bo.

BISKOP SUHR OM PAVENS APPEL

Arbejdernes vilkår
i Frankrig

På rejse uden hænder

Causeri af Stig Guldberg

Nordisk akademikerstævne
på Bornholm

Valfarterne til Åsebakken og Øm

Nyt fra sognene . Fire nye film

I ugens kronik orienterer cand. theol. Olav Rørdam Bonnevie læserne i de højkirkelige protestanters synspunkter og antyder højkirkebevægelsens utilstrækkelighed.

PAVEN HAR OVER VATIKANETS radio ladet udsende en stærk appel vedrørende det planlagte kirkemøde. Den var først og fremmest rettet til biskopperne, men havde også adresse til præsterne, ordens- og klosterfolk, de kristne familier, børnene og de syge.

Efter at have gennemgået det pavelige budskab, skrev biskop Th. Suhr følgende til vore læsere:

Hans hellighed pave Johannes XXIII har i en tale for nogle dage siden rettet en indstændig opfordring til alle katolikker om bøn for det store kirkemøde, som vil finde sted om et par år. Et sådant kirkemøde er en begivenhed af stor rækkevidde i kirkens liv, og som den hellige fader selv siger det, vil menneskelig klogskab og foretagsomhed ikke være nok til at nå de mål, som man håber på. Derfor bør alle troende sammen med paven bede Helligånden om at velsigne de anstrengelser, der gøres for at forberede og gennemføre kirkemødet. Og det er pavens ønske, at vi ber om Guds Moders forbøn nu i maj måned og specielt i novenen til Helligånden før pinsefesten.

Der er blevet talt og skrevet meget om de forhåbninger, der stilles til kirkemødet — særligt hvad enhedsbestræbelserne angår. Sikkert er det, at splittelsen mellem de kristne er en ulykke for menneskeheden, og det kan allerede betegnes som et fremskridt, at de kristne i alle lejre synes at blive sig denne ulykke mere og mere bevidst. Endnu vides der kun meget lidt om pavens planer for det kommende møde, og det eneste man i øjeblikket kan sige, er, at den katolske kirke ved den lejlighed vil kunne besinde sig på, hvad

der vil kunne gøres for at imødekomme det brændende ønske om enhed.

Mange gange i kirkens historie har Jomfru Marias forbøn gjort sig mærkbart gældende, især i alvorlige tider. Pave Johannes mener, at de prøvelser, som menneskeheden i vore dage gennemgår, burde anspore os alle til at anræbe om Himmeldronningens moderlige forbøn. Det gælder os alle, præster, søstre, lægfolk, klostre og familier — overalt hvor der bedes i fællesskab eller i enrum. Fra hele jordens kreds skal bønnen stige op til Guds trone, for at Helligånden må opfylde de troendes hjerter og give kirken lys og styrke til at løse den store opgave, som pave Johannes agter at gennemføre.

Sankt Ansgars kirke,

d. 3. maj 1959.

* Theodor Suhr.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy
og Gunnar Martin Nielsen
(ansvarhavende)

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, Tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund

Ekspedition og kassererkontor:
A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K

Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementspris 8 kr. kvartalet
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annonceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 5394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 58968

En tilnærmelse

Patriark Athénagoras har taget imod den apostoliske udsending i Tyrkiet, Mgr. Testa. Som man vil huske, tog Paven også for nylig imod den nye ortodokse ærkebiskop af Amerika, som er medlem af Kirkernes Verdensråds Centralkomité, hvor han hidtil fast har repræsenteret patriarkatet i Konstantinopel. Sidste sommer deltog han i mødet mellem repræsentanter for Kirkernes Verdensråd og patriarkatet i Moskva.

Det store græske blad *Kathermerini* understreger i en artikel med overskriften »Det største problem« betydningen af den kontakt, der er sluttet. »Disse besøg«, skriver bladet, »er manifestationer, der bereder jordbunden og skaber det rette klima for en tilnærmelse mellem den ortodokse og den katolske kirke, en tilnærmelse, der er nødvendig, hvis man en dag på konstruktiv måde skal overveje en forening af kirkerne. Vi befinder os nu ansigt til ansigt med en ny situation, som vi må følge med opmærksomhed, da den er delikat og fuld af farlige skær.«

I næste nummer

skriver blandt andet seminarieforsøger Ragnhild Hoff en artikel »Når man er katolsk mindretal«. Kroniken er forfattet af den engelske benediktiner Bede Griffiths, som sammen med andre benediktinere har grundlagt et kloster i Indien og nu skildrer klosterlivets særprægede form i det nye milieu. Vi bringer en række læserindlæg i forbindelse med drøftelsen af verdenssult samt en artikel af Käthe Lund om studenternes valfart til Chartres.

To nye helgener

Den hellige Joachina af Ve druna, der er den første helgeninde, som er blevet kanoniseret af Johannes XXIII, var spanier, født i Barcelona i 1784. Hun var blevet gift meget ung og havde 8 børn, som hun praktisk talt var alene om at opdrage, idet hun var blevet enke i en meget ung alder. Da hun havde fuldført sit hverv som husmoder, grundlagde hun en kongregation af karmelitertertiarer, hvis opgave det er at tage sig af og opdrage børn og at pleje fattige syge. Over for sine åndelige døtre lagde hun især vægt på glæden og livsmodet. Sørgmodige ansigter foruroligede hende. Hendes kongregation talte 166 søstre, da hun døde i 1854. I dag er deres antal steget til over 3.000.

Den første mandlige helgen, Johannes XXIII har kanoniseret, var en franciskansk lægbroder, der døde i Italien i det 17. århundrede. Den hellige Karl af Sezze (1613—1670) var gartner, kok (dog uden uddannelse) og sakristan, men han var også en mand med et rigt åndeligt liv, hvis dybe fromhed var i stand til at beherske et meget lidenskabeligt og hidsigt temperament. Efter ordre fra sine åndelige skrifter, der er lige så dybe, som de ser enkle ud, skrifter, man kunne sammenligne med Therese af Jesusbarnets »En sjæls historie«.

Føljetonen

må desværre i dette nummer udelades. Den kommer igen næste gang. Vi har netop nu en stigende annonce-mængde, men vil efterhånden få en bedre balance mellem læsestof og annoncer.

På rejse uden hænder

af Stig Guldberg

Det er da for galt! Har du set der? o. s. v.

Disse bemærkninger svirrede om ørene på en yngre mand, der med lapsede hvide handsker og frakken elegant over venstre arm, gik ved siden af sin stakels unge kone, der på sydlandsk manér var ved at slæbe sig en pukkel til på 2 tunge kufferter, medens man hastede gennem hovedbanegårdens afgangshal på vej mod perronudgangen.

Og sandt for dyden ikke nok med det, hun måtte også sætte kufferterne, mens hun fandt billetterne frem — og minsandten ikke nok med det, han stod bare overbøjet og ventede, til hun atter havde pakket billetterne af vejen og atter hankede op i kufferterne, først da ulejlige »herren« sig egenmægtig ned ad trapperne.

Ja, jeg har oplevet mange af den slags situationer, der hver for sig kræver en vis selvbeher-skelse. For manden med de hvide handsker, det er mig, og hænderne — nå ja, de er et af den moderne tids tekniske vidundere — de er lavet af metal og plastik.

Lad os se bort fra den første tid efter at man har mistet disse vidunderlige medfødte praktiske ting, der hedder hænder; for i den første tid svæver man i charmerende atmosfære af velvilje og kærlig omsorg. Ikke sådan at forstå, at man senere hen mangler denne omsorg derhjemme, tværtimod, men når man er kommet så langt, at man skal anvende f. eks. offentlige transportmidler uden ledsagelse af sine allerkæreste, ja så begynder løjerne for alvor.

Det er jo umuligt altid at have ledsager, bl. a. fordi skattevæsenet vel nok ikke vil regne ledsagerens rejse for fradragsberettiget. Det vil altså sige, det ville blive dobbelt så dyrt at rejse, når man ingen hænder havde.

I begyndelsen går man helle-re timesgang, end man tager sporvognen og beder konduktøren tage pengene i ens lomme (jakkelommen), alt mens man spørger og han måske skal have bønnen ind med skeer, så står medpassagererne og stirrer på samme nyfigne måde,

som havde man glemt at knappe bukserne eller noget i den retning.

Når man skal op i et højt hus, og der nu engang findes elevator, så er det jo det letteste at tage den, — det troede jeg også, indtil jeg engang opdagede, at jeg ikke kunne komme ud igen.

Det varede 1 time, inden der kom nogen, og så fandt de mig endda mærkelig, fordi sådan en forholdsvis pæn mand morede sig med at køre op og ned og gestikulere vildt gennem den lille rude i døren. Hvergang jeg hørte nogen på trappen, så gættede jeg mig til etagen og trykkede på knappen.

Sagde De alarmklokken? Enten har varmemesteren ikke været hjemme eller også har alle gårdens unger kimet på den så ofte, så han i arrigskab har proppet en tom tistyskigaret-pakke ind i klokken.

Farmand skal ud at holde foredrag, farmand skal med toget. Selvfølgelig på tværs af alle hovedlinier — 4 timer frem, skifte to gange med ophold, 5 timer hjem og en times op-

Stig Guldberg, fotograferet sammen med en af sine protegeer, en lille tysk dreng, der har mistet begge ben ved en eksplosion

A/S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandfabrik

Telefon 121, 205

Sophus Larsen & Søn

1. kl.s kød, pålæg og hestekød

Albanigade 39 . Odense . Telefon 4895

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 136

A. P. Pedersen

Murermester

Markedaplads 10, Holbæk, Telefon 239

THERMALIND-varmetæppe lindrer mod smerter fra gigt, ischias og sygdomme som kræver varme. - Oplysninger hos

Jensen & Olsen

HOLBÆK . Telefon 365

KB&K

AKTIESELSKABET

Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 9270

HEIERIET Vesterbo

Aarhus by's førende
TELEFON 2 8700 (4 lin.)

G. Garth Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25
Telefon Minerva *408

C. J. Gerlachs eftf.

Hersegade 9, Roskilde, tlf. 2777

Aut. leverandør af kirkevine

Tegn abonnement

hold i Roskilde kl. 23-24. D.v.s. først købes billet med »undskyld, vil De selv tage penge i højre jakkelomme og lægge byttepengene tilbage der og billetten i brystlommen«. »Hva' behar'?'« »Jeg sagde undskyld, vil De ikke være så elskværdig o.s.v., os.v.« Udstyret med billetten går man til perrongangenen. Der er allerede 12, der maser på bagfra, her må man være kvikkere, men det er ikke sikkert, han er det. Nå også det lykkes, og så er der egentlig kun en 7-8 stykker til, der skal rage een i lommen. I nogle tilfælde har man indtryk af, at staklen tror, det er en særlig form for perversitet.

Jernbanefunktionærerne er ellers blevet mine venner, for når først 10-øren er faldet, så er de hjælpsomheden selv.

Har De ikke selv af og til haft besvær med at få en kupédør lukket op?

Jeg nærer en vis rædsel for »futtogs-W-C.er«, for sæt man nu ikke kan lukke døren op igen indefra?

Skal man have en cigar op af æsken undervejs og have ild på den, ja, så beder man naboen eller en togfunktionær om bistand og byder ham selvfølgelig samtidig, og han siger mange tak. Regnskab: 4 cigarer røget - 4 givet væk. (Hold op med at ryge). Jeg fik af og til en tvangstanke: »Sæt man nu fik diarhoe undervejs!«

Kan De se hovedet på togfører Svelklyst, når man kom til ham om bistand. Det risler mig koldt ned af ryggen bare ved tanken, og jeg kan få mareridt, hvor medpassagererne er udstyret med næser som elefantsnabler.

Jeg går aldrig med bukseseler, for snoretæk og seler til mine »fine hænder« ville bare komme i uorden derved. Livrem duer ikke, for det er bedre, når benklæderne er syet, så de sidder. For min sjælero's skyld er der altid 2 hægter.

Der var engang - ak ja - hvor den første hægte sprang i toget. Jeg stod så senere på talerstolen og skulle lægge rigtigt eftertryk på slutningen - af talen, og så røg nr. 2 hægte. Kan De forstå, at jeg foretrækker talerstole, hvor man ikke kan se mine ben.

Jeg pressede hurtigt maven ind mod talerstolen for at holde de unæv-

nelige på plads, medens forsamlingen stærkt grebet stirrede på mit koncentreret blik.

Endelig var jeg færdig og bukgede, men det ser jærlig talt lidt åndsvagt ud, når man bliver stående deroppe efter bifaldet.

Ingen af tilhørerne rejste sig - måske anede de sammenhængen eller manglen derpå. Omsider fik jeg kaldt på den lokale uniformerede landbetjent, der til alt held for mig var tilstede. Men gud hjælpe mig, manden havde sans for humor og slog en vældig skvalder op; inden han kunne få genetableret sin embedsværdighed og gå på jagt efter en sikkerhedsnål, følte jeg, der gik timer.

Jeg er blevet madet af bunker af mennesker med ske, og der findes ikke noget værre personlighedsnedbrydende, end når fru Larsens mand siger: »Ded æ vor muer go te, vi har et par småroller, der får skemad derhjemme.« Og fru Larsen demonstrerer sin fremragende kunst ved at skrabe mig på hagen med skeen for hver mundfuld, ligesom når »smårolingerne får skemad derhjemme.«

Så eksploderer den pæne foredragsholder og må ud og hoste af.

Ved De, hvad jeg for fremtiden vil gøre?

Jeg vil lægge hænderne og tage fat!

Ung pige

søger værelse m. centralv. hos en katolsk familie i København. Billet mkr. 10-5-59 til Katolsk Ugeblads annonceafd., Østersgade 108, 1., Kbhvn. Ø.

TIL BYEN
- i byen
FRA BYEN smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE
Et centralt spisested for dem, der er bosat, og for dem, der kommer tilrejsende med bane ell. bil . . . og et godt madsted, hvor hygge og venlig betjening findes. Rimelige priser.

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27

TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi- og plasticvarer til hospitaler og sygehuse

HVAD DE HØJKIRKELIGE MENER

Kronik af cand. theol. Olav Rørdam Bonnevie

En ny højkirkelig bevægelse indenfor Folkekirken er i de sidste måneder ofte blevet debatteret i pressen. Fornylig var over 300 protestantiske præster, lærere og menighedsrådsmedlemmer samlet på Rinkenæs Ungdomsskole i Sønderjylland for at drøfte emnet: Højkirkelighed. Der blev en livlig forhandling for og imod.

Bevægelsen føres frem af en række folkekirkepræster i Sønderjylland; adskillige højkirkelige præster ud over landet går mere eller mindre ind for deres synspunkter, ligesom en del lægfolk i de forskellige sogne slutter op om bevægelsen. Imidlertid er den også blevet udsat for angreb, blandt andet har man kaldt de højkirkelige »trekvarter katolikker«.

Hvad vil den nye højkirkelige bevægelse? Hvad betyder ordet højkirkelig? Indtil for ca. 30 år siden betegnede man som højkirkelig den kirkelige retning inden for Folkekirken, som omkring århundredskiftet også blev kaldt »den tredje retning« ved siden af Grundtvigianismen og Indre Mission. Den havde sit positive udgangspunkt i overvindelsen af rationalismen (en bevægelse, der hævder en fornuftsmæssig Gudfaderetro, men fornægter, at Kristus er Gud). I modsætning til denne bevægelse virkede den gamle højkirkelighed for en kristelig og teologisk fornyelse i begyndelsen af 1800-tallet og havde sine mest typiske repræsentanter i biskopperne J. P. Mynster og H. L. Martensen. Den var karakteriseret ved det konservative grundtræk både i dogmatik, i Bibelsyn, i synet på Folkekirkenes ordening, i forbindelsen mellem kristendommen og det humane åndsliv, mellem Folkekirken og skolen. Men først og fremmest ønskede den at kalde til samling omkring Folkekirkenes gudstjeneste som det egentlige kristelige

fællesliv. Den betragtede sig ikke som en retning, men som stammen i Folkekirken, hvorfra Grundtvigianismen og Indre Mission var vokset ud som grene. I 1902 dannede den landsammenslutningen Kirkeligt Centrum, som stadig virker. Imidlertid havde den gamle danske højkirkelighed ikke megen lighed med den en-

gelske højkirkelige bevægelse, hvorfra den havde hentet sit navn.

Den engelske højkirkelighed startedes i 1833 af Oxford-professoren John Henry Newman. Som modtræk mod rationalismen ønskede dens forkæmpere at forny den engelske statskirke gennem en tilbagevenden til oldkirkens messe, dogmer og kirkeordning. I sin fromhed og sit gudstjenesteliv nærmede den sig den romersk-katolske Kirke.

I 1845 gik bevægelsens leder, Newman, over til den katolske Kirke (efterfulgt af en lang række højkirkelige præster helt op til vore dage). Den højkirkelige (også kaldet anglokatolske) bevægelse fortsatte inden for den engelske statskirke og har haft den største indflydelse på prote-

TEGNET FOR KATOLSK UGEBLAD AF C. MARIANI

stantisk kirkeliv både i England og Amerika, også i de lutherske samfund, ligesom der er opstået højkirkelige bevægelser i alle protestantiske lande. Disse bevægelser ønsker inden for deres folkekirkers rammer at genoptage så meget som muligt af det, man mistede efter reformationen, men advarer mennesker mod at gå over til den katolske Kirke.

Den nye højkirkelighed

Efter inspiration fra den engelske højkirkelige bevægelse kom der i 1920'erne og begyndelsen af trediverne nogle nye små skud på den gamle danske højkirkelighed i form af højkirkelige broderskaber for teologiske studenter og præster, der arbejdede for personlig og folkekirkelig fornyelse gennem et andagtsliv, præget af de gamle katolske tidebønner med Davids salmer, en højmesse, der med biskoppens tilladelse var blevet forsøgt med nogle af de led fra den katolske messe, som man havde mistet efter reformationen, og ved genoptagelse af privatskriftemålet.

Efter at denne bevægelse har udviklet sig gennem ca. 30 år, er det nu en kreds af dens præster, som er førere for »den nye højkirkelighed« og står som udgivere af bladet »Re-Formatio, meddelelser om kirkelig fornyelse i Danmark«.

Vi citerer fra nogle programartikler: »At være med i den kirkelige fornyelse er ikke blot at læse Re-Formatio og andre lignende blade, det er ej heller blot at have katoliciserende tendenser eller kunne gøre skel mellem lavkirkelige og højkirkelige tendenser eller bekæmpe »kvindelige præster« o. s. v. (hvor nødvendigt end alt dette også er). Men det er først af alt at lade sig selv kirkeligt fornye og hver dag åbne sit eget hjerte og liv for den nådens strøm, som man ønsker gennem den kirkelige fornyelse skal blive alle andre til del. Hvordan kan dette ske? Ved at vi selv til stadighed bruger nådens midler, bønnen, Guds ord, bodens og alterets sakramenter og heller ikke siger nej til det nådens specielle middel, som hedder korset.«

»Reformation'. Alt for ofte i protestantismens historie kom dette ord til at betyde 'deformation' – en omformning af den oprindelige kristne tro, så resultatet blev en vanskabning. Pietisme, rationalisme, subjektivistisk vækkelseskristendom, liberal teologi, barthianisme, tidehverv, moderne eksistentialisme er efter vor mening eksempler på større eller mindre de-formationer af den gamle kirkes tro. Det betyder ikke, at der

ikke skulle være kristne sandheder hos disse teologiske retninger. Det er der oftest i høj grad. Men disse sandheder er blevet pointeret så stærkt, at troen er blevet de-formeret derved.«

»Der er virkelig en »form«, der skal vindes tilbage eller bevares. Ikke blot blev reformationen ofte til en de-formation på grund af urimelige understregninger af visse sider af kristentroen, men det samme er også sket gennem den stadige fristelse, der hedder sværmeriet. Den består altid i en fornægtelse eller forbigåelse af »formen«, – af det synlige og håndgribelige: Kirkens form fornægtes gerne, den er usynlig. Sakramenternes ydre »skikkelser« bliver ret ligegyldige. Gudstjeneste-formerne uvæsentlige, for det afgørende er det åndelige og sjælelige. Det »formelle« præsteembede ringeagtes på bekostning af det almindelige, det uformelle præstedømme, der ganske fejlagtigt opfattes som noget blot åndeligt.«

»Efter vor opfattelse fornægter meget af den herskende protestantisme den reformatoriske arv på denne måde. Vi vil bekæmpe dette sværmeri. At fornægte »formen« er til syvende og sidst at fornægte Kristi incarnation (menneskevordelse).... Ordet er blevet kød. Kristus er blevet et jordisk menneske, har påtaget sig jordisk »form«. Hans legeme, kirken, er hos os i synlig jordisk skikkelse. Vi ser den i sakramenternes og embedets synlige form. Vi hører den i bekendelsens og forkyndelsens hørlige form.«

»Vi vil gøre alvor af ordet reformation, vi vil tilbage til den »form«, hvori troen hidtil bedst har kunnet bevares i kirken uden at fordærves. Denne form viser sig i kirken på tre måder – nemlig i dogmet, i liturgien og i moralen (Re-Formatio, 1958, nr. 2).

Ønsker en fornyelse

Den højkirkelige bevægelse ønsker en kirkelig fornyelse på en række punkter, som således står i nøje forbindelse med ham.

Messeoffret omtales i Re-Formatio, 1958, nr. 3: »I Kirkens levende organisme er offeret dens inderste væsen. Kristi offer til Gud og os, og vort offer til Gud ved ham og til hinanden. I den hellige nadvers mysterium træder det frem i handlingens skikkelse. Offerets store betydning i kristendommen står Golgatha vagt om. Det fremgår af de gamle liturgier fra oldkirken, i hvilken grad offermotivet indgik i de kristnes tanker om gudstjeneste og hverdag.«

Opbevaring af de indviede nadverelementer. De højkirkelige ønsker at gennemføre den såkaldte reservering (opbevaring) af de indviede nadverelementer, som er blevet tilovers efter altergangen (på lignende måde som det sker i de katolske tabernakler på altrene). Dette er blevet kritiseret som et farligt, »katolsk« påfund, men i Re-Formatio, 1959, nr. 5 oplyses, at det har været kendt og påbudt i protestantisk tid i hvert fald i en del af Danmark ifølge Håndbog af 1759 for præster i hertugdømmerne Slesvig og Holsten: »Ikke mindre skal præsten tage vare på, at hvis der bliver noget tilbage af den konsekreerede vin eller de konsekreerede oblater, skal sådant opbevares, men ikke misbruges.«

Desuden nævnes det, at Hans Tausen under kirkeomvæltningen forsvarede tilbuddet af alterets hellige sakramente (Re-Formatio, 1958, nr. 3).

Klosterliv og helgener

Klosterlivet ønskes genoptaget inden for Folkekirken, ligesom det forlængst er sket (gennem de højkirkelige bevægelser) inden for de protestantiske trossamfund i England, Tyskland, Frankrig og USA.

Jomfru Maria og helgenerne. En udførlig artikel om Jomfru Maria findes i det højkirkelige tidsskrift »Under Guds Ord«, nr. 115. Artiklen, som er forsynet med talrige Luthercitater, påviser, at Luther med forkærlighed omtalte jomfru Maria som »den salige Guds moder« og sagde, at hun med rette kaldes »Himmel-dronningen«. Desuden anbefalede Luther mennesker at bede om hendes forbøn: »Man skal påkalde hende, for at Gud gennem hendes forbøn må give og gøre, hvad vi bede om«. En indgående artikel om helgenerne findes i Re-Formatio, 1958, nr. 3.

Man vil have lagt mærke til, at flertallet af de nævnte citater er i nøje overensstemmelse med den katolske lære. Man vil dog næppe kunne bestride de højkirkeliges påstand, at de er forenelige med Folkekirkens bekendelsesskrift Confessio Augustana fra 1530.

Katolikker kan glæde sig over protestanters genopdagelse – både på det videnskabelige og det praktisk-kirkelige plan – af gamle katolske, kristne sandheder, som fornyer deres tro og fører dem ind i et dybere liv med Kristus.

Men man kan dog kun beklage, at de højkirkelige præster mangler den apostolske succession, og at deres

præsteembede derfor ikke er gyldigt i oldkirkelig forstand. Når de højkirkelige mener at henholde sig til hele troen og derfor regner med, at de med god ret kan kalde sig katolikker, kan vi henvise til den nye bevægelse »Samling« blandt protestanter i Tyskland, som hævder, at man – ifølge Ny Testamente og oldkirken – kun har hele den kristne tro og kun kan kalde sig katolikker, når man også anerkender pavens overhøjhed:

Kirken kaldes katolsk, for så vidt den står i forbindelse med Roms Kirke og med den romerske biskop som dens jordiske overhoved. Det romerske og det af Roms biskop anerkendte er – ganske konkret – det katolske, skriver Max Lackmann.

Nyt fra sognene

Den katolske kvindeforening i Vejle har netop fejret sit 10-års jubilæum. Pastor Olaf Jan Ballin, Valby, som i sin tid støttede foreningens start prædikede ved morgenmessaerne, og om aftenen samledes medlemmer med ægtefæller samt Vejles præster. Danmarks katolske kvindeforbund var repræsenteret af formanden, fru Kerckhoffs, Roskilde.

Vejle-afdelingens formand, fru Frida Poulsen, fortalte om arbejdet og de fælles oplevelser gennem ti år. Hun nævnte som særligt betydningsfuldt foreningens indsats i sogneopgaver og karitative hjælpeaktioner.

Pastor Ballin holdt aftenens foredrag om »Kvindens plads og opgaver i kirken«. Fru Kerckhoffs talte om den katolske kvindeligheds internationale arbejde. Vejles sognepræst, pastor K. Stappers, lykønskede foreningen og udtrykte ønsket om, at man ved at vise forståelse og imødekommenhed over for de unge kunne styrke arbejdet med flere medlemmer.

I Næstved er der nu blevet opført en ny, moderne præstegård.

De nordiske akademikere samles atter til stævne

Katolsk sommeruniversitet på Bornholm

I den første uge af august samles katolske akademikere fra de nordiske lande til et katolsk sommeruniversitet i Åkirkeby på Bornholm. Det er i år blevet Danmarks tur til at arrangere det nordiske stævne, som er nummer syv i rækken. Man har som studieemne valgt: Det ondes mysterium, Kristi sejr over det onde. Det er hensigten at forsøge en vurdering af vor tid ud fra et katolsk helhedssyn.

Efter to indledende foredrag ved henholdsvis pater Hans Martensen og pastor Ib Andersen behandles stævnets tema under litterære, kunstneriske, filosofiske, psykologiske og po-

litiske synsvinkler. De øvrige talere er fil. dr. Johan Chydenius, Helsingfors, docent Erik Cinthio, Lund, forfatteren og tegneren Ørnulf Ranheimsæter, Oslo, pater H. Roos S.J., pater Wilhelm Køster S.J., Uppsala, Kyllikki Palmquist, Stockholm, og Sven-Aage Jørgensen, København. – Academicum Catholicum forhandler desuden med andre foredragsholdere fra de nordiske lande og England.

Af hensyn til stævnedeltagernes indkvartering m. m. skal man senest tilmelde sig den 20. juni til adjunkt Kaspar Kallan, Porsevænget 12, Kgs. Lyngby. Arrangørerne har reserveret et antal billetter til Bornholmerbåden, der afgår fra København den 2. august om formiddagen. For deltagelse i stævnet skal der betales 110 kr. Eneværelser koster 125 kr. Vi vil senere bringe en udførlig omtale af det katolske sommeruniversitet.

Glade børn i Odense

Sankt Hedvig-søstrenes børnehaven er en populær institution i Odense. Om en måneds tid kan søstrene fejre 100 års jubilæum for deres arbejde her i landet, og vi bringer snart en artikel om deres mangesidede virksomhed.

Axel Jensen foto.

Verden rundt

I Alaska – den store USA-stat mellem Canada og Asien, opdaget 1761 af Vitus Bering (født i Horsens 1681), da denne var i russisk tjeneste, men siden 1867 amerikansk – blev den første hellige messe læst af en spansk præst. Den første missionær, der prøvede at tage fast ophold i polarstaten, var af nationalitet canadisk, den første martyr belgier, den første fastboende katolske præst var hollandsk-født. Første apostolske præfekt var italiener, første apostolske vikar var fransk, mens første katolske biskop var fra Irland. Og endelig er statens første katolske guvernør af jugoslavisk afstamning. De mange nationaliteter er således for- enede i den katolske tro!

Det mest moderne katolske center i det fjerne Østen er nu blevet åbnet i Hongkong. Det har lokaler i fire etager af en ny atten-etagers skyskraber og omfatter et kapel, undervisningslokaler, bibliotek, redaktioner for et engelsk og et kinesisk katolsk ugeblad samt en restaurant og taghave. Den katolske befolkning i Hongkong er i løbet af tiden fra 1945 vokset fra 9000 til 140.000.

Den britiske film »Fangen« er blevet prisbelønnet med guldmedalje på den fjerde internationale kongres for religiøse film i Valladolid i Spanien. Alec Guinness spillede hovedrollen som kardinalen, hvis skæbne er en tro kopi af kardinal Mindszenty's. Alec Guinness konverterede iøvrigt senere.

Præsident de Gaulle vil den 24. juni blive modtaget i audiens af pave Johannes XXIII: Da paven i 1945 som kardinal Roncalli og apostolisk sendebud afleverede sine akkreditiver, var det daværende general de Gaulle, som modtog dem.

Gary Cooper blevet katolik

Den kendte amerikanske filmskuespiller Gary Cooper er i en alder af 58 år blevet optaget i den katolske kirke. Gary Cooper, som tidligere var medlem af den episcopale kirke, havde flere gange lejlighed til at møde pave Pius XII, og disse audienser gjorde et dybt indtryk på ham. Hans hustru og datter har hele tiden været katolikker.

Vore filatelister kan glæde sig. Her er de to af fire nye frimærker, som Vatikanets postvæsen har udsendt. På det øverste ses den hellige Fader i en alt for kort messehagel, mens det nederste viser Pavens våbenskjold, som er holdt i røde og blå farver.

Forberedes skisma

i Ungarn?

Wien (NC). Offentliggørelsen af den ungarske regerings nye bestemmelser vedrørende besættelsen af kirkelige embeder opfattes her som et skridt på vejen mod et skisma. Ifølge de nye bestemmelser skal regeringen godkende enhver forflyttelse eller afsættelse af præster. Det siges endvidere, at når et embede har stået ledigt i to måneder — for biskoppers vedkommende i tre måneder — vil staten sørge for at besætte det. Katolske observatører i Østrig mener, at Budapest-regeringen håber at kunne skille den ungarske kirke fra Rom og erstatte biskopper, der ikke ønsker at samarbejde med kommunisterne, med embedsmænd udnævnt af staten.

Arrestation af præster i Slovakiet

Wien (KP). Politiet i Tjekkosllovakiet har i de sidste dage arresteret to forskellige grupper præster og seminarister i Nitra i Slovakiet. Den første gruppe anklages for at have stiftet et illegalt præsteseminarium, beregnet for studerende, som af staten er blevet forhindrede i at fuldføre deres studier, samt for at have uddelt illegale skrifter. Den anden gruppe anklages for »spionage til gunst for Vatikanet«. Bladet *M l a d a F r o n t a* i Nitra meddeler, at 14 af de anklagede gejstlige i den nærmeste fremtid vil blive fremstillet for domstolen i Nitra.

KJØBKE'S

REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellembygningen - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 76 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

Mad nok
til 10 gange
så mange

Louvain (NC). Professor Colin Clark fra Oxford universitet har i Louvain universitets tidskrift for international social retfærdighed redegjort for sit syn på jordens befolkningstilvækst. Professor Clark hævder, at hvis jordens materielle reserver bliver rigtigt udnyttet er det muligt at give tilfredsstillende levevilkår for et langt større antal mennesker. I betragtning af videnskabens og teknikkens hurtige udvikling vil det blive muligt at give 28 billioner mennesker (10 gange den nuværende befolkningsmængde på jorden) en levestandard, der tåler sammenligning med Hollands. »Hvis vi kunne være tilfreds med en daglig føde, der er domineret af vegetabiliske produkter, ville det være muligt at ernære herved 90 billioner mennesker,« udtalte professor Clark. Professorens har siden 1953 været leder af Oxford universitets undersøgelser af landbrugsøkonomi.

Arbejdernes vilkår vanskelige i Frankrig

Katolsk Aktions arbejdergruppes landsmøde

Paris (KP). Herved 800 delegerede, der repræsenterer de 25.000 medlemmer i Katolsk Aktions arbejdergruppe i Frankrig, har deltaget i det 5. landsmøde, som afholdtes i nærheden af Paris. Flere biskopper, deriblandt Mgr. Guerry, der er ærkebiskop af Cambrai og præsident for den biskoppelige kommission til varetagelse af opgaver blandt arbejderne, deltog. Kongresdeltagerne benyttede de tre sidste dage af mødet til at drøfte de hindringer, Katolsk Aktions arbejdergruppe har mødt i sit arbejde for evangeliets udbredelse. De vigtigste af disse hindringer er:

— Arbejdernes situation, som er særlig vanskelig i dag hvad angår boligforhold, sikkerhed med hensyn til at forblive på arbejdspladsen, arbejdsløshed og indskrænkning af arbejdstiden. De forordninger, regeringen indførte i juni 1958, har forringet levevilkårene for tusinder af familier.

— Det algierske dramas fortsættelse. De kæmpende er forfærdede over de udslag af racefordomme og af foragt for nordafrikanerne, man møder selv inden for arbejderklassen.

— Manglende forståelse hos alt for mange kristne, som forveksler Katolsk Aktions arbejdergruppe med en fagforeningsgruppe eller en politisk bevægelse. Adskillige biskopper har fornylig betegnet dette som en fuldstændig fejltagelse.

I disse dage vil J.O.C. (Katolsk Aktions arbejdergruppe) samme sted afholde deres landsmøde. 800 unge arbejdere deltager for at drøfte levevilkårene inden for deres samfundslag og hvordan de selv kan gøre en indsats for at løse deres problemer.

Kardinal siger sin mening

Genua (NC). Ved åbningen af en liturgisk kongres i Genua opfordrede Kardinal Siri til en fornyelse af ungdommens undervisning i kirkens liturgi. Han fandt det beklageligt, at adskillige katolikker kun er fysisk nærværende ved messen og andre gudstjenester. Halvdelen af de troende, sagde Kardinal Siri, har kun et overfladisk kendskab

til messen og til gudstjenester med sakramental velsignelse, men overser resten af liturgien. »Jeg vil ikke være rolig, før jeg ved, at folket yder Gud en værdig dyrkelse,« udtalte han.

Kardinalen foreslog, at der blev udarbejdet en plan for undervisning af børn og unge. Det gjaldt om at fremme den aktive deltagelse i gudsdyrkelsen, og de teoretiske studier kunne man overlade til eksperter.

Prøv vort fordelagtige abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt abonnement til kr. 35,00 pr. måned. Vi leverer habitter, costumer, herre- og damefrakker efter mål i bedste forarbejdning på eget værksted. Frit valg af stoffer i fine eng. kamgarner. Kom og aflæg os et besøg uden købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres penge.

A/S I. RØRDING & CO. Vester 3826 . Vesterbros torv 55, Mezz.
(overfor Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i porten)

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 10.: Søndag efter Kristi himmelfart (s. 604). Tiden fra Kristi himmelfart til pinse tilbragte apostlene sammen i bøn og næstekærlighed. Deres hjerter var delt mellem to følelser: sorgen over, at Kristus havde forladt dem, og forventningen om, at Helligånden skulle komme. Dagens liturgi opfordrer os til ligesom apostlene at længes efter Kristi genkomst og forberede os til Helligåndens komme. I epistlen minder Peter os om kærlighedens betydning: den er betingelsen for, at vi skal kunne leve i Kristi ånd, og for at vi skal være i stand til at vidne om Kristus.

MANDAG d. 11.: Filip og Jakob (s. 894). Filip fra Betsajda i Galilæa var en af de første, Kristus kaldte til sig. Filip selv kaldte straks på Natanael fra Kana, der også blev en af de tolv. Hans ønske om at skue Gud gav anledning til en af Kristi vigtigste udtalelser: »Filip, den, som ser mig, ser Faderen«.

Jakob den Yngre er måske den samme som »Herrens broder« (d.v.s. fætter), den første biskop af Jerusalem. Vi har bevaret et kort og meget smukt brev, som han skrev til de kristne af jødisk oprindelse, og som formodentlig var det første af alle skrifterne i Det nye Testamente.

TIRSDAG d. 12.: Nereus, Achilleus, Domitilla og Pankratius (s. 909), romerske martyrer fra det 1., 3. og 4. århundrede.

ONSDAG d. 13.: Robert Bellarmino, en berømt jesuit, der blev ærkebiskop af Capua og kardinal (1542-1621). Har titel af kirkelærer.

TORS DAG d. 14.: Bonifacius (s.911), martyr. Vi ved meget lidt om ham, men han er blevet æret i kirken fra meget gammel tid. I det 7. århundrede var hans navn allerede knyttet til et kloster på Aventin.

FREDAG d. 15.: Johannes de la Salle (s. 911), født i Reims i 1651. Stiftede de kristne Skolebrødre og fornyede undervisningsformen i de lavere skoler i Frankrig.

LØRDAG d. 16.: Pinselørdag (s.610). Ceremonierne før messen finder ikke mere sted, da de nu til dags er erstattet af påskenattens gudstjeneste.

Hvorfor søndagspligt?

Ite, missa est!

Hvorfor kan vi katolikker ikke gøre som de andre? Ikke en søndag har man fri, hvor man kan tage på tur med sine kammerater! De tager af sted, når og hvordan de vil, men vi skal altid først til messe. At gå til messe er udmærket for dem, der ikke ved, hvad de skal foretage sig om søndagen, men for de andre... søndagspligt.

Hvorfor skal vi altså gå til messe om søndagen? For at udfylde en fritid, der er blevet os påtvunget? Man kan være dispenseret fra at holde fri om søndagen, men forpligtelsen til at gå til messe bliver ved med at være der, fordi søndagen nok er den dag, hvor man ikke arbejder, men den er endnu mere den dag, hvor vi går til messe. Som vi allerede har set, er søndagen festen for vor befrielse. Vor befrielse, vor triumf er Kristi opstandelse, og messen, som gør Kristi offer nærværende, minder os lige så meget om hans opstandelse som om hans lidelse. »Idet vi ihukommer

R. I. P.
Vor kære mor
Emilie Wissum
døde fredeligt i sit hjem d. 27.
april 1959.
Marie, Emil og Gotfred Wissum.

vor Herres salige lidelse og opstandelse,« læser præsten lige efter forvandlingen. Søndagen, den dag, hvor vi fejrer opstandelsen, er messens dag, og i Apostlenes gerninger læser vi, hvordan de første kristne samledes på netop denne dag for at fejre nadveren. Herrens dag var dengang endnu ikke fridag, men det var allerede den dag, hvor man gik til messe, den dag, hvor man fejrede Kristi og vor egen sejr.

Men der er messe hver dag. Og i hver eneste messe fejrer vi påskemysteriet, dødens og opstandelsens mysterium. Hvorfor holder man så netop så fast ved søndagsmessen? Skulle det ikke være tilstrækkeligt at gå til messe en gang om ugen, som det nu passede hver især? Man behøver da ikke ligefrem at være overtroisk med hensyn til netop at holde fast ved den historiske dag for opstandelsen.

*

Når kirken pålægger os at gå til messe om søndagen og ikke en hvilken som helst dag i ugen, er det ikke først og fremmest af historiske grunde. Messen er en familiefest, den lejlighed, hvor menigheden samles. Vi er ikke blevet befriet og frelst hver for sig. Vi er blevet det i vor egen skab af medlemmer af Guds folk. Og når menigheden samles omkring altret, markeres og realiseres dette tilhørsforhold. Det oprindelige ideal, som består i en eneste messe, nemlig biskoppens, som alle tager del i, kan ikke mere realiseres i praksis, men det skal alligevel stadig være det, der inspirerer os. Vi fejrer alle sammen vor sejr, denne sejr, som vi vandt i Kristus påskemorgen.

Men denne forpligtelse til at gå til messe er af sen oprindelse! Man hører næppe om den før i det 6. århundrede. Kan kirken ikke selv forandre det, den har pålagt os?

Det 3. Guds bud er urokkeligt, men det er det 2. kirkebud ikke!

*

Søndagen er Herrens dag, det er befrielsens fest, og messen er det naturlige udtryk for de kristnes fælles glæde på den dag. Hvis man tror, at Kirken kunne finde en anden og bedre måde at fejre søndagen på, har man hverken forstået, hvad messen er, eller hvad søndagen er. Det er messen, der skaber søndagen. Uden messe er der ingen søndag. Og det var netop, fordi man ikke mere forstod, at det var Herrens dag, at kirken måtte påbyde de troende at gå til messe om søndagen. Tidligere var det slet ikke noget spørgsmål.

Søndagspligt? Nej, en selvfølge!

VINTEREN er til ende. De føler Dem træt og apatisk. De har ingen kræfter. De har svært ved at stå op om morgenen. En hvilken som helst læge kunne sige Dem, hvad der er i vejen: »Her hjælper hverken medicin eller piller. Det, De trænger til, er frisk luft. Deres tilværelse er trættende, især i en storby. Derfor skal De i nogle uger ånde luften i fulde drag. De skal fylde Deres lunger med ren luft. Så kommer De igen på højde med Dem selv.«

De trænger til frisk luft

ALT DETTE gælder på det fysiske plan, men det gælder også på det moralske plan. Hvad det fysiske angår, trænger vi til at gå og trække vejret dybt. Men også hvad det åndelige angår, trænger vi til frisk luft for at holde os i ånde: Pinsefesten er netop den fest, hvor vi fejrer den »åndelige luft«.

Både på latin, græsk og hebraisk betyder ordet for »ånd« samtidig »vind, pust, ånde«. Når Johannes i sit evangelium skriver: »Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører dens susen, men du ved ikke, hvorfra den kommer, og hvor den farer hen«, kan denne sætning lige så godt oversættes med: »Ånden blæser, hvorhen den vil«. Og i hele dette kapitel står det samme ord for vinden og Helligånden. Helligånden er som vinden, som luften omkring os. Han er milieuet, hvori vi lever og ånder.

Lægen har sagt, at De hver morgen skal gøre nogle åndedrætsøvelser. De skal stå foran et åbent vindue og trække vejret dybt. Deres lunger, hele Deres organisme trænger til frisk luft.

»Kom Herrens ånde«, beder de kristne til Helligånden som forberedelse til pinsen. Om en uge vil Ånden komme som et pust, som en luft, der fornyer og gør levende.

Hele vort menneskelige liv er afhængigt af den luft, vi ånder, og af den måde vi ånder på. Hvis De vil »leve«, så »ånd i fulde drag«. Så vil Deres kristne liv vokse og trives af alle kræfter.

M. D.

DEN NYE TYSKE MESSEBOG

Med 1959-udgaven af

BOMM I

Das lateinisch-deutsche VOLKSMESSEBUCH

er Maria Laach-klostrets messebog den bedste tyske messebog i vor tid

Den har følgende fordele:

Ingen bladren frem og tilbage

som i andre messebøger, hvor der ustandselig henvises til andre sidetal. I Bomm I står hele messen på samme sted.

En nulevende forfatter

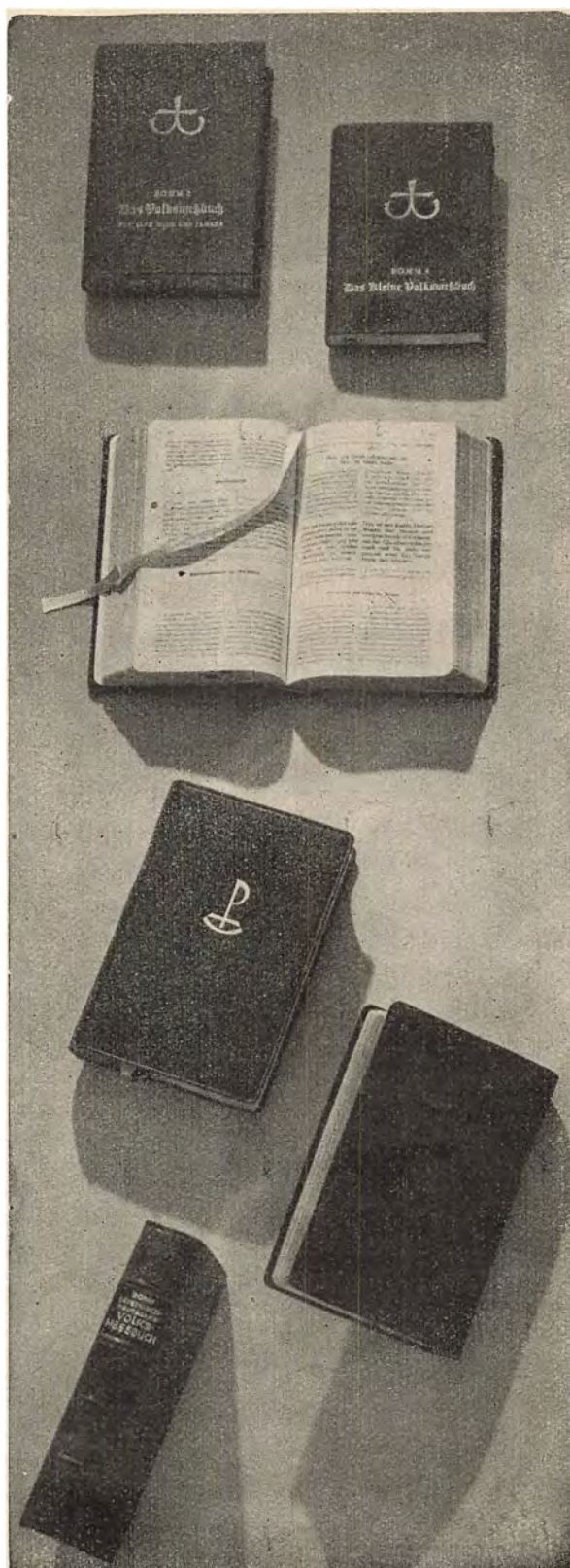
benediktinerpateren Urbanus Bömm fra Maria Laach, holder messebogen à jour med alle nyændringer og formidler liturgien for nutidskristne, hvor andre kendte tyske messebøger redigeres af en kommission, der blot bærer en afdød personligheds navn.

Håndterlig og bekvem at læse

som ingen andre. Bomm I leveres i to bind, hvis ønskes, og er derfor lettere at håndtere, selv om den rummer mere end andre messebøger.

Bomm I leveres i følgende indbindinger:

Shirting, rødsnit ..... kr. 30.80, 2 bind kr. 55.45
Kunstlæder, guldsnit kr. 42.20, 2 bind kr. 76.00
Skind, rødsnit ..... kr. 52.05, 2 bind kr. 93.70
Skind, rød-guldsnit .. kr. 58.50, 2 bind kr. 105.40
Luxusindbinding ..... kr. 79.40, 2 bind kr. 142.80

 SANKT ANSGARS BOGHANDEL
Bredgade 65-København-Palce 4777

Academicum Catholicum Kbh.

De naturvidenskabelige studenter og kandidater, der er medlem af A. C., indbydes til stiftende generalforsamling af en naturvidenskabelig faggruppe inden for A. C.

Generalforsamlingen finder sted tirsdag den 2. juni kl. 20 i Newmann stuen, Sct. Kjeldsgade, København.

D. K. K. F.

Der er endnu enkelte, der kan være med til retræten på Dalum kloster fra søndag aften 9/8 til fredag morgen 14/8. Alle eneværelser er forudbestilt, for delte værelser betales kr. 40,-. Retræten ledes af sognepræst Th. King, Kgs. Lyngby. Tilmeldelse modtages af: Fru Anna C. Rasmussen, J. L. Heibergsvej 59, Odense, telefon 12 69 15.

MARIA VALFART TIL ØM

Søndag den 31. maj 1959.

Kl. 11,00: Pontifikalmesse ved biskop Th. Suhr.
Middagspause.

Kl. 14,00: Andagt. Prædiken ved pater Stappers, Vejle, og afslutning ved biskop Th. Suhr.

Nærmere detaljer om ØM VALFARTEN kommer i de følgende numre af Katolsk Ugeblad.

DUPLIKERING

i fin udførelse efter nyeste metode. Ordre modtages fra hele landet. Overskuddet anvendes til brevskolens arbejde. Katolsk Orientering, Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby, tlf. 87 77 12.

Chr. Hansens køudsalg

Gl. Kongevej 163
Telefon Eva 6465 - 6466

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Stuustræde 15 - Minerva 6761
Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Den store valfart til Åsebakken

Komiteén meddeler sit program

I sidste nr. af Ugebladet stod den første meddelelse om årets valfart til Vor Frue af Åsebakken den 24. maj. Vi regner med, at der i år bliver et endnu større antal deltagere fra sognene på Sjælland og Lolland-Falster uden for København. Også fra Sydsvrige er anmeldt deltagere. Det viser, at den årlige valfart ikke alene er en københavnerbegivenhed, men at den kan samle os alle til en anstrengelse og en glæde.

Sidste års vejr viste, at valfarten også i dårligt vejr kan være en glæde og oplevelse - på mange måder større, fordi strabadserne er større. Da dårligt vejr alligevel afholder mange - især ældre og svagelige - fra at deltage, må vi dog bede til, at vejret bliver godt. Og det er ikke for tidligt at begynde nu.

Mens vi er ved de ældre og svagelige: Komiteen håber på hjælp til at bringe dem enten helt eller delvis til Åsebakken. (Man kan støde til valfarten ved »Bethlehem«, hvorved ca. halvdelen af gåturen er sparet). Men vi håber også, at disse ældre eller svagelige selv vil melde sig, såfremt de har mod og kræfter til at deltage. De syge, som - selv med hjælp til transporten - ikke mener, at de har kræfter til at deltage, beder vi om at deltage i forbønnen for, at det må blive en god valfart, og for deltagerne.

Bortset fra dem, der skal bruge motorkøretøjer til at transportere syge og svagelige, beder vi om, at man lader motorkøretøjer blive hjemme og går med på valfart.

Valfarten starter fra Holte station præcis kl. 8.30. Det sidste tog, der passer hertil, afgår fra Københavns hovedbanegård kl. 7,50 (linie B).

Kl. 11 synges pontifikalmessen på Åsebakken. Prædikant bliver i år pater Irenæus Capellen fra Sønderborg.

Kl. 15,00 afsluttes valfarten med en andagt ved Biskoppen. Kl. 16,00 afgår lejede busser direkte fra Åsebakken til Holte station. Billetter koster 1,75 kr. og kan købes fra kl. 15,45 ved et bord umiddelbart ved indgangen til klosterparken.

Husk, at salg af lodsedler og lign. er forbudt på Åsebakken i lighed med tidligere år. Kaffe og wienerbrød kan købes efter messen ligesom sodavand, chokolade og is. Men husk at medtage frokostpakken. Vi gør opmærksom på, at søstre på Åsebakken igen i år har deres bod med de mange smukke keramiksager.

Endelig skal vi nævne bustiderne for linie 184:

Afg. Hans Knudsensplads	7.40
Lyngby station	7.56
Holte station	8.12
Høsterkøbvej	8.22

Senest med bussen afg. fra Hans Knudsensplads kl. 7.40 kan man altså nå valfarten fra Holte station.

På komiteens vegne

Erik Johannesen

Vibevænget 96, Søborg, tlf. 98 22 92

Det levende Lys

ALTERLYS

i alle størrelser

og iøvrigt

stearinlys og vokslys

af enhver art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

De, der sulter

I anledning af artiklen i nr. 14 om vor stilling til de sultende to tredjedele af jordens befolkning skriver en husmoder bl. a.:

– Det lille ansigt af det udsultede barn har sikkert grebet Ugebladets læsere dybt. Og det er rigtigt, tiden er kostbar. Vi får ikke noget ud af at vente på, at en eller anden skal vise os vejen til at hjælpe. Men der er én ting, som hver eneste af os kan gøre, nemlig gå den vej, som allerede blev forklaret os for 2000 år siden i evangelierne! Vi må først træne os op til alle de små, upåagtede kærlighedsgerninger mod vor nærmeste omgangskreds. Ja, hvorfor begynder vi ikke straks i det små? Hvis vi ser os lidt omkring i vor velfærdsstat, så vil vi opdage masser af mennesker, som sulter, som dør af åndelig sult. Hvorfor har vi sådan en høj selvmordsprocent, hvorfor er der så mange neuroser? Det lyder nok latterligt, at folk skulle dø af sult i vort land, og dog, se på de ensomme, de hjælpeløse, de bedrøvede, de syge – allesammen vore brødre, som kunne reddes ud af åndelig nød og elendighed!

Alle disse mennesker sulter efter forståelse, ikke en gold velgørenhed, men en kærlig og trofast støtte.

Det nytter ikke at ryste på hovedet og mene, at mange mennesker af

egen skyld har rodet sig ind i et håbløst virvar, og at man kun kan lade ulykken gå sin gang! Man har så ofte hørt denne sætning: »Han eller hun er håbløs – jeg har opgivet enhver hjælp...« –

Hvis vi vil betragte os selv som villige redskaber i Guds hånd, må vi prøve med ukuelig, trofast og gudhengiven kærlighed at helliggøre vort daglige liv, hver dag at gøre en smule mere end den sædvanlige trummerum. Så ville vi være parat, når en større opgave uventet står foran døren. For når opgaven står der, så må der siges straks ja, så kan det ikke nytte at bortforklare sin svigten!

– – –
I anledning af artiklen om verdens sultende mennesker har vi fået flere henvendelser og forslag, der synes at vise, at man ikke behøver at lægge hænderne i skødet. For øjeblikket er bl. a. en interessant dansk plan, inspireret af artiklen, under ventilation. Vi skal vende tilbage til spørgsmålet, når den er udarbejdet i detaljer.

Under den nye skolelov.

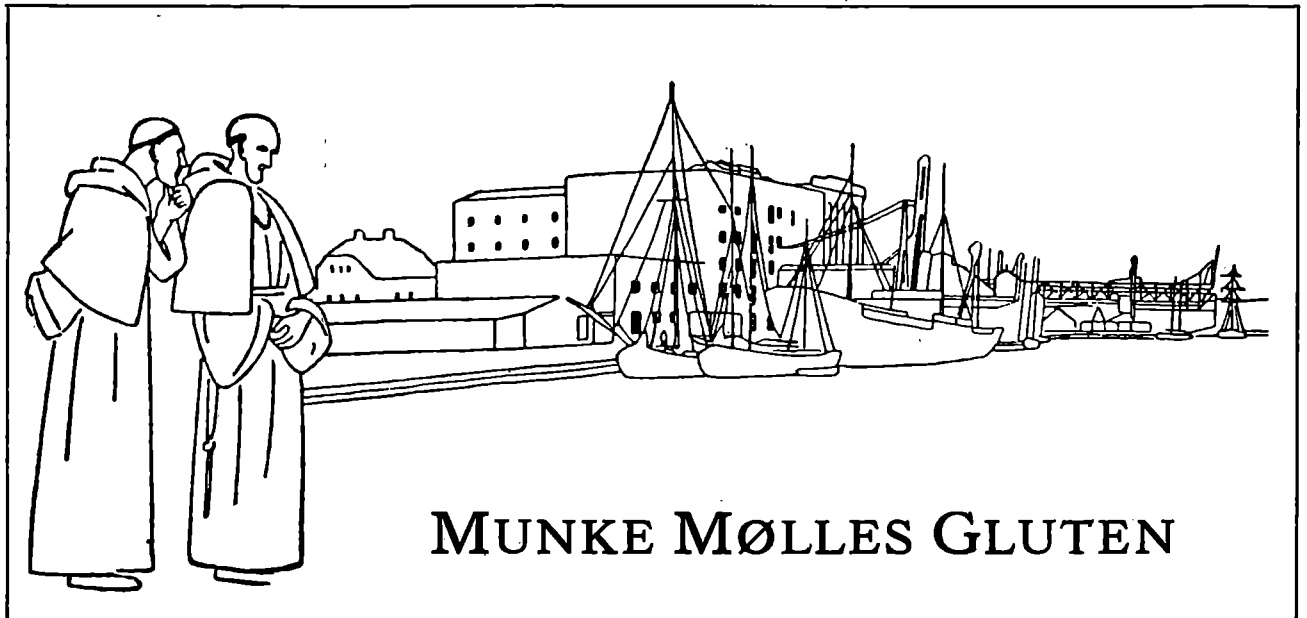
- Hvad klasse går du i?
- Femte.
- Og hvad skal du så næste år?
- Så skal jeg deles!

Fra køkkenvinduet

Det var kun en lille ting midt på en dagligdag. Men jeg blev så glad. En mælkebøtte-plante, ny og sprød og grønt-grøn på sort, våd jord lige uden for køkkenvinduet. Bladene var savtaktede og skønne, for arkitekten er den fuldkomneste formgiver, jeg har kendt. Og pludselig voksede den og overdøvede alt det andet: opvasken og mælkeregningen og riften midt bag på knægtens bedste bukser. Jeg har aldrig truffet en plante, hvis blade er savtakket på en kønnere måde end mælkebøtters.

Så er de der altså igen, på spring til at sende hver sin gule raket i vejret og stå og fylde op alle vegne, hvor ingen har haft bud efter dem. Og le ad det hele en lang dejlig majmåned igennem. – Jeg er elle-vild!
M.

MUNKE MØLLES GLUTEN

Historien om et skoleblad

Der var engang et skoleblad – det eksisterer forresten endnu. I spalterne blev der luftet mangehånde meninger, og det hændte for nogen tid siden, at en af redaktørerne fo'r i kuglepennen for at få luft for noget, der længe havde truet med at springe ud mellem sidebenene. Og som det undertiden går, når man er ung og himmelstormende, fik han held til at udtrykke sine meninger vældig godt! Den stedlige avis' redaktør faldt over artiklen, studsede, hævdede brynene og mumlede: »Det var pokkers!«

Han lavede et interview med den meget unge kollega i sit blad, fik ham til at uddybe sine meninger om verden i dag og ungdommen, og flemte ikke at fortælle sine læsere, hvilket udmærket skoleblad den unge fyr var med til at lave.

Og tænk, så skete alt det, man kunne vente ved sådan en lejlighed, men som man hver gang er blåøjet nok til at håbe kunne undgås. Det indfandt sig i den vante rækkefølge.

Først læste alle forældrene i deres avis om den pæne kompliment til skolebladet og fortalte deres afkom om det. Så kastede alle skoleblads-læserne sig sultent over avisen og læste det også, og i nogle af deres unge sjæle opstod et ubehag, som man har kaldt så meget forskelligt

gennem tiderne – selv kaldte de det retfærdig harme. De stak hovederne sammen næste dag, og en af dem fo'r i kuglepennen og gav den fælles misun . . . . , undskyld, retfærdige harme luft i bramfri vendinger i skolebladets næste nummer.

»Hiv det bralrehovede ned fra den piedestal, hvorpå han ganske ufortjent har sat sig med sin fremmedordbog og sine floskler,« skrev han. »Skulle det virkelig være muligt, at I lader jer imponere, bare fordi han fremkommer med nogen krukke meninger. Ud til højre!«

Med mere.

Man kunne måske sige, at et rigtigt mandfolk ikke ville have taget sig af sådan en salve. Men han var et følsomt gemyt, ikke særlig bevandret i livsens hårdhed endnu. Han tabte humøret – han gider ikke rigtig skrive mere. Tabet har ikke pynnet på skolebladet. Men i spalterne finder man stadig dybe hjertesuk over, hvorfor verden dog er så ond, og menneskene gør hinanden al den fortræd. Det er ikke til at begribe, står der . . .

Ingen højere

De var et lille blondt trekløver mellem tre og fem, og de sad i sandkassen og grisede så hyggeligt.

– Min mor har en kop, hvor der står »Til den søde pige«, sagde den ene.

– Jamen min far har en kop, hvor der står »Fars egen kop«, overgik den anden.

– Jamen hjemme hos os har vi en kop, hvor der står »Banegårdens restaurant«, triumferede den tredje.

*

– Skade, at man ikke kan psykoanalysere hunde, mumlede en engelsk dommer samtidig med, at han idømte hundens ejer 6 pund i skadeserstatning til skatte-pantefogden.

– Hunden slipper umærkeligt forbi både postbudet, bageren, mælkemanden og andre. Men når pantefogden kommer – så er spillet gående!

D. U. K.'s børnelejr

DUK arrangerer i år følgende børnelejr:

- 1) 29/6–9/7 Vejby fed (Fyn).
- 2) 6/7–16/7 Stouby (Vejle Fj.).
- 3) 13/7–23/7 Ømborgen.
- 4) 27/7–6/8 Ømborgen.

Pris kr. 45,- pr. barn. Tilmelding og oplysninger på tilmeldelsesblanket, der fås i resp. præstegårde eller Joh. Dudzinski, Langelinie 8, Odense, tlf. 11 42 68, der også giver event. yderligere oplysninger. Tilmelding omgående til Den Katolske Kirkes kancelli, Amaliegade 31 A, København K.

D. U. K.'s sommerarrangementer

Juniorlejr (15–18 Årige) 28/6–4/7 på Ømborgen. Pris kr. 50,-.

DANSK SKOLE (18–35 Årige) 5/7–11/7 på Ømborgen. Pris kr. 50,-.

NORDISK SKOLE (18–35 Årige) 26/7–1/8 på Vadsø. Pris sv. kr. 70,-.

Tilmelding (navn, adresse, stilling, fødselsdag og -år) til Den Katolske Kirkes kancelli, Amaliegade 31 A, København K. – Nærmere oplysninger hos Johs. Dudzinski, Langelinie 8, Odense, tlf. 11 42 68.

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET
R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3388, 7842 - Ordrup 1178

FILM og TEATER

„Opstandelse“

Det er dejligt at lytte til en god historie, når den bliver godt fortalt. Derfor var det en glæde at se Tolstoi-filmen »Opstandelse«. – Da vi for nogen tid siden oplevede »Krig og fred«, blev det en skuffelse. Det var trist at se menneskehistorien drukne i udstyr og farver; – det har man undgået denne gang.

Handlingen er kort fortalt den, at en lille kammerpige efter at være blevet forført af den unge fyrste, – får ødelagt sit liv og ender som skøge i Moskva. Som sådan bliver hun uskyldig dømt til 12 års tvangsarbejde for mordet på en rig købmand, – og fyrst Dmitrij, der tilfældigt bliver vidne til denne dom og forstår sin andel i Katjuskas tragiske skæbne, – bryder overtværs med sit overklasseliv og sætter alt ind på at redde hende, ja, følger hende til Sibirien. Men da benådningen kommer og han vil ægte hende, afslår hun, erkendende det uoverstigelige svælg imellem dem, og lykkelig nok ved hans opofrende hjælp, der har genrejst hende som menneske.

Først og fremmest bæres filmen af Katjuskas (Myriam Bru's) bevægende spil. Hendes fald er sand tragedie, og hendes våggen til nyt liv, ved fyrstens godhed og hendes egen kærlighed til ham, er overbevisende og smuk.

Lidt svagere er Horst Buchholz som fyrsten. Trods den ædle fremtoning tiltror man ham ikke ganske det virkelig sjælelige drama, der skal til for så helt at skifte ham.

Af meget stærk virkning var flere af de store optrin som scenerne i kvindefængslet eller påskenenatten, hvor den umiddelbare folkelige glæde over Kristi opstandelse blev til een fælles jubel, – man oplevede påsken. –

Alligevel var der et »men«. – Enkelte gange føltes savnet af bogen stærkt. Pludseligt og lidt umotiveret forlod man billedfortællingen for at lade personerne i ord udtrykke Tolstois dybere tanker. Da ville man hellere tage bogen i hånden for at få det virkelige indhold af f. eks. slut-

ningsreplikken om lidelsens mening. – Her blev det en påklistret filosofi i en historie, hvis værdi fremfor alt er dens milieu- og menneskeskildring.

Bo.

Don Quijote

Lad det være sagt straks: Den russiske filmatisering af Cervantes berømte roman er en stor og sært gripende oplevelse! Her genser vi Don Quijote, denne halvgale fantast med det rene

hjerter, der bjergtagen af ridderromanernes ånd drager til felts mod alle onde magter for i ædel kamp at forsvare skønhed, retfærdighed og kærlighed. Han følges af sin væbner, bonden Sancho Panza, der rund og strutende af enfold og livsnær hjertevarme til fuldkommenhed kompletterer og belyser den høje, magre adelsmand, der tager sit adelskald så alvorligt, at han i denne verden må blive en nar, ridderen af den bedrøvelige skikkelse.

Cervantes har skrevet sin Don Quijote i to bind, og mens man ofte har holdt sig til bind 1, hvor Cervantes udleverer sin helt til grin, idet han parodierer over ridderromanernes overspændte romantik, så har russerne valgt at følge ånden i bind 2, hvor Cervantes lader Don Quijote få et virkelig åndeligt format; latteren preller af på denne helgen, og han sejrer i sin fornedrelse, og han fylder os med smerte over ondskaben. Med gru hører vi på hertugens spydige tak »fordi han har vist for hof-fet, at godhed er latterlig, retfærdighed en spøg og kærlighed kun fantasi« – og han, verdens største nar, får tilbudt en pose penge! Og hertugens ord rammer os, fordi vi ved, at vi selv er med til at give dem gyl-dighed.

Men vi tror også på, og klamrer os til Don Quijotes ord om, at vi alle kun bærer onde masker påsat os af en troldmand. Og ydmygt ønsker vi alle Don Quijote held i deres kamp mod troldmanden i os.

Filmen, der er optaget på Krim, tolker iøvrigt det spanske landskab med en så beundringsværdig beherskelse i farverne, at hele filmen også

for øjet bliver een lang skønhedsoplevelse. Også personer og interiører virker som taget lige ud af den spanske renaissance. Hovedrollen som Don Quijote er lagt i hænderne på Nikolaj Tjerkkasov, der spiller så kunst og liv bliver eet. – En stor film, alle bør se. A. T.

Kludedukken

Charles Laughton har lavet en højst utraditionel kriminalfilm. I stedet for at benytte virkelighedens uhyggelige forbryderverden, har han konstrueret en uvirkelighed, der fortæller nok så

stærkt om ondt og godt, eller snarere sygt og sundt, i verden. Syg og ond er den gale præst, der dræber enker af kvindehad og pengebegær og taler med Gud om sin medarbejder. God er den strenge elskelige gamle dame, der har skabt et hjem for en lille flok forældreløse børn, deriblandt de to, præsten forfølger. En blændende fotografering understreger den uvirkelige og uhyggelige atmosfære. Desværre er præsten ikke godt fremstillet. Robert Mitchum er for upålidelig og for falsk til at nogen kunne få tiltro til ham. Men se alligevel filmen, – både hvis De holder af kriminalfilm og hvis De ikke gør det. Den er anderledes. Bo.

De 39 trin

Selve handlingen i filmen adskiller sig ikke i nogen særlig grad fra den gangse slags spionfilm: En mistænkeligt udseende nurse betror sig til en hr. Hannay, som hun ved et tilfælde

kommer i kontakt med. Hun fortæller, at hun af den engelske efterretningstjeneste har fået som opgave at uskadeliggøre en spionorganisation, der arbejder på at bringe vigtige oplysninger om et nyt raketvåben ud af England. Under deres samtale i hans lejlighed myrdes hun af spionfolkene, og det bliver Hannay, der fortsætter afsløringen. Selvom noget lignende er fortalt før, og nok også fortalt på en mere spændende måde, virker filmen dog charmerende og fornejelig, ja, til tider også overraskende. Kenneth Moore spiller med smittende veloplægthed og lune, så man alt i alt går fra filmen med en fornemmelse af to timers god underholdning. K.B.

Engelsk læge ønsker medlidenhedsdrab gjort lovligt

Benediktinermunke
blandt hinduer

Når man er
et katolsk mindretal

Studenternes valfart
til Chartres.

Mindeåret for sognepræsten af Ars

Le Corbusiers kloster . Parven og sporten

I ugens kronik beretter den engelske benediktiner Dom Bede Griffiths om katolsk klosterliv blandt hinduer i Indien.

DET ER EN FIN GESTUS overfor den katolske presse, at kirken netop ved pinsetid henleder opmærksomheden på, hvad pressen betyder for os, og opfordrer katolikker til at stille sig bag dens arbejde. Flere af de senere paver har på en meget tydelig måde sagt til den katolske verden, at den ikke kan undvære sin presse – sine tidsskrifter, sine ugeblade og dagblade. Det var den hellige Pius X, som udtalte, at det ville være forgæves, om vi grundlagde missionsstationer og byggede skoler, hvis vi ikke rådede over en loyal katolsk presse som angrebs- og forsvarsvåben. Hans efterfølger, Pius XI, sagde rent ud, at han ville bringe ethvert offer – han ville endda være villig til at pantsætte sin bispering, sit bispekors og sin klædning – for at kunne støtte den katolske presse.

Det er ikke vor hensigt ved denne lejlighed at opfordre hverken biskoppen eller nogen katolik iøvrigt til at gå på Assistenthuset for at få midler til at kunne styrke den katolske presse her i landet! Pressen har allerede biskoppens hele bevågenhed og en udbredt velvilje fra tusinder af katolikker, som har gjort det muligt for den at eksistere i et samfund, der er hærget af bladdøden. Det må være nok, om vi her nævner, at der på pinsedagen i alle kirker indsamles en pressekollekt. Dens resultat betyder meget for Katolsk Ugeblads budget, og det ville ikke være nogen dårlig idé, om de enkelte bidragydere i år gav dobbelt så meget som ellers!

Den katolske presse har to opgaver: at informere katolikker om de emner og aktuelle begivenheder, der særligt vedkommer dem, samt overfor de mange ikke-katolske læsere at gøre rede for kirkens lære og katolikkers synspunkter i dagens debat. Vi vil gerne udsende et blad, der fagligt bedømt kan

tåle sammenligning med den øvrige danske presse, og som er præget af kristen tro og livsbekræftelse. Vi ved jo alle, at det te mål kan nås, hvis vi enigt arbejder sammen.

Polsk beskatning af kirkens arbejde

Berlin (NC). Den polske regering har offentliggjort nye skattebestemmelser, der tvinger den katolske kirke til at standse en stor del af sin sociale virksomhed og i praksis aflyse sit byggeprogram. Ifølge sædvanligvis velinformerede kilder har Warszawas finansministerium udsendt en bestemmelse, der fastslår, at kun fonds, der anvendes til specielt religiøse formål, men ikke indbefatter byggeprojekter, vil være skattefrie.

Læserbreve

Det har glædet os at modtage en del læserbreve, som kan have interesse for en videre kreds. Vi skal efterhånden bringe dem her i bladet. For resten har ikke så få læsere vist interesse for vort petitstof (bl. a. den lille madopskrift på husmodersiden). Vi skal gerne, når pladsen tillader det, bringe mere stof af lignende art, men vi kan ikke love, at der er en opskrift i bladet hver gang!

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy
og Gunnar Martin Nielsen
(ansvarhavende)

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, telefon Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:
A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)
Post-Giro 57042
Abonnementspris 8 kr. kvartalet
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annonceekspedition:
Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 5394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 58965

Kan medlidenhedsdrab blive lovligt?

London (NC). Under en diskussion i den britiske fjernsyns-udsendelse »Lifeline« udtalte den katolske biskop af Leeds, Georg P. Dwyer, en stærk protest mod de såkaldte medlidenhedsdrab. I drøftelsen deltog bl. andre en unavngiven læge, der er formand for en forening, som arbejder på at gøre medlidenhedsdrab lovlige. Den pågældende læge, hvis navn ifølge britisk radio og TV-praksis ikke bliver offentliggjort, oplyste, at mange læger allerede nu afliver patienter, som lider af uhelbredelige sygdomme og selv anmoder om at blive befriet for deres lidelser. Hans forening ønsker at forelægge parlamentet et lovforslag vedrørende medlidenhedsdrab, som man ønsker at kunne udføre på lovlig vis, når patienten skriftligt giver sin tilladelse. »Tilstrækkeligt mange læger er villige til at benytte sig af en sådan lov,« udtalte lægen, »og jeg kan endog oplyse, at mange læger for tiden følger denne fremgangsmåde.«

En tredje deltager i diskussionen var den kendte protestantiske gejstlige, Leslie Weatherhead, som sagde, at han kunne give sin støtte med hundrede

procent til foreningen for medlidenhedsdrab.

Biskop Dwyer gjorde rede for den katolske lære vedrørende euthanasi (medlidenhedsdrab) og fremhævede, at kun Gud har det fuldstændige herredømme over menneskers liv. Biskoppen gjorde opmærksom på, at såfremt man akcepterede tanken om medlidenhedsdrab, ville man »åbne sluserne for alskens ulykker«.

Biskop Dwyer tilføjede, at hvis man gjorde euthanasi lovlig, ville man ødelægge alle menneskers tillid til lægestanden, ryste de fattiges tiltro til hospitalerne og forandre samfundets hele indstilling.

Den fjerde deltager i diskussionen var en læge, som selv led af en uhelbredelig sygdom. Han indrømmede, at han en gang imellem var fristet til at gøre ende på sit liv, men som kristen følte han, at en sådan fristelse burde man modstå.

Debatten blev ledet af en psykiater, som i sit resumé understregede, at det må være lægens opgave til det yderste at kæmpe imod sygdom og smerte. »En læge, der ikke er sig bevidst, at det er hans fornemste opgave at bevare liv, er ude på et skråplan,« lød hans advarsel.

Mindre eddike, mere honning

Vatikanet (NC). I en tale til den italienske katolske presses kongres bebudede Pave Johannes XXIII, at han forbereder udsendelsen af sin første rundskrivelse, som er bygget over mottoet »sandheden frem for alt«. Paven gjorde de katolske journalister opmærksom på, at det var deres store ansvar at respektere sandheden. Det ville være godt, sagde Paven, hvis man i polemiske artikler holdt sig til Sct. Frans af Sales' kendte råd om at bruge »mindre eddike og mere honning«.

I næste nummer

skriver arkitekt Anker Tiedemann om den store obelisk på Peterspladsen, som har sin egen interessante historie. Vi bringer en artikel om de talrige orientalske kirkesamfund, som enten allerede er blevet forenet med Rom eller i forbindelse med kirkemødet på ny må overveje deres stilling. Om Åsebakke-valfarten gennem 10 år fortæller direktør H. Guldager i et interview.

Når man er et

KATOLSK MINDRETAL

Af seminariefors­tan­der Ragnhild Hoff

De gloende kuls politik
som et virkningsfuldt
middel overfor
kulde og ukendskab

ER DET SVÆRT AT SKABE — og siden opretholde — et varmt og trygt katolsk milieu midt i protestantiske eller irreligiøse eller i endog antireligiøse omgivelser?

Det er uden tvivl et stort problem, og der gives vel ingen patentløsning på det. Men vi kan se rundt for at finde ud af, hvordan andre har nærmet sig sådanne problemer og måske af og til fundet en løsning på dem.

Det, at føle sig som et mindretal, måske et mere eller mindre foragtet mindretal, er et forhold, som har været kendt fra mange andre områder end de religiøse: nationale mindretal, f. eks. armenierne, grækerne, irerne i USA eller racemindretal såsom jøderne i Tyskland, negerne i USA, inderne i Australien o. s. v.

Der kan være mange måder at nærme sig disse spørgsmål på.

En af måderne er den, mange jøder brugte i Tyskland under nazismen. På et vist tidspunkt blev det forbudt jøderne at sidde ned på bænkene i de offentlige parker, siden blev det forbudt dem overhovedet at gå ind i parkerne, så at købe i visse butikker o. s. v.

Dette at være stolt af sin gruppe.

Disse indskrænkninger i handlingsfriheden kunne kun opretholdes, når man kunne kende jøderne fra »arierne«, og det blev derfor påbudt jøder at have en »jødestjerne« syet på tøjet på et iøjnefaldende sted. Dette gav mange jøder en følelse af skam og mindreværd, mens andre jøder tog

situationen i stiv arm og erklærede, at de var stolte af at være jøder og stolte af at bære stjernen, og at deres børn skulle lære samme indstilling.

Lad dem være med, når De laver noget rart næste gang - !

Det har nok ofte været svært at opretholde denne følelse, når »arier«-børn ikke blot ikke måtte lege med jødebørn, men opmuntredes til at håne de små stjernebærere, og når ordene Jude og jüdisch blev de værste skældsord, arierbørn kendte.

Men holdningen »at være stolt af at tilhøre sin gruppe«, selv om den måske var en gruppe, der blev set ned på, det har i hvert fald været en løsning af problemet for mange mindretal gennem tiderne.

I Nord-Holland, hvor katolikkerne endnu er i mindretal og i langt højere grad var det for 20-30 år siden, kunne man høre præsterne fra prædikestolen anbefale menighedens medlemmer at gøre korstegn før og

efter måltider på restaurant, at vælge ikke-kødretter sammesteds om fredagen med en bemærkning som: Det er fredag i dag, så vil jeg gerne have . . . , eller at gøre korstegn eller tage hatten hilsende af, når man gik forbi en katolsk kirke o.l. - altså stiltfærdigt at forkynde, at man var katolik, hvilket er en anden udgave af at være stolt af at være det, man er.

Antipatierne kigges efter i sømmene.

En anden måde at nærme sig problemet på er blevet taget op intuitivt af mange mennesker fra tid til anden - og videnskabeligt f. eks. af World Brotherhood og af Unesco. World Brotherhood er en sammenslutning, først af jøder, katolikker og protestanter i USA, siden af mange andre over hele jorden. Den har hovedsæde i Geneve. Det er ikke en forening med kontingent og medlemskort, men en sammenslutning, for en stor del af universitetsprofessorer og andre akademikere, af industridrivende, pædagoger o. a., der er interesserede i »forholdet mellem mennesker« og i en videnskabelig undersøgelse af, hvad der kan gøres for at ophæve de spændinger, der på så mange områder i dag skiller mennesker i grupper, der ikke kommer godt ud af det med hinanden. Det gælder derfor både spørgsmål såsom adskillende spændinger mellem grupper på grund af race, tro, nationalitet (mindretallene) og sådanne spændinger, som findes mellem aldersgrupper (forældre - børn eller lærere - elever o. a.) og mellem forskelligt arbejde (arbejdsgivere - arbejdere eller håndens arbejdere - åndens arbejdere o. a.).

Overalt, hvor man finder spændte forhold, som man mener, man kan gøre noget ved, tager man fat, så vidt midlerne strækker til. Midlerne kommer, ofte i store portioner, fra for-

skellige velhavende idealister eller fra videnskabeligt interesserede kredse, der råder over midler.

Hvorfor de ikke kunne lide armenierne.

En videnskabelig løsning af et stort problem og en intuitiv løsning af et lille problem skal omtales her.

I en af de store byer i Kalifornien boede et mindretal af armeniere. I den bydel, hvor de boede, udgjorde de 6 pct. af befolkningen.

Disse armeniere havde det ikke let. Mange af dem var første og anden generation af immigranter, der havde fået amerikansk borgerskab, men amerikanerne akcepterede dem ikke. Deres butikker blev ofte boycotet, deres børn drillet, deres restauranter nok besøgt, men alligevel ikke godt behandlet o. s. v.

Et universitet tog den opgave op: at finde ud af, hvad folk havde imod armenierne, og siden at gøre, hvad der kunne gøres, for at afhjælpe spændingen.

Man udsendte en mængde spørgeskemaer til et repræsentativt udsnit af befolkningen. Spørgsmål såsom:

Hvordan ser De på armeniere?

Kan De lide dem?

Kan De ikke lide dem?

Indifferent?

Ingen mening.

Hvis De ikke kan lide dem, angiv da grunde dertil.

Der var ydermere en række spørgsmål, og man fik en mængde svar.

Disse svar blev bearbejdet videnskabeligt, d. v. s. at professorer og studenter gik i gang med at undersøge, hvordan påstandene passede til virkeligheden. Var armenierne sådan, som de »indfødte« amerikanere påstod, eller bestod ankerne mod armenierne i fordomme og fantasier?

Nogle af påstandene var: armenierne betaler ikke deres regninger og deres huslejer så prompte som andre amerikanere. Armenierne er oftere fraværende fra deres arbejde og af dårligere grunde. De benytter i højere grad offentlig understøttelse. De ligger oftere på hospitalet og for mindre årsager. Deres unge sønner er hyppigere lovovertrædere. Der var endnu flere beskyldninger.

Man gik grundigt til værks med undersøgelserne, således blev hospitalstallisterne undersøgt så langt som 10 år tilbage.

Det, man fandt, var meget lærerigt. Det viste sig, at skønt armenierne var 6 pct. af befolkningen, var de i intet tilfælde impliceret med mere end 4 pct., d. v. s. at skønt de

var 6 pct. af befolkningen, var de f. eks. kun 4 pct. af patienterne på hospitalerne. De var udmærkede betalere af regninger og huslejer. De var ikke så ofte fraværende fra arbejdspladserne som andre befolkningsgrupper. De lå heller ikke det offentlige så meget til byrde. De unge drenge var langt sjældnere kriminelle (armenierne har et fastøret familieliv). Man fandt, kort sagt, at armenierne var et hæderligt og værdifuldt element i befolkningen.

»— fordi jeg ikke kender dem!«

Nu blev de fundne tal offentliggjort og særlig meddelelse sendt til de mennesker, der i sin tid havde besvaret spørgeskemaerne. Desuden fremkom der fra tid til anden i aviser og tidsskrifter artikler om armeniernes interessante sprog og religion, deres ejendommelige skikke, deres smukke traditioner, deres store hjælpsomhed, deres gode omhold, — altsammen led i et stort oplysningsarbejde, for at amerikanerne kunne lære armenierne at kende, som de virkelig var.

Enkelte armeniske familiers skæbne blev skildret, historiske oplysninger om det armeniske folks lidelser gennem tiderne indflettet — og efter nogen tids forløb syntes amerikanerne, at armenierne egentlig var tiltalende og spændende. Det var ikke mere en befolkningsgruppe, man havde noget imod, og børnene blev ikke mere drillet, men snarere udspurgt om noget af alt det spændende, de repræsenterede.

Dette, at man syntes, man kendte dem, var et af de vigtigste momenter i sagen. En af dem, der havde besvaret spørgeskemaet, havde nemlig givet et svar, der måske får os til at trække på smilebåndet, men som sociologerne mente, ramte lige i centrum: På spørgsmålet om, hvorvidt man kunne lide armenierne eller ikke, havde een svaret: nej, og på spørgsmålet: hvorfor? havde vedkommende svaret: fordi jeg ikke kender dem.

Man undres — er det virkelig en grund til, at man ikke kan lide folk: at man ikke kender dem? Ved forskellige undersøgelser er det faktisk kommet frem som en hyppig grund.

Mange mennesker kan ikke lide det ukendte, det fremmedartede — det, der er uden for den gruppe, man selv tilhører — så længe dette andet er på afstand. Men kigger man indenfor, har man været i berøring med nogle af dem, været i deres hjem, talt med dem om andet end vind og vejr, kort sagt oplevet dem

som medmennesker — så mister de præg af »noget ubehageligt fremmedartet« og antager snarere præget af »noget spændende fremmedartet« eller evt. mister det overhovedet præget af fremmedartethed, og så er fjendtligheden overstået.

Vi kender det fra så mange forhold: tænk bare på, hvor svært det er for et barn at skifte skole. Det er ofte, som om klassen er en gruppe, der ikke rigtig akcepterer den nye som kammerat. Eller tænk på en lejr, hvor et hold kommer om fredagen og en eller to enkelte først dukker op om søndagen — disse sidste føler sig ofte »udenfor«, nu er de førstankomne en gruppe, der er rystet sammen, og søndagsgæsterne er »fremmede«.

Historien om en håndfuld ukvemsord.

Intuitivt gør folk somme tider i det små noget, der ligner det, der på videnskabelig basis blev gennemført i Kalifornien for armenierne.

En ny børnehave er blevet indrettet i et hus med stor have ud mod en ret befærdet vej. Ad denne vej gik et stort antal børn til og fra en nærliggende skole.

En tid gik alting fredeligt; skolebørnene stod tit og kiggede ind i haven, hvor børnene legede. Så en dag fandt nogle drenge i 9–10 års alderen på at råbe absolut uanvendelige ord ind i haven til børnene.

Hvad skulle børnehavelæreren gøre? Skyndsomst samle børnene og gå ind i huset med dem? Det ville da være en svir for skolebørnene. Lade som ingenting? Børnehavebørnene var ikke døde og begyndte allerede at spørge om betydningen af ordene. Fare hen til lågen og skælde ud? Sikke en succes for skoledrengene. Læreren gjorde noget andet.

Næste dag stod hun parat ved lågen; nogle buske skjulte hende for skoledrengene, indtil de var lige ud for lågen.

Der var fire drenge, de var lige ved lågen, da de opdagede hende. Hun sendte dem et indbydende smil og sagde: »Har I ikke lyst til at komme indenfor? Kom og se, hvad vi laver, hvordan vi har det —« o. s. v. og hun strålede som en sol og tilføjede: »Hvis I tør?«

To af dem gik tøvende ind, de to andre blev udenfor. Hun viste de to modige huset og legetøjet, lod dem lege med det, snakkede med dem; fik at vide, hvad de hed, sagde, hvad hun selv hed; fortalte, hvordan dagen gik, spurgte, om de selv havde gået

(fortsættes side 275)

Der er et bjerg, som hedder Kurisumala mellem bakkedragene, som strækker sig gennem hele Kerala fra nord til syd. Bjerget er en bred klippemasse af form som en elefantryk. Der gror træer og græs mellem klippeblokkene, og øverst oppe står et kors, så derfor kaldes det Kurisumala: Korshøjen. Korset blev rejst engang i sidste århundrede og er blevet et valfartssted, hvortil der kommer flere tusinde mennesker fra egnen på bestemte tider i året. Det er på et højdedrag lige over for dette bjerg, at vi har fået fyrre hektarer land til at bygge vort kloster på. Men det var først, da vi var kommet her, at vi opdagede, at korset var rejst til ære for Sankt Benedikt, og at to medaljer af Sankt Benedikt var begravet under det. Derfor ser det ud, som om Sankt Benedikt havde udvalgt dette sted til kloster længe før vi kom, og det tager vi som et godt varsel.

Det ville også have været vanskeligt for os at finde et bedre sted. Det ligger skjult mellem bakkerne, og for øjeblikket findes ingen anden adgang hertil end en ujævn sti, der fører til en lille tefabrik, men man er i færd med at anlægge en ny vej, som til sin tid vil forbinde os med Palai og Kottayam og de vigtigste byer i Kerala. Vi har bakker på alle sider, nogle af dem er beplantet med te, men de fleste er bare græsklædte bakker, hvor tigre, elefanter og bisoner for ikke længe siden holdt til. Mellem os og Kurisumala er der en yndig dal. Mod øst går den op til et sted, der hedder Kolahalamedu og er et valfartssted for muhamedanere, mod vest fører den til Keralasletten og havet. For det meste er havet skjult af en let tåge, men der er tider på eftermiddagen, hvor solens stråler oplyser det stillestående vand inde ved kysten, og vi kan opfange et svagt glimt af havbræmmen.

Vi kom her den tyvende marts, dagen før sankt Benedikts dag, og vi ventede at finde en hytte, vi kunne bo i. Men hytten var ikke færdig, og vi måtte tilbringe de første dage af vort klosterliv i tefabrikken.

Men siden har vi boet i hytten. Den er af bambus og flettede palme-

Kronik

Benediktinere i Indien

af

Bede Griffiths O. S. B.

blade, som bruges overalt til tagbeklædning her. Til vor forbavselse har det vist sig, at selv den stærkeste regn ikke kan trænge igennem. Da vi kom her, ventede vi ikke at skulle bo mere end en måned eller to i hytten, men stenbygningen, man havde lovet os færdig i maj, er ikke færdig endnu, og vi har måttet tilbringe regntiden i denne skrøbelige hytte. Regntiden er frygtelig her. Den indtræffer i begyndelsen af juni og varer omkring 3 måneder. I den tid falder der over 500 cm regn. Samtidig blæser det voldsomt, og det følte, som om hytten ville blæse væk, og faktisk blæste jerntaget af vor klosterbygning i en voldsom storm en nat, men hytten stod det igennem.

I hytten findes jordgulv dækket af et lag kogødning. Det var almindelig

skik selv for bedre huse i Indien indtil for nylig. Kogødning bruges dels af sanitære grunde, da den på bemærkelsesværdig måde holder alle insekter på afstand, men dels også af religiøse grunde. Koen er naturligvis et helligt dyr i hele Indien, og hinduhusmoderen overstryger fromt sit gulv med kogødning hver uge og tegner ofte hellige mønstre på det. Den eneste ulempe for os ved det var, at gulvet altid var fugtigt. Vi måtte derfor først lægge noget halm og ovenpå nogle brædder til at sidde på og sove på, men normalt skulle gulvet være ganske tørt. I hytten har vi praktisk talt slet ingen møbler, og også det er almindeligt hos den jævne inder. Vi sidder og vi sover på måtter, og vi spiser med fingrene siddende på hug på gulvet. Der findes ingen knive, skeer eller gafler, og vi spiser af simple lerskåle, som kan købes i alle landsbyer.

Det er værd at fremhæve, at denne levevis stadig er almindelig ikke blot blandt de fattige, men også blandt de velhavende i landet. Rige mennesker har måske borde og stole og senge og skeer og gafler, men gennemsnitshinduen er stadig tilfreds med at sidde på gulvet og sove på en måtte og spise med fingrene. Kristne har i det store og hele tendens til at efterligne vesterlandske skikke, men netop derfor synes vi, at det er vigtigt, at munke beredvil-

Folkelivet i en af de indiske landsbyer.

ligt antager denne simple levevis. Vi går barfodet; de fleste mennesker i Indien går barfodet fra barnsben (det er en af de ting, som giver livet i Indien så megen naturlig ynde), og vi bærer samme safrangule dragt som hindu-munke, sannyasier, bærer.

Således søger vi at gøre os til ét ikke blot med de fattige i Indien men også, og særligt, med hinduernes sannyasi-tradition. For en hindu må en mand, som har viet sit liv til Gud, nødvendigvis være fattig. Der er ingen tvivl om, at det støder en hindu at se vore præster færdes iført sko og hat og bo i hyggelige huse. Det synes væsentligt, at munke i det mindste skulle leve i overensstemmelse med hindu-idealet hvad angår fattigdom og enkelhed i levevis; det er jo også idealet for vesterlandsk munkevæsen. Derfor består vor føde også af ris, karry og grønsager. Det er uheldigt, at man i Indien er kommet til at anse det for typisk for kristne, og især for præster, at de spiser kød (drikker vin og ryger), hvorimod brahminerne som lever i nøje overholdelse af forskrifterne hverken spiser kød, fisk eller æg og sannyasierne altid skal være godt tilfreds med en skål ris. Vi har erfaret, at det sammen med masser af mælk er en god og sund kost, og så er den i overensstemmelse med en streng fortolkning af vor egen regel.

En folkelig gudstjeneste

Vort liv grunder sig i alt væsentligt på sankt Benedikts regel – dog med én meget vigtig undtagelse. I stedet for latinsk ritus har vi fået tilladelse til at bruge den syrisk-malankariske ritus, som bruges i denne del af Indien. Det er almindelig kendt (eller burde være det), at syrisk ritus har været i brug i Indien fra meget tidlig tid. Ifølge overleveringen blev den bragt hertil af apostlen Thomas, og der er visselig ingen tvivl om, at den har været brugt fra den kristne histories første århundreder. Den fremherskende ritusform her er den syrisk-malabariske eller kaldæiske ritus, den ritus som brugtes i Mesopotamien og Persien, for fra disse lande blev Indiens kirke styret i de første århundreder. Men uheldigvis er denne ritus blevet meget dårligt latiniseret, omend den nu er ved at blive reformeret. Derfor har vi antaget den syrisk-malankariske ritus, som er Antiokias ritus og en ren østlig ritus uden nogen vestlig iblanding.

Denne ritus var en virkelig opdagelse for os. For det første er Kur-

ana eller Ofring, som messen kaldes, måske det bedste eksempel i hele kirken på en folkelig liturgi. Den er oversat til malayalam, sproget i Kerala, og tilpasset syriakisk sang, og således synges den i alle kirker. Næsten alle, mænd, kvinder og børn kan sangene udenad, og hele liturgien er en uafbrudt dialog mellem præst og menighed. Det gælder også konsekrationen, som synges højt (skønt ordene i dette tilfælde er bevaret på syriakisk). Men det er ikke bare denne side af liturgien, der interesserer os. Vi finder, at breviaret er en vidunderlig inspirationskilde. Det er helt oprindeligt og består ikke for størstedelen af Davids salmer, således af frie kompositioner af forbausende poetisk skønhed. Dets præg er fuldstændig semitisk uden skygge af indflydelse fra latin eller græsk. Man må huske, at syriakisk praktisk talt er identisk med aramæisk, det sprog Vorherre talte, og det er, som om der består en forbindelse mellem det og evangeliets oprindelige sprog.

Dets baggrund er helt igennem bibelsk, og det giver et udmærket eksempel på den kristne brug af Det gamle Testamente. Vore helgere er Abraham, Isak og Jakob, Moses og Aron, Daniel og Job, og ikke mindst »vor fader Adam og vor moder Eva«, hvis navne bestandigt vender tilbage til liturgien.

Vi føler, at denne orientalske liturgi med dens østerlandske tænke-måde og udtryk og dens østerlandske sang (der er meget smuk men i begyndelsen meget fremmedartet), som allerede har dybe rødder i Indien, er det bedste middel, der findes til at fremføre evangeliet uden den ikklædning af vesterlandsk sprog og tanke, som har været så stor en hindring for troens udbredelse i Indien. Samtidig passer den i højeste grad til klosterlivet. Den sætter os i stand til at foretage den tilbagevenden til kilderne for kristenliv og klosterliv, biblen og liturgien, som er den vigtigste bevægelse i kirken i dag. Således følger vi simpelthen sankt Benedikts egen lære, for i munkereglens sidste kapitel henviser han jo sine munke til disse kilder som rettesnor for deres liv. Men i det omtalte kapitel nævner han ikke blot »de inspirerede bøger i Det gamle og Det nye Testamente«, men også »de hellige fædres lære« d.v.s. det orientalske munkevæsens fædre, især de fædre, hvis lære findes i Cassians taler. Det er efter vor mening på dette punkt at et andet stort arbejde skal gøres. Klosterlivet skal fornys i sine kilder i Østen, hvis det skal trænge ind i Østens liv. Der skal

findes et ægte grundlag for det verdensforsagende og kontemplative liv på det punkt, hvor den kristne tradition kommer orientens verdensforsagende og mystiske tradition nærmest. Det er værd at nævne, at vi, særlig i nogle af de syriske fædre som f. eks. sankt Isak af Ninive, har fundet den eneste type af denne orientalske klosterånd. Vi føler, at der her er grundlag for et klosterideal, som bliver syrisk, altså ren orientalsk både hvad angår liturgi og spiritualitet.

Indiens gave til verden

Bag alle disse spørgsmål om ydre og indre form for klosterliv i Indien har vi stadig holdt os vort grundlæggende formål for øje, nemlig at grundlægge en ren form for kontemplativt liv i Indien. Alle føler, at dette ene endnu savnes i kirken i Indien. Den har aktive ordener af alle slags og udmærkede verdenspræster, men endnu har den kun lige spirerne til det kontemplative liv. Det, vi selv har begyndt, er meget småt og meget beskedent, og vi er klar over de store vanskeligheder, der skal overvindes. Dog er det vigtigt, at målet ses klart lige fra begyndelsen. Der findes i hinduismen en tradition for kontemplation og kontemplativt liv, som går helt tilbage til begyndelsen af dens historie og som inspirerer hele dens kultur. Denne tradition er stadig en levende kraft i Indien og den er Indiens store gave til verden. Men hidtil har der så at sige ingen kontakt været mellem denne store åndelige tradition og kirken.

Nu for tiden står kirken faktisk så fremmed over for dette det indiske folks indre liv, at det ikke synes muligt at opnå megen kontakt lige med det samme. Vi skal først grunde vor egen tradition for klosterliv og uddybe vor egen kontemplation, før vi bliver i stand til en levende dialog med hindutraditionen. Det er vort håb, at vi må berede vejen, selv om det måske bare bliver ganske lidt, for den store opvågnen når kirken begynder at tage sin orientalske arv i besiddelse og Orienten begynder at finde fuldbyrdelsen af sin historie, sit liv, sin tanke og sin søgen efter Gud i den levende sandhed om Kristus og hans kirke.

*

Oversat fra teksten i tidsskriftet Pax af Kirsten Poder Hansen.

Hjælpen til de sultende tager form

Inspireret af ugebladets artikel i nr. 14 om verdens sultende mennesker har mange læsere henvendt sig til redaktionen med interessante planer til nødens afhjælpning – så overvældende mange, at vi er overbevist om, den megen gode vilje har chance for at få realiteter i sit kølvand. Den mest fremskredne af planerne er allerede ført ud i livet: ved et møde i Birkerød dannedes det første danske Sct. Vincents-gilde, ledet af pastor G. G o m m a n s C. M. og blev inden en uges forløb efterfulgt af endnu et gilde, bestående af to familiegrupper i Lyngby ved København. Sct. Vincent-gildernes formål er lindring af sult og nød og interesse for missionsstederne og deres arbejde gen-

nem opsparinger ved de enkelte familiemedlemmers personlige ofre. Fra gildet i Birkerød udsender man i dis-

se dage et opråb til alle landets katolske sogne om at slutte op om Sct. Vincent-gilderne og danne flest mulige aflæggere.

Enhver vil kunne se det umådelige perspektiv i tanken. I næste nummer omtaler vi hjælpe-planerne mere udførligt.

De to nye Don-Bosco bøger

Jon Sveinsson: Nonnis store rejse

Don Bosco bøgerne

Jon Sveinsson fortæller om sin chance for at forlade den islandske lilleverden. Han skal til Frankrig for at studere, en fransk rigmand gør dette eventyr muligt. Jon, eller Nonni, som han hedder i bogen, tager mod tilbudet med blandet begejstring. Vi følger ham foreløbig til København, men det er også en spændende

tur, med isbjørne, isbjerge, orkan og hjemve.

Det hele er fortalt klart og enkelt med en varm menneskelig tone, i et intelligent sprog, som den voksne også kan have fornøjelse af. Iøvrigt er sproget tilrettelagt også for de mindre, der kun lige har begyndt at læse selv.

»Nonni« er en storartet bog, den kan anbefales på det varmeste som gavebog, forresten er det jo også muligt at forære den lille læser et helt abonnement.

Henning Egelund.

Vore ferieborn

Den første indsamlingsliste er desværre ikke stor. Den er på ialt 70 kr., nemlig E. G. 50,00, R. P. 10,00 og I. Lange 10,00. — Vi er derfor langt bagud for, hvad vi på dette tidspunkt plejer at have indsamlet. Men vi er overbevist om, at læserne heller ikke i år vil svinge, og beder derfor alle læserne om snarest muligt at sende den gave, de vil give børnene, så vi forhåbentlig om en uge eller højst to kan give de børn besked, som vi bliver i stand til at sende på landet. På forhånd vor hjerteligste tak. Alle gaver bedes sendt til Katolsk Centralskoles kassererkontor, Amaliegade 31 A, København K.

Kontormand,

midaldrende, i en årrække ansat på nu reduceret statskontor og desuden med erfaringer inden for forsikringsvirksomhed, ønsker ny stilling, der kan give ham mulighed for at bruge sine administrative og organisatoriske evner. Billet mrk. »kontor« til bladets annonceafdeling, Østersøgade 108, København Ø.

Wilh. Hünermann:

Den skjulte hær

Don Bosco bøgerne

Den franske revolution har altid været en udtømmelig kilde til spændende romaner, men sædvanligvis har disses tema været folkets opstand mod tyrannerne: adelen, kongemagten og kirkens stormænd. Her minder vi på livfuld vis om, at midt i kaos og vilkårlighed fandtes en kirke med dybe rødder i folket. Den usynlige hær er den sande kirke – personificeret i præster og lægfolk, som stod fast trods overgreb og modstand. For større børn kan denne bog være et gavnligt supplement til historiebøgenes ofte ensidige skildring af revolutionen – dertil kommer, at bogen er ladet med spænding, optimisme og

tro på, at Guds godhed er større end menneskelig tåbelighed og grumhed.

J. Chr. R.

Verden rundt

Vatikanets postvæsen vil den 25. maj udsende to nye serier af jubilæumsfrimærker. Den ene serie vil markere 1700 året for afslutningen af kristenfølgelserne under kejser Valerian, medens den anden erindringer om 30-året for afslutningen af Lateran-pagten. De seks frimærker i den førstnævnte serie viser billeder af martyrer under Valerians efterfølgelse. Den anden serie bærer portrætter af Pius XI, som var pave, da vaticanets overenskomst med Italien blev undertegnet.

Repræsentanter for over tyve missionsordener har haft et møde med FAO, De forenede Nationers organisation for fødevarer og landbrug, og har drøftet levnedsmiddelsituationen i missionsområder. De katolske missionærer var talsmænd for ialt 180.000 medlemmer af de forskellige missionsordener. Mødet blev afholdt i Rom og var arrangeret af Den hellige Stols permanente observatør ved FAO, Mgr. Ligutti.

Paven har tildelt chefredaktøren for KNA, det tyske katolske pressebureau, Dr. Karl Bringmann, kommandørkorset af Gregor den Stores orden. Dr. Bringmann har især arbejdet for at fremme samarbejdet inden for den katolske presse i Europa.

Kardinal Doepfner, Berlins biskop, har opfordret katolikker til at bede for kirkens frihed, Tysklands genforening og verdensfreden. Kardinalens appel fremkommer i et hydebrev, som henviser til den kommende konference i Genève vedrørende Berlin-spørgsmålet. I kardinalens brev hedder det: »Vi håber og ber, at det vil være muligt at styrke freden mellem nationerne, og at vort folk må finde vejen til enhed gennem en retfærdig og fri afgørelse. Det er ikke kirkens direkte opgave at beskæftige sig med politiske beslutninger, medmindre de er uløseligt forbundet med spørgsmålet om vort folks velfærd.« En lignende henvendelse kommer fra flere tyske biskopper.

Viggo Høgsgaard

Landsretsadvokat

Studiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

Katolsk avis standset af Koreas myndigheder

Seoul, Korea (NC). Regeringen i Korea har standset det katolsk-orienterede dagblad *Kyonghyang Shinmun*. Man anklager bladet for at underminere demokratiet og den nationale sikkerhed. Hidtil er der ikke kommet nogen officiel kirkelig kommentar til regeringens indgreb.

Det katolske dagblad er Koreas andetstørste blad. Det blev grundlagt kort efter den anden verdenskrig af en gruppe katolikker, hvoriblandt var den nuværende vicepræsident i Korea, det demokratiske partis leder John M. Chang, som er i opposition til det liberale regeringsparti under præsident Syngman Rhee. Bladet har haft et dagligt oplag på omkring 200.000 og har almindeligvis støttet det demokratiske partis politik.

Paven og sporten

Vatikanet (NC). I en tale til to grupper af italienske sportsmænd udtrykte pave Johannes XXIII for nogle dage siden sit syn på sporten. — Sporten kan være til gavn for Deres åndelige og udødelige sjæl, udtalte Paven, for de virkelige og stærke kristne dyder kan udvikles ved hjælp af sport. Ved disciplin kan man lære at praktisere lydighed, ydmyghed og selvfor-glemmelse. Når man er medlem af et hold eller man konkurrerer indbyrdes, kan man lære at udvikle kærlighed, broderlig hensyntagen, gensidig respekt og — i nogle tilfælde — endog evnen til at tilgive.

Under henvisning til de kommende olympiske lege i Rom i 1960 sagde Paven, at de ville blive en betydningsfuld begivenhed, og han regnede selv med at kunne byde mange sportsfolk velkommen ved den lejlighed.

Mindeåret for sognepræsten af Ars er begyndt

Ars (NC). Franske katolikker fejrer i de kommende måneder hundredåret for den hellige Johannes Vianneys død. Festlighederne til ære for den hellige sognepræst fra Ars indledtes med en pontificalmesse, der blev celebreret af ærkebiskop Louis de Bazelaire og overværet af en tusindtallig forsamling med kardinal Leger i spidsen.

Samme dag blev en statue af Vor Frue af den uplettede undfangelse, som Sct. Johannes Vianney i sin tid havde ladet opstille i sin kirke, højtideligt kronet med den nye titel »Vor Frue af Ars«. Ved denne højtidelighed talte kardinal Gerlier, ærkebiskop af Lyon, om den ydmyge præst, der var blevet værnehelgen for alle sognepræster. Ved denne lejlighed prædikede tilige den tidligere fange i koncentrationslejren i Dachau, pater Michel Riquet S.J.

De officielle festligheder for sognepræsten af Ars vil fortsætte til den 25. september, og ved denne lejlighed vil ærkebiskoppen af Paris, kardinal Feltrin, lede feltkapellanernes valfart til Ars. Det er planlagt, at festlighederne skal kulminere d. 4. august, helgenens dødsdag, hvor den apostoliske udsending til Frankrig, ærkebiskop Paul Marella, vil være til stede.

Kardinal Grente død

Kardinal Grente, biskop i Le Mans (Frankrig) er død, 86 år gammel, efter at han har været biskop i 41 år. Han var en berømt forfatter og prædikant, og hans værker om litteraturhistorie var højt vurderet. Han var medlem af det franske Akademi fra 1936 og blev kardinal i 1953.

Kardinal Frings foreslår hjælp til nødstedte

Köln (NC). Ærkebiskoppen af Köln, kardinal Frings, har i en tale til katolske arbejdere foreslået en ny hjælp til de såkaldte underudviklede lande. Han anerkendte De forenede Nationers og Amerikas hjælpearbejde og anmodede den tyske regering samt andre regeringer om at opbygge fonde for hjælpeaktioner.

De tyske katolske mænds forening i Fulda har foreslået en verdensomfattende hjælpeaktion bygget på den tanke, at befolkningen i de mere velstående lande dagligt skulle yde, hvad den enkelte tjener ved tre minutters arbejde. Forslagsstillerne bemærker, at det ikke alene er regeringernes opgave at hjælpe de underudviklede lande, men at et hjælpearbejde baseret på alle menneskers bidrag vil fremme en verdensomspændende samhörighed og forståelse.

UNDA forbereder kongres

Luxembourg (NC). Den internationale katolske organisation for radio og fjernsyn UNDA har ved et møde i Luxembourg udarbejdet planerne for den kommende kongres, der skal afholdes i Rio de Janeiro i Brasilien i september.

Det er et af den kommende kongres' formål at virke for et tættere samarbejde mellem de katolske organisationer i de forskellige lande. — UNDA har nu arbejdet gennem 30 år i Europa, men planlægger at åbne et kontor i Rio de Janeiro for arbejdet i Sydamerika.

Man drøftede endvidere forberedelserne til et internationalt katolsk møde vedrørende fjernsynet i februar 1960. Dette møde skal afholdes i Monte Carlo. Man besluttede at udsende en ny udgave af et katalog over grammofonplader med religiøs musik.

Dominikanerordenens nye studie-kloster i Eveux ved Lyon er tegnet af den berømte franske arkitekt Le Corbusier. På denne model ses kirken til venstre. De fremspringende »dueslag« øverst i klosterbygningen er munkeceller. Hele komplekset bliver færdig i sommer og skal tages i brug i juli. Det har plads til 100 munke fra ordensprovinserne Lyon, som skal bo i klostret, mens de fuldfører deres studier. Pater Martin Drouzy fra Katolsk Ugeblads redaktion har netop aflagt besøg i Eveux og vil senere i tekst og billeder berette om det usædvanlige bygningsværk.

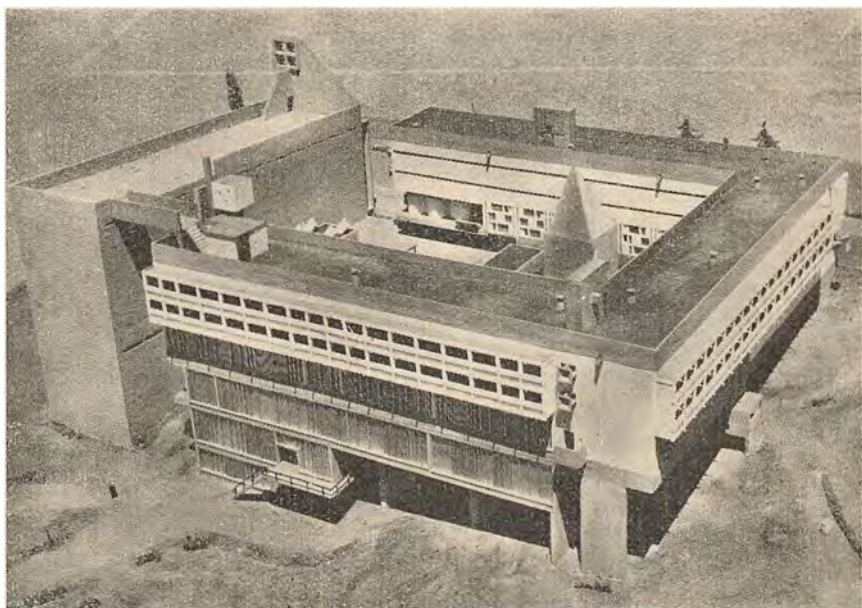
Missionshærens bagtropper

Vatikanet (NC). Det har større betydning at støtte missionsarbejdet med kærlighed, bøn og lidelse, end med penge, udtalte Pave Johannes XXIII overfor et italiensk selskab til støtte for missionsarbejdet. — Den materielle hjælp er selvfølgelig nødvendig, fortsatte Paven, men den er ikke den vigtigste eller den eneste form for støtte. Vor missionsindsats må ikke vurderes på samme niveau som ethvert andet menneskeligt problem, fortsatte Johannes XXIII, for den er i det væsentlige et overnaturligt problem. Det ville være en triumf for kirken, hvis det var muligt at indrullere under missionsapostolatets fane alle de kristne, der lider i hospitalerne, sanatorierne og rekonvalescenthjemmene. Om det blot var muligt at gøre disse steder til centre for åndelig støtte til missionshæren! Om det blot var muligt at overtale de syge til at ofre deres lidelser i kærlighed til Gud for missionsarbejdet!

Forretningsfolks kristne opgave

Milano (NC). Ved åbningen af en stor udstilling i Milano har kardinal Montini henvendt sig til de tilstedeværende forretningsfolk vedrørende deres sociale ansvar. Han fremhævede, at kristendommen forlanger social retfærdighed. »Det er meget lettere at tale til de arbejdende klasser om en løsning af de sociale spørgsmål end til Dem,« sagde kardinalen, »for de kan regne med forbedringer, mens forretningsfolk må stå over for kravet om ofre.« Kardinal Montini opfordrede forretningsfolkene til at lade sig lede af kristen kærlighed — ikke på en patroniserende, men på en broderlig måde, ikke i svaghed, men i klogskab, ikke på sentimental vis, men med en positiv indstilling.

Nyt kloster tegnet af Le Corbusier

GUDS ÅND FORNYER JORDENS ÅSYN

DEN BEGIVENHED, som vi fejrer i dag, Helligåndens udgyldelse over apostlene, er et af hovedpunkterne i åbenbaringen. Apostlene er samlet i den sal ovenpå, hvor de plejede at opholde sig. Jesus havde sagt til dem i løbet af måltidet, lidt før sin himmelfart: »I skal ikke vige fra Jerusalem, men oppebie det, som Faderen har forjættet og som I har hørt mig tale om. Thi Johannes døbte med vand, men I skal om ikke mange dage døbes med Helligånden«. De står der alle sammen, og sandsynligvis står Maria sammen med dem. Uden at vide det opfylder de Joels profeti: »På Zions bjerg og i Jerusalem skal der være en forsamling af frelste, som Herren har sagt«. I stilhed og bøn fejrer de jødernes pinse. De mindes deres fædres ophold i ørkenen og den første befrielse, da Guds ånd drev havet bort ved en stærk østenstorm, og de mindes den første pagt på Zinai bjerget.

Og se, pludselig kommer et vældigt åndepust, der fylder hele huset, som det forstum blæste på Zinai. Under vindens skikkelse kommer Helligånden ind i værelset. Han blæser som en storm og forstyrrer alt. Han jager apostlene ud, men samtidig

fylder han dem med en ny ånd, med en ny livsånde. Denne nye luft, som er kommet ind i værelset, kommer også ind i apostlene, bringer dem en ny kraft, et nyt liv. Før var de frygtssomme, trætte, åndeløse mennesker; nu bliver de »åndelige« mennesker.

Med det samme begynder Peter at forkynde evangeliet: »Israelistiske mænd! Hør disse ord: Jesus fra Nazaret, som I naglede til korset, han er opstået. Det var ikke muligt, at han kunne fastholdes af døden«. Og apostlene er så ude af sig selv, at man begynder at spotte dem: »De er fulde af sød vin«. Apostlene er så forandrede, at de ikke er til at kende igen. Før var de bange for jøderne. Nu vidner de over for verdens åsyn. »Vi kan ikke lade være at tale om det, vi har set og hørt«. Ligesom de gamle profeter, bliver de besat af ånden. De går ud over deres egne grænser og opdager i sig selv en kraft, som de indtil nu aldrig har oplevet. Ånden driver dem som en vind. Han sender dem til jordens ende. »Når Helligånden kommer over jer, havde Jesus sagt til dem, skal I få kraft, og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria, ja, indtil jordens ende«.

Jesu forjættelse virkeliggøres bogstaveligt. Og disse få mænd, som indtil nu aldrig var rejst udenfor deres land, giver sig i kast med hele verden.

DET MIRAKEL, som skete pinsedag, er ikke tidsbegrænset og provisorisk mirakel. Det fortsætter stadig i kirken. Når vi i dag fejrer pinsefesten, er det ikke for at mindes en from hændelse. Helligånden blev ikke givet blot til apostlene. Han er givet til alle kristne, til os alle. Helligånden er kirkens sjæl, han er det åndelige milieu, i hvilket vi lever og ånder. Helligånden er altid levende. Ligesom i kirkens første århundrede er det ham, som stadig giver kirkens kraft og dens dynamik. Det er ham, som sender missionærer af sted til de hedenske lande. Det er ham, som lukker ordenssøstre inde i klostre til verdens frelse. Det er ham, som tilskynder to unge mennesker til at love hinanden fuldkommen troskab til trods for alle fristelserne, de træffer på vejen. Det er ham, som inspirerer alt heltemod og al hellighed. Ham, som besjæler al overnaturlig kærlighed. Det er ham, der beskytter kirkens vitalitet, og som hvert århundrede lader den forny sig selv, glatter dens rynker

ud og lader den finde en ny ungdom. Efter 20 århundreder ser kirken ud som en tyveårig, thi Helligånden er dens livskraft, der virker som saften i foråret og stadigvæk bringer nyt liv. Han bliver aldrig træt, og han finder altid nye midler, nye opfindelser for at Evangeliet kan bringes til verdens ende. Han er dynamik og bevægelse. Han blæser som vinden, der lader Petri båd sejle fremad. Han er ånden, der »forny» jordens åsyn«.

M. D.

Om en uge er der valfart til Åsebakken

Vi gav Dem i Ugebladets sidste nummer det fuldstændige program for den store valfart til Åsebakken, men minder om, at der startes præcis kl. 8,30 søndag den 24. fra Holte station. Valfarten sluttes med procession og velsignelse kl. 15, og en time senere afgår lejede busser med deltagerne til Holte station. Valfarten gennemføres uanset vejrliget. Iøvrigt har komiteen gennemført en del praktiske forbedringer på valfartstedet, og der er fremstillet en længe savnet baldakin til det store alter.

Det er Helligånden, der som i kirkens første århundrede sender missionærer af sted til de hedenske lande.

Nyt fra sognene

Set. Ansgars kirke, Kbhvn., pinse- dag kl. 7, 8 og 11,30: Stille messe. Kl. 10: Pontifikalmesse. - 2. pinsedag kl. 8: Stille messe. Kl. 10: Højmesse.

Jesu Hjerter sogns basar. Udtrukne numre: Lodseddel 981 - 1632 - 1734 - 549 - 688 - 1559 - 1205 - 1225 - 1102 - 66. - Amrk. lotterier: lysegrøn 61 - rosa 99 - orange 90 - mørkegrøn 50 - A 82 - E 98 - H 30 - L 73 - S 8 - J 96 - Tændstikæske brun 64. Gevinsterne skal afhentes inden 1. juni.

Valfarten til Øm

holdes i år søndag den 31. maj og indledes kl. 11 med pontifikalmesse ved biskop Th. Suhr. Om eftermiddagen prædiker pater Stappers, Vejle. Unge katolikker indleder deres deltagelse i valfarten med fælles start fra Skanderborg station søndag morgen kl. 7,15 under ledelse af pater Dekkers, Århus.

Valfartens intention er i år: flere præste- og ordenskald.

Årets valfartsmærke

Liturgisk kalender

Allerede længe før Kristi komme bad det jødiske folk Gud om at sende sin »ånd«, for at den skulle forny jordens åsyn (salme 103) og forandre menneskenes »hjerter«. Gud gennemfører denne forandring gennem og ved sin Søn. Ved ham, der er Ordet og Faderens evige tanke, har han skabt himlen og jorden. Ved ham fornyer han verden, idet han tænder kærlighedens ild i vore hjerter.

50 dage efter påske opfylder Kristus sit løfte: han sender Helligånden til verden. Vi fejrer pinsefesten for at mindes denne begivenhed. Men den er ikke bare et minde om noget, der er sket i fortiden. Den er stadig en aktuel begivenhed. Helligånden kommer nemlig hver dag i vore hjerter og inspirerer os til at sprede kærlighedens ild her på jorden.

Hver dag i denne uge giver messteksterne os lejlighed til at betragte, hvad Gud ved sin hellige ånd gør og vil gøre både i os og omkring os.

SØNDAG d. 17.: Første pinsedag (s. 616). Lukas fortæller os i dagens læsning, hvordan Guds Ånd kom for at opfylde disciplenes hjerter. Og straks begynder de at forkynde evangeliet for alle mennesker.

MANDAG d. 18.: Anden pinsedag (s. 621). Ligesom dem, der hørte Petri forkyndelse, skal også vi blive opfyldt af Helligånden, hver gang vi hører Guds ord.

TIRSDAG d. 19.: Tredje pinsedag (s. 624). Samaritanerne får Helligånden ved apostlenes håndspåleggelse. Også vi har fået Helligåndens fylde i firmelsens sakramente.

ONSDAG d. 20.: Tamperdag (s. 627). Tre dage i denne uge (de såkaldte tamperdage) lader Kirken os takke Gud for hans gaver. Vi beder ham velsigne jordens frugter, som sommerens sol skal modne. På samme måde fejrer vi den åndelige sommer, som pinsefesten indleder i Kirkens liv, og som overalt skal bringe hellighedens frugt til at modnes.

TORS DAG d. 21.: Torsdag i pinseoktaven (s. 632).

FREDAG d. 22.: Tamperdag (s. 633).

LØRDAG d. 23.: Tamperdag (s. 637).

Når det bliver valfartsmåned kommer jeg til at tænke på Asebakkevalfartens forbillede, de parisiske studenters 50 km lange valfart til Vor Frue af Chartres, som jeg deltog i sammen med otte andre danske sidste år i maj.

Denne store valfart lokker hvert år flere og flere hundreder af unge til at deltage. I 1958 var der 17.000 fordelt på 2 søndage. Valfarten til Chartres startede i 1912, da forfatteren Charles Peguy gik den lange vandring alene som en tak for sin lille søns helbredelse. Senere sluttede nogle unge studenter sig til ham, og efterhånden udviklede denne lille private valfart sig, så adskillige mennesker det meste af året beskæftiges med at forberede den i alle detaljer.

Hvad er det, der gør, at en efterhånden flere tusindtallig skare ønsker at få lov til at være med? Jeg tror, det skyldes to ting: For det første stiller denne valfart kravene så højt, at det drager trosbejstrede unge mennesker, der er parate til at gøre en virkelig indsats. For det andet er valfartstanken her så klar og så velforberedt, at både organisatorer og deltageré, at alle virkelig får rigt udbytte af at være med.

Deltagerne var delt op i 3 afdelinger, der startede samtidig fra hver sit udgangspunkt ca. 50 km fra Chartres. Efter en kort bøn satte den lange karavane på 3.000 unge i vor afdeling sig igang, mens vi sang »Hil dig, Maria« til den specielle Chartresmelodi.

Vandringen er opdelt i tre tempi: 1) Diskussion over et i forvejen forberedt emne, 2) Meditation, 3) Fællesbøn, d.v.s. den sungne rosenkrans. Disse 3 tempi gentages 3 gange: Lørdag eftermiddag, søndag formiddag og om eftermiddagen. Emnet for 1958

Den lille søns helbredelse blev til hundredtusinder unges lovsang!

af *Käthe Lund*

var: »Omvend dig til Herren, din Gud«, og det blev en drøftelse om midlerne til at opnå ens afkristnede omgivelser tilbagevenden til kirken.

Våde til skindet.

Så gik vi da ud ad de franske landeveje – øsende regn var det – i store hold på 40-60, atter delt op i grupper på 5, og vi talte sammen om de evige sandheder, mens regnen langsomt sivede ind alle vegne – til tøjet inderst på kroppen, i skoene, så de sjappede, i soveposen, ind i rygsækken og til den medbragte proviant. Den første tid gik fint, og diskussionen var livlig; men efter et par timers forløb, under den stille meditation, mærkede de mest utrænede af os allerede trætheden i fødder, ben og ryg. Mon vi ville holde til det? Jo sikkert, det var da alt for tidligt at give op. Kort efter kom hjælpen i form af en præst, der sang for til vor rosenkrans: »Jeg hilser dig, Maria«, lød det skiftevis fra drenge og piger i en beroligende march-rytme. Så kom spisepausen, hvor vi smed os ned i det våde græs og stillede sulten. Efter måltidet

holdt vi statio, d.v.s. samling af, hvad man var nået til under diskussionen; præsten sammenfattede det refererede og kom med sine kommentarer.

De trætte ben var blevet stive af at sidde, men vi mandede os dog op igen og vandrede, til vi nåede en pragtfuld stor park ved slottet Eclimont, hvor vi mødtes med de 2 andre valfartstog, for alle 9.000 at fejre en storslået aftenmesse. Altret og vore messebøger blev oplyst af fakler, og det var en betagende oplevelse at være med i et kor på 9.000 unge stemmer, der sang med på pater van Deiss' skønne Davids-salmer til Vorherres pris.

Så samlede vi vore sidste kræfter til marchen mod vort kvarter: forskellige bøndergårde, der hvert år stiller lader til rådighed. Vi var vel 100 piger, der tilbragte natten under et halvtag, og pladsen var så snæver, at mange af os dårligt kunne strække benene i de fugtige soveposer. Længe sad piger imellem os og plejede hinandens vabler ved lommelygters skær. Det blev til 5-6 timers urolig søvn, inden vi blev pur-

Endelig – endelig fik vi øje på de to kendte tårne –!

ret ud ved en aldeles ubarmhjertig råben og skrigen, og efter at have børstet tænder og redt håret lidt holdt vi fælles morgenandag og morgenmåltid.

De var rørende til at slæbe.

Så fortsattes marchen da endnu to gange i den kendte rytme: Diskussion, meditation, fællesbøn, efterfulgt af statio, måltid og hvil. Efterhånden som dagen skred frem, forekom vejen os uendelig lang, benene var som bly, vablerne gik i stykker og sved forfærdeligt; men ligesom det så allerværst ud, fik vi øje på de to kendte tårne: Chartres-catedralen var i sigte, og straks brød alle ud i Ave Maris Stella. Med velvillig støtte fra den mandlige del af deltagerne - de var simpelt hen rørende til at bære vore rygsække - slæbte vi os hen imod målet, og da vi kom til byen, gik vi raske, frejdige og syngende afsted gennem gaderne, hvor befolkningen havde taget opstilling. Endelig, åh endelig nåede vi da ind i cathedra-len, dette skønne kirkerum: Vi sank om på det kolde stengulv, og deroppe, højt oppe, så vi de vidunderlige, berømte ruder med den bløde blå farve.

Trætte, udmattede, sløvede og lykkelige.

Men kun kort nyder vi alt dette, så melder trætheden sig igen, og mens messen - vi synes alt for langsomt - skrider frem, flytter en og anden uroligt på sig: det er krampen, der har meldt sig i benene! Åh ja, det er en køn forsamling, Guds stolte, udvalgte folk; trætte, udmattede, støvede og med ømme ben og

rygge er vi i sandhed et værdigt ud-snit af den faldne menneskeslægt. Men se, just denne træthed, ømhed og utålmodigheden, som vi skammer os over, den tager Maria imod, og hendes søn frembærer den som en offergave til Gud; thi i lidelsen og i erkendelsen af vor egen afmagt er vi Gud nærmere, end vi selv formår at fatte, og det er valfartens formål: At føre os nærmere Gud, og derfor kan vi alle af vore trætte hjerters lyst synge med på Davids lovsang: Hele jord, syng en jubelsang til Gud! Tjen Herren med fryd! Træd frem for ham med fryderåb!

K. E. Petterson

Tværgade 6
Tlf. 85 01 32 - Nykøbing F.
Aut. elektro installatør

Mackeprangs boghandel

Langgade 22
Nykøbing F.

absolut

ABSALON
når forsikring skal tegnes

Telefoner: 70 45 30 · 70 49 20

Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk

NORDISK KULAGENTUR A/S
SVEN E. FREDERIKSEN
RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning
OLIEFYR
CENTRALVARME
Betaling 5-10 år
Tilbud uden
forbindende
Service for oliiefyr
(årligt eftersyn)

Andersen & Meyers Eft.

OTTO LARSEN

Ramsherred 31, Aabenraa - Telf. 2 25 30

Lys - Kraft - Varme

Chr. Lauritsen

Smede- og maskinværksted, aut. vand- og gasmester - Spec.: Centralvarme

Kirkepladsen 6 - Nykøbing F. - 86 05 11

Axel Pryds A/S

Fisk og vildt

Telefoner 85 03 00 - 85 02 78

Nykøbing F.

Johannes Madsen

Elektr. installatør

INSTALLATIONER

Jernbanegade 8, Nykøbing F.

Telefon 85 06 84

Køb hjemmets udstyr hos

Thuen, Gravensgade 2

AALBORG

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm, ing. M. af I.

Aut. vand-, gas- og blikkenslagermester

SANITET - CENTRALVARME

Algade 58, Aalborg, tlf. 3 04 33

Ferd. Færch & Co.

Tømremester

Strandvejen, Aalborg, tlf. 2 03 01

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørførr.

Kong Christians Allé 6, Aalborg

Telefon 3 42 33 og 3 43 37

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25

Telefon Minerva * 408

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

Katolske begravelser Snedkermester A. Kirschner
KLØHS EFTF.Griffenfeldsgade 38
vis a vis
Sct. Josephs hospital**KBK**AKTIESELSKABET
Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 9270

W. Plichta MalermesterJyllingevej 177, Vanløse
Telefon 70 18 48**Axel Smith's Eftf.**

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 136

Ejvind Lambech

KAFFE - VIN - KONSERVERS

Møllergade 71 - Svendborg
Telefon 1044**L. Larsen & Søn**

Malermestre

Brogade 10 - Svendborg
Telefon 1016**Kulkranen**Frederiksgade 2 - Svendborg
Telefoner: 1410 og 172**M. Lauridsen** BlikkenslagerRøndebanen 8, Kolding
Telefon 1287

Bade- og WC-anlæg

C. J. Gerlachs eftf. Hersegade 9, Roskilde, tlf. 2777
Aut. leverandør af kirkevine

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

6. kapitel

Resumé: I abbé Pierres hus Emmaüs har der hidtil været stille og roligt - ingen har forestillet sig, hvilken eventyrlig fremtid det var på vej til. Men langsomt indfinder de havarede skæbner sig.

Emmaüs, gentog han. Han havde ikke kunnet få det navn ud af sit hovede på hele turen både i metroen og i bussen. Det mindede ham om noget, der lå meget langt tilbage, noget gådefuldt fra barndommen og religionen. Det var måske et herberg mage til det i Frelsens Hær med bordbøn før suppen. Det kunne også være, at han blev den eneste pensionær nu i aften. Alt virkede så tomt. Han hørte kun denne uventede sang:

»Når roserne blomstrer påny,
rejser jeg til min barndomsby ...«

Han gik ned ad en trappe, som han fik øje på i den venstre side af bygningen, og fulgte lyden af denne drengestemme ...

Han kom ned i en betonkælder. Det første værelse var mørkt, og man kunne lige skelne et bord og nogle stole. Lyset strømmede ud gennem en dør i baggrunden, og derfra kom også stemmen og en lugt af fedt.

»Godaften,« sagde Djibouti.

»Godaften,« svarede den lille Etienne, som var ved at lave franske kartofler. Olien sydede i en pande på en lille kakkelovn, hvis rør stak ud gennem et hul i muren.

»Jeg kommer fra ...«

»Det blander vi os ikke i,« sagde Etienne. »Vil De tale med præsten?«

»Jeg søger et sted, hvor jeg kan sove. Er her plads?«

»Det er her altid. Præsten kommer snart hjem ... Men frøkenen er her - det er hans sekretær.«

Djibouti trak på skuldrene. Etienne så på ham, rynkede panden og sagde smilende:

»Har De spist?«

»Nej.«

»Vil De have noget at drikke, mens De venter på ham? Middagen er ikke færdig. En cigaret?«

»Nej,« sagde Djibouti.

Han satte sig ned. I den modsatte

ende af det dårligt oplyste værelse lagde han mærke til tre feltsege og en madras på gulvet.

»Nu er han her,« udrød drengen.

Skåret fra nogle billygter strejfede trappen, og bildækkene hvinede mod gårdens grus.

»Kom med,« sagde Etienne.

To jernsege var bundet fast til bagagebæreren på taget af bilen. En lille, skægget og lidt krumbøjet præst med alpehue og læderjakke over præstekjolen løste knuderne op.

»Det er godt, du kommer, Etienne,« sagde han, »jeg har sengene med til Mohamen og hans kammerat.«

»Vi har fået en gæst,« sagde Etienne.

»Jeg kommer fra ...«, begyndte Djibouti.

Præsten så på ham. Lyset fra billygterne oplyste nedefra vagabondens ansigt og understregede hans hårde træk. Han blik mødte præstens, og han forstod, at denne ville tage vel imod ham.

»Pas på, sengen er ved at glide af,« sagde præsten. »Vil du tage fat i det ene hjørne? Vi skal have dem båret ned i kælderen.«

Da sengene var stillet på plads, sagde han tak til Djibouti og rakte ham hånden. »Undskyld, jeg straks gav dig noget at bestille ...«

Det var på den måde, Djibouti begyndte sin tilværelse i broderskabet i Emmaüs. Næste morgen så han præsten, da han igen var ved at tage afsted til folketinget.

»Rejser du fra os?« spurgte præsten ham. »Har du nogen steder at tage hen?«

Djibouti trak på skuldrene.

»Du kan blive her, hvis du vil. Du kan hjælpe os med at give kammeraterne en håndsrækning. De vil forklare dig ...«

Den dag og de følgende arbejdede Djibouti sammen med Etienne og Bastien med at lave betonfundamentet til en pavillon, der skulle ligge mellem gården og parken. Han installerede sig sammen med de andre i kælderen. To arabere arbejdede i byen og kom først hjem til Emmaüs om aftenen. Djibouti så kun præsten to eller tre gange om ugen i forbi-

Bastien ønskede nu at frigøre sig for sit gamle mareridt.

farten. Men efterhånden kom hans tanker til at dreje sig mere og mere om denne mand, der havde modtaget ham så ligetil ved straks at sige du til ham og med en så umiddelbar tillid. Etienne og Bastien talte kun lidt med ham om sig selv, og i lang tid kendte han ikke deres historie – men om aftenen forklarede de ham, hvordan præsten var.

»For ham,« sagde de, »er den ene sølle fyr lige så god som den anden. Forøvrigt eksisterer der slet ikke sølle fyre for ham. Fortiden tæller ikke, det er ikke nødvendigt at stikke plader.«

»Jeg bliver en uge,« havde Djibouti sagt. Men da han så, at fristen var ved at udløbe, følte han sig grebet af angst. For første gang gjorde ensomheden ham bange. Der var også noget andet ... Selv om han kun havde set præsten meget lidt, gjorde det ham alligevel ondt at skulle forlade ham. Ofte tænkte han på, at han hjalp præsten med sit arbejde, og at denne ville glæde sig over at se planeringsarbejdet skride frem. Det var ikke blot ham, Djibouti, der stod i taknemmelighedsgæld.

Han vidste godt, at han ikke var nogen hurtig arbejdskraft. Efter fangenskab og biluheldet var hans bevægelser blevet en smule slappe og kejtede, men hvis man ikke hersede med ham, gik han på med krum hals, til arbejdet var færdigt. Selv om planering ikke var hans fag, gik han med stor iver i gang med det. Heller ikke Bastien var særlig kvik eller snakkesalig. (Det var noget andet med Etienne, han var endnu i lønnelalderen). De var frie, uden nogen form for tvang og uden frygt for dagen i morgen. Sjakket kom godt ud af det med hinanden, og Djibouti ænkede: »Hvorfor ikke blive her.«

Lørdag eftermiddag og om søndagen kom der foreninger, som slog sig

ned enten i herberget eller i værelserne på anden sal, der var reserveret til familier. De havde møder i salen i den lille pavillon til venstre for indkørslen.

»Kristne arbejdere,« sagde Bastien.

For Djibouti syntes disse to ord at passe dårligt sammen. Religionen forekom ham at være noget for middelklassen, jævne bønder, kvinder og børn og naive mennesker, der blev udnyttet af kirken. At der overhovedet fandtes en præst som hans vært gjorde ham usikker – en fremragende mand i en høj stilling, der var specialist i sociale problemer, og hvis politik var i overensstemmelse med hans tro og næstekærlighed – en meget menneskelig mand, der var ligetil og i nær kontakt med de »små« i samfundet. Han respekterede en og søgte ikke at omvende en uden først at tænke på, om man var sulten – kort sagt et oprigtigt menneske.

*

En aften, da de havde lagt sig til at sove på madrassen i kælderen – Etienne sov allerede – hørte Djibouti Bastien hulke. Han var kommet fuld hjem, og denne rus havde gjort ham endnu mere indesluttet og beklemt end ellers. Udenfor trommede regnen mod gårdens grus. Gennem den ensformige lyd hørte Djibouti støjen fra en skrivemaskine. I kontoret dikterede præsten sin post til sekretæren.

Djibouti kunne ikke udholde at høre denne dybe hulken, der blev dæmpet af tæppet, denne frygtelige malstrøm af bundløs sorg, som vinen ikke havde kunnet dæmpe.

»Du, Bastien ...«

Den anden svarede ikke. »Min ulykke tilhører mig selv. Jeg udleverer ikke mine døde og mit samvittighedsnag til mine kammerater på samme måde, som man byder på et glas vin eller en cigaret. Hvis bare

jeg havde vidst det – så var jeg blevet i Guayana ...«

»Du, Bastien ...«

»Lad mig være i fred!«

(fortsættes)

De gloende kuls politik

(fortsat fra side 264)

i børnehaven, det havde de ikke; til sidst gav hun hver af dem et stykke kage, som de gumlede i sig på vej ud mod lågen, hvor de to kammerater stadig stod, skønt der var gået mindst tyve minutter. Hun sagde til de to derude: »I dag har jeg desværre ikke tid, men i morgen – eller en anden dag – så er I velkomne, hvis I vil se børnehaven.«

Ingen havde nævnt ukvemsordene. Men der kom ikke flere. Nu hilste man muntert på hinanden, man kendte hinanden.

Om at bryde isen.

Kan noget af dette bruges af katolikker over for anderledestroende? Når børnene fra en kommuneskole f. eks. vrænger ad børn fra en katolsk skole, sådan som en mor for nylig fortalte, kunne så ikke en eller anden, som har sans for at gøre den slags, invitere nogle af plageånderne (2-3 ad gangen er nok, 1 ad gangen for lidt) ind i et katolsk hjem, i skolen, ind i kirken, fortælle dem om alteret, krucifixet, Maria med Jesusbarnet; at vi tænder lys, bringer blomster, beder rosenkrans – lade dem holde en rosenkrans i hånden, lade dem tænde et lys eller selv tænde et lys og sige: »Det tænder jeg for dig, Lars, og i morgen (eller på søndag, eller hvad man vil) tænder jeg et for dig, Hans, og næste uge bliver det din tur, Ole.«

Eller man kunne fortælle dem om deres navne, hvem den hellige Laurentius var, den hellige Johannes, den hellige Olav. Der er mange måder. Men ideen er at fortælle dem noget, der ligesom kommer dem ved personligt. Ikke for meget og ikke kun det. Snak også med dem om sport, film, skolen. Spørg, om de vil være med, når De bager kager næste gang: et eller andet – lad dem opleve, at katolikker er mennesker, der har det, ligesom man selv har det – og så har katolikker altså noget mere, som man ikke selv har, men de er villige til at lade en »kigge indenfor«.

Vorherre har aldrig sagt, at vi skulle holde os for os selv, han sagde tværtimod: »Gå ud ...«

Er filmen djævelens værk?

Blandt de mange læserbreve, Ugebladets redaktion har modtaget i de sidste uger, er der flere, der udtrykker en vis overraskelse over den plads, vi giver filmanmeldelserne. En ældre dame skriver for eksempel til os: »Jeg synes ikke om Deres sidste side. Hele denne filmsnak har intet at gøre med et katolsk blad.«

Spørgsmålet er da dette: Hvorfor beskæftiger vi os med film i »Katolsk Ugeblad«? Er det for at »være med på moderne«, for at virke moderne, eller er det, fordi vi mangler stof? I stedet for selv at svare vil vi hellere lade røster med større myndighed svare for os.

For nogle år siden, nemlig den 21. juni og den 28. oktober 1955, holdt pave Pius XII to taler om filmens betydning, og han sagde blandt andet: »Den overordentlige indflydelse, biograferne har fået i det moderne samfund, viser sig i det voksende behov, der findes for dem, og som udtrykt i tal fremtræder som et helt nyt og overraskende fænomen... Hvorfor skulle vi dog overlade et så glimrende middel til dets egen skæbne eller kun lade det være i hænderne på dem, der arbejder økonomisk med det for at udnytte det, et middel, som i sig selv er godt, og som ejer en sådan styrke til at højne sjælene eller fornede dem? et middel, der både er i stand til at udrette så meget godt og til at sprede så meget ond!«

I en lang rundskrivelse, der blev udsendt den 8. september 1957, tog paven igen disse spørgsmål op til behandling, idet han atter gjorde katolikkerne opmærksomme på deres ansvar på dette felt. Paven siger: »De vidunderlige tekniske fremskridt, der er en pryd for vor tid, er i sandhed et resultat af menneskets geni og arbejde, men de er frem for alt gaver fra den Gud, som er vor Skaber og fra Hvem ethvert gode kommer.« Og han fortsætter: »Det er imod den kristne lære og imod det dybeste i den tekniske fuldkommenhed, som nu gør det muligt at sprede nyheder over hele verden, at begrænse den (filmen) til udelukkende at tjene politik eller propaganda, eller udelukkende at betragte et så stort anliggende ud fra et økonomisk synspunkt.« Man må derfor betragte dis-

se midler som veje til kulturelle og moralske værdier. »Men for at fremstillingen skal svare til sit formål, er det en betingelse, at man opdrager og vejleder tilskueren, så han bedre forstår denne tekniks særlige sprog og derved erhverver sig en bevidst opfattelse, som gør ham i stand til at bedømme det set og ikke blot passivt lade sig føre ned. Katolikkerne har i de senere år levende følt, hvor nødvendigt det er at give tilskueren en sådan opdragelse, og fra mange sider forsøger man i dag at hjælpe både ungdommen og de voksne til bedre at forstå såvel det positive som det negative i det, de ser... Hvis tilskueren i forvejen er vel informeret, formindsker det den moralske fare, samtidig med at den kristne nu bliver i stand til at nyde godt af alle de nye indtryk, han modtager, og som kan blive ham til hjælp til at have sin sjæl til at betragte Guds store sandheder...«

Pave Johannes XXIII viser filmkunsten den samme positive interesse. En af hans første bestemmelser gik ud på, at der skulle oprettes et »filmotek« i Vatikanet, d. v. s. en samling af de film, der har kulturel, moralsk eller kunstnerisk betydning. Der kan næppe være tvivl om, at en sådan samling om nogle århundreder vil spille en lignende rolle for kulturen i verden, som Vatikanbiblioteket, der indeholder over en million bøger, gør det i dag. Ved samme lejlighed mindede paven os om »vor alvorlige pligt til at benytte disse vidunderlige tekniske opfindelser i overensstemmelse med Guds hensigt og på en måde, der stemmer overens med menneskets værdighed.« Og paven tilføjer: »Alle kender de store muligheder, som film, radio og fjernsyn byder os for at sprede en højere kultur, en kunst, der fortjener dette navn, og først og fremmest sandheden.«

Når vi i Ugebladet taler om film, er det udelukkende af denne grund. Det er ikke for at tilfredsstille en personlig interesse, men først og fremmest for at efterkomme disse opfordringer fra hierarkiet. Fordi kultur og kunst er menneskelige værdier, er de også kristne værdier. Det er vor pligt at stille dem i sandhedens tjeneste.

M. D.

Kammerater, krig og kærlighed

I slutningen af sidste verdenskrig mødes to unge, amerikanske soldater fra vidt forskellige miljøer og tvinges af krigssituationen til et snævert samarbejde.

På en lille afstikker i sin jeep træffer Sam (Frank Sinatra) Monique (Natalie Wood), som har et udseende, der bevirker, at resten af handlingen ligger i faste rammer - forståeligt nok, når vi allerede kender Britt (Tony Curtis), Sams kammerat. Filmen er sort-hvid i mere end én betydning. For at stive handlingen af, hvad der også i høj grad tiltrænges, stilles man ansigt til ansigt med mindst fire af tilværelsens tungtvejende problemer. De tre er antydet i den danske titel, og det fjerde viser sig ved Moniques negroide afstamning. Det, der kunne have samlet mosaikkerne, men kun til del, gør det, er en af Moniques sidste replikker: »Vi har alle vort kors - spørgsmålet er, hvordan vi bærer det.« Både Sam og Britt fremtræder så ægte, at man i perioder er interesseret, og skal man se filmen, bør det være for deres skyld. (Forbudt for børn). H. B.

Lidenskabens højder

Estrella er et ung naturbarn i et lille fiskerleje, efterstræbt af mændene, hadet af kvinderne. Hun gifter sig med den rige fisker Jean, fordi hun er ulykkelig forelsket i hans søn. Konflikttenderne bliver dramatiske. Fernand styrter ud i et opgør med faderen i havet og drukner, mens kvinderne i land forargelse og hævntørst driver deres med søster i døden. - Så eksplosivt stof løber en stor fare for at blive »kulørt«, og faren er uundgåelig, når skuespilpræstationerne er så rindende som her. Sjældent har man troet lidt på lidenskab og været så utørt af tragedien. Estrellas (Emr Panellas) naturbarns personlighed kvæler af professionel og uinspireret sex. Fernand fremstilles af Vincer Parra - hans lidelsesfulde ansigt; ver mere udtryk for én stor fortvilet kamp med rollen end for en kamp med sig selv. Bortset fra nogle gode billeder af det lille fiskerleje og dets indfødte befolkning har intet at hente. (Forbudt for børn). Bo

Tre biskopper forsvare
de farvede folks rettigheder

Lykkelig udgang
på belgisk skolestrid

Vi er blevet modne til valfart!

Planer om
hjælp til de sultende
Færre audienser hos paven

Det nye udvalg for ungdomsskolerne

Ledreborg slot åbner dørene . Mere om ægteskab

Arkitekt Anker Tiedemann fortæller i ugens kronik den interessante historie om den store obelisk på Peterspladsen og om obeliskernes tilblivelse.

I MANEDEN MAJ, SOM FOLKESANGEN kalder den 'søde, milde', har kirken atter vendt vor opmærksomhed mod en skikkelse, der står nær ved den kristne tros midte. Hver enkelt del af den kristne læres uoverskuelige helhed er vokset ud fra Kristi eget mysterium. Det er kirkens første og væsentligste opgave at repræsentere Kristus og at åbne vej for menneskets forbindelse med den inkarnerede Gud. Under sin tidsprægede, ydre fremtræden er kirken en fortsættelse af Guds menneskevordelse, den er Guds legeme. Og i sit daglige liv plejer den omgang med dem, Gud valgte som redskaber – efter hans plan som nødvendige redskaber – til oprettelsen af den nye verdensorden. Den lever i fortrolighed med alle de kendte og ukendte personer, som er dens helgener, men mest inderlig er dens forbindelse til den højt begunstige kvinde, der fødte Gud til hans liv i jordisk tid og rum, moderen Maria.

Maj måned og jomfru Maria er en sammenhæng, som vel kan kalde på poesiens dyrkere. Men lad os ikke misforstå hinanden – kirkens lære om Gudsmoder udtrykker sig i prøvede, velovervejede ord. Den kan stå inde for sin righoldige mariologi, sin meddelelse af Guds åbenbaring om hendes betydning. Og den kan godt tillade den folkelige begejstring for Maria at udfolde sig spontant. Men skal spørgsmålet om Marias historiske og bestandige plads i det kristne verdensbillede drøftes med dem, der ikke er vokset op i en katolsk tradition, må man holde sig til kirkens officielle lære. Det er glædeligt, at et voksende antal ikke-katolikker nu opdager, at Maria ikke er et tillæg til kristendommen, men en central person. Jo mere man bliver klar over det, des fastere tror man på Kristi guddom. g-

Pater Martindale 80 år

Den kendte engelske jesuit-pater C. C. Martindale bliver 80 år den 25. maj. Pater Martindale vandt sig mange venner i Danmark, da han ufrivilligt måtte blive her i fem år under den tyske besættelse. Han var kommet til København for at holde foredrag umiddelbart før niende april og kunne ikke vende hjem, før krigen var afsluttet. Pater Martindale benyttede blandt andet sin udlændighed til at skrive en række bøger, som foreligger på dansk i redaktør H. D. T. Kiærulffs oversættelse og er meget yndede.

I næste nummer

kommer blandt andet den første af to kroniker skrevet af pastor Hubert Messerschmidt, som vil give os en række interessante og morsomme oplevelser fra kirkens historie ude og hjemme gennem den sidste menneskealder. Vi bringer tillige den bebudede artikel om Sankt Hedvig-søstrene i anledning af deres 100-års jubilæum og en informerende artikel vedrørende de orientalske kirker. Denne artikel måtte desværre udgå fra dette nummer. Vi har for meget stof!

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse
Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 8777 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, telefon Ordруп 3222

Ekspedition og kassererkontor:
A. Priiser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 57042
Abonnementspris 8 kr. kvartalet
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Announceekspedition:
Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 8394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 58965

Det nye udvalg for ungdomsskolerne

Målet for vor kristne opdragelse er at bibringe de unge kendskab til Gud og kirken og derigennem hjælpe dem til et mere personligt gudsforhold.

Dette mål har også vort ungdomsarbejde herhjemme arbejdet på gennem den undervisningsvirksomhed, der siden 1948 er blevet drevet inden for rammerne af DANMARKS UNGE KATOLIKKERS arbejde i form af sommer- og efterårsskoler på Øm, skoleweekends i provinsen og på vinterskolen i København.

Det hidtidige arbejde havde efterhånden antaget så omfattende dimensioner, at en fordeling af arbejdet var påkrævet. Jeg ønsker, at dette undervisningsarbejde skal fortsætte efter de hidtidige retningslinier og få mulighed for at få kontakt med så mange af vore unge herhjemme som overhovedet muligt.

Til varetagelse af undervisningsarbejdet har jeg anmodet en kreds af præster og lægfolk om at træde ind i et undervisningsudvalg. Denne kreds omfatter følgende personer:

Lærer Flemming Andersen, vice-skoleinspektør Poul Egede Andersen, lærerinde Hanne Bang, adjunkt Oluf Bohn, stud. mag. Walter Dalland, forlagsboghandler Sven Damsholt, disponent Johannes Dudzinski, lærer Preben Frandsen, læge Flemming Kieler, overlæge K. F. Meldahl, blikkenslagermester Per Meyer, stud. med. Helge Mikkelsen, børnehavelærerinde Tove Mikkelsen, docent Olaf Pedersen, lærer Sigfred Rishøjgaard, lærer Jørgen Rudfeld, bogholder Finn Sørensen, lærer Erling Tiedemann, pater A. Dekkers SJ, pater M. Drouzy OP, pastor Bjørn Højbo, pater K. Stappers O.Præm.

Dette undervisningsudvalg har konstitueret sig med forlagsboghandler Sven Damsholt som formand.

Jeg har overdraget tilrettelægningsen af undervisningen af de unge i forbindelse med DUK's arbejde til disse personer, og det er mit ønske, at de må blive mødt med imødekommenhed og samarbejdsvilje hos præster og lægfolk herhjemme.

København, den 8. maj 1959.

+ Th. Suhr.

Katolsk sommeruniversitet Bornholm 2.-9. august 1959. 7. nordiske stævne for katolske akademikere

Program

Det ondes mysterium, Kristi sejr over det onde – et forsøg på en vurdering af vor tid ud fra et katolsk helhedssyn.

INLEDNING

Det ondes mysterium – ved pater Hans Martensen SJ, København.
Sejren over det onde – ved pastor Ib Andersen, København.

LITTERATUR

Dæmoniske træk i vor tids litteratur – ved lektor Hans Aaraas, Sandvika.
Kristne træk i vor tids litteratur – ved fil. dr. Johan Chydenius, Helsingfors.

KUNST

Den tabte midte – ved docent, fil. dr. Erik Cinthio, Lund.
Kristne perspektiver – ved forfatteren Ørnulf Ranheim-sæter, Oslo.

FILOSOFI

Den tragiske existens – ved universitetslektor, dr. H. Roos SJ, København.
Korsets humanisme – ved pater Wilh. Köster SJ, Uppsala.

PSYKOLOGI

Personens opløsning – ved psykologen Kyllikki Palmquist, Stockholm.
Det katolske menneskebillede – ved dr.med. Ruth Plum, Dianalund.

POLITIK

Massesamfund og tyranni – Det kristne demokrati – ved Sven-Aage Jørgensen, København.

Indkvarteringen foregår på hotel. Pris for kost, logis og deltagelse i stavnets arrangementer er ialt 110 d.kr., dog 125 d.kr. for den, der ønsker eneværelse.

Tilmelding snarest til adjunkt Kaspar Kallan, Porsevænget 12, Lyngby, tlf. 98 50 12.

Redaktionen har suppleret sig med journalist Egon Duvå, som vi glæder os til at samarbejde med.

VI ER BLEVET MODNE TIL VALFART!

Men for 10 år siden hævdede mange, at det religiøse alene hørte kirken og lønkammeret til, – siger Asebakke-komiteens afgående formand.

Vor Frue af Asebakken kunne sidste år fra sit ophøjede stude smile til det største antal valfartende katolikker, der har været set i Danmark siden reformationen. Næsten 3.000 unge og gamle bøjede knæ på Asebakkens majgrønne plæne og bad om hendes forbøn.

Hvor mange kommer der i år, – nu på søndag ...? Sikkert endnu flere. Valfartstanken har igen slået rod hos danske katolikker efter århundreders hjemløshed på dansk grund. Der valfartes hvert år med stigende tilslutning til Øm, til Haraldsted og til Asebakken. I lange rækker bevæger man sig gennem det danske forårslandskab, syngende og bedende – helt på tværs af enhver snakken om religiøs undselighed. Mærkeligt og selvfølgelig.

Hvem havde troet det for bare 10 år siden ...?

Det havde i hvert fald direktør Harald Guldager, formanden for det arbejdsudvalg under Mariakongregationen, der i 1949 af biskoppen blev anmodet om at udføre det praktiske arbejde i forbindelse med en valfart til Asebakken.

Det største problem var vejret.

– Vi, altså jeg og mine fire kolleger i udvalget, var da helt sikre på, at mange trosfæller gerne ville deltage i en sådan valfart, og at også Vorherre var tanken venlig stemt, – hvis jeg må sige det ligeud.

– Hjertens gerne, Guldager!

– Jeg havde også gjort det alligevel! Nåh, men det skal heller ikke være nogen hemmelighed, at det vanskeligste problem var vejret. Hvad nu hvis regnen styrtede ned, så valfartens kulmination, messen, måtte aflyses? Vi havde ingen mulighed for at skaffe husly, så det måtte og skulle simpelthen blive tørvejre. Det troede vi også fuldt og fast, det ville blive – og sådan blev det. Mange havde bedt om det. I den første valfart til Asebakken deltog nogle hundrede og så var den svære begyndelse gjort.

Fundet på et kirkeloft.

– Hvorfra stammer den Mariaskulptur, der blev til Vor Frue af Asebakken?

– Jeg ved det ikke, og det er der vist heller ikke andre, som har fuldt rede på. Jeg ved, at skulpturen engang blev fundet på loftet over Sct. Ansgar kirke i København, og at det kunne fastslås, den stammede fra middelalderen. Den blev skånsomt

restaureret og derefter overladt Benediktiner-søstrenes kloster på Asebakken, – vist omkring 1940. Det er i hvert fald sikkert, at ingen valfart kan ønske sig nogen smukkede Gudsmoder-skulptur.

I andre lande med deres mere eller mindre verdensberømte valfartsteder, er valfarterne spontant opstået i tilknytning til et nådebillede – eller en kilde. Den helt store folkeinteresse har altså først vist sig, når kilden eller billedet allerede var blevet kendt. Vi er altså, om jeg så må sige, på Asebakken gået den modsatte vej. Men vi ved også, at hvor to eller tre er forsamlet i Kristi navn, der vil Han selv være tilstede, og behøver vi mere ...?

Harald Guldager.

»Det vil aldrig gå godt!«

– Var der ikke en eneste skeptisk mine forud for premierevalfarten i 1949?

– Jo, ikke så få endda. Nogle mente, at det aldrig ville gå godt. De sagde, at det var fjolleri at tro, at katolikker ville drage i procession i fri luft med risiko for at få alt, hvad der var dem helligt, hånet af anderledes troende. De hævdede, at det religiøse var en så personlig sag, at det kun hørte kirken og lønkammeret til. Men nu må jeg skyndsomst tilføje, at mange af de største skeptikere fra dengang forlængst er blevet blandt valfarternes varmeste fortalere.

– Bekymringerne viste sig altså uberettigede?

– Heldigvis ja. Tværtimod at møde hån hos udenforstående har vi i rigt mål nydt både respekt og velvilje. Det kan godt være, at de fleste danskere er kirkefremmede, men læg så alligevel mærke til, hvordan mange hatte og huer stryges, når vi drager frem med vore processionskors. Soldater og hjemmeværnsfolk standser og gør honnør, og aldrig høres et utålmodigt hornsignal fra de busser og taxaer, der må vente, medens processionen krydser vejene omkring Holte. I de 10 år, jeg har haft med valfarten at gøre, har der aldrig været optræk til ubehageligheder af nogen art.

Til Asebakken via Bethlehem.

– Københavnerne siger, at valfartsvejen fra Holte gennem skovene til Asebakken er en af landets smukkeste.

– Jamen det har københavnerne da ret i. Vejen er skam også valgt med megen omtanke og opmålt og justeret på kryds og tværs. Den krydser blandt andet selveste »Bethlehem«, altså det Bethlehem, der ligger mellem Høje Sandbjerg og Høsterkøb. Strækningen fra Holte station til Asebakken måler 7 km, og det må vist siges at være en passende længde, når alle skal være med og de mange barnevognshjul ikke må brænde sammen i kuglelejerne. På det seneste er forresten blevet pro-

Edvard Petersen

Kul, koks, brændselsgolier
Havnen 3, Horsens - Tlf. 2 38 88

Poul
HENRIKSEN

Raadhusortvet
Vejle

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thiem
Nørregade 6, Vejle - Tlf. 360

Bogladen med de mange bøger...

A-S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandsfabrik
Tlf. 121 - 208

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 - Tlf. 1349
Næstved

Arndt Nielsen Ure og optik

Jernbanegade 2 - Tlf. 843
Næstved

K. Blum Hansen Boghandel

NÆSTVED
TELEFON 2525 (2 ledninger)

Gulvtæpper

Linoleum-Tapeter-Malervarer

CLAUDI HANSENS EFTF.
Jernbanegade 3, Næstved - Tlf. 80

A. & P. G. Vintersborg

Snedker- og tømremestre
Lindebjerggårdsvej, Næstved
Tlf. 1628 - 818

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 - Tlf. 158
Næstved

Den katolske kirke i Danmark har af Foreningen til hovedstadens forskønnelse modtaget diplom for Sct. Knud Lavards kirke i Kgs. Lyngby ved København, tegnet af arkitekt m. a. a. Carl R. Frederiksen.

meneret nogle ualmindelig flotte prærievogne en miniature.

Der er iøvrigt den rent administrative vanskelighed ved ruten, at den løber i to politikredse, nemlig Lyngby og Helsingør. I Holte er det Lyngby-betjente, der eskorterer os over vejene, og når vi vel er sluppet gennem skovene, løber vi i armene på Helsingør-politimesterens folk. Også en skovrider må alarmeres, så vejledene i skovene kan være åbnet. Men flinke og meget hjælpsomme er de alle.

Ti gange beværterbevilling.

- Hånden på hjertet, Guldager, er det sandt, at De har beværterbevilling?

- Det har jeg da haft ikke færre end 10 gange, men kun på selve valfartsdagen - og uden ret til udskænkning af stærke drikke. Det er jo en besværlig sag at medbringe kaffe og sodavand på en så lang vandring, og komiteen måtte derfor træffe en ordning med nogle lokale handlende, som på bestemte tider kan tilbyde deres lækende herligheder til en rimelig pris. Men iøvrigt holder vi meget strengt på, at Asebakken ikke i ringeste grad må få karakteren af marked. Hvis der blev slækket på dette punkt, kunne man let komme ud i noget mindre ønskeligt.

- Hvorledes tager klosterhaven sig ud efter en tusindtallig invasion?

- Så smuk som nogensinde. Renholdelsen og hele sanitetsproblemet gav os ikke mindst i starten en del vanskeligheder, men de er forlængst løste. Især spejderne er flinke til at hjælpe os. Naturligvis må vi sørge for, at søstrenes smukke have ikke lider overlast, og der er heller ikke gået skår i den hjertelighed, hvormed vi hvert år bydes velkommen til Asebakken.

- Hvornår begyndte de praktiske forberedelser til valfarten på søndag?

- For nok tre måneder siden. Enhver, der har arbejdet med ved et lidt større arrangement, ved, hvor utroligt meget der er at ordne. I sin tid, når vi i begyndelsen af marts holdt det første udvalgmøde, sagde min kone altid: Så, nu begynder valfartsmøderne, - så har vi forår. Og så fulgte møde på møde.

Ny komité bag valfarten.

- De sagde »i sin tid«?

- Ja, et nyt og med energi sprængfyldt udvalg træder i år til for første gang. I alle de 10 år har valfartskomiteen bestået af pater Schu-

macher, Carl Gufler, Agnes Elnebo, Barfred Petersen og min egen ringhed, men med tiåret bag os syntes vi, at nye folk med nye ideer burde træde til. Alle vi »gamle« er sikre på, at valfarten i år bliver skønnere og større end nogensinde.

- Og at vejret bliver bedre end ved 10 års-jubilæet...?

- Jeg forstår ikke, at De ikke forlængst har glemt det par dråber vand! Vi havde det smukkeste solskin under messen - som altid forresten - og de nye fastbestemmelser bevirkede, at der var flere til kommunion end nogensinde. Det er det vigtigste. Men må jeg til slut sige, at der i løbet af de 10 år er fremvokset en valfartsmentalitet, som i givet fald vil lade hånt om både regn og sne.

Vi er blevet modne til valfart.

E. D.

Vejle

Trælast & Kulkompagni

Toldbodvej - Telefon 68
Vejle

Hansen Pærhøj & Søn

Glarmester - kunsthandel
Søndergade 4 - Telef. 1157
Vejle

Mel- & Foderstofforretning

Mølleudsalg
J. JENSEN
Søndergade 26 - Telefon 1053
Vejle

Vejle Optik

v/ Anker Kastrup
Briller
Torvegade 8 - Tlf. 308 - Vejle

A/S Vejle Mælkekompagni

Fineste mejeriprodukter
Telefoner 335, 336 - Kontor 507
Vejle

Lille Næstved Mejeri

Vordingborgvej 66
Næstved - Telefon 569

Peter Mortensen

Statsaut. installatør
Østergade 8 - Næstved
Telefoner 663 - 3663

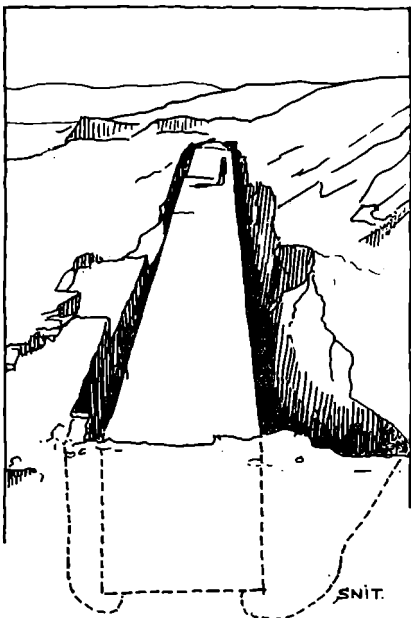
Når den hellige Fader fra Peterskirkens balkon lyser velsignelsen over byen og verden, ser han ud over en af de mest helstøbte og grandiose pladser i arkitekturens historie.

Jeg véd ikke, hvad paven tænker på, når de mange tusinde pilgrimme hylder ham. Sandsynligvis beder han for dem, men mon ikke hans blik og tanker tillige af og til strejfer den store obelisk, som rager højt op over menneskehavet? Jeg tror det – for få ting i denne verden formår at vække ens undren som netop denne obelisk og dens mærkelige historie ...

Der kan være ulideligt varmt på Peterspladsen, men det glemmer man let, hvis man kommer til at tænke på de tusindvis af slaver, der under Ægyptens brændende sol engang slæbte på denne uhyre granitblok – stønnende, svedende, måske endda døende under anstrengelserne – på romerne, der sidenhen ofrede enorme summer og endnu flere menneskeliv for at transportere den erobrede sten hjem til Rom. – Alt dette kun på grund af en fiksidé...

For kan man kalde det andet end en fiksidé at ville udføre en blok af granit på flere hundrede tons og slæbe og sejle den lange strækninger for så til sidst at stille den op på den ene ende? Det lyder i hvert fald som et af de mest tåbelige udslag af menneskelig forfængelighed!

Men vi må ikke dømmе. Vi ved ikke med sikkerhed, hvilket formål

Den »ufødte« obelisk i Assuan, der mere end de fuldbårne har hjulpet os til at forstå, hvordan teknikken omkring udhugningen af de gigantiske stenblokke må have været ...

Kronik

Obeliskens på Peterspladsen

af

Arkitekt

Anker Tiedemann

obeliskerne oprindelig havde, formål, som berettigede de utrolige anstrengelser og ofre; kun ét er givet, nemlig at obeliskerne i dag er uvurderlige minder om en gammel kultur.

Hvad er en obelisk?

Vi må hellere begynde med begyndelsen og give en nærmere definition af, hvad man i det hele taget forstår ved en obelisk.

En obelisk er en høj, monumental granit-pille, der er udført som »monolith«: som én hel sten (altså ikke bygget op i blokke, som vor hjemlige frihedsstøtte). Dens tværsnit er kvadratisk, gerne 2-3 meter på hver led og aftagende mod toppen, mens højden som regel er 9-10 gange bredden forneden, altså en 20-30 meter. Øverst afsluttes obeliskens af en pyramideformet top, der i oldtiden har været beklædt med guld- eller kobberplader. Stenens sider har en let krumning og er meget ofte forsynet med hieroglyf-inskriptioner.

Det at lave obelisker er en meget gammel foreteelse i Ægypten. Så vidt vides, udførtes de allerede i det 3. årtusinde f. Kr. som midtpunkter i tempelanlæg. Det ældste af de bevarede eksemplarer er dog »kun« fra det 12. dynasti (ca. 1950 f. Kr.), medens hovedparten af de øvrige blev til under Thutmosis I, dronning Hatshepsut, Thutmosis III og Ramses II (1580-1205 f. Kr.). Dette ved man, fordi disse faraoer har været så betænksomme at lade deres egne navne og kongelige titler indmejsle på stenens sider.

Obeliskernes egentlige formål omtales imidlertid ikke med en eneste hieroglyf. Her kan man kun gætte – og alligevel aldrig få sikkerhed. Nogle forskere mener, at de kun har haft ren dekorativ betydning – en efterligning i sten af de flagstænger, der prydede templernes indgangspartier, – medens andre hævder, at de har været frugtbarhedssymboler.

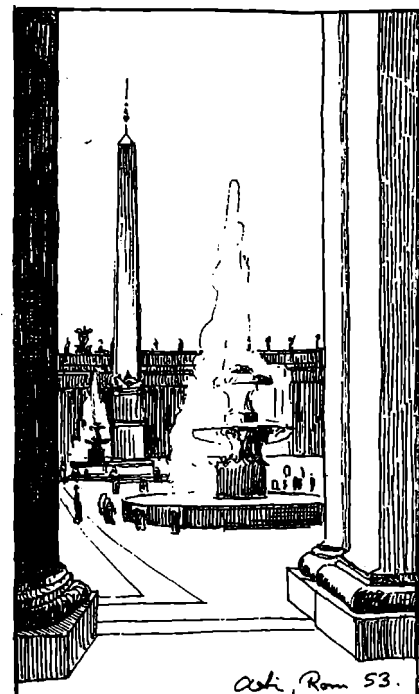
De tekniske metoder, ægypterne tog i brug ved tildannelsen, transporten og rejsningen af obeliskerne, skal vi ikke komme ind på her. (Intereserede kan læse derom i tidsskriftet »Vor Viden«, hefte 162, 1955-56, side 174). Lad os nøjes med at slå fast, at disse gamle bygmestre var fantastisk drevne. Uden taljer og gangspil, kun med jord og sten og et par millioner bare næver udførte de uhyre bygningsarbejder, som vi i dag ville vige tilbage for.

Blot et eksempel: I klipperne ved Assuan i Ægypten ligger en »ufødt« obelisk, en kæmpe på over 40 meter, som ikke er blevet gjort færdig på grund af en revne i granitten. Hvis den var blevet hugget helt fri, var den blevet verdens største obelisk. Den ville have vejte ca. 1170 tons, hvilket er lige så meget, som ca. 15.000 mennesker (danskere!) vejer. Tænk på, hvad det vil sige at skulle stille en sådan sten op på den ene ende ...!

Var ægypterne store ingeniører og organisatorer, var deres erobrere, romerne, det ikke mindre, – og det blev romerne, der skulle bortføre de fleste af Ægyptens obelisker.

Den første, der hjemførte en obelisk, var kejser Augustus, der opstillede den i Circus Maximus. Den fik sin plads på den barriere (»spina« = ryggrad), der løb på langs ned gennem bygningen, og uden om hvilken vædeløbene foregik. Senere hjemførte obelisker placeredes i andre af byens cirkusbygninger.

Først i baroktiden fik obeliskerne i Rom en virkelig mission. Byen var

på det tidspunkt ikke længere den storby, som den havde været i antikken (– og skulle blive igen). Akvadukternes forfald havde medført, at befolkningen klumpede sig sammen nede ved Tiberen, medens resten af det store areal inden for murene lå øde hen. Kun de store valfartskirker ragede op mellem ruiner og græsgange.

Manden, der pustede nyt liv i byen, var pave Sixtus V. I de fem år, han sad på Petri stol, udførte han større byplanarbejder, end der nogen sinde før eller siden er blevet udført i et så kort spand af år. Byen fik atter frisk vand, og mellem de store valfartskirker anlagdes de lange og snorlige veje, der stadig udgør byens hovedfærdselsårer.

Ved disse veje fik obeliskerne endelig en »fornuftig« opgave at udføre: nemlig at markere grundpunkterne i hele systemet. En efter en blev de genrejst, så man på næsten alle vejene altid kunne se mindst én som point de vue. På Piazza del Popolo, ved Lateran-paladset, ved S. Maria Maggiore og andre vigtige knudepunkter i gadenettet står disse obelisker den dag i dag midt i den larmende, romerske trafik.

Sixtus V må dele sin succes med den højt begavede arkitekt Domenico Fontana (1543–1607). Uden dennes medvirken var det gået betydeligt langsommere med byplanen og byggeriet, – og ét arbejde var i hvert fald overhovedet ikke blevet udført: Flytningen af den store, 26 meter høje obelisk på Peterspladsen.

Den stod oprindeligt ikke midt for kirken, men ved kapellerne på sydsiden. Her havde den stået siden antikken, da den prydede »spinaen« i Neros cirkus. Det var imidlertid paven tankte, at den skulle danne midtpunktet i en plads, der sidenhen ville blive anlagt foran kirken (hverken kirkefacaden eller kolonaderne var bygget på dette tidspunkt...).

Vi har overordentlig gode beskrivelser og tegninger af, hvorledes flytningen foregik, så gode, at vi ikke tager i betænkning at genfortælle, hvad der foregik i 1585–86, da Fontanas største tekniske bedrift udspilledes for øjnene af hele det undrende Rom.

Det tog i alt syv måneder at forberede flytningen. Uhyre mængder tømmer, reb, taljer, gangspil, jordankre m. m. skulle samles, og et højt stillads-tårn bygges. Dette tårn var udført således, at obeliskens kunne sænkes ned mellem dets to let skrævede dele. Illustrationen viser tårnet; – et indtryk af dets størrelse får man, når man hører, at de lodrette

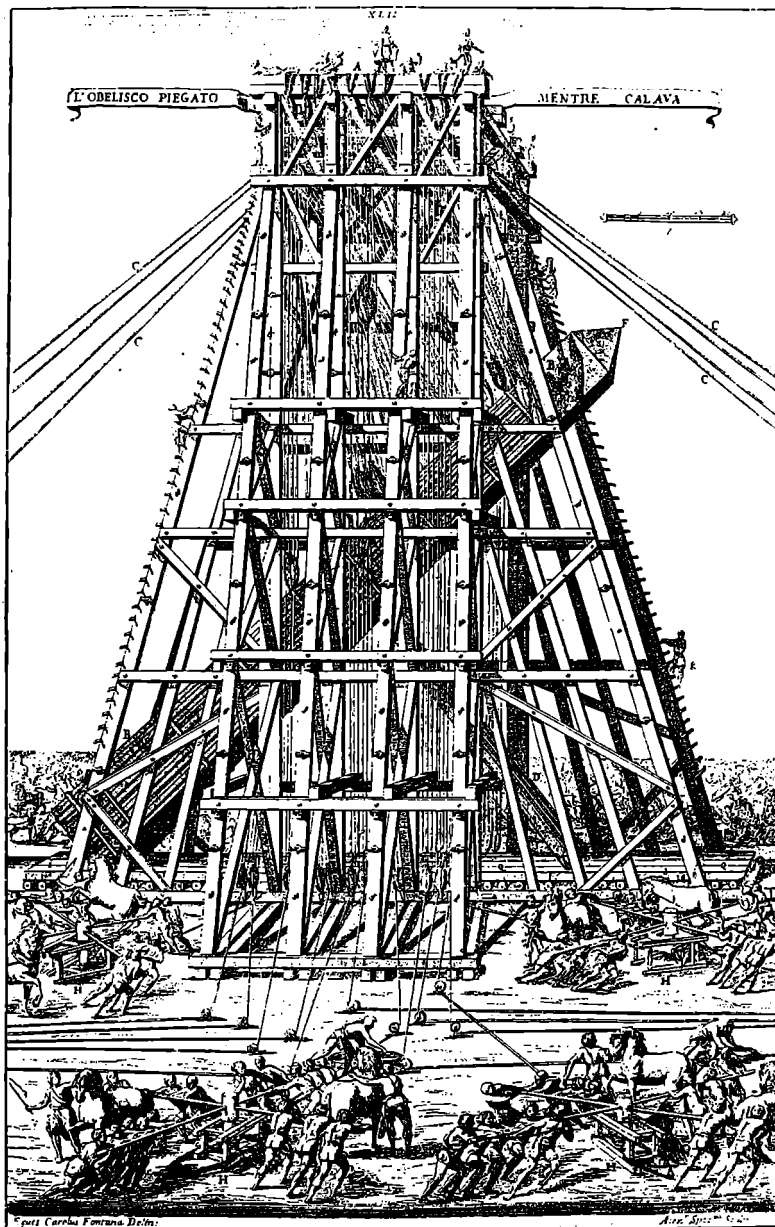
tømmerstykker er 1 x 1 m i tværsnit.

Hele operationen var planlagt ned til den mindste detalje. Enhver af de 900 håndværkere og arbejdere vidste nøjagtigt, hvad de skulle gøre. Også signal-givningen var nøje fastlagt. Et trompetstød satte gangspillene i sving, medens et slag på en klokke betød, at de atter skulle standse. Hvert gangspil og de tilhørende reb var nummereret, så der også var mulighed for hurtigt at få sat dem i gang enkeltvis eller i grupper.

*

Da hele Rom holdt vejret

Endelig kom den store dag! Hele byen med paven i spidsen var mødt frem foran kirken. Det var en fest af de helt store, men en fest, hvis første del imidlertid forløb i dybeste tavshed. For at undgå forstyrrelser – og for at alle de implicerede skulle kunne høre de udgivne ordrer, var det nemlig, endog under dødsstraf, blevet tilskuerne forbudt at tale eller råbe op. Byens bøddel stod faktisk parat til at effektuere straffen på stedet...

Fra flytningen af obeliskens ved Peterskirken: Den store sten hænger skråt i de tallige taljer, der er fæstnet øverst i Fontanas tårn. Rebene fra taljerne er ført ud til lige så mange gangspil, der hver især betjenes af et par heste og en snes mand, og hver yder sin nøje forudberegnete indsats.

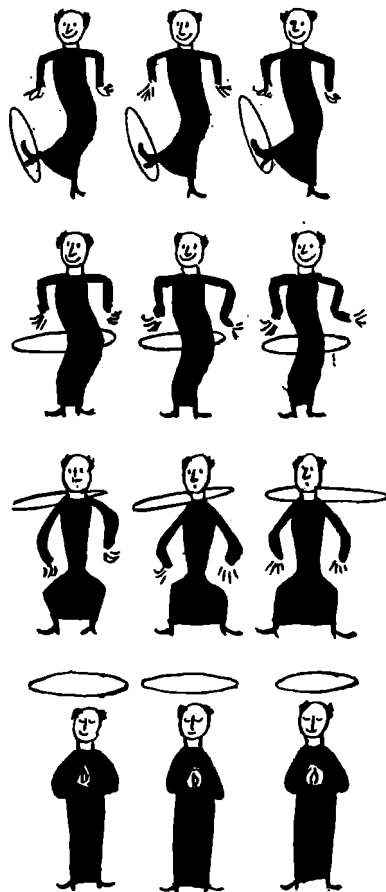
MARIA-VALFARTEN TIL ØM

- Og så blev obeliskens langsomt og forsigtigt lagt ned og trukket af sted op på en jordrampe midt på pladsen, - medens paven og hele Rom holdt vejret, og kun det sextinske kor under ledelse af den berømmelige Palestrina brød stilheden med den ene hymne efter den anden.

Da man var ved at rejse obeliskens i lodret stilling igen, indtraf en yderst kritisk situation: rebene begyndte at strække sig og truede med at bryde. Da brød en sømand fra Bordighera tavsheden og råbte de ord, som sidenhen skulle gå over i historien: »Acqua alle corde!« - hæld vand på tovene! Det blev gjort, og obeliskens reddedes fra at knuses.

Den kvikke sømand fik ikke hugget hovedet af. Tværtimod belønnede paven ham ved at give ham - og alle hans efterkommere - eneret på leverancen af palmegrene til Peterskirken hver palmesøndag. Slægten beholdt privilegiet indtil for få år siden, da dens sidste medlem døde.

Det koster!

I et belgisk blad har vi fundet denne lille tankevækkende fremstilling af den svære vej frem mod dydens tinder -!

Søndag d. 31. maj kl. 7,15 begynder Maria-valfarten fra Skanderborg st. til Ømborgen. Strækningen er på ca. 13 km. Denne vandring, som skal være optakt og forberedelse til valfartsdagen, ledes af pater Dekkers, Århus. Der veksles med fælles bøn, salmer og betragtning, idet man sammen søger at trænge dybere ind i, hvad dette at valfarte betyder for os. De, som kommer langvejs fra i rutebiler, og som derfor er forhindret i at være med fra vandringens start, kan blot slutte op bag i processionen, når deres rutebil møder denne på vejen.

Kl. 11.00 er der højtideligt indtog med biskoppen, præster, ministranter og de forskellige menigheders faner, hvorefter biskop Th. Suhr læser pontifikalmesse. De, der ønsker at kommunikere under pontifikalmessen, bedes meddele dette ved indgangen til Ømborgen. Kommunionuddeling foretages på begge sider ned ad midtergangen.

Kl. 14 holdes der prædiken af pater Stappers, Vejle, hvorefter der er andagt med sakramental velsignelse og afslutning ved biskop Th. Suhr.

Desværre har man endnu ikke en

kirke i Øm, hvor valfartsdeltagerne i fred og ro kan bede, men man har i år på Ømborgens grund ved Abbednæs (nede ved søen) indrettet Mariaalteret, hvor statuen står hele dagen, og afskærmet denne plads, så den ved fælles hjælp kan blive en rolig og fredfyldt plet, hvor valfartsdeltagerne kan søge hen for at bede.

Ved Mariaalteret og det lille sakristi vil der hele dagen være mulighed for at komme til skrifte.

Kollekterne under messe og andagt anvendes til bygning af den påtænkte kirke i Øm.

Der er busforbindelse fra Ry st. til Ømborgen ved togene, der ankommer til Ry st. kl. 10.05 og 10.06. Fra Ømborgen til Ry st. ved togene, der afgår fra Ry st. kl. 17.29 og 17.47.

Man kan købe kaffe, brød m. v. på Ømborgen. Stævnemærke koster 50 øre. Ømborgen er lukket for alle lørdag aften den 30. maj.

Nærmere oplysninger kan fås ved henvendelse til pater Laux, Ryesgade 26, Århus, tlf. (061) 2 33 68, Børge Berg, Dr. Margrethesvej 11, Århus, telef. (061) 2 70 11, pastor Halatyn, Nørregade 19, Horsens, telef. (066) 2 34 43.

Ledreborg Slot åbner dørene

Søndag den 7. juni åbner Ledreborg Slot sine døre for offentligheden. - Lensgreve, hofjægermester Knud Holstein-Ledreborg er gået ind for en hjælp til Feriehjemmet Klitborg, der drives af Katolske Menighedsplejer.

Da man ved, at der altid er mange fra København - ja, fra hele Sjælland og andre landsdele - der gerne vil have chancen for imod en mindre entré at se det smukke slot, som lensgrevens tip-tip-tipoldefar for 200 år siden lod bygge og indrette, har Klitborg-komiteén fået overdraget arrangementet og hele indtægten til fordel for de tiltrængte forbedringer, feriehjemmet er ved at undergå. Fra kl. 10.30 til kl. 17.00 vil slottets sale og kapellet kunne bese, og spejderne fra Skt. Laurentii trop i Roskilde har påtaget sig hjælpetjenesten ved indgangene og i salene.

Der vil blive sørget for plads til parkering for biler og cykler, men belært af erfaring tilråder man publikum ikke at udskyde besøget til de sidste eftermiddagstimer, hvis det kan undgås. Entré 2 kr. pro persona erlægges ved indgangen, der bliver ad porttårnet foran slotspladsen. Opmærksomheden henledes på, at slots-parken som sædvanlig er åben for publikum mod en lille afgift til op-

Sommerarrangementer på Klitborg:

- 11/6: Heldagstur for folke- og invalidepensionister.
  - 12/6-25/6: 1. ældrelej.
  - 8/7-22/7: 1. mødrelej (også f. mødre med småbørn).
  - 24/7-8/8: 2. mødrelej (også f. mødre med småbørn).
  - 11/8-24/8: 2. ældrelej.
- I ovennævnte lejrperioder er der messe hver dag kl. 8. Feriegæster i omegnen, der ønsker at blive holdt orienteret om evt. ændring i messetider, bedes sende navn og adresse, tidspunkt for opholdet samt 1 kr. i frimærker til: Feriehjemmet KLITBORG, Klitborgvej 6 pr. Nykøbing Sj. - Alle øvrige oplysninger fås hos: KATOLSKKE MENIGHEDSPLEJER - Bredgade 69 A, København K. Tlf. Palæ 2323.

synsmanden ved »Amalienborgporten« for enden af alléen. Sognerepræsentanterne for Katolske Menighedsplejer vil kunne være behjælpelige med arrangement af fællesbus til søndagsudflugten.

Pave Pius XII's livlæge, dr. Riccardo Galeazzi-Lisi, har på ny haft sin sag til behandling i den romerske lægeförening. Hans navn blev som bekendt fjernet fra byens lægeliste, fordi han havde aftalt at skildre pave Pius XII's sidste timer i en række dagblade og ugeblade. Lægernes centralråd har nu omstødt den første bestemmelse og anmodet den romerske lægeförening om at tage sagen til fornyet behandling. Dr. Galeazzi-Lisi har hele tiden fastholdt, at han ikke modtog betaling for sine artikler og billeder, og at han først afsluttede kontrakt med bladene efter Pius XII's død.

Det internationale lægebureau i Lourdes har erklæret om to helbredelser ved valfartsstedet, at de er »lægevidenskabeligt uforklarlige«. – Det drejer sig om helbredelsen af Yvonne Fournier, som efter en fabriksulykke i 1940 blev fuldstændig lammet i venstre arm og havde indstillet sig på eventuelt at lade den amputere. Året efter blev hun under et bad i de hellige kilder i Lourdes øjeblikkeligt og fuldstændigt helbredt. Helbredelsens varighed blev konstateret 14 år senere, da hun deltog i den franske nationale valfart til Lourdes.

Den anden rapport om en »uforklarlig« helbredelse vedrører benediktiner-munken Leon Schwager fra Schweiz, der var blevet ramt af sclerose. Frater Schwagers syn, taleevne og balancsevne var alvorligt svækket, og han kunne til sidst ikke indtage føde og evnede kun at bevæge sig med stor vanskelighed ved hjælp af krykker. Han kom til Lourdes i 1952 meget udmattet af rejsen. Efter sit bad ved kilderne deltog han i den sakramentale velsignelse foran basilikaen, og dér forsvandt alle sygdommens symptomer, således at han var i stand til at stå op ved sin rullestol. Hans helbredelse har indtil nu holdt sig i syv år. Ifølge den sædvanlige fremgangsmåde vil lægebureauets undersøgelser blive overgivet til den kirkelige kommission, der skal gennemgå den og afgøre, om de to helbredelser kan betegnes som mirakuløse.

Paven har udnævnt pastor Alfred Bensch, som har været professor i teologi ved Berlins Neuzelle seminarium, til hjælpebiskop i Berlin. Kardinal Doepfner har hidtil alene administreret bispedømmet Berlin, som omfatter over 1 million katolikker.

Columbias kardinal er død

Bogota, Columbia (NC). Kardinal Crisanto Luque, ærkebiskop af Bogota og det første columbianske medlem af kardinalskollegiet, er 70 år gammel død efter et hjerteanfald. Kun en uge efter den franske kardinal Grentes død har kardinalskollegiet mistet et nyt medlem og er nu reduceret til 72 kardinaler. Kardinal Luque var kendt for sin indsats indenfor socialt arbejde og for sin protest mod den tidligere præsident Pinillas diktatur, der afsluttedes i 1957. Et eksempel på kardinalens interesse for folkeoplysningen er skoleradioen i Sutatenza, der blev oprettet på hans initiativ, og som forsøger at lære de columbianske landbrugere at læse og skrive. Den afdøde kardinal blev kreeret af Pius XII i januar 1953.

Karmeliterordenens general, pater Ballestrero, har aflagt besøg i Island og Sverige. Efter et ophold i Hafnarfjurdur, hvor hollandske karmeliterinder siden 1945 har haft deres kloster, besøgte ordensgeneralen karmeliterinderne i Sverige, som fornyligt har ansøgt den svenske regering om tilladelse til at indrette deres kloster efter ordenens klausulbestemmelser. Efter ændringen i de svenske love vedrørende klosterliv – en ændring der nu er syv år gammel – er det muligt, at dette ønske bliver efterkommet. De seks karmeliterinder er alle belgiske. Svenske pressekommentarer nævner, at det traditionelle venskab mellem Sverige og Belgien begunstiger anmodningen.

Studinen frelste ham fra hajens gab og døbte ham

En ung amerikansk studine har udvist et enestående heltemod ved at svømme ud i San Francisco-bugten og bjærge en klassekammerat, der var blevet angrebet af en stor haj.

– Det er det mest enestående eksempel på uselvisk mod, jeg nogen sinde har set, udtalte oversergent Leo P. Day, der overværede redningsåden. Uden at ænse de mange advarende råb styrtede den 18-årige Shirley O'Neil sig ud i bølgerne for at redde sin kammerat.

Da de begge var kommet i land, tog Shirley, der er katolik, noget saltvand i sine hænder, hældte det over den døende mands hoved, gjorde korsets tegn over ham og sagde: – Jeg døber dig i Faderens, Sønnens og Den Hellige Andes navn. – Var det sådan, du ville have det? spurgte hun. – Ja, tak, svarede den unge mand. To timer senere døde han.

Parret badede i nærheden af Golden Gate broen, da hajen angreb. Det skal, efter hvad eksperter kan se af læsionerne, have været en stor hvid haj på omtrent tre meters længde og af en vægt på ca. 220 kilo.

Den belgiske skolestrid endt med et lykkeligt resultat

Bruxelles (NC). Med 196 stemmer mod 2 (kommunister) vedtog den belgiske rigsdag en lov, der vil afslutte den fem år gamle strid om de katolske skoler. Skolestriden begyndte, da en regering af socialister og liberale i 1954 nedskar statsstøtten til de katolske skoler. Efter valget sidste sommer, da det katolsk orienterede kristne socialistparti dannede regering sammen med de liberale, besluttede man sammen med socialisterne at finde en ny ordning.

Det er nu blevet anerkendt, at forældrene har ret til at vælge, hvilken undervisning deres børn skal gennemgå, og de katolske skoler vil modtage den samme støtte fra regeringen som offentlige og kommunale skoler hidtil har fået. Forældrene har nu ret til at vælge en skole til deres børn, når den findes indenfor en passende afstand fra deres hjem. Hvis et tilstrækkeligt stort antal forældre anmoder derom, kan der oprettes en ny statsskole eller privatskole. I henhold til den nye lov, skal alle offentlige og private skoler, hvis et tilstrækkeligt stort antal forældre ønsker det, give eleverne to timers ugentlig undervisning i religion eller morallære.

Biskopper protesterer mod forskelsbehandlingen af farvede i Sydafrika

Kapstaden (NC). Tre katolske biskopper har i stærke vendinger protesteret mod en ny lov, der begrænser de »farvede« folks arbejdsmuligheder indenfor forretningsvirksomhed og industri i Sydafrika. Ærkebiskoppen af Durban, Denis E. Hurley, udtaler i sin protest blandt andet, at »det arbejde, som nu reserveres til de hvide, også kan udføres af de ikke-hvide. Den nye lov begrænser indtjeningsmulighederne for mennesker, der allerede kender alle fattigdommens kvaler. En sådan uretfærdighed mod de fattige er himmelråbende, og hvordan kan man forvente tilgivelse for den på dommens dag?«

Ærkebiskoppen af Kapstaden, Owen McCann, erklærer i sin protest, at »den enkelte persons værdi og hans arbejdes betydning må ikke afhænge af hans hudfarve eller race-mæssige oprindelse«. Biskop Ernest A. Green fra Port Elizabeth udtaler overfor det katolske ugeblad Southern Cross blandt andet: »Denne lov,

som alene ud fra forskelle i hudfarve rammer den mest forsvarsløse del af samfundet, er en knægtelse af kristne principper om retfærdighed og kærlighed. Alle katolikker må indstændigt bede om, at harmonien mellem racerne hurtigt kan genoprettes, og et af de første skridt mod dette mål må være en tilbagetrækning af

loven om reserveret arbejde og andre undertrykkelseslove.« Til det samme blad udtaler ærkebiskop Hurley: »Hvordan kan kristne mennesker, som har kærlighedens lov præget i deres sind og hjerter, på en kold, fornuftsbestemt og systematisk måde år efter år dygne uretfærdighed på uretfærdighed i lovens navn - love, som er blevet ensbetydende med elendighed og fortvivlelse for tre fjerdedele af Sydafrikas befolkning.

Den omtalte lov blev vedtaget i det sydafrikanske parlament med 66 stemmer mod 44 og giver arbejdsministeren bemyndigelse til at lukke visse arbejdsområder for de farvede folk. Det kan forventes, at adskillige tusind arbejdere og kontorfolk må se deres fremtid i møde med ængstelse.

Gardens medlemmer har også andre opgaver end at stå til skue for turister.

Færre audienser hos Paven

Vatikanet (NC). Det forventes, at Paven i fremtiden vil give færre audienser til små grupper af pilgrimme. Der er ikke kommet nogen officiel bestemmelse, men man regner med, at audiensernes antal vil blive begrænset. De almindelige og store audienser vil fortsat blive givet. I de første syv måneder af sit pontificat har pave Johannes XXIII kunnet overkomme et meget anstrengende dagsprogram. Hans medarbejdere har tilrådet ham at spare tid ved ikke at give så mange audienser til specielle grupper, der søger ham.

Vatikanet nedruster!

Vatikanet (NC). Vatikanets schweizergarde vil i henhold til nye bestemmelser fremtidigt omfatte 100 officerer og menige mod tidligere 133. Styrken skal bestå af 4 officerer, 1 kapellan, 23 underofficerer, 2 trommeslagere og 70 hellebardbærere. Der er endvidere blevet udarbejdet nye regler vedrørende schweizergardens berømte blå og gule uniform, som efter sigende i sin tid blev tegnet af Michelangelo.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 24.: 1. søndag efter pinse. Trefoldigheds fest (s. 644). Påsketidens liturgi har vist os Guds værk i vort kristne liv: Faderen har elsket verden således, at han sendte sin Søn, for at han skulle give os livet. Sønnen elskede sin Fader og verden således, at han adlød sin Fader og gav sit liv for verdens frelse. Og Helligånden, kærligheds bånd mellem Faderen og Sønnen, kom og sættede sit segl på dette frelsesværk.

I dag indbyder kirken os til at løfte vort blik mod himlen og betragte Treenighedens liv, der skal være forbillede for alt kristent liv. »Rodfæstede og grundfæstede i kærlighed« skal vi gøre alt i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn for gennem alle tider og på alle måder at give de tre personer al ære, lov og pris.

MANDAG d. 25.: Gregor VII (s. 916). Denne benediktinermunk, der blev pave i 1073, kæmpede hele sit liv for kirkens frihed. I Canossa (År 1077) frigjorde han kirken fra fyrstens magt og gav den dens åndelige selvstændighed tilbage. For een gangs skyld sejrede ånden over magten. Han døde i landflygtighed i 1085.

Ihukommelse af Urban I, pave og martyr.

TIRSDAG d. 26.: Filip Neri (s. 917). En mærkelig og original skikkelse, præget af en humor, der er lidt usædvanlig for en kirkens mand. Stifter af oratorianernes ordenssamfund. – Døde i 1595.

Ihukommelse af Eleutherius, pave og martyr.

ONSDAG d. 27.: Bede den Ærværdige (s. 919). Munk og kirkelærer, der utrætteligt kommenterede Den hellige Skrift og skrev den første angelsaksiske kirkehistorie. Døde i 735.

Ihukommelse af Johannes I, pave og martyr.

TORS DAG d. 28.: Kristi Legems fest (s. 652). Ved eukaristiens sakramente er Kristus den dag i dag nærværende iblandt os. Han forener os med sig, for at vi skal tage del i Guds personlige kærlighedsliv. Denne forening med Kristus er samtidig en forening mellem alle hans lemmer, vore kristne medbrødre.

FREDAG d. 29.: Maria Magdalene af Pazzi (s. 922). Karmeliternonne, født i Firenze i 1566. Hun døde i 1607 efter en smertefuld døds kamp, hvor-

Søndagens valfart til Åsebakken

Valfartens tidstabel.

Kl. 7,50 afgår det sidste tog fra Københavns H. (linie B), hvormed valfarten kan nås.

Kl. 8,30 afgår valfarten præcis fra Holte stationsplads.

Kl. 10,30–10,50 ankommer valfarten til Åsebakken, hvorefter der straks læses pontificalmesse (missa de angelis).

Kl. 15,00 er der andagt med sakramental velsignelse og afsluttende procession.

Kl. 16,00 afgår lejede busser direkte fra Åsebakken til Holte station. Pris: 1,60 kr. pr. person.

Valfartens huskeseddel:

Valfartssangbog ell. salmebog medtages. Valfartssangbogen kan købes på Holte stationsplads. Frokostpakke medbringes, og der kan på Åsebakken købes kaffe, sodavand etc. Valfarten stiller op sognsvis under bydelsskilte, der er opsat i alfabetisk rækkefølge. Stil op umid-

delbart efter ankomsten til Holte station.

Bagage kan afleveres til befordring til Åsebakken. Husk at få kvittering, 0,50 kr. pr. stk. Ved indgangen til Klosterparken skal kommunikanter række hånden i vejret, så vore hjælpere kan optælle dem. Bestemmelserne om eukaristisk faste medfører, at man kan spise indtil kl. 8,30 – og endda gå til kommunion. På Åsebakken kan stole lejes for 1.– kr. pr. stk. Søstre har atter i år deres keramikbod. Iøvrigt er alt salg forbudt under valfarten og på Åsebakken.

De ting, komiteen i år har måttet lave i anledning af valfarten, har været dyrere end vi havde regnet med. Vi beder Dem derfor være gavmild ved kollektionen.

Og så – på gensyn!

Valfartskomiteen,
c/o Erik Johannesen,
Vibevænget 96, Søborg,
tlf. 98 22 92.

Magleås-mødet

I tilslutning til Ugebladets interview med pastor Geertz-Hansen vedrørende sommermødet på Magleås højskole i dagene 27. juli til 2. august bør det oplyses, at højskolen har fået en ny elevbygning i vinterens løb. Denne udvidelse betyder, at enhver, der ønsker det, kan få enkeltværelse, men man skal naturlig-

igennem hun opnåede lighed med den korsfæstede.

LØRDAG d. 30.: Gudsmoders lørdagsmesse, s. [90].

vis ikke vente for længe med tilmeldingen. Program og tilmeldingskort fås hos pastor Kjeld Geertz-Hansen, Bredgade 64, København K.

Retræten for herrer på Dalum kloster

ledes i år af pater J. Mesters S.M.M. og finder sted fra mandag aften den 24. august til fredag morgen den 28. august.

Prisen for deltagelse er 35 kr. – Eneværelse 40 kr. Tilmeldelse: Direktør Henry Schultz, Mariabo, Tøndervej, Kolding. Tlf. 1552. Vel mødt på Dalum!

Kirken er et folk på valfart

KIRKEN grundlægges pinsedag, under en valfart. De første mennesker, der er blevet omvendt af apostlenes ord, de mennesker, som de først har døbt, og som har været med til at grundlægge kirken fra begyndelsen, var pilgrimme. Mange af dem kom langvejs fra: partere, medere og elamiter og de, som hører hjemme i Mesopotamien, Judæa og Kappadokien, Pontus og provinsen Asien, i Frygien og Pamfylien, fra Ægypten og Libyens egne ved Kyrene, og de tilflyttede romere, jøder og proselytter, kretere og arabere. De var kommet på valfart for at fejre den dag, på hvilken Gud på Sinaibjerget havde grundlagt sit folk. Nu rejser de tilbage efter at have set en Guds åbenbarelse, der var af endnu større betydning end den første. På denne nye pinsedag blev et nyt folk grundlagt, som de var de første medlemmer af. Det første folk, det jødiske folk i Det gamle Testamente, var et folk på vandring. Men også det nye Guds folk, Kirken, er et pilgrimsfolk.

I DAG skal katolikkerne fra København og fra hele Sjælland på valfart til Asebakken. På søndag er det katolikkerne fra Jylland og Fyn, der skal til Øm. Og mange af os skal i løbet af sommeren til Lourdes og måske til Rom. Alle disse valfarter skal minde os om, hvad vort liv her på jorden egentlig er. De skal minde os om, at vor kirke

her på jorden er en kirke, der er på vej, og det valfartssted, den er på vej henimod, er det himmelske Jerusalem, den hellige stad, hvor Gud vil være ålt i alle.

Vi er allerede borgere i denne vidunderlige by. Paulus siger: »I er ikke længere fremmede og udlændinge, men I er de helliges medborgere og Guds husfæller.« Men netop fordi vi er borgere i himlen, har vi ikke noget blivende sted hernede. Tiden, der nu rinder, er en valfartstid. Alle kristne er på valfart til himlen.

Enhver af os har sit sogn, d.v.s. en kirke og huse, der er solidt grundfæstet i jorden. Men ordet »sogn« hedder på latin »paroecia«, og i det ord ligger der en ganske bestemt betydning. Det betegner nemlig oprindeligt de fremmede, der bor i landflygtighed. Paroecia, sogn betyder altså: lejr, campingplads, interimistisk bopæl. Sognet er pilgrimmernes herberge. Det minder os om, at vi er borgere i himlen og ikke på jorden.

Det havde de første kristne virkelig forstået. De var kommet til Jerusalem på valfart: de forlod denne jordiske by for at bringe håbet om det himmelske Jerusalem ud i hele verden. En ny valfart tog sin begyndelse for dem. De var kommet som pilgrimme, – og de rejste tilbage som pilgrimme.
M. D.

Gør Deres indkøb hos **J. Hass**

Frukt - Grønt - Blomster
Thorvaldsensgade 17, tlf. 2 87 16
Aarhus

V. Svenstrup Telefon 2 16 87

Aut. elektro-installatør - Ledestation
Hans Brosgade 4, Tietgenspl.
Aarhus

Katolske begravelser

Ring til 2 28 86
H. J. Madsens begravelsesforretning
Jægergaardsgade 17-19
Aarhus

**Kød - flæsk - pålæg
salater**

ERIK CARLSEN
Sdr. Ringgade 3, Aarhus
Telefon 4 33 88

HENRY CARLSEN
Sdr. Ringgade 61, Aarhus
Telefon 4 38 87

AKTIESELSKABET

**Købmands- og
Haandværkerbanken, Aarhus**

Hovedkontor:
Store Torv 12, tlf. 2 47 77

Søndre afd.:
Aarhus Hovedbanegaard,
tlf. 2 40 88

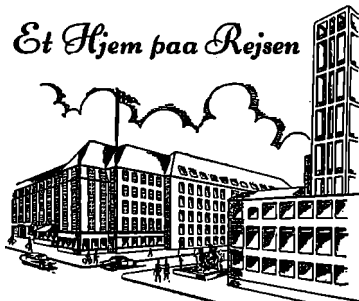
MEJERIT
Vesterbo

Aarhus by's førende
TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Lad skoen reparere i Bülowsgade 60 —
der bli'r De altid tilfreds

E. Pedersen Håndskomager
Tlf. 2 34 60 - Fodtøjet hentes og bringes

Et Hjem paa Rejsen

Tlf. 2 41 22 - Aarhus
Missionshotellet A N S G A R

Mere om ægteskab

Jeg vil gerne give udtryk for nogle tanker, som meldte sig ved læsningen af kontorchef Hjorths kronik om ægteskabet i nr. 17.

Stort set må man naturligvis være enig i kronikkens synspunkter. Det har bare altid (fra min tidligste ungdom) forekommet mig at være en misforståelse, at måtte være en misforståelse, at forholdet mellem to elskende skulle forandre sig gennem årene. Det, der bør ske, må være, at det bliver dybere og stærkere med årene.

Forelskelsen, der som regel er begyndelsen til det hele, er jo i sit væsen uselvvisk og opofrende. Man tænker ikke på sig selv, bare på den anden. Og det må være den samme holdning, som skal vokse videre i ægteskabet og fordybes, siden ægteskabets grundholdning er netop det, i stadig vågen omsorg at være vendt mod den anden, altid at tænke på den andens vel og lykke, aldrig på sig selv.

For de fleste mennesker er sikkert forelskelsen det første møde med den absolut uselviske kærlighed i dem selv, og gennem kærligheden til og samlivet med først ægtefællen og siden børnene lærer vi kærlighed til alle andre mennesker — forudsat at vor kærlighed fortsat er uselvvisk, forudsat at vi bygger vort ægteskab, vort forhold til hinanden på Gud og lever det i ham. Og sådan vokser det rigtige syn på samfundet frem i os.

Det kan da heller ikke være rigtigt at slå de unges drømme ned. Det er naturligt og rigtigt at drømme (og vi kan også erstatte ordet med: ønske).

Vor opgave i opdragelsen til ægteskabets sakramente må bestå i, så vidt det er muligt, i ord og principper og dernæst eksempel at vise, hvad disse drømme skal dreje sig om, hvilket indhold de skal have. For realiteten i ægteskabets sakramente må jo nødvendigvis være så uendelig meget større og rigere og dybere, end nogen kan være i stand til at drømme om af sig selv, ud af sin egen fantasi.

Som alle sakramenter er dette også meget menneskeligt, såvel som det er guddommeligt: Gud møder mennesket på dets eget plan (tænk f. eks. på Alterets sakramente!). Det er derfor også menneskeligt set et meget realistisk sakramente.

Vi kan vise dette i ord og principper og (forhåbentlig) i eksempel, men det er den slags, som i sidste omgang altid må blive til liv ved ens egen indsats — ved at man lever det. Jo mere man så vokser ind i det med årene og ved hjælp af ægteskabets rige nåde, i jo højere grad vil man sige: hvordan kunne vi tro, det var kærlighed dengang!

Det er jo betegnende for liv under alle former, at det ytrer sig som vækst. Det gælder naturligvis frem for noget kærligheden, som er ophav til livet, som er livet.

Når vi derfor spørger: Hvad er ægteskabet? må svaret blive: Det er kald til deltagelse i Guds egen kærlighed, med hele mennesket, legeme og sjæl, og derfor indebærer det nødvendigvis delagtighed i skabergerningen.

Det er dette, vi må forberede vore børn og unge til, ligesom vi forsøger at leve det selv.

Erik Guldager.

Køb kvalitet
det gør vi -

DERNA RADIO

Telefon 2 00 75 - Aarhus
(lige ved katolsk kirke)
Specialist i båndopt. og long playing

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761
Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

KJØBKE'S

REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Møllebygningen - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 78 88

KLICHER I FINESTE UDFØRELSE

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET
R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Ordrup 1178

Hvis spejlet siger: „Frue,“ De er lidt for tyk!

Mætte familiers hjælp til sultende

SOM VI OMTALTE KORT i forrige nummer er hjælpen til verdens sultende mennesker ved at få en ny form fra dansk side gennem dannelsen af Sct. Vincent-gilder, sammenlutninger af danske katolikker, som ved personlige opofringer, nedsat forbrug o. s. v. bliver i stand til at yde en sum til sultende og nødlidende medmennesker andre steder på kloden.

Verdenssulten har allerede længe naget den enkeltes samvittighed, og hvor lille en spire denne plan end foreløbig udgør, er der grund til at have opmærksomheden henvendt på den, for den har interessante muligheder.

– Det er meningen, siger pastor G. G o m m a n s i Hørsholm, der sammen med medlemmer af sin menighed står bag det første Sct. Vincent-gilde, at Sct. Vincent-bøssen, som allerede nu er opstillet i adskillige katolske hjem, skal vænne både børn og voksne til at give afkald på små og større ønsker af medmenneskelige grunde. Hvert gilde består af 15 mennesker, og gildets bøsser bliver tømt i en pulje og indsættes på gildernes postkonto ved møder, der holdes fire gange om året. På disse møder uddybes samtidig kontakten med de områder af verden, hjælpen er rettet imod, ved foredrag, film og rapporter – et vigtigt led i arbejdet, fordi personlig kontakt med dem, man gerne vil hjælpe, betyder så meget for den enkeltes lyst og energi. Gilderne har stillet sig under den hellige Vincent de Pauls beskyttelse, fordi denne store franske personlighed fra det 17. århundrede satte alt ind på at hindre sult og nød. Han blev ifølge legenden slæbt bort af sørøvere og solgt i Tunis, hvor navnlig de misbrugte galejslavers ulykkelige skæbne åbnede hans hjerte for andres lidelser, og hans næstekærlighed sætter rige frugter mellem syge, fattige og ulykkelige den dag i dag, bl. a. gennem lazaristernes kongregation og Sct. Vincent-søstrenes samfund!

For at undgå pengespild gennem komplicerede administrationsudgifter sender man beløbene direkte til de områder i verden, man har valgt at adoptere. De danske Sct. Vincent-

Sankt
Vincent
de Paul
– de
lidendes
ven

gilder har foreløbig skrevet til bispedømmet Cottak i det østlige Indien for at få oplyst, hvor materiel hjælp er hårdest tiltrængt.

Siden forrige nummer af ugebladet udkom, har endnu et Sct. Vincent-gilde set lyset i Nordsjælland. Der eksisterer herefter tre, og to mere vil komme til verden i de nærmeste dage. Der er heller ikke tvivl om, at det opråb, stifterne har udsendt til alle katolske sognepræster i landet, hurtigt vil forhøje tilslutningen.

I hvor høj grad tanken ligger i luften, har Ugebladets redaktion haft indtryk af gennem de mange henvendelser, vi har modtaget fra læsere i ind- og udland som svar på artiklen i nr. 14 om at blive mæt – eller ikke blive det. Netop flere m ø d r e blandt indsenderne peger på betydningen af de små afsavn i dagliglivet og foreslår en løsning, der ligger forbavsende tæt op ad den, som Sct. Vincent-gilderne dækker.

Måske naturalier?

Fra fru Jytte Trier, Fruens Bøge, har vi fået et indlæg, hvori det bl. a. hedder:

Hvert sogn i det »mætte« område skulle finde sig en »venskabsby« i et

sultent område. De præster og lægfolk, som er frimærkesamlere, har måske allerede kontakt med et passende punkt på landkortet, hvor der kunne sættes ind. Det ville kræve den administration, at een person eller flere frivilligt, skiftevis går til købmanden og på posthuset een gang om måneden, halvårligt, kvartalsvis eller årligt efter behovet, for at afsende den på »kontoen« indsatte gave til »venskabsbyen«. Måske skulle det ikke være de rede penge, men snarere tørmælk, mel, gær, salt, sukker forsvareligt emballeret.

Som indledning til aktionen kan man jo sætte en sparebøsse op i sit køkken eller ved telefonen eller under spejlet, – og siger spejlet, kære frue, De er lidt – for tyk, og skyldes det ikke lykkelige omstændigheder, så put kalorierne i de sultne børns sparebøsse. En konditorkage 25 øre, et stk. chokolade 1 krone, et stk. franskbrød med smør 10 øre, med marmelade 15 øre o. s. v.

Bankboxen, hvor de mange bækkede små skulle løbe sammen til en stor å, for at de mange år kunne blive til den efterlyste flodbølge, måtte vel være en særlig kirkebøsse tilgængelig for andres bidrag også og mærket – Mælk og brød til alle jordens børn.

Kødhalle Robert Hansen

1. kl. kød, flæsk og pålæg
Amagerbrogade 212 A
Amager 6390

Roman Kusier Murermester

Telefon Nivå 180
Nivå

L. F. Nielsen Snedkermester

Lindholmsvej 36
Telefon Damsø 2043

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 26

Telefon Minerva *408

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold

Amaliegade 27, København K
Central 789 - Telegramadr.: Forskjold

KBK

AKTIESELSKABET
Københavns
Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 9270

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 136

Tegn abonnement

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

Kænguruen

7. kapitel

I abbé Pierres hus Emmaüs har nu de første forliste eksisterer indfundet sig, deriblandt Bastien og Djibouti, som langsomt vikler sig ud af deres isolation.

»Kan jeg få et job?«

»Det er ikke mig, der er forstander for herberget,« svarer Etienne den nyankomne, der er kommet til Emmaüs et par uger efter Djibouti.

»Hvor er han?«

»Hos paven i Rom.«

Louis, med tilnavnet Kænguruen, er ikke ond, kun lidt småtosset. Han kan ikke lide, man gør nar ad ham. Efter sit sidste fængselsophold er han ikke til at spøge med. Når man har været bokser i tyve år, synes han, at det er et stift stykke, at man ikke må vise sine evner og sætte sig i respekt overfor de unge. Men politiet havde ikke kunnet dele hans synspunkt, og han var havnet i fængslét i Pontoise. Nu er han kommet ud derfra. Man må ikke gøre nar ad ham. Men Etienne søger ikke. Han ser roligt på denne kammerat, som det er gået galt for, og gentager:

»Jeg siger dig jo, at præsten er i Rom. Du kan tale med frøkenen, hun er hans sekretær.«

Kænguru bliver i Emmaüs. Da præsten kommer hjem fra Rom, hvor han er blevet modtaget i privataudien hos paven, fortæller Louis Kænguru ham sin historie.

»Jeg må fortælle Dem...«

»Kun hvis du selv vil - jeg spørger dig ikke om noget...«

Hvor han dog trængter til at blive taget alvorligt, denne stakkels, hjælpeløse fyr. For ham som for så mange andre, der søger hjælp i Emmaüs, er tilbagegangen sket gradvis og som en næsten uafvendelig følge af de fattiges manglende tilpasningsevne og magtesløshed overfor livet. Hertil er kommet trangen til spiritus og krigsfangenskabet, der lægger hjemmene øde. Han har lidt ganske den samme skæbne som Djibouti. Også Louis Kænguru havde fra starten haft sine chancer i livet takket være sine respektindgydende armkræfter. Han var skam ikke nogen lille, ukendt bokser. Nej, aviserne havde omtalt ham to gange, og een avis havde oven i købet skrevet, at han havde »et sving og et benarbejde som en Kænguru«. Naturligvis skal man ikke tage sådan noget bogstaveligt, men Louis har beholdt sit tilnavn, og

han gemmer i sin tegnebog de to guldmedaljer, der er tyve år gamle. Han havde ikke nogen lang karriere i Paris. Det skyldtes navnlig en lille kvinde, som han ofrede mere tid på end på sporten. Han tog til provinsen for at træne med den lokale ungdom... Så kom krigen og fangenskabet. Da han vendte tilbage, havde han mistet sin lille veninde og glemte sit berømte trick med benene. Nogen tid strejfede han rundt fra boksesal til boksesal for at træne med de unge, dernæst for at feje gulvene og vedligeholde redskaberne og for endnu en gang at indånde duften af sportsklubbernes støv, læder og sved. Og lidt efter lidt begyndte han at drikke »for at holde sig i form« - først en enkelt snaps, så en flaske rødvin. Han blev smidt ud fra træningssalene, denne Kænguru, der ikke mere duede til noget. Nogen tid luskede han rundt på sportskaféerne, hvor han mødte alle fortidens »berømtheder«. Han havde ikke anden familie end disse forhenværende udøvere af den ædle boksekunst, der ligesom han selv var blevet »arbejdsledige«. Efter et løb, hvor Louis slog sin modstander i jorden og kæmpede som en rasende med betjentene - fik han seks måneders fængsel. Med sin hæse stemme, sin forslåede og helt røde næse, sine tunge øjenlåg og sin lave pande, der er furet af dybe rynker af bekymring - ser han, i en alder af tre og fyrrer år, ældre ud, end han er. Men han har stadig bevaret sine kraftige muskler, og hans tunge krop er stærk trods alt - selv trods spiritus - og han længes kun efter at komme til at bruge sine kræfter igen.

»Ja, bliv her hos os,« siger præsten.

»Men hør engang, af hensyn til dine kammerater, til lille Etienne, til vore venner, som bør her, og til dem, der kommer om lørdagen og om søndagen, så beder jeg dig om ikke at vise dig, når du har drukket...«

»Det lover jeg...«

»Nej, du skal ikke love noget. Men jeg beder dig om det, gør dig umage, ellers kan jeg ikke beholde dig her i hjemmet.«

Jeg er en smule hård, tænker præsten, da han forlader ham, men det er nødvendigt for husordenen her i hjemmet.

Og han bliver slået af denne tanke: ordet »hjem« - som han har

brugt ganske selvfølgeligt, som han plejer – har for denne mand ligesom for Bastien, Djibouti og lille Etienne en betydning, der ikke blot er symbolsk, men meget konkret. For dem er der ingen anden tilflugt i denne verden. Emmaüs er således blevet det varme, næsten hjemlige midtpunkt for dette broderskab, der er ved at vokse frem. Huset begynder fra nu af at opfylde sin nye, uforudsete bestemmelse – at blive et hjem for nogle mænd, der er ramt af ulykken. Det er et hjem for disse fire og for de to nordafrikanere, hvis blik brænder af resigneret fortvivlelse og en umådelig evne til at lide, savne og vise taknemmelighed. De er blot to af de utallige nordafrikanere, der er strandet i Paris, og »som for hotelværtene betragtes som køer, der skal malkes, når de har en smule penge, og kvæg, der skal slagtes, når de er fattige...«

Trods kulden har Kænguru kun en undertrøje på sin nøgne overkrop. Han svinger hammeren, og tju, bang slår han jernpælen i jorden.

»Bang! for kvajpanderne!«

Præsten er taget af sted sammen med Etienne og Bastien for at hente cement. Djibouti saver planker til nær ved herbergets sovesale. Kun den mystiske nabo, Mathieu, arbejder sammen med Kænguru denne lørdag eftermiddag. Nogle unge, der er kommet til et møde, synger i salen i ungdomsherberget...

Bang! Støjen af den tunge hammer, der rammer jernpælen, giver genlyd i den stille, iskolde luft som et bøsseskud.

»Bang! for svinepelsene i sikkerhedstjenesten!«

Pælen trænger ned i den bløde jordbund. Pælene skal bruges til fundament til kapellet. Nogle skridt derfra rydder Mathieu grunden med en

hakke. Kænguru ledsager hvert slag med et hævngherrigt tilråb:

»Bang! for de kvaj til betjente...«

»Bang! for fangevogterne i Pon-toise...«

»Bang! for panserne...«

Det holder begejstringen vedlige. Men det gør tørstig. Kænguru standser. Hans arme og krop damper.

I en pause:

»Skal vi tage os et glas vin, Mathieu?«

Mathieu svarer kun med en brummen. Hvorfor denne fortrædelige mine? Kænguru trækker på skuldrene, spytter i nærerne og fortsætter sit besynderlige litanier.

»Bang! for kvajpanderne!«

Frøkenen går en runde og bringer dem en flaske øl. Kænguru ville uden tvivl have foretrukket spiritus, men af høflighed drikker han øllet uden at fortrække en mine. Så tager han på ny hammeren – og:

»Bang! for de beskidte pansere...«

Mathieu er ikke tørstig, men fyl-

der trillebøren med murbrokker og fjerner sig.

Så siger frøkenen sagte:

»Hør, Louis, tror du virkelig, det morer Mathieu at høre dig sige sådan, når du hamrer pælen i.«

»Hvorfor ikke? Holder han da af betjentene?«

»Han er selv betjent!«

Nogle måneder senere får politibetjenten – der er sat på gaden med sine to drenge – hjælp af Louis, Etienne og Bastien. De hjælper ham med at bygge et lille hus på den første grund, det lykkes præsten at opspore.

Endelig er en lastbil kommet kørende med murstenene. Præsten, der er kommet hjem sent på eftermiddagen, ser med stor glæde den uformelige bunke materialer, bjælker og dørfyldninger, sække med cement og mursten, der engang skal blive til hans kapel...

Telefoner: 70 45 30 • 70 49 20

*Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk*

NORDISK KULAGENTUR A/S

SVEN E. FREDERIKSEN

RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

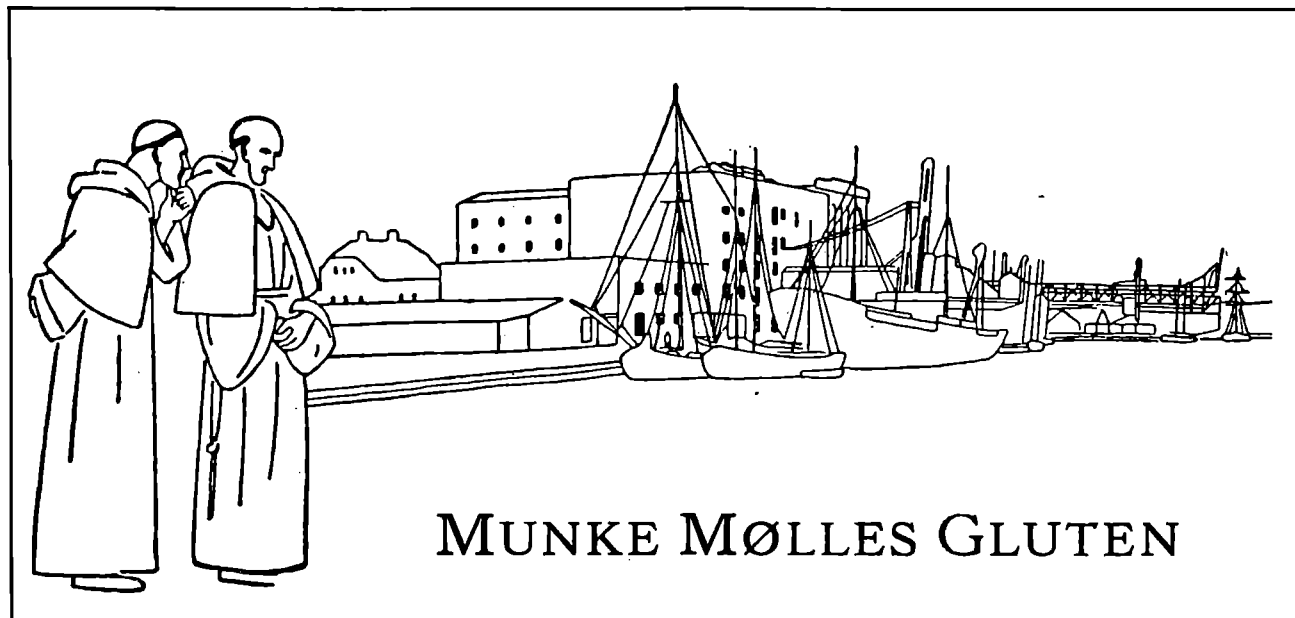
CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliefyr

(årligt eftersyn)

MUNKE MØLLES GLUTEN

FILM og TEATER

Er „En fremmed banker på“ en god film?

Den anmeldelse af Johan Jacobsens nye film, som vi bragte for nogen tid siden her i bladet, har vakt en vis opmærksomhed, ikke blot hos vore sædvanlige læsere, men også i bredere kredse. Et stort københavnsk dagblad gengiver vor artikel med følgende overskrift: »Uventet ros til »En fremmed banker på«. En katolske anerkendelse af en stærkt erotisk film, må vist siges at være usædvanlig.«

For at fjerne al misforståelse synes vi, at det er nødvendigt igen at tage emnet op til behandling.

Først må man gøre sig følgende klart: Når vi anerkender denne film, er det ikke på grund af dens erotiske scener, men til trods for dem. Måske skulle vi have sagt det mere udtrykkeligt. Mon vore læsere selv har forstået, at denne film i intet tilfælde bør ses af unge, selv over 16 år? Den henvender sig udelukkende til helt voksne, mens den kan have katastrofale følger for unge sjæle.

Men når dette er sagt, synes vi ikke, at denne film skal få os til at krybe i busken. Vi må ikke glemme, at det 6. bud kun er det 6., d. v. s., at der er 5 andre før det; og at bedømme en film udelukkende ud fra dens behandling af seksuelle forhold er ensbetydende med, at også vi indirekte giver det seksuelle den første plads, som vore samtidige allerede er alt for tilbøjelige til at tilkende det.

Kan en film i øvrigt udelukkende vurderes ud fra et moralsk synspunkt? Det mener vi ikke. Der er film, som beskriver synden, og som alligevel er gode film. Der er omvendt »religiøse« film, fulde af gode hensigter, der er dårlige film. De er dårlige film, når det Guds billede, de fremstiller, er så naivt og så forvrænget, at det næsten bliver blasfemisk. Vi tænker her f. eks. på Cecil B. de Mille's »bibelske« film »Samson og Dalila« og »De ti bud«, der heldigvis endnu ikke er nået Danmark, hvor alle de religiøse værdier er forsvundet, og hvor Gud enten ligner en senil bedstefar eller en tryllekunstner, der leger mirakel-løg med sine skabninger.

Det, der betyder noget i en film, er ikke så meget, om den viser os syn-

den eller ej. Det er lyset i hvilket den viser os den: Er synden noget uundgåeligt og normalt, eller er den tværtimod noget, som mennesket skal kæmpe imod af alle sine kræfter og angre, når det har begået den? Sagt på en anden måde: Er synden virkelig en synd, d. v. s. mere end en tilfældig fejltagelse, som mennesket ikke er ansvarlig for, men en krænkelse mod en objektiv lov, der findes i tingenes natur og i menneskets hjerte? Ud fra dette synspunkt er vi slet ikke enig med en af vore læsere, der skriver til os for at forsvare »den fremmede« i filmen. – Han skriver bl. a.:

»I almindelighed har man nemlig kun mulighed for at vælge i mindre væsentlige anliggender; man kan ikke vælge sine arveanlæg eller sin opdragelse; man afgør ikke selv, om man kan få den uddannelse, den stilning eller den ægtefælle, man helst vil have. I nogle lande er der ikke religionsfrihed eller ligefrem ikke mulighed for at træffe værdige repræsentanter for den rigtige religion; sådan kunne man blive ved. Drevet ud i sin yderste konsekvens fører denne i og for sig ikke ulogiske tankegang til det resultat, at menneskene er dyr,

der dræber hinanden, når lejlighed gives. Det er derfor forståeligt, at »han« til sin død fastholder dette fortvivlede standpunkt, og det er et spørgsmål, om der ikke er blevet gjort større uret mod ham end mod dem, der i al deres nød formår at bevare troen på det gode.«

Det er netop mod en sådan opfattelse hele filmen protesterer: Vi er ikke dyr, vi er mennesker! Selv om vor frihed er krænkede gennem alle mulige påvirkninger, har vi bevaret muligheden for at vælge, og når vi har valgt forkert, har vi stadig mulighed for at fortryde. Trods alt er vi frie, fordi vi er skabt i Guds billede. Ja, filmens Vibeke har ret, når hun bekræfter disse elementære kendsgerninger, der er rent kristne kendsgerninger. Hvis hun selv havde været kristen, ville hun også – i stedet for at dræbe – have fortrudt sin egen svigten, thi »hævnen tilhører Herren alene«. Men ved sin egen synd avler hun døden igen, thi »det er ved synden, at døden kom ind i verden«.

Ligesom mange af Ingmar Bergmans film er »En fremmed banker på« en bemærkelsesværdig betragtning over det godes og det ondes mysterium, over forholdet mellem friheden og synden, over kampen mellem egoismen og kærligheden. På mange punkter nærmer den sig det kristne livssyn. Siden Carl Th. Dreyers »Ordet« er den den eneste danske film, der fortæller os noget, der ikke er komplet ligegyldigt. Det ville være uretfærdigt og snæversynet ikke at anerkende det.

M. D.

HVEM ER DE ORIENTALSKE KRISTNE?

Anne Franks landsby åbner

Hedvig-søstrene gennem
100 år

Stort panorama
fra Åsebakken

Nu er der valfart til Øm

Min egen Danmarkshistorie . Kirkemødet forberedes

Paven lærer engelsk

Pastor Hubert Messerschmidt har skrevet ugens kronik, som bringer hans egne spredte erindringer fra en begivenhedsrig menneskealder.

ANNE FRANKS LANDSBY for flygtninge og andre nødlidende åbnes nu på søndag i Düsseldorf. Den er grundlagt af dominikaneren, pater Pire, og midlerne til hans sjette europæiske landsby er først og fremmest Nobels fredspris, men tilføjede mange store og små bidrag fra en række lande. Den tanke at knytte Anne Franks navn til en by, som barmhjertigheden skulle rejse, kom til pater Pire, da han for et par år siden stiftede bekendtskab med hendes dagbog. Han måtte som alle andre læsere beundre denne jødiske pige, der seksten år gammel blev et offer for grumheden i Bergen-Belsen. Hun havde til fulde erfaret, at mennesker kan handle som dyr, men alligevel kunne hun i sin dagbog skrive: Jeg tror på det gode i mennesket ...

Ved den nye landsbys indvielse bliver Anne Franks tillid til det gode tydeligt bekræftet. Pater Pire valgte at lægge dette center for medmenneskelighed i Düsseldorf i Tyskland, som med glæde har taget imod det. Fra Norge, som selv har kendt den bestialitet, der ramte Anne, er hovedparten af pengene til byggeriet kommet. Og det endelige værk er resultatet af et samvirke mellem parter, der har ført krig mod hverandre. Nu giver de til kende viljen til forsoning og fred.

Vor tid har mange vidnesbyrd om menneskelig lavhed og om ligegyldighed overfor Gud, den fuldendte gode og ophav til alt godt. Men Anne Frank har jo ret i sin ungdommelige tro på det gode i mennesket. For der er andre vidnesbyrd, der nærer håbet om det godes sejr. Her er et af dem.

Anne Frank kunne den tolvte juni have fejret sin 30 års fødselsdag. Hun blev kun halvt så gammel. Men da havde hun allerede i sin dagbog skrevet: »Hvis Gud lader mig leve, vil jeg få

min plads i verden, og jeg vil arbejde for mine medmennesker«. Hun er ikke den første, der får lov at arbejde for sine medmennesker uden at leve i denne verden.

Engelsk kampagne

Ved et møde vedrørende kampagnen for Englands tilbagevenden til kirken har Father Ripley udtalt sig om planerne.

Nøglen til hele problemet om landets omvendelse er hjemmene. Han påstod, at den katolske presse har overdrevet frafaldet. I virkeligheden er der en mængde katolske børn, som bevarer deres tro, især hvis de har gået i katolske skoler, og hvis deres forældre er praktiserende katolikker. Når katolikker opgiver deres tro, skyldes det især karaktersvaghed, eller også, at de ikke har forstået, hvad troen er. Om »flokinstinktet« sagde Father Ripley, at det var en fortvivlende oplevelse at besøge de nye boligkvarterer, hvor familier, der var blevet flyttet fra deres gamle hjem, var holdt op at gå i kirke. Katolikker i overbefolkede områder går instinktmæssigt til messe i flok, men når gruppen bliver spredt for alle vinde, lider kirkegangen ofte under det. På samme måde går det med de irske arbejdere, der kommer til England. I begyndelsen bor de sammen med andre irere. Når de senere bliver isolerede, holder de op med at gå til messe.

Derefter forklarede Father Ripley den vellykkede kampagne i Amerika, som er iværksat af bevægelsen »Crusade for Souls« (korstog for sjæle). Deltagerne besøger hjemmene for at hjælpe ligegyldige eller frafaldne katolikker og for at vinde ikke-katolikker for troen.

I en artikel i det katolske ugeblad »Universe«, der udkommer i London, gav Father Ripley nogle praktiske råd for arbejdet i den omtalte kampagne.

For præster: Regelmæssige besøg dag efter dag hos sognets medlemmer, oprettelse af »Crusade for Souls« i deres sogn, opmuntring til lægmandsforeninger med apostolisk formål.

For forældre: Medlemskab af og aktiv deltagelse i en katolsk forenings arbejde, samarbejde

med præsterne i »Crusade for Souls«, fælles familiebøn og modtagelse af sakramenterne, det gode eksempel og opmuntring til børnene til at blive aktive katolikker.

For lærere: De bør fremhæve, at religionen er en livsform med et personligt forhold til Gud og ikke bare et fag, som skal læres; de bør opmuntre katolske foretagender blandt eleverne og i højere grad samarbejde med præsterne på alle stadier af undervisningen.

Catholic Evidence Guild, som er en sammenslutning af lægfolk og præster, der prædiker på offentlige pladser og gadehjørner, arbejder med i kampagnen. I London havde de ved et møde for kontorfolk i frokostpausen på The Embankment ved Themsen i nærheden af parlamentet så stor succes, at de fik vrøvl med politiet. En gammel politivedtægt forbyder udendørs møder med mere end 50 deltagere indenfor en afstand af en mile fra parlamentet, når det sidder. Politiet, som talte tilhørerne ved mødet, henstillede høfligt til dem at dele sig i mindre grupper, hver gang de nåede til tallet 50.

C.E.G. organiserer også indendørs møder i London i lighed med deres stadige møder med diskussionslystne tilhørere i Hyde Park. Plakater lover »Al fornøjelsen fra Hyde Park indenfor i varmen«. Dr. Frank Sheed, den kendte forlægger og teolog, åbnede det første møde.

Den nye katekismus

I en anmeldelse af den nye katolske katekismus skriver pastor Per Dolmer, Odder, i den såkaldte højkirkeligheds organ »Re-formatio« bl. a.:

– Indtil folkekirken får udsendt en katekismus egnet til undervisning, er det ikke usandsynligt, at adskillige med udbytte vil søge til denne romersk-katolske katekismus, når de skal forberede sig til undervisningen i skole- og konfirmandstue.

Annoncer i ferietiden

Indtil 17. juni modtages annoncer pr. telefon af redaktionen tlf. 87 77 12.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse
Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvá og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, telefon Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:

A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9828 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementspris 6 kr. kvartalet
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annonceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 8394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 58968

I næste nummer

bringer vi bl. a. sidste afsnit af pastor Hubert Messerschmidts kronik om begivenheder fra den katolske kirkes nyere historie. Slottet Ledreborgs historie skildres i tekst og billeder, og vi bringer en udførlig omtale af filmen »De tolv vrede mænd«. Desuden børne- og ungdomsstof.

De blå søstre fejrede Sct. Hedvig på kufferterne med risengrød og pærer

af pater L. Brunicardi

Strejflys over
Sct. Hedvigssøstrenes
hundrede
virksomme år i Danmark

Træk fra Sct. Hedvigs-ordenens ansigt — øverst til højre Dalum kloster, derefter fra venstre generalforstanderinde mater Augustina, Berlin og princialforstanderinde mater Modesta. Desuden ses en Sct. Hedvigssøster ved en sygeseng, en søster, som serverer for gæster på Dalum kloster samt et glimt fra børnehaven i Odense.

KENDER DE SCT. HEDVIGSSØSTRENE? – Har De set en Sct. Hedvigssøster? – I en hel række provinsbyer herhjemme giver disse søstre bybilledet et sydlandsk og malerisk anstrøg. Det blå slør er som regel rammen om et venligt smilende ansigt. Smilet hører med, særlig når man har med børn, syge og gamle at gøre! Og det har Sct. Hedvigssøstrene i udstrakt grad. De leder, lever og ånder for 6 institutioner for børn, 2 klinikker og 4 hjem for ældre mennesker her i bispedømmet. Det skal der både slid og smil til. Forbavsende, så mange gode venner de tæller, og så mange gode forbindelser, de har, også udenfor katolske kredse! Hænger det ikke sammen med, at man netop i Danmark favner både børn og gamle med særlig omsorg? Derfor favner man også dem, der gør en indsats for disse to ydergrupper i befolkningen.

Nu ved 100 års jubilæet vil De måske gerne vide lidt mere om denne kongregation.

Den 14. juni 1859 blev dette søstersamfund stiftet i Breslau, og Sct. Hedvig blev valgt til ordenens patron.

Hvem var Sct. Hedvig? – En fyrstedatter fra Bayern, født i 1174. Forældrene: Grev Berthold af Andechs og Meran og gemalinde Agnes, markgrevinde af Meissen. Hun fik sin uddannelse hos benediktinerinderne i Kitzingen am Main. Senere gift med hertug Henrik af Schlesien. Hun var en from hustru – bar præg af den »stærke kvinde« i ordsprogenes bog. En glimrende mor for sine børn – en dygtig leder af en stor husholdning – en klog kvinde, vis og tjenende herskerinde for sit land – en medfølelse kvinde for forældreløse og syge – en praktisk pædagog for den kvindelige ungdom, til hvis opdragelse og uddannelse hun hidkalder ordenssøstre. selv giver hun et strålende eksempel

på kvindeidealet og hemmeligheden ved en kvindes virke: at herske ved at tjehe.

Kongregationen blev sat under den uplettede undfangede Gudsmoders beskyttelse. (»Se, jeg er Herrens tjenerinde!«). Mon ikke det blå slør inddebærer et særligt symbol? Gudsmoders blå farve.

Primus motor bag denne stiftelse var kannik Robert Spiske. Denne domherre havde gennem en årrække gjort en storsindet indsats for at hjælpe de børn, der levede på livets skyggeside. Mange fromme damer og unge piger var rede til at hjælpe med til at sprede smil og sørge for mad og klæder til de sultne og frysende små. Spiske gav disse ivrige hjælpere navnet »Hedvigssøstre«. (Det var nærliggende i Breslau at vise hen til den h. Hedvigs store eksempel).

»Nu giver jeg mine sidste penge – !«

Der var gang i foretagendet. Lad så andre tale om »Pjalter-foreningen«! (Der er altid negative ånder til stede, når noget nyt og stort igangsættes!) Der var liv i – kludene! Den positive linie løber opad: En skønne dag var udviklingen nået så vidt, at en ny kongregation fødtes. Pius IX sanktionerede og approberede stiftelsen den 14. juni 1859 og gav den følgende ord med på vejen: »Gud velsigne sennepsfrøet, at det må vokse og blive til et stort træ!« – Træet groede; vel var det udsat for storme og uvejr (»Kulturkampf« og eksil 1879–1887) – men det voksede og satte frugt.

Medlemstallet er i dag ca. 800. Ordenen virker i 6 ordensprovinser: Tyskland, Østrig, Danmark, Polsk-Schlesien, Polen og Tjekkosllovakiet. I 20 diocener leder den 76 ordenshuse. Bortset fra østprovinserne har ordenen i 1958 draget omsorg for 40.002 mennesker. Disse fyrretusinde og to giver udtryk for et opofrende arbejde, en samfundsstøttende indsats, en kristen næstekærlighed, som aviser og radio ikke taler om. (Lad os ikke skræmmes af al den dårlighed, der finder frem til avisens spalter, der er en modvægt, der ikke snakkes højt om. Er det et svensk ordsprog, der siger: »Enhver plage har sit skrig – kun sandheden tier«?)

Moderhuset ligger på grund af de politiske forhold ikke mere i Breslau, men i Vest-Berlin.

Og Sct. Hedvigssøstrenes virke i Danmark?

Vi bringer med det samme de hidtidige resultater i tørre tal: 5 børnehjem, 4 alderdomshjem, 2 klinikker, 1

En af Dalum klostrets gejstlige venner soler sig i parken sammen med sine værtinder.

skole og 2 børnehaver. Disse tal giver udtryk for søstrenes energi i dette bispedømme i mere end 50 år.

Hvordan begyndte det? – Så underligt det lyder: i forbindelse med byggeriet af Sct. Albani kirke i Odense. På en indsamlingsrejse kontaktede redemptoristerne bl. a. søstre i Wartha i Schlesien. Forstanderinden var ikke velbeslået for mønt, men gav sit bidrag og sagde til Vorherre: »Nu giver jeg mine sidste penge, så må du sørge for, at vi får et hus i Danmark.« Sjældent blev penge givet så godt ud. De har båret store renter!

I 1906 kom de fem første søstre til Odense, hidkaldt af pater Steidl. I den første tid boede de til leje hos private under meget primitive forhold. Deres første Sct. Hedvigsfest her i landet fejrede de på følgende måde: Siddende på deres kufferter på et loft spiste søstre deres festmåltid – risengrød og nogle pærer, deres værtsfolk havde foræret dem.

Odenses damer omkring mater Stanislais kniplebrætter

Endelig erhvervede man et lille hus (Absalonsgade 3). Her indrettede man en vuggestue. Det var spiren til det smukke børnehjem, der nu ligger på Bjerregårdsvej. Der blev siden bygget et anneks (efter tegninger af pater Resch!). Så eksproprierede kommunen til fordel for den ny Tietgenskole, og søstre byggede det ny børnehjem (1952). – Hvis Deres vej falder forbi, så aflæg et besøg – det lønner sig! Hjemmet er stort, lyst og venligt, tip-top moderne. Der er plads til ca. 40 børn. Der gives også undervisning i håndarbejde. Byens damer flokkes om mater Stanislais kniplebrætter. I 1956 fik børnene et henrivende sommerhus ved A-strand og for få uger siden indviede biskoppen

et nyopført strandkapel. – Frodig jord, den fynske!

I 1906 købte søstre Dalum kloster, som blev indrettet til rekreatiønshjem. I 1958 blev det udvidet med en moderne fløj. Siden 1926 er klosteret provinsmoderhus. Klosteret er videnom kendt som exercitiehús for både præster og lægfolk. Dalum kloster har gæstfrit åbnet sine porte, sin smukke lille kirke (indviet 1931), og sin store park for ungdomsstævner, højskoleuger og forskellige kurser. Mange feriegæster har sluppet af her og kaldt det »et jordisk paradis«.

Endvidere har Kolding nydt godt af søstrenes virke. I 1920 begyndtes en specialklinik for øre-, næse- og øjensygdomme. I 1929 flyttede man over i klinikken over for domhuset, og i dag udvides også den med en ny fløj, som skal tages i brug i år. I 1948 skabte søstre en drøm af en børnehave og et fritidshjem. Store anstrengelser blev gjort for en ny skole. I 1952 kunne den nye privatskole, Sct. Michaels skole, indvies. (Plads til 200 børn. Gå indenfor og se de lyse, farvemiløe lokaler!)

Børnehjem skyder frem: Haderslev (1921), Slagelse (1923) og den flotte hvide villa på Sundbyvestervej på Amager (1930).

Sennepsfrøet er blevet et træ!

I 1933 overtog søstre forvaltningen af Sct. Annæ Hjem, der senere blev udvidet og i dag danner en smuk ramme om søstrenes virke for ca. 40 ældre mennesker, der her får deres hvile og pleje.

I 1939 gik hvilehjemmet »Bellis« i det stille Tåstrup over på Sct. Hedvigssøstrenes hænder. Det er indrettet med henblik på ældre mennesker.

I Åbenrå overtog søstre i 1926 Sct. Ansgars klinik, som de har moderniseret. I 1937 glædede de menigheden med en ny kirke.

Selv til klippeøen Bornholm blev der gjort et fremstød (1925). I Akirkeby leder søstre en børnehave og et hjem for ældre damer.

Dette var et lille strejftog gennem søstrenes arbejdsmark her i bispedømmet. Stille og støt – og med smil på læben – har de arbejdet, de blå søstre, og deres arbejde har været båret af rig velsignelse. Også i Danmark er Pius IX's ord blevet virkelighed: sennepsfrøet er blevet et frugtbart træ.

Som jubilæumsgave vil vi skænke Sct. Hedvigssøstre vor forbøn.

Ad multos annos!

L. B.

Spredte erindringer fra en lang menneskealder

I
af pastor
Hubert Messerschmidt

Det er 65 år siden, jeg blev »optaget« i den katolske kirke; det var gamle pastor Slump, der døbte mig i den nu nedlagte Rosenkranskirke. Det husker jeg naturligvis ikke selv; men jeg var knap 5 år gammel, da jeg begyndte at opfatte de store begivenheder i kirken, og siden da har jeg fulgt med i dem med liv og sjæl. Og jeg tør nok love for, at der er sket noget i de 60 år, både ude og hjemme.

Jeg husker endnu den stuvende fulde St. Ansgars kirke på fastesøndagene i 1898. Biskop v. Euch, som altid sad i sin bispestol under aftenprædikenen, lyttede opmærksomt til den asketiske, franske dominikaner, pater Lange, som i sin dramatiske, sort-hvide ordensdragt udfoldede en veltalenhed, som der gik ry af i hele Kongens København. Skuespillerne fra Det kgl. Teater sad på rad og række på knæfaldet ved kommunionsbænken og vred halsen af led for at gøre studier i marken. Jeg selv stod på min fars skød, begreb selvfølgelig ikke et kuk af det franske, men var dybt imponeret, når han ved slutningen af sin konference med forbløffende behændighed fik fat med lillefingrene i fligene af sin kappe og løftede dem som sorte vinger op om sig, idet han sluttede: *Ainsi soit-il*, lod kappen falde og gjorde et stort korstegn over menigheden.

Hans konferencer gav anledning til en animeret polemik i »Nationaltidende« med præsten ved Jesuskirken i Valby, pastor Henrik Ussing. Det var den helt store begivenhed i det katolske København. Man var benovet, bæret, katolicismen var på fremmarch. Men så var fastetiden forbi; pater Lange havde fået sit honorar og var rejst. Tilbage sad de førende ånder i menigheden; brave, tyske håndværkere, som sad på pengene og ordnede administrationen i Katolsk Ungdomsværn og andre organisationer, med troen og troskaben i orden, men ikke netop med sansen skærpet for de åndelige problemer, som var oppe i tiden. Med andre ord: der blændedes ned igen til det lille København, skønt der på det tidspunkt sad en ørn på pavestolen i Rom, som ikke var til sinds blot at gå ad de slagne veje.

Herhjemme fortonede pave Leo XIII sig som en institution, en vældig institution ganske vist; ved hans 50 års bispejubilæum sendte man fra hele verden deputationer »zum heiligen Vater in Rom«. Efterretningen om hans død ramte derfor også alle som et kølleslag. Jeg husker det endnu; det var i sommerferien 1903; vi boede hos hjulmand Sørensen i Gilleleje. Da mor fortalte os børn, hvad der var sket, gik der panik i mig, og jeg styrtede ud i lyngbakkerne og kastede mig pladask ned i lyngen og stortudede over den ulykke, der havde ramt Guds kirke.

Tidens største statsmand.

Pave Leo, som selveste Bismarck kaldte for tidens største statsmand i fredens og retfærdighedens tjeneste, var ikke kommet sovende til sin indsats. Som nuntius i Belgien havde han med en slagfærdig og ikke ligefrem snerpet replik ved en diplomatmiddag sat sin karriere i Vatikanets tjeneste som diplomat over styr. Det gode, gamle romerske prinip: *promoveatur ut amoveatur* (lad ham blive forfremmet for at blive fjernet) trådte i kraft; han blev gjort til ærkebiskop i Perugia, hvor han sad i 42 år. Sammen med Toscanas biskopper foreslog han Pius IX at udsende en bulle, der klart og skarpt skulle tage afstand fra tidens laicistiske tendenser (statens løsrivelse fra kirken); da Pius IX ti år senere efterkom opfordringen, var ærkebiskoppen af Perugia nået langt videre i sine overvejelser og i sin forståelse af det nye, der var ved at tage form. Han mente, pavens syllabus kom alt for sent.

Selv tumlede han uafbrudt med tidens store problemer; når søndagen Quinquagesima nærmede sig, fattede han år efter år den samme beslutning, at i år skulle hans bispedømme få det hyrdebrev om »Autoritet og Frihed« eller om »Kirke og Kultur«

eller et andet stort og vældigt emne; men han magtede aldrig opgaven. Han kunne endnu ikke gennemskue problemerne, overskue dem, vise vejen frem for menneskeheden. I 20-30 år sloges han med stoffet, alene, afmægtig, desperat, fordi han følte behovet stadig stærkere, men også modstanden i datidens katolske verden.

Som pave slog han imidlertid igenem på 3 afgørende felter. De hyrdebrev, som han aldrig som ærkebiskop havde fået skrevet, kom årtier senere som hans berømte rundskrivelse til hele kirken. De tog fat på: 1) det kristne historiesyn i forbindelse med bibelstudiet, 2) forholdet mellem religion og kultur, stat og kirke, og 3) samfundets sociale ombygning i forbindelse med arbejderklassens opkomst.

Modstanden mod det kristne historiesyn fik han demonstreret gennem sin store samtidiges genvordighed i England, John Henry Newman. – Newman var blevet katolik i 1845 og havde været en førerskikkelse i den anglikanske kirke. Han var fra sine unge år vokset op med de græske kirkefædre og var gennem dem kommet ind i problemstillingen: dogmehistorien. Hans historiesyn var noget helt nyt for den katolske verden, som stod uforstående afvisende; især hans meget nuancerede refleksioner over de drivende kræfter virkede forvirrende, og på en dogmatiker som kardinal

Den unge Newman

Manning ukatolsk. »Han tager med den ene hånd, hvad han giver med den anden.« sagde Manning til Pius IX, og da en kreds af højstående engelske katolikker anmodede Pius IX om at gøre ham til kardinal, advarede Manning paven med de ord: »Han er Englands farligste katolik!«

Englands lys og kirkens pryd.

Newman selv følte livet som katolik som en ørkenvandring og pintes af den mistillid og isolation, han var genstand for. Til sin dagbog har han betroet følgende lille episode: Sammen med en god ven besøgte han Vatikanets malerisamling. Da de stod foran et stort portræt, sagde hans ledsager: »Kan du se, hvem den mand ligner?« – Newman følte et stik i hjertet og svarede: »Ja, mig!« og han fortsatte: »Som anglikaner havde jeg altid et frit og naturligt smil om læben, nu kan jeg ikke engang smile.«

Sammenligner man den berømte tegning af ham som 35-årig med hans portræt fra 1864, har man svært ved at se, at det er det samme ansigt. Nu er det hærget, furet af skuffelser, næsten modløst. I en dagbogsoptegelse fra de år beder han Gud om, at hans gerning som katolik må få lov til at bære frugt, i ethvert tilfælde om 100 år. »De bebrejder mig, at jeg ikke skaffer kirken konvertitter som andre fortjenstfulde præster gør det; men det er ikke mit kald. Mit kald er at arbejde for inderliggørelse og åndeliggørelse af troens liv og på denne måde skabe en varig forståelse hos englænderne for den katolske kirke.«

Leo var af samme ånd og sind. Da hans statssekretær spurgte ham, hvilken linje han ønskede at følge som pave, svarede Leo: »Afvent min første kardinal!« Få uger senere gjorde han den 78-årige Newman til kardinal: »Englands lys og kirkens pryd« kalder han ham i bullen. I 1893 satte Leo sin fulde autoritet ind for det kristne historiesyn, som Newman havde kæmpet for, idet han i en rundskrivelse anviste bibelstudiet i den katolske kirke nye veje.

I en række rundskrivelser og breve klarlagde han forholdet mellem religion og kultur, stat og kirke, autoritet og frihed, for at bryde vejen for en ny indstilling hos katolikkerne til det moderne samfund. I forlængelse heraf tog han også arbejderspørgsmålet op, gik som den første statsmand ind for arbejderklassens rettigheder og nødvendigheden af at integrere denne stadig voksende klasse i det moderne samfund.

Intet under, at Leo mente, det måtte være en misforståelse af Vorherre, da han i 1903 i en alder af 93 år mær-

kede døden nærme sig. Han syntes, at han som en anden Columbus havde opdaget en ny verden, og med sin næsten 100-årige erfaring måtte være den rette mand til at styre kirken ind i en ny tidsalder.

Men der var endnu langt igen, før den store katolske verden fandt sig til rette med den nye tid. Det viser de voldsomme brydninger i begyndelsen af dette århundrede, som med ét ord kaldes modernismen. Den katolske verden var, med sin tilvante dogmatiske indstilling, ude af stand til at dæmme op for de nye rationalistiske impulser, som truede med at forvanske kristendommen. Da Pius X i 1907 udsendte sin rundskrivelse mod modernismen, udløste den ikke kun et ramaskrig i hele den ikke-katolske verden, der karakteriserede Pius, Rom og den katolske kirke som indbegrebet af den sorteste reaktion. Men også inden for katolske kredse var mange pinlig berørt, og man syntes, at Rom ikke var fulgt med i udviklingen.

Høje bølger i København.

Også i Kongens København gik bølgerne højt. Jeg husker en diskussionsaften i studenterforeningen. Pater Amandus Breitung SJ stod på talerstolen og forsvarede Pius X's rundskrivelse mod modernismen. Under talerstolen, i forreste række, sad Harald Høffding og Georg Brandes. Det kom til en drabelig holmgang, som varede til ud på de små timer. Pater Breitung var i sit es; fuldkommen humorforladt, men hjemmevant i åndernes rige klemte han Høffding op i en krog, så hele salen jubede. Kl. halv tre om natten forlod Høffding slagmarken under høje beklagelser fra den sejrende pater Breitung, der med løftet pegefinger, ludende overkrop og glippende øjne udbrød: »Det

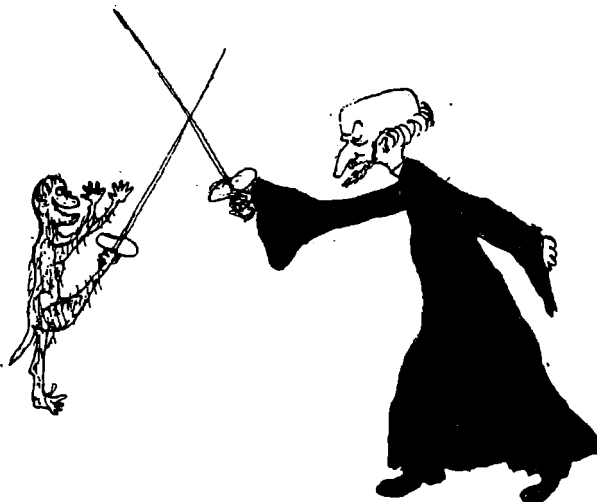
er meget beklageligt, at prof. Høffding må gå netop nu!« – hvorefter studenterne bar sejrherren i guldstol ud af salen. To dage senere kunne man læse en annonce i Politiken: Pater Breitung efterlyste sin galoche, som han havde tabt under triumftoget!

Pius X lod sig ikke gå på af modstanden. Med fast hånd greb han ind, snart på det ene område, snart på det andet, for at skabe en reform af hele det kirkelige og religiøse liv. Han genindførte den tidlige og hyppige kommunion; fornyede det liturgiske liv, nedsatte en kommission, som skulle modernisere og kodificere kirkeretten o. s. v., og blev således en af kirkens allerstørste reformpaver.

Hvad denne trofaste hyrdegerning har krævet af mod, men også af lidelse, kan man overbevise sig om ved at sammenligne billederne af ham fra 1903, da han blev pave, og fra 1914, da han døde. På billederne fra 1903 er han den robuste, bondefødte, menneskeligt og religiøst gennemsunde hyrde; på billederne fra 1914 er hans ansigt præget af den modstand, de misforståelser, den træghed, som han havde måttet kæmpe med.

Det er kendt, at han døjede hårdt, før han tog en af sine afgørende beslutninger; ikke fordi han var i tvivl om dens rigtighed, men fordi han havde erfaret, hvad det vil sige at gå imod strømmen og stå alene med ansvaret. På den anden side: når han havde taget sin beslutning, stod han fast, klar i sin tro og uforfærdet i sin trofasthed – en ildslue, igris ardens, som han er blevet kaldt.

Til alle de andre genvordigheder kom intelligensens og arbejderklassens begyndende udvandring af kirken; det så dengang ud, som om den moderne verden var gået tabt for kristendommen. I dobbeltmonarkiet

Pater Breitungs kamp i datidens karrikatur.

Østrig-Ungarn bredte Los-von-Rom-bevægelsen sig i det højere borgerskab og aristokrati. Og arbejderklassen bekendte sig til den marxistiske atheisme.

Jeg mindes den eukaristiske kongres i Wien i september 1912. I en guldkaet, trukket af otte hvide heste, så man kejser Franz Josef knælende med monstransen foran sig, og ruten var flankeret af militær, som gjorde honnør. Men ved alle sidegader, som mandede ud i ruten for processionen, var der opstillet maskingeværer for at holde Wiens arbejdere i ave. En levende illustration til forholdene over det meste af den katolske verden dengang.

Men Leo XIII's og Pius X's gerning var ikke gjort forgæves. Ganske vist fortsattes masseudvandringen under Benedikt XV: religio depopulata, den affolkede kirke, har man kaldt hans regeringstid. Rationalismen, den marxistiske atheisme, og den ensidige optagethed af naturvidenskaberne på bekostning af åndsvidenskaberne var på fremmarch, men også fornyelsen i kirken var undervejs: På alle områder inden for det kirkelige liv var tøbruddet sat ind, men det var kun lige begyndt.

Orientaliske kristne, som er genforenet med Rom:

Ukrainere: 4.000.000
Rutener: 600.000
Russiske emigranter: 1.000.000
Jugoslaver: 55.000
Rumænere: 1.500.000
Ungarere: 195.000
Bulgarere: 7.000
Byzantinske katolikker i den nære orient: 225.000
Byzantinere i Syditalien: 63.000
Armenske katolikker: 115.000
Koptere: 80.000
Ætiopere: 48.000
Kaldæere i orienten: 188.000
Kaldæere i Indien (Malabarerne): 1.290.000
Jacobitter i Indien: 100.000
Jacobitter i den nære orient: 76.000
Maroniterne i Libanon: 350.000

DUPLIKERING

i fin udførelse efter nyeste metode. Ordre modtages fra hele landet. Overskuddet anvendes til brevskolens arbejde. Katolsk Orientering, Lyngbygårdsvej 1, Kgs. Lyngby, tlf. 87 77 12.

Hvem er de orientalske kristne?

Pave Johannes XXIII's opfordring til kristen enhed har henledt opmærksomheden på de såkaldte orientalske kirker. De færreste kender noget videre til disse kirkesamfunds omfang og opdeling. Vi skal forsøge at give vore læsere en kortfattet oversigt.

De orientalske kirkers oprindelse går tilbage til det byzantinske kejseriges tid. Kejseren af Konstantinopel herskede over det område, vi nu kalder den Nære Orient, og den kirkelige autoritet var fordelt mellem tre patriarker i Konstantinopel, Antiokia og Alexandria. Den første adskillelse kom i det femte århundrede, da Persien, som kirkeligt blev styret fra Antiokia, sluttede sig til Nestorius' vranglære (ifølge hvilken der var to personer i Kristus), og senere udskilte Antiokia og Alexandria sig fra enheden ved at følge en anden vranglære, der var i direkte modsætning til Nestorius' – nemlig den såkaldte monofysisme, som hævder at der i Kristus kun er én natur. I virkeligheden spillede dog politiske uoverensstemmelser en meget stor rolle ved siden af den religiøse uenighed.

Det endelige brud mellem Rom og Konstantinopel kom først i det 11. århundrede og medførte, at der efterhånden opstod en mangfoldighed af små uafhængige, nationale kirkesam-

fund. Det er vanskeligt at få et nøjagtigt overblik over de ortodokse kirkers stilling. Langt den vigtigste gruppe stammer fra Konstantinopel. Den omfatter de græske kirker og en del nationale kirker, der er opstået gennem dens missionsvirksomhed. I nedenstående to tavler viser vi Dem, hvor mange kristne, der findes i de orientalske kirker uden forbindelse med Rom, samt hvor mange orientalske kristne det hidtil er lykkedes at forene med Rom.

Orientaliske kristne, som ikke er forenet med Rom:

Græske kirker: 7.150.000
Russisk kirke: 110.000.000
Russiske emigranter: 300.000
Georgiere (Kaukasus): 2.500.000
Serbere (Jugoslavien): 1.500.000
Rumænere: 12.000.000
Bulgarere: 6.000.000
Byzantinsk-ortodokse, i forsk. lande: ca. 128.000.000
Armeniere: 3.400.000
Alexandrinske kristne (Ægypten og Abessinien): 11.500.000
Kaldæerne: 110.000
Jacobitter: 745.000

Forældre ønsker støtte til franske privatskoler

Caen (NC). Henvend 80.000 forældre, hvis børn bliver undervist i de private skoler i Frankrig, har holdt et møde for at opfordre regeringen til at støtte det private skolevæsen. De fleste af disse forældre er katolikker, men et antal protestanter deltog også i mødet. For tiden modtager de katolske skoler i Frankrig ikke nogen direkte hjælp fra regeringen, men en mindre statsstøtte gives til forældre, hvis børn går i privat skole. I forældrenes resolution anmoder man regeringen om en ny lovgivning, der kan lette forældrenes økonomiske byrder og give mulighed for en bedre aflønning af de underbetalte privatskolelærere.

Borgmester Robet fra Nantes, som er forældreforeningens nye formand, udtalte blandt andet, at privatskolerne for tiden gør staten en tjeneste, fordi der ikke længere er tilstrækkelig plads i de offentlige skoler. De private skoler underviser næsten en fjerdedel af Frankrigs børn, og det vil kun være retfærdigt, om de bliver betalt for dette arbejde. Det er iøvrigt nødvendigt, at de private skoler kan stå åbne for enhver elev.

Den store valfart

Omkring 3200 unge og gamle deltog på årets hidtil smukkeste søndag i valfarten til Asebakken. Vejret gav fra den tidligste morgenstund løfte om rekorddeltagelse, og fremmødet indfriede da også den nye valfartskomites forventninger. Messen blev sunget af biskoppen og pater Irenæus prædikede.

Jeanne d'Arc

Orleans (NC). Præsident de Gaulle og den britiske ambassadør deltog begge i messen i Orleans katedral på 530 års dagen for byens befrielse under ledelse af sankt Jeanne d'Arc.

Messen blev celebreret af kardinal Richaud. Biskop Theas af Lourdes talte i sin prædiken blandt andet om ligheden mellem Jeanne d'Arc og Bernadette Soubirous, som begge var jævne hyrdepiger, men med deres visioner havde været med til at præge Frankrigs historie.

Kommission forbereder kirkemødet

Vatikanstaden (NC). Pave Johannes XXIII har nedsat en kommission, som skal udarbejde de første retningslinier for det kommende kirkemøde. Kommissionens formand er Vatikanets statssekretær, kardinal Tardini. Kommissionen har fået overdraget følgende opgaver: 1) At anmode de forskellige landes biskopper, den romerske kurie og de katolske universiteters teologer om råd og forslag. 2) At udarbejde en oversigt over de emner, konciliet skal drøfte. 3) At foreslå, hvorledes der skal arbejdes og hvem der skal være medlemmer i de komiteer, sekretariatet og andre organisationer, som får ansvaret for de endelige forberedelser til konciliet.

Den ny kommissions sekretær er Mgr. Felici og den omfatter ti andre medlemmer, som repræsenterer forskellige grene af kirkens administration.

Lissabons store

Kristus-monument

indviet

Lissabon (NC). Den kæmpe-mæssige statue af Krist Konge, som er blevet rejst på toppen af et højdedrag ud mod Lissabons havn, blev under store festligheder indviet pinsedag. En meget stor menneskemængde omfattende kardinaler fra Afrika og Sydamerika samt biskopper fra alverdens lande tog del i højtideligheden. Den monumentale Kristusfigur er blevet rejst som et tegn på det portugisiske folks taknemmelighed, fordi det blev sparet for den anden verdenskrigs rædsler. Pave Johannes XXIII talte selv til folkemængden gennem en særlig radioudsendelse. Festlighederne kulminerede med sakramental velsignelse fra altret ved statuens sokkel. Portugals præsident, Americo Thomaz, holdt den afsluttende tale, hvorefter premierminister Salazar hejste det portugisiske flag på en mast ved siden af monumentet.

Paven lærer engelsk

Vatikanstaden (NC). Paven regner med, at han om et års tid kan holde tale på engelsk. Under samtaler med forskellige engelsksprogede biskopper, som er på deres »ad limina«-besøg i Rom, har Johannes XXIII fortalt, at han får engelskundervisning næsten hver dag hos Mgr. Thomas Ryan fra Vatikanets statssekretariat. På pavens arbejdsbord ligger nu den engelske oversættelse af Thomas à Kempis »Kristi efterfølgelse«, som han studerer fra tid til anden.

Østtyske valfarter

Berlin (NC). Til trods for kommunistisk modstand har 3000 unge fra Øst-Tyskland deltaget i en valfart til den katolske katedral i Erfurt. Biskop Freusberg celebrerede messen. Ifølge en anden rapport har 18.000 katolske mænd været på valfart til det lille kapel i Worbis i Sovjet-zonen. Biskop Freusberg talte ved den lejlighed imod de østtyske statsskolels undervisning i ateistisk materialisme. Han anmodede pilgrimmene om at modvirke denne indflydelse.

Verden rundt

I en ny årbog for Italiens kvindelige ordner oplyses det, at der er 152.312 nonner og søstre i Italien. Det vil sige, at der for hver 10.000 indbyggere er 31 kvindelige ordensfolk.

Ærkebiskoppen af Nanking, Paul Yu Pin, som er blevet forjaget af de kinesiske kommunister og allerede i nogen tid har opholdt sig i New York, er ankommet til Korea som regeringens gæst. Han vil mødes med præsident Syngman Rhee og den katolske vicepræsident John M. Chang.

Den første by for unge arbejdere er blevet åbnet i Troyes i Frankrig. Den franske præst Ives Honnet har taget initiativet til at rejse denne by og samlet en række arkitektstuderende og unge arbejdere til selv at løse opgaven. Unge arbejdere har adgang til at bosætte sig i byen uden hensyn til deres race, religion eller nationale oprindelse. En tyve-årig italiener er blevet valgt til »borgmester«.

Det er planlagt at indrette en permanent lejrlads for spejdere ved valfartsstedet Fatima. Spejdere plejer at assistere pilgrimmene ved de store valfarter i Fatima.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 31.: Maria, vor dronning. Ved siden af den herliggjorte Kristus vil kirken også, at vi skal beundre hans moder, som også er vor moder. I samme grad, som man tager del i Kristi lidelser, har man også del i hans rige og i hans herlighed. Maria, som stod ved foden af Kristi kors og delte hans lidelser, hersker nu med ham i herligheden. Derfor kan vi som afslutning på maj måned hyldede hende som »Verdens dronning«.

Thukommelse af 2. søndag efter pinse (s. 658).

MANDAG d. 1. juni: Angela Mericia (s. 923). I et samfund, der på mange punkter lignede vort - præget som det var af skamløs usædelighed og tilbagevenden til hedenskabet - forstod Angela, at skulle man reformere dette samfund, måtte man først reformere familielivet. Derfor viede hun sammen med nogle medsøstre sit liv til unge pigers opdragelse. Den orden, hun stiftede, kaldte sig ursulinerinderne, og den er den dag i dag fuld af livskraft. Angela Mericia døde den 27. januar 1540.

TIRSDAG d. 2.: Søndagens messe (s. 658) Thukommelse af Marcellinus, Petrus og Erasmus (s. 927).

ONSDAG d. 3.: Søndagens messe (s. 658).

TORS DAG d. 4.: Frans Caracciolo (s. 928). Født i Italien i 1563. Han stiftede et nyt ordenssamfund, hvis medlemmer viede deres liv til at tage sig af fangerne og til evig tilbedelse af det helligste sakramente. Eukaristien og kærligheden, det er en forbindelse, der er lige så gammel som kristendommen selv.

FREDAG d. 5.: Jesu Hjertes fest (s. 924). »Gud er kærlighed« siger evangelisten Johannes til os, og det største tegn på kærlighed er at give sit liv for dem, man elsker. Det er det, Jesu Hjertes fest minder os om. Jesu hjerte blev gennemboret af soldatens spyd på Golgata, og Jesus selv viste sine sår til apostlen Thomas: »Læg din hånd i min side«. »Det er ikke for morskabs skyld, at Kristus har elsket os«, skriver den store katolske tænker, Pascal. Vi skal ligesom Kristus være parate til at elske til det yderste. Ligesom han skal vi have et hjerte, der er åbent for alle.

LØRDAG d. 6.: Norbert (s. 933). Han forsøgte i det 12. århundrede at skabe små samfund af missionspræster. På den måde opstod et af de største ordenssamfund inden for kirken: præmonstratenserne. Før reformationen havde de en udbredt virksomhed i Danmark, og i 1904 vendte de tilbage hertil og oprettede sognet i Vejle.

Vore ferie børn

B. 10,- kr., E. Dybdal 50,- kr., Fruens Bøge 50,- kr., I. M. 25,- kr., fru S. 25,- kr., Merete fra Vejle 25,- kr., E. F. 10,- kr., farbror Ejnar 13,10 kr., S. S. 50,- kr., Kjerstine Jensen 50,- kr., A. Brøndal 100,- kr., Konvertit 15,- kr., E. L. 100,- kr., Anonym 15,- kr., Alice og Angela 20,- kr. Der er ialt indkommet 628,10 kr.

Bidrag modtages fremdeles af Katolsk Centralskoles kassererkontor, Amaliegade 31, København K.

Tyske katolikker har skænket et mosaikarbejde til den katolske kirke i Maribo, og mosaikarbejdet, der forestiller den hellige Brigitte, er opsat over indgangsdøren. Mosaikarbejdet er udført af den tyske kunstnerinde frk. Maria Cappel.

Søndagens valfart til Øm

Kl. 7,15: Afgang fra Skanderborg st.

Kl. 11,00: Processionen ankommer, biskoppen læser pontifikalmesse.

Kl. 14,00: Prædiken af pater Stappers, Vejle, sakramental velsignelse.

Kl. 17,29 og 17,47 afgår tog fra Ry st.

Nærmere oplysninger kan fås ved henvendelse til pater Laux, Ryegade 26, Århus, tlf. (061) 2 33 68, Børge Berg, Dr. Margrethesvej 11, Århus, tlf. (061) 2 70 11, pastor Halatyn, Nørregade 19, Horsens, tlf. (066) 2 34 43.

„Hvorfor drager katolicismen“?

Civildommer Harald Højris, Esbjerg, fyldte forleden 60 år og blev i denne anledning interviewet af »Jyllands-Posten«, der bl. a. spurgte:

- Hvad har det betydet for Dem at være katolik?

- Jeg kan svare, at efter min mening er den katolske kirke inde i en livskraftig udvikling i vore dage, at den i øvrigt forstår at tilpasse sig enhver tid. Jeg har altid i katolicismen fundet svar på ethvert spørgsmål, der kunne opstå, og jeg glæder mig i dag over, at der ikke mere findes den noget fjendtlige indstilling over for katolicismen, som fandtes for et halvt hundrede år siden.

- En del unge føler sig draget mod katolicismen - er det skriftemålet, de savner andetsteds?

- For nogle er det vel skriftemålet, for andre er det muligvis i højere grad hele katolicismens konsekvens, der drager. Følelser spiller i denne forbindelse næppe nogen rolle, det tror jeg ikke, men en del unge føler sig noget forvirrede over for problemerne og har vanskeligt ved at få svar på deres indre spørgsmål. Når katolicismen i dag tiltrækker adskillige, skyldes det muligvis også nutidsmenneskets sans for realiteter, det der er til at tage og føle på - og her virker den katolske kirke, som bygger på, at mennesket ikke er ånd alene, men også legeme, mere tilfredsstillende.

D. K. K. F.

På opfordring åbner vi Trørød for gæster, gerne ægtepar, fra lørdag d. 8. august til fredag d. 14. august, pro persona 50 kr. - Tilmeldelse: M. A. Kerchhoffs, Sct. Ibsvej 7, Roskilde, tlf. Roskilde 1012.

Til week-end retræten fra 15.-16. august er der endnu pladser. Til retræten 16.-22. august er der kun fællestuer. Retræterne ledes af franciskanerpater Irenæus Cappelen. Tilmeldelse som ovenfor, dog efter 24. juni til Trørød tlf. 71.

Styrelsen.

*En af soldaterne stak
ham i siden med et spyd,
og straks flød der blod
og vand ud.*

Jh. 19, 34.

KIRKEN står nu midt i selv-
opholdelsesdriftens og kampens
og syndens verden og viser hen
til den frie adgang til Gud. Strå-
ler end uendelighedens kulde ud
fra hans kappe, enhver, der
kommer og smyger sig ind un-
der den, fornemmer, at der ban-
ker hans hjerte, hans varme, le-
vende hjerte. Det er varmen fra
blodet på Golgata. Hør, hvor det
banker, det trofaste, kærlige
hjerte, ind mod dit øre:
dine synder forlades dig –
stå op og gå –
ven, sæt dig nederst –
tilgiv din broder –
bed, så skal dig gives –
for Gud er alle ting mulige –
lad klinten gro mellem hveden
til høstens dag –
ikke en spurv falder til jorden
uden – – –
Guds sol over gode som over
onde –
for at, hvor jeg er, skal også I
være –
alle dage indtil verdens ende.

Sådan hamrer det blidt i vore
øren fra Herrens hjerteslag.

Den kristne menighed er da
det folk på jorden, der har øre –
meget eller lidt eller ganske lidt
– for Guds hjertes slag. Det er
det samfund af mennesker, der
gennem Jesus har lært Gud at
kende.

Kaj Munk.

*Han blev såret for vore overtrædelser,
Knust for vor brødes skyld.
Os til fred kom straf over ham,
Vi fik lægedom ved hans sår.*

Esajas 53, 5.

„Jeg elsked’ dig med evig Kærlighed“

i kontakt med Gud

At bede er to vidt forskellige ting, som ungdommen måske har svært ved at skelne imellem. Personlig bøn er den ene - liturgisk bøn den anden.

Personlig bøn

For at bruge billedet af en telefon: Gud har til ethvert menneske en »ledning«, man behøver ikke at være bange for, at Han er »optaget«. På alle døgnets tider kan Gud nås »automatisk«. At bede er enkelt, men også meget svært, for det er ikke noget for os at føre en samtale med nogen, der ikke synes at sige en noget igen. Selvfølgelig, Gud giver sit svar, og man kan lytte til Hans stemme i Skriften og i Kirkens ord. Men man må selv finde frem til det, som man trænger til, og for det meste er det ikke let.

En personlig bøn kræver hele din opmærksomhed, hele din hengivenhed til den samtale, som du vil føre.

VARMEANLÆG
SANITÆRE ANLÆG
OLIEFYRINGSANLÆG
HØJTRYKSANLÆG
ANLÆG FOR
TRYKLUFTE OG
VACUUM
M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. A/S

K. K. L. Simonsen's eftf.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. * Minerva 2314

Stof mangler du ikke, for der er så mange ting, du kan tale om; ting, som du ikke bliver færdig med, spørgsmål, der endnu står åbne og også forstyrrende usikkerheder. Gud lytter altid til, hvad du end vil tale eller spørge Ham om.

Dette er individets bøn, den personlige bøn med Gud, som behager Ham meget, fordi den lyder personlig og ærlig. Sådan står du foran Gud som individ, som personlighed i Kirkens store fællesskab.

Liturgisk bøn

Men der findes også en bøn, hvor vi udtaler os, ikke som et enligt menneske, men som medlem af Kirken. Så beder vi som kristne, med de liturgiske tekster, som Kirken har forfattet for alle troende. For de fleste af os falder det lidt sværere, fordi der ikke klinger nogen personlig tone igennem, ikke nogen varm indlevelse eller intimitet. Kirken er objektiv i dens bønner, fordi de samme ord bruges af de mange. Indholdet er for ingen det samme. Hvert menneske har sit eget væsen og sine omstændigheder, hvori bønnen bevæger sig. Således vil det ene menneske rammes af noget ganske andet i liturgien end det andet, men indholdet er så rigt, at enhver kan finde det, som han lige trænger til. Den subjektive indlevelse giver varme til den objektive afbalancerethed i Kirkens bøn.

Personlig bøn og liturgi kan ikke skilles; en kristen er samtidig enlig og medlem af Kirken. Derfor skal hans bøn være både personlig og almen. Liturgien skubber mennesket ud af dets lille snævre verden og den kristnes intime bøn vedligeholder hans egen forbindelse med Gud. Liturgi uden personlig indlevelse er kold og fattig, personlig bøn uden liturgiens befrugtning er smålig og umoden.

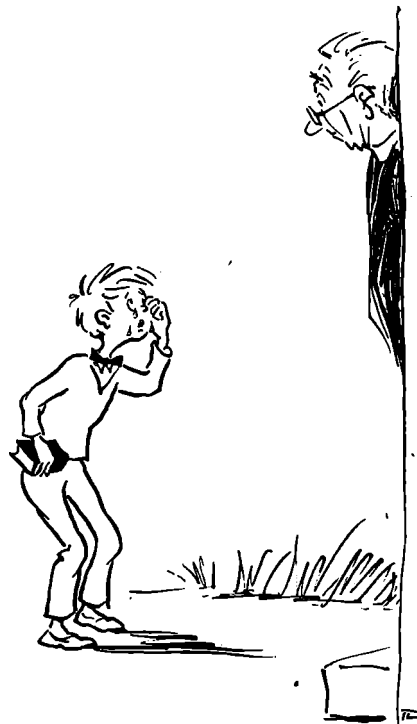
At bede med Kirken kræver træning og udholdenhed. At tale med Gud kræver eget initiativ og også en vågen opmærksomhed for at fylde liturgiernes voksne bøn med liv i din egen verden.

- men Vejle vandt!

Da biskop Suhr fornylig var i Fredericia for at foretage firmelsen, opdagede man kort før højtidelighedens begyndelse en ubehagelig uoverensstemmelse i regnestykket. Der var anmeldt 40 børn og voksne til firmelse. Men hvor meget man end talte efter, blev det kun til 39. Da man havde ventet forgæves nogle minutter, var der ikke andet for end at begynde, og da højtideligheden var forbi, var der stadig kun 39 firmander at få øje på.

Biskoppen klædte sig om og tog ind i præstegården for at hygge sig hos sognepræsten. Men et par timer efter ringede det på døren. Udenfor stod en lille fyr på ni år med tårerne strømmende. Det var den stærkt forsinkede firmand, som kun havde følgende kortfattede forklaring på sit uheld: Vejle vandt!

Den meget unge mand havde i sin fodboldbegejstring glemt alt om fir-

melsen og var taget til fodboldkamp. Og først da kampen var forbi og sjælen havde fået ro, besindede den forlorne søn sig og vendte hjem til stedet for dagens egentlige højdepunkt. Biskop Suhr kunne ikke stå for så megen fodbold-fryd. Ekscellencen klædte sig om endnu en gang og firmede den hjemvendte, der tørrede øjnene og så ud, som om Fredericia havde scoret alle målene.

Min egen Danmarkshistorie

Illustration fra bogen: Tre drenge betragter Jellinge-runestenene.

Emnevalget ved udarbejdelsen af folkeskolens historiebøger har ofte vakt kritik; man har anført, at vore børns skolebøger i alt for høj grad interesserer sig for krigshistorie og for kongebiografier og i tilsvarende ringe grad for tidligere slægters daglige levevis og forestillingsverden. Den historiske forsknings resultater i retning af en ny og fordomsfri forståelse af de gamles tanker og handlinger er ikke slået igennem i barneskolens lærebøger, siger man — og ofte med rette!

Men nu ligger på anmelderens bord en bog, som er et meget væsentligt fremskridt, ja så væsentligt, at den bog vil blive svær at komme uden om. Bogen, der hedder MIN EGEN DANMARKSHISTORIE, er skrevet af Børge Dybmoose og Torben Gregersen og udkommet hos Gyldendal, og den er beregnet for den første historieundervisning af børn i 10-årsalderen; det vil sige for børn i tredje klasse, i hvilken man iflg. de almindelige læseplaner skal behandle den forhistoriske tid og tiden fra Gorm til Valdemar Atterdag, herunder altså en meget væsentlig del af middelalderen.

Gennemgangen er for den historiske tids vedkommende inddelt i en række afsnit med overskrifter som disse: Danmark samles, runer, stenkirker, Trelleborg, landsbyen, dagligliv i landsbyen, Valdemarstiden, lov og ret, kongen, livet på borgen, bag

klostermuren, munkenes dag, kirkens mænd, ufredstider, middelalderbyen, skoledrenge o. s. v. I et dejligt enkelt og letfatteligt sprog og ved hjælp af en fin sammensætning af historiske tegninger og moderne fotografier præsenteres barnet for et sandt billede af det væsentlige i middelalderens liv.

Når Katolsk Ugeblad anmelder denne bog, er det jo — som vel alle, der kender så mange andre danmarkshistorier forstår — fordi vi altid er interesseret i disse bøgers behandling af vort lands katolske tradition. Det er ikke mindst på dette område, bogen må betragtes som et afgørende fremskridt. — Kapitlerne »Bag klostermuren«, »Munkenes dag« og »Kirkens mænd« er skrevet med den loyalitet og velvilje, som en objektiv viden om det kristne liv i middelalderen giver. Og ikke nok med det: der er ikke bare tale om et sandt billede af de faktiske forhold; mange dårlige bøger giver ofte et sandfærdigt billede af misbrug og syndighed inden for kirken, — men de bliver ved dét og ved historiens letkøbte dom derover! Denne nye bogs forfattere har ikke set det som deres opgave at beskrive menneskenes svagheder og fejl, men deres idealer — det mål, de stræbte imod. Der er brådne kar i alle lande, og selvfølgelig er det af og til på sin plads at fortælle herom i historieundervisningen, men det væsentlige er og bliver dog at give børnene en rigtig forestilling om de tanker, der rørte sig i tiden, og om den tro og længsel, man på den tid stræbte imod som de kristnes ideal. Det gør denne bog.

Vi vil slutte anmeldelsen med at give nogle eksempler, for at læserne,

der sikkert personligt kender til tidligere bøger og måske også har fulgt Ugebladets kamp for en forbedring, selv kan få et begreb om bogens kvalitet.

Om klosteret skrives det: »Det store hus på billedet er et kloster. Her bor munkene. Det er fromme og gode mænd. Munkene har lovet, at de vil bo i klosteret hele deres liv. De hjælper fattige og syge og gør meget godt. Du kan se en munk, der er ved at følge en syg mand ind på klosterets hospital. Her bliver han plejet og passet ganske gratis...« — »Der var ingen kroer ved landevejene, men munkene var meget gæstfri og hjalp rejsende med mad og husly.« — »Munkene var flittige og dygtige landmænd. De lærte bønderne, hvordan de kunne dyrke deres jord på en bedre måde.«

Tiggermunkene, der jo ellers altid må stå for skud, får i bogen dette skudsmål: »Folk kunne godt lide tiggermunkene, fordi de brugte al deres tid til at prædike og hjælpe syge og fattige.«

Mest interessant er kapitlet om kirken; måske nogen vil finde, at et og andet udtryk ikke har forstået sakramenternes overnaturlige karakter til bunds, eller hvad man nu vil sige, men man må her tænke på, at bogen skal give nutidsbørn, der for manges, manges vedkommende ikke har det mindste religiøse begreb, en forestilling om en helt anden verden og helt andre tankebaner, end deres egne og deres forældres. Om helgendyrkelsen hedder det: På altrene står der udskårne og malede billeder af helgener. Det er hellige mænd og kvinder, som folk beder til, og skriftemålet er omtalt således: »Når gudstjenesten er forbi, kan folk tale med præsterne, hvis de har gjort noget forkert. Det kaldes at skrifte. Så giver præsterne dem kirkens forlædelse, og de kan gå hjem med fred i sindet«. Cølibatet er meget ligefremt forklaret: »Ingen præster må gifte sig, de skulle kun tænke på arbejdet for kirken.« Endelig er hele det vanskelige spørgsmål om kirkens faktiske politiske indflydelse forklaret med disse enkle ord: »Den øverste biskop var ærkebisp. Han boede i Lund, og han havde lige så megen magt som kongen. Derfor var det vigtigt, at kongen og ærkebisp var gode venner...« Erling Tiedemann

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studivestergade 15 - Minerva 6761
Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

P. F. Kjeldsen

Skomagergade 34, telefon Roskilde 375

Byens største specialforretning i
URE og OPTIK

Skolebøger-Skolerekvitter-Læsekrede
Skønlitteratur - Papir - Fyldepenne - Foto
i stort udvalg

Roskilde Boghandel

Sct. Olagade 24 - Telefon 3131

Roskilde Mejeri

Borgerdiget - Telefon 349

Ejegod Jørgensen

Slagtermester

Kød - Flæsk - Pålæg

Sct. Olagade 13 - Telefon 187

C. J. Gerlachs eff.

Hersegade 9, Roskilde, tlf. 2777

Aut. leverandør af kirkevine

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25

Telefon Minerva *408

KSK

AKTIESELSKABET

Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

Glarmester

POUL V. JOOST

Slotsgade 7, København N

Nora 7977

à Mopedo

St. Kongensgade 76

Udlejning af service, borde
og stole

Alt til festen

Telefon Palæ 8992 (bedst ml. 16,30-18)

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

Og de byggede ...

7. kapitel

»Nej, man kan ikke behandle os sådan! Man kan da ikke sætte en familie med børn på gaden!«

Et lille brev på otte linier - og den katastrofe at blive sat på gaden næsten uden varsel havde denne gang ramt bestyreren og hans kone på hotel Paris - et lille hotel, der vendte sin beskedne facade ud mod hovedlandevejen to kilometer fra Emmaüs. I forvirringen glemte de helt, at de ofte selv (så nødtigt de end ville) havde måttet sætte lejere på gaden og sige nej til hjemløse familier, der søgte et værelse i det overfyldte hotel.

»Nej, »han« kan ikke behandle os sådan,« gentog kvinden.

»Du ved jo godt, at vi ikke har nogen lejekontrakt,« svarede hendes mand Raoul.

»Gå til fagforeningen, tag en sagfører ...«

Men ligegyldigt hvad de gjorde, ligegyldigt hvem de spurgte til råds, så var der intet, der kunne forandre den kendsgerning, at Raoul ikke engang havde lejekontrakt på det hotel, han bestyrede. Han var ansat af værten, der gav ham lov til at benytte en tre værelses lejlighed til sig selv, sin kone, deres tre børn og bedste-forældrene.

Med boligproblemet fulgte også problemet med at finde arbejde fra den ene dag til den anden. De havde ikke sparet noget op.

»Det kan ikke være muligt,« gentog Jeanne helt lammet ved tanken om den uafvendelige ulykke.

Så sendte hun sin mand afsted for at tale med værten i Clichy og for at prøve på at overtale ham.

»Forklar ham det hele, så vil han forstå ...«

Hotelværten forstod udmærket den vanskelige situation, bestyreren var kommet i, men han kunne intet gøre. Han havde bestemt at udvide hotellet og at lave det om til en elegant restaurant, som han personligt ville lede. Han gav Raoul en uges frist.

»Jeg kunne jo bo i to værelser ...«

»Det er umuligt, alt skal rømmes af hensyn til ombygningen ...«

Da Raoul kom tilbage, henvendte han sig omgående i boligansættelseskontoret og lod sig skrive op i husvildeforsorgen.

»Vi skal lade Dem vide, hvis der kommer noget ...«

Bedstemoderen græd uafbrudt. - Seks dage senere lod Raoul en markandiser hente sine møbler og beholdt kun madrasserne. Nipsting og sølvtøj pantsatte han på lånekontoret. Om morgenen den ottende dag standse værtens store bil foran døren.

»Jeg har bestilt håndværkerne til i morgen tidlig. Har De fundet noget? Nå, ikke?« sagde han køligt.

Han gav ham fem tusindfrancs-sedler. Raoul lejede to værelser på det nærmeste hotel ...

Telefoner: 70 45 30 · 70 49 20

Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk

NORDISK KULAGENTUR A/S

SVEN E. FREDERIKSEN

RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden

forbindende

Service for oliefyr

(årligt eftersyn)

»Vi kan jo ikke betale for mere end fem dage,« sukkede hans kone. »Og hvad så?«

»Skal vi bringe bedstefar og bedstemor på alderdomshjemmet, børnene på børnehjemmet og selv gå til Frelsens Hær?«

Om eftermiddagen, da hun fortalte det altsammen i mejeriet, hørte hun af en af kunderne, der vaskede i Emmaüs-kvarteret, om abbé Pierre's store hus.

Den følgende aften sov familien i Emmaüs.

»Bare nogle dage, hr. pastor...«

De boede der i elleve måneder.

Abbé Pierre hjalp dem med at indrette sig i den lille pavillon til venstre for indkørslen. Det var dér, han selv plejede at læse messen, mens kapellet blev bygget færdigt. Han måtte flytte alteret hen i den anden ende af huset.

Kort tid efter fik Raoul ansættelse ved metroens reparationsværksted.

Djibouti, Bastien, Kænguru og lille Etienne arbejdede hele vinteren. De

byggede kapellet færdigt og anlagde gårdspladsen i »det blomstrende kloster«. De rev de nye barakker ned i Saint Denis, og de transporterede de enkelte dele hjem til Emmaüs og byggede sovesale og enkeltværelser af dem.

De byggede også et mindre hus på betonfundament. Indtil nu havde abbé Pierre kun tænkt på at udvide selve Emmaüs for at kunne åbne herberget for de unge om sommeren og for at kunne modtage de foreninger og familier, der kom i week-end'en for at søge fred og ro. Men der blev forskellige barakdele og materialer tilovers.

En dag sagde politibetjenten Mathieu til præsten:

»De har nogle barakdele tilovers. Må jeg få dem?«

»Hvad vil du med dem? Tænker du på at bygge noget?«

»Jeg er blevet sagt op. Værten vil ikke forny lejekontrakten. Jeg tænkte, at hvis jeg kunne finde et stykke jord, der ikke var alt for dyrt...«

Præsten spurgte den tidligere hotelbestyrer Raoul, om også han var interesseret i denne plan - at bygge et lille hus og få en have.

»Men hvordan med betalingen? Og hvor kan man finde en byggegrund?«

»Det skal du ikke bekymre dig om. Vi kan bruge den løn, jeg får som deputeret. Du kan betale mig tilbage lidt efter lidt, når du kan.«

(Fortsættes)

Schulstad
malteede

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Arbejdernes Fællesbageri

Østergade - Nakskov

Østergades El. forretning

Installatør Edmund Sørensen

Telefon Maribo 170

Maribo

Edvard A. Petersen

(A. P. Jensen)

Malerfirma

Telefoner 1694, 228 - Roskilde

L. Suvalski Anlægsgartner

Københavnsvvej 621

Hedehusene - Telf. Hedehusene 161

Allt vedr. haver - Kommer overalt

ME
REJSEVALUTA
FRA
DEN DANSKE
LANDMANDSBANK

M. Lauridsen Blikkenslager

Rendebanen 8, Kolding

Telefon 1287

Bade- og WC-anlæg

H. Overbeck

ELEKTROINSTALLATØR

Telefon 3565 - Kolding

K. J. Højland

Aut. vand- og gasmester

Kronprinsensgade 82, Esbjerg - Tlf. 2708

Viggo Christensen

Urmager, optiker, guldsmed

Telefon 829

Kongensgade 64, Esbjerg

A/S Nakskov Kulimport

Telefon 17

Chr. Steffensen

HERREEKVIPERING

Søndergade 2 - Telefon 796

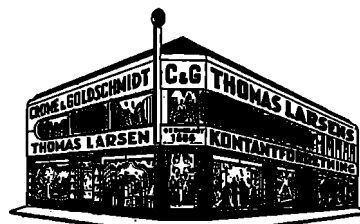
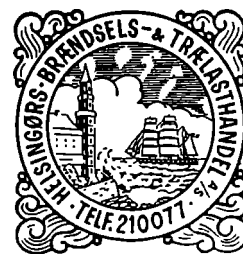
Nakskov

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørfirr.

Kong Christians Alle 6, Aalborg

Telefon 34233 og 34337

HJØRNET AF ALGADE OG OLSGADE

Bedste indkøbssted i Roskilde

Hele familien har været til lodig folkekomedie! Vi fulgte med glæde beretningen om lappepigen Laila, som i virkeligheden ikke var nogen lappepige men et nybyggerbarn. Det er ikke

nogen stor film, men et gedigent stykke arbejde. Vi følger den ofte spændende beretning om en lille pige, der under dramatiske omstændigheder bliver fundet i sneen, adopteret af en rig lap og opdraget som nomade, af faderen lovet bort til den forkerte, men selv forelsket i en nybygger, som hun til sidst efter mange genvordigheder forenes med. Det lyder banalt, og det er det også. Men handlingen foregår i så naturskønne og særprægede egne, at det alene er filmen værd. Dertil kommer, at den giver os et vistnok troværdigt indblik i dette så stolte nomadefolks liv og stadig hårdere kamp for eksistensen – en kamp, som de på forhånd er dømt til at tabe, fordi det er selve den moderne, motoriserede tidsalder, der er deres fjende. Stærkest indtryk gør Edwin Adolphson som den karakterfulde far Aslak, der ud over alle andre hensyn føler sig bundet af et een gang givet løfte. En ånd, som har trange kår i et af støj og fart hærget samfund. Ai.

Mennesker på flugt

Efter »Ni liv« endnu en bemærkelsesværdig film fra Norge om »mennesker på flugt«. Denne gang har temaet fået en ny drejning, der gør flugten mere oprivende, idet ofrene er ti jødiske børn i alderen ti til tolv år – under jøderazziaen reddet i sidste øjeblik af en ung kvindelig læge og nu på vej mod Sverige. De ti barneansigter er det blivende indtryk fra filmen. Instruktøren har næsten helt afstået fra at lade dem agere, de egentlig bare er der hele filmen igennem. Des stærkere virker derfor det udtryk af tålmodighed, tungsindighed, rolig vurdering og samtidig angst, der er disse børns racefællesskab. Stilen er roligt fortællende, ingen letkøbt dramatik ødelægger beretningens enkle, men alvorlige opfordring til kamp mod ufred og racefordomme. Bo.

Tolv vrede mænd

En attenårig italienerdreng fra New Yorks slumkvarterer er anklaget for at have myrdet sin far med en stiletkniv. Efter at have fulgt retssagen en uges tid, samles nævningene i et bestemt rum, som aflåses, indtil kendelsen skyldig eller ikke skyldig er fastsat. I halvanden time er tilskuerne nu indespærret med de tolv mænd i dette rum med trykkende varme og svigtende ventilation. Den almindelige opfattelse blandt nævningene er, at dette skal de snart få ordnet, alt peger efter vidneudsagnene mod, at drengen er skyldig. Men efter første afstemning viser sig en vanskelighed. Blandt farisæerne har indsnegget sig et medmenneske (Henry Fonda), som ved at sætte sig i drengens sted ikke ser sig i stand til at dømme ham skyldig. Irritationen stiger langsomt. Se at få ham overbevist og lad os komme hjem (til familien, til forretningen, til baseballkampen ...).

Først stille og eftertænksomt, siden med stigende temperamentsfuldhed går denne unge intellektuelle alle vidneudsagnene efter i sømmene, stykke for stykke trevles sagen op, og som tilskuer sidder man med øjnene naglet til lærredet. Hvad er det, der fanger opmærksomheden i så høj grad? Nej, det er afsløringerne, thi gradvis forvandles tolv skuespillere til tolv lyslevende personligheder hentet lige ud af livet. Kontrasterne mødes. Fra arkitekten, der vil retfærdighedens sejr og har størst chance for at føre en fair kamp, fordi han kan gå ud af sig selv og se sagen objektivt, – til forretningsmanden, »der selv med sine bare næver ...« o.s.v., og som derfor vil hævne alle de knubs og nederlag livet har givet ham.

Instruktøren har tidligere arbejdet indenfor amerikanske television, hvilket det lille lærred og de konstante omgivelser også vidner om. Herved får man lov til i et kort øjeblik at opleve mere end et masseopbud kan give os i et helt kvarter. (Forbudt for børn). H. B.

Brødrene Karamassof

Der er gået mode i russiske forfattere for tiden. Efter »Krig og fred« og »Opstandelse« af Tolstoj er det nu Dostojevskis hovedværk, vi får serveret i amerikansk sovs. Har det litterære værk vundet ved det? For »Brødrene Karamassof«s vedkommende var der en ting, der slog os, nemlig at hvis det havde været en filmsmand fra Sovjetunionen, der havde bearbejdet den, ville den formodentlig ikke have været meget forskellig fra den version, Hollywood gav os. Hvad er der tilbage i filmen af Dostojevskis roman, denne enestående og geniale blanding af poesi, skuespil, filosofi, teologi og religiøse betragtninger? Der er beretningen om en søns skinsyge mod sin far: Dmitri (Yul Brynner) og faderen, den gamle og grusomme Fjodor, er begge optaget af den samme pige (Maria Schell). Hele resten har man praktisk talt udeladt. Den unge munk, Aljosja, bærer overalt i filmen det samme triste ansigt til skue, uden at der synes at være nogen rimelig grund til det. Ikke en gang antydes hans personlige drama, som er selve det kristne drama: modsætningen mellem Gud og verden. Starets Zosime forsvinder næsten fuldstændigt. Ivans nihilistiske teorier antydes ganske svagt, men man får ingen anelse om hans indre kamp. Alt, hvad der ligger på det højere plan i romanen, d. v. s. alt, hvad der har at gøre med det guddommelige, med nåden og med helvede, er systematisk bortelimineret i filmen.

Og hvad er der blevet tilbage? En hæderlig film, der er sat godt op, en film, som man – alt taget i betragtning – kan se uden at kede sig. Men når De kommer hjem, så tag originalteksten og læs i den, – så opdager De hurtigt, at Dostojevskis roman er af en helt anden type end Richard Brooks værk. Bogen ejer en inspiration og en dybde, som filmen fuldstændigt savner. Endnu en gang: er altså et stort litterært værk blevet forvrænget. (Forbudt for børn).

M. D.

KATOLSK ugeblad

Vi besøger Ledreborg Slot

Castro og kommunismen
på Cuba

Jyder og fynboer i Øm

Paven sender brev
til spejderne

Den katolske kirke
i Marokko

Norsk kloster får officiel status

Bankfolk i audiens . Børneside

I andet afsnit af sin kronik om den katolske verdens udvikling i den sidste menneskealder skriver pastor Hubert Messerschmidt om perioden fra Pius X til Pius XII.

TO RESPEKTABLE AVISER i København har hver ofret en hel spalte på at anmelde historien om en sydamerikansk munk, der forlod kirken og blev baptist. Han fortæller om de »hårrejsende tilstande i de der-værende dominikanerklostre«. De to anmeldere, som er præster i Folkekirken, lægger ikke skjul på, at den forhenværende munk (som den ene anmelder kalder Walter Manuel og den anden Walter Moñtano!) er en lidet imponerende personlighed. De ironiserer både over ham, over bogens forfatter, der hedder B. H. Pearson, og over den protestantisme, han finder sig til rette i. Den ene anmelder skriver blandt andet: »Værre er det, at en bog, der skal give et indtryk af overgang fra romersk katolicisme til protestantisk kristendom, ikke røber ret megen – om overhovedet nogen – forståelse for det teologiske anliggende i denne forbindelse.«

Den anden anmelder bemærker om munkens vej fra »trældom til frihed«, at »har protestantismen ikke en kraftigere kost at byde på end den tynde suppe, der her serveres, skal man virkelig være meget sulten for at blive lokket til bordet«.

Kort sagt: de to skrivende præster finder det svært at fæste lid til Pearson og hans munk. Men til trods for, at denne bog ifølge anmeldelserne er uden større betydning, og at dens forfatter og helt er helt ukendte på vore breddegrader, vil begge anmeldere gerne tro på selve beretningen. Man plejer ellers at vurdere et vidnesbyrd ud fra vidnets tilforlidelighed. Her føler dog den ene anmelder sig tvunget til at tro på Pearson, hvis ikke kirken kan »levere autentisk bevisførelse for, at Pearson farer med løgn«, mens den anden ønsker, at skildringen var usand – »men intet i bogen tyder derpå«.

Vi har tidligere her i bladet

omtalt en større sydamerikansk plan til religiøs vækkelse af befolkningen. Biskoppernes initiativ vedrørende en fornyelse af religionsundervisningen siger indirekte meget om Sydamerikas åndelige status. Vi ved også, blandt andet fra en dansk katolsk præst, der arbejder i Columbia, at befolkningens flertal betragter sig som katolikker, men at særdeles mange ikke har fået den mest elementære undervisning i kristendom. Dette skyldes især, at de 200.000 offentlige skoler ikke har religion på læseplanen, og at 13.400 katolske skoler ikke kan dække det meget store behov for undervisning. Det bør også erindres, at mange politiske omvæltninger i disse store lande ofte har afbrudt kirkens arbejde og åbnet mulighederne for verdslighed og overtro. Det er uundgåeligt, at man kan finde mange eksempler på religiøs udvending og forfald i sydamerikanske kredse, der betragter sig som katolske.

Imidlertid har vi svært ved at

respekttere en mand, der forarget går sin vej i stedet for at arbejde på en kædring i sit nærmeste milieu. Også i Sydamerika er det muligt at være en god katolik, også der rækker kirken sine børn sakramenterne også der findes religiøs iver. Den omtalte munk behøvede ikke at besudle sin egen rede, da han af sikkert helt personlige grunde forlod den.

Vi har iøvrigt allerede henvendt os til sydamerikanske forbindelser og håber senere at kunne give læserne supplerende oplysninger om denne lidet oplyftende affære. I mellemtiden kunne bladens anmeldere godt undlade at tage Pearsons bog for højtideligt.

g-

I næste nummer

omtales det store hjælpearbejde, som Caritas Danmark ved pastor Knud Ballin udfører indenfor forbavsende små rammer. I kroniken »Vendela i Spanien« skriver cand. polit. Paul T. Kaare Frederiksen om Olle Hedbergs romantrilogi. Endvidere bringer vi en artikel »Arbejderpræst i Nazareth«, og læserne skal for første gang se Ugebladets tegneserie om bror Kasper, som vi er sikker på, De vil komme til at holde af.

Seks wienerbørn mangler endnu et dansk plejehjem i tiden fra sidst i juni til midt i august. Henvendelse til fru Else Nerad, Grønnevej 280, Vium, tlf. 84 53 85.

Ærkebiskoppen af Bologna, kardinal Lercaro, har for nylig henledt opmærksomheden på den alarmerende mangel på præster og seminarister i hans bispedømme. I et hyrdebrev oplyser kardinalen, at 85 sogne inden for bispedømmet står uden sognepræst, og at hver fjerde præst i Bologna er over 60 år.

Kristi brødre

Den påstand, at Kristus havde en del brødre, eller at Maria ikke var jomfruelig både før og efter Jesu fødsel, læser man forleden genfremsat af en af anmelderne af Peter Schindlers Ny Testamente. Denne gang er påstanden tilsat den sauce, at Peter Schindler kun på grund af et magtbud fra Rom hævdede Marias jomfruelighed, og at de såkaldte brødre ikke var Jesu brødre, men slægtninge, sandsynligvis fætre. Anmelderen – sted og navn er ligegyldige – insinuerer altså, at Marias jomfruelighed ikke har hjemmel i skriften, men kun kan opretholdes ved diktat fra Rom.

Intet er mere i modstrid med sandheden. Peter Schindler gør det soleklart i anmærkningerne, at det græske ord »adelfos« kunne have mange vidt forskellige meninger og kan betyde adskillige forskellige slægtskabsgrader. Det samme fremgår forøvrigt også af Bibelselskabets autoriserede udgave af 1948, i hvis udmærkede ordforklaring der under stikordet »broder« står at læse: »Broder forekommer i udvidet betydning om slægtning, landsmand el. lign. I Nye Testamente er broderen ofte betegnelse for medkristen...«

Det er altså simpel bibelkundskab og kendskab til kulturmilieuet, der får oversætteren til at overveje, hvilken af de forskellige muligheder han på et bestemt sted skal foretrække. Nu har allerede kirkefædrene og de første kristne århundreder – uden noget magtbud fra Rom, men ud fra et intimt kendskab til Nye Testaments sprogbrug og kulturforholdene – været overbeviste om, at Jesus ikke havde kødelige brødre, men nok en del fætre. Denne almene overbevisning af hele den katolske kirke og alle de fra den udgåede trossamfund var ubrudt lige til oplysningstiden i 17. og 18. århundrede. Heller ikke Luther bestred denne lære. Med hvilken ret kommer nu denne anmelder til et andet resultat? Hvorfra har han bemyndigelse til at bestride en tusindårig tradition? Mon han ikke her er blevet offer for en rationalisme, som han i grunden afskyr, i den tro, at det var evangelisk kristendom, han fremsatte?

J. Wolfisberg S.J.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse
Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvá og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 8777 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, telefon Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:
A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9828 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal —
hele Skandinavien
Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annønceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 8394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 88968

LEDREBORG SLOT

et rokokoens mesterværk

Godset blev samlet af statsministeren (oversekretær i danske kancelli) geheimeråd Johan Ludvig Holstein, der købte Lejregård i 1739 og i årene derefter tilkøbte Kornerup Hovedgaard, Skullerupholm, Bonderup og i 1756 Næsbyholm og Bavelse godser med tilhørende tiender og bøndergods, og alt det kom ind under det ved kgl. patent af 23. marts 1746 oprettede Grevskabet Ledreborg. Under Ledreborg hører nu ca. 1600 tdr. land landbrugsjord og ca. 1500 tdr. land skov.

Bygningshistorien er i nyeste tid særlig studeret og beskrevet af professor Chr. Elling, som i sit værk »Paraden – Kunst i

Enevældens Danmark«, hvoraf bind I udkom i 1958 hos Gyldendal, i et særligt kapitel »Ledreborgs Bygningshistorie« på grundlag af arkivernes mange regnskabsbilag og breve og sin egen viden og kombinationsevne har påvist, hvorledes den oprindelige hovedbygning, der »var forældet og ganske uden Festlighed«, skridt for skridt blev skabt om efter geheimerådens planer ved hjælp af tidens allerfineste arkitekter som overlandbygmester J. C. Krieger, som tegnede selve slottets hovedbygning, rokoko-stilkunstneren Nicolaj Eigtved, der tegnede salenes interieurer, og hofbygmesteren Lauritz de Thurah, som hav-

Ledreborg Slot ved Lejre er til fordel for feriehjemmet Klitborg åbent for besøgende søndag den 7. juni (10,30–17). Landsretssagfører G. Garth-Grüner introducerer os i denne artikel til besøget i et af den tidlige rokokos fineste bygningsværker.

de æren for slotsgårdens paviljoner og inddeling. De bedste håndværkere til stuklofter, til sandstensornamenter i stor mængde, kapellets snedkerarbejde og fajancen til ovnes og vægges kakler havde arbejdet sammen med malere og billedhuggere.

Også bygherren selv træder i værket levende frem for læseren som en tiltalende og harmonisk personlighed, thi »i Anlæggets mærkelige Charme, i dets fornemme Intimitet spores endnu Bygherrens Medleven og hans

formidlende Aand. Det er et Kunstværk, der har faaet Lov til at modnes under langsom Vækst; deraf dets Sødme«.

Tapetstuen og Riddersalen.

Under publikums besøg i slottet bliver der lejlighed til ad den herskabelige, indre hovedtrappe af gullandske sandsten – et eksempel på vor tidligste rokoko – at komme op til bel-etagens vestibule, få et kig ind i »Rosen«, hvorfra der er udgang til terrassen over den oprindeligt til orangeri opførte tilbygning. Derfra gennem en mellemstue rigt behængt med malerier, bl. a. af en meget mænnende »dommedag«, ind i »Tapetstuen«, som er opkaldt efter de til selve stuen og dens forskellige væg-felter vævede gobelin-tapeter fra Køge-fabrikken. Man lægger mærke til perspektivvirkningerne i hovedgobelin'en, der »følger med«, når man passerer billedet. I denne stue, der er ren rokoko, lægger man særlig mærke til den store marmorkamin af fransk model og med de mest yndefulde stukrocailler af mesteren Gianol, og til spejlkonsollerne fra 1747.

Fra Tapetstuen fører to fløjdørs-partier ind til riddersalen, hvor hovedindtrykkene domineres af 3 ting: Lysvirkningen fra de høje, buede vinduer og balkondøre i begge sider, de rige stukdekorationer i det hvælvede loft og på væggene og endelig familieportrætterne, der i sin tid – altså 1745–55 – bestiltes til selve rummet og derfor er med til at fuldende dets harmoni.

Bygherren har her ønsket at for-evige sin fader, dennes to hustruer, født Bülow og f. Plessen, sine seks brødre og sine tre søstre og endelig findes – nordligst i vestvæggen – et portræt af bygherren selv i rød uniform med blåt ordensbånd, malet af Tuscher.

Hvor det store spejl hænger har det sikkert oprindeligt været tanken at opsætte et monumentalt portræt af statsministeren selv – et udkast findes i statens kobberstiksamling – men bygherren har nok ikke selv brudt sig om tanken og spejlet har altid beholdt pladsen.

Hele salens indretning fra parketgulvet til loftets stukornamenter er inspireret af Eigtved – kun loftsmalerierne er af yngre dato.

Fra Riddersalen fås et kig gennem et charmerende »lille galleri« til »Miniaturestuen«, et sengekammer, der – foruden ved en meget sjælden fajn-aceovn fra »Blåtårns-Fabriken« – ud-mærker sig ved en stor samling miniaturer og elfenbensudskæringer fra loft til gulv. I den sydlige ende af rid-

Slottets indre hovedtrappe i tidlig rokoko, udført i gullandske sandsten. Foto: Marie Holstein.

dersalen går man ind i »Den røde stue« – også kaldet »Store Galleri« efter det righoldige billedgalleri af navnlig nederlandske og italienske malerier, der fylder væggene. En gammel fajanceovn i hjørnet tiltrækker sig særlig opmærksomhed ved form og farve. I det modsatte hjørne en marmorstatue af Chr. V. Fra vinduerne har man glimrende udsigt over parken.

Kapellet – nu katolsk.

Fra denne stue går man videre ind i slotskapellet, hvor man fra pulpitu-ret og orgelgalleriet kan komme ad en trappe ned i kirken, der siden 1910 har været benyttet til katolsk gudstjeneste på alle søn- og helligdage. Kapellet blev opført og indrettet i tiden 1744–47 og er helt J. C. Kriegers værk, men dets rolige og varme karakter er præget af »bygherrens fine mådehold og sikre takt« som professor Elling udtrykker det. Loftets gyldne plafond med »Himmelfarten« er malet af Tuscher.

Fra kapellet går man ud på slots-pladsen og turen gennem slottet er endt, men går man hen på platformen foran hoveddøren og kaster man et blik udover pladsen, må man give professor Elling ret i udbrudet: »Hele

denne pittoreske iscenesættelse ... røber en overlegen kunstners hånd« (Laurids de Thurahs).

Og går man så på vejen derfra og tænker på, hvad der er blevet af Ledreborgs samtidige Hirschholm Slot og det første Christiansborg Slot og alt hvad dér var samlet af tidens bedste frembringelser, kan man nok som dansk turist i Danmark have grund til at takke et nådigt forsyn for dets beskyttende hånd mod ildens tunge og tidens tand, men også for de beskyttende hænder, som familien Holstein til Ledreborg nu i over 200 år – trods tidernes modvind med nænsomhed har holdt om hus, anlæg og ting, så vi her har kunnet få et ufor-falsket billede af »vor tidlige rokokos hele kunstneriske kultur«, som Ledreborg ifølge professor Elling afspejler i sine bygninger og interieurer.

G. G.-G.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Stuðestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Spredte erindringer fra en lang menneskealder

II

af pastor

Hubert Messerschmidt

Tøbruddet var kun lige begyndt i den katolske kirke, da 1. verdenskrig satte ind. Til kampene på de militære fronter svarede kampe i åndens verden, der ikke var mindre pinefulde, men nok så løfterige på længere sigt.

Den franske dominikaner Lagrange, grundlæggeren af bibelskolen i Jerusalem, der mere end nogen anden katolsk exeget var gået ind for det historiske bibelsyn, var blevet angivet i Rom som modernist og måtte træde tilbage som leder af skolen. Hans argeste modstandere slog sig ikke til tåls med det, men krævede offentligt forbud mod, at han læste messe. »Integristerne«, som man kaldte den reaktionære fløj indenfor teologerne, tog Pius XI's kamp mod modernismen til indtægt og indledte en vild kætterjagt på alle, som stod åbne for det nye historiske syn på bibel og dogme.

Da tyskerne i 1914 besatte Belgien, fandt de en lang liste med navne på dem, der skulle angives i Rom; øverst på listen stod ærkebiskoppen af Malines, kardinal Mercier; den næste på listen var ærkebiskoppen af Paris, kardinal Amette. Tyskerne offentliggjorde derfor listen, og Benedikt XV svarede med »at lukke kontoret for angiveri«, d. v. s. med en blank afvisning.

Kardinal Newman gjaldt stadig hos de reaktionære for at være modernisternes kirkefader (af den grund blev det mig forbudt at læse ham på kollegiet i Østrig). Men det var jo netop mænd som Newman, Mercier og Lagrange, som – uden at skele til modernisme eller reaktion – havde vist vejen til en forening af det historiske og det dogmatiske syn på kristendommen.

I 20'erne var kætterjagten et overstået stadium, stort set. Teologerne turde sige, at Adams legeme ikke var lavet af jord; men kun de dristigste turde tilføje: og Eva er ikke lavet af et ribben! – Herhjemme var katolikkerne endnu overbevist om abeteoriens bankerot. Leo XIII's store arbejderencyklika var endnu ikke offentliggjort i visse bispedømmer, af frygt for kapitalstærke kræfter, hvis støtte de lokale kirker ikke mente at kunne undvære.

Men tøbruddet var begyndt; det

kriblede og krablede, især i de førende kredse i den katolske verden. De brede masser var derimod endnu ikke inddraget i tidehvervet. Da nogen herhjemme slog til lyd for brugen af messebogen, kunne en velanset præst skrive i »Katolsk Ungdom«: at i hans ærkekatske fædreland bad menigheden rosenkrans under messen, og det var hyklere og farisæere, der anså det for nødvendigt at bruge messebogen! Jeg selv oplevede i en provinsby, hvor jeg vikarierede, at den herre, der skulle bede for ved foreningens fælleskommunion, før messen kom ind i sakristiet til mig og bad mig ikke forstyrre menigheden i dens andagt under messen ved at recitere for højt.

En ny tid begynder

Og dog var stemningen også ved at slå om herhjemme; bl. a. fordi Johs. Jørgensen gennem sine helgenbiografier, Rejsebogen og Pilgrimsbogen, gjorde den danske offentlighed bekendt med det katolske Italien i en form, som viste, at også i den katolske kirke kunne man betragte kirkens helgener psykologisk og historisk. Men Johs. Jørgensen gik uden om tidens problematik; slående i så henseende er forskellen i »Mit livs legende« på fremstillingen før og efter hans konversion. Som katolik tør han ikke se problemerne inden for kirken i øjnene. Spændingen mellem kirken som Guds værk og kirken som menneskenes værk forfærdede ham, som så mange andre, der følte den som en anfægtelse for deres tro.

Forskrækkelsen fortog sig først lidt efter lidt. I de sidste år før den 2. verdenskrig var mentaliteten, ude og hjemme, blevet en anden. Den katolske ghetto-mentalitet fra begyndelsen af århundredet havde forsvaret kirken og sig selv ved at sige nej til den moderne verden; den havde ført til, at katolikkerne, skønt de

var i flertal, følte sig selv som udelukket fra udviklingen, hvorfor de da også af ikke-katolikker blev betragtet som hørende fortiden til. Det havde været en katolicisme i defensiven, i et negativt forhold til de problemer, den moderne verden havde at slås med; norden for alperne og pyrenæerne var der egentlig kun én undtagelse: det tyske Centrumpartis kamp for en social lovgivning i overensstemmelse med Leo XIII's rerum novarum.

Denne selvtilstrækkelige, men samtidig forskrækkede ghetto-mentalitet er nu ved at forsvinde, som en tåge, der blæses bort af en frisk vind. Det store skred sætter ind i mellemkrigsårene, under Pius XI's styre, idet han fæstner og viderefører Leo XIII's og Pius X's initiativer på det religiøse, kirkelige, teologiske og sociale område. Vi finder således i 40'erne en ansvarsbevidst, tillidsfuld og umådelig åben holdning til alle sider.

Naturligvis var det nu som før avant-garden, som bar udviklingen; men på grund af dens intelligens, mod og uhyre åbenhed har den ført til, at den katolske kirkes ansigt i dag næsten ikke er til at kende igen, når man tænker tilbage på den tid, da jeg var dreng. På alle områder er der sket det store oprud, og det med den selvfølgelig, som troskaben mod Gud og mod mennesket skænker sine børn.

Det var stadig paverne, der førte an og sikrede udviklingen. Den myndige Pius XI tog et nyt initiativ på to vigtige områder: han gav nye retningslinjer for missionsarbejdet i

Johannes Jørgensen

hedningeverdenen, og han kaldte lægfolket til katolsk aktion.

Missionsarbejdet skulle frigøres fra tidsbestemte, europæiske kulturformer; også fra det 19. årh.s smagløshed, billeder, statuer og visse andagtsformer, der klædte kirken lige så dårligt, som billige galanterivarer klæder en dame af ånd og kultur.

Med hensyn til pavernes arbejde for katolsk aktion, er det et stort og spændende kapitel, som det her fører for vidt at komme ind på.

Fremsynede personligheder

Den unge generation og konvertitter fra de sidste 10-15 år oplever denne fornyelse og den position, kirken på grund af den har fået, også i verdens øjne, med fryd og som, en vældig stimulans; men fordi de ikke har kendt fortiden, betragter de nutiden som en selvfølge og aner ikke, hvor dyrekøbt den er. Men de skal vide, at fornyelsen, som de oplever, skyldes fremsynede, stærke og uforfærdede personligheder, både på pavestolen og i langt mindre fremtrædende stillinger.

Jeg har ovenfor nævnt Pius X. Lad mig her føje et lille træk til. Dagen efter at Østrig havde erklæret Serbien krig, d. 26. juli 1914, mødte kejserens gesandt ved Vatikanet op hos Pius X for at bede Hans Hellighed om at velsigne Østrigs våben. Pius ringede efter sin sekretær, og da han stod i døren, rejste paven sig, pegede på døren og råbte, flammende af vrede: »Før den herre ud! Paven velsigner freden, ikke våbnene!«

Også Pius XI var en uforfærdet mand. I 1920 var han pavelig nuntius i Warschawa; de russiske tropper var allerede trængt ind i den østlige del af byen; alle fremmede gesandter var flygtet; kun ikke den pavelige nuntius. Da man opfordrede ham til også at bringe sig i sikkerhed, svarede han: »Ruinerne skal finde den frygtløse tro: ruinære invenient fidem intrepidam.« Tre uger senere var de russiske tropper, ved et lykkeligt sammentræf af omstændigheder, drevet ud af landet:

To træk fra Pius XII's liv viser den samme uforfærdede og handlekraftige tro. Han var nuntius i München, da kommunisterne havde taget magten. En eftermiddag i 1919 kørte han i en droske til det ærkebiskoppelige palæ for at få føling med kardinal Faulhaber. Det rygtedes i byen, som var besat af kommunisterne. Da nuntius kørte bort igen fra kardinalens palæ, var det blevet mørkt. Men

i skæret af de elektriske lamper kunne man se, at pladsen var fyldt med menneskemasser; og de nærmeste var bevæbnet med rifler og pistoler. Næppe var vognen kommet ud på pladsen, før de ophidsede masser standsede den, og det var tydeligt, at de ville have fat i Pacelli, som sad inde i den lukkede karet. »Slå kalechen ned,« råbte Pacelli til kusken. »Er De gal,« svarede kusken; »de vil jo slå Dem ihjel!« – »Slå kalechen ned,« gentog Pacelli, og kusken sprang af vognen og gav sig til at slå kalechen tilbage.

Mængden, som troede, at han ville være dem behjælpelig, gav plads for ham. I samme nu rejste Pacelli sig, høj og rank i den åbne vogn, og sagde på bayersk dialekt: »I ved, hvor meget godt jeg har gjort imod jer under krigen, og nu bagefter; jeg har aldrig gjort jer andet end godt. Hvorfor vil I nu gengælde det med ondt?« – Der blev dødsstille på pladsen. Pacelli så sig om med sine store, gennemtrængende øjne; så fortsatte han stilfærdigt: »Knæl nu ned, så skal jeg give jer min velsignelse – in Namen des Vaters und des Sohnes und des heiligen Geistes.« Og fra mængden lød der et dæmpet: »Amen.«

Som pave havde Pius XII gjort al sin indflydelse gældende for at afholde Mussolini fra at indtræde i krigen. Den tyske udenrigsminister von Ribbentrop påtog sig at overtale paven. Han mødte op sammen med den tyske ambassadør ved Vatikanet, og de to herrer blev anbragt bag pavens skrivebord, lige over for Hans Hellighed. Pius havde en stor protokolligende bog liggende foran sig. Ribben-

trop fik ordet og talte og talte. Pius så ikke op, men læste i bogen, idet han lod sin lange pegefinger langsomt glide ned ad siden. Da paven syntes, at nu havde Ribbentrop talt længe nok, begyndte han med monoton stemme at læse højt af protokollen: navn efter navn på mennesker, som nazisterne havde likvideret. Paven blev ved at læse og læse og læse, navn efter navn, indtil Ribbentrop forstod, at han havde at trække sig tilbage; de to herrer rejste sig, buk-kede og gik. Men Pius så ikke op. Tre dage senere fik ambassadøren hjerteslag og døde.

Intet under, at verden hyldede Pius XII ved hans død som en førerskikkelse, alle måtte bøje sig for. For den katolske verden stod han ikke kun som pastor angelicus, den englelige hyrde, men også som symbolet på den plads, som den katolske kirke havde fået i verdens bevidsthed, og derfor som symbolet på den vej, kirken havde tilbagelagt i de sidste 50 år.

Pavernes ord og eksempel fra Leo til Pius gav inspiration og mod til mange andre rundt om i kirken. Og det er dette mangfoldige, tålmodige, uforfærdede og tit smertefulde apostolat, af kendte og ukendte mænd og kvinder, som under pavernes auspicier har bragt den store mentalitetsændring i den katolske verden.

Jeg velsigner fremtiden

Det siger sig selv, at også den katolske kirke i Danmark har været draget med ind i denne udvikling. Ved århundredskiftets begyndelse var den katolske kirke herhjemme helt igenem præget af det 19. århundredes tyske katolicisme – og det på godt og ondt. Der blev arbejdet i det stille, trofast og offervilligt, af nogle få, præster og lægfolk, men bortset fra en begivenhed som pater Langes fastepredikener, som jeg nævnte sidste gang, skete der ikke nævneværdigt, som satte sindene i bevægelse.

Langsomt, men sikkert blev der givet plads for udviklingen fra den store verden, så at vi i dag er nået til det punkt, hvor den ikke-katolske offentlighed ser hen til den katolske kirke i Danmark og dens evne og vilje til at formidle denne lykkelige udvikling også til dansk åndsliv.

I denne sammenhæng skal den unge generation også mindes om den gamle biskop von Euch og hans betydning for overgangsårerne fra omkring århundredskiftet. Von Euch var ikke blot af naturel optimist, men en fremsynet, handlingens mand, som det var godt at hente råd hos.

Pave Pius X

Jeg mindes en eftermiddag, da jeg skulle op til biskoppen. Han boede på 1. sal bag St. Ansgars kirke; den skumle vindeltrappe førte op til hans lille, yderst beskedne studereværelse; på døren sad et ovalt, hvidt skilt af brændt ler, hvorpå der stod: Joh. von Euch. Henne i vindueskarmen sad prins Valdemar og ventede på at komme ind; jeg tog plads på trappen. Det var, hvad den fattige og fordringsløse von Euch kunne byde sine gæster. Men fattigdommen lammede ikke hans handlekraft; de små kår kunne ikke kue hans tro på fremtiden. Allerede i sine sidste leveår anede han det kommende gennembrud. Hans sidste ord på dødslejet var da også disse: »Jeg velsigner fremtiden.«

D. U. K.'s børnelejre

Begge lejre på ØMBORGEN er desværre overtegnet.

Endnu få ledige pladser på:
VELBY Fed 29.6.-9.7.
STOUBY (Vejle fjord) 6.7.-16.7.

Tilmelding på særlig formularer, der fås hos sognepræsterne. Formularen indsendes til Den Katolske Kirkes Kancelli, Amaliegade 31 A, Kbhvn. K. omgående.

D. U. K.'s sommerarrangementer

JUNIORLEJREN 27.6.-4.7.
(Ømborgen) 14-18 årige.
(Kun enkelte pladser tilbage). Lejrchef: Johannes Duzinski.

DANSK SKOLE 5.7.-12.7.
(Ømborgen) 18-35 årige.
Lejrchef: Erling Tiedemann.

NORDISK SKOLE 26.7.-2.8.
(Vadstena, Sverige) 18-35 årige. Lejrchef: Walter Daland.

Tilmelding indsendes snarest muligt til DEN KATOLSKE KIRKES KANCELLI, Amaliegade 21 A, Kbhvn. K., med oplysninger om alder, stilling, tidligere deltagelse etc.

Sankt Vincents Gilderne

har nu fået oprettet

POSTKONTO 971 64

Adr.: Kildehøjvej 13, Birkerød.

JYDER OG FYNBOER SAMLET I ØM

Årets anden store valfart

Valfarten til Øm fandt sted i søndags, og som Asebakkevalfarten nød godt af det smukkeste tænkelige vejr, kunne også den 13 km lange vandring til Øm foregå i det dejligste solskin. Der deltog omkring 1600 - stævnet sammen fra nær og fjern. Biskoppen celebrerede messen og pater Stappers prædikede.

Vor fotograf, Axel Jensen, har lavet ovenstående fotomontage fra valfarten.

Man glemmer jo -

Valfartskomiteen for Asebakken har ladet høre fra sig for sidste gang i år med den oplysning, at henvend 30 mindre genstande er blevet glemt på turen eller i parken. Det drejer sig om blandt andet et par briller, en nøgle, forskellige former for hovedbeklædning, enkelte smykker (ikke i den dyre prisklasse!), legetøj o. s. v. Tingene kan afhentes hos arkitekt Mogens Frisendal, Arnevangen 5, Holte.

Verden rundt

Omkring 450 russiske turister var blandt de tusinder af deltagere i en pavelig audiens for nogle dage siden i Peterskirken. Russerne havde besøgt Vatikanets museum, det sixtinske kapel og værelserne med Rafaels malerier. De fortsatte til Peterskirken sammen med deres turistfører og en russisk tolk. De russiske turister havde ikke planlagt at deltage i audiensen, men de ventede tålmodigt på pavens ankomst - skønt Johannes XXIII var forsinket.

I den officielle amerikanske katolske årbog for 1959 oplyses det, at der er nærved 40 millioner katolikker i De forenede Stater. Der har i løbet af de sidste ti år været en stigning i det katolske befolkningstal på næsten 47,8 procent eller omtrent 13 millioner. Der er nu 26 ærkebispedømmer i De forenede Stater og 114 bispedømmer.

Fire blinde nonner har aflagt deres evige løfter hos Caritas-søstrene i byen Tilburg i Holland. To af dem er uddannede lærerinder. De vil arbejde i et blindeinstitut, der drives af Caritas-søstrene.

Kongregationen for troens udbredelse påtænker at oprette en katolsk radiostation i det fjerne Østen. Det er meningen, at den skal sende til de områder, som Radio Vaticana ikke kan dække fra sin station i Rom. Man søger foreløbigt at fremskaffe de nødvendige midler til rejsning af en radiosender, og tekniske eksperter undersøger imens, hvor stationen bedst kan placeres.

Paven har modtaget den græske konge Paul og dronning Frederika i audiens. Kongeparret tilhører den ortodokse kirke. Det er mere end fem hundrede år siden, medlemmer af det græske kongehus officielt har aflagt besøg i Vatikanet. Kong Paul og dronningen blev modtaget med Vatikanets sædvanlige æresbevisninger, og på græsk bød paven dem velkommen.

Milano Universitets femte internationale sommerkursus, som sidste år samlede ialt 21.000 studerende fra hele verden, holdes i år ved La Mendola i Dolomitter-bjergene. Det meget indholdsrige kursus er tilrettelagt gennem samarbejde mellem en række universiteter, og selv om de fleste deltagere er katolikker, medvirker også enkelte protestanter som kursusedere.

Paven og spejderne

Vatikanstaden (NC). Paven har i et brev til den italienske spejderbevægelse rost dens indsats, fordi den udvikler ungdommens gode karakteregenskaber og gør dem til loyale borgere. Brevet er blevet sendt til det øverste råd for de italienske drengespejdere, og paven har senere modtaget spejderrådets medlemmer i audiens. Ved denne lejlighed udtalte han videre, at spejderbevægelsen er et godt middel til ungdommens uddannelse, idet den ved hjælp af sport og leg kan træne dem til at udvikle værdifulde kristne egenskaber.

Paulus-festligheder på Malta

Valetta, Malta (NC). Kirken på Malta forbereder nu store festligheder i 1960, i anledning af 1900-året for apostlen Pauli landgang på Malta. Som bekendt led Paulus skibbrud på Malta i året 60. Ærkebiskop Gonzi af Malta har i Rom drøftet sine planer med Johannes XXIII, som agter at sende en pavelig udsending til festlighederne og interesserer sig meget for de planer, man arbejder med. Ved en række møder har præster og lægmænd talt til befolkningen i forbindelse med det kommende jubilæum, og det er formålet at benytte lejligheden til at fremme en religiøs fornyelse på øen.

Norsk kloster får officiel status

Søndag 7. juni vil de kontemplative dominikanerinders kloster på Lunden, Oslo, blive kanonisk oprettet, d.v.s. få sin officielle status efter kirkerettens love for klausur-klostre. Samtlige elleve søstre kommer fra dominikanerindernes moderkloster i Lourdes. Derfor har biskop Mangers til den forestående højtidelighed indbudt biskoppen af Tarbes og Lourdes, Mgr. Pierre Marie Théas, som vil celebrere en pontifikalmesse og siden foretage indvielsen.

Trafikforseelser og skriftemål

Toulon (NC). Biskoppen af Toulon, Auguste Gaudel, har offentliggjort en liste over trafikforseelser, som bør nævnes i skriftetolen. Blandt disse forseelser er: for hurtig kørsel, uforsigtighed under overhaling, kørsel i spirituspåvirket tilstand, kørsel uden lys på køretøjet og iøvrigt »almindelig uforsigtighed«. Biskoppen forklarer, at flere af disse trafikforseelser efter omstændighederne kan være af særdeles alvorlig art.

Bankfolk i audiens

Vatikanstaden (NC). En gruppe franske bankfolk har været i audiens hos paven. I sin tale til dem nævnte Johannes XXIII evangelisten Matthæus som et eksempel for dem, der arbejder inden for bankvirksomhed. Han er et forbillede for dem, der gerne vil tjene det menneskelige fællesskab med de materielle midler. Paven udtrykte sin glæde over bankfolkernes besøg hos ham, idet han tog det som bevis på, at de ikke alene var interesseret i at administrere økonomiske midler, men var opmærksomme på menneskets behov for de himmelske gaver.

Johannes XXIII med i Roms Kristi Legems Fest

Rom (NC). Over 10.000 romere var samlet på det store torv ved Colosseum, da paven på Kristi Legems Fest selv løftede den hellige hostie til velsignelsen. Det er første gang i det sidste hundredår, at en pave deltager i Roms procession på Kristi Legems Fest. Et broget

folkeliv udfoldede sig på pladsen, da romerne ved pavens ankomst søgte at trænge sig nærmere. Højtideligheden varede halvanden time. Den begyndte ved Aracoeli-kirken med en procession, som bevægede sig ned mod Konstantins triumfbue.

Ny kirkelærer

Den hellige Laurentius af Brindisi, en italiensk kapuciner, som levede fra 1559 til 1619, er nu blevet æret med titlen kirkelærer. I nogle år har en pavelig kommission studeret den hellige Laurentius' skrifter, der fylder 15 store bind, og paven har nu besluttet at ophøje ham til denne ærestitel, der i forvejen kun er tildelt 29 af kirkens helgener. De bedst kendte kirkelærere er sankt Augustin, sankt Gregor den Store, sankt Johannes Chrysostomos, sankt Thomas Aquin, sankt Bonaventura og sankt Antonius af Padua.

Sankt Laurentius af Brindisi var i tiden umiddelbart efter den lutherske reformation en af de betydeligste forskere af den hellige skrift. Han havde et vidtgående kendskab til alle Bibelens originale sprog. Gennem sine prædikener og sit videnskabelige arbejde forsvarede sankt Laurentius den katolske bibelfortolkning imod ret voldsomme protestantiske angreb i Syd-Tyskland og Italien. Han betragtes tillige som datidens førende teolog vedrørende kirkens lære om Maria. Sankt Laurentius tilbragte de fleste år af sit liv i Venedig, og pave Johannes XXIII har netop gennem sine historiske studier beskæftiget sig med den tidsperiode, i hvilken sankt Laurentius levede.

Castro og kommunismen på Cuba

Cincinnati (NC). Castro er ikke kommunist, men kommunismen ulmer på Cuba, mener den amerikanske journalist Richard Pattee, som er en autoritet vedrørende latin-amerikanske forhold.

Det er ikke sandt, at alle de mænd, der omgiver Castro, er kommunister, siger han. Men

Bøn og arbejde

Milano (NC). Ærkebiskoppen af Milano, kardinal Giovanni Montini, har i en tale behandlet forholdet mellem arbejde og religion. Talen blev holdt på årsdagen for Leo XIII's rundskrivelse om arbejderspørgsmålet, »Rerum Novarum«.

Arbejde og religion er ikke to skarpt adskilte områder, udtalte kardinalen, for de supplerer hinanden, og den gamle sentens »bed og arbejd« er fortsat gyldig og nødvendig. Det er den kristne arbejderbevægelses særpræg, at den forsøger at følge denne kloge sentens. Den vil netop vise, at religion ikke alene er nødvendig i menneskenes liv, men at den også gavner arbejderen.

på den anden side kan man ikke komme uden om, at nogle af dem har tilhørt venstreorienterede bevægelser både på Cuba og i udlandet. Hælder Castro mod kommunismen? Vi må vente og se. Situationen er endnu for uafklaret. Men Castro er ikke og har aldrig været kommunist. Den reelle fare opstår, hvis det ikke lykkes for ham at bevare tøjlerne. Så kan alt ske. Det eneste organiserede parti på Cuba er det kommunistiske. Castro har tilladt kommunisterne at udgive et blad, fordi han ønsker at få dem frem i lyset. Det betyder ikke nødvendigvis, at de skal overtage magten. Det var ikke kommunisterne, der førte borgerkrigen, og der er ingen tvivl om, at Castro havde og stadig har det overvældende flertal af befolkningen bag sig. Det er Batista, som har ansvaret for, at kommunisterne på Cuba er så stærke. Han gik endog ind på at lade sig udnævne til præsident af dem i 1944, som et led i koalitionsbestræbelserne.

Socialt arbejde i Tokio

Tokio (NC). I slumkvarterer på bredden af floden Arakawa i Tokio har Jesuit-patrene åbnet en ny klinik. Den vil blive ledet af fire katolske læger. I løbet af sommeren åbnes i forbindelse med kliniken et børnehjem og en børnehave. Initiativet til dette sociale arbejde kommer fra pater Francix X. Meyer S. J. fra universitetet i Tokio. Et stort forsikringsfirma i Tokio har ydet et betydeligt økonomisk bidrag til bygningen, og katolikker i Tyskland og Østrig har påtaget sig at støtte arbejdet med den nødvendige medicin og lægeinstrumenter.

Den franske mission til de afkristnede

Paris (NC). Kirkens missionsindsats i Frankrigs afkristnede områder har ikke bragt opsigtsvækkende resultater, men er dog gået fremad, udtaler kardinal Lienart, som er biskop af Lille og leder af hovedkvarteret for dette arbejde. Han oplyste, at der nu er tre hundrede præster i dette specielle arbejde. Siden 1954 har den franske missionsindsats haft sit hovedkvarter i det gamle cistercienserabbedi i Pontigny. Her uddannes præsterne til deres virke blandt de kirkefremmede og de frafaldne katolikker. For tiden er der 82 studerende i Pontignys seminarium.

Spansk censur

Den spanske katolske aktionsblad Ecclesia siger i en kommentar til det spanske nationale presseråds ønske om en lettelse af censuren, at et sådant skridt afventes »utålmodigt og med håb af alle mennesker her i landet«. Den spanske informationsminister har givet løfte om en ny lov.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 7.: 3. søndag efter pinse (s. 662). Ligesom efter påskefesten vises der efter pinsefesten hen til Kristus som den gode hyrde, der går ud og leder efter sine får. Kristus er død for alle mennesker og kan ikke affinde sig med, at der mangler nogen af hans hjord: han vil finde det fortabte får. Derfor skal vi for Kristi skyld arbejde for Guds riges udbredelse. I stedet for at lade hånt om eller se ned på dem, der tager fejl, er det vor pligt at hjælpe dem til at finde sandheden og at arbejde på, at hjorden skal blive een, og at glæden i himlen skal blive fuldkommen.

MANDAG d. 8.: Søndagens messe.

TIRSDAG d. 9.: Søndagens messe. Ihukommelse af martyrerne Primus og Felician (s. 934).

ONSDAG d. 10.: Margrethe af Skotland (s. 936). Margrethe, der var født i Ungarn i 1045, blev gennem sit ægteskab dronning af Skotland. Hendes store fromhed og hendes kærlighed til de fattige, som hun indbød til sit eget bord, hindrede hende ikke i samtidig at opfylde sine pligter som en god hustru og familiemoder. Hun døde i 1093, tre dage efter sin mand.

TORS DAG d. 11.: Barnabas, apostel (s. 936). Hjælp Paulus i hans apostoliske virksomhed og spillede en stor rolle under kristendommens første udbredelse i et hedensk milieu. Efter i flere år at have fulgt Paulus, virkede han på Cypern, hvor han efter sigende led martyrdøden. I »Apostlenes gerninger« (især kap. 11) kan vi læse, hvad Lukas har at berette om Barnabas.

FREDAG d. 12.: Johannes af St. Facundo (s. 940). Ihukommelse af Basilides, Cyrinus m. fl. (s. 940).

LØRDAG d. 13.: Antonius af Padua (s. 941). Franciskaner og prædikant af usædvanligt format (1195-1231). Efter hans død blev hans berømmelse endnu større, end mens han levede. Han betragtes som kirkelærer.

Sct. Vincent-tanken breder sig

Der er nu dannet seks Sct. Vincent-gilder i Danmark til hjælp for sultende og nødlidende medmennesker. De nye gilder har set lyset i Nivå, Birkerød, Hørsholm, Hillerød, Lyngby og Helsingør. Der er yderligere tale om at danne et Sct. Vincent-gilde i Roskilde.

Gregoriansk sang

Blandt de mange udmærkede opgaver, der tages op rundt omkring i sognene, synes det mig, at der er én, der forsømmes ret grundigt. Det synes at være ualmindelig vanskeligt at få folk til at give lidt af deres tid til arbejdet med korsangene. Jeg har fulgt gennem flere år, hvordan sognepræst og organist gang på gang har appelleret til menigheden for at få sangere til et kor uden noget som helst resultat. Nogle ganske få giver deres tid en gang om ugen samt til højmessens hver søndag, men netop fordi de er altfor få, bliver resultatet utilfredsstillende både for dem selv og menigheden og ikke mindst for organisten, der måske endda bliver den, man skyder på og giver skylden for den dårlige sang.

Højmessens er kirkens officielle fælles gudstjeneste, og den gregorianske sang er den, der bedst passer til de liturgiske tekster. Men den må synges rigtigt, for at dette kan blive klart. Det kræver øvelse, og det er ikke nok, at menigheden nede i kirken blot synger med på bedste beskab. Der må være nogen, der kan lede sangen, altså et kor, der er stort nok til, at det kan høres, så at folk kan og tør synge med. Det

kræver ikke koncertstemmer, tværtimod. De gregorianske melodier er komponeret til at synges af folk med ganske almindelige stemmer, blot de kan synge en melodi rent. Men den skal synges præcist og i en bestemt rytme, og det er det, der skal læres, for at den kan blive til det, der er meningen med sangen, at den bliver menighedens fælles bøn og lovprisning og en værdig gudstjeneste.

Her er en opgave, som ungdomsforeninger burde tage op. Hvorfor ikke tage dette med i programmer for sommerskoler og studiekredse, så at man efterhånden fik en flok ungdom, der så det som deres specielle opgave i deres sogn at være med til at gøre deres sognekirkens højmesse smukkere og værdigere. Samtidig kunne de også prøve en rigtig reciteret messe. En reciteret messe skal reciteres og ikke bare mumles eller tales i et tilfældigt tempo, hvor ingen gør sig særlig umage for at følges med de andre. Dårlig sang og dårlig recitation ødelægger fællesskabet i bønnen, og for nogle er det en sådan lidelse, at det går ud over andagten under messen. Altså lad os få dette arbejde i gang, og glem ikke, at de, der tager det op, følger pavernes gentagne formaninger til os alle og gør et virkelig godt arbejde i kirkens tjeneste.

Marte Neergaard.

Lyse toner fra folkekirken

I et af de ellers så hårdt angrebne folkelige søndagsblade skriver pastor Asger Andersen, Lundtofte ved København:

»Der gives kristne sekter, der ser med foragt på »gerninger«, og andre, der betragter dem som forsikringspræmier. Gerninger er troens krop! Den kan ikke være til på jorden uden.«

Med disse ord har digteren Nis Petersen udtrykt sit syn på det evigt aktuelle spørgsmål om forholdet mellem tro og gerninger. Og mon ikke han har ret? To stik modsatte opfattelser har altid stået over for hinanden. Den ene hævder, at det er gerningerne, det kommer an på. Den rette omvendelse, den korrekte livsførelse, de fortjenstfulde handlinger er som en slags »forsikringspræmie«, der skal garantere én Guds velbehag. Den anden opfattelse går ud på, at det er »troen alene«, det hele drejer sig om. Menneskets gerninger – selv de bedste – er allesammen dømte, fordi de i bunden er selviske og syndige.

Sandheden er nok den, at tro og

gerning hører sammen som sjæl og krop. Tro er jo nemlig ikke antagelse af bestemte meninger, men snarere det samme som troskab, lydighed. Det er Vorherre Jesus, der er troens genstand, men at tro på ham er det samme som at bøje sig for hans ord, at efterkomme hans befalinger.

Derfor kan vi ikke komme uden om gerningerne. »Bær hverandres byrder, således opfylder I Kristi lov,« siger Paulus. (Gal. 6, 2). At bære med på en andens byrde er noget ganske konkret, altid besværligt, ofte også utaknemmeligt. Men det er disse praktiske kærlighedsgerninger, der er »troens krop«.

Gerningerne er ikke »forsikringspræmier« for evigheden, men de er heller ikke ligegyldige. »At tro« og »at gøre« er ikke noget helt forskelligt, men simpelthen dette ene: lydighed mod Vorherres ord.

Don Bosco-bøgerne har som led i reklamen for sine ungdoms- og børnebøger ladet fremstille nogle fikse etiketter til skolebøger. De uddeles gennem skolerne. Børn fra ikke-katolske skoler kan få etiketterne tilsendt gratis ved at skrive til lærer Preben G. Frandsen, Løvgårdsvej 53, Virum.

Menneskesønnen er kommet for at frelse det fortabte

SA GODT SOM DAGLIG kan vi i aviserne læse om unge mennesker, der har begået den ene eller den anden forbrydelse: biltyveri, mord, pengeafpresning o.s.v. ... Mange film er bygget op over dette tema, og vi er på den måde blevet vænnet til at betragte den ny generation som »fortabt«, »farlig« eller »vildfaren ungdom«.

Vi pæne mennesker nøjes med at trække irriteret på skuldrene og beklage, at disse unge ikke er i stand til at opføre sig som de skal.

DAGENS EVANGELIUM viser os en helt anden reaktion fra Kristi side. Hør, hvad han siger til os: »Når et menneske har mistet et får, hvad gør han da? Han går ud efter det, indtil han finder det. Og når han har fundet det, lægger han det på sine skuldre med glæde, og når han kommer hjem, fejrer han begivenheden med sine venner«, og Kristus føjer noget til, der lyder næsten utroligt: »Der bliver større glæde i himlen over een synder, der omvender sig, end over ni og halvfems retfærdige, som ikke trænger til omvendelse.«

Hør også, hvad en gammel kristen forfatter, Ambrosius af Milano, skriver: »Det fortabte får, det er hele menneskeslægten. Den gik fortabt i Adam, men blev genfundet i Kristus. Kristi skuldre er korsets arme: dér har jeg lagt mine synder. Thi menneskesønnen er kommet for at frelse det fortabte«. For Kristus er der altså ingen generation, der er mere »fortabt« eller mere »farlig« end de andre: det er hele menneskeheden, der skal frelles fra synden. For ham er der ikke på den ene side »læderjakkerne« og på den anden side »de pæne, artige unge mennesker«. Det er alle mennesker, der er syndere, og der er kaldet til at blive frelst. Hvis vi ikke har større forbrydelser på vor samvittighed, er det udelukkende, fordi Gud har beskyttet os mod det onde og har »tilgivet os på forhånd«.

I fredags fejrede vi Kristi kærlighed. I dag betragter vi barmhjertigheden i denne kærlighed. Kristus er kommet, ikke for de raske, men for de syge. Vi er Kristi fortabte får. Englene fryder sig i himlen, fordi vi ved Kristi død er kommet tilbage til den gode hyrdes fold. M. D.

Ofelias mors ben

DER VAR ENGANG en pige, som hed Ofelia. Hendes mor havde altid så grusomt travlt - ih, hvor havde hun travlt! Hun skyndte sig sådan, at hun lignede en streg i luften, når hun styrtede af sted til alt det, hun skulle naa. Til daglig skulle hun på kontoret, og om søndagen skulle hun ud og drikke the hos sine venner og bekendte, så der var jo nok at gøre.

Ofelia var ked af det. Hun ville så gerne sludre lidt med sin mor, og lege lidt med hende, og have det sjovt sammen med hende. Hun ville også gerne have lov at sidde lidt på hendes skød engang imellem og få en historie, imens det blev mørkt. Men der var ikke noget at gøre. Hendes mor fløj af sted, næsten som om hun havde haft vinger. Ligesom hun var i den ene ende af gaden, var hun allerede helt henne i den anden ende, og omkring hjørnet - og væk! Der stod Ofelia så og stirrede efter hende, med tommelfingeren i munden og en lille rund tåre nedad hver kind. Og det blev det ikke spor bedre af!

Men tænk, en skønne dag, allerbedst som Ofelias mor kom styrten-de henad gaden som sædvanlig - hvad skete der? Hendes ben løb fra hende! Minsandten, om ikke hendes ben løb fra hende! De løb videre henad gaden, nu de var så godt i gang - de løb og de løb, omkring hjørnet og omkring næste hjørne og næste hjørne igen, og udad Roskilde landevej! Resten af hendes mor derimod - hovedet og armene og maven - ja det var nødt til at blive stående, indtil der kom en betjent og spurgte, hvad meningen egentlig var med, at en halv dame pludselig stod midt på fortovet og samlede opløb.

- Det må De virkelig også meget undskylde, sagde fru Jacobsen (det hed Ofelias mor), men jeg havde så forfærdelig travlt, og så løb mine ben fra mig. Men nu kan jeg ikke komme af vejen, uden at en eller anden tager ved!

Betjenten var så flink, så han tog ved hendes arm, og der kom en herre, der tog ved den anden, og så bragte de hende op i lejligheden, hvor hun boede.

Du kan lige tro, Ofelia gjorde store øjne, da hendes mor - noget af hende altså - kom hjem lige midt på dagen og slet ikke så ud til at have travlt mere.

- Den er fin, mor, sagde hun. Jeg sætter dig ind i min seng - uden ben kan du sagtens være der, og så skal vi rigtig lege!

Det syntes hendes mor egentlig var en glimrende idé, nu hun alligevel ingen steder kunne komme. Så Ofelia satte hende ind i sin seng, og så gik hun ud i køkkenet og lavede noget dejlig mad af den slags, hun somme-tider fik lov at lave til sine dukker. Hun hentede sit dukkestel frem og serverede syltetøj med revet rugbrød for sin mor og alle sine dukker på de pæne, rød dukketallerkener, og bagefter spillede hun og hendes mor ludo sammen. Og bagefter igen sagde hendes mor:

- Nu må jeg vist hellere sy noget tøj til dine dukker, jeg kan se, de mangler både det ene og det andet!

Så syede hun - altså det af hende, der var tilbage - en sød lille skotsk-terner kjole til Ofelias dukke Hanne, og et par sko til hendes dukke Birte og et forklæde til hendes dukke Frederikke. Hun syede såmænd også en rigtig lille skoletaske til hendes dukke Evald og et par sparkebukser til hendes dukke Lillemor. Og da hun var færdig med det, skulle man tro, hun var træt og gnaven og irriteret, sådan som mødre tit bliver. Men nej, hun sagde tværtimod:

- Hvor er det dog morsomt at sy dukketøj. Jeg tror virkelig, jeg vil sy et sæt møbler til din dukkestue med det samme jeg er så godt i gang!

Ofelia var lige ved at springe i luften af henrykkelse. Men inden der var gået en time, havde hendes mor syet et splinternyt dagligstue-møblement til hendes dukkestue af noget pap og nogle pæne, blomstrede klude fra kludeposen, og så lidt vat! Ih, hvor de

havde det dejligt sammen. Nå, men det kunne jo ikke blive ved at gå på den måde, selvom det var aldrig så hyggeligt.

- Hvor mon mine ben er løbet hen, sagde hendes mor. Jeg må se at få fat på dem igen!

Så satte hun en annonce i avisen:

Ben søges!

Et par ben er løbet bort fra en dame, som havde meget travlt! Den, der afleverer dem igen i uskadt stand, får en stor ducør!

Jacobsen, Rejegade 59.

Ofelia var slet ikke så begejstret for annoncen. Hun ville hellere have en halv mor hjemme end en hel mor, der aldrig var hjemme. Men dagen efter ringede en mand på deres dør med en stor pakke under armen.

- Værsgod, det er vist fruens ben, sagde han. Jeg fandt dem helt nede ved Sorø, og jeg var nødt til at fange dem med en lasso og binde dem sammen, ellers var de rendt videre til Slagelse.

Så fik Ofelias mor sine ben skruet på igen, og manden fik 100 kr. i fin-deløn. Men nu, da hun havde opdag-et, hvor hyggeligt man kunne have det hjemme hos sin lille pige, når man havde god tid, gad hun slet ikke løbe hjemmefra mere. Ja, hun blev såmænd så vild efter at sy dukketøj og spille ludo og læse i Ofelias bøger, så en gang imellem måtte Ofelia slå i bordet for hende og sige:

- Hør, mor, nu må du virkelig gå dig en tur, så kan du få lidt kulør på kinderne!

- Det kan godt være, jeg skulle, sagde hendes mor, og så gik de en tur sammen. Men løb - ikke tale om. Det havde Ofelias mors ben fået nok af!

K o n e n.

Chr. Hansens køudsalg

Gl. Kongevej 183
Telefon Eva 8488 - 8488

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

A/S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandsfabrik

Telefon 121, 205

Sophus Larsen & Søn

1. kl.s kød, pålæg og hestekød

Albanigade 39 . Odense . Telefon 4895

Axel Smith's Eff.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 138

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10, Holbæk, Telefon 239

THERMALIND-varmetæppe lindrer mod smerter fra gigt, ischias og sygdomme som kræver varme. - Oplysninger hos

Jensen & Olsen

HOLBÆK . Telefon 365

KBK

AKTIESELSKABET
Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

HERIET Vesterbo

Aarhus by's forende

TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

G. Garth Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28

Telefon Minerva *408

Emanuel Jensen & H. Schumacher

Murer- og Entreprenørforsretning A/S

Godthaabsvænget 4

Kbhvn. F

Telefon C. 968

Guldkorn fra vægten

Den gæve, meget omfangsrige forfatter og humorist, K. G. Chesterton, fik en dag øje på en personvægt med skiltet:

Denne vægt ikke blot vejer Dem, men udtaler sig også om Deres vægt!

- Det er vel en slags grammofon-trick, tænkte Chesterton og besteg vægten. Forundret hørte han derefter en stemme fra vægten sige:

- Hallo dér, een ad gangen!

Sognepræsten greb den kimende telefon og lyttede til følgende svada:

- Hallo, Olsen, ta' lige og send 20 bajere og en halv abe over til mig!

- Det er ikke Olsen, De taler med, det er pastor Andersen, oplyste pastoren sagtmodigt. Der var stille i røret et par sekunder. Så lød det overrasket:

- Det må jeg nok sige, hr. pastor, hvad laver De i Olsens beværtning?

Hørt på valfarten.

Fodturen til Asebakken havde åbenbart ikke gjort det af med to smådrenge energi. De stormede hektisk rundt på Asebakkens grund og legede indianere, iført en gåsefjer-prydelse, de havde samlet sammen på stedet. Pludselig standsede den ene i hele sin indianer-majestæt og råbte:

- Du, Præben, hva' for en sti skal vi ta'?

- Jeg hedder ikke Præben, lød svaret skarpt, jeg hedder Sankt Indianus!

TIL BYEN
FRA BYEN - i byen smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE
Et centralt spisested for dem, der er bosat, og for dem, der kommer tilrejsende med bane ell. bil ... og et godt madstød, hvor hygge og venlig betjening findes.
Rimelige priser.

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET
R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3388, 7842 - Ordrup 1178

KJØBKE's

REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellebybygningen - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 78 88

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27

TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi- og plasticvarer til hospitaler og sygehuse

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

Og de byggede . . .

7. kapitel

Man rådførte sig med en ejendoms-mægler, der foreslog en byggegrund i samme kommune, tre kilometer fra Emmaüs, på et sted, der kaldtes »bommen«. Det var således næsten ved et tilfælde, at det første byggearbejde begyndte – det, der trods sin beskedne form var et forvarsel om fremtidige byer. Mens byggeriet stod på, var abbé Pierre alt for optaget af sit hverv som deputeret til at kunne ofre megen tid på det. Men han var drivkraften i arbejdet, han udfærdigede planerne, han søgte om byggetilladelse, han skaffede kapital, og

han bad mændene i hjemmet Emmaüs om at hjælpe disse to familier med at bygge.

Endnu var man langt fra færdig med at indrette og istandsætte selve Emmaüs, og navnlig manglede der meget på ungdomsherberget. Det var især Bastien og Etienne, der tog sig af dette. Men når de havde et ledigt øjeblik, hjalp de Djibouti og Kænguru på byggepladsen ved »bommen«.

Byggegrunden var et stykke brakjord, der lå mellem nogle køkkenhaver omgivet af tjørnehegn. Stedets navn skyldtes en bom ved jernbane-

overskæringen. Tre hundrede meter derfra løb der et sidespor, der forbandt våbenfabrikken og fabrikkerne ved flodbredden med hovedlinien. Når mændene gjorde holdt et øjeblik og rettede sig op for at hvile deres trætte rygge, så de ofte jernbanevogne med malm og maskiner køre langsomt forbi. Længere borte mellem villaernes tage og græsmarkerne kunne man se et stykke af floden, hvor pramme og fiskerbåde sejlede forbi.

Det første spadestik blev gravet i april, før man havde fået byggetilladelse. Efter reglementerne skal installationer af vand, elektricitet og kloak være i orden, før man begynder at bygge et hus. Men her begyndte alle kammeraterne arbejdet på een gang. Mens specialarbejdere hjalp dem med at installere vand og elektricitet, gravede de selv fundamenterne og støbte murene i kælderen.

Raoul og Mathieu kom og arbejdede om aftenen, når de var færdige med deres daglige arbejde.

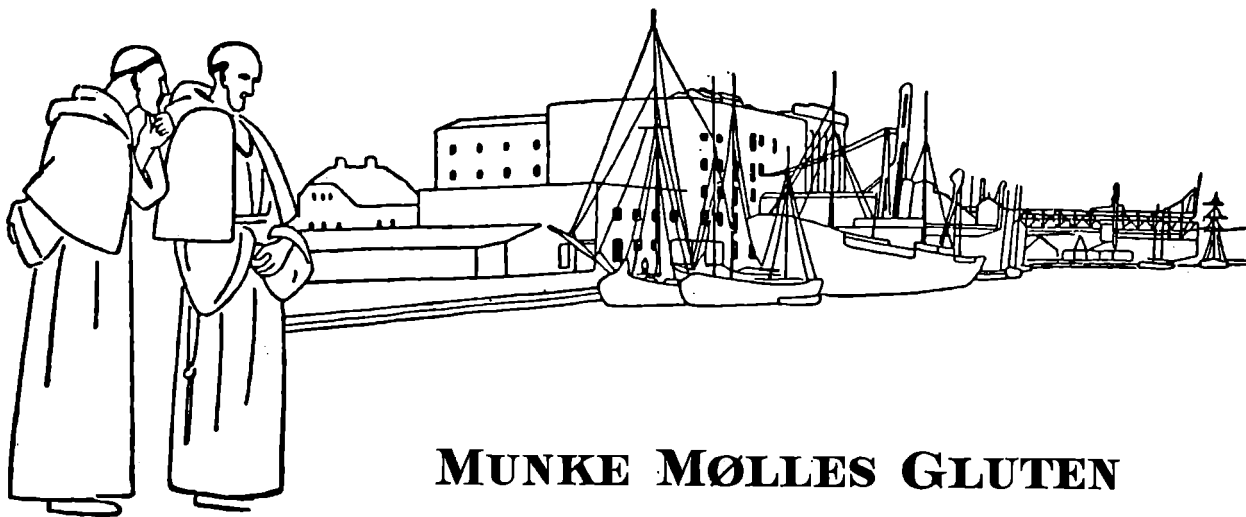
Undertiden dukkede abbé Pierre's vogn op i vejsvinget. Sammen med en ven, der var arkitekt, forklarede han dem, hvordan de skulle gøre, og

Prøv vort fordelagtige abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt abonnement til kr. 35,00 pr. måned. Vi leverer habitter, costumer, herre- og damefrakker efter mål i bedste forarbejdning på eget værksted. Frit valg af stoffer i fine eng. kamgarner. Kom og aflæg os et besøg uden købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres penge.

A/s I. RØRDING & CO. VEster 3826 . Vesterbros torv 55, Mezz.
(overfor Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i porten)

MUNKE MØLLES GLUTEN

han brugte også selv både skovl, hakke og hammer.

For at forhindre at redskaberne blev stjålet af tilfældigt omstrefjende personer, tilbød Djibouti at sove i telt derude om natten. De to måneder, han tilbragte på denne byggeplads, dulmede hans stadige bitterhed og hjalp ham også på en anden måde. I udkanten af byggepladsen midt i den blomstrende tjørnehæk voksede der en lille poppel. Fra sit telt kunne Djibouti se, hvorledes træet begyndte at springe ud nu i april måned. Han, der forlængst var holdt op med at interessere sig for sine omgivelser, og som i årevis havde gjort sig umage for at kvæle enhver følelse, mærkede nu hver morgen, når han vågnede, en ny, forventningsfuld glæde ved at høre det lille træs blade suse over sit hovede. Snart stilnede blæsten af, og bladenes hvisken blev næsten uhorlig. En slæbebåd tudede fra floden, et bilhorn hørtes langt borte fra vejen. Og pludselig begyndte der påny at komme liv i de letbevægelige blade, og de indsugede den lette brise, som små kalve bevæger deres tunger, når de drikker.

En morgen fandt han en hundehvalp, der havde forvildet sig ind mellem murene i husets kælder. Den var kun nogle uger gammel og endnu lidt usikker på benene. Det var en blanding af en hyrdehund og en jagthund, med lange ører og en sort plet over øjet. Han gav den mad, og dyret knyttede sig til ham med en grænseløs hengivenhed.

Djibouti spurgte præsten, om han måtte beholde den, og han kaldte den »Lurifaks«.

Når det blev aften, var Djibouti helt udmattet efter det hårde arbejde med byggeriet. Han lavede sin mad på et ildsted mellem nogle sten, satte sig under træet med hunden ved sine fødder og så mørket sænke sig over dalen. Lysene tændtes langs floden i

villaerne og i de små knejper. Røde lysglimt dansede bag de sorte fabriksrunder. Endelig havde Djibouti fået fred med sig selv. Den frihed, som han ikke vidste, hvad han skulle stille op med, da han strejfede alene rundt i Paris, havde han nu frivilligt givet afkald på og givet bort til andre. Hvis abbé Pierre ville bede ham om mere endnu, var han også parat til at yde mere. Men der var også aftener, hvor han følte sig ilde til mode over så megen sikkerhed, når han sad under træet sammen med hunden. Pludselig fik han dårlig samvittighed over ligesom at være uden for livet og skærmet mod enhver lidelse. Han følte trang til at gøre noget til gengæld for denne fred, han følte trang til at gøre sig fortjent til den ved at arbejde endnu mere.

En morgen i begyndelsen af juni kom en ny mand, som abbé Pierre havde taget sig af, til byggepladsen sammen med Bastien, Mathieu og Kænguru. Det var en stor, tavs fyr på tre og tredive år, som sagde, han hed Baptiste. Hvem var han? Hvorfra kom han? Han talte kun lidt, og som det var husets skik, var der ingen, der stillede ham spørgsmål om fortiden.

Et par uger efter hans ankomst, da mændene sad i skyggen af det hus, de byggede, og næsten var færdige med at spise, pegede Baptiste på toget, der fjernede sig fra fabrikken og langsomt passerede forbi på jernbanelinien.

»Det er jeeps,« sagde han. »Med maskingeværer ... Der er to i hver jernbanevogn, det vil sige, at mere end to hundrede er kørt forbi i løbet af en halv time.«

Efter nogen tids tavshed fortsatte han:

»En krigsjeep er dyrere end et hus. Det er en hel landsby, der kører forbi, en lille by på 3.000 indbyggere ...«

»Det er også nødvendigt med jeeps

og maskingeværer,« sagde Mathieu.

Baptiste sagde ikke mere, men sank hen i en dyb tavshed.

Nogle dage senere, da kammeraterne var ved at tage tilbage til Emmaüs, sagde Baptiste, at han foretrak at blive på byggepladsen og sove under åben himmel i nærheden af Djiboutis telt.

»Jeg kan godt gøre plads til dig i teltet,« sagde Djibouti.

»Nej, jeg kan ikke lide at være lukket inde, når jeg sover – ikke engang i et telt.«

Han lagde sig til at sove udenfor, indhyllt i et tæppe. Fem dage senere sad de to mænd i skumringen under træet med hunden ved deres fødder. I tavshed indåndede de den stærke duft fra den blomstrende eng og fra nabo haverne og så ud over den fredfyldte dal under den høje himmel, hvor stjernerne tændtes.

(fortsættes).

Katolsk Radio- og Fjernsynsforbund

holder ordinær generalforsamling torsdag d. 11. juni kl. 20 i St. Mariæ kirkes menighedssal, Jens Jessensvej 17. Linje 1 og 14. C. J. Barfred underholder ved kaffebordet.

Sommermarked i Brønshøj

Det årlige sommermarked ved St. Antoni kirke finder sted den 7. juni. Der indledes med festandagt i kirken kl. 14,30, og selve markedet åbner kl. 15.

Vi håber, at alle venner af sognet og St. Antonius vil aflægge et besøg og indtage deres eftermiddagskaffe og aftenmad i den hyggelige restauration, hvor der serveres dejligt smørrebrød. I tombolaerne er der mange fine gevinster, og der er forskellig underholdning. Børnene vil mere sig over Mester Jakel og børnebiografen. Senere på dagen spiller orkestret op til dans under de grønne kroner og kulørte lamper.

De vil selv få en fornøjelig dag, og St. Antoni sogn hjælper De et skridt på vejen mod en ny og større kirke, der er så hårdt tiltrængt.

Komitéen.

ALTERLYS

i alle størrelser

og iøvrigt

stearinlys og vokslys

af enhver art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

FILM og TEATER

„Dømmer ikke“ ...

Når vi her endnu en gang omtaler Sidney Lumets film »Tolv vrede mænd«, er det ikke kun, fordi den i 1957 fik den katolske OCIC-pris i Berlin, men også fordi den i dette forår, hvor man i København næsten kun viser ligegyldige film, risikerer at blive taget af plakaten igen, uden at man har lagt mærke til den, fordi den er forsvundet i dette hav af middelmådighed. Og det ville være synd, fordi vi her for en gangs skyld står over for et værk, der er noget udover det sædvanlige.

Det er usædvanligt, for filmen er lavet af en mand, der er helt ukendt med filmbranchen, men som til gengæld er fjernsynsinstruktør. Dette beviser, at den påståede konkurrence mellem film og fjernsyn en gang imellem kan ophæves til fordel for begge parter. Det har vi allerede set med »Marty«.

Det er ydermere usædvanligt, fordi denne film blev til på 7 uger (i juni og juli 1956) og kun har kostet halvdanden million kroner at fremstille, - et ubetydeligt beløb i forhold til, hvad nogle film som »Brødrene Karamassof« eller »Jorden rundt i 80 dage« har kostet (10-30 gange så meget). Man ser her et bevis på, at en tings pris ikke altid bestemmer dens værdi, selv når det drejer sig om at lave en film: det væsentlige er i dette tilfælde at have noget at meddele.

Endelig og ikke mindst er denne film usædvanlig, fordi den ikke gør forsøg på at bevise noget. Filmens emne er tidligere blevet behandlet af Cayatte i »De syv, der dømte« (1951), men hans film havde alt for meget karakter af en forsvarstale til virkelig at virke overbevisende. Her beviser instruktøren ikke, han viser. Allerede filmens første billeder får os til at blive betaget af et ansigt, som vi får lov at skimte et øjeblik; det er et på en gang smukt og grimt ansigt - snarere smukt end grimt, ligesom filmen selv, hvor det ædle trods alt sejrer over det lave, - og dette ansigt tilhører en 18-års dreng fra Puerto-Rico.

Det er denne ukendte dreng, hele filmen drejer sig om; det er hans skæbne, der skal afgøres. Filmens handling kender vi: nævningene begynder deres drøftelse. Kendelsen skal være enstemmig. Første afstemning: 11 stemmer »skyldig«. En ene-

ste (Henry Fonda) siger »uskyldig«. Hvorfor? fordi han ikke er sikker. Det er muligt, at den anklagede er skyldig, men det er også muligt, at han ikke er det. Med andre ord: han kan ikke betragte sagen som klar. For ham er det hele nemlig ikke bare en sag eller et »tilfælde«. For ham drejer det sig om en menneskeskæbne. Hvis man skal forstå noget ved det, må man først komme ud af sine egne bekymringer og sine egne komplekser og sætte sig i den andens sted. Og det er netop, hvad H. Fonda viser os. Fordi han som den eneste af de tolv interesserer sig for denne knægt, og fordi denne unge fyrs ansigt også har gjort indtryk på ham, er han kommet til at se klart. Under voteringen påpeger han, at de forskellige beviser, der har været fremlagt under processen, ikke er så afgørende, som det ved første blik så ud til. Samtidig afslører han mere eller mindre ædle motiver som smålighed, fejhed, racefordom og egoisme hos de andre nævninge. For hurtigst muligt at kunne tage hjem igen, eller for vindings skyld eller måske for ubevidst og indirekte at få hævn for en fortabt søn er disse 11 mennesker indstillet på med god samvittighed at sende en mand i døden.

Medens Cayattes film gjorde oprør mod et juridisk system, indleder »Tolv vrede mænd« en proces mod menneskene selv. Den viser, at den menneskelige retfærdighed er noget relativt. Hvad kan være afgørende for, om et menneske skal leve eller dø? En baseballbillet!

Men fordi denne film i halvanden time beskæftiger sig med menneskehjertet, får den os til at glemme alle de ligegyldige film. Den forsoner os med filmkunsten. Her har vi beviset på, at en film kan være alvorlig uden at være kedelig, betagende uden at være sentimental, spændende uden at være barnlig.

Samtidig får den os til i et vist forhold (1:12) at forsones os med den menneskelige natur. Af 12 mennesker er der nemlig formodentlig altid et, der vil foretrække den vanskelige løsning, og som vil forkynde, at det er bedre at lade en skyldig gå fri end at straffe en uskyldig. Hvis man skal sende en mand i »stolen«, må man være helt sikker på, at han fortjener det. Hvis man skal kunne tillade sig at se splinten i den andens øje, må man først tage bjælken ud af sit eget.

Denne film er en rettergang over

farisæismen, og efter at vi har set den, forstår vi bedre, hvorfor evangeliet opfordrer os til ikke at dømme. Selv om alle beviser peger hen på en bestemt person, betyder det ikke altid, at vedkommende er skyldig. Den menneskelige retfærdighed er altid begrænset. Den levende Gud alene formår at granske hjerte og nyre.

M. D.

Den sorte orkidé

Man tager een del smuk, sørgende og angrende gangster-enke, een del hjertensgod, grim og velhavende enkemand med opofrende datter med faderbinding; dem lader man være naboer, så har man en kon-

flikt. Man lader enken have en dejlig dreng, der er blevet lovovertreder; endvidere lader man datteren have en sympatisk forlovede, som hun alligevel ikke vil have (p. gr. af omtalte faderbinding). Disse ingredienser fletter man så ud og ind mellem hinanden og lader dem alle efter tur og skiftevis smile gennem tårer - så er konflikten blevet tragikomisk. Har man så ladet en katolsk præst optræde med løftet pegefinger i filmens begyndelse og slutter med, at de to mandfolk mødes i bøn i kirken, hvorefter alle bortløbne omgående vender tilbage, og alle bliver lykkelige - ja, så har man faktisk et sørgeligt eksempel på en from, dårlig film.

Ai,

Narkomanen

Denne film er mere et kampskrift end et kunstværk. Efter i et par timer at have været med i det unge hjem, hvor manden er narkoman, synes man selv at have kendt narkomanens lidelser i sjæl og krop. Det er groft, men virkningsfuldt sat op. Endmere fortæller de fortvilvede familieforhold om, hvor svært det er at nå hinanden, far og søn, bror og bror, mand og hustru. Det ender positivt, men vi aner, at det lige så godt kunne være gået modsat. Filmen er uendelig deprimerende. Men som et stærkt våben mod en dødsensalvorlig sygdom er den god og seværdig. (Forbudt for børn).

Bo.

I et af vore næste numre skal vi bringe en artikel af cand. mag. Bjørn Razynussen om den franske film »Les 400 coups«, der under festivalen i Cannes fik den katolske OCIC-pris.

Caritas Danmarks hjælpearbejde

Engelsk journalists indtryk
af paven

*Bjørn Rasmussen om
prisbelønnet film*

Arbejderpræst i Nazareth

Asiens 22 millioner
flygtninge

*Ny bog af Johannes Jørgensen . De syges dag
Mangel på adoptivforældre i London*

Ugens kronik af fuldmægtig, cand. polit. Paul T. Kaare Frederiksen handler om den svenske forfatter Olle Hedbergs tre romaner fra Spanien.

DE SOCIALE SPØRGSMAAL trænger sig på, hver gang vi skal udvælge stof til dette blads spalter. Uden bevidst at lægge hovedvægten på netop de spørgsmål, opdager redaktionen gang på gang, at nu er minsandten atter et nummer blevet påfaldende »socialt«. Alene denne gang trykker vi artiklen om Caritas-Danmark, om arbejderpræsten i Nazareth og om et forslag til hjælp for Asiens enorme flygtningeskarer. Det er ikke længe siden, vi omtalte sulten i verden og kunne notere et praktisk resultat ved dannelsen af Sankt Vincent Gilderne.

Det er på den ene side nedslående at læse så mange rapporter om mennesker i nød, men det er på den anden side opmuntrende, at en ikke lille part af nødens ofre bliver hjulpet. Det er imidlertid sikkert og vist, at hjælpearbejdet ikke kan nå alle. En sammenligning med sygdomsbekæmpelsen er nærliggende; når den ene sygdom er under kontrol, opdukker en ny. Når et område eller samfundslag bliver hjulpet, opstår behovet for hjælp et andet sted. Barmhjertigheden bliver aldrig overflødig.

Men hvad driver barmhjertighedens forkæmpere frem trods alle skuffelser? Er det bare en menneskelig trang til at agere forsyn for de hjælpeløse? Nej, den kan ikke holde et arbejde i gang på tværs af modstand, nederlag og foragt. Barmhjertigheden er ikke kun en menneskelig sindsrørelse ved mødet med de syge og de sultne. Man kan vanskeligt forestille sig, at menneskehedens velgørere er folk, der går rundt med våde øjne af ynke over de talrige skarer af stakler, som de med deres store, gode hjerte ikke kan lade være med at hjælpe. Barmhjertighedens virkelige drivkraft er ikke menneskelig, men guddommelig. Det er nemlig ikke naturligt for mennesket at interes-

sere sig for andres nød, og det er heller ikke simpelthen et religiøst princip, at vi skal være gode ved hinanden. Østens religioner har for eksempel ikke lært sine tilhængere at lindre andres nød.

Barmhjertigheden er kommet ind i verden med Kristus. Som den første har han vist os, hvad det er at elske mennesker – også dem, der ikke i vor bedømmelse er elskelige. Og med Kirken er denne barmhjertighed nået ud over jorden. Den har præget den kristnede menneskeheds tankegang og er endda blevet inspirationen for politiske bevægelser, der uden at kende deres ideers kristne oprindelse og i et modsætningsforhold til kristendommen har tjent barmhjertighedens sag.

Man hører af og til en beklagende stemme sige, at der er ikke mere albuerum for det personlige og private hjælpearbejde, idet staten klarer alt gennem sin organiserede forsyning. Det er ikke rigtigt. Den sociale indsats, vi i den senere tid har omtalt, er i hvert eneste tilfælde udgået

fra enkelte personer, som er blevet drevet frem af kristen næstekærlighed. g-

Den katolske kirke i Marokko

Tidsskriftet *Faits et idées*, som er ærkebiskoppen af Rabats officielle organ, har under titlen: »Stof til eftertanke angående kirken i Marokko« bragt et tillæg trykt på fransk og arabisk.

Teksten stiller først den kristne i Marokko over for den marokkanske politik, idet den skelner mellem to synspunkter: den marokkansk-franske politik og den marokkanske indenrigspolitik. Den påpeger, at kirken, som omfatter alle de kristne i Marokko, hverken hører til den ene eller den anden lejr. Men alligevel har den kristne menighed i Marokko oplevet en splittelse, fordi de nationale forskelligheder trods alt eksisterer; den har måske en kort tid ment, at dens tro og dens liv var knyttet til et politisk system og til nationale idealer. Senere har et langsomt modningsarbejde fundet sted; frugterne af dette arbejde så vi i det hydebrev, som ærkebiskoppen af Rabat, Mgr. Lefebvre, udsendte i 1952 om »kravene til de kristne, der lever i Marokko«. Fra kirkens side var det mindre en løsrivelse fra et politisk system end et udtryk for, at den igen havde fundet sig selv, og for en indre frigørelse.

Hvad den marokkanske indenrigspolitik angår, betoner bladet, at de kristne – deres enorme indflydelse til trods – er fremmede og gæster i Marokko, og at de ikke har ret til at gribe ind i de indre anliggender i det land, der tager imod dem.

Artiklen fortsætter med at behandle spørgsmålet om »den kristne i Marokko og de økonomiske og sociale problemer« og med at gennemgå kapitalismens og marxismens grundsætninger. Eksisterer der, spørger den, andre og mere smidige recepter,

som gør det muligt for et land tilstrækkeligt hurtigt at nå frem til en normal udvikling, idet de tager hensyn ikke alene til »produktionen« og »partiet«, men også til hele menneskets udvikling, på legeme og sjæl, som individ og som samfund? Svaret er: Ja, det findes der ganske afgjort. Bladet gør rede for det initiativ, Senegals regering har taget, bistået af grundlæggeren af »Économie og Humanisme«, pater J. Lebreton. Pater Lebreton har allerede udført et lignende arbejde i Brasilien og i Peru, begge steder på regeringens opfordring.

Bladet går derpå over til at behandle de i Marokko bosiddende kristnes holdning over for økonomiske og sociale problemer«. Det fastslår, at de kristne i Marokko for at være tro mod den katolske kirkes tradition skal gøre en tredobbelt indsats: en indsats for at skaffe sig viden (de skal lære arabisk og sætte sig ind i Marokkos historie, religion, lovgivning og skikke), en indsats for at nå til en retfærdig bedømmelse af landets kulturelle og religiøse traditioner samt dets nuværende udvikling – og en anstrengelse for at skabe en gensidig kontakt.

I næste nummer

er kroniken skrevet af pastor Olaf V. Sørensen, som redegør for sine studier over en hidtil ukendt forbindelse mellem Danmark og obeliskens på Peterspladsen. I forbindelse med Det danske Spejderkorps' 50-års jubilæum skriver pater Olaf Jan Ballin om den katolske divisions første sommerlejr for lidt over 40 år siden. Vi bringer tillige et referat fra indvielsen af den nye fløj ved Rygårds franske skole.

Bror Kasper

Ugebladets nye tegneserie, som De i dag finder på side 337, har tegneren Per Skjold Jensen som ophavsmand. Han vil i den kommende tid præsentere os for Bror Kasper i mange forskellige situationer.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse
Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvá og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 8777 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, telefon Ordstrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:

A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal –
hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annonceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 5394, kl. 8-10,
Post-Giro nr. 58965

Et verdens-arbejde på tolv kvadratmeter gulvflade

Pastor Knud Ballin (til højre) i sit kontor sammen med sin polske kollega, pater Szymaszek, der også deltog i flygtningelejrens sjælesorg.

Hvem skulle tro det? Det er et lille studerekammer-kontor med skrå vægge, højst tolv kvadratmeter i gulvflade. Fra dette rum administreres et hjælpearbejde, der forgrener sig over det meste af kloden, fletter sig ind i andre net af håndsregninger til ensomme og lidende, omsætter millionbeløb, luner og lyser op på begge sider af jerntæppet.

Ved skrivebordet sidder manden, der satte maskineriet i gang på biskop Suhrs opfordring i 1947 og siden har udbygget det så forbavsende stilfærdigt, så kun få kender rækkevidden: sognepræsten for Sct. Antoni sogn i København, pastor Knud Ballin. Man har kaldt hans arbejde for hjælpearbejdet med verdens mindste administrationsudgifter – selv ser han det undrende vokse under sine og sine medarbejders hænder fra måned til måned i verdensbegivenhedernes kølvand. Men han har bevaret hjernen kold og hjertet varmt. Han har endnu aldrig mistet overblikket.

– Det begyndte med, at biskop Suhr bad mig organisere sjælesorgsarbejdet blandt de 220.000 tyske og 50.000 ikke-tyske flygtninge i Danmark efter krigen. Der var 50–60 udenlandske præster blandt flygtningene, og de stillede sig til disposition, så det lykkedes med deres og andre præsters hjælp at etablere regelmæssige gudstjenester og skriftemål overalt i lejrene. Jeg har nogle af mine mest gribende minder fra disse år. Nu havde de tyske katolikker i forvejen ikke danset på roser under Hitlers regimente, og 3–4 år bag pigetråd efter alt, hvad de havde udstået hjemme – det var hårdt. Men de gav sig hen i deres skæbne med en resignation og hengivenhed, som var uforglemmelig for alle os, der så den. Der skete ikke fem selvmord i lejrene i al denne tid – der blev sun-

get og bedt under gudstjenesterne, som jeg aldrig har oplevet det!

Da krigsflygtningeproblemet var afviklet omkring 1950, havde det ført det næste led med sig: pakkehjælpen. Endelig en situation, hvor Danmarks lidenhed kom til at betyde noget positivt. Som Schweiz har vi haft den ubetalelige fordel at være foretrukket for andre lande som udgangspunkt eller gennemgangsland for mange slags internationalt hjælpearbejde. Vi er derfor i den situation, at 1000 pakker til nødlidende mennesker bag jerntæppet hver måned pakkes og dirigeres til bestemmelsesstederne. De fleste pakker betales af mennesker i de oversøiske lande, som har pårørende i Østeuropa, Sovjet tillader ikke pakker fra firmaer eller organisationer at komme ind i landet, men med flygtningehjælpen som mellemled bliver pakkerne på fuldt legitime måde dirigeret over enkelt-personer og sendt til bestemmelsesstederne. Der er reddet adskillige menneskeliv gennem disse pakker, skønt de er en dråbe i havet, men for dem, som modtager dem, betyder de, at de føler, de ikke er afskrevet, og det er uvurderligt. Et synligt udslag af taknemligheden er bogen »Mit tre og tredivte år« af Gerhard Fittkau, der kom i dansk oversættelse sidste år på De unges forlag. Det er en højst interessant beretning om forfatterens oplevelser og genvordigheder som tysk krigsfange i en russisk lejr, og han har tilegnet den til mig, fordi han har følt tyske krigsfanger hjulpet af Caritas-Danmark.

Sct. Vincent-gilderne kunne skyde genvej gennem os.

Fra 1956 og fremefter er de ungarske flygtninge blevet en stor del af vort arbejde. Samtidig med at flygt-

ningehjælpen nu har skaffet ca. 500 ungare visum til oversøiske lande, bevares kontakten med dem, der er blevet her. Adskillige flygtninge er inddraget i hjælpearbejdet og på Flygtningehjælps kontor på Platanvej her i København holdes der åbent hus for dem et par gange om ugen, så de altid ved, hvor de kan træffe landsmænd – en chance, de benytter sig meget af. »Dansk Flygtningehjælp«, som jeg er næstformand for, og hvor Caritas-Danmark er et af leddene sammen med bl. a. folkekirkens nødhjælp, Dansk Røde Kors, Red barnet, Mosaisk trossamfund, Danske kvinders nationalråd og flere, tager sig på de danske myndigheders vegne af forsorgen for herværende flygtninge og yder hjælp til flygtninge i andre lande, samtidig med, at et par hundrede wienerbørns årligt tilbagevendende sommerophold hos danske plejeforældre ligeledes går gennem Caritas-Danmark, og i sommer glæder vi os over, at det er lykkedes at formidle knapt halvandet hundrede astmatiske tyske børns 3 ugers rekreationsophold i Femmøller og Saxild. Caritas-Danmark administrerer en udstrakt medikamenthjælp til syge i Østeuropa. Og siden 1954 formidler vi nogle hårdt tiltrængte håndsregninger til de strandede flygtninge, som belgieren, pater Pire, har sat al sin arbejdskraft ind på at bringe på fode igen. En mængde danskere har påtaget sig private fadderskaber for disse mennesker – de korresponderer med dem, sender dem pakker og prøver at hjælpe dem på de måder, hver enkelt synes at have mest brug for. Korrespondancen har ganske særlig vist sig at være til opmuntring. De er rykket op med rod, tit i en høj alder, de er grænseløst taknemlige for at mærke varme og personlig interesse, og herhjemme er der udfoldet stor hjælpsomhed –

på en foredragsrejse, min broder, pater Olaf Jan Ballin, foretog fornylig, fik han tilsagn om 12-15 nye fadder-skaber.

Flygtning fra Shanghai ankommer til Aalborg, transporteret dertil af F. N.

Vi har haft lejlighed til at introducere pater Pire i Rotary-kredse herhjemme, hvorved der er skabt megen frugtbar kontakt med hans arbejde, og vi har formidlet kontant hjælp til den belgiske præst, pater Werenfried van Straatens store byggearbejde langs jerntæppet. Med frivillig arbejdskraft bygger han klostre og præsteseminarier i et forrygende tempo i egnene langs jerntæppet for at kunne tilfredsstille de mange uopfyldte ordens- og præstekald, som findes bag jerntæppet, den dag, det bliver muligt at opfylde dem. Tusinder af unge vesteuropæere tager over og deltager i byggearbejdet hver sommer på samme måde, som abbé Pierre magnetisk tiltrækker frivillige hjælpere til sit byggearbejde for de hjemløse.

St. Antoni sommermarked

Stor lodseddell nr. 5519, 1341, 9838, 5205, 4192, 111. Amerik. lotteri: grøn 126, violet 108, blå 169, grå 174.

Til feriebornene

I. M. 10,-. E. N. 10,-. K. S. 15,-. G. J. 50,-. Gerda og Harald 25,-. M. S. K. 10,-. Pilgrim 25,-. W. 5,-. Agnes Petersen 100,-. Ialt 878,10 kr.

- Og hvad med de nyoprettede danske Sct. Vincent-gilder til hjælp for fjerne landes sultende?

- Vi ser intet hellere, end at de kommer til os for at få gavn af de fasttømrede internationale forbindelser, Caritas-Danmark har. De omspænder efterhånden hele kloden. Jeg kan ikke tro andet, end at de ville blive en genvej til frugtbare resultater.

Tyske kødpølser efter Ebberød Banks system.

- Er De aldrig bange for, at dette arbejde skal vokse Dem over hovedet?

- Egentlig ikke. Det hviler på samarbejde med en mængde andre hjælpeorganisationer herhjemme og i udlandet. Det er en mærkeligt levende og omskiftelig ting at have med at gøre - fornylig blev Tibet inddraget i flygtningearbejdet. Det er temmelig forskelligt fra dengang, vi fabrikerede tyske kødpølser.

- Det lyder gådefuldt -

- Det var også lige så indviklet som Ebberød bank. Materialerne blev opkøbt i Danmark for penge fra amerikanske hjælpeorganisationer, eksporteret til Flensborg og forarbejdet efter tysk smag af tyskere, hvorved der blev sat hårdt tiltrængt beskæftigelse i gang i Vesttyskland. De blev opkøbt i fem kilo-pakker à 16 mark af vesttyskere, som sendte dem til nødlidende i Østtyskland. Flensborg-fabrikanten fik 10 mark pr. fremstillet pakke, og de 6 resterende mark blev henlagt til et fond til hjælp for nødlidende institutioner i Vesttyskland.

- Der er gået en fremragende forretningsmand tabt i Dem, pastor Ballin.

- Hvorfor tabt? Det er en sans, man har hårdt brug for, når man er mig! smiler Sct. Antoni sogns præst og vordende kirkebygger samt Caritas-Danmarks utrættelige leder forhåbningsfuldt. I. L.

Ny bog af Johannes Jørgensen

Orion over Assisi.

Gyldendal. 175 s., kr. 16,75.

Med en vis forventning tager man denne lille bog i hånden. Endnu engang håber man at skulle glæde sig over den gamle digters kunst og det budskab, han bringer gennem sin kunst. I nogen grad bliver forventningen desværre skuffet. Vistnok genkender man Johs. Jørgensen på disse sider, men der gengives her kun en del af de toner, han formåede at anslå, og de dybeste mangler næsten ganske.

Bogen indeholder små stykker, der enten aldrig har været trykt eller også findes trykt på mere eller mindre utilgængelige steder, i dagblade eller som brudstykker af større værker, hvortil Johs. Jørgensen har ydet et bidrag. Udfra det synspunkt at bevare digterens småarbejder er det derfor en yderst prisværdig opgave, udgiveren har taget sig på.

Der er nogle små stemningsbilleder, et par meget fine, og et par (bl. a. det, der har givet bogen navn), der forekommer undertegnede at være temmelig ligegyldige. I de bedste af disse stemningsbilleder møder vi Johs. Jørgensens betragende forhold til omgivelserne, en lydhørhed og opladthed, der virker så velgørende, og som viser digterens stærke modsætning til den fortravlede jagen gennem livet, der tager glæden fra så mange mennesker.

Det meste af bogen optages dog af en del artikler, der omhandler andre forfattere og deres arbejder. Her møder vi Johs. Jørgensen som litteraturkritiker. Der er fine ting imellem. De mest bemærkelsesværdige er fire småstykker om Johs. V. Jensen. De er skrevet med dyb forståelse på trods af den afgrund, der var de to digtere imellem, hvad livsanskuelse angår. Bag den pseudovidenskabelige facade finder Johs. Jørgensen digteren og mennesket Johs. V. Jensen.

En lille samling digte, deriblandt et par hidtil utrykte, slutter bogen.

Trods svaghederne er det en fin lille bog, der vil glæde alle dem, der holder af Johs. Jørgensen og forstår hans særprægede kunst. Den giver måske ikke helt, hvad man havde ventet, og den tåler ikke sammenligning med det meste af, hvad digteren ellers har produceret, men alligevel glæder man sig over, at der her i bogform er udgivet ting, der ellers ville have været viet til glemsel.

J. Rudfeld.

Rygårds skoles udvidelse

Biskop Suhr indvier torsdag d. 18. juni den nye fløj og festsal på Rygårds franske skole på Bernstorffsvej i København. Ved denne udvidelse bliver skolen samtidig i stand til at huse en del studerende unge piger. Ved højtideligheden vil forfatteren, kontorchef Enoch Hjorth fremsige en prolog, han har skrevet til anledningen.

Når man skriver om en bog, bør man vistnok først og fremmest stille sig det spørgsmål: Vil man råde folk til at læse den eller vil man ikke? Et sådant råd er jeg ikke i stand til at give om de tre bøger, jeg vil omtale, nemlig Olle Hedbergs »Sardinens begravelse«, »Storken i Sevilla« og »Er der nogen artige børn her?«. Den sidste er forøvrigt endnu kun kommet på svensk, og serien er ikke afsluttet. (Den bliver nok på fire bind). I disse bøger står der nemlig så mange uartige ord og så mange grimme ting om den katolske kirke, at der nok skal være en del mennesker, der ikke bryder sig om at læse det. På den anden side er der sikkert osse mange, der, ligesom jeg, vil glæde sig over vittige og ram-mende skildringer, en spændende fortælling, livsbekræftende meninger, og meget andet.

Det drejer sig – i de tre første bind – om en lys og festlig skildring af, hvor godt det kan gå i en ond verden. Nede i Spanien, i det sydligste Europa, ligger Andalusien. Landskabet har navn efter en af de nord-europæiske folkevandringsstammer, vandalerne. Noget godt rygte har disse herrer fra oldtiden ikke efterladt sig, og noget godt navn havde den syttenårige Vendela (det lyder næsten som et ordspil) ikke i fødebyen Stockholm.

Et godt hjem, dårlige kammerater, ville der komme til at stå om hende i politirapporterne. Skulker fra skolen, drikker, render med mandfolk, stjæler ... 17 år og godt på vej til at gå i hundene, med læderjakke-miljøet som foreløbigt bestemmelses-sted.

Den adfærdsvanskelige Vendela hører til den vrede, meget vrede, ungdom. Men det må indrømmes hende, at hun har en del at være vred over. Hun var planlagt som ønskebarn. Men desværre blev det ikke den vedtagne dreng. (Man kan sende en venlig tanke til danske plakater, der fortæller, at ønskebørn er lykkelige børn). Og med dette minus i starten, går det galt. Hun vokser sig ikke klog, køn og charmerende nok til at overvinde forældrenes kulde. De tager hævn. Er hun ikke umulig, skal hun gøres det. Og skolen? Inspektrisen er »typen på den, der un-

Kronik

Vendela i Spanien

af cand. polit.

Paul T.

Kaare Frederiksen

der pædagogiske besværgelser sparker til den allerede faldne, og bagefter fortæller, hvorledes hun arbejdede og ofrede sin kostbare tid for at hjælpe«.

Miljøforandring er et af tidens modeord. Og det er osse det, der redder Vendela. To pensionerede tjenestemænd får hende sendt væk. Fra Stockholms gader til en spansk turist-klosterskole. Selv om den er mere turist- end klosterskole kan springet næppe være større. Spansk kultur og internationalt miljø. Studier uden lektier, appel til egen-interessen, høflighed og hjælpsomhed, religiøs baggrund uden tvang, lærere der undskylder og ikke skubber til de uheldige elementer. Det er, som om Hedberg næsten har malet med for lyse farver for at sige gamle Sverige – og Norden om man vil – nogle ubehagelige sandheder.

Interessantest er dog den betuttede Vendelas møde med det folkelige – religiøse og verdslige – Spanien.

Sardinens begravelse

At Storken i Sevilla handler om, at hun bliver gift og venter sig (næsten i rigtig rækkefølge), kan man gætte sig til. Det med Sardinens begravelse kræver derimod lidt forklaring.

Ligesom i Sevilla holdes der i byen i den stille uge natlige prosessioner. Nat efter nat (sent på natten efter spansk skik) drager optog efter optog gennem de snævre gader. Med lys og sang, tilhyllede korsbærere og kæmpestore tabloer, der skildrer optrin fra lidelseshistorien. Og uddeler symbolske gaver. (Det sidste havde jeg aldrig hørt om før). Realistisk over al måde – på grænsen til det kunstnerisk smagløse, men betagende. Jesus i Gethsemane, Judaskysset, Faldet, Jesus foran Pilatus, Korsfæstelse. Og til sidst den smertefulde moder, omgivet af et endnu stærkere lyshav end de andre figurer. Fra gaden, fra vinduer og altaner regner

blomster ned over hende. Hun er klædt i sørgedragt og holder i hænderne en rosenkrans. I hjertet er stukket en juvelbesat sværd, på kinderne blinker tårer i lysenes skær. Og gaden fyldes af røgelsesduft, kordrenge i hvide skjorter svinger karrene, hvorefter optoget sluttet af biskop, præster, borgmester og byråd i hvide uniformer og – en afdeling af fodfolket med dragne sabler.

Men når lidelsesugen er forbi, kommer opstandelsen, indvarslet med kannon salut. Efterfulgt af noget, der ligner karneval og fastelavn. Musik og optog igen, familiebal, blomsterfest. Optog med kåde figurer, som f. eks. nøgne kærlighedsgudinder (der bestemt ikke opfylder den stedlige kardinals forskrifter om, at klæderne skal dække legemets fremspringende dele). Og punktum sættes med afbrænding af sardininen, en kæmpe-mæssig papfigur. Fasten og fisketiden er forbi, nu skal vi være glade. Og Vendela? Hun lever med trods al nordisk skepsis. Forvirret, betaget. Ikke overbevist, men med en vis følelse af at have mødt underet. Er hendes eget livs faste med mishandling og forræderi forbi?

Hun har megen grund til at være glad. Gift med en amerikaner fra turist-skolen. Tidligere krigsflyver, efter skolen beskæftiget ved amerikanske arbejder i Spanien. Gensidig kærlighed, velordnede forhold, en sød nyfødt, et godt forhold til en stedsøn. Hvad kan hun ønske sig mere? Med tilfredshed kan hendes svenske venner fastslå, at forsøget lykkedes.

Det amerikanske miljø er forøvrigt tegnet særdeles interessant. På godt og ondt. Ægtemanden skildrer sit barndomshjem således: Opdragelse til næstekærlighed, hensyn, loyalitet, samarbejdsvilje, dyrevenlighed. Søndagsskolesynderne, som han selv siger. Javel, men gode ting i den borgerlige verden, egenskaber som gør amerikansk tone så tiltrækkende for mange af os. Hedberg får rig lejlighed til at lade dyderne komme til deres ret. Men lyderne? Ja, blandt andet en puritanisme, der ikke som den spanske har sikkerhedsventiler. Had til kønslivet, et had der altfor let slår over i pervers moderdyrkelse og andre forvildelser.

Men det er et sidespring, for Charlie viser USA fra den bedste side.

Vendela og Charlie bliver ikke omvendt til katolicismen. Det vil sige, bogen er jo ikke sluttet endnu. Hvem ved. Hvormange gange kan man sige Vayas con Dios – Drag med Gud – uden at komme til at mene det? Hvor mange gange kan man skælde ud på misbrug, mangler og ufuld-

kommenheder i kirken uden at komme til at nære positiv interesse?

Men en slags omvendelse er der alligevel tale om. To, som elsker hinanden, skrev Stuckenberg, kan gøre hinanden mere ondt end hævngrerrige fjender. Det passer ikke. Når to elsker hinanden, formår kærligheden at overvinde bryderier, skænderier, misforståelser. Ondskab kan først bide, når der ikke (mere) er kærlighed nok. Men med kærlighed og lykke

kommer uro og ængstelse. Dengang Vendela hadede, var der ikke noget at være ræd for. Nu har hun – og Charlie – alt for meget at miste. Og som han siger: Alle der kan tænke og ikke tror på Gud, må føle en meget stærk uro.

Og sådan står sagerne for nærværende. Også læseren vil med spænding og uro følge den fortsættelse, som forfatteren arbejder på. Foreløbig er Vendela i færd med at

skrive en detektivroman, hvor finesen ikke er usikkerhed om, hvem der er morderen, men hvem der skal myrdes. Så usikkert er livet. Vi er alle latente mordere, og tilfældet afgør hvem der kommer først.

Man kunne have lyst til at sende et bønnekrift til forfatteren: Skån familien Belford. Lad Charlie undgå den farezone han synes at nærme sig. Lad os bevare troen på den uforføjte og tilfældige lykke.

FOLKETS PAVE, JOHANNES XXIII

Engelsk journalist om sit indtryk af paven

Det ansete engelske blad *The Sunday Times'* medarbejder, John Raymond, har fornyligt efter et besøg i Vatikanet skrevet en karakteristik af den Hellige Fader. Vi tillader os at gengive hovedparten af hans artikel i dansk oversættelse:

Vi iagttog ham, mens han stod for højalteret i Peterskirken og gav os sin velsignelse og foretog sin første helgenkåring. Der helgenkåredes to, en spansk karmeliterinde Joachina, som havde grundlagt klostre, og Karl, en italiensk franciskaner. At se paven i Peterskirken på en stor festdag hører til de store oplevelser i ens liv. Det var ikke så meget selve ceremonien som pave Johannes' udseende og holdning, der gjorde indtryk på os eller rettere, gjorde det af med den forestilling, vi på forhånd havde dannet os. Hvordan går det til, at denne gamle mand på 77 år, denne bondesøn fra Bergamo, på mindre end 200 dage er blevet genstand for verdens interesse, begejstring og hengivenhed?

Andrea Lazzarini, som i tredive år har redigeret litteraturstoffet i »*Osservatore Romano*«, har skrevet en kort biografi af paven. Han skildrer paven som en venlig og munter mand opfyldt af en stærk, kristen årvågenhed. »Deres ord fylder mig med frygt og skælvn,« sagde han i oktober 1958 til kardinal Canali, kardinalkollegiets dekan, da denne på kollegiets vegne spurgte ham, om han

modtog valget. Men i sin kroningstale sagde han: »Det er en ny paves opgave at gøre den høje forestilling om Den gode Hyrde til levende virkelighed. Han er døren til fårefolden.«

»Vort hverv som hyrde for hele hjorden ligger os i ganske særlig grad på sinde. Alle andre menneskelige egenskaber – lærdom, diplomatisk indsigt, organisationstalent – kan kaste skønhed over en paves regering, men kan på ingen måde tjene som erstatning for dette.«

Hvilke andre egenskaber har den nye Hellige Fader? For det første – og heri adskiller han sig i høj grad fra sin forgænger – er han en pave af folket. Som den kommunistiske landmand, som deltog i hyldesten i Castel Gandolfo, sagde, da man spurgte ham om grunden: »Han er arbejderson og ved hvad det vil sige at arbejde, og jeg klapper for de fattiges pave.«

For det andet er han i besiddelse af indre uafhængighed og udstråler indre fred. For det tredje er der hans galliske logik og sunde fornuft. Det kan ikke være nogen hemmelighed, at pave Johannes allerede har gjort store forandringer i Vatikanet. »Jeg kan ikke lide bureaukratisme,« siger han, og en hel del bureaukratisme er allerede blevet ophævet. I Vatikanstatens korridorer og forgemakker føler man, at en ny ligefremhed er ved at vinde indpas og at al unødvendig ceremoniel og rutine er ved at forsvinde. Roligt og fordringsløst har den Hellige Fader vandret rundt i sit sogn i Rom og også udforsket sine egne enemærker. Murere, gartnere, pavelige gendarmere, typografer, radiofolk har alle følt hans venlige og interesserede tilstedeværelse.

Når man vandrer omkring i Rom

hører man høj og lav udtrykke samme mening om paven: »Han er en stor mand og bliver en stor pave.«

For det fjerde er Johannes XXIII i højeste grad barmhjertighedens pave. Da han under krigen var pavelig delegat i Grækenland, talte han de deporterede jøders sag hos tyskerne. Senere talte han tyskernes sag over for de allierede, således som han havde lovet von Papen. »Tag ikke for streng en hævn,« sagde han indtrængende. »Det tyske folk og det Tredje Rige er ikke ganske det samme.« Endnu senere, som nuntius i Paris, tog han de anklagede Vichybiskopper i forsvar over for de Gaulle.

Det, man nu er mest ivrigt optaget af i Rom, er den nye paves intentioner med hensyn til kirken som helhed, den kirke, som ikke blot strider, men jubler, og som han er kaldet til at herske over. Når man betragter den Hellige Faders tidligere liv og gerning, synes i det mindste to ting mulige. For det første, at Roms forhold til de østlige kirker sikkert vil indtræde i en ny og hjerteligere fase. For det andet, at kirkens stilling i selve Italien måske bliver taget op til ny, afgørende undersøgelse. De år, som var bestemmende for pave Johannes XXIII's udvikling, tilbragte han under indflydelse af sin højt skattede chef, biskop Radini-Tedeschi, en vidtskuende og fordomsfri prælat og pioner for katolsk social indsats i Italien.

Hvor længe eller hvor kort hans regering vil vare og hvad udfaldet af det vil blive – én ting er sikker: det nye pontifikat er begyndt i en atmosfære af stor energi og optimisme. Og paven har selv sagt: »Der er meget at gøre.« Lige da han var blevet valgt, var der mange både i den katolske kirke og udenfor, der mente, at han var en »overgangspave«. Intet kunne være mere fejlagtigt. Pave Johannes XXIII er kommet ind i verdens søgelys i et af de mest kritiske øjeblikke i dens historie: *Ecce Sacerdos magnus*. Ja, her er sandelig en stor præst.

Katolsk arbejderpræst i Nazareth

Bygger huse for arabiske familier

En katolsk arbejderpræst, pastor Paul Gauthier, der er kommet til Nazareth fra Frankrig for at følge i Kristi fodspor, hjælper de fattige i Nazareth til at få deres egne boliger.

Han håber at kunne bidrage til at gøre verden lidt mindre uretfærdig, som han siger. Det er hans ønske at hjælpe både præster og lægmænd til at leve et liv i retfærdighed og kærlighed. — Fremfor at hjælpe de trængende ved gammeldags godgørenhed søger pastor Gauthier at indgive dem selvtillid og således sætte dem i stand til at hjælpe sig selv.

De første resultater af hans arbejde kan allerede ses på bjergsiderne syd for Nazareth, hvor snese af betonhuse hæver sig op blandt oliven- og fyrretræer. Disse huse er opført af Arbejdernes Byggeforening i Nazareth, der er oprettet af Gauthier.

I 1956 forlod Gauthier en stilling som lærer ved seminariet i Dijon for at rejse til Nazareth og prædike Kristi budskab. Allerede i denne stilling virkede han som arbejderpræst.

»En indre trang fik mig til at rejse hertil, fordi Nazareth har en særlig betydning for mig, eftersom det var her, at Jesus Kristus levede som arbejder«, udtaler han.

Fik arbejde i stenbruddene

Straks efter sin ankomst til Nazareth stillede han sig op i køen uden for arbejdsanvisningskontoret. Han fik arbejde i stenbruddene sammen med de allerfattigste arbejdere, hvis tillid han efterhånden vandt. I begyndelsen så de med nogen skepsis på den fremmede præst, der havde iført sig arbejdstøj.

Arbejderpræsten, der stammer fra Normandiet, blev rystet ved at se de forhold, hvorunder de arabiske arbejdere levede i Nazareth.

»Jeg har set børnerige familier, der bogstavelig bor i svinestier,« fortæller han, når han bliver udspurgt om sin første tid i Palæstina. »Snavsede kældere og løtsværelser med en frygtelig træk var opholdsrum for mangen en arbejderfamilie.«

Boligproblemet i Nazareth er efter pastor Gauthiers mening kun en meget ringe del af det problem, som levestandarden i hele Det Nære Østen, ja, i store dele af Asien og Afrika, frembyder. Men i Nazareth fandt han ikke forholdene helt ualmindelige.

Denne lille by, der tæller 16.000 indbyggere, forekom ham at være mødestedet for to verdener, mellem den ny, moderne og progressive til-

værelse for jøder, der bygger små rene hjem på bjergene ved Nazareth, og den arabiske befolknings gamle og kummerlige levevis i byens hjerte, hvor mange henslæber tilværelsen i smuds og den yderste armod.

Kontrasten mellem de to verdener, mellem de to kulturer, vil efter Gauthiers mening kunne få i hvert fald nogle af de arabiske arbejdere til at stræbe efter bedre leveforhold.

Der mangler 1000 nye hjem

Ved at se på jødernes byggeforeninger i de omliggende byer og landsbyer fik pastor Gauthier den idé at oprette et lignende system blandt den arabiske befolkning. Den israelske regering så med velvilje på hans planer og stillede de nødvendige byggegrunde til hans rådighed. Den israelske fagorganisation Histadruth ydede byggeforeningen lån, og kirken trådte ligeledes hjælpende til.

I fjor kom over hundrede frivillige arbejdere – præster og studenter – fra Belgien og Frankrig til Nazareth for at udføre legemligt arbejde ved byggeriet.

»Der mangler endnu mindst 1000 ny hjem, for at boligproblemet i Nazareth kan betragtes som løst,« siger præsten. »Dette skal være min beskedne indsats til løsningen af et verdensproblem.«

(Sydsjæll. Social-Demokrat).

Det er næsten en luksus at bo i ruiner – når andre må nøjes med jordhytter.

Verden rundt

De irske dominikanere i Lissabon har fejret 300-året for grundlæggelsen af deres kloster og kirke i den portugisiske hovedstad. Dominikanerne kom i sin tid fra Irland under den religiøse forfølgelse i deres hjemland og oprettede et kollegium for præstestuderende.

Der er nu i Vatikanet blevet oprettet kontorer til den kommission, der skal forberede det kommende kirke-møde. Kontoret arbejder i forbindelse med Vatikanets statssekretariat, ledet af kardinal Tardini.

Krigen i Algier har givet anledning til, at ca. 1 million muselmænd har forladt deres landsbyer, enten frivilligt eller efter ordre fra de militære myndigheder. Alle disse hjemløse er samlet i store lejre, og mange af dem er arbejdsløse og sultre. Ærkebiskoppen af Paris, kardinal Feltrin, og pastor Marc Boegner, der er formand for sammenslutningen af protestantiske kirker i Frankrig, har opfordret alle kristne til at slutte sig sammen om en hjælpeaktion til fordel for disse nødlidende. »En kristen samvittighed kan, som de siger, ikke forblive uberørt over for alle disse menneskers nød.«

Albanien er religiøst set meget splittet. I 1945 fandtes der ca. 124.000 romerske katolikker, 220.000 ortodokse og 730.000 muhammedanere. Den kommunistiske regering har imidlertid forfulgt alle de troende og ønsker at oprette »nationale kirker«. 30 af de 150 præster er blevet dræbt og 70 er fængslet. To biskopper er blevet skudt, og en tredje blev først udsat for tortur og siden henrettet. I 1957 udnævnte Pius XII en franciskaner til biskop i Albanien, men forbindelsen mellem Rom og de katolske albanere er praktisk talt afbrudt.

absolut
ABSALON
når forsikring skal tegnes

Guds ord vil nå frem

Berlin (NC). Der meldes fortsat om kommunistisk chikane overfor den katolske kirke i Polen. Ved den store højtidelighed på Kristi Legems fest ønskede kardinal Wyszynski at tale til de over 100.000 mennesker, der var samlet uden for en kirke i Warszawa, og man havde regnet med som sidste år at gøre brug af højtalere. Regeringen havde imidlertid nedlagt forbud mod anvendelse af højtaleranlæg – uden at give nogen begrundelse.

I sin prædiken sagde kardinalen blandt andet: »Vi må forlange, at vore rettigheder bliver respekteret. Man skal ikke tro, at man ved at forbyde brugen af mekaniske hjælpemidler, kan hindre Guds ord i at nå jer.«

Forværring i Ungarn

Wien (NC). Man forudser her, at den ungarske regering vil skærpe sin modstand mod kirken. Den tidligere chef for det kirkelige departement, Janos Horvath, er blevet afløst af en gammel stalinist, Karoly Olt, og årsagen skal være, at Horvath efter kommunisternes mening var for eftergivende i sit forhold til kirken. Regeringen erklærer i sit dekret ved personskiftet, at det er det kirkelige departements hovedopgave at sørge for en streng overholdelse af aftalerne mellem regeringen og de forskellige religiøse grupper.

Mangel på adoptivforældre

London (NC). Kardinal William Godfrey, ærkebiskoppen af Westminster har i et hyrdebrev opfordret katolske familier til at adoptere uønskede børn. Indenfor kardinalens bispedømme, som omfatter mere end halvdelen af London, er der til stadighed mangel på adoptivforældre til de mange børn, den katolske hjælpeorganisation prøver på at anbringe i gode hjem. Kardinalen gør opmærksom på, at disse børns mødre meget ofte kommer fra andre dele af landet for

Landbrugsreformer

på Cuba

Havanna (NC). Biskop Elvio Diaz i Havanna har opfordret katolikkerne til at støtte premierminister Castros nye landbrugslove. Biskoppen udtalte, at programmet for en landbrugsreform er helt i overensstemmelse med den kristne opfattelse af social retfærdighed, således som den er kommet til udtryk gennem pavernes belæring og især gennem rundskrivelsen Rerum Novarum.

Ifølge de nye love vil enorme landområder – især dem, der ejes af udlændinge – blive udstykket til farmere og husmænd. Enhver familie, der ønsker at drage nytte af landbrugsreformen, kan frit overtage 66 acres jord og får desuden fra regeringen økonomisk hjælp til opdyrkning. Loven begrænser de enkelte personers ret til at eje jordarealer større end 1000 acres. Fra denne regel gives der kun undtagelser for sukker- og risplantager samt kvægfarme, der ejes af cubanske borgere. Loven forbyder aktieselskaber at eje jord, med mindre alle aktionærerne er cubanere. Endvidere bestemmer den, at fremtidig kan kun cubanere købe og arve jord.

at føde deres børn i denne del af London. »Det er vort indtryk,« skriver kardinalen, »at katolikkers indstilling overfor adoption er ved at forandre sig. Fordommene imod børn, der er født udenfor ægteskabet, forsvinder efterhånden, fordi man forstår, at et barn – uanset om det er født indenfor eller udenfor ægteskabet – er dannet i Guds billede. Disse drenge og piger er uskyldige og har krav på vor kærlighed og omsorg.«

I Asien er der 22 millioner flygtninge

Katolsk præst fremsætter forslag til hjælp

Hong Kong (NC). Lederen af den katolske hjælp til flygtninge i det fjerne Østen, Mgr. Joseph Harnett, har redegjort for de aktuelle problemer i forbindelse med 22 millioner mennesker, som siden den anden verdenskrig har måttet forlade deres hjemstavn. Han oplyser, at i Indien er 1 person af hver 42 en flygtning, i Vietnam 1 af hver 12, i Pakistan 1 af hver 11, i Korea 1 af hver 4 og i Hongkong næsten hver tredje. Der eksisterer i virkeligheden en flygtninge-»klasse«, fordi samfundet behandler enhver person, der er flygtet fra sit eget land for at undgå en uretfærdig forfølgelse, som en lovløs.

Flygtningen får kun et minimum af international hjælp, er helt afhængig af de lokale myndigheders barmhjertighed og vil meget ofte blive behandlet som en anonym ting. Mgr. Harnett udtalte, at det nu er lettere at transportere en ton stål eller en ladning ris fra land til land, end at sende et menneske fra et sted til et andet. Dette skyldes først og fremmest, at mange lande med deres ideer om økonomisk beskyttelse frygter, at bevægelsesfrihed mellem landene ville føre til, at de selv blev overrendt af mennesker fra jordens mindre frugtbare områder. Imidlertid, fortsatte Mgr. Harnett, ved enhver, der har nogen erfaring i denne sag, at alle mennesker elsker deres hjemland, deres fødestavn og de omgivelser, de har kendt siden barndommen. De rejser kun bort, fordi de tvinges

af religiøs, politisk eller økonomisk forfølgelse. Der er ingen grund til at frygte, de stærkere nationer skal underlægge sig andre ved hjælp af flygtningestrømmen.

Mgr. Harnett fremlagde seks grundlæggende principper, som han opfordrede de frie nationer til at acceptere for at kunne løse, hvad han selv kalder det 20. århundredes største menneskelige problem:

1. En flygtningens bevægelsesfrihed bør sikres ved hjælp af et dokument, som er gyldigt indenfor alle verdens frie nationer, og som tjener til at identificere et menneske uden at »stigmatisere« det. Hvis et sådant dokument skal have nogen værdi, må det automatisk anerkende flygtningens ret til at leve og arbejde, hvor han har de bedste muligheder.

2. Asylretten bør anerkendes i en

sådan udstrækning, at den giver den lovlige flygtning lovens fulde beskyttelse indenfor de civiliserede nationer.

3. Retten til arbejde er næsten lige så vigtig som retten til at leve, og kun Skaberen, der giver liv, har ret til at tage det tilbage.

4. En flygtning bør ikke betragtes som medlem af en særlig »klasse«. Når han har forladt sit eget land, skylder den øvrige verden ham asylret og retten til arbejde.

5. Mennesket er godt på vej til at besejre de sidste af sine modstandere indenfor naturens verden. Nu mangler det blot at overvinde sin frygt for andre lovlydige mennesker.

6. Det er de unge, de beslutsomme, de energiske og de modige, som vil komme til at beherske verden. Det er ikke afgørende, om de er flygtninge eller borgere i deres eget fødeland. Indenfor nationerne vil det naturlige instinkt for at forske og at skabe føre til en normal udvælgelse af dem, der skal lede fremskridtet. Menneskers medfødte egenskaber, de muligheder som foreligger samt lovene vedrørende konkurrence og økonomi vil efterhånden indvirke på den naturlige udvælgelse. Men de svage, de gamle, de syge og hjælpeløse skal ikke blive en byrde for de lande, der gav dem asyl. Her må en international hjælp sættes ind for at løse deres vanskeligheder.

Katolikker holder fest i Manchester

Manchester (NC). For første gang blev i år Storbritanniens mest brogede katolske festlighed, Manchesters »Whit Friday Walk«, udsendt gennem fjernsynet. I en halv time så tilskuerne glimt af den fire timer lange procession gennem Lancashirens største industriby. Der deltog ialt 20.000 mennesker i festligheden. De forskellige sogne og katolske foreninger markerede deres tilstedeværelse med bannere og symboler. Blandt deltagerne i processionen var 300 uniformerede sygeplejersker.

Den apostoliske udsending til Storbritannien, ærkebiskop Gerald O'Hara, og flere andre biskopper var sammen med Manchesters katolske overborgmester og de fleste af de 30 katolske medlemmer af byens råd til stede ved festligheden.

Paven og jøderne

Jerusalem (NC). Ved et møde i den jødiske organisation B'nai B'rith kommenterede den amerikanske lærer, dr. Moshe Davis, som er leder af det jødiske teo-

logiske seminarium i New York, pave Johannes XXIII's ændring i langfredagens bøn for jøderne. Dr. Davis betragtede denne forandring som et udtryk for en ændret indstilling overfor den jødiske religion.

Vatikanet (NC). Paven vil selv den 28. juni i en radiotale give sin støtte til det flygtningear, som De forenede Nationer har åbnet. Den hellige Stol vil iøvrigt udfolde en større diplomatisk virksomhed ved hjælp af sine repræsentanter overalt i verden for at opfordre de forskellige nationer til at øge hjælpen til flygtninge og krigs ofre.

Pavens radiotale udsendes netop den dag, et større antal lande indleder deres indsats for flygtningear.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 14.: 4. søndag efter pinse (s. 666). De fleste kristne glemmer, at Kristus har pålagt dem at vinde verden. De ligner fiskere, der sidder på strandbredden i stedet for at sejle ud på dybet og kaste deres garn.

»Jeg har tabt modet«, vil De måske sige. I lang tid har De prøvet på at gøre noget, på at omvende deres nærmeste, på at gøre apostolat. Det har ikke ført til noget. Også Peter var modløs før den rige fiskefangst. Men Kristus sagde til ham: »Far ud på dybet, kast dine garn ud til fangst«. Da apostlene havde gjort det, fangede de en så stor mængde fisk, at deres garn sønderrevs, og to skibe knapt kunne rumme det, de havde fanget.

Det er på tide at tage fat igen. »Verden sukker i trældom«, siger Paulus. At føre verden tilbage til Kristus, at udføre en apostolisk opgave kræver anstrengelse. Men Paulus siger til os: »Denne tids lidelser er for intet at agte mod den tilkommende herlighed«.

Ihukommelse af Basilius, biskop og kirkelærer (s. 942).

MANDAG d. 15.: Søndagens messe (s. 666).

Ihukommelse af Vitus, Modestus og Crescentia, martyrer (s. 943).

TIRSDAG og ONSDAG: søndagens messe.

TORSdag d. 18.: Efræm Syrer (s. 945). Der var en tid, hvor Syrien var en stor romersk provins, som bredte sig, ikke blot ud over Palæstina, det nuværende Syrien og Libanon, men også over en hel del af det, der nu hedder Tyrkiet. Efræm var en af de mange store personligheder, der har givet den syriske kirke dens præg. Han var munk og meget asketisk, men under et strengt ydre bevarede han i virkeligheden en indre friskhed og et lyrisk sind, der kom til udtryk i mange digte. Man kaldte ham »Helligåndens harpe«, og vi har den dag i dag bevaret en hel del, både af hans digte og af hans taler, som gjorde, at man betragter ham som kirkelærer. Han døde i 373.

Ihukommelse af Marcus og Marcelinus, martyrer (s. 946).

FREDAG d. 19.: Juliane af Falconi (s. 947). Født i Firenze i 1270, medlem af serviternes 3. orden. Død 1341.

LØRDAG d. 20.: Gudsmoders lørdagsmesse, s. [90].

Dagen for de syge

Søndag den 21. juni 1959

Kl. 9,30: Messe i St. Therese kirke, Hellerup. Biskoppen læser messen og prædiker. Der vil eventuelt være lejlighed til skriftemål før messen.

Kl. 10,30: Morgenmad; der serveres kaffe eller the samt morgenbrød til alle deltagere. Derefter selskabeligt samvær.

Kl. 12: Frokost. Madpakke medbringes, men drikkevarer kan fås hos søstrene.

Kl. ca. 13: Foredrag af pater Vian.

Kl. 15-16: Hjemkørsel. (Syge, som måtte ønske det, kan naturligvis blive kørt hjem på et hvilket som helst tidspunkt efter eget valg).

Der rettes en indtrængende opfordring til sogne gejstligheden om at opsøge og forberede de syge til denne »dag«, for eksempel m. h. t. skriftemål. - Bilejere, der vil hente og bringe syge til kirken, bedes venligst melde sig til fru Lerche Nielsen, tlf. 87 44 45, eller til fru Lena Samson, tlf. GE 6341.

Sygeapostolatet er tilgængeligt for alle, der ønsker at ofre deres sygdom og lidelser for kirken og for hinanden. Hans Exc. Biskoppen anbefaler hjerteligt dette arbejde; lad os møde fuldtaligt op og give ham tilsagn om vor beredvillighed.

Vatikanradioens

udsendelser til Danmark i onsdags bragte blandt andet en samtale med forlagsboghandler Sven Damsholt om ny kirkemusik på grammofonplader. Damsholt er her i landet den eneste, som har specialiseret sig i import af sådanne plader. Foruden et anonymt trappistkor hørte man en usædvanlig optagelse af en messe i Kongo, hvor et negerkor medvirkede og på en særegen måde fremhævede den gamle liturgi med trommer og sang. Udsendelsen gav tillige en prøve på, hvordan den franske jesuit, pater Duval, ved hjælp af sin sang forkynder evangeliet. Vatikanradioens kvarter til Danmark omfattede som vanligt nyheder fra den store verden, og vi hørte en fra de franske katolske arbejdergrupper fremsat erklæring vedrørende arbejderpræsterne. Næste udsendelse til Danmark kommer onsdag den 8. juli kl. 21,30 på 31, 10 m og 196 m.

Fra og med 15. juni 1959 ændres gudstjenestetiderne i Sankt Antoni kirke, Brønshøj.

Søndage: kl. 8 højmesse, kl. 11 stille messe.

Hverdage: kl. 7 stille messe (om onsdagen kl. 9 messe for sognets mødre).

SØBORG: kl. 9,30 stille messe hver søndag.

R. i. p.

Vor kære medsøster, der i mange år med stor samvittighedsfuldhed beklædte flere ledende stillinger indenfor vor Congregation,

Mater Dominica

døde d. 4. juni 1959 velforberedt og styrket med alle kirkens nådemidler. Måtte Herren give hende den velfortjente løn. Vi beder om forbøn for hendes sjæl.

Set. Hedvigssøstrene.

SKABNINGEN SKAL FRIGØRES FRA TRÆLDOMMEN!

FOR NYLIG traf jeg en ung ateistisk læge. Fuld af begejstring talte han til mig om sit arbejde, om videnskabens resultater og om de umådelige tekniske fremskridt, som menneskeånden har været i stand til at udvirke i løbet af de sidste 50 år. Elektricitet, radio, film, fjernsyn, flyvemaskiner, atomfysik og måske snart rumfart, – det er ikke småting. I løbet af de sidste 50 år har menneskene opfundet og opdaget mere end de foregående generationer på 2000.

Og jeg lyttede til ham med begejstring. En kristen ved nemlig, at fremskridtet i sig selv er noget godt. Gud har selv sagt til mennesket: »Opfyld jorden, gør jer til herrer over den.« Mennesket skal i sit arbejde samarbejde med materien for at opfylde skabelsens lov. Mennesket er ikke en sjæl alene, – det er en sjæl og et legeme, det er samtidig ånd og materie. Ved tidernes ende skal vort legeme opstå. Menneskets skæbne er på mystisk vis knyttet til hele universets skæbne. Mennesket bliver ikke frelst, uden at hele skabningen bliver det samtidig, og det forbereder ved sin indsats allerede nu den nye jord og den nye himmel, som Johannes taler om i sin åbenbaring.

Men der var noget, som den unge læge ikke kunne forstå, fordi han ikke var kristen, og det er, at det tekniske fremskridt ikke nødvendigvis fører mennesket til en større lykke. For os kristne er det en kendsgerning, at mennesket kan bruge fremskridtet ikke alene til det gode, men også til det onde. Det er dets hjerte, der afgør det. Vi mennesker kan gøre jor-

den til et vidunderligt paradis, men vi kan også forandre den til en ruin. De opdagelser, der er i stand til at gøre vort liv på jorden mere behageligt, kan lige så godt bruges til at skabe død og ødelæggelse. Gennem menneskets synd bliver de materielle ting bragt ud af deres bane, således at de ikke mere er rettet mod deres normale formål, som er at hjælpe mennesket til at leve bedre og lovprise Gud. Derfor siger Paulus også i dagens epistel, at »skabningen sukker, fordi den er blevet sat i det ondes tjeneste, fordi den er underkastet trældom«. Efter syndefaldet fungerer selv de materielle ting ikke mere, som de skulle. Også de »er i veer«. Også de skal igennem deres »påskemysterium«, de skal gå over fra trældommen til friheden.

Det er dette mål, alle mennesker, kristne eller ikke-kristne arbejder hen imod, når de ved deres anstrengelser, ved deres lidelser og måske ved selve deres liv prøver på at bringe lidt mere godhed, lidt mere harmoni og lidt mere kærlighed ind i verden.

M. D.

»Også skabningen selv skal engang fries fra den forkrænkelighed, hvorunder den træller, og nå til den frihed, som Guds børn skal have i herligheden.«

Rom. 8, 21.

Vi derhjemme

Angående klingpungen

Når klingpungen bølgner ned gennem bænkeraderne til søndags-messen, og portemonnæerne begynder at tone frem af tasker og lommer, opstår der tvivl og usikkerhed i mange sjæle. For hvad er ens skillinger værd i dag i sammenligning med sidste år, forrige år og årene før dem igen? Og hvordan undgår man at blive fedtet, selvom man ikke lige putter bukseknapper i? Bispedømmets udgifter er nu engang steget i takt med alle andre.

Her er en fornuftig dames råd: lad brødprisen være den altid gyldige målestok for klingpungen! Man kan afgøre med sig selv alt efter svare, at man vil yde et beløb, der svarer til et kvart, et halvt, et helt rugbrød, og forsøge at følge stigningen op. Så kommer man næppe helt ud i urime-ligheder.

Tom er katolik og Per ikke-katolik, og de plejer at lege sammen i stor samdrægtighed. Men forleden kom Per hjem med laset skjorte, hullede bukser og et blåt øje. Først kunne hans mor ikke få andet ud af ham end, at det var »Tom, der var begyndt«. Men efterhånden nåede hun frem til, at hendes håbefulde søn havde »sagt noget om paven«.

– Jamen, vidste du da ikke, at Tom var katolik? spurgte hun.

– Jo, men jeg vidste ikke, paven var det!

Lille Cecilie på fem fik skænd en aften, fordi hun sad og tværede over sin middagsmad og ikke ville spise op. Lidt efter blev hun lagt i seng og begyndte at bede aftenbøn. Hendes mor hørte gennem den halvt åbne dør, at hun til det sædvanlige tilføjede:

– Og, kære Vorherre, vil du så ikke nok lære min mor at lave lidt bedre mad.

Værelse søges.

Ung kvindelig kontorassistent søger til 1. juli i København et stort umøbleret værelse m. adgang til køkken. Helst i den indre by. Billet mrk. »værelse 24« til Ugebladets annoncereaktion.

FRA KØKKENET HØRES kedlens manende fløjten, netop som den mindste begynder at blive eftermiddagsvrøvlet og kun vil sidde på armen. Begge dele indtræffer samtidig med, at stamherren på otte er ved at bruge alle sine overtalelsesevner på at forklare én, at alle de andre drenge i klassen har letvægtscykel, og at man ikke bør indtage en særstilling på den slags områder. Alt imens hans søster på syv skal vide, om v-å-d staves med eller uden h. Telefonen kimer, og netop som der undslipper én forskellige gloser af den slags, som aldrig findes på den fuldendte mors og husmoders læber, går døren op. Midt i den står FAR!

Når denne situation indtræffer – og det gør den med variationer i de fleste mødres liv – adskillige gange om året, bliver det så fristende at se sig tilbage gennem årene og spørge,

om man egentlig har fået den rigtige udrustning til sin opgave her i livet. En masse velmenende mennesker har haft travlt med at belære én om alt muligt: angående kvindernes lige-ret og kvadratet på hypotenusen og hygiejnens betydning og samfundets struktur og stenografiens grundregler. Og så står man dér og har mer end noget andet i verden brug for TALMODIGHED. Var der nogen, der huskede at forberede én på det? Tålmodighed og atter tålmodighed, det er hvad et ægteskab kræver på hundrede ledder alle døgnets vågne timer – en kostbar kunst, man ikke kommer sovende til, men kun erhverver i hård træning og med mange, mange nederlag.

Ah, tålmodighed. Bare de ville have lært én lidt mere om det. I god tid!

Piloten

Da tegnetimen i første klasse var forbi, blev læreren præsenteret for en mærkelig tegning. Den forestillede en flyvemaskine med tre voksne og et lille barn, alle udstyret med glorie.

– Sig mig engang, hvad forestiller det? spurgte han.

– Det er flugten til Ægypten, oplyste Klaus.

– Javel! Jeg kan godt kende Jomfru Maria og Josef og Jesusbarnet. Men ham, der styrer, hvem er så det?

– Nårh, ham – det er Pontius Piloten!

Børnepasning

og/eller lettere husarb. søges for juli-aug. af fransktalende belgisk ung pige (musikstuderende), kan evt. give franskundervisn. og holde Deres børns spilletimer ved lige i sommerferien. Skriftl. henv.: Katolske Menighedsplejer, Bredg. 69 A, Kbhvn. K., mrk. »Martin«.

Dannet ung pige,

ikke under 17 år, der er vant til børn, søges ca. 15. august til sammen med uddannet barneplejerske at passe fem børn i alderen 0-7 år. Skriftlig henvendelse til lensgrevinde Gabrielle Holstein-Ledreborg, Ledreborg pr. Lejre.

Marinesoldater til messe

Det er sjældent at se så mange pæne matroskraver i den katolske kirke i Aarhus, men fornyligt havde byen hollandsk flådebesøg, og den katolske del af mandskabet kom i samlet flok til messe.

Valfartens fortrop

Vi bringer endnu et billede fra årets valfart til Øm. Vi ser her processionens fortrop med de forskellige sognes og foreningers bannere, og bagest i skaren øjnes biskop Suhrs mitra på baggrund af det skønne sommerlandskab.

Elmer Verner sen

1. kl.s kød og pålæg
Kastetvej 51 - Aalborg
Telefon 5660

Køb det bedste - det gør vi

Leo Nielsen

Slagtermester
Dannebrogsgade 21 - Aalborg
Telefon 2 41 29

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Stu diestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

K. E. Petterson

Tværgade 6
Tlf. 85 01 32 - Nykøbing F.
Aut. elektro installer

Mackeprangs boghandel

Langgade 22
Nykøbing F.

B
R
O
R
K
A
S
P
E
R

Andersen & Meyers Eft.

OTTO LARSEN

Ramsherred 31, Aabenraa - Telf. 2 25 30

Lys - Kraft - Varme

Chr. Lauritsen

Smede- og maskinværksted, aut. vand- og gasmester - Spec.: Centralvarme

Kirkepladsen 6 - Nykøbing F. - 85 05 11

Axel Pryds A/S

Fisk og vildt

Telefoner 88 03 00 - 88 02 78

Nykøbing F.

Johannes Madsen

Elektr. installatør

INSTALLATIONER

Jernbanegade 8, Nykøbing F.

Telefon 88 06 84

Køb hjemmets udstyr hos

Thuen, Gravensgade 2

AALBORG

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm, ing. M. af I.

Aut. vand-, gas- og blikkenslagermester

SANITET - CENTRALVARME

Algade 58, Aalborg, tlf. 3 04 33

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen, Aalborg, tlf. 2 03 01

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørlørr.

Kong Christians Allé 6, Aalborg

Telefon 3 42 33 og 3 43 37

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25

Telefon Minerva * 408

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

Og de byggede ...

7. kapitel

»Det er første gang i mit liv, jeg er med til at bygge noget.«

»Det er lige sådan med mig,« sagde Djibouti.

»Nej, det er noget andet med mig. Indtil nu har jeg kun lært det modsatte - nemlig at rive ned og ødelægge. Ødelægge og slå ihjel. De har aldrig lært mig noget andet håndværk, siden jeg som femtenårig kom til at bo på kasernen efter min faders død. Jeg var to og tyve, da det hele brød sammen. Først kom modstandsbevægelsen, så hæren, Elsass, Tyskland og besættelsen. Måske vil du mene, at jeg kunne have ladet mig hjemsende - men jeg havde jo aldrig lært andet end at slås. Jeg var bundet til hjulet. Indokina - det var højdepunktet.

Jeg vil ikke diskutere, om den ene krig er mere retfærdig end den anden. Jeg er ligeglad med politik. Men nu ved jeg af egen erfaring, at krigen er det største onde, der findes. Hade og slå ihjel. Prøve på at hade så meget som muligt, fordi vore modstandere også hader og dræber os. Hade for at blive modig nok til at springe ud med faldskærm fra en flyvemaskine for at ødelægge og dræbe dér, hvor man falder ned. Vi fik ganske vist mange penge og æresbevisninger. Men pengene gik hurtigt til spiritus, stimulanser og kvinder. Jeg fik malaria, og da jeg af den grund ikke længere var kampdygtig, blev jeg omgående kasseret af hæren, der havde hvervet mig til at slå ihjel. For et års tid siden blev jeg hjemsendt. I Marseille blev vi modtaget med hornmusik og begejstring. Vi var helte, som hæren udnyttede for at lokke andre vordende helte til sig til spotpris. Bagefter - så, skidt med dem. Jeg rejste hjem til min familie i Normandiet. Mine brødre, der havde tjent millioner af francs på den sorte børs under besættelsen, sagde til mig: »Du skulle blot have gjort som vi.«

»Jeg gik amok ... og rejste til Paris. Da mine hjemsendelsespenge slap op, var det en ren elendighed. Der var kun een udvej for mig - og det var at begå selvmord. Så var der en dame i Røde Kors, der gav mig abbé Pierre's adresse. Her hos ham kan jeg måske lære at gøre noget nyttigt. Jeg kan måske lære at bygge i stedet for at ødelægge ... at holde af ...«

Han tændte en cigaret og smilte lidt usikkert for at skjule, at han

skammede sig over at have udleveret sig selv:

»Jeg fortæller dig dette her ...«

»Ja, det forstår jeg godt,« svarede Djibouti.

Mod vest bag de sorte bakketoppe, der var oversået med lys, så man langt ude i horisonten det store lys-skær fra Paris, og i det fjerne hørte man en dump larm derfra. Fårekylingerne peb på engen rundt om de to tavse mænd, og over deres hoveder susede den lune sommervind i den lille poppel, og de lette vindpust fik bladene til at bevæge sig.

»Dette er fred ...«, mumlede Baptiste. Tidligere troede jeg, at det at være en mand var at være stærkere end andre, det var det, man altid havde lært mig ... Men da jeg snakkede med abbé Pierre den første dag, jeg kom, sagde han til mig:

»Man skal være stærk - ikke for at herske - men for at beskytte og forsvare retfærdigheden og sandheden og for at tjene alle.« Hvis man forstod dette enkle og sande ord, ville der ikke være så megen ulykke i verden.

I begyndelsen gik planen ud på at bygge to bjælkehytter ved »bommen« med to 2-værelses lejligheder. Det skulle være standardhuse af træ med bliktag. De skulle være ni meter lange og seks meter brede og lige til at sætte op på støbte fundamenter. Men da Raoul's og Mathieu's små huse næsten var færdige, kom abbé Pierre ud på byggepladsen med en ny plan.

»Vi har endnu nogle dørfyldninger og nogle materialer tilovers,« sagde han. »Det ville være en skam ikke at bruge det altsammen, når der er plads til flere huse på grunden.«

Lige fra byggeriet begyndte, var det gået som en løbeild, at det billige byggeri, som hverken var lykkedes for det offentlige eller for de private byggekonsortier, nu blev virkeliggjort af abbé Pierre og hans mænd. Stadig nye familier henvendte sig til ham. Det var grunden til, at arbejdsholdet nu begyndte at lave nye fundamenter til en facade på to og tyve meter til fem lejligheder. De nye udgifter slugte abbé Pierre's begrænsede midler. En juni morgen så Baptiste og Djibouti et mærkeligt og latterligt køretøj nærme sig byggepladsen. Det var en ældgammel varevogn

med et lid svævende højt over hju-
lene og med påhængsvogn. Køretøjet
standsede, og abbé Pierre steg ud.

»Hvor er Deres gamle bil?«

»Den solgte jeg i morges, og jeg
fik denne her i bytte. Det er en glim-
rende forretning. Læg mærke til dens
stil! Og så kan den oven i købet køre!
Det eneste, der mangler, er den fran-
ske kokarde, som en deputeret har
lov til at have på sin vogn. Den vil
vække opsigt foran Palais Bourbon!
Men spøg til side - det lad vil gøre
det muligt for os at transportere
byggematerialerne.«

Den slingrende, oldnordiske vogn
vakte ikke blot munterhed blandt
de deputerede, når abbé Pierre stille-
de den fra sig i nationalforsamlin-
gens gård, den gjorde også stor nytte
på byggepladsen.

En morgen kommer abbé Pierre
kørende i sin vogn for at få Djibouti,
Baptiste og Bastien til at hjælpe sig
med at hente byggematerialer. På
tilbageturen ligger murstenene i store
dynger på ladet, og oven på læsset
sitter to blege, udtærede og pjaltede
mænd. Den støjende vogn kører tværs
gennem Paris og passerer ved tolv-
tiden operapladsen. En vrimmel af
vogne får den til at standse lige for-
an den platform, hvorfra to betjente
leder færdslen. Motoren går i stå.
Djibouti står af og drejer håndsvin-
get. Kørebanen er fri, men vognen
rører sig ikke af stedet. Den bliver
stående og blokerer trafikken. En
lang række biler bagved tuder i horn-
ene og skælder ud. En betjent fløj-
ter og nærmer sig med rynket pande
det mærkelige køretøj.

Pludselig opdager han til sin for-
bavselse den franske kokarde på bi-
lens vindspejl. Han tror, det er noget
snyderi. Præsten med det sorte skæg
smiler til ham.

»Hvad skal denne dårlige spøg be-
tyde? Må jeg se Deres papirer...«

Abbé Pierre viser sit kørekort. Be-
tjentens ansigt lyser op. Hans øjne
går fra præstens kørekort til æres-
legionens ordensbånd og atter tilbage
til kokarden på den gamle bil.

»Åh, er det Dem, hr. abbé Pierre.
Hvor jeg beundrer Deres arbejde! Må
jeg få lov til at trykke Deres hånd -
jeg har allerede længe gerne villet
møde Dem.«

Politibetjentens kammerat på plat-
formen, de forbi passerende og bili-
sterne, der skælder ud rundt om dem,
ser til deres forbavselse, hvordan be-
tjenten først hilser på præsten og
dernæst med et stort smil trykker
den mærkelige bilist i hånden.

Som ved et mirakel kommer moto-
ren i gang igen. Det er, som om bilen
forstår, at man ikke må ødelægge
det morsomme ved en situation ved
at trække spøgen for længe ud.

En juli morgen så arbejdsholdet to
unge solbrændte mænd komme gå-
ende.

»Vi er to indiske studenter, som
lige har boet nogle dage i Emmaüs.

Abbé Pierre har fortalt os om bygge-
pladsen. Kan vi hjælpe med?«

Tre dage senere tog en dansker, en
belgier, en australier og to englæn-
dere også fat på arbejdet.

Unge vandrefugle kom til herber-
get ligesom forrige sommer. Abbé
Pierre fortalte dem om byggeriet, der
var i gang, og straks tilbød de deres
hjælp. De var villige til at give afkald
på deres ture ind til Paris for at ar-
bejde på byggepladsen. De byggede
under ledelse af de tidligere vagabon-
der, der nu var blevet fagarbejdere,
og som fordelte arbejdet mellem dem.

Unge repræsentanter for fjorten
nationer hjalp denne sommer med til
at bygge huse til fem franske fami-
lier.

Man manglede nu blot at lægge
taget, da en bygningsinspektør duk-
kede op med sin tommestok.

»En facade må kun være ni meter
lang efter byggevedtægten... Men
jeg ser, at Deres er to og tyve.«

»Det er rigtigt,« svarer præsten. »I
vor begejstring har vi brugt alle de
materialer, vi havde til rådighed.
Først tænkte vi kun på at bygge til
to familier, men i mellemtiden kom
der andre hjemløse familier... Så vi
har bygget så meget som muligt, det
vil sige femten værelser...«

»Ministeriet kan ikke tillade...«

»Hør nu her,« siger abbé Pierre
forsonende, »jeg skal love Dem, at
disse familier skal forlade stedet...
hvis man vil lade dem bo i ministe-
riet...«

Bygningsinspektøren foldede sin
tommestok sammen og tog afsted.
Var han rasende, eller fulgte han en
himlens indskydelse? Hvem ved? In-
gen forhindrede dem nu i at færdig-
bygge og indrette huset, og i septem-
ber flyttede fem familier ind i det. På
den samme parcel begyndte man
yderligere at bygge tre nye små huse.

Erfaringen havde vist, at man næ-
sten uden midler kunne virkeliggøre
det, som syntes umuligt - for ni hun-
dre tusind francs og på et par må-
neder at bygge et hus på femten væ-
relser med de mest nødvendige be-
kvemmeligheder. Hvad ventede man
på, når familier flakkede rundt uden
hjem, når børn døde på gaden, og når
der var mænd og unge nok til at gå
i gang med arbejdet for at redde
dem?

Men ingen kunne dengang forudse
alle de følger, dette første byggeri
skulle få.

I juni var der folketingsvalg og
abbé Pierre blev ikke genvalgt. Han
besluttede sig nu til helt at hellige
sig Emmaüs.

Men da han ikke mere fik løn som
folketingsmand, befandt det lille sam-
fund sig pludselig uden fast indtægt.
Nu måtte det klare sig for den hjælp,
det fik af Emmaüs's venner, og for
indtægten fra ungdomsherberget.
Man måtte slå pjalterne sammen.
Men netop nu, da den materielle sik-
kerhed svigtede, strømmede det ind
med henvendelser om hjælp.

(fortsættes).

C. 6854 | NO. 5954

Katolske begravelser

Snedkermester A. Kirschner
KLÜHS EFTF.

Griffenfeldsgade 38
vis a vis
Sct. Josephs hospital

KBK

AKTIESELSKABET
København
Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

W. Plichta Malermester

Jyllingevej 177, Vanløse
Telefon 70 18 48

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen
Exam. aut. gas- og vandmester
Smedelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 136

Ejvind Lambech

KAFFE - VIN - KONSERVERS
Møllergade 71 - Svendborg
Telefon 1044

L. Larsen & Søn

Malermester
Brogade 10 - Svendborg
Telefon 1016

Kulkranen

Frederiksgade 2 - Svendborg
Telefoner: 1410 og 172

M. Lauridsen Blikkenslager

Rendebanen 8, Kolding
Telefon 1287
Bade- og WC-anlæg

C. J. Gerlachs efft.

Hersegade 9, Roskilde, tlf. 2777
Aut. leverandør af kirkevine

FILM og TEATER

„Les quatre cents coups“

Ved filmfestivalen i Cannes var vor medarbejder, mag. Bjørn Rasmussen, medlem af den katolske jury, som tildelte den franske film »Les quatre cents coups« den katolske OCIC-pris med den følgende redegørelse: »Denne film er et værk, som i oprigtig og enkel stil gør opmærksom på de voksnes ansvar over for de ganske unge. Den er, trods visse for hårde realistiske træk, et positivt led i bestræbelserne for at beskytte barndommen og det barnlige, og giver et levende eksempel på mod, tillid og håb i livet.«

Bjørn Rasmussen giver her et referat af filmen.

Ved den nylig afsluttede filmfest i Cannes modtog den 27-årige François Truffaut ikke blot juryens instruktørpris, men desuden den katolske OCIC-pris for sin film »Les quatre cents coups« (d. v. s. sådan noget som »I Lømmelalderen«), et fint og følsomt arbejde, der i mangt og meget bygger på egne barndomsindtryk. Han har selv skrevet filmen, hjulpet – bl. a. med dialogen – af Marcel Moussy.

Den 12½ år gamle Antoine Doinel (Jean-Pierre Léaud) begriber ikke, at der findes voksne, der med sentimentalitet mindes deres barndomstid som den lykkeligste tid i deres liv. Han er af ganske anden mening. Moderen er hård og utilfreds, faderen »rar«, men svag og uden dybere interesse for drengen, der lever på bedste beskub i hjem og skole, ikke egentlig et barn for lud og koldt vand, men et offer for almindelig ligeegyldighed. Da han hungre efter kærlighed og især lægger enorm vægt på moderens mening, sørger han, uden rigtig at begrive hvorfor.

Efter nogle vanskeligheder hjemme og i skolen beslutter han sig til at pjække den, og hans bedste ven René (Patrick Auffay) hjælper ham efter evne. Men netop da møder han på Place Clichy sin mor, der omfavner en mand, drengen slet ikke kender. Oplevelsen ryster ham, men da han indbilder sig, at han og moderen i tavshed har hemmeligheden fælles, røber han ingenting, og desuden følger han sig på mystisk måde medskyldig

i, hvad der foregår. Næste dag går han igen i skole.

Da han dér skal forklare, hvorfor han var udeblevet, siger han, at mor var død. Læreren (Guy Decomble) er fuld af medfølelse, men det får en brat ende, da forældrene dukker op i kød og blod, og der vanker lussinger for hele klassens øjne. Faderen slutter: »Vi tales ved hjemme i aften!« Antoine tør ikke gå hjem og opholder sig hele natten på gaderne eller i et gammelt trykkeri, som det nu kan falde sig. Næste dag henter hans mor ham i skolen, og familielivet fortsætter nu så nogenlunde fredeligt i de næste uger. Den irriterede lærer tilgiver imidlertid ikke, at der var spillet haløj med ham, og han straffer de to drenge med at sende dem hjem i otte dage.

Denne nye straf tør drengen overhovedet ikke røbe noget om hjemme. Antoine bor hemmeligt henne hos René, og deres eneste ønske er at blive frie og uafhængige og at komme ud til kysten, målet for alle deres drømme. De har aldrig set havet før. De må ha penge. Antoine hugger da i middagshvilen en skrivemaskine fra det kontor, hvor hans far arbejder, mens René imens holder vagt. Men deres forehavende mislykkes totalt, og samme aften, som drengen vil levere maskinen tilbage, blir han nappet, og hans far, der ikke længere aner, hvad han skal stille op med ham, bringer ham på politistationen. Antoine sendes til en opdragelsesanstalt, ikke langt fra havet.

Da hans mor en søndag besøger sønnen, har de to et frygteligt opgør, der viser ham, at de alligevel ikke har spor fælles. Hun siger uden omsvøb, hvad hun tror, hans fremtid vil blive. Næste dag flygter han fra stedet (i ly af en fodboldkamp), han render afsted hen over marker og enge, indtil han endelig for første gang står ansigt til ansigt med havet. Løbende og legende i strandkanten forsoner han sig med naturen, og filmen munder ud her i det tavse spørgsmål, om han også nu vil kunne blive forsonet med livet. (Andre opfattede slutningen som et indbillede på menneskets evige oprørskhed, i kamp med den nøgne natur).

Filmene er som børneskildring fænomenalt indfølelse, velgørende jordnær og uden de alt for hektiske

»overdrivelser«, der gør så mange af den slags film til pamfleter, snarere end til kunstværker. Den siger os meget om mennesker og om vor omgang med mennesker, ikke mindst dem, der er mindre end os og afhængige af os. Der er nok mange udfald imod autoriteterne (specielt imod forældre og lærere... her var det, den mindede os ikke lidet om Jean Vigo's hadske skolefilm »Zéro de Conduite«), men det vejes op af en mængde diskret opfattede og fint anvendte situationer fra drengens privattilværelse, navnlig sammen med den lille klassekammerat, afsnit, der viste, at Truffaut trods alt ikke erindrer sig alt sort i sort, men at han har fået sine egne oplevelser så pas på afstand, at de har kunnet udkrystaliseres til kunstnerisk betingede betragtninger over livet og menneskene.

Vi håber meget intenst, at den film snarest må blive sikret for danske biografer. B. J. R.

Te og sympati

Det er mærkeligt at opleve, at en dårlig filmatisering kan blive til en positiv værdi. Det er tilfældet med filmen »Te og sympati«. Teateropførelsen formåede – takket være en god iscenesættelse og god skuespilskunst – at samle vor sympati såvel om den unge »unormale« dreng som om den medlidende lærerfrue i en sådan grad, at man fristedes til at betragte hendes »hælp« til sidst, hvor hun personligt påtager sig at overbevise ham om, at han er normal, som en naturlig og rigtig løsning. I filmen derimod repræsenterer både hun og han en sådan sentimentalitet og »skælvende følsomhed«, først og fremmest i den sidste afgørende scene, at man drives til at betragte selve problemet i stedet for menneskene og forstår, at problemstilling såvel som dens løsning er falsk.

Det egentlige moralske problem ligger nemlig ikke i Toms personlige historie, men i den kendsgerning, at et samfund drenge med deres lærer i spidsen ophøjer deres fælles personlige opfattelse af, hvordan en dreng skal være, til en alment gældende lov, og således begår en synd mod selve menneskets væsen. Bundet af denne opfattelse tvinges Tom og den, der vil hjælpe ham, ud i en ny blindgade, en ny synd. Opløsningen, der ikke kan betragtes som en løsning, viser gennem de modsigelser, hvortil en sådan social opfattelse må føre, at det er en falsk moral. (Forb. for børn).

Bo.

Bliver der skolestrid i Frankrig?

Kapløbet på Afrikas missionsmark

*Frihedskæmpere bar mater Dominica
til graven*

Katolske spejderes første sommerlejr

En hyperbolsk paraboloid
i Hvidovre!

Arbejderpræster igen? . Tam-tam ved messen

Lewkovitch om solhymnen

I ugens kronik redegør pastor Olaf V. Sørensen for sine studier over forbindelsen mellem Danmark og obeliskens på Peterspladsen.

HØJKIRKELIGHEDEN kom under debat på et møde, som det grundtvigske Kirkeligt Samfund i sidste uge afholdt i Odense. Kristeligt Dagblad kaldte mødet »en teologisk holmgang« og skriver, at »det tunge teologiske skyts var kørt i stilling på Fyns Forsamlingshus«.

Det var formålet med denne debat at opklare, hvad den høj-kirkelige bevægelse er, og hvad den arbejder på at opnå. Ifølge referatet var samværet præget af den for protestantismen helt selvfølgelige individualisme i religiøse og menneskelige spørgsmål. Mødet førte ikke til nogen form for beslutning, og det skulle det jo heller ikke.

Et vigtigt indlæg i drøftelsen var professor Regin Prenters forelæsning om offeret i gudstjenesten. Flere afsnit af denne forelæsning var både af indhold og ordvalg som taget fra en ægte katolsk tekst, men ikke desto mindre afviste professoren det katolske messeoffer. Det ser ud, som om hans afvisning har sin årsag i en misforståelse af den katolske lære om messeofret. Iøvrigt kom Regin Prenter ind på spørgsmålet om det økumeniske arbejde og blev senere anklaget for at have udtrykt længsel efter genforening med Rom, hvilket han efter mødet kategorisk benægter. »Jeg beklager ikke, at vi er kommet bort fra Rom, og jeg har ingen sværmerisk længsel mod den katolske kirke,« sagde professor Prenter til Kristeligt Dagblad.

Denne udtalelse ligger på linie med de mange andre, man har hørt fra høj-kirkelig side. Situationen er denne: Man vil gerne genfinde nogle af de værdier, reformationen kastede over bord, men man vil forsøge at undgå den alvorligste konsekvens. Man vil gerne være katolske, men man vil ikke være katolikker. Og foreløbigt ser det ud, som om de høj-kirkelige

præster må lade sig nøje med at indlemme enkelte katolske »ting« og en og anden detalje fra katolsk teologi i deres protestantisme. Vi savner endnu et eksempel på en dybtgående undersøgelse af den katolske kristendoms liv og lære. Striden om messehageler og præsteflipper er tidsspilde. De spredte tilløb til en betragtning af væsentlige spørgsmål har hidtil ikke bragt opsigtsvækkende resultater. — Professor Skydsgaards analyse af forholdet mellem katolicisme og protestantisme var et sådant tilløb, men den nåede ikke frem til sagens kerne. Professor Prenters tale om ofret er det nyeste eksempel på, hvor vanskeligt det kan være selv for en begavet teolog at træde ud over sin egen konfessionelle grænse.

Som katolik bør man imidlertid glæde sig over, at ikke så få danske kristne begynder at tro og tænke som vi. Der kan aldrig blive grund til at hovere over det. Hvis den kristne splittelse efterhånden overvindes, hvis det, der hører sammen, også finder sammen, er der hændt et under. Og et under er ikke meneskeværk.

g—

Kapløbet i Afrika

Afrikas tilsynskomst på det politiske kort er af helt ny dato, men dette endnu lidet befolkede og lidet udviklede kontinents betydning vil vokse med tiltagende hast. Afrika befinder sig i en af de mest afgørende perioder af sin historie, og Pius XII betonedede dette i sin rundskrivelse påsken 1957. Hvad nu med kristendommens udbredelse i denne verdensdel, der er i stadig udvikling?

Bortset fra nogle forsøg i middelalderen og under renæssancen påbegyndtes der først for 100 år siden et systematisk missionsarbejde i det mørke Afrika. De første missionærer gik i land på vestkysten i 1844 og på østkysten i 1863. Der findes nu ca. 20 millioner kristne i hele Afrika ud af en befolkning på 216 millioner, d.v.s. ca. 9 %. Ca. 18.500.000 indfødte er katolikker, og antallet vokser med forbløffende hast. Siden 1945 er det steget til over det dobbelte. I 1957 fandtes der 20 indfødte biskopper og 1.688 præster, mens 1.425 studerede til præster.

De her anførte tal er ganske vist opmuntrende, men de må ikke få os til at glemme, at der endnu er 85 millioner hedninger og lige så mange muhammedanere i Afrika. Mødet mellem de gamle traditionsbundne samfund og vor moderne materialistiske civilisation fører til, at de indfødte opgiver deres gamle hedenske tro. Hvad skal erstatte den og tilfredsstille afrikanernes dybe religiøse behov? Islam breder sig 3 gange så hurtigt som den katolske kirke, og materialismen vinder stadig større indpas. Muhammedanerne spiller på de indfødtes nationale følelser og fremstiller katolicismen som de hvide mænds tro. Der finder et vigtigt kapløb sted om, hvem der først kan nå den hedenske befolkning. Islam, materialismen og nationalismen er den tredobbelte fare, der truer den unge afrikanske kirke. Paven har udsendt et råb om hjælp over hele kirken, og hele kirken er ansvarlig for, hvordan dens

fremtid skal blive i Afrika. Og vi, hvad har vi gjort for denne sag?

En læser

i Aabenraa skriver til os, at vi burde have undladt at omtale pater Martindales 80-årsdag, fordi pateren efter sin hjemkomst til England i et offentligt foredrag talte meget kritisk og nedsættende om danskerne. Det hedder i brevet blandt andet, at »Martindale misbrugte det asyl og den gæstfrihed, der var vist ham i Danmark, til at skamskænde det danske folk ved at give et aldeles forvrænget billede af danskernes indstilling til tyskerne og nordmændene«.

Det er ganske rigtigt, at pater Martindales foredrag, som en dansk journalist tilfældigvis hørte, var mildest talt uheldigt. Vi synes heller ikke om det, men har dog ment, at man bør prøve at tilgive en gammel mand, der iøvrigt af andre grunde har gjort sig fortjent til vor taknemmelighed.

I næste nummer

har historikeren, dr. phil. Alfred Otto skrevet en kronik om situationen efter den lutherske reformation i Danmark, da det endnu forventedes, at et almindeligt kirkemøde skulle afgøre kirkens fremtid herhjemme. I et interview med pastor Paul d'Auchamp hører vi om hans arbejde med at føre danske turister rundt til Roms og Assisis seværdigheder. For første gang i Danmark offentliggør vi nogle billeder af le Corbusiers særprægede bygningsværk, dominikanerklostret i nærheden af Lyon.

Frist for indlevering af stof til bladet

Vi vil gerne igen gøre opmærksom på, at medmindre anden aftale er truffet, kan redaktionen ikke modtage uventet stof senere end torsdag i ugen før bladet foreligger.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvá og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, telefon Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:

A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K

Tlf. Central 9828 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal —
hele Skandinavien

Øvrige udlænd: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Announceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen

Østersøgade 108, 1., København Ø

Tlf. TRia 5394, kl. 8-10,

Post-Giro nr. 58968

Da uglepatruljen riggede domkirken til i skorubrynet

En gammel ugle ser tilbage til
den første katolske
spejderdivisions start

I sommer markerer Det danske Spejderkorps halvtreds-året for sin grundlæggelse med en stor jubilæumslejr på Djursland. Vi vil i den forbindelse bringe nogle artikler om spejderbevægelsen og er ubeskedne nok til at indlede med en omtale af den katolske divisions første sommerlejr, hvori blandt andre deltog pater Olaf Jan Ballin O.Præm. Vi giver ordet til pater Ballin, veteran fra uglepatruljen:

I første kapitel til sin roman Trængselsår tegner Peter Schindler (»Broder Ulv«) et billede af en aftenstemning i en lejr med spejdere fra Hertug Knuds Division, hvor romanens præst er lejrkapellan ...

»... Inde på marken flakker et bål imod mørket og væden, imod blæsten og støvregnen, der fortætter sig og slår med usigeligt fine lyde mod bladene og mod vejens og havernes bund, hvor gult og grønt og rødt af høstens segnende løb fæster sig uløseligt til den alt krævende jord.

Og stadig toner klaveret deroppe; stadig slikker og plasker Øresund op mod Rungstedes kyst ... Ewald, Arendse ... alt, hvad der er vemodigt og tæringssygt, stille og gråt --

Blide og vemodige var imidlertid ikke de råb, der vakte min ledsager og mig selv op af vore poetiske drømmerier og kaldte os bort fra de tegninger vi - tavse i den tavse natur - sad på hofden og ridsede med vore stokke i det våde sand.

- Hr. kapellan, det vil ikke brændes! Brændet er smaddervådt!

- Så må I drikke vandet koldt og æde bouillon-terningerne rå til - foreslår jeg og river mig løs.

- Hvor kan du? spørger min ledsager, cand. phil. Henning Galster, næsten forarget.

- Jeg skal, svarer jeg og sætter i et spring over grøften og i løb over den våde brakmark. Jeg når bålet; nej, det vil ikke brænde. Der må halm til først for at tørre vedet, der må bygges en skærm af sten for at værgen ilden, provianten må flyttes for ikke at blive røgsværtet. Naturligvis har man sat kasserollen over uden vand i, kartoflerne er mere brændt end ristede, og kødet har haft en omgang i sandet (jeg ville bare

Morgenparade med endnu rene negle.

smække Kurt en øretæve, tilstod en patruljefører!). Der er intet tilbage i mig af Lange-Müller og Ewald ... jeg er ganske optaget af det forbi-strede bål; kapellanen for de katolske spejdere gør en rekrut til skamme ved at anvende betydelig flere end de normale tre tændstikker. Men noget varmt må der til, før gutterne skal i halmen.

Omsider fænger og futter brændet, suppen koges; på de varme sten ristes kødet (o: det spises halv rå og halv brændt, og jeg tilstår, at jeg

sætter en sådan kotelet langt højere end to sider Lenau). Det gør Henning Galster øjensynlig ikke; han står på afstand og gumler på sit medbragte smørrebrød.

- Skal du ikke have varmet dit øl i feltflasken? spørger jeg.

- Jeg forstår mig ikke på feltkabysser, svarer han og ser næsten forarget ud. (Jeg tilstår atter noget: jeg hørte en spejder hviske et »Skvat« med al den for en spejder mulige hån).

Man har spist, man har varmet sig, og man har, stående om bålet, lyttet til et af mine rejseeventyr, hvoraf størstedelen (dette bedes troet!) er sandhed. Der er blevet gabet lidt i udkanten af flokken; »Da Noah ind i arken gik« er sunget, de traditionelle bål-vittigheder er afbrændt; tiden til aftenbøn er kommen ... Jeg gjorde det hellige korsets tegn: I Fader, Søn og Helligånd's navn ...

Jorden var for våd at knæle på, så man nøjdes med at bøje sig, da jeg lyste velsignelsen til slutning.

Næppe har den vagthavende tropfører fået parolen (»Øresund«) og har ført gutterne til ladens lunhed, før Henning Galster står hos mig og spørger med en blanding af indignation og ironi:

- Nu har du måske et øjeblik til mig? .....« (s. 10-11).

Ingen andagt til den hellige sofapude!

I 1918 kom pastor Schindler hjem fra Rom som nyviet præst. Han var meget virksom ... ingen »andagt til den hellige sofapude«, som han sagde. I sine erindringer beklager han den altfor store virketrang. Men den kom der nu også meget godt ud af. Blandt dette var vort kære Katolsk Ungdom, vort eget ungdomsblad gennem en årrække, og den katolske spejderbevægelse.

Peter Schindler havde været i FDF fra denne bevægelses grundlæggelse. Nu fik han startet en katolsk spejderdivision sammen med flere unge katolikker, der længe havde været spejdere i andre troppe. Schindler ønskede den nye katolske spejderbevægelse knyttet til »de grønne« (KFUM og K-spejderne).

Gør Deres indkøb hos **J. Hass**

Frugt - Grønt - Blomster
Thorvaldsensgade 17, tlf. 2 87 18
Århus

V. Svenstrup Telefon 2 18 57

Aut. elektro-installatør - Ledestation
Hans Brogeegade 4, Tietgenspl.
Århus

Katolske begravelser

Ring til 2 28 86
H. J. Madsens begravelsesforretning
Jørgergaardgade 17-19
Århus

**Kød - flæsk - pålæg
salater**

ERIK CARLSEN
Sdr. Ringgade 3, Århus
Telefon 4 33 85

HENRY CARLSEN
Sdr. Ringgade 61, Århus
Telefon 4 38 87

AKTIESELSKABET

**Købmands- og
Haandværkerbanken, Århus**

Hovedkontor:
Store Torv 12, tlf. 2 47 77

Søndre afd.:
Århus Hovedbanegaard,
tlf. 2 40 88

MEJERIE
Vesterbo

Århus by's førende
TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Lad skoene reparere i Bülowsgade 60 —
der bli'r De altid tilfreds

E. Pedersen Håndskomager
Tlf. 2 34 60 - Fodtøjet hentes og bringes

Et Hjem paa Rejsen

Tlf. 2 41 22 - Århus

Missionshotellet A N S G A R

**Den gamle, men dengang meget unge
ugle henter vand til ud- og indvendig
vask.**

Men disse ønskede ikke det samarbøjde. »De gule« derimod og senere — for pigerne — »de blå« bød os velkommen i deres korps.

Schindler dannede skole ved at kalde sin division »Hertug Knuds Division« efter Hellig Knud Hertug. Før brugte man mig bekendt kun lokalbetegnelser.

Den nye divisionskapellan skrev og udgav den udmærkede lille Spejderbønebog. Han fik vor geniale kunstneren Chresten Skikkild til at smykke denne med et par tegninger af bevægelsens og divisionens værnehelgener St. Jørgen og Hellig Knud Lavard.

Den første katolske divisionslejr var i sommeren 1918 i Gjorslev Bøgeskov. Vi var en 6-7 friskbagte studenter fra St. Andreas Kollegiet, der dannede en »Uglepatrulje« (med — så vidt jeg mindes efter et halvt århundrede — ret til at bære studenterhue til uniformen). Det var den nykonverterede godsejer Frederik Scavenius på Gjorslev, som viste os gæstfrihed med den ideelle lejrplads. — Gamle frøken Birgitte Scavenius betretter, at en af studenterne cyklede hele natten fra København for at være fremme til morgenmessen i lejren.

Fra denne lejr for 40 år siden mindes jeg især morgenmesserne. Mens

vi »riggede domkirken til«, hørte pastor Schindler skrifte på en skovsti. Alt dette har danske katolske spejdere oplevet utallige gange, men dengang var det nyt. Alteret stod i et åbent telt, smykket med engblomster. Alle, der kender prædikanten Peter Schindler, kan forestille sig, at lejrpræstens små daglige prædikener var storartede. Endnu kan jeg i mindet opleve disse morgener i den stille skov: solglimt mellem bøgestammerne, fuglekvidren og fjern brænding ... hvilken ramme om forvandlingen, ofret, den hellige kommunion!

Teltene lå oppe mellem høje bøgetræer. Der var en ret stejl skrænt ned til stranden. Her måtte anlægges trapper. Og klinten kunne udnyttes til sindrige kabysser. Alle syntes det var spændende at besøge den ældgamle herregård. Terrainet var storartet til øvelser dag og nat. Vi ældste oplevede endog dejlige rideture rundt i egnen. Vi nød, omend med en del skepsis, Schindlers historier ved bålet.

**Signalering kom også dengang kun
med øvelsen.**

Den gang var den gode skik endnu i hævd, at man skiftedes til at holde vagt dag og nat i lejren. Sådanne nætter og tidlige sommermorgener kunne være uforglemmelige oplevelser af naturen. Det var også en god oplevelse at have ansvar for andre.

Nu er årene gået. Men flere af deltagere i Gjorslev-lejren har siden udført en gerning som førere og præster i Hertug Knuds Division.

KJØBKE'S

REPRODUKTIONSANSTALT

ved E. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellembygningen - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 78 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

På fængslende vis har arkitekt Anker Tiedemann givet Katolsk Ugeblads læsere nogle interessante oplysninger om den velkendte obelisk på pladsen foran Peterskirken i Rom. Men naar der blandt andet nævnes, at obeliskens oprindelig prydede »spinaen« i Neros cirkus, så kan denne gamle antagelse ikke længere opretholdes i dag. For de udgravninger, der i Pave Pius XII's tid er blevet foretaget under Peterskirken, har vist, at den gamle kirkes sydmur ikke var opført på nordmuren af Neros cirkus, men funderet på uberrørt jord. Derfor synes det, at dette cirkus ikke har ligget dér, hvor man har ment det lå, og vatikanobeliskens kan derfor heller ikke have stået på spinaen. Ingen kender forklaringen herpå. (Se H. V. Morton: ROMS TRYLLERI, s. 329.)

Eftersom både renaissancetidens mest kendte arkitekter, Michelangelo og Sangallo, havde erklæret opgaven at flytte obeliskens for umulig, er det forståeligt, at Fontana vandt sig megen hæder for sin geniale bedrift. Beretninger herom spredtes gennem de romerske ambassadører til alle Europas lande, foruden gennem gravurer, digte (endda i obeliskform!) og erindringsmedailler, hvoraf flere også findes i vor Kongelige Møntsamling på Nationalmuseet. Det elegante motiv har også fristet mange kunstnere, herunder danske, der i guldalderens gæstede Rom, som J. C. Dahl og C. W. Eckersberg, hvis malerier kan ses på Thorvaldsens Museum, værelse 22 og 32.

Lige så interessant som vatikanobeliskens er, set med en arkitekts øjne, er den det også skuet i religiøs belysning. For den er ikke blot et velbevaret hedensk monument, men siden Pave Sixtus V også et storslået kristent mindesmærke. Medens obeliskens pyramideformede afslutning fra Neros tid bar en bronzekugle, krones den nu af et stort, forgyldt kors, der indeslutter en partikel af korset fra Golgatha. Når paven i 1586 ønskede obeliskens rejst den 14. september, skyldtes det blandt andet, at kirken netop på denne dag fejrede korsets ophøjelse, til hvis ære obeliskens skulle indvies.

Men også indskriptionerne på obeliskens firesidede granitsokkel er en

Kronik

Obeliskens og Danmark

af

Pastor Olaf V. Sørensen

omtale værd. De to giver historiske oplysninger om obeliskens flytning »operoso labore – ved trælsomt arbejde«, hvorom Anker Tiedemann fortalte i sin artikel. De to andre indskrifter regnes endnu i dag for de skønneste, der findes i hele det

kristne Rom. På østsiden – den, der vender mod Tiberen – læses:

Se op til Herrens Kors!
Fly, I fjendtlige magter!
Løven af Juda stamme har sejret!

På den modsatte side, der vender mod Peterskirken, står skrevet:

Christus vincit
Christus regnat
Christus imperat
Christus populum suum
ab omni malo defendat!

På dansk: Kristus sejrer, Kristus hersker, Kristus befaler, Kristus bevare sit folk fra alt ondt!

Begge indskrifter står således i tydelig forbindelse med korset øverst på obeliskens og giver udtryk for korsets triumf over hedenskabens mørke. Den sidstnævnte indskrift har gået sin sejrsgang verden over, og de tre første led findes nu også i vor hjemlige salmebog (nr. 172). Men ordlyden har længe før været kendt her i landet. Da jeg for en del år

C. W. Eckersberg: Peterspladsen i Rom, 1813–16. Thorvaldsens Museum.

Erindringsmedailler om vaticanobeliskens flytning, 1586. Medaillen t.h. med billede af obeliskens og Pave Sixtus V's navn; t.v. en anden medaille med arkitekt Fontanas portræt. Den Kongelige Mønt- og Medaillesamling, Nationalmuseet.

Odense blyplade, bl. a. med indskriften CHRISTUS VINCIT - REGNAT - IMPERAT, skrevet i runer. Datering ca. 1100-1350. Odense Museum.

tilbage beskæftigede mig med Danmarks runeindskrifter, især de kristne, stødte jeg overraskende på den såkaldte Odense blyplade (nr. 204 i D. R.), en amulet, der henføres til vore runeindskrifter 4. periode (ca. 1100-1350). Af pladens latinske tekst, der som antydning er skrevet i runer, skal her kun midterstykket gengives på nutidsdansk:

Kristus sejrer, Kristus hersker,
Kristus befaler. Kristus befri
mig, Aase, fra alt ondt.
Kristi kors være over mig, Aase,
her og overalt.

At den, der har skrevet teksten, ikke kan have formuleret den selv, er indlysende; dertil er ligheden med den fra vaticanobelisken for stor, når bortses fra variationen til personlig bøn. Mine tanker vandrede dengang straks til obelisken i Rom, så meget mere, som Aase ønskede korset over sig, hvor hun end måtte færdes, ligesom det også findes oven på obelisken dér. Men da Odensepladens indskrift påstås at være mindst 250 år ældre end den, som Sixtus V lod anbringe på sin obelisk, kan sidste ikke have været forbillede for den i Odense. Havde indskrifterne en fælles oprindelse? Svaret fandtes i Geschichte der Päpste, af L. v. Pastor (10. bind, s. 463, fodnote 5), der giver et væld af oplysninger om de fire romerske obelisker, foruden om Sixtus V's øvrige store byggevirksomhed (Kristian IV ligner ham heri meget). Herefter ser det ud til, at indskriften *Christus vincit . . .* stammer fra de litaniagtige bønner, laudes, der før i tiden i Rom blev brugt ved kejserkroningen; og det formodes, at ordlyden er komponeret over et endnu ældre forbillede, nemlig et sted hos Quintilian, en retoriker, der levede i begyndelsen af vor tidsregning. Uden lige nu at kunne påpege min kilde, husker jeg dengang et andet sted også at have læst,

at *Christus vincit . . .* i middelalderen nogle steder (Frankrig?) havde fundet indpas i vielsen af biskopper og abbeder. (En skik, der lever videre i kirken endnu i dag.) Der er således flere muligheder for, hvordan ordlyden kan have fundet vej til Danmark. Amuletten blev i 1883 fundet i Odense blandt hensmuldrede ben, ikke langt fra Skt. Knuds kirkes østlige gavl. Det smukke fund opbevares nu på byens museum.

Lignende indskrifter lod Sixtus V også anbringe på de øvrige obelisker og søjler, han genrejste i Rom, de første alle med et kors som øverste prydelser, de andre med statuer af apostelfyrsterne Petrus og Paulus, hvoraf især den sidste har forkyndt korsets frelsende budskab i verden.

I indvielsesbønnerne blev en anden, meget smuk tanke fremhævet. Når der i vor tid så ofte tales om menneskerettighederne, gør de færreste sig tanker over, at kirken lige fra begyndelsen har været deres største forkæmper. Dette har også givet ned-

slag i vor messe, hvor en bøn omtaler menneskenaturens underfulde skabelse og endnu mere underfulde fornyelse. Så meget det lå Sixtus V på sinde at bevare oldtidens kunstneriske frembringelser, glemte han dog ikke deres vrangside. Thi hedskabets pragtværker er nøje forbundet med slavehandel, ufrie menneskers dyriske tilværelse, ulykkelige straffefangers lidelser og manges pinefulde død - foruden overklassens magtbegær, forfængelighed og umoral.

Når der om sten siges, at de kan tale, gælder det frem for alt om monumenterne i Rom, og her især obelisken foran Sankt Peter, der såvel har skuet hedenskabets forfald som kristendommens rejsning til verdenskirke. Vi må derfor også tænke på dette, når vi opmærksomt besøger vore museer, når vi tager vor messebog i hånden, eller med vor hjemlige salmebog næste gang synger: *Christus vincit - Christus regnat - Christus imperat!*

SJÆLERINGNING -

forbudt i 1539, trives frodigt i 1959

Da rammerne for en ny protestantisk kirkeordning skulle skabes efter omvæltningen i 1536 blev den såkaldte sjæleringning forbudt i Danmark, medens den bevaredes i Sverige. Et af mange eksempler på, at de forskellige landes reformatorer ingenlunde altid kom til samme resultat ved bedømmelse af de hidtidige kirkeskikke.

Sjæleringningen udførtes så hurtigt som muligt efter et dødsfald for at mane de efterlevende til forbøn for den dodes sjæl.

I det fortræffelige tidsskrift *Skalk*, der udgives af Forhistorisk Museum i Århus, fortæller Bjarne Stoklund, at da Nationalmuseets Etnologiske Undersøgelser for nogle år siden udsendte en spørgeliste om begravelses-

skik rundt om i landet, var et af spørgsmålene netop klokkeringning ved dødsfald og begravelse. Og de indkomne svar viste, at øvrighedens anstrengelser i store dele af landet havde været ganske omsonst. Sjæleringningen lever i bedste velgående den dag i dag.

Bedst har skikken holdt sig i Syd- og Sønderjylland. Den kendes desuden i nogle spredte sogne i Midtjylland og på Fyn samt Læsø. Læsøboerne havde endog i 1738 sikret sig en særlig kongelig tilladelse dertil, »da intet forargeligt findes derudi, mange derimod, når de høre, at der ringes for andre, erindre sig selv deres død».

Men for kongens forgænger anno 1539 stod sjæleringningen altså som en »ugudelig og papistisk vildfarelse«, som man ikke noksom kunne advare imod.

Kristent, historisk skuespil højdepunkt ved festival i Osaka

Osaka, Japan (NC). Et skuespil, der handler om en japansk adelsdame, som i det 16. århundrede blev katolik, er et af højdepunkterne i den kulturelle festival i Osaka 1959. Stykket hedder »Gracia Hosokawa Fujin«. Forfatteren er en katolsk skuespilforfatter Sumie Tanaka fra Tokio. Gracia Hosokawa er en af de største heltinder i Japans historie. Hun er de unge pigers ideal, men alligevel er der ikke ret mange, som ved, at hun var katolik.

Hendes historie er et vigtigt kapitel i kirkens tidlige historie i Japan. Hun blev født knap ti år efter, at Frans Xaver for sidste gang var sejlet fra Japan. Hun var datter af en regerende fyrste under soldaterherskeren Nobunaga og velbevandret i Zan-buddhismen. 15 år gammel ægtede hun en søn af Hosokawa-klanen. På det tidspunkt var hun kendt for sit heftige sind, sin dominerende og hårde behandling af sine tjenestefolk, men også for sin begavelse og sin hengivenhed for sin mand. Gennem ham hørte hun første gang om kristendommen. Han fortalte hende om sine samtaler med en af de første store kristne adelsmænd i Japan, Takayama Ukon, der senere døde i landflygtighed i Manila og æres som martyr. Gracia Hosokawa var meget interesseret i den kristne lære; men hendes mand vogtede hende skinsygt og forbød hende at forlade slottet, så hun havde ikke mange chancer for at komme i forbindelse med jesuiterpatrene, som havde en lille kirke i Osaka. Kun én gang havde hun held med sig. Forklædt som en af sine

egne hofdamer lykkedes det hende at smutte ind i kirken og få undervisning en eftermiddag. Fra det øjeblik besluttede hun at blive katolik. Da hun ikke kunne komme til kirken igen, sendte hun to af sine tjenestefolk, for at de skulle skaffe hende oplysning. Efter nogle få besøg i kirken blev de døbt. Den ene tog navnet Maria, og hun begyndte at udbrede den kristne lære på slottet. Hun fik tilladelse til at døbe sin frue.

På denne tid blussede kristenforfølgelserne op, og præsterne blev forvist. Gracia Hosokawas omvendelse blev ikke bekendtgjort offentligt, skønt man mente, at hendes mand vidste besked om den. På grund af ediktet mod de kristne forfulgte han dem, der fandtes i hans hus. Nogle år senere tilstod hun overfor ham sin omvendelse, og han tillod hende at bygge et lille kapel i slottet. I otte år var der forholdsvis roligt og kun få forfølgelser. I den tid blev slottet et kristent centrum, og man støttede derfra jesuiterpatrene, selv efter at de var blevet forvist til Kyushu. Da de 26 martyrer fra Nagasaki blev korsfæstet den 5. februar 1597, styrkede det de kristne i Osaka i troen. To af Gracia Hosokawas børn var blevet døbt. Så blev hendes mand indblandet i en feudal krig. Da man ville tage hende som gidsel, gav han hende ordre til at begå selvmord. Som kristen kunne hun ikke gøre dette, men hun tog imod døden for en af sine tjeneres hånd.

Hendes mand vandt sin krig og gav alle gidsler deres frihed. Han blev senere venlig stemt overfor kirken, og igennem mange år overværede han de årlige messer, som jesuiterfædrene læste for hans hustru.

Fra de store til de små

– Den katolske kirke er ret forsigtig med hensyn til fornyelser... bemærker dagbladet Sønderjyden i en samtale med pater Irenæus, Sønderborg.

– Vi tænker os godt om først, så det går langsomt, svarer Irenæus. Katolicismen er jo udbredt blandt mange folkeslag, der på mange måder er forskellige, og overalt må den katolske kirke finde frem til en passende udtryksmåde for religionen, den rette måde at realisere trossandhederne på, og det kan naturligvis være forskelligt fra land til land, og derfor vinder f. eks. modersmålet overalt mere indpas i messen. I det store og hele må man vist sig, at den katolske kirke har vist sig at være i besiddelse af en stor tilpasningsevne. Jeg kan blot pege på vor lokale kirke, der på grund af økonomien må give afkald på den pragt, der ellers smykker almindelige katolske kirker som et tegn på menighedernes offervilje i deres forhold til Gud.

– Får De ingen støtte fra staten?

– Nej, staten yder ikke tilskud til vore kirker, selv om de står åbne for enhver, protestant som katolik. Kun vore skole (Esbjerg, Kolding, Vejle og flere andre steder) får den almindelige statsstøtte. Vi må selv klare udgifterne ved kirkearbejdet. Fire gange om året afholdes stor kollekt over hele landet, og én gang om året er der en ekstra offerdag. Desuden har vi Sct. Knudsgilderne, hvis medlemmer betaler 3 kroner hvert år til kirken, men som De ser altsammen på frivillig basis! Den lokale menighed er i stand til på den måde at klare over 50 pct. af udgifterne. Resten må vi så have hos bispedømmet, der fordeler de indsamlede penge fra hele landet, idet man tager fra de store menigheder og giver til de små!

DUK's sommerarrangementer! Juniorlejren er overtegnet!

Tilmelding til:

DANSK SKOLE (Ømborgen)
18-35 årige fra 5/7-12/7 (Lejrchef: Erling Tiedemann) og

NORDISK SKOLE (Vadstena, Sverige) 18-35 årige 26/7-2/8 (Lejrchef: Walter Dalland) bedes snarest muligt indsendt til Den Katolske Kirkes Kancelli, Amaliegade 35, Kbh. K.

Solhymnen er mit smertensbarn

Den har beskæftiget mig i 5 år, siger komponisten Bernhard Lewkovitch!

Komponisten Bernhard Lewkovitchs messe for soli, blandet kor og blæseinstrumenter med harpe blev forleden for første gang opført i radio. »Information« kalder værket et vægtigt bidrag til nyere dansk kirkemusik af romersk-katolsk proveniens.

Værket blev komponeret i 1954 og samme år opført af Det kgl. Kapel og Københavns Drengekor under Mogens Wöldikes ledelse. I komponistens produktion er det omgivet af to

A capellamesser, der hidrører fra henholdsvis 1952 og 1955, og som er skrevet til liturgisk brug i Sct. Ansgar kirke, hvor Bernhard Lewkovitch leder sit eget kor, Schola Gregoriana.

I en samale med bladet svarer Lewkovitch på et spørgsmål om hans fremtidsplaner:

– Jeg er begyndt på et nyt dodekafont værk for korgrupper over nyere engelsk lyrik. Og så er der stadigvæk den hellige Franz' solhymne, der er på arbejdsprogrammet – mit smertensbarn, som har beskæftiget mig de sidste fem år. Den er planlagt for soli, kor og dybe instrumenter, men det er uhyre vanskeligt at finde den rigtige musikalske diktion til denne pragtfulde tekst...

DUK's BØRNELEJRE

Samtlige DUK's 4 børnelejre er overtegnet.

Praktiske oplysninger til forældrene fremkommer i god tid inden lejren.

En film om de spedalskes præst, pater Damien de Veuster, der gav sit liv for de spedalske på Hawaiiøerne, er blevet indspillet i Madrid. Filmen udsendes af et privat selskab og bærer titlen Molokai.

Det tredje bind af rapporten over den anden verdenskongres for læg-apostolatet er netop blevet udgivet i Rom. Den behandler de resultater, man opnåede i de arbejdende kommissioner under mødet i oktober 1957.

Den sjette verdenskongres for den katolske presse vil blive afholdt i Santander i Spanien fra den 10. til 14. juni 1960. Kongressens motto bliver »Den katolske presse – en bro mellem folkene«. Kongressen vil også drøfte offentlighedens forberedelse til det kommende kirkemøde.

Politiet i London har anholdt en mand, der i længere tid har rejst landet rundt og udgivet sig for at være katolsk præst. Det lykkedes ham flere steder at ho som gæst i præstegårde, hvor han benyttede lejligheden til at stjæle og udstede falske checks. I London boede han en hel måned i en katolsk institution og åbnede hver morgen posten for at undersøge, om den indeholdt penge. Der er nu faldet dom i sagen og John L. Condell, som manden hedder, er blevet idømt seks års fængsel.

Kirkemødets forberedende kommission har for første gang været samlet under ledelse af kardinal Tardini. Den er begyndt at udarbejde de store linjer for et arbejdsprogram og vil nu indsamle forslag fra den romerske kuries forskellige afdelinger. Det indsamlede materiale vil senere blive sendt til alle biskopper og til de katolske universiteter, fra hvem man ønsker at modtage kommentarer, forslag og råd. Det håbes, at dette tidlige forberedende arbejde snart kan afsluttes, fordi de sidste forberedelser vil kræve langt mere tid. Kommissionens hovedkvarter flyttes snart til de nye kontorer overfor Peterskirken i Via Conciliazione.

Det romerske rituale, som indeholder teksterne til meddelelse af de syv sakramenter, er nu blevet oversat til det vestlige Pakistans sprog, Urdu. For fremtiden vil bønner og tekster i forbindelse med sakramenterne kunne læses på folkets eget sprog.

For første gang i mere end hundrede år blev firmelsens sakramente meddelt forleden i Karlskrona af den svenske biskop Ansgar Nelson.

Biskop lover godt for Japan

Manila, Filippinerne (NC). Japans katolske ledere er forhåbningsfulde med hensyn til kirkens fremtid i Japan, udtalte biskoppen af Osaka, Paul Taguchi. Biskoppen har netop besøgt Filippinerne på vejen hjem fra en foredragsturné i Australien. Efter hans mening er der adskillige grunde til at være optimistisk, når man betragter kirkens stilling i Japan. Kirken har for første gang i Japans historie sin fulde frihed, som er garanteret af den nye japanske grundlov. Der findes ikke mere en statsreligion. I Japan er der 13 større sekter inden for Shinto-religionen og 56 buddhistiske sekter, men ingen af dem er officielt knyttet til regeringen. »Selv hedninger er i dag sympatisk indstillet over for den katolske kirke«, siger biskop Taguchi.

Ifølge hans erfaring føler hedningerne, at den katolske kristendom har krav på deres opmærksomhed. Sympatien over for kirken finder udtryk blandt andet deri, at flertallet af de studerende i Japans katolske skoler er hedninger, og deres forældre forhindrer dem ikke i at konvertere, hvis de ønsker det.

Mange katolske præster giver forelæsninger ved de japanske universiteter. De behandler især emner vedrørende kirkens kulturelle og videnskabelige indsats og dens historie. Et ret stort antal japanske intellektuelle konverterer, selv om de fleste japanere med en højere uddannelse er materialister. Det er dog opmuntrende, at et ikke ringe antal unge professorer er blevet katolikker.

Biskoppen oplyste, at Japan procentvis har flere kald til præstegeneringen og klostrene end noget andet land. Mange piger indtræder i de kontemplative ordner, og der findes således fire klostre med cistercienserinder, tre med karmeliterinder, to klostre med klarisser, to klostre med kvindelige redemptorister, ligesom de kvindelige passionister og søstrene af det dyrebare blod har et kloster.

Bedre vilkår

London (NC). Den britiske regering har i parlamentet meddelt, at man er nået til enighed om en forhøjelse af tilskuddet til de katolske skoler. De katolske ønsker har ikke i den fulde udstrækning kunnet efterkommes, men tilskuddet øges fra 50 til 75 pct.

Hun ville være katolik

Genua (NC). Retten i Genua har afgjort, at en mindreårig har lov til at vælge sin egen religion, selv om valget går imod forældrenes ønske. Dommen faldt i en sag vedrørende en 17-årig pige, Alfonsina Sanguineti, som for nylig bestemte sig for at vende tilbage til den katolske kirke efter i 8 år at have været medlem af det jødiske trossamfund. Pigen forlod sin katolske tro i 9-års alderen sammen med sin moder og søster, da moderen ved sit andet ægteskab blev gift med en mand, der kort forinden var gået over til den jødiske tro. Familien emigrerede derefter til Palæstina, og hendes stedfader ønskede at anbringe hende i et jødisk kollegium. Hun nægtede imidlertid at blive elev i dette kollegium, idet hun ønskede at vende tilbage til kirken. Politiet var nødt til at gribe ind for at beskytte hende mod stedfaderen.

Retten i Genua har nu erklæret, at valget af religion er et så personligt spørgsmål, at forældre ganske vist har ret til at vejlede deres børn, men de har ikke lov til at anvende tvang.

Tam-tam ved messen

London (NC). I Londons ældste katolske kirke, St. Etheldreda's, oplevede menigheden forleden, hvordan messen fejres i visse dele af Afrika. Messen blev celebreret af tre negerpræster fra Britisk Afrika, og musikken til denne messe var komponeret af den afrikanske komponist, Joseph Kiwele. Korets sang blev ledsaget af tam-tam'er, og selv om man fulgte den almindelige latinske tekst, var messen stærkt præget af den afrikanske forståelse af liturgien.

Der var enighed om, at messen fejret på denne måde var en usædvanlig og gribende oplevelse. BBC optog brudstykker af den afrikanske liturgi til brug ved en senere radio-udsendelse. (Vatikanradioens danske udsendelse gav iøvrigt sidste gang lytterne en prøve på netop denne afrikanske messe).

Studenternes broderskab

Vatikanet (NC). Pave Johannes XXIII har velsignet et stort trækors, som italienske studenter vil plante i Honningsvag, Norges og dermed Europas nordligste boplads. Det skal symbolisere studenternes verdensomfattende broderskab.

*

Ny bog af Sven Stolpe

Uppsala (NC). Den svenske forfatter Sven Stolpe har netop udgivet en bog om dronning Christina, som i det 17. århundrede abdicerede og forlod Sverige for at blive katolik. Bogen er Sven Stolpes doktorafhandling.

Dronning Christina var datter af Gustav Adolf og blev dronning i 1644. Hun gav afkald på sin værdighed ti år senere, fordi hun ønskede at konvertere, hvorefter hun i Bruxelles ved en privat højtidelighed juleaften 1654 blev optaget i kirken. Hun døde i Rom i 1696 og er begravet i Peterskirken.

Nationalmuseet i Stockholm arbejder med planer for en udstilling til minde om dronning Christina. Den skal skildre hendes betydning for det kulturelle og politiske liv i det 17. århundrede.

Ikke telegrafpæle

Vatikanet (NC). Ved en stor audiens i Peterskirken udtalte pave Johannes XXIII blandt andet, at når katolikker er til messe bør de ikke forholde sig som »telegrafpæle«, men forsøge at forene sig med præsten ved frembærelsen af ofret. Paven understregede, at hyppig deltagelse i messen er den enkelte til stor berigelse på grund af messeofrets ubegrænsede værdi. Messen indtager i enhver kristens sind og hjerte den mest ophøjede plads, erklærede paven.

Protestant om kirkemødet

Geneve (NC). Generalsekretæren for Kirkernes Verdensråd, dr. W. Visser't Hooft, udtalte sig ved festlighederne i anledning af 450 året for reformatoren Calvins fødsel om det kommende store kirkemøde. Han håbede, at kirkemødet officielt ville fastslå folkenes og individernes ret til religiøs frihed.

Katolsk biskop om protestanter

Geneve (NC). Biskoppen af Geneve, Francois Charriere, har i forbindelse med Calvin-jubilæet udtrykt sin glæde over, at katolikker var blevet inviteret til festen for grundlæggelsen af det protestantiske universitet. »Der er i dag ikke mere nogen bitterhed i vore følelser,« sagde han.

Optræk til strid om franske skoler

De nye forslag i modvind

Paris (NC). De katolske skoler i Frankrig vil muligvis snart modtage en øget hjælp fra regeringen for at kunne klare de stigende omkostninger. Imidlertid befrygtes det, at Frankrig forinden vil opleve en bitter politisk strid om skolespørgsmålet, som i 150 år har givet anledning til megen uenighed.

For tiden modtager de katolske skoler ikke nogen direkte statsstøtte, men siden 1951 har regeringen givet økonomisk hjælp til forældre, hvis børn bliver undervist i en privatskole. Det nye forslag går ud på, at disse bidrag skal forhøjes, for at mindrebemidlede forældre også får mulighed for at sende deres børn til en katolsk skole. Forslaget kommer fra en parlamentarisk forening, PAFE, der arbejder for undervisningsfrihed. Den har majoriteten i såvel senatet som nationalforsamlingen, idet den omfatter 160 af de 260 medlemmer i senatet og 380 af de 600 i nationalforsamlingen. Der har ikke i de forløbne 30 år været så stort flertal til gunst for statsstøtte til de katolske skoler.

Forslaget fremkom i forbindelse med de 80.000 katolske forældres møde i Caen for nylig, hvor man med de franske biskoppers støtte anmodede om statens hjælp til alle privatskoler. Vi har tidligere refereret dette møde i Ugebladet.

Skoleforslagets modstandere, kommunisterne, socialisterne og visse anti-kirkelige kredse, har allerede startet en voldsom propaganda. Over hele Frankrig finder man på murene plakater med protester mod den forventede regeringsstøtte til de katolske skoler. Kommunistpartiet fører an i denne front mod den »klerikale offensiv«. Det menes dog, at modstanden ikke kan hindre en for katolikkerne tilfredsstillende løsning, hvis blot Frankrigs katolske kredse enigt holder sammen. Men katolikkerne er ikke uden videre enige. Et antal katolske intellektuelle på venstre-fløjen støtter oppositionen sammen med en lærerforening og en kristen arbejdergruppe.

Det franske tidsskrift *Esprit* skriver blandt andet: »Vi må passe på, at vi ikke igen ophidser til skolekrig... Det ville være en stor besparelse for katolikkerne, hvis vi lukkede alle de katolske skoler og sendte børnene til de offentlige skoler. På denne måde ville alle præster, der underviser i skolerne, kunne komme tilbage til sognearbejdet. Kirken kunne således holde op med at bekymre sig om undervisningen og samle sig om den religiøse uddannelse af børnene.«

Disse synspunkter afvises af pater Claude Roffat, som er kapellan for de katolske læreres forening. Hans protest er offentliggjort i dagbladet

Le Monde, og han taler her om »de intellektuelle venstre-katolikkens drømmerier« og henviser til de franske biskoppers budskab i 1951, hvori de fremhævede de katolske skolars nødvendighed. Katolske forældre understreger, at kirkens skoler, som nu underviser en fjerdedel af landets elever, sparer staten for enorme udgifter. Hvis de katolske skoler blev lukket, ville en million børn i lang tid være udelukket fra undervisning, fordi det offentlige ikke er i stand til at sørge for deres skolegang og heller ikke kan holde trit med det voksende antal børn i skolealderen.

Araberne flytter ind

Nazareth (NC). 28 arabiske familier er nu flyttet ind i de nyopførte huse, som er det første resultat af den franske præst Paul Gauthier's indsats til løsning af boligproblemet. Vi omtalte i sidste nummer af bladet, hvordan dette arbejde startede. Pastor Gauthier har nu opnået Israels regerings støtte til sine projekter, idet man vil yde lån til opførelse af huse for de boligløse. Han har tillige fået flere store bidrag fra forskellige lande. Regeringen har lovet, at man vil overlade et stort areal i omegnen af Nazareth til bygning af flere huse.

Paven har modtaget Tyrkiets præsident Celal Bayar, i audiens. Præsidenten blev modtaget med Vatikanets traditionelle æresbevisninger.

*„Lad din gave blive dér
ved altret og gå hen og
forlig dig med din broder“*

DER ER MANGE KRISTNE, der tror, at kommunionen er et rent personligt besøg, Kristus aflægger i deres sjæl. Han kommer for at »trøste« dem, for at give dem styrke, for at være deres åndelige næring!

Dette synspunkt er i og for sig rigtigt, men det er alt for snævert. Kommunionen og messen i det hele taget er meget mere end det. Det er et fælles måltid, et familie måltid, der samler alle Guds børn omkring det samme bord.

Men et familiemåltid kræver en vis stemning, en vis hygge, intimitet og enhed. Det er netop den atmosfære af broderligt venskab, vi finder i beretningen om nadverens indstiftelse. Det er ikke noget tilfælde, at Kristus netop den aften gav apostlene det nye bud: »Ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre«. Kærligheden er den nødvendige forudsætning for vor deltagelse i eukaristien. Thi eukaristien er kærlighedens sakramente, – den er både et udtryk for og en tilskyndelse til kærlighed.

Derfor er det også, at den kristne, som ikke lever i næstekærlighed, udelukker sig selv fra dette fællesskab. Når vi kommer frem til altret sammen med vore brødre, når vi tager del i messen, er det, fordi vi accepterer at blive forenet med dem, og vi forkaster enhver form for had og nag. Kristus advarer os i dag: »Når du bringer din gave til altret og dér kommer i hu, at din broder har noget imod dig, så lad din gave blive dér ved altret, og gå først hen og forlig dig med din broder«. Kristus er kategorisk: Vi må selv tage initiativet til forsoningen, ellers bliver vor deltagelse i messen kun en løgn, en selvmodsigelse, en vanhelligelse. At blive forenet med Kristus i kommunionen vil samtidig sige at blive forenet med alle vore brødre. Vi kan ikke spise Kristi fysiske legeme, hvis vi ikke samtidig vil indgå i hans mystiske legeme, hvis vi ikke vil elske alle vore kristne brødre.

M. D.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 21.: 5. søndag efter pinse (s. 670). »Se, hvor de elsker hinanden.« Det var, hvad hedningerne sagde om de første kristne på forfølgelsestiden, da de gik i stadig fare for at komme til at lide døden for deres tros skyld. Kristus havde nemlig sagt: »Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed«. Den dag i dag gentager kirken utrætteligt det samme budskab: »I skal elske hverandre«. Og vi skal ikke bare gøre det i ord og i kærlighedserklæringer, men først og fremmest i gerning. Vi skal hjælpe de andre, tage del i deres lidelser og sprede godhed og venlighed omkring os. Før De går til messen, så spørg Dem selv, om der ikke i en krog af Deres hjerte skjuler sig en mere eller mindre bevidst følelse af nag, had eller skinsyge. I dagens epistel fortæller apostlen Peter os, hvilke konkrete udtryk vor næstekærlighed skal give sig.

MANDAG d. 22.: Paulinus (s. 951) var født i Bordeaux i 353. Han blev først romersk konsul, men gik siden over til kristendommen og trak sig tilbage til Nola i Syditalien, hvor han nogle år senere blev valgt til biskop. Død 431, året efter den hl. Augustin. Ihukommelse af Aloysius af Gonzaga (s. 948).

TIRSDAG d. 23.: Vigilien til Johannes Døberens fødsel (s. 953).

ONSDAG d. 24.: Johannes Døberens fødsel (s. 957). Vi tror så ofte, at vi ikke kan udrette ret meget, fordi vi kun er et lille mindretal, der er isoleret midt i den mere eller mindre hedenske menneskehed, der omgiver os. Johannes Døberen var vokset op i ørkenen, men alligevel kunne han tiltrække folkeskarerne og vække forventningen hos det jødiske folk. Gud brugte denne eneboer som et redskab for at forberede sin Søns komme. På samme måde skal enhver kristen være en forløber og forberede Kristi komme i hjerterne.

TORS DAG d. 25.: Vilhelm (s. 960). Eneboer, stiftede en eremitisk gren af benediktinerordenen. Død 1142.

FREDAG d. 26.: Johannes og Paulus, martyrer (s. 961).

LØRDAG d. 27.: Gudsmoders lørdagsmesse, s. [90].

Frihedskæmpere bar hende til graven

Sankt Hedvig søstrenes tidligere priorinde i Kolding, mater Dominica Schölzel, blev båret til graven af seks modstandsfolk, som hun under krigen havde ydet sin hjælp. Sognepræst Georg Bertling læste sjælemessen, og derefter blev mater Dominicas kiste af seks nonner ført til rustvognen. Ved højtideligheden på Søndre kirkegårds katolske afdeling blev kisten sænket i jorden af de seks tidligere gestapofanger lærer, cand. theol. Sigfred Riishøjgaard, malermester Fritz Rühe, forretningsfører Carl Johan Meyer, prokurist Erik Mortensen, revisor Arne Herlevsen og salgschef Børge Søderberg. Mater Dominica blev stedt til hvile i nærheden af den tyske flygtningegrav.

Daglig messe i Herlev

Oblatfædrene i Herlev ved København beder os oplyse, at der læses messe i kapellet, Hjortespringvej 2, hver dag kl. 7,30. Præsterne træffes pr. tlf. 94 76 94.

Til feriebørnene.

P.A.A. 20,-, Hansigne Malm 10,-, M.M. 334,89, M.O. 50,-. Ialt 1292,99 kroner.

Værelse søges.

Ung mand søger møbleret eller delvis møbleret værelse i København eller omegn. Billet mrk. »Værelse 25« til Ugebladets annoncerekspektion.

Mater Dominica

Ligesom en hjort higer efter vandkilderne, således higer min sjæl efter Dig, o Gud. Således lød gradualeverset på mater Dominicas dødsdag den 4. juni. Jeg tror, vi kan sætte disse ord som motto for hele hendes livsvandel. Det meste af sin tid som ordenssøster har hun været leder af forskellige virksomheder inden for Sct. Hedvigs søstrenes orden her i Danmark. Først som bestyrerinde for Sct. Michaels skole i Kolding, senere som provincialforstanderinde med bopæl i Dalum. Og dér fik hun sin kongstanke, nemlig den at gøre Dalum kloster til et »exercitiehuse«. Meget glæde og opmuntring fik søstrene for det store ekstraarbejde, som disse exercitier pålagde dem. Efter 6 års virke som provincialpriorinde blev mater Dominica forstanderinde for Sct. Hedvigs klinik i Kolding. Lægerne nærrede den dybeste agtelse for hende, skønt hun ikke var sygeplejeuddannet, og søstre og patienterne satte hende meget højt på grund af hendes store venlighed og medfølelse hjerte. Efter besættelsestiden blev hun hædret med frihedskæmpernes armbind på grund af sin store indsats for politiske fanger. En sidste gang kom hun tilbage til det Dalum, som hun elskede, og virkede nu i 10 år som huspriorinde og provinsvikar. Men så var også hendes kræfter udtømte. Sygdom, navnlig en svær hjertelidelse, gjorde det nødvendigt, at hun nedlagde sit hverv. De sidste 2 år tilbragte hun i Aabenraa som almindelig søster. Hun var idealet på en ordenssøster. Alle, som har besøgt Dalum kloster enten for kortere eller længere tid, medens hendes virke faldt dér, har umådelig meget at sige hende tak for. — Æret være hendes minde.
A. H.

Kødhalle Robert Hansen

1. kl. kød, flæsk og pålæg
Amagerbrogade 212 A
Amager 8390

Roman Kusier Murermester

Telefon Nivå 180
Nivå

L. F. Nielsen Snedkermester

Lindholmsvej 36
Telefon Damsø 2043

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 26
Telefon Minerva *408

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold

Amaliegade 27, København K
Central 799 - Telegramadr.: Forskjold

KBK

AKTIESELSKABET
Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 9270

Katolske begravelser

Benson

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen
Exam. aut. gas- og vandmester
Smedelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 138

Tegn abonnement

PAX CHRISTI

den internationale, katolske fredsbevægelse, indbyder i sommer blandt andet til et internationalt stævne i Maria Laach, Tyskland, i dagene fra den 27. juli til den 10. august.

Benediktinerne i det berømte abbedi, Maria Laach, har i samarbejde med franske præster og Pax Christi gennem de sidste syv år arrangeret et sådant stævne for alle unge over 18 år og med stor tilslutning fra Tyskland, Frankrig, Holland og Belgien. Det måtte også kunne interessere unge danske.

Man indlogetes i ungdomsherberget i Maria Laach, og dagens program omfatter fælles messe, samtalegrupper (på tysk og fransk) spadsereture, udflugter, badning o. s. v.

Desuden vil der for dem, der har kræfter til det, blive en to-dages vandring under bøn og meditation efter forbillede af de berømte vandringer til Chartres.

Prisen for opholdet er: For unge under 25 år: ca. 6-7 kr. pr. dag (kost og logi) - for deltagere over 25 år: ca. 8-9 kr. pr. dag (kost og logi). Forskellen i prisen beror på, at tyske ungdomsherberger yder moderation til gæster under 25 år.

Tilmelding eller forespørgsel kan ske (helst snarest) til en af følgende adresser:

Pax Christi, Zazinstrasse 89, Freiburg in Breisgau, Tyskland.

Pax Christi, Amaliastraat 13, Den Haag, Holland (gerne på tysk).

Monsieur l'abbé Strasser, Petit Séminaire de Renémont, Nancy, Frankrig (også gerne på tysk).

OBS! Husk at vedlægge en international svarkupon.

Pax Christi i Frankrig har iøvrigt flere steder internationale såkaldte samlingscentre, hvor man kan bo i kortere eller længere tid, og hvis man har lyst også deltage i diskussioner, foredrag og valfarter. Der tales både engelsk og tysk, så det er altså ikke nødvendigt at kunne fransk for at have udbytte af det.

Sådanne centre findes i Paris, i Lourdes, i Vezelay (Midtfrankrig) og på Mont-St.-Michel. Priserne for ophold m. v. er nogenlunde det samme som i Maria Laach. Sekretariatet i Paris (rue Barbet-de-Jouy 26, Paris 7^e) giver gerne oplysninger, og man kan altså godt skrive på engelsk eller tysk.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studivestergade 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Vejle

Træløst & Kulkompagni

Toldbodvej - Telefon 68
Vejle

Hansen Pærhøi & Søn

Glarimester - kunsthandel

Søndergade 4 - Telef. 1157
Vejle

Mel- & Foderstofforretning

Mølleudsalg

J. JENSEN

Søndergade 26 - Telefon 1053
Vejle

Vejle Optik

v/ Anker Kastrup

Briller

Torvegade 8 - Tlf. 308 - Vejle

A/S Vejle Mælkekompagni

Fineste mejeriprodukter

Telefoner 335, 336 - Kontor 507
Vejle

NØDRAB fra DUK!

DUK søger hjælpere og køkkentanter til børnelejr og juniorlejr. Såfremt De har lyst til at have med børn og unge at gøre, eller hvis De vil påtage Dem arbejdet som køkkentante, vil vi være meget taknemmelige for omgående at høre fra Dem. (Gerne unge eller yngre.)

Nærmere oplysninger fås v. Den Katolske Kirkes Kancelli, Amaliegade 31 A, Kbh. K, tlf. Palæ 7181 (frøken Sode) eller Johannes Dudzinski, Langelinie 8, Odense, tlf. 11 42 68.

Morgenmand

Den tidlige messe besøges ofte af folk, der enten har haft nattearbejde eller skal møde tidligt til dagens gerning.

Da en sporvognskonduktør skulle til at forlade kirken, lagde han mærke til en mand, der var faldet i søvn og sad sammensunken på den nederste bænk. Konduktøren gik hen og ruskede manden i skuldrene. Han slog et øjeblik øjnene op og sagde så: En omstigning!

Skriv det i dit hjerte, at hver dag er den bedste dag i året. Ingen har lært noget til gavn, før han ved, at hver dag er dommedag.

Ralph Waldo Emerson.

Arbejderpræster igen?

Lederen af Katolsk Aktions Arbejdergruppe i Frankrig, Marius Chirat, har fremsat en erklæring om arbejderpræsterne, som har vakt stor opsigt, og som har fået de kirkelige myndigheders godkendelse. Teksten lyder:

»Vi tænker tilbage på arbejderpræsterne, på den dybe religiøse genklang, der skabtes ved deres tilstedeværelse på arbejdspladserne, og på det vidnesbyrd, mange har aflagt om kirken. Det betød en styrkelse af de aktive lægfolks apostolat, og vi tænker samtidig tilbage på de grunde og de vanskeligheder, som fik kirken til at afbryde deres virksomhed. I dag gentager vi ærbødigt, at arbejderpræster, som tilbringer hele deres tid i de større og mindre virksomheder indenfor arbejdermissionens rammer og muligheder, vil være svaret på det store behov for en missionsindsats.

De øverste kirkelige myndigheder skal veje for og imod og træffe afgørelsen. Vi ved, at propaganda og mere eller mindre fantasifulde hypoteser ikke tjener en så alvorlig sag.

Katolsk Aktions Arbejdergruppe har indenfor arbejdermissionen i to år været med til at plante kirken solidt i arbejdernes verden. Vi venter med tillid og håb på, at der skal komme præster, som sammen med gruppens egne medlemmer i de virksomheder, hvor arbejderklassens hjerte slår så stærkt, skal vidne om Kristi kærlighed og om kirkens sans for de livsvigtige spørgsmål.

Men arbejderpræsterne er ikke et universalmiddel. Deres tilstedeværelse løser ikke alle problemer, og det er arbejdergruppen godt klar over. Der er især

en betingelse, som må opfyldes, for at dette nødvendige vidnesbyrd skal bære alle de frugter, man venter af det: de kristne som helhed skal vise en virkelig solidaritet over for disse »missionærer«. Det sker faktisk endnu alt for ofte, at de kristne i deres holdning kun udtrykker ligegyldighed, mistillid eller fjendtlighed. Arbejderpræsterne skal ikke være fribyttere. Det er hele kirken, som gennem dem skal være til stede i arbejdernes verden. Marius Chirats rapport stiller da også følgende spørgsmål: »I hvilken grad har vi åbnet de øvrige kristnes øjne for arbejdermissionens problemer?«

Snart rejsegilde i Hvidovre

Hyperbolsk paraboloid

Byggearbejdet på den nye katolske kirke i Hvidovre har været begunstiget af det gode vejr, og man regner med snart at kunne samle håndværkerne til rejsegilde. Byggeriet er genstand for megen opmærksomhed i Hvidovre, fordi det allerede kan ses, at Sankt Nikolaj kirke vil passe fint ind i gadebilledet.

Kirkens højeste punkt er nu ført op i en højde af tolv meter, og man begynder at forberede tagkonstruktionen. Denne del af byggearbejdet er omgivet med særlig stor opmærksomhed, idet det er blevet besluttet at anvende en tagkonstruktion, som ikke tidligere er forsøgt i Danmark. Konstruktionen er opfundet af den spansk-amerikanske arkitekt, Felix Candela og blev første gang præsenteret i Europa på verdensudstillingen i Bruxelles.

teret i Europa på verdensudstillingen i Bruxelles.

Civilingeniør Edvard Troelsgaard, Holte, har i en samtale med Hvidovre Avis forsøgt at give en populær forklaring på den arkitektoniske finesse ved Sankt Nikolaj kirkens tag. Han siger blandt andet:

– Da taget over Sankt Nikolaj kirke ikke blot skal være et låg lagt på murene, men en flade, som er med til at forme rummet, er der valgt en løsning med en dobbelt, krum 5 cm tyk jernbetonskal, som spænder frit mellem de fire vægge. Dobbeltkrumme skaller er, siger civilingeniøren, meget kostbare at fremstille på grund af den krumme forskalling, men denne ulempe – altså det kostbare – forekommer ikke ved den form, man har valgt her, nemlig en hyperbolsk paraboloid, idet den kan fremstilles i rette linier.

Vi ved ikke, om læserne forstår meningen. Vi gør ihvertfald ikke! Men der er ingen tvivl om, at Sankt Nikolaj kirke, der iøvrigt er tegnet af arkitekt J. O. Spreckelsen, Hørsholm, vil blive en usædvanlig kirke.

Sagt med blomster.

Pastoren forsøgte at anskueliggøre et bestemt punkt i sin prædiken ved at sammenligne med gartnerkunstens regler. »Vi ved jo alle,« sagde han, »at man planter roser i solen; men dersom man vil have sine fuchsier til at gro, må man sørge for, at de står i skygge...«

Efter messen kom en dame hen til ham, trykkede hans hånd med et lykkeligt smil og udbød: »Mange tak for Deres dejlige prædiken!«

Et kort øjeblik bankede sognepræstens hjerte af glæde – men så fortsatte hun inderligt: »Jeg har aldrig før kunnet forstå, hvorfor mine fuchsier ikke ville trives!«

B
R
O
R
K
A
S
P
E
R

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

Så hellere døden!

8. kapitel

De vanskeligheder, man indtil da havde haft med autoriteterne i anledning af det første byggeri, var for intet at regne mod de mange andre vanskeligheder, der nu tårnede sig op for det lille broderskab i Emmaüs.

Abbé Pierre beskrev det senere således:

»Fordi de havde været i stand til at bygge, blev de fra nu af ubarmhjerdigt bestormet fra alle sider med fortvilede bønner og nødskrig fra den ukendte mængde, der lever under så dårlige kår, at døden må være at foretrække«.

*

En mand er sunket ned i lænestolen i præstens kontor. Han fremstammer hulkende:

»Vi kan ikke længere holde det ud.«

Michel arbejder i metroens reparationsværksted på samme hold som den tidligere hotelbestyrer Raoul. En dag siger Raoul til ham:

»Gå til abbé Pierre – han kan hjælpe dig.«

Michel er en kraftig, ung mand på fem og tyve år. Han har været gift i tre år, og han har et barn, en sød kone og et værelse i Templegade – alt hvad der teoretisk skal til for at være lykkelig. Men de er ni personer

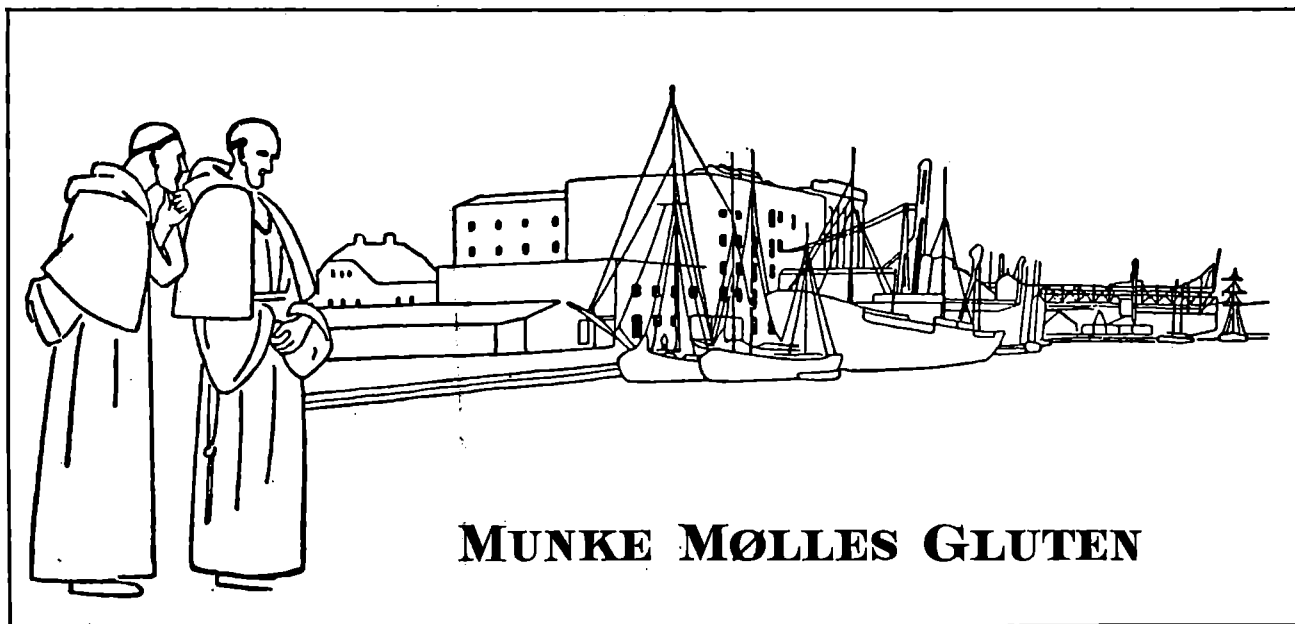
i dette ene værelse. To store senge og en madras på gulvet fylder næsten hele værelset. I den ene seng sover Michel, hans kone og deres søn Daniel, i den anden Michels forældre og hans ældste søster, der er skilt, og hendes lille dreng. Foruden dem bor der endvidere Michels yngre svigerinde Cecile på femten år og hans svoger på nitten. De sover begge to på madrassen. Moderen er invalid – en hofteskade lænker hende til sengen nat og dag. Hun kan ikke holde ud at høre lille Daniel græde om natten og beklager sig fra morgen til aften. Michels kone tilbringer dagen sammen med hende, mens de andre er på arbejde. Og når den syge ikke klager sig, er hun gnaven, tyrannisk og besværlig. Hun vil ikke have, man åbner vinduet, og der er ikke til at ånde i værelset, fordi hun hverken vasker sig eller skifter sengetøj. Før i tiden havde man ordnet det således, at man skiftedes til at lave mad og vaske tøj. Der havde været nogenlunde orden og sammenhold i familien – men nu er alt i opløsning. Når de unge kommer hjem om aftenen, taler de ikke til hinanden eller også skændes de og laver scener over en bagatel og råber, at de vil »give pokker i det hele« og stikke af. Men de bliver alligevel. De

er fanget i en fælde, fordi de ikke har penge til et værelse. Faderen er slap, tavs og altid halvfuld.

Når Michel kommer hjem fra arbejde, omfavner han sin kone og den lille og udslynger et godaften til de andre. Så spørger han sin kone, om der er nogle byærinder. Ligeegyldigt hvad. Han ved, det er fejgt – men han kan ikke trække vejret i den dårlige luft i dette usle hul, hvor han er bange for at miste forstanden.

Han undrer sig over, at hans kone kan holde det ud. Han tager lille Daniel i hånden, og de går sammen ned ad gaden og kigger ind i hvert butiksvindue, de kommer forbi. Så tager han sig et glas vin og vender langsomt tilbage. De andre har spist, når han kommer hjem. Han foretrækker at spise kold mad alene fremfor at skulle have diskussioner med faderen og svogeren.

Når den lille tavse fru Michel kan udholde alt dette og virke så rolig midt i dette helvede, er det, fordi hun har et håb, fordi hun har bevaret drømmen om engang at få en krog, et værelse, hvor hun kan være helt alene med mand og barn, et værelse hvor hun kan låse sin dør. Hvor vil hun elske dette hjem og gøre det hyggeligt. Alt skal være fint og rent og kun tilhøre hende, Daniel og hendes mand. Der skal hverken være snavs eller stank efter andre, og man skal heller ikke kunne høre andres dumme bemærkninger og den frygtelige støj, de laver. Men denne drøm kan ikke holde stand over for den frygtelige virkelighed. Ah, hvor man kommer til at hade sin mands far og mor, hvor man har lyst til helt at bryde med dem, så de ikke mere kan forstyrre ens ensomhed og forpuste den luft, man indånder. Ah, hvor det gør en hadeful, og hvor det fylder ens sind med forbryderiske tanker, hver dag at føle sin ensomhed truet,

MUNKE MØLLES GLUTEN

angrebet og ødelagt ... Et værelse - der allerhelst skal ligge helt for sig selv uden naboer - det er lille fru Michels drøm. Et lille hus omgivet af en have og midt i en velsignet stilhed og fred. Gennem de åbne vinduer skal der strømme frisk luft ind til Daniel, og der skal være blomster overalt. Først da kan hun bede Michels mor om forladelse, fordi hun så brændende har ønsket hendes død. Først da kan hun bede Vorherre om tilgivelse, fordi hun har kastet krucifikset i skraldebøtten, bespottet Ham og forbandet forsynet, der ikke interesserer sig for de fattige.

Men en aften kunne hendes drøm ikke længere holde hende oppe. Hun begyndte at ryste over hele kroppen og skrigte. Hun knuste vinduerne, der altid var lukkede og råbte ned på gaden. Man tog hende med magt og sendte hende til sindssygehospital St. Anne.

*

I den gamle lænestol i kontoret i Emmaüs sidder den unge arbejder og hulker. Abbé Pierre har allerede set mange mænd græde - men disse tårer udspringer af så dyb en fortvivlelse, at det varer længe, før han kan glemme dem.

»Det er måske ikke alvorligt,« siger han, »det er måske en forbigående depression. Hun bliver sikkert ikke længe i St. Anne. Når hun kommer ud derfra, kan hun bo her. Der er nogle små værelser på anden sal. Og senere ... lad os se, når byggeriet er færdigt.«

Abbé Pierre er klar over, at dette ikke er noget isoleret tilfælde - men han kan endnu ikke forudse rækkevidden af det, han har indladt sig på.

Det var i bussen fra Vincennes, at krigsenken fru L.... hørte om en præst, som havde taget imod to familier, og som byggede huse.

Også hun sad i præstens lænestol og fortalte sin historie. De var rejst, hun, hendes mand og deres tre børn til fransk Vestafrika med de bedste forhåbninger og med en kontrakt med et plantageselskab. Ved afrejsen solgte de deres møbler, da de håbede at kunne skabe sig en fremtid i det

fremmede - således som selskabet havde stillet dem i udsigt. De to yngste børn blev syge, og et af dem døde af dysenteri. Moderen blev bange for de to andre børn og tog hjem. Hendes mand fortsatte endnu nogle år sit arbejde i Afrika, men vendte hver sommer tilbage til Paris. Hun var flyttet på hotel. Men nu var der gået tre måneder, hvor der hverken var kommet brevet eller penge. Hun havde skrevet, men ikke fået svar. Nu endelig meddelte et brev fra selskabet, at hendes mand var syg, og at det for øjeblikket var umuligt at flytte ham. Da hun ikke mere var i stand til at betale sit værelse, havde hun den sidste uge sovet med sine to børn i en garage i Neuilly-sur-Marne. Ejeren lejer et hjørne af garagen til hende for 3.000 francs pr. måned.

»Det kan ikke blive ved at gå, for der er iskoldt. Vi sover på selve cementgulvet. Mit barn er sygt, og vi må flytte. De kan skaffe os tag over hovedet. Jeg ved godt, De allerede har to familier boende - De kan også finde et sted til os.«

»Åh, min Gud,« tænkte abbé Pierre, »hvilken tillidsfuld logik. Det er rigtigt, at jeg huser to familier, og at der ikke er nogen tvingende grund til ikke at fortsætte. Men hvordan? Det tænker de slet ikke på. De tror blot på det.«

Og den stadige strøm fortsatte og blev større og større, og dens ubønhærlige krav tog abbé Pierre's tid, kræfter og penge, da han ikke kunne skuffe disse ulykkelige menneskers tillid.

*

Hvor mange fortrolige samtaler hørte kontoret i Emmaüs ikke, når disse fortvivlede mennesker endelig følte, at de blev forstået for første gang i deres liv.

»Vi lever ikke mere som mennesker, hr. abbed ...«

En husmor på fem og fyrrer år, som ser ud til at være treds, fortæller, hvor frygteligt det er at bo unge og gamle, mænd og kvinder stuvet sam-

men i en faldefærdig rønne og sove på madrasser på selve jorden.

»Vi lever ikke mere som mennesker, hr. abbed, vi lever som dyr. Min lille Nicole, vores yngste på femten år ...«

(fortsættes).

Edvard Petersen

Kul, koks, brændselsolier
Havnen 3, Horsens - Tlf. 2 38 88

Poul
HENRIKSEN

Raadhusstrøvet
Vejle

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thiem
Nørregade 6, Vejle - Tlf. 360

Bogladen med de mange bøger ...

A-S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandsfabrik
Tlf. 121 - 208

C. Mortensen Muremester

Gallemarksvej 23 - Tlf. 1348
Næstved

Arndt Nielsen Ure og optik

Jernbanegade 2 - Tlf. 843
Næstved

K. Blum Hansen Boghandel

NÆSTVED
TELEFON 2828 (2 ledninger)

Gulvtæpper

Linoleum-Tapeter-Malervarer

CLAUDI HANSENS EFTF.
Jernbanegade 3, Næstved - Tlf. 60

A. & P. G. Vintersborg

Snedker- og tømremestre
Lindebjerggårdsvej, Næstved
Tlf. 1628 - 818

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramaherred 13 - Tlf. 188
Næstved

Køb kvalitet
det gør vi -

DERNA RADIO

Telefon 20075 - Aarhus
(lige ved katolsk kirke)
Specialist i båndopt. og long playing

Lille Næstved Mejeri

Vordingborgvej 66
Næstved - Telefon 589

Peter Mortensen

Statsaut. installer
Østergade 8 - Næstved
Telefoner 663 - 3663

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET
R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Ordrup 1178

Gode og dårlige film

Det sidste nummer af »Kirke og Film« indeholdt et referat af et møde, som bladets medarbejdere for nylig havde holdt i Århus. I referatet stod blandt andet følgende:

»Der er 4 slags film, som anmelderne må tage stilling til:

1. Dårligt lavede og dårlige film (de udprægede kommercielle film, billige i udformning og indhold).
2. Godt lavede, men dårlige film (særlig farlige på grund af deres besnærende filmiske ramme).
3. Dårligt lavede, men gode film (en del kristelige film hører desværre til denne kategori).
4. De godt lavede og gode film.

Vi anerkender gerne kategorierne 1 og 4. Derimod forekommer det os tvivlsomt, at kategorierne 2 og 3 overhovedet eksisterer.

Hvordan kan en film samtidig være god og dårligt lavet? Bladets medarbejder siger selv, at mange såkaldte religiøse eller kristelige film hører til denne kategori. Men når han kalder dem for gode, vil han så dermed sige, at vi på grund af deres gode hensigter skal anbefale og støtte disse film? Hvor mange film af den slags har vi ikke set, lige fra »Miraklet i Fatima« til »Nattevagt«, fra »Men jeg så ham dø!« til »Samson og Dalila«? Set fra vort synspunkt skader disse film snarere religionen, end de gavner den. Fordi de forveksler tro med sentimentalitet, mirakler med tryllekunst, titlid til Gud med barnagtighed, kompromitterer de i de ikke-troendes øjne den sag, som de ville tjene. Det er muligt, at naive troende bliver betaget af dette sammensurium af »smukke følelser«, på samme måde, som lyserøde gipsstatuer gør indtryk på dem. Men formålet helliger ikke midlet, og vi tillader os at betvivle, at dårlig kunst er vejen, som fører til troen. For os at se er den tværtimod en foragt for tilskueren, en fornærmelse mod den menneskelige ånd, der samtidig består af intelligens og følelser. For os er dårligt lavede film simpelthen ensbetydende med dårlige film.

Men vi går videre og betvivler lige så stærkt, at kategori nr. 2 eksisterer. Hvordan kan en film samtidig være dårlig og godt lavet? Vi må først gøre os helt klart, hvad udtryk-

ket »godt lavet« betyder. Hvis det blot betyder den tekniske dygtighed, er vi helt enige. Men det tekniske er ikke alt i en film. Vi må ikke forveksle teknik og kunst. En film er ikke blot en samling smukke billeder. Bevidst eller ubevidst udtrykker den et syn på mennesket og et syn på verden. Hvis den er godt lavet, det vil sige, hvis den er lavet af en virkelig skabende instruktør og ikke blot af en forretningsmand, afslører den helt nye dybder i den menneskelige sjæl. Den hjælper os til at opdage os selv. Den er hverken helt hvid eller helt sort, den er samtidig hvid og sort: den viser os, hvordan det gode i ethvert væsen er blandet med det onde, idealet stilles overfor virkeligheden, vi ser nåden, der bryder sig vej gennem synden. Det er muligt, at en sådan film ikke egner sig til forevisning for et hvilket som helst publikum. Men i hvert fald kan vi ikke gå med til at kalde den en dårlig film.

*

Vi har indtryk af, at den pågældende klassificering udspringer af en forkert opfattelse af, hvad et kunstværk er. Kan man – som »Kirke og Film« gør det – skelne mellem indhold og form, mellem budskabet og måden, hvorpå det forkyndes? På samme måde som mennesket ikke består af to adskilte enheder, nemlig en sjæl og en krop, men er et besjælet legeme eller en legemliggjort sjæl, på samme måde består et kunstværk af en uadskillelig enhed. Der er film, hvis indhold er helt banalt (f. eks. La Strada), men som alligevel er mesterværker. Omvendt er der vidunderlige lyriske emner, som bliver ødelagt af instruktøren (som f. eks. Brødrene Karamassof). Vi må bedømme filmen i dens helhed; selv om vi kan skelne imellem værkets moralske og dets kunstneriske værdi, er det praktisk talt umuligt at skille dem fra hinanden. At skille kunst og moral betyder, at man nødvendigvis sætter kunsten i moralens tjeneste, og til sidst bliver det ensbetydende med, at filmen gøres til et redskab i propagandaens tjeneste i stedet for i kulturens. Fordi en kristen respekterer de menneskelige værdier i sig selv og for deres egen skyld, kan et sådant utilitarisk synspunkt aldrig tilfredsstille os!

M. D.

Jeg vil leve

Da vi i forrige uge skrev om »Tolv vrede mænd«, understregede vi, hvor uretfærdig og umenneskelig den menneskelige retfærdighed kan være, når den ikke er forbundet med barmhjertighed.

Denne nye amerikanske film er et slående bevis derpå. Den er bygget over autentiske begivenheder, den i sin tid opsigtsvækkende Barbara Grahams retssag. I filmen overværer vi det hele: retshandlingen, domfældelsen, og henrettelsen i gaskammeret. Det er simpelthen det mest grusomme, man kan tænke sig. Hvis det er det, som det 20. århundredes civilisation bringer med sig, må man spørge sig selv, om mennesket har gjort noget fremskridt siden guillotinen eller inkquisitionens tid. På dette tidspunkt var der i det mindste intet filmsselskab, der prøvede på at slå mønt af at fortælle os disse sadistiske detaljer. (Forbudt for børn).

M. D.

Når mænd bryder sammen

Er det muligt på en gang at være menneske og soldat? Dette spørgsmål belyses gennem Major Carrills tragedie. Som krigsfange i Korea sætter han sine medfangers liv højere end æren; stående over

for valget mellem at samarbejde med fjenden eller at se sine 16 kammerater skudt vælger han det første. Igen står krigen som det klareste udtryk for en verden i uorden. En krigsret må dømme ham, thi spillet regler skal følges, selvom det betyder, at al medmenneskelighed må kvæles. Det naturstridige heri bringer filmen »Broen over floden Kwai« i frisk erindring. Heller ikke her gives nogen løsning. Man må trøste sig med oberstens ord, da han påtager sig forsvaret for den anklagede: »Vi kan næppe afskaffe problemet, men vi kan i hvert fald vise, at det er der.« – Det er en betagende film, alvorlig og ærlig og båret af glimrende skuespillere. (Forbudt for børn). Bo.

Sommerens filmsoplevelser vil ofte være at finde i biografernes kavalader af gamle film. Iblant sine reiser bringer »Casino« bl. a.:

Fredag 19/6: Farlig ungdom.

Lørdag 4/7: De røde Enge.

Lørdag 18/7: Ditte menneskebarn.

Lørdag 25/7: ORDET.

Tipsdag 28/7: En kvinde er overflødig.

Fredag 7/8: VREDENS DAG.

Alle disse film er forbudt for børn.

le Corbusier's nye kloster

Charles Malik
om åndelig fornyelse

Apostolisk visitator
til de nordiske lande

En ulykke på vejen til Damaskus

Ung lærerinde taler ligeud

Fra Aakirkeby til Rom . Skoleudvidelse på Rygård

Kirkeplaner i Birkerød

Dr. phil. Alfred Otto S. J. skriver i ugens kronik om den lutherske reformation i Danmark og Frederik I's løfte vedrørende det forventede kirkemøde.

OM SKOLERNES FRIHED kæmpes i disse år i flere europæiske lande. Den 150 år gamle strid om de franske privatskoler er netop trådt ind i en ny fase, de engelske katolikker har lige opnået en forbedring af vilkårene for deres skolearbejde, og for en måned siden vedtog den belgiske rigsdag at yde privatskolerne støtte på lige fod med de offentlige skoler. Skotland og Holland fandt allerede for flere år siden en løsning, der er både rimelig og retfærdig. Danmark kom lidt senere med, men i Grundtvigs og Kolds fædreland er de katolske skolefolk vist såre tilfredse. Der kræves stadigt en god del idealisme og offervilje af dem, der vil arbejde i privatskolen, men det kan altså lade sig gøre.

Man behøver dog ikke at bevæge sig langt for at finde et eksempel på, at skolefrihed forekommer selv en demokratisk politiker at være en unødig luksus. Vore norske brødre har i stortinget diskuteret en foreslået statsstøtte til private skoler, og et medlem, fru Seweriin, mente, at man i frihedens og tolerancens navn burde forhindre folk med særmeneringer i at drive skole. I St. Olav kommenteres dette af frater Candidus, som citerer den norske lærer Trond Winjes ypperlige forsvar for privatskoler:

»Det vil være kendt, at staten i dag opretholder, planlægger og overvåger praktisk talt al opdragende undervisning i dette land, og at den desuden ved hjælp af en konsekvent økonomisk blokade hindrer opkomsten af frie, uafhængige læreanstalter, lærerskoler, gymnasier og ganske særligt folkeskoler. Norge er i den henseende det eneste land i Vest-Europa, hvor den obligatoriske og videregående undervisning bliver tilrettelagt i så totale, statslige former. Det kan være nyttigt i

denne sammenhæng at pege på et meget tydeligt resultat af denne centraliserede myndighedsøvelse: enkeltmenneskene, forældrene, indtager en stadig mere selvopgivende holdning til den kulturfunktion, som de i virkeligheden selv er bærere af.

Netop! Det er forældrene, som har ansvaret for børnenes uddannelse og retten til at bestemme over deres skolegang. Man kunne i det uendelige diskutere, om staten eller kirken skal sørge for børnenes og ungdommens uddannelse. En sådan diskussion ville ikke holde op, før staten regerede kirken eller kirken regerede staten. Lad os blot erindre, at det til syvende og sidst er forældrene, man skal spørge. De fleste forældre sender gerne deres børn til den offentlige skole, fordi der er mange gode offentlige skoler, men hvis en forældrekræds – det være sig en ateistisk eller katolsk – ønsker at sende børnene til en privatskole, bør staten enten fritage dem for at betale skat til de offentlige skoler eller be-

vilge midler til støtte for privatskolerne. Det er der ingen fare ved. Det er derimod farligt, om staten eller kirken tiltager sig eneret over undervisningen. Så har man nemlig krænket et princip: forældrenes ret til at bestemme over børnenes uddannelse.

I frihedens og tolerancens navn har mange stater simpelthen knægtet dette princip. Men

ved udholdende kamp er det muligt at genvinde undervisningsfriheden – i hvert fald i de lande, der bekender sig til demokratiske grundtanker. g-

Vatikanets Radio

sender på dansk onsdag d. 8. juli kl. 21,30 på 31,10 m og 196 m.

Hollandsk ærkebiskop bliver apostolisk visitator i Norden

Ærkebiskop Martin Lucas er blevet udnævnt til apostolisk visitator i de fem nordiske lande. Den nye visitator vil få til opgave at repræsentere pavestolen inden for de nordiske bispedømmer. Han vil sandsynligvis tage fast bopæl i et af de nordiske lande.

Ærkebiskop Martin Lucas er født i 1895 i Harlem, Holland. Han tilhører den meget aktive missionsorden, S.V.D., det guddommelige ords missionselskab. Han blev præsteviet i 1924 og har arbejdet indenfor ordens hollandske provins. I en årrække var han provincial, og i 1945 blev han ærkebiskop og sendtes som apostolisk delegat

til Syd-Afrika. I perioden fra 1952–1957 var han internuncius i Indien.

Overalt på jorden, hvor den katolske kirke kan virke i frihed, er der foruden de stedlige biskopper en særlig repræsentant for den hellige stol. Han har i nogle tilfælde en diplomatisk mission og betegnes da som internuncius, eller han har en rent kirkelig opgave og er da almindeligvis apostolisk delegat.

De nordiske lande har hidtil indtaget en særstilling, og når kongregationen for troens udbredelse nu sender os en apostolisk visitator, er det muligvis et skridt på vejen mod oprettelse af en fast repræsentation.

Kirkeplaner i Birkerød

Kommunalbestyrelsen i Birkerød har den 18. juni accepteret Den katolske Kirkes tilbud om køb af bygningerne til »Nordvangsgård« i Bistrup. Overtagelsen er foreløbig fastsat til 1. august 1959. Kommunalbestyrelsens godkendelse er gjort betinget af, at amtsrådet, der skal have sagen forelagt, anerkender handelen.

Det er biskoppens plan at ombygge en fløj af ejendommen til kirke og præstebolig. De øvrige bygninger skal danne rammen om en social virksomhed, der vil blive ledet af søstre af Det dyrebare Blod, som vil blive ejer af ejendommen. Denne orden har indtil nu kun virket i Rønne.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse
Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvá og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 877712

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, telefon Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:

A. Prüser, Sct. Annæ plads 28

København K

Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag

kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal –

hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Announceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen

Østersøgade 108, 1., København Ø

Tlf. TRia 5394, kl. 8-10

Post-Giro nr. 58965

I juli måned
udkommer bladet
med to udvidede
numre den 12.
og den 26.
N.B.
Bladet udkommer
ikke i næste uge.

ROM LADER IKKE

et menneske koldt!

Pastor Paul d'Auchamp, Aakirkeby, fortæller løst og fast om den besværlige — og inspirerende — hobby at være rejseleder

DA PASTOR PAUL D'AUCHAMP i 1953 var undervejs til Rom som rejseleder for en snes unge fra Lolland-Falster, kom han i Bologna ud for det svære uheld at miste en togforbindelse, — den, hvormed man skulle have nået både aftensmad og natlogi. Ingen, ej heller rejselederen, havde mindste kendskab til Bologna, og da det måtte antages at være ugørligt at skaffe hotelplads til så mange uden varsel, var gode råd i sandhed velkomne. Alle var trætte, sultne, svedige og tørstige. Noget måtte simpelthen vise sig.

Dette 'noget' kom i skikkelse af en tilfældig præst, som en ung dame fra Nykøbing Falster omgående og fordomsfrit faldt omkring halsen med følgende spørgsmål:

— Vi er kun nitten danske uden husly, vil De tage Dem af os?

— Si, si, signorina! svarede præsten med en fattethed, som var han blevet spurgt, hvad klokken var. Med hans krumme pegefinger som vejviser drog hele flokken gennem gaderne direkte til kardinalens residens, hvor hans eminence tog imod med den største hjertelighed. Mændene blev senere på aftenen anvist logi i et præsteseminarium, medens kvinderne slumrede ind i et hjem for forældreløse børn!

Hver gang pastor d'Auchamp senere har fortalt historien, har han med beklagende mine tilføjet, at det desværre er så sjældent at miste en togforbindelse... Til enhver, der måtte omgås med planer om en fremtid i rejselederbranchen, har han imidlertid dette råd:

Opstår der af den ene eller anden grund forsinkelser undervejs, så forlæg omgående residensen til nærmeste udskænkingssted og server dér vin eller øl efter landets skik. Det er ganske imponerende, som et glas eller to hjælper på tålmodigheden!

Blev rejseleder ved en fejltagelse.

Pastor »Døsjang« har sin gerning ved Rosenkranskirken i Aakirkeby, men den skik at arrangere rejser til Rom-Assisi for mennesker, han finder behag i, grundlagde han i sin tid som kapellan i Nykøbing F. Det hele

Romersk gadebetjent — nok værd at betragte.

skyldtes for så vidt en uoverlagt bemærkning.

— Jeg holdt en aften foredrag for de unge om Rom, og da jeg aldrig selv havde været dernede, måtte jeg klare mig med lysbilleder og biblioteksmad. Det vigtigste for mig var at give de unge opfattelsen af, at der var en katolsk verden udenfor Lolland-Falster.

Nå, men midt i et rigtigt farveladebillede råber pludselig en i forsamlingen: — Hør, skal vi ikke tage derned?! og jeg hører mig selv svare, at »det kan vi jo gøre til september«! Bagefter var jeg sandt at sige ulykkelig, men løftet var givet og måtte indfries. Det gik også fint, for da september kom, var der tilmeldt 18, og heraf tilhørte de 12 den gruppe, der kom hos os i præstegården.

Pastor d'Auchamp afbryder her sit meget uformelle interview med Ugebladet for at brygge en kop hæsligt udseende pulverkaffe. Straks efter vandrer han 17 gange rundt omkring spisestuebordet, vel en distance som fra Aakirkeby til Østerlars, mens han monologerer om alt mellem himmel og jord og især om næste rejse, der starter dagen efter. Det gælder den gang et hold lærere.

Peterskirken var den største.

— Og hvordan var det så at komme til Rom for første gang?

— Simpelthen en ubeskrivelig oplevelse! Det blev alle tiders tur, besværlig, rodet, men en fest fra første dag. Da vi stod foran Peterskirken, råbte en af de unge: Minsandten om den ikke er større end kirken i Nykøbing! Jeg så på den og fandt ingen grund til at sige ham imod. Vi så og så, og når vi havde set det ene, løb vi af sted til det næste med Bædecker i den ene hånd og et bykort i den anden. Vi søgte og fandt hver time på dagen, — og hvor vi dog blev rystet sammen!

— Den største oplevelse?

— Så afgjort den følelse at stå i kirkens centrum, at opleve dens storhed og at kunne dele det altsammen med hinanden. De store messer, vi overværede, var jo sandt at sige en smule forskellige fra, hvad vi kunne præstere i Nykøbing, og der var vel også et og andet specielt italiensk, som man gerne måtte beholde for os. Vi kunne dog være fælles om det væsentlige. Vi var for første gang blandt et folk, hvor det at være katolik var det gængse, det normale, — og det var en skøn oplevelse.

Megen skyhed forsvinder.

— Senere har De haft mange ikke-katolikker med på Deres rejse?

— Ja, flertallet af de lærere, jeg

starter med i morgen, er protestanter. Og jeg er sikker på, at det vil gå med dem som med deres forgængere på rejserne: uden at jeg egentlig ved hvordan, mister ikke-katolikkerne hurtigt meget af deres skyhed overfor kirken. Samtidig fordufter også nogle af de mest graverende misforståelser i samme forbindelse.

- Et eksempel?

- Mange har jo aldrig haft lejlighed til at opleve en katolsk gudsyndelse på nært hold og møder med ret særegne forestillinger om ceremoniers betydning for katolikker. Jeg fortæller ganske sagligt og som sandt er, at vi ikke tillægger dem nogen magisk kraft, men at de ofte kan hjælpe os til at udtrykke, hvad ord ikke kan sige. Jeg fortæller dem også, at katolikker i Italien og Danmark nok har ganske samme tro, men ikke ganske samme smag, når det drejer sig om kirkelivets ydre former. Det forbavser dem meget at høre!

Forresten tror jeg ikke, at en eneste af deltagerne på mine rejser har været religiøst negativt indstillet. Uden på nogen måde at være påtrængende har jeg alligevel kunnet give mange en større forståelse af kirken og dens lære. En af rejsedeltagerne - en dame - sagde engang til mig, at hun var blevet en bedre protestant gennem turen, og det kunne jeg naturligvis kun lykønske hende til!

Peterspladsens springvand.

- Hvem ta'r med d'Auchamp til Italien?

- Ganske unge mennesker og folk oppe i halvfjerdserne. Jeg forlanger godt humør og gå-på-mod, og hvis jeg får henvendelse fra folk, som jeg skønner kan have svært ved at opfylde de betingelser, råder jeg dem til at finde en anden rejsefører. Der er forresten gengangere på de fleste af mine hold!

Men her skal De alligevel høre, hvordan smag og behag kan være forskellig: Vi overnattede på et hotel klods op ad Peterspladsen, og om morgenen fortalte to af de kvindelige rejsedeltagere, at de ikke havde fået et minuts søvn i øjnene den nat. På min forundrede forespørgsel svarede den ene, at de højt plaskende springvand på Peterspladsen gik hende på nerverne. Hendes medsøster havde fundet de samme springvand så skønne, at hun hele natten havde siddet ved sit vindue og betragtet dem!

Igen et bevis på, at Rom ikke lader et menneske koldt!

- Mange turister føler at være i snor på en selskabsrejse.

- Nok går vi i usynlig snor, men snoren er særdeles lang, og i virkeligheden kan man dårligt opleve det kristne Rom isoleret. Tænk hvor fattigt det er ikke at kunne tale med nogen om det altsammen! Og hvor er den, der ene mand ejer tilstrækkelige kunstneriske og historiske forudsætninger til at kunne kapere det altsammen. Jeg gør det ikke i hvert fald.

- Er alle ikke slidt af til knæene, når man fra Rom kommer til Assisi?

- Det er ikke langt fra. Man skal

have megen karakterstyrke for ikke at overanstrenge sig i Rom, og det bliver som regel til, at vi puster ud i Assisi og nøjes med rene slentreture i den skønne by. Nogle få ukuelige sjæle klatrer dog alligevel op til den klippehule, hvor den hellige brans ofte bad og mediterede. Nu er der bygget et kloster dér.

Et papskilt i et vindue.

- Lever mindet om Johannes Jørgensen stadig i Assisi?

- Da jeg i 1953 for første gang kom til byen med et rejsehold, begyndte enhver at tale om Johannes Jørgensen, så snart man fik færtten af, at vi kom fra Danmark. Men mindet om byens æresborger svinder. Der savnes, synes jeg, et synligt minde om ham. Ikke engang en mindeplade findes ved det hus, hvor han dog levede i så mange år. Sidst jeg var der, følte jeg trang til at råde en lille smule bod på forsømmelsen, og husets beboere gav lov til, at jeg i vinduet anbragte et papskilt med beskeden på, at her levede digteren Johannes Jørgensen.

Jeg skal huske at se efter, om det står der endnu!

E. D.

Telefoner: 70 45 30 • 70 49 20

*Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk*

NORDISK KULAGENTUR A/S

SVEN E. FREDRIKSEN

RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliiefyr

(årligt eftersyn)

B
R
O
R
K
A
S
P
E
R

„Indtil et
almindeligt
koncilium“

af dr. phil.

Alfred Otto S. J.

Når den nuværende paves budskab om forberedelserne til et nært forestående økumenisk koncil også har vakt opmærksomhed herhjemme, mindes man uvilkårligt den sørgelige skæbne, tanken om et almindeligt kirkemøde kom til at lide for 400 år siden ved den lutherske kirkeomvæltning. Under de officielle forhandlinger mellem den gamle moderkirkes repræsentanter og den ny læres tilhængere blev der dengang ved flere lejligheder henvist til et almindeligt kirkemøde som højeste instans, for at udjævne de religiøse modsætninger og genoprette kirkens enhed. »Indtil et almindeligt koncilium har bestemt det anderledes« blev af begge parter accepteret som en almindelig retsnorm, som man dengang tilsyneladende endnu kunne enes om. I virkeligheden blev den af den ene part kun antaget på skrømt, for i mellemtiden at kunne gennemføre det endelige og tilsigtede kirkebrud, mens den anden part opstillede den som betingelse for midlertidige indrømmelser, man af de kirkepolitiske forhold blev tvunget til at gøre modparten.

Man møder henvisningen til det almindelige kirkemøde første gang 1526 ved forhandlingerne i hertugdømmerne på landdagen i Kiel, hvor kong Frederik I og hans søn hertug Kristian, den senere kong Kristian III, forpligtede sig til at overholde kirkens friheder og rettigheder, indtil »et almindeligt koncilium« har bestemt det anderledes, for til gengæld at få kirkens ledende mænd til at bevilge kongen en betydelig pengehjælp af kirkens midler. At Frederik i virkeligheden allerede dengang havde taget parti i kirkestriden, fremgår af, at der få dage efter sluttedes en ægteskabskontrakt mellem hans datter Dorotea og hertug Albrecht af Preussen, som året før havde

brudt sine ordensløfter og sluttet sig til Luthers lære.

Frederik I's løftebrud

Herredagen i Odense år 1527 afsluttedes med et forlig mellem kongen og rigsrådet, »indtil det første almindelige koncil bliver holdt, og vi da med den almindelige kristenhed må rette os efter den skikkelse og kristelige reform, som da bliver gjort«. Men kongen holdt ikke sit ord. I de følgende år støttede han målbevidst det lutherske partis voldsomme overgreb mod kirker og klostre. På herredagen i København 1530 mindede biskopperne derfor kongen om hans ed i håndfæstningen og på hans på herredagen i Odense af lagte løfte om at håndhæve kirkens friheder og rettigheder, »indtil den almindelige kristenheds concilium, som kaldes generale concilium, gør anden skikkelse, hvilket Hans Nåde ofte forinden både mundtligt og skriftligt havde lovet og tilsagt Danmarks riges råd«.

Men kongen fortsatte med at bryde sine løfter. Ved hans død 1533 kunne Povl Helgesen derfor i sin Skibykrønike fælde følgende dom over ham: »Under hans regering blev kirkerne plyndret for deres klokker, billeder og kostbare kar, for de hellige gemmer, i hvilke den hellige Eukaristi opbevares, for de hellige paramenter og i det hele taget for alt, hvad der hører til den kristne gudstjeneste, des-

uden for tiender og offergaver; og de blev ikke blot plyndret, men der var også nogle klostre og til gudstjenstlig brug indviede kirker, som helt jævnedes med jorden. Ja i den grad vanhelligedes alt, hvad der var helligt i vor religion, mod den hellige ed, han havde svoret, og mod det højtidelige løfte, han havde aflagt for Rigets råder, at der på de fleste steder næppe findes spor af kristelig fromhed tilbage«.

Hans efterfølger, Kristian III, fortsatte under stærk påvirkning af de tyske reformatorer faderens kirkepolitik. Da pave Paul III den 10. september udsendte en officiel indbydelse til ham om enten personlig eller ved gesandter at deltage i et påtænkt almindeligt koncil i Mantua, skrev han i marts 1537 til ærkebiskoppen Albrecht af Mainz-Magdeburg, at han ikke ønskede at følge paves invitation. Han havde dog ingen indvendinger imod at deltage i et tysk koncilium.

Da biskopperne blev fængslet

Samtidigt med kongen var også Danmarks biskopper blevet opfordret til at give møde ved det indvarslede almindelige koncilium i Mantua. Men de havde på det tidspunkt allerede mistet deres frihed. Da de efter grevefejdens blodige afslutning havde nægtet at bevilge kongen en uhyre stor pengesum af kirkens midler til betaling af hans tyske lejetropper, blev de den 12. august 1536 ved et militært kup afsat fra deres embeder og uden dom sat i fængsel. Kirkens bispegods blev beslaglagt af kongen. De 12 i København forsamlede verdslige rigsråder måtte bagefter samme dag underskrive en erklæring, »at de aldrig ville yde deres medhjælp til at nogen biskop, enten nulevende eller andre, skal komme til noget verdsligt eller gejstligt regimente i Danmarks rige«. Af

hensyn til de katolsk sindede rigsråder blev der dog tilføjet det forbehold: »indtil et almindeligt koncilium udi kristenheden bestemmer anderledes, og Danmarks rige så vel som andre nationer, både Tyskland og andre udi kristenheden samtykker deri«.

Efter biskoppernes afsættelse forbeholdt kongen sig også »det gejstlige regimente« eller »den biskoppelige herlighed, sædvane og frihed over kirken«. Den 11. november 1536 indkaldte han 18 lutherske prædikanter samt to medlemmer fra hvert af de 5 bestående katolske domkapitler og dominikanernes forhenværende provinsialprior til Odense og senere til Haderslev for at drøfte udformningen af en ny kirkeordning. På disse møder var katolikkerne i mindretal og kunne intet udrette. Da man krævede deres underskrift under det latinske udkast til den ny kirkeordning, måtte de føje sig. Men ærkedegnen i Viborg, Anders Skovgaard, underskrev i spidsen for de katolske kanniker med følgende indskrænkning: »Med forbehold af enhver gudfrygtig mands ret underskriver og antager jeg (disse artikler), indtil et almindeligt koncil til Guds pris og ære har fastsat og bestemt noget bedre«. Forgæves forsøgte det katolske domkapitel i Lund 6. februar 1537 at få kongen til at vente med alle væsentlige ændringer i den ny kirkeordinans indtil det indvarslede koncilium i Mantua havde taget stilling dertil.

Den 2. september 1537 udstedte kongen den danske kirkes ordinans. I det kongebrev, hvormed han indledte ordinansen, afviste han tanken om et almindeligt kirkemøde: »Concilier eller menneskelig ordinans kan intet gøre imod Guds ordinans«. Men i fortalen til selve ordinansen, som 1539 blev godkendt og underskrevet af rigs-

rådet på herredagen i Odense, begrænsedes dens gyldighed »indtil et almindeligt frit kristeligt concilium bestemmer anderledes. Det vil vi altid rette os efter, som fromme kristne bør gøre det«.

Bugenhagen træder til

Samme dag, søndag d. 2. september 1537, da kirkeordinansen udstedtes, indviede den tyske reformator Bugenhagen, der ikke var biskop, i Vor Frue kirke syv superintendenter som afløser af de fængslede biskopper. Hermed afbrødes den apostolske succession i Danmark og den århundredgamle forbindelse med moderkirken.

Kristian III's kirkeordinans mødte endnu i mange år stærk modstand hos de katolsk sindede rundt om i landet, selv om de tilsidst måtte bøje sig for den ydre samvittighedstvang.

Særlige arnesteder for katolsk modstand mod den af Luther godkendte kirkeordinans var kollegiatskapitlet i København og domkapitlerne i Roskilde og Lund. For at bryde deres modstand blev kapitlernes medlemmer 1543-44 tvangsindlagt til religionssamtaler med de protestantiske professorer ved universitetet i København og tilsidst tvunget til at underskrive lutherske læresætninger. Kannikerne i Roskilde gav deres afpressede underskrift med tilføjelsen, »at denne underskrift ikke skal foregribe den almindelige kirkes og det almindelige konciliums dom om disse sætninger«. Om Kannikerne i Lund og de andre »ugudelige papister og munke« skrev den lutherske biskop Peder Palladius dengang til sin kollega på Fyn: »Vi skal, ved Guds nåde, mandigt gøre ende på disse uhyrer og papistiske bæster«.

Overfor universitetets protestantiske professorer gjorde Kannikerne i Lund gældende, at »hvis de vil have deres artikler

underskrevet af os, da sende de dem først til førnævnte universiteter (Köln, Louvain, Paris og Oxford), og når disse endrægtigt med den hellige almindelige kristendoms koncil har approberet dem, da bør vi også gøre det«.

Året efter, 1545, sammenkaldte pave Paul III det længe ventede almindelige kirkemøde i Trient. Men da kurfyrsten af Saksen og landgreven af Hessen spurgte Kristian III om hans mening angående dette koncilium, svarede han undvigende, at et koncil, paven sammenkaldte mod den sande kristne religion, kunne man lade gå sin gang, og man skulle hverken protestere eller appellere, da dette kunne gøre paven og hans folk endnu dristigere.

Tanken om et almindeligt koncil var derved for Danmarks vedkommende definitivt skrinlagt.

VARMEANLÆG
SANITÆRE ANLÆG
OLIEFYRINGSANLÆG
HØJTRYKSANLÆG
ANLÆG FOR
TRYKLUFTE OG
VACUUM
M.A.-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. ^{AS}

K. K. L. Simonsen's eftf.

Frederiksborggade 22

København K.

III. * Minerva 2314

LE CORBUSIER siger selv, at han første gang fik en idé om, hvad et kollektivhus egentlig er, i karteuserklostret Ema i Toscana. Der forstod han, at det kollektive og det individuelle ikke står i modsætning til hinanden, men at den kollektive livsform tværtimod er en frigørelse, som fremmer den personlige frihed. Munkene bor alle i celler, der er ens, og de spiser alle den samme mad. Men enhver bærer i sig sin egen indre verden, der ikke ligner nogen som helst anden. Det var det, der gik op for le Corbusier.

Derfor sagde han med begejstring ja, da dominikanerne i Lyon i 1953 bad ham om at bygge et stort studiekloster for dem, der skulle kunne rumme ca. 100 af ordenens præstestuderende og professorer. En stor ejendom i nærheden af l'Arbresle ca. 30 km nordvest for Lyon blev valgt som det sted, hvor man ville opføre det nye kloster.

Le Corbusier har givet bygningen den traditionelle firfløjede grundplan. Men i stedet for at vende vinduerne ind mod klostrets midte, har han tværtimod ladet dem alle sammen vende ud mod det omliggende land, og på den måde kommer det vidunderlige bakkede landskab til at tjene som ramme for hele livet i klosteret, som derved bevarer kontakten med verden.

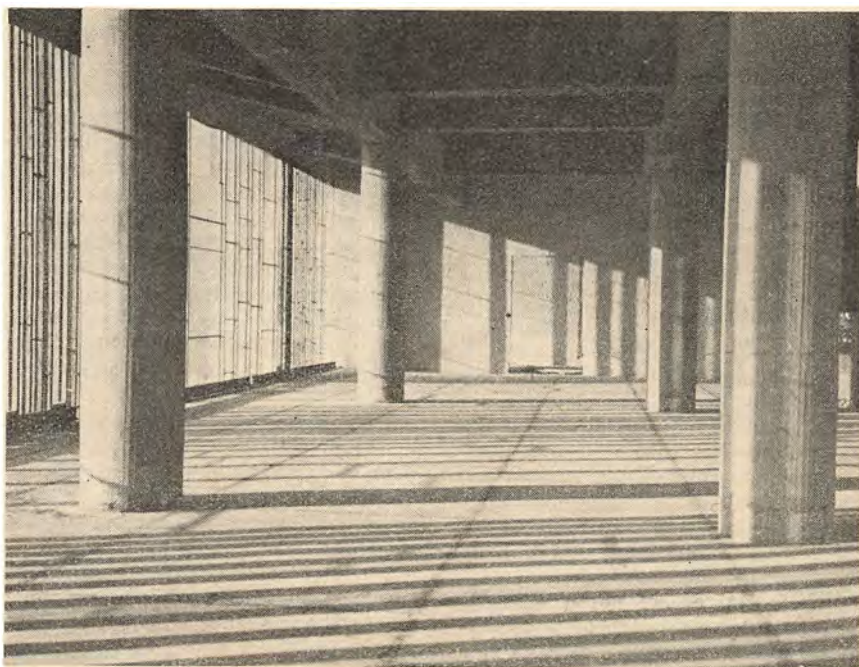
Da klosteret er bygget på et skrånende terræn, hviler det fuldstændig på søjler. I den underste etage af hovedbygningen (se øverste billede) ligger køkkener og opbevaringsrum, på 1. sal ligger refektoriet og kapitalsalen, på 2. sal undervisningslokalerne (se 2. billede), og på 3. og 4. sal ligger cellerne. Klosterkirken (til venstre på det øverste billede), taleværelserne, biblioteket og de øvrige celler (100 i alt) er fordelt på klostrets øvrige fløje. På det flade tag er der anlagt en have.

Om ca. 1 måned, når byggeriet er færdigt, flytter præsterne ind og begynder at indrette sig, så de er færdige til det nye studieårs begyndelse. Folk kommer allerede mange steder fra for at bese dette ikke helt almindelige hus. Ligesom kirken i Ronchamp er det samtidig meget funktionalistisk og fuldt af fantasi, og så har det kostet $\frac{1}{3}$ mindre at opføre det end det, de andre arkitekters projekter ville have kostet. Når man ser det ligge der, så sobert og elegant, kan man ikke lade være med at tænke, at le Corbusier på en genial måde har formået at genskabe en ny romansk stil midt i det 20. århundrede.

M. D.

det nye dominikanerkloster i l'arbresle, tegnet af le corbusier

Verden behøver en åndelig fornyelse

Myndig tale af Charles Malik

Washington (NC). Libanons udenrigsminister, dr. Charles H. Malik, der er præsident for De forenede Nationers Generalforsamling, har i en tale på Notre Dame Universitetet fremhævet nødvendigheden af en vældig åndelig vækkelse til kamp imod kommunismen og for freden i verden. Talen holdtes ved en højtidelighed, hvor Malik overrakte den amerikanske viceudenrigsminister, Robert D. Murphy, universitetets Lætare-medalje.

– Denne vækkelse må gribe ikke blot den enkelte, men hele institutionen; ikke blot lederne, men også græssets rødder. De selvtilfredse og blødagtige må ruskes grundigt op. Idealet om et betrygget, selvisk liv med succes er ganske utilstrækkeligt. Man kræver at se de store opgaver opsøgt og diskuteret, at se kræfterne viet til de store ideer, sagde Malik.

– Folk gør sig ikke megen ulejlighed med at tænke over de højere problemer. Nogen har endog mistet evnen til sådan eftertanke. I hverdagens opmærksomhed over for de øjeblikkelige krav taber vi ofte det store mønster af syne. Men uden en vision af, hvad der virkelig står på spil i verdenssituationen i dag, kan vi aldrig være sikre på, at vi i den daglige udførelse af vore pligter ikke i virkeligheden tjener selve de kræfter, hvis mål er ødelæggelsen af netop de værdier, vi ønsker at forsvare og fremme.

Malik gjorde rede for de internationale anliggender, der står på spil. Men han understregede, at det ikke blot drejede sig om ændringer i Europa, i Det nære Østen eller i Det fjerne Østen, ikke blot om at hæve levestandarden i dette eller hint land eller kontinent, ikke blot om den store sociale revolution i Asien og Afrika. Han understregede, at det, der står bag alt og bestemmer alt, hvad der i dag står på spil, er den kommunistiske trusel. Det drejer sig ikke blot om de synlige udtryk for kommunismens sejr, men også om det forbløffende fremskridt, kommunismen har gjort på det økonomiske og tekniske område, den fremragende virksomhed, som kommunistpartiet udøver overalt i Asien, Afrika og Sydamerika og dets øgede aktivitet selv i De forenede Stater.

Kommunismens store magt

– Jeg foreslår derfor de selvtilfredse og magelige alvorligt at overveje følgende kendsgerninger, der ikke kan reduceres: 1) I 42 år er kommunismen aldrig blevet tvunget tilbage eller fordrevet så meget som en tomme, hvor den har vundet virkelig politisk magt. 2) Den har et monolitisk herredømme over omkring en tredjedel af menneskeheden. 3) Den er i større eller mindre grad selv ind i de resterende to tredjedele, så at skuepladsen for frihedskampen

i virkeligheden ligger her frem for inden for kommunismens eget område. 4) Dens oprindelige mål at gøre verden kommunistisk og tilintetgøre frihedsværdierne er absolut uændrede. 5) Jerntæppet i Europa står fastere end nogensinde. Og 6) Der er nu gået nitten måneder siden Sputnik I, og Vesten synes stadig at ligge bagefter på dette område.

– Vi taler om den kritiske verdenssituation! En fundamental side af denne situation er, at der overalt er et lyttende øre, et stirrende øje, en betalt agent. Dette er ikke en krigens tidsalder i klassisk betydning, men en tidsalder med infiltration og indirekte aggression, med spionage og kontrapionage, med oplødning af vilje og beslutsomhed, med undergravning af karakter og moral, med bagvaskelse og karakter-snigmord, med bestikkelse og demoralisering, med manipulering med pressen og radioen på den mest umoralske måde.

Efter dr. Maliks opfattelse står Vesten svagt i denne ny slags krigsførelse. Det drejer sig ikke så meget om at vinde kaprustningen – selvom det er vigtigt – som om den fri verdens evne til at vinde den kolde krig. Vestens civilisation er belejret i dag. Dens grundværdier bestrides af den internationale kommunisme og drages i tvivl af de oplivede gamle kulturer i Asien og Afrika, men i dens egne rækker anretter skepsis og mistro et sandt blodbad. For den vest-

lige verden er den dybeste ting, der står på spil, dens tro på sine værdier og dens evne til at vise, at de er rigtige, og til at forsvare dem, sagde Malik.

Den menneskelige person og Gud

– Hvor ville Vestens civilisation være uden doktrinen om, at den enkelte menneskelige person er den højeste synlige realitet? Og dog er det netop dette, der bestrides, og partiet eller systemet eller nationen eller et eller andet abstrakt sæt ideer sættes over mennesket. Hvor ville Vestens civilisation være uden kamp og hårdt arbejde og vovemod og en lov, hvorefter folk lever? Og se så på den blødagtighed, magelighed og lovløshed og vægring ved at tage en risiko, kravet om morskab og tryghed, som har inficeret hele verden.

Charles Malik fortsatte:

– Hvor ville den vestlige civilisation være uden den personlige frihed til at tænke, søge, tale og være til? Og dog er der i mange egne af verden kun frihed for partiet eller diktatoren, og selv denne frihed ligger under for begæret efter magt og ære. Hvor ville den videnskabs og kundskabens vidunderlige tradition være, som der fredes om i de store universiteter, uden grundsætningen om, at der findes en urokkelig, uafhængig og opnåelig sandhed på ethvert forskningsområde? Og dog betragter mange i dag sandheden blot som noget, der tjener partiet, nationen, revolutionen eller regeringen, og hele den intellektuelle søgen bliver magtens tjenerinde.

– Hvor ville Vestens civilisation være uden en personlig Guds umiddelbare virke? Og dog er kommunismens første grundsætning netop den kæmpende atheisme, og i den pantheistiske vækkelse andre steder bestrides overhovedet Guds personlige karakter.

Dr. Malik sluttede:

– Hvor jeg kommer hen, finder jeg folk, der sidder på kanten af stolen og venter på at få vist vejen. Jeg føler, at tiden er inde til et stort fremstød på mange fronter. Jeg er overbevist om, at der praktisk taget er ubegrænsede muligheder, både materielle og moralske, hvormed man kan forsvare frihed imod ufrihed, livsglæde mod tyranni, mennesket imod alt, hvad der er undermenneskeligt og umenneskeligt, sandheden imod mørke og falskhed og Gud imod djæveln og hans værk. Det eneste spørgsmål er, hvorvidt den frie verden vil kunne leve op til sine muligheder.

Katolske oprørere

San Salvador (NC). Hovedparten af de oprørere, der nu bekæmper præsident Somoza-Debayles militær-regering i Nicaragua, er ivrige katolikker. Før de forlod deres træningslejr i Costa Rica, deltog de fleste af dem i den daglige messe, og de er under kampene ledsaget af en præst. Mange af oprørerne har fået deres uddannelse ved katolske universiteter i Amerika og Europa.

Det understreges her, at de unge oprørere repræsenterer den kristne idealisme og bestræbelserne for at indføre demokrati og social retfærdighed i Nicaragua. Oprørernes radio har overfor befolkningen erklæret, »at dette er en retfærdig revolution – en kristen bevægelse«. Det blev tilføjet, at »denne revolution vil give os demokrati og brød«.

Oprørerne erklærer, at de føler sig samhörige med vestens lande i forsvaret for den kristne civilisation.

Kræver fjernsynet til regnskab

London (NC). Arbejderpartiets førende katolske talsmand, Lord Pakenham, har i overhuset angrebet det britiske fjernsyn for dets almindelige ligegyldighed overfor den kristne moral. »Det britiske folk har i dag en ret til at kræve – en pligt til at kræve – at den kristne moral og kristendommens grundlæggende religiøse sandheder bliver støttet og fremhævet af offentlige institutioner som B.B.C.« sagde Lord Pakenham. Han indrømmede, at visse af fjernsynets religiøse programmer på en udmærket måde tjener kristendommens sag, men disse programmer optager kun en lille del af fjernsynets udsendelsestid.

Paven deltager i festen for Roms værnehelgener

Vatikanet (NC). Den hellige Fader vil deltage i festen for apostlene Petrus og Paulus, Roms værnehelgener, søndag d. 28. og mandag den 29. juni. Om søndagen vil paven præsidere ved den højtidelige vesper i Peterskirken. Efter vesperen til paven i kapellet under pavealteret velsigne de pallia, som skal overgives til nye ærkebiskopper og andre højere prælater. (Et pallium er et smalt bånd vævet af uld og dekoreret med sorte kors. Det er fra gammel tid symbolet på den fulde biskoppe-lige myndighed).

På selve festdagen vil paven celebrere messe ved højalteret i Peterskirken.

Pjecer til kommunisterne

London (NC). Den britiske katolske forening, »The Sword of the Spirit«, agter at sende en ladning tryksager til fordeling på den kommunistiske festival for ungdommen, der i år afholdes i Wien. Disse tryksager vil oplyse om det katolske synspunkt vedrørende emner som nationalisme, menneskerettighederne og den religiøse frihed. Det forventes, at næsten 20.000 unge vil deltage i denne festival. Sidste år fordelte den katolske organisation 30.000 pjecer udenfor Sovjets pavillon på verdensudstillingen i Bruxelles.

Yngste tyske biskop i det røde Berlin

Berlin (NC). Tysklands yngste biskop er blevet konsekreret ved en højtidelighed i Berlins kommunistiske sektor. Den nye biskop, Alfred Bengsch, er 38 år. Berlins biskop, kardinal Doepfner, udtalte ved denne lejlighed: »Det har været nødvendigt at indsætte en hjælpebiskop i Berlin, fordi jeg ikke kan få lov til at besøge de områder af mit bispedømme, som

er beliggende indenfor Sovjet-zonen. Den nye biskop vil imidlertid gennem sit arbejde udtrykke vort bispedømmes enhed.«

Tysk biskop om skolefrihed

Bad Godesberg (NC). Den internationale union for undervisningsfrihed har holdt kongres i den tyske by Bad Godesberg. Der deltog repræsentanter fra ti europæiske lande samt fra Afrika, Asien og Sydamerika. Kongressens leder var unionens præsident, du Bus de Warnaffe fra Belgien. Biskoppen af Achen, Johannes Pohlschneider, talte til kongressens medlemmer om kampen for samvittighedens frihed. De kristne forsvarer undervisningsfriheden, sagde biskoppen, fordi staten og samfundet i følge den kristne forståelse må respektere menneskets værdighed og samvittighedsfriheden. Staten har ikke ret til at monopolisere undervisningen men må tillade privatpersoner og kredse af befolkningen at lede deres egne skoler. Staten har ganske vist både ret og pligt til at sørge for ungdommens uddannelse, fortsatte biskoppen af Achen, men den overskrider grænserne, hvis den vil overtage kontrollen over rettigheder, der først og fremmest tilhører forældrene. På det åndelige og kulturelle område kan man ikke stole på masseproduktion og ensartethed. Man må regne med de åndelige kræfters mangfoldighed og vitalitet.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 28.: 6. søndag efter pinse. I dag højtideligholder vi festen for apostlene Petrus og Paulus (s. 971). Kristus er kommet, siges der i brevet til efeserne, for at stifte fred mellem to folk: jøderne og hedningerne. Han har samlet disse to folk til eet, nemlig kirken. Petrus og Paulus var de to store redskaber, han benyttede for at bringe denne forsoning i stand. Petrus forkyndte blandt jøderne det store budskab, at Faderen elskede verden så meget, at han sendte sin søn for at frelse den med sit blod, og Paulus forkyndte det for hedningerne. Liturgien forener mindet om de to store apostle til een fest. Ihukommelse af søndagens messe (s. 673).

MANDAG d. 29.: Petrus og Paulus (s. 971).

TIRSDAG d. 30.: Pauli ihukommelse (s. 976). Ihukommelse af apostlen Petrus.

ONSDAG d. 1. juli: Jesu dyrebare blod (s. 978). Hvert år fejrer vi i påskenatten det nye lams blod, der har befriet os fra trædommen. Og i dag lovpriser vi igen dette dyrebare blod, som hver dag i messeofret gør forløsningen ved korsset nærværende i tiden.

TORS DAG d. 2.: Marias besøgelse (s. 980). Medens Maria bærer Jesus i sit skød, besøger hun Elisabet. Også vi skal bringe Kristi salige nærværelse i os til vore medmennesker.

FREDAG d. 3.: Leo II, pave (s. 983).

LØRDAG d. 4.: Gudsmoders lørdagsmesse s. [90].

o

SØNDAG d. 5.: 7. søndag efter pinse (s. 677). Hvad er en kristen? Der er mange, der tror, at det er et menneske, der siger: Herre! Herre!, og som bagefter lægger hænderne i skødet og overlader de andre til deres nød. I dagens evangelium forkynder Kristus, at denne opfattelse er forkert. Den sande kristne er den, der gør Guds vilje, sådan som Kristus selv har åbenbaret den, da han opfordrede os til at elske hinanden og elske Faderen. Kærligheden er den »gode frugt«, der er tegnet på, at træet også er godt, d. v. s. at vort kristne liv er reelt og sandt.

Ihukommelse af Antonius Maria Zaccaria (s. 984).

MANDAG d. 6.: Søndagens messe.

TIRSDAG d. 7.: Cyrillus og Methodius, biskopper (s. 990).

Det nye norske kloster

Søndag den 7. juni foretog biskoppen af Oslo, mgr. Mangers, med bemyndigelse fra den Hellige Stol og fra ordensgeneralen, i overværelse af biskoppen af Lourdes, mgr. Théas, den officielle grundlæggelse af det lille kontemplative dominikanerindekloster i Lunden i omegnen af Oslo. Først var der en højmesse i fri luft, sunget af biskoppen af Lourdes, under hvilken begge biskopperne tog ordet på fransk og på norsk; de 12 søstre var for sidste gang til stede uden for klausuren, og sammen med dem var dominikanerinderne fra Katarinahemmet foruden St. Josephsøstre og Elisabethsøstre. Derpå blev de officielle dokumenter oplæst i søstrenes kor. Klausuren trådte dog først i kraft fra kl. 17, hvad der gjorde det muligt for de tilstedeværende slægtninge, venner og interesserede at bese det lille kloster fra kælder til kvist. Det kontemplative liv er således – reelt, omend under beskedne former – vendt tilbage til Norge, hvor det blomstrede før reformationen. En af søstrene er norsk, medens en anden norsk søster forbereder sig til ordenslivet i noviciatet i Lourdes.

Radiogudstjeneste

Statsradiofonien udsender søndag den 28. juni kl. 8,05 højmassen fra Sakramentskirken i København. Pastor Cay Benzon er celebrant og prædikant. Koret ledes af organist John Lunderoff.

ONSDAG d. 8.: Elisabeth af Portugal (s. 992).

TORS DAG d. 9.: Søndagens messe.

FREDAG d. 10.: Felicitas' 7 sønner, Rufina og Secunda, martyrer. (s. 993).

LØRDAG d. 11.: Gudsmoders lørdagsmesse s. [90].

Rygårds skole er blevet større

På Rygårds franske skole på Bernstorffsvej i København kunne man den 18. juni indvie den nye, stærkt tiltrængte fløj, som er udført efter tegning af Alf Cock Clausen, og som i høj grad forbedrer skolens albuerum og virkeområde. Skolen rummer nu ti klasseværelser, faglokaler, en kombineret fest- og gymnastiksal, elevværelser, sovesal og kollegieværelser for en halv snes unge piger, som studerer i København.

Ved den smukke højtidelighed, som blev foretaget af biskop Theodor Suh r, udtalte arkitekt Cock Clausen bl. a., at han aldrig havde været ude for så interesserede bygherrer som skolens søstre, der havde voget liv og lemmer for at kunne følge arbejdet på nærmeste hold fra stiger og løbebroer. Forfatteren, kontorchef Enoch Hjorth læste en stemningsfuld prolog, han havde skrevet, og blandt de mange, som havde ordet, var skolebestyrerinden, mére Anne-Emmanuel, som mindedes de snævre forhold, skolen har arbejdet under i mange år, indtil udvidelsen nu har gjort den fuldt ud tidssvarende. Medlemmer af Statsradiofoniens symfoniorkester udførte Händels Concerto grosso i d-dur, og arkitekt Cock-Clausen overrakte på håndværkernes vegne skolen en ny fane.

Vore nye kirker

Et af de store problemer for en arkitekt i vor tid er, at i 150 år har menneskene bygget kirker, som om en kirke ikke kunne høre vor tid til. En kirke skal se ud, som om den er blevet stående fra en anden tid. Jeg tror, at en sådan opfattelse hviler på en ubevidst ateisme – som om Gud ikke tilhører alle tider, og som om religionen i virkeligheden kun er en tiltalende, nødvendig social formalitet, bevaret fra tidligere tider for at give vort samfund et skær af agtværdighed.

(Thomas Merton i »Jonas-Tegnet«)

En ulykke på vejen til Damaskus

*Kendt teolog fra Jerusalem
slår en kolbøtte
og bliver pludselig blind*

Hvis Paulus havde levet i det 20. århundrede, eller hvis der på hans tid var udkommet dagblade i store oplag, ville de sandsynligvis have omtalt det, der hændte ham på vejen til Damaskus på ovenstående måde. De kan læse denne spændende beretning i Apostlenes Gerninger, kap. 9, eller i Deres messebog på den 25. januar, s. 800.

Men det er ikke nok at læse det. Vi skal også forstå, hvad denne begivenhed, denne »ulykke« betyder for Paulus og for Kirken. Man kan sige, at den har været afgørende for dem begge.

Paulus havde indtil da været de kristnes erklærede fjende. Han indrømmer det selv: »Jeg forfulgte lige til døden dem, der fulgte Kristi lære, jeg lagde både mænd og kvinder i lænker og fik dem sat i fængsel. Jeg fik arrestbreve mod de kristne i Damaskus og rejste derhen for også at føre dem bundne til Jerusalem, for at de kunne blive straffet.« Men på et eneste øjeblik forandres han fuldstændig. De kristnes værste fjende bliver ikke alene Kristi discipel, – men Kristi apostel, den, der senere skulle blive kaldt apostel frem for alle andre, apostlen. Hvordan blev Paulus det? Fordi han på vejen til Damaskus mødte Kristus, den levende og op-

standne Kristus. Troen og det apostoliske kald har sit udspring i et personligt møde med Kristi levende person. Paulus erfarer, at Kristus pludselig kommer ind i hans liv for at bringe forstyrrelse i det, men også for at frigøre ham.

Men han lærer også, at Kristus bliver ved med at leve, ikke blot i sin guddommelige forherligelse, men også her på jorden i enhver, der hører ham til. »Saul! Saul! hvorfor forfølger du mig?« havde den røst, han hørte, sagt til ham. »Hvem er du, Herre?« – »Jeg er Jesus, som du forfølger.« At forfølge Kristus og at forfølge de kristne, at elske Kristus og at elske de kristne er eet og det samme. De kristne er forbundet med Kristus som vinrankerne med vintreet, som lemmerne med legemet.

Fra nu af skal Paulus forkyn-

de denne utrolige nyhed: Vi kan bytte vort liv mod Herrens. »Hvad der tæller,« siger han, »er ikke at holde lovens forskrifter, men at blive en ny skabning, en skabning, der kan sige: Det er ikke længere mig, der lever, men Kristus, der lever i mig.«

I dag fejrer vi Petrus og Paulus: Petrus, klippen, hvorpå Kirken blev grundlagt og bygget, Paulus, den omvendte, hvis forkyndelse den dag i dag afslører de dybeste kristne mysterier for hele verden. Petrus og Paulus levede for 2.000 år siden, men vor tro hviler den dag i dag på deres vidnesbyrd. Ulykken på Damaskusvejen bliver stadig ved med at bære frugt i det kristne liv. Næst efter Kristi død og opstandelse er det en af de største begivenheder i hele menneskehedsens historie.

M. D.

Ung lærerinde taler ligend!

Dagens Nyheder har i sin serie om Kristendom og Kirke givet ordet til den unge lærerinde Gunhild Hesting, der fortæller, hvordan hun blev katolik. Frk. Hesting skriver blandt andet:

Når jeg skal gøre rede for, hvorfor jeg for ca. 1 år siden valgte at forlade den lutherske tro og kirke for at konvertere til katolicismen, så vil jeg hellere ombytte ordet hvorfor med hvordan, da det er vanskeligt at give en helt tilfredsstillende begrundelse. Man kan opstille en hel del positive og negative motiver, men det endelige skridt må man gøre uden fornuftens medvirken. Forstanden kan vejlede én til at finde sandheden, men den endelige erkendelse kan kun tilegnes ved Kristi nåde – den kan ikke forklares eller overføres fra menneske til

menneske, kun modtages gennem stilhed og bøn.

Som ganske ung kom jeg i forbindelse med Indre Mission, senere med grundtvigianismen. Den sidste gav mig overhovedet intet i kristelig henseende. Jeg forstod efterhånden, at jeg aldrig i folkekirken kunne finde den tro, jeg søgte. Efter nogle års forløb påbegyndte jeg min seminarieuddannelse, og det var gennem mine hovedinteresser, kirkehistorie og dogmatik, jeg fandt frem til katolicismen. Med megen beskæmmelse opdagede jeg lidt efter lidt, at den kirke, som jeg så mange år havde tilhørt, var blevet mig helt fremmed. Tilknytningen havde kun været dikteret af følelser, og jeg gætter på, at noget lignende også er tilfældet for mange andre protestanter.

Skylden må her vistnok først og fremmest lægges på skolerne, hvis kristendomsundervisning nok giver børnene kendskab til bibelen, men ikke til den kirke, de tilhører, hverken til dens opbygning eller de divergerende meninger, som findes inden for folkekirken. For mit eget vedkommende kan jeg nævne, at jeg aldrig tidligere havde haft kendskab til de forskellige fortolkninger af nadveren i de forskellige konfessioner. Og man må dog betragte nadveren som det helligste i kristendommen. Alt er diskutabelt og kan ses ud fra forskellige synsvinkler. Man kan dyrke Gud på hver sin måde, enten ved at søge ham i naturen, hvad mange foretrækker, da man her kan forene det »nyttige« med det behagelige, eller ved at høre en prædiken, der er præget af en eller anden trosretning. En sådan kirke, som i virkeligheden ingen kirke er, da den er opdelt i forskellige retninger, ville jeg ikke tilhøre. Men hvor jeg kunne finde noget rigtigere for ikke at tale om sandheden, anede jeg på det tidspunkt ikke.

Gennem min interesse for kirkehistorie blev jeg klar over, at

det er umuligt at bedømme den lutherske lære på et reelt grundlag, hvis man ikke har kendskab til den romersk-katolske kirke, der i 700 år også har været vore forfædres kirke. Jeg valgte derfor at skrive en afhandling om den katolske messe, og selv om arbejdet blev stort og vanskeligt, da katolicismen var mig helt fremmed, så lykkedes forsøget alligevel, men det skyldtes navnlig, at jeg ved udarbejdelsen fik megen støtte af en katolsk præst. Her fik jeg svar på mange af de spørgsmål, jeg før havde søgt i den protestantiske tro, og derfor kunne jeg ikke lægge katolicismen til side sammen med den afsluttede opgave.

Da jeg kort tid efter stod over for min seminarietids ophør og tog eksamen, valgte jeg derfor at søge stilling på en katolsk skole, hvor jeg blev ansat. Mit kendskab til den romersk-katolske kirke var på det tidspunkt begrænset, men efter ca. 1 års undervisning hos en katolsk præst måtte jeg konvertere.

Hvis jeg meget kort skal formulere den egentlige årsag til konversionen, så må det nødvendigvis blive den samme, som adskillige andre konvertitter har nævnt før mig: At jeg blev katolik, da jeg indså, at den katolske kirke for mig er Kristi sande kirke, at Kristus og kirken er ét. Jeg blev katolik, fordi der ikke fandtes nogen vej udenom for mig. Mange vil sikkert mene, at en konversions virkelige motiv er fejhed – en flugt fra sig selv, sine meninger og dermed også fra ansvaret. Hvis en sådan teori skulle være rigtig, tror jeg, den katolske kirke her i Danmark måtte udarbejde en venteliste for at fremme ekspeditionen (der kræves 1 års undervisning før optagelsen), thi hvem ønsker ikke at kunne flygte fra sig selv, hvis det var muligt. Nej, desværre kan ingen overtage ansvaret, men den katolske kirke kan hjælpe det enkelte menneske til at leve et kristent liv, hvis det er det, man søger.

Gunhild Hesting.

Katolsk Radio- og Fjernsynsforbund

har holdt repræsentantskabsmøde i Radiohuset i København. Af formandens beretning kan nævnes: Den nye radiolov kræver, at lytter- og fjernseerorganisationerne skal have mindst 5000 licensbetalende medlemmer for at have indstillingsret ved radiorådsvalg. Anerkendte lytter- og fjernseerforeninger, der repræsenterer religiøse mindretal, har dog indstillingsret, selvom de ikke har 5000 medlemmer. Vort forbund har således indstillingsret.

Formanden, næstformanden og biskoppens repræsentant deltog i det årlige møde, hvor Statsradiofonien havde indbudt repræsentanter fra lytter- og fjernseerorganisationerne. Det oplystes, at der i radioens aftenhøjskole var planlagt en serie udsendelser om Dødehavsrullerne og i en serie om norske digtere ville der bl. a. komme et par udsendelser om Sigrud Undset. Endelig ville der komme en studiekredsserie om verdensreligionerne. Fra vor side vil man søge at øve indflydelse på valg af foredragsholdere, der beskæftiger sig med den katolske kirke.

Forbundet havde også i år udsendt Statsradiofoniens lytterkalender til sognepræster, kredsrepræsentanter og tillidsmænd. Endvidere havde forbundet skaffet frilicenser til en række folkepensionister, ligesom det havde formidlet hjælp fra Dansk Radiohjælpefond.

I fortsættelse af formandens beret-

ning redegjorde biskoppens radiokonsulent for de fire årlige gudstjenesteudsendelser og andre katolske udsendelser. Radioen havde bragt reporter fra Pius XII's dødsleje og begravelse. Redaktør Jørgen Berg var to gange i Aktuelt Kvarter: På Pius XII's dødsdag og på Johannes XXIII's valgdag. Biskoppen holdt et foredrag om afdøde Pius XII. Fjernsynet bragte eurovisionsudsendelser fra Pius XII's dødsleje og begravelse samt fra Johannes XXIII's kroning. I Aktuelt Kvarter blev pastor Schindler interviewet om den nye pave. Jørgen Berg var atter i Aktuelt Kvarter, da pater Dominique Pire O.P. havde fået Nobels fredspris. Fjernsynet bragte i Aktuelt nogle glimt fra valgfarten til Øm.

Det blev vedtaget at bevilge 500 kr. til DUK's børneleje. Yderligere forslag om indkøb af en båndoptager til den gruppe, der arbejder med de danske udsendelser fra Vatikanets radio, og om støtte til brevskolene og det lille blad Den katolske kirkemusiker tages der stilling til i et bestyrelsesmøde til efteråret.

Kassereren oplyste, at medlemstallet nu var 3147. Der havde været størst fremgang i provinsen (især i Nakskov, Næstved og Odense).

Formanden bad viderebringe en tak til tre tidligere kredsrepræsentanter, der havde gjort et meget stort arbejde for den katolske radiosag: Bodil Christoffersen, Maribo, N. K. Bernhom, Ålborg, og O. Schmitt, Odense.

Formand for Katolsk Radio- og Fjernsynsforbund er A. Thomsen, Sejroge 3, Århus; F. Næstholdt, Badstuestræde 12, Horsens, er kasserer (giro 419 47), medens forbundets programmæssige interesser overfor Statsradiofonien varetages af biskoppens radiokonsulent, skoleinspektør John S. Lundorf, H. C. Ørstedesvej 39 A, København V. Tlf. NO 8261. J. L.

SLOTTET blev til sodavand!

I det franske kunsttidsskrift *Coinnaissance des arts* fortæller en læser om en rejse, han har gjort i Kina for at lede efter ruinerne af slottet Yuan Ming Yan ved Peking, det kinesiske Versailles, overdådigt bygget i det 18. århundrede af jesuitermunken Castiglione til kejser K'ien Long. De facader og søjlegange, han havde fotograferet under en

tidligere rejse i 1921, var nu forsvundet, og med stort besvær fandt han rester deraf i en majsmark.

— En gammel bonde forklarede mig, at stenene blev brugt til fremstilling af sodavand. Desuden fik jeg at vide af en ven, at man i omegnen af Peking lavede sodavand ved at behandle visse marmorpladers kalciumkarbonat med en syre. Med andre ord — det kinesiske Versailles var forvandlet til sodavand!

Alt for nemt!

Sct. Peter og Sct. Paulus blev enige om i deres himmel at spille alle tiders golfmatch — og det så den også ud til at skulle blive.

Sct. Peter havde den første chance og nåede i hul med det allerførste slag. Uden at blink gjorde Sct. Paulus ham det efter.

Hvor efter Sct. Peter så lidt skeptisk ud over banen og sagde:

— Hør, skal vi ikke holde op med miraklerne — og se at få lidt rigtig sport.

Midlertidig hushjælp

mellem 18 og 50 år, helst engelsktalende, søges af hjemvendt udenlandsdansker fra 1/8 -1/11. To voksne og to børn. Billet mrk. 27-2 til bladets annonceekspedition eller telefonisk henvendelse OR 3020 u.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Ges-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 — Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Viggo Høgsgaard

Landeretsagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761
Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

Lejlighed.

3 værelser søges. Boligberettiget i København. Et barn, 10 år. Billet mrk. »26« til annonceafd., Østersøgade 108, 1., Ø.

Lettere arbejde.

Ung familiefader, som er lidt invalideret, søger lettere arbejde. Er meget rutineret chauffør og sprogkyndig. Billet mrk. »arbejde 26« til bladets annonce-ekspedition.

Lejlighed.

Lejlighed søges i Storkøbenhavn. 2½-3 værelser. Kan evt. byttes med 2 vær. på Nørrebro. Billet mrk. »Lejlighed 26« til bladets annonce-ekspedition.

NY STILLING

Erfaren københavnsk kontormand ønsker gerne anden stilling og er villig til at forsøge sig med nye opgaver. Gage: 13-1400 kroner. Helst Storkøbenhavn. Billet mrk. »Ny stilling 27« til bladets annonceafdeling.

M. Lauridsen Blikkenslager

Rendebanen 8, Kolding
Telefon 1287

Bade- og WC-anlæg

H. Overbeck

ELEKTROINSTALLATØR

Telefon 3688 - Kolding

K. J. Højland

Aut. vand- og gasmester

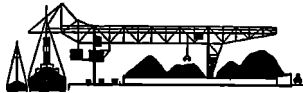
Kronprinsensgade 82, Esbjerg - Tlf. 2708

Viggo Christensen

Urmager, optiker, guldsmed

Telefon 829

Kongensgade 64, Esbjerg

A/S Nakskov Kalimport

Telefon 17

Chr. Steffensen

HERREEKVIPERING

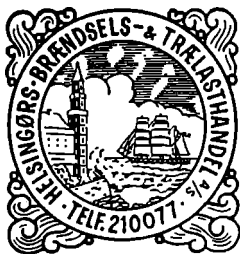
Søndergade 2 - Telefon 796

Nakskov

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørfør.

Kong Christians Alle 6, Aalborg
Telefon 34233 og 34337

HJØRNET AF ALGADE OG OLSGADE

Bedste indkøbssted i Roskilde

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

Så hellere døden!

8. kapitel

Hun kan ikke fortsætte, sådan skammer hun sig. Det eneste gode, den fattige har tilbage, er en smule selvrespekt. Men det er umuligt at beholde sin selvrespekt, når man lever under så umenneskelige forhold.

»... denne dejlige ungdom - nu venter hun et barn.«

Moderen stammer hulkende, mens hun skjuler ansigtet i sine hænder:

»Hun skal have et barn ... enten med sin far eller sin bror ... det kommer der ud af, at vi alle sover sammen ...«

Med hjertet fuldt af medlidenhed føjede abbé Pierre denne beretning til sit anklageskrift. Han anklagede hverken Nicole, hendes far eller hendes bror, men samfundet, hvis love ikke er fulgt med de voksende problemer, og alle dem, der er forblindet af egoisme.

I selve Paris er to hundred tusind mænd og kvinder - og mere end seks hundred tusind børn - stuvet sammen i klubværelser, i møblerede værelser, i sundhedsfarlige rønner, som er uegnede til beboelse, og hvor man næsten ikke kan ånde. I Montreuil leder ti tusind hjemløse aften efter aften efter et tilfældigt sted, hvor de kan tilbringe natten. Femten tusind bor på hotel og giver halvdelen eller mere af deres løn for at betale et værelse, hvor de hverken kan lave mad eller vaske deres tøj. I Frankrig er der syv millioner, der bor under elendige forhold ...

Gennem samtaler med de familier, der i løbet af sommeren kom til Emmaüs for at bede om husly, blev abbé Pierre klar over hvilken skamplet på samfundet, bolignøden var. Der skulle gå nogle år før myndighederne blev revet ud af deres passive indstilling til dette problem.

Som tiden gik, blev strømmen af husvilde større og større.

»Hvordan kan man blive ved at lukke øjnene? Hvorfor gør man ikke noget?« For ham var alt dette en frygtelig afsløring - men snart blev han ekspert i disse problemer. Det drejede sig ikke længere om nogle isolerede tilfælde. Disse ofre for den evige håbløshed, der kom vandrede med deres kufferter, papæsker og trækvogne, blev til en tusindfoldig skare. Det var som en hel hær på tilbagesøg - kvinder og børn med forskræmte øjne og unge fædre med trætte og fortvivlede ansigter. »Vi kan ikke mere, vi kan ikke mere,«

stønnede de. Og murene svarede: »Hvad så bagefter? Hold ud lidt endnu.«

Under krigen måtte tusinder og atter tusinder af både rige og fattige over hele Frankrig forlade hus og hjem og flakke om på lykke og fromme og sove under åben himmel i regn og blæst. Da der igen blev fred, fortsatte talløse skarer denne vandring fra sted til sted. Denne næsten usynlige bølge af flygtninge uden noget tilflugtssted vakte ikke engang medlidenhed mere. Den ængstede og irriterede dem, som levede beskyttet bag et hjemmets mure. Hvor mange tomme eller halvtomme lejligheder og »pigeværelser« kunne ikke stilles til rådighed i de bedste kvarterer i Paris, hvis ikke ejerne foretrak at betale en ekstra afgift fremfor at huse en ulykkelig familie. Hvor mange forbrydelser blev ikke begået, fordi man ganske simpelt lukkede sin dør. Senere ville man svare: »Jeg vidste det ikke.« Navnlig for dette svar ville man komme til at stå til regnskab.

Der er ikke love, der sikrer husly for dem, som ikke ejer andet i verden end en håndkuffert og et barn. Der er kun love, der straffer vagabondering. Der er overfyldte velgørende institutioner, domstole, fængsler, hospitaler, fattigkirkegårde ...

Krigens materielle skader er udbedret, men de skader, der har ramt samfundet, fortsætter, fordi der er skabt et underproletariat af hjemløse og af unge familier, der er ødelagt af had, skilsmisse, drikkeri og sygdom. Børn bliver efterladt på gaden, og en hel generation dømmes til før eller senere at gå til grunde.

Djibouti møder Noëlle

Det er efterår. Sjakket er vendt tilbage til Emmaüs, og mange nye er kommet til. Ungdommen har forladt herberget. Om vinteren er det kun de foreninger, der kommer om lørdagen, der bringer liv i det »blomstrende kloster«. Henne ved »bommen« i det store hus og i de tre mindre huse er otte familier kommet under tag for vinteren. Otte familier - det vil sige, at man har reddet fjorten børn. Men i Emmaüs fortsætter den ubønhærlige tilstrømning.

Djibouti havde bygget et snedkerværksted og et maskinværksted af brædder ved husets højre fløj. Der

havde han indrettet et lille rum, hvor han sov. Her følte han sig hjemme. Han kunne bedst lide at være alene. Forøvrigt var han slet ikke alene. Han havde taget »Lurifaks« med fra byggepladsen ved »bommen«. Han delte sin mad med den, og når han gik og snedkererede, fulgte hunden ham med øjnene, mens den sad ubevægelig henne ved kakkelovnen i en kasse med høvlspåner. Regnen gav genlyd på bliktaget, og vinden tude- de udenfor. Djibouti var lykkelig for at arbejde her for sig selv i læ for regnen. Der var altid noget at reparere i det store hus, og nu tænkte man yderligere at blæ bygge til, så Djibouti kunne ikke blive ret længe i det fredelige værksted.

Abbé Pierre var nu sjældent borte fra Emmaüs. Han fik stadig mange besøg. På lyden af skridt i gården, på den særlige slæben af sko over gruset og på den hvinende lyd fra barnevognshjulene kunne Djibouti fra sit værksted høre, når en familie kom for at søge hjælp eller bede om husly eller en stakkels ensom fyr bad om et job, hvilket ville sige natlogis og mad.

Han hører deres tonløse, frygtsomme stemmer, når de henvender sig til Bastien eller Etienne, der er ved at indrette køkkenet i pavillonen til venstre for indkørslen.

»Er Abbé Pierre hjemme?«

Denne strøm af arbejdsløse og husvilde, der ville lægge beslag på abbé Pierres tid og kræfter, irriterede Djibouti. For Djibouti selv betød det mere ekstraarbejde, men det var ikke arbejdet, der pinte ham – det var abbé Pierres fortvivelse over at være så magtesløs.

Efter sådanne besøg kom abbé Pierre ofte over på værkstedet, hvor han godt kunne lide at snedkerere. Hans magre ansigt var blevet endnu magrere, og idet han skjulte ansigtet i sine hænder, sukkede han: »Min Gud, min Gud!« – så træt og forpint var han over andres nød.

Djibouti, der var helt beklemmt om hjertet, ville gerne have sagt til ham: »De kan stole på mig«, men han turde ikke. Hvordan skulle det også kunne hjælpe abbé Pierre? Nej, det gjaldt om at arbejde så meget som muligt, så han blev mindre træt. Skåne ham for skuffelser ... Hvad gør det, at han næsten ikke lægger mærke til mig, når bare han føler, at jeg holder af ham.

Men det, der forbløffede Djibouti mest af alt, var det mod, hvormed abbé Pierre overvandt sine vanskeligheder. Snart rettede han ryggen, løftede hovedet påny og sagde: »Lad os se at blive færdige med de faste skabe på anden sal,« og så smilte han. Djibouti fik tårer i øjnene ved at se hans tapre smil. Hvordan bærer han sig ad med at holde ud? Hvordan bærer han sig ad med at hente så megen styrke fra sin træthed – og trods alt så megen glæde fra sine bekvæmligheder?

En dag sagde abbé Pierre til ham:

»Hvad har du gjort ved øjet?«

»Jeg er stødt mod en bjælke.«

»Din klodrian.«

Dagen i forvejen havde Kænguru endnu engang drukket sig fuld. Det gjorde han et par gange om måneden. Også Bastien drak. Mon abbé Pierre vidste det? Det gjorde han nu nok, men undertiden blev han nødt til at lukke øjnene, når det ikke hjalp med et forbud. Men denne gang havde Kænguru lokket Etienne med. Drengen var kommet fuld hjem, og Djibouti havde ikke kunnet holde ud at se det. Han havde slået Kænguru.

»Din slubbet, nå er det det, du bruger abbé Pierres penge til, mens han slider sig op for os?«

Kænguru havde slået ham lige i ansigtet med bagsiden af hånden.

Djibouti havde kunnet give igen. Han var ikke bange for den forhenværende bokser, som ravede rundt foran ham, men han beherskede sig og gik. Han håbede blot, at abbé Pierre ikke fik noget at vide.

(Fortsættes)

Schulstad
malte

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Arbejdernes Fællesbageri

Østergade - Nakskov

Østergades El. forretning

Installatør Edmund Sørensen
Telefon Maribo 170
Maribo

Edvard A. Petersen

(A. P. Jensen)
Malerfirma
Telefoner 1694, 228 - Roskilde

L. Suvalski Anlægsgartner

Københavnvej 521
Hedehusene - Telf. Hedehusene 161
Alt vedr. haver - Kommer overalt

P. F. Kjeldsen

Skomagergade 34, telefon Roskilde 378

Byens største specialforretning i
URE og OPTIK

Skolebøger - Skolerekvitter - Læsekreds
Skønlitteratur - Papir - Fyldepenne - Foto
i stort udvalg

Roskilde Boghandel

Sct. Olsgade 24 - Telefon 3131

Roskilde Mejeri

Borgerdiget - Telefon 349

Ejegod Jørgensen

Slagtermester

Kød - Flæsk - Pålæg
Sct. Olsgade 13 - Telefon 187

C. J. Gerlachs efft.

Hersøgade 9, Roskilde, tlf. 2777
Aut. leverandør af kirkevine

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28
Telefon Minerva *408

KBK

AKTIESELSKABET
Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 15 - Telefon Central 92 70

Glarmester POUL V. JOOST

Slotsgade 7, København N
Nora 7977

à Mopedo St. Kongensgade 76

Udlejning af service, borde
og stole
Alt til lesten

Telefon Palæ 8992 (bedst ml. 16,30-18)

FILMSOVERSIGT

1. Bravo

2. Fornøjelig

3. Vældig sjov

4. Udmærket

Ballade på Bullerborg (Kattolsk Ugeblad nr. 18)	6	*Lidenskabens højder (nr. 20)	6
*Brødrene Karamassof (nr. 22)	5	*Lægen fra Stalingrad (nr. 14)	4
*De 39 trin (nr. 19)	2	Mennesker på flugt (nr. 22) 4	
*Den forkerte mand (nr. 14) 4		MIN ONKEL (nr. 15)	1
Den sorte orkidé (nr. 23) ...	6	*Narkomanen (nr. 23)	4
Det lille tehus (nr. 15)	2	*Når man er ung (nr. 15) ...	4
Don Quijote (nr. 19)	1	*Når mænd bryder sammen (nr. 25)	4
*En fremmed banker på (nr. 18, 21)	8	*Opstandelse (nr. 19)	4
*Farvel til våbnene (nr. 16) ...	5	Poeten og Lillemor (nr. 13) 2	
Folket i den lykkelige dal (nr. 14)	2	Regnmageren (nr. 18)	2
Fortunella (nr. 14)	2	Sejren over Atlanten (nr. 16)	2
Guys and Dolls (nr. 18)	5	*Te og sympati (nr. 24)	5
*Jeg vil leve (nr. 25)	5	*TOLV VREDE MÆND (nr. 22, 23)	1
*Kammerater, krig og kærlighed (nr. 20)	4	Vikingerne (nr. 13)	5
*Kludedukken (nr. 19)	4	*Vildfaren ungdom (nr. 13) ...	8
Laila (nr. 22)	2	*Vorherres lille ager (nr. 16) 5	

* (Forbudt for børn)

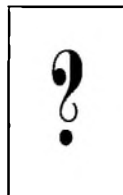
5. Ak ja!

6. Væk mig!

7. Absolut nej!

3. Både ja og nej

Lykkens landevej

Der er noget i vejen med de voksne verden. Det ved vi allesammen, og vi har før set sandheden belyst ved forholdet mellem forsømte børn og fortravlede forældre. Men sjældent eller aldrig så fint og muntert som i denne film.

En amerikansk dreng og en fransk pige flygter fra den internationale kostskole i Schweitz og stiler målbevidst mod Paris for at opsøge hans far og hendes mor, der begge lever opslugt af deres private affærer. Vi følger nu skiftevis børnenes eventyrlige tur og forældrenes og myndighedernes fortvivlede eftersøgning indtil den lykkelige genforening.

To ting hæfter man sig ved i denne film: For det første den rammede, men varmhjertede satire over mødet mellem fransk og amerikansk mentalitet. Det af dollar-business prægede livssyn sat op imod den noksombekendte franske filosofiske livsform, der kommer til udtryk både hos håndværkeren, forretningsmanden og myndighederne. Gene Kelley er strålende som den hidsigt travle, ejegode amerikaner, der sluttelig erhverver sig nogen forståelse af det »at leve«.

Men børnenes mirakuløse tur er det væsentlige. Usentimentalt og fornøjeligt ser vi barnligheden og frygtløsheden sejre over alle de voksnes foranstaltninger. Som altid bliver børn i en film visse steder uægte, mulighederne grænse overstiges, og man tillægger dem på en gang for megen barnlighed og for megen snusfornuft. Men det er så lidt i forhold til alt det rigtige, søde og sjove de siger og gør. Bedst er den scene, hvor de havner hos en døvstum eneboer i skoven. Den selvfølgelig, hvormed de falder ind i det mimiske sprog, og den kontakt der opstår blot gennem smil, er så umiddelbar og ægte.

En problemfilm behøver ikke nødvendigvis være gravalvorlig og trist. Gennem latter og muntre påfund opnås her lige så fuldt, at tingene sættes på plads. Det menneskelige ansvar over for børnene er større end det økonomiske, - det er samhörighed og kærlighed de trænger til fremfor alt andet. Bo.

Sommerkavalkade i „Windsor“ i København

Fredag 26/6: I storbyens havn.

Mandag 29/6: Cykeltvven.

Fredag 10/7: Farlig ungdom.

Søndag 12/7: Moderne tider.

Mandag 13/7: Umberto.

Tirsdag 14/7: Chefen er død.

Lørdag 18/7: Marty.

Mandag 20/7: Cabiria.

Onsdag 29/7: Carmen Jones.

Fredag 31/7: Havet sletter alle spor.

Lørdag 8/8: Otte akkorder.

Søndag 9/8: Guldfeber.

Tirsdag 11/8: Tales of Manhattan.

Søndag 16/8: Den tavse mand.

Ønsker sydtyskerne slet ikke genforening?

*Græsk hverdag -
farver og fromhed*

NI BØRN - ANDRE PROBLEMER END MAN TROR

Chaplin i Bjørn Rasmussens søgelys

Barmhjertighedens missionær i Calcutta

Ferie-råd . Ungdomstof

I FERIEEN VIL ikke-katolikker og katolikker mødes på nye og overraskende steder og måder. Vi indenfor den berømte, den berygtede, den elskede, den hadede, den frygtede, den foragtede, den beundrede, den latterliggjorte KATOLSKE KIRKE vil komme i andre og nye menneskers søgelys for en tid. Og hvad vil de få at se?

Ak ja, hvad vil de se?

En stille angst kan nok fylde en ved tanken. Denne udmærkede – så overordentlig udmærkede mand, der stod og takkede sin Gud og skaber, fordi han var, som han var og ikke som visse andre vildfarne og uforbederlige syndere, der ikke undser sig for at snyde i skat med mere – nej, bevares vel, hvem af os skulle dog nogensinde minde om ham?

Det giver myrekryb at tænke tanken færdig. Men det er måske bedst at gøre det alligevel. Man beskylder ikke sjældent katolikker for at være selvglade. Og hvem af os viser ikke beskyldningen fra sig i et gisp ved tanken om, hvor tit man knæler bedrøvet i skriftestolen, ihukommende sine fejl og svagheder. OG ALLIGEVEL!

Vi er stolte af kirken, vi tilhører – vi kan ikke andet. Vi holder af den – og vi har lov til det. Vi ser i den al logiks endemål, og det er rimeligt, at vi gør det. Men udtrykt overfor ikke-katolske omgivelser bliver al vor glæde og stolthed så generende let isprængt det lille irriterende Vialene-vide-skær, som nu engang ophidser alle menneskebørn under alle himmelstrøg. Og vort syn på andres meninger – nå ja, er de altid båret af den indføling og sagtmodighed, som er kendetegnet på ægte medmenneskelighed?

Svært, svært er det at veje sine ord. Svært, svært kan det være at etablere alle sine reser-

ver af god vilje overfor det, der ikke er ens eget.

Og skæbnesvangert kan det blive, hvis det ikke lykkes – selv en feriedag på en sollys strand-bred!
I. L.

Den 2. juli var der rejsegilde på den nye kirke i Hvidovre, og bygningens ejendommelige profil tegner sig allerede nu i vej-billedet.

Bror Kasper i blæst

Bror Kasper, den elskelige tegneserie-figur, som i en månedstid har underholdt ugebladets læsere, har vakt et par abonnenters dybe misbilligelse samtidig med, at adskillige har givet udtryk for deres glæde ved at gense ham hver fredag. Det er således gået ganske som det plejer, når en ny og i et blads spalter hidtil ukendt idé ser lyset. Og da bror Kasper er blevet til, inspireret af en anden klosterbroder, kan redaktionen vist roligt indlemme ham under kategorien smagsager, som ikke kan diskuteres – men altid bliver det alligevel.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, telefon Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:
A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K

Tlf. Central 9828 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 87042

Abonnementspris kr. 6 pr. kvartal –
hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Announceekspedition:

Fru L. Wolagaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 8394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 88965

I en brydningstid

I »Dagens Nyheder« skriver et af den danske folkekirkes medlemmer, cand. teol. Jørgen A. Broegaard, der samtidig er forstander for gymnastikhøjskolen i Ollerup bl. a. følgende i en kronik om »Luthersk gudstjeneste og katolsk«:

»Næst de åbne døre (i de katolske kirker) – også for ikke-katolikker – finder jeg anledning til at pege på en så vigtig faktor i katolsk religiøst liv som meditationen, dette at man i kirkens omgivelser, i dens høje rum, får frit løb for sin tanke. Det er vel som regel det søgende menneske, der benytter sig heraf, mennesket, der kæmper for at få rede på sig selv og sin tilværelse. Og så søger han kirkens hjælp – i første omgang blot dens beskyttende mure og afsondretheden fra verden udenfor. Han søger den andagt og højtid, som kun en kirke kan skabe. Her kan han tænke, her føler han trang til at tænke – eller han har måske bare det simple ønske at være der. – Til noget så enkelt og selvfølgelig bruges den katolske kirke også.

Og fra den beskedne begyndelse med de åbne døre og meditationens stilhed vider registreret af gudstjenestelige former og religiøse gøremål sig ud: Der er messen i dens forskellige former, der er ceremonier, der er orgeltoner, der er skriftemål, der er prædiken, der er sakramenterne o. s. v. Her møder vi den katolske kirkes alsidighed og dens vidtfavnende mangfoldighed.«

Har de ikke læst deres kirkehistore?

I Dansk Kirketidende svinger fhv. kirkeminister, provst Carl

Hermansen, samtidig krabasken over de højirkelige og især professor Prenter, som han vil have til at forklare sig, om ægteskab og præsteordination er sakramenter.

Provst Hermansen anlægger til slut følgende historiesyn:

Besvares disse spørgsmål tilfredsstillende, nuvel, så er de af vore folk, selv om vi synes mindre godt om forskellige af deres forehavender, ellers vil det virke klarende, om de gør skridtet fuldt ud, og går over til den romerske kirke, der øjensynlig står for dem som moderkirken, desværre et vidnesbyrd om, at de ikke har lært deres kirkehistorie ordentligt. Ethvert virkeligt studium af kirkens historie vil uvægerligt føre til erkendelsen af, at myten om romerkirken som »vor« moderkirke, er en historisk usandhed.

Næste nummer

udkommer den 26. juli og er ligesom det, De her læser, et udvidet ferie-nummer. I det kommende nummer fortæller cand. mag. Clara Svendsen i en fængslende artikel om det Amerika, hun mødte, da hun i det forløbne år ledsagede forfatterinden Karen Blixen under hendes ophold i USA.

Stoftrykkeren Gudrun Krag skriver om en sommer i en græsk hverdagsfamilies skød i en af de små lidet kendte græske øers mærkelige og indtagende verden.

Pilgrimsrejser.

Lourdes fra 3.-15. august over Paris og Nevers. Rom fra 30. sept. til 16. okt. med ophold i Assisi og Loreto. Endnu enkelte pladser, nærmere oplysninger i Vor Frues sekretariat, Bakken 9, Holbæk. Tlf. 687.

Disse vidunderlige farver - dette fromme og gæstfrie græske folk!

I denne og en følgende artikel giver stoftrykkeren Gudrun Krag en håndfuld farveglade glimt af grækere og græsk hverdag, dels i Athen og dels på græske små-øer, hvor hun boede sidste sommer sammen med sin mand, arkitekt m.a.a. Torben Krag. Her er fromheden indrammet i brogede vaner og en favnende gæstfrihed, især imod danske.

Tekst og tegninger
af Gudrun Krag

var yderst uanstændigt – altså måtte vi spænde sejl garn ud som et edderkoppespind inde i værelset. Når der skulle stryges, måtte jeg vandre langt ned ad gaden til et andet hotel, hvor man ejede et sådant luksusapparat – et gammelt vakkelvort eet, der hele tiden gav småstød. For denne fornøjelse måtte betales 10 drachmer – ca. 2,50 kr.

Gule vokslys i alle tænkelige størrelser.

I kirken overfor er messen længst begyndt, og gennem de åbentstående døre høres tydeligt præstens monotome sang. De gamle græsk-katolske kirker er bygget i byzantinsk stil og er ofte utrolig små. Der er sjældent stole; man knæler på gulvet, der gerne er smukt belagt med marmorfliser eller mangefarvede mosaikstene. Kirkerummets udsmykning er der altid gjort meget ud af. Selve alteret er skjult bag kunstfærdigt udførte gitterdøre af smedejern eller træ. Ved uddelingen af kommunionen åbnes gitterdørene, og præsten kommer ud til menigheden, der knæler nedenfor trinet. Foran alteret hænger mange evighedslamper og væggene er smykkede med ikoner, der kan være så gamle, at de stammer fra Byzans storhedsperiode.

I Athens udkant ligger det byzantinske museum med en usædvanlig fin ikonsamling, som vi i begejstring besøgte flere gange. Belysningen i de små byzantinske kirker er dunkel, da de eneste lyskilder oftest er flasketbundslignende glugger i kuplerne, og skæret fra de mange mørkegule vokslys i alle størrelser – varierende fra en lillefingers til næsten en arms tykkelse –, der brænder foran helgenbillederne, forøger kun den apo-

VI VAGNEDE VED at samtlige klokker fra de omkringliggende kirker og kapeller i »MONASTERAKI« klummede angelus. Klokken var kun seks og solens stråler så svage, at de blot kastede et rosa skær over himlen, men det var dog allerede ret varmt. Vort hotelværelse havde altan, der vendte ud mod en lille plads med en stor hvid kirke, og over dens hvælvede tag var der den mest vidunderlige udsigt op mod AKROPOLIS!

I solens første stråler er de skønne tempelbygninger blegrøde – op ad dagen i varmedisen og det stærke sollys står søjlerne okkergule mod den aquamarinblå himmel, og efter solnedgang ligger Akropolis badet i projektørlys, så blødende hvidt mod sydens dunkelblå nattehimmel som snedronningens palads. Længe kunne man fortabe sig i denne fortryllende udsigt mod minderne fra en svunden tid, men nutiden fanger hurtigt interessen – dagens mylder begynder og man indsuger begærligt byens fremmedartede atmosfære.

Vi tilbragte altid megen tid med at studere livet, der rørte sig på pladsen, samt vore genboeres færden på tagterrasserne, hvor hele husstanden – høns inklusive – opholdt sig det meste af tiden under skyggefulde sol-

sejl. Vort hotelværelse var yderst spartansk udstyret, men billigt til gengæld. To hvidmalede jernsenge med imponerende messingkugler, men så lidet mangelige, at man lige så gerne kunne have ligget i hængekøjer; en marmorservante med et blikfad, hvorover der hang en lille postkasselignende vanddunk, udgjorde resten af møblementet. Dunken blev fyldt en gang om dagen fra en vandhane langt af led, og man måtte vaske sig under den tynde vandstråle, der piblede ud fra en lille hane i blikkassen. Da de færreste huse i Grækenland har indlagt vand, klarer man sig på denne måde. Men værst var dog de uundgåelige vaskedage, og problemet med at hænge tøj til tørre ikke mindre, viste det sig i. Vi troede jo, at det kunne hænge på altanen, men fik at vide, at dette

kalyptiske stemning i det stille kirkerum.

Udenfor er byen ved at vågne. På pladsen åbnes de små caféer – »KAFFENEION« står der over døren – stole og borde stilles udenfor, og de første stamgæster har allerede indfundet sig. I Grækenland opholder mændene sig utrolig meget på caféerne, hvor de kan sidde i timevis over en kop tyrkisk kaffe på størrelse med et fingerbøl og dertil et glas vand. Den tyrkiske kaffe koges med sukker i små kander og hældes, uden at blive siet, op i de småbitte kopper. Denne skik er blot een af de mange tyrkiske skikke, grækerne har bibeholdt og som giver landet den orientalske atmosfære; men det er jo ikke underligt, at IV. århundredes tyrkiske herredømme har sat sit præg. Til den lille kop kaffe nyder grækeren som regel blot en kommenskringle, der købes hos en af de mange drenge, som går rundt i gaderne bærende store kurve eller bakker på hovedet, hvorpå der er opståbet en fin pyramide af de duftende nybagte kommenskringler.

Pladsen er nu et levende mylder af mennesker, som haster til deres arbejde, sortklædte kvinder, der kommer fra messe, drenge råbende med brød, is eller lodsedler, og æselkærre med blomster, frugt og grøntsager. Foran kirken opstilles små boder, hvorfra der sælges røgelse, og snart breder sig en tung røgelsesduft over pladsen.

På gadehjørnerne har skopudserne taget opstilling; deres små trækasser er fyldte med flasker med skinnende messingpropper. De forbiilende føder ransages ivrigt, og vi slap sjældent forbi, når en skopudserns strenge, bebrejdende blik rettedes mod vore støvede, snavsede sko. Tit lod vi os overtale og måtte så stå på eet ben skiftevis, mens skoene forvandlede til et par blanke brune og et par snehvide. Nogle voldsomme brag af jernskodder, der skydes tilvejs, fortæller at forretningerne i de omkringliggende bazargader åbnes. Alt muligt stilles ud på gaden – stofruker, isenkram, seletøj, krukker og kurvearbejder. Skotøjshandleren har et særlig smart system – han har hængt skoene parvis på kroge på lange stokke, der stilles op ad muren, og det er jo hurtigt arrangeret.

Lidt sukker, lidt kakerlakker – og man har en ægte forloren ikon.

MONASTÉRAKI er et meget livligt handelskvarter, hvor man kan få alt, hvad hjertet monne begære. Det skorter heller ikke på spiselige fristelser: honningkager, jordnødder,

grønne og sorte oliven, stegte småfisk, snegle og blæksprutter, pandekager med grøn peber og hvidløg og små stykker fårekød grilleret på strikkepinde.

I Monastéraki ligger den lange gade med de mange antikvitetshandlere og butikker med kobber, tin og messingting; man kan her finde morsomme og smukke gamle sager – især kander. Men der forarbejdes også nye ting; gaden genlyder af kobbersmedenes hammerslag, for kobbergryder er almindelig anvendelse i Grækenland. I antikvitetshandlerens lille mørke, støvede butik hænger alt muligt fra gulv til loft – gamle folkedragter og smykker, ja selv seletøj kan blive antikt og få værdi; en del keramikting er udrangerede fra museerne og sælges for tårnhøje priser. Ikoner er der rigt udvalg af, og man kan være heldig at finde virkelig gamle og smukke af høj værdi, da det kan hende, at en bonde, der er i pengetrang, kommer til byen for at sælge nogle gamle slægtsting; men det skal også stå alvorligt til, før en græker skiller sig af med et familieej, uanset hvad han bliver budt. Desværre er de fleste af ikonerne forfaldne eller dårligt restaurerede, og man skal heller ikke lide på deres ægthed, for selv om træet ser gammelt og ormædt ud, kan billedet jo udmærket være nymalet og derefter patineret, så man lader sig bluffe. En udmærket og anvendt metode skulle være at strø sukker over billedet og så lade en flok kakelakker muntre sig her et par døgn; det skal jo nok sætte spor, der i halvmørket bluffer turistene. Grækerne er ellers et ærligt folk på alle måder, med de undtagelser, der normalt forekommer.

Under vort ophold i Athen måtte vi trodse en ulidelig hedebølge for at nå at se det, vi havde sat os for. Lange strækninger tilbagelagde vi til fods ad de hullede, støvede gader, og vi åndede befriet op, når vi trådte ind i museernes kølige haller. Nationalmuseet især er en oplevelse – stort, men velordnet og overskueligt. Men hvor er det svært at komme til at tegne! Straks er man midtpunktet i en flok grækere, der henrykte peger ned i skitseblokken, undersøger den forestillede genstand og udveksler meninger og bemærkninger om ligheden. Trængselen er efterhånden stor, man puffer og maser og ånder mig i nakken – det er umuligt at tegne. Så kommer de mange spørgsmål – hvor jeg er fra, hvad jeg synes om Grækenland o. s. v. Overfor en sådan belejring må man kapitulere og tilstå alt! På mit gebrokkne nygræske, jeg bilder mig ind er forståeligt, for-

søger jeg at tilfredsstille skarens vidbegærlighed. Det er ikke nærgående, men ren og skær nysgerrighed, og da den er stille, spredes flokken; jeg gør mig håb om nu at kunne fortsætte den afbrudte skitse – men ak, en kustode nærmer sig, også drevet af nysgerrighed og trang til at slå en sludder af i sin ensomhed. Jeg lader, som om jeg ikke har bemærket ham, og efter nogle minutters beskuen glider han stille bort. Men så kommer det værste – et kvindeligt amerikansk turistselskab, der kaglende og kvidrende vimser fra montre til montre med små henrykte hvin: »Oh hav lovely!« En af dem vil partout købe min skitse, men jeg må beklage ikke at kunne efterkomme hendes ønske.

Stegt æreskylling til de danske gæster.

Det er ikke alene i museerne, man har svært ved at gøre sig ubemærket og gemme skitseblok og fotografiapparat, som var de lyssky foretagender – også på gaderne og i landsbyerne er det vanskeligt. Jeg mindes fra et af de forrige besøg i Grækenland, hvor jeg med en veninde, der er pressefotograf, var gået op til en lille bjergby, hvor hun ville tage nogle billeder, og jeg selv forsøge at fæstne stedets idyl på papiret. Alt åndede fred, og vi troede os ubemærkede, indtil vi på få sekunder var omgivet af ivrige, leende, nysgerrige skolebørn. Noget måtte gøres for at aflede opmærksomheden, så jeg forsyndede mig med karameller fra den lokale landhandel og drog i spidsen for hele flokken et stykke ned ad vejen, hvor jeg stående på et stendige lavede karamelregn. Det viste sig, at børnene havde fået fri fra skolen blot for

Græske kvinder.

at se os, thi kort efter arriverede skolelæreren, som talte lidt fransk, og vi måtte tage imod en indbydelse til at gæste hans hus. En af ungerne blev straks sendt til den nærmeste kafenia efter citronade, og vi måtte nu svare på de mange spørgsmål om vort hjemland; grundet det græske og det danske kongehus' familieskab er danskere velsete hernede. Vore svar oversattes prompte for den ivrigt lyttende børneskare, der til gengæld dansede folkedanse for os, så det blev en længere visit, der efterhånden samlede den ganske landsby og endda endte med, at man slagtede en kylling, som blev serveret for os. En sådan gæstfrihed møder man ofte hos den græske befolkning.

Akropolis – i plastic!

Tilbage til ATHEN og dens seværdigheder. Vi boede så tæt ved Akropolis, at vi som regel gik en aftentur derop, når der ikke mere var så mange turister. Det kan såmænd være svært at få taget et billede uden farvestrålende turistbusser, så før kl. 8 og efter 18 er man mest sikker.

Det er en anstrengende tur at bestige Akropolis i 50 graders varme, hvilket ganske vist er exceptionelt, men står man først deroppe i Parthenontemplets skygge, bemægtiges man af følelser, der er ubeskrivelige – så skøn er udsigten mod ERECHTHEIONTEMPLET med CARYATIDERNE i forgrunden og videre mod nord udover Athen, der ligger indhyllet i en blåviolet varmedis; kun glimtvis lyser de hvide kupler og klokketårne op i tågen. Mod øst ligger Lycabettosbjerg, mod sydvest Nymfernes høj og bag denne havnebyen PIRÆUS indhyllet i røg fra skibe- og fabrikkskorstene. På klare tidspunkter kan man ude over den blå SALAMISBUGT skimte SOUNION templet som en lille hvid firkant. Længe er man tryllebundet af udsigten og atmosfæren på denne attiske højborg – tidens eksistens ophører for et øjeblik, hvad er 2.000 år set under så store perspektiver, som her åbnes for øjet og sindet – navne fra oldtidens Hellas dukker frem – ARISTOTELLES, PHIDIAS, MYRON og andre, som løftes i eet åndepust det slør, der hviler over fjerne, uforståelige ting.

Det er svært at løsrive sig for at begive sig ned i den støvede, støjende storby. Næppe er man udenfor PROPYLÆERNE, før man brat er tilbage i det 20. århundrede, thi her venten en skare, der straks er på benene: »KYRIA – POSTCARDS – SOUVENIRS ...« – små rædsomme plastic-

templer, gibstatuer og amphorer samt is og limonade falbydes. Blandt disse fristelser valgte vi en is, der oven i købet var en halv drachme dy-rere end nede i byen, hvilket enten måtte skyldes, at man på denne HEL-LAS guddommelige tinde ikke kunne være så prosaisk at mukke over en halv drachme – eller måske den lange cykeltur med isvognen herop, den måtte nu også være drøj!

En tur til »NYMFERNES HØJ« er ikke så anstrengende, det er derimod bestigningen af LYCABETTOS-BJERGET. Forsåvidt er der intet at se på disse to høje ud over en vidunderlig udsigt mod Akropolis og staden Athen. På »Nymfernes høj« var man ved at opføre et lille kloster af antike murbrokker og ornamenten fundet ved udgravninger. Det lille kapel stod allerede færdigt og tog sig såre smukt ud.

På vandringer i Athen forvilder man sig let fra de pæne asfalterede gader omkring OMONIA og SYNTAGMAPLADSERNE ind i de hullede, stenede smågader og støder således på antike mindesmærker som VINDENES TARN, Lysikratesmonumentet og mange kirker fra tiden, da Athen var en byzantinsk småstad. Blandt disse kirker er især de fire METROPOLITER enestående. De små kirkerum ejer en sjælden poesi. Dagen igennem besøges kirkerne af grækere, der midt i dagens travlhed kommer ind og tænder et vokslys foran Madonnai-konen, gør knæfald og mange korstegn – fra højre til venstre – foran de sølvbeslagne billeder, mens de beder en kort bøn og ydmygt kysser billedet glas.

De originale ikoner er malet på træ i tempera. Vi kender den stive byzantinske malemåde, hvor skikkelserne er unaturligt langstrakte og magre og uden virkeligt perspektiv, – og kristusfiguren med det strenge, myndige blik, ofte med glorie og hænder udført i sølv. Ikonernes skønhed ligger først og fremmest i de lysende, ublandede farveflader.

Madonnabillede og tændt olielampe hos chaufføren.

Præsterne – eller poperne, som de kaldes – er karakteristiske i gadebilledet med de urtepottelignende hatte og folderige sorte kapper, det lange skæg og håret flettet i en pisk eller snoet i en knude i nakken, – og endelig den næsten altid opslåede sorte parasol. Præsterne lever meget med i sognebørnenes tilværelse, og man ser dem ofte på kafeniaerne, hvor man jo opholder sig, da den jævne

græker ikke som vi har noget hjemmeliv.

Man ser ikke ret ofte munke og nonner på gaderne; det tyder på, at de fleste ordener er kontemplative. Vi besøgte et kloster, hvor nonnerne var fuldstændig sortklædte uden hvidt i hovedbeklædningen. Vi blev vist rundt af en nonne – uden et ord, kun ved håndbevægelser, men venlighed lyste ud af hendes øjne, og vi fik endda lov til at fotografere.

Den fromme græker sætter et liv i kontemplation og bøn meget højt og opfatter denne livsform som den højest opnåelige jordiske lykke; derfor agtes munke og nonner i kontemplative klostre højere end præsterne, der jo som familiefædre lever et mere verdsligt liv. Religionen indgår ganske naturligt i grækernes daglige tilværelse; han går sjældent forbi en kirke uden at gå ind et øjeblik eller i det mindste bøje hovedet ærbødigt og gøre korsets tegn. Selv i busserne gøres korstegn, når man passerer en kirke. Chaufføren har altid et billede af den hl. Christophorus hængende sam et af Madonna foran hvilket en lille olielampe brænder.

Altid en kop kaffe i farvandet.

Efterhånden har man indlevet sig i byens rytme, kender de mange krogede bazargader, og de nærmeste smutveje hjem til hotellet, hvor værten altid sidder udenfor iført hvid jakke og stråhat og med sin lille kop kaffe ved siden af sig; han smiler venligt og spørger til ens befindende. Og fra kafeniaen om hjørnet er tjeneren altid på vej over gaden til barberens kunder, bærende de små kaffekopper på sin hankebakke. Det er almindeligt, at man ved større køb i en forretning bliver budt på kaffe eller citronade af indehaveren. Vi havde forset os på et tæppe hos en tæppehandler i tin- og kobbergaden; til sidst opfyldtes vore tanker dag og nat af dette tæppe, og vi talte ikke om andet. Men det kostede for meget! Flere gange var vi henne hos manden for at forhandle om prisen, og hver gang blev vi budt på kaffe, trods det vi altid gik igen for at overveje sagen til næste dag, hvor vi styrtede derhen tidligt om morgenen af skræk for, at tæppet skulle være solgt. Men der var dog fremskridt i sagen – for hver dag gik prisen ned, og da den, dagen før vi skulle forlade Athen, var gået ned til to trediedele, slog vi til og var jublende lykkelige. Nu ligger tæppet herhjemme og minder os om den dejlige tid i det solfyldte Grækenland.

Gudrun Krag.

DE KOMMENTARER, SOM FULGTE på pave Johannes XXIII's meddelelse om, at han agtede at sammenkalde et økumenisk koncil, gjorde de mange og forskellige betydninger af ordet »økumenisk« aktuelle.

Hvis man ikke passer på og holder betydningerne ude fra hinanden, kan der let opstå forvirring. Det forholder sig jo sådan, at da paven talte om det kommende koncil og fremstillede det som en indbydelse til kristen enhed, eksisterede allerede det stærke Verdenskirkeråd, som på fransk hedder Conseil Oecuménique des Eglises (kirkernes økumeniske råd). Det er vigtigt at gøre sig klart, at her er tale om to forskellige betydninger af ordet »økumenisk«. Derfor kan en kort fremstilling af de to betydninger være nyttig.

Hvad er et »økumenisk koncil«?

Udtrykket »økumenisk« har sin oprindelse i et græsk ord, der betyder »den beboede verden« i bibelsk såvel som i verdsligt sprog. Brugt uindskrænket betegner ordet »den ganske verden«. Men det er også blevet brugt til at betegne en afgrænset helhed som f. eks. Romerriget.

I den romersk-katolske kirke er begrebet økumenisk koncil klart defineret: det er en forsamling af alle biskopper i den katolske kirke sammenkaldt af paven i Rom til at behandle sager, som angår tro og moral. Koncilets faktiske universalitet udgøres ved nærværelse af katolikker fra hele verden, og dets universalitet hvad angår beføjelse grunder sig på den kendsgerning, at kirken er blevet grundlagt for, at alle mennesker uden undtagelse må finde vej til den.

For at et koncil kan kaldes økumenisk, må det nødvendigvis repræsentere hele kirken. Men det betyder ikke, at alle biskopper skal være til stede. Det er nok, hvis kirkens hovedbestanddele har så megen repræsentation, som paven anser for tilstrækkelig. Desuden kan der inviteres andre end biskopper til et koncil – endog med stemmeret. Concilets enhed garanteres ved alles forening med paven i Rom, som sammenkalder deltagerne, som præsiderer personligt eller ved sine stedfortrædere

Kronik

Kristen enhed trods troens forskellighed

af
Charles Boyer S.J

og hvis samtykke kræves for at koncilets dekret skal være gyldige.

Samme kirke – samme tro.

Således defineret har et økumenisk koncil følgende kendetegn, som skiller det ud fra alle andre forsamlinger, kirkelige indbefattet: For det første er koncilets medlemmer sig bevidst at repræsentere hele Kristi kirke. Ydermere har alle medlemmer af koncilet samme tro. De kan ganske vist have afvigende meninger om de spørgsmål, der behandles, og de hævder måske kraftigt deres meninger; men deres tro på kirken er sådan, at de på forhånd er besluttet på at anerkende, hvad flertallet vedtager.

Endelig bliver koncilets erklæringer, beslutninger og definitioner pålagt alle de troende i det omfang, koncilet tilkendegiver. I denne betydning er Verdenskirkerådet ikke et koncil. Det er en forening af forskellige og selvstyrende kirker som forbliver, hvad de er. De mødes til gensidig hjælp og for at søge at nå bestemte mål og ganske særligt for at fremme den kristne enhed. Dets organer har ingen læremyndighed, i det højeste kan de gøre opmærksom på foranstaltninger, der kan træffes, og de må overlade hver enkelt kirke fuld frihed til at træffe sin afgørelse. Hvert sjette år sammenkalder Verdenskirkerådet til generalforsamling med delegerede fra alle medlemskirker. Et sådant møde kan være en imponerende begivenhed, som tilfældet var med generalforsamlingerne, der fandt sted i Amsterdam og i Evanston i USA. Generalforsamlingens enhed ligger i viljen til at komme sammen og i den fælles tro på Kristi gudsdom. Ved afslutningen af dens samlinger affattes forslag til de forskellige medlemskirker, og der vedtages en beretning, som giver udtryk for de delegeredes meninger og religiøse opfattelse. De kan antage, ændre eller forkaste forsamlingens forslag.

Rådet foregiver ikke at repræsen-

tere alle kristne, ej heller at repræsentere hele Kristi kirke.

En stor mængde kristne – mere end halvdelen – hører ikke til Verdenskirkerådet, og de er efter det samme råds mening i lige så høj grad medlemmer af Kristi kirke. Verdenskirkerådet nærer ønske om at være universelt. Det er fremfor alt interkonfessionelt og har en næstekærlig indstilling til alle kristne og vil meget gerne samarbejde med dem alle. Dette har givet ordet »økumenisk« en ny betydning, som ganske vist indbefatter et ønske om universalitet, men dog i første række betyder noget interkonfessionelt og giver udtryk for forståelse, sympati og søgen efter enhed mellem de forskellige konfessioner.

Kort sagt betyder ordet, når det anvendes om den katolske kirkes kommende koncil i hovedsagen enhed og universalitet og følgelig autoritet. Men når det samme ord bruges om Verdenskirkerådet og dets virksomhed, betegner det væsentligst en søgen efter enhed trods konfessionsforskelle.

Forskellige men ikke nødvendigvis fjendtlige.

Men selv om et økumenisk koncil og Verdenskirkerådet i bund og grund er forskellige, står de ikke nødvendigvis fjendtligt over for hinanden. Et økumenisk koncil vil ved at tilkendegive og bekræfte den romersk-katolske kirkes enhed give et eksempel på enhed og, som communiquéet, der bragte meddelelsen om det kommende koncil bemærkede, ved selve den kendsgerning være en opfordring til enhed. Desuden vil koncilet ved den klarhed og præcision, det vil anvende på lære og disciplin, gøre det lettere for alle at få kendskab til og forståelse for katolske foreteelser.

Det kommende koncil vil have en mulighed for mere indgående at udforske årsagerne til adskillelsen i troen og udbrede kendskabet til de vanskeligheder, der stiller sig i vejen for Verdenskirkerådets erklærede mål: kristen enhed.

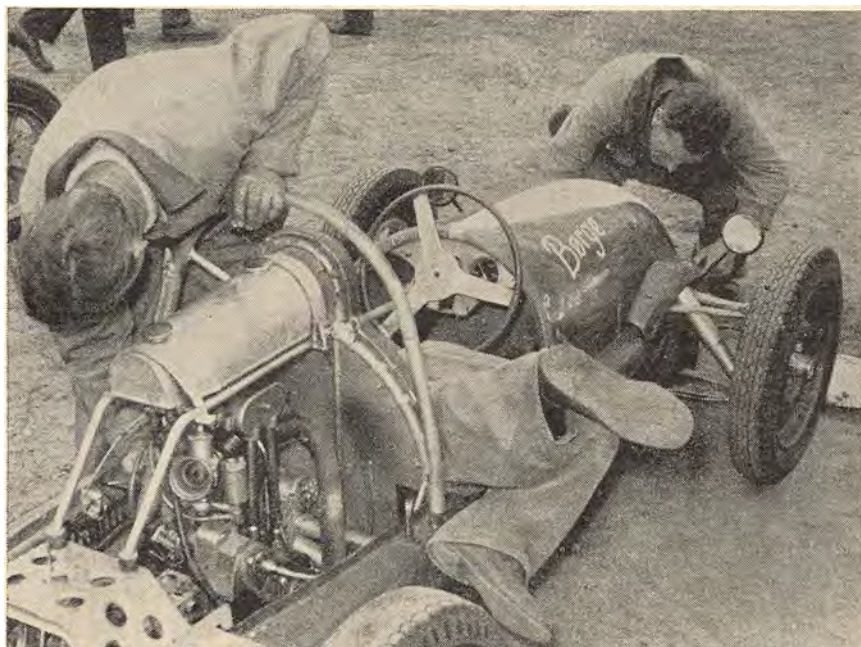
I villa

er 2 gammeldags møbl. værelser med veranda, køkken, have + oliefyrtøj til leje for stilfærdigt ægtepar (evt. studerende) for ca. 2 år. Rimelig leje. Billet mrk. 27-27 til bladets annonceanf. el. tlf. Damsø 1965.

Den kunst at gøre en rejse

*Velmente råd fra en bilist,
der ved, hvordan
man ikke skal gøre*

Tekst: Stig Guldborg - Foto: Mogens Borch

Ikke sandt - det kender man!

Den, der først har prøvet en »vagabondtur« med bil rundt i Europa, har ganske forfærdelig svært ved at holde sig i ro på samme tid næste år.

Ved »vagabondtur« forstår jeg en rejse, der ikke forud er planlagt i alle detaljer for så vidt angår rute og overnatningssteder, men absolut er planlagt hvad angår bilen, papirer, valutabudget, enkelte kontaktpunkter, hvortil Deres venner kan skrive, hvis man absolut skal glæde Dem med, at De har vundet den store gevinst, eller at Deres hund, som De jo ikke kunne tage med, har fået 6 hvalpe.

Egentlig må vi hellere stille et par punkter op.

1. Hvad vil vi gøre til rejsens endemål?
2. Hvilke steder vil vi helst passere undervejs?

Hvis vi er enige om de 2 punkter, så kan vi gå videre.

De fleste store benzinselskaber har det, man kalder en »touring service«. Tal med Deres tankmand og få ham til, på baggrund af Deres oplysninger, at bestille de kort, De har brug for.

Så kan familien i lang tid, udsty-

ret med disse kort, få en masse glæde ud af planlægningen. Nu skal De ikke blive stødt, når De så undervejs opdager, at De et sted har kørt 50 km's omvej ad en hullet vej og så opdager, at der går en ny vej lige ved siden af og altså 50 km kortere. Ork nej, for hvis jeg ikke kunne finde hjem uden kort, så kom jeg aldrig hjem, for den udmærkede, tæppebelagte vej, jeg kører 10 km på, er nemlig først oprettet for 30 år siden.

Nu skal vi til at tale om bilen.

De går hen til Deres mekaniker, som De selvfølgelig har fuldkommen

tillid til, og beder ham kigge på vognen med langtur for øje.

Ta' det roligt, selvom mekanikeren griner skævt og siger noget i retning af, at »den gamle slæde højst egner sig til en tur i havnen« og at »De hellere må købe en ny«. Fortæl ham i beherskede vendinger, selvom manden måske har ret, at De hverken ønsker at skifte kone, bil eller flipstørrelse, fordi det passer ham, men gerne vil have kigget: a. styretøj, b. bremses, c. lygter, d. signalapparater, e. batteri og ladningssystemet efter. Og bed ham så om at pakke en lille kasse med de allernødvendigste småting som f. eks.: a. lygtepære, b. ventilatorrem, c. tændrør, d. et par sikringer og eventuelt et par andre småting, det nu engang er rart at have ved hånden.

Kig selv Deres værktøj efter: a. velsmurt donkraft, b. topnøgle til dækmontering, c. skruenøgle, d. skruetrækker, e. et par arbejdshandsker, f. en bidetang.

Husk at få vognen hovedsmurt - også undervejs.

Ved forsikringer bør man også huske det »grønne kort«; tal med Deres forsikringsmand.

Jeg selv har altid rundet forberedelserne af med at tegne et udlandsabonnement hos Falck, som på udmærket måde sikrer en mod ubehagelige overraskelser undervejs.

Selvfølgelig laver De ikke skader på vognen, men man møder så mange fumlerister på sådan en tur.

Vi har altid taget tørkost med for at drøje på valutaen, og endelig er det vældig hyggeligt at sætte sig ved en smuk udsigt og nyde klemmerne.

a. lidt rugbrød i pakker, b. knækbrød og fladbrød, c. dåsesild af forskellig slags og endelig d. f. eks. en spegepølse.

Hvis De ikke er udstyret med Rolls Royce med indbygget køleskab, så lad smør, fedt og margarine være. Frokosten kan eventuelt suppleres med småindkøb på byernes markedspladser.

Overnatninger.

Langs Europas landeveje ligger et væld af små landevejshoteller; de er, for så vidt angår Holland, Tyskland,

A/S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandfabrik

Telefon 121, 205

Sophus Larsen & Søn

1. kl.s kød, pålæg og hestekød

Albanigade 39 . Odense . Telefon 4895

A. P. Pedersen

Murermester

Markedspads 10, Holbæk, Telefon 239

THERMALIND-varmetæppe lindrer mod smerter fra gigt, ischias og sygdomme som kræver varme. - Oplysninger hos

Jensen & Olsen

HOLBÆK . Telefon 365

Rasmussens & Nielsens

maskinværksted

Vestergade - Holbæk
TH. 1039

Alt i Bandager & Sygeplejeartikler

Holbæk Materialhandel

Telefon 32
Kaj Andersen

Leverandør til Sct. Elisabeth Hospital

Holbæk Mejeri A-S

Algade 54 - Telefon 65
Leverandør til Hospitalet

MEJERIET
Vesterbo

Aarhus by's førende
TELEFON 287 00 (4 lin.)

Chr. Hansens kødudsalg

Gl. Kongevej 163
Telefon Eva 6465 - 6466

Emanuel Jensen & H. Schumacher

Murer- og Entreprenørforetning A/S

Godthaabvænget 4
Kbhvn. F
Telefon C. 968

Schweiz og Østrig, propre, hyggelige og navnlig billige.

Ved 5-6 tiden om eftermiddagen begynder man at spejde efter et sådant overnatningssted.

Har man udset sig et sådant sted, går herren i vognen ind og forhører sig om overnatningsmuligheder efter dog først at have kastet et blik på skænkestuen, hvor man finder folk af alle slags. Stemningen er normalt hyggeligt sludrende. Vi må ikke glemme, at det er mere almindeligt i de nævnte lande, det at gå ind i skænkestuen og nippe til f. eks. et glas øl og ordne verdenssituationen.

Gå op og tag Deres værelse i besiddelse, befri Dem for landevejens støv, klæd Dem eventuelt om og gå så ned i restauranten og nyd et måltid god mad til en billig penge.

Tag salat til; det findes i mange dejlige, forfriskende variationer, f. eks. med grønne bønner, kartofler, selleri o. s. v. i en frisk marinade.

Lyt til folkelivet, brug øjnene - og mor Dem dejligt.

Stå tidligt op og nip til et stykke chokolade og kør fra hotellet, inden værten har fået sko på.

For De har jo husket at afregne og betale om aftenen, inden De gik til ro. Grunden til, at jeg foreslår Dem at køre meget tidligt, ved 5-tiden f. eks., er den, at De får en dejlig, rolig dag ud af det, og har som følge deraf slet ingen grund til at haste afsted ud ad landevejen. Når De bliver småsulten, sådan ved 8-9-tiden, stopper De ved en hyggelig lille landevejsrestaurant og får f. eks. morgenkaffe. Så har man god tid til det hele og når at se sig om.

Noget om rundkørsler m. v.

De er sikkert ikke spor bedre end alle vi andre. De er jo selvfølgelig den eneste her i verden, der forstår, hvordan en bil skal køres, men De må regne med, at der er andre, som ikke fatter meningen, ja, De har vel af og til haft den opfattelse, at andre færdselslister var ... åh, undskyld ... tåber.

Sæt Dem godt ind i færdselsreglerne, dem kan De få udleveret for det pågældende land ved de fleste benzintanke. Der er f. eks. sådan en lille hyggelig ting som rundkørsler. Herhjemme braser man lige ind i rundkørselen, men kommer De bare ned på den anden side grænsen til Tyskland, så har rundkørselen forkørselsret under alle forhold, d. v. s. De skal

holde tilbage. Der er folk, der kører i racervogn med dobbelt kaburator med den direkte benzinindsprøjtning og med specielt konstrueret motor, der er i stand til at accelerere ganske forfærdelig hurtigt og for den ukyndige ukontrollabelt. Men sådan bliver enhver motorvogn, så snart den får en dobbelt indsprøjtning af irritation, fornærmelse eller trang til selvhøvdelse. Moderne trafik er rivende farlig.

Udsigten vedkommer ikke chaufføren.

Tænk Dem altid godt om, inden De ændrer retning. Lad ikke Deres observatør, der sidder ved siden af og skal vise vej ved hjælp af kortet, pludselig foranledige Dem til at kaste vognen ned ad en sidevej til højre eller venstre, som man næsten er kommet forbi. Man kører sindsforvirrende stærkt i udlandet, men man forstår som regel også at placere sig rigtigt i trafikken.

De seværdigheder, som de øvrige passagerer i køretøjet pludselig opdager under kørselen, skal ikke besigtiges af chaufføren. Jo, det skal de måske nok, men så kører man et stykke forbi og finder et sted, hvor man, uden at genere den øvrige trafik, er i stand til at parkere vognen, og så går man til fods hen og kigger.

Det gælder forøvrigt også undervejs, hvor man ser en smuk udsigt. Man stopper ikke op på vejen, men anbringer sit køretøj ud til siden eller på en dertil indrettet parkeringsplads, og begiver sig så ud til fods.

Og husk så til slut, at enhver chauffør har krav på minimum 8 timers rolig søvn inden han atter sætter sig ved rattet, og at den nye trafik, de nye forhold, vejfinding plus de lange stræk, som De desværre nok har regnet med at ville køre, bevirker, at det udmarver og trætter chaufføren mere end normalt. Spiritus kommer vi slet ikke ind på, for det nyder De selvfølgelig ikke så længe De kører.

Og endelig: husk, at de vejfarendes skytshelgen fralægger sig ethvert ansvar, hvis De kører over 80 km i timen som maksimum. Deres nationalitetskendingsmærke DK skulle nemlig komme til at stå for betegnelsen Dårlig Kørsel.

Rigtig god tur!

Stig Guldberg.

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27

TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi- og plasticvarer til hospitaler og sygehuse

Ønsker sydtyskerne slet ikke genforening?

»Der er ingen tvivl om, at katolicismen har befæstet og udvidet sin position i Tyskland. Næsten halvdelen af den vesttyske befolkning er katolsk, de andre er stærkt afkristnede eller, såvidt protestanter, splittede og lunkne – undtagen østtyskerne, der atter fylder de evangeliske kirker i stum protest mod kommunismens terror. Kirken er det eneste sted, hvor de ikke hører den daglige marxistiske propaganda.«

Ovenstående er citat fra en artikel af redaktør Hans Rütting i Danmarks Lærerforenings blad »Folkeskolen«. Rütting skriver videre bl. a.:

Det gamle Prøjsen, protestantismens højborg, er slået i stykker. Kommunisterne har slugt den større part. Prøjsens protestantisme har altid været nationalistisk, ekspansiv og imperialistisk. Den så sit ideal i den autoritære stat – helt i modsætning til den danske folkekirke.

De tyske katolikker stod hele tiden i opposition mod denne uhyggelige blanding af religion og nationalfølelse, de var internationale, ikke mindst af protest mod Prøjsen. De – den gang selv et mindretal – støttede mindretallenes kamp mod overmagten, de afskyede et centralistisk styre, der var ved at kvæle dem.

Nu ændrer de lettet op. Set med danske øjne kan man være tilfreds

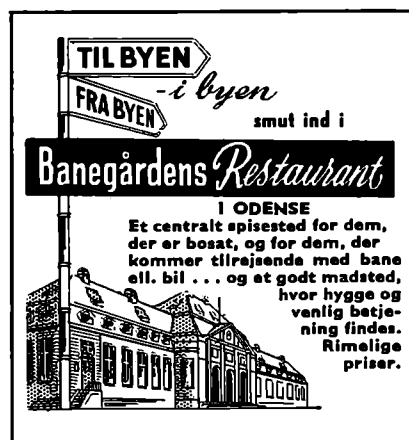
med en udvikling, mange tyskere vil betragte som negativ. Jo længere man kommer mod vest og syd i Tyskland, desto mere synes befolkningen ligeglad med det i Danmark så meget omtalte problem »genforening«. På tomandshånd, ved stambordet, åbner den sydtyske borger sit hjerte. – »Nej,« sagde en til mig – og det var så typisk – »genforening? Nej, ikke foreløbig. Så skal vi bare sørge for et udplyndret Øst-Tyskland. Vi får atter prøjserne til at dominere vort samfund. Ikke det katolske Bonn, men et protestantisk Berlin bliver hovedstad. Jeg er bange for genforening.«

Man kan dog ikke beskyldte Adenauer for den slags tankegang. Hans statssekretær er protestant. Han er endda ganske bevidst imod en tendens til at benytte tidens gunst til fremme for den religiøse bekendelse, han selv hører til.

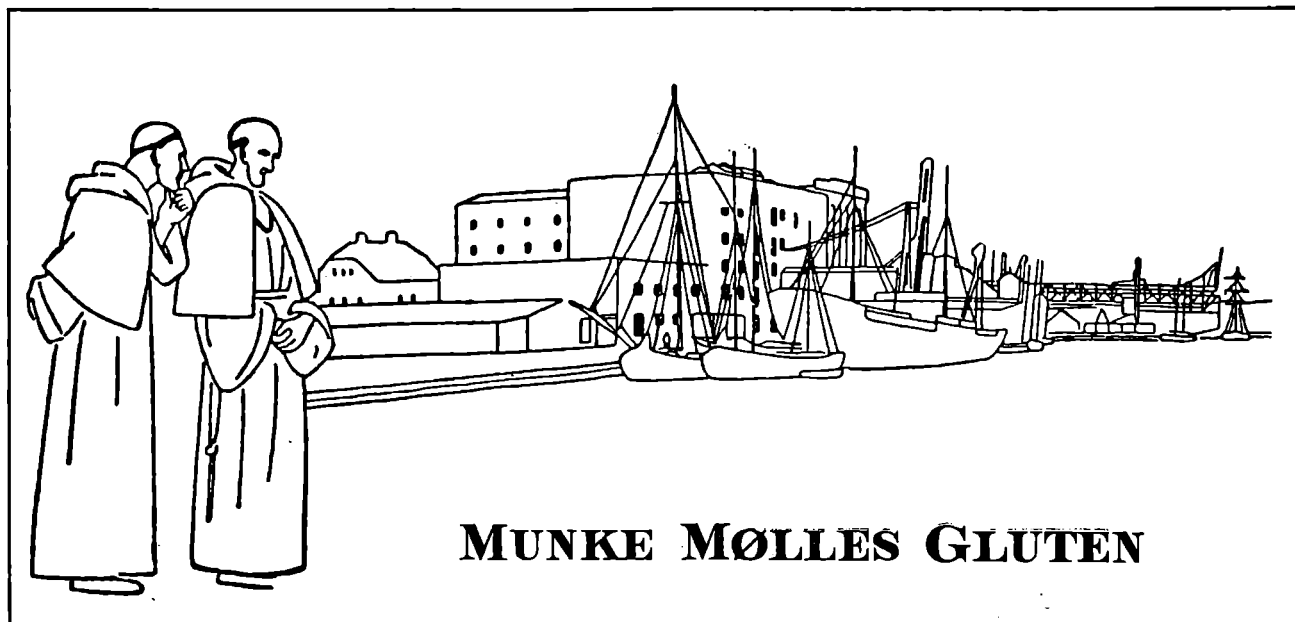
Thereses tankeverden

Fra katolsk side imødeser man med spænding resultaterne af teologernes arbejde med at klarlægge den tankeverden, som skjuler sig bag helgenindens ofte barnligt umiddelbare udtryk for sine erfaringer, heder det i en kronik i Kristeligt Dagblad om den nye bog: »Therese af Lisieux: En sjæls historie efter hendes eget manuskript. Kronikøren, pastor Gerhard Pedersen, fortsætter:

– Adskillige mener, at dette arbejde vil medføre en revision af tidligere standpunkter. Her er naturligvis kun tale om gisninger. Men den debat, som i de kommende år vil komme til at stå om Thereses teologi, ville sikkert blive endnu mere værdifuld, såfremt den blev en økumenisk debat. For vi har alle noget at lære af Therese af Jesusbarnet.

TIL BYEN
FRA BYEN
-i byen
smut ind i
Banegårdens Restaurant
I ODENSE
Et centralt spisested for dem, der er bosat, og for dem, der kommer tilrejsende med bane ell. bil . . . og et godt madsted, hvor hygge og venlig betjening findes.
Rimelige priser.

Elmer Vernersen

1. kl.s kød og pålæg
Kastetvej 81 - Aalborg
Telefon 5660

Køb det bedste - det gør vi

Leo Nielsen

Slagtermester
Dannebrogsgade 21 - Aalborg
Telefon 24129

K. E. Petterson

Tværgade 6
Tlf. 85 01 32 - Nykøbing F.
Aut. elektr. installatør

L. Suvalski Anlæggsgartner

Københavnsvej 521
Hedehusene - Telf. Hedehusene 161
Alt vedr. haver - Kommer overalt

„Balancen“ Ure og Optik

v/ Knud Petersen

Møllergade 46 - Svendborg
Tlf. 1920

**Niels Madsens
Maskinsnedkeri**

Vestergade 24 - Svendborg
Tlf. 197

Lev. til de katolske institutionen

K. Rønlev-Knudsen

Gas- & vandmester

Møllergade 57
Tlf. Svendborg 2737

**Svendborg
Ligkistemagasin**

v/ Hans Nielsen & Søn

Fruestræde 10 - Svendborg
Tlf. 264

KJØBKE'S

REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellembygningen - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 78 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET

R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Ordrup 1178

De shortesteste shorts

ved dronninge - sarkofagen!

Udlændinge er så latterlige på så mange områder, skriver Hakon Mielche i »Politiken«. Vi ved, at de ikke ejer madkultur i Frankrig, hvor de ikke engang er kommet så langt som til den opbagte sauce og den søde suppe med svesker. De finder sig i de fleste med forbløffende tolerance - eller måske fordi de kan lide den valuta, vi medbringer - men der er altså ganske enkelte punkter, hvor vor medbragte danske formløshed ikke bliver tolereret. Og en af dem er det med påklædningen i kirkerne.

Nu er der jo det ved det, at der er en del mennesker i Syden, som tror på Gud og den slags. Derfor er kirkerne dem hellige. Gud bor i dem.

Hjemme ville ingen finde på at stedes for kongens ansigt i audiens, hvis de var i shorts og bare tæer i sandaler. Og Gud er over kongen - siger de altså i Syden.

Hjemme kan man få lov til at slubre rundt i Roskilde domkirke, hvor de fleste af Danmarks konger ligger begravet, og hvor den danske Gud efter sigende bor, uden nogen form for censur med hensyn til damers påklædning.

Hovedsagen er, at man erlægger sine 75 øre ved kassen pro persona og så ellers ikke råber op eller nyder medbragt bajersk øl eller sodavand siddende på altertrappen.

Jeg har selv set unge - nydelige og velskabte - piger i de shortesteste shorts og de barmedeste sweaters »Hudibras« og Hollywood har inspireret - studere dronning Margrethes sarkofag, medens en gruppe franske studenter skiftevis studerede pigerne og slog kors for brystet, så der var ved at gå ild i slipsene.

Det er muligt, at det er dette ud-

slag af det danske frisind, som får danskere til at tro, at bikini og sandaler er passende påklædning også i andre landes kirker, men det er det altså ikke - ikke endnu - og når bare man ved det, kan det vel ikke være så svært at have en aldrig så krollet nederdel, en skjortebluse med lange ærmer og et lille tørklæde med til at lægge over håret.

Det er hele den entré man betaler for at få del i Notre-Dames århundredgamle arkitektoniske skønhed, i Köln-domens dystre højtidelighed og i Peterskirkens majestæt.

Der er ikke engang nogen, der vil have 75 øre ved indgangen!

De beder bare om De ikke nok vil være så venlig at respektere den tro, de nu en gang har, og de regler for opførsel på hellige steder, som de i al deres underudviklethed stadig klynger sig til og selv holder i hævd.

Den katolske kirke på Island

Reykjavik (NC). Det hospital, som St. Joseph-søstrene driver i Reykjavik, skal nu udvides.

Hospitalet er det ene af tre katolske hospitaler i Island. Det blev grundlagt for over 50 år siden, og var i mange år det største på Island.

På Island findes to katolske skoler med tilsammen 208 elever. Der er 5 katolske kirker på øen og 650 katolikker af en samlet befolkning på 161.000.

Kirkebyggeri i skøn forening

Bern (NC). Protestanterne i Obwald skal bygge en ny kirke i Sarnen, og katolikkerne på egen har besluttet at bidrage med en kontant gave på 16.500 kr. Desuden vil de offentlige myndigheder i Obwald give et tilskud på andre 16.500 kr. til formålet.

Denne handling må siges udelukkende at udspringe af kristen solidaritetsfølelse, da der ikke foreligger nogen form for pligt til støtte eller aftale om gensidig hjælp. Obwald har 24.000 indbyggere og deraf er de 23.700 katolikker.

Dansk professor skal lede forskning af katolsk teologi

Som leder af et konfessionsvidenskabeligt forskningsarbejde, som Det lutherske Verdensforbund nu indleder, er udpeget professor, dr. theol. K. E. Skydsgaard fra Københavns universitet.

Professor Skydsgaard skal lede opbygningen af et konfessionsvidenskabeligt institut, der i første omgang skal have romersk-katolsk teologi som forskningsobjekt.

I de fremkomne meddelelser om det nye institut betones det, at det nye forskningsarbejde ikke betyder en luthersk tilnærmelse til Rom eller på den anden side et nyt luthersk våben i en kamp imod Rom. Det er rent videnskabeligt og bygger på, at den lutherske kristendom i den romersk-katolske kristendom har sin egentlige modpart i den aktuelle økumeniske samtale.

Professor Skydsgaard har foreløbig fået et års orlov fra universitetet.

Hun hjælper dem, der er sunket dybest

Barmhjertighedens Missionær i Calcutta tager sig af dem, der er forladt af alle

I et gammelt gæstehjem for hinduiske pilgrimme i hjertet af Calcutta ved siden af gudinden Kalis berømte tempel ligger 120 mænd og kvinder for døden. Dette er moder Therasas hjem for døende.

Man skulle tro, at det var et deprimerende sted, men en atmosfære af venlighed og renlighed gør det til et trygt tilflugtssted for enhver, der træder derind, fortæller dagbladet Vestjyden.

Dets beboere er de aller elendigste fra Calcuttas slum, mænd og kvinder, som måtte have lagt sig til at dø på gaden, hjemløse og sultende, hvis en ældre albansk nonne, moder Theresa ikke havde optaget et menneskekærligt arbejde til bedste for dem.

Hver dag kører en lukket lastvogn fra moder Therasas hjem gennem Calcuttas gader og vender tilbage med menneskevrage, der ofte så at sige kun er skind og ben, der er samlet op fra fortovene.

Alle de fattige i Calcutta kender moder Theresa, en from kvinde, der har følt et kald til at drage omsorg for byens bundfald, for dem, der er sunket alledybest, de forladte, hittebørnene og de spedalske.

For 30 år siden blev moder There-

sa, der stammer fra et velhavende hjem i Albanien, optaget blandt Loreo-læreordenens nonner i Calcutta, men den elendighed, hun var vidne til fra sit klostervindue, bevirkede, at hun bad om at blive løst fra sit klosterløfte, for at hun kunne arbejde blandt de fattige.

Hun grundlagde nu Barmhjertighedens Missionærer, der i dag tæller fem og firs nonner. Disse barmhjertige søstre tager sig af dem, der er blevet forladt af alle, og som savner enhver mulighed for at klare sig, syge og sultende børn, der er forladt af ugifte mødre. Nonnerne har en lægevogn, der hver dag giver over 1000 spedalske behandling, og i deres klinik for udegående patienter behandler de 65.000 mennesker om året.

Dollars ovenfra

Sumoto, Japan (NC). Viceadmiral Kivitte, chefen for den 7. amerikanske flåde, landede forleden her i en helikopter og overrakte en check på 10.800 dollars til Anne Monuque, den søster, som leder den katolske skole i Sumoto.

Pengene er samlet ind mellem mandskabet på den 7. flåde, som i februar i år skænkede 10.000 dollars til skolens opførelse.

ALTERLYS

i alle størrelser

og iøvrigt

stearinlys og vokslys

af enhver art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Et tilløb til forsoning

På Paris' rådhus blev forleden holdt en reception, der var op-takten til et internationalt stævne for krigsveteraner fra 30. august til 2. september i Lourdes. Den 1. september er det 20 år siden, den anden verdenskrig brød ud. Og det er denne mærkedag, man har grebet som en anledning til at samles – i et tilløb til forsoning mellem tidligere modstandere og fred mellem folkene. På billedet ses til venstre præsidenten for den franske sammenslutning af krigsveteran-præster, domherre Lancrenon, og i midten Paris' viceborgmester, monsieur Roger Pinoteau, fotograferet under receptionen.

Kirke contra tempel i Thailand

Bangkok (NC). I Thailands hovedstad er indviet en katolsk kirke bygget i samme stil som et Buddist-tem-pel. Den eneste ydre forskel på kir-ken og Buddist-templerne er et fire meter højt kors på taget.

Denne påfaldende lighed har givet anledning til en del vrede læserbreve i de lokale aviser. Lidet anende, at de står overfor en kristen kirke, er

mange buddister standset foran den og har udført de ærbødighedstegn, som deres tro foreskriver. Når de derpå har opdaget korset på taget, er de blevet meget vrede.

Det er, hedder det i mange læser-breve, anmassende når udlændinge lå-ner den byggestil, der alene tilkom-mer Buddha. Den kristne Gud må holde sig til den gotiske arkitektur og lade den siamesiske være i fred.

Kirke af træstumper, pap og ståltråd

Rom (NC). Den italienske RAI-radiostation og BBC i Lon-don har i fællesskab appelleret om bistand til at redde den lille kirke Vor Frue af Oliventræet, bygget i 1943 af italienske krigsfanger i Skotland.

Kirken ligger på en ø i søen Lenhorn tæt ved flådebasen Scapa Flow. Den er bygget af træstumper, pap og ståltråd, men ikke desto mindre så smuk, at den lokale befolkning ønsker den bevaret. Kirken betragtes som en seværdighed og mere end 10.000 mennesker har skre-vet deres navne i dens gæstebog.

Da der på Lenhorn kun findes 80 katolikker vil der blive ind-samlet penge blandt såvel skot-ter som tidligere italienske krigsfanger i England, så den mærkelige kirke kan blive red-det fra ødelæggelse.

Tiden har læget såret

Magenta, Italien (NC). Den fran-ske præsident de Gaulle og den ita-lienske præsident Gronchi knælede forleden sammen under en messe for de 9.500 franske og italienske solda-ter, som for 100 år siden led døden her i et slag for Italiens frihed.

Messen var det første punkt på programmet under den franske præ-sidents officielle besøg i Italien. Se-nere blev de Gaulle modtaget i au-diens af pave Johannes.

Prøv vort fordelagtige abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt abonnement til kr. 35,00 pr. måned. Vi leverer habitter, costumer, herre- og damefrakker efter mål i bedste forarbejdning på eget værksted. Frit valg af stoffer i fine eng. kamgarner. Kom og aflæg os et besøg uden købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres penge.

A/s I. RØRDING & CO. Vester 3826 . Vesterbros torv 55, Mezz.
(overfor Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i porten)

Australsk præst som visesanger

Sydney (NC). Den 32-årige pastor Kevin O'Connor er i løbet af kort tid blevet en af Australiens populæreste fortolkere af folkesange, og nu skal han kvæde sine viser over 6 australske radiostationer.

Pastor O'Connors oldemor var en fejret sangerinde i Irland, og det er nogle af hendes sange, han har taget op. - Sang skal komme fra hjertet, ellers dur den ikke, siger O'Connor.

Det er ikke nyt for ham at synge, men det er nyt for ham, at tilhørerne klapper. De sidste fire år har han dirigeret sangkoret i Hellig Hjertekirken i Broken Hill.

Paris (NC). Katolske børn fra 26 lande skænkede i 1958 godt 4 mill. dollars til arbejdet blandt børnene på missionsmarkerne. Det er næsten 900.000 dollars mere end i 1957.

Japansk klosterliv

I Japan oplever man adskillige beviser på det religiøse livs inderlighed, der bl. a. giver sig udslag i mange ordens-kald. Her er den japanske admiral-datter Marie-Therese Takeoka fotograferet sammen med sine forældre, da hun fornylig aflagde de evige løfter for at indtræde i en orden, der i forvejen tæller 56 indfødte søstre.

MODERSMÅLET OG GUDSTJENESTEN

London (KNA). På årsmødet i Det britiske forbund for modersmålet blev der fremsat ønske om indføring af regelmæssige liturgiske kongresser, som man har det i USA og i flere europæiske lande. Forbundets formål er fremme af modersmålet i gudstjenesten.

På årsmødet blev der desuden henvist til, at der har fundet vigtige liturgiske fornyelser sted indenfor kirken i den senere tid.

Ifølge en anvisning fra Vatikanet, udstedt i september 1958, skal vekselbønnerne mellem præsten og menigheden være obligatoriske ligesom fællessangen under højmesse. Det understreges, at de tyske bispedømmer har fået særskilt tilladelse til at læse bestemte dele af

den stille uges liturgi på det tyske sprog. Og i Israel har nogle præster fået tilladelse til at læse større dele af messen og brevaret på hebraisk.

Tre katolske biskopper og over hundrede præster er medlemmer af Det britiske forbund for modersmålet.

509 millioner katolikker

I den nyligt udkomne Encyclopedia Britannica årbog for 1959 oplyses, at antallet af kristne i hele verden siden 1958 er steget med 13 millioner til 848 millioner. Der er 509 mill. romersk-katolske, 209 mill. protestanter og 129 mill. ortodokse.

Hjernevask og tortur i Kina

Rom (NC). Det rapporteres her, at firs præster fra Shanghai bispedømme i over et år har været »lukket inde« af det kommunistiske styre, for at de kunne gennemgå en »politisk undervisning«. Det vides tillige, at tre hundrede søstre et andet sted har været »interneteret« fra den 2. juni 1958 til april i år. I følge nyhedsbureauet Fides, var undervisningsprogrammet delt

i tre afsnit - det ene handlede om »patriotisme«, det andet sigtede mod at nedbryde respekten for Shanghais biskop, Ignatius Kung, som har været fængslet i de sidste to år, og det tredje afsnit var formet som et angreb på Johannes XXIII. De ældre og syge søstre blev tvunget til at stå op uden at måtte støtte sig i timevis.

Telefoner: 70 45 30 • 70 49 20

*Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk*

NORDISK KULAGENTUR ^{A/S}
SVEN E. FREDRIKSEN
RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliefyr

(årligt eftersyn)

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 12.: 8. søndag efter pinse (s. 680). I dagens epistel skelner Paulus mellem »dem, der lever efter kødet, og dem, der lever efter ånden«. At leve efter kødet fører til døden. At leve efter ånden, fører til den sande lykke, Guds børns lykke. Ligesom forvalteren i dagens lignelse må vi forstå, hvad der er i vor interesse, og ikke give det fra os. Hvis vi skal komme ind i de »evige boliger«, må vi nødvendigvis være forudseende og gøre os umage. Vi skal være lige så snedige, når det drejer sig om de åndelige goder, som når det drejer sig om de materielle.

Ihukommelse af Johannes Gualbertus (s. 994).

MANDAG d. 13.: Anaklet, pave og martyr (s. 996).

TIRSDAG d. 14.: Bonaventura, biskop og kirkelærer (s. 996).

ONSDAG d. 15.: Henrik, kejser (s. 996).

TORS DAG d. 16.: Vor Frue af bjerget Karmel (s. 997). Karmeliterordenen har især vundet ry gennem Teresa af Avila og Johannes af Korset. Men den stammer helt fra det 12. århundrede, da en lille flok munke trak sig tilbage i bøn og ensomhed på Karmelbjerget, ligesom Elias allerede havde gjort det 9 århundreder før Kristi fødsel. Maria, der i tavshed og arbejde levede inderligt forbundet med sin Søn, er forbilledet på livet i karmeliterordenen: bønner og kontemplationen er »den bedste del«, der også er faldet i deres lod.

FREDAG d. 17.: Alexius (s. 1000).

LØRDAG d. 18.: Kamillus af Lellis, kamillianerordenens stifter (s. 1001).

Ihukommelse af Symphorosa og hendes syv sønner, martyrer (s. 1001).

SØNDAG d. 19.: 9. søndag efter pinse (s. 684). Historien gentager sig ustandselig: Menneskene er og har altid været og vil formodentlig altid blive ved med at være skyld i deres egen ulykke. Også til os kristne i det 20. århundrede henvender Pauli formaning til de første kristne menigheder sig: »I beklager, at I er ulykkelige! Men det er jer selv, der forvolder jeres egen ulykke, fordi I ikke svarer på Guds kærlighed.« Ligesom jøderne gjorde det i ørkenen, gør også vi ved synden oprør mod Gud. Vi vanhelliger vor sjæl, der er

Guds åndelige tempel. Ligesom det jordiske Jerusalem er den udsat for at blive ødelagt af Guds fjender.

Ihukommelse af Vincent af Paul (s. 1002).

MANDAG d. 20.: Hieronymus Æmiliani, ordensstifter (s. 1003).

Ihukommelse af Margrethe, jomfru og martyr (s. 1004).

TIRSDAG d. 21.: Søndagens messe (s. 684) eller Praxedes (s. 1007).

ONSDAG d. 22.: Maria Magdalena (s. 1008). På én dag forandredes hele hendes liv. Den kærlighed, hun hidtil havde leget med, gav hun til Herren. Hun var en af de første, der levede op til den evangeliske fuldkommenhed. »Hun elskede meget,« sagde Kristus om hende. Derfor er hun et af de kristnes store forbilleder.

TORS DAG d. 23.: Apollinaris, biskop og martyr (s. 1011).

Ihukommelse af Liborius.

FREDAG d. 24.: Søndagens messe (s. 684) eller Christine, jomfru og martyr (s. 1014).

LØRDAG d. 25.: Jakob den Ældre, apostel, broder til Johannes (s. 1014).

Ihukommelse af Christoffer (s. 1015).

De nye bøger

Serien »Ånd og liv« hefte 2: Helligånden. Pauluskredsens Forlag 1959, 40 s., kr. 2,50.

Allerede med hæfte nr. 1 i serien Ånd og liv var det klart, at en værdifuld serie var begyndt – en serie hvis formål skulle være dette at hjælpe kristne, der ønsker mere end i kristentroen at se moralisme, til at trænge dybere ind i troens hemmeligheder og leve troens liv. Den kilde, seriens redaktør og medarbejdere øser af for at nå målet med serien, er frem for alt kildernes kilde: det nye og gamle testamente. Bedre kan det ikke være – for det må erkendes, at det er sørgeligt få kristne, der kender til denne kilde.

Var optakten til dette initiativ fortrinligt i hæfte nr. 1, så er bidragene i hæfte nr. 2 ikke mindre fortrinlige, snarere må man sige, at man i dette hæftes bidrag har magtet både at bringe stof af særdeles gedigen art

og tillige at formidle dette stof i et sprog, som skulle være let tilgængeligt for hver læser. Det er Helligånden, der behandles – forklarende, fortolkende og formanende, cand. theol. Jørgen Rudfeld giver først en klar fremstilling af Helligånden, sådan som vi besidder kendskab til denne tredje person i Guddommen igennem de to testamenter. Pater Martensen føjer hertil en redegørelse for Johannes-evangeliets tanker om Kristi ånd og de konsekvenser, Kristi ord herom rummer for os kristne – det er alvorsfuld tale. Endelig viser pater Gregoire i hæftets tredje artikel os perspektivet i de paulinske formanende ord til os om at huske på, at vi er åndelige, d.v.s. at Kristi ånd bor i os. I og med at Kristi ånd bor i os er vi blevet nye mennesker, hvor også Kristi kærlighed skal bo – hvis ikke er vort kristenliv løgn og bedrag. Hvorledes kan vel nogen sige, at han elsker Gud og vil tjene Gud, og i samme øjeblik hade eller såre næsten? Da er Kristi ånd ikke i dette menneske. Disse tre værdifulde artikler, som alle rummer stof til dyb eftertanke, efterfølges af nogle bønner fra den østerlandske ritus, den herlige Helligåndssalme af Grundtvig (godt at man tager Grundtvig med) og afrundes af nogle betragtninger af Newman over »Trøsteren, Kirkens Liv«.

Når til det sagte om hæfternes store religiøse værdi også kan tilføjes, at man øjensynlig besidder sund sans for et format der muliggør, at vi kan tage hæfterne med os i lommerne, hvorhen vi går, ja så er det vel klart, at vi har fået en serie, som vi må være meget taknemmelige for. To-R.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Stuðiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Vær på én gang

SNEDIG og ÆRLIG

Der er undertiden kristne, der tager anstød af det evangelium, vi læser i dag. »Hvad er det for noget?« siger de. »Giver Vor Herre os denne utro husholder til eksempel. Det kan ikke være muligt!«

Nej, det er faktisk ikke muligt. Men evangeliet opfordrer os ikke til at være uærlige. Den utro husholder bliver ikke rost, fordi han handlede, som han gjorde. Han bliver endog betragtet som en slyngel af sin herre, som sætter ham på porten og tager hans stilling fra ham.

Det, Kristus vil sige til os, er, at lysets børn ikke skal være mindre dygtige i åndelige anliggender, end mørkets børn er det i det, der har med verden at gøre. Vi skal være ærlige, det er klart, men samtidig skal vi være lige så opfindsomme og forudsende som husholderen i lignelsen. Og ganske særligt, hvad pengene angår.

Hvad skal jeg gøre? Jeg skammer mig ved at tigge...

Vi lever i en tid, hvor det ikke varer længe, før pengene har mistet deres værdi. I løbet af nogle år er de ikke mere noget værd; næsten uden at man lægger mærke til det, bliver alting efterhånden dyrere. Og der kommer en dag, nemlig vor dødsdag, hvor pengene taber hele deres værdi. Så er det kun vore gode gerninger, der tæller; kun de, der har anbragt deres rigdomme i evige værdier, undgår at blive skuffede i sidste instans. Set under evangeliets synsvinkel er det kun de penge, vi giver bort, som vi kan være sikre på at have overladt til en god bankier. Og de, der er i denne bankiers tjeneste, er alle dem, der lider – alle dem, der venter på at blive trøstet og hjulpet.

»Den store fejltagelse, menneskene på jorden begår,« siger den hl. Johannes Krysostomos, »den, som avler alle forbrydelser, og som berøver verden dens kraft, er, at de tror, at vi er herrer over de ting, vi har fået brugsretten over. Det er en stor fejltagelse. Vi er ikke ejere, men fremmede og gæster på gennemrejse her på jorden, vi skal fordele goderne for ejerne, som er større end vi. Hvad har du, siger Paulus, som du ikke har fået forærende? Vis jer altså som tro husholdere. Det er det, lignelsen opfordrer jer til. Vis jer altså som forudsende husholdere, som administrerer de goder, som I har fået overdraget at forvalte af den store og i sidste instans eneste ejer.«

Den rigtige måde at forvalte disse goder godt på, er at give dem til vore brødre eller i hvert fald at bruge dem på dem. »Når

vi uddeler vore skatte,« skriver den hellige pave Gregor, »skal vi snarere lægge an på at give gaver til velgørere, for at gøre os gode venner med dem, end på at give gaver til de ulykkelige.«

Søndagens epistel hjælper os i øvrigt til at forstå meningen med lignelsen. Den gør os opmærksomme på, at der er to slags mennesker her på jorden, nemlig dem, der er fuldstændig opslugt af kødet (og de tænker kun på at skrabe timelige goder sammen), og dem, i hvem Guds Ånd afgiver vidnesbyrd om, at de kun er på gennemrejse her på jorden, og at de er medlemmer af en familie, som ikke er af denne jord. Lad os udlevere os til Guds Ånd. Så bliver vi gode husholdere, som er på én gang ærlige og kloge.

... Grave har jeg heller ikke kræfter til...

De vidner, at vore hænder kan mødes

Peter Schindlers forord til dansk konvertitbog

Bogen »Vi blev katolikker«, der indeholder 23 danske katolikkers skildring af deres konversion og er samlet af pastor Gunnar Martin Nielsen, er nu i tysk oversættelse udsendt af det schweiziske forlag Räder & Ci. i Luzern. Oversættelsen er foretaget af fru Elisabeth Stahlschmidt. Til denne udgave har forfatteren, pastor Peter Schindler skrevet følgende forord:

Det var mig en præstelig glæde, at venner blandt danske konvertitter valgte at ære mig ved mit 40 års præstejubilæum med en samling vidnesbyrd i stedet for det »skuffestøv«, der ellers altfor ofte fyldes i et »festskrift«: Afhandlinger af faglig art, som det ikke er lykkedes at afsætte andetsteds, og som ikke har anden sammenhæng end den person, de formenes at hædre. Nærværende samling har et enhedspunkt i den kirke, som alle de skrivende, omend ad yderst forskellige veje, er nået til, og i den proces, konversionen, som har ført dem til den ud fra yderst forskellige argumenter og motiver, og som kan være forløbet på mangfoldige måder, lige fra en harmonisk udvikling til den højeste dramatik.

Når forlaget har ønsket at bringe disse yderst personlige og brogede blade ud til den schweiziske og tysktalende læseverden, bør deres nye læsere have to observationer for øje:

at der mangler vidnesbyrd fra arbejdere og bønder, hvilket dels er begrundet i, at disse klasser velnok sjældnere vil have vilje og evne til at redegøre for deres sjælelige udvikling i skriftlig form – og dels i, at konversioner i disse to lag, de største i den danske befolkning, er meget sjældnere end i den intellektuelle klasse; det bør også erindres, at startpunktet for disse konvertitter, for så vidt det overhovedet lå indenfor positiv Kristustro, lå i dansk-luthersk kirkelighed, der af en af dens egne førere defineres som »fungerende anarki« (både i dogmatisk, kanonisk og moralsk henseende) og ikke i stiv statskirkelighed, formel bekendelsesteologi eller calvinistisk formfasthed.

Enhver konvertit ville vistnok være i stand til at skrive en opsats (måske endda en hel bog) om, h v o r f o r han (eller hun) blev katolik; jo længere tid efter konversionen en sådan afhandling bliver skrevet, desto omfangsrigere vil den blive, eftersom grundene til at forblive katolik afløser de første, oftest ret få motiver til at skifte kirke; den, der interesserer sig for, hvorfor kristne medmennesker konverterer, bør da ransage de første motiver og undersøge, om de er legitime, selv konvertitten selv, i sit senere katolske liv, finder dem utilstrækkelige og sup-

plerer dem med tanker, der, som rødder, fæster ham i kirkens muld, så ingen storm kan rokke ham. Ikke enhver konvertit vil have vilje til at skrive om: hvordan han (eller hun) blev katolik; nogle vil det forekomme ublufærdigt, de vil mene, at den side er ganske privat mellem Gud og sjælen, og andre vil vægre sig, vel vidende, at der ikke går to ens veje til kirken.

Nærværende blade viser så meget af »hvordan«, som den enkelte forfatter har ment at burde meddele sin næste: lad startpunkt og den første tilskyndelse end være sådanne, at de er ret fremmede for læseren i andre lande, ét kan det dog vise ham: at sådan er det gået for en (eller flere) af hans egen tid, hans egen race, hans egen dannelse og uddannelse og i hvert fald af hans eget kød og blod og nerver og sanser og drifter ... hvem siger så, at det ikke kan gå mig ligeså? Hvad der er sagt – og det er jo det meste – om »hvorfor«, berører måske ikke problemer, der pinner læserens sjæl, men to ting viser det: at problemer skal løses, for uløste problemer (og uskriftet synd) slår ind i sjælen som en byld, der edrer og forgifter psyken – og at de kan løses ved den metode, ethvert redeligt menneske ville anvende, når han ønsker at lære en sag og dens tilhængere at kende: ikke høre eller læse, hvad dens modstandere, ja end ikke hvad velvillige udenforstående siger eller skriver om den, men hvad de, der er indenfor og har et positivt forhold til den, beretter – det er, hvad disse konvertitter har gjort for at finde en løsning på deres religiøse problemer, da disse, ved Guds førelse blev så brændende, at de måtte løses.

Allerklogest handler vel den, som søger sin oplysning om en sag fra folk, der før har stået udenfor, men nu er kommet in-

denfor, eftersom sådanne jo har forudsætninger for en sammenligning. Disse sider har deres største værdi deri, at de, der har skrevet dem, kender både protestantisme og katolicisme indefra – det giver dem et fortrin fremfor protestantiske teologer, der skriver om katolicismen, og fremfor katolske fagteologers selv nok så økumeniske forsøg på at klarlægge en protestantisme, de er inkommensurable med. Den omtale, nærværende forfattere har givet af den kirkelige og kristelige verden, de har forladt, har ikke stødt nogen i Danmark, som er forblevet i den – de fleste har jo da også kunnet sige tak til deres plejemoder, selv i den genfundne moderskirkes arme – måtte bogen da også i udlandet kunne vidne, at vore hænder kan mødes over det pinefulde skel til et håndtryk, som Kristus kan gemme i sine gennemstungne hænder. Peter Schindler.

Læs det nye nummer af
CATHOLICA

Pater Jean-Mohammed Abd-El-Jalil skriver om
Islam og de kristne.

Pater H. Roos om
Johannes Jørgensen som lyriker.

Pater P. V. Grégoire om
Moderne sogneproblemer.

Pater Hans Martensen om
Oikumene (Pavens økumeniske initiativ – Herhjemme fra).

Miscellanea (Moralteologien i støbeskeen – Folkekirkens fortid – Helvedesstrategi).

og en del anmeldelse.

Kr. 4.00

Tegn abonnement, så De får alle numrene. 4 numre à 48 sider årligt kr. 18.00. Studenterpris kr. 15.00.

Abonnement kan bestilles hos Deres boghandler eller hos

ARNE FROST-HANSENS
FORLAG

En konvertit fortæller om:

Bøger, der førte mig til kirken

I 1957 konverterede jeg, og de bøger, jeg læste både før og efter min konversion, har haft stor betydning for mig. Jeg tænker mig derfor, at der var andre, der kunne have interesse i en liste over dem. Jeg vil ikke blot nævne de katolske bøger, som jeg selv har fundet frem til og haft gavn og glæde af, men også bøger, som andre katolikker har anbefalet mig.

Det er desværre så tilfældigt, hvilke bøger man får fat i – langt fra alle fås på bibliotekerne, og f. eks. romanerne står ikke samlet.

Mange bliver interesseret i den katolske kirkes lære, men ved ikke, hvad de helst skal læse om den for at forstå den, og det er en kendsgerning, at det meget ofte vil være bøger, der først får en til at søge ind i en katolsk kirke for at overvære messen. Derved går det efterhånden op for en, hvad man er gået glip af i sit tidligere liv, og hvad man har savnet uden at vide, hvor man kunne finde det.

Mange af bøgerne vil en stor del af læserne kende, men der er måske andre, der kan have glæde af at blive gjort opmærksom på dem. Vi kan jo kun hver især fortælle, hvad der har haft betydning for os selv, og jeg har efterhånden erfaret, at en del af bøgerne ikke er kendt af f. eks. konvertitter.

Er man nylig blevet katolik, trænger man til at uddybe sin viden – der er så mange problemer, som man gerne vil have yderligere belyst. Dette gælder selvfølgelig endnu mere de mennesker, der tænker på at konvertere.

Her er min bogliste, der er alfabetisk opstillet.

Faglitteratur:

Peter Bamm: Rejse til Kristenhedens ældste byer. (Frühe Stätten der Christenheit).

Etienne Gilsons essays (findes som amerikansk pocketbook: A Gilson Reader – den er desværre ikke oversat til dansk).

Vernon Johnson: Een herre, een tro (udg. af Pauluskredsen).

Werner Keller: Bibelen har alligevel ret (Und die Bibel hat doch recht).

Pater Lutz' bøger (på dansk og norsk).

Jacques Maritain's essays (fås på fransk, engelsk samt enkelte på dansk).

Ørnulf Ranheimsæter: Om tro og vantro. Essays. (Norsk).

Peter Schindler: Katolicismen i vor tid.

– Vejen til Rom.

– Tilbage til Rom.

Göran Stenius: Bag Vatikanets mure. (Vatikanen, svensk).

Sven Stolpe: Den glemte vej (Den glömda vägen, svensk).

F. Sherwood Taylor: Man and Matter. Essays.

Varför jag blev Katolik (en samling svenske konvertitbiografier).

Vi blev katolikker (danske konvertitbiografier).

On the Road to Damascus (engelske og amerikanske konvertitbiografier, udg. af John O'Brien).

Romaner:

Graham Greenes bøger, specielt: Magten og Æren (The Power and the Glory).

Guareschi: Don Camillos lille verden. Bruce Marshall: Fryd og herlighed (The World, the Flesh, and Father Smith).

Thomas Merton: Den store stilhed (The Seven Storey Mountain).

– : Jonastegnet (The Sign of Jonas).

Henry Morton Robinson: Kardinalen (The Cardinal).

Dorothy L. Sayers: The Man born to be King (hørespil om Jesu liv).

Franz Werfel: Sangen om Bernadette (The song of Bernadette).

P.S.: De fleste af de amerikanske og engelske bøger kan fås som pocketbooks.

Af tidsskrifter holder vi Katolsk Ugeblad og Catholica.

Endvidere ejer jeg den store, omfattende engelske katolske kommentar til Bibelen, skrevet af specialister i de forskellige afsnit: A Catholic Commentary on Holy Scripture, udg. af Thomas Nelson and Sons, 1957. Den er en uvurderlig opslagsbog og indeholder tillige biografier, litteraturhenvisninger m. m.

Ranheimsæters og Dorothy Sayers' bøger er de to, der har betydet mest for mig ved min konversion, og jeg ville ønske, at Dorothy Sayers' hørespil med hendes fremragende kommentarer før hver akt ville blive oversat til dansk.

Mon der ikke er andre katolikker, især konvertitter, der vil fortælle om bøger, som de har haft udbytte af?

Aase Gabrielsen.

Ni børn - ih, du store af en børnerig fars overvejelser

Af Robert Christin

Alle får et chok, når de hører, at mr. Christin har ni børn, og spørger, hvordan han klarer det. Det er helt andre problemer, end folk tror, forsikrer mr. Christin i denne lille lærerige artikel.

HVER ENESTE GANG jeg møder et ny menneske, sker det uvægerligt, at vedkommende på et eller andet tidspunkt spørger mig, hvor mange børn jeg har. Og når jeg så fortæller, at jeg har ni, udbryder han i reglen: »Ih, du store - det må jeg nok sige!« eller »Ah - nu gør De grin med mig!« eller »Er det virkelig sandt?« Eller han siger måske bare »N-e-e-j!«, hvortil jeg svarer »Jo!«, og han gentager med den dybeste tvivl i stemmen »Nej!« Og når jeg så for anden gang siger »Jo«, opstår for det meste en længere pause.

Når den er overstået, udspinder der sig en konversation for den anden part - indtil bevidstløshed gammelkendte for mig. Nu ligger det efterhånden sådan, at når jeg træffer et nyt menneske, har jeg uforkammet svært ved at skænke ham større opmærksomhed. Jeg spekulerer hele tiden på, hvad der vil ske, når det går op for ham, at jeg virkelig har ni børn.

Forleden mødte jeg en mand, der tilhører vor menighed. Jeg havde set ham i kirken og til forskellige møder - men kendte ham iøvrigt ikke. Nu vekslede vi håndtryk og præsenterede os for hinanden. Mens vi snakkede

om vejr og vind og møder og planerne om den nye kirke, stod jeg ustandselig og tænkte på, hvad der nu ville komme, hvad han ville sige - og hvad jeg ville svare. Jeg var så optaget af dette problem, at da han omsider spurgte:

»Og hvor mange børn har De så?« Forbløffede jeg både ham og mig selv ved at sige:

»Ih - du store ...! Og da det gik op for mig, hvor tåbeligt jeg havde opført mig, blev jeg fuldkommen forvirret. Jeg syntes, jeg kunne høre hans forbavsede udbrud .NI!« Så for det ud af munden på mig:

»Jeg har fire, der går i skole.«

»Det må jeg nok sige - det er vel nok en stor familie. Vi har kun to. Og det giver os såmænd mere end nok at bestille. Hvordan klarer De den - med hele fire?«

»Ja, det er sandelig heller ikke let!«

Han nikkede:

»Nej, det tør jeg nok antyde, det ikke må være.«

Og jeg sukkede opgivende.

»Det er det minsandten heller ikke.«

Men så begyndte min samvittighed at røre på sig, fordi jeg stod der og faktisk holdt manden for nar, og mens jeg spekulerede på, hvordan jeg på den fikseste måde kunne gøre fejlen god igen, hørte jeg på een gang mig selv højlydt udbryde:

»Ih, du store!« og opdagede min fadæse, som jeg hurtigst muligt søgte at dække over ved at sige: »De må meget undskyldte!«

»Hvad skal jeg undskyldte?« sagde han, hvortil jeg svarede:

»Jeg er ked af, at jeg blev forvirret - at jeg forvirrede Dem - mener jeg selvfølgelig!«

»Betyder ikke noget.« Efter en længere pause gjorde han de hæderligste forsøg på at få samtalen i gang igen, hvad enten det var af høflighed eller for at finde ud af, hvor bindegale jeg i grunden var. Han spurgte:

»De har måske en lille een derhjemme?«

Jeg besluttede, at nu ville jeg ikke krybe udenom - sandheden skulle frem, derfor sagde jeg:

»Vi har faktisk ni børn!«

Han udbød:

»Tretten børn!! Det er da ikke muligt? Er det Deres alvor?«

Det gik op for mig, at jeg igen havde forvrøvet mig, derfor sagde jeg desperat:

»Nej, ikke tretten - kun ni. Seks derhjemme og fire, der går i skole.«

På dette tidspunkt så han absolut forskrækket ud, og i samme nu gik det op for mig, at seks derhjemme og fire i skolen ville sige det samme som ti børn. Men det var for sent at prøve på at rette det nu. For han greb skyndsomt min hånd, trykkede den og ilede hen mod døren, mens han mumlede noget om »en meget stor familie«. Han vendte sig om og stirrede et øjeblik på mig, men da han opdagede, at jeg også stirrede på ham, gjorde han brat omkring og styrtede ud på gaden. Jeg havde imidlertid komplet glemt, hvad jeg var gået ind i forretningen efter, så jeg vandrede hjem til mine børn - ikke tretten og ikke ti - bare ni. Et eksperiment i en snæver vending.

En dag var jeg på spadseretur

med syv eksemplarer af mit afkom. De er – som man siger – »trip-trap-træsko«. Det ser ganske pudsigt ud, når man har dem på eet bræt. Ungerne holder mest af at gå i gåsegang med sådan noget som tyve skridt imellem. Jeg er altid den sidste i regimentet, for at kunne holde et vågent øje med det.

Da dette optog drog hen ad gaden, så folk, der sad på deres verandaer, op fra avisen og bemærkede et barn, der gik forbi. Få sekunder efter så de igen op og fik øje på endnu en pøde, der lignede den første påfaldende. Derefter fik de øje på en tredje udgave, og dette syn gjorde dem så nysgerrige, at de kiggede ned ad gaden, hvor de så yderligere fire børn, der lignede de tre første slående. De gode folks miner udtrykte absolut vantro, og jeg må indrømme, at det ikke er den slags syn, der åbenbarer sig for een hver dag. Så var der een eller anden, som spurgte mig, om de virkelig alle sammen var mine.

Da jeg svarede ja, regnede det ned over mig med de uopslidelige og ulidelige gamle udbrud:

»Ih, du store – det må jeg nok sige!« »Nej, er det virkelig rigtigt?« og »Det er vel nok en stor familie, må jeg sige!«

Den sidste bemærkning kunne jeg af hele mit hjerte slutte mig til.

Jeg vil såmænd ikke bebrejde disse rare mennesker, at de sommetider farer ind til naboerne og kalder dem ud for at de skulle nyde godt af synet af denne opbyggelige procession. Men efter at have spadseret afsted, som det forekom mig i timevis, begyndte den ustandselige udspørgen at kede mig frygteligt, og ungerne begyndte at blive ustyrlige.

Vi var på vej hjemad, da en anden mand på en anden veranda så op fra sin avis og sagde:

»Det er da ikke allesammen Deres – er de vel?«

Eftersom jeg var træt og han åbenbart ventede et samtykkende svar, sagde jeg:

»Nej, det er det ikke!« Men jeg passede nøje på, at børnene ikke hørte, at jeg offentligt fornægtede dem.

Han sagde:

»Nå, en spejdertrop?«

»Ja!« sagde jeg.

Og han stak igen næsen i avisen. Dette her var faldet så godt ud, at jeg prøvede det een gang til på vejen hjem.

Lynlåse, der går i baglås – kummer, der stoppes m. m. m.

Sommetider strækker disse trætende samtaler sig videre og fortsætter sålunde:

»Men hvordan klarer De det dog?«

Det gør det hele meget mere kompliceret. For det første kan jeg ikke selv finde ud af det. Det er nemlig noget af et mysterium. Jeg kan da ikke fortælle hvem som helst, jeg løber på, at jeg ustandselig må have fat i vand- og gasmesteren til at ordne wc'et. Et af børnene – vi har endnu ikke opdaget hvem – putter Pauls plasticbondegård i kummen og trækker i snoren, så den forsvinder med samt køer, får, traktorer og hele molvevitten. Og jeg tror ikke, udenforstående ville tro mig på mit ord, hvis jeg bad ham investere sine penge i et lager af strålende glorier, der burde ligge parat til mig på grund af min uafbrudte og betydelige hjælpesomhed. Men det jeg iøvrigt ønsker at meddele ham er, at hverken min kone eller jeg nogensinde skænker det en tanke, hvordan vi i det hele taget klarer det!

For min kone er det største problem ophobning af en uendelig række af små problemer, som f. eks. at få lavet uanede mængder mad. Iføre ubehjælpssomme væsener skidragter med lynlåse, der går i baglås, skifte bleer, stifte fred mellem vildt kæmpende parter, finde den sko eller den vante, der altid er blevet borte, arrangere dampfelt til det eksemplar af flokken, der lige i øjeblikket er forkølet, høre på at de opfører en forestilling, som de kalder at spille komedie og som frembringer en voldsom støj, lede efter brikker til et puslespil, finde ud af, hvem det er der lyver, hvem der begyndte, hvem der absolut ikke begyndte, hvem der spiste hvad, hvem der slog hvem, hvem der væltede det eller det, hvem der tændte lyset og hvem der slukkede det, hvem der åbnede et eller andet – o. s. v. o. s. v. o. s. v.

For mit vedkommende er det første, der falder mig ind, sådan noget som at måtte vandre milevidt for at fremskaffe en lærebog for ulveunger til en af drengene, der næste aften skal aflægge en eller anden vigtig prøve i sin ulveflok: eller at blive sendt ud for at købe en ondulat i anledning af en fødselsdag, og derefter være tvunget til at paradere gennem hele byen med bæstet i et bur. Jeg tænker også på sådan noget som at have lyst til at snakke lidt med min kone, når jeg kommer hjem, ustandselig blive afbrudt og omsider komplet opgive at finde tråden igen. Jeg tænker på hvordan det er at gå ovenpå med de otte af de ni for at give dem deres aftensmad, finde rede i deres pyjamas (tre af dem er røde, to blå og to gule, lille Edward sover stadig i lang natkjole), finde ud af

hvilken tandbørste, der tilhører hvem, rede deres hår, få dem bragt til sengs efter at måtte finde ud af, hvor nogen af dem har gemt sig, nægte dem et tredje krus vand, samt nægte dem endnu en gang at fare nedenunder. Jeg prøver på at læse en eller anden godnathistorie for dem, som jeg mener må interessere dem alle sammen, og ender så med bogstavelig talt at brøle af mine lungers fulde kraft:

Og i denne skov hørtes ikke en lyd. Stilhed, stilhed herskede overalt. Fuglene sang ikke. Vinden havde lagt sig. Ikke et blad rørte sig ...

Og så bad vi aftenbønnen, men ikke helt på samme måde som voksne. De bad som en slags mystikere, der ikke var i stand til at udtrykke sig på forståeligt menneskesprog, men udstødte besynderlige lyde, som kun GUD forstår. Efter aftenbønnen bliver de mindste dækket godt til og så – ja, så begynder de allesammen at snakke i munden på hinanden og fnise, og fare ud af sengene og op i dem igen – og så langt om længe falder de i søvn.

Det er faktisk alt det, jeg tænker på, når jeg spekulerer over, hvordan man klarer at have ni børn. Men det siger jeg selvfølgelig ikke til hvem-somhelst!

(Oversat af Ellen Duurloo).

Til feriebørnene

er indkommet: S.I.T.A. 5 kr., W.N. 10 kr., John C. Madsen 108,02 kr., P. og E. 100 kr., Åge Bonvang 20 kr., B. W. 30 kr., anonym fra Vedbæk 100 kr. – Overlærer Erntners mindelagt 82 kr., Th. K. 50 kr., E. B. 50 kr. I alt indkommet 1842,01 kr.

Lejlighed.

3 værelser søges. Boligberettiget i København. Et barn, 10 år. Billet mrk. »26« til annonceanfd., Østersøgade 108, 1., Ø.

På grund af giftermål

forlader jeg min plads efter 2½ år og søger en efterfølger: Ung pige, ca. 20 år, til fransk professorfamilie i katolsk Schweiz. Familiær stilling, fri hver søndag. Interesserede kan få alle yderligere oplysninger ved direkte henvendelse til Birthe Rongsted, postbox 150, Fri-bourg/Suisse.

FRØET

En mand faldt om
i skovens bund,
for der at ta
en stille blund.

Og sol gik op
og sol gik ned,
men mandens søvn
blev bare ved.

Dag ud, dag ind
det arme skind.

Så vågned han,
det snorkefæ,
i toppen på
et bøgetræ!

Kan ikke trykkes!

En amerikansk, katolsk biskop deltog i en kongres, og ved en festmiddag på kongressens sidste dag holdt han en tale, som bl. a. indeholdt forskellige anekdoter. Da han havde til hensigt at anvende anekdoterne ved et offentligt foredrag den næste dag, henstillede han til de tilstedeværende journalister at udelade anekdoterne af deres referat. Det gjorde de også, men den næste dag kunne man læse i en af byens aviser: »Derefter fortalte biskoppen en hel del anekdoter, som ikke lader sig gengive i bladet.«

Som man sådan tænker og gør i ferietiden

Når man rejser til andre omgivelser, må ens kontakt med Gud præges af forandringen. Vor kontakt med Gud foregår nemlig ikke på tværs af de materielle ting, vi er i berøring med, tværtimod: Forbindelsen med Gud kommer i stand ved dem, igennem dem. Medmindre man er schizo-religiøs, d. v. s. har splittet sit liv i to dele: samfundsborger og kirkeborger. Sådan er der mange. De lever skiftevis naturligt og overnaturligt. Overnaturligt er for dem egentlig det samme som unaturligt.

Når ens Gudsforhold er sundt og reelt, bygger det på de naturlige forudsætninger og bliver påvirket deraf. Før at sige det rent ud: man beder ikke på samme måde i kirken og i en sporvogn, fordi Kristus er til stede under forskellige former: I det ene

tilfælde i alterets sakramente: I det andet i folk, der, som Paulus siger, er skabte »i Ham«.

Derfor holder man i ferietiden også en anden samvittighedsransagelse. Her er et eksempel, kun et eksempel:

Om jeg har det godt eller ikke kan være ligemeget,
hvis bare de andre har det godt.

*

Jeg tager afsted, andre bliver derhjemme.
De er hjemmefronten: Syge, vikarer, fattige, gamle...
Tænker jeg på dem?
Sender jeg dem hilsner?

*

Hører Vorherre også til dem, som jeg efterlader derhjemme?
Regner jeg Ham til hjemmefronten, eller tager jeg Ham med?
Taler jeg med Ham i dagens løb?
Hvad gør jeg, når jeg kommer forbi en kirke?

*

Er jeg rejst på ferie for at se et fremmed landskab
eller for at møde nye mennesker?
Er mennesket ikke det centrale i skabelsen?
Ferien burde være: bare en ny form for samvær med andre.

*

Løssluppenhed kan kendes på, at
– alle vaner bliver tilsidesat,
– ferielivet i ingen henseender ligner hjemmelivet,
– al regelmæssighed går tabt,
– vi lader os lede af omstændighederne,
– vi giver efter for hver indskydelse,
– vi køber dumme souvenirs,
– vi skriver elendige artikler.
Herre, forbarm dig over os.

BARE EN FLIG -!

Efter søndagsmessen stod den meget gamle dame udenfor kirken og

ventede tålmodigt på at komme til at tale med sognepræsten.

- Pastoren må undskyldte, sagde hun og smilede forlegent. Men det - det var vel ikke muligt, jeg kunne få en lille flig af Deres - hm - præstekjole!

Sognepræsten vidste godt, han havde en høj stjerne hos sit sognebarn. Men dette grænsede til menneskedyrkelse. Han måtte finde en taktfuld undskyldning. Han måtte kort sagt ..

Længere kom han ikke i sine pinagtige overvejelser, før den gamle dame fortsatte:

- Det er sådan, hr. pastor, at hvis mit sorte sommeroverstykke bliver kunststoppet, kan det godt gå en sommer til, men jeg har ingen steder kunnet finde noget stof, der lignede det så godt som Deres præstekjole - sådan en ganske lille smule grønlig i solen!

Bror Kaspers fætter

- Hvem skabte verden?

Bror Kasper, vor hyggelige tegneserie-munk, har en amerikansk fætter, bror Juniper, som ses af 15 millioner mennesker i katolske dag- og ugeblade over hele USA og Sydamerika. Bror Juniper var navnet på den lille glade munk, der ledsagede Frans af Assisi under hans vandringer rundt i Italien.

Franciscanermunken Justin McCarthy har ladet bror Juniper genopstå som en vidunderlig tegneseriefigur. Nogle af de bedste tegninger er samlet i en Pocket-bog, der netop er udsendt herhjemme med undertitlen »En samling af lykkelige, lattervækende tegninger«.

Her er en prøve!

*

Det er bedre at få for lidt af det som er nødvendig end aldrig at få lidt af det, som er unødvendig.

Sigrid Undset.

- men det er længe siden!

Det påstås, at det er længe siden, og det foregår i Norge:

Biskoppen kom uventet på besøg i en lille landsbykirke. Den var tilsyneladende ganske mennesketom, men pludselig hørte biskoppen stemmer fra sakristiet, og da han spidsede øren, hørte han denne kortfattede bemærkning:

- Ruder er trumf!

Biskoppen var ikke den, der havde i sinde at overraske spillerne med strenge miner og frembringe pinlige scener, nej, han listede snedigt op i tårnet, greb klokkerøbet og lod en dyb malmtone svæve ud over rummet.

Op på dette signal kom landhandlerens lille pige løbende med fire ølflasker.

En Alborg-familie på søndagstur var inde for at se på kirken, som er en af de hyggelige gamle med orgel stående i et hjørne af kirken. Da rundturen var færdig gav faderen familiens yngste en tokrone til at putte i kirkebøssen. Hvorefter dette ægte barn af en juke-box-tid betragtede tokronen med lysende øjne, puttede den i bøssen og spurgte:

- Spiller den så?

*

Så var der den unge skotte, som kom til stedets præst og spurgte:

- Kan en mand berige sig på en andens dumhed?

- Nej, svarede præsten, det ville være en skændig handling.

- Udmærket, sagde skotten, så må pastoren være så venlig at give mig de tre pund tilbage, De fik, da jeg giftede mig i forrige måned.

B
R
O
R
K
A
S
P
E
R

Katolske begravelser Snedkermester A. Kirschner
KLÜHS EFTF.Griffenfeldsgade 38
vis a vis
Sct. Josephs hospital

ARTIESELSKABET

Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

W. Plichta MalermesterJyllingevej 177, Vanløse
Telefon 70 18 48**Axel Smith's Eftf.**

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundgade 1 . Holbæk . Telf. 138

Ejvind Lambeck

KAFFE - VIN - KONSERVERS

Møllergade 71 - Svendborg
Telefon 1044**L. Larsen & Søn**

Malermestre

Brogade 10 - Svendborg
Telefon 1016**Kulkranen**Frederiksgade 2 - Svendborg
Telefoner: 1410 og 172**M. Lauridsen** BlikkenslagerRendebanen 8, Kolding
Telefon 1287

Bade- og WC-anlæg

C. J. Gerlachs eftf. Hersegade 9, Roskilde, tlf. 2777
Aut. leverandør af kirkevine

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

Hvorfor spilde sine kræfter på medlidenhed

9. kapitel

Nogle dage senere forlod Kænguru hjemmet. Den lørdag aften var herberget fuldt af unge. En sangforening af unge piger var kommet for at holde week-end. Kænguru kom fuld hjem med en flaske vin i hånden. Tilfældigvis befandt abbé Pierre sig i gården, og de unge piger gik forbi nogle skridt derfra.

»Giv mig den flaske,« sagde abbé Pierre sagte.

For første gang hørte Kænguru denne stemme, der var hvidglødende af vrede. Han rakte ham sløvt flasken. Præsten vendte bunden i vejret på den og hældte vinen på jorden. Et vinglas får vinen til at stråle og funkke - men når den bliver hældt ned i gruset, laver den blot en hæs-lig violet pøl ligesom af fortættet råddenskab, som giver en kvalme.

»Nej, gør det ikke,« stammede Kænguru rædselslagen, som var det en helligbrøde.

Da den sidste dråbe var forsvundet, gjorde han omkring, gik ud ad hovedindgangen og forsvandt i retning af Paris.

Sjakket voksede hurtigt. Andre hjælpeløse kammerater fra alle kanter af landet bad om tag over hovedet ligesom Djibouti havde gjort for et år siden. Der kom en tidligere sygepasser, der havde fået ti års fængsel for fosterfordrivelse, og som var blevet vagabond, da han kom ud af fængslet; en arbejdsløs kasserer, der var fraskilt og nervesvækket; en ung invalid, der havde fået det ene ben amputeret; en arbejder fra et trykkeri, der havde måttet sende kone og barn hjem til hendes forældre, da han selv hverken havde arbejde eller noget sted at bo.

Og der kom to forhenværende soldater fra Indokina ligesom Baptiste. Det var to unge frivillige, der var mærket af klimaet og af den grusomme krig. Den ene rystede af feber og af kronisk rædsel, den anden var helt vansiret, da en granat havde sprængt hans næse bort. En tidligere krigsfange fra de tyske dødslejre, der var ude af stand til atter at føre et normalt liv. En krigshelt var blevet til et vrag, som ingen mere interesserede sig for. (Modstandsbevægelsen - det er sådan en gammel historie). Dem kunne man ikke nægte et sted at bo.

En dag blev abbé Pierre ringet op af en politikommissær, der bad om

oplysninger om en af de ulykkelige mænd.

»Hr. kommissær, De beder mig om at hjælpe Dem med at arrestere en af de mænd, der er kommet for at søge tilflugt hos mig. Lad os være ærlige overfor hinanden. Vi har hver vor opgave. Jeg beder ikke Dem om at hjælpe mig med at tage dem i skrifte.«

Men skønt abbé Pierre var solidarisk med deres skæbner, kunne han kun tilbyde dem en smule arbejde og et midlertidigt hjem og ikke det livsmål, som ville kunne give broderskabet enhed, styrke og varighed.

En oktoberaften så Djibouti abbé Pierre komme ind i værkstedet så fortvivlet, at han ikke engang sagde godaften. Han klappede hunden uden at sige et ord. Djibouti sagde kejtet til ham:

»Er De ked af det?«

Det magre ansigt blev atter mildt, og det mørke blik fyldtes med varme.

»Jeg er ikke ked af det, Djibouti, men en smule træt.«

Efter nogen tids tavshed sagde han sagte, måske mere til sig selv end til Djibouti:

»Jeg har haft tre besøg i morges. Hvad kan jeg gøre? Det er uudholdeligt i længden med den strøm af folk, der har tillid til os, og med disse skuffelser og vor magtesløshed. I eftermiddags har jeg været i Versailles. På hjemvejen tog jeg over Vanves. Der så jeg en familie - det var hverken vagabonder eller sociale men arbejdere - bo på en ubebygget grund under en presenning. De havde haft tre små børn. To af dem havde ikke kunnet leve. Om kort tid venter de det fjerde. Jeg kan ikke engang tage imod dem her, da vi i øjeblikket ikke har plads til flere. Men det er absolut nødvendigt, at de får tag over hovedet inden fødslen.

Det, vi skal bruge, er en byggegrund - et hus - ja, vi må bygge ...«

Han overvejede det endnu et øjeblik, rettede sig så op og sagde med et smil:

»Det går nok - det skal gå.«

»Ja,« sagde Djibouti.

»Læg mærke til, at forsynet altid giver os det, der er nødvendigt, med et kvarters forsinkelse, for at vi skal kunne forstå ikke blot Guds kærlighed til os, men også hvor magtesløse vi er uden ham.«

»Ja,« sagde Djibouti uden at forstå et muk.

»Guds kærlighed til os.« Nej, han

kunne ikke forstå det, når han tænkte på al den lidelse, der var i verden. Og abbé Pierre sad fast til halsen i den lidelse, som millioner af uskyldige var underkastet. Og han talte om Guds kærlighed!

Præsten gik. Djibouti forsøgte at rulle en cigaret, men han rystede på hænderne. Dette var altså abbé Pierres hemmelighed - det, der gjorde det muligt for ham at udvinde styrke og glæde af sin træthed og af sine bekymringer og aldrig virkelig at fortvivle.

»Jeg tror ikke på mirakler,« mumlede Djibouti. »Jeg tror på Dem, abbé Pierre - det er alt.«

To dage senere på en iskold og tåget morgen lærte Djibouti Noëlle at kende. Det blev hans anden store oplevelse i Emmaüs foruden mødet med abbé Pierre. Det var en oplevelse dybt i hans sind. Han holdt af abbé Pierre, og de følelser, han omfattede ham med, var dybere end dem, han nogensinde havde næret overfor noget menneskeligt væsen. Men bortset fra denne hengivenhed havde han udelukkende en egoistisk opfattelse af livet. Andres lidelser var ham ligegyldige og fyldte ham med ubehag. Skulle man spille sine kræfter på medlidenhed. Skulle man blive rørt over et barn, over andre folks børn - hvad kunne det nytte? Det var en overdreven følelse, der var unødvendig og falsk. At hjælpe - det var nok.

Den pågældende dag satte han et komfur op i pavillonen til venstre for indkørslen, der hvor kapellet tidligere havde været. Nu da Vorherre, som abbé Pierre plejede at sige, endelig havde fået husly i den anden ende af parken, og hotelbestyreren var flyttet, var pavillonen tom, og man havde bestemt, at sjakket skulle flytte bort fra kælderen og installeres her.

Mens Djibouti stod ovenpå komfuret og blev hjulpet af Alexandre, en forhenværende repræsentant i uld, stak han skorstensrøret ud gennem trækruden. I tågen udenfor fik han øje på en lille pige på to-tre år i en frakke af svært militærklæde. Med usikre men viljefaste skridt gik hun frem over gruset, der var glat af islag, hen mod hovedindgangen. Uden at røre sig betragtede Djibouti et øjeblik den lille silhouet, der nærmede sig gitterlågen. Så trak han på skulderen og brummede:

»Hvor i alverden er hendes mor?«

Fra den anden ende af gaden lød der støj fra en lastbil. Djibouti ville genoptage sit arbejde, men han kunne ikke få øjnene væk fra den lille pige, og han kunne heller ikke undgå at høre støjen, der blev kraftigere og kraftigere fra bilen, der nærmede sig. Han slap skorstensrøret og steg med stort besvær på grund af sit stive ben ned fra sit høje stade. Han gik ud i gården og gav sig så til at løbe haltende afsted. Den lille pige var kommet ud af porten og var ved at gå ud på gaden. Lastbilen, der var i

fuld fart, tudede i hornet een gang, to gange. Barnet standsede midt ude på kørebanen. Djibouti var over hende, da lastbilen med bremserne i bund gled på den islagte asfalt og styrede hen mod den lille ubevægelige skikkelse. Da hun var to meter fra køleren, greb Djibouti hende i kraven og trak hende med sig i farten over mod den anden side af gaden.

»Kan du ikke passe på din tøs, din idiot!« råbte chaufføren, idet han slog bremserne fra og genoptog kørselen.

»Hvad for noget,« stammede Djibouti og ruskede barnet. Han rystede af vrede, og hans hænder kløede efter at give hende en lussing. Men barnet så på ham. Der var ikke skygge af frygt i hendes øjne. Hun så på ham med sine store, mørke øjne og smilede.

»Mor,« sagde hun.

»Ja, kom så,« sagde Djibouti. Han tog hende i hånden, og de gik sammen over gaden.

»Noëlle,« råbte en kvindestemme henne fra trappen.

»Mor,« svarede barnet.

Djibouti lød hende gå hen til sin mor, en ung kvinde med et gustent ansigt, der ventede et barn.

»De må passe på deres barn,« brummede han.

»Jeg har udtrykkeligt sagt, at hun ikke måtte gå ud af huset, mens jeg talte med damen på kontoret,« sagde fru Vatier.

»Jeg er sulten,« sagde Noëlle.

»Nu har vi ventet på abbé Pierre i to timer.«

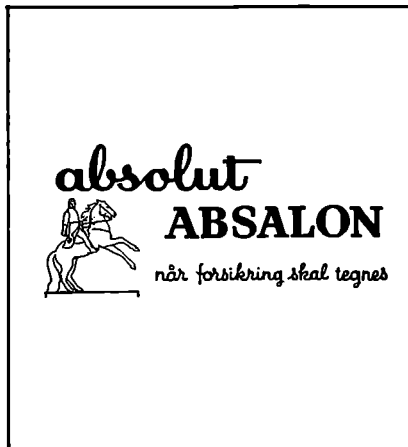
»Kom med hen i køkkenet,« sagde Djibouti, »jeg skal varme noget til Dem.«

Og uden at tænke over det strakte han hånden ud mod den lille pige. Hun tog den og fulgte med ham.

En tanke slog ned i ham. Denne lille pige havde samme hårfarve og samme alder, som den lille pige, han havde dræbt med sin lastbil nær ved Etampes.

»Jeg lover Dem,« sagde abbé Pierre til familien Vatier, »til vinter skal de komme til at bo i et hus.

(Fortsættes)

absolut
ABSALON
når forsikring skal tegnes

Andersen & Meyers Eft.

OTTO LARSEN

Ramsherred 31, Aabenraa - Telf. 225 30

Lys - Kraft - Varme

Chr. Lauritsen

Smede- og maskinværksted, aut. vand- og gasmester - Spec.: Centralvarme

Kirkepladsen 6 - Nykøbing F. - 8505 11

Axel Pryds A/S

Fisk og vildt

Telefoner 8503 00 . 8502 78

Nykøbing F.

Johannes Madsen

Elektr. installatør

INSTALLATIONER

Jernbanegade 8, Nykøbing F.

Telefon 8506 84

Køb hjemmets udstyr hos

Thuen, Gravensgade 2

AALBORG

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm, ing. M. af I.

Aut. vand-, gas- og blikkenslagermester

SN 111 (111)1111

Algade 58, Aalborg, tlf. 33033

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen, Aalborg, tlf. 20301

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørlørr.

Kong Christians Allé 6, Aalborg

Telefon 34233 og 34337

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25

Telefon Minerva *408

Katolske begravelser

Benzon

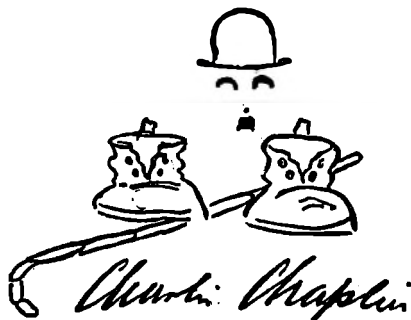
Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

FILM og TEATER

Bjørn
Rasmussen
taler
om ...

For kort tid siden fyldte Chaplin 70 år; er det i grunden til at begribe? Vi er jo stadig dus med den lille festlige vagabondfigur, der tog form og fik indhold for snart 45 år siden, og forgangen år modtog vi hans seneste film, »En konge i New York«, en film, der kan jævnstilles med filmen »Moderne tider« fra 1936. Sidstnævnte var som bekendt en bittersød satirisk farce om mennesket i maskinalderen, om det ensomme og uheldige individs eksistensmuligheder i en verden, hvor motorer og teknologi regerede.

»Kongen i New York« er tænkt som en vitriolagtig farce om mennesket i atomtiden. Hvad der endnu i »Moderne tider« tog sig ud som lattervækkende parodier på en konsekvent udvikling af samtidens fænomener, det var tyve år efter blevet til virkelighed for alvor! Idag kan maskinrobotter og elektronhjerner forøje og behandle usandsynlig mange samfundsforeteelser. Idag er »Moderne tider« ikke længere parodi, men bister dokumentarisme. Chaplin ville i »En konge i New York« fuldt så meget analysere begrebet »mennesket i atomtiden«, som han ville hudflette Amerika. Filmen er et satirisk flyveskrift, uforsonligt og skarpt i formen, bidsk og ætsende ondt i indholdet. Men når man så filmen, opdagede man en række centrale ting, der havde været til stede allerede i hans gamle korte to-aktere. Elementer, der viste, at Chaplin ikke pludselig havde forandret sig, som mange jo troede, men at han udnyttede ideer, der havde eksisteret i hans tankeverden meget tidligt. I gamle dage var de blot dæmpet ned, fordi farceformen var anderledes, og fordi Chaplinfiguren principielt var fastlagt som

en venlig, poetisk figur. De ting, han foretog sig, var altså gennemgående i overensstemmelse med vagabondskikkelsens forud kendte natur. Når de samme elementer nu dukkede op igen uden at være hæmmet af Chaplin-figurens væremåde, (den var jo hørt op at eksistere i 1940 i »Diktatoren«), og altså fremstod nøgne og direkte, så erkendte vi pludselig, hvor bidske de var og glemte, at vi i gamle dage havde leet af de samme ting, så tårerne trillede. Rammen om en satirisk idé bestemmer jo, hvordan ideen opfattes.

Fra »Kongen i New York« huskes afsnittet, hvor den detroniserede europæiske monark ankommer til USA som emigrant, og der håndfast og bastant modtages af emigrationsmyndighederne. De husker fingeraftrykene, der tages med voldsom kraft, samtidig med at kongen forespørges af reporterne om sit indtryk af Frihedens Land. Afsnittet var ikke meget anderledes i tendens end den berømte indledning til »Emigranten« fra 1917, hvor vi oplevede politiets brutalitet i flugt med billeder af Frihedsgudsindens statue.

En anden sekvens, måske den for Chaplin selv betydningsfuldeste i »Kongen af New York«, er, hvor kongen efter ordre møder ved den uamerikanske domstol for at aflægge forklaring, og hvor han, i elevatoren op, får fingeren suttet fast i en brandslange med det resultat, at han oversprøjter hele forsamlingen med vandstråler. Som farcepåhit er det filmshistoriens allerældste trick, da det forefandt i en fransk expresfarce i det allerførste filmprogram i Paris i halvfemserne!

Men også indenfor Chaplins egen tidligere produktion genfinder vi om-

trent samme idé i en kortfilm fra 1915, der hedder Chaplin som bankbud. Der så vi hvordan han om morgenen efter alle kunstens regler åbner det enorme pengeskab for derindefra at hente den kost og spand, han bruger til morgenrengøringen. Da han derefter velbevæbnet med de nødvendige remedier kommer ud i bankens hall, hvor silkehattede finansyrster mødes, så fejer Chaplin så energisk, at alt skidtet havner i de riges hoveder. De ser, ganske det samme motiv, men langt finere komisk udført, dels fordi oprøreren er langt bedre skjult bag tilsyneladende eksemplarisk arbejdsiver og pligtfølelse, end kongen er maskeret af de forgæves forsøg på at få vandslangen af fingeren, og dels fordi motivet i bankfilmen er alment i sit angreb, mens det samme motiv i »Kongen af New York« er både snævrere og mere privat udnyttet.

Man forstår så glimrende, at Chaplin på den måde ønskede at få hævn over maccarthyerne, men man må beklage, at det almene satiriske motiv nu blev vulgært og groft udnyttet. Hvor Chaplin i 1916 var universel i sin komik, så var han i 1957 tilfreds med at bringe en privat ritorion. Det er en sammenligning som den, der viser, at Chaplin også som farcemager er blevet gammel. »Kongen« er lagt an på en universel satire, men er gang på gang blevet Chaplins personlige svar på personligt angreb og hans private hævn over private oplevelser. Derved blev filmen et interessant dokument for den, der studerer Chaplins personlige udvikling, men unægtelig samtidig en skuffelse for den, der håbede også i denne samfundssatire at møde universelle almene satiriske ideer. Hvad det angår blev »M. Verdou« hans sidste store film.

(fortsættes).

Pavens første rundskrivelse

På sejltur i det græske øhav

Padre Pio syg men i bedring

Palle Laurings Danmarks-historie

Ingen forfølgelse i Kina!

- siger kommunisterne

Lønforhøjelse i Vatikanet

Ny tysk fagbevægelse . Charlie Chaplin

Ugens kronik handler om den hellige sognepræst af Ars, Jean Vianney, som døde den 4. august for 100 år siden. Den er skrevet af pastor Cay Benzon.

PAVENS RUNDSKRIVELSE henvender sig til alle mennesker. Den er ikke som tidligere encyklikaer adresseret til de højtstående gejstlige, som »har fred og forbindelse med den apostoliske stol«. Selvfølgelig skriver Johannes XXIII også direkte til sine brødre blandt biskopperne, for sammen med dem skal han jo styre kirken, men rundskrivelsen er formuleret som et brev til alle mennesker – også til dem, der ikke har »fred og forbindelse med den apostoliske stol«. Et af dens kapitler handler om kristenhedens genforening og er en indtrængende opfordring til de ikke-katolske kirkesamfund. Paven citerer Augustin: »Hvad enten de kan lide det eller ej, er de vore brødre; de vil altid være vore brødre, medmindre de holder op med at bede Fædervor«.

Johannes XXIII vier et afsnit af rundskrivelsen til en omtale af de økumeniske bestræbelser udenfor den katolske kirke, og det hele dokument slutter med at udtrykke hans forhåbninger til kirkemødet: At det må fremme en fornyelse af kristenlivet ikke blot hos dem, der allerede indesluttet i den ene, katolske kirke, men samtidigt hos dem, der af kærlighed til sandheden og med god vilje stræber mod at genfinde den kristne enhed.

Hvad vil Johannes XXIII få ud af sine oprigtige og kærlige forsøg på at hele de gamle sår i kirkens legeme? Det er for tidligt at gætte på det; men alt er dog muligt. Paven regner ikke selv med, at man blot kan tale sig til rette. Kirkemødets forløb afhænger mere af bøn end af menneskers anstrengelser og klogskab. Både katolikker og protestanter må bede meget, skriver Johannes XXIII.

Det er allerede erfaret, at samtaler mellem katolikker og protestanter kan give et rigt åndeligt udbytte til begge parter.

Mange misforståelser er ryddet bort, og nedlædighed overfor den anden part afløst af kærlig respekt. Men meget længere kommer vi sjældent, hvis ikke kirkens guddommelige Herre selv fører vore hænder sammen. Netop dette fremhæver den pavelige rundskrivelse. Man kan altså ikke sige, at den hellige Fader undervurderer vanskelighederne for en altomfattende kristen genforening.

Johannes XXIII virker ganske ungdommelig ved sin energi og sin optimisme. Han er blevet gammel og erfaren uden at miste den kristne begejstring og uden at blive skeptisk. Han har allerede ved sin personlighed overvundet mange menneskers mistillid til kirken. Når hans rundskrivelse i den kommende tid bliver læst og drøftet, må man håbe, at den kan styrke broen mellem os og de andre – måske endda lægge grunden til en forbindelse mellem os og dem, som stadigt mener, at der skjuler sig et eller andet skrækeligt i Vatikanets kælderregioner.

g-

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:

A. Frøiser, Sct. Annæ plads 28

København K

Tlf. Central 9828 (kl. 9-16, lørdag

kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal —
hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annønceekspedition:

Fru L. Wølsegaard-Iverson

Østersøgade 108, 1., København Ø

Tlf. TRia 8394, kl. 8-10

Post-Giro nr. 88988

I næste nummer

som udkommer om en uge, (så er vi tilbage i den gamle gængge), kommer bl. a. et interview med medlem af UNESCOs kulturkommission, Dr. Heinrich Höfler, som udtaler sig om samarbejdet indenfor det kristne demokratiske parti i Tyskland. Den bebudede artikel af cand. mag. Clara Svendsen om katolsk dagligliv i New York bringes som kronik. Vi får desuden plads til børnestof. Magister Bjørn Rasmussen slutter i næste nummer sin interessante skildring af Chaplin som filmkunstner.

Lutherdom og katolicisme i radioen

Sognepræst Th. V. Kragh talte i radioen d. 29. juni kl. 17,10 over emnet: Hvorfor er vi protestanter? – Nogle strejflys over en livsholdning.

Glædeligt var det at høre, at protestanter kun protesterer, fordi de mener deres overbevisning krænktes. Men så har de pligt til at referere krænkelsen ganske objektivt og loyalt og ikke skyde modstanderen ord i skoene, som han aldrig har udtalt. – Glædeligt også, at en folkekirkpræst kan tale varmt om sit eget trossamfund og »kirken på bakken, fra hvis fod der udspringer en kilde, som skal vande hele landet« – smukt! Ikke? – Men er det sandt? Vi skal her ikke sysle med hans anbefaling af luthersk kristendom, men kun kort gøre opmærksom på nogle påstande om den katolske kirkes lære, som er uholdbare.

Han påstår eller insinuerer, at vi tror dåben ugyldig ved dødsynd. Men efter almen kristen lære kan en engang gyldigt meddelt dåb aldrig blive ugyldig, hverken overfor Gud eller mennesker. Derimod kan den nåde, som Gud i dåben indgyder i menneskesjælen, mistes – og generhverves ved bodens sakramente. Disse to forskellige ting har sognepræsten i sit foredrag rodet uhjælpe ligt sammen.

Kære læser

Når ferien er forbi og nye kræfter samlet, agter vi at indlede en meget energisk kampagne for at få flere abonnenter. Katolsk Ugeblad har gennem årene vundet sig en stabil skare af abonnenter, men vi vil gerne gøre bladet bedre – for en redaktion kan godt indrømme, at den ikke er tilfreds med resultatet – og det vil kun være muligt, hvis vi øger oplaget. De skal nok høre mere om det. Foreløbigt blot dette: Er De læser men ikke abonnent eller køber, d. v. s. nøjes De med at låne bladet, ber vi Dem betænke, at vi gerne vil have en abonnementsbestilling fra Dem. Flere abonnenter – bedre blad. Bliv derfor SELV abonnent! Velkommen.

Han påstår, at det, vi kalder tradition, er menneskepåfund. – Han bedes blot læse efter i vor katekismus s. 119, hvor der klart står, hvad vi tror om den: nemlig at traditionen er en del af Guds åbenbaring.

Han påstår, at mennesket ofrer sig selv i messeofret, hvilket lyder afskyeligt i lutherske øren, fordi det gør Kristi offer på korset overflødig. Atter her kan henvises til vor katekismus s. 188 ff., hvoraf fremgår, at hovedsagen ved messeofret er, at Kristi korsoffer atter bliver nærværende iblandt os.

Han påstår, at vi katolikker mener at skulle indvie verden, bl. a. med viedvand, fordi vi holder den for ond. Lige det stik modsatte har andre lutherske præster også i nyeste tid hævdet, nemlig, at det er lutherdom at mene, at verden er ond, og katolsk kristendom at mene, at den er god, netop fordi Kristus ved sin menneskevordelse har helliget den og bliver ved gennem sin kirke at helige den. Meget uklart talte sognepræsten om vor lære om de gode gerninger. Vor katekismus har nogle klare kapitler om dem s. 164 og 297. Sognepræsten røbede et noget antikveret kendskab til den katolske lære. En omskoling var ønskelig. For katekismus kan yde ham værdifulde tjenester heri.

J. Wolfisberg S.J.

Vi byder jer velkommen til jeres fædrenehjem!

Pavens rundskrivelse en opfordring til kristen enhed

Pave Johannes XXIII's første rundskrivelse er nu udkommet. Den er et dokument på 12.000 ord og handler om sandhed, enhed og fred. Rundskrivelsen bærer titlen »Ad Petri Cathedram« efter de indledende ord i den latinske udgave. Der foreligger endnu ikke en officiel dansk oversættelse, men vi giver her læserne et kortfattet referat. Dette referat er ikke en ordret oversættelse men et sammendrag af de tanker, rundskrivelsens enkelte afsnit indeholder.

Til indledning omtaler Johannes XXIII sin forgænger Pius XII, hvis død vakte sorg blandt vide kredse både indenfor og udenfor den katolske kirke. Imidlertid fortsætter kirken sit liv i evig ungdomskraft, og fra den udstrømmer lys og kærlighed til alle nationer. Paven henviser til det kommende kirkemøde og den romerske synode, der hos mange mennesker har genvakt håbet om at opnå kristen enhed.

Vi skal søge sandheden.

Johannes XXIII skriver, at roden til alle onder, der angriber de enkelte mennesker og nationerne, er ukendskab til sandheden – ikke alene ukendskab men til tider foragt for sandheden og en bevidst bortvendelse fra den. Gud har givet os en forstand, der er i stand til at erkende de naturlige sandheder. Hvis vi følger sandheden, følger vi Gud, vor skaber og vort livs lovgiver. Hvis vi af manglende interesse, dovenskab eller ondskab vender os bort fra sandheden, vender vi vore sind fra selve det højeste gode. Alle er således forpligtet til at tage imod evangeliets lære. Hvis man forkaster den, vil grundlaget for sandhed, godhed og civilisation smuldre bort.

Paven henvender sig til pressens folk, som han opfordrer til at give en omhyggelig og nøjagtig fremstilling af sandheden. Gennem bøger, tidsskrifter og dagblade øves der en stærk indflydelse på samfundets medlemmer og særligt på de unge. Johannes XXIII omtaler radio, film og fjernsyn som værdifulde opfindelser, der imidlertid kan misbruges til at påvirke hjemmene på en usund

måde. Hvis disse nye kunstarter stilles i tjeneste for det gode og det sande, kan de imidlertid være til virkelig glæde og gavn for menneskeheden.

Samme kærlighed til alle.

Alle stridigheder, al uenighed og alle diskussioner har én årsag – at man ikke kender sandheden eller, hvad er endnu værre, man har søgt sandheden og erkendt den, men den er blevet forkastet, fordi man ser sin fordel derved. Mennesker har let ved at finde en retfærdiggørelse for deres laster og onde handlinger. En inderlig kærlighed til sandheden er derfor væsentlig for alle, der ønsker at opnå harmoni og fred. Paven opfordrer de forskellige landes regeringer til at arbejde for en sådan harmoni og fred. Han minder om, at han i kraft af sin egen stilling er hævet over mellemfolkelige stridigheder og betragter alle nationer med samme kærlighed. Han er ikke under indflydelse af nogen jordisk stræben eller nogen trang til politisk herredømme. Han stoler på, at alle mennesker fordomsfrit vil lytte til hans ord.

Krig eller fred?

Johannes XXIII formaner nationerne til at søge den broderlige enhed, der alene kan modvirke en krig. Han hentyder til diktatorerne, idet han bemærker, at man intet kan yde til denne fælles enhed, hvis man undertrykker andre og berøver dem deres retmæssige frihed. Hvis folkeslagene ikke stiler imod et broderligt samvirke, der hviler på retfærdighedens principper og næres af kærlighed, vil

der fortsat være stor fare for en alvorlig krise. Alle tænkende mennesker beklager nu med sorg, at fremtiden må imødeses med ængstelse, idet vi ikke ved, om vi er på vej mod en varig og ægte fred eller med tilfældige øjne driver ind i en forfærdelig krig. Med vor tidsalders grufulde våben vil en krig betyde den forfærdeligste ødelæggelse og ruiner af verden. Denne skæbne vil ramme både sejrherre og besejrede.

Arbejdernes rettigheder.

Paven minder om, at nationernes enighed og fælles fremgang beror på, at de enkelte mennesker har fred i deres samvittighed, at alles rettigheder bliver respekteret, og at kirkens, folkens og den enkeltes frihed bliver sikret. Johannes XXIII tilføjer, at den omtalte enhed mellem de forskellige lande også er afhængig af enighed mellem samfundets klasser. Der er lang vej tilbage, før denne enighed kan etableres, idet der fortsat er for megen ulighed mellem mennesker – således er der endnu mange, som på en selvsk måde våger over deres rigdom. Paven opfordrer arbejdsgiverne til at yde arbejderne

en retfærdig løn og at forholde sig som brødre overfor dem. Arbejdsgiverne må sørge for, at arbejderne mere og mere får del i frugten af deres indsats og føler sig som medarbejdere i virksomheden.

Hjertelige ord til protestanterne.

I rundskrivelsens tredje afsnit henviser paven til det planlagte kirkemøde og henvender sig direkte til de ikke-katolske kristne. Kirkemødet vil blive en vidunderlig manifestation af enhed, sandhed og kærlighed, siger Johannes XXIII. Han håber, at de kristne, der ikke er forenet med den apostoliske stol, vil betragte kirkemødet som en hjertelig indbydelse til at søge og at finde den enhed, Jesus Kristus så inderligt bad om.

Paven udtrykker sin glæde over, at en række kirkesamfund, der ikke står i forbindelse med Rom, allerede har tilkendegivet deres sympati for det kommende kirkemøde. Han har erfaret, at respekten for den apostoliske stol er vokset, og at mange fordomme er forsvundet. Johannes XXIII anfører videre, at de protestantiske kirkers store fællesmøder er et umiskendeligt tegn på de kristnes stærke længsel efter at nå til enhed. Det er hævet over enhver tvivl, skriver paven, at Kristus grundlagde sin kirke med den hensigt, at den skulle bære et tydeligt præg af enhed. Den katolske kirke har denne enhed, hvilket enhver gennem en omhyggelig undersøgelse let kan konstatere. Kirken er ét i sin lære, i sin styrelse og i sin gudsyndyrkelse.

Frihed for teologer.

Den katolske kirke forkynder den guddommelige åbenbaring, som indeholdes i den hellige skrift eller i den mundtlige og skriftlige tradition. Naturligvis er der en række trosspørgsmål, som den katolske kirke overlader til teologernes drøftelse – enten fordi vi ikke kan få en absolut sikkerhed vedrørende disse spørgsmål eller også – som den berømte engelske skribent, kardinal John Henry Newmann, bemærker – fordi spørgsmål af denne art ikke sønderriver kirkens enhed men snarere gennem de forskellige meningers frie brydning hjælper os til en dybere forstå-

else af den kristne lære. Imidlertid må vi opretholde enheden om de væsentlige spørgsmål og værne om friheden til at drøfte de usikre spørgsmål. Men i alt gælder det om at virke i kærlighed.

Bed om genforening!

Johannes XXIII opfordrer de ikke-katolske kristne til at bede for en genoprettelse af den kristne enhed. Han udtrykker håbet om, at de vil vende tilbage til den ene kirke. De indbydes ikke til at besøge en fremmeds hus men til at genfinde deres eget fædrene hjem.

I meget beskedne vendinger gør paven opmærksom på, at han ikke er blevet valgt til at være kirkens overhyrde som følge af sine egne fortjenester men ved Guds nåde. Han ønsker at gentage overfor den katolske kirkes medlemmer og overfor alle, der ikke er forenet med den romerske bispestol, Josefs ord til sine brødre, da de mødte ham i Ægypten og ikke genkendte ham: »Jeg er din bror, Josef.«

Rundskrivelsen fortsætter med en række henvendelser til kirkens biskopper, præsterne, ordensfolkene, missionærerne, medlemmer af Katolsk Aktion og andre katolske lægfolk. Johannes XXIII slutter med trøstende ord til syge og lidende, flygtninge og emigranter samt til den forfulgte kirke.

Fin tilslutning til akademikerstævnet

De katolske akademikers nordiske stævne i Åkirkeby vil samle adskilligt flere deltagere end ventet. Adjunkt Kaspar Kallan oplyser overfor os, at der allerede ved denne måneds begyndelse var tilmeldt over 100 skandinaver. Man har måttet lukke for tilmeldinger og er nu igang med at sørge for indkvartering til de deltagere, som ikke kan huses på hoteljerne.

Halvdelen af stævnedeltagerne er danske, og der har meldt sig 22 fra Sverige, et lignende antal fra Norge samt syv fra Finland. Desuden ventes 3-4 tyskere.

Der er foretaget enkelte ændringer i programmet. Foredraget om existencialisme vil blive holdt af dominikanerpater Refoulé, Lund, mens pater Roos har overtaget det litterære emne fra lektor Aaraas, som til gengæld vil koncentrere sig om emnet: Georges Bernanos. Det politiske foredrag vil blive holdt af en østtysk flygtning, dr. Friese, som taler på dansk.

Forbøn for ofrene på Haderslev Dam

Haderslev (privat). »Den Katolske Kirkes forbøn gælder både de levende og de døde. Og forbønnen strækker sig ud over den synlige kirkes grænser. Ikke-katolikker beder vel ikke så meget, eller slet ikke, for de afdødes sjæle: Men netop derfor er der en særlig grund til for vi katolikker at omslutte deres døde med vore bønner. Vi vil derfor efter den frygtelige katastrofe på Dammen uden for Haderslev bede for alle de omkomne 55 menneskers sjæle, deraf var de to fra Antwerpen i Belgien.«

Med blandt andre disse ord udtrykte sognepræsten ved Sct. Marie kirke i Haderslev, pastor Ebbe Simonsen, menighedens medleven i den sindsoprivende ulykke på Haderslev Dam. Prædiken holdtes ved søndagens messe. Til trods for messeklædernes optimistisk grønne farve, i lighed med højsommerens uden for, var prædiken præget af sorgen i byen og over landet. Haderslev by mistede 30 borgere og amtet 6. Ud over byen ringede samme søndag eftermiddag kirkeklokkerne til begravelser med kun én times mellemrum.

– Efter den stille messe i de katolske kirker verden over, fortsatte pastor Simonsen, beder vi i fællesskab Gudsmoder Maria gå i forbøn for os alle hos Gud, idet vi i bønnens ord blandt andet kalder verden en »tårernes dal«. Vi kan vel alle af og til, når det hele går så godt, få den tanke, at dette udtryk ikke kan passe mere i en moderne verden som vor. Men er vi ikke næsten dagligt vidner til forfærdelige ulykker af vidt forskellig art? Vi læser om dem i aviserne ... og tænker måske: det er så langt borte. Men så slår katastrofen pludseligt ned lige midt iblandt os. Her har vi erfaret, at disse bønnens ord har forbindelse med livets virkelige hverdag, sagde pastor Simonsen.

Af de omkomne fra Antwerpen blev en belgisk dame begravet i Haderslev efter sjælemesse i Sct. Marie kirke, mens den anden belgiske statsborger blev ført til hjemlandet og begravet dér.

Katolske menighedsplejer

holder lukket hele august måned. Skriftlige henvendelser videregendes.

På togt med Pantelis gennem det græske øhav

I sin anden artikel fortæller Gudrun Krag om sejladserne med skibet Pantelis gennem det græske øhav og om mødet med et livligt og gæstfrit folkeslag.

Den dag, vi skulle forlade Athen for at tage videre til Cycladerne, havde vi set hen til med stor forventning! Vi glædede os ubeskriveligt til at opleve disse øer i det solglimtende, blå Ægæerhav, – golde og frodige blandt hverandre med små havnebyer, der hvide og stille trapper sig op ad bjergskråningerne, vinterrasser hegnede af kaktus, høje alvorsfulde cypresser og matgrønne oliventræer, der står mørke og tørre mod den azurblå himmel – og den uendelige havflade, der kun brydes af kaikkernes røde og hvide sejl. Det er Orientens glødende cromfarver, der her lyser een imøde.

Der var meget, vi skulle nå om formiddagen, før vi tog metroen fra »MONASTERAKI« til Piræus, hvorfra bådene til øerne afgår. Rygsækene skulle pakkes med kun de mest nødvendige ting og resten blive på hotellet. Censuren – d. v. s. min mand var streng og ubønhørlig! Det siges, at en nordpolsfarer foruden sit ekspeditionsudstyr kun har to ting nødvendig – Bibelen og en plade chokolade; hvad i alverden ville jeg så med tøjklammer, skokridt, hårbørste og slige unødvendige ting? Ingen indvendinger hjælp! Jeg fik ikke selv lov til at pakke min Kit-Kat, men måtte i stedet gå i byen for at købe proviant til den lange sejltur – det må man selv sørge for, når man rejser på dæksplads. Efter at have indtaget et solidt måltid bestående af yoghourth samt pandekager med fårekød, drog vi afsted mod PIRÆUS. Det var en herlig tanke at skulle ud på de friske, blå bølger – væk fra det hede, støvede Athen! Selv metroen var ulidelig – man klistrede fast til sæderne, hvis der overhovedet var en siddeplads at få; ellers stod man indeklemmt mellem hvidløgslugtende grækere med kurve eller høns, som bæres i hænderne; benene sammenbindes med en snor, og så hænger de der med hovederne nedad og plirrer med øjnene. Endelig var vi i PIRÆUS – den store havneby, der set fra AKROPOLIS ligger indhyllt i røg fra skibs- og fabrikksskorstene. Der er et næsten uigennemtrængeligt mylder i havnegaden og de mange tilstødende bazargader, hvorfra stanken af halvrådden fisk og frugt slår een imøde. Råben og skrigen, larmen fra bilerne og de gamle skramlende sporvogne, den trykkende hede, røgen og støvet flimrer for øjne-

ne, og man følger næsten viljeløst med strømmen hen mod kajerne, hvor mylderet opløses.

Vi løser billetter i »NOMIKOS LINES«, hvor vi får besked om, at båden til øen MYCONOS hedder »PANTELIS« og at den afgår om ca. 2 timer. Der er jo rigelig tid, men alligevel går vi hen ad kajen for at finde skibet. Her er atter voldsom trængsel; folk myldrer op og ned ad landgangsbroer med kurve, bylter, spædbørn og solparasoller. Sortsmudske, barfodede drenge faldbyder is, snørebånd, plasticspejle og kommenskringler; især kringlerne er der salg i, der købes en stabel til hele familien, en snor trækkes igennem og kringlerne hænges op på en krog et sted på dækket. Ved de tilstødende kajer lossere skibe fra alle lande, lodsådene tøffer ud over havnebassinene, dampere tuder, og foran landgangsbroen forsøger hvidklædte matroser at holde orden i trængselen ved hjælp af udspændte snore. Efter at have stået i den bagende sol i en uendelig kø er vi endelig

nået op på det dæk, hvor vi skal opholde os. Til vor undren er der ikke een ledig kvadratcentimeter. Dækket ligner en markedsplads – overalt, selv i redningsbådene har grækerne lejret sig med kurve, papkasser, potter og pander; høns, kalkuner og duer har dæksplads, mens får og geder dog er anbragt i lasten. Intet i husstanden lades tilbage, når grækerne rejser. Vi må bevæge os forsigtigt for ikke at glide i gryn og vådt franskbrød, som fjerkræet fodres med eller komme til at træde på en af de ynkeligt pibende kyllinger.

Overalt har man udspændt stribe-ede, spraglede tæpper som skærmende solsejl, så det hele minder temmelig meget om en emigrantbåd. Vi er ret desorienterede, men snart erfarede vi, at således rejser grækere altid, at bådene som regel er overfyldte, men at det i disse dage er særlig slemt på grund af den nært forestående MADONNAFEST på øen TINOS, til hvilken tusinder af mennesker hvert år valfarter. Man har god tid i Grækenland, og mange ankommer til TINOS flere dage før festen begynder. Vi får os klemt ned i et hjørne på øverste dæk, og endelig bebuder et brøl fra dampfløjten, hvilket afstedkommer endnu større tumult, afskedsråben, kys, latter og spædbarnsgråd samt kurren og kaglen fra det forvirrede fjerkræ, at skibet er ved at afgå med næsten to timers forsinkelse. Langsomt glider vi i det stinkende, grumsede grønne vand mod havneudløbet, og snart lig-

Udsigten fra vort hotel mod Acropolis

ger Piræus tilbage indhyllet i varmedisen.

Nu pakkes madkurvene ud rundt om os, og en uophørlig strøm, der henter vand og citronade i kiosken, vandrer hen over os. De vandskvat, man uundgåeligt får i hovedet, efterfølges af et: »parakaló kiria!«, – undskyld frue – og man forsikrer, at det gør skam ikke det ringeste! Snart breder sig en tung dunst af gedeosten, der med oliven og tørt brød fortæres rundt om, og vi pakker også vores lommemad ud af aviserne.

Sol, storm og skrattende musik.

Båden var nu ude i rum sø og bølgerne, der slog mod skibssiden, ikke helt blide; luften under solsejlene blev efterhånden ulidelig, og de første børn og sortklædte gamlinge havde allerede måttet underkaste sig sositygens kvaler. Vi følte selv situationen blive uholdbar og foretrak at klatre op på en – ganske vist stormfuld – bro for at undgå at lide samme skæbne som vore naboer. Ved solnedgang blev alle de udspændte tæpper taget ned; man rullede sig ind i dem og sov trygt trods den skrattende mikrofon, der udsendte græske folkedanse – disse monotone orientalske melodier, man hører overalt i Grækenland.

Omtrent kl. 21 forkyndte nogle vældige brøl fra dampfløjten, at vi sejlede ind i SYRA's havn. Allerede før skibet havde lagt til entrede en flok hvidjakkede grækere fra små robåde over rælingen; de havde store kurve på armene, der indeholdt hvide æsker og pakker. Mændene råbte »LOUKOUM« – hvilket virkede som trylleord på mængden, der straks kom på benene og købte stabler af æsker. Vi følte os ikke fristede af denne klæbrige masse, der hovedsagelig består af honning og jordnødder rullet i flormelis; men det er en meget yndet konfekt i hele Orienten, og alle gnaskede på livet løs. Vore naboer bød os nogle stykker, som vi måtte modtage, og for ikke at skuffe deres strålende forventningsfulde øjne, nikkede vi anerkennende til dette vidtberømte SYRA-LOUKOUM.

Et kvarter senere sejlede »PANTELI« videre og ankrede op kort efter ud for øen TINOS, der var det fælles mål for alle. Folk blev roet i land i fiskerbåde, og kajen genlød af velkomsthilsner, jublen, sang og brægen af gederne, der kom med over i bådene.

TINOS har været valfartssted siden opdagelsen af den undergørende

IKON i 1824. Det fortælles, at der i TINOS by dengang levede en skomager, som tre nætter i træk drømte, at et bestemt sted i byen lå et billede af Guds moder begravet. Ingen troede ham, indtil en munk tog sig af sagen og gravede på det udpegede sted, hvor IKONEN virkelig fandtes. Det viste sig snart, at de syge, der kom til madonnabilledet og bad om helbredelse, blev bønheorte på den måde, at Jomfru Maria i drømme åbenbarede dem, hvad de skulle gøre for at blive helbredte. Der rejstes en kirke for de mange gaver og kostbarheder, der blev skænket ikonen, og rygtet om de talrige mirakler bredte sig videnom. Siden strømmer hvert år tusinder af pilgrimme til den store madonnafest og valfartskirken PANAGHIA EVANGHELISTRIA er fyldt med votivgaver. Væggene er dækkede af de kendte afbildninger af helbredte legemsdele udført i sølv eller andet metal. Frelste søfarende har i taknemmelighed skænket skibe af sølv, der er op-hængte under loftet. Madonnaen har i tidens løb fået skænket utrolige mængder af guld, juveler og andre kostbarheder.

Selve festen holdes den 15. august og kongeparret samt forskellige øvrighedspersoner ankommer. Festen begynder med en procession, hvor den hellige IKON bæres fra kirken ned på havnepladsen. Her holder Grækenlands ærkebiskop tale for de tusinder af mennesker, hvorefter IKONEN bæres tilbage til kirken forbi syge og troende, der knæler på gaden uophørligt bedende til Madonna om helbredelse for sig selv eller deres kære. Dagen fortsætter med messer og processioner, sang og bøn. I valfartskirken brænder tusinder af vokslys og olielamper, og der uddeles indviet olie til alle, for at olielampen foran husalteret i de græske hjem landet over kan brænde ved olien fra TINOS.

Det er umuligt at skaffe sengepladser til alle disse pilgrimme; de sover på gaderne, der efterhånden er ganske ufremkommelige. Festen varer endnu ved i nogle dage; om aftenen danses folkedanse og her har man rigtig lejlighed til at se de smukke folkedragter. Madonnafesten er jo en glædesfest ligesom jul og påske, og det udtrykker den primitive græske bondebefolkning bedst

ved dans og fyrværkeri, og på det sidste bliver der ikke sparet; Således afsluttes den store Madonnafest på TINOS. Øen Tinos er også interessant på grund af bondehusene med de smukke dekorative facader af tremmeværk. Her flyver duerne ud og ind, for øens beboere holder duer i et uendeligt antal – ikke så meget for at spise duerne som for den værdifulde guano, der sælges til øens bønder og eksporteres til andre øer. Siden oldtiden har man holdt duer på Tinos. Det samme kendes iøvrigt fra både Persien og Ægypten, hvor der findes talrige duetårne med dekorativt gennembrudt murværk.

Dramatisk landgang i den bælgmørke nat.

Nogle timers stormfuld sejlads bragte os fra TINOS til vort egentlige mål: øen MYCONOS. Efter midnat ankrede »Pantelis« op midt i havnebassinet, og vi blev bragt i land i fiskerbåde sammen med en del hornkvæg, der brølende af angst blev firet ud over skibssiden ved hjælp af trosser. Det var en dramatisk landgang i den bælgmørke nat under syndens tindrende stjernehimmel. De små motorbåde vippede i det oprørte hav, okserne brølede, og vi var gennemvåde af bølgesprøjtet, da vi endelig blev sat i land på en lille mole, kun oplyst af nogle blafrende lygter. En eventyrby med ejendommelige kuppelformationer lyste os imøde. Vi stod fortumlede og rådvilde på kajen og var lettede, da en gammel fisker med hvalrosseskæg og venlige lyseblå øjne spurgte os, om vi ønskede »DOMA'TIO« – værelse? »EFCHARISSTO' POLI« – mange tak. Dette var netop vort eneste ønske!

Lille terracottafigur.

Vi fulgte efter ad små, snævre hvidkalkede gyder – op ad trin – ned ad trin og forbi små hvide kapeller – en uendelig labyrint, som vi glædede os til at udforske i dagslys. Den gamle fisker gjorde holdt, åbnede en dør, og vi trådte et trin ned i et lille hvidkalket rum med stengulv og to brikse; han bød os »KALI NICHTA«, og vi nærmest faldt om af træthed.

Da vi næste morgen stak hovederne ud af døren – nysgerrige efter at se hvorledes denne spændende by så ud – blændedes vi ganske af solens reflekser fra de snehvide, kalkede huse og gader. Vi fik morgenmad i køkkenet, hvor den gamle bedstemor havde dækket til os; hun nikkede god morgen – »Kalime'ra«, og så på os med milde, klare øjne under det sorte hovedklæde, mens hun puslede omkring og kogte kaffe på primussen. Vi nød det friske brød med smør og honning og den nymalkede gedemælk, for vi plejede kun at få tørt brød med noget irgrønt marmelade og et krus te ved lugen på bådene. Det var os simpelthen umuligt at spise det, de fleste grækere fik – en dyb tallerken i hvilken der sejler nogle småfisk og sorte oliven i olie, dertil spises tørt brød – kl. 6 om morgenen!

Fyldte med energi gik vi på opdagelse i denne ejendommelige cycladiske landsby, der med snehvide huse og mange små kapeller trapper sig op ad bjergskrånningen. Heroppe ligger de mange vindmøller, der er af den arabiske type med strittende træstivere, hvorimellem sejlene er udspændte. Disse ruller ind og ud alt efter vindens styrke, samtidig med at møllehatten drejes efter vindretningen. Vi gik op ad den melpudrede trappe i en mølle, der var i brug; det knirkede og knagede i træværket i den gamle møllehat, vingerne svirrede rundt, for vinden tog rigtigt i sejlene. Mølleren fortalte os, at disse vindmøller har været i brug på øen i ca. 400 år.

En by med 400 huse – og 365 kapeller.

Efter besøget i møllen gik vi ned i byen for at se de mange små kapeller. Der er ca. 365 til byens godt 400 huse, hvilket jo nok kan vække undren, indtil man får forklaringen. De mange undersøiske skær og talrige storme i farvandene omkring øen bringer tit fiskerne i livsfare, og de lover da Jomfru Maria at bygge en kirke, hvis de kommer frelste hjem. Således har hver familie efterhånden fået et kapel – indviet til en

bestemt helgen. Ganske små er kapellerne – indvendig blot udsmykkede med enkelte ikoner foran hvilke der brænder olielamper eller nogle vokslys fastsmeltede på en lille stenafsats. Kuplerne er ofte både ud- og indvendig kalkede rosa eller blegblå. To gange årligt kalkes huse og gader på MYCONOS, så alle kanter, hjørner og trappetrin er efterhånden ganske afrundede. Husene er bygget af kampesten, og på det flade tag, der har ophøjede kanter for at opsamle regnvandet, der bruges til drikkevand, står tit en gammel, kalket krukke, der nu fungerer som skorsten over ildstedet. I gyderne mellem husene løber høns, kalkuner og små sorte grise. Man spiser meget fjerkræ i Grækenland og naturligvis alle former for fisk, blæksprutter og lignende; dertil serveres ris, friteede kartofler, tomater eller stuede vinblade. Til maden drikkes REZINAVIN – den græske landvin med den specielle smag, der skyldes den tilsatte harpiks.

Da vi under vort ophold hovedsagelig boede i private hjem, var det ikke svært at få indblik i befolkningens daglige levevis. De fleste steder bor man overordentlig primitivt – uden gas eller elektrisk lys i huset, så man klarer sig med primusapparater og petroleumslamper. De få rum, husene indeholder, har stengulve og køkkenet fungerer gerne som opholdsstue. Her er familien bænket om bordet optaget af forskellige sysler; mændene snitter i træ eller bader garn, de unge kvinder spinder, karter, væver og broderer, mens bedstemoderen gerne strikker på en sok i sort uldgarn. Inde i stuen står en stor bred jernseng, et par stråstole og radioen – en model, man troede var udgået forlængst, men spille kan den, så det høres videnom! Så er der hylden med nipstingene; det kan være nogle kopper med blomster og guldkanter, et par sølvkrus, et lille skib i en flaske eller lignende ting, og endelig det tikkende vækkeur.

På de hvidkalkede vægge hænger altid mange familiefotografier – især brudepar kolorerede med vandfarve – og i hjørnet er det lille husalter med olielampen ophængt. Nogle familier ejer endnu gamle ikoner, mens andre må lade sig nøje med farvetryk af Madonna og forskellige helgener – indrammede af vævede bånd eller i sølvglimrende rammer. Til huset hører gerne en lille gård; her står store lerkrukker med drikkevand samt talrige potter og hvidmalede benzindunke med blomster og grønne planter. Således ser et almindeligt græsk bondehjem ud – spartansk, men

uden egentligt præg af mangler; man har jo tag over hovedet og det daglige brød, selv om det kan knibe, når fiskeriet eller høsten slår fejl. De smilende ansigter og glade, mørke øjne udstråler tilfredshed med tilværelsen. Landbefolkningens klædedragt er for kvindernes vedkommende meget malerisk – et sort eller brunt folderigt skørt over en hvid bluse med store rynkede ærmer og et lille stramtsiddende sort snøreliv. Som hovedbeklædning bæres et stort tørklæde, der oftest er hvidt eller sort, men brune og rødviolette nuancer er også almindelige. De hjemmenvævede stoffer er indfarvede med plantefarver og er langt smukkere end de kemisk farvede tekstiler. Tørklædet bindes således, at det danner skygge for øjnene, samt skjuler underansigtet, så kun et par livlige mørke øjne titter frem. Denne form for tilsøring er atter et udslag af den østerlandske påvirkning fra tyrkertiden, men ses dog kun hos landbefolkningen. Mændene er ikke meget anderledes klædt end de fleste sydlændinge, kun på øerne og specielt på Kreta bæres nogle – efter vor mening – lidet flatterende pludderbukser, der holdes sammen i livet af et bredt shærf.

Kvinderne arbejder, mændene filosoferer!

Man får let den opfattelse, at kun kvinderne arbejder, og noget om det er der vel, for man ser altid kvinder slæbe på tunge bylter og vandkrukker eller arbejde i markerne eller på vaskepladser ved floderne. De kvinder, man møder på landevejen, har altid et strikketøj mellem hænderne, eller de spinder uldtråd, mens de driver får og geder ud i marken. Sjældent ser man de græske kvinder uvirksomme, hvorimod der dagen lang sidder mænd på kafeniaen på torvet under en skyggefuld platan. Der diskuteres ivrigt – især politik, mens mange små kopper sort kaffe nedsvælges. Tit spiller mændene domino eller noget, der minder om dam, sjældnere er kortspil. For grækeren betyder det at sidde ned og tænke eller diskutere mere end arbejdet, der snarere er ham en tung

pligt. Dette er naturligvis ikke tilfældet i de større byer, men fælles for alle grækere er trangten til selskab – på kafeneion må man mindst een gang om dagen. Således har grækerne vist altid været – et glimrende eksempel er vel SOKRATES, der dagen lang drev rundt i agoraen og filosoferede – eller diskuterede med de mennesker, han traf; at hans hustru og børn ikke fik mad – hvad angik det ham? Han fødtes til filosof og ikke til at være slave af arbejdet. Nutidens græker har vel næppe Sokrates' indstilling for øje, men at arbejdslysten ikke er stor og at kvinderne ofte trækker det tunge læs kan vist ikke drages i tvivl.

Vi forlod øen MYCONOS med de små hvide møller i det blå Ægæerhav, hvor bølgerne brydes mod klipperne til vandstøv, der glitrer i sollyset, – og, den ubeboede nabø DELLOS, APOLLON's fødeø med de store arkaiske stenløver, der holder vagt med front mod havet. Vort næste mål var øen SAMOS. Efter en stormfuld natsejlad, hvor vi forbandede NEPTUN's urimelig krav om ofre, ankom vi tidligt om morgenen til en lille by på øens nordside. Et styrkende morgenmåltid fik os til at glemme følgerne af meltemiaen – de hårde kastevinde, der optræder i august–september i de græske farvande, og vi besluttede at tage en bus langs kysten til byen VATHY. Som tilfældet så ofte er i Grækenland, vidste ingen noget om nogen bus dertil. Sagen diskuteredes ivrigt på torvet, og den almindelige mening blev, at vore chancer for at komme til Vathy den dag var meget sløje, men: »AVRIO« – i morgen – måske ... »tak«, den kendte vi! Avrio, Avrio – det svar får man ofte af grækere, ligesom italienerne siger: »Domani«; hellere end at bekende uvidenhed vil de forsikre een om, at alt håb skam ikke er ude – i morgen er der jo atter en dag ...

Popper ved Pantanassaklosteret, Mistra

Gennem vinmarker og orangelunde.

Ikke desto mindre dukkede en af de velkendte skrumlende lokalbusser – uden ruder eller fjedre i sæderne – op kort efter; vi stavede os gennem navnene på de byer, den efter skiltet foran lovede at passere, og steg fortrøstningsfulde op.

Det blev en vidunderlig tur gennem vinmarker og orangelunde, i hvis grønne dybder små hvide huse glimter frem. Smukt veksler pinjer, cypresser og friskløvede morbærtræer med duftende tamarisk og olivenlunde; fra trækroneerne høres cikadernes altoverdøvende, uophørlige sang. Det frodige landskab står i sensommerens tegn, mørke blå druer lyser i vinløvet og vinhøsten er i fuld gang. Overalt i markerne ses folk med stråhatte flittigt plukkende de tunge klaser, og muldyrene tripper op og ned ad stejle, stenede stier belæssede med store kurve dryppende af druesaft. SUSTAERNE – de græske bondevogne – kører forbi med bugnende kurve. Vinguden DIONYSOS har været gavmild! SAMOS er en paradiso – så fager som den have, DANTE besynger, hvor der er evigt forår og fuldmodne frugter.

Videre kører vi langs strandkanten med hvide rullesten og lokkende turkisblå laguner, skrænter med blomstrende lyserøde nerier og små fiskerlejer og bådebyggerier, hvor afbarkede træskeletter står lysende hvide og venter på at blive tjærede. Ude på havet pløjer kaikkerne gennem bølgerne med skumsprøjt for boven, og i baggrunden ligger TYRKIETs blånede bjerge. Vejen drejer op langs en bugt, hvor mange fiskerbåde ligger fortojede, kører vi ind i byen VATHI, der i middagsheden er ganske uddød.

Udmattede af varmen sætter vi os under en skyggefuld palme midt på torvet og drikker citronade, hvorefter vi føler os styrkede nok til at gå ud og søge logi. Alt er optaget på byens hoteller, men en lille hotel-dreng betyder os, at vi blot skal følge med ham, hvilket vi gør. Han fører os et godt stykke udenfor byen til et lille hus ved stranden; her modtager man os venligt, og husets KIRIA viser os ind i et dejligt værelse, der vender ud mod havet – med udsigt til Tyrkiet. Vi følte det, som var en appelsin faldet lige ned i vor turban – dette udtryk må med rette kunne anvendes, når man har Østerland lige for sit øje.

Dagene på SAMOS var sådanne drømmedage – mættede med sol og poesi – som man med et længselsfuldt hjertesuk mindes på en sludfuld vinterdag under vore nordlige him-

melstrøg. Timevis skvulpede vi i strandkanten og dasede på de hvide solvarme rullesten, indtil »vor mor« kaldte, at maden ventede på den skyggefulde terrasse. Aftenerne tilbragte vi tit i den gamle bydel oppe ad bjerget. Her ligger en lille restaurant, hvor man sidder som i en løvhytte under pergulaens tætte bladhang, i hvilket modne drueklaser hænger ned. På bordene glimter den rødgyldne SAMOSVIN i glassene, folk er glade, synger og danser folkekendte til de melodiske, orientalske melodier, der toner ud i natten.

Cikadernes sang er hørt op og afløst af en fugls sære kluggende skrig. Vi går hjemad i den stille lune nat; ildfluerne danser under træerne – små lysprikker, der glimtvis tændes og slukkes. Et fyr blinker derovre i 1001 nats eventyrland, som vi i morgen skal sejle tæt forbi på turen videre til øerne COS og RHODOS.

Søstre ved rattet

Det er heldigt, at Sct. Maria søstre fik lov at lægge den ejendommelige stive kappe, som i forbindelse med sløret virkede som en slags skyklapper, skriver »Møllersvenden« i Vejle-bladet Frit Folk, og fortsætter:

Nu skal søstrene nemlig til at køre bil, i hvert fald nogle af dem. I øjeblikket er priorinden, søster Frederikke, samt søster Ingeborg ved at tage køreundervisning. Søster Ingeborg, der underviser i skolen og har meget at gøre med børnehavens sommerhus i Mørkholt, skal ofte køre børn frem og tilbage på den strækning. Det er hidtil sket i drosker. Priorinden, der også er priorinde for søstre i Nyborg og Svendborg, får nu bedre muligheder for at aflægge besøg disse steder. Søstre vil købe en rummelig station-car, og med tiden skal endnu et par søstre have kørekort.

All-round kontordame

med rutine i maskinskrivning og interesse for arbejdet blandt mennesker søges snarest. Alder 30–40, gage efter kvalifikationer. Billet mrk. nr. 123 modtager blaðets annonceafdeling, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.

Til kultiveret herre

er stort møbleret værelse med centralvarme og bad tilleje i Hvidovre. Billet mrk. »Værelse 26« til blaðets annonceafdeling.

Fra rejsegildet på den nye katolske kirke i Hvidovre ved København bringer vi nu to billeder, som tydeligt fortæller, at arbejdet er langt fremme, og at vi kan se frem til indvielsen af en smuk og særpræget bygning.

Et kompliment

En præst holdt engang et foredrag i en lille fransk provinsby, og da han bagefter kom ud på gaden, blev han antastet af en af sine tilhørere. Det var en ældre dame, der frejdigt indrømmede, at hun var over 75 og havde voksne børnebørn. »Men jeg fik sådan en lyst til at tale med Dem,« sagde hun, »fordi De sagde, at De holdt meget af gamle damer.«

»Det gør jeg også,« svarede præsten, »men jeg kan nu også godt lide dem i Deres alder ...«

Viggo Høgsgaard

Landeretsagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761

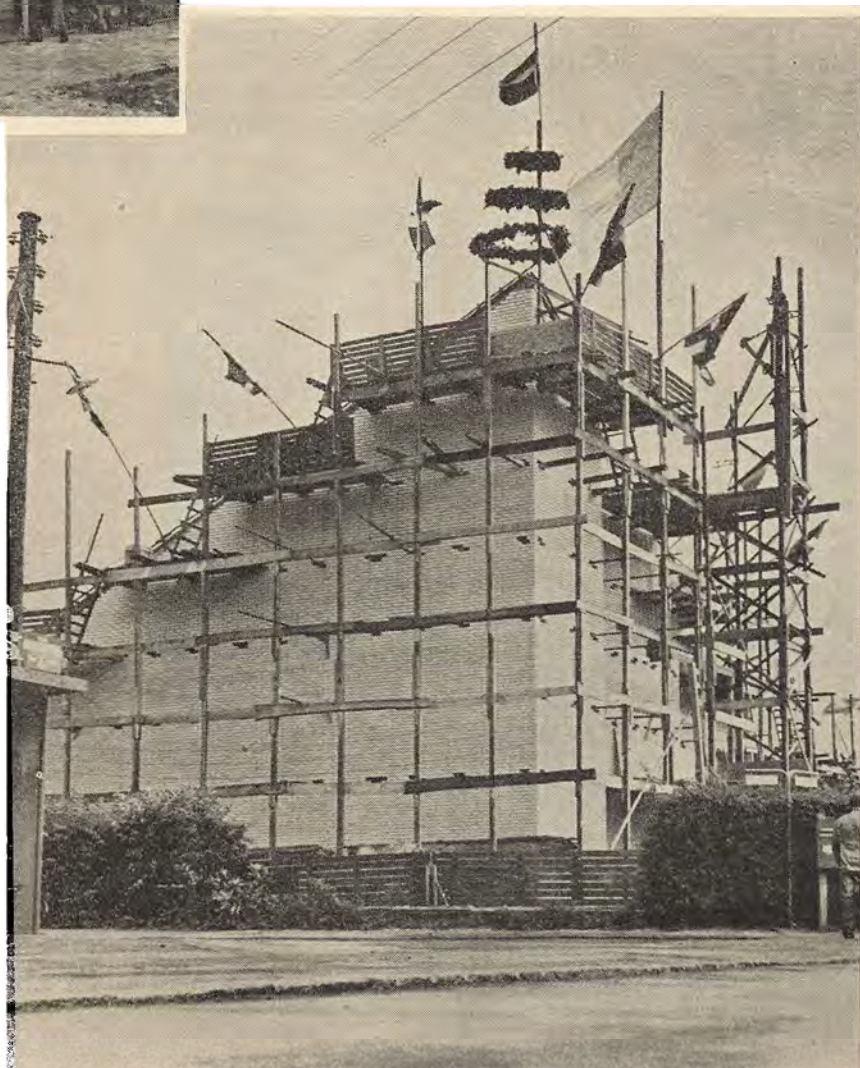
Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

Rejse- gilde i Hvid- ovre

D. U. K.'s nye bestyrelse er valgt

Ved Danmarks unge Katolikkers generalforsamling på Øm-borgen blev der valgt følgende bestyrelse:

Formand: Erik Elnebo, H. Schneeklothsvej 14, 2. tv., København F. Tlf. FA 6351. Næstformand: Johannes Dudzinski, Langelinie 8, Odense. Telefon 11 42 68. Kasserer: Jørgen Frølund, Store Torv 14, 4., Århus. Tlf. 6 72 22. Repræsentantskabet: Walter Dalland, København, Hanne Gregersen, København, Carly Majholm, København, Tove Mikkelsen, Vejle, og Gerda Rishøjgaard, Horsens.

Den 4. august er det hundrede år siden Jean Marie Baptiste Vianney, bedst kendt som »sognepræsten fra Ars«, døde.

Man har så ofte læst om helgener, der fra naturens side var udstyret med mægtige åndsevner, så de lige fra den tidlige ungdom af brillerede ved deres studier og præstationer. Når disse helgener opnåede så stor en position og øvede så stærk en indflydelse på mennesker, synes det at kunne forklæres ved de store åndsevner, de fra naturens side har været udstyret med.

Men her står vi overfor en mand, der i almindelig menneskelig forstand slet ikke er udstyret med særlige evner og anlæg. Han har en ganske jævn forstand. Først 19 år gammel kommer han på skolebænken. Indtil da har han arbejdet på sin faders gård, først som hyrdedreng, senere som avlskarl. Han har det største besvær med at lære latin, han dumper til eksamen, og hans overordnede

Kronik

Sognepræsten af Ars

af
pastor Cay Benzon

er meget betænkelige ved at lade ham gøre nye forsøg.

Den hellige Jean Vianney illustrerer i usædvanlig grad læren om Guds nåde, der træder ind i menneskelivet som en overnaturlig kraft. Når det er blevet sagt, at nåden i denne helgens liv springer alle mellemlid over og griber direkte ind i tingenes gang, er det imidlertid ikke rigtigt. Ligesom solskinet får alle spirer til at folde sig ud, således vækker nåden alle menneskets åndelige anlæg til udvikling.

På grund af den unge mands

usædvanligt dybe fromhed og den store præstemangel, der var opstået under den franske revolution, ser man gennem fingrene med manglerne og lader ham præstevie. Til gengæld giver man ham et meget lille kald, velsagtens det mindste, man kunne finde, den lille flække Ars i nærheden af Lyon. Det ville være en overdrivelse at kalde Ars en landsby.

Det er morsomt at sammenligne pastor Vianneys beskedne start, først som kapellan i Ecully, derefter som sognepræst i Ars med hans vældige livsværk, som i løbet af få år kom til udfoldelse, så at den lille »ulærte« bondепræst fik en gennemgribende indflydelse på hundredtusinder af mennesker. Næppe nogen anden præst i Frankrig (eller andetsteds på hans tid) har udfoldet et apostolat, der kan sammenlignes med pastor Vianneys vældige »fiskedragt«.

Da Jean Vianney kom til Ars, var de kirkelige tilstande dér fortvivlende. Stedets fire udskæringssteder blev flittigt besøgt, men kun et par gamle koner kom i kirke. Pastor Vianney stod tidligt op om morgenen, gik over i kirken og bad i flere timer før messen. Bønderne kunne overraske ham, når han med høj røst råbte til Gud ude i skoven: »Min Gud, giv mig mine sogneborns omvendelse.« Han gjorde bod for synderne, siden de ikke selv ville gøre bod. I stedet for at gå i seng lagde han sig på loftet med hovedet hvilende på en bjælke. Han tog meget lidt næring til sig. Han kunne leve af en portion kartofler en hel uge igennem. Han piskede sig med en svøbe. Der var kun een eneste tanke, der optog ham: Kampen for at vinde sjælene tilbage til Gud. På sine gamle dage kunne han indrømme, at den gode krop, Gud havde givet ham, havde han været for hård ved. Han kaldte det for sin »ungdoms udskejelser«. Hvilken brændende sjæl!

Det varer ikke længe, før hans bestræbelser bærer frugt. Han begynder at få hold i sin menighed.

Præsten fra Ars efter gammelt billede.

Hans prædikener er et helt kapitel for sig. Til at begynde med voldte det ham frygtelige kvaler at skrive sine prædikener og at lære dem udenad. Han flikkede dem sammen af brudstykker, som han lånte fra bøger. Og så kunne det ske, at han gik i stå midt i prædikenen og beskæmmet måtte liste ned ad prædikestolen, før han rigtigt var kommet i gang.

Hvorledes forklare at denne mand blev Frankrigs største prædikant? Ganske vist syndede han hæftigt mod den franske grammatik. Det kan godt være, at hans prædikener aldrig blev kunstværker. Men næppe nogen anden præst har kunnet prædike med større kraft og med en vældigere høst end han.

Senere bliver der simpelthen ikke tid til at forberede prædikenerne. Alligevel er deres virkning formidabel. Der kan kun gives een forklaring på disse prædikeners virkning. Han levede en helgens liv. Han kendte religionens indhold så at sige ud fra sin erfaring. Religionens realiteter var for ham blevet »håndgribelige«. Han så det alt sammen, oplevede det. Og i sine prædikener talte han ud af denne oplevelse.

Vi ved en hel del om, hvorledes hans prædikener virkede på tilhørerne. Vi ved nøje besked med hans gigantiske virksomhed som skriftefader.

Allerede i 1862, tre år efter hans død, blev nedsat en biskoppelig domstol, der skulle indsamle beretninger om ham med henblik på en saligerklæring. Et uhyre omfattende materiale blev indsamlet. Pastor Francis Trochu blev doktor ved universitetet i Caen på en bog om Jean Vianney. Han havde til rådighed for denne biografi hele materialet, der lå til grund for hans salig- og helgenerklæring. Pius X erklærede ham for salig 8. januar 1908. Pius XI helgenkærede ham 31. maj 1925.

Der foreligger en lang række beretninger om, hvorledes mennesker, der forlængst var hørt op med at modtage sakramenterne, her begyndte et nyt liv.

Under prædikenen følte de, at præstens ord ramte dem dybt. Der var ingen vej uden om. De måtte til skrifte, selv om det betød at stå i kø i tre eller flere døgn.

I første omgang fik pastor Vianney sat skik på sine sogne-

børn. Så begyndte man at valfarte til Ars fra de omkringliggende sogne, hvor han af og til havde vikarieret for syge sognepræster. Der gik rygter om, at han på mirakuløs måde havde helbredt syge. (Og rygterne var sande). Hans ry bredte sig.

Øverste billede viser kirken i Ars og derunder et interiør fra sognepræstens fødehjem.

Gør Deres indkøb hos **J. Hass**
Frugt - Grønt - Blomster
Thorvaldsensgade 17, tlf. 2 87 16
Århus

V. Svenstrup Telefon 2 18 87
Aut. elektro-installatør - Ledestation
Hans Brogesgade 4, Tietgenspl.
Århus

Katolske begravelser

Ring til 2 28 66
H. J. Madsens begravelsestørrøtning
Jørgergaardsgade 17-19
Århus

Kød - flæsk - pålæg salater

ERIK CARLSEN
Sdr. Ringgade 3, Århus
Telefon 4 33 88

HENRY CARLSEN
Sdr. Ringgade 61, Århus
Telefon 4 38 87

AKTIESELSKABET Købmands- og Haandværkerbanken, Århus

Hovedkontor:
Store Torv 12, tlf. 2 47 77

Søndre afd.:
Århus Hovedbanegaard,
tlf. 2 40 88

VEJRIET
Vesterbo

Århus by's førende
TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Lad skoen reparere i Bülowsgade 60 —
der bli'r De altid tilfreds

E. Pedersen Håndkomager
Tlf. 2 34 60 - Fodtøjet hentes og bringes

Et Hjem paa Rejsen

Tlf. 2 41 22 - Århus
Missionshotellet A N S G A R

Folk kom rejsende til Ars fra hele Frankrig, ja, efterhånden fra fjerne lande. Og de fleste ville til skrifte hos ham.

Tilstrømningen voksede stadig. Efter 1830 kunne der komme 3-400 tilrejsende om dagen. Det sidste år, han levede, blev Ars besøgt af ca. hundredetusinde mennesker.

I de sidste 30 år af sit liv har Jean Vianney levet indespærret i sin skriftestol, mindst 11 timer om dagen; i sommertiden kunne det blive 15-16 timer.

Han stod op kl. 1 om natten, gik over i kirken og begyndte at høre skrifte indtil kl. 7 morgen. Så læste han sin messe. Han indtog et beskedent morgenmåltid, og gik igen over i kirken for at høre skrifte. Der var en pause fra kl. 12-13. Så sad han atter i sin skriftestol. Endnu flere timer sad han der. Han fik sår af at sidde. Sommetider blev han båret besvimet ud af skriftestolen.

Han var virkeligt korsfæstet med Kristus.

I en kronik som denne er der desværre ikke plads til at anføre eksempler på, hvorledes han kunne gribe ind i menneskers liv. Det var en kendt sag, at han havde en særlig evne til at afgøre for folk, hvad der var deres livskald. Til mennesker, der regnede med, at de havde klosterkald, sagde han, at de skulle gifte sig. Andre, der havde i sinde at indtræde i ægtestanden, fik besked om at gå i kloster. Og det viste sig altid bagefter, at hans afgørelser var rigtige. Han viste en enestående skarpsindighed i bedømmelsen af de mennesker, der betroede sig til ham. Han forstod at sige det rette ord, som sårede for at helbrede. Han havde visionære evner. Ad overnaturlig vej vidste han, hvad skriftebarnet ikke kunne få sig til at sige. Han var også udrustet med et »åndeligt fjernsyn«, så han vidste besked om, hvad der skete på lang afstand. (F. ex. nogle småbørns liv var truet af en slange, der var trængt ind i huset. Han reddede børnene ved at give moderen besked om faren).

Visse mærkelige fænomener har givet anledning til megen diskussion. Man kan betegne dem som diaboliske foreteelser, der syntes at have til formål at skræmme ham og berøve ham hans tillid til Gud. Der lød uhyggelige skrig og hyl i hans soveværelse. Han påstod, at han blev kastet ud af sengen, at der på uforklarlig måde gik ild i den ene sengestolpe, etc.

Når det gik særligt voldsomt til om natten, vidste pastor Vianney, at der den næste dag ventede ham en særlig god »fangst«, et menneske, der havde været særligt langt borte fra Gud, men som nu meldte sig i skriftestolen.

Den, der skriver dette, har svært ved at tro, at de natlige fænomener lader sig bortforklare med dårlige nerver. Da hans søster en dag kom styrtende over til ham i kirken og sagde, at der lød gruelige hyl i præsteboligen, svarede han ganske roligt: »Det skal du ikke bryde dig om. Det er bare le grappin.« (Det var hans »kælenavn« til den onde). Han viste aldrig tegn på, at forstyrrelserne havde indgivet ham frygt.

Gud var hans livs store, alt overskyggende virkelighed. Han modtog åbenbaringer. En gang overraskede hans husholderske ham, da han sagde: »Kære Frelser, det er 8 dage siden, jeg har set dig.«

Han levede Gud så nær, at alt hos ham kaldte på tro hos andre mennesker.

Schulstad's
maltede

Arbejdernes Fællesbageri

Østergade - Nakskov

Chr. Kanstrup Smedemester

Bjergegade 32, Helsingør
Telefon 21 10 78
Centralvarme - Oliefy
Vand & Gas

Kødhalle Robert Hansen

1. kl. kød, flæsk og pålæg
Amagerbrogade 212 A
Amager 8380

Roman Kusier Murermester

Telefon Nivå 180
Nivå

L. F. Nielsen Snedkermester

Lindholmsvej 36
Telefon Damås 2043

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 26

Telefon Minerva +408

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold

Amaliegade 27, København K
Central 788 - Telegramadr.: Forskjold

KBK

AKTIESELSKABET

Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 9270

Katolske begravelser

Benson

AUT.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 136

Tegn abonnement

70 år

Onsdag den 22. juli fyldte pater F. Bender, M.I. i Alborg 70 år. Han er født i Olpe i Tyskland og præsteviet 7. marts 1914 i Köln. Året efter kom han til Alborg, hvor han siden har virket og fundet sin livsgerning.

Pater Benders pastorat går fra Skagen til Randers og fra Kattegat til Vesterhavet. Han har aldrig skånet sig selv, men altid været på farten - uanset vejret - finkæmmet sit store pastorat, et arbejde der må af tvinge den dybeste respekt. Også i flygtningelejren ved Thisted har pater Bender ydet en betydelig gerning.

Oprindelig kom pater Bender til Danmark som sjælesørger for de tusinder af polske indvandrere, som var spredt over de tre nordjyske amter.

De nordjyske katolikker håber, at de endnu en årrække må nyde godt af pater Benders overordentlig store arbejdskraft.

Med det røde kors på brystet har han stedse fulgt kamillianerordenens motto: Alt til Guds større ære.

N. K. B.

PS. Desværre forhindrede sommerferiens forstyrrelser af det daglige arbejde os i at bringe denne fødselsdagshilsen i rette tid! R e d.

Familierådgivning og brevscole

Vatikanradioens udsendelse på dansk den anden onsdag i denne måned bragte en meget oplysende samtale med læge Sven Erik Christensen om katolske lægers familierådgivning, der har konsultation på Sankt Josefs Hospital i København. Dr. Christensen fortalte interviewer, Knud Wissum, om den hjælp man tilbyder ægtepar, der føler sig trykket af familielivets krav, og kunne oply-

Hedvig søstre har fæstnet rod i danske hjerter

Ved en fest i Fyns Forsamlingshus har Sct. Hedvig søstre markeret ordenens 100-årige jubilæum i Danmark. Mange udenbys gæster deltog sammen med menigheden i Odense i festen der, som det hedder i et lokalt blads referat, var præget af hjertelighed og naturlighed.

Rektor Grimme sagde i sin velkomsttale, at Sct. Hedvig søstre ikke mere er fremmede i landet. De er ikke alene hjemme i Guds rige, men også i det danske og har for længst slået rod i danske hjerter.

De udenlandske gæster var generalforstanderinden, mater Augustina, og prælat mgr. Alps, begge fra Berlin.

Pater Brunicardi indledede med en smuk prolog, og derefter fulgte taler, der vekslede med sange af Sct. Albans kor, ledet af Felix Schmitt. Helmut Madsen underholdt med klavermusik, og børnene fra Sct. Hedvig søstrenes børnehjem gav opvisning i dans og ballet, som de er blevet undervist i af fru Oest-Larsen.

Der blev talt af rektor Grimme, som bød en særlig velkomst til de fremmede gæster, og i en munter og varmhjertet tale hyldede pastor Harmer søstre og deres gerning. Generalvikar, mgr. Flandrup bragte en hjertelig hilsen fra biskop Suhr, som var forhindret i at være med ved højtideligheden på grund af sygdom. Også en repræsentant for pensionærerne i Dalum kloster takkede for søstrenes opofrelse over for ældre mennesker.

se, at selv om virksomheden endnu var noget begrænset, fandtes der dog levende børn, som næppe var kommet til verden, hvis ikke mødrene var blevet støttet lægeligt og moralsk gennem denne konsultation. Interviewet var forøvrigt Knud Wissums sidste håndsrækning til Vatikanradioens danske afdeling, før han afsejlede for at overtage ledelsen af Grønlands Radio i Godthåb.

Udsendelsen bragte tillige udenlandsk og dansk nyhedsstof samt en samtale med pastor Gunnar Martin Nielsen om Katolsk Orienterings brevscole. Det fremgik heraf, at den katolske brevscole i den afsluttede sæson har haft sin hidtil største tilgang af elever fra hele landet, og at man nu med en god sum af erfaringer kan forberede et større fremstød til efteråret.

Puk.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 26.: Den hellige Anna. Man ved intet om hende, der blev jomfru Marias moder. Men hvor dyrebare har hun ikke måttet være i Guds øjne, siden han valgte hende til at opdrage den, der skulle være Kristi moder. Den hl. Anna er forbillede og værnehelgen for alle husmødre (s. 1017).

Ihukommelse af den 10. søndag efter pinse (s. 687).

MANDAG d. 27.: Søndagens messe. Det er Helligånden, som får os til at leve og handle som Guds børn (epistel). Vi må ikke være hovmodige af den grund, men tværtimod være ydmyge over, at vi ikke er mere trofaste mod Guds gaver (evangelium) (s. 687).

Ihukommelse af S. Pantaleon, martyr (s. 1018).

TIRSDAG d. 28.: Nazarius og Celsus, martyrer - Viktor og Innocent, paver. De to første døde som martyrer i Milano. Viktor, martyr (189-198) og Innocent I. (409-417) spillede en stor rolle for at få pavens autoritet anerkendt af hele kirken (s. 1018).

ONSDAG d. 29.: S. Olaf, martyr. Konge af Norge og apostel. Døde i en kamp 1030 (s. 1021). Ihukommelse af Martha, Lazarus' og Maria Magdalenes søster, og af Felix II, pave og martyr, med sine lidelsesfæller + 365 (s. 1020).

TORS DAG d. 30.: Søndagens messe (s. 687). Ihukommelse af Abdon og Sennen, to persere, som led martyrdøden i Rom ca. 250 (s. 1021).

FREDAG d. 31.: Ignatius af Loyola. Soldat, blev alvorligt såret, hvorigenem hele hans liv forandredes. Med samme iver som tidligere begyndte han at tjene en ny Herre og kæmpe under Guds flag. Hans lydighed mod »de tre«, Gud, Kirken og paven gjorde ham til en af de største forkæmpere mod reformationen. Han døde i Rom 1556. Ignatius er Jesuitterordenens stifter (s. 1022).

LØRDAG d. 1. aug.: Petri fængsel. I Rom fejrer man årsdagen for S. Petri basilikas indvielse, den såkaldte S. Pietro in Vincoli på Esquilino (s. 1024).

Ihukommelse af de 7 brødre, hvis martyrdød der fortælles om i Bibelen (Makkabæernes 2. bog 7.).

Tanker ved en valfart

Vi har i år kunnet glæde os over stor tilslutning til valfarterne til Asebakken og Øm, og dog ved vi, at der er flere, der både har råd og tid til at deltage i valfarterne, men bliver hjemme, antagelig fordi de ikke forstår de dybere tanker bag valfarts-ideen.

Nogle er konvertitter, der har svært ved at frigøre sig fra den lutherske tankegang, om at vi frelses ved troen alene. Sakramenter og ceremonier bliver derfor af ret underordnet betydning. Hvorfor så gå på valfart?

Andre mener, at valfart er ikke noget for dannede danskere. Det minder os om Luthers ord: Ceremonier og symboler har en vis nytte for enfoldige og uvidende mennesker, men er overflødig for dannede mennesker.

Endelig er der nogle, der tidligere har sværmet for enkeltmandskristendom, tilhørt en retning med egen præst eller missionær. Også for dem er det svært at tilslutte sig helt det katolske fællesskab.

Disse indvendinger kan dog ikke holde stik overfor den kendsgerning, at vi ikke er ånder, men skabninger, der består af legeme og sjæl. Sjælen påvirkes altid af sanserne, der søger at drage den bort fra betragtning af guddommelige ting. Det er derfor naturligt, at Guds kirke opfordrer hele mennesket til at tjene Gud også med legemlige ting f. eks. ceremonier og valfart. Selvfølgelig kan vi undvære ceremonier og valfarter, hvis vi strander på en øde ø, men det er unormalt. Det naturlige for mennesket er også at vise sin tro i det ydre. Bønnen i lønkammeret er ikke nok.

Valfarten er desuden en god gammel skik. Det var naturligt, at de første kristne valfartede til det hellige land, hvor Kristus havde levet, var død og opstanden. Mange skandinaver drog også på valfart. Vi har således en interessant og lærerig rejsehåndbog fra 1154, skrevet af den islandske abbed Nikolaus. Han fortæller om rejsen igennem Europa til Rom. Man skal også tage sig i agt for ikke at ringeagte fromhedens ydre former, f. eks. valfarter. De store katolske tænkere anså det for meget farligt at isolere sig fra kirkens officielle bønner og ceremonier. Hverken St. Bernhard, St. Thomas eller St. Bonaventura kunne undvære processioner.

Lige så lidt som vi kan undvære de ydre former for kristendom, kan vi leve uden det kristne fællesskab. Fra det første øjeblik var kristendommen ikke som enkeltmandskristendom, men som fællesskab, hvor den enkelte føjedes ind ved dåben, og hvor han havde sin plads.

Vi må tilpasse os dette kirkefællesskab og anerkende ledelsen. Ingen må kun tænke på sig selv, hver enkel må være villig til at bringe ofre

for fællesskabet. Vi moderne mennesker trænger til dette fælles liv. De fleste er jo kørt fast i individualisme og ensomhed. Verden trænger til det katolske fællesskab.

Navnlig på en valfart finder vi fællesskabet. Vi er her samlet om det fælles messeoffer, vi forenes ved den fælles kommunion og vi hører Kristus tale til os ved sine apostles retmæssige udsending: biskoppen. Vi har fællesbøn under den smukke procession efter messen. (Selv om vi ikke havde den i Øm, så venter vi bestemt, at den atter bliver indført).

Derfor er der mange dybe bevegelsegrunde til, at vi alle møder til valfarterne næste år.

En gammel pilgrim.

To valfarter til Haraldsted

I week-end'en 22.-23. august indbydes alle yngre, raske folk til valfart til ære for den hellige Knud. Man starter fra Københavns hovedbanegård om lørdagen kl. 16,10 og kommer tilbage til hovedbanegården om søndagen kl. 17,05 efter at have tilbagelagt ca. 32 km på to dage. Udførlig meddelelse vil fremkomme i Katolsk Ugeblad den 16. august.

Sct. Knud Lavards menighed tilrettelægger en valfart søndag den 6. september. Ved hjælp af busser kan den gøres på en dag og bliver ikke så anstrengende. Også denne valfart vil der senere blive givet besked om.

Hvormange lever i kontemplative klostre?

Der er 7 store munkeordener i de orientalske kirker, og der er 11 virkelig store i den latinske kirke, som i alt omfatter ca. 33.000 munke.

De kontemplative søstre er der ca. 77.000 af. Der er 2523 klostre med 63.500 søstre i Europa, 555 med 12.600 søstre i Amerika, 79 med 1700 søstre i Asien, 34 med 535 søstre i Afrika og 12 med 257 søstre i Australien.

En tiendedel af alle søstre lever i kontemplative ordener. I Norden har vi Benediktinerinderne på Asebakken, Cistercienserinderne i Allerslev, Dominikanerinderne i Oslo og Lund, Birgittinerinderne i Vadstena og Djursholm og Karmelitterne ved Helsingfors, men ingen abbedier, skønt flere skandinaver befinder sig i forskellige abbedier i Europa og Amerika.

Er det kontemplative liv unyttigt?

SØSTRENE på skoler og hospitaler har mere arbejde, end de kan klare, og der er 40 søstre på Åsebakken og Allerslev, som ikke bestiller andet end at synge korbøn! De danske præstekald er så få, og flere af dem lukker sig inde i et abbedi i stedet for at forkynde Guds ord her i landet! Er det ikke spildte kræfter? Er det kontemplative liv ikke en ubevidst form for egenkærlighed, ja endog for dovenskab?

Hvis De er fristet til at tænke således, så læs evangeliet for den hellige Marthas fest endnu en gang (29. juli). Hun beklagede sig over, at hun var alene om at forberede middagen. Og hvad svarede Kristus? »Martha, Martha, du gør dig bekymring og uro med mange ting, men eet er nødvendigt. Maria har valgt den bedste del, og den skal ikke tages fra hende.« Er det at spilde sin tid at være sammen med Herren? Lad os ikke være som Judas, som beklagede sig over den kostbare parfume, der gik tabt, da Maria Magdalene salvede Kristi fødder med den. Har Gud ikke ret til at regne med, at menneskene lever udelukkende for ham? Munken og

nonnen gør det samme som helgenerne og englenerne: de synger til Guds pris. Hvem ville turde sige, at den himmelske skare spilder sin tid?

Hver ting til sin tid, vil De måske sige. Først når vi kommer i Himlen, skal vi lovprise Gud. Nu er vi på jorden for at tjene ham i vore brødre. »Den, der ikke elsker sin bror, som han ser, kan ikke elske Gud, som han ikke har set.« (Joh. 1. brev 4, 20).

Det er ikke nødvendigt at understrege, hvor væsentlig Marthas rolle er i kirkens liv, og de fleste af os er af Gud kaldet til at leve som hun. Men Martha kan ikke erstatte Maria, hun kan end ikke være til uden hende. – De ved, hvilken rolle, en bank spiller i et lands økonomi. Danmarks Nationalbank producerer intet, men uden den ville den danske industri og landbruget blive lammet på kort tid. Menneskene bevæger sig, men Gud alene handler. Og de kon-

Munkenes gudsdyrkelse er en forbøn for alle kirkens medlemmer.

templative søstre, som øser direkte af Guds liv, er livets kilde for hele kirken. De andre prædiker, underviser, plejer de gamle og syge, men kirkens vækst kan kun finde sted gennem disse gerninger, fordi livet rinder ud af de åndelige højborge, som de kontemplative klostre er. Og hver gang en dansker siger ja til Gud, som kalder ham til at leve som Maria, er det en fordel for os allesammen. – Nej, det kontemplative liv er i k k e unyttigt. V. D.

Vor Frue Kloster
på Åsebakken, et af de
danske kontemplative
klostre.

Hundrede år på Filippinerne

Manila (NC). I denne måned fejrer jesuitpatrene hundredåret for begyndelsen af deres missionsarbejde på Filippinerne. Allerede i det 16. århundrede kom jesuitterne fra Spanien til Filippinerne, men den nye epoke i deres missionsindsats blev indledt i 1859. Ordensprovinser blev selvstændig sidste år og ledes nu af den amerikanske pater Francis X. Clark, S.J. Jesuitterne har på Filippinerne seks kollegier, et universitet, to seminarier og to kolonier for spedalske.

Højere løn til Vatikanstadens personale

Vatikanstaden (NC). Efter pave Johannes XXIII's bestemmelse er lønningerne for de personer, der er ansat i Vatikanstadens tjeneste, fra 1. juli blevet føleligt hævet. Allerede sidste sommer havde Pius XII ønsket at gennemføre en lønforhøjelse. Lønningerne er nu gennemsnitligt blevet forhøjet med 25 %, og samtidigt gives der større tilskud til familieforsørgere, hvorved adskillige arbejdere har fået deres samlede løn fordoblet.

Paven har som bekendt interesse for sig meget for de arbejdere og funktionærer, der har deres daglige gerning i Vatikanstaden. For nyligt bemærkede han overfor en gruppe arbejdere: »Dette er jo ikke et industriforetagende eller en forretning, der skal give overskud!«

Før lønforhøjelsen modtog f. eks.

en gartner i Vatikanets haver en månedlig løn på 50.000 lire, hvilket er en ret normal løn i Italien. Han modtog tillige 5.000 lire om måneden, hvis han var familieforsøger, og 5.000 for hvert barn. Nu er grundlønnen hævet til 70.000 lire, og familieforsørgere modtager desuden 10.000 lire samt 12.500 for hvert barn og tillige 10.000 lire, hvis de har forsørgerpligt overfor deres forældre. Paven har tillige bestemt, at personalet hvert andet år automatisk skal have en lønforhøjelse. Tidligere var enkelte af Vatikanets arbejdere og funktionærer pensionsberettigede, men nu gælder denne regel for alle.

En af Vatikanets arbejdere, Luigi Mennini, er blevet særlig glad for lønforhøjelsen, idet han har fjorten børn!

Ingen forfølgelse i Kina! - siger kommunisterne

Hong Kong (NC). Ifølge rapporter til Hong Kong er de kinesiske kommunister skuffet over de resultater, den såkaldte patriotiske sammenslutning af kinesiske katolikker har kunnet opnå. Katolske studenter og andre unge i Shanghai har i tiden fra juli 1957 til februar 1959 måttet gennemgå fem »omskolinger«. Det vides ikke, om disse kursus fortsætter. Under et af de senere »omskolingskursus« havde en række unge katolikker tilladt sig at kritisere det røde Kinas holdning overfor kristendommen. De modtog fra myndighederne et svar, i hvilket det blandt andet hed: »Hvis I hævder, at der er færre præster og ordensfolk i

Kina nu, må I erindre, at det er kirken egen skyld. En del af dem blev arresteret, fordi de var reaktionære. Dette var nødvendigt for at rense kirken. Men det er forkert at sige kirken er blevet forfulgt.«

Katolikker i Shanghai forklarer, at kirkerne i det røde Kina er tomme, og det har tre årsager: 1) Katolikker som blev »omskolet« og gav efter, føler ikke længere nogen trang til at bede eller gå i kirke. 2) Andre katolikker ønsker ikke at komme i en kirke, hvor gudstjenesten forrettes af en »patriotisk« præst. 3) En række katolikker er blevet deporteret til grænseprovinserne.

Ny kristen fagbevægelse

Mainz (NC). Ved en kongres i Mainz har fjorten tyske kristne fagforeninger sluttet sig sammen i en fælles repræsentation. Den nye organisation har 200.000 medlemmer, 100 kontorer over hele Tyskland og udgiver 10 tidsskrifter. De treds delegerede valgte til formand for fællesorganisationen den katolske fagforeningsleder Peter Gier, som er fra Saarbrücken. I hovedbestyrelsen er der tre katolikker og to protestanter.

Peter Gier udtalte på mødet, at det havde været nødvendigt at oprette denne kristne fagforening, fordi den store tyske fagbevægelse var tilbøjelig til at overse de kristne principper for arbejde og dagligliv. Den nye fagforening vil kæmpe imod søndagsarbejde samt imod statens indblanding i lønspørgsmål og iøvrigt imod yderliggående socialistisk politik. Peter Gier opstillede følgende mål: Mere fritid for arbejderne, lønninger som ikke alene er afhængige af arbejdets art men af familiernes behov samt bedre muligheder for, at arbejderne kan nyde godt af den private ejendomsret.

Hvad han også sagde

Berlin (NC). Som de danske aviser allerede har nævnt, benyttede Nikita Khrushchev under sit besøg i Polen lejligheden til at håne Gud og kirken. Det er senere blevet meddelt, at han også sagde: »Jeg siger til kapitalisterne, at hvis der var en Gud, og han kunne handle, ville han tage en stærk kost og feje jer væk.« Den russiske diktator citerede derefter evangeliet om Kristus, der jager kræmmerne ud af templet - sidste søndags evangelium!

Kardinal Tisserant er nøgtern

Rom (NC). Den franske kardinal Eugene Tisserant, som er dekan for kardinalkollegiet, har overfor to præster, der besøgte ham, udtrykt en nøgtern vurdering af det kommende kirkemøde. Mødet ville efter hans mening få stor betydning for en fremtidig tilnærmelse mellem de splittede kristne, men han troede ikke på en nær forestående genforening.

Klokker over Vesterland

For tiden rejses en ny katolsk kirke, indviet til Sct. Christophorus, i badebyen Vesterland på øen Sild ud for Sydslesvigs vestkyst, og klokkerne lød i søndags ud over byen, der har ca. 12.000 fastboende indbyggere, men mere end dobbelt så mange i højsommertiden. De to klokker er leveret fra et støberi i Heidelberg.

Sognepræstens festdag flyttes

Vatikanstaden (NC). Paven har forordnet, at festen til ære for den hellige sognepræst af Ars i år skal flyttes fra den 9. til den 8. august. Arsagen er, at festen ellers ville falde på en søndag og således ikke kunne festligholdes så højtideligt, som det på 100 årsdagen vil være passende. Normalt vil jo en helgenfest af denne rang kun blive kommemoreret i søndagens messe.

Padre Pio fortsat syg

San Giovanni Rotondo (NC). Vor korrespondent har aflagt besøg i kapucinerklostret ved Gargano-bjerget, som huser den berømte Padre Pio, der i sit 72. år har været alvorligt syg. En strøm af breve og telegrammer fra hele verden er kommet til hans sygeleje, og de syv sekretærer, der hjælper Padre Pio med at besvare den normale post på 500 breve om dagen, har i de sidste uger været ude af stand til at klare deres opgave.

Padre Pio er fortsat meget svag, men man mener ikke, at han er døende. Som bekendt bærer Padre Pio stigmaterne, Kristi sårmærker, på sine hænder og fødder, og derved har han meget mod sin vilje tiltrukket så stor opmærksomhed. En af Padre Pios sekretærer, pater Dominic, bemærker overfor korrespondenten: »Stigmaterne kommer i anden række. Hvorfor skriver bladene ikke mere om hans store iver for sjælene, hans ydmyghed og hans virksomhed som skriftefader!«

Titusinder af pilgrimme samlet i Ars . . .

Kardinal Gerlier ankommer til katedralen i Lyon.

Ars (NC). I mindeåret for sognepræsten af Ars er der i denne måned afholdt en national eukaristisk kongres i Frankrig. Den indledtes i Ars' sognekirke, hvor syv præster blev ordineret. Over ti tusind pilgrimme var samlet i den lille landsby, da kardinal Lienart indledte højtidelighederne. Selve kongressen blev holdt i Lyon, hvor den pavelige udsending, kardinal Gerlier, blev modtaget med æresbevisninger på byens største torv.

I gudstjenesten i katedralen deltog 25 biskopper. Kardinal Gerlier oplæste pavens dekret, hvori Johannes XXIII omtalte sin kærlighed til Frankrig, som han havde lært at kende i sine syv år som apostolisk udsending.

Belgiens unge kronprinspar, Albert og Paola, under brudemessen i Saint-Gudule i Bruxelles.

Audrey Hepburn som søster Luke.

Filmen om nonnen

Filmatiseringen af den meget omtalte roman »Nonnen« har været imødeset med nogen spænding. Der har været meget delte meninger om bogen, der blev opfattet som en autentisk skildring men er en roman. Det amerikanske tidsskrift »Marriage« har anmeldt filmen i sit nyeste nummer og finder den anbefalelsesværdig. Anmelderen skriver, at dette er den første alvorlige film om klosterliv, der er udsendt fra Hollywood. Filmen indeholder ingen af de mærkværdigheder, der præger bogen og har vakt diskussion. Audrey Hepburn yder – ifølge anmelderen – sin hidtil fineste præstation i rollen som søster Luke. Ordensforstanderinden spilles af den engelske skuespillerinde Dame Edith Evans og moder Mathilde af Dame Peggy Ashcroft. Vi må vente og se, før vi kan bekræfte denne gunstige omtale af filmen.

Sct. Vincent

på frimærker

Sct. Vincent de Paul's portræt kommer muligvis på franske frimærker og pengesedler i 1960 til minde om hans død 27. september 1660.

Forfatteren Henri Daniel-Roops, medlem af Det Franske Akademi, har foreslået regeringen at ære Sct. Vincent på denne måde. Samtidig erindres det arbejde, som præstekongregationen Vincent-fædrene, og søsterkongregationen, De Barmhertige Søstre af Den Hellige Vincent de Paul, har udført gennem de 300 år.

Præster og søstre af kongregationerne har virket i Danmark siden efter århundredeskiftet, da de kom til Helsingør. I 1930 opførtes den smukke Sct. Vincents kirke.

Angeren gnaver

En katolsk præst fik stjålet sin tegnebog i undergrundsbanen i Paris. Næste morgen modtog han et brev med følgende indhold: »Go'e pater, jeg stjal Deres gysser. Men angeren gnaver i mig, og derfor sender jeg 200 franc tilbage til Dem. Hvis den gnaver igen, vil jeg sende Dem no'en flere.«

Lille Næstved Mejeri

Vordingborgvej 66
Næstved - Telefon 669

Peter Mortensen

Statsaut. installatør
Østergade 8 - Næstved
Telefoner 663 - 3663

Telefoner: 70 45 30 • 70 49 20

Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk

NORDISK KULAGENTUR ^{A/S}

SVEN E. FREDERIKSEN
RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

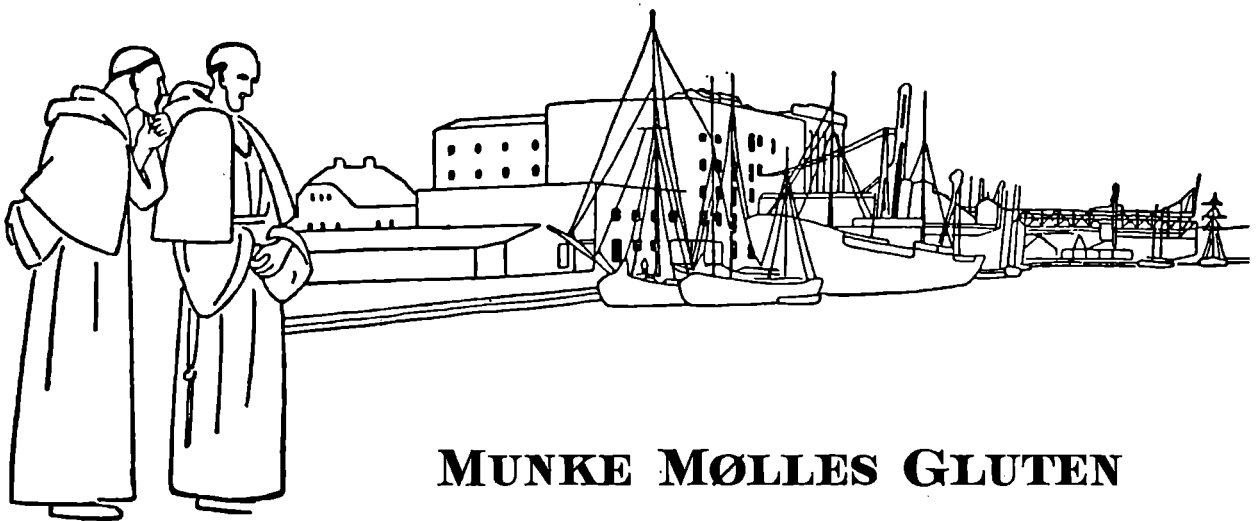
OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliiefyr
(årligt eftersyn)

MUNKE MØLLES GLUTEN

En af livets rene glæder!

Vandet - et urelement ...

At svømme er en af livets rene glæder. Selv i Sundet, som snart kan kaldes Europas mest maleriske kloak, synes jeg, at glæden langt overstiger eventuelle hygiejniske skruper, hvor velbegrundet de end måtte være. Der foregår en hel del svømning verden over. Jeg kan huske, at nogle fyre, jeg var på lejr med i Svejts, en skønne dag forkyndte, at de ikke var hjemme den nat, fordi de lige skulle det trip til Italien. De rejste afsted med et af de superfine el-tog og indbetalte ved billehullet sådan omtrent alt, hvad der var tilbage af deres lomme penge, en 35 kr. For nu, da de var nået så langt sydpå, syntes de, at intet offer var for stort til at opnå denne stolte opdagerglæde: at kunne sige til dem derhjemme, at de havde set Italien.

Da de kom tilbage, var vi meget spændt på deres beretning. For vi kloge, der var blevet, hvor vi var, var alligevel ikke helt sikre på, at vi ikke havde snydt os selv for en pragtfuld oplevelse. De fortalte: De var rejst til Lago Maggiore (sikken et fortryllende navn!). Der havde de været om eftermiddagen den første dag og nogle morgentimer den anden. Det havde været varmt, meget varmt, forfærdelig varmt. Efter at de havde drevet lidt rundt i gaderne, var de havnet i et strandbad. Det var alt. De havde betalt 35 kr. for at bade i en italiensk sø.

Andre folk betaler beløb, der varierer mellem 500 og 5000 kr. for at komme til at svømme i Middelhavet, noget som franskmændene og italienerne og grækerne og en hel bunke andre har gratis adgang til.

Man kunne ligefrem definere manges rejseoplevelser som: Jeg har svømmet i Sundet og Furesøen og Kattegat og Vesterhavet o. s. v. Så kan man med falsk beskedenhed let gå hen over de mindre størrelser på listen: Denne badeanstalt i Wien og det dampbad i Helsinki. Et dræbende slag mod eventuelle skeptici ville være med sand kendermine meget elskværdigt at spørge: Synes De ikke også, at vandet i de badeanstalter i Frankrig gennemgående er en kende mere klorholdigt end det i Forbundsrepublikken?

At tabe sin vægt.

At svømme er en opløftende beskæftigelse i bogstavelig forstand. Man taber sin vægt i vandet. Så næsten da. Og som en leg af forsynet: De mennesker med størst rumfang og tilsvarende »vægtighed« erfarer i vandet en opdrift, der gør, at deres

mere afrundede dele bliver »fremhævet« over vandskorpen. De, som var sværest, bliver lettest.

Vandet er et billede på nåden. Nåden er en flod, en slags syndflod, eller rettere anti-syndflod. Den løfter en op til Gud. Derfor har vandet været velsignet lige fra begyndelsen. Skabelsesberetningen begynder med at fortælle os, at »Guds And svævede over vandene«. Og det lader til, at den kuling, der plejer at boltre sig over Genesarethsøens bjergkransede dansegulv, ikke mindre er en »Guds And«, for den lystrede da Jesu befaling.

På ryggen af en syndflod.

En verden uden nåde kaldes en »tårernes dal«, ligesom en verden uden vand ville være en klode lavet af ørkenørre dalsænkninger. Når alt kommer til alt, kan man godt se, at selv syndfloden ikke bare var skadelig, men også til nogen nytte. Stakels Noah, hvis han selv havde måttet bære arken op på Ararats bjerg. (Har du for resten læst, at en franskmænd påstår at have fundet spor af arken i en gletcher højt oppe på Ararat?). Der findes næppe en mere enkelt måde at bestige bjerge på end på ryggen af en syndflod. Nådevandet er opløftende.

Og rensende. Man har en følelse af at kunne ånde gennem huden, når man har været i vandet i nogen tid. Huden føles stram og vital, som noget, der tilhører en selv. Man kunne efter en svømmetur aldrig tænke sig at skifte hud som en slange. Ikke lige nu. Dertil er dens pasform for god og alt for levende, alt for meget min. Så ville jeg hellere skille mig af med lungerne.

Det er faktisk mærkværdigt, at

renselse forøger ens vitalitet. Men se engang, hvordan folk bærer sig ad, når de kommer op af vandet. Vitale er de. Det er, som om de har øst kraft af det. De står og strækker sig og gnider deres bryst, eller de er kåde som småbørn. De bruger deres håndklæde, som om det er det rene velvære at klø sin hud med et frottéhåndklædes tusind små børster. De lader det løbe frem og tilbage over ryggen som et kæmpemæssigt tusindben og ser lykkelige ud. For et kvarter siden skulle man lige have povet at sætte et enkelt, uskyldigt lille tusindben mellem deres skulderblade. Sikken et hyl, der var blevet!

Lyslevende som småbørn.

Folk kommer op af vandet lyslevende, som småbørn fra moderskødet. Se dem stige op af vandet, i denne vidunderlige graduelle selvåbenbaring af deres legemlige skikkelse. Se dem stige op, når de vader ind til kysten, ranke, glade, ubekymrede, duelige, stærke, overstrømmende. Se dem stige op over vandets overflade. Hovedet, skuldrene, lænderne, lårene og de smidige fødder. De rejser sig i luftens ånde, i lysets varme. De er solbrune og skal blive det endnu mere, de er friske, rene, strålende.

Nu svømmer vi i nåde. Svømmer, med hovedet næppe over overfladen. En dag vil vi nå livets bred. Skure mod bunden. Stemme fødderne mod sandet. Vade majsommeligt ind mod bredden. Men se, det bliver lettere! Det går mere og mere legende! Vi begynder at danse! Vi kommer op i det evige lys!

Mod kedsomhed

Søster skrev på tavlen: »J æ kedede mig hele sommeren«. Så spurgte hun en af de mindste i klassen: »Peter, hvordan kan jeg rette den fejl, jeg har gjort?«

»Å hva' - se og få Dem en kæreste,« foreslog han fuld af medfølelse.

Brev fra Øm-lejren

Min kone og jeg var meget bekymrede, fordi vi i flere dage intet havde hørt fra vor yngste søn, der var med på en børnelejr i Øm. Endelig en dag fik vi brev fra ham: »Kære mor og far! De har sagt, at vi skal skrive hjem. Kærlig hilsen, Peter.«

Redelig besked om kirkens historie

„Det hele var nok meget højtideligt, men alligevel gik folk naturligere til det kirkelige“ siger Palle Lauring i sin Danmarkshistorie for ungdommen

Mange af de fejlagtige forestillinger, der her i landet knytter sig til den katolske kirke, næres som bekendt gennem skolebøger. I århundreder var det sådan, at hvad man ikke allerede gennem modernælken inddrak af antikatolske fordomme, fik man lagt på skolemaden. Man tænker på den kære Balle, hvis mange forunderlige påstande endog skulle læres udenad og i ufejlbarhed jævntiltes med den lille tabel.

Eller man tænker på . . .

Nej, lad os i stedet glædes over, at nutidens og fremtidens skolebørn vil kunne hente deres viden om kirkeforhold fra mere objektive kilder.

Ikke mindst i de seneste år er der gået skred i udviklingen frem mod en mere uhildet historieskrivning. Nye bøger vinder indpas på skolerne og med dem et mere nøgternt syn. Man vil ikke længere docere overfor eleverne, at svenskerne gennem århundreder kun har pønsat på lejligheder til at hærge de danske øer, og man vil ikke mere fortælle børnene, at kristendommen i dette land tog sin begyndelse med Hans Tavsens. Der vil blive givet andet i bøgerne, nemlig en mere redelig fremstilling af folkets historie.

Det ideelle mål er størst mulig objektivitet – også indenfor de humanistiske lærefag.

Vi anmeldte for nogen tid siden en nyudkommen billedbog for mindre læsebørn »Min egen historiebog«. Samme forlag, Gyldendal, har nu udsendt første del af et to-bindsværk: Palle Laurings »Fortællinger af Danmarkshistorien«. Meget levende fortæller Palle Lauring vort lands politiske og kulturelle historie fra dets tilblivelse indtil renæssancen.

Laurings fortællinger er skrevet med henblik på større elever, de skal læses men ikke læres. Og denne danske Grimberg ejer en forunderlig evne til at levendegøre sit stof. Vi har set det i hans større danmarkshistorie, hvis bind fire snart må foreligge, og nu igen, hvor han henvender sig til en mere umoden læsekreds.

Vort lands katolske fortid vier han en grundig omtale. Man får en klar fornemmelse af hans ønske om at skifte sol og vind på retfærdig vis. Folk opførte sig anderledes i kirkerne dengang, skriver han et sted, og så fortæller han hvorfor:

»Det hele var nok meget højtideligt, og for bønderne, der kom fra deres sorte stuer med jordgulv og halm og snavs, var kirken det pragtfuldste og skønneste, de kendte, og de store bykirker med deres gyldne billeder, hundreder af lys og festlige gudstjenester var noget nær, som folk tænkte sig himmerig. Men alligevel gik folk naturligere til det kirkelige«.

»Klostrene er en verden for sig. De passede forskellige ting, som ingen andre tog sig af. Klostrene var den tids kroer og hoteller. Måske minder de mest om vor tids vandrehjem. Enhver kunne i et kloster få et måltid mad og en seng at sove natten over i. Prisen bestemte man selv. Man betalte, hvad man havde råd til eller lyst til, klostrene tog imod en, selv om man intet betalte.«

Videre fortæller Lauring om klostrenes funktion som datidens eneste hospitaler. Der var meget, man ikke vidste om bakterier og hygiejne dengang, »men lægerne var ellers dygtige nok. De helede benbrud og brækkede arme lige så godt, som det bliver gjort i dag(!)«

Om reformationen siges det, at »mærkelig fredeligt går det af. I intet land i Europa bliver reformationen gennemført med så lidt vold og så få vanskeligheder«.

Og senere: »Det kom til lidt uro, navnlig i byerne, hvor især tiggermunkene ikke var velsete. Ellers var klostrene ansete nok, men de lutherske angreb dem voldsomt og beskyldte munke og nonner for drukenskab, frådseri og dovenskab. Det var stort set ganske usandt, selv om munkene i mange klostre uden tvivl levede godt, også bedre end klosterloven tillod. Men hvis det havde været så herligt at være munk, havde der nok været flere end de omkring 45 munke, der var i Danmarks største kloster. De fleste danske klostre var velordnede, og det var sjældent, der var grund til at klage over dem. De fleste abbeder var strenge og dygtige mænd, der holdt udmærket orden«.

»Men nonneklostrene var noget andet,« fortsætter Lauring og forklarer, hvorledes mange rige adelsmænd for at slippe for medgift til deres døtre fandt det billigere at sende dem i kloster, hvor de aldrig skulle have

Bogens billedtekst lyder: I klostrene levede munke og nonner borte fra verden. De passede deres kirkesang, deres gudstjenester og arbejde, men de tog sig også af syge og vejfarende, og de gik jævnligt ud i sygepleje eller for at præke.

været. »De ødelagde klostertugten, drak rigeligt af klostrets vin, sprang ud af vinduerne om aftenen, og gang på gang måtte strenge abbedisser flyttes til klostre, hvor ordenen skulle genoprettes«.

»Da reformationen først kom, huskede man alt det dårlige, der var at huske om klostre og katolsk kirke. Landevejs-herbergerne, hospitalerne, sygeplejen, det alvorlige klosterliv, den danske kirkes tusinder af sognepræster gennem fem hundrede år, alt var glemt, for da man først begyndte at tale fra hver sin kant, faldt der grove ord«.

Palle Laurings »Fortællinger af Danmarkshistorien« er et godt eksempel på, at den tendentiøse historieskrivnings kronede dage ebber ud herhjemme. Ingen er i højere grad end den katolske kirke interesseret i, at den opvoksende ungdom får klar og redelig besked om dansk kirkehistorie.

E. D.

Køb kvalitet
det gør vi -

DERNA RADIO

Telefon 2 00 75 - Aarhus

(lige ved katolsk kirke)

Specialist i båndopt. og long playing

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

M. Lauridsen BlikkenslagerRendebanen 8, Kolding
Telefon 1287

Bade- og WC-anlæg

H. Overbeck

ELEKTROINSTALLATØR

Telefon 3585 - Kolding

K. J. Højland

Aut. vand- og gasmester

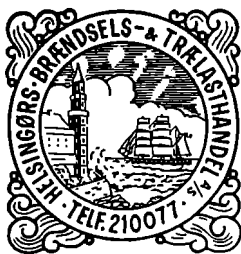
Kronprinsensgade 82, Esbjerg - Tlf. 2708

Viggo Christensen Urmager, optiker, guldsmed
Telefon 829
Kongensgade 64, Esbjerg**A/S Nakskov Kulimport**
Telefon 17**Chr. Steffensen**

HERREEKVIPERING

Søndergade 2 - Telefon 796
Nakskov**M. Thomsen Støtt & Søn**

Murermester- og entreprenørførr.

Kong Christians Alle 6, Aalborg
Telefon 3 42 33 og 3 43 37

HJØRNET AF ALGADE OG OLSGADE

Bedste indkøbssted i Roskilde

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

Hvorfor spille sine kræfter på medlidenhed

9. kapitel

Siden den dag modtog abbé Pierre utallige besøg i Emmaüs navnlig af mænd. Men efter disse møder så han ikke længere nedtrykt ud på grund af sin magtesløshed. Djibouti lagde mærke til - uden at tillægge det større betydning - at i stedet for at modtage ansøgerne enkeltvis, som han plejede, sammenkaldte han dem nu gruppevis. Han tog ofte bort sammen med mændene i sin bil.

Om aftenen fortalte Bastien, at abbé Pierre lige havde købt en meget større byggegrund end den ved »Bommen«, en halv times gang fra Emmaüs, og at han arbejdede med byggeplanen sammen med de fremtidige ejere.

»For at bygge mere?«

»Ja.«

Det gik hurtigt, når først abbé Pierre havde bestemt sig til noget. Fire dage senere, midt i oktober måned, bad han Djibouti og tre andre om at tage med ham. Undervejs i vognen satte han dem ind i sagen. Noget måtte der gøres ... Især efter mødet med den familie, der boede under en presenning med deres lille pige og ventede endnu et barn om en måned. Beslutningen var taget med det samme, og en ejendomsmægler havde anvist en byggegrund. Penge havde man ikke, men det kunne man umuligt lade sig standse af. Med månedlige afdrag kunne man i løbet af ti år betale en grund på 7.500 kvadratmeter. Der var blevet samlet tyve arbejderfamilier, deriblandt familien, der boede under presenningen, og en komité var blevet nedsat. Sammen med arkitekterne var der udlagt en vej tværs over byggegrunden og afstukket tyve haver hver på tre hundrede kvadratmeter.

»Hvad med byggematerialer?« spurgte en af sjakket.

»Jeg har købt nogle militærbaraker i Aubervilliers og Saint-Ouen. Vi er yderligere kommet i forbindelse med et nedrivningsfirma, som forsyner os med brædder og sten til fordelagtige priser. Vi vil bygge små træhuse på to og tre værelser. Kan I ikke give disse arbejdere en håndsrækning, ligesom I gjorde ved »Bommen?« Først rydde grunden og så bygge ...«

»Naturligvis,« svarede sjakket.

»Lad os kalde den grund for »det blomstrende vænge« - vi skal få huse, børn og blomster til at myldre frem.«

»Det blomstrende vænge« - det navn synes Djibouti godt om. Denne morgen i den lette oktoberregn ser han allerede for sig, hvordan den bare mark er blevet til en frugthave, når foråret kommer. Midt i solskinet under de blomstrende æbletræer og ferskentræer vokser der højt græs, skarntyder, smørblomster og margueriter, der vugges af vinden.

Bilen forlader hovedvejen og kører langs en høj jernbaneskråning. Til venstre ligger en vældig gasfabrik med to sorte gasbeholdere. På markerne står der nogle træer mellem visne majsstænger og jordskokker. Sådan ser det fremtidige »blomstrende vænge« ud - et stykke agerjord, en slags ingen mands land mellem byen og det virkelige land, der trues med at blive fortrængt af fabrikker.

*

To vordende ejere var allerede derude, tre andre ankom på cykle, og lidt efter kom sælgeren kørende i sin vogn. Hele morgenen gik abbé Pierre rundt i regnen og skridtede grunden af med målestokken i den ene hånd og udstykningsplanen i den anden. Djibouti, der gik i hælene på ham i den opbløede jord, spændte målesnoeren og anbragte mærkepælene langs den fremtidige vej. Dernæst mærkede og nummererede man jordlodderne.

Ved tolv-tiden tog abbé Pierre tilbage til Emmaüs, og alle mændene gik hen til caféen på hovedvejen. Der lærte sjakket fra Emmaüs de femseks ejere nærmere at kende. De spiste sammen og drak nogle flasker vin sammen, og efter osten gav de sig til at fortælle.

»Vi bor i to værelser,« siger Jules, en ung mand på sytten år med et magert og gustent ansigt. »I to værelser lige ved Porte Saint-Martin. Overdådigt - ikke sandt? Nu skal I høre!« Han ler en smule bittert.

»Vi er sytten, der bor der. Elleve unge, mig selv iberegnet. Min brors to sønner er døde der, min søsters dreng er på sygehjem, en lille pige med engelsk syge er også angrebet af tuberkulose ... Min bror hørte en kammerat fortælle om abbé Pierre. Det er ham, der har sendt mig herhen. Men det interesserer også mig, for vi vil bo sammen. Jeg har lidt tid tilovers på grund af strejken ...«

Ja, hver eneste af de tilstedeværende unge fyre havde gennemlevet

P. F. Kjeldsen

Skomagergade 34, telefon Roskilde 378

Byens største specialforretning i
URE og OPTIK

Skolebøger-Skolerekvitter-Læsekrede
Skønlitteratur - Papir - Fyldepenne - Foto
i stort udvalg

Roskilde Boghandel

Sct. Olagade 24 - Telefon 3131

Roskilde Mejeri

Borgerdiget - Telefon 349

Ejegod Jørgensen

Slagtermester

Kød - Flæsk - Pålæg

Sct. Olagade 13 - Telefon 157

C. J. Gerlachs efft.

Hersegade 9, Roskilde, tlf. 2777

Aut. leverandør af kirkevine

Østergades El. forretning

Installatør Edmund Sørensen

Telefon Maribo 170

Maribo

Edvard A. Petersen

(A. P. Jensen)

Malerfirma

Telefoner 1694, 228 - Roskilde

L. Suvalski Anlæggsgartner

Københavnsvvej 821

Hedehusene - Telf. Hedehusene 161

Alt vedr. haver - Kommer overalt

Glarmester

POUL V. JOOST

Slotsgade 7, København N

Nora 7977

à Mopedo

St. Kongensgade 76

Udlejning af service, borde
og stole

Alt til festen

Telefon Palæ 8992 (bedst ml. 16,30-18)

den ene eller den anden del af den samme ensformige og uhyggelige historie. Overbefolkede saneringsejendomme, hoteller, der var for dyre, skilsmisse, had og drukkenskab. En søster, der var gået i hundene eller en yngre bror, der var forsvundet - enten fordi han drev om på gaderne, eller fordi han var på opdragelsesanstalt. Lønnen slugt af husleje, sygdom eller død. De talte lige ud om alt dette - uden omsvøb - de vidste, de var solidariske med hinanden, og at de var fælles om den samme elendighed og fra nu af om samme fremtidshåb.

En af dem sluttede:

»Når vi dør, har vi efter loven ret til mere plads, end når vi lever. Dette er ikke noget, jeg finder på. Da min bedstefar ville købe et familiegravsted, lod borgmesterkontoret ham vide, at de obligate mål for seks kister var ti meter gange tre meter. Ikke langt fra mig bor der tre familier, det vil sige ni personer med små børn, i et værelse, der netop har den størrelse. Der er hverken plads til et bord eller en spand. De må flytte børnenes madrasser, når de skal åbne døren. De har henvendt sig til borgmesterkontoret, til Røde Kors og til deres deputerede - men uden resultat. Der skal ligbærere til for at skaffe dem et eksistensminimum.

*

Regnen var hørt op. Da mændene havde spist og røget den sidste cigaret, fik de travlt med at komme tilbage til grunden, som de allerede kaldte »byggepladsen«. Nu gjaldt det først og fremmest om at fjerne jordskokker, majs og ukrudt.

»Skal jeg give dig en håndsrækning?« spurgte Djibouti den lille Jules. »Du ved, jeg er her for det samme.«

Den anden stod med skrævende ben og var ved at smøge skjortærmerne op over de magre arme. Han så smilende på »sin« jordlod på femten gange tyve meter, der var afmærket med fire pæle. Hele himlen over den og jorden under den tilhørte ham. Det bedste ved det hele var dog, at han havde et lille æbletræ med nogle enkelte æbler. Han var en af de første, der havde truffet aftale med abbé Pierre og havde derfor fået lov til at vælge denne jordlod.

»Nej,« sagde lille Jules, »nej, gamle ven, jeg lader ikke andre arbejde her. Jeg vil gøre det helt alene.«

Djibouti gik i lag med en grund, som ingen arbejdede på. Den lå i den anden ende af majsmarken, der stødte op til vejen nær ved skråningen. Han rev de visne stængler op, de skar ham i hænderne. Han lagde dem i en dyng og satte ild til. Andre bunker med fugtigt ukrudt brændte rundt om og udbredte en tæt røg.

Abbé Pierre kom tilbage midt om eftermiddagen. Han havde to telte med. Han tog afsted igen for at hente noget halm. Senere kom en lastbil med en zigeunervogn på slæb. En familie, som Djibouti havde set i Em-

maüs, var allerede installeret i den. De kørte vognen ind på grunden. Kvinden - en spanierinde - lavede kaffe på sit spritapparat til alle dem, der hjalp med at lugte.

Da klokken var næsten seks, tændtes lysene i den mørke fabriksbygning. I tusmørket så Djibouti en mand komme cyklende og standse lige ved siden af ham, mens han studerede et stykke papir.

»Mon jeg tager fejl ...« sagde han. Nr. et - det er min parcel her. Abbé Pierre har selv skrevet det ned til mig på planen.«

»Det kan godt være, du har ret,« sagde Djibouti.

»Men jeg ser, du arbejder her ...«

»Det er ikke min grund,« sagde Djibouti. »Jeg arbejder her for ut hjælpe abbé Pierre.«

»Du mener for at hjælpe mig,« svarede den anden smilende.

Han stod af cyklen.

»Tak for hjælpen.«

I tusmørket gjorde de arbejdet færdigt i fællesskab. Skyerne var drevet væk og stjernerne blinkede på den kolde himmel. De kæmpemæssige gasbeholdere tegnede deres tunge silhouetter mod en baggrund af flimrende lys - det fjerne lyshav fra byen. Fra toppen af skrænten sendte nogle buelamper en smule lys ned til dem.

Klokken otte var de færdige. Den øvrige del af sjakket tog tilbage til Emmaüs.

Arbejderen sagde:

»Vil du have et glas vin?«

»Nej,« sagde Djibouti. »På gensyn i morgen.«

»Farvel. Jeg hedder Marcel, Marcel Vatiér. Jeg tager hjem nu. Farvel så længe.«

Da Djibouti var blevet alene tilbage, betragtede han et øjeblik den ejendommelige lejr. Han kunne skimte teltene og zigeunervognen gennem den tætte røg, der holdt sig nede ved jorden. Rundt omkring blev bunker af majsstængler ved at brænde. I et af de kegleformede telte, der blev oplyst af en flagermuslygte, sad en familie i en rundkreds på halmen og spiste deres mad. Abbé Pierre havde lovet at bringe senge derud i morgen. Kvinden i zigeunervognen lavede mad til nabofamilierne. Lille Jules var den eneste, der endnu arbejdede, stædigt og lykkeligt, med at grave jordskokker op under sit træ.

Stjernerne på den kolde himmel ... et togs fløjten, de vældige konturer af fabrikken, de små lys fra petroleumslamperne, der lyste gennem røgen fra det brændende græs, og silhouetten af drengen, der stædigt blev ved med at arbejde i halvmørket ... disse stemmer, disse menneskeskæbner, som i dette håbløse øde tog deres ejendom i besiddelse - alt dette bragte Djibouti bud om noget - alt dette talte til noget i ham.

På en forunderlig måde følte han sig bevæget ligesom på sommeraftenerne under poppeltræet ved »Bommen«. Han følte en større trang til

ensomhed end før - ikke fordi han var bedrøvet, men tværtimod fordi han følte sig i harmoni med tingene, menneskene, livet og sig selv. Det var som en forsoning efter en langvarig og hadefuld strid. Denne stemning ville han nyde i fred. Han holdede meget, da han gik hjem til Emmaüs. Han havde ondt i ryggen af at stå bøjet på marken hele dagen igennem, men smerten ødelagde ikke den indre tilfredshed, han følte.

Næste dag tog Djibouti tidligt fra Emmaüs til »Det blomstrende vænge«. Dagen tegnede godt. Han så, at en lastbil var standset tæt ved det stykke, som han havde ryddet dagen i forvejen. Marcel Vatieer var ved at læsse bjælker og brædder af sammen med chaufføren.

»Godmorgen,« sagde Djibouti.

»Godmorgen,« sagde Vatieer, idet han rakte ham et bræt uden at give ham tid til at tage frakken af.

Lille Jules vinkede til ham på afstand. Det var lykkedes ham at finde en trillebør, og han var i færd med at køre de sten, han havde samlet op langs skrænten, hen på sin jordlod. Nogle børn fra zigeunervognen løb med en kande hen til vandposten nær ved hovedvejen. I forbifarten kaldte de på børnene i nabotellet: »Lucien! Jacqueline!« Teltet var lukket, men der kom røg fra det lille skorstensrør, der stak ud gennem teltåbningen. En ung kvinde gik ud af teltet i blå slå-

brok. Hun så op mod solen og ud over markerne, og hun lod smilende hånden glide gennem sit udslåede hår. Solen skinnede på rimfrosen, der dækkede plovfurterne. Funklende spindelvæv lyste fra græs og buske langs vejen. I morgensolen og den friske luft vågnede børnene og kvinden for første gang op som frie mennesker. De var venner med hinanden. På denne klare morgen begyndte et nyt liv.

Lastvognen kørte påny.

Marcel Vatieer tog proppen af sin termoflaske og bød Djibouti på varm kaffe. De drak af samme bøger. Vatieer sagde:

»Jeg har talt længe med arkitekten og abbé Pierre om det. Jeg har valgt en hustype med to værelser, syv gange tre meter.«

Han foldede tegningen ud.

»Soveværelset er på tre meter, spisestuen og køkkenet på fire meter, dobbelte trævægge, på stenfundament. Senere laver man det hele i sten.«

»Ja,« sagde Djibouti, »vi har bygget på samme måde på byggegrunden ved »Bommen.««

»Det er udmærket - så kender du melodien. Det, der tager mest tid, er fundamentet. Jeg venter sten og cement nu til morgen. Vi kan begynde at grave grunden ud. Jeg synes, vi skal beregne fem meter foran til haven.«

Han foldede smilende sin målestok

ud og markerede hjørnerne af sit fremtidige hus med sten og mærkepæle.

»Gå hen og spørg vor kammerat henne ved træet, hvor han har fundet trillebøren.«

Jules havde ikke - som han udtrykte det - »brudt sit hovede« med det. Han havde lånt den hos ejeren af et lille hus nær ved fabriken.

(Fortsættes)

»High school« lærer

fra Melbourne, Australien, 31 år, søger billigt ophold hos katolsk familie i København for nogle måneder. Taler kun engelsk. Billet mrk. »Melbourne« modtager bladets annonceafd., Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.

Hvem kan hjælpe os?

Tre katolske damer, moder, boligberettiget, og to voksne døtre, søger lejlighed, 2 umøbl. værelser plus køkken, helst Ordrup-Charlottenlund, Gentofte eller Lyngby. Billet mrk. 29-30 til bladets annonceafd., Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.

D. K. K. F.

Retræterne i Trørød falder i år således: Week-end retræten fra lørdag den 15. august kl. 14 til søndag kl. 17. Pris kr. 15,00.

Den store retræte fra 16. til 22. august. Eneværelser kr. 50, ellers kr. 45. Sengelinned, håndklæder og servietter bedes medbragt.

Tilmeldelse til fru Kerckhoffs, St. Ibsvej 7, Roskilde, tlf. Roskilde (0012) nr. 1012, men efter 24. juni til Trørød 71. Pater Irenæus leder begge retræter.

Bus fra Holte st. 8, 28 og 48 minutter over hel. Køber kun til Trørød torv.

Styrelsen.

KJØBKE'S

REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellembygningen - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 78 88

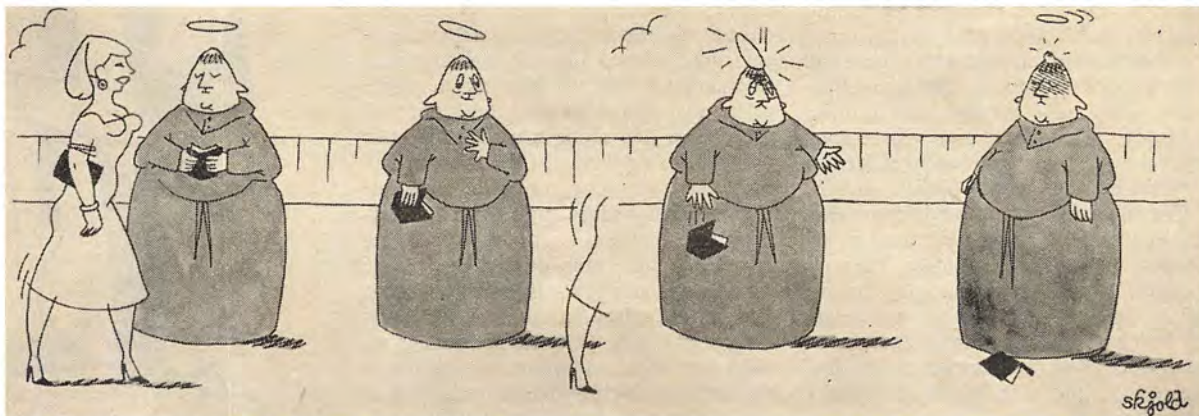
KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET

R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3388, 7842 - Ordrup 1178

B
R
O
R
K
A
S
P
E
R

FILM og TEATER

Bjørn
Rasmussen
taler
om...

(Fortsat)

Som det vil vides kom Chaplin til filmen som en i forvejen højt skattet varietékunstner, pantomiker, - en virksomhed, der især var opdyrket, fordi de engelske forlystelseslove ikke tillod mere end ca. tyve minutters tale i en varietéforestilling. Han har på film næsten kun været stjerne. Men vagabondfiguren fik først et øget indre liv, da han selv fik lejlighed til at bestemme, hvad der skulle ske i filmene, og hvordan Charlie skulle optræde. Det vil sige fra 1915. Siden da har Chaplin totalt uafhængig af andre gjort i sine film og med sine film, hvad han ville. De er altså udtryk for en ener-personlighed og som sådan hver og en væsentlige film at studere.

Chaplin indså, at filmen var hans kunstneriske medium, og rettede sig derefter, men indlagde så, specielt i sine senere film, lange replikker eller formelige taler til publikum, hvor han så os direkte i øjnene og trådte uden for filmfiktionen. Man kan med nogen ret sige, at da Chaplin begyndte at tale i sine film, så var han ikke i stand til at se. Som pantomimisk mester havde Chaplin jo med ubegribelig variationskunst evnet at udtrykke sine tanker gennem billederne alene, ofte i lange afsnit uden indskudte tekster. Og han vidste som ægte moralist og samfundsrevser, at latteren er det største af alle våben.

Fra de gamle kortfilm husker vi den lille elskværdige vagabond med moustachen, spanskkrøsstokken, figurjakken, de posede bukser, de enorme sko, - og bowlerhatten på snur over det krøllede hår, den fattigfine, graciøse optræden, gentleman til de fingerspidser, han soignerede med stokkens dupsko, pertentlig, altid høflig,

altid hjælpsom og ridderlig, så sårede den ulykkelige fagre ungdom var i bekneb, og det selvom Charlie risikerede livet ved denne hjælp. Altid et offer for de store og de stærke med bøllementaliteten, men på den anden side altid i stand til at få det bedste ud af situationen, til at vende de stores påfund mod dem selv.

Charlie ejede en hjertets dannelse som kun få klovnefigurer i den tids film besad. I en hast husker jeg kun Fy og Bi herhjemme fra. Rask og fiks og altid faglig ualmindelig dygtig reddede Charlie utallige vanskelige situationer, men fik desuagtet aldrig prinsessen. Han var dømt til at være ene, men ville ikke have, vi andre mærkede hans sorg over denne ensomhed. Han slog et gesvindt svirp med stokken, lettede på hatten og drog fra os ud ad den tørre landevej på vej mod andre eventyr.

Man har lagt en masse i denne klassiske Chaplin-slutning, og stundom glemt det dog ikke uvæsentlige, at filmene var produceret som serier med een og samme gennemgående figur. Så var det produktionsmæssigt lettere og mere håndterligt, at kun denne ene figur drog af sted gennem serierne. Ellers skulle han huske: hvodden var det nu, jeg fik jo pigen sidst, så må hun jo også med nu. Det ville gøre det mere klodset. I stedet for kæmpede Charlie i alle filmene med den samme gigantiske jætte om den samme yndige pige, som han aldrig fik. Ja, det skete nu og da, at han fik hende, men da var det oftest i ironisk mente lykkelige finaler, hvor det helt utrolige kunne ske. De slutninger tog man ikke alvorligt. Og nu bagefter siger vi alligevel »og dog«, for det idealbillede af samfundet, han for eksempel opstillede i »Diktato-

ren«s slutafsnit, lignede forbløffende meget de overlykkelige happyendings fra de gamle stumfilm.

Mon ikke man kan sige, at Chaplin overdrev sine egne inderste ønsker og drømme så meget, at han fik sagt sin oprigtige mening alligevel, uden at folk behøvede at tro, at han var oprigtig. Jeg tror, meget af det her har afhængt af Chaplins øjeblikkelige sindsstemning, da den eller den film fik sin endelige udformning. Snart kunne han antyde det samme, han dybest inde selv troede på og drømte om, snart kunne han i en vrængende tone håne det selvsamme, fordi han NU ikke selv turde tro på det. Ustandselig har han under optagelserne lavet om på sine film, selv hvad centrale afsnit angik.

Siden gennembrudsfilmen »Easy Street« (Chaplin som politibetjent) fra januar 1917, der betegner et vendepunkt i hans udvikling, trådte det samfundsrevsende mere og mere frem i hans film. Chaplin, der stammede fra Londons fattigkvarterer, og som havde haft en mere end broget barndom og ungdom, glemte aldrig sit udgangspunkt, og han talte altid i sine film de fattiges og de underkuedes sag. Han har hånet alt og alle, men aldrig de fattige og nødlidende. Især slog han hårdt ned på hyklerne, på de småtskårne samfundsstøtter, dem, der behandlede alle de små i samfundet brutalt eller nedladende.

(fortsættes).

KATOLSK ugeblad

Politisk samarbejde mellem Tysklands kristne

Katolsk dagligliv i New York

Nyt om Niels Steensen

Hårde vilkår for ungt ægtepar

Er De selv blevet abonnent?

En kapelmester taler til os

Kirkens fremtid i Irak

Ugens kronik er skrevet af cand. mag. Clara Svendsen, der ledsagede Karen Blixen på hendes meget omtalte Amerikarejse og nu kan meddele indtryk af katolsk dagligliv i New York.

SELV OM DET ER FERIETID er tanken om Sct. Vincent-gilderne, en håndsrekning fra de mætte til verdens sultende og nødlidende, ikke gået til ro. Pater G. Gommans i Hørsholm kan oplyse, at der nu også er dannet et Sct. Vincent-gilde i Fredericia, og at der påtænkes flere, deriblandt et på Nørrebro i København, det vil sige, at otte gilder har set lyset herhjemme inden efteråret, knapt et halvt år efter, at ugebladet udkastede tanken. Det er let at se, i hvor høj grad denne trang til at række tværs over de geografiske afstande besjæler menneskene i dag, efter at trafikken har bundet alle klodens dele sammen. Og endnu mere inspirerende for dem, der rækker hånden frem i viljen til små hjemlige afsavn, er det måske at erfare, i hvor høj grad der er brug for hjælpen. Fra en italiensk jesuitpater, der i en menneskealder har missioneret blandt de tidligere kasteløse i Syd-Indien, pater P. Caironi, har redaktionen – via en dansk ordenssøster i Californien! – modtaget et brev, som fortæller rystende enkeltheder om disse menneskers lidelser. Regeringen har ganske vist forbedret deres situation væsentligt ved at forbyde at behandle dem som kasteløse – tidligere måtte de overhovedet ikke betræde landsbyer, beboet af indere af hverken højere eller lavere kaste, og selv på offentlig vej måtte de ikke komme en brahmin nærmere end tyve skridts afstand, for ikke at tale om, at de ville være blevet skamslået, hvis de havde povet at betræde et Hindu-tempel.

*

I dag er deres dilemma, at de ikke ejer en tomme jord og derfor er prisgivet jordejernes luner og underbetaling. Mænd får 20 cent om dagen for at gøre landarbejde, kvinder 10 – af disse 10 cent er adskillige enker henvist til at klare føden til sig selv og flere børn. Men netop nu er adskillige af de større jordbesiddere villige til at sælge af deres jord til de priser, regeringen har fastsat, af frygt for at få den eksproprieret. For en sum, der svarer til ca. 170 kr., er en familie istand til at købe jord nok til, at den kan leve i det mindste så meget over sultegrænsen, så der bliver råd til to måltider om dagen samt materiale til at flette måtter og kurve af i de perioder af året, landbruget ikke byder på arbejdsmuligheder. Pater Caironi, som for amerikanske velgøreres bidrag har kunnet købe jord til en del familier, har set de mest opmuntrende eksempler på, hvordan de har rettet sig op. De har helt frigjort sig fra præget af at

have været kasteløse og akcepteres af selv de højere kaster på lige vilkår.

Juli og august, skriver pater Caironi, er elendighedens årligt tilbagevendende højdepunkt. Hverken amerikanere eller europæere kan uden selvsyn danne sig noget begreb om den langsomme udsultning, han er vidne til, hvor han kommer i denne periode, da regntidens oversvømmelser umuliggør næsten al beskæftigelse. Der er ingen arbejdsløshedsunderstøttelse - børnene er tit så afkræftede, at de knapt kan stå, og man kan tælle deres ribben.

Pater Caironi slutter sit brev med at advare dem, som har lyst at støtte hans eller nogen anden indisk mission, mod risikoen for, at pengene skal gå tabt undervejs. Det sker ofte, at forsendelser til missionærerne bliver stjålet eller tilintetgjort undervejs, og det afstedkommer store økonomiske vanskeligheder for missionerne, selv har han af samme grund i mange tilfælde følt sig fuldstændig afskåret fra den kristne verden. Han anbefaler at sende alle kontanter i form af personlige checks, indeni anbefalet brev, så kan checken erstattes uden større vanskeligheder, hvis der skulle ske den noget undervejs.

I. L.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse
Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvá og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 8777 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:
A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K

Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 87042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal -
hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Announceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iverson
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 5394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 88968

Niels Steensens saligkåring

Ved redaktionens slutning meddeles det fra Osnabrück, at man har afsluttet forberedelserne til en anmodning om Niels Steensens beatification (helgenkåring).

Biskoppen af Osnabrück har i et brev til biskop Suhr oplyst, at dokumenterne vil blive bragt til Rom med et pilgrimstog, der indledes i Osnabrück den 5. oktober og går til Florens og Rom. Pilgrimsturen varer til den 17. oktober. Man forventer dansk deltagelse i denne rejse. Vi skal snarest her i bladet bringe flere oplysninger om dette betydelige fremskridt i arbejdet for Niels Steensens kanonisation.

Den store nyhed kommer samtidigt med, at Niels Steensen-sagens energiske forkæmper, dr. phil. pater G. Scherz, sammen med sin confrater, pater Klar, kan fejre 40 års præstetjubilæum.

I næste nummer

trykker vi den første af to kronikker ved pastor dr. theol. Bjørn Højbo. Den hedder: Hvad er religion? Desuden bringer vi en artikel om de romerske katakomber, som atter i sommer besøges af store turist-skarer.

Søvnængere

I Academicum Catholicums blad, Litterae, har dr. phil. H. Roos S.J. skrevet følgende linier, der har bud til en videre kreds:

»I sin berømte trilogi »Schlafwandler« (1929-32) beskriver Hermann Broch opløsningen af alle værdier (Zerfall der Werte) i den tidsperiode, som går umiddelbart forud for vor egen. I denne store og profetiske roman møder vi en dræbende nihilisme som følge af et manglende helhedssyn. Verden er i sin helhed ikke mere plausibel, fordi vi har opgivet middelalderens »plausibilitetspunkt«: Gud og hans åbenbaring i Kristus. Der findes ikke mere noget almengyldigt værdicentrum: alt er i opløsning, alt forfalder. Hvert kulturområde har sin egen logik, som i ubønhørlig konsekvens løber linen ud. Mennesket finder sig ikke mere til rette i tilværelsen. Individet er fanget i en dødbringende ensomhed, uden bro til medmennesket. Mennesket, som en gang var Guds udtrykte billede og hans spejl, bærer af umistelige værdier, mister sin betydning. Vi er kun søvnængere.

Det er vist rigtigt, at denne ram-mende analyse først og fremmest gælder den del af den europæiske menneskehed, som har opgivet eller dog mistet troen på Kristus, livets eneste plausibilitetspunkt. Men vi ville være slemme farisæere, hvis vi ikke udtalte vort eget confiteor. Søvn-gængermotivet er ikke kun gyldigt

for en historisk periode, det er en fristelse og en anfægtelse, som findes i hvert menneskeliv, helgenerne undtaget. Kender vi ikke alle dette, at vi så at sige lever ved siden af os selv? At tidens travlhed og forjagethed i den grad lægger beslag på os, at vi vandrer som i trance? Er vi ikke alle søvnængere i dette jordeliv, lever vi ikke kun med en halv bevidsthed? Og er der i dette åndelige søvnvægeri ikke en farlig tryghed trods farer, et blik, der ikke sanser? »Vi går imod vor skæbne som søvnvænger over tagryggen - vi går, til vi falder.«

Denne situation er evig. Sankt Augustin var i den, da han åbnede den hellige bog og fandt ordene: »Det er på højeste tid, at I vågner op, for vor frelse er rykket nærmere nu, end den gang vi kom til troen. Natten går på hæld, det gryer ad dag« (Rom. 13, 11-12). Kierkegaard siger, at en søvnvænger vågner i samme øjeblik, hans navn nævnes. Kristus kalder os ved vort navn. Vort liv må rives ud af den tranceagtige tilstand, som vore synder har bragt os i, af den falske fortryllelse, som verden så ofte fører os ud i. I den kultursituation, vi befinder os i, må vort trosliv blive mere og mere et bevidst liv, en konsekvent gennemført samling, et dagligt på ny begyndende opgør med de sataniske kræfter i os og omkring os. »Discretio spirituum«, at skelne ånderne, er mere påkrævet end nogensinde før. Thi »at tro er at leve i usynlige virkeligheder« (Kard. Newman).«

Tvunget sammen af fælles nød - men forblevet sammen!

Dr. Höfler om de kristnes politiske arbejde i Tyskland
og om UNESCO's bestræbelser

- Det er lidt af en misforståelse, når det ofte i tale og skrift hævdes, at Europa nu domineres af katolske politikere, og at man vil skabe et katolsk Europa. Selvfølgelig ønsker kristne mennesker, at Europa skal bekende sig til kristne idealer, og de har ret til at ønske det - ganske som socialister må ønske sig et socialistisk Europa. Men man må huske, at de kristne partier er ikke simpelt- hen enerådende, og tillige må man huske, når talen falder på det katolske, at vi samarbejder med vore protestantiske medkristne. I det tyske C.D.U., Adenauers parti, er der således 150 katolske og 100 protestantiske repræsentanter til forbundsdagen. Vi må altid forhandle os tilrette om en rimelig balance i de to parter indflydelse ...

Dr. Heinrich Höfler taler hurtigt og med en venlig, myndig stemme. Han er bred af skikkelse som af gemyt. En mand der vækker tillid - den rigtige mand til en international kommission - hvor Tyskland skal repræsenteres blandt nationer, som møder det med begrundet skepsis.

Vi nåede at indfange dr. Höfler aftenen før, han fløj videre til Freiburg efter nogle dages arbejde på Christiansborg. Her har UNESCO's kulturkommission holdt møde. Foruden at være indvalgt af C.D.U. i den tyske forbundsdag er Heinrich Höfler direktør for det tyske Caritas-forbund, der udfolder en meget omfattende social hjælpevirksomhed. Under sit ophold i Danmark benyttede han lejligheden til at træffe pastor Knud Ballin, lederen af vort hjemlige Caritas. Det bør bemærkes - for dr. Höfler ønsker ikke at tale om sig selv - at han før nazi-tiden redigerede et politisk tidsskrift, der udkom i 200.000 eksemplarer, men som blev forbudt af nazisterne. Han kender iøvrigt ved egen smertelig erfaring de nazistiske fængsler.

- Dr. Höfler, er der et tilfredsstillende samarbejde mellem de kristne i Tyskland?

- Det må siges, at inden for det politiske liv blev vi tvunget sammen af den fælles nød, men efter at den var overvundet, havde vi fundet en arbejdsform og en holdning, der åbenbart kan være stabil. Vi lader kontrovers-spørgsmålene stå og samles på vort brede, fælles grundlag.

Helt ny opfattelse af reformationen.

- Betyder det ikke, at man roder synspunkterne sammen til en ubestemmelig masse?

- Nej, vore religiøse linjer udviskes ikke. Det lykkes virkeligt at opnå politiske resultater, uden at vi hver for sig skal fornægte vor kristne overbevisning. Det har forøvrigt betydet meget for den katolske og protestantiske forsoning, at man er

nået til en ny vurdering af reformationen. Man har simpelt hen fra begge sider måttet kassere den hidtil gældende opfattelse. Det skyldes i høj grad professor Lortz's trebindsværk om reformationen, som forlaget Herder udgav. Det har helt ændret billedet.

- Kan protestanter virkelig goute-re, at nu såvel forbundskansler som president er katolikker?

- Der vil altid være yderligtgående folk på begge fløje, som reagerer hvis sådanne poster besættes med mænd fra samme kirke; men dette er ikke typisk for C.D.U.s samarbejde. Såfremt det kan lade sig gøre, plejer vi at veksle mellem katolikker og protestanter, når vigtige poster skal besættes.

- Hvad mener De om »Det tyske mirakel«?

Dr. Höfler ømmer sig lidt, ryster på hovedet, og så kommer det:

- At det ikke er noget mirakel! Vi kunne slet ikke være kommet på fode uden en rigelig hjælp fra vestmagterne. Det er nok muligt, at tyskerne i almindelighed har fået mere ud af denne hjælp end enkelte andre lande, der også fik en håndsrækning efter krigen. Men alligevel ...

- Og så har man selvfølgelig ikke haft de enorme militæruddgifter?

- Det har man ikke, men til gengæld har vi måttet modtage næsten 15 millioner flygtninge fra øst, og det giver uoverskuelige problemer.

Der bygges huse.

- Har katolikkerne i Tyskland gjort en særlig indsats for at hjælpe?

- På mange måder, ja, og jeg kan fremhæve bestræbelserne på at bygge huse til de unge familier. Denne opgave er løst på en fortræffelig måde indenfor alle bispedømmer. De tusinder af huse, som er bygget, lejes ud med forkøbsret, og i andre tilfælde har man prøvet en løsning, der også kendes i Holland: En familie køber og bliver ejere af en etage i et større hus.

- Hvad bestiller man i UNESCO's kulturkommission?

- Den har mange områder at varetage. I kommissionen er der repræsentanter for alle lande indenfor de forenede nationer. Danmark er repræsenteret af folketingsmand Ole Bjørn Kraft. De tyske medlemmer blev ind-

Edvard Petersen

Kul, koks, brændselsolie
Havnen 3, Horsens - Tlf. 2 38 88

**Poul
HENRIKSEN**

Raadhusstræde
Vejle

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thiem
Nørregade 6, Vejle - Tlf. 360

Bogladen med de mange bøger...

A-S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandsfabrik
Tlf. 121 - 208

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 - Tlf. 1349
Næstved

Arndt Nielsen Ure og optik

Jernbanegade 2 - Tlf. 843
Næstved

K. Blum Hansen Boghandel

NÆSTVED
TELEFON 2828 (2 ledninger)

Gulvtæpper

Linoleum-Tapeter-Malervarer

CLAUDI HANSENS EFTF.
Jernbanegade 3, Næstved - Tlf. 80

A. & P. G. Vintersborg

Snedker- og tømrermestre

Lindebjerggårdsvej, Næstved
Tlf. 1628 - 818

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 - Tlf. 188
Næstved

Leverandør til katolske institutioner

valgt i 1950, men i begyndelsen måtte vi kun lytte til forhandlingerne. Vi følte os som sat på synderbænken; men efterhånden accepterede man os. Kommissionen skal fremme en mellemnational kulturudveksling. I praksis kan det gøres gennem vore publikationer og for eksempel de udstillinger, vi har ladet afholde.

Skolebøgerne blevet renset.

Jeg bør også nævne, at vi har oprettet et institut i Braunschweig, som under professor Eskerts ledelse søger at mildne de gamle nationale modsætninger, som fandt udtryk i de forskellige landes skolebøger. Der er foretaget en rensning af historiebøgerne, således at de mellemfolkelige stridigheder ikke mere bliver behandlet ensidigt, og således at man undgår at ophidse det ene lands børn mod det andet lands. Mange uhyrligheder er blevet fjernet. Det gælder også i forholdet katolikker-protestanter. I min drengetid indeholdt de tyske katolske skolebøger fordømmende ord om protestanter, og de protestantiske bøger til gengæld fordømmende ord om os. Også dette har kulturkommissionen kunnet ændre.

- Hvad venter De, at der i det lange løb kommer ud af kommissionens virksomhed?

- Man skal slet ikke spørge om, hvad der kommer ud af det! Vi må jo arbejde på langt sigt. Foreløbigt er der resultater nok til at ansøre os, og vi har i kommissionen mange muligheder for at udligne modsætninger, opdyrke jordbunden for kommende vækst. Indenfor en sådan international kommission, hvor vi ikke er placeret efter nationalitet,

trobekendelse eller politisk mening, men simpelthen alfabetisk, er der rum for en meget frugtbar udveksling af tanker og konkrete planer.

UNESCO's alvor og gode vilje.

- En del mennesker er skeptiske overfor UNESCO's arbejde!

- Det burde de næppe være. Jeg synes, UNESCO's ledere er garanter for, at arbejdet gøres med alvor og god vilje. Vi kan da for vort vedkommende være tilfredse med, at UNESCO for tiden har dr. Veronese, en katolik, som chef for hele sit arbejde. Det viser, at man er fordomsfri og ikke bange for at vælge en mand, der ovenikøbet havde været leder af Katolsk Aktion i Italien. Men selvfølgelig - han er en dygtig mand, en personlighed.

- Kan det ikke til tider være svært for Dem at samvirke med folk, der afviser den kristne vurdering af tilværelsen?

- Vi respekterer hverandre. Jeg kan heller ikke se, at man nødvendigvis uafsladeligt skal reklamere med sine synspunkter som »katolske«. Vi må blot bruge mulighederne for at gøre et medmenneskeligt arbejde. Socialisterne har jo også virkeliggjort så mange kristne idealer, uden at de nogensinde har propageret med, at disse idealer var kristne!

ALTERLYS

i alle størrelser

og iøvrigt

stearinlys og vokslys

af enhver art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

»Her i denne hårde by,« sagde en dag en af mine amerikanske bekendte. Det var New York, det drejede sig om. Den var tilsyneladende også hård nok, da jeg ankom til den lige efter nytår i en bidende frostvind, som der ikke fandtes læ for noget sted i de lange linealrette kløfter mellem skyskraberne.

Jeg kom dertil i fuldstændig ligevægtig afventende sindstilstand, uden forudfattede meninger for eller imod. Fordomme og meninger grebet ud af luften – vor civilisations propagandamættede luft – indgyder mig større skræk med årene.

Nu gik det sådan, at jeg kom til at være i New York et kvart år, med et job – rejseledsager for Karen Blixen – som bragte mig i forbindelse med mange mennesker og forhold, og jeg fandt at det var overraskelsernes by. Også kirkeligt.

Min første søndag havde jeg bedt en god ven komme og hente mig til messe. Jeg mindedes hans beskrivelse af højmesse i Harlem, med et ganske anderledes liv over den gregorianske sang end de fleste andre steder. Han kom helt fra Missouri for at hente mig. Det var i en af de særlige glansperioder under opholdet, jeg boede oppe på 23. etage i The Carlyle Hotel. Min farvede ven bad mig angsteligt om at meddele personalet, at vi ventede ham. Men ingen fortrak en mine, heller ikke da jeg efter messen vendte hjem med endnu en sort ledsager, som skulle op og hilse på Karen Blixen. Heller ikke senere, da vi boede i en eksklusiv klub med strenge husregler, var der nogen vanskelighed ved at modtage negere som gæster, så meget mindre som man netop på det tidspunkt havde indvalgt det første ikke-hvide medlem af klubben: Marian Anderson. Det var en glædelig overraskelse at se de fremskridt, som nordpå er sket i dette spørgsmål.

En anden overraskelse, men

Kronik

Denne hårde by

af

cand. mag. Clara Svendsen

ikke glædelig, var messen i Harlem. Bortset fra et lille damekor med tynde stemmer var der ingen, der åbnede munden. Min ledsager var meget ked af det bagefter og forklarede, at kvarteret helt havde skiftet karakter, han mente at det nu var beboet af tilflyttede vestindere. Jeg tror det gerne, alt skifter utrolig hurtigt, huse rives ned, skyskrabere skyder op, folk har pludselig fået nyt telefonnummer – jeg ringede i februar angående et brev, jeg havde fået i januar: ikke bare nyt nummer, men centralen eksisterede slet ikke mere; da forbindelsen omsider blev etableret, havde afsenderen af brevet fået andet job i mellemtiden. Midaldrende mennesker fortæller, at de er vokset op i Harlem, som i deres barndom slet ikke var beboet af negere – en besynderlig tanke, når man har læst Carl van Vechten's »Nigger Heaven« og foretaget en lille pilgrimsfærd op ad Lennox Avenue, hvor der almindeligvis ikke er et hvidt menneske at øjne.

50 år tilbage i tiden.

Også en anden ting ved gudstjenesten virkede forstemmende. I en uudholdelig lang tid blev der læst bekendtgørelser op, med opbyggelige kommentarer vævede over meddelelserne om fromme foreninger og møder. Derefter blev søndagens evangelium lige akkurat læst, men ikke kommenteret med et ord. Hele det mærkelige helhedsindtryk af at være sat 50 år tilbage i tiden – for sådan var indtrykket på en gæst fra Danmark – bekræftedes i andre

kirker. Og endnu en uvant ting virkede i begyndelsen forstemmende. Man udfoldede her en indsamlingsaktivitet, som jeg kun har set skrappere ved en højmesse i Amsterdam; den var saa skrap, at det var klogest ikke på noget tidspunkt af ugen at nærme sig en kirke uden at sørge for at have penge hos sig.

På samme tid, hvor jeg modtog disse indtryk – de første par uger af opholdet – måtte Karen Blixen, sin alder og berømmelse til trods, slide særdeles hårdt for føden til os begge, jeg mindes især en filmoptagelse, som varede til midnat.

Chaufførens ugenerte korstegn.

Alligevel ændrede billedet sig, og da bemærkningen om »denne hårde by« faldt, syntes jeg, det var en overfladisk kliché, som i virkeligheden ikke passede.

Måske kan omslaget i stemningen for mit vedkommende tidsfæstes på minuttet. Jeg var en dag smuttet af sted på en fornøjelsestur af den slags, som så nemt og billigt kan foretages i enhver større by: en tur med et offentligt befordringsmiddel. Jeg sad i en bus på vej ned ad Fifth Avenue. Da vi passerede Saint Patrick's Cathedral, ville jeg gerne – efter en smuk skik, jeg har søgt at optage efter et ophold i Dublin – gøre et kors-tegn, idet vi passerede kirken. Men det blev et generet lille et, ligesom under min kørsel i københavnske sporvogne. Da så jeg i det samme chaufføren, alt imens han spejdede frem i den myldrende trafik, gøre et kæmpestort roligt ugenert korstegn. Der var en afgründ af forskel mellem denne en jævn mands selvfølgelige, næsten stolte bekendelse af sin religion og atmosfæren hjemme i Danmark hos en række katolske familier af arbejderklassen, som jeg har haft berøring med, og som alle endte med at gøre, hvad de sikkert selv følte var at »normalisere« deres religiøse tilhørsforhold: at melde sig ind i folkekirken, vistnok uden anden

Vejle

Trælast & Kulkompagni

Toldbodvej - Telefon 88
Vejle

Hansen Pærhøi & Søn

Gjarmester - kunsthandel

Søndergade 4 - Telef. 1187
Vejle

Mel- & Foderstofforretning

Melleudsalg

J. JENSEN

Søndergade 26 - Telefon 1083
Vejle

Vejle Optik

v/ Anker Kastrup

Briller

Torvegade 8 - Tlf. 308 - Vejle

A/S Vejle Mælkekompagni

Fineste mejeriprodukter

Telefoner 338, 336 - Kontor 807
Vejle

Tegn abonnement

konsekvens (og motivering) end at deres kirkelige handlinger, dåb, konfirmation o. s. v., derefter kom til at foregå det »almindelige« sted.

Kort efter min oplevelse i bussen oprandt askeonsdag. Jeg havde på dette tidspunkt allerede konstateret, at man aldrig i New York har langt til en katolsk kirke, og på den adresse, hvor jeg boede længst, havde jeg én på det nærmeste hjørne. Jeg gik derover til askeuddelingen onsdag morgen - og fandt kirken myldrende fuld. Og der var andre uddelinger hele dagen igennem, og opslag om, at uddeling i hjemmene kun måtte foretages af en præst. Abenbart en stor attraktion, denne aske som indleder fasten! Da jeg var i hus i klubben igen, tog jeg mit lommeterklæde op og tørrede efter min hjemlige skik det mest iøjnefaldende af pletten af - og følte mig i næste øjeblik som en forræder, for der stod den gamle doorman med en tydelig sort plet i panden, og den unge dame i kontoret ligeså - og det viste sig, at byen dagen igennem vrimlede med alle slags mennesker med aske i panden. Og ganske forbløffende var det at se, hvor stuvende fuld kirken var til hverdagsmesser hele fasten igennem, ikke mindst til frokostpause-messen kl. 12.10. Da jeg havde hjembragt min palme på palmesøndag og havde den liggende fremme, fortalte to

af de tre stuepiger på etagen mig fornøjede om, hvor de havde hentet deres.

De åbne mennesker.

Dette var en oplivende og mærkelig oplevelse for en dansk katolik i New York: at konstatere alle slags menneskers åbne og selvfølgelig bekendelse af deres religion. Og dette i det land, som bliver udskejet for »konformisme«, og hvor de allerfleste katolske immigranter er kommet fra lande som af dem, der er ovenpå i samfundet, regnes for andenklasser. Og hvis jeg efter at have lært denne store by virkeligt at kende, og efter bekendtskab med en række storbyer i Europa skal prøve at placere prædikaten »denne hårde by«, bliver det ihvertfald ikke New York, der får det tildelt. Det bliver enten Paris eller - København, især som jeg ser den for mig i min studietid i trediverne. Et milieu præget af en alt gennemtrængende dominerende opinion, for hvilken en katolik overhovedet ikke talte med eller var til at tage alvorligt. Blev vi accepterede og havde fuldt op af kammerater, kontakter og fair chancer, var det på trods af den lille særhed, at vi i morgens mulm og mørke ensomme begav os ud for at deltage i noget, vi regnede for den vigtigste begivenhed i verden.

Yderligere grelt kom denne situation til at stå for mig ved besøget på Brandeis universitetet i Massachusetts, et kun ti år gammelt, jødisk universitet præget af vældig aktivitet og nye ideer. I månedens program nævnedes sammenlignende religionsdrøftelser, hvori deltog den til universitetet fast knyttede jødiske, katolske og protestantiske præst. Hvilken afgrund af forskel fra et milieu, hvor man ikke regner en religionsforsker for objektiv, medmindre han selv er uden religion. Jeg kunne fortsætte med at fremdrage sådanne træk, som f. eks. at det store hospital Columbia Medical Center som en selvfølge har tre faste ho-

Med en tydelig sort plet i panden!

spitalspræster: en rabbiner, en katolsk og en protestantisk præst med hver sit kontor, og ved siden af den katolske præsts kontor et lille kapel med alterets sakramente.

Disse nye, positive iagttagelser gjorde jeg, samtidig med at forårssolen fik magt i New York, og flere og flere kredse lukkede sig op for at modtage Karen Blixen, som måtte opgive de strabadserende rundrejser til universiteter, men til gengæld tre gange samlede 1000 mennesker til story-telling i den jødiske ungdomsforenings berømte »Poetry Center«.

Alt er muligt i New York.

Og på alle områder konstaterede jeg den så befriende situation: alt er muligt. Da også fjernsynsarbejde kom ind i billedet, måtte vi naturligvis selv have et apparat og se lidt, – og det viste sig, at der er siger og skriver 12 programmer, og kun de små timer fra halvtre til fem morgen er uden TV eller radio, en velforsynethed som i sig selv umuliggør at folk sløvt sidder og ser alt, hvad der sendes. Hvis man gjorde sig den ulejlighed at se i dagens avis, var der mange værdifulde, interessante ting at finde. Af katolske udsendelser så jeg The Christophers' program, biskop

Fulton Sheen's program og et interview med den kendte bekæmper af racefordomme father John la Farge, alt sammen udmærkede faste udsendelser. En bevægelse som The Christophers fremhæver ustandselig, at det enkelte menneske kan betyde meget og have indflydelse i samfundet – atter et dementi af »konformismen«; det er helt andre steder jeg daglig hører klicheen »det er udviklingen!«

At reservere tid til særligt studium af kirkelige forhold eller til særligt at træffe trosfæller havde jeg ikke turdet tænke på. Men Karen Blixen syntes, at jeg burde have lejlighed til lidt sådant og lod et ord falde til sit forlag, Random House. Resultat: Indbydelse til visit hos kardinal Spellman, til biskop Sheen's inspilning af sit TV-program, til verdensmissionens amerikanske hovedkontor, milde gaver af bøger til mig selv og vort hjemlige Niels Steensens bibliotek og af andre ting – og forresten også et indblik i, hvor overvældende meget der går u d a f l a n d e t af det, der så energisk samles ind, oftest i beskedne bidrag. En klimaks på mit bekendtskab med det katolske New York, som faldt sammen med et Crescendo af hjertelighed og festlighed på

alle fronter, mens hjemrejsen rykkede nær.

Jeg nåede også, tildels udenfor New York, at strejfe kredse med et helt forskelligt præg fra det almindelige irsk-prægede katolske milieu, kredse som arbejder på liturgisk fornyelse, katolikker af andre riter end den latinske, og et eksempel på Mituropas tilskud til amerikansk katolsk åndsliv: et charmerende møde i familiens skød med professor Rudolf Allers.

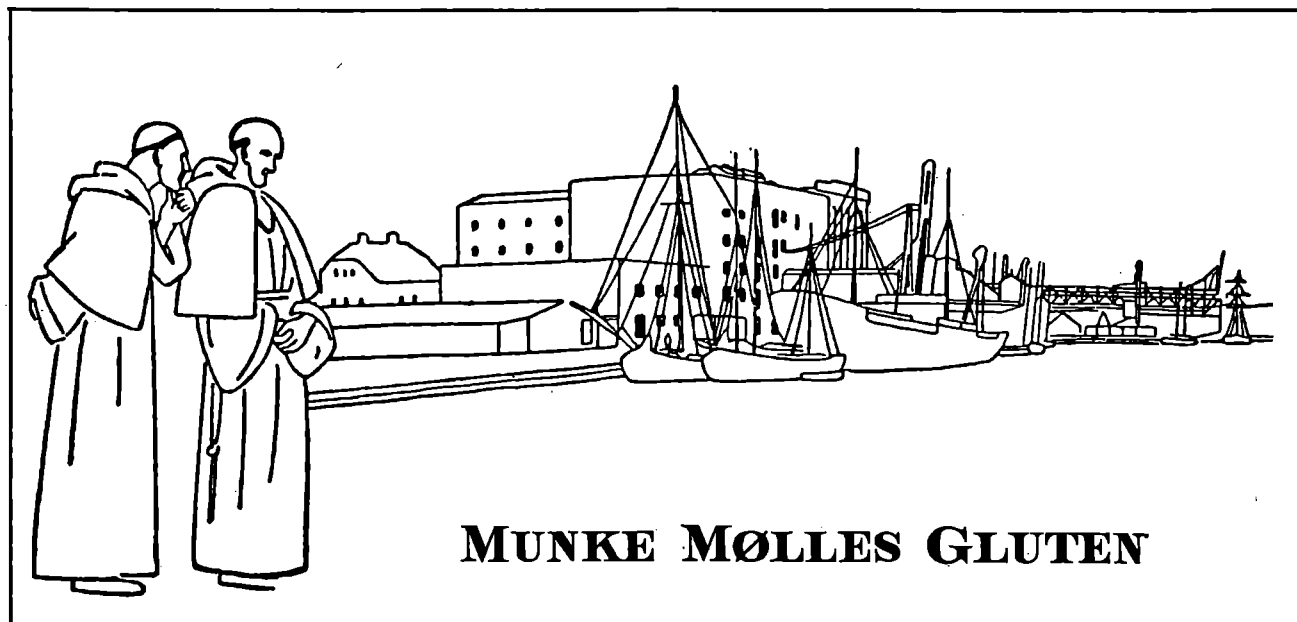
Hele denne amerikanske katolske verden kan naturligvis give materiale til interessante religionssociologiske undersøgelser, som vil afsløre både godt og dårligt. For mit vedkommende blev der jo kun tale om dette: at være der nogle måneder og se det hele med egne øjne. Men selvsyn gør altid en stor forskel.

TIL BYEN
-i byen
FRA BYEN smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE
Et centralt spisested for dem, der er bosat, og for dem, der kommer tilrejsende med bane ell. bil . . . og et godt madsted, hvor hygge og venlig betjening findes. Rimelige priser.

MUNKE MØLLES GLUTEN

USIKKERHED OM KIRKENS FREMTID I IRAK

Beirut, Libanon (NC). Siden revolutionen i Irak sidste år har den katolske kirke haft nogenlunde gode vilkår, men den voksende kommunistiske aktivitet truer det katolske mindretal i landet. Ifølge rapporter fra Irak lægger kommunisterne et stærkt pres på regeringen, der ledes af Abdul Karim Qassim.

Revolutionen i Irak var ganske vist præget af nationalisme, men man tillod dog skoler, der var ledet af udenlandske katolske ordensfolk at arbejde videre. For eksempel har Bagdad-Kollegiet, der ledes af amerikanske jesuitter, i indeværende år haft 77 studenter - det største antal siden kollegiets grundlæggelse. Endvidere har regeringen tilladt, at Al

Hikma-Universitetet fortsætter sin virksomhed tillige med en række katolske folkeskoler ledet af ordenssøstre og franske dominikanere.

Arsagen til, at man nu ængstes for kirkens fremtid i Irak, er regeringens indgriben overfor andre fremmede missionærer. Næsten alle protestantiske missionærer i Iraks landsbyer er blevet udvist. Erfarne iagttagere mener imidlertid, at Qassims regering blot har været grebet af nervøsitet overfor de mange udlændinge, der befandt sig i landdistrikterne. Man kan dog ikke finde en retfærdig begrundelse for, at missionærerne fra den hollandske reformerte kirke blev udvist, og at deres hospital i Amara blev beslaglagt.

Verden rundt

Paven har udnævnt biskop Adolf Bolte til biskop af Fulda i Tyskland. Biskop Bolte har siden 1945 været hjælpebiskop samme sted. Han er 57 år og afløser biskop Johannes Dietz, som er 79 og af helbredshensyn har trukket sig tilbage. Biskop Dietz er blevet æret med titlen ærkebiskop. Bispedømmet Fulda omfatter 684.000 katolikker.

Den pavelige hjælpeorganisation skal i løbet af sommeren sørge for 750.000 italienske børns ferieophold på landet. Organisationen har tillige oprettet feriehjem for 500.000 børn i de italienske byer.

I følge en hvidbog udsendt af det japanske velfærdsministerium, er der nu kun halvt så mange fødsler i de japanske familier som før anden verdenskrig. Det anslås, at det årlige antal fosterdrab (abortus provocatus) andrager omkring halvanden million. Hvidbogen oplyser, at de provokerede aborter foretrækkes fremfor brugen af præventive midler.

Nyasalands ældste høvding, Kaluluma, er blevet døbt på sit dødsleje af en katolsk missionær. Den 99 år gamle høvding havde i mange år ønsket at blive katolik og havde gennemgået en grundig undervisning.

Viggo Høgsgaard

Landretssagfører

Stuðiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Paven i sommerresidens - men med audienser

Castelgandolfo (NC). Efter ankomsten til sin sommerresidens har den hellige fader allerede modtaget store pilgrims-skarer i den nye pavillon, der er bygget i nærheden af den pavelige bolig.

Pave Johannes blev ved sin ankomst hyldet af byens befolkning og studenter fra det amerikanske kollegium. Paven undskyldte overfor Castelgandolfos indbyggere, at han som følge af megen travlhed ikke havde kunnet holde sit løfte om at besøge dem i foråret. »Selv om paven ikke er lukket inde i Vatikanstaden,« sagde pave Johannes, »og selv om han kan komme og gå, som han vil, mangler han tid til at følge sine ønsker. Der er så mange spørgsmål fra hele verden, der tvinger mig til at forblive i Vatikanet.« Johannes XXIII tilføjede, at han gerne vil opholde sig i Castelgandolfo »nogle få dage eller nogle få uger«.

Paven havde før sin afrejse modtaget præsidenten af Tunis, Habib Bourguiba. Paven tog senere hjem til Vatikanet fra sin sommerbolig for at modtage Japans premierminister, Nobusuke Kishi.

Mennesket - et åndsvæsen

Geneve (NC). På de forenede nationers anden konference til bekæmpelse af »fordomme og raceforfølgelse« talte blandt andre generalsekretæren for Pax Romana (den internationale katolske studenterbevægelse), Thom Kerstiens. »En katolik har dyb respekt for andre menneskers tankegang og overbevisning,« sagde Thom Kerstiens, »fordi han tror på, at mennesket er et åndsvæsen. Kristendommen lærer, at ethvert menneske har mulighed for at finde sandheden, den forkynnder Guds åbenbarede sandhed, og den ved, at overfor Gud er der ingen forskel på personer. Thom Kerstiens nævnte forskellige eksempler på, hvordan kirken følger princippet om menneskelig ligeberettigelse. Han understregede blandt andet, at gejstligheden omfatter mænd fra alle samfundslag og nævnte, at pave Johannes er et eksempel på, hvordan denne ligeberettigelse praktiseres.

VARMEANLÆG
SANITÆRE ANLÆG
OLIEFYRINGSANLÆG
HØJTRYKSANLÆG
ANLÆG FOR
TRYKLUF T OG
VACUUM
M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. ½

K. K. L. Simonsen's eftf.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. * Minerva 2314

Kristi kjortel i Trier

Trier (NC). Det forventes, at mere end tre millioner pilgrimme fra hele verden i de næste to måneder vil komme til den tyske by Trier, hvor Kristi kjortel nu igen er synlig for offentligheden. Det er 26 år siden, den hellige kjortel var »udstillet«.

Ved afsløringen forleden var der samlet fire tusind mennesker i Triers domkirke. Ærkebiskoppen af Köln, kardinal Frings, celebrerede messen i den gamle kirke. På samme tid var der af hensyn til de mange deltagere messe på torvet udenfor. Den blev celebreret af hjælpebiskop Bernhard Stein fra Trier. Ved kardinalens messe prædikede biskop Otto Spuelbeck fra Østtyskland, som kaldte Kristi usyede kjortel et symbol på kirkenes enhed.

I følge traditionen blev den hellige kjortel tidligt i det fjerde århundrede bragt til Trier fra Det hellige Land af Sankt Helena, den romerske kejserinde, der også genfandt Kristi kors. Det tidligste skrevne vidnesbyrd vedrørende kjortelen i Trier stammer fra en beretning om biskop Agritius, som var biskop af Trier i det fjerde århundrede.

Ved et pressemøde udtalte pater Paulus, der er ansvarlig for den hellige kjortel, at det kan være en hjælp at ære en relikvie, der i mange århundreder er blevet æret af millioner kristne. Han gjorde dog opmærksom på, »at katolikker ikke behøver at tro på den hellige kjortels ægt-hed, for det er tilstrækkeligt, at de tror på Kristus.«

På vort billede til højre ses kjortlen ophængt bag højalteret, hvor kardinal Frings celebrerer messen.

En gruppe unge mænd fra otte europæiske lande bruger i år tre af sommerens måneder til at istandsætte de forsømte soldatergrave som et udtryk for viljen til forsoning og fred. Her arbejder de på den store militærkirkegård i nærheden af Calais, hvor 40.000 faldne fra 1. verdenskrig er begravet. Den frivillige ungdom kommer fra Tyskland, Storbritannien, Danmark, Italien, Portugal, Spanien, Sverige og Frankrig.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 2.: 11. søndag efter pinse (s. 691). Paulus minder os om den begivenhed, der overskygger alt andet i verdenshistorien, nemlig at Kristus er død og opstået fra de døde for vor skyld. Som den døvstumme i dagens evangelium kan vi altså nu høre Guds ord og syng hans lov, efter at præsten i dåben har gentaget Kristi handling over for os. Ihukommelse af Alfons Maria Liguori, stifteren af redemptoristordenen, s. 1026.

MANDAG d. 3.: Genfindelsen af Stefans relikvier, s. 1029.

TIRSDAG d. 4.: Dominikus (s. 1029), den spanske kannik, var på vej til Danmark, da han i Sydfrankrig stødte på nogle kættere. Han forlod alt for at prædike tilbagevenden til kirken både ved sit ord og sit eksempel. Han stiftede prædikebrødreordenen, der som opgave især har forkyndelsen af Guds ord.

ONSDAG d. 5.: Maria i sne (s. 1030). På denne dag fejres indvielsen af den største af de kirker i Rom, der er viet til Jomfru Maria, nemlig S. Maria Maggiore, der stammer fra det 4. århundrede.

TORS DAG d. 6.: Jesu Kristi forklarelse (s. 1030). Miraklet ligger ikke i denne åbenbarelse af Kristi almagt, men i at hans guddom i almindelighed er skjult. Kristi kærlighed drev ham til at blive som vi, for at vi skulle kunne blive som han og få del i hans herlighed. Ihukommelse af pave Xystus, Felicissimus og Agapit, der alle led martyrdøden i året 258.

FREDAG d. 7.: Cajetan (s. 1033), stiftede theatinerordenen i Italien i det 16. århundrede. Ihukommelse af Donatus, biskop og martyr.

LØRDAG d. 8.: Gudsmoders lørdagsmesse (s. [90]). Ihukommelse af Cyracus, Largus og Smaragdus, martyrer (s. 1034).

I sidste nummers liste over kontemplative klostre i Norden havde vi beklageligvis glemt at nævne karmeliterindernes kloster i Hafnarfjörður (Havnefjord) på Island. Og der er netop grund til at fremhæve, at Island har dette kloster!

Guds ørne

et digt af Reninca

Guds ørner forsmår ikke dalene selv om de kjenner høydene.

Et ørneblikk som trosser solen, gjen-
nomtrenger mørket, der det søker
lysets bytte.

Jo sterkere det har vært blendet, desto skarpere skal det være. For øyet som lodder dybdene, er øyet som har målt himlene.

Ørnenes makt er høydernes makt; kloen som griper byttet er kloen som kjenner klippernes motstand.

Uendelighetens stolte raseri besjeler disse herskeres flukt, der de iler mot sitt mål; for deres mål er høydernes krav.

Der har de sine altere, i de vide rymder; der frembærer de lavlandets ofre; der står de som yppersteprester, i røkelse av solgjennomglødede skyer.

Guds ørner er ensomme.

Deres verden er den uforstyrrelige stillhets verden;

deres liv hjertenes helligt andakt; deres triumf den tilbedende våke som trosser hemmeligheten ved den ild som står opp og går ned, hver dag, bak urokkelige fjell.

De kjenner skodden over avgrunner og dyp;

de strenge profeters gamle visdom er deres egen, – og også barnets alvorfulle glede.

De kjenner det høyestes lov; under sine kraftige vinger beskytter de fremtidens drøm.

De er ubønnhørlige og milde, medlidenhetsløse sporhunder og innviede tjenere.

Solen fortærer dem fra deres indre og bryter frem gjennom deres øynes stråler.

De måler tiden etter lyset, de har det grenseløse begjær etter lyset.

I deres netter reiser seg den veldige lengsel etter det ubegrensede fedreland;

deres hjemvæ skriker etter det tidløse kast som spredte stjernene i universet.

Erkjennelsen om denne dåd sprenger deres bryst, og de blør fra evighetens sår.

Af en ung flamsk forfatterinde, der skriver under navnet Reninca, bringer vi til ettertanke et digt, som vor norske kollega St. Olav har offentliggjort i universitetsstipendiat Kåre Langvik Johannessens oversættelse.

Guds ørner er de som våker over jorden; deres vrede er fryktelig som døden, og de som tarrer dem, gjør de maktesløse.

De tåler ingen tåpelig dumdristighet og forakter snikende forsiktighet.

De elsker dem som har det høyeste kjær,

som viser ærbødighet for de jomfruelige høyder

og som aner drømmen som vokser frem under deres vinger.

De er ens fortrolige, de er besjeler og vitner,

de oppvekker de himmelske ætter, de er fremtidens fedre og den uendelige rettferdighets forkjempere,

de er tilintetgjørere og gjenoppbyggere, de er offerbærere, voktere,

ledere, seierherrer og herskere.

Guds ørner ved jordens krets, åpenbar for oss hvilke veier vi, landflyktige, må følge for å oppleve det be-

settende og veldige skuespil som lokker dere og fortærer dere, som kron-

te dere og befestiget dere i høydene, som gav dere den uimotståelige,

intet overseende og alt favnende kjærlighetens makt over jordens lenkebundne, over alle folk, og over dere selv –

Guds ørner, dere som er oss all ære og herlighet i evighet!

Amen.

Messe i Hornbæk, Trouvillevej 2.

I lighed med tidligere år vil der blive læst messe i »Krat-hus«, Hornbæk, i tiden fra og med 3/8 til 30/8 inclusive. Tidspunktet for messen vil kunne oplyses ved telefonisk henvendelse til Hornbæk 238 mellem kl. 12–13.

Til feriebørnene er der indkommet 10 kr. mrk. I. M. Adelsten, 50 kr. mrk. Skipperhuset og 10 kr. mrk. O. V. F. Med disse bidrag ialt kr. 1918,01.

En kapelmester taler til os

I DAG læser vi evangeliet, hvordan Kristus helbredte en døvstum ved at lægge sine fingre i hans øren og røre ved hans tunge. Hvor mange gange har jeg ikke tænkt på, at Vor Herre faktisk burde gentage dette mirakel over for vore kristne menigheder. Thi også de er som oftest døvstumme, når de sidder i kirken. Præsten ved altret foretager sig, hvad han vil, men tilsyneladende hører menigheden det ikke. Nogle sidder, medens andre knæler. Nogle beder rosenkrans, medens andre læser i deres bøger. Præsten vender sig om og hilser dem: »Dominus vobiscum«. Ingen reaktion. Det er først, når man kommer til evangeliet, at de kristne ser ud til at blive befriet for deres døvhed: de rejser sig næsten samtidig. Men er de ikke fuldstændig døve, er de i hvert fald uhelbredeligt stumme. Hvis det er en almindelig messe, er en lille dreng den eneste, der svarer præsten. Er det en højmesse, synger et sangkor alt det, menigheden skulle synge.

NÅR det forholder sig således, er det med al vished ikke pavernes skyld. Hvor ofte har de ikke talt eller skrevet om menighedens aktive deltagelse i den liturgiske handling. Den hl. Pius X udtrykte »sit mest levende ønske om, at den sande kristne ånd skulle komme til at blomstre gennem de troendes aktive deltagelse i de allerhelligste mysterier og i kirkens offentlige og højtidelige bøn«. Han gentog ofte, at det ikke var meningen, at man skulle bede under messen, men at man skulle bede selve messen. Pius XI skrev også: »Det er absolut nødvendigt, at de troende ikke overværer gudstjenesterne som fremmede eller som stumme tilskuere, men at de tager del i de hellige ceremonier og blander deres stemmer

med præstens og sangkorets stemmer i overensstemmelse med de fastsatte regler«. Pius XII skrev en hel rundskrivelse om dette spørgsmål, og et af de sidste dokumenter, der udsendes før hans død, var en »instruktion med hensyn til kirkemusikken«.

»MEN hvad skal vi da gøre?«, vil De så sige. Først og fremmest skal De gøre Dem klart, at messen ikke er noget, der er for Dem alene, noget »privat«. Det er en fælles handling. Når De kommer til messe, er det for sammen med alle Deres kristne brødre at fejre en fælles handling og deltage i et fælles måltid i broderlig kærlighed. Hele Deres indstilling skulle udtrykke dette fællesskab. Hvis Deres sognepræst endnu ikke har givet Dem nogen klar instruktion med hensyn til Deres deltagelse i messen, er det måske, fordi han ved, at denne indre overbevisning endnu ikke har slået tilstrækkelig rod i Dem. I hvert fald er det ikke nødvendigt at afvente en klar instruktion fra Deres sognepræst for at gøre noget, for eksempel stå op til de mere højtidelige bønner såsom Credo, præfationen og Fader vor og sidde ned under epistlen. Det er nemlig en ren og skær selvfølge! Hvad resten angår, må man gå frem skridt for skridt og begynde med at svare eller synge Amen, Et cum spiritu tuo, dialogen før præfationen, Sed libera nos a malo o.s.v. Instruktionen angående kirkemusikken giver os praktiske råd med hensyn til denne fremgangsmåde, som vi senere skal komme tilbage til. I hvert fald bør vi alle være klar over, at den nuværende situation ikke er det normale. Vore menigheder skal holde op med at være døvstumme og begynde at synge igen.

M. D.

Kolding Andelsmejeri

Haderslevvej 5, Kolding
Telefon 183

Peter From

Kolonialhandler
Domhusgade 27, Kolding
Telefon 3210

Slakteriudsalget

Haderslevvej 7, Tlf. 1951, 1952
Kolding
1. kl. okse, kalve- og svinekød
konserves

Barkholts boghandel

Bogladen med de mange bøger
Telefoner: 115 - 1533
Kolding

Esbjerg Andelsmejeri

Skolegade 39, Esbjerg
Telefon 144

Johannes Mathisen

ved Verner Mathisen, slagtermester
Kongensgade 80, Esbjerg
Telefon 275

Gunnar Skov

Kaffe - vin - konserves
Hj. af Nørreg. og Jyllandsg.
Esbjerg
Telefon 576

Vestjysk Rør- & Sanitetslager A/S

Kirkegade 6, Esbjerg
Telefon 1313

Chr. Hansens kødudsalg

Gl. Kongevej 163
Telefon Eva 8486 - 6486

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Hårde vilkår for ungt ægtepar

- men justitsministeren kan ikke hjælpe

Et ungt kunstnerpar, Bente og Carlo Mariani, hvis navn læserne kender fra illustrationer her i bladet, er kommet i en meget kedelig situation. Hun er dansk, han italiensk, men fremmedpolitiet vil ikke tillade, at Carlo Mariani bliver boende her i landet. Han skal hurtigst muligt tage tilbage til Italien, men hans kone, der har fast arbejde her i landet som gobelinvæverske, kan af flere grunde ikke følge med sin mand. Ægteparret venter et barn, og fru'en ønsker at føde dette barn under betryggende forhold herhjemme; desuden har Bente Mariani haft 7-8 legater og synes, at hun på en udstilling må vise, hvad der er opnået ved deres hjælp.

De unge traf hinanden for et års tid siden i Rom, hvor fru'en var på studieophold. De rejste sammen til Danmark og blev gift i januar i år. Efter tre måneders ophold her søgte Carlo Mariani fremmedpolitiet om opholdstilladelse og fik bevilget tre måneder, siden endnu tre, men fik afslag da han søgte tredje gang.

Carlo Mariani har illustreret både til Dagens Nyheder, Politiken og Katolsk Ugeblad og har fra flere steder fået skrivelser, der anerkender ham som kunstner. Disse skrivelser har man vist fremmedpolitiet, men alt er forgæves.

Det har ikke været ægteparrets mening at blive boende her i landet for bestandig. De havde blot bedt om halvandet år, således at Carlo Mariani kunne nå at holde udstillinger i København, Oslo og Stockholm, hvilket ville betyde meget for ham som kunstner, når han vendte tilbage til Rom. Han har fire års uddannelse ved kunstakademiet i Rom bag sig. For nogen tid siden fik han bestilling fra Italien på otte tegninger til udsmykning af en romersk kirke. Efter at have leveret dem kom der brev fra Rom om, at man var yderst tilfreds med hans arbejde. Disse tegninger giver ham en indtægt på knapt 2000 kr., som han kunne have bragt til Danmark, hvis han havde fået lov til at blive her.

Ingen undtagelse for kunstnere

Justitsminister Hans Hækkerup udtaler overfor os:

- Bestemmelsen om udlændinges ret til ophold i længere perioder i

Danmark går tilbage til 1917. Efter gældende lov er det ikke sådan, at en udlænding automatisk vil kunne få opholds- og arbejdstilladelse her i landet, fordi han gifter sig med en dansk kvinde. Jeg ser her bort fra statsborgere i andre nordiske lande, for hvilke der som bekendt gælder særlige regler. Men for øvrige udlændinges vedkommende gælder samme regler.

Loven åbner mulighed for at skønne i det enkelte tilfælde, men i tilfældet Mariani er der ikke fundet rimelig begrundelse for at dispensere.

Hvis en dansk kvinde, der har indgået ægteskab med en udlænding, kan møde med lægeattest på, at hun af psykiske grunde ikke kan tåle at leve i ægtefællens hjemland, kan han få bevilget opholdstilladelse her. Men en sådan situation foreligger ikke. Endvidere gives der opholdstilladelse til udlændinge, hvis nærværelse her i landet må tillægges en vis beskæftigelsesmæssig betydning, som f. eks. hvis en udlænding skal instruere danske i betjening af en speciel maskine eller lignende. Endelig gives der også undtagelser, hvor den pågældende udlænding har mødrene slægtninge bosat her.

- Mange danske kunstnere har uhindret opholdt sig i Rom i lange perioder?

- Ja, men de har dels været »selvfinansierende« og dels nydt godt af en lovgivning, der åbenbart på dette punkt må være forskellig fra vor. Vi har ikke undtagelsesbestemmelser for fremmede kunstnere, og iøvrigt er det jo meget svært at skønne, hvornår en mand er kunstner og hvornår han delvis må støtte sig til sin kones indtægter.

- Denne lov forekommer streng!
- Hvis den ikke fandtes, ville hvem som helst kunne slå sig ned i Danmark og tage plads op for dansk arbejdskraft. Jeg ser godt, at Dagens Nyheder i en ledende artikel foreslår, at vi lod folk bo, hvor de ville, men jeg er absolut ikke sikker på, at de konservative ville have samme opfattelse, hvis folkettingen fik forelagt et lovforslag efter denne retningslinje.

KJØBKE'S
REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellebyngningen - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 78 86

KLICHER I FINESTE UDFØRELSE

Er ferie en flugt?

Ferietogene damper ud af Københavns hovedbanegård. Østrup har ikke feriepladser nok til sine drenge. Rejsebureauernes funktionærer er ved at få nervesammenbrud. Den ene halvdel af Europas befolkning er ved at bytte plads med den anden halvdel. Langs med landevejene står man og tomles, campingpladserne bugner, man drager afsted med alle civiliserede midler, og hvis man ikke har råd til dem, bruger man de primitive: cykler, oldnordiske biler, fødderne.

Det er ferie. Enhver går et sted hen, hvor han ikke hører hjemme. Det er ligefrem feriens væsen: ikke at være hjemme. Det ligner da forbausende meget een stor, organiseret flugt, flugt væk fra hverdagen, fra forpligtelser, fra vaner, fra omgivelser, fra familie, fra arbejdskamrater, fra byen.

Der findes lærde folk, som kalder sig psykologer, der påstår at ferie er en flugt. De er i stand til at give een dårlig samvittighed i selve ferietiden. De ødelægger ens glæde, når man ligger ved stranden, med at hviske i ens havvandsrensede øren: »Du burde være derhjemme – du burde kunne holde ud – du spilder din tid – tænk, hvad du kunne gøre – den der boghyld, som du aldrig fik lavet – nu kunne du rette dine dårlige kursuskarakterer lidt op – du kunne også have været babysitter – hvad bestiller du egentlig her – kan du glemme alt det andet?«

Disse kære psykologer taler forhåbentlig ikke til dig eller mig. Selvfølgelig bliver noget ladet ugjort, mens vi holder ferie, men vi er da ikke alene til for at yde en arbejdspræstation. Hjertet er sådan indrettet, at det, tidsmæssigt set, mere er i hvile end i aktivitet. Sådan er vi helt igennem. Så når vi hviler, skal ikke nogen komme og bebrejde os det, for hvile hører med til livet.

»Hvorfor bliver du så ikke hjemme og lægger dig i sengen og hviler der? Det med at farte rundt, er det ikke et tegn på, at du flygter fra dit ansvar?« (det var psykologen, der talte!)

Sludder og vrøvl. Når jeg vandrer, gør jeg det, fordi det er en medfødt evne. Jeg har nemlig medfødte fødder. Jeg har såmænd en formodning om, at jeg alt i alt ikke vandrer nok. Den daglige sporvognskørsel kan man vel næppe kalde en vandring. Den må falde under begrebet flytning. At vandre er mere frit end som så. At vandre er ligefrem en fri-

hedsøvelse: jeg sætter selv mit mål og bestemmer selv farten. Der er ikke noget i vejen med mig, når jeg vil lunte afsted, men der er noget i vejen med civilisation, når den ikke kan forstå, at hvert menneske har noget af en vagabond i sig.

Man kan ikke lide vagabonderne (undtagen Storm P.'s), de er så ustabile, de driver bare. I denne kritik er der skjult en hel del misundelse. Man har indtryk af, at vagabonderne går og nyder livet, medens de ærlige folk bliver hjemme og passer deres arbejde. Man overbetoner hjemmets betydning, som var det alene-saliggørende. Man bliver født i et hjem, man lever i et hjem, man gifter sig og bygger et hjem, og man glider sig ihjel for dette hjem. Og selv de anstalter, som er til for at give husly til dem, som ingen hjem har: syge, ensomme, gamle, vandrere, kalder man optimistisk »hjem«. Disse hjem stabler man så oven på hinanden i fir-kantede kasser, skubber kasserne sammen og kalder det en by. Og man er stolt af byerne! Men med al den kult af hjemmet glemmer man, at vor fader i troen, Abraham, var en vandringsmand, og Moses ikke mindre, og også Kristus i sine senere dage. Der er kommet noget godt ud af folk, der forstod at vandre.

Allerede på Biblens første side er der tale om modsætningen mellem dem, som vandrer, og dem, der har bosat sig. Abel var fårehyrde og Kain agerdyrker, og deres skæbnesvangre strid er ikke mindst udtryk for modsætningen mellem de to livsformer: nomaden og bonden. I dette tilfælde så Herren til Abel og hans offergave. Det lader til, at Gud fra begyndelsen af har haft en forkærlighed for nomader. Han kalder sig selv den gode hyrde, og Peter siger, at livet er en »vandren i vor udlændighedstid«.

Men så kommer Åbenbaringsbogen og fortæller os, at vi til slut skal bo i en by: det himmelske Jerusalem. Denne by, som allerede blev beskrevet af profeten Ezekiel, bliver også af Johannes nøje udmålt med mange detaljer. Så det synes som om nomaden til slut har tabt, og vi allesammen er blevet bosiddende himmelborgere.

Det synes altså, at nomaden i os engang må dø. Men er det nu også sandt? Er nomaden nødvendigvis ensbetydende med at være ustabil? Jeg forsvarer din og min og alle andres ferie og siger: NEJ! Der er to måder

at tjene Gud på, og hvis bare man tjener Gud, er der mening i ens eksistens. Den ene måde er ved at arbejde, den anden er ved at være til. Jeg tror, at vi har et forkert billede af Gud, hvis vi mener, at Han hele tiden kræver præstationer af os. Så mange timers bøn, så mange timer i næstekærlighedens tjeneste, på kontor og i hjemmet. Til syvende og sidst bliver det en mærkelig religiositet, når man aldrig vover at drive. Det er et mistillidsvotum til forsynet.

Derfor synes jeg, at vi må beholde nomadelivet. Der må være perioder i vort liv, hvor vi bare er til. Vi er skabt i Guds billede. Og Gud er Herren. Vi må give os selv lov og tid til at være herskabelige, hvor vi med hænderne i bukselommerne går omkring over Guds og vor skønne jord og anerkendende nyder altings frodige vækst, bjergenes konturer, vandets kølighed, hvor vi ser en tordensky puste sig selv op, hører bladene på træerne sladre med hinanden og hører frøerne vigte sig. Faktisk glæder jeg mig til på lignende måde at vandre rundt i det himmelske Jerusalems gader.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Rasmussens & Nielsens

maskinværksted

Vestergade - Holbæk
Tlf. 1039

Alt i Bandager & Sygeplejeartikler

Holbæk Materialhandel

Telefon 32
Kaj Andersen

Leverandør til Sct. Elisabeth Hospital

Holbæk Mejeri A-S

Algade 54 - Telefon 65
Leverandør til Hospitalet

A/S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandsfabrik

Telefon 121, 208

Sophus Larsen & Søn

1. kl.s kød, pålæg og hestekød

Albanigade 39 . Odense . Telefon 4898

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smødelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 138

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10, Holbæk, Telefon 239

THERMALIND-varmetæppe lindrer mod smerter fra gigt, ischias og sygdomme som kræver varme. - Oplysninger hos

Jensen & Olsen

HOLBÆK . Telefon 368

K&K

AKTIESELSKABET
Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

HEIERIET Vesterbo

Aarhus by's førende

TELEFON 287 00 (4 lin.)

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28

Telefon Minerva *408

Emanuel Jensen & H. Schumacher

Murer- og Entreprenørforretning A/S

Godthaabsvænget 4

Kbhvn. F

Telefon C. 988

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

Den første fødsel i „Det blomstrende vænge“

10. kapitel

Da Djibouti var ved at tage afsted for at få fat i hakker og skovle, så han præstens vogn komme. Abbé Pierre medbragte værktøj, tæpper og feltsege.

»Hvordan går det, Djibouti? Hjælper du Vatie?«

Da sirenen fløjtede fra fabrikken klokken tolv, var de færdige med udgravningen. Men lastvognen med sten og cement var endnu ikke kommet.

»Jeg bliver nødt til at tage afsted,« sagde Marcel. »Min kone havde det ikke godt i morges, hun venter et barn. Jeg vil ikke have, at hun skal føde endnu engang under presennin-gen ...«

Indtil nu havde Djibouti ikke haft anelse om, at det netop var den kammerats familie, som abbé Pierre havde fortalt boede under en presennin-g.

»Dit barn skal blive født her,« sagde han.

»Så må vi skynde os ... Farvel. Måske ses vi allerede i aften - ellers i morgen!«

Djibouti gav sig igen til at grave. Præstens vogn kom igen.

»Skal jeg tage dig med til Emmatis, så du kan spise der?« spurgte abbé Pierre.

»Nej, jeg vil hellere fortsætte.«

Abbé Pierre rakte ham en penge-seddel.

»Nej tak, jeg har selv lidt penge. Jeg tager en bid mad på caféen. Det

ærgrer mig bare, at stenene og ce-menten ikke er kommet.«

»Jeg skal ringe til entreprenøren.«

Abbé Pierre startede bilen, men lidt efter kom hans ansigt til syne i bildøren.

»Tak,« sagde han.

Han smilte og hans blik, der var fuldt af tillid og venskab, hvilede et øjeblik på Djibouti.

Tak ... Hvor han forstod at give enkelte, ganske almindelige ord deres oprindelige værd. Bilen kørte bort. Djibouti greb tankefuldt sin hakke.

Tak, tænkte Djibouti. Hvorfor sagde abbé Pierre tak til mig? Har jeg gjort noget særligt for ham? Det er ikke ham, der skal sige tak til mig. Han skylder ikke mig noget.

Han søgte et øjeblik at komme i tanker om en eller anden tjeneste, han kunne have gjort abbé Pierre i dagens løb, en særlig tjeneste, som abbé Pierre ville takke for. Der var ingen. Han havde arbejdet hele dagen på denne byggeplads. Det skulle da vel ikke være for arbejdet her. Det er rigtigt, at det er for abbé Pierre's skyld, at jeg gør dette arbejde. Også for Vatie, men især for abbé Pierre. Men hvis jeg ikke gjorde det, hvad ville jeg så lave? Jeg ville drive omkring, hvis jeg ikke arbejdede her. Det er altså ikke abbé Pierre, der skal takke mig ...

Jo mere han tænkte derover, des mere fik ordet en usædvanlig genklang i hans sind.

Tak - dette forhadte og misbrugte

Telefoner: 70 45 30 . 70 49 20

Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk

NORDISK KULAGENTUR A/S

SVEN E. FREDERIKSEN

RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden

forbindende

Service for oliefyre

(årligt eftersyn)

ord. Servile og overfladiske mennesker har altid dette ord på læberne. Deres »tak« til nedsat pris er ikke noget værd. Når dette ord mister sin betydning, bliver forholdet mellem mennesker kun intetsigende og falsk.

Det ord er alvorligt, det ord er muntert på en alvorlig måde. Tak - jeg påtager mig frivilligt mit ansvar, jeg anerkender min gæld, som en mand, der står ved sit ord.

Nej, det tilkommer ikke abbé Pierre at sige tak til mig, gentog Djibouti sagte.

Abbé Pierre havde modtaget ham hos sig i Emmaüs - men var det, fordi han havde taget således imod ham, at Djibouti en dag ville sige ham den virkelige, dybe tak, der var ved at sprænge hans hjerte? Han gjorde sig det ikke rigtigt klart, men han følte, at det, han var abbé Pierre mest taknemlig for, var, at han havde gjort ham til en fri mand, der nu kunne gøre nytte på denne byggeplads.

De to første huse, der blev færdige i »Det blomstrende vænge«, var et værktøjskasser og familien Vatiér's træhytte. De blev bygget på ti dage.

Når først fundamentet var færdigt og cementen tør, gik det hurtigt med at samle og opsætte de dobbelte trævægge. Djibouti sled i det fra morgen til aften sammen med Baptiste, to kammerater fra sjakket og en arbejdsformand. Alle følte ligesom abbé Pierre, at de måtte skynde sig med at skaffe Vatiér's kone tag over hovedet inden fødslen. Det var et kapløb med livet. Marcel kom derud på cykle, når han var færdig med arbejdet på fabrikken, og han tog atter derfra sent ud på natten. Heldigvis holdt det gode vejr, og der blev arbejdet overalt på byggegrunden. Lille Jules kørte hver dag derud fra Paris med redskaber og møbler på en trækvogn. Parcellerne blev indhegnet, og nye telte blev rejst. En familie med fem børn var flyttet ind i et vrug af en bus, som abbé Pierre havde købt på lodsepladsen. Tre mænd fra Emmaüs planerede vejen og lagde slagter på den. Elektrikerne var allerede ved at rejse elektricitetsmasterne. Det var meningen, at der skulle gå een ledning fra gasfabrik-

ken og en anden fra jernbanestationen. »Det blomstrende vænge« var ikke mere en ubebygget grund, men en byggeplads, der snart kunne kaldes en »by«.

»Hvordan bærer abbé Pierre sig ad med at klare alt det her og med at skaffe pengene?« spurgte Djibouti sig selv.

Han vidste, at enkelte ejere havde kunnet betale noget på forskud for grunden og huset, men abbé Pierre måtte skaffe kapital og låne penge. Altid måtte han kæmpe for at løse et eller andet problem, tage sine forholdsregler og stadig påtage sig nye forpligtelser. Djibouti havde indtryk af, at ingen - hverken i »Det blomstrende vænge« eller i Emmaüs - var virkelig klar over det vældige arbejde og de tusind forpligtelser, der væltede ind over ham, der organiserede det hele. Familierne i den lille by overlod alt til ham. Hvadenten det drejede sig om et komfur, halm, optændingsbrænde, vand, kloak eller vugge til børnene, sagde de: »Lad os tale med abbé Pierre om det... Vi beder abbé Pierre om det... Det ved abbé Pierre, det finder han ud af...«

Denne barnlige tillid, som lagde nye byrder på abbé Pierre's trætte skuldre, ærgrede Djibouti. Abbé Pierre kunne jo trods alt ikke gøre mirakler. Der findes ikke mirakler - medmindre man kalder det for et mirakel, at der findes en aktiv godhed, der giver sig selv fuldt ud.

Sommerhus (Kildekrog) till.

Stue, kammer, 4 senge, el-køkken, vand, wc, terrasse, naturgrund. Tog og bus. 1 minut til stranden. Fra 8. august. - Henv. efter 1. august: Anbeck, Birkereden, Kildekrogen, Kildekrog st.

Husholdningselev.

I et rekreativshjem ikke langt fra København kan ung pige, 15-17 år, optages som elev for at lære såvel madlavning som andet, der hører til en praktisk huslig uddannelse.

Svar i bill. mrk. F. 32 modt. bladets annonceafd., Østersøgade 108, 1., København Ø.

Ung pige søges.

Dannet og dygtig ung pige søges 1. septbr. til husgerning og evt. madlavning. Gerne kursusøgende. Frk. Osterhammel, Strandpromenaden 39, st. Kbh. Ø. RY 8119.

Værelse søges

fra 1. sept. af studerende ved Landbohøjskolen. Erik Stubkjær, Videbæk.

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET
R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3388, 7842 - Oxdrup 1178

VALD. FØRSOM

AMAGERTORV 27

TELEFONER, CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi-
og
plastivarer
til hospitaler
og
sygehuse

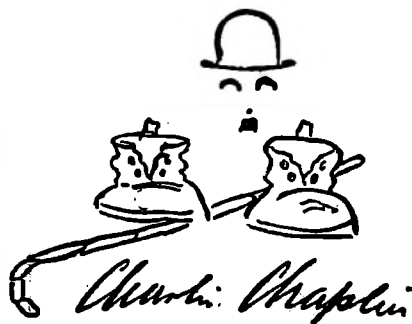
Prøv vort fordelagtige abonnement...

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt abonnement til kr. 38,00 pr. måned. Vi leverer hætter, costumer, herre- og damefrakker efter mål i bedste forarbejdning på eget værksted. Frit valg af stoffer i fire eng. kamgarner. Kom og aflæg os et besøg uden købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres penge.

A/S I. RØRDING & CO. VEstex 3826 . Vesterbros torv 55, Mezz.
(overfor Sparekassen for Ibhvn. og Omegn . Opgang i porten)

Bjørn Rasmussen taler om...

(Fortsat)

Han hånedede de tomhjernede kvindeforeninger med deres bigotte lillebymentalitet, og han stiklede til alt officielt, til det pompøse og værdige osv. De angrebne rasede, men kunne intet formå, fordi filmene var folkeelskede overalt. Det kirkelige hykleri angreb han i »Pilgrimmen«, og blev fra da af betragtet af mange kirkelige kredse som en farlig mand. Han angreb socialforsorgen i »The kid« med større styrke end Griffith patetisk havde gjort det i »Intolerance«. Og for hver ny film dukkede flere og flere angrebsobjekter frem, emner, der fik Chaplin i desperat krig med den ene mere indflydelsesrige gruppe i USA efter den anden. Wall Street og pengematadorerne, der i »Moderne tider« fik, hvad de havde godt af, forfulgte ham med samme fynd, som isolationisterne gjorde det, da han på et tidspunkt, hvor USA ønskede at være neutral, appellerede til intervention i den anden verdens krig gennem Hitlersatiren »Diktatoren«. Det var individets kamp for selvhævdelse i en mekaniseret og ensrettet verden. Grotesk forstørret, og da det jo stadig var farcer, som han brugte, så skarpt og klart, at alle kunne se det.

Konklusionen af hele Chaplin-figuren blev derfor »Diktatoren«, hvor hans kendte patetiske figur blev forandret. Før havde den været en karakter, der i al almindelighed bekæmpede tyranni og uretfærdighed. Nu blev den sat ind i den aktuelt politiske sammenhæng, inspireret af at Hitler for alvor gik med den moustache, Char-

lie brugte for sjov. Oprindelig skabt af indtryk fra Londons jødekvarter blev figuren for første gang til en rigtig ghettojøde, forfulgt af den foragtelige diktator. Kredsløbet var til ende, Charlie-figuren var konsekvent og naturligt holdt op med at eksistere. For første gang vedkendte Chaplin sig, at han var jøde, for første gang blev figuren hans eget talerør. Derefter kunne figuren ikke mere vende tilbage til farcens ubestemte no-mans-land.

I sin følgende film om masse morderen »M. Verdoux« angreb Charlie krigen ved at sammenligne mordrens virksomhed med et detailforetagende, for intet at regne ved siden af nationernes masse mord i de store krige. Det er ganske den samme tankegang, som vi traf i hans gamle film, altså angreb på vold og tyranni. Men Chaplin spillede blot for en gangs skyld Charlie-figurens modstander og var altså på linje med den gale diktator og de brutale store mænd fra de gamle farcer. Publikum vægrede sig ved at skifte sådan om, de kunne stadig bedst lide Chaplins figur og blev derfor desorienterede og troede, han var blevet kynisk. Man gjorde det heller ikke lettere for os, fordi han sine steder var så ubetalelig sjov, osse som Verdoux, og det er svært at tage afstand fra en mand, der i den grad får os til at le. Verdoux's figur var ikke helstøbt, men langt det interessanteste vidnesbyrd om Chaplins skuespiller-spændvidde. Den, vi sidenhen beundrede i »Rampelys« om den afdannede klovn, der afgiver pladsen for den unge ballerina. Her var Chaplin varsom og

mild, tolerant og godhjertet, uden hån og uden had.

Den modstand, han siden begyndelsen af tyverne havde mødt i USA, først fra de bigotte kredse, (de trøstede sig ved at angribe hans privatliv, da filmene ikke kunne røres), så fra pengekrederne og de politiske kredse (der udlagde hans noget fågede halvkommunistiske sympatiudtalelser værst muligt uden at se, at netop denne kunstner gennem hele sit liv har kæmpet for individets frihedsret imod tyranni af enhver art, og følgelig ville befinde sig meget ilde under et kommunistisk regime), – alle de grupper fik ham sparket ud af landet på den tid, da den uamerikanske komité herskede med hård og snavset hånd. Chaplin tog sig angrebene mere nær end forventet, hvad hans seneste film, »Kongen i New York« viser. Den er hans eneste uartikulerede film, kunstnerisk ude af balance. Chaplin føler sig forfulgt og føler sig tillige som konge i skyggekunstens rige (han hed Shadow i filmen og var konge!). Havde han ventet med at udsende den film, til hans sind var blevet helt afklaret, så havde pilene ramt plet. Intentionerne var der, men han holdt buen med rystende hånd, og øjet var blændet af raseri.

Fra ganske ung af var han besat af visheden om at eje fremstillingsgeni, og besat af rædsel for at blive som de andre. Han brugte ethvert middel til at frigøre sig fra sit milieu og komme frem og op. Han minder mig så meget om H. C. Andersen. De var begge proletarer, der arbejdede sig op i samfundet i kraft af deres geni. Til de blev erkendte, ikke blot for deres gyglерier, men for det, der lå dem dybere på sinde. Begge blev hyldet, dekoreret, beundret, kongers og fyrsters gæst. Begge frigjorde sig fra det milieu, der havde inspireret dem til deres livsgerning, så meget, at de kunne betragte dette udgangspunkt med nye øjne og derved vende tilbage til det i deres kunst uden at føle sig kompromitterede. Hos begge fandtes en god portion snobberi for de fine, men begge lærte at vurdere det snobberi selvironisk eller rørende, alt efter situationen. Opdriften i dem lod dem aldrig glemme, hvor de kom fra, men de fik bestandigt noget nyt og noget rigt ud af det. Chaplin er nok i dag den eneste, der kunne lave den rigtige film om H. C. Andersen. Og en dansker, der vil hyldes Chaplin, kan ikke ytre noget bedre, end at han er sjælsbeslægtet med H. C. Andersen.

Bj. R.

KATOLSK ugeblad

300 km katakomber
i Rom

Cirkus og paradis

Spejderkonference i Lugano

Ny katolsk Bibelhistorie

20 bind taler af Pius XII

Dementi af „profetier“

Sakristaner til kongres . Et forsvar for rytmen

I ugens kronik behandler pastor, dr. theol. Bjørn Højbo på baggrund af moderne religionsvidenskab og vor viden om det »primitive« menneske spørgsmålet: Hvad er religion?

KOMMUNISMEN FORTSÆTTER med gamle, prøvede og med nye midler sin kamp mod Gud. Vi modtager hver uge fra hele verden så mange rapportér om kommunistiske planer og om heldigt gennemførte manøvrer, at vi kunne fylde mere end halvdelen af dette lille blad.

Fornyligt blev verdenspressen for en gangs skyld opmærksom på, at kommunisternes opgør med kristendommen sanktioneres fra allerhøjeste sted, idet den russiske diktator på tværs af al god smag og taktik hånede polakkernes tro. Kun den polske presse fandt det betimeligt ikke at nævne hans fadæse. Det er forøvrigt længe siden, en ledende politiker offentligt har bekendt sig til ateismen.

Kommunismens kamp retter sig mod al religion – også mod Islam. Det er værd at nævne, hvad Teheran Radio for et par uger siden svarede Moskva Radio, der havde brugt sine bølglængder til en udsendelse rettet mod Muhameds tilhængere. Teheran sagde blandt andet: »Enhver borger i Iran, der tror på Gud, håber, at grundlaget for Deres regime ved Guds nåde – den Gud De ikke anerkender – vil blive fjernet. De har behandlet menneskelige og etiske principper og andre menneskers tro som legetøj, og derfor vil Deres værk smuldre bort. Deres fald er forudbestemt.«

Hvad er forklaringen på det kommunistiske had til religionen? Er man blot grebet af retfærdig harme over de troendes sociale synder eller over kapitalisternes uægte fromhed? Ingenlunde. Den slags er velegnet til at danne slagord og at tjene som undskyldning for rå overgreb på religionens udøvere. Den jævne kommunist tror måske på en sådan forklaring.

Vi er sikkert nærmere sandheden, når vi følger Jules Monnerots forklaring i hans bog om kommunismen (*Sociologie du Communisme*): Han kalder kommunismen det 20. århundredes Islam, en verdensreligion. Mens politik efter Machiavellis tid blev mere og mere en rent

verdslig affære, er den med Lenin atter blevet konsekreret, den er blevet religiøs. Denne nye absolutisme samler den politiske, den økonomiske og – den åndelige magt. Der er herefter ikke mere plads til andre politiske meninger eller flere økonomiske magtfaktorer eller flere religiøse opfattelser. Systemet knuger alt i sit nådeløse kvælertag. Man har opbygget en kolos, på hvis top diktatoren troner som en anden pontifex maximus.

Hvad stiller man op med det? Skal kommunisternes had smitte af på de kristne, så de også hader? Aldrig! Foreløbigt har kristne lidt ubeskriveligt under kommunismens terror – men de er ikke begyndt at hade. Det er tværtimod stadigt en forordning fra Rom, at der efter den daglige messe i alle kirker verden over skal bedes for Rusland. Hvad bedes der om? Om straf over Rusland og kommunisterne for utalte misgerninger? Nej, om velsignelse over Rusland ...

g-

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvá og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 8777 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:

A. Prüser, Sct. Annæ plads 28,

København K

Tlf. Central 9828 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementpris kr. 8 pr. kvartal –
hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annonceekspedition:

Fru L. Wølsgaard-Iversen

Østersøgade 108, 1., København Ø

Tlf. TRia 5384, kl. 8-10

Post-Giro nr. 58988

Fordybelse i Bibelen

I sit forord til den nye katolske bibelhistorie, som netop er udkommet, skriver pastor Ebbe Simonsen:

Et karakteristisk træk i katolsk fromhedsliv idag er en dyb trang til at gå tilbage til kilderne for vor tro, og ikke lade sig nøjes med selv nok så gode genfortællinger. Derfor har netop bibel og liturgi fået en så fremskudt plads i religionsundervisningen og i det private fromhedsliv.

For Det nye testaments vedkommende har man allerede længe praktiseret på mange af vore skoler at lade eleverne selv læse et passende udvalg under lærerens vejledning. Det er grunden til, at Det nye testamente ikke er medtaget i denne nye bibelhistorie.

Med Det gamle testamente forholder det sig anderledes. I de små klasser har eleverne gennem »Katolsk Børnelærdom« fået et første kendskab til de mest yndede fortællinger. Men den, der senere prøver at læse sig gennem Det gamle Testamente, vil hurtigt opdage, at det ikke bare er en meget omfangsrig, men også, religiøst set, en meget vanskelig bog (rent bortset fra alle de historiske og kulturelle problemer, bibelvidenskaben må kæmpe med). En moderne læser vil gang på gang konstatere afstanden mellem Det gamle og Det nye Testamente og derfor let komme til at mene, at det første må anses for forældet og uden særlig interesse for os kristne.

Men dette har aldrig været kirkens syn på Det gamle Testamente. For apostlene og de første kristne var det simpelthen »Skrifterne«, hvormed de belyste Kristus og hans lære, ikke bare for at fastslå, at profetierne var gået i opfyldelse, men også for positivt at uddybe de kristnes fromhedsliv. »Alt, hvad der er skrevet, er skrevet til vor belæring«, erklærer Paulus i Romerbrevet.

Skal vi derfor finde mere i Det gamle Testamente end et interessant oldskrift om et lille orientalsk folks historie og religion, må vi lære at læse det i lyset af Det nye Testamente, som det altid har været kirkefædrenes og de store teologers princip. Læst på den måde kan fordybelsen i det blive til stor berigelse af vort åndelige liv. Men det er ikke let og kræver derfor i endnu højere grad end Det nye Testamente vejledning og øvelse.

Denne bibelhistorie er en oversættelse og bearbejdelse af Marie Far-

gues: »L'Histoire Sainte d'après les textes Bibliques«, som netop bygger på de ovennævnte principper. Det er selve Det gamle Testamente i udvalgte stykker med forbindende tekster og forsynet med noter til understregning af de religiøse værdier i det læste.

Det ligger i sagens natur, at skal dette udvalg bare nogenlunde dække Det gamle Testamente, må bogen blive ret stor; nogle vil måske mene: for stor til skolebrug; men bogen er mere tænkt som en læsebog end som en lærebog, og det er vort håb, at den i studiekredse må vække lyst til yderligere fordybelse i bibelen.

I næste nummer

kommer blandt andet referater fra Katolsk Højskoles sommermøde på Magleås og fra det nordiske akademikerstævne i Åkirkeby. Kroniken er af pastor Bjørn Højbo og fortsætter under titlen »Verden i religiøst lys« hans betragtninger fra dette nummer.

Ikke fordi de er for mange!

Overbefolkning som sådan er ikke hovedårsagen til den lave levestandard i underudviklede områder som Indien og Kina, fastslår formanden for den indiske atomenergikommission, dr. Homi Jehangir Bhabba i det seneste nummer af UNESCO's månedlige tidsskrift, »Courier«. Problemet er at få sat levnedsmiddelproduktionen i vejret.

Befolkningensmængden i Indien øges med 1,3 pct. om året, men det vil være muligt at forøge produktionen af levnedsmidler i endnu højere grad, erklærer Bhabba. – Jeg understreger dette, fordi mange mennesker har den forkerte opfattelse, at overbefolkning og befolkningsforøgelsen i de underudviklede områder er årsagen til disses lave levestandard. Men det er ikke tilfældet.

Befolkningsforøgelsen er større i USA end i Indien, skriver dr. Bhabba videre, men i De forenede Stater stiger levestandarden alligevel, fordi produktionen mere end følger med.

Over 300 km katakomber

- moderne turister møder oldkirken...

I løbet af sommeren tramper daglig mere end 200 turister gennem katakombernes dunkle gravkantede tunneller. Disse dødebyer er en af Roms største turistattraktioner, i rang måske kun under Vatikanet og Colosseum.

Roms gnistrende sol og udsigten til al den kølige skygge har deres del i katakombernes evige popularitet. De besøgende er altid interesseret i at lære fra katakombe-inskriptionerne, at det gamle Roms kristne tænkte på Himlen som et køligt sted!

For de fromme er katakomberne et af verdens helligste steder, martyrernes begravelsespladser, kristendommens vugge i kristendommens hovedstad. For andre er de fyldte med argumenter for katolsk læres ælde og ægthed. For arkæologen er de guldgruber af oplysning om det gamle Roms sædvaner. For den kunststuderende giver de glimrende eksempler på oldtidens malerkunst fra naturalistisk pompejansk til stiliseret byzantinsk stil.

Mere end 300 km af katakomberne er kendt og i det mindste delvis udforsket. Pavelige arkæologer, der baserer deres beregninger på dokumenter, som daterer sig fra det fjerde århundrede, mener, at endnu 1,5 km af katakomberne venter på at blive opdaget.

Man ved ikke nøjagtig, hvorfor de romerske oldkristne begyndte at begrave deres døde i underjordiske kirkegårde. Det kan være, de har fortsat jødernes, deres åndelige forgængeres, skik. Jøderne begravede deres døde i Paalæstinas klippehuler og gravede underjordiske tunneller med

det samme formål, da de kom til Rom. Der er to store jødiske katakomber i Rom, begge ældre end de kristne.

På den anden side tillod nogle romerske aristokrater, som gik over til kristendommen, deres medbrødre at blive begravet i deres familiegravhvelvinger. Sådan er oprindelsen til Priscillas katakomber.

*

De romerske katakomber fremmaner ofte den romantik, der ombølger kristne, der har været nødsaget til at ty til skjulesteder - hvis bortskjul-

te kristne stadig synes romantiske i en forfølgelsestid. Men de var ikke bestemte til at være skjulesteder, og der er intet bevis for, at man levede i dem i længere tid.

Det er næsten så godt som sikkert, at de blev bygget med de romerske autoriteters fulde kendskab, værker af en sådan udstrækning kunne vanskeligt udføres uden Roms kejserlige bureaukratis kendskab, samtykke og endog samarbejde. Fordi romerloven forbød begravelse inden for bygrænserne, lå katakomberne uden for den gamle bys mure. Men Rom er vokset, og en ny by bestående af kontorbyg-

En af gangene i Sct. Calixtus-katakombe med åbnede grave.

ninger, lejekaserner og endog kirkegårde er groet frem og vokset over katakomberne.

En ingeniør, der undersøgte en lejekasernes synkende fundament, fandt under den en længst glemt katakombe. Men de fleste katakomber er meget stærke. De fleste af dem blev hulet ud i forstenet vulkansk mudder som det, der brød ud fra Vesuv og begravede Herculaneum, kort før de første kristne katakomber blev bygget. Dette forstenede mudder er godt at arbejde i, skønt det er stærkt. Katakomberne blev bygget med primitive graveredskaber og muskelkraft.

En katakombe har udødeliggjort en ukendt arbejder i en realistisk og fint farvet freske. Hans tunika er opkiltet af hensyn til det hårde arbejde, hans hakke er hævet, hans muskler er strammede i katakombegravnin- gens hellige gerning.

*

Katakomberne blev brugt til begravelse længe efter imperiets kristning under Konstantin. Først goternes indtagelse af Rom i begyndelsen af det femte århundrede gjorde ende på deres brug som begravelsespladser. Men katakomberne vedblev at være mål for pilgrimsfærd. Pilgrimme fra hele kristenheden kom for at besøge martyrernes grave. Vejledninger skrevet af og for disse

pilgrimme er en vigtig ledetråd hvad angår endnu uopdagede katakomber. De har ført til opdagelse af mange og har vist sig nøjagtige lige til antallet af trin, der fører ned til gallerierne. Ved slutningen af det 8. årh. var Rom svundet ind til en landsby, og de engang så blomstrende forstæder, hvor katakomberne var beliggende, var blevet til øde marker. Mange af gravene i katakomberne var blevet plyndret af goter og lombarde, der søgte efter skatte.

For at komme yderligere plyndringer i forkøbet begyndte paverne at flytte skeletterne ind i kirkerne inden for bymurene. Disse kirker blev martyrernes helligdomme og pilgrimssteder. Gradvis blev alle katakomberne glemt. Alle undtagen en underjordisk kirkegård kendt for sin placering »ind i hulningerne« - - i n c a t a c u m b a s på latin - nær Cecilia Metellas store runde gravmæle på Via Appia. Munkene, som tog sig af basilikaen over denne kirkegård, holdt de underjordiske gravgange fri gennem hele middelalderen, da alle andre sådanne gravpladser blev lukkede enten på grund af forsømmelse eller glemsel. Som et resultat af dette blev de andre underjordiske kirkegårde, da de blev genopdaget i det 16. årh., navngivet efter den kirkegård, der hele tiden havde været tilgængelig - catacumbae - eller katakomber.

Bønder som katakombearbejdere.

Organiseret søgen efter katakomber og deres metodiske udforskning begyndte først ved forrige århundredes begyndelse. Dette arbejde bliver i dag udført af den pavelige kommission for kristelig arkæologi. I følge paragraf 33 i Laterantraktaten mellem Italien og den hellige stol har den sidste »ret over og besiddelse af« alle italienske katakomber og er ansvarlig for deres »opsyn, vedligeholdelse og bevarelse«. Et arbejds hold på tyve arbejdere under kommissionens ledelse undersøger katakombernes udforskede strækninger, alt imens de rytter løse klippestykker til side, klippestykker efterladt ved jordskred og andre udhulninger. De fleste af disse tyve arbejdere er bønder fra den bjergrige Abruzzeregion nær Rom. De tager vare på deres marker om sommeren og graver sig igennem katakomberne resten af året. Mange er sønner og sønnesønner af katakombearbejdere. To af dem, Francesco og Gino Linobile, er oldebørn af en arbejder, som hjalp jesuiterpræsten Guiseppe Marchi med hans banebrydende udforskninger af katakomberne.

*

Den pavelige kommissions arbejde bliver til dels understøttet af de 100 lire (ca. 1 kr.), man betaler for adgang til katakomberne. Halvdelen af denne krone går til kommissionen, den anden halvdel går til de religiøse samfund, som skaffer førere og tager vare på katakomberne. Seks af Roms ca. 40 katakomber er åbne for offentligheden: Priscilla og Sct. Agnes i nord, Domitilla og Sct. Sebastian og Sct. Calixtus i syd og Sct. Pancras i vest. Sct. Calixtus, som daterer sig fra slutningen af det første århundrede og formodentlig er den ældste af katakomberne, tiltrækker omkring 1000 besøgende om dagen.

Hvad ser en besøgende i katakomberne i dag? Endeløse korridorer, der fortoner sig i århundredgammel skygge. Vægge dækket med grave, nogle af dem i barnestørrelse. Kapeller bygget rundt om martyrernes grave. Fresker med bibelske scener, med Kristus og hans symboler, med brødens brydelse, bedende helgener o. s. v.

Og måske er det mest menneskelige forbindelsesled til verden af i dag - gravskrifterne, der udtrykker kærlighed og sorg og kristent håb.

Patrick Gavin-Duffy-Riley.

(Oversat af Bente Andersen)

Fresco-maleri af apostlen Peter fra Peters og Marcellinus'-katakombe.

Medens vore forfædre for blot hundrede år tilbage opfattede verden som ret lille og temmelig overskuelig, føler det moderne menneske sig mærkelig usikker ved at se alle grænser vige tilbage. Verdensrummet er praktisk talt uendeligt, og atomverdenen er ufattelig lille. Selv menneskehedens historie har fået et dybdeperspektiv, man ikke drømte om nogle slægtled tilbage og desuden er man blevet sig bevidst, at »civilisationen« ikke blot er vort vesterlandske samfund, men at der er andre kultursamfund, som, før vi blev civiliserede, havde tænkt og arbejdet i årtusinder. Derfor trænger spørgsmålet sig på: Hvad tænker og mener man i andre dele af verden? Dertil kommer de »primitive«, naturfolkene, hvad mener de om tilværelsen? Er der ved at udforske dem mulighed for at danne sig en begrundet forestilling om, hvilke tanker mennesket oprindeligt søgte at besvare?

I den sidste menneskealder er religionsvidenskaben gået stærkt frem. Der er ikke mere tale om at presse de primitive folks tankegang ind i vort tankeskema, som man i forrige tider var så tilbøjelig til, men at prøve på at opdage, hvad disse folk egentlig tænker, at danne sig en mening om, hvordan verden og livet ser ud fra deres synspunkt.

Hvad er religion, eller rettere, hvad forestiller vi os med religion? Hvad beskæftiger vi os med, når vi »udøver religion«? Læser vi kirkesiderne i dagbladene, får vi at vide, at det egentlige, det fundamentale, er spørgsmålet om synd og tilgivelse, den uforskyldte nåde. Hører vi prædikener i vore katolske kirker, får vi opfattelsen af, at det væsentlige er nådens liv, Gudslivet i os, betingelsen for ikke at gå fortabt. Begge synspunkter går ud fra, at vi har et forhold til en personlig Gud.

En skrækfornemmelse?

Men er dette »de primitives« syn på sagen? Hvilken problemstilling er deres? Bunder deres religiøse syn på tilværelsen i en skrækfornemmelse overfor døden og fortabelsen? Er skrækken den igangsættende faktor? Er det i det hele taget givet, at de »primitive« er angst for døden, fordi denne angst rider det vesterlandske

Kronik

Hvad er religion?

af

pastor, dr. theol. Bjørn Højbo

menneske som en mare? Med hvilken ret slutter vi fra, hvad vi tænker, tror og føler til, hvad alle mennesker tænker, tror og føler?

For det første, hvad betyder ordet: religion? Med Augustin har man tolket religion som det, der binder – af verbet: ligare – til Gud, men nutildags er man mere tilbøjelig til at mene, at det betyder »det at være opmærksom på« – af verbet: ligere – og altså det modsatte af at »negligere«, lade upåagtet.

For det andet: Hvad er detså, mennesket er opmærksom på? At alt hvad der forekommer i denne verden er kraftudfoldelse. Man er sulten og spiser sig kraft til, tørstig og drikker sig kraft til. Fryser man, får man ny kraft ved at varme sig i solen, der også viser sin kraft ved at oplyse verden. Er man træt, fornyes kraften ved søvn og hvile. Skal man have noget udført, føres der viljeskraft over i andre gennem ordet, der virker, hvad det udtaler. Man arbejder med sine lemmer, og gennem denne kraftudfoldelse skabes der noget. Ofte kan man ikke direkte udføre noget, men må sætte andre og stærkere kræfter i bevægelse for at få noget gjort. Dette finder sted, når man laver værktøj af sten eller metal, der skærer, hugger, stikker eller slår.

Verden er et kraftfelt.

Verden om os er et kraftfelt. Lynet er kraft, der slår ned i træer; skyer er kraft, der lader falde regn, som igen giver kraft til planter og træer. Når jordens (mulden) og himlens (regnen) kraft mødes, kan der gro noget, og selv får vi atter kraft ved at spise af dette. – Når mand og kvinde forener deres kraft, kommer der børn til verden, en yderligere kraftforøgelse. – Kraften kan være god eller ond. Ilden, der varmer og lyser, kan tage magten og blive ond, ved ildebrand og lynnedslag. Eller et andet eksempel: våben er gode til

jagt, men kan også benyttes til at slå ihjel med, såre med, og så er våbnets kraft ond. Kraft, der således er bivalent, kan sommetider vendes til det gode, som når vi møder en fremmed og ikke ved, om hans kraft er god eller ond for os, men ved at hilse ham stemmer ham venligsindet og derved kanaliserer kraften til det gode for os.

Denne erfaring af kraftudfoldelse, af kraft, der kan være god eller dårlig for os, af kraft, der kan beherskes mere eller mindre, er menneskets grundlæggende oplevelse. Man ser slet ikke, hvordan man skulle kunne tænke over noget, uden at denne oplevelse påtvinger sig en, eftersom det at tænke er en sådan kraftudfoldelse.

Een kraft i alt.

Det næste skridt, hvor mennesket hæves op fra at konstatere til at overveje, foretages, når spørgsmålet rejses: Al denne kraftudfoldelse, er det ikke een kraft, der viser sig på mangfoldige måder? Er kræfterne ikke kraften, der viser sig i forskellig skikkelse? Vi står altså overfor en bevidst enhedssøgen: hvilket er det princip, som manifesterer sig? Er det ikke een kraft, ikke bag alt, men i alt? Det svar, de »primitive« giver, skal vi i det følgende se på, men forinden kan vi stille os selv det spørgsmål: Er en sådan søgning efter enhed overhovedet berettiget? Vi benytter den selv i moderne naturvidenskab, men har vi lov til det? Er de resultater, vi når frem til, i det hele taget acceptable? Hvad grundlag hviler den moderne enhedsrken-delse i naturvidenskaben på?

Når Newton forbandt et faldende æble, tyngdekraften og planeternes gang, når Einstein forbandt masse og hastighed ved sin relativitetsteori, når Heisenberger søger at opnå et mere sammenfattende syn på rum, tid og elektricitet, så kan vi med samme berettigelse spørge: er dette berettiget? På hvad grundlag hviler sådanne teorier? Men går vi ind for videnskabens enhedssøgning som berettiget, så må vi også indrømme naturfolkene ret til at søge efter enhed. Det er nemlig den samme grundlæggende mennesketanke, der kommer frem begge steder, bygget på samme erfaring: Verden om os og i os er en kraft. Og vil man til sidst sige: Ja, men beviset for den moderne videnskab ligger i, at resultaterne kan efterprøves i praksis, så må man fremhæve, at det »primitive« syn er efterprøvet, og det i en grad, vi ikke kender til i den moderne vi-

denskab. Hvis man her hævdede, at relativitetsteorien ikke var rigtig, så var der nok en anden teori, som var rigtig, men hævder man, at verden ikke er en kraftmanifestation af noget, der viser sig i alt, så kunne hverken den ene eller den anden af de moderne teorier holde stik, fordi de begge har som forudsætning, at det »primitive« syn er berettiget. Man kan ikke benægte det uden at benytte det!

Helheden forklarer de enkelte dele.

Det »primitive«, det »oprindelige« menneske søger altså at se al kraftudfoldelse, som en manifestation af en kilde; det ønsker at forstå det enkelte ud fra dets funktion i helheden; det er helheden, der skal forklare og give mening til det enkelte element. Dette syn kalder man det syntetiske, og vi finder det blandt andet i kunstens verden, hvor netop helheden forklarer delen. Tænk på et musikstykke for eksempel hvor den enkelte tone får værdi og mening netop på grund af dens funktion i helheden, selv om den i sig selv er nok så ren og fuldtone.

Vender man om på forholdet, be-

skæftiger sig med forskellighederne og søger at se, hvad man kan få ud af en nøje gransken af enkelthederne, hvordan disse er, og hvordan de virker, enkelt eller i samklang med andre, har vi det analytiske syn. Dette syn er særlig fremherskende, når talen er om mekaniske ting. Medens det første syn, det syntetiske, i første række beskæftiger sig med teorien, for at forstå, og langt mindre med praktiske resultater, er forholdet også her vendt om ved det analytiske. Det, man nu søger, er de praktiske resultater, og teorien søges kun for så vidt den kan føre til større praktisk resultat. Det er også her, vi måler forskellen mellem dyret og mennesket.

At lave dæmning over en flod, som en bæver gør, eller at bygge rede, som fugle gør, er ikke væsensforskelligt fra hvad mennesket gør, når det sætter en sputnik op, vender en flods løb eller behersker elektriciteten. Der er kun gradsforskel, men i begge tilfælde drejer det sig om effektive. At opfatte verden som en helhed, i det religiøse syn på tilværelsen (religion defineret i ovenførte forstand) og at benytte sin evne til helhedsopfattelse af større eller mindre områder gennem kunstnerisk skaben – for et

kunstværk er netop en helhed, der giver mening til sine enkelte dele – dette er specielt menneskeligt, og vi har intet vidnesbyrd om en sådan virksomhed hos dyrene. Her er der ikke tale om det effektive, men om det åndsfrugtbare, og dette behøver ikke at være sammenkædet med det effektive. »dyriske« har taget magten fra mennesket, medens det frugtbare, det »menneskelige« kommer i anden rang, hvis der overhovedet bliver tid eller kraft tilovers.

Religiøst syn består altså ikke først og fremmest i at tro på en personlig Gud. Dette er et specielt fænomen inden for det religiøse domæne. Men religiøs opfattelse af tilværelsen er at opleve kraftens udfoldelse i alt, hvad vi end kan møde i eller udenfor os selv. Intet går fri for at ses under denne synsvinkel. Vi kan derfor tale om en total synsvinkel: Alt ses fra dette punkt og med den bestemte belysning dette giver. Alt er genstand for religiøst syn, intet falder udenfor dette, men der er andre synsvinkler. Mad for eksempel kan ses som en krafttilførsel af den bag alle ting virkende kraft, men kan også ses under synspunktet kalorier eller middel til festligt samvær.

Gratis skolebogsetiketter

DON BOSCO BØGERNE har ladet trykke 3000 sæt skolebogsetiketter med gengivelse af 14 forskellige bogforsider – og i foråret tilbudt disse gratis til de katolske skoler. Så Deres børn skulle ikke have nødig selv at sørge for navneetiketter i år, men kan roligt afvente den første skoledag, hvor de sikkert vil få udleveret de festlige, røde etiketter, der ses afbildet prøver af her (DON BOSCO BØGERNE har forlængst måttet melde alle 42.000 etiketter udleveret!) Iøvrigt håber man gennem skolebogsetiketterne at få alle skolernes børn i tale. Vi minder om, at et abonnement på 4 indb. illustrerede bøger kun koster 2 x 8 kr. årlig – og at bestilling sker til kassereren H. Heine meier, Markskellet 5, Vanløse (giro 10 12 39).

En af de 14 forskellige etiketter.

Nordisk dag i München 1960

Til den store eukaristiske verdenskongres, der næste år afholdes i München, er der planlagt en særlig nordisk dag. Dens tema vil blive »Den hellige Nadver og Norden«. Ærkebiskop Erik Müller, den tidligere biskop af Stockholm, som nu under sit otium bor i Markt Indersdorf, præsiderede ved et møde, hvor medlemmer af kongressens forberedende udvalg og repræsentanter for St. Ansgar-Werkes drøftede planerne. Det forventes, at de katolske biskopper fra Skandinavien og mange skandinaviske katolikker vil deltage i verdenskongressen.

Benediktiner-musik

Under ledelse af Dom Charles Norris er der fra benediktinerabbediet Buckfast ved byen Exeter, Devonshire, England, udsendt en Pamphonic PLP-grammofonplade med musik optaget i klosterkirken. Organist er Dom Gregory Burke og solist i sang Soni Seddon. Programmet omfatter: Gounod's »Ave Maria«, Schubert's »Salve Regina«, Franck's »Panis Angelicus«, Mozart's »Et Incarnatus est« fra c-messen samt Faure's »Pie Jesu« fra requiem'et.

Retræten på Dalum

Der afholdes retræte for herrer på Dalum kloster fra mandag aften den 24. august til fredag morgen den 28. august.

Retræten ledes af pater J. Mesters S.M.M. Prisen for deltagelse er kr. 35,-, for eneværelse kr. 40,-. Deltagere bedes melde sig til hr. Henry Schultz, Tøndervej 15, Kolding.

Spejderkonference i Lugano

Fra 20 lande har spejderførere været til konference i Lugano. Fra Danmark deltog pastor Bjørn Højbo, divisionsassistent Johs. Thomsen og frue samt divisionsassistent Lily Fausbøll, der her beretter om konferencens forløb:

I Lugano har repræsentanter for katolsk spejderarbejde i 20 lande været samlet, dels for at fastlægge nye statutter for den »Internationale Katolske Spejder Konference«, dels for at drøfte roverarbejdet, dette sidste led i spejderarbejdet, som omfatter de unge over 18 år.

Denne konference blev startet lige efter sidste verdenskrig for at knytte katolsk spejderarbejde i Vesteuropa sammen, så landene kunne have glæde af de erfaringer, man indbyrdes havde høstet. Det har imidlertid vist sig, at man har fået meget større opgaver, idet man med råd og dåd må hjælpe katolsk spejderarbejde i andre verdensdele. Tilstede ved konferencen i år var da også delegerede fra Brasilien, Canada, Chile, Belgisk Congo og Israel.

Disse bestræbelser følges med stor interesse fra Vatikanet, og Péré Armand le Bourgois, Rom, redegjorde for Vatikanets synspunkter. Man var absolut interesseret i, at konferencen muliggjorde hjælp til denne form for katolsk ungdomsarbejde, men på den anden side ønskede ikke, at man foretog sig noget, der kunne skabe brud med det bestående internationale spejderarbejde. Hvor interesseret Vatikanet var, viste sig ved, at man den sidste dag telefonisk forhørte sig om, hvorledes resultatet var blevet af rådets arbejde med de nye statutter.

Foruden rådets møder var der arbejds møder for ulve-, spejder- og roverførere, hvor man specielt interesserede sig for føreruddannelsen – ikke kun den tekniske og pædagogiske, men ganske særlig for den personlige og den religiøse.

Tre gode indlæg om roverarbejdet: Roverbevægelsen og den missionerende kirke, Besværigheder på roverbevægelsens vej, og en katolsk roverbevægelses mål i dag, gav meget stof til eftertanke.

Lørdag aften holdtes i kirken Santa Maria degli Angeli en vigilie for troens enhed, i denne deltog blandt konferencens medlemmer også aktivt præsidenten for konferencen M. A. Thalmann, der er præsident for de schweiziske spejdere, og den schweiziske spejderchef Hugues de Rham. De er begge protestanter.

Vi fire danske, der var med i Lugano, repræsenterer absolut den mindste gruppe af katolsk spejderarbejde, men har i rådet samme stemmerettighed som de store forbund, og det har gang på gang vist sig, at man også gerne hører de indlæg, som vore folk er kommet med, måske – som en udtrykte sig – fordi vi gerne har begge ben på jorden!

S. P. WODSKOU A/S

LUNDTOFTEPARKEN 69 - LYNGBY

Telefon Central 9434

Aften: K. Holbek, telefon 87 96 58

OLIEFYR CENTRALVARME SERVICE

samt

lovpligtigt årligt
eftersyn

Kun anerkendte
oliefyр installeres

Andersen & Meyers Eft.

OTTO LARSEN

Ramsherred 31, Aabenraa - Telf. 225 30

Lys - Kraft - Varme

Chr. Lauritsen

Smede- og maskinværksted, aut. vand- og gasmester - Spec.: Centralvarme

Kirkepladsen 6 - Nykøbing F. - 8505 11

Axel Pryds A/S

Fisk og vildt

Telefoner 850300 - 850278

Nykøbing F.

Johannes Madsen

Elektr. installatør

INSTALLATIONER

Jernbanegade 8, Nykøbing F.

Telefon 850684

Køb hjemmets udstyr hos

Thuen, Gravensgade 2

AALBORG

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm, ing. M. af I.

Aut. vand-, gas- og blikkenslagermester

SANITET - CENTRALVARME

Algade 58, Aalborg, tlf. 304 33

Ferd. Færch & Co.

Tømremester

Strandvejen, Aalborg, tlf. 203 01

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørrør.

Kong Christians Allé 6, Aalborg

Telefon 34233 og 34337

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25

Telefon Minerva *408

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

Sakristaner til kongres

Wien (NC). Omtrent 1000 sakristaner fra otte europæiske lande har i Wien været samlet til deres femte internationale kongres. Pavens personlige sakristan, biskop Canisio van Lierde, der tillige er generalvikar for Vatikanstaden, præsiderede over kongressen. Sakristanerne drøftede en række spørgsmål vedrørende kirke-musikken, kirkelig kunst samt den rette behandling af kirkens paramenter og hellige kar. Man drøftede tillige sakristanernes stilling indenfor samfundet. Ærkebiskoppen af Wien, kardinal Koenig, besøgte kongressen og talte til de delegerede.

Vækst på Formosa

Hualien, Formosa (NC). I følge oplysninger fra den apostoliske administrator i Hualien, biskop Verineux, er nu omkring 52.000 af de 80.000 indfødte i dette område enten allerede døbt katolikker eller under forberedelse til dåben. For seks år siden var der mindre end 1000 katolikker i samme område. Biskop Verineux mener ikke, at denne stærke vækst i missionsarbejdet kan fortsætte. Efter hans opfattelse er tiden nu inde til at konsolidere og at give katolikkerne en grundig undervisning.

Ikke for at håne Cromwell!

Britisk valfart til Glastonbury

Glastonbury (NC). Omkring ti tusind katolikker fra hele Storbritannien har været på valfart til ruinerne af abbediet i Glastonbury, et af middelalderens største europæiske benediktinerklostre. De ankom med fjorten store trækors, der blev plantet på Glastonbury Tor, hvor abbediets sidste abbed, Richard Whiting, sammen med sine munke led martyrdøden på reformationstiden.

Biskoppen af Clifton, Joseph Rudderham, ledede valfarten og læste messe ved et alter på marken bag ved kirken. I sin prædiken udtalte ærkebiskop Heenan fra Liverpool, at

valfarten ikke tilsigtede at håne Thomas Cromwell, der i sin tid havde været ansvarlig for abbediets ødelæggelse. Man var ikke kommet for at angribe protestanterne, men tværtimod måtte det fremhæves, at anglikanerne med stor omsorg havde bevaret abbediets ruiner.

»Vi ofrer denne messe i taksigelse til Gud, der ikke tillod, at troens lys blev helt slukket,« sagde ærkebiskop Heenan, »vi takker Gud for den tro, han har givet os, og vi beder om hans velsignelse over vort land – for at endnu flere må finde vej til sandheden.«

Befriet for religiøse fordomme . . .

Berlin (NC). I Moskva har der fornylig været afholdt en konference vedrørende kampagnen for gudløshed. Man drøftede den såkaldte videnskabelige ateisme, og det blev krævet, at man styrkede sin kamp imod »religiøs overtro«. Ifølge rapporter, der er nået til Berlin, oplystes det på konferencen, at flertallet af Sovjetunionens be-

folkning nu har befriet sig selv fra »religiøse fordomme«. Det indrømmedes dog, at der endnu i Rusland findes mennesker, som tror på Gud.

I løbet af 1958 blev der i Sovjetunionen holdt 335.000 foredrag om »ateistiske og videnskabelige« emner, mens man i det foregående år havde holdt 206.000 foredrag af denne art. I de første fire måneder af indeværende år har sovjetborgerne hørt i alt 90.000 forelæsninger om ateisme og videnskabelighed.

Det franske drengekor Petits Chanteurs er for tiden på turne gennem de større byer i Østrig. Vort billede er taget før deres koncert i Wien.

Nu skal de køre pænt!

Rom (NC). Den italienske regering har anmodet Italiens sognepræster om at støtte anstrengelserne for at højne befolkningens færdselsmoral. Der er udstedt en ny færdselslov, som i sine principper samstemmer med lovene i de fleste europæiske lande. For at gøre den populær og sikre, at den bliver respekteret af alle, har trafikministeriet forsynet alle sognepræster med undervisningsmateriale. Det omfatter en pjece skrevet af pater Leonardo Azzolini S.J.

Indisk hyrdebrev om striden i Kerala

Ernakulam (NC). I et hyrdebrev har ærkebiskop Parecattil advaret sit bispedømmes katolikker mod de kommunistiske forsøg på infiltration.

I den kommunistisk dominerede stat, Kerala, har regeringen ved hjælp af nye skolelove forsøgt at standse den katolske skoles virksomhed. Statens syv tusind privatskoler er hidtil blevet ledet af katolikker og hinduer, men de nye love vil efterhånden give kommunisterne den fulde magt over skolevæsenet. Både katolikker og hinduer har nægtet at genåbne deres skoler på den af staten fastsatte dag og har bekendtgjort, at skolerne ikke vil blive åbnet, før de nye love er trukket tilbage. Sagen har stor principiel betydning, fordi Kerala er den eneste indiske stat, der er behersket af kommunisterne.

Ærkebiskop Parecattil gør i sit hyrdebrev opmærksom på, at de »katolske« foreninger, Keralas kommunister har oprettet, tjener til at forvirre befolkningen. Kommunisterne havde for eksempel arrangeret en procession, hvori deltog syv tusind mennesker. Foran processionen blev der båret et banner med et billede af Jesu hjerte!

Benediktiner-kongres

Rom (NC). I dagene fra 18. til 25. september samles benediktinerordenens 160 abbeder og priorer i Rom. De mødes for første gang, siden Pius XII i 1952 offentliggjorde sin »Lex propria«, den nye lov for de femten benediktinske kongregationer.

Kongressens deltagere repræsenterer 21.000 munke i 210 klostre. De vil ved den lejlighed vælge en generalabbed for hele ordenen.

Protesten nyttede!

Edinburg (NC). Som følge af den stærke protest, der såvel fra katolsk som protestantisk side blev rettet mod bogen »Getting Married«, en vejledning for ægtefolk, har den britiske lægeforening på sin årlige konference besluttet at tilintetgøre de resterende 50.000 eksemplarer af skriftet. Før protesten nåede frem i foråret, var der dog allerede solgt 200.000 eksemplarer af den omstridte bog.

20 bind taler af Pius XII

Vatikanstaden (NC). Vatikanstadens forlag har udgivet det sidste bind med taler og radiobudskaber fra Pius XII. Dette bind indeholder 21 taler og 2 længere foredrag, som pave Pius XII havde forberedt, men som han ikke nåede at anvende. I et tillæg til dette bind er der samlet en række dokumenter, der har forbindelse med den afdøde paves skriftlige tilkendegivelser. Serien omfatter hermed ialt tyve bind.

Tidligere seminarister mødes

Maynooth (NC). På Irlands nationale præsteseminarium, St. Patrick's College, har foreningen af tidligere seminarister, der ikke blev præster, holdt deres årlige sammenkomst. Det var tiende gang, medlemmer af Vexilla Regis, som foreningen hedder, mødtes på deres gamle seminarium. En af talerne, Father Cremin, hyldede foreningens grundlæggere, som havde været med til at hjælpe tidligere præsteseminarister, der næsten altid mødte vanskeligheder, når de forlod seminariet for at følge et borgerligt kald.

„Profetierne“ dementeres!

Coimbra, Portugal (NC). Søster Lucia, som var den ene af de tre børn, der oplevede åbenbaringerne i Fatima 1917, har offentligt taget afstand fra en række »profetier«, der var blevet tillagt hende. For to år siden blev disse profetier meddelt af pater Augustin Fuentes fra Veracruz, Meksiko, som havde talt med søster Lucia i karmeliterklosteret i Coimbra.

Ifølge pater Fuentes skulle søster Lucia have forudsagt, at Gud i 1960 ville tillade en forfærdelig straf over verden, hvis menneskene ikke inden den tid omsindede sig. Pater Fuentes havde præsenteret sig som »Roms postulator« for saligkåringen af de to andre børn, Francisco og Jacinta Marto, søster Lucias fætter og kusine, som sammen med hende modtog åbenbaringerne i 1917.

Vor correspondent har ved forespørgsel hos rituskongregationen i Rom fået oplyst, at der ikke findes nogen romersk postulator for denne sag.

Kancelliet for Coimbras bispedømme har henvendt sig til søster Lucia, der har offentliggjort følgende svar på spørgsmålet om profetierne: »Pater Fuentes talte med mig, som om han var postulator for en saligkåring af Jacinta og Francisco Marto. Vi talte udelukkende om denne sag, og alle andre oplysninger, som pater Fuentes har meddelt, er unøjagtige eller usande. Dette er beklageligt, og jeg forstår ikke, at man kan gavne sjælene ved at fremsætte profetier, der ikke stammer fra Gud, som er sandheden. Jeg ved intet om en såkaldt verdensdom, som man på en falsk måde har ladet mig profetere om.«

Den katolske avis A Voz, der havde offentliggjort en beretning om pater Fuentes interview med søster Lucia, har overfor sine læsere undskyldt, at man har givet anledning til ængstelse. Bladet fremhæver, at budskabet fra Fatima tværtimod nærer forhåbningerne for verdens fremtid.

L. Suvalski Anlægggartner

Københavnvej 821

Hedehusene - Telf. Hedehusene 181

Alt vedr. haver - Kommer overalt

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 9.: 12. søndag efter pinse (s. 694). Vi er undervejs som på rejse, og fjender angriber os. Djævelen skader os, og af og til berøver han os endog det guddommelige liv. Men Kristus, den gode samaritaner, tager sig af os og fører os indtil rejsens ende.

MANDAG d. 10.: Laurentius, martyr (s. 1038). Laurentius eller Lars var diakon for pave Sixtus d. 2., d.v.s. en slags fattigforstander. Han led martyrdøden i Rom 258. At dyrke ham var her i landet meget almindeligt før reformationstiden.

TIRSDAG d. 11.: Søndagens messe (s. 694). Ihukommelse af Tiburtius og Susanne, martyrer, (s. 1041).

ONSDAG d. 12.: Clara, jomfru (s. 1042). Med Frans af Assisi's støtte dannede hun Klarissernes orden, som levede i absolut fattigdom. Hun døde 1253.

TORS DAG d. 13.: Søndagens messe (s. 694). Ihukommelse af Hippolyt og Cassian, martyrer (s. 1042).

FREDAG d. 14.: Vigilien til Mariæ optagelse (s. 1043). Ihukommelse af Eusebius (s. 1043).

LØRDAG d. 15.: Jomfru Marias optagelse i himlen. Fra 1950 læses der en ny messe, som ikke findes i messbogen.

Den nye Bibelhistorie

»Udvalgte tekster fra Det gamle Testamente« af Marie Fargues, på dansk bearbejdet af pastor Ebbe Simonsen efter den franske udgave, er nu udkommet hos Sankt Ansgars Forlag.

I løbet af de sidste par år er der herefter udkommet tre katolske lærebøger såvel til skolebrug som til selvstudium for voksne, nemlig »Store Skikkelser i den Katolske Kirkes Historie«, »Katolsk Katekismus« og nu bibelhistorien.

Denne sidste, der er på 263 sider og koster 10 kr., har et tiltalende format, er gedigent indbundet i lanel og trykt med læselig skrift på godt papir.

De udvalgte bibelske fortællinger og forbindende tekster er forsynet med noter. Sidst i bogen findes en oversigt over Det gamle Testaments bøger, en tidstabel samt gode og klare kort, der belyser Det gamle Testaments geografi.

Bogen, der – som det står i forordet – »mere er en læse- og end en lærebog«, har været savnet i flere år, og Sankt Ansgars Forlag har i disse dage travlt med at udsende de godt to tusinde bind, som allerede for flere måneder siden blev bestilt til brug ved de katolske skoler.

Vi vil senere bringe en anmeldelse af bogen og henviser iøvrigt til dens forord, som i dette nummer citeres på side 2.

Bønnens apostolat

Sekretariatet for bønnens apostolat i Danmark, der ledes af pater Robert Groteclaus, S.J., har nu offentliggjort den danske oversættelse af intentionerne for 1960. Disse intentioner er bestemt af pave Johannes og omfatter som sædvanligt for hver måned en såkaldt »almindelig intention« og en intention for missionsarbejdet. Disse intentioner udtrykker, hvad paven særligt ønsker, at medlemmerne skal bede for.

Almindelige intentioner for 1960

JANUAR: At Jesu Hjertes kærlighed til de kristnes enhed må blive bedre anerkendt og derved alle de, som søger den sande kirke, må føres til den.

FEBRUAR: At Roms religiøse liv gennem den romerske synode atter må oplomstre ved ny iver.

MARTS: At de arbejder, som forbereder det økumeniske koncil, må blive kronet med held.

APRIL: At præsterne må styrkes ved Helligåndens rigere nåde.

MAJ: At ungdomstiden må rigtigt vurderes og helligt gennemleves.

JUNI: At de kristne instændigt må nedbede Helligåndens hjælp, for at alle kristnes enhed i tro og kirke atter opnås.

JULI: At den kristne sandhed kraftigt gøres gældende over for gudsfjenders bedrag og ugudelighed.

AUGUST: At i tavshedens kirke mange må få præstekald og holde ud i det.

SEPTEMBER: At alle katolikker må bevare foreningen med hinanden og deres sjælehyrder i vor tids omvæltninger.

OKTOBER: At de troende i forfølgelsens time ved Marias forbøn må styrkes med ukueligt mod.

NOVEMBER: At bibellæsningen i familierne må blive fremmet.

DECEMBER: At folkeslagenes enhed og fred ved de kristnes ydmyghed og sagtomdighed må blive fremmet.

Missionsformål for 1960

JANUAR: At de adskilte orientalske kristne må blive opfyldt af iver for at opnå sand og fuldkommen enhed i troen med den katolske kirke.

FEBRUAR: At den forfulgte kirke i Kina virksomt må støttes ved hele den katolske verdens solidaritet.

MARTS: At familielivet i Afrika må gennemtrænges af de kristne principper.

APRIL: At katolikkerne i missionerne virksomt må kunne modstå den skadelige presses farer.

MAJ: For de katolske studenter fra Asien og Afrika, som studerer i Europa og Amerika.

JUNI: At katolikkerne må arbejde med til, at der ydes åndelig hjælp sammen med den materielle til de underudviklede lande.

JULI: At de store folkemissioner i Sydamerika må frembringe dybe og varige virkninger.

AUGUST: For flere kald til missionsøstre.

SEPTEMBER: At den kristne kærlighed må forhindre, at ved stammernes indbyrdes had Afrika og Asien bliver revet løs fra den kristne verden.

OKTOBER: At i missionerne katekisternes tal og kvalitet må forøges.

NOVEMBER: For Japans ungdom.

DECEMBER: At katolikkerne i Indien ansvarsfuldt tager sig af det sociale apostolat.

VATIKANETS RADIO sender til Danmark nu på onsdag kl. 21,30. Bølgelængder: 30,10 og 196 m.

Et forsvar for rytmen

Den titel kan måske forekomme lidt mærkelig. Rytmen har aldrig før haft så stor en plads i vort liv. I hvert hjem udgyder radioapparatet strømme af musik, hvor rytmen er langt vigtigere end melodien, og det gælder ikke blot jazz, men al slags musik. Fra morgen til aften bliver vi vugget af denne evige, musikalske rytme. Jo, det er sandelig let nok at holde en forsvarstale for rytmen. Den sag er vundet på forhånd.

Og dog! Skønt det måske ser sådan ud, er en forsvarstale for rytmen ikke overflødig. Hvis man kun ser rytme i musikken og dansen, giver man den ikke den plads, der tilkommer den. Rytmen findes over alt, hvor der er liv og bevægelse. Man taler om marchrytmen, om årstidernes rytme, ja, endog om maskinernes rytme. At forsvare rytmen, er det samme som at forsvare livet. Livet giver sig udtryk i bevægelse, men i en bevægelse, der følger en bestemt rytme. Det, der skaber rytmen i en melodi, er de kraftige takter, som stemmen støtter sig til for at kunne løfte sig. Det, der skaber rytmen i et løb, er den måde, på hvilken foden søger støtte på jorden for at hæve sig igen. Der findes hverken bevægelse eller liv uden rytme.

Hvis der er noget område i vort liv, der synes at være fremmed for rytmen, er det vort religiøse liv. Hvad har rytmen med religion at gøre? David, der danser foran arken, og Therese af Avila, der danser foran alterets sakramente, svarer ikke helt til vort temperament. Men hvis der ikke findes nogen rytme i vort forhold til Gud, er det måske netop, fordi det ikke »går«, – fordi der ikke rigtig er noget liv i det. Er søndagen virkelig ugens højdepunkt, eller er det en tom dag, som man ikke ved, hvordan man skal udfylde? En maskine kan gå i årevis uden at standse, men menneskene behøver en rytme i deres arbejde,

som giver det form. Det er den betydning, Gud vil, at søndagen skal have. Søndagen er springbrættet, støttepunktet på vor vandring til Guds rige.

Men det er ikke først og fremmest, fordi søndagen kommer tilbage med regelmæssige mellemrum, at den giver vort liv rytme. Man må ikke forveksle rytme med versemål. At skrive et digt vil ikke sige at sætte nogle sætninger sammen, som er lige lange, og som rimer. For dem, der laver kalenderen, varer hver årstid 3 måneder, men naturen bryder sig fejl om kalenderne, og livet går ikke efter en metronom. At markere rytmen vil dog ikke sige at give et slag på bækkenet for hver tredje verslinie, men at angive varigheden og den nøjagtige værdi af hver eneste node og hvert eneste ord. Hvis man bringer det hele på samme plan, dræber man rytmen.

Lad os ikke dræbe rytmen i vort liv som Guds børn. Alle

søndage er ikke ens. De er højdepunktet i ugens rytme, men de har selv deres plads i en meget større rytme, nemlig i kirkeåret. Det er ikke tilfældigt, at kirkeårets kredsløb følger årstidernes skiften. Vort guddommelige liv og vort menneskelige liv svarer til hinanden og følger parallelle rytmer, som samtidig er en stadig begynden forfra og en fortsat march fremad. Vort menneskelige liv finder ganske naturligt sin rytme i årstidernes skiften. Og på samme måde følger vort åndelige liv det liturgiske år. Det er ikke nødvendigt at søge efter Davids harpe eller efter Thereses kastagnetter for at danse foran arken; det er tilstrækkeligt at svare på kirkens opfordring til at leve i takt med tiden, med tiden i kirken. Lad ikke kirken få lejlighed til at rette samme bebrejdelse imod jer, som mod børnene i lignelsen: »Vi blæste på fløjte for jer, og I dansede ikke.«

V. D.

Der var engang en hest. Den løb omkring på en dejlig, grøn mark og spiste græs og kløverblomster og legede tagfat med de andre heste, og man skulle i grunden tro, den havde det dejligt. Men fra marken havde den udsigt til et kirketårn inde i byen med en forgyldt hane i toppen af spiret, og den tænkte hver dag:

– B a r e jeg kunne komme op i toppen af det kirketårn en dag, helt op til hanen, hvor må det dog være dejligt sådan at se alting fraoven!

Det var nu lettere sagt end gjort, for den stod jo tøjret. Men en dag blev den pludselig stukket af en bi. Det gjorde nederdrægtig ondt, og den fo'r sådan omkring, at den kom til at rive tøjret op, og så stak den af alt, hvad den kunne, ind til byen. En halv time efter stod den ved foden af sit elskede kirketårn og stirrede op til hanen. Men selv om den havde gjort en begyndelse, hvordan i alverden skulle den så nå helt derop? Den så sig om og opdagede, at de mennesker, som ville op i tårnet, måtte betale en hel krone for det ved et billethul.

– Det var dog ærgerligt, tænkte hesten, nu har jeg slet ikke min portemonnæ med herind i dag. Den ligger i de mørkeblå bukser, som hører til mit matrostøj, og de gamle kadetbukser, jeg har på i dag – dem er der ikke engang så meget som en lomme i. I hvert fald ikke en hæderlig lomme til at bruge til en portemonnæ. For min mor har jo syet lommen til, fordi jeg var slem til at gå og stikke forbenene i lommen, når jeg skulle være lidt flot på det. Hvordan i alverden kommer jeg nu op til hanen uden penge til en billet?

Ja, hvordan tror du egentlig, hesten bar sig ad? Jeg er sikker på, du kan ikke gætte det! Den blinkede lidt op til hanen, og hanen blinkede igen, for den var forgyldt, og solen skinnede i forgyldningen. Og så vrinskede

hesten på dyresproget, som både heste og haner kender:

– Halløj, du gamle, kunne du ikke lige gøre mig den tjeneste at bøje dig godt langt ned imod mig, så bøjer tårnet nok med, og når jeg så er sprunget på, retter du dig op igen sammen med tårnet!

– Det kan jeg da sagtens,

at hænge der og klamre sig til et kirketårn højt over jorden, og et stykke udenfor byen kunne den se sin rare, pæne grønne lille mark med kløverblomsterne på, og den længtes pludselig så frygteligt efter at gå derude igen og spise kløverblomster og lege tagfat. Men hvordan skulle den dog komme af?

Hesten, der ville højere op

sagde hanen og bøjede tårnet og sig selv ned til hesten, og hesten skyndte sig at slå forbenene omkring spiret med hanen på. Da tårnet så rettede sig op igen – hvad så folk? En hest, der hang og sprællede øverst oppe med forbenene klamrende omkring spiret, mens kadetbukserne hang og daskede omkring den et stykke længere nede på bagbenene.

– Nej, nu har jeg aldrig kendt mage, sagde folk og slog hænderne sammen, det må vi have i avisen – med billede til!

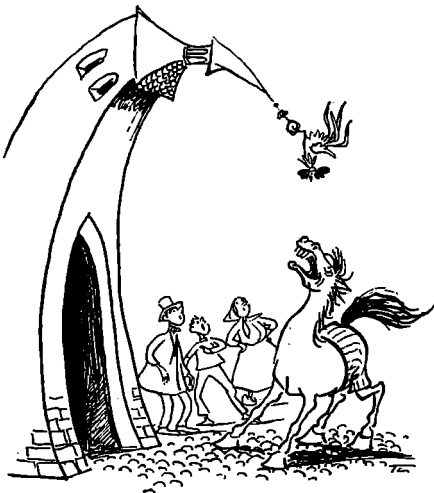
Oppe på avisen havde de også opdaget det mærkelige syn, og de skyndte sig at sende en fotograf og en journalist hen for at tage et billede og skrive et stykke om det, og nu skulle man da endelig tro, hesten var glad. Men ak, den var allerede skrækkelig træt i forbenene af

Men nede på gaden gik der en mand, som fik en god idé. Han ringede til brandvæsenet, og de kom straks kørende med Lillebæltsbroen – du ved nok, denne her forfærdelig høje stige. Den satte de opad kirketårnet, og et par af brandmændene kravlede op ad stigen og hentede hesten ned. Sikken den så ud. Den havde næsten krampe i forbenene af at hænge der så længe, og der var kommet en mægtig rift i kadetbukserne. Det værste var næsten, at der var kommet en politibetjent – han stod lige parat nede på fortovet med sin notesblok og sin blyant.

– Må jeg be' om Deres navn og adresse, sagde han. Det nummer, De der har lavet, kommer mindst til at koste halvtreds kroner i bøde!

Hesten stirrede forbløffet på ham – det var første gang, nogen havde sagt D e til den. Men i stedet for at svare galopperede den henad gaden alt, hvad den kunne, ud af byen og ud til sin dejlige grønne mark. Der løber den omkring den dag i dag – syv vilde heste er ikke nok til at få den til at tage til byen efter denne ubehagelige affære, men kadetbukserne har den slidt op for længe siden, og den har ingen nye fået siden. Så måske kan du slet ikke kende den fra de andre heste, hvis du skulle komme forbi en dag –

Tegning af Tora Lund.

Konen.

Som præsten prædiker

Efter messen ringede en ung mand på sognepræstens dør, og da der blev lukket op, gav han præsten en kuvert med hundrede kroner.

»Det var mange penge,« sagde præsten, »er det til kirkeskat?«

Den unge mand stod og trippede lidt, så kom det: »Sandt at sige, hr. pastor, så vandt jeg dem i kortspil.«

»Hm,« brummede præsten, »så synes jeg, De hellere skulle give pengene tilbage til dem, De vandt dem fra.«

»De er rejst allesammen.«

»Godt, så tager jeg imod pengene,« sagde præsten.

De følgende to søndage kom den unge mand igen med lignende beløb, som præsten modstræbende tog imod, men da den heldige kortspiller kom fjerde gang, sagde præsten stop.

»Nu skal jeg sige Dem en ting,« sagde han vredt. »Kortspil er en rigtig dårlig vane, og det bliver ikke spor bedre af, at De bagefter skænker hele Deres gevinst til kirken.«

»Jamen, jeg giver skam ikke det hele til kirken,« forklarede den unge mand skyndsomst, »jeg giver kun en tiendedel. Efter Deres knippelige

prædiken om, at Vorherre giver rigeligt til den, der betaler tiende, så gik jeg hen og prøvede det. Og jeg skal love for, at det passer!«

– Og da vor proviant var sluppet op, berettede den berømte nordpolarer, begyndte vi at spise vore støvler ... jeg var den eneste, der overlevede!

– Og hvorfor netop De?

– Jeg havde det største nummer i støvler.

Her er adresserne

I forrige nummer bragte vi navnene på de nye medlemmer af D.U.K.'s bestyrelse og repræsentantskab. Efter ønske oplyser vi nu, hvor de enkelte bor. Klip ud og klæb ind i lommebogen!

Gejstlig rådgiver, pater E. Stappers, O. Præm., Fjellegade 2, Vejle. Vejle 893. - Formand, Erik Elnebo, H. Schneeklothshvej 14, 2. tv., Kbhvn. F. Fasan 6351. - Næstformand, Johannes Dudzinski, Langelinie 8, Odense. 11 42 68. - Kasserer, Jørgen Frølund, Store Torv 14, 4., Århus. 6 72 22. - Repræsentantskabet: Walter Dalland, c/o Bjørriid, Vemmetofte allé 23, Gentofte. Gentofte 8453. - Hanne Gregersen, Hostrupshave 40, 4., Kbh. V. Nora 1092. - Carly Majholm, c/o fru Valdem. Hansen, Margrethevej 4, 2., Hellerup. Helrup 6872. - Tove Mikkelsen, Niels Skovsvej 2, Mølholm pr. Vejle. - Gerda Riishøjgaard, Sct. Michaels skole, Kralundsgade, Kolding.

Klingpungen

Jeg sad forleden bagved et par børn i kirken, en dreng på ca. tolv år og hans lille søster på fire-fem år. Da vi kom til offertoriet, begyndte drengen at rode i sine lommer, fandt nogle mønter frem og gav lillesøsteren en af dem.

Den lille sad lidt og kiggede ned i hånden, så så hun op på sin storebrøder og sagde himmelhøjt: »Hvorfor skal jeg kun give en bukseknep idag?«

Det er vist ingen overdrivelse at sige, at drengens ører var højrøde som pæoner ...

Ethvert udsagn siger to ting: noget subjektivt om det omtalte, noget objektivt om den talende!

Telefoner: 70 45 30 • 70 49 20

Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk

NORDISK KULAGENTUR A/S
SVEN E. FREDERIKSEN
RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliefyр
(årligt eftersyn)

B
R
O
R
K
A
S
P
E
R

Katolske begravelser Snedkermester A. Kirschner
KLÜHS EFTF.Griffenfeldsgade 38
vis a vis
Sct. Josephs hospital

AKTIESELSKABET

Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

W. Plichta MalermesterJyllingevej 177, Vanløse
Telefon 701848**Axel Smith's Eftf.**

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 136

Ejvind Lambech

KAFFE - VIN - KONSERVERS

Møllergade 71 - Svendborg
Telefon 1044**L. Larsen & Søn**

Malermestre

Brogade 10 - Svendborg
Telefon 1016**Kulkranen**Frederiksgade 2 - Svendborg
Telefoner: 1410 og 172**M. Lauridsen** BlikkenslagerRendebanen 8, Kolding
Telefon 1287

Bade- og WC-anlæg

C. J. Gerlachs eftf. Hersegade 9, Roskilde, tlf. 2777
Aut. leverandør af kirkevæne

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

Den første fødsel i „Det blomstrende vænge“

10. kapitel

Abbé Pierre bevarede sin ro. Han skrev op, hvad der manglede, klappede børnene på kinden, tog afsted med lynets fart i sin gamle vogn og kom tilbage med senge, kasseroller, stole, legetøj – og endnu en familie, der søgte husly.

*

En torsdag i det milde vejr kom Vatier derud med sin lille Noëlle på cyklens bagagebærer.

»Min kone er træt – vil du passe på tøsen i dag?« sagde han til Djibouti. »Så kommer jeg og henter hende i aften.«

»Vi kender allerede hinanden,« brummede Djibouti. »Vi har mødt hinanden i Emmaüs.«

Han genkendte den lille pige, der var gået ud på gaden lige foran lastbilen. Marcel gav ham en lille pakke med barnets mad og en termoflaske med varm mælk.

»Det er onkel Djibouti,« sagde han til den lille pige. »Du skal være herude hele dagen, vær nu artig ... og sig goddag til ham ...«

Djibouti rakte hende hånden.

»Nej,« sagde den lille pige og klamrede sig til faderen, der bøjede sig ned og kyssede hende.

»Hun er lidt sky, og hun gør kun, hvad der passer hende. Farvel, min tøs.«

Da han forsvandt i vejsvinget, gav barnet sig til at græde lydløst og uden at røre sig.

»Hvad er nu det for noget,« sagde Djibouti forvirret og lidt ærgerlig og vidste ikke, hvordan han skulle trøste hende. »Din far kommer herud igen.«

Han lukkede pakken op og rakte hende et stykke chokolade.

»Vil du have noget mælk?«

»Nej,« sagde den lille pige og tog chokoladen.

Det var hunden Lurifaks, der fik hende i godt humør. Den var kommet derud om morgenen med sin herre. Først havde den været en tur rundt i byen og gjort visit hos den lille hund i zigeunervognen, der boede i en tønde mellem hjulene. Så løb den tilbage til parcel nr. 1, hvor den sad forpjusket og med et skælmsk blik og iagttag sin herre, mens han såv, slog søm i og anbagte brædderne. Så løb den væk igen. Nu kom den og snusede til den lille pige og stak sit hoved ind mellem hendes små hænder. De legede en halv times tid sammen ved foden af skrænten,

så løb de hen til en lille dreng henne ved teltet på parcel nr. 7. Djibouti holdt øje med dem. Han så den unge kone i den blå slåbrok bøje sig ned til Noëlle og tale med hende. Den lille pegede hen på Djibouti.

»Ja, det er min,« råbte han leende.

»Jeg beholder hende her,« svarede den unge kone.

Ved middagstid spiste Djibouti i teltet sammen med den unge kone, hendes lille dreng og Noëlle.

»Jeg mødte abbé Pierre i metroen for tre uger siden,« fortalte Lucie Marchand.

*

En aften ved otte-tiden, da abbé Pierre kørte med metroen, havde han tilfældigt ud for Nationalpladsen set den unge kone sidde på en bænk med sin håndkuffert og sin lille dreng på tre-fire år. Det er, hvad enhver kan se hver dag uden at tænke nærmere over det og uden at spekulere på, at en metrostation ikke er nogen ventsal. Hvad venter de mennesker på, der bliver siddende, når toget kommer? Skal de møde nogen? Det er næppe sandsynligt. Når de ikke tager med toget, er det, fordi de ikke ved, hvor de skal tage hen. Det er, fordi bænken på metrostationen er deres eneste tilflugtssted, når det regner, og de ingen penge har. Folk, der går forbi i tusindvis hver dag, skæmker det ikke en tanke. De ser ikke engang disse skibbrudne og pjaltede mennesker. Man ser så lidt til hinanden i byen. Om aftenen ved ti-tiden så abbé Pierre atter den unge kone og barnet på samme sted. Han stod af toget og gik hen og talte med hende.

I en måned havde fru Marchand og hendes søn levet uden fast opholdssted. Hendes mand, der var trykkeriarbejder, var på sanatorium. Værten »skulle selv bruge« det møblerede værelse. Det var altid den samme historie. Hun søgte stilling og løb annoncerne igennem hver dag. Hun havde ikke nogen specialuddannelse. Hun var af pæn familie og havde boet hos sine forældre i Nordfrankrig, indtil hun blev gift. Hun ville tage hvadsomhelst – ligegyldigt om det drejede sig om syning, husgerning eller kontorarbejde.

Indtil nu havde annoncerne ikke givet noget resultat. Hun havde hverken anbefalinger eller eksamen, og desuden havde hun det handicap at have et barn. I en aftenavis havde

hun læst et tilbud om en stilling som hushjælp med eget værelse hos en møbelfabrikant nær ved Nationspladsen. Det var grunden til, at hun ventede her for at søge stillingen så tidligt som muligt næste dag. Når metroen lukkede klokken et, ville hun vandre omkring i kvarteret.

Den lille fru Marchand var endnu ved godt mod, da hun fortalte dette til abbé Pierre. Han gav hende adressen på Emmaüs i det tilfælde, håbet skulle glippe.

Ti dage senere modtog han et brev:

»To gange om natten har min arbejdsgeber i fuldskab prøvet på at sprænge min dør. Jeg kan ikke blive her længere. De har givet mig håb om, at jeg kan finde et tilflugtssted i Deres hjem. Jeg beder Dem svare mig omgående.«

Abbé Pierre svarede: »Kom!«

*

Senere havde abbé Pierre fundet noget husarbejde til hende hos nogle familier i kvarteret omkring Emmaüs. Han havde også lånt hende penge til at indrykke en annonce. Hun havde ikke villet binde sig til et lån for at få et hus på grunden, men abbé Pierre havde tilbudt hende dette midlertidige hjem gratis.

»Når min mand kommer rask hjem, så kan vi måske købe os en grund.«

Hun fortalte alt dette til Djibouti på en tillidsfuld og ligefrem måde. Det var første gang i årevis, at »bjørnen« befandt sig ansigt til ansigt med en ung kvinde. Djibouti, hvem livet havde gjort til kvindehader, lærte at vurdere den ensomme hustrus mod og trofasthed og hendes rolige og dog muntre værdighed.

Hvis hans kone blot havde villet vente på hans hjemkomst, ligesom fru Marchand ventede på sin mand, hvis fotografi hun havde hængt op på teltstangen ...

Han tømte sin kaffekop og rejste sig fra trækassen, som han havde brugt som stol:

»Jeg skal tilbage og arbejde.«

To mænd fra Emmaüs stod i solen med nøgen overkrop og planerede »gaden« halvtreds meter derfra ved hjælp af en brolæggerjomfru. En af dem standsede midt i arbejdet og betragtede smilende teltet. Det var en stor, flot fyr med et lille overskæg - han var ung og meget solbrændt.

»Hvad er det for en fyr?« spurgte Lucie Marchand og rynkede panden.

»Det er en ny mand fra Emmaüs. Han hedder Louis, men ellers kender jeg ikke noget til ham.«

»Igår kom han to gange for at besøge mig. Jeg synes ikke om ham ...«

»Hør engang ... hvis, han ...«, brummede Djibouti.

Hun lo:

»Jeg er gammel nok til at passe på mig selv ... farvel, jeg beholder den lille pige.«

*

Da abbé Pierre om aftenen kørte sjakkert hjem til Emmaüs, kørte han

en omvej og standsede foran en materialhandel. Der købte han en malerbøtte og en pensel og sagde til Djibouti:

»Jeg vil bede dig om i aften at lave et brædt til mig - det skal være cirka en meter langt og tredive centimeter bredt.«

Djibouti savede, høylede og slog de to brædder sammen henne på værkstedet. Abbé Pierre åbnede malerbøtten og malede med smukke, grønne bogstaver:

»Camping.«

Vi slår skiltet op ved indgangen til »Det blomstrende vænge«.

Djibouti rynkede panden. Han forstod ikke meningen med det. Han kunne ikke lide spøg.

»Camping ...?«

»Jo, vi bygger illegalt på en grund, hvor det er forbudt at bygge. Vi har ikke byggetilladelse. Jeg kunne have lyst til at skrive »Levetilladelse« på dette skilt. Måske kan tyve familier få lov til at bygge her, og måske kan familien Vatie's barn få lov til at komme til verden i fred.«

*

Familien Vatie skulle flytte ind klokken syv lørdag aften i Allehelgensugen. Da det begyndte at blive mørkt, var taget endnu ikke færdigt. De arbejdede med feberagtig hast i den iskolde nordenvind. Abbé Pierre havde tændt lygterne på sin bil, der stod ved foden af skrænten, og rettet dem som projektører op mod huset. Selv sad han oppe på tagryggen og sømmede bølgeblik på.

Klokken halv syv kom den lille Antoine, der var ny i Emmaüs, cyklende derud.

»Jeg kommer for at sige fra frø-

Gevinster

udtrukne ved St. Vincents søstrenes basar d. 19. og 20. juli:
5621 649 419 1611 4099 1482
1349 4467 1079 2607 4178 2544
2042 365 4533 4618 2341 932
1808 1727 2060 5313 1261 2719
1766 5702.

1 kr.: Dukkeline (stor hvid seddel): 79.

50 øre: Limonadestel (stor rød seddel): 61.

Badebold (stor gul seddel): 13.

Rygebord (stor blå seddel): 39.

Amerikansk lotteri:

Østrigsk dukkepar (lille orange seddel): 82.

Broderede pudebetræk (lille grøn seddel): 32.

Tvillingerne (lille gul seddel): 6.

Pude (lille hvid seddel): 49.

Til alle, der ved gaver og bidrag eller på anden måde har hjulpet til at støtte vor basar, bringer vi vor bedste og hjerteligste tak.

St. Vincents søstre,
Nygade 8, Helsingør.

kenen, at De ikke må glemme at komme med flyvemaskinen.«

»Jeg kommer om fem minutter,« svarede abbé Pierre.

*

Abbé Pierre, der var formand for »Een Verdens« forretningsudvalg, skulle samme aften i London sammen med Lord Beveridge åbne en kongres for parlamentsmedlemmer.

»Vi må have det tag færdigt,« sagde han. »Hvis det ikke når at blive færdigt, kan bygningsinspektøren modsætte sig, at der flytter nogen ind i huset, og forbyde adgang dertil, mens jeg er borte.«

Elmer Verner sen

1. kl. s kød og pålæg
Kastetvej 81 - Aalborg
Telefon 8660

Køb det bedste - det gør vi

Leo Nielsen

Slagtermester
Dannebrogsgade 21 - Aalborg
Telefon 241 29

K. E. Petterson

Tværgade 6
Tlf. 88 01 32 - Nykøbing F.
Aut. elektro installatør

Tegn abonnement

„Balancen“ Ure og Optik

v/ Knud Petersen
Møllergade 46 - Svendborg
Tlf. 1920

Niels Madsens Maskinsnedkeri

Vestergade 24 - Svendborg
Tlf. 197
Lev. til de katolske institutionen

K. Rønlev-Knudsen

Gas- & vandmester
Møllergade 87
Tlf. Svendborg 2737

Svendborg Ligkistemagasin

v/ Hans Nielsen & Søn
Fruestræde 10 - Svendborg
Tlf. 284

Cirkus og paradis

Der er mange voksne, der betragter cirkus som noget for børn. »Cirkusforestillinger skulle være forbudt for voksne over 16 år«, sagde nogen en gang til mig. Jeg er ikke så sikker på det! For min del indrømmer jeg det uden at skamme mig: Jeg har altid kunnet lide cirkus, og jeg holder af det den dag i dag. Jeg har prøvet på at forklare mig selv hvorfor.

For det første er man aldrig alene, når man går i cirkus, alle hører sammen. Det er ikke som i teatret eller i biografen. I biografen, i salens mørke, kender man ikke sine naboer, man lægger ikke mærke til dem. I teatret er det nogenlunde det samme, så snart stykket begynder. Handlingen foregår foran os, over for os, uden at vi nødvendigvis tager aktiv del i den, i alle tilfælde uden at vi kollektivt bliver engageret i den. I cirkus er det ikke sådan. Amfiteatret forandrer alt. Der er ikke mere nogen adskillelse mellem publikum og »skuespillere«. Manegen ligger der, midt i salen, ikke mere foran os, men iblandt os. Vi omringer den på alle sider. Der er altså heller ikke mere nogen adskillelse mellem tilskuerne. De andre sidder der på den anden side, overfor os eller ved siden af os. Vi ser dem, vi ser på dem, vi tager del i deres reaktioner. Cirkus er forblevet, hvad teatret desværre for længe siden er holdt op med at være: et skuespil i fællesskab.

Men der er også noget andet. Man går ikke i cirkus, som man går i teatret eller i biografen, for kulturens eller for fornøjelsens skyld, eller for at blive stillet ansigt til ansigt med et spørgsmål. Man går i cirkus simpelthen for at blive betaget og for at beundre. Beundre hvad? Meget enkle, men samtidig meget usædvanlige ting: Vor daglige verden, der pludselig bliver frigjort fra de almindelige love. Thi cirkus er hverken som teatret eller biografen, en flugt fra hverdagslivet eller en omskabelse af det. De heste, som man ser der, er de

samme som dem, man ser på gaden eller på en traverbane. Elefanterne og søløverne er de samme som i den zoologiske have. De mennesker, som står i manegen, er mennesker af kød og blod, mennesker, der tilsyneladende er som De og jeg. Men se, pludselig begynder hestene at danse, elefanterne nejer, søløverne spiller bold. Og også menneskene er som frigjort fra det daglige livs love. De begynder at stå på hovedet, at lege med deres cykel, mens de kører, at danse på line, at jonglere med tallerkener, at springe fra trapezer uden at brække halsen. Vi ved det: det er på ingen måde fidus eller svindel. Alt er reelt og sandt. Cirkus lader os ikke flygte hen i drømmen eller i det eventyragtige. Det er simpelthen den grå hverdag, der fortsætter, men pludselig bliver forvandlet, forherliget, befriet på en vidunderlig måde. Vi overværer denne forvandling, der finder sted foran vore øjne. Kroppene ser ud til pludselig at være befriet for tyngdekraften og for materiens sædvanlige krav. Cirkus, det er som åndens revanche over for materien, eller rettere sagt en forsoning mellem ånden og materien; thi denne er (eller ser i det mindste ud, som om den var) helt underlagt ånden. Tallerkenerne holder op med at gå i stykker, stilladserne med at falde ned, den ustadige ligevægt bliver stadig imod alle love. Mennesket er ikke mere bundet til gulvet, han bliver tilsyneladende fri, ikke fordi han glemmer sin krop eller flygter fra den, men fordi kroppen bliver helt lydlig under hans vilje.

På samme måde bliver mennesket igen forsonet med hele skabelsen omkring sig. Esajas beskriver den paradisiske fred ved at sige:

»Ulven skal gå hos lammet, panteren hvile hos kiddet, kalven og ungløven græsse sammen. Dem driver en lille dreng.« (11, 6).

Det er netop dette, vi oplever i cirkus. Katten bliver forsonet med hunden, løven lever i fred med sin ejermand.

Og alt dette finder sted med en sådan lethed, en sådan selvfølgelighed, at vi får indtryk af, at det ikke kan være anderledes, at vi, når vi kommer hjem efter forestillingen, selv er i stand til at gøre det samme. Desværre må vi slå af på vore fordringer. Virkeligheden bliver, som den før var. Tallerkenerne går igen i stykker, og vi træder forkert på foden, når vi løber på trappen. Betagelsen må vige for hverdagen. Publikum spreder sig og holder op med at føle samhørighed. Vi står endnu ikke i paradiset. Cirkus var kun en forsmag på det, et glimt af den harmoni, der en dag vil herske, når vore legemer opstår i evighedens herlighed.

M. D.

I cirkus er kroppene befriet for tyngdekraften. De giver os et billede på opstandelsen. Cirkus er her på jorden som et glimt af paradiset.

Fra kommunistisk hærfører
til katolsk pennefører

A.C.-stævnet i Åkirkeby
om det ondes realitet

Verden i religiøst søgelys

Valfart til Haraldsted

FERIE-FRIKVARTER

I kroniken fortsætter pastor, dr. theol. Bjørn Højbo berørelsen af spørgsmålet: Hvad er religion? En tredje og sidste kronik i serien følger i næste nummer.

TRES PRESSEFOLK LYTTEDE oplagt, da vicepræsident Nixon og ministerpræsident Krutchof uforvarende kom i diskussion forleden midt i mønsterkøkkenet på den amerikanske udstilling i Moskva. Tres mand kablede de hede ord ud over kloden, og i dagens avis kunne man få timer efter verden over læse, hvad de to diplomater var kommet til at flyde over med af deres sprængfyldte hjerters beholdninger.

Det var interessant læsning. Noget af det, som optog parterne mest, var spørgsmålet om, hvis land er i stand til at skabe den højeste levestandard: Sovjet eller USA, og hvis system man følgelig helst bør leve under. Det undrer ingen, at Krutchof var overbevist om, man skaber den bedste levestandard i Sovjet, forbyder heller ingen, at Nixon anser det for en selvfølge, at den amerikanske arbejder har de bedste materielle vilkår.

– Et hjem som det, der her er stablet på benene, vil en amerikansk arbejder aldrig kunne tillade sig, erklærede Krutchof.

– Det ville han kunne gøre, selvom han var bytte for en strejke, returnerede Nixon. Og mens det ene ord tog det andet, tømrede de to herrer ophidset videre på hver sin forestilling om, at henholdsvis Amerika og Sovjet er lykkens hjemsted, for det er der, man kan få opfyldt de fleste af sine ønsker om komfort og tekniske goder.

Man folder avisen sammen og sender en stille tanke bagud gennem tidsaldrene. Til Sokrates, der gik tur over torvet i Athen, kiggende på forretningernes elegante fristelser og udbrød: »Hvor er jeg rig, at jeg kan undvære alt dette.« Til Menneskesønnen, der så en ængstelig idealistisk ung mand i øjnene og sagde: »Om du vil være fuldkommen, da sælg alt, hvad du ejer, giv pengene til de fattige og kom så og følg mig!« Til

tusinder kendte og navnløse, der gjorde som Han sagde og fandt den fred, der overgår al forstand, ved at undvære og glemme egne fornødenheder for at dække andres. Til asketernes modige og klarøjede skare, som har lært sig den kunst, der er større end at indtage byer --

Og man spørger sig selv, hvem der mon egentlig har afskåret sig fra det guddommelige lys med det tætteste røgslør, Øst eller Vest?
I. L.

Det er tid at tørne ud!

Sommer-
højskolen
på Magleås

Det er ikke nok, at et katolsk sogn gør et arbejde for at bevare kontakten med sine medlemmer. Tiden er inde til at se sig om udadtil, føle tiden på pulsen gennem kontakt med omgivelserne og gøre den katolske stemme gældende i dagspressen og i den kulturelle debat som modvægt mod sækulariseringen. Det er kort sagt tid at komme frem af busken!

Dette er i en bramfri nødde-

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse
Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:
A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 87042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal --
hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Announceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 5394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 68968

Store planer i Birkerød

Søstrene af det dyrebare blod, som indtil nu kun har haft een dansk station: i Rønne, har fået deres anden station i Danmark. Onsdag den 5. juli holdt de første tre søstre af denne orden, hvis moderhus ligger i Holland, deres indtog på hovedbygningen til det tidligere landsted Nord-

vanggaard i Birkerød, hvor det er hensigten at åbne et hvilehjem for ældre damer, og om kort tid følger endnu tre søstre efter. Begivenheden er så meget mere glædelig, som Birkerød ved samme lejlighed får chance for at få sin længe savnede katolske kirke. Den skal indrettes i den nuværende lade, og der er også skoleplaner i forbindelse med ombygningerne. Indtil videre er der indrettet kapel i biblioteket i hovedbygningen, hvor der læses messe første gang søndag den 9. august. Søstrene blev hilst velkommen af biskop Suhr, der her ses sammen med de tre pionerer, fra venstre: søster Marmertis, priorinden søster Elfrida og søster Marina.

skal, hvad man drøftede under den katolske sommer-højskole på Magleås i dagene 27. juli til 1. august. 35 deltagere fra hele landet havde en udbytterig uge under forstanderparret Novrups forbilledlige værtskab, og man kunne, siger lederen af den praktiske del af arrangementet, lærer Sigfred Riishøjgård, Kolding, gennem alle stævnets møder og diskussioner, fornemme den mest levende vilje til at være med i opgaverne og påtage sig personlige anstrengelser for at få dem gennemført. Ikke mindst planerne om en katolsk ungdomsskole blev mødt med udelt tilslutning som led i det katolske sogns arbejde udadtil, og mens der hidtil har været tale om et 4-5 måneders ophold på skolen, blev der på mødet ventileret en anden, interessant mulighed: et 9-10 måneders ophold, idet ungdomsskolen derved kan blive en værdifuld erstatning for det 8. og 9. skoleår, som mange katolske skoler ikke er istand til at gennemføre indenfor deres egne rammer.

En af højskolens mest inspirerende talere var pater Rieber-Mohn, O. P., Oslo.

Afrika rører på sig

Rubaga, Uganda (NC). To biskopper har opfordret katolikkerne i det central-afrikanske britiske protektorat til at vise enig fasthed overfor de nationalistiske voldshandlinger imod de kristne i området, efter at den nationalistiske bevægelse tog sin begyndelse i Buganda-området i april. Den forlangte øjeblikkelig uafhængighed for distriktets 1,3 millioner indbyggere. For at forfølge sit mål har bevægelsen indledet boykot imod alle ikke-afrikanske firmaer og handlende på stedet, og derefter fulgte trusler og voldshandlinger. Kaffeplantager er plyndret og tusinder af banantræer fældet. I Masaka-området blev katolikkerne især målet for bevægelsens anstrengelser.

Protestantiske biskopper i distriktet har sluttet op om de katolske biskoppers appel.

Det ondes realitet i verden i dag!

*Katolske akademikere fra fire lande
belejrer det ondes mysterium
på A.C.-stævnet i Åkirkeby*

Undervejs: Forrest P. Kaelin og P. Roos, bagved fra venstre Jan Pindborg og Nina Icocoza.

DE SIDEN KRIGEN TILBAGEVENDENDE nordiske katolske akademikerstævner har skabt en frugtbar kontakt, der på mange måder kommer kirken til gode i hvert enkelt af de nordiske lande. Ved denne kontakt får vore akademikere en uvurderlig hjælp til at kunne formidle et bidrag til den almindelige katolske fornyelse i vor tid.

Stævnet i år, som er det syvende, var henlagt til det stille Aakirkeby og havde fået titlen »Sommeruniversitet«. De 100 deltagere fra Nordens fire lande fyldte godt i de små gader og i den ellers rummelige katolske kirke. Dominikanernes hvide og benedikternes sorte dragter er vel ikke noget hverdagssyn i en provinsby; de tog sig smukt ud på torvet mod den dejlige gamle middelalderkirkes grågrønne mure, bag hvilke der for øvrigt foregår spændende afsløringer af kalkmalerier fra tiden. Fra det katolske udland var der kun få gæster: en repræsentant for Pax Romana, pater Jean-de-la-Croix KAELIN O.P., og en udsending fra den tyske katolske studenterbevægelse. Der kunne godt have været gæster fra et par andre lande også – hvorfor ikke fra Polen? Polske akademikere har muligheder for at rejse, men de skal inviteres, og de længes efter katolske kontakter, sagde pater KAELIN.

13 foredragsholdere havde påtaget sig at belyse emnet »det ondes mysterium og Kristi sejr over det onde«. Det slog en straks som noget tidsypisk, som man næppe ville have mødt for 30-40 år siden, at de indledende teologer tog deres udgangspunkt i Biblen og dens meget konkrete opfattelse af det onde. Det passer godt til vor tid, hvor også andre end de kristne er begyndt at se, at det onde er en reel størrelse i verden, og

ikke et problem, man kan filosofere sig fra.

Gåden løses først ved tidernes ende.

Ud fra dette bibelske perspektiv pegede pastor Hans Martensen S.J. på, at det onde er et mysterium, uforståeligt, fordi det endnu ikke er afsluttet. Først ved tidernes ende får vi at se, hvad det virkelig er. Det uhyggelige ved det onde er, at det arbejder tilhyllet iblandt os. I Ny Testamente ses det onde altid ikke alene som synd, men også omfattende sygdom, naturkatastrofer og frem for alt døden. Bag alt dette ligger det onde som en magt, der kujoner mennesket. De bibelske tekster om det onde, især i Pauli breve og Johs. åbenbaring, er ofte vanskelige at tyde, og det tidsbetonede i dem må vi prøve at udskille. Men det står fast, at bag det onde står en personlighed, den onde, modstanderen, forførelsen. Når biblen taler om antikrist, den ondes særlige redskab, er der teologer, som mener at finde ham i den absolute statsmagt, der sætter sig i Guds sted.

Andre teologer tager imidlertid afstand fra en sådan fortolkning – også katolske statsoverhoveder har jo i historiens løb været enevældige – de peger på det tvetydige, der er ved de politiske og historiske foreteelser, hvor ondt og godt er blandet, så vi må prøve at skelne, før vi dømmer.

I samme åndedræt vi taler om det ondes mysterium, må vi tale om Frelsens mysterium, sagde pastor IB ANDERSEN. Det gør bibelteksterne. Ved Kristi komme er det onde afsløret derved, at det mister enhver magt. Jesus har i sin person sejret over den onde selv, og tegnet herpå er, at han uddriver de onde ånder. Sejren vil give videre til os, men vi kan kun eje den under kamp. Vor sejr er sakramental, den har rod i sakramenterne.

Med Nietzsche indfinder dæmonerne sig –!

Herudfra bevægede foredrag og debat sig ud over livets forskellige områder i forsøg på at kaste evangeliets lys over deres tvetydighed – litteraturen (H. ROOS, HANS AARAAS), JOH. CHYDENIUS), kunsten (CINTHIO, RANHELMÆTER), filosofi, politik og psykologi. Med Nietzsche, sagde pater Roos, indfinder dæmonerne sig i litteraturen uden maske. Mennesket spærres inde i sin ensomhed og angst for døden, og vi når til den totale fortvivlelse i »Slutspil«. Da er det dæmonernes time – men måske også Guds time. Da er det kun Guds nåde, som kan nå mennesket (GREENE, BERNANOS). Lektor Aaraas, der nylig har udsendt et to-binds værk om Bernanos på norsk Gyldendal, fremhæver i denne forbindelse præstekikkelserne hos Bernanos, de frafaldne, hvor det onde bliver til en slags ro, mens de trofaste plages af angst og lidelse som Jesus i Gethsemane.

Kunsten i en opløsningens tid.

Og endelig kunsten i vor tid, som ofte synes komplet destruktiv. På

Vejle

Trælast & Kulkompagni

Toldbodvej - Telefon 88
Vejle

Hansen Pærhøi & Søn

Glarmester - kunsthandel

Søndergade 4 - Telef. 1167
Vejle

Mel- & Foderstofforretning

Mølleudsalg

J. JENSEN

Søndergade 26 - Telefon 1083
Vejle

Vejle Optik

v/ Anker Kastrup

Briller

Torvegade 8 - Tlf. 308 - Vejle

A/S Vejle Mælkekompagni

Fineste mejeriprodukter

Telefoner 338, 336 - Kontor 807
Vejle

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vånd- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

den ene side opløsning afhumanisering, fornægtelse af personlighed, af ånden, af Guds realitet - tabet af »midten«, som ERIK CINTHIO ud-

Udenfor den katolske Rosenkranskirke efter et foredrag.

trykte sig. På den anden side RANHEIMSÆTTERS patetiske vidnesbyrd om, hvad den kunstneriske oplevelse og skaben indebærer. Kunstværket kan ikke sige til beskueren »vær hellig«. Men det er en slags forespejling af paradiset - derfor fristes mange til at bruge kunsten som religionserstatning. Første trosartikel giver kunsten sin betydning. Den skabte verden om os er et tegn på Gud, kunst-

neren ser det i en flygtig vision, og han formidler skaberordet fra virkeligheden til vort indre mørke. Kunsten kalder til beskuelse, den er en Maria. Når den travle Martha er gået til sengs, skal Maria våge over den del, som ikke skal tages fra hende.

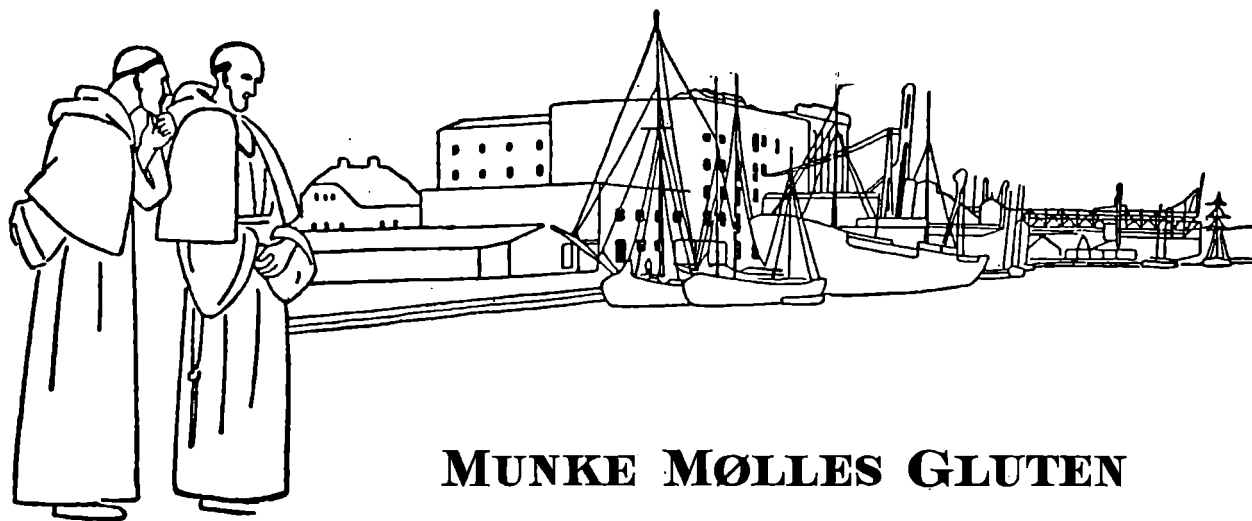
- Det er høj tankeflugt på varme sommerdage, men badeture og muntre viser læskede sindene ind imellem. Gik noget i foredragene over hovedet på en, trøstede man sig med, at de forhåbentlig alle vil udkomme på tryk på »CATHOLICA«s initiativ, så de kan studeres igen i ro og mag, - også af dem der ikke var med -. Da vil stævnet have ydet et værdifuldt bidrag til forståelsen af tidsfænomener, som optager også mange andre end os katolikker.

- n

Blandt svenskerne var fader Arne RASK, en af den halve snes nordiske benediktinere, som lever i udlandet. - Endvidere en tidligere luthersk missionsnær i Kanton, BIRGIT KLOCKARS fra Finland, som i 1950 måtte forlade Kina og to år senere blev katolik. Pastor J. Ottesen, Vestermarie, deltog hver dag i møderne.

Messe i radioen

Statsradiofonien transmitterer søndag den 16. august kl. 8,05 højmesse fra Sankt Ansgars Kirke i København, hvor sognepræst Kjeld Geertz-Hansen celebrerer og prædiker.

MUNKE MØLLES GLUTEN

DET GRUNDLÆGGENDE religiøse syn består i at opfatte verden som en helhed, ligesom det æstetiske syn består i at opleve et kunstværk som en helhed. Ved kunstværket spørger man: Hvad åbenbares der gennem det? Hvad manifesterer det? Det samme spørger man om, når man ser religiøst på verden. Hvad vil den vise os? Verden er ikke en brugsgenstand, men et kunstværk, som den bagved værende kraft åbenbarer sig i og gennem. Den, der ikke oplever verden sådan, men som en blot og bar brugsgenstand, misbruger verden, ligesom den, der har et maleri af Rembrandt i sin stue for at dække vægfladen og ikke har øje for, hvad Rembrandt vil åbenbare os, misbruger kunsten. Ved derimod at beskæftige sig med, hvad kunstværket egentlig vil sige os, hæver man sig åndelig talt og bliver mere »menneske«. Ved at se verden religiøst bliver mennesket mere og mere klar over verdens mening og sin egen betydning.

Tanken om, at noget manifesterer sig, at alt, også vi selv, er manifestationer af kraften, er udtrykt på utallige måder. Kraften manifesterer sig i større helheder, man kunne kalde det sammenbindinger, og vi vil nu se på nogle af de mest repræsentative.

Hvorfor er blomster smukke?

Den opfattelse, at det oprindelige element, hvoraf alt er kommen, er vandet, er almindelig udbredt. Ved en yderligere reflekteren har man forstået, at vandet heller ikke er det første, men så har man bibeholdt vandet som udtryk for det udsigelige: den bagved alt, også vandet, værende kraft, som ikke kan beskrives som den er i sig selv. Jorden er opdukket af vand. Vandet regner ned og frugtbarer. Alt levende er fyldt med væske (= vand). Derfor er krukken med vand og blomster et af de ældste billeder på og udtryk for det guddommelige og dets manifestation. Vi finder det på gamle babylonske og sumeriske billeder; vi finder det i I. Mosebog, hvor verden er dukket op af urhavet, hvor paradiset er en have, vandet af fire floder – og op til vor egen tid, hvor vi endnu

Kronik

Verden i religiøst lys

II

af

pastor, dr. theol. Bjørn Højbo

den dag i dag sætter blomster på vort bord og skænker dem som gave for at glæde andre. Vi siger: det er, fordi blomster er så smukke, og den »primitive« svarer: de er netop smukke, fordi de er manifestationer af vandets, det guddommeliges muligheder – vandet skænker dem liv og os liv og glæde ved dem. Er noget urent og snavset, kommer det ned i det oprindelige element og vaskes, for nyrenset at begynde forfra. Man holder netop forårsrengøring for at begynde forfra, og hvor man i gam-

alt levende: planter, dyr, mennesker. »Af jord er du kommen, og til jord skal du blive«, denne gamle sætning er oprindelig ikke nogen trusel, men en trosbekendelse, en forkyndelse af, at mennesket er bundet til det guddommelige, til moder jord. Når mennesket dør, bliver det lagt i en grav, ofte i fosterstilling med optrukne ben, for at vende tilbage til det moderskød, der har fostret det. Mennesket ernæres af moder jord, for det lever af planter og dyr. Brødet er netop helligt, fordi det er en gave fra moder jord. Den plet jord, man selv er opfostret på, bliver til fædrelandet, Moder Danmark. Man dyrker haver og holder potteplanter, fordi man ønsker at vise sin taknemmelige omsorg for den jord, hvis livskraft man lever af. Når ens livskraft er udtømt, vender man tilbage til jorden.

Stenen: den fortættede kraft.

I forbindelse med jorden må en ting nævnes: bjerge og sten, transportable stykker af bjerge. Her er kraften fortættet, uigennemtrængelig. Derfor ærer mennesket stenen, da han her oplever kraften på speciel stærk måde. At visse sten er mete-

Vandet og klippen taler om den guddommelige kraft

mel tid fejrede nytår. Man vasker sig, man bader om morgenen, som er den nye skabelsestid hver dag, og man døber folk, for at de også åndelig set kan begynde forfra.

I alt levende er der væske, og derfor er blodet livets, det guddommeliges princip i dyr og mennesker. Derfor måtte de gamle jøder ikke drikke blodet – livets princip – thi dette tilhører Jahve, og Jahve må man ikke benytte som en brugsgenstand.

Jorden kommer op af havet og er vandets første manifestation. Jorden er det store moderskød, der fostrer

orer, himmelfaldne, er et bevis på, at himmel og jord er en funktionel enhed, med andre ord er sammenbundne. Alt er nemlig i alt, den der har fat i een ting, har fat i hele resten af tilværelsen.

Ilden findes i alt levende, for i alt levende er der varme, og i alle stjerner er der lys (de blev anset for levende væsener). Ilden er en guddommelig kraft, uden hvilken alle ting kun er sterile og døde. Ilden har også forbindelse med vandet, thi lyn og torden følges af regnskyl. Herved er for den »primitive« jord, vand og ild

Gør Deres indkøb hos **J. Hass**

Frugt - Grønt - Blomster
Thorvaldsensgade 17, tlf. 2 87 18
Aarhus

V. Svenstrup Telefon 2 18 67

Aut. elektro-installatør - Ladestation

Hans Brogesgade 4, Tietgenspl.
Aarhus

Katolske begravelser

Ring til 2 28 66

H. J. Madsens begravelsesforretning

Jægergaardsgade 17-19
Aarhus

**Kød - flæsk - pålæg
salater**

ERIK CARLSEN

Sdr. Ringgade 3, Aarhus
Telefon 4 33 88

HENRY CARLSEN

Sdr. Ringgade 61, Aarhus
Telefon 4 38 87

AKTIESELSKABET

**Købmands- og
Haandværkerbanken, Aarhus**

Hovedkontor:

Store Torv 12, tlf. 2 47 77

Søndre afd.:

Aarhus Hovedbanegaard,
tlf. 2 40 88

HELERIET
Vesterbo

Aarhus by's førende
TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Lad skoen reparere i Bülowgade 60 —
der blir De altid tilfreds

E. Pedersen Håndskomager

Tlf. 2 34 60 - Fodtøjet hentes og bringes

Et Hjem paa Rejsen

Tlf. 2 41 22 - Aarhus

Missionshotellet A N S G A R

bundet sammen. Tilføjes luften - uden hvilken man jo ikke kan leve, eftersom alt levende jo ånder - har vi de fire elementer. Dette tilhører en speciel tænke måde, nemlig den græske, og her viste det sig snart, at de fire elementer slet ikke egner sig til fysisk forklaring på tilværelsen. Men der er tale om religiøs forklaring, om at forstå tilværelsen som et hele, som en kraft, der viser sig på forskellig måde og på flere planer, og hvori og af hvilken mennesket lever. Til dette brug er de fire elementer udmærket som udtryksmiddel. Man fandt snart på at samarbejde de fire elementer, for derved at konkretisere det guddommelige mere, komme det så nær som muligt. Man tog jord (ler) og æltede det med vand, brændte det i ild, der jo næres af luft (man måtte puste), og så fik man lertøj! Derfra kom ideen til den skik, vi har bevaret den dag i dag, nemlig at bruge tallerkener. Man tog jordens produkter (hvede), blandede det med vand, bagte det i ild, og så fik man brødet, som derfor er særlig helligt: mennesket ernæres af noget, der er sammensat af alle fire elementer. At spise er altså at modtage kraft af det hellige.

Måltidet: et ritual.

Måltidet blev således et ritual, hvorved mennesket blev sin stilling i universet klar: Mennesket skabes påny ved, først at tvætte hænder, dernæst at tænde bål, senere blot lys, måske at sætte blomster på bordet og endelig ved at spise kogte og stegte ting, altså noget, der har passeret ilden, og dertil føje brød, maden serveret i lertøj. Ved at koge og stege maden opnåedes, at sundhedstilstanden øgedes ved at bakterier og andre farlige væsener dræbtes. Dette praktiske resultat var en følge af den religiøse baggrund. Det »primitive« menneske ville sige: netop dette praktiske resultat er et bevis på, at der er tale om en virkelig og reel stillingtagen til tilværelsens inderste princip.

Himlen er guddommelig og frugtbarørende. Den lader regn falde over jorden og giver grøde. Himmel, jord og hav (vand) danner altså en levende helhed, nøje knyttet sammen med luft og ild. Vi har altså en »sammenbinding«. Der er ikke tale om en tilfældig blanding af elementer, men om en funktionsenhed, der betinger livet og dets eksistens.

På himlen finder vi solen, som er et livgivende princip, fordi den besidder ilden i sig. Den skænker lys og varme.

Månen med sine faser har skænket

mennesker forståelse af, at livet er forgængeligt, men at der altid er en nybegyndelse. Sammen med den årlige vår har den fostret håbet. Nu er månens faser på visse steder af jorden i forbindelse med nedbøren og alle steder i forbindelse med tidevandet. Derfor bliver månen sat i forbindelse med vandet, derefter med frugtbarheden, så med kvinden og dermed har vi en af de typiske »sammenbindinger« igen. Vi ville måske synes, det dog her og der som ræsonnement er lidt vel anstrengt, men dette er ikke tilfældet for den »primitive«, vel ej heller for den helt moderne, der jo ved, at alle grundstoffer består af samme elementer.

Det er ud fra disse tankegange, vi må forstå de ældste templer og ofringer. Et tempel, et »vi«, er en del af verden, der - fordi alt hænger sammen - gør det ud for hele verden, men er overkommelig for mennesket at bevæge sig i og omkring og at handle i. De ældste vier var steder med kilder, sten og træer eller to eller eet af disse elementer. Kilden brugtes til tvættelse, træerne blev til gudebilleder, da kraften individualiseredes og skulle fremstilles i billedform, og stenen blev til altersten. Senere byggede man et tempel, der som ethvert hus er et billed på verden, den skabte og organiserede verden. Oftring bestod i, at mennesket kom i kontakt med det »guddommelige«, og dette var naturligvis nemmest, hvor denne kraft specielt var koncentreret i et kraftfelt, som hvor kilder, sten og træer var samlet. At ofre er at vende tilbage til det princip, man er udgået fra. Dette ses tydeligt den dag i dag i de indiske ofringer: alteret er verden, på dette brænder ilden, det guddommelige, livgivende princip. Mennesket kaster drikken soma (livsvæsken) ind i ilden og virkeliggør derved sin egen gåen ind i og op i det guddommelige. I Jerusalems tempel trængte ypperstepræsten ind i det allerhelligste og hældte blod på pagtens ark: det livgivende princip vender tilbage til sit ophav, eller man tvættede offergaven og brændte den på altret, altsammen tegn på viljen til at vende tilbage til den bagved alle ting værende enhed.

Men da hvert et hus er et billed på verden, bygget af træ, sten og/eller ler, og da ethvert måltid sættes i forbindelse med de guddommelige kræfter, så er altså ethvert hus et tempel og ethvert måltid et offer, og således er hverdagen bundet til det religiøse for den »primitive«. Hvordan skulle den kunne undgå det?

Ferie-frikvarter

Ingen sladretaske

Den gamle skovhugger Jonas er ualmindelig fāmælt. En dag udeblev han fra aftensmaden, og en yngre kammerat blev sendt ud i skoven for at finde ham. Til sidst fik han øje på

Jonas' ansigt i et buskads og råbte:

- Skal du ikke hjem og have aftensmad?
- Næ, svarede Jonas.
- Jamen, det begynder at blive sent nu.
- Ja.
- Og det er ved at blive mørkt.
- Ja.
- Er du ikke sulten?
- Jo.
- Jamen, hvorfor kommer du så ikke hjem?
- Jeg sidder fast i en rævesaks.

Ren besked

Chefen dukkede op i et af fabrikkens lokaler og så med tilfredshed, at alle arbejdede hårdt og energisk - med undtagelse af en eneste lille mand, en gulvfejer, der sad mageligt henslængt i en stol.

- Hvorfor bestiller De ikke noget? brølede chefen.

- Det skal jeg sige Dem, sagde den trætte lille mand. Den eneste tid, jeg kan finde en ledig stol her er, når De pludselig kommer anstigende!

Præstens jordbær

De var en bande i landsbyen, som hver søndag, når præsten var i kirken, plyndrede hans jordbærbed. Nu var det en rigtig præst, der løste spørgsmålet på den måde, at han inviterede alle de små tyveknægte hjem til sig og bød på jordbær med masser af fløde og sukker.

De spiste ikke. De proppede sig, frådsede i jordbær og fløde og sukker, og da alle var mætte, rejste præsten sig og sagde mildt:

- Kære børn, jeg ved godt, at I har stjålet af mine jordbær. Men nu har jeg inviteret jer op for at vise jer, at det er meget bedre at få noget foræret, end selv at stjæle, ikke sandt?

- Jow, skreg børnene.

- Og hvorfor, spurgte præsten glad oplivet, hvorfor er det så bedre at komme her op til mig og få jordbær, end selv at tage dem?

- Jow, råbte et af børnene, for her får vi fløde til.

Sidste udvej.

Forfatteren, pastor Peter Schindler var en dag på besøg hos en familie, som havde en ung mand boende, der voldte dem meget besvær. Mens ægteparret drøftede, hvad der skulle blive af det uheldige unge menneske, sad onkel Peter tilsyneladende slumrende i øreklapstolen i krogen. Men da der indtraf en pause, lød følgende vise ord fra stolen:

- Hvis han er helt umulig, så lad ham blive præst!

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET
R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Ordrup 1178

KJØBKE's

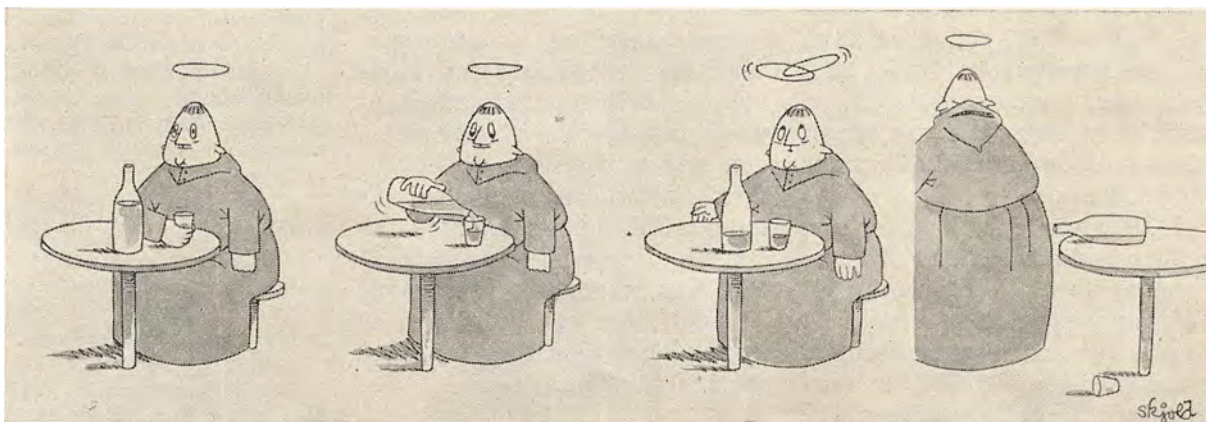
REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

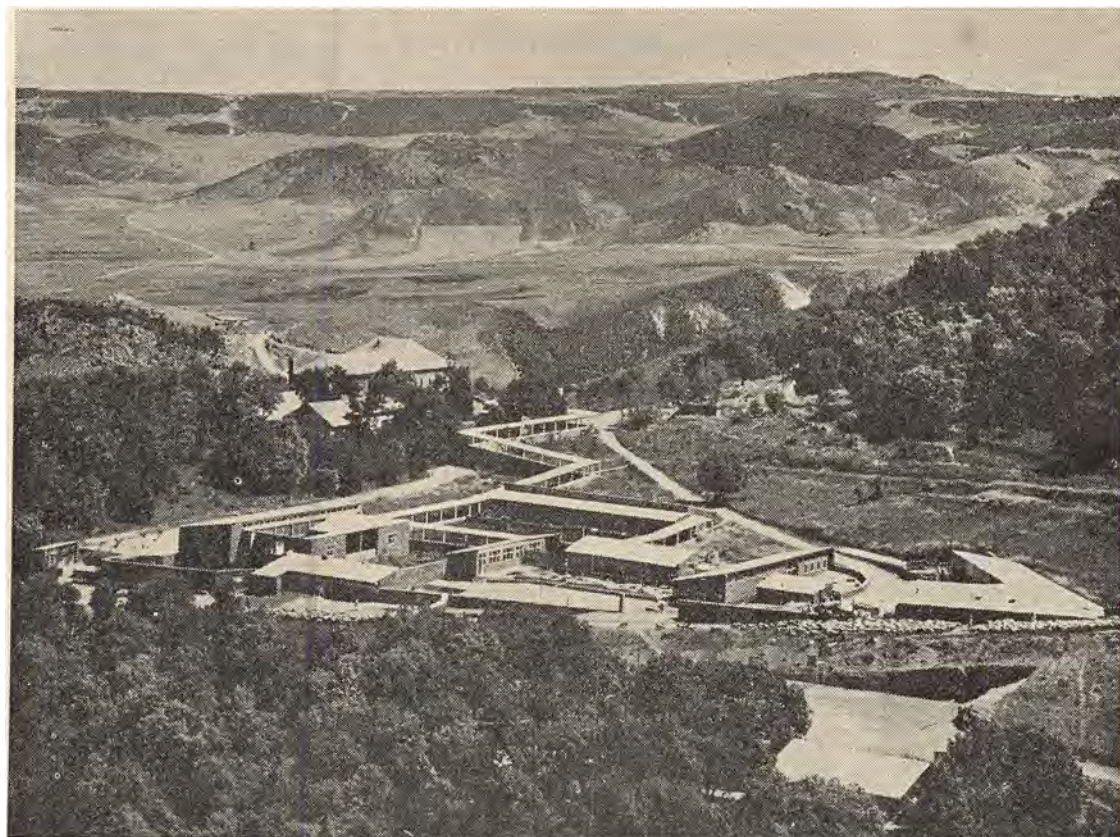
Nørregade 24 - Mellembygningen - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 78 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

B
R
O
R
K
A
S
P
E
R

Muhammedanere og katolikker under samme tag

Hver sommer er klostret i Toumliline i Marokko rammen om forelæsninger og konferencer med katolske og muhammedanske deltagere fra hele verden. I år begyndte forelæsningsrækken den 3. august under ledelse af Marokkos finansminister, M. Bouabid. Billedet giver et indtryk af dette varmt beliggende ånds-centrum.

Flere ordenspræster, færre verdenspræster i Tyskland

I Tyskland er der sket en interessant forskydning indenfor gejstligheden i de sidste 40 år. Mens det katolske befolkningstal er steget 10,8 pct., er antallet af verdenspræster faldet 5,4 pct., men i samme tidsrum er antallet af ordenspræster steget 190,4 pct., og antallet af nonner steget 35,2 pct.

I 1915 var der for hver een million tyske katolikker 926 verdenspræster, 84 ordenspræster, 158 munke og 2666 nonner. I dag er der for hver een million katolikker i landet 790 verdenspræster, 219 ordenspræster, 177

klosterbrødre og 3493 søstre. De fleste af de teologer, som træder ind i en orden, kommer fra middelklassen, nærmere betegnet tjenestemænd og funktionærer, samt fra arbejderklassen. Nedgangen i teologernes ene fløj opvejes nogenlunde af væksten i den anden, men der er en bemærkelsesværdig nedgang i tilgangen til munkeklostrene indenfor den sidste snes år. I 1937 var der 8000 klosterbrødre i landet, men ved slutningen af den anden verdenskrig var tallet dalet til godt halvdelen.

Realistisk glasmaleri

Tre lidt for kendte ansigter trækker hver dag skarer af nysgerrige til den katolske St. Martins kirke i Landshut ved München. Ruden er et glasmaleri, der forestiller martyren St. Castulus' pinsler. Det er dog ikke så meget St. Castulus som hans tre marterknægte, som tiltrækker opmærksomheden, skriver Politiken. De tre onde mænd ligner Hitler, Göring og Goebbels.

Ruden er lavet af en af nazismens hårdt ramte ofre, Münchener-kunstmaleren Karl Lacher. Han var medlem af modstandsbevægelsen under krigen og blev dømt til døden, men reddet ved kapitulationen. Da han fik bestillingen på glasmaleriet i 1946 besluttede han at skabe et varigt minde over millioners lidelser.

En 20 stks. pakke!

Manchester (NC). Da Father Martin Kehoe i Manchester forleden dag efter grundstensnedlæggelsen til en ny kirke åbnede indsamlingsbøssen, fandt han en cigaretpakning indeholdende tyve pundsedler, der var rullet sammen som cigaretter.

Han kunne ikke lade være med at smile, idet han mindedes en begivenhed, da man i sin tid indledte indsamlingen til den nye kirke. På et sognemøde talte han om planerne for byggeriet. Han havde taget en pakke med tyve cigaretter op af lommen og tændt en, mens han bemærkede: »Dette er min sidste cigaret, indtil vi har åbnet den nye kirke!« De resterende nitten cigaretter satte han på auktion til fordel for byggefonden. Til sidst blev den tomme pakning udbudt, og en dame købte den. Det var den samme pakke, han nu havde fundet i indsamlingsbøssen!

Salazar og kirken i Portugal

Oporto, Portugal (NC). Den portugisiske biskop Ferreira Gomes har forladt landet på ubestemt tid efter at have kritiseret premierminister Salazars autoritære regime. Biskoppen har i et brev til premierministeren sagt, at landet trues af voldsomme anarkistisk-kommunistiske brydninger på grund af sociale uretfærdigheder, som Salazars regime bærer en del af skylden for. Siden har Salazar, pinligt berørt af biskoppens brev, offentligt udtalt sin første trusel mod Kirken, efter at han kom til magten for 30 år siden.

– Det ville gøre mig ondt, sagde han i en tale, hvis jeg skulle

blive tvunget til at gennemføre restriktioner med hensyn til gejstliges opførsel!

Biskop Gomes har beholdt sit bispeembede.

Nej til „Den tatoverede rose“

Umtali, Syd Rhodesia (NC). En syd-rhodesisk skuespillerinde, Ruth Dawson, som har ord for at være en af sin landsdels mest talentfulde kunstnerinder, har i sidste øjeblik nedlagt sin rolle i Tennessee Williams' skuespil »Den tatoverede rose«, tilskyndet af biskop Don al Lamont O.C. af Umtali. Miss Dawson søgte biskoppens råd den aften, generalprøven skulle finde sted, og biskoppen frarådede hende at deltage i opførelsen, med den motivering, at skuespillet er dobbeltbundet og forkasteligt.

Som marehalm i modvind!

Biskoppen af Meissen i den østtyske zone, dr. Otto Spülbeck, oplyste forleden på et møde i Aachen, at der i hans bispedømme viser sig flere præstekald end i noget andet tysk bispedømme. Forholdet er så meget mere bemærkelsesværdigt, som børnenes religiøse opdragelse i dette område volder store vanskeligheder. Der er forbud mod religionsundervisning i skolerne, så man tvinges til at gå andre veje – man har foreløbig valgt den udvej at benytte ugens eneste skole-frieftermiddag til at give børnene religionsundervisning.

Teologernes uddannelse kræver store økonomiske ofre, som bliver båret i fællesskab af bispedømmets katolikker.

Også på Elfenbens-kysten!

Også på Elfenbenskysten – i det mest afrikansk tænkelige Afrika – fejrede man i år Sankt Annas fest den 26. juli på værdig vis. Idet indbyggerne i Treichville forlader kirken efter messen vandrer de gennem landsbyen i flok og følge efter hornorkestret, som med alt det messingtøj, der står til rådighed, spiller de gamle lovsange, patrene har bragt til landet sammen med kristendommen.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 16.: Joachim, Jomfru Marias fader. Vi fejrer Jomfru Marias optagelse i himlen. Vi tror, at Frelserens moder er i himlen med legeme og sjæl i den tilstand, der vil være alle de saliges lod efter kødets opstandelse. Maria er den første blandt de frelste; hun var nærmest knyttet til frelsesværket, og hun er den første til at tage del i dets resultat.

Thukommelse af d. 13. søndag efter pinse (s. 699).

MANDAG d. 17.: Hyacinthus (s. 1049). Polsk dominikaner, meget ivrig prædikant. Død 1257.

TIRSDAG d. 18.: Søndagens messe (s. 699). Thukommelse af Agapitus, martyr (s. 1050).

ONSDAG d. 19.: Johannes Eudes. Han levede i Frankrig i det 17. århundrede, dannede en kongregation for at lede præsteseminarier, og prædikede for det almindelige folk (s. [46]).

TORS DAG d. 20.: Bernhard, abbed og kirkelærer. (s. 1050). Han var 22 år gammel, da han gik i kloster i den nydannede Cistercienserorden. Ordenen fik gennem ham kraftige impulser. Den spillede stor rolle i Danmark i Middelalderen.

FREDAG d. 21.: Johanne Francisca Fremiot af Chantal, enke (s. 1051). Efter sin mands død dannede hun en kontemplativ orden, Mariæ Besøgelses orden, under vejledning af Frans af Sales, biskop af Geneve. Død 1641.

LØRDAG d. 22.: Mariæ rene hjerte. Denne fest blev indstiftet i 1955 af Pius XII. Thukommelse af Timotheus, Hippolyt og Symphorian, martyrer (s. 1052).

Lille Næstved Mejeri

Vordingborgvej 66
Næstved - Telefon 669

Peter Mortensen

Statsaut. installatør
Østergade 8 - Næstved
Telefoner 663 - 3663

Valfart til den hellige Knud Lavard

Unge katolikker i Stor-København indbydes herved til at deltage i en valfart til Haraldsted. Valfartens motto bliver: Vær ydmyg og sagsmodig af hjerte. Valfartens formål er at vandre i Sct. Knud Lavards fodspor og fejre messe i ruinen af hans kapel ved Haraldsted. Valfarten finder sted lørdag-søndag d. 22. og 23. august og er tilrettelagt således:

Lørdag:

Afgang fra København H. med Kålundborgtoget kl. 16,10. Man mødes i forhallen kl. 15,50, idet messesagerne skal fordeles til deltagerne. Ankomst til Hvalsø station kl. 17,13. Valfarten begynder ved skovbrynet og går gennem store skove, ad oldtidsvej, forbi herregården Skjoldenæsholm og ind i Haraldsted skov.

Kl. ca. 20,15 ankomst til gårdene Store Egtved og Lille Egtved, hvor henholdsvis de unge mænd og de unge piger indkvarteres i laderne. Aftensmad, hvil og lejlighed til skriftemål. Aftenbøn.

Søndag:

Kl. 7: Morgentoulette. Kl. 8: Valfarten fortsætter til Haraldsted. Kl. 9: Messe i ruinen. Kl. 10: Frokost, hvil på Espemosegård. Mulighed for besøg i Haraldsted kirke, der er anseelig. Kl. 12: Valfarten går tilbage til Hvalsø. Kl. 16,15: Afgang fra stationen. Kl. 17,05: Ankomst til København H.

Den samlede strækning er på ca. 32 km. Valfarten finder sted uanset vejret, da en staklade midtvejs kan bruges til hvil, og Espemosegård kan stille rum til rådighed for messen.

Der medbringes tørkost til hele døgnet samt sukker til the. En rummelig taske medbringes bl. a. til messesagerne, men ellers medbringes mindst muligt. Husk messebog, valfartssangbog, rosenkrans, krus samt togpenge, ca. 7 kr. Sørg for solidt fodtøj og tykke strømper. Tilmelding, nødvendig og bindende, da man kører på fællesbillet, sker til José Novella, tlf. ØB 7012 fra 17. til 19. august kl. 17-18.

Kjeld Geertz-Hansen,
valfartsleder.

Verden rundt

Pater William de Vries, S.J., der er specialist i orientalsk kristendom, hævder i det italienske blad *Civiltà Cattolica*, at en af de alvorligste vanskeligheder for pave Johannes' planer om en genforening af kristenheden er, at henved 148 millioner kristne i Orienten lever under kommunistisk overherredømme.

600 deltagere fra 30 lande har i den forløbne uge deltaget i den niende »Kirken i nød«-kongres i Königstein, holdt over emnet: Sandheden og kommunisternes forvanskning af den. Kongressen blev åbnet af den landflygtige kinesiske biskop Vito Chang Tso-huan.

Sydafrikas biskopper har fastsat søndag den 16. august som en særlig bønnens dag for Tyskland i taknemmelighed over tyske katolikkers gavmildhed mod afrikanske missionskoler. Den tyske kirke har bidraget med mere end 2 millioner kr. til skole-fonden i Durban.

Telefoner: 70 45 30 · 70 49 20

Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk.

NORDISK KULAGENTUR A/S
SVEN E. FREDERIKSEN
RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliefyr

(årligt eftersyn)

„Den Mægtige har gjort store ting imod mig“

(Luk. 1, 49)

»Lad os alle glæde os i Herren ved at fejre festen til ære for den salige Jomfru Maria, over hvis optagelse i himlen englenerne glæder sig og priser Guds søn i kor.«

Kirken opfordrer os til at fejre vor moders triumf, og at takke Gud, som har opfyldt hende med sin nåde. Med glæde svarer vi på dens kalden. Vore bønner og lovsange, vore blomster og lys vil omgive Guds ringe tjenerinde, som han har løftet op til højhed. Sammen med englenerne og helgenerne vil vi fejre den legemlige forherligelse af hende, som ved sit legeme blev vor frelses redskab. Hun blev så nær knyttet til Kristi frelsende lidelse, at hun også kunne tage del i hans triumf. Hun havde haft en enestående rolle i verdens frelse, hun skulle nu også have en enestående ære.

Men i hvad er Mariæ legemlige forherligelse ejendommelig? Det er ikke det, »at hun, efter at have fuldendt sit jordiske livsløb, med legeme og sjæl er optaget i den himmelske herlighed« (Pius XII i dogmets erklæring). Det er, at hun allerede nu nyder det, som vil være vor tilstand efter verdens ende.

»Hvis Jesu ånd, som opvakte

ham fra de døde, bor i jer,« skriver Paulus til Romerne, »da skal han, som opvakte Kristus Jesus fra de døde, også levendegøre jeres dødelige legemer« (Rom. 8, 11). Maria er den første blandt de frelste, men vi er allesammen kaldet til at følge hende. I sin undfangelse blev hun beskyttet mod arvesynden på grund af sin søns fortjenester. Vi bliver befriet for den gennem dåben. Hun er den første, som tager del i den opstandne Kristi triumf, men det bliver det samme for os engang. Også imod os har den Mægtige gjort store ting. Og når vi glæder os over Mariæ optagelse i himlen, udtrykker vi vor tro og vort håb på at mødes med hen-

de, med legeme og sjæl. »Thi er vi sammenvoksede med Kristus ved en død, der ligner hans, skal vi også være det ved en opstandelse, som ligner hans.« (Rom. 6, 5).
V. D.

Fra kommunistisk hærfører - til katolsk pennefører

En bog, der bliver et vigtigt våben mod kommunismen i Asien.

Douglas Hyde, der forlod sit job som redaktør for kommunistbladet »Daily Worker« og har fortalt om sin konversion i bogen »Jeg troede...«, skriver her om, hvorledes det på tilsvarende måde gik en kommunistisk guerillafører.

LONDON (NC). En af Østens farverigeste guerilla-hærførere, den 46-årige philippiner Luis Taruc, har fornægtet kommunismen, er vendt tilbage til den katolske kirke og sidder nu i et militærfængsel for at tage straffen for sin andel i »Huk«-oprøret.

Luis Taruc var øverstkommanderende for den kommunistiske guerillahær i Philippinerne, der går under navnet Hukbalahap. Han blev opdraget som katolik, men drev efterhånden bort fra kirken og dens liv, da han blev socialist i trediveerne. Senere bekendte han sig til den marxistiske atheisme, og han blev en af partiets ledende mænd.

Af alle de kommunistpartier i Sydøst-Asien, der greb til våben efter afslutningen af Stillehavskrigen, blev det philippinske parti det, der kom nærmest til at have heldet med sig, når man ser bort fra Ho Chi Minh's parti i Vietnam. Men i hvert fald har Taruc været den farverigeste kommunist-kriger i denne vigtige egn af verden.

Taruc har fortalt om sit levnedsløb i en bog, han har skrevet i fængselscellen. Den bliver af stor betydning for sikkerhedsmyndighederne i lande som Malaja, Burma og Laos, hvor de kommunistiske oprørere stadig er i virksomhed. Det bliver også god ammunition i kampen mod kommunismen i andre livsvigtige dele af Asien, hvor der hersker akut mangel på god antikommunistisk litteratur af asiatisk oprindelse.

Via det socialistiske partis ledelse blev Taruc ved sammensmeltningen af det socialistiske med det kommunistiske parti medlem af dettes politburo. Under hele den japanske besættelse var Taruc chef for Hukbalahap. Denne kommunistledede guerillahær havde æren af at holde store dele af Pampanga fri for japanere. Talrige var de baghold, som han var med til at lægge for japanerne og deres philippinske medarbejdere. Kort efter krigens ophør kom »Huk'erne« ned fra bjergene, men som så mange andre kommunistiske styrker i de dage beholdt de deres våben.

Jord til alle Huk'er, der hoppede af.

Det varede da heller ikke længe, inden de vendte tilbage til bjergene, denne gang for at gå ind i et åbent oprør imod regeringen. Ved Korea-

krigens begyndelse anlagde det philippinske kommunistpartis politburo samme kurs som de andre kommunistpartier i Sydøst-Asien på det tidspunkt, nemlig at magten skulle vindes i løbet af to-tre år. En overgang lå Huk'erne overalt omkring hovedstaden Manila, og mange i hovedstaden regnede med, at den snart ville falde i oprørernes hænder. De kommunistiske ledere troede, at de brede masser i Manila ville rejse sig på deres kommando. Men så blev Ramon Magsaysay forsvarsminister, og den offensiv, han indledte mod Huk'erne, og som gennemførtes med ubønhørlighed og dygtighed – samtidig med at man gav jord til alle de Huk'er, der »hoppede af« – gav meget hurtigt resultat.

Snart var Huk'erne drevet tilbage til bjergene, sumpene og junglerne. Hele kommunistpartiets sekretariat og størstedelen af politburos medlemmer blev anholdt i Manila og kastet i fængsel. Men de førere, der stadig befandt sig i bjergene, var besluttet på at føre kampen videre. Inden længe gik styrkerne militært og moralsk i opløsning, og i dag er der kun et par hundrede mand tilbage, og de fører banditternes tilværelse.

Den 16. maj 1954 overgav Taruc sig. På det tidspunkt var hans unge hustru, der var praktiserende kato-

lik, blevet dræbt under et bagholdsangreb, som regeringens styrker gennemførte, hans søn var i fængsel, og partiet var ved at blive sønderslidt af personlige og politiske fejder. Taruc blev holdt i forvaring af hæren som en yderst farlig fange, der ikke havde den mindste forbindelse med omverdenen. Han fik en fængselsdom på 12 år.

I november 1957 tog jeg til Philippinerne for at deltage i et seminar, som SEATO havde arrangeret, og jeg fik lejlighed til at realisere et længe næret ønske om at mødes med Taruc. Jeg blev smuglet ind i fængslet. Men jeg fik lov til at fortsætte mine diskussioner med ham med myndighedernes billigelse.

Jeg havde tidligere læst, at Taruc havde fortalt en præst i fængslet, at han havde det vanskeligt med sin atheisme. Det var dette tillige med bevidstheden om, at han som Philippiner sandsynligvis havde en eller anden katolsk opdragelse, der fik mig til at gøre et forsøg på at få ham til at konvertere. Jeg foreslog ham, at han skulle skrive om sig selv for at få rede på sine tanker. Mit første mål var at føre ham tilbage til troen, ikke at få ham til at skrive en bog.

Da jeg første gang mødte ham, var han bitter antikatolik. Han så i Kirken kun magt, privilegier og udbytningen af de fattige. Men det lykkes mig at få ham til at give to løfter af afgørende betydning. Det første var, at han ville gå til midnatsmesse juleaften i fængselskapellet. Det andet, at han ville tale om sine problemer med Colombo-præsten fader Michael Nolan.

Midnatsmessen havde netop den virkning, jeg havde håbet på. Taruc skrev til mig, at han havde en fornemmelse, som om han var »kommet hjem«. I maj 1958 havde han været til skrifte for første gang i mange år. Men kort efter fik han fire domme på livstid i en retssag, der havde stået på i Årevis. Indtil da havde han sendt mig sin bog kapitel for kapitel, og skønt jeg befandt mig i England, hjalp jeg ham pr. korrespondance med at få hans tanker sat på papiret. Men da han havde fået sine domme, holdt han inde med sit skriveri, fordi han mente, offentligheden ville misforstå hans motiver og tro, at han ville købe friheden med sin bog.

Daglig 16 timers diskussion.

Netop på det tidspunkt bragte en anden lejlighed mig atter til Philippinerne. Jeg bad myndighederne om at blive sat i en improviseret fæng-

selscelle ikke langt fra Tarucs. Jeg mente, at jeg for at kunne sætte mig ind i hans tankegang måtte dele hans kår - og det gjorde jeg de næste fem-seks uger. I dette tidsrum lykkedes det mig at få ham til at genoptage skriveriet, og han skrev bogen færdig. Også hans konversion blev fuldført takket være en daglig diskussion på 16 timer med ham om alle hans sociale og politiske ideer.

For et par uger siden kom jeg atter på besøg i fængslet for at lægge sidste hånd på arbejdet. Nu venter bogens udgivelse på et ja fra Philippinernes præsident, Carlos P. Garcia. De, der har set den, erklærer, at den bliver et enestående bidrag til kampen mod kommunismen i Asien. Dens konversions-beretning bevæger én dybt, og den bliver et stærkt våben i kampen for troen.

Valfart til Rom

Den sidste valfart i år finder sted fra d. 30. sept. til d. 16. okt. I ugebladet nr. 31, side 422, meddeles, at der i anledning af et vigtigt skridt vedr. Niels Steensens saligkåring bliver organiseret en tysk valfart til Florens og Rom netop i de dage. Man forventer dansk deltagelse, og den skulle så nemt kunne sikres. Så snart der foreligger noget mere konkret, får de tilmeldte pilgrimme meddelelse derom, og de, som er interesseret i at være med på denne rejse, kan melde sig til Vor Frues sekretariat, Bakken 9, Holbæk, tlf. 687.

Fra andre egne

På en høj udenfor byen Indian River i staten Michigan, USA, rejses for tiden et krucifiks, der gør krav på at være verdens hidtil største. Det vejer 58 tons.

I St. Marys cathedral i Sydney i Australien celebrerede kardinal Norman Gilroy forleden en messe i anledning af de årlige hestevæddeløbs åbning. Jockeyer, bookmakere, trænere og andre aktive deltagere i væddeløbene overværede messen. Også de anglikanske og presbyterianske stedlige kirker holdt gudstjenester i denne anledning.

Blandt de opgaver, den belgiske præmonstratenser, pater Werenfried van Straatens internationale byggeorden har påtaget sig, er opførelsen af en institution for spedalske i Bisdimo i Æthiopien. Institutionen omfatter hospital, kirke, skole og funktionærboliger.

Med bog og hakke

I Paris' tildels afkristnede omegn, udgør præmonstratenserne, grundet i det 11. århund-

Er det så vigtigt?

Ja, det er ret vigtigt, at De selv bliver abonnent på Katolsk Ugeblad. Det er ikke nok at læse den lokale avis. Den kan ikke holde Dem underrettet om alt det, De som katolik ønsker at vide. De må hver uge have et katolsk blad i Deres hjem - til opmuntring for Dem selv og Deres familie. Vi kan sagtens trykke flere blade! Send nu Deres abonnementsbestilling til bladets ekspedition.

rede af Saint-Norbert, et talende vidnesbyrd om denne ordens på een gang kontemplative og aktive virke. Ordenen har fået en ny opblomstring i Frankrig og på dette billede, fotograferet i egnen omkring Etiolles ved Seinen ser man en munk undervise børn i katekismus mens en anden klosterbroder imens passer markarbejdet.

Køb kvalitet
det gør vi -

DERNA RADIO

Telefon 2 00 75 - Aarhus
(lige ved katolsk kirke)
Specialist i båndopt. og long playing

OLIEFYR CENTRALVARME SERVICE

samt

lovpligtigt årligt
eftersyn

Kun anerkendte
oliefyre installeres

S. P. WODSKOU A/S

Telefon Central 9434

Aften: K. Holbek, telefon 87 96 58

Kødhalle Robert Hansen

1. kl. kød, flæsk og pålæg
Amagerbrogade 212 A
Amager 6390

Roman Kusier Murermester

Telefon Nivå 180
Nivå

L. F. Nielsen Snedkermester

Lindholmsvej 36
Telefon Damss 2043

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28
Telefon Minerva *408

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold
Amaliegade 27, København K
Central 789 - Telegramadr.: Forskjold

KBK
AKTIESELSKABET
Københavns
Brændsels Kompagni
Nørregade 18 - Telefon Central 9270

Katolske begravelser

Benzon Aut.
KATOLSK
BEDEMAND
Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen
Exam. aut. gas- og vandmester
Smedelundsgade 1. Holbæk. Telf. 138

Tegn abonnement

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

Nye vanskeligheder hober sig op

11. kapitel

»Lad dem bare prøve på det!« sagde mændene. »Men De må skynde Dem - klokken er halv syv.«

»Jeg kommer ...«

Han slog det sidste søm i og gik ned ad stigen.

»Det er et held, at jeg har en præstedragt at skifte med liggende i vognen,« sagde han. »Jeg kan vaske hænder i flyvemaskinen.«

Han løb ned i bilen og tog afsked med lynets fart ...

På flyvepladsen var propellerne allerede i gang.

Abbé Pierre løb op ad landgangsbroen, og flyvemaskinen lettede med det samme.

To timer efter holdt han åbnings-talen i Church House for delegerede fra to og tyve nationer. Han begyndte med disse ord:

»Den, der taler til jer, repræsenterer ikke længere parlamentsmedlemmer men et samfund af ulykkelige.«

Denne begyndelse gjorde et dybt indtryk. Den nye titel som udsending fra elendigheden gav ham større myndighed end den, et fungerende parlamentsmedlem var i besiddelse af.

Den gamle Lord Beveridge udtalte følgende ord i det øjeblik, abbé Pierre var ved at blive genvalgt som formand:

»Jeg stemmer for abbé Pierre, fordi han taler et fransk, som vi alle kan forstå.«

*

Tre dage efter at familien Vatier var flyttet ind, bankede Marcel på zigeunervognens dør natten mellem mandag og tirsdag. Spanierinden stod op og kaldte på fru Marchand. Klokkeren et om natten kom lille Jeanne til verden i et lille hus, der var varmt og tæt. Det var et dejligt, lille barn, der ikke bad om andet end om at få lov til at leve.

Da abbé Pierre fik nyheden at vide ved hjemkomsten fra London, mumlede han:

»Det første nyfødte barn i »Det blomstrende vænge« kan takke mændene fra Emmaüs for, at det lever.«

Lille Jeanne er født i et hus, der er bygget illegalt. Hun kunne have været født og død udenfor i det fri i overensstemmelse med alle love og paragraffer - men nu vokser hun op i et lunt hus, som man ifølge loven ikke havde ret til at bygge.

»De burde vide det, hr. pastor.«

Den høje embedsmand, der kendte

abbé Pierre's virksomhed, havde kaldt ham ind på sit kontor. Som sagkyndig talte han lige ud. Abbé Pierre lyttede til hans ord, så på ham og tav. Sagens akter om »det blomstrende vænge«, der lå på det massive skrivebord mellem de to mænd, blev til et symbol på den mur, der alt for ofte adskiller reglementet og næstekærligheden.

Kontorchefen blev forvirret og ærgerlig over gæstens tavshed og rolige blik, der virkede på ham som en udfordring. Han trommede nervøst på sagens akter og gentog, at han godt vidste, hvad der gik for sig i »det blomstrende vænge«. Han vidste det - jamen så var alt jo ikke tabt. Når han vidste det - så måtte han forstå. Men efter nogen tavshed sagde han blot ordet: »yderzone«, der afskar enhver diskussion. Vi har nedlagt de ulovlige bebyggelser på fæstningsterrænet. Det har ikke været noget let arbejde, det har taget os år at fjerne denne skamplet. Vi kan ikke tillade, at denne kræftskade på ny skal vanære hovedstadens omgivelser. Og det begynder ustandseligt forfra - fattige rønner, træskure, usle huller, endog klunsertelte ... Vi ved, hvad der bør gøres ved dette område. Når boligministeren foreslår store projekter om moderne byggeri, er det udelukket at bygge byer med så skrabet byggeri. Det er rystende, at familier i vor tid skal bo i disse usle huller, der ikke er bedre end primitive folkeslags jordhytter, og som er bygget på lykke og fromme uden nogen byggetilladelse og uden lovligt vejanlæg.

Abbé Pierre svarede, idet han rejste sig for at tage afsted:

»Jeg nægter at fortsætte en samtale, der udelukkende er baseret på disse to synspunkter: det, der burde bygges efter de officielle byggeplaner - og det, jeg i mellemtiden bygger til disse familier. Jeg ønsker kun at høre på Dem, hvis De vil se virkeligheden i øjnene, det vil sige, hvis De vil prøve på at se det under følgende tre synsvinkler. For det første: det, der burde bygges - de planlagte, smukke huse. For det andet: det som nøden tvinger os til at bygge til familierne. Og for det tredje: under hvilke forhold disse familier må råдне op og gå til grunde, dersom vi ikke bygger noget til dem ... Dette sidste glemmer De at tale om.«

Nu var det kontorchefen, der blev

tavs. Lidt efter fortsatte han i en helt anden tone:

»Sæt Dem nu ned igen, abbé Pierre ... og lad os tale om tingene.«

Nu var det gæsten, der talte. Først kom han med sit forsvar og dernæst med sin anklage.

»Vi beklager, at vi har måttet bygge illegalt. Som tidligere parlamentsmedlem anerkender jeg loven som en nødvendighed. Men i visse nødsituationer går samvittighedens lov, der er den oprindelige, forud for den skrevne lov ... De siger, at De har nedlagt den gamle bebyggelse. Hvis jeg ville være kynisk, ville jeg svare: De har ikke afskaffet elendigheden i zonen. De har skjult den, men den lever stadig. Den er trængt ind til Paris, til sundhedsfarlige lofter og kældre i de overbefolkede sanerings-ejendomme. Uden for Paris og i fuldt dagalys ville skandalen være alt for løjnefaldende. I Paris, hvor elendigheden er mere spredt og lettere kan drukne i mængden, lægger man mindre mærke til den. Det, De især bebrejder os, er, at vi har trukket elendigheden frem af dens skjul. Jeg er ganske enig med Dem i, at vi ikke kan skaffe disse stakkede mennesker, som vi har opsamlet, den ønskede boligstandard - men hør engang fra hvilke umenneskelige forhold, vi har befriet nogle af dem.«

Nu var det abbé Pierre's tur til at tage sine dokumenter frem. Han nævnede Michel, der boede med ni andre i eet værelse, og hvis kone var blevet sindssyg. Han nævnede lille Nicole, der på grund af pladsmangel havde været nødsaget til at sove sammen med sine to store brødre på en madras på gulvet, og som nu ventede et barn. Så var der fru N. og hendes børn, som ikke havde andet sted at bo end i hjørnet af en garage, fru Marchand, familien Vatie, der måneder igennem havde boet under en presenning ... Skulle vi virkelig være nødt til at vente og dermed opgive at give dem tag over hovedet for den kommende vinter?

Vi skulle have brugt mindst tre hundrede og halvtreds tusind francs til vejanlæg og tilmed ventet i seks måneder, måske endnu længere - måske netop i de seks skæbnesvangre vintermåneder. Hvor er forseelsen, og hvor er pligten? Skal man respektere livet eller loven?

Det er, fordi, vi er fattige,« sluttede abbé Pierre, »at vi har været nødt til at sætte os ud over, om vi fik tilladelse eller ej. Det er imod vor gode vilje. Vi har praktiseret det omvendte af, hvad loven foreskriver. Vor rækkefølge - først tag og dernæst vejanlæg - er den naturlige og livs-nødvendige rækkefølge. Senere indlægger vi elektricitet, vand, kloak og yderligere bekvemmeligheder. Og hvis man spørger os: »Hvor er jeres papirer?«, svarer vi: »Vi er ikke rige nok til at opnå dem lige med det samme. Men alle disse familier har været rige nok til at blive født. Hvis De kræver papirer af os, så vil vi

slå alle fødselsattesterne for børnene i »det blomstrende vænge« op på et skilt og skrive: »Levetilladelse«. Og vi vil sammenkalde pressen, filmen, radioen ...«

»Tag det nu roligt, hr. abbed, vi ønsker ikke at komme Dem til livs.«

Ved udgangen af kontoret rakte kontorchefen abbé Pierre hånden:

»Vi vil ikke skride ind mod Dem, men det ville være praktisk, om Deres arbejde kunne blive sikret af en ministeriel dispensation.«

Abbé Pierre kendte en af departementscheferne særdeles godt. De var ikke venner, men gensidig agtelse knyttede dem til hinanden, skønt de var forskellige af temperament. Den ene var kold, en smule reserveret og fuld af respekt for sit høje embede. Han lavede planer, men var bundet af sin administrative afmagt og af de lovlige rammer, som han ikke turde overskride. Den anden var fuld af ild. Han kæmpede for den aktive idealisme og var ikke bange for at afsløre - koste hvad det ville - de uretfærdigheder, grusomheder og overtrædelser, der bliver tolereret af samfundet. Hans løsninger på disse problemer blev kaldt anarkistiske.

»Nej, jeg er ikke anarkist,« gentog abbé Pierre. »Du ved udmærket godt, at jeg bliver ved med at gentage, at jeg anerkender loven, at de planer, du lægger, er nødvendige, og at det er rigtigt, at byplaneringen foreskriver rimelige grænser. Men det er kun rigtigt på lang sigt. I mellem-tiden dør de små børn ...«

Den spørgende betragtede i tavs-hed abbé Pierre's hænder, de hænder, der var blevet hårde og forrevne af sten, træ og jern, og som nu lignede en arbejdsmands hænder ... Abbé Pierre's hænder og stemme prøvede at overbevise ham:

»Lad mig lige sige dig dette: du udfører på en udmærket måde - halvdelen af dit arbejde.«

»Hvad for noget?«

»Jo, du lægger planer og udfører dem på lang sigt. Du har ingen nødforanstaltninger. Måske vil de overlevende engang bo i dine huse med reglementerede elevatorer. Men i mellem-tiden vil mange dø udenfor. Det er til dem, jeg tilbyder mine træhytter ...«

»Du må forstå, at det er umuligt for os at give dig særlige begunstigelser, især når det drejer sig om dig, der tidligere var deputeret. Ministeriet risikerer en forespørgsel i folkettinget.«

»Vær blot rolig, jeg beder dig ikke om at bryde loven. Jeg forlanger ikke engang, at loven skal ændres, men at dens anvendelse i visse nøds-tilfælde må kunne udsættes og gøres mere elastisk. Endvidere at der skal gives dispensationer, der efterhånden kan blive lovlige.«

Departementschefen overvejede det og sagde lovende:

»Jeg skal prøve på at finde en udvej. - Jeg skal tale med ministeren om det.«

»Kom og besøg os, men pas på, at jeg ikke sætter jer i arbejde.«

Det var ikke let for abbé Pierre at opnå, hvad han ville.

(Fortsættes)

Edvard Petersen

Kul, koks, brændselsolier
Havnen 3, Horsens - Tlf. 2 38 88

Poul
HENRIKSEN

Raadhusvej
Vejle

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thiem
Nørregade 6, Vejle - Tlf. 360

Bogladen med de mange bøger ...

A-S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandsfabrik
Tlf. 121 - 208

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 - Tlf. 1349
Næstved

Arndt Nielsen Ure og optik

Jernbanegade 2 - Tlf. 843
Næstved

K. Blum Hansen Boghandel

NÆSTVED
TELEFON 2828 (2 ledninger)

Gulvtæpper

Linoleum-Tapeter-Malerverar

CLAUDI HANSENS EFTF.
Jernbanegade 3, Næstved - Tlf. 60

A. & P. G. Vintersborg

Snedker- og tømre:mestre
Lindebjerggårdsvej, Næstved
Tlf. 1628 - 818

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 - Tlf. 188
Næstved
Leverandør til katolske institutioner

Hytten i himlen

Det var med ret store forventninger, man gik til denne film; man havde ventet sig noget i retning af en blanding af »Guds grønne enge« og »Det gamle spil om enhver«. Filmen er også noget i den retning; men når forventningerne ikke helt blev indfrie, skyldtes det nok en tredje ingrediens i blandingen nemlig musical numrene, som pludselig førte handlingen over i varieté-stilen, hvad der nærmest fik melodierne til at lyde som falske toner i et ellers så rent og ægte spil. Men lad os se bort fra det, for selvom filmen ikke helt var det, man havde ventet, så må man dog sige, at den lå på et højt kunstnerisk niveau hvad skuespilpræstationerne angår, og at den absolut greb een ved sin rene religiøsitet. Når negre spiller godt – og det gør de meget ofte, så er der ved deres kunst noget ægte, enkelt og smittende, man fornemmer, ja, lever næsten med i deres gåen op i rollen. De er de mennesker, de skal forestille, og de har en naturlig spilleglæde, som man ikke så ofte møder. Som Petunia var Ethel Waters strålende; netop fordi det falder hende så naturligt at spille komedie, virker hendes Petunia ægte, gribende og rørende på tilskueren. Man holder af hende, man forstår, at hendes kærlighed til manden lille Joe og til Vorherre er noget sandt og ærligt. Lille Joe er en svag karakter; men for Petunia er han eet og alt, og når han falder for sin spillelidenskab, bønfalder hun Vorherre om at frelse ham og se igennem fingrerne med hans fejl. Det centrale i filmen er den lille og enkle historie om, hvorledes Petunias bønner hjælper lille Joe til at blive frelst. For Petunia beder, som man bør bede – ikke om noget for sin egen skyld; men om lille Joes frelse for hans egen skyld. Og selv da hun tror, han er død, siger hun til Vorherre: »Hjælp lille Joe! Men hvad du end vil gøre, så mister jeg ikke min tro på dig!« Det er smukt at se et så enkelt gudsforhold; man stoler på Gud, man lægger alt i hans hånd – og man ønsker ikke selv at have en finger med i spillet. Kampen står

mellem Herrens general og Lucifer junior om lille Joes sjæl. Han får seks måneders frist til at redde sig fra fortabelsen – og det holder hårdt! Filmen er et vidnesbyrd om, at enkle, usammensatte mennesker mange gange får et mere personligt forhold til Vorherre end mere intellektuelt prægede mennesker. Det tror man på, når man har set filmen her, – men mon det ikke netop er fordi der blandt negrene er langt flere end blandt os hvide, der har muligheder i sig for at udtrykke dette?

K. B.

Et usikkert smil

efter Françoise Sagans roman

Allerede bogen var lidt tynd, – men dens kølige afslørende skildring af det erotiske forhold mellem den unge pige og den ældre gifte mand fortalte i hvert fald noget væsentligt om forfatterinden og hendes generation, – om goldheden og tomheden i en livsform, der fornægter sandheden om mennesket. – Uheldigt er det derfor, at amerikanerne i misforstået puritanisme har berøvet historien enhver form for erotik. – Tilbage er blevet en ugebladsfortælling af de kedeligste. Hovedpersonen (Cristine Career) er bare en ung pige, – det nøgterne, kolde er blevet afløst af teen-age-kækhed, og de dramatiske elementer er blevet pudset op, så historien bliver banal. Faktisk er filmen mindre moralsk, – for her har man kun et lidt medlidende skuldertræk til overs for den lille Dominique der måtte igennem denne voldsomme kærlighedshistorie, – man kan ikke tage det alvorligt. I bogen rystes man over den resignation, hvorved pigen genoptager sin daglige tilværelse. Der er langt større alvor både i hendes bevidste fald og dets følger.

Filmens »pænhed« skjuler for os det glimt af sandhed om syndens mysterium, der dog udtrykkes gennem bogen. (Forb. f. børn).

Bo.

Helte er en filmatisering af Shaws komedie af samme navn. Når filmen i højeste grad er anbefalelsesværdig skyldes det ikke spænding og sensation, men først og fremmest dette, at man virkelig morer sig dejligt. Shaws replikker er så elegante og vittige, at selv de mere spydige drillerier aldrig virker plumpe og ubehagelige, – tværtimod! Det er ellers et så alvorligt spørgsmål som krig og krigshelte, der er filmens hovedemne. Der er to helte. Den ene er soldat, fordi det er et håndværk, der giver penge, og han foretrækker chokolade med likør og nødder i sit patronhylster frem for ammunition. Den anden er helt, fordi den fjendtlige kanon, han så modigt stormede med kun seks mand, havde forkert ammunition og derfor ikke kunne skyde. Men folket udstyrer ham med helteglorie, så at han virkelig også selv et stykke tid føler sig som helt. Shaw fjerner imidlertid med et ironisk smil helteglorien og bringer alt ned på et såre menneskeligt plan. Filmen giver én et par fornøjelige timer, og selv om alvorlige emner behandles på en vittig måde, er filmen ingenlunde overfladisk.

K. B.

Hjem før natten

Filmen er for så vidt en kunstnerisk oplevelse, fordi der spilles godt i den. Jean Simmons er ypperlig som den sindssyge hustru, omend ikke gribende nok, men det er nok snarere manuskriptets fejl end hendes. Der sker følgende: en ung kvinde bringes af sin mand hjem efter et års ophold på en sindssygeanstalt. Forholdene i hendes hjem har fremkaldt sindssygen, idet hun mener, at hendes mand og stedsøster elsker hinanden. Det er åndelig grusomhed i renkultur. Til sidst tvinger hustruen ham til at sige, at han ikke elsker hende mere. Selvom erkendelsen er bitter, betyder det, at hun nu kan faldet til ro. At der står en forstående mand parat til at ledsage hende ud i fremtiden svækker handlingen til banalitet. Kun skuespilpræstationerne og skildringen af det egoistiske menneskes ødelæggende magt gør filmen hæderlig. (Forb. f. børn).

K. B.

Birgittinerordenens fremgang i Indien

Mishandles dyrene i cirkus?

Hjernevask i Kina

Den nye film om Jeanne d'Arc

Da pater Roos sagde nej tak

Fujita bliver katolik

Ny komité for lægapostolatet

I denne uges kronik afslutter pastor, dr. theol. Bjørn Højbo sine betragtninger over religiøse grundbegreber med artiklen om tro, overtro og undertro.

En humorist skrev en gang, at der findes tre slags løgne: de store løgne, de små og statistiken!

Når statistikerne lyver, er det i de fleste tilfælde, fordi man fortolker dem forkert. Når man bruger dem med forstand, er de et enestående middel til at gøre status og til at se realistisk på tingene.

Det franske blad »Informations catholiques internationales« har netop fornylig i anledning af sit 100. nummer udgivet en hel række meget interessante statistikker om katolicismens plads i verden.

Man får f. eks. at vide, at der i Afrika findes gennemsnitlig en præst for hver 1.500 katolik. De »fattigste« lande er Kamerun og Tchad med en præst for hver 8.000 katolik. I Amerika er forholdet lavere: kun en præst for hver 2.075 katolik. Der finder man de lande, hvor procentforholdet er det laveste i verden, så lavt, at man betragter det som næsten katastrofalt. I Guatemala og i Honduras findes der kun en præst for hver 11.500 katolik, i Costa-Rica en for hver 8800, i Cuba en for hver 8100, osv.

Hvad med det gamle Europa? Det fælles gennemsnit er for øjeblikket en præst for hver 1260 katolik. I Tyskland én for hver 1000, i Spanien én for hver 920, i Frankrig én for hver 800, i Italien én for hver 725.

Når man sammenligner disse tal med dem, man finder i Danmark, konstaterer man med det samme, at vor situation ikke er iblandt de værste. For ca. 25.000 katolikker findes der i Danmark 120 katolske præster. Det vil sige at forholdet er én præst for ca. hver 210 katolik. Kun Japan, Norge, Finland og Island i hele verden har en bedre stilling end vi.

Hvilken konklusion kan man drage deraf? Den samme, som sommerhøjskolen på Magleås

fornylig har draget af andre forudsætninger, og som statistikerne netop bekræfter: »Det er ikke nok, at et katolsk sogn gør et arbejde for at bevare kontakten med sine medlemmer. Tiden er inde til at se sig om udadtil, føle tiden på pulsen gennem kontakt med omgivelserne og gøre den katolske stemme gældende i den kulturelle debat som modvægt mod sækulariseringen...« Når vi her i landet har den fordel at have et større procentforhold af præster end næsten alle de andre lande i verden, er det ikke meningen, at disse præster skal bruge hele deres tid og alle de-

res kræfter til sognearbejdet. Kristus har ikke stiftet sin Kirke for de kristne alene, men for alle mennesker. Han har heller ikke sendt sine apostle til de gode katolikker, men til alle skabninger. Overfor den stigende vantro, der oversvømmer os fra alle sider, har vi ikke lov til at lukke os inde med vore egne problemer og i vore egne menigheder. Missionsarbejdet bliver en pligt for alle de kristne. Det ene får, der endnu findes i fårestien, må ikke lade os glemme de 99 andre, der går tabt i ørkenen.

M. D.

ter, 4 indiske unge piger, og det lykkedes ham virkelig gennem sine foredrag at vække interesse for sin sag, så at han i 1937 havde 12 unge birgittinonner til sin rådighed.

Klosterliv med faren for øje.

Det indiske kloster ligger i Kerala State, den eneste stat i Indien, som har en kommunistisk regering. De kristne bliver udsat for flere og flere overgreb fra denne regerings side – for nylig har man f. eks. lukket alle private (og dermed alle katolske) skoler. For få uger siden henrettedes 15 unge mænd, der regnes med rette som martyrer. Hidtil er der ikke blevet rettet noget direkte angreb mod vort kloster i Kerala, men man forstår sikkert, at de unge piger, som indtræder dér, er klare over, at det skridt, de dermed foretager, kan komme til at betyde martyrdøden for dem. At indtræde i et kloster i dag er sandelig ikke at flygte for faren, tværtimod! Alligevel er birgittinernes indiske noviciat overfyldt! For nylig afgav klosteret i Malabar 6 søstre til at hjælpe de europæiske konventer(!) – de var knapt kommet af sted, førend tolv unge indiske piger meldte sig og bad om optagelse i noviciatet i deres sted.

Det ser stærkt ud til, at Indien snart ikke mere har brug for europæiske missionærer – men Europa trænger mere og mere til kirkelig forstærkning fra Indien.

Rammerne sprænges.

Det store antal af søstre i birgittinerkonventet i Malabar har gjort det nødvendigt at oprette et nyt kloster. Vore indiske søstre skrev til os for et par uger siden og spurgte, om mon ikke nogle nordiske katolikker ville hjælpe dem med et lille bidrag til køb af et hus – man er ikke så rig på penge i Malabar som på ordenskald. Naturligvis vil vi meget gerne lade deres bøn gå videre, og med stor taknemmelighed vil vi modtage bidrag – også ganske små – som vi skal lade gå videre til vore indiske medsøstre. De velgørere, som vil hjælpe dem, skal blive husket i vore daglige bønner i Vadstena såvel som i Malabar, så længe birgittinerklostrene dér består.

Nærmere oplysninger om birgittinerordenen, dens historie og dens opgaver fås ved henvendelse til Novicemesterinden, S:ta Birgittas Kloster med gästhem, Myntbacken 2, VADSTENA, Sverige. Og eventuelle pengegaver kan sendes til samme adresse. På forhånd et oprigtigt: Gud lønne det!

Sr. M. B., O. Ss. S.

Skabt for norden

Birgittinerordenens nyeste skud i kommunismens skygge

Hvor mange danskere ved mon, at birgittinerinderne foruden to klostre i Sverige har fået et blomstrende kloster i – Indien i de seneste år, så blomstrende, at det allerede er ved at sprænge sine rammer? Om denne opmuntrende kendsgerning fortæller her en dansk birgittinerinde i Vadstena:

Omkring 1910 stiftede en svensk konvertit, Moder Maria Elisabeth

Hesselblad, en ny gren af den gamle, nordiske orden birgittinerne. Det var hendes brændende ønske at kunne føre birgittinerne tilbage til Skandinavien, og det skulle også lykkes hende trods store vanskeligheder og megen modstand fra forskellige sider. I 1923 kunne hun oprette et kloster i Djursholm i nærheden af Stockholm og i 1935 et andet i Vadstena.

I 1934 kom en Indien-missionær, Pater Edoardo Beretta, S.J., til Moder M. Elisabeth i Rom og bad om nogle søstre for at kunne stifte et birgittinerkloster i Malabar i nærheden af Calicut, Indien, hvor man trængte hårdt til et sådant kloster. Moder M. Elisabeth stillede sig først lidt skeptisk og modvilligt til sagen: Birgittinerordenen var først og fremmest for Skandinavien, den har fra den allerførste begyndelse været præget af nordisk tankegang og hensyn til nordiske behov – var det virkelig meningen, at birgittinerne skulle komme til Indien? Men til sidst gav hun alligevel pateren sit »Ja«, dog på den betingelse, at han selv skulle skaffe søstre til det nye konvent. Pater Beretta rejste da rundt i Schweiz og i Italien sammen med de første postulan-

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse
Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvá og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 8777 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:
A. Prúser, Sct. Annæ plads 28
København K

Tlf. Central 9828 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 87042

Abonnementspris kr. 6 pr. kvartal –
hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Announcekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 8394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 88963

Vanker der prygl til elefanter og lopper?...

Uhøjtidelige betragtninger ved Redaktionskatten om den kunst, at få dyr til at optræde, så folk vil betale for at se det.

Vi har modtaget følgende læserbrev:

På sidste side af nr. 32 står der en betragtning af M.D.: »Cirkus og Paradis«. Deri nævnes Esajas' (11.6) profeti om den himmelske harmoni, når synd og død engang forsvinder: »Ulven skal gå hos lammet, – panteren hvile hos kuddet, – kalven og ungløven græsse sammen. Og dem alle driver en lille dreng«.

Det er en smukt skrevet artikel, fordi den viser os et fromt sinds glæde, men virkeligheden i cirkus er desværre langt fra from, harmonisk fred mellem mennesker og dyr eller disse dyr indbyrdes. Erfarne dyrevenner ved kun altfor godt, at alt dette er lært gennem dressur, – oftest ubarmhjertig hård dressur. Det er ikke »en lille dreng, der driver dem«, men hårdhændede dressører. Men i manegen smiler menneskene, og dyrene trøstes for korte øjeblikke med kærtegn eller sukker. Men det, der går forud, er skjult for publikums øjne!

Klarest er vist alt dette skildret af Jack London i bogen »Mikael« (den kan lånes i ethvert bibliotek og er værd at læse!). Den skildrer forfatterens personlige oplevelser, da han i fl. uger fulgte dressuren i et amerikansk cirkus. Har man erfaret cirkusdyrenes angst og lidelser, orker man ikke mere at gå i cirkus!

Det er godt, når Ugebladet højner vore tanker og viser os noget godt, men lær os også at afsky brutalitet og grusomhed imod både mennesker og værgeløse dyr! Dyret er givet i vore hænder, og både gl. og ny Testamente kender ord om at være barmhjertige.

Med venlig hilsen

Ingrid Sarauw.

NB. Mit indlæg bedes, om muligt, optaget i bladet for virkelighedens skyld.

Ligeledes for virkelighedens skyld, og fordi ferietiden endnu næppe er overstået, tør vi begive os ind på et område, hvor vi føler os omgivet af

snerrende tigre, grinende chimpanser, vov-vovende pudler og luffedaskende søløver. Her skal der trædes varsomt, om man ellers vil slippe bort med hele haser.

Til indledning: Hvorvidt det er dyrplageri at optræne en elefant til

at balancere på forbenene og »neje« for et cirkuspublikum vil alene elefanten være den rette til at afgøre. Publikum ved derimod med sikkerhed, at en sådan opførelse er imod elefantens natur. Men er der derfor tale om dyrplageri? I så fald er det også dyrplageri og naturstridigt at oplære heste til at slæbe plove og tunge ølvogne, at holde kanariefugle i bur, at holde hund og kat i en lejlighed på fjerde sal – for slet ikke at tale om masseindespærringer af dyr i diverse zoologiske haver. Dyrene i zoo siges ganske vist at være indfanget af, og udstilles nu af »pædagogiske« grunde, men er mon elefanterne og løverne på det rene med deres ædle funktion i så henseende?

Da diskussionen om dyrene i ma-

negen atter blussede op for et par år siden blev Københavns zoologiske haves videnskabelige medarbejder, dyrepyskologen dr. Holger Poulsen, også afasket sit syn. Han sagde bl.a.:

– Jeg mener, det kan lade sig gøre at dressere dyr uden vold. Ved psykologiske hjælpemidler. Og jeg synes, den vending diskussionen har taget i dagbladene, er uretfærdig overfor domptørerne og dyrene. For eksempel er der blevet anket over, at elefanter fremføres med hagesmæk. Men det er elefanterne da ligeglade med. Det er slet ikke sikkert, dyrene lider under at være i cirkus.

– Kan De som dyrepyskolog sige noget sikkert herom? blev Holger Poulsen derefter spurgt af formanden for Foreningen til dyrenes beskyttelse, lektor Hans Hvass.

– Nej, det er der ingen, der kan.

Hans Hvass: – Så er det altså et tvivsspørgsmål. Så længe det er det bør man ikke tage nogen chance på dyrenes vegne. Så bliver man nødt til at arbejde ud fra den bestående mulighed for, at dyrene lider. Muligheden er der altså.

H. P.: – Ja, ganske vist, men selve de bevægelser, dyrene foretager i dressuren, springene, det at sidde osv. er ikke unaturlige for dem. Og jeg kan ikke andet end tro, at mange domptører holder meget af deres dyr og er gode ved dem. Jeg ved, at man gennem leg kan få dyr til mange sjove ting. Derimod vil transporten af cirkusdyrene fra sted til sted altid være af det onde.

Os bekendt er det endnu ikke lykkedes nogen domptør at få ulven til at gå hos lammet og panteren til at gå hos kiddet, men hos cirkus Benne- weis så man sidste år en ræv pænt køre tur med to levende ænder i en dukkevogn, uden at fuglene tilsyneladende følte sig urolige. Og for at bringe endnu mere uorden i natu- rens sædvanlige balance fulgte en hund, en kat og en høne lige efter, samdrægtigt ridende på et æsel.

Hvorledes domptøren har fået den tilsyneladende forsoning i stand mellem dyrene skal vi ikke kunne sige, men vi betvivler, at man ved hjælp af voldelige midler kan dressere en hane, en and – endsige en kat. Og også løver og tigre er som bekendt katte.

Om hestene har Hans Hvass sagt: – Personligt kunne jeg ikke finde på at tale for et forbud mod fremvisning af dresserede heste, og han er her på linie med fædrene til den nye norske dyreværnslovgivning. Et cirkus, der turnerer i Norge, må nemlig gerne fremvise dresserede husdyr,

derimod ikke vilde dyr. Lovens fortolkning har imidlertid straks givet anledning til komiske inkonsekvenser. Således henregner loven elefanter under kategorien »husdyr« (Kiplings så højt besungne store Hati stablede jo teaktræ favn på favn), medens kameler rubriceres som vilde dyr og forvises fra cirkus, hvorefter de kan pukke videre som lastdyr i Orienten.

Når Nordisk Råd samles til sit efterårs-semester vil det iøvrigt få forelagt forslag til en fællesnordisk dyreværnslovgivning efter norsk mønster. Det skal blive morsomt at se, om man vil sluge kamelerne.

Hvor svært det må være at følge en konsekvent linie i spørgsmålet om dyredressur turde verdens eneste loppesirkus være et eksempel på. Det findes i Tivoli i København og drives af fru Else Torp. Lopperne tilsendes hende fra en jysk fiskerfamilie, der erholder 2 kr. pr. stk. Lopperne går på line, løber om kap med hver sin sulky, trækker vogne, spiller fodbold osv. og får deres blodige belønning på ejerindens arm.

– Dyrplageri?

– Det er der naturligvis nogle, som siger, svarer fru Torp. Men hvis mine lopper ikke havde det godt, ville de slet ikke arbejde, og de ville heller ikke leve dobbelt så længe som normalt. De får deres gode forplejning – mad, hvile og motion. De har ikke en bekymring i verden.

At der ikke fra tid til anden er sket dyremishandlinger i cirkus ville det efter vor opfattelse være lige så urealistisk at påstå, som at det skulle være det normale.

Ved at skrive romanen »Michael – Jerrys bror« satte Jack London i 1916 et stort røre i gang i Amerika. Det blev ret hurtigt klarlagt, at romanen ikke var autentisk, omend Jack London havde bygget over mishandlinger, der fra tid til anden vitterligt havde fundet sted – hovedsagelig udenfor cirkus. Det er stadig tilladt at fremvise dresserede dyr i amerikanske cirkus.

Vi har lyst til at slutte denne uheldige artikel med at minde om samme Jack Londons bitre erfaringer udi dyreopdrætningen, som de meddeles af Irving Stone:

Jack London investerede en kvart million i ranchen »Beauty Ranch«. Der var en indendørs og en udendørs lejlighed til hver svinefamilie med to haner til rindende vand. Skønt han havde henvendt sig til universitetets landbrugsafdelinger for at få råd og vejledning fik hele hans besætning af kontrollerede svin lungebetændelse af stengulvet og døde. Hans præmiere-

de korthornstyr, kreaturbesætnin- gens grundvold, snublede i stalden og brækkede halsen. Hele hans hjord af angorager blev syg og døde. Hans shire-racehingst, som han elskede lige så højt som et menneske, blev fundet død på marken.

Men naturligvis var Jack London i sit hjerte en overmåde dyrevenlig mand. Hans dyr blev dog blandt andet på grund af den overvældende omsorg aldrig nær så gamle som de af deres medskabninger, der optræder i cirkus.

Med venlig hilsen Redaktionskatten.

Schulstad's
maltede

Arbejdernes Fællesbageri

Østergade - Nakskov

Chr. Kanstrup Smedemester

Bjerggade 32, Helsingør
Telefon 21 1078
Centralvarme - Oliefyrd
Vand & Gas

VARMEANLÆG

SANITÆRE ANLÆG

OLIEFYRINGSANLÆG

HØJTRYKSANLÆG

ANLÆG FOR

TRYKLUF T OG

VACUUM

M.-A.-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. ¼

K. K. L. Simonsen's eftf.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. *Minerva 2314

VED »TRO« FORSTÅR VI den sjælelige holdning overfor verden, der vurderer den som en helhed. Vi skriver »tro« i anførselstegn, for at adskille denne »tro« fra kristentroen, som består i den personlige holdning overfor den personlige Gud, den totale engageren sig og sigen – ja til hans budskab, der beretter om hans vilje med verden og med os.

Denne »tro« finder vi overalt på jorden, hos alle folkeslag og til alle tider. Den kan gribe fat på verdenshelheden udfra forskellige ting: vand, træer, sol, måne, sten osv., men ifølge den sammenbinding, vi sidste gang omtalte, når den altid frem til helheden. »Troen« er karakteriseret ved at strække sig fra det største til det mindste og altomfattende, som den er, kan intet falde udenfor dens domæne. Der findes altså ingen ikke-religiøse ting eller handling, fordi helheden naturnødvendig omfatter alt. Er der mennesker for hvem et eller andet, såsom sporgognskørsel eller badning, er noget ikke-religiøst vidner dette om en begyndende svækkelse af »troen«, der faktisk ikke mere virkelig er »tro« fordi den ikke mere dækker alt.

Den mest almindelige forvanskning af »troen« er det fænomen man kan kalde »undertro«. Herved forstås at hele »troen« eller dele af dens område rives løs og tjener andre formål, i regelen nytteformål. Når f.eks. det guddommelige bliver gjort til et middel man kan presse velgerninger ud af, så har vi et typisk eksempel på »undertro«. Det guddommelige, der er tilværelsens centrum og giver livet indhold og mening, og som jeg skal forholde mig til netop i dets egenskab af guddommeligt, bliver gjort til middel for min eksistens krav, og i laveste form reduceret til kun at frembyde interesse i det mål jeg kan benytte det, bruge det til noget! Derimod er vi stadig indenfor »troen«, der dækker alt set fra et bestemt synspunkt, alt fra det største til det mindste, hvis vort forhold til det guddommelige gør vor stilling til det mere og mere klar: Det guddom-

Kronik

Tro, overtro - undertro

III

af

pastor, dr. theol. Bjørn Højbo

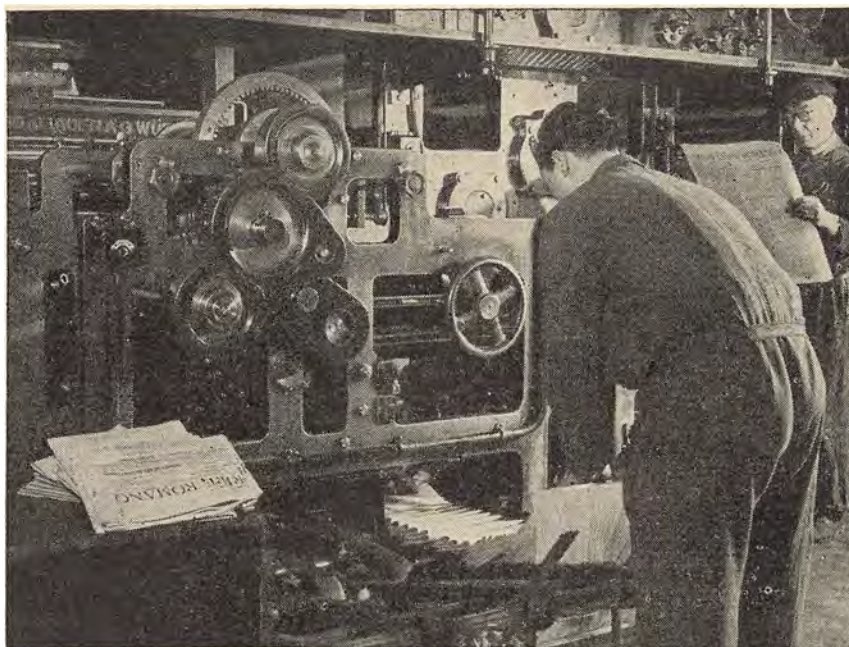
melige er guddommeligt og vi er manifestationer, skabninger af det. Men vi er afgjort i »undertroen«, hvis vi benytter det guddommelige til middel for vore egne interesser og egentlig er ret ligeglade med det guddommelige for dets egen skyld. Det er denne misdannelse profeterne i det gamle testamente på jødisk religiøs grund ivrede mod, ofte på patetisk måde, som f.eks. hos profeten Hoseas.

Et eksempel på »undertro« skal anføres. Hvis ofringer, fra at udtrykke menneskets stilling i universet og dets forhold til det guddommelige, bliver indskrænket til noget hvormed man tigger velgerninger eller måske, som tilfældet var i det gamle Babylonien, bliver anset som middel til at holde liv i guderne, så står vi overfor former for »undertro«. Eller hvis handlingen at tvætte hænder før mål-

tiden, fra at være det virkende tegn på at mennesket søger at skabe sin verden, sin tilværelse, på ny, bliver til en ritus, der skal gøres, om ikke al landsens ulykker skal falde over en, så står vi igen overfor »undertro«. – Denne fare truer ethvert religiøst liv, og der kan nævnes uhyggeligt mange eksempler både i og udenfor kristendommen på dette fænomen.

Videnskaben – en vanskabt Gud.

En ligeså udbredt forvanskning har vi i »overtroen«. Den består i, at enkeltelementer forventes at skulle kunne stille mennesket totalt tilfreds, hvad selvfølgelig kun helheden kan. Vi møder »overtro« når vi får at høre at løsningen på et bestemt socialt eller teknisk problem vil gøre mennesket fuldt ud lykkelig. Den moderne indstilling til teknik nærmer sig i betænkelig grad til »overtroen«, for hvordan skulle teknik kunne løse andet end tekniske problemer? Ligeledes har vi i vore dage et formidabelt overtroisk fænomen i kommunismen. Man vil have at mennesket skal stille sig tilfreds med en ret indskrumpet opfattelse af tilværelsen. For at få mennesket til at passe til denne Prokustesseng, må man kappe hoved og fødder af det. Kun lig af mennesker kan eksistere i denne verden, der er for lille for mennesket. Det er åndeligt selvmord, når mennesket vil presse sin tilværelse ind i et for lille tankeskema. Ligeledes står vi overfor »overtro« når man forventer alt af den såkaldte moder-

Når typografen mangfoldiggør det skrevne ord, mangfoldiggør han en kraft, der kan virke langt udover denne tidsalder.

P. F. Kjeldsen

Skomagergade 34, telefon Roskilde 378

Byens største specialforretning i
URE og OPTIK

Skolebøger-Skolerekvitter-Læsekrede
Skønlitteratur - Papir - Fyldepenne - Foto
i stort udvalg

Roskilde Boghandel

Sct. Olsagade 24 - Telefon 3131

Roskilde Mejeri

Borgerdiget - Telefon 349

Ejegod Jørgensen

Slagtermester

Kød - Flæsk - Pålæg

Sct. Olsagade 13 - Telefon 187

C. J. Gerlachs efft.

Hersegade 9, Roskilde, tlf. 2777

Aut. leverandør af kirkevine

Østergades El. forretning

Installatør Edmund Sørensen

Telefon Maribo 170

Maribo

Edvard A. Petersen

(A. P. Jensen)

Malerfirma

Telefoner 1694, 228 - Roskilde

L. Suvalski Anlæggartner

Københavnsvej 821

Hedehusene - Telf. Hedehusene 181

Alt vedr. haver - Kommer overalt

Glarvester

POUL V. JOOST

Slotsgade 7, København N

Nora 7977

à Mopedo

St. Kongensgade 76

Udlejning af service, borde
og stole

Alt til festen

Telefon Palm 8992 (bedst ml. 16,30-18)

ne videnskab. Videnskaben kan give os oplysninger om alt i verden set fra analytisk synspunkt, men verdenshelet er mere end summen af delene, ligesom et kunstværk er mere end summen af detaljerne. 2 + 2 er ikke 4, men mere i dette tilfælde. Et musikstykke er mere end summen af noderne. Faktorernes orden er heller ikke ligegyldig her, ej heller deres kvalitet. Videnskaben bliver til »overtro«, når man uberettiget venter sig alt af den og så sker der det samme som ved kommunismen: mennesket beskærer sig selv for at passe ind i den ret snævre ramme, det selv har erklæret for at være det hele. Kun det guddommelige er stort nok til mennesket. Nu forstår vi hvorfor der står: »Hør Israel, Herren din Gud, Herren er een. Du må ikke have andre guder foruden mig...«

Det er altså livsvigtigt for mennesket at have et syn på tilværelsen, der er stort nok til at omfatte alt fra det største til det mindste og opfatte alt som et hele. Det er vigtigt at mennesket undgår »undertro« og »overtro«, for først så kan det virkeligt være i verden, først så er verden stor nok til mennesket.

Hvordan ser så det »primitive« menneske religiøst på tilværelsen, når alt er religion, når alt bringer ham til at se helheden og sig selv i forholdet til denne helhed? Vi bringer nogle antydninger, læseren kan selv brodere videre på mønstret.

At stå op om morgenen er at begynde en ny verdensdag og en ny-skabelse. Derfor vasker man sig, dukker ned i verdensurelementet, hvoraf alt er kommen. Måltidet er ligeledes en handling, hvorved verden genskabes: bordet er jordens flade, blomster og lys er jords og himmels væsener. I kar, lavet af de fire elementer, serveres ting, der har passeret det guddommelige element, ilden. Maden skaber fællesskab mellem bordfællerne, så denne skabelsesproces også gælder samfundet mellem mennesker. Huset vi bor i er et tempel, er verden i lille format. At gå over sin dørtærskel, er at gå ind i verden på ny, er altså at betragte som en nyfødsel. Kraften vi får fra det guddommelige giver vi videre i ord, ved samtale, opmuntring, oplæsning, og ved gerninger, gennem arbejdet, gennem håndtryk (der netop ved trykket giver kraft videre!). Arbejdets kraft omsættes i penge (respekt for penge), der atter konverteres i anden kraft.

En samtale: en krafttilførsel.

Er vi psykologisk deprimeret, hjæl-

per krafttilførsel fra andre personer i form af opmuntrende samtale. Eller vi opleves (læg mærke til ordet!) ved hjælp af kunst eller underholdning. Vor kraft kan virke langt ud over vor snævre berøringskreds og efter vor levetid ved det skrevne ord. (Vi lever f. eks. af Grundtvigs kraft i hans salmer.) Hvis man vil være ureligøs og altså frakende dette syns berettigelse og udrydde dets konsekvenser, må man forfalde til barbariet (thi det er dette syn, der har skabt civilisationen) og det absurde (thi man ser ikke, hvordan man kan benægte dette syn).

Spørger vi til sidst om, hvordan den personlige Gud kommer ind i alt dette, må vi svare følgende. Det religionshistoriske grundlag er altså dette: En kraft manifesterer sig og mennesket, der kan opfatte dette, skal erkende og anerkende denne kraft, om det vil se reelt på verden og livet. Dernæst ser mennesket sig selv som en af denne krafts manifestationsformer – og dette virkeliggøres i kultus og offer. Nu opdager mennesket, at det selv er en »person«, netop fordi det kan stille dette helhedsspørgsmål og føle sig engageret i verden. Mennesket må derfor følgerigtigt gå ud fra, at det manifestationsformen indebærer, det må ligge i princippet, altså at princippet må være en person, da mennesket er en person. Der må være en vis lighed, ellers kunne mennesket simpelt hen ikke eksistere som person. Dette, at Gud og menneske kan komme i samtale med hinanden, at Gud har talt til mennesket i Kristus Jesus, sprænger verdensrammerne. Gud er altså udenfor og over verden. Gud er ikke verdenen; når han taler, sprænges de grænser, vi måske troede verden havde. Vi lever ikke i et lukket univers, men i en verden der er åben overfor Gud: Vort menneskeliv er heller ikke lukket inde i verden, thi det er med Gud, vi er trådt i samtale. Gud vil os noget, og dette noget ligger udenfor og over denne verden!

Alt efter omstændighederne

En ung hollandsk præst, der var på besøg i Danmark, havde for sjov skyld lært sig en hel del danske tale-måder efter en rejsehåndbog. Han fik for første gang lejlighed til at benytte sine sprogkundskaber ved et besøg hos en sognepræst. Da han blev budt på en kop te, svarede han gravalvorligt: »Jeg takker Dem, min herre eller frue, alt efter omstændighederne.«

En katolsk førerskikkelse

Augusta Utke Ramsing er død

Den 8. august døde fru Ramsing på St. Josefs Hospital i København, 84 år gammel. Dermed er den sidste af de tre ældre, katolske Ramsingsøstre gået bort. De var alle tre førerskikkelser i dansk katolsk kirkeliv i en årrække. De to St. Josefssøstre, Moder Emmanuel og søster Clara, fik deres store gerning indenfor kloster- og skolemurene, medens fru Augusta Ramsing blev en fremragende lægmandsapostel. Hendes livsgering var, hvad paverne forstår ved Katolsk Aktion.

Augusta Utke Ramsing var datter af en oberst og havde generaler i sin store søskendeflok. De var elve børn i hjemmet. Hun havde selv ikke så lidt af militær lederevne i sig.

Da fru Ramsing konverterede, måtte hun gennemgå meget for sin religiøse overbevisning. Efter længere ophold i Frankrig var hendes første gerning at undervise i Josefssøstrenes skole på Toldbodvej, der senere blev flyttet til Østerbrogade. Hun var en dygtig og lovende lærerinde.

På den tid mistede prins Valdemar sin gemalinde, den afholdte prinsesse Marie. Biskop von Euch bad Augusta Ramsing om at overtage prinsesse Margretes katolske opdragelse. Tilbudet var ærefuldt og en anerkendelse af den unge lærerindes kultur, religiøse viden og liv. Helt let faldt ofret af skolegeringen hende ikke; men hun sagde dog ja til biskoppens bøn. Stillingen som eneste katolik i personalet ved hoffet krævede megen takt og fasthed af den nye hofdame trods al loyalitet fra kongefamiliens og hofetatsens side.

Vi, der var børn på den tid, fik indtryk af et smukt forhold mellem den unge prinsesse og hendes moderlige opdragerinde. Prinsesse Margrete lignede nok en del sin mor i sin uforfærdede og muntre gåpåsomhed. Fru Ramsing fortalte mig en gang om hendes rædsel og harme, når prinsessen ved deres cykelture i Dyrehaven kørte ned ad Djævebakken eller andre bakker i ubevogtede øjeblikke. – Menigheden i Ordrup blev opbygget af prinsessens og hendes hofdames aldrig svigtende kirkegang om søndagen i St. Andreas.

Sammen plejede de to damer sårede soldater i England under første verdenskrig.

Da prinsesse Margrete ikke længere behøvede sin opdragerinde, ka-

stede fru Ramsing sig ind i katolsk aktion. Tilskyndet af fru Bagger i Norge stiftede hofdamen sammen med ligesindede damer Danmarks Katolske Kvinders Forbund (D.K.K.F.). Fru Ramsing blev leder og stadig genvalgt som formand af denne Den Internationale katolske Kvindeligaes danske gren i en lille snes år. Her ydede hun sin største indsats. Forbundets mål er at forene alle landets

katolske kvindeforeninger, kongregationer for unge piger og damer, pige-spejdere o. lign. i en samlet katolsk kvindebevægelse.

Fru R. redigerede det velskrevne Medlemsblad, der kom et par gange om året i ca. 15 år. Bladet bragte orientering vedrørende katolsk kvindesag fra ind- og udland, store referater fra Verdensligaens kongresser og ellers artikler af gode, katolske penneførere i Skandinavien.

D.K.K.F. arrangerede foredrag, stævner, fester og studiekredse, undervisning til kateketgerning og undervisning i huslige fag. Man havde læsekreds og hospitalskreds.

Men især udfoldede fru R. og hendes D.K.K.F. en stor gerning i Trørød. Her oprettedes i Trørødhus Prinsesse Margretes Feriehjem for småpiger. At samle penge til dette hjem og lede det blev fru R.s og hendes opofrende hjælpere store præstation.

Til Trørød kom og kommer stadig småpiger, der ellers ikke ville få

nogen ferie på landet. De har været op til 100 i to hold. For mange af dem betyder det en fornyelse af deres katolske liv og deres legemlige sundhed. Mange hundrede kvinder – i dag mødre, bedstemødre eller ordenssøstre – mindes med bevægelse »Plejemor« og hendes små »rødterne«. Fru Ramsing var meget bestemt, men også kærligt forstående. Hun opdrog de små som en mor. Der var altid unge piger til at hjælpe »Tante Auga« med ferieboerne. For alle var prinsesse Margretes besøg en festdag. Hun støttede feriehjemmet med både sit navn og sin dåd.

I Trørødhus holdtes som endnu retræter (stilledage) for unge og ældre kvinder.

D.K.K.F. udgav en Sangbog for danske katolikker og fortsætter at udgive den uundværlige Katolsk Lomme kalender. Fru R. var sjælen i alt arbejdet, men hun havde også utrættelige hjælpere og medarbejdere.

Vor Herre Jesus Kristus har forudsagt sine disciple forfølgelse og lidelser. Trods sin uegennyttige, udholdende gerning måtte fru Ramsing også lide frygteligt ved ondsindede angreb. Komisk virker de mange, der ikke kunne tilgive hofdamen, at hun skønt ugift efter fransk skik gjorde krav på fruetitlen.

Fru Ramsing havde sin mening og var ubøjelig i den. Mange har sikkert som jeg selv uden held diskuteret med hende, om hvorvidt menighedsarbejdet skulle være så absolut eksklusivt i grene adskilt efter køn. – Desværre endte fru R.s store gerning i bitterhed. Hun kunne ikke lægge roret om, som man på det tidspunkt ønskede fra oven.

Som et udtryk for den kirkelige øvrigheds anerkendelse af hendes gerning modtog fru Ramsing den pavelige orden Pro Ecclesia et Pontifice. Få har bedre fortjent den end hun.

De sidste fem-seks år har Augusta Ramsing lidt et ubeskriveligt martyrium, lænket til sengen med smerter døgnnet rundt fra en hofteledelse.

Er det end en snes år siden, fru Ramsing nedlagde kommandostaven, står hun dog stadig som en af de virkelig store i vort nordiske, katolske arbejde.

Fru Ramsing oversatte og bearbejdede for Pauluskredsen Dom Chautards »Sjælen i apostolattet«. Den lille bog er skrevet ud fra det ideal, som også var hendes: først leve med Gud, bede, betragte og så give af sin overflod.

Vi siger hende tak. Hun hvile i fred!

Olaf Jan Ballin, O.Præm.

Sort fromhed i Kevelaer

Et af de steder i verden, hvor Marias optagelse i himlen den 15. august fejres med størst begejstring og tilslutning er Kevelaer i Sydafrika i bispedømmet Marianhill, og festen i år blev ingen undtagelse.

Hvert år forsamler tusinder af sorte kristne sig dér for at hylde Vor Frue og anbefale deres egne og det hårdt betrængte bispedømme til Gudsmoders forbøn. Fra de forskellige store og små missionsstationer kommer de med busser og tilfods i flere dagsrejser. Med glæde påtager de sig alle strabadser og besværligheder under den afrikanske sols glohede for at være med.

På valfartsdagen løber antallet af pilgrimme ofte op til 7-10.000. Det ser da ud, som om »alle veje fører til Kevelaer«. Til fods, til hest, pr. lastbil og pr. omnibus kommer pilgrimmene og drager bedende og syngende ind i Kevelaer.

Før den fælles gudstjeneste svirrer stationen af mangfoldigheden af pilgrimme. Især lægger man mærke til de forskellige kirkelige broderskaber og foreninger med deres særlige kendetegn. Også mange hedenske piger og kvinder med brogede perlegehæng blander sig mellem de kristne. Sorte præster og brødre, sorte søstre af forskellige kongregationer er ilet til. Grånende kateketer fører enkelte pil-

grimsgrupper. Mange unge og ældre mænd vidner offentligt om deres tro og deres kærlighed til og ærbødighed for Maria.

Pilgrimsdagens højdepunkt er pontifikalmessen, celebreret af biskoppen af Marianhill eller ærkebiskoppen af Durban. Også den grå biskop Adalberte Fleischer deltager hvert år i valfarten.

Lysprocessionen om aftenen under Sydafrikas klare stjernehimmel er een flammende lysgade, der strækker sig om missionsstationen, og vejene genlyder af utallige »Yethi Maria - hil dig, Maria«. Nådebilledet, der er en kopi af nådebilledet i Kevelaer i Rhinlandet, bliver ved denne lysprocession båret af sorte alumner.

Foujita bliver katolik

Den berømte japanske malerinde Foujita har besluttet at blive katolik og bliver i den nærmeste fremtid døbt i Saint-Remi-kirken i Reims i Frankrig. Foujita har hidtil tilhørt shintoismen, den gamle nationale religion i Japan, som er en dyrkelse af forfædrene. Her er den blomsterelskende kunstnerinde fotograferet, mens hun nyder duften af en rose.

ME
REJSEVALUTA
FRA
DEN DANSKE
LANDMANDSBANK

Seks små Brigid til Sct. Brigids ære

Seks småpiger, alle med navnet Brigid, dannede en æresgarde, da det gyldne skrin med reliquier af Eires nationale helgeninde, Sct. Brigid, blev båret i procession i fødestaden Foug-hart på grænsen mellem fristaten Eire og de seks irske grevskaber i Nord-Irland, der statsligt hører under Storbritannien.

Tusinde af troende fra omliggende landsbyer og købstæder deltog i pilgrimsfærd og gudstjenesten. Rosenkransen blev bedt, salmerne sunget, litanierne fremsagt, og for første gang ved Sct. Brigid-valfarterne, som begyndte for 50 år siden, blev der celebreret en pontificalmesse om eftermiddagen.

KBK

AKTIESELSKABET

København

Brændsels Kompagni

Nørregade 16 - Telefon Central 9270

G. Garth Grüner

Landsretsadvokat

Bredgade 28

Telefon Minerva *408

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

Ferie med ti timers arbejdsdag

Pave Johannes holder i denne tid ferie. Men bortset fra, at han tilbringer tiden i Castelgandolfo og ikke i Vatikanet er der ikke megen forskel på ferie og arbejdsdage. Om formiddagen modtager paven en række ledere af romerske kongregationer, og ind imellem disse pligter konfererer han med biskopper, som aflægger rapporter fra deres områder. Når august er forbi, har pave Johannes haft konferencer med over 100 biskopper.

Efter frokost arbejder han i sit studereværelse uafbrudt indtil aften, og efter aftensmåltidet spadserer han en tur, enten alene eller sammen med Mgr. Thomas Ryan, der lærer ham engelsk. Enten spadserer han i parken eller til mønsterlandbruget, der er knyttet til landstedet, og som paven interesserer sig levende for. Så bliver fjernsynsprogrammerne gennemgået, og derefter bliver de gejstlige medarbejdere, som er på besøg i Castelgandolfo, inviteret ud på terrassen. Den hellige fader ender sin dag med at bede rosenkransen. Den vigtigste fordel ved sommeren i Castelgandolfo er for pavens vedkommende, at han undgår den frygtelige hede i Rom så længe.

Kirken marcherer på Formosa

Taishung, Formosa (NC). Den katolske kirke har i de sidste ti år gjort påfaldende store fremskridt på Formosa. Forleden åbnedes på samme dag en ny katolsk radiostation, et katolsk pressebureau samt det katolske centers sommerprogram. Da monsignor Kupfer i 1951 blev udsendt til distriktet fandtes kun fem sognepræster til betjening af 3000 spredte katolikker. I dag rummer det samme distrikt 26 sognepræster og en mængde katekumener til betjening af 21.630 katolikker. Alene i det forløbne år er 4947 blevet døbt, og 2811 katekujener har været under uddannelse. Taishung ligger på det vestlige Formosa lige overfor det kommunistiske Kina. Det har 1.936.000 indbyggere.

Tilsvarende fremskridt kan iagttages i Indien. Alene i de sidste tre år er antallet af katolikker i Indien steget 10 pct. Af landets 5860 præster er 4448 indere.

Da pater Roos sagde nej tak

På et lukket møde i det amerikanske senats bevillingsudvalg har de to indflydelsesrige amerikanske senatorer, demokraten Wayne Morse og republikaneren Jacob Javits foreslået, at det amerikanske udlandshjælpeprogram fremtidig ikke skal omfatte lande, som forskelsbehandler amerikanere på grund af race eller tro.

Senator Morse sagde: »Det er mig bekendt, at Norge stadig udviser for-

skelsbehandling overfor amerikanske jesuitpræster. Indtil for tre år siden ville Norge officielt ikke se jesuitter i landet«.

Den norske bestemmelse om at nægte jesuitordenens medlemmer ret til at udøve virksomhed i Norge blev ophævet i 1956 ved stortingets beslutning.

Aret forinden havde den, skriver Aften-Posten i en kommentar til Reuter-telegrammet, vakt pinlig opmærksomhed også i Danmark, da en dansk jesuitpræst, dr. phil. Heinrich Roos, der nu er lærer ved Københavns universitet, opnåede dispensation for bestemmelsen og fik lov til at rejse ind i Norge og holde et foredrag på den betingelse, at han hurtigt forlod landet igen og afstod fra jesuitisk propaganda.

Pater Roos sagde nej tak.

Så blev der tavshed

Lille Peter gik i en protestantisk skole, der desværre var belemret med en lærer, som på een gang var en »god protestant« og anti-katolik. Lille Peter var katolik og undgik naturligvis ikke forskellige angreb for sin tros skyld.

»Hvor kan du vide, at Jomfru Maria er i himlen?« slyngede læreren en dag ud. Lille Peter grundede et øjeblik. Det spørgsmål var aldrig blevet stillet ham før, – men så kom det triumferende: »Hvordan jeg ved det? De tror jo ikke på skærsilden, vel? Så hvis hun ikke er i himlen, må hun altså være i helvede. Det ville vel nok være en rar søn, der sendte sin mor til helvede – hva?«

Så blev der tavshed.

Vinder genklang i Indien

Birgittinerinderne i Vadstena har – som omtalt side 470 – fået et søster-konvent i Kerala i Indien med en så overvældende tilslutning, at rammerne efter få års eksistens er ved at blive sprængt. Her ses et udsnit af vadstena-søstrene under vespersangen i kirkekoret. Læg mærke til den ejendommelige hovedbeklædning, hvis tværbånd med de fem røde metalplader symboliserer Kristi fem vunder.

Skal vi være ubekymrede?

Ved læsningen af dagens evangelium (Matth. 6, 24–33) kan vi blive fristet til at synes, at Vor Herre kræver for meget af os. Eller snarere at Han lever udenfor virkeligheden, og at Han undervurderer vort livs praktiske krav. Disse bud om ubekymrethed kunne måske passe på Kristi tid i et land som Palestina, hvor solen arbejdede i menneskenes sted, og hvor disse levede i nøjsomhed. Men i dag i en verden, hvor penge behersker alt, hvordan kan vi lade være med ikke at være bekymrede for den næste dag? I vor nuværende verden lyder Kristi formaninger mærkelige: »Vær ikke bekymrede for eders liv, hvad I skal spise, eller for eders legeme, hvad I skal iføre eder.« Men de fleste mennesker er netop kun bekymrede for det. Og ikke fordi de vil det, men fordi de bliver nødt til det. De ville meget gerne have tid til at tænke på noget andet, men hvordan kan de slippe for pengeproblemer. Disse problemer opstår hver eneste dag såvel for husmoderen, der skal skaffe sine den nødvendige mad, som for husfaderen, der vanskeligt klarer sit budget. Og det er i denne konkrete situation, at vi opfordres til at efterligne himmelens fugle og markens blomster. Er det virkelig alvor?

Ja, selvfølgelig er det alvor. Men ud fra den forudsætning, at vi forstår Herrens ord sådan, som de skal forstås.

Det står først og fremmest klart, at Kristus ikke beder os om ikke at bestille noget. Evangeliet er aldrig en opfordring til lathed eller dovenskab. Guds rige er sammenlignet med en flok arbejdere. Kristus kalder på os med en arbejdsgivers ord: »Kom også du, og arbejd i min vingård.« I lignelsen om talenterne bliver den tjener, der ikke har fået noget ud af sine penge, kaldt for »dårlig og doven«. For at overbevise os om arbejdets værdi har vi især Kristi eksempel, ham, der indtil sit offentlige liv oplevede arbejdets træthed som tømmer. Alle apostlene havde en stilling og en virksomhed og selv Paulus fortsatte trods sin umådelige missionsgerning altid at »arbejde under slid og møje dag og nat« for ikke at ligge de kristne menigheder til byrde. Og når han skriver til Tessalonikerne: »Den, der ikke vil arbejde, skal heller ikke have føden«, er han fuldstændig på linie med Kristus, der viser os arbejdet som en efterlignelse af selve Guds virksomhed: »Min Fader arbejder indtil nu, også jeg arbejder.« Herren har altså ikke villet sige til os, at vort levebrød ville komme uden besvær, og at vi skulle vente det som belønning for vor skødes-

løshed! Tilliden til Gud har intet med en passiv venten at gøre.

Evangeliet kræver heller ikke (thi det ville være meningsløst), at vi skal nægte at bruge penge. Penge er en af det sociale livs nødvendigheder, som de kristne ligesom de andre mennesker skal bøj sig for. Jesus fordømmer ikke kvinden, der er glad, fordi hun har genfundet den drachme, hun havde mistet. Hendes glæde er tværtimod et billede på glæden i Guds rige. »En arbejder er sin løn værd« siger Paulus til os efter Jesus (I Tim. 5, 18; Lk. 10, 7). En kristen skal ikke nægte sin løn og skal heller ikke på dette punkt være mindre krævende end mørkets børn. Kirken selv er ikke smittet af kapitalismens ånd, når den tigger penge hos sine medlemmer. Fordi den ikke blot er et åndeligt samfund, men også et synligt samfund, har den brug for penge til at leve. I sig selv er penge ikke noget forkasteligt. De er blot et redskab. De bliver først forkastelige, når man bruger dem forkert, dvs. når de ikke længere er et middel, men bliver et mål, når mennesket i stedet for at bruge dem bliver trælbundet af dem.

Det er netop dette, evangeliet fordømmer: mennesket, der efterhånden er blevet pengeslave, der betragter penge som sit eneste mål, som kun lever for dem og af dem, og som takket være dem prøver på at sikre fremtiden. Hvordan kan han

Når vi stoler på Gud, kan vi hver aften hvile som et barn i Guds hænder.

hengive sig til Gud, den mand, hvis lader er overfyldte. Han spekulerer og overvejer: »Sådan vil jeg gøre: Jeg vil rive mine lader ned og bygge dem større, og der vil jeg samle alt mit korn og mit gods. Og jeg vil sige til min sjæl: Sjæl! Du har meget gods liggende, nok til mange år, slå dig til ro, spis, drik, og vær glad... Men Gud siger til ham: Du dåre! I denne nat kræves din sjæl af dig; hvem skal så have alt det, du har samlet dig?« Denne mand, som troede, at han var beskyttet mod alt, og som takket være sin rigdom følte sig sikker på fremtiden, glemte blot en eneste ting: at vort liv står i Guds hånd, og at vi til syvende og sidst skal give os ind under hans forsyn. Gud, som hvert eneste øjeblik giver os de væsentlige goder: liv, bevægelse, tilværelse, vil ikke lade os mangle, hvad der er mere underordnet. »Er ikke livet mere end maden og legemet mere end klæderne?« Selvfølgelig er vore anstrengelser også nødvendige for at få disse andre goder. Men lad os ikke i dag beskæftige os med de bekymringer, der først kommer senere. Det eneste resultat bliver, at vi belaster os selv unødvendigt. »Hver dag har nok i sin plage.« Og hver dag, – vi kan være sikre på det –, har også nok i sin nåde. Til sidst er alt Guds gave. Lad os bede om vort brød, dag efter dag, som symbol på, hvad der er nødvendigt for vort liv. I stedet for at tænke på fremtiden, i stedet for at tage alle mulige forholdsregler og at lege forretningsmænd med Gud, lad os hellere så give os i Guds hænder, fordi vor himmelske Fader bedre end vi ved, hvad vi virkelig trænger til.

M. D.

Ny komité for lægapostolatet

Vatikanstaden (NC). Paven har oprettet en ny komité, der skal forbedre og lede de internationale kongresser for lægapostolatet. Denne komité vil overtage en del af de opgaver, som hidtil har påhvilet en komité, som Pius den XII i 1952 udnævnte, og hvis leder var dr. Veronese, UNESCO's nuværende generaldirektør.

Den nye komité's formand er professor Silvio Golzio, der er præsident for den italienske studenterbevægelse indenfor Katolsk Aktion. De øvrige medlemmer er: Præsidenten for de tyske katolikkers centralkomité, Prins Karl af Löwenstein, sekretæren for Canadas Katolske Aktion, Claude Ryan, præsidenten for den katolske ungdoms internationale sammenslutning, Juan Vasquez, lederen for den katolske presses internationale union, Jean-Pierre Dubois-Dumee, og præsidenten for Pax Romana, professor Ramon Sugranyes de Franch.

Peter Schindlers memoirer

Peter Schindlers to erindringsbøger »Vejen til Rom« og »Tilbage til Rom« har ikke i mange år kunnet opdrives. På forlaget H. Hirschsprungs nyhedsliste for efteråret står en ny udgave af memoireværket.

Monument for Sct. Olav

Visby (NC). I nærheden af stedet, hvor Sct. Olav af Norge gik i land i 1029 for at bringe det kristne budskab til Gotland, er der nu blevet rejst et monument. Stedet kendes i dag under navnet Sct. Olavs Holm, og man kan endnu se ruiner af valfartskirken fra middelalderen.

SØNDAG d. 23.: 14. søndag efter pinse (s. 702). »Ingen kan tjene to Herre« siger Kristus til os i dagens evangelium. Der er to forskellige sider i os. »Kødet begærer imod ånden, og ånden imod kødet; disse er hverandre modsatte, så I ikke kan gøre, hvad I vil« (epistel). Den hl. Paulus viser os kødets gerninger, og bekræfter således psalmistens ord: »Een dag i dit hus, Herre, er bedre end tusinde udenfor« (indgangsvers). Lad os sætte vor lid til Ham, som føder himlens fugle.

MANDAG d. 24.: Bartholomæus, apostel (s. 1053). Vi ved meget lidt om ham. Måske er han den samme som Nathanael, Filips ven (Joh. 1, 43-51).

TRSDAG d. 25.: Ludvig, bekender (s. 1056). Han blev konge af Frankrig, da han kun var 12 år gammel. Hans regeringstid blev inspireret af den evangeliske lov. Han døde under et korstog i 1270.

ONSDAG d. 26.: Søndagens messe (s. 702). Ihukommelse af den hl. Zephyrinus, pave og martyr.

TORSdag d. 27.: Josef af Calasanz, bekender (s. 1059). Han stiftede en orden til undervisning af fattige børn. Død 1648.

FREDAG d. 28.: Augustin, biskop og bekender (s. 1060). Født i Nordafrika 354. Han forlod den tro, hans moder Monika opdrog ham i, og han levede et vildt liv. Under Ambrosius' indflydelse konverterede han og blev døbt i Milano 387. Han begyndte at leve et slags klosterliv, da han blev valgt til biskop af Hippo. I 36 år underviste han sit folk ved prædikener og bøger og kæmpede mod kætterne. Han er blandt de største af kirkefædrene. Død 430.

Ihukommelse af Hermes, martyr (s. 1061).

LØRDAG d. 29.: Johannes døberens halshuggelse (s. 1062). Dagens evangelium fortæller, hvordan Johannes døberens led martyrdøden, fordi han havde bebrejdet Herodes hans brødefulde ægteskab.

Ihukommelse af Sabina, jomfru og martyr (s. 1063).

I MISSIONSLANDENE

I 1918 var der 1009 indfødte præster i missionslandene i Afrika og Asien. I 1957 var de 7364, d. v. s. 7 gange flere. I de samme lande var der 35 indfødte biskopper, og der er nu 89.

Sådan hjernevasker man unge kinesiske katolikker!

og de ubodfærdige bliver arresteret eller deporteret

Siden 1957, efter grundlæggelsen af en patriotisk forening, er der i Shanghai afholdt fem sessioner for omskoling af de unge katolikker. Hver session var konsekvent opdelt i følgende fem faser:

Første fase: »Den lille fugl, der

synger«, »Blomsten, der udfolder sig«.

Den fri kritik: Når den unge katolik ankommer, bliver han venligt bedt om at tale frit fra leveren angående regeringens politik i religiøse sager. Om aftenen efter at alle er gået til ro, samles aktivisterne for omhyggeligt at notere alt der er kommet frem, og hver enkelt deltager bliver »indregistreret«. Dernæst følger:

Anden fase. Diskussion: De anklagede kan nu forsvare sig, men alt noteres ned af aktivisterne i denne rettergang for at bruges.

Tredie fase. Socialistisk opdragelse også kaldet »det store foredrag«:

Her bliver der taget stilling til de »store og væsentlige problemer«: Er katolicismen og socialismen forenelige? Er den romerske kirke imperialistisk og reaktionær? Er Vatikanet og paven repræsentanter for en kirke der er degenereret og forældet, således at ekskommunikationer ikke længere har nogen mening? Er nationalkirken en legitim institution?

Fjerde fase. Den store kamp trækker skillelinien.

Den genstridige er blevet folkets fjende, og bør isoleres ved angreb alle sider fra og ved alle midler. De meninger der i begyndelsen kom frem, bliver offentliggjort, og alle opfordres til at tage afstand fra sådanne forargelige og reaktionære synspunkter. De skyldige bør anerkende rigtigheden af disse anklager. »Den store kamp« kan vare flere uger og ende med en offentlig fordømmelse. De »ubodfærdige« bliver slået, spyttet på, og får deres klæder ødelagte. De som »har forstået og overgivet sig til den socialistiske sandhed« bliver opfordret til at vise oprigtigheden af deres konversion ved skriftligt at skrive deres tanker, ord og handlinger mod partiet.

Femte fase. »Den rige høst«.

Deltagerne bør tilslut bekræfte deres meninger ved at forfatte en rapport om de store problemer, heri medregnet forholdet til Vatikanet. Under denne sidste seance latterliggør taler, fotografier, danse, sange og teaterstykker de troende, præsterne, bisopperne og paven.

Efter afslutningen bliver de »ubod-

færdige« arresteret eller modtager en billet, der fører dem til grænsen. De som tror, at de behændigt kan holde sig midt imellem aner ikke, at deres kort bærer kvalifikationen »reaktionær«. De figurerer på listen over dem, der venter på at blive deporteret. »Konvertitterne« forsøger at glemme, i hvert fald for en stund, at de er kristne.

Antireligiøs udstilling:

Den 31. maj i år åbnedes en udstilling i Shanghai. Besøg i gruppe var obligatorisk, og det varede fem timer. Der var tre afdelinger:

1. De udenlandske missionærers imperialisme:
Tegninger, dokumenter, karikaturer og fotografier var udstillede for at bevise, at missionærerne ikke var kommet til Kina med rene hensigter.
2. Den kinesiske gejstligheds antirevolutionære indstilling:
Kiong Pin-mei (Mgr. Ignatius Kiong) og hans »klike« er voldsomt angrebet. »Materielle« beviser på deres forbrydelser bliver fremvist.
3. Kirkehistorien:
Naturligvis er det den »rigeste« afdeling. Siden kejser Konstantins dage er kirken »degenereret«. Man beviser dette ved en tegning af en barne-pave, og af en kvindelig pave, der tydeligt er frugtsommelig. »Pacelli« solgte de hellige kar for at betale Hitler-krigen. »Roncalli«, der jo var sergent i den italienske hær, er betegnet som bøddel og drabsmand.

Trods alle de kommunistiske overtagelser forbliver de kinesiske katolikker tro mod Rom.

»Det kan være, at visse præster eller troende er faldet for det kommunistiske pres. Men man kan ikke tale om, at de kinesiske katolikker har svigtet. Heller ikke kan man tale om splittelse af kirken. Dertil kender jeg for godt de kinesiske katolikkers troskab til at tvivle derom.« Således erklærede den landflygtige ærkebiskop af Peking, kardinal Tien, før han for en måned siden forlod Tyskland for at rejse til U. S. A.

Kolding Andelsmejeri

Haderslevvej 8, Kolding
Telefon 163

Peter From

Kolonialhandler
Domhusgade 27, Kolding
Telefon 3210

Slagteriudsalget

Haderslevvej 7, Tlf. 1981, 1982
Kolding
1. kl. okse, kalve- og svinekød
konserver

Barkholts boghandel

Bogladen med de mange bøger
Telefoner: 118 - 1533
Kolding

Esbjerg Andelsmejeri

Skolegade 39, Esbjerg
Telefon 144

Johannes Mathisen

ved Verner Mathisen, slagtermester
Kongensgade 80, Esbjerg
Telefon 278

Gunnar Skov

Kaffe - vin - konserver
Hj. af Nørreg. og Jyllandsg.
Esbjerg
Telefon 876

Vestjysk Rør- & Sanitetslager A/S

Kirkegade 6, Esbjerg
Telefon 1313

Det store NEJ

og det lille, kulørte „ja“

Er der noget så henrivende i denne verden som en yndig ung pige? Jeg tænker ikke så meget på hende, der veltrimmet og fotogen reklamerer for tandpasta i avisspalterne, eller for den seneste bilmodel, den nyeste påskebryg, øjeblikkets filter-cigaret eller hvad i alverden man mener at kunne begejstre os for ved hjælp af en sød pige?

Ah, nej, jeg mener bare hende, der lige er begyndt at vågne og drømme blide drømme – hende med et genskær af hjertets renhed i øjnene og spirende ynde over bevægelserne. Det guddommelige har så mange ansigter. Men næsten ingen mere indtagende end de unge piger, som de går imellem os og længes efter ømhed og leder efter den godhed, der er tilbage i verden ---.

M.

DET ER IKKE LIGE LET at være mor i denne is-kioskernes tidsalder. Jeg kender ingenting, der i den grad bringer En i skarp træning med at sige NEJ som den nærmeste is-kiosk, den lige om hjørnet. Og jeg har opdaget i denne hede sommer, at ligegyldigt hvor i landet man befinder sig, vil den nærmeste is-kiosk altid ligge lige om hjørnet, enten man opholder sig på stranden, på fliserne, i oplandet, i skoven, på landevejen eller på heden.

Det er ganske mærkeligt. Men synet af en is-kiosk får ellers livsglade rollinger til at føle sig overbevist om i næste sekund, at livet ikke er værd at leve uden en is, leveret HER og NU. Og jo oftere jeg bliver svag og giver efter, des mere stensikkert føler de det samme igen, når vi runder næste hjørne med den næste kolde fristelse. Når jeg så mander mig op og siger nej, kender de altid en anden pige (dreng), der får op til tre is hver dag og befinder sig glimrende ved det, og dér står man så -!

Men der er sørget for, at træerne ikke vokser ind i himlen. Hvis jeg ikke selv magter at sige nej, så gør

min portemonnæ, og det er jeg den dybt taknemlig for. Uden hensyn til, hvad klodens andre drenge (piger) ifølge referaterne bliver proppet med tidligt og sent af is med og uden nougat, med og uden chokoladebetræk, med og uden flødeskum, med og uden vaffel, så er det nu møjsommeligt lykkes os at opbygge den tradition, at is er noget, der så afgjort ligger udenfor det daglige program. Vi kan derfor nu efterhånden passere de fleste iskiosker så godt som uden melankolske anfald, men livsglade fortsætte vor vandring eller kørsel eller bare tilværelse uden nogen vrangforestilling om, at en is i næste sekund vil redde alt. Vi har fået oparbejdet den indstilling, at til en is hører en særlig festlig anledning eller en særlig fortjenstfuld bedrift. Og når der så hjemføres en – med eller uden chokoladebetræk, med eller uden flødeskum, med eller uden vaffel – nå ja, så er der altså også tændte julelys i øjnene og fest over feltet.

Men svært var det – svært, svært. Og hvis det så drejede sig om alverdens uimodståelige is-kiosker alene!

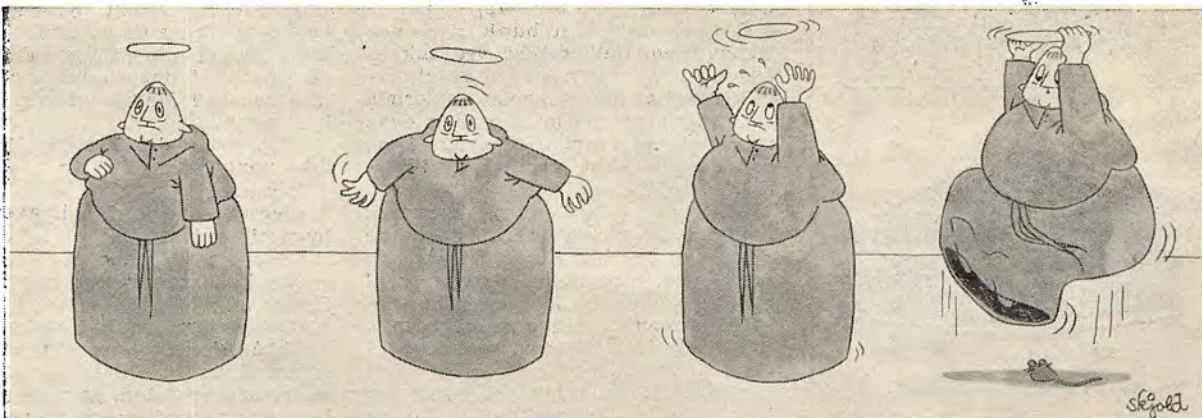
Mette.

Ligesom nu

Børn af i dag elsker luksus. De har dårlige vaner, foragt for myndighed og viser ingen respekt for de voksne. De elsker at pjatte i stedet for at lære noget. Børn af i dag er tyranner og ikke underordnede medlemmer af familien. De rejser sig ikke, når en voksen kommer ind i stuen, de siger deres forældre imod, støjer ved selskaber, sluger maden og tyranniserer deres lærere – sagde Sokrates for 2400 år siden!

ner og ikke underordnede medlemmer af familien. De rejser sig ikke, når en voksen kommer ind i stuen, de siger deres forældre imod, støjer ved selskaber, sluger maden og tyranniserer deres lærere – sagde Sokrates for 2400 år siden!

B
R
O
R
K
A
S
P
E
R

M. Lauridsen BlikkenslagerRendebanen 8, Kolding
Telefon 1287

Bade- og WC-anlæg

H. Overbeck

ELEKTROINSTALLATØR

Telefon 3586 - Kolding

K. J. Højland

Aut. vand- og gasmester

Kronprinsensgade 82, Esbjerg - Tlf. 2708

Viggo Christensen

Urmager, optiker, guldammed

Telefon 829

Kongensgade 64, Esbjerg

A/S Nakskov Kulimport

Telefon 17

Chr. Steffensen

HERREEKVIPERING

Søndergade 2 - Telefon 798

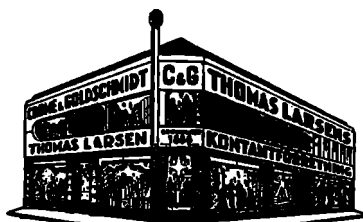
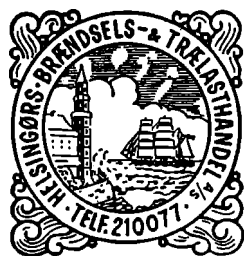
Nakskov

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørfør.

Kong Christians Alle 6, Aalborg

Telefon 3 42 33 og 3 43 37

HJØRNET AF ALGADE OG OLSGADE

Bedste indkøbssted i Roskilde

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

„Du skal elske din næste som dig selv“

12. kapitel

Han tog afsted uden noget løfte. Månederne gik. Og regningerne hobe sig op. Abbé Pierre's økonomiske situation blev værre og værre, fordi der stadig blev bygget nye huse i »det blomstrende vænge«. Endelig et år efter, at denne virksomhed var begyndt, blev dispensationen givet. Bygningsmyndighederne fik tilsendt cirkulære, der var godkendt af abbé Pierre, og i hvilket det blev angivet, inden for hvilke grænser, hans dristige initiativ ville blive tålt. Han fik lov til at bygge de huse færdige, som han var i gang med, men det blev udtrykkeligt præciseret, at der ikke måtte påbegyndes andre byggeforetagender af samme art.

Da abbé Pierre begyndte at modtage hjemløse og at bygge, havde han håbet at blive forstået og hjulpet. Han mistede hurtigt sine illusioner. Selv om trægheden i visse socialkontorer kunne forklares ved administrativ rutine, så led han under de enkelte menneskers manglende forståelse og under anklager, der kun skyldtes snæversyn og dumhed - uden at alt dette rokkede ved hans mod. Den sorg, han undertiden følte derved, tilligemed hans andre bekymringer i dette efterår 1951, gjorde det til en så vanskelig periode for Emmaüs, at man senere kaldte den »kamptiden«.

En yderliggående venstrepolitiker udtalte over for ham:

»De er socialt indstillet, hr. pastor, men hverken mine kammerater eller jeg synes om det, De laver i »det blomstrende vænge«.

»Hvorfor ikke?«

»De ser den øjeblikkelige situation, vi ser helheden, revolutionen i hele dens rækkevidde. De lapper på en rådden bygning, der burde rives ned til grunden. Det er ikke ved enkeltløsninger, at man opnår et resultat - det er ved at angribe hele den sociale og politiske struktur. Jeg kan også fortælle Dem, at man beskylder Dem for at have skabt Emmaüs med henblik på valget.«

Abbé Pierre trak på skuldrene... »De ved udmærket, at det ikke passer, at jeg har skabt Emmaüs af den grund. Skal man lade være med at gøre noget, fordi dumme mennesker kommer med dumme historier?«

»De svækker styrken ved proletarietets opstand.«

»De ved udmærket, at også jeg kæmper af alle mine kræfter, for, at

de forskellige institutioner skal blive reformeret i den grad, det er nødvendigt, for at årsagen til så megen nød kan forsvinde... Visse højrepolitikere prædiker kun privat velgørenhed for at kunne nægte de reformer, som ville rukke ved deres privilegier. Men De, der hører til den anden yderlighed, kan ikke - for at fremskynde verdensrevolutionen - blive ved med at sidde med hænderne i skødet over for den helt nære og øjeblikkelige nød. Vi prøver på samme tid at handle på to planer. På den ene side kræver vi sociale reformer, og på den anden side tager vi imod alle de uheldige, der henvender sig til os. Det er det, der er vor styrke.«

Endnu mere opslidende end den manglende forståelse hos autoriteter og politikere var den indstilling, han mødte hos de »velmenende«.

En dame indfandt sig i Emmaüs og bad om en samtale med abbé Pierre.

Det var ikke en uheldig, der bad om husly, men det var et af disse agtværdige medlemmer af det gode selskab, som abbé Pierre nu og da fik besøg af, og som medbragte linned, tøj og penge til hans pensionærer. Abbé Pierre tog imod hende i sit kontor.

»Det viser sig, at vi er naboer, hr. pastor, det vil sige, jeg har en villa nær ved »det blomstrende vænge«. Jeg bor forøvrigt ikke i villaen. Jeg bor i Paris.«

»Glimrende,« tænkte abbé Pierre, »hun vil foreslå mig at leje den, eller måske vil hun stille den til gratis disposition for nogle familier.«

Damen fortsatte:

»Jeg vil gerne spørge Dem om een ting. Har De tænkt på, at når jeg bestemmer mig til at sælge, så risikerer jeg, at min villa er faldet i pris på grund af naboskabet med Deres usle rønner? Har De tænkt på det, hr. pastor?«

»Nej, frue, det har jeg desværre ikke tænkt på.«

Tavshed.

»Jeg hører, at De bygger uden byggetilladelse?«

»Det er rigtigt...«

»Så kan man lægge sag an mod Dem...«

»Det er lige, hvad vi ønsker.«

Abbé Pierre rejste sig og sagde sagtmodigt:

»Vi ønsker netop, at man skal anlægge sag imod os, så at vi af fuld

kraft kan udråbe den frygtelige sandhed, der er skjult for offentligheden og undervurderet af autoriteterne → udråbe den foran en domstol, så at alle kan høre den...«

Farisæeren trak sig tilbage. Hun fremstammede, idet hun gik ud:

»Arbejderpræst! Kommunist! Anarkist!«

Uden at lægge mærke til det gik hun forbi et fotografi, der forestillede abbé Pierre ved siden af paven under en af de fire privataudienser, som den Hellige Fader havde tilstået ham.

»Må jeg arbejde sammen med Dem i seks måneder? Før jeg blev præst, gav min prior mig lov til at spørge Dem derom. Jeg føler et stærkt kald til dette arbejde...«

Abbé Pierre læste endnu engang seminaristen Denis's brev langsomt igennem. Han følte sig beslægtet med denne dreng, der lignede ham selv i den alder.

Også denne unge mand, der tørstede efter at vise kærlighed til sin næste, skulle lære at ofre sig fuldt og helt. Han skulle lære at overvinde sin begejstring og beholde glæden, at overvinde skuffelsen og nå til den bitre sandhed om kærligheden.

Den mand, der søger barmhjertighed og retfærdighed, kan endnu mindre end kunstneren og den ærgerrige eller rige mand frigøre sig for denne sin lidenskab. Den næres af det mest almindelige, det mest mangeartede, det mest overvældende, der findes i verden – nemlig af lidelsen og uretfærdigheden. Og han kan ikke blive skuffet, således som elskerens bliver skuffet af kærligheden. Det onde er en given ting. Det ved den barmhjertige mand udmærket – men alligevel kan han ikke lade være med at bekæmpe det.

Dette brev bragte ham fem og tyve år tilbage i tiden. Han kom til at tænke på, hvorledes han efter sin egen indvielse i Rambaud havde gennemstrejft Lyon's forstæder sammen med sine venner for at afhjælpe al den nød, der myldrede frem her – lige så frygtelig som i Paris.

Ofte fik han fornyet mod ved at læse en sætning i et brev, som hans bedste ven havde sendt ham på det tidspunkt, og som udtrykte den dybe begejstring, som de to femtenårs drenge følte: »Enhver får det ud af livet, som han ønsker. Nogle slæber det i rendestenen. Men dette kan da ikke tilsmudse vort liv. De viser os, hvordan man kan leve livet på en uværdig måde. Lad os lære af dette og gøre vort liv til noget vidunderligt.«

Da han nitten år gammel lå syg, fik han endnu engang bekræftet sit kald ved at læse en bog, der gav ham en ny forståelse af den hellige Frans af Assisi og lærte ham at forstå det kristne paradoks – »Den, der vil bevare sit liv, skal miste det – livets stadige risiko – »Hvad bekymrer I jer for?« – og den tilsyneladende tilbøjelige sikkerhed – »Søg først Guds

rige, og alt det andet skal gives jer i tilgift« – som den får del i, der siger ja til at opgive alt for at følge sin dybeste overbevisning.

Det var ikke underligt, at denne unge mand først blev meget forskrækket. Han hørte til en af byens bedste familier, havde slægtens formue i ryggen og kunne ovenikøbet gøre godt med sine penge. Da han var nitten år, følte han atter den samme uro, der havde grebet ham, da han var tolv år, over for det frygtelige krav om at leve et liv i næstekærlighed. Nu var det den fuldkomne selvfornægtelse, der blev forlangt af ham. Han skulle selv blive fattig og der skulle ikke være nogen vej tilbage. Ligesom for at hjælpe ham til at følge sit kald står den brændende tornebusk i lys lue, og han får visheden i et nu – bekræftelsen på Guds uindskrænkede vilje, uigendrivelig, urokelig...

Fra rivieraen, hvor han var på rekreation, tog han tilbage til Lyon og sagde til sin far:

»Jeg har noget at betro dig – jeg vil være præst.«

»Du ved, hvor stor en tillid både din mor og jeg har til dig. Det vil blive svært for os, men vi er stolte over det.«

»Far, jeg vil bede om min del af arven.«

Forældrene, der vågede over familiens traditioner og formue, stod nu pludselig overfor et ubønhørligt kald. Det voldte dem sorg, men de var villige til at bringe dette offer. De gav ham hans andel af fædrearven. På een dag fordelte han den mellem sociale institutioner, hospitaler og Lyons fattige og trådte så ind i den hellige Frans's kapucinerkloster. Under hans noviciat døde hans far på en forbilleglig måde. Han, der i årevis havde haft frygtelige smerter, hviksede stille dagen før sin død:

»Hvis det ikke er fejgt, beder jeg om at måtte dø.«

Og da han havde truffet de sidste bestemmelser for at hjælpe en fattig familie, sagde han:

»Jeg glæder mig over, at mine sid-

ste trætte timer har kunnet hjælpe med til at forbedre andres kår...«

Syv år senere måtte Henri på grund af sit svage helbred opgive klosterlivet.

Han blev almindelig præst i nogle måneder, men så kom krigen i alperne og i Elsass. Da han var syg, blev han evakueret til et hospital sydpå. Der fik han at vide, at våbenstilstanden var underskrevet. Til en dødssyg mand, der lå og hulkede i en seng ved siden af ham, gentog han, idet han knugede hans hånd, at det ikke kunne være virkeligt og uigenkaldeligt, og at man måtte håbe trods alt... Da han var blevet afmønstret, vendte han tilbage til sit sogn. Dengang havde han ingen politisk uddannelse, men han tvivlede overhovedet ikke på, at de, der regerede på den tid, var indstillet på for enhver pris at frelse og tjene den vigtigste af vore grunde til at være franskmænd og mennesker.

En nat i juli 1942 (fire måneder før besættelsen af den sydlige zone) blev der ringet på hans dør i domkirkens præstegård. Hvad var der i vejen? Han stod op og lukkede op. Mænd og kvinder, hvoraf nogle var i nattøj, bønfuldt ham om at skjule dem. Politifolk lavede razzia i de huse, der var blevet angivet i forvejen, og trak jøderne ud af deres senge og tog dem med sig, sådan som de fandt dem. De stuvede mændene i een lastvogn, kvinderne i en anden, og børnene – selv de nyfødte – i en tredje. Man fik senere at vide, at mændene var sendt østpå til de polske miner, kvinderne til Tyskland til hjælp for soldaterne, og børnene på fattiggården – alle borgerlige rettigheder blev tilsidesat.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 – Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Telefoner: 70 45 30 • 70 49 20

Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk

NORDISK KULAGENTUR ^{1/3}
SVEN E. FREDRIKSEN
RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliefyre

(årligt eftersyn)

FILM og TEATER

En ny film om Jeanne d'Arc

Jeanne d'Arc er ikke blot en af historiens mest spændende skikkelser. Hun er samtidig en af dem, der oftest har inspireret dramatikere og instruktører. Efter Shakespeare, Voltaire, Schiller, Bernard Shaw og Péguy, kan man nævne nye værker:

1) Carl Th. Dreyers film, »Jeanne d'Arc«, der blev optaget 1923 og siden gik tabt, men blev fundet igen efter den sidste verdenskrig. Den italienske skuespillerinde Falconetti spiller Jeannes rolle. Denne film er en af dem, der har bidraget til at gøre filmindustrien til en kunstart.

2) Paul Claudels teaterstykke »Jeanne d'Arc på bålet« med Honnegers musik. Det blev opført første gang i Basel i 1938 med Ida Rubinstein som Jeanne. I Danmark var det Ingeborg Brams, der i 1954 på Det kongelige Teaters scene spillede denne rolle uforglemmeligt.

3) Amerikaneren V. Flemmings »Joan of Arc« (1948) med Ingrid Bergman. Alle de historiske detaljer er rekonstrueret til fuldkommenhed efter tålmodige undersøgelser. Intet mangler, intet, undtagen ånden og en dyb forståelse af Jeannes skikkelse.

4) Jean Delannoys episode i den tredobbelte film »Kvindernes oprør« (1956). Michèle Morgan er Jeanne. Hun er ikke værre end så mange andre. Men også her blev den historiske side understreget for meget på bekostning af den åndelige dybde.

5) Anouilh's stykke »Lærken«, der blev spillet første gang i Frankrig af Suzanne Flon (1953) og i København af Bodil Kjør på Det kongelige Teater (1955). Forfatteren forandrer Jeanne til en lille eksistentielistisk pige, der gør oprør mod de voksne og det fornuftiges verden.

6) Rossellinis film »Giovanna d'Arco al rogo« (1954), der er en redelig transponering af Claudels og Honnegers oratorium. Ingrid Bergman spiller atter Jeanne.

- Nu kommer Otto Premingers film (1957) efter Bernard Shaws teaterstykke.

En katolik vil vanskeligt akceptere den fortolkning af Jeanne, som Shaw giver. I et langt forord til sit teaterstykke forklarer den engelske humorist sit synspunkt: Jeannes stemmer kan forklares på en rent naturlig måde. De er blot transpo-

neringen af hendes sunde fornuft og af en usædvanlig medfødt militær sans ved en livlig fantasi. Men når dette er sagt, er intet sagt! At Jeanne havde en sund fornuft, er sikkert. At hun også havde et vist geni, er muligt. Men det afgørende er, at hun var sendt af Gud. Thi hvis hun ikke var det, som hun selv påstod det, var hun kun en eventyrske, - måske lidt dygtigere end andre, men ligesom de andre. Historien kan opvise hundredevis af denne type... Tilbage bliver det at forklare, hvordan en pige på 17 år, som hidtil ikke har gjort andet end at spinde uld og vogte får, fra den ene dag til den anden får myndighed til at forhandle med fyrster og indgyde en hel hær tillid. Vi må indrømme, at Shaws fortolkning er meget lidt overbevisende på dette punkt.

Hvad Premingers arbejde angår, er det hæderligt, men ikke mere. Denne film er ikke nogen film i egentlig forstand. Den er filmatiseret teater, hvor samtalerne hele tiden bryder rytmen. Billederne er skønne, men kolde, med uskuffede toner og opbygninger. Skuespillerne er også

gode, næsten for gode, fordi de spiller deres lange scener som på en teaterscene. Jean Seberg har nøjagtig rollens alder. Hun er en yndig drengepige og har ubestrideligt talent. Det er blot synd, at vi allerede har set hende spille i »Bonjour Tristesse« (som i virkeligheden først blev optaget efter »Jeanne d'Arc«). Det er ikke mere så nemt at tro på hendes oprigtighed og uskyldighed. Man kan ikke glemme, at også hun er en skuespillerinde og ikke nogen helgen. Den, som skal legemliggøre Jeanne d'Arc, må ikke spille, men være. Jeanne er en alt for usædvanlig skikkelse til at blive spillet, som man spiller en anden rolle. Man beundrer Jean Seberg og Premingers arbejde, men man er egentlig ikke betaget af det. Selv om denne film er betydelig bedre end Flemings og Delannoys, er den alligevel ikke det mesterværk, som vi kunne vente. Den er seværdig og langt over det gennemsnitlige. Men hvis De holder af Jeanne ikke blot som en historisk person, men som en helgen, så skal De se Dreyers film igen. Statens Filmcentral udlejer den for nogle få kroner. Så vil De se, at man endnu ikke har skabt noget bedre, og at det ikke er for intet, man betragter dette værk som et af de største blandt filmklassikerne. (Forbudt for børn).

M. D.

Jean Seberg som Jeanne og Richard Widmark som Dauphinen.

2000 engelske præster ønsker
genforening med Rom

Debatten på Magleås om Sogn og kirke

Kristne litterære strømninger

Er De *selv* blevet abonnent?

Flere katakomber genfundet

Valfart til Walsingham

Vrejlev kloster i Nordjylland

I ugens kronik anmelder stud. mag. Jørgen Nybo Rasmussen det første bind af Poul Saxes Kirkehistorie, en ny lærebog for seminarierne.

VED MARTIN A. HANSENS halvtreds års dag i sidste uge udsendte Gyldendal et bind noveller og skildringer til minde om den afdøde digter. Selv om denne samling af tidligere trykte arbejder og efterladte manuskripter ikke indtegner nye træk i Martin A. Hansens portræt, er den dog med nogle nuanceringer med til at fuldende det.

Martin A. Hansen var før sin død dansk litteraturs frodigste personlighed. Den position, han med rette havde fået, er ikke ved hans bortgang blevet arvet af nogen anden. Man kan nok beklage, at hans eget forfatter-skab blev afbrudt – skønt han nåede dog at skrive mange bøger – men det er også beklageligt, at han ikke en tid endnu kunne have fortsat sin befrugtende virksomhed blandt samtidens danske skribenter. Ved sit eksempel kunne han have været til fortsat stor gavn for vore unge digtere, der synes at famle i blinde.

Martin A. Hansens minde bør være os meget kært, fordi han gennem sine bøger gav os rigere værdier end nogen anden af sin generations digtere. Mens det meste af vor tids danske litteratur kun meddeler fortvivlelse og rådvildhed, har hans pen tjent et budskab om kristen tro og håb og et kald til ansvarlighed.

Under krigen hørte jeg en aften Martin A. Hansen tale i Vartov. Vi var ikke nogen stor forsamling i de to sammenstødende lokaler, hvorimellem han stod. Hvad han talte om, erindrings jeg slet ikke. Men tilbage blev indtrykket af en redelig mand, et ægte menneske. Da han omsider blev højagtet som digter, var det netop denne kvalitet, denne ægthed, hans læsere havde erkendt.

I næste nummer

fortæller pastor Paul d'Auchamp om sit besøg hos Valdensermenighedens forstander i Rom og giver en kommentar til danske pressemeddelelser om katolske overgreb på Valdenserne.

Kroniken er skrevet og illustreret af cand. jur. Jan Møller. Den fortæller den interessante historie om den gamle Sct. Nicolai Kirke i København.

Stof til bladet

Vi minder atter om, at medmindre der foreligger aftale med redaktionen skal foreningsmeddelelser og lignende stof indsendes senest en uge før bladets udgivelse. Med andre ord: manuskripter må være os i hænde torsdag i ugen før bladets trykning.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvá og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 8777 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordруп 3222

Ekspedition og kassererkontor:
A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9828 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 87042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal —
hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Announceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 5384, kl. 8-10
Post-Giro nr. 88985

Kristne litterære strømninger

I et foredrag holdt på A. C.'s sommeruniversitet i Akirkeby gav den finske dr. Chydenius en gennemgang af moderne skønlitterære forfattere fra omkring 1920 til nutiden, som indeholdt meget positivt og givende.

Hans syn på den moderne litteratur som helhed var, at den til trods for tilsyneladende gudsfornægtelse var fuld af tendenser, der pegede i kristne retning, også hos de ikke kristne forfattere. Et syn på litteraturens megen beskæftigen sig med det seksuelle, som sikkert chokerer en del konservative katolikker, var dette, at al denne optagethed af den seksuelle kærlighed skyldes, at den er udtryk for et savn, for menneskenes higen efter det absolutte, den fuldkomne forening med et andet væsen, tilstanden før syndefaldet. Mennesket må erkende, at selv den legemlige og sjælelige forening med et andet menneske ikke kan gøre det fuldstændig lykkeligt mere end for en tid, og hermed er vejen banet for erkendelsen af, at kun foreningen med Gud selv kan give denne fuldkomne lykke.

Hvor langt mere frugtbringende er ikke dette synspunkt end det, der kom frem i et andet foredrag på samme stævne, nemlig at tidens og litteraturens stadige kredsen om »sexus« er af dænomisk karakter, skyldes den onde ånd, der i skikkelse af en lysets engel bedrager menneskene.

Dr. Chydenius omtalte forskellige kristne forfattere. En af de bøger, han nævned, var Graham Greene's »The End of the Affair«. Selv om han ikke gik nærmere ind på den i denne sammenhæng, forekommer det mig, at den meget vel illustrerer hans tanker.

Kvinden i denne roman, som lever i et utilfredsstillende ægteskab med en god, men lidt kedelig mand, gennemlever under Hitlerkrigens bombeangreb mod London et kærlighedsforhold med en anden mand, ateist og gennemført egoist. Hun elsker ham, men afbryder forbindelsen med ham efter et bombenedslag i hans hus, hvor de har tilbragt natten sammen. Hun ved ikke, om han er død, men hun giver det løfte, at hvis han er reddet, vil hun ikke se ham mere. Man forstår, at dette har en overnaturlig årsag. Hun ved, at deres forbindelse er noget forkert, og hun ofrer den og sig selv til den Gud, hun endnu ikke rigtig tror på, for hans redning. Hun holder sit løfte, men hans senere reaktion på

hendes handling er kun had til den Gud, der har fjernet hende fra ham. Hun bliver syg og dør, og nærmest på trods af sig selv går han til hendes begravelse.

I de tanker, der bagefter går gennem hans hoved, aner man for første gang et spinkelt håb om frelse for ham. Han begynder i hvert fald at spørge sig selv, om hvad det er for en magt, der har været stærkere end hans kærlighed og hendes. Selv om bogens slutreplik er: »God, I am too old to learn to love, leave me alone forever«! aner man, at disse tanker i fremtiden ikke vil lade ham i fred, og at han en gang vil forstå, at hendes handling var udslag af en højere form for kærlighed, end den der havde været imellem dem. Hendes offer er blevet modtaget, og hendes forbøn for ham kan blive beyndelsen til hans frelse.

Tiden efter den første verdenskrig og til nu har haft og har endnu mange fremragende kristne forfattere. Der er for eksempel T. S. Eliott, forfatter til »Mordet i Domkirken« og »The Cocktail Party«. Der er den franske romanforfatter Mauriac, og der er først og fremmest Paul Claudel, »den mest universelt kristne forfatter efter den første verdenskrig«. I sit skuespil »Sidons Rose« ser også han kærligheden mellem mand og kvinde som en higen efter den absolutte lykke. Denne trang til fuldkommen forening med en anden person må være nedlagt i mennesket af Gud selv. Men menneskehjertet vedbliver at være uroligt, til det finder Gud og finder sin hvile i ham, som Augustin har sagt.

Uden at nævne forfatternavne mente dr. Chydenius, at der hos de seneste forfattere i det såkaldte vestlige kulturområde kan spores den første forsigtige tilnærmelse til de kristne mysterier. Det er i hvert tilfælde en kendsgerning, at en forfatter som Thomas Merton er blevet bestseller med sine bøger om sin vej fra tilværelsen som lyriker, litterat og universitetslærer i det moderne USA til munk i det strenge trappistkloster Gethsemani i Kentucky.

At disse kristne mysterier også fortsat lever videre i den østlige verden, i det kommunistiske Rusland viser Boris Pasternaks »Dr. Zivago«. Man kan blot tænke på de meget smukke digte om påsken, som afslutter bogen. Dette kan måske være en opmuntring til dem, som er tilbøjelige til at se hele det moderne åndsliv som lutter sort i sort og som et udslag af de onde dæmoners lige som forstærkede virksomhed henimod tidernes ende. M. Neergaard

*Måske er
det
Dem
der
bestemmer
det!*

Vil det lykkes at gøre Katolsk Ugeblad bedre — eller må vi opgive vore planer? DE ER MED TIL AT BESTEMME DET!

Hvordan dog det? Kort sagt:

Vi vil gerne ofre lidt på bladets udstyr, vi vil gerne betale et anstændigt honorar til de skribenter, tegnere og fotografer, der arbejder for os.

Vi vil gerne udsende et blad, der fagligt svarer til tidens krav.

Vi ønsker som De, at bladet skal blive bedre og større - ikke ringere og mindre.

Løsningen er denne:

SKAF OS FLERE ABONNENTER!

Vi må have 1000 nye abonnenter. Vi må have disse abonnenter *nu*.

Vil De hjælpe os?

Vi er glad for Deres sympati, men vi kan ikke leve af den!

Bliv selv abonnent! Skaf os abonnenter!

Vent ikke! Bliv selv abonnent *nu*. Få andre til at begynde et abonnement *nu*.

Send kuponen allerede i aften. Send den til:
Katolsk Ugeblads ekspedition
Sct. Annæ Plads 28 - København K.

✱

Betalingen kan De senere ordne. - Ekspeditionen fremsender en giroblanket.

De bedes indtegne mig som abonnent på Katolsk Ugeblad (8 kr. pr. kvrt.)

Stilling _____

Navn _____

Adresse _____

Valfart til Walsingham med 3000 engelske mødre

I bispedømmet Northampton i det østlige England omtrent ude ved havet ligger den lille by Walsingham. Til dette afsidesliggende sted valfarter store skarer af engelske katolikker, for hvert år flere og flere. Også Church of England har valfartsture hertil, dog har de deres egen helligdom derude. —

Walsinghams historie begyndte i 1061, »da Gudsmøder viste sig for Lady Richeldis de Faverche, mens hun henlå i bøn. Gudsmøder bad hende om at lade bygge en nøjagtig kopi af hendes hus i Nazareth. Da Lady Richeldis havde gjort dette, vidste hun ikke, hvor huset skulle anbringes. Hun tilbragte endnu en nat i bøn, og næste morgen var det lille hus af engle blevet flyttet til en god plads på fast grund«. Senere blev en kirke bygget tæt ved og et klosterkompleks voksede op omkring den. Folk begyndte at besøge Walsingham, der var mange bønnehørelser, antallet af valfarter øgedes, konger og dronninger kom for at bede og for at modtage velsignelse, og gradvis blev byen Walsingham rig og berømt. Men den blev også en af de første byer, der faldt for den såkaldte reformation. Kong Henrik VIII lod statuen af Vor Frue af Walsingham brænde i Chelsea og gav jorden, der hørte til klostret til sine »trofastes« adelsmænd. — Nu er alt, hvad der er tilbage af den ældgamle helligdom kun det østlige vindue i klosterkirken. Ved denne ruin bliver velsignelsen givet under valfarterne, der nu i vore dage er begyndt igen.

Den 16. juli blev 14 kors båret fra alle egne af England — mange af korsbærerne var barfodede — og ved en stor højtidelighed, hvor mere end 10.000 mennesker var til stede, blev de anbragt på marken udenfor det såkaldte »Slipper-Kapel«, en ganske lille kirke, som menes at ligge på det sted, hvor pilgrimme tog deres sko af for at gå barfodede det sidste stykke vej til selve helligdommen. Den nuværende statue af Vor Frue af Walsingham er anbragt i et kapel i Walsingham og tilhører den engelske landsomfattende Mødreforening — Union of Catholic Mothers (U.C.M.) —.

Den bliver båret i højtidelig procesion fra »Slipper-Kapellet« til klosterruinerne på foreningens årlige valfartsdag, den første tirsdag i juli, og står ved siden af alteret under velsignelsen.

I år havde Mødreforeningen inviteret 3 skandinaviske mødre med og bedt os repræsentere henholdsvis Sveriges, Norges og Danmarks mødre.

Der er langt fra London til Walsingham, og vi boede endda en times bilkørsel udenfor London. Vi spiste derfor morgenmad kl. 5½ og begav os på vej en vidunderlig smuk sommermorgen. Det var et sjældent syn at se Londons gader uden den sædvanlig store trafik; det var heller ikke så varmt endnu, senere på dagen skulle temperaturen stige til 34–35° C. Men busturen fra London blev lang og besværlig, mange af mødrene var kommet langvejs fra og havde rejst hele natten; der var to, der kom helt fra Australien og havde glædet sig i mange år til denne valfart. Normalt skulle vi have nået højmessens kl. 11½, der var en fri-luftsmesse, men vi havde adskillige uheld undervejs, og vi var mere end 2 timer forsinket, da vi endelig kørte op foran det lille »Slipper-Kapel«. Da var højmessens naturligvis forlængst forbi, og kapellet fyldt til bristepunktet af mødre, der ville tænde lys ved Gudsmøder-statuen, medens andre udenfor stod i kø i den brændende sol og tålmodigt ventede på at komme ind. Rundt omkring på markerne og i vejgrøfterne havde mange lejret sig med deres medbragte frokost. — Vi havde med os i bussen en dominikanerfader, der lovede os at uddele kommunion til de mødre, der ønskede det. Vi havde nu fastet i 8 timer af den grund, og man forbarmede sig over os! En mand banede os en smal vej ind til det lille bitte, primitive alter. Det blev til en hastig, forvirret modtagelse af det hellige sakramente.

Der var liv og fest bagefter mellem de mange mennesker, en helt sydlandsk stemning, og vi ville gerne nøjes med en kop te og en sandwich ved en af de mange boder, der var rejst i nærheden af kapellet. Men nej, vi var de hædrede og utålmodigt ventede gæster fra Skandinavien, der senere skulle gå foran Kardinalen og bære Gudsmøders statue, og U.C.M. havde sørget godt for os og havde bestilt en fin lunch inde i selve byen

Walsingham, så vi kunne ikke skuffe dem. Men maden gjorde os alligevel godt, og efter at være blevet interview'et af den stedlige presse gik vi med fornyet mod tilbage ad den solstegte landevej, hvor asfalten var begyndt at smelte og langsomt pibede op imellem stenbelægningen. Ja, det var glødende varmt, men vi var stærkt forsinkede og marcherede som små soldater; vi var fint klædt på med ærbare ærmer, hat og endog handsker. Vi nåede dog processionen og sluttede op imellem »the national officers«, de ledende damer fra de forskellige bispedømmer, og snart efter gik vi lige foran kardinalen bærende på statuen, der var smykket med et væld af blomster. Den var ikke så tung, som vi havde frygtet, og vi var meget stolte og bærede og bad igen for vore landes mødre. U.C.M.s intentioner ved denne valfart var: for fred, for præstekald og for troens tilbagevenden til England, og vi kunne oprigtigt tilføje: de skandinaviske lande. —

Langt om længe nåede vi ind på abbediets grund, hvor den første kirke havdes tået. Kardinal Godfrey prædikede, og bagefter blev de syge velsignede med det hellige Sakramente, der var båret ud fra den nuværende kirke i byen Walsingham. Vi opdagede tre kvinder, der havde trodset advarslerne mod at valfarte på bare fødder, det var ufatteligt, hvordan de havde klaret det. De havde syge børn, den ene i rullestol. —

Vi sad i den glødende sol på det af-svedne græs og betragtede den store skare af gamle og unge mødre, der var kommet fra alle egne af England. Det var vidunderligt på denne måde at opleve dette udtryk for stor kærlighed og tillid til Gudsmøders forbøn, og vi følte os forenede med dem alle i samme tro, samme håb og fælles bøn om nåde til at leve livet i vore familier i større kærlighed.

Vi — »The national officers« — fulgte Sakramentet tilbage til kirken, og bagefter drak vi te og spiste aftensmad sammen med kardinalen, som er ærkebiskop af Westminster, og de mange præster fra Northampton bispedømme. Det blev sent, inden vi kom op i vor bus igen, og vi havde nu 5–6 timers køretur tilbage til London. Først kl. 1 kunne vi trætte og fyldt med oplevelser gå til sengs.

På hjemturen var humøret i bussen blandt mødrene højt. På udturen havde vi bedt rosenkrans og mange bønner, bl. a. U.C.M.s egen bøn, som altid bedes når mødrene har deres sammenkomster. Nu derimod kunne man synge og sludre efter de overståede strabadser og den megen højtidelighed, men man sørgede også for at bede præsten om at velsigne de mange statuer af Vor Frue af Walsingham og andre souvenirs.

Eva Lichtenberg.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 — Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

I moderne dansk protestantisme findes der overfor de høj-kirkelige, som på visse punkter nærmer sig til katolicismen, en anden retning, som vi kan kalde radikal-protestantisk, og hvis ledende figur er professor P. G. Lindhardt. Blandt jævne protestanter er retningen gennemgående upopulær, fordi folk føler, at den nedbryder, hvad der endnu er dem levnet af kristen tro. Denne kritik opfatter retningen dog selv nærmest som en kompliment, idet »Jesu ægte forkyndelse« efter dens opfattelse aldrig vil være populær, men netop er karakteriseret ved at virke umiddelbart uforståelig og frastødende.

Hidtil har alt dette været diskussionsspørgsmål inden for en snæver teologkreds og uden synderlig interesse uden for denne, men med Poul Saxes Kirkehistorie, hvis 1. bind nu er udkommet, er faren for en videre udbredelse blevet forøget. Poul Saxes Kirkehistorie er – og vil bevidst være – et forsøg på at give et billede af hele kirkens historie i lindhardtisk belysning, og den er beregnet som lærebog på seminarier. Gennem lærerne kan så børnenes livssyn blive præget deraf – og af denne grund bør også vi være opmærksomme på bogens indhold.

Som nævnt vil den være, hvad vi definerede som radikal-protestantisk, hvilket fremgår af et par citater: »Grundlaget for den vurdering, der ligger bag nærværende fremstilling af både Jesu forkyndelsen og af kirkens historie, er den protestantiske kristendomsforståelse« (side 29). Nu er »protestantisk« jo et såre flertydigt begreb, men forfatteren tager sit parti: »Bag forsøget på at gengive Jesu forkyndelse (kapitel II) i såkaldt udogmatisk form ligger den opfattelse, at det er nødvendigt i større eller mindre grad at »afmytologisere« Jesu forkyndelse og (ikke mindre) den tolkning, den er gjort til genstand for i Det nye Testamente selv.« – Her finder vi radikal-protestantismens dogmer tydeligt bekendt: Man må afdogmatisere og afmytologisere Jesu forkyndelse, og denne proces må Det nye Testamente selv underkastes, da det på ingen måde kan godkendes uden videre.

Selv troen på Bibelen som Guds ord står altså for denne retning blot som en myte, der må ryddes af vejen for at vi kan nå ind til »Jesu forkyndelse«. På dette grundlag vil Poul

Kronik

En „udogmatisk“ kirkehistorie

af stud. mag.

Jørgen Nybo Rasmussen

Saxe nu tage kirkehistorien under behandling, og Kristi ord går visselig i opfyldelse: »Tjeneren er ikke større end sin Herre. Har de kaldt husbonden Beelsebub hvor meget mere da hans tjener.« (Matt. 10, 25).

Om man skal rose eller dadle forfatteren for den ejendommelige erkendelse af sit synspunkts begrænsning, han lægger for dagen, ved man ikke rigtigt. Han siger: »Hvad der er det centrale i Jesu forkyndelse vil ganske vist for mange være noget helt andet end det her fremsatte. Vurderingen af de forskellige faser i kirkens historie vil dermed også blive en helt anden end den, der er givet udtryk for i denne bog.« Men hermed er det i det mindste klart (og forfatteren vil selv erkende det): Vi katolikker kan ikke godkende hans fremstilling, vi må erklære, at hans billede af kirkehistorien er falsk og vare imod hans bog.

Svarende til hans teologiske grundideer er den formel, han anlægger på kirkehistorien, og som han udtrykker således: »I kirkens historie, fra oldkirkens første tid til i dag, støder man gang på gang på den afsporing – den »hellenisering« – af evangeliet, der består i, at man opgiver den modtagende holdning og i stedet søger at få magt over livet og over andre mennesker. I en kirkehistorisk fremstilling må derfor omtalen af denne »hellenisering« af evangeliet – og kampen imod den – indtage en fremtrædende plads« (side 28).

Som det for Lindhardt og Bultmann gælder om at afmytologisere evangeliet, gælder det for P. Saxe at afhellenisere kirkehistorien.

Luthers fejltagelse igen.

Hvad er kærnen i denne idé? Hvad forfatteren mener med »hellenisering«, ser vi side 19, hvor han siger, at hellenistisk kultur er karakteriseret ved, at »mennesket er sin egen skaber, idet det guddommeliggør – og mytologiserer – sine egne evner og dens resultater.« Meningen viser sig at være, at »evangeliet« forfal-

skes ved, at mennesket søger at bestemme dets forhold til naturen, d. v. s. menneskets egen natur som et væsen, der besidder fornuft og samsfundsorganisation. Det hele er blot en ny måde at udtrykke Luthers arvesyndslære på, idet han påstod, at mennesket ved arvesynden blev toltald fordærvet således, at dets natur og evner fra da af i enhver henseende var evangeliets modsætning. Når katolicismen heroverfor fastholder, at arvesynden ganske vist sårede, men ikke ødelagde naturen, der netop er nådens forudsætning, kan en radikal-protestant ikke se andet heri, end at katoliken på en formastelig måde »guddommeliggør menneskets evner og dens resultater«. Hvor katoliken glæder sig over, at kirken formælede sig med og frelste alt det bedste i græsk filosofi og romersk organisationstalent, der finder radikal-protestanten en evangeliet fremmed »hellenisering«, som bør bekæmpes for at dets oprindelige »renhed« kan genvindes.

Man kan ikke beskyldte forfatteren for mangel på konsekvens! Hver eneste af kirkehistoriens store personer og begivenheder vejes på »afhelleniseringens« vægt, og at ikke een af dem mellem år 0 og 1500, der underkastes denne proces, undgår at blive fundet for let, rokker ikke forfatterens overbevisning om hans metodes anvendelighed. Han har ikke – som ældre protestantiske historikere, der netop vil fremhæve alt det ulogiske og umoralske i katolicismen – en masse perverse skandalehistorier om pavinden Johanna etc., – tværtimod, for ham er netop det logiske og moralske i katolicismen bevis for, at den må være forkert, for det er jo resultatet af »hellenisering«.

En ny apologetik.

Foruden dette forbløffende nye grundangrebspunkt har han udviklet en helt ny form for apologetik. Den fremgår for eksempel af følgende om pavedømmets oprindelse: »Blandt biskopperne gjorde biskoppen af Rom meget snart krav på en særstilling, han ville være pyramidens top. Her mente man – havde Peter og Paulus lidt martyrdøden, og deres grave troede man at kunne påvise der.« (side 67). Understregningerne er mine og tjener til at henlede opmærksomheden på hr. Saxes apologetik. Den består i, at han tilsyneladende ret loyalt fremstiller modstanderens mening, men således at små men'er hele tiden kaster tvivl over den – alt helt uden argumentation for eller imod. For eksempel: »Paven gjorde

krav på en særstilling! Om han havde den eller ej, diskuteres ikke. Man mente, at Peter var død i Rom.« Men var han det? Intet svar! Selv da han senere i en fodnote udførligere omtaler det katolske bevis for Petri særstilling (Matt. 16. kap.), slutter han med følgende skuldertræk: »dersom ordene om nøglemagten til Peter er uægte Jesusord, opstået efter traditionen om Peters død i Rom, falder diskussionen om paverne som Peters efterfølgere – bort« (side 68). Ja, det indrømmer vi, men er de uægte? Intet svar! Men læg mærke til, at denne nye protestantisme suverænt bortkaster alt, hvad der ikke smager den i Bibelen. Vi er ganske sikre på, at den er protestantisme, men ikke så sikre på, om den i det hele taget er kristendom.

Foruden den ubeviste tvivl bruges også ubeviste grove nedsættende karakteristiker med større retorisk virkning i stort og trættende antal. Lad os tage et par eksempler på dette teologiske reklamevæsen: »Fra katolsk side vil man understrege, at middelalderen var den sandt kristne tidsalder, netop fordi himmel og jord, ekstase og synd, idealisme og magtstræb indgik en højere eenhed.« (side 168). Om Frans af Assisi (som protestanterne altid gerne vil drage over til sig): »Jesu krav om den selvfornægtende kærlighed til den lidende næste blev gennem Frans forkyndt så stærkt inden for kirkens mure, at det aldrig glemtes, ja, at murene til sidst måtte slå revner« (side 161). Et ejendommeligt begreb om kærlighed må P. Saxe have!

Hele bogen er karakteristisk ved en forunderlig blanding af yderste beskedenhed og tolerance (ofte citeres katolske opfattelser i fodnoter; omend ofte misforstået, så dog sikkert af vilje til alsidighed) ved siden af de mest forbavsende og ganske ukritiske domme over det største og helligste. Man spørger sig selv, om det er barnagtighed eller åndshovmod, man fristes nærmest til at benytte S. Kierkegårds ord: »Vær pjat, og du skal se, alle vanskeligheder forsvinder.«

Pædagogisk er bogen uklart og uoverskueligt skrevet, den vil næppe

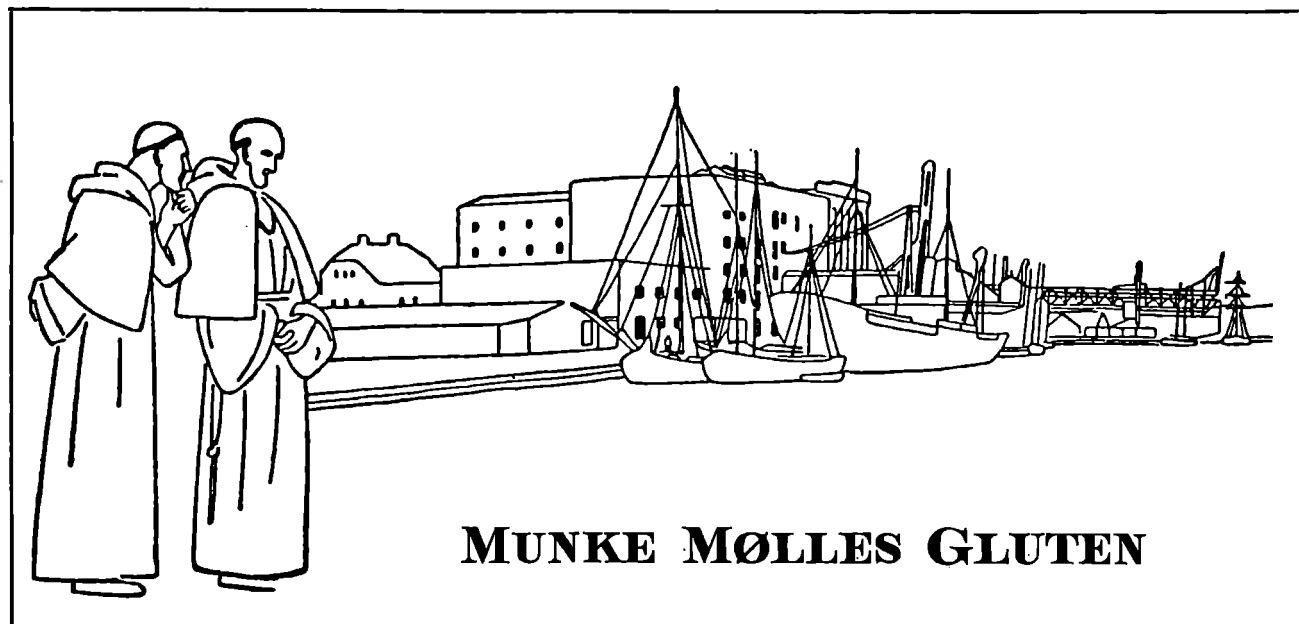
have store chancer som lærebog allerede af den grund. Den synes at være tænkt som afløser af den forlængst udtjente Bergmann's »Kirkehistorie«. Dette vil dog set fra et katolsk synspunkt ikke kunne betragtes som noget fremskridt, snarere at komme fra asken og i ilden. Ifølge forordet er bogen gennemset af professor Lindhardt, men dette imprimatur tjener kun til at fremhæve vor konklusion; medmindre man tror på denne retnings teologiske teorier, er det umuligt at anerkende det her fremlagte syn på kirkehistorien.

Den apostoliske visitator

for Skandinavien, ærkebiskop Martin Lucas, har nu besøgt Danmark, Norge og Sverige og er blevet budt hjertelig velkommen af biskopperne. I løbet af september vil ærkebiskop Lucas rejse til Island og senere til Finland. Under sit ophold i Danmark var den apostoliske visitator sammen med biskop Th. Suhr i audiens hos kong Frederik på Amalienborg.

Iøvrigt har ærkebiskop Martin Lucas nu fast bopæl i Stockholm.

MUNKE MØLLES GLUTEN

Debatten på Magleås om „Sogn og kirke“

Katolsk Højskoles femte sommermøde

Sommermødet på Magleås, som vi allerede har omtalt, gav anledning til en livlig debat om spørgsmålet »Sogn og kirke«. Foredragserækken indledtes af pastor dr. theol. Bjørn Højbo, der talte om sognet i historisk belystning, et emne, som det var ret vanskeligt at behandle på grund af det sparsomme kilde-materiale. Sognet omtales ikke i Det ny Testamente. Det ledende princip, som kirken har at støtte sig til, er derfor Christi ord om, at Guds rige skal udbredes til så mange mennesker som muligt. Christus dannede kirke ved apostlenes hjælp, og Paulus forkyndte ordet ved at grundlægge menigheder i handelsbyer, hvorpå han overlod til trosfællerne selv at holde det daglige menighedsliv igang.

Ud over det ledende princip om ordets udbredelse, står kirken således frit m. h. t. valg af selve metoden – og herved kommer sognet ind i billedet. Mange sogne er opstået i tilknytning til bispedømmet, idet bispen er kirkedannende – andre er opstået i tilknytning til klostre, eremitboer el. lign. Skelsættende blev året 1274, hvor man i Lyon fastsatte regler om præstevielser og samtidig bestemte, at enhver skulle tilhøre sit eget sogn og samtidigt udelukkes fra nabosognets menighedsliv. Disse regler er dog nu væsentligt ændret.

Spørgsmålet er nu, om man i vore dage kan opretholde en sogneinddeling på geografisk grundlag, eller om man skal søge andet udgangspunkt som følge af samfundets ændrede struktur i forbindelse med teknikkens udbredelse.

I fortsættelse heraf talte pastor Geertz-Hansen udførlig og indgående om liturgi i kirke og hjem. Foredragsholderen tog sit udgangspunkt i Pius XII's »mediator dei« og »musica sacrae disciplinae«. – Tiden kræver, at messens sprog i langt højere grad bliver dansk, men herved står man over for en uhyre vanskelighed, idet den gregorianske kirkesang, der er afpasset efter latin, kun meget dårligt kan anvendes på den tilsvarende danske tekst. En ændring af messen vil derfor også gribe ind på musikkens område, ja, vil i det hele taget være så omfattende, at man under omarbejdelsen ustandseligt må holde sig for øje, at begrebsmæssigt er en liturgisk handling: »En handling, der er indstiftet af Gud eller kirken, godkendt af Den hellige Stol og optegnet i liturgiske bøger; den kan kun udøves af legitimerede personer for at yde Gud og de hellige den rette dyrkelse.«

Derpå talte disponert Erik Guldager om den indbyrdes omsorg i sognet; og fremhævede, at sognet skulle give vækstbetingelser for eukarastia og apostolat, idet forældrene ikke kan klare disse opgaver på egen hånd. Specielt lagde foredragsholderen vægt på oprettelse af familiegupper, hvor de fælles problemer kan drøftes. I grupper med begrænset deltagerantal skulle der være

mulighed for opnåelse af et fællesskab, i hvilket den enkelte deltager både giver og modtager, hvilket er en betingelse for gruppens levedygtighed. Endvidere fremhævede foredragsholderen betydningen af diakonatet og mente m. h. t. sogneinddelingen, at man skulle stræbe efter flere og mindre sogne i storbyerne.

Efter denne redegørelse for sognets indre arbejde, gav pater H. Rieber-Mohn, O. P. en fremstilling af det fælles ansvar udadtil, og kom herved navnlig ind på missionsarbejdet ud fra det synspunkt, at sognet må opfattes som en ø anbragt midt i et ikke-katolsk samfund, over for hvilket det har et kristeligt ansvar. Foredragsholderen henviste til Frankrig, hvor kirken har stået i den situation, at landet måtte genkristnes. Kirkens skæbne afhænger af sognets omstilling fra indadvendt kristent samfund til et kristent levende fællesskab. For at en sådan omstilling kan finde sted, må hver enkelt gennemgå en mentalitetsændring og indstille sig på at leve i en konstant dialog med vantroen; man må vænne sig til at interessere sig positivt for sine ikke-kristne medmennesker i stedet for at regne med, at disse vil opsøge kirken af sig selv.

Til slut talte cand. theol. Sigfred Riishøjgaard om sognenes fællesopgaver og kom herved navnlig ind på opdragelse af børn og unge, hvilket gav anledning til en livlig diskussion om, hvilke ændringer der kan og må foretages i forbindelse med den nye skolelov. Især var der interesse for oprettelse af en efterskole evt. i forbindelse med en højskole, oprettet tillige med skandinavisk samarbejde for øje. E-w.

Prøv vort fordelagtige abonnement . . .

(VELKLÆDT)

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt abonnement til kr. 35,00 pr. måned. Vi leverer habitter, costumer, herre- og damefrakker efter mål i bedste forarbejdning på eget værksted. Frit valg af stoffer i fine eng. kamgarner. Kom og aflæg os et besøg uden købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres penge.

A/S I. RØRDING & CO. VEster 3826 . Vesterbros torv 55, Mezz.
(overfor Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i porten)

2000 anglikanske præster ønsker genforening med Rom

Opsigtvækkende udtalelse af ledende anglikanere

Ifølge det katolske ugeblad Universe findes der nu i den engelske statskirke 1000 præster, der anerkender paven som Kirkens overhoved. Andre 2000 anglikanske præster ønsker gerne en genforening med den katolske kirke.

Bladet har stillet en række spørgsmål til den tidligere anglikanske præst, Frederic Davis, som for to uger siden meddelte, at han agtede at konvertere. Mr. Davis er i denne uge rejst til Rom, hvor han vil blive optaget i Kirken og senere påbegynde sine teologiske studier på Beda College.

Frederic Davis var redaktør af bladet The Dome, et organ for det anglikanske, økumeniske arbejde.

I begyndelsen af august meddelte mr. Davis, at han havde indgivet

forslag i Rom om oprettelse af en »overgangs-kirke« for anglikanere, der ønskede genforening med Rom. Denne »overgangs-kirke« skulle indtil videre have liturgi på modersmålet og gifte præster. Forslaget var blevet omhyggeligt overvejet i Rom, men afslået. Mr. Davis besluttede da at konvertere, idet, som han udtalte, »anglikanerne tvinges til at se virkeligheden i øjnene«.

Overfor en medarbejder ved Universe erklærer denne velindformerede tidligere anglikanske præst, at der er 1000 anglikanske gejstlige, som allerede tror på pavens primat. Han tilføjer, at andre 2000 håber på en genforening med Rom. Han begrundede sine oplysninger med de erfaringer, han har indsamlet som redaktør for The Dome og den interesse, man udviste overfor hans forslag om en »overgangs-kirke«.

Frederic Davis hævder, at mange af den engelske statskirkes præster, som forkynder den traditionelle kristne lære, har opdaget, at deres anstrengelser undermineres af statskirkens ledere. Denne situation vil efterhånden blive uudholdelig for mange anglikanske præster, og de vil da erkende, at de må besinde sig på deres forhold til Rom.

Vi skal senere give læserne en mere fyldig orientering om den nyeste udvikling indenfor den engelske statskirke. Det meddeles forøvrigt, at nu er også den tidligere anglikanske sognepræst i Arundel i Sussex, Henry King, blevet optaget i den katolske kirke. Han opgav sit embede i maj, fordi der blev klaget over hans højkirkelige gudstjenester.

Skoleweek-end i Vejle

Herved indbydes alle unge over 16 år til en skoleweek-end for Jylland og Fyn den 5.-6. september. Week-end'ens emne bliver: »Kammeratskab – eller hvad rager han mig«.

Vi samles lørdag aften kl. 19,30 på skolen, Blegbanken 1. Efter en hyggelig aften indkvarteres deltagerne privat, og man bedes derfor opgive navn, alder og adresse ved tilmeldingen. Messen om søndagen bliver kl. 8,30, og week-end'en slutter ved 16-tiden. Prisen er 5 kr. for udenbys, 6 kr. for indenbys. Medbring: Messe- og salmebog, sovepose og toiletsager.

Tilmelding til: Hanne Wegener, Enghavevej 24, II, Vejle.

Don Sturzos eftermæle

Rom. (NC). Den italienske præst og statsmand, Don Luigi Sturzo, der 87 år gammel afgik ved døden, er blevet begravet med den italienske regerings æresbevisninger. Den sicilianske præst grundlagde efter krigen det kristne demokratiske Parti.

Han var i 20 år under Mussolinis regime henvist til at leve uden for Italien. Under sit eksil udsendte han 14 bøger, og i hundredevis af artikler rettet mod Mussolini. Da han i 1946 kom hjem til Italien i en alder af 75 år blev han stærkt engageret i italiensk politik. Han blev livsvarig medlem af det italienske senat i 1952. Man betragtede ham som »Senatets Samvittighed«. Don Sturzo fik gennemført en række reformer og bekæmpede blandt andet med stor energi statens forskellige monopoler. Efter hans opfattelse var statens kontrol med Italiens økonomiske og industrielle liv ligeså farlig som fascismen. Don Sturzo modarbejdede enhver form for centralisering af regeringsmagten.

Vatikanets dagblad, Osservatore Romano, skriver i sin nekrolog over Don Sturzo blandt andet: »Han appellerede til enhver i retfærdighedens navn og krævede fra alle rene hensigter, ærlighed og et nej til ambitioner og selviske bestræbelser.«

Flere katakomber genfundet!

Rom (NC). Under opførelsen af en række nye bygninger i nærheden af Sct. Paulus Basilika er en række velbevarede katakomber blevet afdækket. Området i nærheden af Basilikaen er kendt for sine katakomber, og de nyopdagede underjordiske gravsteder er i virkeligheden dele af Commodilla-katakomberne.

I følge arkitekternes beretninger er disse katekombegrave endnu lukkede. De fleste af de berømte katekomber var som bekendt delvis ødelagt af gravrøvere, der søgte efter guld og juveler.

I de nyopdagede katakomber har man fundet interessante inskriptioner og lamper samt et mindre rum dækket med freskomalerier over motiver fra Det gamle og nye Testamente.

Det vides, at der i arealet omkring Paulus-Basilikaen findes mange underjordiske gravpladser, der eventuelt senere kan afdækkes.

Verden rundt

Katolsk Aktion på Fillippinerne har startet en hjælpevirksomhed, der går under navnet »operation stetoskop«. Den skal især tage sig af befolkningen i de isolerede landsbyer, hvor der ikke er fastboende læge eller tandlæge. Hver søndag morgen rejser nu to katolske læger og andre medlemmer af Katolsk Aktion til een af de fillippinske landsbyer, hvor de opretter et »konsultationsværelse« foran den lokale kirke. Når kirkeklokken falder i slag, møder patienterne op for at blive behandlet. Der skal hverken betales for lægebehandling eller for medicin. Man har hidtil kunnet sørge for et halvt hundrede patienter i løbet af søndagen.

En ny katolsk radiostation vil blive bygget på Fillippinerne. I følge planen vil man rejse en 200 kw. sendestation, der er kraftig nok til at konkurrere med propagandaen fra det røde Kina.

Padre Pio, den verdenskendte italienske kapuciner, har nu for første gang efter sin alvorlige sygdom kunnet celebrere messe i klostrets kapel. Man regner ikke med, at padre Pio foreløbigt vil kunne genoptage sin travle virksomhed som sjælesørger. Flere hundrede personer, der ønsker at skrive hos padre Pio, har indført deres navne på en venteliste.

Over 800 ikke-katolikker modtager nu korrespondanceundervisning fra en nyoprettet brevscole i Bombay. Skolen har arbejdet i tretten måneder og har 40 frivillige medarbejdere, som sørger for den daglige drift af brevskolens kontor.

300 syge præster har været på pilgrimsrejse til Lourdes. 100 af disse præster måtte transporteres ved hjælp af bærer og rullestole. Valfartens højdepunkt var en højmesse sunget af en præst, der under en 12 år lang sygdom havde været ude af stand til at læse messe. Hver enkelt af de deltagende præster lagde en buket blomster ved Gudsmoder-altret i grotten som et tegn på, at de ville opofre deres lidelser til Gud.

Det katolske informationsbureau »den åbne dør« i Berlin har i løbet af sit første år besvaret 15.000 henvendelser. Institutionens leder, pater Stillfried S. J., vil snarest muligt blive assisteret af en anden præst.

ET KORS I LOURDES

Den unge Giovanni Azzara fra Palermo nåede forleden sin valfarts mål - Lourdes. Han har båret et trækors hele vejen og tilbagelagt 3000 km. Han er her fotograferet ved grotten i Lourdes sammen med sin far, som var rejst til Frankrig for at modtage ham.

ET KORS I AFRIKA

Missionærerne fortsætter deres vanskelige men velsignelsesrige arbejde. Her forkyndes Kristi budskab for afrikanske buskmænd, som flokkes om korset.

Hvorfor gjorde Kristus mirakler?

Det er forbavsende at se, hvor ofte vi på søndagene efter pinse i messebogen finder beretninger om Kristi mirakler. 11. søndag efter pinse har vi beretningen om den døvstumme, som Jesus helbreder. 13. søndag efter pinse er det de ti spedalske. I dag er det enkens søn fra Nain, der opvækkes fra de døde på Jesu ord. Vi kan ikke lade være med at spørge os selv, hvorfor man så gerne har benyttet disse beretninger i messeteksterne. Hvis tanken med det er at overbevise os om, at Kristus virkelig var Guds Søn, skulle det jo være tilstrækkeligt at vidne om Kristi opstandelse, der er en af hjørnestenene i vor tro. Hvad kan Kristi andre mirakler føje til dette enestående vidnesbyrd. Hvis Kristi opstandelse ikke i sig selv er nok til at overbevise os, hvordan skulle hans andre gerninger kunne gøre det?

Hvis vi skal forstå den virkelige betydning af Kristi mirakler, må vi nok gå dybere end til disse apologetiske betragtninger. Når Kristus gør mirakler, er det ikke bare for at vidne om sin guddommelige magt, men også for at vise, at Guds rige er nært, ja, at det findes iblandt os. Det er det tegn, han selv giver Johannes Døberen: »Gå hen og fortæl Johannes, hvad I hører og ser: blinde ser, og lamme går, spedalske renses, og døve hører, døde står op, og evangeliet forkyndes for de fattige... Dette er tegnet på, at jeg virkelig er den, som kommer, Guds sendebud, Messias.« Disse mirakler er altså ikke først og fremmest apologetisk bevis. De er mere end et bevis, – de har en teologisk betydning. De er et tegn, – tegnet på at de sidste tider allerede er be-

gyndt, og at Kristus kommer for at indvie dem. De er som en forudforkyndelse eller en foregriben af den tid, »hvor der ingen død skal være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine, og at det, som var før, nu er forsvundet«. (Joh. Åb. 21,4).

Kristus selv siger det udtrykkeligt, da han helbreder den blindfødte. Hans disciple spørger ham: »Rabbi, hvem har syndet, han selv eller hans forældre, siden han er født blind?« Og Jesus svarer: »Hverken han eller hans forældre har syndet. Hans sygdom er ikke nogen straf. Men det er sket, for at Guds gerninger skal åbenbares for ham«. Ja, disse mirakler giver os en forsmag på den tid, hvor Gud vil være alt i alle og herske over alle skabninger.

Og det er det samme, vi den dag i dag kan opleve i Kirkens liv. Thi miraklernes tid er ikke forbi med Kristi himmelfart. Der er visse steder på vor jord som f. eks. Lourdes, hvor Gud fortsætter med at besøge sit folk. Han fortsætter med at handle ligesom på Kristi tid: blinde ser, og lamme går, spedalske renses, og døve hører. Den usynlige verden bliver synlig. De overnaturlige gaver har fået indfødsret på vor jord. Og til trods for alle de grimme og frastødende ting, vi desværre finder på disse valfartssteder, må vi alligevel sige, at de er et billede på det himmelske Jerusalem. Den kristne, som alle andre steder er som en fremmed, føler sig hjemme der. Vi befinder os atter i de messianske tider. Guds rige åbenbares iblandt os: folk fra hele verden bliver igen på disse »mirabilia Dei«, som Skriften taler

Der er visse steder på vor jord, hvor Gud fortsætter med at besøge sit folk og at gøre mirakler.

om, disse undere, der var Kristi kendetegn, da han boede blandt sit folk og gik rundt og gjorde godt.

Ja, miraklerne minder os om, at Guds rige virkelig findes iblandt os. Det findes iblandt os, men dog kun på en ufuldkommen måde... Og det er derfor, Kristus ikke helbreder alle de syge og ikke trøster alle de elendige. Der var mange enker i Elias' dage, dengang himmelen var lukket i tre år og seks måneder, så derfor udbrød en stor hungersnød over hele landet. Ja, der var mange hungerrige i hine dage, og alligevel hjalp Elias kun en eneste af dem. Der var mange spedalske i Israel på profeten Elias' tid, og alligevel blev kun én af dem rensat, nemlig syreren Naaman. Der var mange sønner af enker i hele Israels land på Kristi tid, og alligevel opvækker Kristus kun én af dem. Der er mange syge, der hvert år rejser til Lourdes i håb om at finde helbredelse der på dette velsignede sted. Men alligevel er der hvert år meget få af dem, der ligesom den lamme i evangeliet får lov til at stå op, tage deres bære og gå hjem. Hvorfor? Fordi vi endnu ikke befinder os i det himmelske Jerusalem. Vi er kun på vejen hjem. Gud giver os gennem miraklerne tilstrækkelige tegn på sin nærværelse. Han viser os, at Kristus allerede har besejret det onde. Men alligevel er det onde endnu ikke udryddet. Synden er blevet udslettet gennem frelsesværket, men ikke syndens følger. Og det er noget, vi aldrig må glemme. Der er f. eks. mange af os, der går ind i skriftestolen i forventning om, at Kristus også dér vil gøre mirakler. Det kan ske, og det sker faktisk også. Men ikke i alle tilfælde. Langtfra. I de fleste tilfælde arbejder nåden i overensstemmelse med naturens lov, d. v. s. langsomt og tålmodigt. Vi kan aldrig for-

lange blændende mirakler af Gud. Gud har ikke indstiftet sakramenterne i den hensigt, at de øjeblikkelig skal ændre vor psykologi og vort temperament. Det vigtigste ved bodens sakramente er aldrig de psykologiske følger, nåden kan drage med sig, men selve nåden: syndernes forladelse. Hvad er vel lettest at sige: »Dine synder er dig forladte« eller »Stå op og gå?« Når Gud har gjort det større, ville det være utaknemmelighed fra vor side at kræve det mindre. Gud er altid fri, og han giver, som han vil, og til dem han vil.

Når Gud gør mirakler, er det simpelthen for at opvække og styrke vor tro. Når han ikke gør flere, end han gør, er det for ikke at overflødig gøre vort håb og berøve os den fortjeneste, det er for os at lide på hans ord og hans forjættelser. M. D

Troslære i Sct. Ansgars kirke København

Også i år vil pastor Kjeld Geertz-Hansen i Sct. Ansgars kirke i Bredgade holde en række forelæsninger over katolsk troslære, der især er beregnet for ikke-katolikker. Forelæsningerne begynder tirsdag den 1. september kl. 20 præcis og vil fortsætte til henimod forsommeren næste år. Forelæsningerne, der holdes om tirsdagen, holdes i kirken og enhver interesseret har gratis adgang. For at lette forståelsen af en katolsk højmesse, vil dennes gang og mening allerede blive gennemgået tirsdag d. 8. september og på søndagen den 13. september kl. 10 indledes gudstjenesten med yderligere en forklaring, og under selve messen vil orienterende bemærkninger, givet fra prædikestolen, hjælpe til størst mulig indlevning.

Disse forelæsninger er et led i »Skolen for religion og kultur«s program, som vi fyldigere vil omtale i næste nummer.

Eucharistisk foreningsmedlemmer i København mindes om, at tilbedelsen i sct. Ansgars kirke genoptages fredag den 4. september kl. 14 og afsluttes med reciteret messe kl. 19,30.

SØNDAG d. 30.: 15. søndag efter pinse (s. 706). Dagens evangelium fortæller os, hvordan Kristus opvakte enkens søn fra Nain. Denne unge mand er et billede på enhver af os. Vi er kommet til verden bærende dødens kim, nemlig arvesynden, i os. Men døbt, som vi er, til Kristi død, er vi også sammen med ham opstået til nyt liv. Helligånden får dette liv til at udfolde sig. I dagens epistel minder Paulus os om dette livs krav. Han sammenfatter dem i et eneste ord: elske. »Bær hinandens byrde, således opfylder I Kristi lov.«
Thukommelse af Rosa af Lima (s. 1066).

MANDAG d. 31.: Raymundus Nonnatus (s. 1067). Virkede for løskøbelsen af kristne slaver fra muhamedanerne i Afrika. Da han havde opbrugt alle sine penge til dette formål, satte han sig selv i pant og blev genstand for den frygteligste vold fra muhamedanernes side. Han døde som 36-årig i 1240, fuldstændig udslidt, som et offer for næstekærligheden.

TIRSDAG d. 1. september: Søndagens messe (s. 706). Thukommelse af Ægidius og af de tolv brødre (s. 1067).

ONSDAG d. 2.: Stefan af Ungarn (s. 1068). Stefan, der var konge af Ungarn i slutningen af det 10. århundrede, virkede ivrigt for sit folks omvendelse til kristendommen. Hans iver forskaffede ham navnet »den apostoliske konge«. Han døde på festen for Mariæ optagelse år 1038.

TORS DAG d. 3.: Pius X. Josef Sarto, som han oprindeligt hed, fødtes i 1835. Den lille bondedreng blev siden præst, derefter biskop af Mantua, patriark af Venedig og til sidst pave (1903-1914). Hele sit liv igennem havde han forkærlighed for de små og ydmyge. Af hele sin kraft arbejdede han på, at den hyppige kommunion igen skulle vinde indpas blandt de kristne. Hans indsats på det liturgiske område blev begyndelsen til den liturgiske bevægelse, der kendetegner Kirkens liv i dag.

FREDAG d. 4.: Søndagens messe (s. 706).

LØRDAG d. 5.: Gudsmoders lørdagsmesse, s. [90].

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Chr. Hansens kødudsalg

Gl. Kongevej 163
Telefon Eva 6468 - 6466

A-S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandsfabrik
Tlf. 121 - 208

Tegn abonnement

Børnestævne i Trørød

Søndag den 6. september

Program

Hans excellence biskop Suhr læser messen ..... kl. 10,00
Frokost (medbragt mad) ca. .... kl. 11,15
Tur i skoven, konkurrencer o. s. v. ... kl. 14,00
Tale af pastor van Schaik ..... kl. 16,00
Andagt ..... kl. 16,30
Spisning (medbragt mad)
Lærere og ledere kan få kaffe à kr. 1,50. Børnene kan købe is og sodavand.
Stævnet er kun for børn med lærere.

En rettelse

I vort interview med dr. Heinrich Höfler (i nr. 31) blev dr. Höfler fejlagtigt betegnet som medlem af UNESCO's kulturkommission. Den tyske politiker kender temmelig meget til den nævnte kommission, men det gør han i kraft af sit arbejde ved Europa-Rådet i Strassburg.

ATTENTION CATHOLIC GIRL

I have come to Denmark Hoping to find a girl with technical, social or artistic interests who would consider marriage in a near future and would establish a home in the U.S.

If you will kindly send a note with your address (anywhere) or telephone and a brief description of yourself and your interests. I will appreciate it very much and I will reply with complete particulars.

Billet mrk. 30-8-59 modtager annonceafdelingen, Østersøgade 108, 1. Kbhvn. Ø.

Ung katolsk pige

med kærlighed og forståelse af børn søges 1.-15. september til pasning af 6 mdr.s baby. Henvendelse: Hahn-Petersen, Nybrovej 375, Lyngby. Telefon 87 34 07.

Bekendtskab evt. ægteskab.

Ung mand, 27 år, boende i København, søger bekendtskab evt. ægteskab med jævnaldrende katolsk dame med gode interesser. Billet mrk. 32-8 modtager bladets annonceafdeling, Østersøgade 108, 1., København Ø.

ALTERLYS

i alle størrelser

og iøvrigt

stearinlys og vokslys

af enhver art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

B
R
O
R
K
A
S
P
E
R

VREJLEV

et kloster i Nordjylland

**I 300 år husede det
præmonstratenser-søstre**

Nord for Brønderslev ligger Vraa, ikke langt derfra Vrejlev kloster. Vejfarende Hjørring-Aalborg kender Vrejlev klostrets karakteristiske profil. Over haven og kirkegården løfter sig kirken og hovedbygningens hvide tårne.

Stærkt og inspirerende kalder stedet på det historiske sind. Klosterbygningerne hæver sig magtfuldt og tungt i læ af Børglum kloster mod vest.

Første gang omtales klostret i 1215 i et brev fra general abbed Gervasius i Premontre, Præmonstratenserordenens hovedkloster i Nordfrankrig, til munkene i Børglum.

I året 1215 og 1268 (evt. 1253-54) har Præmonstratenserkapitlet på Børglum med biskoppen i spidsen grundlagt Vrejlev kloster. Formodentlig i Valdemar Sejrs sidste år. Det har været en klosterstiftelse med mindst 12 ordenssøstre, en priorinde og en prior. I Norden

vedblev Vrejlev at være ordenens eneste nonnekloster.

Een gang om året skulle biskoppen i Børglum efter ordensreglerne holde visitats. Denne visitats har haft sin betydning for klostrets dagligliv; så søstre ikke stod alene, men blev led i en stor international bevægelse. Da Præmonstratenserordenens stifter, Sankt Norbert, døde i 1134, var der 1000 søstre i ordenen.

Af klosterkirken står i dag kun dele af murværket i kirkens vestgavl – tårnet fraregnet – og i nordmuren, de tre vestlige hvælvingefag af tilhugne granitkvadre. Oprindeligt har kirken været treskibet, endnu står hovedskibet, den første kirke har haft fladt bjælkeloft.

Hovedindgangen var ret imponerende for menigheden. Ordenssøstre har ikke brugt denne indgang. De var under clausur.

I århundreder har Præmon-

stratenserinderne levet deres komplette liv indenfor de snævre rammer i Vrejlev kloster, dette statelige bygningsværk.

Glæder og sorg har præget deres pilgrimsang, indtil kirkedøren tungt har lukket sig efter deres kiste.

N. K. B.

Rasmussens & Niensens

maskinværksted

Vestergade - Holbæk
Tlf. 1039

Allt i Bandager & Sygeplejeartikler

Holbæk Materialhandel

Telefon 32
Kaj Andersen

Leverandør til Sct. Elisabeth Hospital

Holbæk Mejeri A-S

Algade 84 - Telefon 68
Leverandør til Hospitalet

Telefoner: 70 45 30 • 70 49 20

*Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk*

NORDISK KULAGENTUR A/S

SVEN E. FREDRIKSEN
RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliefyr

(årligt eftersyn)

TIL BYEN
- i byen
FRA BYEN smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE

Et centralt spisested for dem,
der er bosat, og for dem, der
kommer tilrejsende med bane
ell. bil . . . og et godt madsted,
hvor hygge og
venlig betjening
findes.
Rimelige
priser.

A/S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandsfabrik

Telefon 121, 208

Sophus Larsen & Søn

1. kl.s kød, pålæg og hestekød

Albanigade 39 . Odense . Telefon 4898

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smødelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 138

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10, Holbæk, Telefon 239

THERMALIND-varmetæppe lindrer mod smerter fra gigt, ischias og sygdomme som kræver varme. - Oplysninger hos

Jensen & Olsen

HOLBÆK . Telefon 388

K&K

AKTIESELSKABET

Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

HEERILT
Vesterbo

Aarhus by's isrende

TELEFON 28700 (4 lin.)

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28

Telefon Minerva *408

Emanuel Jensen &

H. Schumacher

Murer- og Entreprenørforretning A/S

Godthaabsvæng 4

Kbhvn. F

Telefon C. 968

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

„Du skal elske din næste som dig selv“

12. kapitel

Nogle mennesker, der af en eller anden grund var undsluppet fra denne menneskejagt, ringede på hans dør. De kom løbende til den, der var nærmest – ikke til abbeden personligt, men til præsten, til Guds tjener. »Frels os!« bad de. Denne nat husede han dem i sit værelse, den følgende dag skaffede han dem et tilflugtssted hos familier, han kendte, på kostskoler og i klostre. Og der kom flere endnu, de blev talrigere og talrigere. Abbé Pierre forstod, at forsynet ikke ville lade ham i fred, men at det ville give ham det frygtelige privilegium at stå ansigt til ansigt med det forfulgte menneske, som han måtte frelse med fare for sit eget liv. Fra den dag måtte han dagligt kæmpe med livet som indsats... »Ja, det er en nåde,« skrev han senere, »det at lide gør en i den grad mere forstående over for andres lidelse. Man må have haft det privilegium – således som jeg senere fik det – at høre til dem, der ved, at selv om de er uskyldige, er det dem forbudt at leve, og endnu værre, at man ønsker deres død...«

En polsk student ringede på hans dør ude af sig selv af nervøsitet. Han kom nordfra, hvor han var blevet forfulgt. Hans ydre og hans accent røbede, at han var af jødisk oprindelse. Man måtte skaffe ham papirer, der beviste hans families naturalisering for mange generationer siden... Abbé Pierre skaffede ham husly i et loftsrum hos en dame, han kendte. Mens de arbejdede på den udviklede fremstilling af de forskellige papirer – fødselsattest, dåbsattest og militærpapirer – kom den stakkels dreng, der var ude af stand til at holde sig i ro, hver dag og ringede på i præstegården. Abbé Pierre bønfuldt ham om at blive på sit loftsværelse. Man var ved at ordne hans sag, og papirerne ville være færdige om nogle dage... En aften var han så letsindig at gå med ham helt ud på gaden. Abbé Pierre bebrejdede ham det og sendte ham væk. Den følgende dag kom studenten ikke.

To dage senere var alt færdigt. Abbé Pierre tog hen for at give ham de værdifulde papirer, der sikrede både hans liv og hans frihed. Han spurgte damen, der havde udlånt værelset: »Er han hjemme?« Hun havde ikke set ham gå ud – han måtte være der. Da man åbnede døren til lofts-

rummet, så man, at han havde hængt sig.

Abbé Pierre havde ikke kunnet forhindre denne mand i at gå til grunde. Dette nederlag blev ved med at pine ham senere i livet, når han prøvede på at frelse mennesker. Bag enhver ulykkelig mand, der senere indfandt sig i Emmaüs, så han skyggen af ham, der havde begået selvmord.

Han bevarede fra denne periode et andet billede, der var rigt på symboler – af bjergføreren, der holder sine vandrere i et tov og bringer dem over mod det frelsende mål.

I sommeren 1942 bad han om orlov og rejste i al hemmelighed til Chamonix med tolv mænd, der blev skygget – jøder, østrigere, czechere og polakker. Han blev til en smugler, der smuglede mennesker over grænsen i 3.200 meters højde. »Man må have prøvet dette for at forstå, hvilken voldsom glæde livet kan give. Hvis De nogensinde har følt denne allerede i sig selv vidunderlige spænding, det giver at klatre i bjergene op mod tinderne gennem gletscherne – denne følelse af renhed som den lange anspændelse giver, når man skal overvinde faren og nå op på bjergtoppene. Forestil Dem så, hvorledes man må føle, når man er ansvarlig for tolv af sine medbrøders liv. Og når det øjeblik kommer efter otte timers vandring, hvoraf de tre sidste er over gletschere, da føreren vender sig mod disse skrækslagne mænd, som i deres nød tillidsfuldt har lagt deres liv i hans hænder, og pludselig kan sige til dem: »Det er overstået. Vi er i Schweiz. I er frelst.« Hvordan vi så omfavnede hinanden, og den kærlighed, der knyttede os sammen – det kan slet ikke beskrives...«

Også i Emmaüs måtte man få de andre med på vejen op mod tinderne, indtil de, der havde betroet sig selv til en, kunne sige:

»Vi er frelste.«

Men... vi mangler førere, menneskeførere.

Abbé Pierre svarede seminaristen: »Vi venter dig...«

»Jeg er kommet, fordi jeg troede, det ville glæde Dem,« sagde den tykke kone.

»Tak, fru Charles,« svarede abbé Pierre venligt, som talte han til et barn, »men De må ikke komme til messe blot for at glæde mig.«

Det øsregnede denne morgen den 20. december. Konen slog paraplyen op og holdt den over præsten, da de gik ud af kapellet.

»De er så alene,« sagde hun.

»Nej, slet ikke, slet ikke...«

De styrede deres skridt hen mod trappen. De syv mænd fra arbejds-holdet i »det blomstrende vænge« var ved at tage afsted til byggepladsen med militære regnkapper over skuldrene.

»Jeg ville gerne tale med Dem om min mand,« sagde fru Charles.

»Kom med ind på kontoret.«

Værelset var ikke opvarmet. Frøkenen var lige taget afsted til Vincennes, hvor hun havde fået stilling som sekretær. Hjemmet i Emmaüs havde ikke andre sikre indtægter end hendes løn, bidrag fra nogle venner af Emmaüs og de penge, der blev indsamlet under messen.

»Nu skal De høre, abbé Pierre,« sagde fru Charles, »da vi blev enige om byggegrunden og huset i »det blomstrende vænge«, fortalte jeg Dem ikke det hele – men nu er det nødvendigt, at De får at vide ::::«

Abbé Pierres varme og opmærksomme blik fik hendes tykke kinder til at rødme. Hun snappede efter vejret.

»Jeg er flov over at skulle sige det... men Charles og jeg er ikke gift. Vi har to børn... med børnene af mit første ægteskab bliver det fire... Jeg tænkte, at hvis De havde vidst, vi ikke var gift, ville De måske ikke give os husly mere.«

Abbé Pierre tav. Han tænkte: »Hvor er det undertiden vanskeligt at få folk til at forstå, hvad vi laver, og hvem vi er...«

»Vær blot rolig,« sagde han, »De har haft brug for hjælp, og vi har haft den glæde at være der og kunne hjælpe Dem. Desuden... tilbyder jeg ikke et hus for at bede om, at man til gengæld lader sig døbe eller kirkeligt vie.«

Hun hørte på ham uden at forstå et ord.

»Min mand – jeg ville sige Charles – sagde... Han kan nemlig ikke lide præster... eller noget, der har med religionen at gøre.«

»Vi gør ikke dette her for at blive elsket, men...« (han tøvede et øjeblik) »men for at der skal være lidt færre mennesker i nød, og naturligvis også for at Gud skal blive misforstået lidt mindre.«

»Åh, hvor er det udmærket, det, De der siger,« udbrød den tykke kone med barnlig begejstring. Så må De ikke være forbavset over, at De endnu ikke har set Charles... og når De møder ham, så må De undskyldte, at han er en smule grov og uhøflig. Han er ikke ond... Han er en god far for børnene, både over for sine egne og over for mine af første ægteskab. Men der er intet at gøre. Han siger atter og atter til mig, at han aldrig vil tale med en præst...«

»Det var en skam, sig til ham, at præsten også er et menneske. Der er

ikke så mange gode mennesker... og hvis de ikke lærer hinanden at kende, hvor mange glæder går de så ikke glip af.«

Der lød en frygtsom banken på døren. En stud. theol. stak hovedet ind, men trak sig tilbage og lukkede atter døren.

»Jeg skal gå nu,« sagde fru Charles, »og tak, abbé Pierre.«

»Hvornår flytter De ind i »det blomstrende vænge«?

»I denne uge. Vi vil gerne fejre jul i huset. Der er tale om strejke på min mands fabrik, og det vil give ham tid til at tage sig af flytningen... det er på en måde et held.« Hun så ned og sukkede.

»Men der var også noget andet, jeg ville sige Dem. Det er umuligt for os at klare udbetalingen på grunden i denne måned. Vi er lidt bagud... men det går ganske givet bedre i næste måned.«

»Ja... ja...«

Hun blev stående lidt endnu. Hendes lidt falske smil og snedige udtryk forsvandt, og hendes øjne fyldtes med tårer, da hun hviskede:

»Her er til en messe... Det er for vor yngste, der er invalid – han har muskelsvind i det venstre ben. Han er født sådan. Tror De, det er, fordi Charles og jeg ikke er gift?«

»Gud straffer ikke på den måde.«

Hun stammede hulkende:

»Charles siger, det er derfor – han siger netop, at Gud er ond og ikke bryder sig om fattige.«

Da abbé Pierre fra vinduet så hende skrå over gården i øsregn, tænkte han, at Charles måtte have gået meget igennem, og han følte en mærkelig agtelse for denne ukendte mand.

»Har du i det hele taget kørekort?«

»Nej, abbé Pierre.«

»Hvad lærer I egentlig på præsteseminariet? Nå, det skal du ikke være ked af – det varer måske heller ikke længe, før jeg selv ikke får brug for mit kørekort.«

Gæstens sko og det nederste af hans præstedragt var tilsolet af snavs, da han var taget fra Coulonniers om morgenen i den frygtelige decemberregn. Det var en ung fyr på tyve år, mager, med en lang, buet næse, viljefast hage og blå øjne med tunge øjenlåg, der gav ham et alvorligt udtryk. Han var allerede lidt duknakket, og hans store hænder og hans måde at tale på røbede, at han var fra landet.

»Jeg er glad over, at du er her... men...«

Abbé Pierre tav stille med et suk.

»Men hvad dog?« mumlede drengen foruroliget. »Jeg håber, at mit tilbud om at arbejde sammen med Dem...«

(Fortsættes)

Fra Adam til Moses

De 5 Mose-bøger i lyset af den nyeste forskning.

Det er indholdet for kursus 1055 på Københavns kommunes aftenhøjskole, Gerbrandsskolen, Gerbrandsvej 9, S (3 minutter fra linie 2's endestation).

Leder: Pater Karl Harmer.

Indmeldelse 1.-3. september.

Indmeldelsesblanketter fås på Aftenskolens kontor, Nyropsgade 21 st. V. kl. 9-16, i september til kl. 18,30.

Indmeldelsesgebyr kr. 10,00.

KJØBKE'S

REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Møllebygningen - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 78 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET

R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Ordrup 1178

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27

TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi- og plasticvarer til hospitaler og sygehuse

Kat på et varmt bliktag

Den, der har oplevet Det ny Teaters opførelse af »Kat på et varmt bliktag«, og som gik derfra i den stærke depression, som Tennessee Williams nødvendigvis hensætter os i, kan uden frygt møde Ricchard Brooks filmatisering. Hollywoods formilgede udgave, der både giver os en mere tiltalende kat (Elisabeth Taylor), et ikke nær så ubehageligt problem og en happy ending, er uden den bitre håbløshed, men har alligevel, – og det er det bemærkelsesværdige, – bevaret sit hovedindhold og i stort omfang også den oprindelige atmosfære.

Man er gået uden om det pinlige problem, homoseksualiteten, som årsag til Maggis og Bricks ægtskabelige forlis. Han tror ganske enkelt, at hun har forført vennen Skipper for at ødelægge deres venskab; selv har han svigtet, da Skipper søgte ham sidste gang og er således skyld i hans selvmord. – Sandheden får han af sin far, der tvinger ham til at indrømme, hvorfor han drukner sig i whisky, – men denne sandhed er ikke umulig at se i øjnene, og Brick kan da også rejse sig til nyt liv med Maggi. Vist er vanskelighederne forenklet og dermed lettere at løse, men dramatikken er lige intens og handlingsforløbet velbegrunder, også i kraft af de agerende. Maggi har flere af kattens positive end negative egenskaber, er ikke nær så kynisk kæmpende som den oprindelige kvindeskikkelse; denne ændring er nødvendig for at sandsynliggøre den forsoning, vi oplever til slut.

Imidlertid er Brick ikke den eneste, der flygter fra sandheden. Big Daddy er bange for døden, og hans verden ramler, da sønnen afslører ham den brutale kendsgerning, at han vil dø af kræft inden et år. Det er hele den materialistiske verdensanskuelses afmagt over for det, der ikke kan købes, – livet. Burl Ives er enestående som denne gigant af en mand, der selv har skaffet sig alt og føler sig stærk i kraft af sin ejendom, indtil dødsdommen pludselig tilintetgør det hele. Men den gensidige

hensynsløse ærlighed mellem far og søn fører dem sammen i et fællesskab, som giver den ene styrke til at dø, den anden til at leve. Er det en lidt letkøbt redning? Dybest set er de også den løsning et hykleri, beregnet på at lade os ånde lettet op ved filmens slutning. Imidlertid forråder den alligevel ikke det Williamske syn på menneskelivet som en grisk kamp om det bedste stykke. Det hårde spil, den spændte, uhyggelige atmosfære i familien, der er samlet til Big Daddys fødselsdag, men håber på snarlig del i den store arv, er afslørende nok.

Filmen er absolut seværdig, – fængslende og stærk trods sin afvigelse fra originalen. (Forb. for børn).

Bo.

Loven og Mariette

»Loven«, som det her drejer sig om, er et spil, som spilles i kafeerne i Syditalien. Det går ud på, at vinderen bliver »mester« og vælger en »undermester«, og de to får lov til at håne, sjofle, mishandle alle de andre medspillende, indtil den vinkrukke, der blev købt i begyndelsen af spillet, er tom. Når krukken er færdig, begynder et andet spil: de tidligere tabere håber denne gang at blive »mester« eller »undermester« for at kunne hævne sig. Sådan er spillet. Det er et symbolsk spil, som i Porto Manacore ved Adriaterhavet, hvor handlingen foregår, spilles for alvor blandt beboerne. Mellem Brigante, der tror, at han er landsbyens »mester«, og Mariette, en skøn pige på 17 år, som alle mænd begærer, mellem Dona Lucrezia, dommerens kone, og Brigantes søn, en øm og romantisk yngling, mellem Don Cesare, stedets almægtige herre, og døden, der er stærkere end ham.

Det er denne verden, som Roger Vaillands bog »La Loi« skildrer og som Dassins film viser nu for os: en verden, som kun bliver behersket af magtforhold. Vold, rigdom, list, seksuelt begær er de eneste drivkræfter, der giver mulighed for at få magt over andre. Al medlidenhed, al sagtmodighed er fuldstændig udelukket.

For at være tro mod bogens ånd prøver Dassin at vise os, at denne verden er den eneste mulige verden, men han ser ikke ud til at være så overbevist om det. Man genfinder ikke i denne film den lyrik og den varme, der fandtes i hans tidligere film: »Den nøgne by«, »Celui qui doit mourir« (der desværre ikke endnu er blevet vist herhjemme) og endog »Guld på gaden«. Der mangler her et væsentlig element i Dassins sædvanlige univers: den menneskelige ømhed midt i den hårde tilværelse. Filmens mangler og den ubehagelige smag, man får af den, beviser, at dette ondskabens univers kun er et postulat, som Dassin selv kun delvis tror på.

Den lov, som filmen drejer sig om, er den stærkeres lov. Men der findes en anden, bjergprædikens lov: »Salige er de sagtmodige... Salige er de fattige... Salige er de rene af hjertet...« De kristne ved ligesom andre mennesker, at det onde er til. Men de tror, at verden ikke blot kan reduceres til magtforhold, og de ved, at menneskene også kan elske hinanden. Desværre er der intet i denne film, der lader os ane det.

(Forbudt for børn).

M. D.

Helle for Helene

Hvad kan De tage i sommervarmen? Hvis De som jeg p. t. foretrækker en let anretning frem for den tungere kost, så kan De godt gå hen og more Dem over den ærbare Helene med dagdrømmene, der takket være et færdselsuheld personlighedsspaltes (det er så moderne) og flytter over i sin drømmetilværelse, der er mindre ærbar, men betydelig sjovere.

Den slags kan man jo ikke, uden at det skaber de ejendommeligste forviklinger – især når man i forvejen har en pæn ægtemand, der bare har glemt sin kone af bar arbejdssomhed. I løbet af halvanden time vikles alle ind i hinanden, får hver sin hjernerystelse, vikles ud igen for endelig at opstå i forfriskede skikkelser på de rette pladser. Tyndt pjat. Javel. Men samtidig en velgørende morsom parodi på så mange danske film, man har skåret tænder over. Birgitte Price spiller Helene med virkelig talent og et tindrende humør. Som refrainsangerinden var hun ubetalelig god. Altså: Dansk lystspil over middel. Ai.

K A T O L S K ugeblad

La Pira modtaget i russisk kloster

Katolsk præst hos Valdenserne

Sidste post i Viet-Nam faldet

Vil De tegne en plakat?

Hvordan vi får flere abonnenter

Den sorte legende . Valfarter til Haraldsted

Høstfest i Nakskov

I ugens kronik fortæller cand. jur. Jan Møller om den gamle Sankt Nicolai Kirke i København, der har sin egen dramatiske og interessante historie.

DEN ENGELSKKE KIRKES historie gennem de sidste to-tre generationer er et overmåde livligt kapitel. Man må kende dem for at begribe, hvad vi meddelte i forgangne uge: 2000 præster indenfor den officielle engelske kristenhed, Church of England, håber på en genforening med den katolske kirke. Det er skam sensationelt! Ja, det er, men måske mindre sensationelt, når det vurderes i sin sammenhæng med udviklingen i den anglikanske kirke.

Anglikanismens bevægelse mod Rom har udløst flere stærke konversions-bølger. Man kan både nævne grupper af anglikanske præster og lægfolk – endog hele klostersonder – og epokeskabende enkeltpersoner som Newman, Manning, Chesterton, Ronald Knox m. fl.

Den engelske statskirke er fortsat en ærværdig institution, som kan spille en rolle i nationens liv, og som kan regne med mange englænders hengivenhed. Men man kan ikke overse det faktum, at tusinder af dens egen gejstlighed føler sig forrådt af deres ledere. Det er ikke blot nogle få utilfredse »cranks«, der ser anglikanismens svaghed – det er en talstærk del af dens præster og troende. Og de vender blikket mod Rom i erindringen om, hvad engelsk kristenhed var før Henrik VIII's brud med paven. De tror ikke mere på reformer indenfor anglikanismen.

Hvorfor konverterer de da ikke allesammen her og nu? Dels holdes mange tilbage af personlige grunde. Lægfolk bindes måske af deres milieu, og præsterne har kone og børn at tænke på. Men andre finder endnu hvile i den såkaldte branch-teori, ifølge hvilken anglikanere, ro-

mersk-katolske og ortodokse alle er katolikker. Disse anglikanere ønsker ikke at konvertere, fordi de allerede efter denne opfattelse er katolikker. Den kan forbindes med en ny tendens hos anglikanske teologer: man møder nu den opfattelse, at pavens autoritet skal være underordnet en almindelig kirkeforsamling repræsenterende alle de kristne kirkesamfund. Derved kan man på forhånd forkaste det kommende kirkemødes resultater.

Den kirkelige situation i England er ingenlunde klar og overskuelig. Vi skal derfor ikke indlade os på at bedømme dens mange muligheder. Men det er dog sikkert, at Church of England ikke kan genfinde sin århundredgamle, urokkelige ro. Stærke kræfter arbejder på en fornyelse. Og fornyelsens inspiration er den katolske kristendom. Man kan vel ikke i det lange løb blive ved med at øse af en kildes vand uden at føle trang til at finde dens udspring. 8-

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse [j]

Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvá og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordруп 3222

Ekspedition og kassererkontor:
A. Prúser, Sct. Annæ plads 28
København K

Tlf. Central 9828 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal —
hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Announceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø

Tlf. TRia 5394, kl. 8-10

Post-Giro nr. 88988

Religion og kultur

Skolen for Religion og Kultur, som på magister Tove Rasmussens initiativ blev åbnet sidste år i København, indleder i denne måned sin anden sæson. Det righoldige program omfatter tre såkaldte »almindelige kursus« og fire »specielle kursus«. De almindelige kursus er af Københavns kommune blevet anerkendt som aftenhøjskole. De tre første kursus starter i midten af september. Forelæsningerne holdes på Den franske Skole, Østerbrogade 7 D. Dr. phil. Vagn Lundgaard Simonsen vil holde tolv forelæsninger om religiøse strømninger i nyere litteratur. Dr. theol. Bjørn Højbo giver tolv forelæsninger om religionshistorie med særligt henblik på Buddhismen. Magister Tove Rasmussen vil ligeledes i tolv forelæsninger gennemgå de vigtigste moralsystemer. Til de nævnte tre kursus kan man indtegne sig enten på

Den franske Skole eller ved henvendelse til Tove Rasmussen, (tlf. ØBro 2856 mellem kl. 17 og 18).

Indenfor de specielle kursus vil — som omtalt i sidste uge — pastor Kjeld Geertz-Hansen give en fremstilling af den katolske tros lære hver tirsdag i Sankt Ansgars kirke. Dr. theol. Bjørn Højbo vil hver fredag fra den 25. september til den 16. oktober i Sakramentskirken, Nørrebrogade 27, tale om forløsningstanken i Bibelen.

I januar begynder pastor Højbo en gennemgang af Johannes Åbenbaring ved et kursus på Den franske Skole, og i midten af februar behandler han spørgsmålet om Bibelens inspiration og kanon i en kort foredragsserie.

Vi må iøvrigt henvise de interesserede til opslaget i kirkernes våbenhuse, hvor alle enkeltheder i det fyldige program kan findes.

Vil De tegne en plakat?

En indbydelse til dygtige tegnere

Som led i en reklamekampagne overvejer Ugebladets redaktion at lade trykke en plakat, der skal ophænges i kirkernes våbenhuse og på andre offentlige steder. Derfor starter vi nu en konkurrence for tegnere og tegnersker. Plakatens format skal være ca. 30 x 40 cm. Den skal trykkes i to farver (eventuelt på farvet papir). Teksten skal være kort, men slående, som f. eks.:

— — —
— Katolsk Ugeblad — et åbent vindue ud til verden.

— Udvid Deres horisont — læs Katolsk Ugeblad.

— Læs Katolsk Ugeblad — det giver perspektiv.

— Katolsk Ugeblad — værd at læse.

Tegningerne bedes indsendt til redaktionen inden 10. oktober. En jury bestående af redaktionens fire medlemmer plus en reklamemand og en arkitekt udvælger de tre bedste forslag, som vil blive præmieret. 1. præmie: 1 gavekort på kr. 200 til Skt. Ansgars boghandel (bøger, grammofonplader, julegaver o.s.v.). 2. præmie: 1 gavekort på 100 kr. til Skt. Ansgars boghandel. 3. præmie: 1 års abonnement på Katolsk Ugeblad.

Ny kirke i Malmö

Den svenske biskop, Ansgar Nelson, har indledt byggeriet på den nye katolske kirke i Malmö. Den skal afløse en kirke, som blev bygget i 1872. En skole ved siden af kirken er allerede rejst.

Dansk over æteren

Vatikanets Radio sender atter til Danmark førstkommande onsdag kl. 21,30 på bølglængde 31,10 m og 196 m. Programmet omfatter blandt andet en mindeudsendelse om Pius XII og et interview om den forestående Niels Stensen rejse.

Tænke og tale ærligt om hverandre!

Katolsk præst besøger Valdenser-menighedens leder

Forgangne år havde Bornholm besøg af en københavnsk præst fra Folkekirken. Pastoren kom som LYM's gæst for at fortælle blandt andet om Valdenserkirken, som han havde lært den at kende under et besøg i Italien.

Ifølge avisernes referater og enkelte tilhøreres udsagn havde foredragsholderen fra autoritativ side fået oplyst, at Valdenserne i Italien havde været nødt til at bygge deres egne sygehuse, da de italienske sygehuse nægtede at tage imod valdensiske patienter...

Jeg skrev tre gange til vedkommende præst – sidst gennem Københavns protestantiske biskop, der elskværdigt meddelte, at mit brev var blevet fremsendt til rette vedkommende – og spurgte, om han var i stand til at bevise sin fantastiske påstand. Svar fik jeg aldrig – det er jo ikke morsomt at skulle søbe en sådan gang kål – men til trods for al sin trivialitet gav episoden dog anledning til et for mig overordentlig interessant og glædeligt møde.

Forleden opsøgte jeg i Rom nemlig Valdenserkirken italienske moderator, Rostan Ermano, for at forelægge ham den københavnske præsts påstand. Moderatorens kontor (Moderator svarer til vort 'Biskop') ligger på 4. sal i ejendommen til højre for Valdenserkirken i Via IV Novembre 107. Suiten af kontorer, som jeg passerede, før jeg nåede hans arbejdsværelse, virkede meget tiltalende – med en atmosfære af soberhed og teknisk effektivitet.

I de 4-5 minutter, jeg ventede på at få foretræde, vekslede jeg nogle ord med enkelte medarbejdere. De gjorde indtryk af at høre til en særdeles veltrænet, udvalgt gruppe mennesker – mere dæmpede og effektive, end jeg tidligere har oplevet det på noget romersk kontor. Hvis de var en anelse forbavsede over at se en romersk præstekjole deroppe, viste de i hvert fald ikke noget som helst tilbøjelighed til nysgerrighed eller »velkommen hid...«

Moderatoren, der har været et par år i sit embede, virkede ung, måske 42 (hvor er det svært at bedømme udlændinges alder!) og udstrålede en behagelig blanding af forretningsmæssig sikkerhed og religiøs styrke. Jeg fortalte ham om ovennævnte foredrag, der især ved sin almindelige tone havde gjort et pinligt indtryk i flere kredse på Bornholm. Moderatoren talte om det under alle forhold ønskværdige i åben og sandfærdig

fremstilling af andre kristnes lære og religiøse mål.

Jeg fik et stærkt indtryk af en kirkeleder, der selv ønskede og præsterede åbenhed og ærlighed til alle sider – ikke mindst fordi hans medarbejdere i Italiens mindst fremmelige egne tit blev mødt med samme dårlige vilje, som vi katolikker i Danmark lejlighedsvis træffer i afsides og mindre oplyste kredse. Moderatoren havde åbenbart kun eet ønske: At prædike evangeliet, som han opfatter det, med alle hæderlige midler.

På mit direkte spørgsmål, om den ovennævnte påstand havde noget på sig, svarede han ganske klart og betingelsesløst: Jeg har aldrig mødt eller hørt om dårlig modtagelse af Valdensere på italienske hospitaler. For statsinstitutionernes vedkommende ville noget sådant være i principiel modstrid med deres formål; hvad an-

går de private hospitaler havde Moderatoren intet negativt hørt, derimod meget positivt. For sin hustrus og sit eget vedkommende havde han haft de bedst mulige erfaringer for ikke længe siden, da en af dem havde været patient hos katolske søstre.

Derimod, tilføjede Moderatoren, hørte han ustandseligt om unfair modtagelse af Valdenserkirken prædikanter og tilsvarende dårlig behandling af isolerede protestantiske smågrupper i Italiens mindst fremmelige egne. Jeg tror, det var ham – eller var det den katolske sognepræst i Greccio? – der citerede et sogneblad for mig, i hvilket man tillod sig at karakterisere Luther som en dårlig munk, der havde giftet sig med en forløben nonne! Men hvor mange eksempler på den slags Moderatoren end havde oplevet, glemte han ikke at fremhæve, 1) at det var tilfælde, der tildels undskyldtes ved uvidenhed; 2) at de stammede fra uudviklede italienske egne og at de derfor i betragtning af den italienske trang til at dramatisere ikke forekom ham værre, end hvad vi i Danmark oplever af tåbelige påstande om vor tro og moral. Moderatorens simple råd var, at vi fra alle sider skal søge at tænke og tale åbent og ærligt om hverandre!

Om valdensere og katolikker

Fra tid til anden bringer danske aviser meddelelser om valdensermenigheden og om italienske katolikkers uvilje overfor dens medlemmer. Selv om det vel er forståeligt, at der kan forekomme gnidninger mellem valdenserne og temperamentsfulde katolikker, er bladmeddelelserne ofte helt misvisende. Pastor Paul d'Auchamp fra Åkirkeby besluttede selv at undersøge, hvordan det i et bestemt tilfælde forholdt sig. Han beretter her om sit møde med valdensermenighedens øverste leder.

Valdenserne har navn efter købmand Valdes, som i Lyon i året 1176 følte sig kaldet til at prædike evangeliet for de fattige. Han kom i strid med ærkebiskoppen af Lyon og ville ikke bøje sig for et

tilhold om at standse sin virksomhed. Valdes og hans disciple var nødt til at forlade Lyon, men fortsatte som omvandrende prædikanter i Sydfrankrig og Norditalien. De vandt sig især tilhængere i Lombardiet. I 1532 besluttede menighedens ledere at tilslutte sig Calvins lære.

Valdensermenigheden forkynder en streng moral og regner kun med tre sakramenter: nadveren, borden og ordinationen. Dens gudstjeneste er særdeles nøgtern, og i valdenserkirker findes der som regel ingen udsmykning, intet orgel og ingen klokker. Valdenserne arbejder ivrigt med undervisningsvirksomhed, sociale hjælpeforanstaltninger og foreninger.

K. E. Petterson

Tværgade 6
Tlf. 88 01 32 - Nykøbing F.
Aut. elektro installatør

Chr. Lauritsen

Smede- og maskinværksted, aut. vand- og gasmester - Spec.: Centralvarme

Kirkepladsen 6 - Nykøbing F. - 88 06 11

Axel Pryds A/S

Fisk og vildt
Telefoner 88 03 00 - 88 02 78
Nykøbing F.

Johannes Madsen

Elektr. installatør

INSTALLATIONER
Jernbanegade 8, Nykøbing F.
Telefon 88 06 84

Køb hjemmets udstyr hos

Thuen, Gravensgade 2 AALBORG

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm, ing. M. af I.
Aut. vand-, gas- og blikkenslagermester
SANITET - CENTRALVARME
Algade 88, Aalborg, tlf. 3 04 33

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester
Strandvejen, Aalborg, tlf. 2 03 01

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørførr.
Kong Christians Allé 6, Aalborg
Telefon 3 42 33 og 3 43 37

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører
Bredgade 28
Telefon Minerva * 408

Katolske begravelser

Benson

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Den sorte legende

Spanien som nation er ikke populær i Danmark, fastslår overbibliotekar Erling Hoffmeyer i en kronik i Jyllands-Posten, nu udsendt i særtryk, og denne spanskfjendtlige indstilling er ikke specifik dansk. Verden over har der i århundreder rådet store modsætninger i opfattelsen af Spanien og dets kultur.

Erling Hoffmeyer analyserer de historiske forudsætninger for denne anti-spanske indstilling, kaldet Den Sorte Legende, og påviser, hvorledes propagandaen drives. Vi citerer et afsnit:

Hovedpunkterne i den sorte legende er følgende: 1) Spanien er forblevet et katolsk land, af hvilken grund der hersker formørkelse, vankundighed og had til oplysning og kultur, 2) den spanske inkvisition, 3) grusom behandling af indianerne i Amerika.

Disse anlager er lette at tilbagevise. 1) Den overvejende del af kristenheden er stadig katolsk. Katolicismen er hel- eller halvofficiel religion i Belgien, Frankrig, Østrig og en mængde andre lande. I Holland, Tyskland, Schweiz, U.S.A og mange andre steder er en væsentlig del af befolkningen katolsk. Det ville være ganske urimeligt at antage at katolikker - i Spanien eller i andre lande - skulle være dårligere udrustet m. h. t. intelligens eller oplysning end anderledes troende. Fordi et menneske eller et folk er anderledes og har en anden tro, kan man dog ikke betragte det som vankundigt og underudviklet.

2) Inkvisitionen er ikke noget specielt spansk fænomen. Den fandtes også i de øvrige katolske lande. I Rom og Venezia gik den langt strengere til værks end i Spanien. De engelske domstole i XVI og XVII århundrede var også strengere end inkvisitionen. De protestantiske myndigheders hekse- og kætterprocesser (herunder forfølgelser af katolikker) betegner et af de mørkeste kapitler i retsvæsenets historie.

3) I Nordamerika er indianerne så godt som udryddet, men i Hispanoamerika er de aldrig blevet betragtet som mindreværdige, fordi de var farvede, men som medmennesker, hvorfor f. eks. negerslaveriet heller aldrig fik større omfang her. De hispanoamerikanske stater, der tidligere hørte til det spanske imperium, er den dag i dag, skønt opdelt i en snes selvstændige stater, stadig med stærke bånd knyttet til »Madre Espana«.

Den nye bibelhistorie

Udvalgte tekster fra
Det gamle Testamente

MARIE FARGUES

SANKT ANSGARS FORLAG

Marie Fargues

UDVALGTE TEKSTER FRA
DET GAMLE TESTAMENTE

bearbejdet af Ebba Simonsen

Kr. 10,00

SANKT ANSGARS FORLAG

Bredgade 65

København K - Palæ 4777

Nogle abonnenter

Nogle abonnenter har ikke husket at betale deres abonnement og enkelte glemmer den nye pris. Altså juli kvartal 8,00 kr. og evt. yderligere restancer - bedes venligst og snarest indsendt på giro nr. 57042 til Katolsk Ugeblads ekspedition, St. Annæ Plads 28, Kbhvn. K.

P.S. Bladet har en del henvendelser fra ældre, ubemidlede trosfæller, der gerne vil have helt eller delvist fri-abonnement. Vil De hjælpe dermed, vil et ekstra-beløb og et ord derom på giro-kortet være velkomment.

Lad os så tage fat - allesammen!

Hvordan vi får flere abonnenter

Kære læser!

Det er skam ikke meningen, at De skal plages med vor kampagne for flere abonnenter uge efter uge. Vi holder gerne op med at nævne ordet abonnent - men ikke før resultaterne af vore anstrengelser begynder at vise sig!

Vi har nu tydeligt skrevet, at bladets kvalitet vil blive højnet eller sænket i løbet af de kommende måneder. Den vil blive højnet, hvis vi får mange nye abonnenter. Den vil blive sænket, hvis vi ikke . . .

Er det ment som en trusel? Slet ikke. Vi vil da gerne gøre vort arbejde ordentligt. Men vi vil også gerne kunne honorere dem, der gør et stykke arbejde for DEM og for os.

Hertil kommer en anden begrundelse for vor kampagne - måske den vigtigste: I alle katolske hjem (og i mange ikke-katolske) kan dette blad gøre nogen gavn. Det kommer med et andet stof og andre synspunkter end de almindelige ugeblade. Det har sin egen eksistensberettigelse. Det er i al beskedenhed netop et blad for DEM og DERES familie.

Vi fortsætter kampagnen. Og vi er ret sikre på, at læserne vil støtte den.

Her er tre læserbreve om sagen:

Et par gange i den sidste tid har Ugebladet bragt en opfordring til at tegne abonnement. I vor lille menighed har vi i mange år brugt at udveksle katolske blade og tidsskrifter indbyrdes, og da vi jo kender hinanden, synes jeg ærlig talt, det er en både god og økonomisk måde. Det er i hvert fald en kendsgerning, at næsten alle hos os får bladet i hænde på et eller andet tidspunkt af ugen - og er det ikke det vigtigste? Skal Bror Kasper forresten ikke snart på en slankekur?

Venlig hilsen
A. K.

Jo, det må være vigtigst, at bladet læses af alle, men jo flere betalende læsere, desto bedre blad at udveksle.

Hvar angår Bror Kasper: Måske ville han tabe i hygge, hvis der kom orden i stofskiftet. Vi har før hørt så galt.

*

Katolsk Ugeblad har fået et »make up« og er dertil blevet udvidet. Hos os lader vi ofte med forsæt Ugebladet ligge fremme, når vi har besøg af ikke-katolske gæster, og det er slet ikke så få, der er blevet forbavset over, at den »stive« katolske kirke byder sine tilhængere et så afvekslende og levende blad en gang ugentlig.

Jeg vil håbe for Dem, at mange nye læsere melder sig. Det skulle dog helst ikke være sådan, at man i katolske hjem først og fremmest lægger penge tilside til de ugeblade, der blot byder på tom underholdning.

Aase N-C, Kbhvn.

*

Da De for nogen tid siden skrev »Flere abonnenter - bedre blad« studsede jeg lidt. Det er jo ikke nødvendigvis de bedste blade, der har flest abonnenter. Man tør næsten sige tværtimod! Men ved nærmere eftertanke forstod jeg meningen, for det er jo klart, at et blad bliver dyrt at fremstille, når det ikke med sit abonnenttal kan nå et godt stykke op i den billige del af oplaget. Der kan i hvert fald næppe blive overskud på de første tusind numre.

Derfor vil jeg gerne være med til at overtale de tøvende til at tegne abonnement. Man skulle have råd til at ofre otte kroner pr. kvartal på den katolske presse. Ellers er vi langt ude! Og jeg vil foreslå Dem at sige rent ud til folk, der nøjes med at låne bladet: Kan De være det bekendt! Vil De have fornøjelsen uden at betale lidt for den? Er det for hårdt at tale om plankeværkslæsere - lige som man taler om dito-lyttere, når folk gerne vil høre radio, men ikke betale licens . . .? Jeg spørger bare.

Chr. Holtegård.

*

Efter denne forklaring tør vi gentage det lille slogan: Flere abonnenter - bedre blad!

Det er nu engang sådan, at trykkeriets arbejde med bladets sætning tager sin bestemte tid og koster sin bestemte, fastsatte pris - uanset om der trykkes 7 eksemplarer eller 10.000. Derimod bliver trykkeudgiften mærkbart mindre, efterhånden som oplaget stiger.

Hr. Holtegård foreslår, at man taler om plankeværkslæsere. Skal vi ikke lade den fornærmelse ligge? Det er kun glædeligt, at bladet bliver læst af andre end abonnenter og købere. Der er jo blandt os mindrebedmedlede, ældre og syge, som må spare på deres penge. Men netop disse mennesker kunne vi give bladet til nedsat pris - hvis der kommer mange nye abonnenter.

Selvfølgelig kan vi med vort nuværende oplag fremstille et blad, der økonomisk bærer sig selv. Men så skal både De og redaktionen slå af på mange fordringer. Med andre ord: Så vil De få et mindre blad og et efter vor mening lidet præsentabelt blad. Det kan ingen være tjent med. Den katolske kirkes livskraft skulle gerne være mærkbar også i vor presse. Prøv at overtænke, hvad Katolsk Ugeblad i løbet af de sidste 107 år har betydet for os! Kunne vi have undværet det blad?

Vi stoler på, at DE vil hjælpe os til at nå en stigning i abonnentallet - en høj, brat stigning! Så skal vi nok gøre bladet bedre. På forhånd tak for åndelig støtte og for en hjælpende hånd. Venlig hilsen

Redaktionen.

I døren kan man møde en lille dame, der bakser med et stort maleri. Man holder døren for hende, og en taxachauffør snupper billedet og hjælper damen ind i vognen. Inden man selv når gennem døren, kommer en ung mand ud, også med et maleri som han smækker op på styret af sin cykle og spurter af sted.

Kommer man indenfor i det gamle tårn mellem de to gigantiske stræbepiller kan man dele sin interesse mellem tre institutioner: Kirkens Korsvær i sideskibet, Orlogsmuseet på kirkeloftet – der er endda elevator – eller Kunstbiblioteket lige for ind i kirken.

Det eneste virkelig gamle ved hele herligheden er den nederste del af tårnet. Stolt rejser det sig med sine smukke proportioner i alle detaljer. Karakteristiske er de seks stræbepiller omkring tårnets fod. Engang byggede man så tæt på den ene, at man måtte hugge en gang imellem pillen for overhovedet at kunne passere: Gadestumpen mellem de to kirkestræder kom derfor til at hedde hvælvingen; en stedbetegnelse man den dag i dag bruger ved omtale af den store papirvareforretning skråt overfor. Selve kirkebygningen og det store spir er derimod af ret ny dato.

Kirken er opkaldt efter de søfarendes helgen, Sankt Nicolaus af Myra. Den lå dengang omtrent lige ud til havnen, Gamlebodehavn. Byen havde dengang to centrere, der endnu ikke var smeltet sammen: partiet omkring nuværende Gammel Torv og fiskerlejet hernede ved stranden. Op til vore dage har kvarteret mellem nuværende havneløb og Østergade faktisk haft maritimt præg. Kirken var kvarterets midtpunkt, på Bremerholm lå marinens værfter og det vi i dag kalder Mayonæskvarteret var en hel lille by, De gamle Skipperboder, hvor

Omkring Nicolai kirke

af cand. jur. Jan Møller

marinens og søens folk boede. Langt op i tiden bød kvarteret også på de mere bastante glæder, mange søfolk holder af, især op gennem Holmensgade, hvor nu gaden Bremerholm løber. Forøvrigt fik Nyboder sit navn ved at være afløsning af disse gamle boder. Admiralgården lå også i dette kvarter; herom vidner navnet Admiralgade.

Sankt Nicolai Kirke nævnes så tidligt som 1261, men ellers er der ingen holdepunkter for den første kirkes udseende og historie. Den har dog været af træ. Men bydelen voksede og en større kirke blev bygget og formentlig indviet år 1517. Reformationens tanker er allerede på vej og kong Kristiern den Anden indkalder en tysk prælat, mester Martin Reinhardt fra Würzburg, til at omvende befolkningen. Den lærde herre havde dog ikke synderligt held med sig. Han talte kun tysk og havde med sine manerer og sin hele fremtoning en uimodståeligt komisk virkning, som rent ud sagt gjorde ham fuldstændig til grin. Kongen måtte sende ham hjem igen og reformationen i København blev udskudt en årrække.

I 1529 blev Hans Tavsens udnævnt

til sognepræst ved kirken. Skal man i dag danne sig et billede af hans virke – og i det hele taget af reformationsbevægelsen i København – får man det på en karsk måde i lektor Povl Helgesens skrifter. Denne var utilfreds både med indførelsen af salmesang og prædikener på Dansk på bekostning af kirkens liturgi. Men reformationen blev gennemført med hård hånd og der kom med tiden atter ro i lejren.

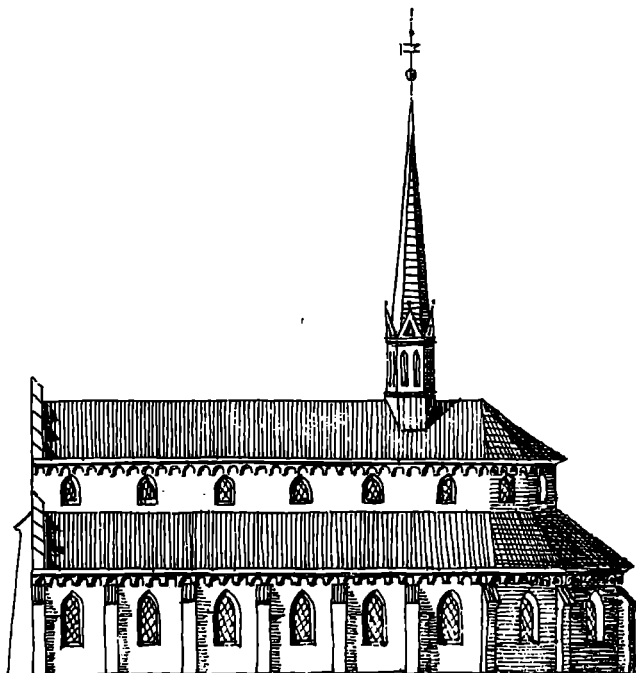
En lille begivenhed knyttet til kirken viser forøvrigt tidens overtro. I 1567 skulle en gammel kvinde giftes for syvende gang i kirken, endda med en purung mand. Det halve København troppede op for at overvære den usædvanlige begivenhed og ved selvsyn erfare sandheden af rygtet. Det har sikkert ikke været blide og renlivede bemærkninger og tilråb der undslap datidens københavnere, hvis berømte vid jo næppe er af nyere dato. Den gamle kvinde blev i hvert fald så gram i hu at hun råbte til de tilstedeværende, at de søndagen efter skulle få andet at tage vare på end hendes affærer.

Heksetroen var så dybt indgroet dengang, så mange har sikkert lagt sig hendes ord på sinde og ængstelig ventet på et tegn. Under gudstjenesten den følgende søndag i kirken blev det buldermørkt. Menigheden blev grebet af panik og styrtede mod udgangen og det fri, således at der vankede mange knubs og måske en brække tarm tillige. Denne begivenhed blev naturligvis fastslået som ond trolddom, konen udlagt som heks og brændt under festlige former.

I vore nøgterne dage kan vi kun gisne om forklaringen på mysteriet. Et faktum var det, at kirken var forsynet med meget små og måske mørktfarvede ruder, så den altid henlå i halvmørke. Når man ved, hvor hurtigt en tordensky kan trække op, selv på en lys dag, og hvor sort himlen kan blive, er det nærliggende at tro, at himlen er blevet hurtigt overtrukket (med brummen i det fjerne), og kontrasten har fået menigheden til at tro, at alt lys var borte fra himlen. Men om konen har haft en finger med i spillet her, tør vist ingen udtale sig om.

Et tårn havde kirken imidlertid endnu ikke fået. Den måtte nøjes med en tagrytter med spir. Under store økonomiske vanskeligheder synes det tårn, der står den dag i dag, at være fuldført i 1591 – et årstal, der findes udhugget i en sten, som ses indmuret i tårnrummet. Spiret var dog ikke færdigt endnu, men ser man på van Wijks berømte stik over byen fra 1611, fremtræder kirken i færdig skikkelse og med højt slankt spir.

Den herlighed kom desværre ikke til at vare længe. I januar 1628 rasede en voldsom storm, der blandt andre ødelæggelser i byen også fældede det nye spir. Og ikke nok med det. Spiret faldt så uheldigt, at det

Kirken i 1517

Verden rundt

Father Michael Hollings, der er kendt af millioner af fjernseere i Storbritannien, er blevet udnævnt til kapellan ved Oxford universitet.

Kardinal Montini, ærkebiskoppen af Milano, er rejst til Tyskland for at besøge de to benediktiner-klostre, Beuron og Maria Laach. Det er blandt andet formålet med hans rejse at møde 10 eksperter, der i en år-række har arbejdet på en ny udgave af det ambrosianske breviar, som anvendes af præster indenfor den ambrosianske ritus i Milano.

Forskellige steder i Kina venter ialt 10.000 hviderussere på at kunne flygte fra kommunist-Kina, oplyser den russiske biskop Andrew Katkoff, som er kapellan for russiske emigranter.

Den britiske flådes nyudnævnte næstkommanderende, viceadmiral Sir St. John Reginald J. Tyrwhitt, er medlem af en velkendt katolsk familie. Ved hans udnævnelse har Storbritannien nu 2 katolske næstkommanderende indenfor sit forsvar. Den anden er general Sir Francis Festing, som er chef for generalstaben.

Den internationale katolske sammenslutning for radio og TV, UNDA, udsender næste efterår den anden udgave af sit katalog over religiøs musik på grammofonplader. Den vil omfatte såvel long-playing som almindelige plader.

Den 52-årige hjælpebiskop af Tarbes og Lourdes, mgr. J. B. Maury, er af paven udnævnt til apostolisk udsending i det tidligere Fransk Afrika.

La Pira hjerteligt modtaget i russisk kloster

Florens (NC). Den tidligere borgmester i Florens, Giorgio La Pira, har under en rejse i Rusland besøgt et græsk-katolsk kloster uden for Moskva. La Pira talte til munkene i Zagorsk-klostret og fremhævede overfor dem, at pave Johannes XXIII er »en sand fader, der breder sine arme ud mod alle kristne og alle mennesker.«

La Pira fik en overstrømmende modtagelse i klostret og besøgte sct. Sergius' grav i klosterkirken. La Pira fortalte munkene, at hovedformålet med hans besøg var at bede for kirkens enhed og for verdensfreden.

»Jeg er ikke alene i dag«, sagde han, »for sammen med mig ber tusinder af nonner over hele verden. Jeg har skrevet til dem og anmodet dem om at støtte os med deres bøn«.

En af munkene besvarede La Piras tale med at sige: »En mand, der taler sådan til os, kan vi ikke nøjes med at takke, men vi må omfavne ham«.

Det oplyses, at La Pira blev opfordret til at overtage en lærestol i teologi ved seminariet i Zagorsk. Han svarede: »Hvem ved, hvad der kan ske? Forsynets veje er uransagelige. Nu er isen brudt«.

Synode i Rom inden nytår?

Før udgangen af dette år vil den romerske synode antageligt kunne indlede sit arbejde. De forberedende kommissioner har samlet ialt 800 spørgsmål, der skal behandles i forbindelse med en reform af bispedømmet Roms codex. Det er Pavens hensigt at lade denne synode forberede vejen til den påtænkte fornyelse af kirkens kanoniske lov. Den romerske gejstlighed er blevet opfordret til at deltage i en række retræter, der skal forberede dem til deltagelse i synoden.

Fatima-budskab 1960

Fatima (NC). Den tredje og sidste del af »hemmeligheden« fra Fatima vil blive meddelt i løbet af 1960. Biskop Venancio, som har ansvaret for den forseglede kuvert, indeholdende søster Lucys budskab, har nu erklæret, at han næste år vil offentliggøre »hemmeligheden«. Søster Lucy, der nu er nonne i Karmeliter-klostret i Coimbra, nedskrev den sidste del af Fatimabudskabet i 1927. Hun er den eneste, der kender budskabets ordlyd. Biskop Venancio kender ikke kuvertens indhold, men har over for vor korrespondent blandt andet erklæret, at man ikke bør spille tiden med at gætte på, hvad den sidste del af Fatima-åbenbaringen vil sige os. »Sig til folk, at de hellere skal lytte efter, hvad Gudsmoder allerede har meddelt os«, bemærkede biskoppen.

Det er den almindelige opfattelse i Fatima, at den sidste del af »hemmeligheden« blot vil uddybe og yderligere forklare hele Fatima-budskabet.

Præsterne skal hvile sig

Hildesheim (NC). Biskop Heinrich Janssen af Hildesheim har forordnet, at alle præster i hans bispedømme skal holde »hvile-måned« i september. »Manglen på præster og den voksende arbejdsbyrde har skadet vore præsters helbredstilstand, og det er derfor nødvendigt at give dem en hvilepause«, udtaler biskoppen. Han har bestemt, at præsterne ikke skal prædike i september måned og bør aflyse undervisningstimer, der ikke er strengt nødvendige. Præsterne må kun læse én messe om søndagen. Mange verdenspræster i Tyskland kan som følge af præstemanglen ikke tillade sig at holde ferie.

Valfarter i Ungarn

Wien (NC). På Maria optagelsesfest deltog over 100.000 katolikker i valfarter forskellige steder i Ungarn. Pilgrimsskarerne samledes til messe i fri luft, og der var samme dag to gange højmesse i Sct. Stefan-katedralen i Budapest. Den ene højmesse blev fejret om eftermiddagen af ærkebiskop Groesz.

Sidste post i Viet-Nam faldet

Hongkong (NC). Den hellige stols sidste repræsentation i det kommunist-styrede nordlige Viet-Nam, er nu fjernet. Under den apostolske delegat, ærkebiskop John Dooleys sygdom har kirken været repræsenteret af hans sekretær, pater Terence O'Driscoll, som fik lov til at fungere i 3 uger, før kommunisterne udviste ham.

Pater O'Driscoll, der er 38 år, er nu ankommet til Hongkong. Han oplyser, at ærkebiskop Dooley er alvorligt syg og indlagt på et hospital. Pater O'Driscoll, der er en ægte irlænder, bemærkede ved ankomsten: »O'Driscoll-familien vil blive stolt, når den hører, at man skulle bruge to soldater med maskingeværer til at få mig ud af landet!«

Om religiøs frihed

Rhodes, Grækenland (NC). Kirkernes Verdensråd har vedtaget, at man på sit møde næste år i Skotland vil drøfte spørgsmålet om religiøs frihed i de katolske lande. Beslutningen kom, efter at metodisten, biskop Uberto Barbieri fra Buenos Aires, havde aflagt en rapport om »de forfulgte protestanter i Columbia«.

Generalsekretæren for Kirkernes Verdensråd oplyser, at man vil forsøge næste år at enes om en resolution, der tilkendegiver rådets holdning overfor spørgsmålet om religiøs frihed. Man forbereder en grundig undersøgelse af sagen og vil herunder studere de religiøse forhold i lande, der er behersket af kommunisterne.

Intet teologisk topmøde

Vatikanstaden (NC). Kardinal Tisserant har dementeret forlydender om, at der næste år skal holdes et topmøde med de græsk-ortodokse kirkeledere. Han oplyser, at der muligvis vil blive arrangeret drøftelser mellem teologer for de to kirker.

Kardinalen benægtede, at de to katolske præster, der deltog i kirkernes verdensråds møde i Rhodes, var officielle repræsentanter for Rom. De pågældende præster havde på dette møde udtalt sig om muligheden for et topmøde med de ortodokse. Den ene af præsterne, pater Williebrants, havde blandt andet sagt: »Vi havde modtaget instrukser fra kardinal Tisserant, og dem meddelte vi til de græsk-ortodokse kirkeledere, som akcepterede.«

Fra kardinalens kontor oplyses det, at de to præster i flere år har deltaget i kirkernes verdensråds møder, men altid som privatpersoner.

Unge katolikker fra Storkøbenhavn og Sjælland har atter holdt en weekend valfart til Haraldsted. På billedet tilvenstre kommer de unge ved offertoriet hen til altret for at lægge hostierne på patenen. Tilhøjre ses pastor Geertz-Hansen ved altret, som var rejst på ruinerne af det middelalderlige kapel.

En af deltagerne beretter om turen: Vejen fra Hvalsø til Haraldsted giver denne valfart en særlig karakter, dels ved sin skønhed, dels ved sin længde, og dels ved de historiske minder, der knytter sig til den. Alene selve turen er en oplevelse, og når den gøres til en valfart med en så rutineret valfartsleder som pastor Geertz-Hansen, kan man kun anbefale enhver, der har kræfterne, og som ikke er bange for vabler, at deltage i hvert fald én gang i sit liv.

Vi var et par og tyve deltagere, af hvilke den yngste var 11 år, og vi havde det dejligste vejr på hele tu-

ren; så varmt var det, at vi kunne sidde i græsset i haven på Lille Egtvedgård og spise aftensmad, da klokken var halv elleve. Morgenens tordenvejr gav en kraftig byge; men da vi skulle afsted lidt i otte, holdt regnen op og kom ikke igen. Messen kunne læses i kapellet kl. 9, ganske efter planen.

Valfartens tema var »Ydmyghed og Sagtmodighed«, og hele vandringsforegik under bøn og sang og korte prædikener. Privat snak (eller privat tempo) blev ikke tolereret. Der blev bedt rosenkrans, der blev bedt litaniet til Nordens helgener, og der blev bedt for alle de anliggende, vi til daglig ikke får tid eller ikke har energi til at bede for. Der blev også bedt for de landmænd og deres familier, som hvert år tager imod os med så stor venlighed og gæstfrihed.

Liturgisk kalender

SØNDAG den 6.: 16. søndag efter pinse (s. 710). Pas på! Vi skal ikke prøve at få den bedste plads her på jorden. Det er bedre at tage den nederste – ved siden af Kristus og hans apostle. »Jeg er ikke kommet for at blive betjent, men for at tjene,« sagde Kristus. Fordi han selv valgte ydmygelsen og korset, blev han herliggjort af Faderen. Og det går os på samme måde: »De første skal blive de sidste, og de sidste skal blive de første«.

MANDAG d. 7.: Domkirken indvielsesfest s. [77].

TIRSDAG d. 8.: Marias fødsel (s. 1069). Man glemmer aldrig sin moders fødselsdag. De kristne glemmer heller ikke, at det er Maria, der har givet dem livet, nemlig Kristus. Marias fødsel bebuder Jesu fødsel. Hele Israels forventning finder sin opfyldelse i denne lille pige, som ikke har været berørt af synden. »Hun kommer til verden,« siger den byzantinske liturgi, »og ved hende bliver verden fornyet. Hun fødes, og Kirken ifører sig sin pragt.«

Ihukommelse af Adrian, martyr. S. [12].

ONSDAG d. 9.: Søndagens messe. Ihukommelse af Gorgonius, martyr (s. 1072).

TORS DAG d. 10.: Nicolaus af Tolentino (s. 1073) var født i 1245. Han indtrådte i augustinereremiternes orden, hvor han udmærkede sig ved sin iver for bøn og kærlighedsgerninger. Død 1305.

FREDAG d. 11.: Søndagens messe. Ihukommelse af Protus og Hyacinthus, martyrer (s. 1073).

LØRDAG d. 12.: Marias navn (s. 1074).

Domkirken, Sankt Ansgars kirke i København, fejrer sin konsekrationsdag med levitmesse søndag d. 6. ds. kl. 10. Der er ikke levitmesse mandag den 7.

R.I.P.

Frøken

OLGA KUNKEL

er afdøet ved døden den 25. august 1959.

S. E. Jørgensen,
executor testamenti.

Bed for hendes sjæl.

Stumme præster

For nogle uger siden blev menighederne her i bladet opfordret til at opgive deres position som døve og stumme, når de er til messen. Alle må sikkert indrømme det berettigede i den energiske revselse, der blev kirkegængerne til del. Men det kunne måske heller ikke være uberettiget at søge spørgsmålet belyst fra lægfolkets side. »Præsten vender sig om til dem og siger: »Dominus vobiscum«. Ingen reaktion.« – Ja, men gør præsten nu også altid det? Vender præsten sig ikke meget ofte om (under en almindelig messe) uden at e et ord når ud over kommuniionsbænken? Det er nu engang meget svært at svare, når man ikke bliver tiltalt! En stum bevægelse, som – hvis man er inde i messens gang – ganske vist betyder: »Dominus vobiscum«, men hvorfor må vi ikke høre det?

Epistel, ja selv Evangeliet hviskes (kan det mon kaldes forkyndes?) uden at man selv i første bänk og som latinkyndig er i stand til at opfang e et ord til orientering, hvis man ikke er forsynet med sin messebog.

Sådan skrider messen frem: Credo, ja endog Fader vor er en afgjort privatsag mellem præsten og Gud. Ganske vist er messen et mysterium – men sikkert ikke en hemmelighed, som ikke vedkommer menigheden!

Ligeså rigtigt det er, som artiklen siger, at messen ikke er en privat handling for mig alene, ligeså rigtigt må det være, at messen heller ikke er præstens privatandagt. Mon ikke der ville være flere mennesker til messen om hverdagen, hvis præsterne, måske især de ældre, ville læse messen højt og tydeligt der, hvor rubrikkerne tillader det? Så først vil der skabes kontakt mellem kor og kirkeskib, og såvel præst som menighed ville ophøre med at være stum og døvstum! J. N.

Et liv uden hænder

Chr. Erichsens forlag udsender nu en bog af manden med de internationale børnelejlre for handicappede børn, Stig Guldberg: »Et liv uden hænder«.

I bogen causerer Guldberg over de problemer, der vil opstå for ethvert menneske som invalideres. Det kan blive en voldsom belastning for det menneske, der rammes, men Guldberg har vist at kunne klare problemerne. Hans skildring er holdt i samme lette og optimistiske tone, der har præget de artikler, Guldberg fra tid til anden har skrevet her i bladet.

Lyngby valfarter til Haraldsted

Sidste år indledtes den smukke regel, at Sankt Knud Lavards sogn hvert år valfarter til Haraldsted den første søndag i september, til det sted, hvor sognets værnehelgen, den hellige Knud Hertug, fandt martyrdøden.

Søndag d. 6. september drager sognet atter på valfart, og til orientering for katolikker i andre sogne, som måtte ønske at deltage, meddeles valfartens program:

Deltagerne samles ved 55 km-stenen på hovedvej 1, København-Ringsted, og valfarten udgår herfra kl. 9,30. Kl. ca. 10,30 ankommer valfarten til Haraldsted. Kl. 10,45 læses den hellige messe i ruinen.

Sankt Knud Lavards sogn arrangerer buslejlighed for dem, der ønsker det. Iøvrigt påregnes det, at en del familier vil benytte eget køretøj til turen til 55 km-stenen.

Efter messen er der frokosthvil. Der bliver begrænset mulighed for at købe sodavand, øl og kaffe, men da det ikke kan forudses hvor mange, der vil deltage, må det anbefales, at i hvert fald bilister selv medbringer forfriskninger. Frokostpakke må under alle omstændigheder medbringes.

Der arrangeres mulighed for afhentning af de ved 55 km-stenen parkerede biler.

Efter frokosten aflægges besøg i Haraldsted kirke, Sct. Bents kirke i Ringsted, og der sluttes af med sakramental velsignelse i Sct. Knuds kirke i Ringsted ca. kl. 14,30.

Academicum Catholicum

12.–13. september

Retræte for studenterguppen på Asebakken. Tilmeldelse nødvendig inden 7. september til stud. mag. Jan Pinborg, Ndr. Fasanvej 39 A, København F, tlf. FA 8728. – Sovepose medbringes. Pris ca. 15 kr.

Religionsundervisning

for

gymnasiaster og realister

Hveranden tirsdag kl. 15,15, første gang tirsdag 15. sept.
Sted: Nørrebrogade 27, 4.

Bjørn Højbo.

„DET INDRE MENNESKE“

I denne søndags epistel, som er taget fra brevet til Efeserne (3, 13-21), finder vi en bøn af Paulus, som meget let kan gå over hovedet på os. Thi vore egne bønner ligger jo på et helt andet plan. Ganske vist har Jesus selv lært os at bede om det daglige brød, og som oftest går vel vor bøn ikke ud over vore egne små, personlige interesser og ønsker. Som Guds børn kan vi bede vor himmelske fader om alt, selv de mest ydmyge og dagligdags ting, thi det er fra ham, at vi har modtaget alt. Men dog må vi også åbne vort hjerte mod de åndelige goder, som Jesus Kristus har givet os adgang til. Glemmer vi ikke for ofte i os »det indre menneske«, som Paulus her taler om, og som bør styrkes ved Helligånden. Det daglige liv optager os mere og mere, og vi risikerer at komme til vor sidste time uden virkeligt at have tænkt alvorligt på vort indre liv, som dog burde være det, der bekymrer os mest.

Paulus opfordrer os her til at øse af Guds Herligheds rigdom for dèr at finde næring og styrke. Og denne rigdoms gaver er først og fremmest troen og kærligheden. Uden troen kan vi som skarerne i Palæstina gå forbi Jesus uden at kende Frelseren i ham. Troen alene bringer os på en levende måde i kontakt med Kristus, som kommer for

at frelse os. Og troen fører os til kærligheden, thi troen gøres levende af kærligheden. »Lad Kristus bo ved troen i jeres hjerter, så at I må blive rodfæstede og grundfæstede i kærlighed«. Og da vil vi begynde at ane, hvad der var skjult for os. Til daglig er vor åndelige horisont så snæver, selv de mest enkle spørgsmål er vi ikke i stand til at svare på. Men sammen »med de hellige vil vi nu fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er«, thi disse dimensioner er jo selve Kristi Kors' dimensioner, som giver alle ting deres endelige og sande mening, thi det er det kors, som Gud har tegnet over hele sin skabning for at genskabe den i kærlighed. »I må fødes på ny af vand og ånd«

sagde Jesus til Nikodemus. Hver dag bør vi genfødes i Gud, som skaber os. Alt skal blive som nyt. Tag imod Guds kærlighed i troen, og du vil fødes på ny.

Helgenerne har dette kærlighedens storsyn; forenet med Kristi kors er der ingen grænser for dem, de lever i den frihed, som kærligheden alene kan give. Lad os da bede med den hellige Paulus om, at vi som dem må »fyldes med hele Guds fylde«, og da vil Gud give os langt mere, end vi beder om. »Han, hvis kraft virker i os, og som er stor nok til at virke langt mere, end vi tør bede om eller kan begribe, ham være ære i Kirken og i Kristus Jesus gennem alle slægtled i evighedernes evighed. Amen.«

V. H.

Omkring Nicolai kirke

fortsat fra side 507

pladsen som en datidens kødby, og en så kendt skikkelse som Robert Storm Petersen har løbet her i sin pure ungdom med kødtruget på nakken som sin fars medhjælper.

Brandvæsenet forlod tårnet i firserne, og dette gav stødet til nye ideer om tårnets anvendelse. Man var også på den tid ved at blive træt af slagterboderne; noget pynteligt syn var det ikke. Tanken om genopførelse af spiret havde luret længe, men en enkelt mand havde midler til at gennemføre det. Byens mæcen, brygger Carl Jacobsen, tilbød at bekoste spiret, hvis kommunen ville sætte tårnet i stand. Mange ivrede mod denne storslåede gave. Man mente, at tårnet som enlig stående ville virke helt overdimensioneret i forlænget stand. Man modtog dog gaven til-

sidst, og i 1909, i disse dage for netop 50 år siden, stod spiret som en rekonstruktion i det store hele af det nedbrændte.

Nu var tiden inde for alvorlige overvejelser om en ny kirkebygning. Det så faktisk lidt underligt ud med det fritstående tårn, der rendte så højt op i himlen. Menigheden var forlængst opløst, så derfra kunne ikke ventes noget initiativ. Det var atter en enkelt mand, der trådte til. Departementschef Rentzmann tilbød at bekoste opførelsen af en kirkebygning. Det stod straks klart, at man ikke kunne genopbygge den brændte kirke. Hvor dens kor i sin tid endte, var opført en række ejendomme, så kirken måtte bygges mindst en hel gadebredde kortere. Det ville også blive urimeligt kostbart at bygge kirken op i samme form med store hvælvinger. Til sidst enedes man om en bygning, der udover en kirkesal skulle indrettes med lokaler til anden anvendelse, nemlig bibliotek og bymuseum. Det sidste blev dog ikke aktuelt.

*

September 1914, umiddelbart efter den første verdenskrigs udbrud, begyndte man udgravningen til den ny bygning. De tomme slagterboder dannede et fortrinligt plankeværk om udgravningen, og denne var af ganske speciel karakter. Sagen var den, at under den brændte kirke lå krypt ved krypt, fyldt med kister. I årevis havde det været skik for de velhavende at blive begravet under kirkegul-

vet. Under branden var hvælvingerne styrtet ned og havde fyldt kældrene tillige med smeltet glas og metal og de knuste ligsten som en næsten kompakt masse, og det skulle man have ryddet af vejen nu. Mange interessante fund blev gjort som er bevaret for eftertiden. De mange skeletter blev samlet sammen og lagt i en fællesgrav under tårnets gulv. Dybt nede i jorden stødte man på en middelalderlig murstensbegravelse i lighed med tilsvarende, der er udgravet under Frederiksberggades asfalt, hvor den forlængst nedlagte Sankt Clemens Kirke har ligget.

I dag står kirkebygningen som en delvis efterligning af den nedbrændte kirke. I forhold til tårnet er den dog meget underdimensioneret, hvilket delvis skjules, idet man ikke kan komme rigtigt på afstand af komplekset på grund af de tætliggende ejendomme. Trods det må man dog sige, at det er en gevinst for både pladsen og tårnet.

Københavns kommune har indtil for få år siden benyttet hele bygningen som hovedbibliotek, men idag huser den som nævnt hele tre institutioner, idet vi kan besøge Kirkens Korshær, bese Orlogsmuseet, hvor vi kan lære vort fædrelands maritime krigshistorie at kende og tage et mareri med hjem.

Er De selv blevet abonnent?

„Balancen“ Ure og Optik

v/ Knud Petersen

Møllergade 46 - Svendborg
Tlf. 1920

Niels Madsens Maskinsnedkeri

Vestergade 24 - Svendborg
Tlf. 197

Lev. til de katolske institutioner

K. Rønlev-Knudsen

Gas- & vandmester

Møllergade 57
Tlf. Svendborg 2737

Svendborg Ligkistemagasin

v/ Hans Nielsen & Søn

Fruestræde 10 - Svendborg
Tlf. 264

OLIEFYR CENTRALVARME SERVICE

samt

lovpligtigt årligt
eftersyn

Kun anerkendte
oliefyr installeres

S. P. WODSKOU A/S

Telefon Central 9434

Aften: K. Holbek, telefon 87 96 58

B
R
O
R
K
A
S
P
E
R

Med biskoppen til audiens hos paven

Danske katolikker med ferie tilgode, vil i oktober have en enestående mulighed for at kombinere en italiensrejse med et decideret pilgrimsformål. I oktober vil samtlige akter i forbindelse med saligkåningsprocessen af vor store landsmand Niels Stensen blive overført fra Firenze til den hellige stol i Rom.

Undersøgelserne er hidtil blevet foretaget under ledelse af biskoppen af Osnabrück, dr. Wittler, i hvis stift Niels Stensen virkede for 300 år siden.

Dette midlertidige stadium i processen markeres ved, at biskop Wittler konsekrerer et nyt alter i S. Lorenzi ved en kirkelig højtidelighed af et par dages varighed.

Biskop Th. Suhr vil deltage i pilgrimsrejsen, der fra Firenze går videre til Rom, hvor samtlige deltagere, derunder omkring 100 pilgrimme fra Osnabrück, vil blive modtaget i sær-
audiens af pave Johannes XXIII.

Bortset fra samværet med de tyske pilgrimsrejsende ved de to specielle lejligheder, vil de danske deltagere på den 19 dage lange rejse få rig lejlighed til at opleve italienske seværdigheder i selskab med den meget kyndige romafarer, pastor Paul d'Auchamp, Akirkeby.

Om pris og rejsedato henvises til annoncen nedenfor.

Polsk forening i Nakskov havde forleden indbudt til høstfest, der indledtes med fællesspisning og sluttede med dans. Midt på gulvet i Polske Hus stod den kunstfærdigt bundne høstkrans, som om formiddagen havde været med i den katolske kirke båret af fire unge i smukke polske folke-
dragter.

(Klicheen venligst udlånt af dagbladet NY DAG).

absolut
ABSALON
når forsikring skal tegnes

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

En Stensen-rejse
Firens-Rom-Assisis 5.-23. okt.
19 dage kr. 875,-

Turen tilbydes under forudsætning af 20 deltagere. Prisen indbefatter togrejse samt kost og logi. Iøvrigt henvises til bladets omtale. Man anmodes om venligst snarest at skrive efter program hos pastor Paul d'Auchamp, Akirkeby, tlf. 462.

Katolske begravelser Snedkermester A. Kirschner
KLØHS EFTF.Griffenfeldsgade 38
vis a vis
Sct. Josephs hospital**KBK**

AKTIESELSKABET

Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

W. Plichta MalermesterJyllingevej 177, Vanløse
Telefon 70 18 48**Axel Smith's Eftf.**

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 136

Ejvind Lambeck

KAFFE - VIN - KONSERVES

Møllergade 71 - Svendborg
Telefon 1044**L. Larsen & Søn**

Malermestre

Brogade 10 - Svendborg
Telefon 1016**Kulkranen**Frederiksgade 2 - Svendborg
Telefoner: 1410 og 172**M. Lauridsen** BlikkenslagerRendebanen 8, Kolding
Telefon 1287

Bade- og WC-anlæg

C. J. Gerlachs eftf.Hørsegade 9, Roskilde, tlf. 2777
Aut. leverandør af kirkevine

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

„Du skal elske din næste som dig selv“

12. kapitel

»Det er udmærket, du er kommet, men du må være klar over, at det hele bliver meget vanskeligt.«

Han så på sit skrivebord, hvor veksler, fakturaer og månedsopgørelser hobede sig op.

»Vor sekretær har igen måttet tage arbejde på et kontor....«

Så smilte han, og hans øjne fyldtes med liv, tillid og mod.

»Nå, det skal nu nok gå også denne gang. Du ved ikke endnu, men du vil senere lære at forstå, hvordan forsynet - når det kniber allermost - sender netop den hjælp, der er brug for... Du er iskold, kom og få noget varmt.«

De gik ned ad trappen. Det havde regnet siden dagen i forvejen. I køkkenet vaskede Alexander og Baptiste nogle kasseroller af.

»Der er ikke mere olie,« sagde køkkenchefen.

»Så spiser vi kogte kartofler.«

»Og det er ved at være slut med vor kulbeholdning.«

»Jeg ved det, jeg ved det....«

I Djiboutis værksted kunne en bunke gamle, ubrugelige brædder »holde« endnu en uge. Abbé Pierre selv fyrede ikke mere i kontoret. Mens Denis drak sin kaffe, så abbé Pierre fra vinduet i spisesalen en skygge bevæge sig ind i gården.

Han mumlede:

»Det er den fjerde siden i forgårs.«

Han rejste sig og gik hen til indgangen. Manden, der var iført en jakke og havde bare ben i lasede tøfler og en taske over skulderen, var standset, tøvende.

»Kom dog ind,« sagde abbé Pierre.... Alexander, er der endnu lidt kaffe på kanden?»

Manden tog hånden til kasketten uden at tage den af, mumlede goddag og satte sig med et fraværende blik tæt ved kakkellovnen i spisesalen.

»Din jakke er helt gennemblødt,« sagde abbé Pierre. »Er din skjorte tør?»

Manden slog jakken til side og blottede sin nøgne, tatoverede hud. Han havde ingen skjorte på.

Han bed af brødet og drak kaffen.

»De har vel ikke en cigaret?» brummede han.

Alexander rakte ham sin pakke. Manden gav sig til at indånde røgen i store, grådige drag.

Den unge stud. theol. betragtede

ham ufravendt. Hvor megen nød, hvor store savn... Endelig kom der en antydning af et smil på mandens ansigt:

»Kan jeg få et job?»

»Jo,« sagde abbé Pierre med et lille smil. Her er lidt arbejde til dig. Hvad hedder du?»

»Raoul... Raoul Del....«

»Jeg spørger kun om dit fornavn, Raoul.«

Manden søgte i jakkelommen og tog et stykke sammenfoldet papir frem, der var helt gennemblødt. Han rejste sig for at række det til abbé Pierre, der læste: »Vær venlig at tage imod Raoul D.... vi kan ikke hjælpe ham. Tak. Vær forvisset om mine venlige og fromme hilsener i Kristus.« Det var underskrevet af en nonne, der var forstanderinde for et hjem under fængselshjælpen. Abbé Pierre kendte hende. Hun havde gentagne gange gjort Emmaüs denne »tjeneste«.

»Det var ikke min skyld,« brummede Raoul....« »Jeg har siddet fire år i....«

»Jeg spørger dig ikke om, hvad du har gjort,« svarede abbé Pierre, »men om hvad du kan - og om hvad du vil bestille her.«

»Før alt dette var jeg arbejdsmand.«

Abbé Pierre smilte:

»Du kan være til stor nytte for os. Men sig mig engang, dette lille brev er dateret for tre dage siden. Hvorfor kom du ikke direkte herud?»

Manden trak på skuldrene.

»Jeg ved ikke. Jeg har sovet under åben himmel.«

»Kom med.... også du, Denis. Jeg håber, vi kan finde noget til jer på »lageret«.

Det var således, han kaldte et lille pulterkammer, der indeholdt linned, sengetøj og klæder, som de havde fået forærende. Det lå nede i kælderen, der sidste år havde været bolig for de første gæster i Emmaüs - nemlig Bastien, Djibouti, Etienne og Kænguru. Manden, der rystede af kulde, havde taget sin våde jakke af, og på hans overkrop så abbé Pierre en tatovering. Det var en punkteret linie, der gik bag om halsen og sluttede foran i en skarp vinkel. I spidsen var der en lille cirkel med en gengivelse af et billede af jomfru Maria.

»Hvad er det, du har fået tato-

veret?« spurgte abbé Pierre nysgerigt.

Manden trak på skuldrene.

»Tidligere tabte jeg altid den medalje, min mor havde givet mig.... På denne måde risikerer jeg ikke længere at tabe den.«

Uden præstedragt, i en alt for kort jakke og med spidse sko, lignede Denis en stor forvokset dreng, der så både komisk og ynkelig ud – en bonde-dreng, der var kommet ind fra landet, og som alt for hurtigt var vokset ud af sit tøj.

»Og til at have på hovedet har jeg kun en bowler,« sagde abbé Pierre, »jeg får snesevis af dem – de er ikke mere moderne.«

»Giv mig en, abbé Pierre.«

I en krog fandt de en næsten ny, skindforet jakke. Abbé Pierre rakte den til Raul.

»Giv mig Deres,« brummede Raoul, »den er mere slidt.«

»Tag nu denne her.«

I den venstre fløj af hovedbygningen indrettede et hold på seks mand en sovesal med tyve køjesenge. Man måtte være forberedt på, at samfundet ville vokse, når vinteren kom. De var allerede femten. Abbé Pierre kaldte på Filot, en der tidligere havde været i kolonierne, og som nu havde ansvaret for den lille arbejdsplads. Til ham betroede han de to nyankomne – stud. theol. og den tidligere fange.

»Denis, om en time tager jeg dig med til »det blomstrende vænge« – lige for øjeblikket må jeg tage mig af posten.... og som du ser.... endnu et besøg.

En tyk kone og en mand med en kuffert ventede lige ved trappen.

Da de sad i vognen og rullede afsted til »det blomstrende vænge«, sagde abbé Pierre til Denis:

»For størstedelen af de mænds vedkommende – som du skal arbejde sammen med – kan jeg ikke sige dig, hvem de er, eller hvorfra de kommer, ikke engang deres rigtige efternavn. De fortæller os, hvad de selv vil. Des mindre vi spørger dem om, når de kommer, des mindre føler de sig fristet til at lyve. Den mand, der nætter igennem har sovet på den bare jord, og som sulter og ryster af kulde, er parat til – medmindre han da er en helt – at svare hvadsomhelst, ligegyldigt hvad, for at blive modtaget og få tag over hovedet. Det er først efterhånden, de viser os, hvad de duer til, og frit giver til kende, hvem de er.«

Viggo Høgsgaard

Landaretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-18 - Lørdag lukket

Denis spurgte efter nogen tids stilhed:

»Hvorfor er Raoul ikke kommet herud straks efter at have forladt fængselshjælpen?«

Abbé Pierre trak på skuldrene.

»Friheden.... efter fængselsopholdet.... nyde friheden, selv med tom mave og midt ude i regnen. Men sig mig engang, Denis, må jeg have lov til at stille dig et spørgsmål, hvorfor har du bedt rektoren for præsteseminarieret om at måtte komme og arbejde seks måneder sammen med os før din præstevieelse?«

»Det er min bror, der har fortalt mig om Dem. Han har flere gange holdt retræte i Emmaüs.«

»Ja, det ved jeg.«

»Det er på samme tid både ligetil og vanskeligt at forklare Dem. For lidt siden spurgte De mig, om jeg kunne køre bil. Det kan jeg ikke. Jeg kan læse græsk og latin og fortolke den hellige skrift. Men den virkelige kontakt med livet – den følte jeg i den grad, jeg savnede efter otte års studier fjernt fra alle. Jeg følte også trang til at give det, som man aldrig bad mig om.... trang til at trænge ind i den levende virkelighed ligesom et sædekorn i jorden.«

»Ja,« svarede abbé Pierre, »der er allerede mange unge, der har sagt mig dette. Men det må ikke være en forbigående begejstring. Det er meget svært at holde ud – det vil du hurtigt blive klar over. Sammen med dem skal du glemme din latin, og i begyndelsen skal du kun beskæftige dig med deres lidelser og foregå dem med et godt eksempel ved dit arbejde.«

Denis så på sine hænder, sine store bondehænder, der var en smule røde og med en alt for glat hud.

»Og dit gode humør. Ser du, her viser enhver, hvordan han virkelig er. Livet er for hårdt til, at man ret længe kan spille komedie. Her kan man kun være sig selv. Og der vil ikke blive forskel på dit liv og de andres – du skal arbejde med dem, spise med dem, sove med dem....«

»Ja,« sagde Denis, »klare dagligdagen med dem.«

»Lide nød sammen med dem.«

Abbé Pierre tilføjede sagte:

»Jeg ved ikke, om vi kan klare den ret meget længere.... Sig det ikke til de andre.«

Da vognen var kommet ind på vejen langs jernbaneskråningen, standsede den foran jordlod nr. 2. Der var opført fem træhuse på byggegrunden. Fru Marchand boede nu i zigeunervognen. En af dagene skulle kommunisten Charles U. flytte ind i det fjerde lille hus og Martinet i det femte. På andre parceller lå dynger af materialer ved siden af telte og zigeunervogne, hvor nogle børn sad og så ud på regnen. Med regnfrakker og regnslag over skuldrene hjalp Djibouti og to andre mænd fra Emmaüs Michel med at lægge de første sten. Michels kone var blevet anbragt på sindssygehospitalet i St. Anne.

Abbé Pierre gik hen til familien Vatiens lille hus. Marcel havde indhegnet sin grund med et jerngitter, afstukket sin lille have og kommet grus på havegangen, der førte op til huset.

(Fortsættes)

Andersen & Meyers Eft.

OTTO LARSEN

Ramsherred 31, Aabenraa - Telf. 228 30

Lys - Kraft - Varme

L. Suvalski Anlæggsgartner

Københavnvej 821

Hedehusene - Telf. Hedehusene 161

Alt vedr. haver - Kommer overalt

Elmer Vernersen

1. kl.s kød og pålæg

Kastetvej 81 - Aalborg

Telefon 8680

Telefoner: 70 45 30 • 70 49 20

Vi anbefaler os med

„varme“ og godt håndværk

NORDISK KULAGENTUR A/S

SVEN E. FREDERIKSEN

RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliefyr

(årligt eftersyn)

Anne Franck for tredje gang

Først bogen, så teaterstykket – nu filmen. Kan det virkelig lade sig gøre at præsentere os for det samme stof tre gange i løbet af så forholdsvis kort tid uden at det fornemmes som en blot og bar gentagelse? Uden tvivl er dette muligt, for så vidt som et sandt teaterstykke og en sand film er mere end genfortælling, er en ny-skabelse ved hjælp af kunstarens særlige udtryksmidler. Og det var netop, hvad vi så åbenbart oplevede ved Alléscenens opførelse af Anne Franck. Teaterrummet gav mulighed for – endnu stærkere end bogen – at spærre os inde med denne lille flok forfulgte, dødsangste mennesker i det snævre loftsrum, der var deres skjulested gennem to lange år. Vi var selv derinde, fra tæppet gik til det faldt, vi følte med egne sanser lidelsen ved at være lukket inde, næsten kvalt af det tætte samvær med mennesker, hvis nerver blev stadig mere tyndslidte af det vanskelige liv, af sulten, af angsten. De var jøder, ja, og forfølgerne var nazisterne og årene var 1942–43–44. Men dette aktuelle trådte stadig stærkere i baggrunden, fordi vi aldrig kom uden for rummet. Hvem, hvad og hvorfor blev mere og mere ligegyldigt, – tilbage blev det enkle forførelige, – mennesker som ofre for andres forfølgelse – mennesker, vi kan sige mennesket, prisgivet en næsten uudholdelig tilværelse. Og vi lærte noget væsentligt om mennesket, om dets mulighed for at være god eller ond, om sjælens kraft og dens svaghed, om troens styrke. Så positiv var denne oplevelse, at man trods al elendigheden gik hjem, beriget som sjældent før. Så værdigt kan mennesket være, selv når det er berøvet alt andet end netop livet.

Men også filmen måtte være en mulighed for at tage del i dette drama på en ny måde. Der var grund til forventning, men denne blev i hvert fald kun momentvis indfriet. Lad os prøve at se hvorfor! Først og fremmest er det overhovedet en misfor-

ståelse at lade en film vare tre timer – i dette tilfælde meget længere end teaterstykket. Det er trættende at se billeder så længe. Tempoet er unødvendigt langsomt. Der er en dvælen i bevægelser såvel som i stillestående situationer – en uendelighed af billeder af himmel med drivende skyer og måger, som bortleder opmærksomheden fra det væsentlige. Men dernæst – og det er langt værre – lader instruktøren (George Stevens) os ved hjælp af kameraet komme ud af værelset gang på gang – og dermed er hele illusionen brudt, vi er ikke mere i skæbnefællesskab med de forfulgte, vi har frihed til at forlade dem og trække vejret andetsteds. Det er gjort hver gang for at forstærke den ydre dramatiske virkning, kontrasten gør filmen spændende som en kriminalfilm, men det sker på bekostning af det indre drama – det, der foregår i og blandt disse mennesker – og det er det, der har værdi og interesse. Filmen skulle give os nærbillederne, som teatret ikke formår, og den gør det, som oftest med stærk virkning, undertiden for smukt. Den kunne samtidig lade os se den stump af verden, som anses gennem loftsvinduet, og dermed yderligere forstærke indtrykket af fangenskab, men det skulle være blevet derved. Trods den gennemtænkt-hed og forsigtighed, hvormed det er gjort, har hver af scenerne uden for familiens opholdssted borttaget et stykke af dramaets største styrke. – Endmere: Disse scener tidsfæster begivenhederne, så vi oplever historien som et stykke fortid, hørende sammen med tyske uniformer og nazistisk besættelse. Det tidløse og eviggyldige er derved for en stor del gået tabt. Tilbage bliver en god film, smuk og bevægende, men uden den vældige oplevelse af noget, der angår os alle til alle tider.

Anne Franck spilles af Mille Perkins. Hun er livfuld, klog og følsom og for såvidt rigtig nok. Men der drives billedmæssigt nogen rovdrift på hende og hendes meget kønne ansigt, og hun giver som handlingen skrider frem udtryk for en sentimentalitet, som ikke synes rigtig i forbindelse med Anne. Bortset fra dette er skuespilpræstationerne ellers filmens stærkeste aktiv.

Man kan utvivlsomt se denne ame-

rikanske version med udbytte. Den taler stadig om væsentlige ting i et stærkt sprog, men der mangler det, som gjorde teaterstykket til et uforglemmeligt kunstværk. Bo.

Skammens gade

Denne film, der blev fremvist i Venedig i 1956, er den sidste, den japanske instruktør Kenji Mizoguchi har lavet, eftersom han døde samme år. Han er betragtet som den største af de japanske instruktører, hvis værker indtil nu er blevet vist i Vesten. For min del må jeg tilstå, at denne film har skuffet mig – måske fordi jeg ventede for meget. Billederne er meget skønne og stilen vidner om et stort filmtalent, men historien om disse bordelpiger er ikke ret original og smager lidt for meget af billig forsvarstale. Af en japansk film venter man først og fremmest et vidnesbyrd om livet i Japan. Men bortset fra forretningsvinduerne og kostumerne kunne »Skammens gade« lige så godt ligge ved Kongens Nytorv eller ved Paris' torvehaller. Nogen vil sandsynligvis sige, at det netop er det, der vidner om filmens usædvanlige værdi, fordi det netop er tegnet på, at den japanske instruktør har lavet et »universelt« værk. Men vi må spørge os selv, om denne »universalitet« ikke har en anden årsag, om denne film ikke er et eksportprodukt, en »japansk« film til Vestens brug. Man må have set andre film af Mizoguchi for virkelig at kunne afgøre dette spørgsmål.

Ma.

Hvad ved mor om kærlighed?

Anmeldelser, der er oppe i skyerne, er farlige: De kan give bagslag. Har De læst, at »hvad ved mor om kærlighed« er en 3-stjernet verdenslystspilsucces, at Kay Kendall er mere bedårrende end nogen sinde før, og at Rex Harrison er noget så . . . , så bliver De måske lidt skuffet. Jeg blev en smule. Men skru forventningerne ned, se den og mor Dem dejligt, for vist er den vittig. Ai.

Paven om kirkemødet og protestanterne

Tysk højkirkelig præst afsat

Niels Stensen - bliver han helgenkåret?

Kirken i Hvidovre færdig til nytår

Der kom tre ulve ind ...

Selv drikkevand må købes . Russisk Othello-film

Er De SELV blevet abonnent?

Ugens kronik af pastor Olaf V. Sørensen handler om Broder Klaus af Flite, som på tværs af konfessionelle skel æres som Schweiz' nationalhelgen.

FILMEN OM DE TI BUD, instrueret af Cecil B. de Mille, vil snart få premiere i København. Pressen har for længe siden bebudet dens komme og givet den en velvillig omtale. I en københavnsk biograf er den på plakkattavlen over nye film. I løbet af oktober skal den præsenteres, og til den tid vil en af vore filmanmeldere få lejlighed til at skrive sin mening. Men et par bemærkninger allerede nu kan måske være til nogen nytte.

Undertegnede så de Milles film i England sidste sommer. Det var i sandhed ikke nogen stor oplevelse! Det hele indledes med, at den gamle, rare Cecil B. de Mille selv kommer frem på lærredet og fortæller tilskuerne om filmens religiøse og kulturelle betydning.

Det vides, at der er ofret kæmpesummer på indspilningen. Sceneriet er kolossalt, og de tekniske finesser til fremstilling af jødernes flugt gennem det Røde Hav samt Faraos byggeføretager har måttet honoreres fyrsteligt. Såre vel. Man har ikke sparet, og det er forståeligt, at man skal have sine penge hjem igen. Men hvor har det hele været forgæves!

Den dramatiske, storladne historie om Moses og hans folk er blevet til en kulørt, tam og tom række af Wide-screen billeder. Moses selv ligner i denne film nærmest en julenisse, der flakker rundt i et velordnet, hygiejnisk stormagasin. Ih hvor er det hele slikket og glinsende! Ikke én af de medvirkende når at udfolde sit talent, ikke én scene i filmen griber tilskueren. Kort sagt og sagt med beklagel-

se: filmen er mislykket og er ikke sit emne værdig.

Vi skriver dette for at advare Dem. Lad være med at bruge Deres tid og penge på den film. De vil ærgre Dem bagefter. g-

I næste nummer

skriver cand. psych. Jørgen Hviid om sine erfaringer fra Guldberg-lejren for handicappede børn. Kroniken er skrevet af kirkehistorikeren pater Raphael M. Huber og handler om udviklingen indenfor Franciscanerordenen gennem 750 år.

*Er De selv blevet abonnent på
Katolsk Ugeblad?*

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse
Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvåg og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordруп 3222

Ekspedition og kassererkontor:
A. Prüser, Sct. Annæ plads 28

København K
Tlf. Central 9828 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 87042

Abonnementspris kr. 9 pr. kvartal —
hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Announceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Ivæsen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 5394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 88988

Hvidovre-kirken færdig til nytår

men der savnes midler til sidste etape ...

Det stejle tag på den nye katolske kirke i Hvidovre ligner en bane til skihop. Når der engang falder sne, vil sportsfolk med selvkontrol og mod kunne få sig en mavekildrende flyvetur og lande nydeligt foran præstegårdens garagedør. Dette afsvulende fremtidssyn så jeg forleden dag, medens solen varmede og Hvidovres sognepræst, pastor van der Stock, førte mig ad stilladserne til det højeste punkt i den hyperbolske paraboloid, som er matematikerens betegnelse for dette særprægede kirketag.

Set udefra er en sådan arkitektonisk figur interessant, set indefra er den mere end interessant. Den er dristigt spændt ud mellem de fire mure, den løfter blikket og sindet opad mod rummets centrum, altret, og videre ud bag muren til himlen over kirken. Men endnu er vi ikke inde i rummet, vi står på stilladset og ser under os det samlede bygningskompleks: Den nye kirke med sidekapel og sakristi samt den moderne, trefløjede præstegård.

- De er vel imponeret? siger sognepræsten.

- Jo, unægteligt, for det her havde man ikke ventet ...

Vi kryber om på den anden side og følger stigerne ned langs muren mod Strøbyvej. Larmen fra byggepladsen vokser for hvert nedadgående trin, og vi passerer et hydraulisk bor, som hensynsløst støjer på den underste side af vor berømte paraboloid. Moderne kirkebyggeri! Den slags var ikke blevet tålt, da de byggede Salomons tempel! Men her arbejdes hurtigt. Omkring nytår skal kirken være færdig.

Sct. Nicolai kirke opføres af gule mursten. En ekspert har betegnet resultatet som det fineste murerarbejde i København næst efter Grundtvigskirken. Selv en ikke-ekspert kan nok se, at dette er murerhåndværk af den fineste slags.

Vi baner os vej ind i kirkerummet, som er næsten kvadratisk men iøvrigt næppe ligner noget andet i kongeriget. I dette tilfælde (og det er jo ikke almindeligt) har loftets form bestemt, hvordan murene skulle se ud. Den unge arkitekt, von Sprechelsen, har skabt et kirkerum, der både er intimt og højtideligt.

Den nye præstegård er bygget i etplan. Mellem dens tre fløje er der plads til et haveanlæg. Her skal sognepræsten, kapellanen og husbestyrerinden bo. Deres værelser er placeret sådan, at der indrømmes de tre beboere den fornødne ro til deres arbejde og privatliv. Værelserne er ikke store, men mulighederne synes vel udnyttede, og det hele har et venligt, hyggeligt præg. Fra præstegården bliver der udsigt til kirken og til den mur, som går langs Strøbyvej, og hvori man efter orientalsk mønster vil ophænge to klokker.

Forberedelserne til den nye kirke i Hvidovre begyndte for 3 år siden. Initiativet udgik fra pastor van der Stock, som af biskop Suhr udnævntes til sognepræst for Hvidovre. Det var opgaven at indsamle en kapital til påbegyndelse af byggeriet. Hvidovre sogn omfatter 500 katolikker, hvoraf 200 er under 15 år. Dette sogn, som er i stadig vækst, har selvfølgelig ydet sit eget bidrag til byggeriet, men opgaven kunne ikke magtes alene af sognets medlemmer. Det er imidlertid lykkedes sognepræsten og byggekomiteen at få en meget effektiv støtte gennem bidrag fra mange katolikker herhjemme og i Holland, sognepræstens hjemland. Den nyeste plan udløses i denne uge. Man har fået myndighedernes tilladelse til et landslotteri indenfor de katolske sogne. Byggekomiteen vil forsøge at afsætte adskillige tusinde lodsedler, som giver chance for at vinde bl. a. 3 fjernsynsapparater. Desuden håber man, at et par hundrede interessererede vil bidrage til betaling af kirkestolene med hver 90 kr.

Vi vil her i bladet senere bringe en speciel artikel om den nye kirkes arkitektur. g-

Er han ikke helgen - hvem er det så ... ?

Niels Stensens-eksperten, pater Gustav Scherz, fortæller om bestræbelserne for at få den store danske videnskabsmand kanoniseret

Den 6. december 1686 døde i Schwerin i Tyskland en stor videnskabsmand og en alsidig ånd. Hans navn var Niels Stensen. I næste måned tages endnu et skridt på den lange vej, der først slutter, når Kristi stedfortræder i Peterskirken højtideligt forkynder urbi et orbi, at Niels Stensen har kæmpet den gode kamp og vundet sejrens krone.

Intet menneske ved i dag, om kirkens helgenliste også vil komme til at rumme Niels Stensens navn, men at hans liv ville kunne stå for den kritiske undersøgelse, som rituskongregationen gennemfører før en kanonisation, kan der næppe være tvivl om. Derpå er blandt mange andre pater Gustav Scherz, Stensen-sagens talsmand, ganske sikker.

Men hvorfor skulle der gå over halvtredie hundrede år efter Niels Stensens død, før der hørtes røster om at se ham saligkåret?

- Jamen, ideen om at få Stensens hellighed underkastet en kirkelig lov-

**Pater,
dr. phil.
Gustav
Scherz
C. SS. R.**

gyldig prøve er heller ikke først opstået i dette århundrede, svarer pater dr. phil. Gustav Scherz. Alle, som traf Stensen i levende live, blev opbygget af hans hellige livsvandel og personlighed. Det er ikke for meget at sige, at hans strenghed mod sig selv, hans inderlige bøn, hans barmhjertighed mod fattige og hans nidkærhed for sjælens frelse greb alle, der kendte ham, på det dybeste. Hans samtidige og de, der senere har lært hans liv at kende, siger: Hvis han ikke er helgen, hvem er det så?

Men man må huske på, at da Stensen under store lidelser døde i Schwerin, bestod hans menighed af kun et halvt hundrede katolikker. Alle øvrige på stedet var ikke-katolikker. Dertil kom, at hans gerning som præst og biskop faldt i et land, der i høj grad var mærket af 30-års krigen, og at hverken Danmark eller det ligeledes ikke-katolske Nordtyskland kunne være interesseret i at betragte den lufattige katolske præst som en helgen.

Endelig var Niels Stensen, som det efterhånden turde være bekendt, århundreder forud for sin samtid som videnskabelig forsker. Først i det 19. og 20. århundrede er han fuldtud blevet forstået. Noget næsten tilsvarende gælder den fulde forståelse af hans religiøse udvikling. I sine omgivelser havde han uhyre vanskeligheder at kæmpe mod, og først senere tider har kunnet få den rette opfattelse af hans personlighed. I dag ser man klarere, at han ofrede alt på troens alter.

- De, pater Scherz, var jo mellem de første, der herhjemme klart indså også Stensens religiøse format.

- Som redaktør af Katolsk Ugeblad i trediverne begyndte jeg fra tid

til anden at bringe omtale af Stensen. Her var jo en danskfødt katolik, der ikke alene var mellem de største stjerner på videnskabens himmel, men hvis gerning i kirkens tjeneste også måtte slå enhver med beundring. Det blev en hjertesag for mig at udbrede forståelsen af Niels Stensens liv.

Det vil sikkert blive for omfattende at give en redegørelse for alle sagens faser frem til i dag, men et vigtigt møde må nævnes.

Det fandt sted i Paderborn den 21. februar 1938 og var sammenkaldt af nu afdøde biskop Berning fra Osnabrück, hvortil også hører Schwerin, hvor Stensen døde. I mødet deltog endvidere repræsentanter for fire andre tyske bispedømmer og Danmark. Konferencen gav mange vigtige impulser. I Tyskland fremmedes interessen for Stensen gennem foredrag, artikler, hyrdebrev og billeder. Herhjemme i Danmark udsendtes tusinder af billeder med et kort levnedsløb og en bøn om Stensens kanonisation på dansk, engelsk, fransk og italiensk. Rundt omkring i verden har disse billeder spredt kendskab til Stensen, og adskillige breve fortalte om stigende tillid til ham og om bøn-hørelser.

Så brød krigen ud og standsede arbejdet udadtil, men heldigvis kunne den påbegyndte udgivelse af Stensens teologiske skrifter og breve fortsættes, takket være det materiale, der var indsamlet forinden. Efter krigen blev arbejdet genoptaget, og biskop Bernild fik på en tysk bispekonference i Fulda i 1949 fuld tilslutning til bestræbelserne for at få Niels Stensen kanoniseret. Vor egen biskop har hele tiden ydet Stensen-sagen stor interesse, og det samme gælder Stenosgildet.

– Formelt er det altså ikke biskoppen i »kandidatens« fødeland, men i det stift, hvor han er død, der rejser processen?

– Ja, og for Stensens vedkommende er problemet ikke så ligetil. Hans jordiske levninger hviler nu ganske vist i San Lorenzo-kirken, som står under ærkebiskoppen af Florens. – Men inden overførelsen til Florens lå han en tid begravet i Schwerin, og hele hans virksomhed som biskop gjaldt Nordtyskland og Danmark.

– Det er jo en kendt sag, at en kanonisation ikke er billig.

– Det er den ikke på grund af det store undersøgelsesapparat, der må sættes i gang. En helgenkåring er jo en meget langvarig og grundig undersøgelse under retslige former, som den kirkelige lovbog har fastsat. Der forlanges især en nøje granskning af den pågældendes skrifter, hans prædikener, breve, dagbøger etc. Alt skal

vedlægges akterne som kopier. Kanonisationsprotokollerne bliver derved vigtige kulturhistoriske dokumenter.

For Stensens vedkommende foreligger allerede samtlige hans skrifter på tryk, og må jeg tilføje, at det nok er første gang i verdenshistorien, at øllet bidrager til en helgenkåring.

– ?

– Carlsbergfonden har bekostet udgivelsen af 6 bind (de to første udgivet af professor Maar), og uden tilstedeværelsen af disse trykte kilder ville sagen ikke være nået så langt, som tilfældet er.

– Det store materiale er altså klar til at blive oversendt til den historiske sektion i Rom fra Osnabrück?

– Det er en såkaldt diocesan-domstol, der som første led i processen har virket i Osnabrück, og samtlige akter vil i næste måned blive overgivet til Rom, hvor der træffes afgørelse om, hvorvidt der kan indledes en »apostolisk proces«. I denne anledning arrangeres en pilgrimsrejse, som omtalt i sidste nummer af Ugebladet. Her deltager blandt andre den ny biskop af Osnabrück, dr. Helmut Wittler, og biskop Th. Suhr. Rejsen går i første omgang til Niels Stensens hvilested i San Lorenzo i Firenze, hvor et nyt alter vil blive konsekreret. Pilgrimmene modtages senere i Rom i særaudiens hos Den Hellige Fader, og jeg håber og tror, at rejsen vil give den hjemlige Stensen-bevægelse ny fremgang.

Fakta om Niels Stensen

Niels Stensen blev født i København den 1. januar 1638, som ætling af en skånsk, protestantisk præsteslægt. Allerede som naturvidenskabelig student blev han, Griffenfeldts jævnaldrende, anerkendt for sine fremragende evner. Som den første opdagede han tårevædsdens funktion, ørespytkirtlens udførselsgang til mundhulen og påviste, at hjertet er en muskel. Han foregreb geologien, palæontologien og krystallografien og var med sine opdagelser århundreder forud for sin tid.

Den 4. november 1667, under et ophold i Firenze, konverterede han til katolicismen, og hans liv tog en ny retning. I 1675 blev han præsteviet, og to år senere biskop i Hannover og samtidig apostolisk vikar for de frafaldne nordiske lande. I 1680 rykkede han til Münster, 1685 til Schwerin, hvor han døde i 1686, 48 år gammel. Hans hele liv i kirkens tjeneste var bestemt af, at han med sit eksempel ville bevise sin tros sandhed.

Pave Pius XII sagde om Niels Stensen: – Alle, også de, der religiøst står ham fjernt, måske endda meget fjernt, forener sig imidlertid i ærbødighed overfor hans væsens renhed, hans motivers renhed og hans pletfri levned ...

– Tør De spå om udfaldet af den endelige proces?

– Processen er ikke mere end begyndt. Hidtil er blot skabt den første forudsætning for det videre arbejde i Rom, og glem ikke, at Rom arbejder med hundreder af processer fra hele verden. Men vi må ikke tænke så meget på den lange tid og de mange vanskeligheder. Det er derimod vigtigt, at vi alle sætter ind på at udbrede kendskabet til Niels Stensens store religiøse personlighed. Herhjemme har man endnu ikke et alment kendskab til Stensen, skønt han turde være Danmarks største søn i videnskabelig henseende.

Kirkens tanker med salig- og helgenkåring er jo, at et helligt menneske først må kåres af folket og sættes på hjerternes alter. Er dette først sket, følger den formelle proces næsten af sig selv. Denne burde kun være den kritiske gennemgang

(fortsættes side 531)

Kirken San Lorenzo i Florens, hvor Stensen er begravet.

Ger Deres indkøb hos **J. Hass**
Frugt - Grønt - Blomster
Thorvaldsensgade 17, tlf. 2 87 18
Aarhus

V. Svenstrup Telefon 2 18 87
Aut. elektro-installatør - Ladestation
Hans Brogesgade 4, Tietgenspl.
Aarhus

Katolske begravelser

Ring til 2 28 86
H. J. Madsens begravelsesforretning
Jørgergaardgade 17-19
Aarhus

Kød - flæsk - pålæg salater

ERIK CARLSEN
Sdr. Ringgade 3, Aarhus
Telefon 4 33 88

HENRY CARLSEN
Sdr. Ringgade 61, Aarhus
Telefon 4 38 87

AKTIESELSKABET

Købmands- og Haandværkerbanken, Aarhus

Hovedkontor:
Store Torv 12, tlf. 2 47 77

Søndre afd.:
Aarhus Hovedbanegaard,
tlf. 2 40 88

VESTERBO

Aarhus by's Isrende
TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Lad skoen reparere i Bülowsgade 60 —
der bli'r De altid tilfreds

E. Pedersen Håndskomager
Tlf. 2 34 60 - Fodtøjet hentes og bringes

Et Hjem paa Rejsen

Tlf. 2 41 22 - Aarhus

Missionshotellet A N S G A R

Der kom 3 ulve ind...

Der kom tre ulve ind på redaktionen forleden dag. De så meget fredelige ud. De var nærmest nedtrykte. Hvad var der i vejen? Hvorfor havde de ikke det vanlige smil på læben?

De havde lige fået besked om, at indtil videre havde hele deres flok på en snes drenge ingen fører. Før sommerferien blev de ledet af en fortræffelig fører, en ung dame, som nu var rejst til udlandet. Hun sagde for flere måneder siden, at hun skulle rejse, og der var i mellemtiden gjort forsøg på at finde en afløser. Forgæves! Forgæves! Nu står de der og mangler en flokfører og assistent (begge helst over 20 år) samt en medhjælper, der skal være mindst 15-16 år.

Det drejer sig, som De kan gætte, om en ulveflok i Storkøbenhavn. En snes dejlige drenge, som næsten alle er katolikker. Hvorfor er det så svært at finde to unge eller yngre damer samt en ung pige, der vil lede dem? Vi skal om et øjeblik forsøge at besvare spørgsmålet...

Først vil vi dog også slå et slag for pigerne. Det er nemlig kommet til vor kundskab, at en samling piger i samme alder som drengene, en blåmejseflok, må klare sig med en fører, som trænger til assistance. Deres fører, en moder med flere børn, har ikke tabt modet, men hun fortjener at blive aflastet. Til blåmejseflokken

er der brug for en voksen dame som assistent og en ung pige som medhjælper.

For at vende tilbage til spørgsmålet: Hvorfor er det så svært at finde førere til dette udmærkede arbejde for vore børn?

En erfaren pigespejder-fører bemærkede fornylig, at de unge af i dag ikke tør tage et ansvar. De tænker mere på selv at have det rart end på at ofre tid og kræfter på andre.

Man vægrer sig ved at give hende ret, men ... en og anden erfaring støtter hende. Vi mangler jo ikke unge med evner og modenhed. Men måske er alt for få blevet klar over, at de indenfor den katolske spejderbevægelse har mulighed for at gøre et medmenneskeligt og kristent arbejde.

Hvad kræves der af dem, der vil gå ind under en sådan opgave? Der kræves i hvert fald kærlighed til børn og vilje til at give sagen den fornødne tid. Selvfølgelig er det en fordel, om man i forvejen har kendskab til spejderarbejdet, men når det drejer sig om de mindre børn, vil selv den, der ikke tidligere har forsøgt sig i spejderarbejdet, med fornøden vejledning kunne magte opgaven. Det siger sig selv, at de mange aktive førere gerne hjælper nye føreremner gennem begyndervanskelighederne.

Har De lyst til at høre mere om vore ulveflokke og blåmejsere og eventuelt tilbyde Deres assistance, må De gerne skrive eller ringe til redaktionen.

For nogen tid siden viste jeg biskoppen et fotografi, som han ikke før havde set, og spurgte, om han kunne genkende situationen. »Det er taget i Schweiz,« udbrød han, »da jeg skrev mit navn i gæstebogen i Nikolaus af Flües hjem.« Begge opholdt vi os i 1948 i dette gæstfrie land og var en sommerdag sammen på travetur i omgivelserne af Sachseln, en landsby henved 30 km syd for Luzern, for at besøge de mange steder, som dér på egnen er knyttet til Broder Klaus af Flües hellige minde. Kun ganske få herhjemme vil have hørt om denne helgen, som alle schweizere – på tværs af landets. konfessionelle skel – ærer som deres nationalhelgen, og med overraskende berøringspunkter med Danmark.

Nikolaus af Flüe menes født i 1417, og hans manddomsår karakteriseres bedst ved følgende slagord: bonde, ægtemand, fader til ti børn, stænderrepræsentant, rådmann, dommer, befalingsmand og kandidat til kanton Unterwaldens højeste regeringsembede. Til trods for denne hæderfulde, borgerlige karriere følte han sig mere og mere kaldet til et kontempla-

Biskop Th. Suhr i Nikolaus af Flües hjem, 1948.

Kronik

Broder Klaus af Flüe

af pastor Olaf V. Sørensen

tivt liv i ensomhed. Efter at have beskikket sit hus på samvittighedsfuld måde forlod han 1467, 50 år gammel, »hus og hjem, hustru og jord« (Mt. 19, 29) og levede resten af sit liv som eremit i en klause med tilstødende kapel, kun en halv times gang fra sit tidligere hjem. I denne tid vandt han ry langt ud over sit lands grænser som asket, mystiker, profet og fredens apostel. Allerede i live blev han betragtet som en hellig mand, hvis råd folk af alle stænder og endda fra fjerne lande søgte i såvel verdslige som religiøse anliggender. Da han 70 år gammel døde i 1487, gik folk dagen derefter forgæves til messe i deres sognekirker, idet alle præster var ilet til den afdødes bære, og i Stefansdomen i Wien sørgede hundred gejstlige sammen med ærkehertugen over eremittens bortgang; thi »Den Evige Fred« af 1474 mellem Schweiz og dens gamle arvefjende Østrig skyldtes Nikolaus af Flües medvirken.

Kirken opviser adskillige helgener, som har mæglet i politiske anliggender, men ingen kan heri måles med Nikolaus af Flüe, end ikke Jeanne d'Arc. For medens hun nærmest er en krigerisk legende med en tidbegrænset politisk mission, har hans person og virke på dette, for en helgen usædvanlige felt, lige til vor tid for schweizerne været inspirationen til og symbolet på landets ydre og indre fred.

Overenskomsten, der i 1481 blev sluttet i byen Stans, var en anden af de mange frugter af eremittens forsonende gerning. I flere år havde forbundsstaterne stået på borgerkrigens rand, og situationen tilspidede sig mere og mere, idet man ikke kunne enes om en række praktiske spørgsmål. Men Nikolaus overvandt alle vanskeligheder ved at foreslå en løsning, hvis principielle karakter blev grundlaget for den neutralitetspolitik, som Schweiz siden har ført: nationens samhold måtte gå forud for kantonernes særrettigheder, freden forud for krig, og rollen som stormagt opgives til fordel for et jævnt

og sundt liv inden for landets egne grænser. Når Schweiz er gået uskadt gennem to verdenskrige, er befolkningen enig i at tilskrive Broder Klaus æren herfor: han betragtes som landets første patriot, fædrelandets fader, og hædres af alle som nationalhelgen.

Hvad der lige fra begyndelsen fastslog Broder Klaus af Flües anseelse og autoritet var hans absolutte faste lige fra den dag, da han begyndte sit liv som eneboer. I hele tyve år var derefter den hellige kommunion, som han modtog ofte, hans eneste form for næring. Det skyldes bl. a. den levende erindring herom, at såvel hans hjemstavn som de øvrige kantoner i Centralschweiz under reformationen forblev Kirken tro, men også, at det »katolske Schweiz« ned gennem tiderne har været Kirkens stærke bolværk.

Helgenkåringen fandt først sted i Rom på Kristi Himmelfartsdag 1947, efter at forskellige tidligere forsøg på at få den kanoniske proces heldig afsluttet, praktisk talt var gået helt i stå siden 1732. Det år tillod pave Klemens XII, at den saliges relikvier måtte fremdrages af gravkapellet i Sachseln og æres offentligt. Det var den daværende pavelige nuntius i Schweiz Joh. Bapt. von Barnis, som forestod den store kirkelige handling. Begivenheden fik også sit borgerlige mindesmærke derved, at der blev slået en »Broder Klaus medaille«, udført af den berømte Johann Karl Hedlinger, en indfødt schweizer, der 1732–33 under et ophold i København også fremstillede fire medailler for Kong Kristian VI. Broder Klaus medaillen blev dog stukket i Stockholm, og et eksemplar i sølv findes i den Kgl. Mønt- og Medaillesamling på Nationalmuseet. Også Broder Klaus medaillen af 1748, udført af samme kunstner, blev påbegyndt i Stockholm. Stemplerne til denne medaille fik så at sige deres døb i danske farvande, idet de sammen med hele kunstnerens rørlige gods forliste ved vore kyster, men siden blev bjergt på Kong Kristian VI.s foranledning. (J. Amberg: Der Medailleur Johann Karl Hedlinger, i Der Geschichtsfreund, XXXVII ff., Einsiedeln 1882–86). Foruden medaillen af 1732 ejer Nationalmuseet også en Broder Klaus

Broder Klaus' medaille, slået 1732. Nationalmuseet.

medaille af 1881, da kantonerne Freiburg og Solothurn fejrede 400-årsdagen for deres optagelse i Det Schweiziske Statsforbund, besluttet ved allerede nævnte overenskomst af Stans med eremitten som fredsstifter.

Når helgenkåringen lod vente så længe på sig, skyldtes det ikke manglende ydre manifestationer på hellighed, men snarere utilstrækkelige organisatoriske evner. For antallet af mirakler og mirakuløse hændelser, der tilskrives den hellige Nikolaus, ansættes alene for den nyere tid til over otte tusinde. Allerede efter hans død regnede man med, at »der ville ske noget«. I Kirkebogen af Sachseln, den ældste fortegnelse over undere, der tilskrives eremitten, berettes der om 28 helbredelser, som allerede hændte i det første år efter hans død. Her omtales også en fisker fra »Tennmarch«, der først drog til apostlen Jakobs grav i Campostello i Spanien, men siden lige som den daværende biskop af Lausanne kunne takke Broder Klaus for at være blevet helbredt for en alvorlig benlidelse. I nævnte protokol, der stammer fra 1488, læses herom følgende:

»En pilgrim fra Danmark, der var fisker ved »sildesøen«, havde et lamt og meget dårligt ben. Det smertede ham i den grad, at han kun formåede at gå med stort besvær, og da kun ved hjælp af to krykker, idet benet var helt krumt. Derfor lovede han en valfart til Sankt Jakob for at blive rask. Han gennemførte sin rejse, men uden at det hjalp. Formanet i søvne lovede han dér at valfarte til Broder Klaus' grav. Smerterne lindredes da så meget, at han bedre end før kunne begive sig af sted. Ufortrødent, så hurtigt han kunne, begav han sig til Broder Klaus' grav, hvor han overværede en højmesse og ofrede en gave. Efter messen blev benet i troværdige folks nærvær pludseligt lige og al smerte forlod ham: han var helt helbredt på stedet. Oprejst og uden smerter drog han så bort, villig til – om fornødent – at bekræfte rigtigheden af denne nedskrift ved ed«. (W. Durrer: Dokumente über Bruder Klaus, Luzern, 1947).

Da vor overhyrde – og lidt senere jeg selv – i 1948 blev gjort bekendt hermed, var vi meget forundret over at høre om dette mirakel, hvorved Danmark allerede for mere end 460 år tilbage knyttedes til Broder Klaus af Flües hellige liv. Biskoppen blev dengang som æresgæst indbudt til de store festligheder, som på Kristi Himmelfartsdag afsluttede det »hellige år«, hvormed hele den schweiziske befolkning havde fejret sin nye

Kirkebogen i Sachseln af 1488. På de her viste sider omtales en dansk fiskers mirakuløse helbredelse på Nikolaus af Flües forbøn.

helgen. Han betroede mig, at han følte sig dybt bevæget ved den kendsgerning, at han »ganske tilfældigt« skulle være til stede ved denne højtidelighed. Min bevægelse var ikke ringere, da jeg den 29. maj samme år læste en messe på helgenens alter i Sachseln, hvor jeg hele tiden havde krystalskrinet med hans relikvier lige for mine øjne. Endskønt jeg på mine udenlandsrejser har læst messe på mange store helgeners alter, så fandte jeg her bedre end nogen sinde før, hvad det vil sige, når en jordisk skabning »ophøjes til altrets ære«.

Men jeg tænkte dengang også på hans store navne herhjemme, biskop Niels Steensen, og ønskede mig, at vi måtte forfølge vort mål – hans helgenkåring – med samme fromme iver, ja stædighed, som schweizerne gennem århundreder forfulgte deres. Da den aldrende kardinal Frühwirth en dag som ydmyg pilgrim besøgte Sachseln for at bede ved den saliges grav – det var før helgenkåringen – spurgte den daværende sognepræst, hvad kardinalen isæd ville råde til for at sagen kunne fremmes på mest virkningsfuld måde. Svaret har også budskab til os: »Præster og fromme lægfolk skal i tilfælde af sygdom søge tilflugt hos den salige, så Gud må forherlige ham med nye undere.«

Den hellige Nikolaus af Flüe. Reliquiemme i sognekirken i Sachseln.

Pater Coppleston til Danmark

Den kendte engelske jesuitpater Frederic Coppleston kommer i den første uge af oktober til Danmark og vil blandt andet tale i Academicum Catholicum i København og Århus. Pater Coppleston rejser ligeledes til Oslo, hvor han skal tale på Universitetet, i Engelsk-norsk Forening og i Katolsk Forum.

Pater Coppleston har skrevet en række bøger om filosofiske emner, der har vakt opsigt i England ved deres skarpsindige analyse af problemerne. Han er forfatter til et trebinds værk om filosofiens historie. Pater Coppleston repræsenterede det katolske synspunkt i en meget omtalt diskussion med Bertrand Russel over den engelske radio, B. B. C.'s tredie program.

Køb kvalitet
det gør vi -

DERNA RADIO

Telefon 2 00 75 - Aarhus

(lige ved katolsk kirke)

Specialist i båndopt. og long playing

Lille Næstved Mejeri

Vordingborgvej 88

Næstved - Telefon 569

Peter Mortensen

Stateaut. installatør

Østergade 8 - Næstved

Telefoner 663 - 3663

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre

aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27

Byen 7920 - Am. 1248

Per Meyer 94 33 66

En studieuge for »Franske katolske intellektuelle« åbnes i Paris den 18. november. Kardinal Feltrin vil præsidere på åbningsdagen. Blandt talerne er nobelpristageren Francois Mauriac og filosofen Etienne Gilson.

1000 italienske kordrenge vil i den kommende uge samles i Catania på Sicilien til deres første landsomfattende stævne. De vil få lejlighed til at synge ved Italiens eukaristiske kongres, som i samme tidsrum afholdes på Sicilien. Kordrengenes forering omfatter ialt 13.000 medlemmer fra 350 kor.

De katolske studenters internationale bevægelse, Pax Romana, forbedrer en international kongres efter jul i Manila på Filippinerne. Det er den første kongres af denne art i det sydøstlige Asien. Man regner med deltagelse af katolske studenter fra hele verden. Det er planlagt, at man især skal drøfte uddannelsen af studenterledere og mulighederne for at udbrede kristendommen i det fjerne Østen.

Ved den hellige Birgittas fødested i Finsta i Sverige vil et kors nu blive rejst. Birgitta-søstrene i Djursholm, Vadstena og Rom har skænket korset, der vil blive indviet ved en højtidelighed ledet af pater Richard Wehner, S.J.

En million pilgrimme har besøgt Trier for at se den hellige kjortel. Man forventer, at ialt tre millioner vil valfarte til Trier. Kjortelen vil blive opbevaret i katedralen indtil den 20. i denne måned.

Den tredje verdenskongres for døde og døvstumme personer, der er blevet afholdt i den tyske by Wiesbaden, har modtaget et telegram fra pave Johannes. Paven udtrykker sin hengivenhed og sympati overfor de døde og døvstumme og sender sin velsignelse til kongressens deltagere. Man modtog også hilsener fra De Forenede Nationers generalsekretær, Dag Hammarskjöld.

Besætningen på den amerikanske atomdrevne undervandsbåd Skipjack har deltaget i en af de ordinære pavelige audienser. De overrakte Johannes XXIII en broncemedaille med et billede af undervandsbåden. Blandt de øvrige audiensdeltagere var en gruppe Røde-Kors folk fra Texas, samt filmskuespillerne Maureen O'Hara og Van Heflin.

Paven vil indbyde ikke-katolikker Johannes XXIII om kirkemødet

Castelgandolfo (MC). Fra balkonen på sin sommerresidens har pave Johannes henvendt til folkemængden foran Castelgandolfo og via højtalere til en forsamling i Peterskirken udtalt sig om det planlagte kirkemøde. Ved denne lejlighed gentog den hellige Fader, at det først og fremmest er kirkemødets opgave at gennemføre en modernisering af den katolske kirkes styrelse og lovgivning. Han håbede imidlertid, at de kristne, der er adskilt fra Rom, i forbindelse med konciliet vil blive i stand til at erkende Kirkens gudommelige oprindelse.

De ikke-katolske kristne, fortsatte Johannes XXIII, kan deltage i kirkemødet udfra det synspunkt, at den katolske kirke er den familie, fra hvilken de alle historisk har deres udspring. De opfordres til at genfinde den kristne enhed, og hvis de deltager i kirkemødet, vil det blive muligt at drøfte mulighederne for deres tilbagevenden.

Det menes her, at paven vil indbyde ikke-katolikker til deltagelse i visse dele af kirkemødet. Men det er sandsynligt, at offentligheden indtil videre ikke vil høre nyt om disse planer.

Tysk højkirkelig præst afsat Pastor Max Lackmann i vanskeligheder

Den vestphalske lutherske synodes præsident, Dr. Vilm, har suspenderet pastor Max Lackmann, der i Tyskland og i vide kredse udenfor er kendt for sit arbejde på en tilnærmelse mellem den protestantiske og den katolske kirke. Dette opsigtvækkende skridt begrundes Dr. Vilm med, at pastor Lackmann har udtrykt »et for positivt syn« på den katolske kirke. Max Lackmann er blevet anmodet om at tilbagetrække forskellige af sine skriftlige ytringer, uden at man har givet ham lejlighed til at forsvare sig. I forbindelse med suspensionen er hans præsteløn blevet næsten halveret.

De tyske, højkirkelige præsters sammenslutning, »Die Sammlung«, har i forbindelse med pastor Lackmanns afsættelse fra embedet udsendt en erklæring. I denne kritiserer en anden kendt højkirkelig præst, provst Hans Asmussen, synodens beslutning. Provst Asmussen skriver blandt andet, at Lackmanns afsættelse fra embedet ikke gavner bestræbelserne for de kristne kirkers enhed eller den rette lutheranske forberedelse til det kommende kirkemøde. Et skridt som dette, skriver provst Asmussen, kan blive taget som udtryk for den vestphalske kirkes holdning overfor kirkemødet. Hvis denne indstilling bevares, fortsætter provst Asmussen, vil kirkemødet set fra et luthersk synspunkt mislykkes, og så er vi selv i høj grad ansvarlige for dette resultat.

Pastor Max Lackmanns eget sogn har offentligt erklæret, at han »prædikede Guds ord i overensstemmelse med den hellige skrift og kirkens lære.«

Pastor Max Lackmann offentliggjorde sidste år bogen »Den katolske reformation«, som er skrevet af Die Sammlungs medlemmer. Han skrev selv i denne bog, at den romerske kirke er et vartegn oprejst af Gud for den sande, katolske og verdensomspændende kirke. Han skrev videre, at den romerske katolicisme er garantien, virkeliggørelsen og målestokken for alt, der er sandt katolsk. Ordet katolsk betyder i Die Sammlungs tolkning »universelt kristent«. Max Lackmann tilføjede i sin artikel, at »man er enten katolsk kristen eller man er slet ikke nogen kristen«.

Vatikan-frimærker og flygtningehjælp

Geneve (NC). Den hellige Stol har besluttet, at indtægterne fra en ny serie Vatikan-frimærker, der udsendes i anledning af flygtningearbejdet, skal anvendes til understøttelse af flygtninge. Det oplyses i denne forbindelse, at Vatikanet har fordoblet sit årlige tilskud til De Forenede Nationers flygtningehjælp. Vatikanets statssekretariat vil formidle disse tilskud til flygtningene efter pave Johannes XXIII's personlige ønske.

Den hellige Stols holdning overfor flygtningearbejdet blev tilkendegivet i den radiotale, paven holdt den 28.

juni, da flygtningearbejdet begyndte. Johannes XXIII udtalte ved denne lejlighed blandt andet: »Vi er blevet kaldet til at løfte den arv af kærlighed og omsorg for de fattige, som er en af den katolske kirkes skønneste blomster, og vi hæver vor stemme til forsvar for flygtningene, ligesom vi faderligt formaner alle vore børn overalt i verden til storsindet og virksomhedsfuldt at samvirke på et godt resultat af dette flygtningearbejde. Tanken om flygtningearbejdet er opstået af ædle og uselviske motiver, som det glæder os meget at kunne støtte.«

Præmonstratensere vender tilbage

London (NC). I spidsen for henved 1000 pilgrimme har præmonstratenserne besøgt ruinerne af det gamle abbedi Titchfield i Sydengland. For første gang i mere end 400 år blev vesper sunget på dette sted, hvor præmonstratenserne i sin tid havde deres kloster. Efter vesper gik de tolv hvidklædte præmonstratensere og den store pilgrimsskare til Vor Frues alter. Her bad man en bøn for dronning Elisabeth, der som bekendt ventte sit tredje barn.

Valfarten var begyndt med pontificalmesse celebreret af den belgiske abbed Nys fra klosteret i Leffe. Pilgrimmene havde derefter besøgt det nærliggende præmonstratenser-kloster Storrington.

En lille gruppe antikattolikker havde uden for abbediet anbragt en platform, hvorfra de protesterede meget voldsomt mod valfarten til ruinerne. Pilgrimmene tog ingen notits af dem, men en af præsterne velsignede dem, idet han gik forbi.

*

Bremen (NC). Tre nye katolske kirker er blevet åbnet i Bremen. De kan ialt rumme næsten ti tusind mennesker og afløser de foreløbige lokaler, som man efter krigen har måttet benytte. Et af sognene har hidtil holdt messe i en beslaglagt bygning, der i sin tid tilhørte nazistpartiet. Et andet sogn har anvendt en biograf som kirke om søndagen, og det tredje sogn plejede at samles i en neurologisk klinik.

Herover: 40.000 tidligere soldater har været samlet i Lourdes i anledning af 20-året for den anden verdenskrigs udbrud. Blandt pilgrimmene var 160 muhammedanere fra Algier.

Vort billede viser knælende fra højre: Minister Triboulet, den tidligere premierminister Georges Bidault, pastor Tangui og l'Aga Abdelkader Bakayl.

Til højre: Et lynskud fra 6.000 zigøjneres valfart til Lourdes. Et af zigøjner-orkestrene har her taget opstilling ved valfartsgrotten.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 13.: 17. søndag efter pinse (s. 714). Kærlighedens frugt er enheden, skriver Paulus i dagens epistel. Der er kun een Herre, een tro, een dåb, een Gud, der er »alt i alle«. Derfor skal de kristne også danne eet legeme. Dagens evangelium taler om kærligheden, enhedens princip. »Hvad er det største bud?« spørger en lovkundig Jesus. »Du skal elske Herren din Gud ... Og det andet er lig det: Du skal elske din næste som dig selv.« Hvordan skal man nemlig kunne elske Gud, som man ikke ser, når man ikke elsker sine brødre, som man ser. Kristi lov er krævende, men Kristus har selv givet os eksemplet ved at elske os først.

MANDAG d. 14.: Korssets ophøjelse (s. 1074). Denne fest erindrer os om de basilikaer, som kejser Konstantin den Store byggede på Golgata og ved den hellige grav i Jerusalem (335). Hele kristendommen er bygget op på en paradoksal sandhed, nemlig at det er korset, der fører til forherligelsen, og ofret, der skaber frugtbarhed og lykke.

TIRSDAG d. 15.: Marias syv smerter (s. 1077). Ingen har i højere grad end Maria taget del i Kristi forløsende lidelse. Vi fejrer i dag Marias mod og den smerte, der har ført hende til herligheden. Hendes vej er den samme som Kristi vej, den samme som vor vej, når vi også her på jorden tager imod de prøvelser, Gud sender os.

Thukommelse af Nikodemus (s. 1077).

ONSDAG d. 16.: Tamperonsdag i september (s. 717).

Thukommelse af martyrerne Cornelius og Cyprian (s. [23]) og af Euphemia og hendes lidelsesfæller (s. 1078).

TORS DAG d. 17.: Frans af Assisis sårmarker (s. 1079). I året 1224, to år før sin død, bad Frans på Alvernerbjerget om at få lov til at tage del i Frelserens lidelse. Gud bønhoerte ham ved at præge Kristi fem sårmarker på hans hænder og fødder og i hans højre side. Enhver, der elsker Kristus, følger Kristus efter og kommer til at ligne ham.

FREDAG d. 18.: Tamperfredag (s. 722). Thukommelse af Josef af Cupertino (s. 1080).

LØRDAG d. 19.: Tamperlørdag (s. 725). Thukommelse af Januarius og hans lidelsesfæller (s. 1081).

Er kirkeklokker støj?

Karl Bjarnhof har atter været ude efter kirkeklokkerne. Han mener, der er tale om unødigt støj. I »Politikens« svarer den unge radikale folketingskandidat, lærer Asger Baunsbak-Jensen bl. a.:

– Kirkeklokken er en del af kirken – den del, der kan fattes selv af barneøret. Den er kirkens hjerte, og kirkens helhed ejer også værdier for den, der ikke tror på Gud.

Jeg hører til de få lykkelige mennesker, som er vokset op i den store stilhed. Der var kilometre mellem naboerne, og vejene var ikke tiltrækkende for motoriseret kørsel. Hvor har jeg mange aftener siddet mellem grøftens blomster og hørt solen blive ringet ned. Det var, som om den store stilhed blev endnu større deraf.

Naturligvis er dette sentimentalt; men hvorfor dræbe den i denne form? Da jeg engang færdedes alene i London – og følte mig meget ene, hørte jeg pludselig min barndoms klokker. Netop de samme toner, her som der. Jeg lænede mig op til gitteret, og tværs gennem støjen blev jeg båret hjem på klokkernes vinger.

Da Grundtvig var syg i 1845 og kom ud på landet, skrev han »Kirkeklokke, ej til hovedstæder støbtes du, men til den lille by«. Men dette er intet argument for, at klokken ikke passer til storbyen. Netop midt i byens støj, i metallyd og motorlarm hævder kirkeklokken sig med alvorsfuld, monumental storhed.

Til én skænker den et stykke barndom, til en anden Gud; men det er ikke larm.

At stoppe kirkeklokkerne vil være vandalisme!

Valfart til Oskarstrøm

Katolikker i Sverige har holdt valfart til Oskarstrøm. Denne begivenhed havde samlet ca. 300 mennesker fra Sydsverrig.

Oskarstrøm, der ikke ligger ret langt fra Halmstad, har en lille katolsk menighed, som for år tilbage blev grundlagt af tilflyttede polakker. Foruden kirken er der et børnehjem, som ledes af polske Mariasøstre.

Valfarten startede ca. 6 km fra Oskarstrøm. Selve turen er altså knapt så lang, som vor egen Aasebakkevalfart. Også her går turen gennem skov, den er lidt mere anstrengende, og med et moderat tempo tager turen ca. 1½ time. Man startede gruppevis, men lidt udenfor

Oskarstrøm samledes grupperne på byens kirkegård, her blev holdt en kort andagt for de afdøde. Samlet gik vi så det sidste stykke syngende »Salve regina«. Kl. 13 blev der sunget levitmesse efter dominikansk ritus i søstrenes have.

Efter messen kom madkurvene frem, man hilste på og hyggede sig med venner og bekendte indtil andagten kl. 16.

Efter den sakramentale velsignelse var der procession, og kirkens Maria-banner førtes til kirken.

Vi var 23 danskere med på denne valfart, og vi blev enige om, at det var en smuk oplevelse, som forhåbentlig til næste år vil samle endnu flere, også fra denne side af sundet.

Poul Rønne.

Hos munken i Assisi

Der er øjeblikke, hvor tiden ligesom står stille, og evigheden øjnes i et kort glimt, og hvor alle forskelle – også de konfessionelle – forsvinder, hedder det i et læserbrev i Kristeligt Dagblad. Brevskriveren, Agnete Müller, fortæller:

En sådan oplevelse, og jeg regner den til en af de skønneste i mit liv, blev mig forundt sammen med en gammel tysk franciskanermunk i St. Damianoklosteret i Assisi. Vi var fire danske »turister« (eller måske snarere pilgrimme), som han viste rundt i det gamle kloster, og Frater Wendelino vidste godt, at de to var protestantiske præster; men da han mærkede, at vi kendte en del til den hellige Frans og også havde en klat tilovers for ham, var han meget ivrig med at vise os alle de gamle hellige minder. Til sidst førte han os op i sovesalen, hvor clarisserne havde sovet, og hvor der stadig stilles friske blomster på det sted, hvor den hellige Clara lukkede sine øjne; her, sagde han, plejede han altid at bede et Fadervor og en bøn om en god død, og spurgte så, om vi ville være med til det. Så bad vi alle Fadervor sammen, og følte os helt som den samme Faders børn. Da han bagefter åbnede vinduet ud mod den umbriske slette, hvor solen rund og rød var ved at gå ned bag de blå bjerge, sagde han ganske stille: »Das ist Gottes Auge« – ja, jeg glemmer aldrig den stund, og jeg håber engang i de evige boliger at få lov til at møde Frater Wendelino og sige ham tak for et af de skønneste minder, jeg har.

Det første og det andet bud

Der er mange kristne, der tror, at det kristne liv er en fuldstændig privat sag mellem Gud og dem. De går til messe om søndagen, de beder regelmæssigt hver dag, og de går til skrifte, når det er nødvendigt. De tror, at alt går, som det skal, og at deres kristne liv er i orden, fordi de passer deres kirke.

Men dagens evangelium kan ikke andet end ryste dem ud af denne gode tro. Det er ikke nok at elske Gud, – man skal også elske sin næste, siger Jesus. Det andet bud hører sammen med det første. De kan ikke skilles ad. Og Johannes tilføjer: »Hvis nogen siger: »Jeg elsker Gud« og hader sin broder, så er han en løgner; thi den, der ikke elsker sin broder, som han har set, han kan ikke elske Gud, som han ikke har set. Og dette bud har vi fra ham, at den, som elsker Gud, skal også elske sin broder.« (1. Joh. 4, 20–21.)

Det er sagt med rene ord! Og vi ved også, at vi ikke bare skal elske med ord og tale, men i handling og sandhed. Hvor mange kristne siger ikke: »Jeg beskæftiger mig ikke med andre. Jeg har rigeligt at gøre med at beskæftige mig med mig selv.

Der er mennesker, der sulter ihjel, fordi de mangler det materielle brød. Men der er endnu flere, der mangler det åndelige brød, og hvis sjæl sulter ihjel, fordi de ikke har fundet nogen mening med livet. Hvad gør vi for at hjælpe dem?

Og desuden undgår jeg på den måde at synde ved at kritisere og tale ondt om andre. Jeg passer mig selv, og på den måde gør jeg ikke de andre noget.«

Det er rigtigt nok, at De ikke gør de andre noget! Men De gør dem heller ikke noget godt. Det kristne liv er ikke noget negativt; det skal være noget positivt. Det består nemlig i at elske. Når man elsker, forsøger man at forstå de andre, man deler deres glæder, man tager del i deres sorger, man prøver på at hjælpe dem, fordi man vil, at

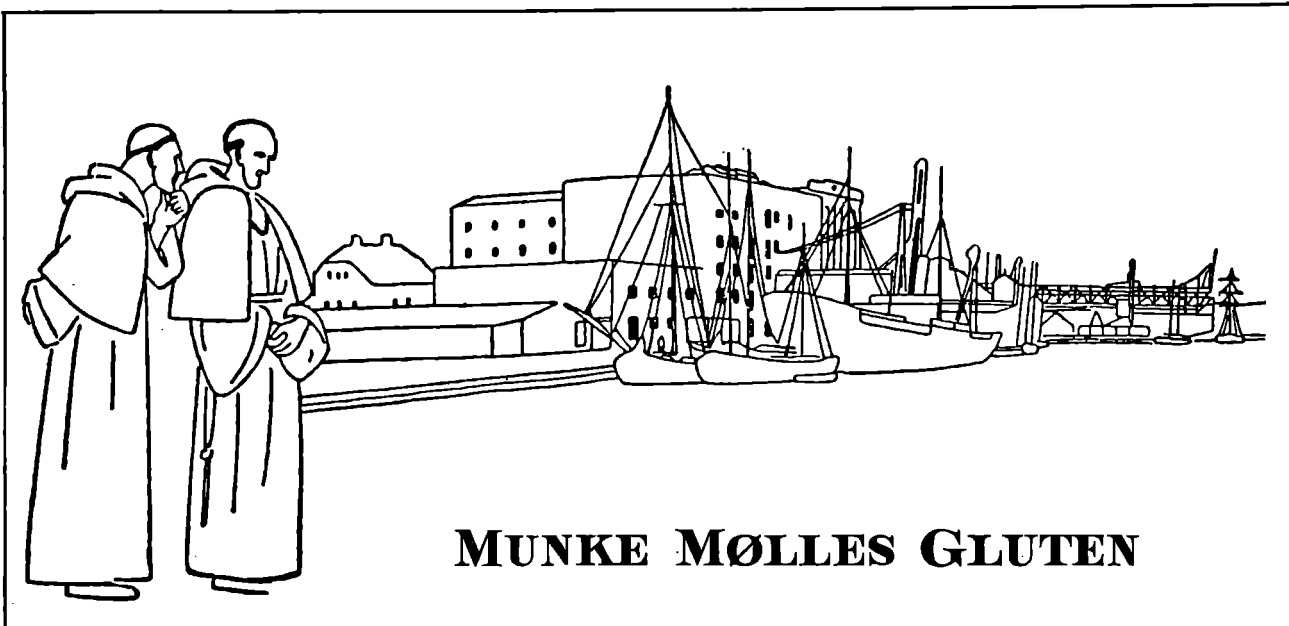
de skal være lykkelige. Vi må ikke glemme, at der ikke bare findes den slags synder, der begås ved en handling, – der er også undladelsessynder. På kærlighedens område er de ofte de sværeste, netop fordi de viser, at kærligheden er svag og måske død.

Hvis vi ikke hjælper vore brødre, kan vi ikke sige, at vi elsker Gud. »Det er ikke dem, der siger: Herre, Herre, men dem, der gør Faderens vilje, der skal indgå i Guds rige.« Guds vilje består netop i, at vi elsker, som han selv har elsket, det vil sige på en måde, der er lige så effektiv og lige så virkelig, som da han døde på korset for vore synder.

M. D.

MUNKE MØLLES GLUTEN

Selv drikkevand må købes

Fra et af de nystartede Sct. Vincent-gilder – det i Birkerød – kommer en opmuntrende bulletin. 3 uger efter at man havde afsendt den første check på 100 dollars til et af de nødlidende distrikter i Indien, modtog pater Gommans i Birkerød følgende svarbrev:

Rigtig hjertelig tak for jeres spontane, hurtige og rigelige hjælp. Jeg vil bruge jeres gave til hver dag i seks uger at skaffe mad til 160 børn. Jeg gentager: jeg takker jer oprigtigt for, hvad I har sendt mig. Giv min tak videre til de gode mennesker, medlemmerne af Sankt Vincentsgilderne, som har hjulpet os så storartet. Vore fattige kristne lader vi hver dag bede for dem under messen.

For tiden lider vi her frygteligt på grund af mangel på regn. Alt hvad vore mennesker har sået er vistnet væk, og vi er endog nødt til at købe drikkevand. Det er ikke så let, for jeg har 180 forældreløse piger hos søstrene, og i min præstegård, hvor min kapellan og jeg lever og arbejder på i alt tre værelser, har vi 35 forældreløse drenge. Heldigvis får jeg hver måned cirka ni kroner pr. barn fra regeringen. Det er altid noget, men ...»

Ideen bag Sct. Vincent-gilderne: at

hjælpe de sultende og nødlidende rundt i verden gennem de summer, som bliver resultatet af de små sagtmodige afsavn, man kan underkaste sig i hjemmene, sætter stadig nye skud rundt i landet. I flere sogne overvejer man at danne et lokalt Sct. Vincent-gilde, og i Køge er man nået så vidt med tanken, at man har indbudt pater Gommans til et møde for at få klarlagt alle enkeltheder med hensyn til gildernes arbejdsform i håb om at kunne danne endnu et.

Vi gør samtidig opmærksom på, at alle bidrag i alle størrelser modtages med stor taknemlighed. De kan sendes pr. giro-konto 971 64 og adresseres til: Sct. Vincent-gilderne, Kildehøjvej 13, Birkerød.

Hvis nogen, som har lyst at deltage i denne medmenneskelige håndsrækning fra de mætte til de sultende, men måske føler sig skræmt ved tanken om nye mødeforpligtelser, kan vi berolige med, at gildemedlemmerne kun behøver at mødes hver tredje måned for at udveksle bulletin'er om arbejdets øjeblikkelige stilling, høre rapporter fra de steder, hvortil der er opnået kontakt, og muligvis få deres kendskab underbygget med tilgængeligt billedstof. Resten af arbejdet foregår derhjemme i al stilfærdighed: ved at sige nej til sig selv nu og da

overfor nogle af de mange ønsker, hverdagen afføder, ikke mindst med hensyn til bordets glæder. Det er de mange små bækkes historie om igen, ved De –!

**En Stensen-rejse
Florens-Rom-Assisis 5.-23. okt.
19 dage kr. 875,-**

Turen tilbydes under forudsætning af 20 deltagere. Prisen indbefatter togrejse samt kost og logi. Iøvrigt henvises til bladets omtale. Man anmodes om venligst snarest at skrive efter program hos pastor Paul d'Auchamp, Åkirkeby, tlf. 462.

Sygepleje tilbydes,
lejlighed ønskes. En stilfærdig ung familie, manden ingeniør, fru en uddannet sygeplejerske, ønsker meget gerne en lejlighed i Københavns forstæder. Er villig til at pleje syg eller ældre, som bor i samme hus. Billet mnrk. 13-9-59 modtager annonceanfordringen, Østersøgade 108, 1., Kbhn. Ø.

**Oberammergau-passionsspil
1960**

Adgangskort senest 28. ds. I forb. m. Østrigsrejser (13 dg., kr. 460, excl. Oberammergau). For private (bil ell. tog) ordnes arrangement også.

I oktoberferie d. å. den klassiske Harztur (oph. i Goslar 19/10-23/10, kr. 190).

Europæisk Rejsetjeneste
v. komm.lærer K. E. Thorsen,
Stadfeldtsvej 26, Randers.
Telefon 5847

KJØBKE'S

REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellembygningen - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 78 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

Telefoner: 70 45 30 · 70 49 20

Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk

NORDISK KULAGENTUR A/S

SVEN E. FREDERIKSEN

RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliefyre

(årligt eftersyn)

Biskoppeligt besøg

En amerikansk biskop besøgte en nyslået millionær, som stolt viste sit landsted frem. Biskoppen så uimponeret på de flotte tennisbaner, svømmebassiner o. s. v. uden at kommentere. Tilsidst pegede millionæren på et stort elmetræ, der stod lige udenfor godsets bibliotek, og sagde: »Det træ har i 50 år stået oppe på bakken derovre. Men jeg fik det flyttet herved, så jeg kan sidde og arbejde i skyggen af det.«

»Hm,« sagde biskoppen, »der kan man se, hvad Vorherre kunne have udrettet – hvis han bare havde haft penge.«

ATTENTION CATHOLIC GIRL

I have come to Denmark Hoping to find a girl with technical, social or artistic interests who would consider marriage in a near future and would establish a home in the U.S.

If you will kindly send a note with your address (anywhere) or telephone and a brief description of yourself and your interests. I will appreciate it very much and I will reply with complete particulars.

Billet mrk. 30-8-59 modtager annonceanfdelingen, Østersøgade 108, 1., Kbhvn. Ø.

Han mente noget andet

En hollandsk katolsk præst blev i sin tid præsenteret for den nu afdøde prins Henry af Holland. Prinsen smilede venligt og sagde: Var Deres far også katolsk præst?

Den almindelige forvirrede forlegenhed hos selskabet fik prinsen til at opdage sin fejltagelse i en fart. Han bukkede galant.

– Ah, undskyld, mumlede han, jeg glemte, at katolske præster ikke har fædre!

Men agtet

En negerprædikant sagde bl. a. i en begravelsesprædiken: »Man kan måske ikke sige, at gamle Joe var et godt menneske, for han gav aldrig sit hjerte til Jesus, men han var om jeg så må sige en almindelig agtet synder.«

Vejle

Træløst & Kulkompagni

Toldbodvej - Telefon 68
Vejle

Hansen Pærhøi & Søn

Glarimester - kunsthandel
Søndergade 4 - Telef. 1187
Vejle

Mel- & Foderstofforretning

Møllensalg
J. JENSEN
Søndergade 26 - Telefon 1083
Vejle

Vejle Optik

v/ Anker Kastrup
Briller
Torvegade 8 - Tlf. 308 - Vejle

A/S Vejle Mælkekompani

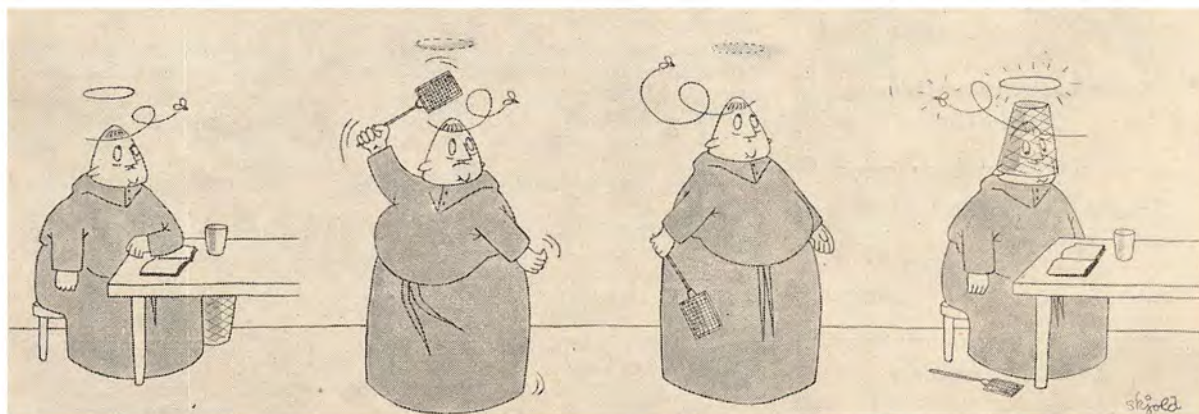
Fineste mejeriprodukter
Telefoner 336, 336 - Kontor 807
Vejle

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus - STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET

R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Ordrup 1178

B
R
O
R
K
A
S
P
E
R

Kødhallo Robert Hansen

1. kl. kød, flæsk og pålæg
Amagerbrogade 213 A
Amager 8390

Roman Kusier Muremester

Telefon Nivå 180
Nivå

L. F. Nielsen Snekermester

Lindholmsvej 38
Telefon Damsg 2043

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28
Telefon Minerva *408

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold
Amaliegade 27, København K
Central 799 - Telegramadr.: Forskjold

KBK
AKTIESELSKABET
Københavns
Brændsels Kompagni
Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

Katolske begravelser

Benson Aut.
KATOLSK
BEDEMAND
Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen
Exam. aut. gas- og vandmester
Smedelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 138

Tegn abonnement

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

„Du skal elske din næste som dig selv“

12. kapitel

»Kom ind.«

Djiboutis hund kom hen og snusede til gæsterne, og da den genkendte abbé Pierre begyndte den at logre. Inde i det pæne, lille værelse sad fru Vatie og ammede Jeanne.

»Ah.... goddag, abbé Pierre.«

Komfuret varmede godt. Det lyse og blomstrede tapet, de små billeder på væggen, gardinerne for vinduerne og blonderne omkring barnets vugge gav den beskedne bolig et pænt, muntert og venligt udseende. Lurifax havde atter lagt sig henne ved ovnen.

»Ah, vent et øjeblik.«

Moderen ville knappe sin bluse.

»Vi skal gå med det samme,« sagde abbé Pierre.

»Der er vel tid til at varme en kop kaffe.«

Noëlle stod på en stol og så ud med næsen trykket mod ruden.

»Kommer du ikke hen og siger goddag?« spurgte abbé Pierre.

»Tonton Bouti....«, sagde barnet og trykkede fingeren mod ruden, gennem hvilken man så sjakket fra Emmaüs i færd med at arbejde.

»Hun vil ud til Djibouti,« sagde fru Vatie, »han er hendes bedste ven. Når vejret er godt, vil hun slet ikke væk fra ham....«

»Hvad ønsker du dig til jul?« spurgte abbé Pierre. »En mekanisk hest? En vugge til din dukke?«

Barnet gentog:

»Tonton Bouti.«

Abbé Pierre satte sig nær ved ovnen rystende af kulde.

»Hvordan går det?«

»Det går glimrende,« sagde den unge kone med et stort smil. Vi har huslejen parat til Dem.«

»Det er ikke derfor, jeg kommer,« svarede abbé Pierre, »men jeg er glad for at høre det - de penge gør det muligt for os at skaffe husly til andre familier.«

»Det ved jeg.«

Hun så på ham med stor hengivenhed.

»I dag har vi boet her i to måneder....«

»Med hensyn til vand,« sagde abbé Pierre, »så må I have tålmodighed lidt endnu.«

»Det forstår vi da godt,« udbød den unge kone. Vi har allerede elektricitet. Det manglede bare, at vi skulle være besværlige....«

»Vi begynder på byggeriet til foråret, om alt går vel....«

De drak den varme kaffe.

»Jeg laver altid kaffe til Deres folk på denne tid.«

»Forresten ville fru Marchand gerne tale med Dem, det drejer sig om en af Deres folk - men det fortæller hun Dem selv.«

Da abbé Pierre rejste sig for at tage afsked, tog han Jeanne op på armen og sagde:

»Farvel, du borger nr. 1 i »det blomstrende vænge.«

Moderen sagde sagte:

»Marcel og jeg er enige....«

»Om hvad?«

»De to børn er endnu ikke døbt, og....«

»Ja, det må vi tale nærmere om, men tro ikke, at I er nødt til at gøre det af taknemmelighed. I må forstå betydningen af jeres beslutning.«

De begav sig hen til zigeunervognen.

»Vent på mig,« sagde abbé Pierre til Denis, »gå hen og lær dine fremtidige kammerater at kende.«

Denis nærmede sig langsomt byggepladsen. Han vidste ikke, hvordan han skulle gøre deres bekendtskab, og hvordan han skulle komme i kontakt med dem. Han standsede to skridt derfra og så på dem, der byggede.

»Vi er ikke for mange,« brummede Djibouti, »ræk mig murstenene.«

Denis gled ind i rækken.

Tyve minutter senere gik abbé Pierre ud af fru Marchands zigeunervogn og nærmede sig klyngen. Med et blegt og tillukket ansigt spurgte han:

»Hvor er Louis?«

»Han tog herfra kl. 9,« svarede Djibouti.

»Er han henne på kaféen?«

Djibouti trak på skulderen.

»Jeg må gå, Denis,« sagde abbé Pierre sagte, »jeg skal have gjort et ubehageligt men nødvendigt stykke arbejde.«

På kaféen henne ved korvejen spillede de »arbejdssky« hasard. Forlegne rejste de sig halvt op, da de så abbé Pierre komme ind, og stammede som børn, der er grebet på fersk gerning:

»Det er sådant et regnvejr, abbé Pierre, man kan da ikke arbejde i sådant et vejr.«

»Kom med mig, Louis.«

Med rynkede bryn tog den store

fyr sin kasket, blinkede til kammeraterne og satte sig ind i bilen. De kørte afsted i tavshed.

Ved korsvejen drejede abbé Pierre til højre.

»Skal vi ikke hjem til Emmaüs?« spurgte Louis.

»Nej, vi skal til Paris.«

»Godt.«

Abbé Pierre mælede ikke et ord, før de kom til Porte de Vincennes.

»Jeg sætter dig af ved Hallerne.«

»Ja, er der noget, jeg skal besørge for Dem?«

»Nej, vi vil ikke beholde dig længere i Emmaüs.«

Det gav et sæt i drengen.

»Hvorfor ikke? Hvad har jeg gjort? Man kan virkelig ikke arbejde i dette hundevæjr. Er det fordi...«

»Du ved udmærket godt, at det ikke er på grund af besøget i kaféen, at jeg beder dig om ikke at komme tilbage.«

Den anden krøb sammen på bilsædet... Nogle minutter efter sagde han:

»Hvad skal jeg bestille?«

»Hvad lavede du, før du kom her til?«

»Jeg installerede centralvarme - men jeg havde ikke noget arbejde.«

»Du må søge noget. Her har du lidt penge.«

Da de kørte forbi forstaden St. Antoine, sagde Louis:

»Det er unødvendigt at spilde Deres benzin. Lad mig komme af her.« Bilen standsede.

»Hør nu her, Louis,« sagde abbé Pierre venligt. Når vi har skaffet husly til nogle familier, så er det ikke for at genere dem bagefter. Fru Marchand må virkelig kunne føle sig sikker. Du er fem og tyve år, og jeg kan godt forstå, at en ung ensom kvinde... Men du må være stærk og slå den tanke ud af hovedet - du må bringe os dette offer til gengæld for det, vi har gjort for dig.«

»De siger »os«,« mumlede drengen efter nogen tavshed - »det er Dem alene...«

»Det er samfundet i Emmaüs, der har taget imod dig. Jeg har kun handlet i dets navn. Enhver må blive en del deraf, føle sig ansvarlig for det og bidrage sit. Hvad dig angår, så må du love ikke mere at vende tilbage til »det blomstrende vænge«.

»Hvad skal der blive af mig?« gentog den anden.

»Gå nu. Hvis du om fjorten dage endnu ikke har fundet noget arbejde, så vil vi endnu engang modtage dig

i Emmaüs. I løbet af den tid vil du falde til ro. Med hensyn til dine ting - hvor skal jeg aflevere dem i morgen?«

Han tog de pengesedler, abbé Pierre rakte ham, og stammede:

»Og jeg... jeg forstår... De har ret... Tilgiv mig, abbé Pierre.«

»Du ved godt, jeg har tilgivet dig. Farvel, Louis.«

Vognen satte sig i gang.

(fortsættes)

*Er han ikke helgen -
hvem er det så?*

(fortsat fra side 520)

af, hvad et kristent folk allerede har erkendt og bekræftet. Der er ikke tvivl om, at Rom hellere end gerne ville kanonisere en mand af Stensens format og hellighed, hvis betingelserne var til stede.

- Og hvad med miraklerne?

- Det spørgsmål vil for mange være det første og sidste, og det skal ikke nægtes, at det har sin store betydning. Det gode er dog, at mirakler, udvirkede på helgenens forbøn, ikke synes at være det altoverskyggende problem for den historiske sektion. Alligevel tør man næppe regne med, at kirken her helt vil stryge kravet om sådanne miraklers godtgørelse, og dem har vi så langt fra. Selv om man af og til læser om bønørelser, kendes dog ingen autentiske, fuldt beviste undere.

Om himlen nogen sinde vil vise os det ønskede tegn, kan vi selvfølgelig ikke vide. Men vi må håbe, bede og endelig ikke glemme, at ved en helgenkåring som ved så mange andre problemer også i det overnaturlige liv vil meget afhænge af vor disposition og forberedelse.

Og Niels Stensen må kunne tale til mennesker af i dag, han, der forbandt tro og viden på skønneste måde. Det må dybt beklages, om danske katolikker ikke forstår rækkevidden af denne sag - og handler derefter. E. D.

I forbindelse med Niels Stensen-rejsen, som vi allerede har omtalt, konsekreres et nyt alter i Florens. Ved højtideligheden vil ærkebiskoppen af Milano, kardinal Montini, tale. Der arrangeres under Steensen-festlighederne en koncert under medvirken af et kor på 107 medlemmer fra Acken.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Edvard Petersen

Kul, koks, brændselsoilier
Havnen 3, Horsens - Tlf. 2 38 88

Poul
HENRIKSEN

Raadhusstrøvet
Vejle

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thiem
Nørregade 8, Vejle - Tlf. 380

Bogladen med de mange bøger...

A/S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandsfabrik

Telefon 121, 208

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 - Tlf. 1349
Næstved

Arndt Nielsen Ure og optik

Jernbanegade 2 - Tlf. 843
Næstved

K. Blum Hansen Boghandel

NÆSTVED
TELEFON 2626 (2 ledninger)

Gulvtæpper

Linoleum-Tapeter-Malerverker

CLAUDI HANSENS EPTF.
Jernbanegade 3, Næstved - Tlf. 80

A. & P. G. Vintersborg

Snedker- og tømrermestre

Lindbjerggårdvej, Næstved
Tlf. 1828 - 818

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 - Tlf. 168
Næstved

Leverandør til katolske institutioner

Tegn abonnement

FILM og TEATER

Othello

Othello er et af Shakespeares mest lidelsesfyldte dramaer om kærlighed, elskov, had og hævnlyst. Blot ved læsningen gribes man af tragedien om den ædle mor, Othello, der vinder den skønne Desdemonas kærlighed og oplever en kort lykke, indtil hans fænik, Jago, af lutter hævnfølelse ved list og rænker vækker hans skinsyge i en sådan grad, at han til sidst dræber sin uskyldige hustru og for sent erfarer, at han kun har været offer for en nedrig ondskab, at han ingen grund havde til sin jalousi.

Den russiske film om Othello, lavet af instruktøren Sergej Youtkevitch, forløser ikke fuldt hans tragedie. Trods en smuk fotografering og dejlige farver, - det meste af filmen foregår på Cypern, - trods en billedvirkning, som bryder de lange monologer, lades man mærkelig kold, ja, jeg vover at sige, at man undertiden keder sig, det hele er for ensformigt. Det er, som billederne har taget kraften af ordene, for de er for påtrængende i al deres fuldendthed til, at man kan se bort fra dem, og for livløse til at leve sammen med teksten.

En anden vanskelighed gør sig gældende: Filmen er russisk, indspillet af russere, men for at bringe den nærmere europæerne, har man ladet Old Vics skuespillere indtale teksten og foretaget en iøvrigt dygtig synkronisering, så engelsk tale og stemmeføring følger russernes spil. Men russisk film er meget forskellig fra europæisk tradition - skuespillertyperne, tempoet og spillemåden kan ikke forenes med den tale, vi hører - indtrykket er forvirrende og er utvivlsomt medvirkende til, at filmen synes mangelfuld.

Og så til det positive: Oplevelsen af Othello selv, spillet af Sergej Bondarchuk. Han alene er filmen værd. Hvor han bærer scenen, keder man sig ikke. Han er langt fra at være skuespiller, han er Othello i al sin godhed, lidelse og vrede. De store ord, der er lagt ham i munden, klinger aldrig hult, kommer virkelig fra et levende menneske, og den skinsyges kval, han gennemlever for vore

øjne fortæller sandt om den altbesættende voldsomhed, hvormed kærligheden bemægtiger sig menneskehjertet. Han kan skrike som et vildt dyr og græde som et barn, uden man et øjeblik finder hans udtryksmidler overdrevne. Ophøjet er han i sin sidste monolog før han tager sit liv, - stilhed efter stormen.

For hans skyld bør De se filmen. I en tid, hvor der handles så let med kærligheden, hvor troløshed betragtes med et medlidende skuldertræk og tolereres som noget uundgåeligt, er det ikke uden betydning at blive mindet om den absolutte, ægte kærlighed. Bo.

Fredens dal

Ved filmfestivalen i Cannes har man tildelt denne jugoslaviske film æresprisen på grund af John Kitzmillers fine menneskelige spil som flyveren Jim.

Efter et bombeangreb på en jugoslavisk grænseby bliver to børn med eet alene i tilværelsen. Drengen Marko har været øjenvidne til, at hans hjem er styrtet sammen og forældrene dræbt, og lille Lotti har samtidig mistet sin bedstemor. Hvis ikke de to børn i deres ulykke havde mødt hinanden på en opsamlingscentral, ville de være havnet som organisationsbørn i en lejr. Nu bliver de imidlertid enige om at stikke af sammen for at lede efter et sted uden flyvemaskiner, bomber og sammenstyrtede huse - Fredens dal. Lotti ved nøjagtig, hvordan den ser ud med køer, høns, blomster og en lille mølle, og da det viser sig, at Markos' onkel har en gård, der nøje passer til beskrivelsen, er der ikke langt fra tanke til handling.

Det, der gør denne film bemærkelsesværdig, er, at disse små tilsyneladende ubevæbnede og magtesløse væsener ejer et våben, som ingen kan tage fra dem, nemlig håbet. Omgivet af gru, vold, ondskab, fortvivlelse og død traver de af sted med deres længsel og håb som drivkraft. Selv da onkelens gård er nået, og rædslerne også trænger ind på livet af dem der, så de må flygte videre, står Lotti for os som det personificerede håb,

idet hun med blanke øjne og snøftende stemme tappert betyder, at så må det altså have været den forkerte dal.

Hvor mærkeligt det end lyder, er filmen, som ikke et øjeblik tangerer det sentimentale, såvel sørgmodigt gribende som inderligt opmuntrende. Man lærer at forstå, at vi ikke får adgang til himlen uden at blive som børn. (Forbudt for børn). H. B.

De sjove år

En ny dansk film, der desværre ikke kan siges at hæve sig op over det sædvanlige danske niveau. Den er jævnt kedelig - alt virker så almindeligt og karakterløst. Selvfølgelig er det nogle vældig søde unge mennesker, man stifter bekendtskab med i filmen; men der er ligesom ikke noget ved dem, som rigtigt kan fange interessen. De er så rare og almindelige, at man ikke kan se berettigelsen i at lave en film om dem. Ganske vist har man flere gange glædet sig over f. eks. de italienske film om hverdagens børn; men de var så levende og rige, at selv deres grå dagligdag kom os ved. Det er ikke rigtig tilfældet i »De sjove år« - noget fordi manuskriptet er for tyndt og banalt, og noget fordi de unge nok endnu kun har et udfoldet talent at spille med, og det kan ganske vist bringes til pludselig at blomstre i en speciel rolle, som ligesom kalder det frem; men rollerne her var jo først og fremmest bare de unge selv, og det er som bekendt det sværeste af alt at spille.

Der er altså absolut intet ondt i denne film - den kan ses af hele familien -, men der er heller ikke meget, der er godt! K. B.

Intet nyt under solen

»Dansk films sørgelige lod har været den, altid at tærskes langhalm på det, man ude omkring i verden for længe siden havde forladt. Ingen af dem, der har haft noget at sige, har nogen sinde haft mod til at bryde en lance for noget nyt, hvilket atter hænger sammen med, at filmens ledende folk herhjemme aldrig i forbindelse med deres stilling har følt et ansvar eller en mission ...

Vil den danske film nogen sinde gøre sig håb om at vinde med i verdensløbet, er det en ufravigelig betingelse, at den gør sig sin stilling klar, ser sandheden, som den er.«

Således skrev Carl Th. Dreyer den 7. januar 1920!

Betydningsfulde drøftelser
i Assisi og Venedig

En røst fra Sønderborg -
og en fra Padborg

Med børn i Guldberg-lejr

De største mirakler er usynlige

Renoirs film „Den store illusion“

Kardinal Tedeschini syg · Planer om valfartskirke i Øm

I Ugens kronik skriver kirkehistorikeren Raphael M. Huber O.F.M. om årsagerne bag franciscanerordenens udvikling til en stor og varieret familie.

DA MÅNERAKETTEN LUNIK II søndag aften med en fart af 7-8000 km i timen splintredes mod månens overflade kunne alverdens spejdende astronomer intet unormalt konstatere gennem deres kikkerter. Men alligevel bredte nedslaget ekko sig verden over. For første gang var det lykkedes at få en mere håndgribelig kontakt i stand mellem jorden og dens nærmeste planet. Det var en teknisk triumf for sovjetisk videnskab og dertil en optakt til den sovjetiske statschefs besøg i USA, som selv den mest blaserte Brooklyn-amerikaner ikke ville forblive upåvirket af.

Det land, hvis videnskab og industri i fællesskab har gjort dette muligt, var for fyrre år siden blandt de elendigste indenfor nationernes proletariat. I dag er det et af de mægtigste. I den vestlige verden har man nøgternt beregnet sig frem til det tidspunkt, hvor Sovjets produktion vil have overgået ethvert andet lands. Det er en uhyre industriel ekspansion, der er foregået og stadig foregår i kommunismens fædreland. Det tjener intet rimeligt formål at ville se bort herfra.

Men på samme tid som den ikke-kommunistiske verden må konstatere sig distanceret i rumkapløbet, vil enhver spørge, hvad denne udvikling skal føre til. Det er jo ikke nogen sportspræstation at skyde en beholder med instrumenter til månen, som det f. eks. var, da et par mennesker for få år siden som de første satte sig og nød udsigten fra toppen af verdens højeste bjerg. Her var der tale om en ganske fredelig kappestrid. Men i spørgsmålet om menneskelig kontakt med rummet spiller i høj grad et destruktivt hensyn ind. Aviser og tidsskrifter lader ingen i tvivl om de militære perspektiver, der knytter sig til raketternes dans i stratosfæren.

Det er denne vished, der gør mennesker bange. Det bliver mere og mere klart, at teknikkens udvikling truer med at tage magten fra mennesket. Har de mænd i hvis magt det står at ødelægge lande blot ved at beordre trykket på nogle knapper respekt for mennesket som gudskabte skabninger? Vi ved i hvert fald, at man ikke i Kreml gør sig skruper i så henseende. Og når man benægter eksistensen af noget ansvar overfor Gud, ja når man benægter endog Guds eksistens, hvorfor skulle man da regne mennesket for andet og mere end en ganske vist psykisk veludviklet dyrerace, som man intet større hensyn skylder?

Det er en dystre version af Måneskinssonaten, der her er slået an til.

E. D.

Tegn abonnement

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvá og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:

A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9828 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 87042

Abonnementpris kr. 8 pr. kvartal —
hele Skandinavien

Øvrige udlænd: kr. 9 pr. kvartal
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annøceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 5394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 88965

„Hvo er som en stærk kvinde“

Lis Møller havde fornylig i radio en samtale med en løsladt fange. Fangen var ca. 45 år, da han begik sin første »berigelsesforbrydelse«. Han fik en dom på to et halvt års fængsel. Senere fik han endnu to domme, så han havde tilbragt en lille halv snes år i fængsel. Jeg undrede mig en del, mens jeg sad og hørte på ham. Han gav ikke en eneste gang udtryk for, at han syntes, han havde begået noget forkert. Han syntes tværtimod, at han var blevet forurettet af samfundet. Han sagde, at han havde begået sine lovovertrædelser for at skaffe sin familie til livets ophold. Når han begik sine indbrud handlede han, men tænkte ikke, sagde han flere gange.

Han blev spurgt, om han var bange for at vende tilbage til sit hjem og til samfundet, når tiden for løsladelsen nærmede sig. Han svarede, at han var meget bange. Engang havde han bedt sin kone leje lejlighed i en gade, hvor de ikke var kendt, så han kunne slippe for at vende tilbage til de kendte omgivelser. Hans kone havde svaret: »Børnene og jeg har måttet holde ud, mens du var væk. Du må i det mindste komme tilbage og prøve. Når der er gået et år, kan vi eventuelt flytte.« De blev.

Han blev spurgt, hvad hans kone og hjem betød for ham, mens han var i fængsel. Han svarede: »Alt.«

Hans kone blev spurgt, om hun vidste, når hendes mand havde foretaget sine indbrud. Hun svarede, at det havde hun ikke kunnet undgå, og at hun havde sagt, at det måtte

han ikke, men at hun ikke havde fundet, at det var hendes pligt at anmelde ham. Da hendes mand kom i fængsel, havde velmenende mennesker rådet hende til at søge skilsmisse. Det afslog hun. »Det løfte, jeg har givet er for hele livet,« sagde hun. Da hendes mand for tredje gang var kommet ud af fængslet og havde fået arbejde et sted, hvor han syntes om at være, fik hun udvirket, at man efterhånden viste ham mere tillid.

Lis Møller spurgte hende, hvordan det var gået børnene. Så måtte hun sige, at den ældste søn var i fængsel af samme årsag som faderen havde været.

Op grædende sagde hun: »Det er meget værre, for ham har man fået betroet at opdrage, det første måtte man tage som det kom.«

Måske var denne kvinde katolik, i hvert fald var hun kristen.

Før udsendelsen havde jeg ventet at få noget at vide om, hvorledes samfundet modtager løsladte fanger. Det var der også noget om. Men stærkest stod dette individuelle pars historie for mig. Hans moralbegreber var tågede og uklare, hendes klare og stærke. Skønt hun kun talte lidt, opfattede jeg hende som hovedpersonen.

Hun havde holdt ud i alle livets bitre tilskikkelser og hårdt var hun blevet prøvet.

Hun står for mig som et lysende eksempel på mod og trofasthed under forhold, der ville få de fleste til at give op. Det varer noget, før jeg glemmer den udsendelse.

KPH.

Til forklaring

I et indlæg i nr. 35 med titlen »Kristne litterære strømninger« omtaler fru Marte Neergaard et par af foredragene ved AC's sommeruniversitet på Bornholm, og hun finder det synspunkt, som anlægges i det ene, mere »frugtbringende« end det, som anlægges i det andet.

Som ansvarlig for mødets program bør jeg vistnok hertil oplyse, at hvert enkelt af stævnets emner blev behandlet i to foredrag, et under synsvinklen »det ondes mysterium« (udtrykket stammer fra apostlen Paulus) og et under synsvinklen »frelsens mysterium«. Det positive eller negative synspunkt var bestilt i min henvendelse til talerne, og meningen var, at de to betragtningmåder i forening skulle hjælpe til at nå til en sand vurdering.

Heldigvis ser det ud til, at foredragene vil blive tilgængelige på tryk

i deres helhed. Blandt deltagerne og andre har der vist sig stor interesse for en udgivelse af dem, og Catholicas redaktion har tilbudt at udsende dem som særnummer. Her vil så enhver selv kunne se, hvilket udbytte de enkelte foredrag gav.

Her vil man også få berigtiget en enkelt misforståelse: Claudel har ikke noget skuespil »Sidons rose«. Dr. Chydenius omtalte »Silkeskoen«, men talte svensk og omtalte den som »Sidskon«. Kasper Kallan.

VATIKANETS RADIO bragte i sin danske udsendelse sidste onsdag et vellykket interview med forfatteren, pastor Peter Schindler, der fortalte om sin oversættelse af Nye Testamente i anledning af dens andet oplag. Programets anden del bestod af uddrag fra et ny long-playing plade, der som kavalkade af tale, musik og lyd skildrer Pius XII's pavegerning.

Hvor børn lærer både

at modtage og at give

Sommerlejren kan
starte et barns udvikling

AF CAND. PSYCH. JØRGEN HVIID

Så kørte bussen med Heinz, Pierre, Peter, Ole, Klaus og alle de andre. Det er ikke let at lave lejrskole for 60 børn og ved aftenstid er man tit mere død end levende. Men som en engelsk forfatter udtrykker det, da han fortalte om sine børn: »De fyldte huset med en støj og en uro, så det næsten var umuligt at samle sig om skriveriet – og nu har de efterladt en stilhed, som ikke er til at holde ud.« På samme måde er det, når man sender børnene af sted igen efter lejrskolen er forbi. Der bliver en mærkelig stilhed i lejren, og man savner selv de børn, som forårsagede de største vanskeligheder og problemer.

Der er mange vidunderlige oplevelser at tænke tilbage på, – små menneskeskæbner, som man mødte. Der var Klaus på syv år. Han havde året i forvejen mistet sin lillesøster. Hun var kun eet år yngre, og de to legede altid sammen. Klaus's søster blev kørt ned af en bil og Klaus kunne ikke forstå, at søsteren pludselig ikke var der mere. Han vidste godt, at hun var i himlen, at hun havde det godt, men det hjalp ikke ham – han var ensom og alene. Det havde heller ikke været let for Klaus's forældre – ganske vist havde de 5 børn ialt, men de havde ingen at miste. Klaus kom ind i en lang depression, han blev tvær, aggressiv og uartig.

Jeg tog selv Klaus med over til Guldberg-lejren i Nr. Lyngvig. Vi kørte i sovevogn og det var en stor oplevelse. »Så slukker vi,« sagde jeg til Klaus, og han slukkede lydigt lyset. Få minutter efter tændte han det igen. Jeg lod som om jeg sov. Klaus kravlede ned i fodenden, hvor han havde sin rygsæk stående og tog noget op af den. Så blev lyset atter slukket og der lød nogle smaskende lyde. Den næste morgen kunne jeg se resultatet på hans lagener – det er ikke særlig praktisk at spise chokolade i sengen i mørke, når man kun er 7 år.

Jeg havde nok af arbejde i Guldberg-lejren og jeg kunne ikke tage mig ret meget af Klaus. Mit kontor havde vindue ud imod gårdspladsen, og Klaus stod i timevis og kiggede ind til mig. De andre ledere prøvede at få ham interesseret i forskellige ting, men han vendte altid tilbage til

pladsen foran vinduet. Han stod bare og så bedrøvet ud. Jeg lod som om jeg ikke så ham, men jeg kunne næsten ikke holde hans bedrøvede blik ud. I løbet af de næste dage havde vi adskillige medarbejder-konferencer, hvor vi bl. a. diskuterede Klaus. Situationen så ret håbløs ud. Han

ville ikke have noget at gøre med de andre børn, og han talte kun om at komme hjem så hurtigt som muligt. Men vi blev enige om, at det skulle gå. Klaus blev anbragt på et værelse sammen med Joachim, en tysk dreng, Peter, en mulatdreng og den 8-årige Leve. Leve hed egentlig Leo, men det kunne Klaus ikke rigtig sige. Lidt efter lidt blev Leve og Klaus meget fine venner. Een af de første aftener hørte jeg Leve sige: »Ja, de første dage ville jeg også gerne hjem – jeg savnede min mor. Men bagefter, bare der er gået nogle dage, synes man det er sjovt at være i lejr.« Hver gang jeg så Klaus sagde han: »Hvornår skal jeg hjem?« Klaus kunne ikke skrive, og derfor havde hans mor foreslået ham, at han skulle tegne hjem i stedet for. Klaus bad også om papir

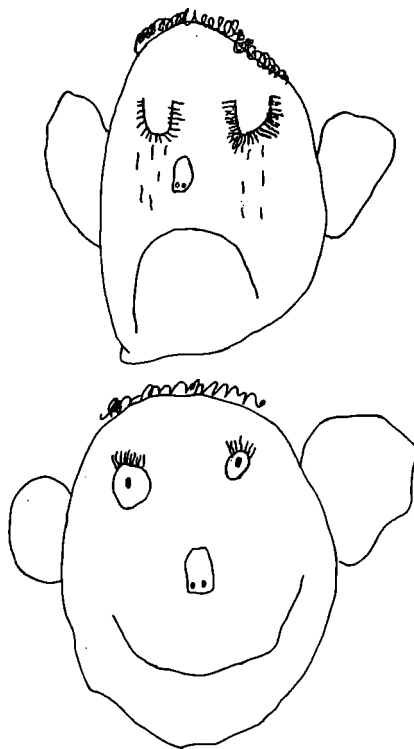

Tre blinde drenge prøver instrumenterne. Foto: C. Erichsen.

og blyant og tegnede et stort surt hovede med tårer. Det måtte jeg så modvilligt sende til hans forældre.

Jeg arbejdede i lejren i 4 dage om ugen, og tilbragte de resterende 3 dage i København. Da jeg kom igen ugen efter, spurgte jeg straks, hvordan det var gået med Klaus, mens jeg havde været væk. Heldigvis havde han klaret sig fint. Han var begyndt at lege med sine jævnaldrende, og han var begyndt at smile og at le. Men så snart Klaus så mig, sagde han: »Har du husket at bestille billetten, så jeg kan komme hjem med dig på torsdag?« Klaus havde en meget stærk binding til mig – jeg kendte ham allerede, inden han kom i Guldberg-lejr. Men det var uheldigt, at der var denne binding – Klaus måtte lære at lege med andre børn, han måtte lære at stå på egne ben. Jeg fik Stig Guldberg til at tale med Klaus. Det var en samtale mellem to mandfolk over en banan. Da Klaus havde fået sin banan, skulle han også give Stig Guldberg én. Den er ikke så let at klare med poterne – Stig Guldberg mangler jo begge hænder, men Klaus hjalp ham. Da Klaus fik at vide, at Stig Guldberg gerne ville beholde ham 14 dage til i lejren, var han lige ved at tvære bananen ud i hovedet på Stig Guldberg. Men det var jo en samtale imellem to mandfolk, og Klaus indvilligede i at blive.

Efter den dag gennemgik Klaus en fantastisk udvikling. Han blev fuldstændig som de andre drenge – egentlig sjovere. Han havde en usædvanlig sans for humor. Den havde tidligere givet sig udtryk i nogle tvære svar, men nu kom den frem i kvikke og rappe kommentarer. Klaus var nok

glad for at se mig, men hvis jeg ikke lige var til stede, gad han ikke vente på mig – han ville hellere ud og lege med de andre. Han tegnede også brev hjem – med smilende hoveder. Brevet fortalte ikke så lidt om hans sindstilstand. Klaus var kommet ud af sin depression, som havde været et års tid. Den sidste uge havde vi nok at gøre med at dæmpe ham lidt ned igen, så hans forældre kunne styre ham, når han kom hjem.

Hvordan det skal gå senere? Det er svært at sige, men jeg tror, at der er gode muligheder. Klaus er lige begyndt i skolen. I Guldberg-lejren lærte han, hvordan han skulle omgås andre børn – han fik en start. Nu er der chancer for, at han også hjemme vil komme i kontakt med jævnaldrende og begynde at leve et normalt liv. Måske skal han have en »indsprøjtning« til i Guldberg-lejrene næste år.

Guldberg-Plan har to formål: 1. At etablere lejrskoler for handicappede børn. 2. At oplyse offentligheden om de handicappedes problemer gennem foredrag (Stig Guldberg rejser 80.000 km om året for at holde foredrag), presse, radio og fjernsyn. Børnene tilbringer som regel fra fire til otte uger i en lejrskole. De kommer fra en række forskellige lande (9 forskellige nationer i år) og mange forskellige former for handicap er repræsenteret: Polio, amputationer, spastikere, blinde, børn med psykiske problemer, deriblandt mulatbørn o. s. v. Mange af børnene har tidligere kun

været vant til at modtage – de er blevet omhyggeligt passet hjemme, og de fleste af deres ønsker er blevet opfyldt af forældre, onkler, tanter, kusiner o. s. v. Man syntes, at barnet havde det svært nok i forvejen med sit handicap. Resultatet er, at disse børn aldrig har haft ret megen lejlighed til at yde noget til gengæld, de er blevet afhængige. Det fundamentale i ethvert menneskeligt forhold er både at kunne modtage og at kunne give.

Lejrskolen er som en slags chockbehandling for disse børn. Den er organiseret som en ganske almindelig sommerlejr, med pligter og glæder. Alle skal rede senge, vaske gulv, dække bord og vaske op. Børnene lærer at klæde sig af og på uden hjælp – og de lærer at omgås andre børn. Praktisk taget al behandling er indirekte – nøje planlagt af medarbejderstaben på talrige konferencer. Derfor oplever barnet lejrskolen som slet og ret en sommerlejr, og ikke som en behandlingsinstitution. Man har blandet børn med fysiske handicap og børn med psykiske problemer, og det er gået ganske uden vanskeligheder. Grunden er sikkert, at børn med problemer lever i deres egen lille verden – de er spærret inde med deres vanskeligheder. I lejrskolen bliver den lille skal slået i stykker, – en ny verden lukker sig op med nye behov og nye muligheder.

Guldberg-lejren er ikke nogen mirakelkur, og i løbet af 4-8 uger kan man ikke gøre nye mennesker af børnene. Men man kan starte en udvikling, som må fortsættes hjemme – og det er måske en udvikling, som ellers ikke ville være kommet i gang. Dertil kommer, at man i lejren kan iagttage børnene 24 timer i døgnet – under helt andre forhold end forældrene og de institutioner, som til daglig arbejder med barnet. Derfor kan medarbejdernes iagttagelser kaste nyt lys over barnets problemer og lejrskolens rapport kan give forældre og institutioner en værdifuld vejledning. Den psykologiske undersøgelse, som blev foretaget i juli-lejren i år, bekræfter at der sker betydningsfulde forandringer hos mange af børnene, og at lejrskolen kan spille en vigtig rolle i behandlingen af handicappede børn.

Vi oplevede selvfølgelig også skuffelser i lejren. Vi fik bl. a. en katolsk mulatdreng, som en dansk familie havde haft i pleje i 2 år med henblik på adoption. Uforudsete vanskeligheder i familien gjorde, at man ikke mente at kunne beholde Peter, den 13-årige mulatdreng. Han har
(Fortsættes side 539)

Hollandsk dreng, som har mistet et ben, men er en rigtig vandhund.
(Foto: C. Erichsen).

En røst fra Sønderborg - og en fra Padborg

Opmuntrende læser-støtte til vor abonnements-kampagne

Siden vi omtalte vor kampagne for at få flere abonnenter, har flere læsere pr. brev eller telefon meget venligt tilsagt deres støtte. De første resultater har vist sig, men vi ved, at man ikke må nøjes med et lille forsigtigt slag på trommen. Der skal slåes heftigt og længe, før lyden når de fjernere afkroge i vor læserkreds. Om nogen tid vil vi anmode om præsternes hjælp og om ungdomsklubbernes assistance til hvervning af abonnenter.

Her er nogle linier fra et sognebrev sendt af sognepræsten i Sønderborg, pater Irenæus, til sønderjydske katolikker.

Adskillige familier i vort sogn er allerede abonnenter på Katolsk Ugeblad. Det gør også godt at høre, hvor glad man er for bladet.

Men vi skal være flere om det, for at gøre Katolsk Ugeblad til et blad, alle andre blade her i landet regner med. Det skal blive en røst, alle her i landet skal høre, om man vil eller ej. Vi vil være med - lad så være, at vi er et mindretal her i landet - vi vil være med til at bestemme det åndelige klima. Dette vil vi ikke på grund af magtbegær, men fordi Gud, som er sanddru, siden verdens begyndelse har villet åbenbare sig for menneskene og for mere end 1900 år siden sendte sin søn i verden som et sandt lys, for at oplyse ethvert menneske. Vi sidder inde med den store mission: »Gå hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem ... og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer.« Dette er vor opgave. For at kunne fuldføre den, skal vi bruge midlerne, vi råder over.

Vort sogn har tidligere vist at kunne reagere hurtigt på opfordringer til at støtte vigtige katolske foretagender. Jeg tænker på Sankt Knuds Gilderne, Katolsk Radio- og Fjernsyns Forbund og Don Bosco Bøgerne. Jeg regner da også ganske bestemt

med, at Katolsk Ugeblads nødskrig bliver hørt og forstået i alle vore hjem.

Er De ikke abonnent? - Så bliv det nu! - Vent ikke! Skriv idag til Katolsk Ugeblads ekspedition, Sct. Annæ Plads 28, København K. (Abonnementspris kr. 8,- pr. kvartal).

Ved siden af den daglige avis og Deres ugeblade, bør der også findes et Katolsk Ugeblad! Også De kommer da snart til at opleve, hvor glade familiens medlemmer bliver for bladet, og hvor gavnligt det er.

Deres venner og bekendte har godt af at se bladet. Ønsker de at læse bladet, desto bedre. Den katolske røst skal jo høres i landet. Alle har godt af at opdage, at den katolske kirke ikke er en sekt, men at den virkelig er en verdenskirke. En smule oplysning i den retning skader bestemt ikke. Gør Dem klart, at De på den måde virker med til bekendtgørelsen af kirken i Deres kreds. Hvor mange findes der ikke her i landet, som gerne ville vide lidt mere om den katolske kirke! Måske findes der nogle i Deres omgangskreds. Benyt derfor lejligheden. Tegn et abonnement på Katolsk Ugeblad og ... lad det gå videre til andre, efter at De selv har læst det.

Vi skal ikke så meget kritisere sekternes eller måske kommunismens propaganda-iver gennem pjecer. Gør selv propaganda! Vær med til at bekendtgøre det, De selv tror på, lever for og eventuelt også vil dø for. Er De virkelig overbevist om, at kristendommen er det eneste, som giver menneskets liv indhold, prøv da at overbevise andre om det samme. Et stort hjælpemiddel er et abonnement på Katolsk Ugeblad.

Derfor er vor parole: Katolsk Ugeblad i hvert katolsk hjem.

Med venlige hilsener

pater Irenæus.

Og derefter et brev fra Padborg:

Som ikke-katolik, men holder af bladet gennem flere år, vil jeg gerne have lov til at opfordre alle katolikere til at tegne abonnement på det

gode blad. Prisen er så lille, at ingen kan unddrage sig, 8 kr. pr. kvartal er virkelig til at overkomme. Jeg selv læser ivrigt alt, hvad der står deri og låner bladet ud til en ikke-katolik efter selv at have gennemlæst det. Jeg kan sige, at min låner er lige så ivrig efter bladet.

Lad dette være en opfordring til alle katolikere om at værne om deres eget blad og tegne abonnement i massevis.

Jeg sender 8 kr. en af dagene og beder redaktionen om at give en af de fattige eller gamle det som abonnement for oktober kvartal.

Medens jeg nu er igang med at skrive, vil jeg efterlyse søndagsprædiken af sognepræsten. Den savner jeg, thi det var mig en glæde at læse den, lad den komme igen i bladet.

Med venlig hilsen

A. Bejstrup,
Oksevej 38, Padborg.

Sognebrevet fra Sønderborg og det venlige brev fra en læser, der ikke selv er katolik, glæder os meget.

I forbindelse med hr. Bejstrups efterlysning af »sognepræstens« prædikener, kan vi oplyse, at foreløbigt har tre præster påtaget sig at skrive den ugentlige prædiken, som altid findes på samme sted (i denne uge side 543). Vi har ikke noget udestående med »sognepræsten«!

I løbet af ugen kom der tillige et godt brev fra Randers. Hr. C. G. Simonsen har med sin sognepræst drøftet, hvad der kunne gøres. Foreløbig anmoder man om at få 70 eksemplarer af bladet samt giroblanketter. Derefter påtager man sig at finde frem til flere abonnenter. Hr. Simonsen skriver blandt andet: »Vi har alle glædet os over Deres anstrengelser for at gøre Ugebladet bedre, men som De selv skriver, kan De ikke leve af sympati. Jeg har derfor tænkt mig at gøre et lille fremstød.« Man mener iøvrigt, at vi let kunne få 1000 nye abonnenter.

Vi ligger nu inde med 4000 løbesedler, som efterhånden vil blive spredt. Er der andre sogne, som uden videre opfordring vil tage fat på opgaven?

I april i år modtog pave Johannes XXIII ordensgeneralen for hvert af franciskanersamfundene i anledning af ordenens 750 års jubilæum. Man mindedes den dag i 1209, da den hellige Frans med 12 følgesvende drog til Rom for at søge at få stadfæstet den regel, han havde affattet for sig selv og for dem, der ville følge ham. Pave Innocens III fandt tanken om en orden af prædikanter tiltalende, men frygtede, at den franciskanske opgivelse af alle jordiske ejendele var praktisk uigennemførlig. Han bad den hellige Frans gennemprøve reglen i praksis og så vende tilbage for at få den stadfæstet. Dette kaldes den første, eller mundtlige, stadfæstelse af reglen.

Den hellige Frans' samfund voksede sig større, og han skrev i 1221 for anden gang en regel, men den behagede ikke alle provincialerne. Så skrev han i 1223 en tredje regel. Kardinal Ugolino, den senere pave Gregor IX, hjalp ham at udarbejde den. Den fik officiel stadfæstelse af pave Honorius III. Denne regel danner stadig grundlaget for alle mindrebrødre, konventualer, kapuciner og den regelbundne tredje orden. Men i århundredernes løb har de enkelte grene af ordenen affattet deres egne konstitutioner, statutter og vedtægter.

Den hellige Frans grundede sin orden på absolut fattigdom. Dette ideal var ordenen i stand til at efterleve så

Kronik

Den franciscanske familie

af Raphael M. Huber O. F. M.

længe den kun havde få medlemmer, og den hellige Frans selv levede. Efter hans død aftog begejstringen. Efterhånden som ordenen voksede, opstod et behov for faste bopæle. Der var brug for noviciater, eremitiorer, præstegårde og studiehuse, og man måtte have alt dette sikret ved lovfæstet ejerforhold af en eller anden slags. Endvidere var byttehandel gået af brug. Penge var blevet det almindelige byttemiddel. Men den hellige Frans havde forbudt brugen af penge. Hvad skulle man gøre? Nøje holde sig til reglens bogstav? Eller søge en dispensation fra pavestolen, som ville bevare reglens ånd på bekostning af bogstaven? Løsningen på problemet blev, at kirken indvilgede i at indehave mindrebrødrenes ejendom i sit navn og i at administrere deres midler ved repræsentanter, som blev kaldt »apostoliske befuldmægtigede« eller »syndikuser«.

Det var paverne Gregor IX, Nikolaus III og Clemens V, som ordnede det således. Senere begyndte nogle ivrere at kritisere de pavelige forordninger og finansielle bestemmelser, selv om de var opnået af ordensgeneraler, som den salige Johannes af Parma og den hellige Bonaventura. Disse ivrere kaldtes »spiritualer« og »fraticelli«. Begge grupper blev ophævet af pavestolen på grund af kætterske og skismatiske tilbøjeligheder.

Hen mod slutningen af det fjortende århundrede fremstod i ordenen en tredje gruppe, som bestræbte sig for en mere bogstavelig efterlevelse af den hellige Frans' idealer. Med ordensgeneralens billigelse trak broder Paolo Trinci af Foligno sig tilbage til et eremitbo nær Assisi. Der samlede han tilhængere om sig, som levede et afsondret liv, der mere var viet deres egen personlige helliggørelse end sjælesorg, en opgave, ordenen havde fået betroet af Innocens IV i 1250. Ved århundredets slutning var der af disse franciskanere ca. 200, de fleste af dem lægbrødre, i 12 eremitiorer. De kaldte sig observanter.

Nogle få år senere organiseredes adskillige franske samfund med samme reformideer. De fik af kirkemødet i Konstanz tilladelse til at leve temmelig uafhængig af de regulære franciskanske overordnede under ledelse af vikarer. De sluttede sig sammen med de italienske observanter og bredte sig over hele Europa.

De anstrengelser, der blev gjort for at skabe en enhed af observanterne og andre franciskanere kendt som konventualer mislykkedes. I 1517 skilte pave Leo X konventualerne fra observanterne og ca. 10 andre reformerede samfund og gav hver af grupperne en uafhængig ordensgeneral. Efter 1517 var der altså to særskilte franciskanerfamilier.

I 15. og 16. århundrede fremstod andre reformerede grupper indenfor observantsamfundet: alcantarinerne i Spanien og de spanske besiddelser i Italien, i Syd- og Nordamerika, de reformerede franciskanere i Italien, Tyskland og Østrig og rekollekterne i Frankrig, Belgien, Irland og Canada. Enhver af de reformerede grupper anstrengte sig for at overgå de andre i den »strengeste« overholdelse af den hellige Frans' regel, og nogle grupper gjorde bodsøvelser, der var langt ud over, hvad reglen foreskriver.

Alle disse samfund hørte under observanternes ordensgeneral, men hvert af dem havde sin egen konstitution og sin egen repræsentant til at varetage dets interesser ved pavestolen.

Der opstod ofte gnidninger mellem samfundene og de spanske observanter. Disse søgte, med den spanske konges hjælp, helt at frigøre sig fra ordensgeneralen, hvis det ikke var en spanier, og fra de franciskanske autoriteter i Rom. Sådan var situationen i næsten 200 år.

I 1897 samlede pave Leo XIII samfundene under et overhoved og een konstitution. De skulle alle opgve deres særlige navne og simpelthen kaldes mindrebrødre, undtagen når de skulle skelnes fra konventualmindrebrødrene og kapucinmindrebrødrene. I dette tilfælde foreslog Pius X i 1909, at de skulle kalde sig leoniske mindrebrødre, observantmindrebrødre eller lignende, så at de som mindrebrødre hverken udelukkede konventualerne eller kapucinerne.

I dag har de grupper, som blev samlet til een af Leo XIII, over 25.000 medlemmer. De fremmer arbejdet med den hellige Frans' tredje orden, underviser i skoler, udfører sognearbejde og udgiver katolsk litteratur.

Endnu en gruppe af reformerede

mindrebødre voksede frem af observantsamfundet i 1528, da pater Mattea Bassi af pave Clemens VII fik tilladelse til at leve et eneboerliv i bøn. Senere sluttede to brødre, Rafael og Louis Fossombrone, sig til ham. Den sidste organiserede de første observanter, der sluttede sig til dem i et særligt samfund. Således opstod kapuciner-mindrebødrenes orden.

Det nye samfund hørte under konventualerne til 1619, da pave Paul III gav dem en uafhængig ordensgeneral. Efter den tid havde de betydelig

fremgang. Deres missioner udbredtes over hele jorden, og mange kapucinerne døde som martyrer. Endelig påtog mange kapuciner sig sognarbejde.

Ifølge de seneste statistikker har kapucinerne 15.442 medlemmer og leder 47 hedningemissionsstationer. Deres dragt er kastanjebrun med en lang spids capuche (hætte) bagpå, og de har sædvanligvis skæg.

Konventualerne, som indtil 1517 havde været den styrende gruppe i ordenen, fortsatte deres sædvanlige

levevis. Men deres antal var blevet formindsket ved den adskillelse Leo X havde foretaget, og mange af deres klostre blev overtaget af observanterne. Konventualerne led meget ved reformationer og senere politiske omvæltninger, men ordenen var i stand til at overleve og frembragte mange store videnskabsmænd. De fem franciskanske paver var alle konventualer.

Konventualer var oprindeligt kendt som gråbrødre, men i vore dage er deres dragt sort, de kaldes ofte de sorte franciskanere. Deres antal er ca. 7.000.

Navnet »konventual« går helt tilbage til 1250, da Innocens IV overlod franciskanerne brugen af kollegie- eller konventualkirker til sjælesorg. Basilikaen i Assisi, hvor den hellige Frans ligger begravet, har altid været i deres varetægt og ligeledes den hellige Antonius' basilika i Padua.

(På dansk ved
Kirsten Poder-Hansen).

Hvor børn lærer . . .

(fortsat fra side 535)

været i Guldberg-lejren i 3 måneder, og imens har vi forgæves forsøgt at finde et godt hjem til ham. Han siger, at han ikke er tysker – han er dansk – og han håber stadigvæk på at komme hjem til sine plejeforældre. Det er hjerteskrærende at høre ham fortælle om sit legetøj »derhjemme«. Vi har endnu ikke fortalt Peter, at han ikke skal »hjem«. Der er ingen grund til, at han skal gennemleve uvisheden og angsten for ikke at finde et hjem.

Der kommer også let kritik af et sådant arbejde. Oplysning og avisomtale bliver opfattet som personlig reklame, og det kan være svært for visse mennesker at forstå, hvorfor de ikke må se lejren og børnene. Vi synes, at børnene skal have fred – der er nok af mennesker, som kigger efter dem, når de går ned ad gaden hjemme. Lyspunkterne opvejer dog langt alle vanskeligheder – og alt i alt er der en stor interesse for de handicappedes problemer.

I oktober måned kommer Stig Guldbergs bog »Et liv uden hænder« på Chr. Erichsens forlag. Her fortæller Stig Guldberg om ulykken, hvor han mistede hænderne og skildrer de vanskeligheder, som fulgte efter. Det er et menneske, som selv har gennemlevet alle invaliditetens faser og vanskeligheder, og som besluttede sig til at hjælpe andre med lignende problemer. Hvis man møder modgang på rette måde bliver det til medgang, og det er lejrskolens opgave at lære de handicappede børn at forstå dette.

Frans af Assisi efter et gammelt kalkmaleri.

Bispedømmet Utrecht i Holland vil i løbet af de næste 5 år få 40 nye kirker. Ærkebiskop Bernard J. Alfrink af Utrecht oplyser dette i et hyrdebrev og tilføjer, at siden krigens ophør er der bygget 61 kirker i ærkebispedømmet.

Det katolske parlamentsmedlem William Teeling har protesteret mod en anglikansk biskops støtte til »familieplanlægningen« i Storbritanien. Teeling påpeger, at biskop Stockwood fra Southwark i en radiotale om fødselskontrol har udtrykt sig i så forsigtige vendinger, at befolkningen er blevet vildledt med hensyn til »familieplanlægnings-foreningen«s synspunkter, vedrørende kunstig børnebegrænsning.

Den hellige Stol har anerkendt udnævnelsen af en ny japansk ambassadør ved Vatikanet. Den nye ambassadør, Yoshioka, er i modsætning til sin forgænger ikke katolik.

Wiens symfoniorkester skal den 17. oktober afholde en koncert i Vatikanet. Orkestret vil blive assisteret af et kor fra Wien og medlemmer af Wiens statsopera. Pave Johannes overværer koncerten.

Før den nye hollandske ocean-liner Rotterdam startede sin jomfrurejse til New York konsekreerede biskop Martin A. Jansen et alter i skibets kapel. Rotterdam har plads til 1400 passagerer.

Delegerede fra syv sydamerikanske lande vil være til stede på de katolske universiteters kongres i Lima (Peru) i denne uge. Kongressen vil blandt andet drøfte forholdet mellem de videnskabelige og de humanistiske studier på universiteterne, studenternes forberedelse til deltagelse i det offentlige liv samt de problemer, der opstår ved den forøgede tilgang af studenter til universiteterne.

Det apostoliske vikariat Chunchon i Korea oplyser, at i det forløbne år er katolikernes antal steget fra over 24.000 til næsten 31.000. 5.470 voksne konvertitter er i årets løb blevet døbt.

Det indiske parlament har forkastet et kommunistisk lovforslag, der havde til hensigt at modvirke den katolske kirkes virke i Indien. Kommunerne ville blandt andet forbyde kirkegængerskab og udtale sig om politiske spørgsmål.

Stor tilslutning til bibelkursus i Assisi

Assisi (NC). 2000 italienske lægfolk har været samlet i Assisi til en studieuge, hvis emne var Den hellige Skrift. Studieugen var arrangeret af den meget moderne lægmandsbevægelse Pro Civitate Christiana, som har sit center i Sankt Franciscus by. Møderne blev åbnet af kardinal Cento og kardinal Cicognani, der gav en forelæsning om Bibelen. Paven sendte sin særlige velsignelse til alle deltagerne.

Det er blevet en tradition for disse studieuger, der har været afholdt i de sidste sytten år, at man vælger

som motto et led af trosbekendelsen. I år var mottoet »Og på Helligånden ... som har talt ved profeterne«. Man samlede sig ved dette møde om et studium af profetierne i Det gamle og Det nye Testamente. Stævnets højdepunkt var en messe læst af pater Giovanni Rossi, der har grundlagt Pro Civitate Christiana for tyve år siden, og som netop nu kunne fejre sit 50 års præstetjubilæum.

Den daglige ledelse af bevægelsens center i Assisi er i hænderne på 65 »frivillige« - mænd og kvinder, der aflægger livsvarige løfter om at give al deres tid og alle deres kræfter til bevægelsen.

På rejser rundt i Italien virker de for deres mål: at gennemtrænge samfundet med en kristen ånd.

Flere og flere i Hong Kong

Hong Kong (NC). På tærskelen til det røde Kina er det katolske befolkningstal stadigt voksende. I løbet af det sidste år har der været næsten tyve tusind konversioner i Hong Kong, og der er i byen over 146.000 katolikker. Siden krigens afslutning er det katolske befolkningstal steget med 139.000. Byen Hong Kong har tre millioner mennesker. For tiden forberedes 12.780 voksne personer til dåben. Der er i Hong Kong 152 katolske skoler, 5 hospitaler, 15 klinikker, 8 børnehaver og hittebørnehjem samt 2 alderdomshjem.

14 + 14 teologer mødes

Assisi (NC). Fjorten protestantiske og fjorten katolske teologer mødes den 26. oktober i Assisi til en rundbordskonference om kristen enhed. Konferencen vil vare tre dage og er den første af sin art i Italien.

De protestantiske repræsentanter vil blive udvalgt af Kirkernes Verdensråd, mens de katolske udpeges af Den internationale Konference for økumeniske Spørgsmål.

Den 86-årige kardinal Te-deschini er alvorligt svækket efter en operation. Pave Johannes sendte ham for nogle dage siden sin særlige velsignelse, men har nu aflagt besøg ved sygelejet. Paven opholdt sig en halv snes minutter hos den syge kardinal.

Travlhed før München-kongressen

München (NC). Forberedelserne til den 37. eukaristiske verdenskongres er nu begyndt. Kongressen holdes i München fra 31. juli til 7. august 1960. Dens tema bliver »For verdens liv«. Det kan forudses, at adskillige hundred-tusinder vil rejse til München for at være med. Mange internationale katolske organisationer vil arrangere deltagelse i højtidelighederne.

Man regner med, at mange tusind katolikker vil modtage den hellige kommunion dagligt ved de messer, der celebreres på The-resienwiese, det meget store torv i byens hjerte. De katolske ungdomsforeninger er allerede begyndt at indsamle hvede til formaling og fremstilling af hostier. I løbet af kongresperioden går man ud fra, at de præster, der kommer til München, tilsammen vil celebrere mere end 30.000 messer.

Vigtigt møde i Venedig

Ifølge Vatikanets radio skal ti katolske og ti ortodokse teologer næste år mødes i Venedig for at drøfte dogmatiske spørgsmål. Man tillægger på forhånd dette møde stor betydning, selv om det kun har karakter af en gensidig orientering og udveksling af tanker. Mødet blev planlagt for en måned siden, da to katolske præster deltog i Kirkernes Verdensråds konference i den græske by Rhodes. Foreløbigt er disse to præster, den franske dominikanerpater John Dumont, og mgr. John Willebrants sammen med pater Charles Boyer, S. J. blevet udset til at deltage i Venedig-samtalerne som katolske repræsentanter. Pater Boyer er redaktør af tidsskriftet *Unitas*.

Karmeliterne i fjernsynet Nye muligheder i Indien

London (NC). Storbritanniens 6 millioner fjernseere har haft lejlighed til gennem en halv time at følge livet indenfor et karmeliterinde-kloster. Med særlig tilladelse fra den hellige Stol fik British Broadcasting Corporation tilladelse til at sende sine reportere til karmeliterindernes kloster i Presteigne i det nordlige Wales. Programmet gav det indtryk, at nonnerne i dette kloster er et lykkeligt, harmonisk samfund, der er tilfreds med livets mest nødvendige ting. De har selv bygget klosteret, i hvilket de arbejder og samler sig om deres bønsliv. Fjernseerne så, hvordan klosteret styres, de så nonnerne ved deres arbejde, under bønnerne i klosterkirken og ved rekreationstimen i deres samlingsstue.

Programmet havde titlen »Udenfor denne verden« og blev ledet af Hyvell Davies, som er en af de mest populære fjernsynsreportere. Presse-kritikken er i det store og hele enig om, at programmet var en af BBC's succes'er.

Bombay (NC). Indiens kardinal, Valerian Gracias, har i en tale i Bombay opfordret katolikkerne til at gå mere aktivt ind i landets nationale liv. Kardinalen hævdede, at katolikkerne selv er skyld i, at man kan kritisere dem for deres pasivitet overfor Indiens interne spørgsmål.

»Gør vi for alvor en indsats blandt ikke-katolikker, der bør lære os at kende? Uden at overdrive kan jeg sige, at jeg meget sjældent træffer katolikker ved offentlige begivenheder,« sagde kardinal Gracias. Han påpegede, at de 5,4 millioner katolikker i Indien har »store muligheder« for at yde en værdifuld indsats i den udvikling, Indien går i møde. »Lad være med at holde jer tilbage. Tænk på jeres børns fremtid,« sagde kardinalen.

En kamp på liv og død

London (NC). Den anglikanske ærkebiskop af Canterbury, Geoffrey F. Fisher, har udtalt, at »både den evangeliske og den romersk-katolske kirke i Øst-tyskland kæmper på liv og død for sin eksistens«. Dr. Fisher fortsætter: »Regeringen i Øst-tyskland forfølger hensynsløst den politik at skille de unge og den voksne befolkning fra kirkerne indflydelse ved at opstille kommunistiske erstatninger for de kirkelige handlinger.

Man truer de østtyske børn med, at de vil blive »udelukket fra en højere uddannelse og karriere,« hvis de ikke deltager i den kommunistiske ungdoms-indvielse, der skal erstatte den kristne konfirmation. På lignende måde har ikke-religiøse handlinger erstattet kirkens dåb, ægteskab og begravelse. »En overbevist kristen kan ikke forvente at blive forfremmet indenfor statens administration eller skolevæsen«, skriver den anglikanske ærkebiskop.

Et nyt præsteseminarium for Filippinerne bygges nu i Rom. På vort billede ses Filippinernes gesandt ved Vatikanet, der underskriver dokumentet til grundstenen.

Nyt fra sognene -

VEJLE. K. L. refererer: Ungdomsweek-end'en i Vejle den 5.-6. september havde samlet næsten 70 deltagere fra Jylland. Den indledtes som sædvanligt med, at de unge lørdag aften samledes i Sct. Norberts skole for at hygge sig sammen. Det var Arhus og Vejle, der havde sørget for underholdningen.

Emnet denne gang var »Kammeratskab - eller hva' rager han mig«. Det var Erling Tiedemann, Vejle, der søndag formiddag efter messen lagde for med et tale om menneskets værdi. Han gjorde opmærksom på, at vi mennesker nok er børn af vor tid, men at vor tid også er barn af os, d. v. s., at vi alle er med til at præge den tid, vi lever i, med det synspunkt vi anlægger på livet og menneskene. Alt for ofte degraderes synet på mennesket - vi er ikke mere mennesker med et personligt forhold til Gud og en udødelig sjæl, men »forbrugere«, »ydende og nydende medlemmer af et eller andet«, »skatteydere«, »arbejds-kraft på markedet« o. s. v. - og det er her, vi som unge katolikker må være på vagt og værne om den værdimåler, vi som kristne må anvende på os selv og vore omgivelser. Med andre ord, kommer alle de andre mennesker mig personligt ved eller ikke? Vorherre selv turde have givet svar på dette spørgsmål.

Derefter kom dagens anden taler, pater Stappers, Vejle, for ganske konkret at sige os, hvor vor opgave som unge katolikker ligger, hvor vi kan gøre en indsats i familie, på arbejdspladsen, i skolen, i menigheden og blandt kammerater.

Middagen havde søstrene på Sct. Maria hospital sørget for til os, og efter en pause fik den tredje foredragsholder, pater Irenæus, Sønderborg, ordet. Pater Irenæus talte om grundlaget for vort indbyrdes kammeratskab, dets væsen og oprindelse. Han gjorde det klart for os - ved nøjere at gennemgå og kommentere citater fra Biblen - at aktiv næstekærlighed, hvilken form den så end tager, er en nødvendig konsekvens af, ja et direkte udtryk for, at man bekender sig til kristendommen: »Den, der siger, at han elsker Gud, men ikke elsker sin broder, han er en løgner, og i ham er sandheden ikke.« - Week-end'en sluttede med en andagt i kirken.

BIRKERØD. Det nye rekreationshjem Sct. Maria Stiftelse i Bistrup modtager sine første gæster i begyndelsen af oktober. Det foreståes af »Søstrene af det dyrebare Blod« og har adresse: Sct. Maria Stiftelse, Nordvanggård 140, Bistrup pr. Birkerød. Tlf. 96.

HORSENS. Pastor J. Halatyn skriver: Det er et længe næret ønske at få opført en kirke i Øm til afløsning af det lille kapel, som i sin tid blev

indrettet til midlertidig brug i et værelse i lejrens ene barak. Man har ikke hidtil ment, at tiden var moden til at påbegynde byggeriet, selvom det gang på gang viser sig, at kappellet er for lille til de store lejre, at det ligger meget uheldigt, lige op ad pejsestuen, hvor der så at sige aldrig er ro, og at de samme mangler gør sig gældende ved valfarterne, hvor folk også gerne vil kunne trække sig tilbage i stille bøn hos Frelseren i sakramentet.

Kirken er først og fremmest tænkt bygget med henblik på lejrene, så den skal kunne rumme ca. 100 siddepladser. Hovedindgangen, der skal vende ned mod søen, vil blive baggrunden for valfartsmessen, så den skal bygges derefter, med brede trapper, regnfang ud over alteret osv. Kirken vil på denne måde også komme til at skabe en pænere ramme om valfartens højdepunkt, biskoppens messe.

Det har nu vist sig, at der efter sidste valfart i Øm, hvor biskoppen udtrykkeligt erklærede sig indforstået med ideen, er kommet tilbud fra flere sider om, at man er villig til at stille sig til rådighed for sagen og yde hjælp - dels i form af arbejde og dels i form af materialer eller penge, således at vi nu regner med allerede dette efterår at kunne gå i gang med udgravningen af grunden og støbningen af fundamenterne; men da det jo er et stort arbejde, der ikke alene har lokal interesse, men også må være af betydning for bl. a. deltagere i fremtidige valfarter og lejre, beder vi alle, der vil hjælpe os med arbejde, materialer eller pengebeløb, om at henvende sig til J. Halatyn, Nørregade 19, Horsens, tlf. 23443. Indtil videre vil jeg på byggeudvalgets vegne varetage den praktiske side af sagen.

Vi vil meget gerne snarest have et overblik over, hvad vi kan regne med fra forskellig side og ligeledes hvor mange, der kan afse nogle dage til at deltage i arbejdslejren, som er påtænkt i første halvdel af oktober, lige før efterårsskolen, der begynder den 17. oktober.

o

LYNGBY. Medlemmer af Sankt Knud Lavard Sogn har været på valfart til Haraldsted. Man fulgte ruten fra 55 km-stenen gennem skoven til Haraldsted. Spejdere fra Roskilde og repræsentanter fra Ringsted sogn sluttede sig til valfarten. I ruinerne af Sankt Knud Lavards Kapel i Haraldsted læste pastor Gunnar Martin Nielsen søndagens messe.

Efter spisepausen besøgte deltagerne Haraldsted gamle kirke og senere Sankt Bendts kirke i Ringsted. Ved begge besøge gav overassistent Eigil Darville en historisk introduktion. I Haraldsted kirke var der især interesse for minderne fra den katolske tid, det gamle sakramentshus og det pavelige våbenskjold i kirkens dør. I Sankt Bendts kirke samledes man om mindeflisen for Knud Lavard.

SØNDAG den 20.: 18. søndag efter pinse (s. 734). For at vise, at han virkelig er i besiddelse af guddommelig magt, og at han har ret til at forlade synder, helbreder Kristus den værkbrudne. Denne helbredelse er et symbol på den åndelige frelse, Kristus har skænket os. Ved dåben - og eventuelt ved bodens sakramente - bliver vi »bragt på benene«: vi går mod det nye og evige Jerusalem.

Thukommelse af Eustachius og hans lidelsesfæller (s. 1082).

MANDAG d. 21.: Mattæus, apostel og evangelist (s. 1083). Mattæus hed Levi, og han var tolder, da Kristus kom og sagde til ham: »Kom, følg mig«. Og Levi forlod alt for at følge ham og blev et af de vidner, der daglig færdedes med Kristus. Han blev den første, der skriftligt berettede om Kristi liv og lære. Mattæusevangeliet er først og fremmest skrevet for hans egne jødiske samtidige, og det viser Jesus som Davids Søn, den bebudede Messias, som profeterne havde forkyndt og ventet på.

TIRSDAG den 22.: Thomas af Villanova (s. 1085). Munk, ærkebiskop af Valencia og en stor prædikant, der især udmærkede sig ved sin kærlighed til de små og fattige i samfundet.

Thukommelse af Mauritius og hans lidelsesfæller (s. 1085).

ONSDAG den 23.: Linus (s. 1086) var Petri første efterfølger som biskop i Rom. Paulus omtaler ham i et af sine breve, og vi nævner ham hver dag i messens kanon. Han døde som martyr år 78.

Thukommelse af Thekla, jomfru og martyr (s. 1086).

TORS DAG den 24.: Maria, de fanges befrielse (s. 1087). Med denne fest mindes vi middelalderens Spanien og den orden, der blev stiftet i det 13. århundrede til løskøbelse af kristne fanger, der var faldet i maurernes hænder. Men den er stadig aktuel, og de fanger, vi i dag skal bede for, er vore brødre i »tavshedsens kirke«, der med deres frihed betaler for deres troskab mod Petri stol.

FREDAG den 25.: Søndagens messe (s. 734).

LØRDAG den 26.: Gudsmoders lørdagsmesse (s. [90]).

Thukommelse af Cyprian og Justina (s. 1087).

I indviede kirker: Kirkevielsesfest (s. [77]).

De største mirakler er usynlige

Når vi læser evangeliet, ser vi, at menneskene hele tiden kræver mirakler.

Men i mange tilfælde er Kristus meget lidt glad for at udføre dem. Det ser ud til, at han kun gør det undtagelsesvis og næsten med beklagelse, og bagefter skulle man næsten tro, at han fortryder det, han har gjort, og forsøger på at skjule det. Han beder folk om ikke at omtale, hvad han har gjort. Da han f. eks. havde opvakt Jairi datter, »forbød han dem strengt at lade nogen få det at vide« (Mk. 5,43). Og på samme måde sagde han til den blinde, han havde helbredt: »Du må ikke gå ind i landsbyen« (Mk. 8,26), og dem, der var vidner til, at den døves øren åbnedes, og hans tunge løstes, så han kom til at tale, »forbød han at sige det til nogen; men jo mere han forbød dem det, des ivrigere forkyndte de det« (Mk. 7,36).

Hvorfor lader Kristus til ikke at bryde sig om mirakler?

Dagens evangelium (Mt. 9,1-8) fortæller os det. Miraklet er kun et tegn, og det er på ingen måde Guds største under. Til den lamme, som vi hører om i dag, siger Kristus ikke straks: »Stå op, tag din bære og gå hjem«, men »Vær frimodig, søn, dine synder forlades dig«.

De største mirakler er ikke dem, vi ser. Vist er det dejligt at se en mand, der rejser sig fra sin bære eller en blind, der begynder at kunne se igen. Det hænder undertiden, at man har lejlighed til at opleve dette, f. eks. i Lourdes. Men det er ikke de største mirakler. De største er nemlig dem, der sker i hjertets dyb.

Til den lamme siger Jesus: Dine synder forlades dig«. Det er for at bevise sin magt til at helbrede vore indre lammelser, at Kristus siger til nogle af os: »Tag din bære og gå hjem«.

Jesus siger endvidere til den lamme: »Vær tilidsfuld, vær frimodig«. Der behøves faktisk ofte mere mod til at kæmpe imod sin indre elendighed, sin egoisme og sit hovmod, end til at kæmpe mod en fysisk sygdom.

St. Augustin siger: »Det er et større mirakel, der sker i hjertet den dag, det fyldes af lys og kærlighed, end det er, når en død genopstår levende i sit legeme«.

Vi vil altså ikke misunde dem, der har set mirakler. Det er simpelthen tegn. Kristus siger selv: »Salige er de, som tror, men ikke har set«. Det, der er det vigtigste for os, er ikke at tro på miraklet, men at tro på mysteriet, når Gud f. eks. i skriftestolen tilgiver os vore synder og omdanner vore hjerter ved sin nåde.

M. D.

Hvad er vel lettest at sige:

„Dine synder er dig forladede“ eller „Stå op og gå“?

P. F. Kjeldsen

Skomagergade 34, telefon Roskilde 376

Byens største specialforretning i
URE og OPTIK

Skolebøger - Skolerekvisitter - Læsekræds
Skønlitteratur - Papir - Fyldepenne - Foto
i stort udvalg

Roskilde Boghandel

Sct. Oslagade 24 - Telefon 3131

Roskilde Mejeri

Borgerdiget - Telefon 349

Ejegod Jørgensen

Slagtermester

Kød - Fløsk - Pålæg

Sct. Oslagade 13 - Telefon 187

C. J. Gerlachs efft.

Hersegade 9, Roskilde, tlf. 2777

Aut. leverandør af kirkevine

Edvard A. Petersen

(A. P. Jensen)

Malerfirma

Telefoner 1894, 228 - Roskilde

L. Suvalski Anlæggartner

Københavnsvvej 821

Hedehusene - Telf. Hedehusene 181

Alt vedr. haver - Kommer overalt

Østergades El. forretning

Installatør Edmund Sørensen

Telefon Maribo 170

Maribo

Glarimester

POUL V. JOOST

Slotsgade 7, København N

Nora 7977

à Mopedo

St. Kongensgade 76

Udlejning af service, borde
og stole

Alt til festen

Telefon Palæ 8992 (bedst ml. 16,30-18)

Til temaet

„Vrede unge mænd“

Jeg fik et brev fra en ung mand (16 eller 17 år). Brevet, der for det meste omhandlede personlige forhold, indeholdt dog et afsnit, nogle få sætninger, som tegner hans - og mange andres - situation i et så klart lys - at jeg ikke kender noget udtryk for vore dages unge, der i ordknaphed og præcision kan måle sig med det. Undskyld, hvis jeg stiller Dem på en tålmodighedsprøve, men jeg tror det er vigtigt, at jeg i forvejen forsikrer Dem om, at jeg har kendt den unge mand gennem flere år. Vi har korresponderet en del. Men han er ikke spor literært begavet, og næppe literært påvirket. Hans stavemåde er hist og her ret original, men i dette afsnit var der dog ingen uregelmæssigheder. Jeg citerer:

»Nu skal jeg snart ned og spise. Jeg får det serveret og skal bare åbne munden. Jeg kunne godt tænke mig at slås for det...«

Det er den passus, der i den grad synes mig at være typisk. Han forklarer selv sin tanke i det, der umiddelbart følger i brevet:

»... jeg kunne godt tænke mig at slås for det lige, som du nu en gang kan lide at trave i bjergene, selv om du kunne køre i en bus. Havde jeg ikke mine lektier og kæmpe med, ville jeg dø af kedsomhed.«

For ham er der kun eet alternativ: enten kamp eller kedsomhed. Og det, han savner, er en verden og en verdensanskuelse, der giver ham noget, han kan og skal kæmpe for. Vel-færdsstaten er ved at tage pippet af ham. Der er ingen mening i livet, hvis hele ens eksistens betyder, at man bare skal hjælpe at smøre denne allerede så velsmurte maskine. Hans fremtidige opgave i samfundet er ikke livsvigtig for samfundet. Det kan godt klare sig uden ham. Det er forlængst nået op over det niveau, hvor der er tale om livsnødvendigheder. »Jeg får det serveret og skal bare åbne munden«. Det er det, der stikker ham. Han kunne godt tænke sig at slås for det. Men hvordan kan man slås for ting, som findes i overflod? For ting, man sagtens kunne undvære? Er de voksnes eksistens-kamp ikke i stor udstrækning en kamp om netop sådanne ting?

Selvfølgelig er det kun een side af sagen. Der kunne gives mange kloge svar. Men lad os ikke prøve med det samme at finde dette drøbende svar, der giver vor samvittighed lov til at lægge sagen ad acta. Lad dette brev

for nogen tid forblive ubesvaret. Så kan det få lov at ligge åbent på vort skrivebord. Der findes en sandhed i det, som vi ikke må flygte fra.

v. S.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Kolding Andelsmejeri

Haderslevvej 5, Kolding
Telefon 183

Peter From

Kolonihandler
Domhusgade 27, Kolding
Telefon 3210

Slagteriudsalget

Haderslevvej 7, Tlf. 1981, 1982
Kolding
1. kl. okse, kalve- og svinekød
konserver

Barkholts boghandel

Bogladen med de mange bøger
Telefoner: 116 - 1833
Kolding

Esbjerg Andelsmejeri

Skolegade 39, Esbjerg
Telefon 144

Johannes Mathisen

ved Verner Mathisen, slagtermester
Kongensgade 50, Esbjerg
Telefon 275

Gunnar Skov

Kaffe - vin - konserver
Hj. af Nørreg. og Jyllandsg.
Esbjerg
Telefon 876

Vestjydsk Rør- & Sanitetslager A/S

Kirkegade 6, Esbjerg
Telefon 1313

Schulstad *malteede*

Arbejdernes Fællesbageri

Østergade - Nakskov

Chr. Kanstrup Smedemester

Bjerggade 32, Helsingør
Telefon 21 10 78
Centralvarme - Olielyst
Vand & Gas

KBK

AKTIESELSKABET

Københavns Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 9270

G. Garth Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25
Telefon Minerva *408

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Mens de to brave skotter, mr. Duthies og mr. Mac Tavish, sad sammen i sidstnævntes stue, blev der kortslutning, og hele lejligheden henlå i mørke. Først sad de og stirrede ud i mørket et par minutter over deres whiskey i håb om, at lyset skulle komme tilbage. Så hørte mr. Duthies mr. Mac Tavish begynde at rode omkring.

- Leder du efter lys, spurgte han
- Næh, jeg tager lige chancen og fremkalder nogle billeder!

Hun var gået ud for at købe en fødselsdagsgave til sin mand, men havde meget svært ved at bestemme sig, og ligegyldigt hvad ekspeditricen foreslog, rynkede hun på næsen.

- Det skal være en virkelig overraskelse, sagde hun. Kan De ikke finde på noget?

- Jo, svarede den segnefærdige ekspeditrice. Hvad mener De om, at De venter på ham bagved en dør og så hopper frem og siger böh!

- Og hvad skal barnet hedde? spurgte præsten.

- Møtrik, svarede moderen.
- Kan det passe?
- Ja, det var i hvert fald noget til en vogn.

- Det skulle vel ikke være Aksel? Det var Aksel. Og så blev drengen døbt Aksel.

Abbeden i det store, italienske benediktinerkloster blev spurgt, hvorfor han ville nøjes med at bo i et par små, støvede rum oppe under taget på en af klosters udbygninger.

»Det skal jeg sige Dem,« svarede han, »jeg bor her, og her vil jeg blive ved med at bo, for det er det eneste sted, hvor jeg ikke har andre end Gud over mig.« Et øjeblik efter tilføjede han. »- Og selvom han har travlt, så støjer han aldrig...«

Retræte for damer,

ledet af pastor H. Günther, C.ss.R., på Rygaards franske skole fra søndag den 18. oktober kl. 19 til torsdag den 22. s. m. om morgenen efter messen. - Tilmeldelse kan ske på telf. HE 3118 hver dag kl. 9-14 indtil 10. oktober.

Man medbringer selv senge-
linned.

Provins-sygehus

søger en ledig mand, ca. 40-50 år, til arbejde i huset og haven. Kost og logi gives. Billet mrk. 20-9-59 til bladets annon-
ceafdeling, Østersøgade 108, København Ø.

OLIEFYR CENTRALVARME SERVICE

samt

lovpligtigt årligt
eftersyn

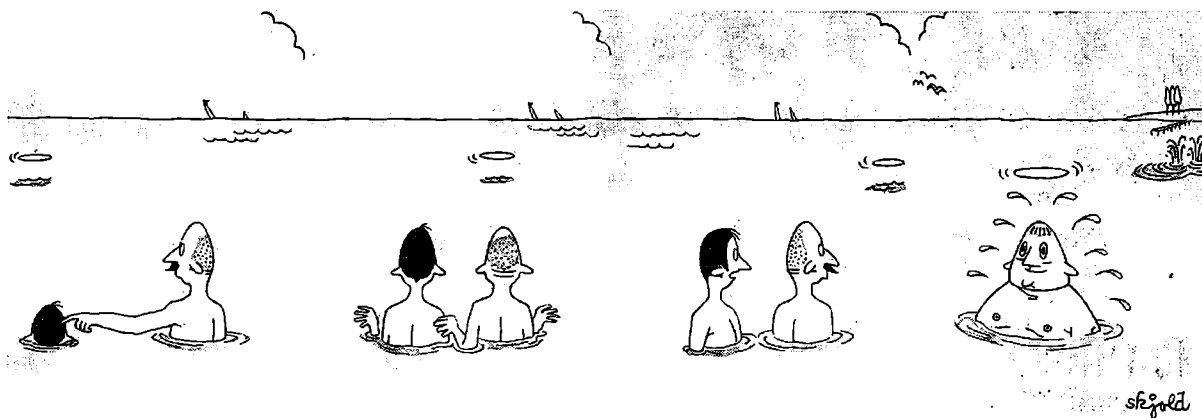
Kun anerkendte
oliefyр installeres

S. P. WODSKOU A/S

Telefon Central 9434

Aften: K. Holbek, telefon 87 96 58

B
R
O
R
K
A
S
P
E
R

VARMEANLÆG
SANITÆRE ANLÆG
OLIEFYRINGSANLÆG
HØJTRYKSANLÆG
ANLÆG FOR
TRYKLUF OG
VACUUM
M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. A/S

K. K. L. Simonsen's etf.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. • Minerva 2314

MED
REJSEVALUTA
FRA
**DEN DANSKE
LANDMANDSBANK**

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

Gadeindsamlingen

13. kapitel

Ugen før jul frøs det så stærkt, at sjakket tog afsted til byggepladsen i »det blomstrende vænge« for at tapetsere det femte hus færdigt. Det var Martinets hus – og de tog udelukkende derud for at gøre det muligt for ham at flytte ind til jul. Charles havde allerede taget sit hus i brug, men abbé Pierre havde endnu ikke set den nye lejer. Det var umuligt at fortsætte i fem graders frost med at støbe fundamentet til Marcels hus, og Djibouti havde derfor taget fri den dag, lillejuleaftensdag. Han havde lukket sig inde på sit værksted for at arbejde på en idé, han havde fået. Da han havde tændt ovnen, og hunden lå på sin sædvanlige plads i kassen tæt ved ilden, ud søgte han sine bedste brædder og lavede en tegning til en vugge til Noëlles dukke.

I to dage havde ingen set abbé Pierre's bil. Han havde solgt den.

»Det her kan ikke blive ved ret meget længere,« tænkte Djibouti. »Når jeg er færdig med at lave dette stykke legetøj, spørger jeg abbé Pierre, om han virkelig har brug for mig mere. Hvis ikke, så ...«

Hvis ikke, så gaden som før. Det man kalder friheden, frihedens frygtelige trældom. Så ville han da i det mindste være alene om sine vanskeligheder og ikke vælte dem over på abbé Pierre. Han ville ikke ligge ham til byrde mere. Han skulle nok klare sig i Paris ... Sværest for ham ville det være atter at blive

den unyttige, den ubrugelige, den ensomme mand, der glider skosålerne op uden mål og med – den glemte mand, hvis navn er strøget i livets bog. Når man først har været i Emmaüs, kan man ikke leve som før.

Henimod klokken tre om eftermiddagen kom Filot ind i værkstedet og satte sig på en kasse nær ved ilden. Det var ham, der havde ansvaret for opførelsen af sovesalen.

De to mænd, der næsten var jævnaldrende – begge otte og fyrre år – havde blandt andet det tilfælles – at de havde levet i kolonierne, og at krigens brutalt havde ødelagt deres muligheder. De to mænds karakter og intelligens lå langt over det niveau, som de havde måttet lade sig nøje med på grund af forholdene. Filot havde i ti år ledet en bank på Madagaskar. Sagtmodig og nøgtern og med en lidt upersonlig myndighed vidste han, hvordan han skulle tumle sine folk. Det var ikke let her med så mange nye mennesker. Mange af de gamle kom snarere for at få et tilholdssted end for at arbejde .. Forklar dem, at Emmaüs ikke er et asyl. Abbé Pierre tillod ikke, at man smed dem ud på denne årstid. De lod, som om de arbejdede og havde altid en flaske vin i nærheden.

»Sovesalen er færdig,« brummede Filot med sin langsomme og hæse stemme. »Det var på tide, for det kan ikke blive ved med at gå på denne måde. I gamle dage kunne jeg få både arabere og negre til at arbejde

Telefoner: 70 45 30 • 70 49 20

Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk

NORDISK KULAGENTUR A/S

SVEN E. FREDERIKSEN

RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliiefyr

(årligt eftersyn)

- men det udskud, der kommer til Emmaüs, kan jeg ikke få til at præstere noget som helst. Jeg vil hellere lade dem sidde og varme sig i spisesalen og selv gøre arbejdet. Jeg vil ikke forbitte abbé Pierre's tilværelse ved at fortælle ham alt dette. Og nu i dag, hvor han ikke er hjemme, sidder også de unge og driver den af. Hent dem ... Nu er jeg endelig blevet færdig med at sømme bølgeblik på taget. Jeg er færdig med det hele - de kan gå ad h..... til.«

»Gik abbé Pierre også ud igår?« spurgte Djibouti.

»Ja, jeg ved ikke hvorhen.«

»Nej, hvor skal man gå hen? Han søger overalt at skaffe penge for at kunne fortsætte endnu en dag. I forgårs solgte han sin bil, han fyrer ikke længere i kontoret, og ved du, hvad vi får at spise ...«

-o-

En mand skubbede døren til værkstedet op uden at banke på. Det var en gammel, skægget mand med livlige øjne. Han havde en taske over skulderen, og man kunne ikke lade være at lægge mærke til hans snavse, bare fødder i de udtrådte sko uden snørebånd.

»Goddag,« sagde han langsomt.

»Jeg vil gerne tale med præsten.«

»Abbé Pierre er her ikke,« sagde Filot uden større venlighed og tænkte: Han har et fjæs som Rasputin.«

»Det var en skam,« sagde manden skuffet.

Han så hen på ovnen og gav sig til at hoste.

»Kom hen og varm dig,« sagde Djibouti. »Har du spist?«

»Nej, men det ville være rart at få lidt mad.«

»Jeg skal se efter i køkkenet.«

Djibouti kom tilbage med en kop kaffe og et stykke brød. Manden satte tasken fra sig, og mens han klappede hunden, fortalte han Filot, at han var klunser. I en knejpe i nærheden af rue Mouffetard havde han truet en forhenværende bokser, der hed Kænguru, og han havde fortalt ham om Emmaüs. Han selv hed Philippe. Han havde ondt over lænden og en slem hoste. Han følte sig træt og kunne ikke arbejde så meget, at han kunne leve af det. Det er et hårdt job at være klunser. Man tjener kun noget, når man slider i det. Når han skulle være ærlig, så trængte han til lidt ro, men det var et kedeligt tidspunkt at måtte holde op på. Nu kom jule- og nytårsdagene snart, og så ville skraldebøtterne være fulde.«

Viggo Høgsgaard

Landarøtssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Filot sagde:

»Her arbejder man - det er ikke noget asyl.«

»Jeg arbejder hellere end gerne,« sagde den gamle lidt fortrydeligt, »når blot man ikke hundser med mig, og når jeg blot får middagsmad hver dag.«

Han begyndte igen at hoste.

Døren blev atter skubbet op. Denne gang var det abbé Pierre. Han var blevet endnu tyndere, havde sorte rande under øjnene og haltedede mere end ellers.

Philippe rejste sig langsomt op.

»Er det en ny kammerat,« sagde abbé Pierre med træt stemme og forsøgte at smile. »Er der et sted, hvor han kan sove?«

»Sovesalen er færdig,« sagde Filot.

»Storartet. Har du flere tæpper?«

»Lageret er sikkert tomt. Vi er atten.«

»Jeg skal komme med et til ham. Jeg har også min sovepose, den bruger jeg ikke.«

På Djibouti's høvlebænk fik abbé Pierre øje på den lille vugge, der nu næsten var færdig.

Det er til den lille Noëlle,« mumlede Djibouti lidt flov.

»Ja,« sagde abbé Pierre, »det er en god idé.«

Og efter nogen tavshed gentog han:

»Det er både en god og smuk tanke. Lad os give julegaver til alle børnene i »det blomstrende vænge!«

Hans blik fik atter liv, og hans stemme genvandt sin styrke.

»Hvert hjem skal have et lille juletræ. Vi tager ud i skoven ved Armainvilliers. Både turen og arbejdet vil være udmærket for kammeraterne. Jeg forstår godt, hvor farligt det er at være arbejdsløs.«

Navnlig i den sidste tid med al dens usikkerhed havde han set, hvordan lediggangen ødelagde den gode tone i Emmaüs. Uden at sige noget havde han lagt mærke til, hvordan nogle begyndte at drikke og falde tilbage i legemlig og åndelig sløvhed.

(fortsættes)

Tre søde, sunde og stuerne katekillinger søger logi hos dyrevenlige familier i Storkøbenhavn. Henvendelse telefon 98 23 84.

Oberammergau-passionsspil 1960

Adgangskort senest 28. ds. I forb. m. Østrigsrejser (13 dg., kr. 460, excl. Oberammergau).

For private (bil ell. tog) ordnes arrangement også.

I oktoberferie d. å. den klassiske Harztur (oph. i Goslar 19/10-23/10, kr. 190).

Europæisk Rejsetjeneste v. komm.lærer K. E. Thorsen, Stadfeldtsvej 26, Randers. Telefon 5847

M. Lauridsen Blikkenslager

Rendebanen 8, Kolding
Telefon 1287

Bade- og WC-anlæg

H. Overbeck

ELEKTROINSTALLATØR

Telefon 3686 - Kolding

K. J. Højland

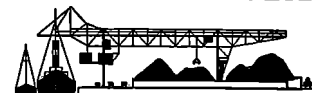
Aut. vand- og gasmester

Kronprinsensgade 82, Esbjerg - Tlf. 2708

Viggo Christensen

Urmager, optiker, guldsmed
Telefon 829

Kongensgade 64, Esbjerg

A/S Nakskov Kulimport
Telefon 17

Chr. Steffensen

HERREEKVIPERING

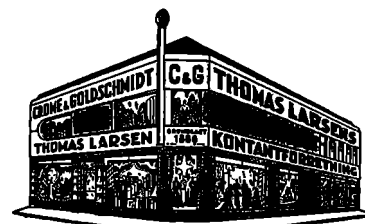
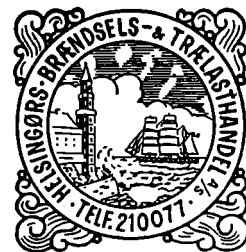
Søndergade 2 - Telefon 796

Nakakov

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørfirr.

Kong Christians Alle 6, Aalborg
Telefon 342 33 og 34337

HJØRNET AF ALGADE OG OLSGADE

Bedste indkøbssted i Roskilde

FILM og TEATER

Jean Renoirs „Den store illusion“

Denne film, som blev optaget i 1937, konfiskeret af Hitler under krigen, fundet af amerikanerne ved befrielsen, vist igen med talrige beskæringer i Paris i 1946 og ført tilbage til sin oprindelige skikkelse af Renoir selv i 1958, har altså haft en meget omskiftelig skæbne. Men selv efter 22 års forløb – og 22 år inden for filmen er lige så meget som et århundrede inden for litteraturen – har denne film intet mistet af sin oprindelige styrke og skønhed. Det er en film, man må se – eller se en gang til –, selv om man kun undtagelsesvis går i biografen.

Vi bringer her et uddrag af en artikel, skrevet af den franske katolske filmkritiker André Bazin til bladet »Radio-Cinéma«, der vil hjælpe vore læsere til at forstå filmens dybde.

Filmens tilblivelse.

Jean Renoir har selv forklaret, hvordan filmen blev til: »Historien er strengt virkelig og er blevet mig fortalt af adskillige af mine kammerater fra krigen... Men en historie om flugtforsøg er, selv om den er spændende, ikke tilstrækkelig til at skabe en film. Man må lave en drejebog, og her blev Charles Spaak min medarbejder. Dette samarbejde blev let og gnidningsløst. Til vores venskab føjede sig vores fælles tro, vores fælles overbevisning om menneskenes lighed og broderskab«.

I praksis fik drejebogen en meget omskiftelig skæbne efter Spaaks oprindelige udkast. For det første fordi det er tilfældet med alle Renoirs film – man kender den vægt, han lægger på improvisation –, men i særdeleshed fordi en uventet begivenhed i begyndelsen af arbejdet i Elsass kom til fuldstændig at ændre filmens balance. Det var lykkedes producerne i sidste øjeblik at engagere Erik von Stroheim, der var forvist fra Hollywood, til kommandant von Rauffensteins rolle. Men Renoir, som altid har udtalt sin beundring for den forfulgte instruktør, hvis indflydelse på hans værker i øvrigt er tydelig, kunne ikke nøjes med at bruge en sådan kraft i den beskedne rolle, der var tildelt ham i den oprindelige version. Således begyndte nu mellem Stroheim og Renoir et frugtbart samarbejde, hvis resultat ikke blot blev Rauffensteins usædvanlige skikkelse, men også en af de smukkeste ideer i filmen. – I

stedet for een aristokrat optræder der nu to, den franske kaptajn og den tyske kommandant. Dette giver mulighed for en samtale mellem de to med en betragtning over »la noblesse«, en betragtning, som er langt finere end den simple modsætning mellem Maréchal og Boieldieu.

Filmens budskab.

Uden at ville tillægge en titel større betydning, end den fortjener, må vi nok alligevel først beskæftige os med den. Historisk finder den sin forklaring i slutningen af den første version af drejebogen, som aldrig har været drejet. De to hjemvendte havde sat hinanden stævne i et hotel på Montmartre, hvor de sammen ville fejre den første juleaften efter fredsslutningen, men da julen 1918 kom, blev deres bord, som de havde reserveret længe i forvejen, stående tomt. Men i stedet for denne pessimistiske lektion, der kunne berøve én de store illusioner, man har om venskabet, kommer Renoir med et langt mere optimistisk budskab. Ganske vist kan man stadig fornemme en vis opdeling af temaet i filmens forskellige episoder (illusionen i de udklædte soldaters seksualitet og i den idylliske kærlighed mellem Maréchal og Elsa, og illusionen om den forestående fred og om friheden – på grund af de man på mislykkede flugtforsøg), illusioner, som dog er mere velgørende end negative i den grad, de hjælper menneskene til at bære deres vanskelig-

heder og giver dem mod til at holde ud.

Men man må sætte det hele op på et højt plan og give ordet »illusion« en absolut positiv og ligefrem udfordrende betydning. De store illusioner er rigtignok på den ene side de drømme, der hjælper os til at leve, men det er også og især den store illusion om hadet, som vilkårligt skiller de mennesker, som ikke skilles af noget reelt, grænserne og krigen, som er resultater af dette had, racerne og de sociale klasser. Filmens budskab er altså et bevis a contrario på menneskenes lighed og broderskab. Krigen, der er en frugt af hadet og adskillelsen viser på paradoksalsk måde, hvor falske alle de moralske grænser er, der optræder i vor bevidsthed.

Når grænserne alligevel brydes, er det, fordi de findes. Her kommer et andet tema frem, som Renoir holder meget af, og som han ofte har udviklet i samtaler med andre. Det går ud på, at menneskene er mindre skilt fra hinanden på grund af nationalismens vertikale skranker end på grund af den spaltning, der opstår som følge af kulturelle, racemæssige og sociale forskelligheder.

Af disse horisontale skillelinier er der en, »Den store illusion« særlig beskæftiger sig med, og det er oppositionen mellem folket og adelen. I alt, hvad han har frembragt både før og efter krigen, hører Renoir aldrig op med at udtrykke sin respekt for adelen, men for den sande adel, med eller uden titel, dette hjertets, sindets og især kunstens eller simpelthen arbejdets aristokrati, som her gør Boieldieu og Maréchal til ligemænd. Til forskel fra Rauffenstein ved og accepterer Boieldieu det. Han forstår også, at de ydre tegn på hans aristokrati fra nu af er anakronistiske og fordømte. Derfor er det, hans fornemste måde at vise sit adelskab på består i, at han ofrer sig for Maréchal.

På grund af denne episode og flere andre kan man betragte »Den store illusion« som en film, der har et budskab at bringe (Renoir skjulte i 1937 ikke sin sympati for kommunisterne), men man kan ikke lade være at beundre, at denne film, samtidig med at den er et budskab, er så lidt partisk. Det geniale hos Renoir består blandt andet i, at han selv når han forsvarer en bestemt moralsk eller social sandhed, aldrig gør det på bekostning af de mennesker, der står for den fejlagtige idé, og ikke engang på bekostning af deres idealer. Han giev såvel ideerne som menneskene alle de chancer, der kan tilkomme dem.

A. Bazin.

Lægfolk skal sættes ind
- arbejderpræsterne
trækkes tilbage!

Kampen mod religionen
i Kina

Er spejderarbejdet til nogen nytte?

Oberammergau forbereder
passionsspil

Nyt fra sognene . Katolsk Presse nødvendig

Ugens kronik er den første af to om kirkebyggeri gennem tiderne og de arkitektoniske problemer i forbindelse med moderne kirker. Emnet behandles af pater Martin Drouzy O. P.

DEN BEGAVEDE RAMSAL-tede og blodrige dansk-norske Aksel Sandemose erklærede fornylig i et interview i det københavnske dagblad »Aktuelt«, at han var og blev ateist.

- Fordi, sagde han, jeg endnu aldrig har været præsenteret for nogen fyldestgørende bevisførelse for kristendommens sandhed!

Nej, det har Sandemose antagelig ikke. For hvor har denne satyr modtaget sine indtryk af kristendommen og dens væsen i de modne år, efter at han har ladet sig omplante i et ensomt bjælkehus et sted i de norske skove? Dansk lunkenhed og norsk sæbeskuret puritanisme har været de mest iøjnespringende træk i den religiøse diskussion i de to landes presse i dette tidsrum, og det er let at forstå, selv for en konfirmand, at hverken det lunkne, det blege eller det klamme har noget at sige en personlighed af denne støbning. Det, han mødte til forsvaret for kristendommen, var ganske simpelt for d a r l i g t !

Men hans standpunkt må samtidig opfattes som et fare-signal for alle os, der bevæger os ikke langt fra hans - og mange af hans lynende intelligente meningsfællers rækkevidde! Det var ikke for ingenting, Vorherre i sin tid fandt det betimeligt at opfordre sine efterfølgere til at være snilde som slanger samtidig med, at de skulle være fromme som duer. Men overfor en del af den hjemlige religiøse litteratur kan man gribes af en ubehagelig fornemmelse af, at den duefromme samtidig har en slags sær-tilladelse til at være underlødigt! Tankens klarhed og logikkens røde tråd har det med at fortabe sig i de principielle hallelujaers

lyserøde vat. I det øjeblik plejer de bedste hoveder at udvandre. Kan man fortænke dem i det?

Men hvad værre er: vrangforstillingen om religion som vat og sirup og glansbilleder, eller som svovl og tristhed og evnesvaghedens triumf tager de med sig, når de går!

Hr. Sandemose har lukket sig forsvarligt inde i sit norske skovhus. Det er hans hovedpine, at han dermed har unddraget sig ekkoet af disse års vældige åndelige strømninger rundt i verden – mod kirken og mod Gud! Men tilbage burde mange af os andre sidde med et nag i samvittigheden. For hvad har vi gjort af dumheder? Og hvad har vi navnlig undladt at gøre af dygtigt?

I. L.

Plakatkonkurrencen

Vi minder om, at fristen for indsendelse af forslag til Katolsk Ugeblads plakatkonkurrence slutter den 10. oktober.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvá og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 8777 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:

A. Præser, Sect. Annærs plads 28
København K

Tlf. Central 9828 (kl. 9-18, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 87042]

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal –
hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 8 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annønceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Ivøsen

Østersgade 108, 1., København Ø

Tlf. TRia 5394, kl. 8-10

Post-Giro nr. 88965

OM ARBEJDERPRÆSTER - TO KOMMENTARER

På nyhedssiden giver vi en fyldig redegørelse for Roms bestemmelse vedrørende arbejderpræsterne. Her kommenteres denne uges største katolske nyhed af en præst og af en lægmand fra redaktionen:

Roms svar til kardinal Feltrin siger tydeligt for det første, at man vil fremme en stærk og gennemtænkt missionsindsats blandt den afkristnede del af fransk arbejderstand, for det andet, at man af hensyn til præsterne må opgive eksperimentet med mænd, der både er præster og arbejdere.

Som i 1954, da Rom greb regulerende ind i den franske arbejdermission, vil der sikkert også nu lyde mange kommentarer pro et contra Det hellige Officiums bestemmelse. Men det vejer tungt, at Johannes XXIII, hvem ingen vil tiltro en manglende sans for sociale spørgsmål, har godkendt forordningen.

Vi må selvfølgelig ikke forsøge at bedømme det specielt franske problem med afkristnede arbejdere. Den franske kirke og Rom ved mere om den sag. Men som præst kan man ytre sin mening om det principielle i Roms afgørelse. Det er et spørgsmål, om man ikke netop skal være præst for at begribe, hvad det hele drejer sig om. Kirken giver sine præster meget stor frihed, og er langt mere tolerant, end udenforstående tænker sig. Når nu en kirkelig myndighed med pavens godkendelse trækker arbejderpræsterne tilbage, tror jeg, at der er en central årsag:

Kirken vil ikke, at præster skal risikere at gå åndeligt til grunde i en anstrengelse for at frelse andre. Vil de da det? Ja, nogle vil. Det kan vi lige så godt indrømme. En præst er ikke nødvendigvis ved sin ordination blevet usårbar overfor denne verdens fristelser. Og det må være svært at være en præst, der træt af otte timers fabriksarbejde vender hjem til sit værelse i lejekasernen for at tage fat på dagens breviar, sin meditation, sit studium og derefter husbesøg, undervisning, og tidligt næste morgen sin messe. Helgener kan gøre dette. Men man kan ikke danne en organisation af helgener til denne opgave. De må opstå enkeltvis efter Guds kald, og så vil de iøvrigt kunne udrette meget, selv om de ikke arbejder på en fabrik.

Jeg har ikke fået denne mening, efter at have læst Roms forordning. Den var allerede min egen. Jeg har altid beundret dem, der turde forsøge at være arbejderpræster. g-

At de så meget omtalte franske arbejderpræster nu trækkes bort fra fabrikkerne og vender tilbage til det traditionelle arbejde i sognene er be-

klageligt forsåvidt som dette skridt betegner afslutningen på et fejlslagent eksperiment. Men så sandt som det altid må føles en kende bittert at erkende et nederlag, er det også sandt, at kirken som levende organisme altid må forsøge nye veje. At nogle af disse veje ender blindt, kan ikke undre. Netop i disse år er nyt initiativ ført frem på mange felter af kirkens store arbejdsmark. Meget har givet særdeles opmuntrende resultater. Andet har overvejende bragt skuffelser, – som for eksempel eksperimentet med arbejderpræsterne.

Den tanke at lade præster søge arbejdsfællesskab med folkene i industrien, ved trillebørene og ved høvlebænken, opstod naturligvis kun fordi det – om man så må sige – viste sig umuligt at få bjerget bragt til Muhammed. Den, der ikke frivilligt vil komme, må man selv indfinde sig hos. Det gjorde man i Frankrig ved at lade præster dele arbejdsdag og boliger med den mest kirkefremmede del af befolkningen.

Hos en, der i mange år har været i besiddelse af en fagforeningsbog, kan det egentlig ikke vække undren, at det gik som det gjorde.

Hvad ville resultatet blive, hvis et antal af den danske folkekirkes præster forsøgte et tilsvarende eksperiment herhjemme? Behovet for og længslen efter større kontakt mellem arbejderne og kirken er næppe større i Frankrig end i Danmark. Ville det ikke gå sådan, at præsterne hverken kunne blive godtaget som fugl eller fisk? Enhver ville jo dog vide, at sådanne præster umuligt kunne have et sandt interessefællesskab med arbejderne for i dette begreb indgår også forhold som miljø, uddannelse, interesser og hverdagsprog.

Hvis det virkelig lykkedes en del sådanne præster at identificere sig ganske med arbejderne, ville de ikke længere være præster hverken for sig selv eller andre. De ville blive ofre for deres ubestridelige succes, – og til hvilken nytte for kirken, eller for arbejdsfællerne?

Hvad kirken behøver er en elite af kristne arbejdere, veloplyste om troen og velegnede til eksempler for deres omgivelser. Ingen undrer sig over, at en præst er i besiddelse af præstelige dyder. Men at en kollega på arbejdspladsen i al sin færd viser sig som en sand kristen, vil meget lettere kunne godtages som bevis på, at det ikke er så helt tosset, hvad præsten prædiker. E. D.

De kinesiske kommunisters kamp mod religionen

Rapport fra en særlig korrespondent

De kinesiske kommunister har ligesom andre marxist-leninister den anskuelse, at religion er helt igennem falsk og er »opium for masserne«, eller med andre ord det middel, hvormed den udbytende klasse får de udbyttede til at acceptere deres skæbne. Efter denne opfattelse ophører religionen at eksistere, når klasseudbytningen ophører. Kommunisterne hævder, at det vil ske under »socialismen« eller »kommunismen« (efter deres definition af udtrykkene).

Trods de kinesiske kommunisters påstand om, at alle religioner tolereres i de områder, der hører under den kinesiske Folkerepublik, har Mao og de kinesiske kommunister, i deres stille sind før 1949, offentligt efter 1949 forbundet kristendom med »imperialisme« (d. v. s. vestlig indflydelse i Kina) og de andre religioner i Kina med »feudalisme« (d. v. s. den samfundsstruktur med godsejere og fæstere, som var almindelig før kapitalismens indtog). Man kender »maoisme« som revolutionær strategi på, at den betragter udenlandsk »imperialisme« og hjemlig »feudalisme«, mere end kinesisk kapitalisme, som hovedfjenderne og genstand for den kommunistiske revolution i Kina. Religion står derfor for det kinesiske kommunistparti som dets hovedfjenders støtte og redskab.

*

Intet trossamfund i Kina havde i 1949, da Den kinesiske Folkerepublik blev oprettet, noget fast sammenhængende styre, der omfattede hele Kina, med undtagelse af den katolske kirke. Så vejen stod åben for de kinesiske kommunister til at oprette nationale organisationer angivelig i patriotismens og den nationale enheds navn.

Den kinesiske kommunistiske anti-religiøse propaganda går hånd i hånd med et ikke formuleret men faktisk forbud mod, at de forskellige trossamfund udbreder kendskabet til deres tro eller optager nye medlemmer.

Kommunisterne kontrollerer næsten fuldstændigt de religiøse skoler. Og da udbredelsen af kendskab til troen faktisk er forbudt betyder garantien for fri religionsudøvelse og forbudet mod »antireligiøs propaganda i de forskellige trossamfunds kirker« kun lidt.

Den kommunistiske antireligiøse propaganda i Kina har stort set været indirekte og temmelig snildt ud-

Det er netop blevet meddelt, at yderligere tre kinesiske præster ulovligt har modtaget bispevielse. Der er nu i den af kommunisterne oprettede nationalkirke 26 gyldigt viede biskopper, som ikke kan anerkendes af den hellige stol. Til almindelig orientering for læserne bringer vi uddrag af en rapport om religionsfølgelserne i Kina. Den er udarbejdet for de amerikanske myndigheder. Forfatterens navn kan af sikkerhedsgrunde ikke røbes.

tænkt. Den har bevæget sig ad de baner, at »religionstilhængere« som andre kinesere må opgive deres forbindelse med og sympati for »imperialisme« og »feudalisme«. Kun således vil sameksistensen mellem kommunister og »religionstilhængere« være mulig og disses religiøse frihed blive tolereret. Dette lyder meget fornuftigt, men det vanskelige består i, at »religionstilhængere« så i det mindste passivt må støtte et program som omfatter ateisme, materialisme og polititerror, der er ganske uforenelige med principperne i enhver religion og i mange etiske systemer.

De kinesiske kommunister har ikke begrænset sig til antireligiøs propaganda, men også anvendt forfølgelse, især maskeret forfølgelse. Medlemmerne af de forskellige religionsamfund i Kina er fra tid til anden blevet forfulgt som »reaktionære« eller »kontrarevolutionære«, som nationalister (d. v. s. tilhængere af Chiang Kai-shek) eller »imperialister« (d. v. s. amerikanske agenter). Forskellige grader af forfølgelse har været bragt i anvendelse: husarrest påfulgt af udvisning af landet (anvendt mod udenlandske missionærer); udelukkelse fra alt offentligt arbejde; tvangsarbejde og henrettelse. I mange tilfælde har religionstilhængere og udenlandske missionærer tilstået sig skyldige i de anklager, man har rettet mod dem. Disse tilståelser beviser ikke nødvendigvis, at de anklagede er skyldige. Man har fremtvunget

dem ved metoder, som kan fremtvinge en tilståelse af næsten hvemsomhelst. I nogle tilfælde kan disse metoder endog frembringe lydighed af en vis varighed og en dertil svarende psykologisk holdning.

*

Kristendommen har indtaget en særlig plads i den kinesiske kommunistiske politik, fordi de kristne kirker i Kina tidligere blev kontrolleret eller understøttet af lande og institutioner, der af det kommunistiske Kina betegnes som »imperialistiske«. Endvidere havde den katolske kirke i Kina før i tiden betydelige jordejendomme. Den kunne altså ligesom buddhistklostrene og de muhamedanske klostre anklages for »feudale« tilbøjeligheder. Dette medvirkede til, at de kinesiske kommunister anså kristendommen for den måske farligste og mest fjendtlige, men samtidig mest sårbare af de store religioner.

I store træk var de kinesiske kommunisters politik over for de kristne kirker i de første år efter 1949 at tilbyde dem samme tolerance (i den kommunistiske betydning af ordet)

Kardinal Thomas Tien, ærkebiskop af Peking.

som andre religioner. Betingelsen var, at de kinesiske kristne skulle bevise deres patriotisme ved at bryde forbindelsen med »feudalisme« og fremfor alt med »imperialisme«; de skulle lade sig lede af kommuniststyret i alt undtagen i rent religiøse anliggender.

De kinesiske myndigheder forlangte, at de kristne religionssamfund skulle antage, hvad de kaldte: de tre autonomier. Disse var: »selvstyre« (færdig med enhver kontrol fra udlandings side, hvad enten disse bor i eller uden for Kina). »Økonomisk uafhængighed« (tilbagevisning af økonomisk hjælp fra udlandet) og »Indfødt hierarki alene« (den endelige fordrivelse af fremmede missionærer). Overfladisk set skulle disse krav synes rimelige. Det var også i den retning de forskellige kirkesamfund havde arbejdet i næsten en generation.

*

De tre autonomier var for de kinesiske kommunister blot det første skridt på vejen mod deres mål: kristendommens fuldstændige udseelse i Kina. De kinesiske katolikker ville kun i meget begrænset omfang antage de tre autonomier – nærmest kun hvad angik financier understøt-

telse – fordi der i dem ligger en afvisning af Roms åndelige autoritet. Dette afslag affødte en bølge af forfølgelse. Mange katolikker, deriblandt kinesiske præster og lægfolk, blev arresteret under kampagnen mod »kontrarevolutionære« i 1951–52. Nogle blev henrettet, mange sendt på tvangsarbejde eller holdt i husarrest. De kinesiske kommunisters særlige bestræbelser gik ud på at berøve de kinesiske katolikker udenlandske missionærers ledelse og at bringe missionærerne selv i vanry hos deres kinesiske trosfæller og det kinesiske folk. I det øjemed aftvang de en del missionærer »tilstæelser« om »kontrarevolutionær« virksomhed. Ligeledes brugte de som propaganda at påstå, at katolske nonner, som ledede vajsenhuse, mishandlede, ja endog dræbte, kinesiske børn. Forfølgelsen aftog noget efter 1952, men den katolske kirkes virksomhed i Kina vedblev at være strengt begrænset.

I 1955 blev biskop Kung Pin-mei (Ignatius Kung) af Shanghai arresteret beskyldt for kontrarevolutionær virksomhed. Han er siden blevet holdt i fængsel uden nogensinde at have fået nogen form for dom. De kinesiske kommunister fik derpå ved

valgkneb en præst fra bispedømmet Shanghai, Frans Xaver Chang (Chang Shih-lang) valgt til stedfortrædende biskop (vicarius regiminis). Pavestolen nægtede at anerkende valget og truede enhver kinesisk katolik, som samarbejdede med kommunisterne til skade for kirken, med ekskommunikation. I begyndelsen af 1956 forstærkede kommuniststyret sit pres mod de kinesiske katolikker for at få dem til at danne en »national« katolsk kirke, altså en kirke, som kun havde lidt eller slet ingen forbindelse med Rom. Resultatet blev en: »Forberedende komité til dannelsen af den patriotiske sammenslutning af kinesiske katolikker«. Denne komité holdt konference i Peking i juli 1956.

*

Den kinesiske kommunisme ser stadig religionens fuldstændige udseelse som sit endelige mål. Men nu mener den ikke, at klasseforskellenes forsvinden vil være nok til at få religionen til at forsvinde. Religionen har ikke blot sociale, men også ideologiske (erkendelsesmæssige) årsager, og disse kan kun udryddes ved antireligiøs propaganda og undertrykkelse. Altså øgedes presset mod de kristne kirkesamfund, som blev tvunget til at afsløre deres »reaktionære elementer«. Den katolske kirke søgte man at få til at danne en »national« katolsk kirke. Fra 17. juni til 13. juli 1957 holdtes et »forberedende møde« sammenkaldt af kommuniststyret, med deltagelse af 241 biskopper, præster og lægmænd. Vatikanet blev som sædvanlig voldsomt kritiseret. Kommuniststyret lod hånt om Vatikanets strenge advarsler til kinesiske katolikker mod samarbejde med kommunismen, og sammenkaldte i anden halvdel af juli til en National Katolsk Konference. Af denne konference fremgik en Patriotisk Sammenslutning af Kinesiske Katolikker. Med Vatikanet var sammenslutningen forpligtet til kun at have »rent religiøse forbindelser, som ikke krænker Kinas interesser og uafhængighed«.

Talrige lignende konferencer holdtes rundt i provinserne i de følgende måneder. På disse oprettedes der lokale Patriotiske Sammenslutninger af Kinesiske Katolikker og forskellige »reaktionære elementer« fordømmtes.

Endnu vigtigere er det, at kommuniststyret for alvor gav sig til at etablere en kinesisk katolsk kirke, som ikke havde nogensomhelst forbindelse med Rom. Det tog sin begyndelse i sommeren 1957 med uredlige valg. Ved disse valg er (til de-

Et kort fra 1946, hvor hvert kors markerede et bispedømme.

ember 1958) 15 biskopper blevet valgt af præsteskabet i deres respektive bispedømmer. Derpå er de blevet konsekreret af andre biskopper uden henvendelse til Rom. I ét tilfælde i det mindste gik en biskop først ind på at foretage konsekrationen efter at have været under behandling en uge hos det hemmelige politi.

Kommuniststyret er klar over, at disse valg er gyldige efter kanonisk ret, selv om Vatikanet har nægtet at anerkende valgene og konsekrationerne og har ekskommuniceret de biskopper, som har konsekreret eller er blevet konsekreret uden dets billigelse.

Det kommunistiske styre i Kina har med andre ord med held begyndt at skabe et kinesisk katolsk hieraki med gyldige vielser, men løsrevet fra Rom. Så langt er intet andet kommunistisk styre endnu gået over for sin katolske befolkning, lige med undtagelse af Sovjet-regeringen, som tvangsrussificerede de unerede katolikker efter den anden verdenskrig.

De protestantiske kirker gik langt med hensyn til at antage og opfylde »de tre automonier«, men efter Korea-krigens udbrud kom de ud for forøget pres. Deres skoler, kollegier og hospitaler blev gjort til statsinstitutioner. Udenlandske missionærer fordreves eller fængsledes. Kirkerne selv kom under effektiv kommunistisk kontrol.

Som andre religionssamfund blev også det protestantiske i 1957 tvunget til at afsløre sine »reaktionære elementer«. Det begyndte på et møde i Peking. En del »reaktionære« blev dadlet og »under diskussionen bragt til tavshed«. Mange lignende møder blev afholdt rundt omkring i foråret 1958. Blandt de »reaktionære«, som blev dadlet på disse møder og i nogle tilfælde senere fængslede, var mange af de protestantiske kirkers ledere i Kina. I sommeren 1958 forhindrede kommuniststyret nogle kinesiske anglikanske biskopper i at deltage i Lambeth-konferencen i London. Protestantismen i Kina synes at være godt på vej til at blive fuldstændig undertrykt.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Ges.-, Vand- & Sanjttetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Er spejderarbejdet - „et udmærket arbejde for vore børn“?

Så gik der hul på bylden! Det var også snart på tide. »Katolsk Ugeblad« ofrede en hel side med to gode billeder på vore ulve og blåmejser, som trænger til førere. Jeg antager, at telefonen har kimet og mange idealistiske unge har meldt sig og vil tage arbejdet op efter de mange, som har gjort det i de mange år. Var det ikke 40-års jubilæum »Hertug Knuds Division« fejrede i foråret? Sikken et arbejde, der er gjort for mange af vore gode katolske mænd og kvinder, der i dag står i forgrunden for katolsk arbejde og katolsk aktion i vort land.

Ligeså vigtigt nødråbet om førere for smådrengene og småpigerne er, ligeså stort er nødråbet mange steder om katolske drenge og piger i vore katolske troppe. Jeg har selv været med i min sognetrop i lejr i år. Vi var knap 25 »mand« i lejren fra drengen der første gang lå i telt og ved lejrålet sang »Send mig hjem, send mig hjem« og til »oldingene«, som var i deres første lejr 1918 og 1919. Af hele holdet var 3 - skriver TRE - katolikker, og resten dejlige drenge, som morgen efter morgen stod omkring alteret og bad og sang med deres katolske kammerater og følte sig virkelig hjemme i messeofferets mysterium og bad med andagt aften efter aften bønnerne som de står i spejderbønnebogen.

Det er et stykke missionshistorie - det er en berøringsflade med ikke-katolikker, som kan åbne mange døre for os i fremtiden - det er drenge, som går ud i livet med de rigeste minder fra deres »katolske« spejderliv og lejrene med morgenmessen og aftenbøn i kreds om det uddøende bål. Det har sin betydning, og må ikke ligefrem anses for spildt arbejde i en katolsk spejderdivision. - Men hvor er vore katolske forældre og ansvaret for deres drenges og pigers fremtid? Hvor mange forældre er ikke kommet til mig og har grædt over deres børns afstandtagen fra forældrenes religiøse liv og sædvaner. Hvor få spejderforældre har været i samme situation? Det er som om spejderlivet, der hviler på en så fast-tømret religiøs og pædagogisk basis, har været et næsten uigendriveligt middel i vort katolske ungdomsarbejde - trods så megen uforstandig kritik.

Man lammes ofte ved at se, hvor mange forældre, der er ligeglade med

deres børns fritidsbeskæftigelse. »Det kan da være det samme, om min dreng spiller fodbold eller er spejder, bare han har det rart« - »jeg vil da ikke tvinge min dreng til at gå til patrullemøde. Hvis han har lyst, så kan han jo gøre det og ellers kan han lade være.« - Selvfølgelig kan der være mere eller mindre egnede førere, og der kan gøres fejl i spejderarbejdet, men få ungdomsbevægelser har så megen lejlighed for forældre til selv at være bestemmende end spejderarbejdet med regelmæssige møder, hvor de kan fremsætte deres kritik og hånd i hånd hjælpe spejderførerne til gavn for børnenes opdragelse. Principperne i Baden-Powell system er så renlinede og så stærke, som basis for en sund katolsk opdragelse. B.P. udtalte engang, at han intetsteds havde set sit system så fuldendt virkeliggjort som hos franske katolske spejdere.

Katolske forældre, her er et redskab, som rækkes Dem i opdragelsen af den fremtidige slægt. Tag imod håndsrækningen og giv børnene en oplevelsesrig ungdom, hvor det religiøse liv er både basis og har chancen for at vise sig for drengen og pigen på en naturlig og selvfølgelig måde. Når ungdomsliv, sport og religion på en sådan måde danner et uløseligt hele, så er der ingen tvivl om en fremtid, som bliver sund og udviklende for vor kirke og vort land.

Sognepræsten.

Det gør godt at modtage et så optimistisk brev. Desværre må vi meddele sognepræsten og andre interesserede læsere, at ingen idealistiske unge har tilbudt sig som førere for ulve og blåmejser! En tidligere ulvefører, som er mor til fem børn og har nok at bestille, vil foreløbigt gerne hjælpe. Hende respekterer vi.

Telefonen har ellers ikke kimet i den anledning.

Møbleret værelse søges

straks, helst Østerbro ell. Nørrebro af kursussøgende. Ca. 100 kr. mdl. Billet mrk. 21-9. 59 til bladets annonceafd., Østersøgade 108, 1. Kbh. Ø.

Hvordan skal vi bygge vore kirker?

I

Af pater M. Drouzy O. P.

Om et par måneder bliver den nye katolske kirke i Hvidovre bygget færdig og indviet. Der er ingen grund til at forsøge at lægge skjul på, at den er endnu mærkeligere og mere usædvanlig end den nye Skt. Knud Lavarvs kirke i Lyngby, og man kan allerede nu forudse de bemærkninger, den vil give anledning til: »Hvad, skal det nu være en kirke? Det ser snarere ud som en bane til skihop eller et museum for moderne kunst.«

Der er ingen grund til at undre sig over, at der vil blive sagt sådan. Det er helt naturligt. Formodentlig blev vore forfædre lige så forbavtede, da de så de første romanske kirker, der for os i dag ikke har noget usædvanligt ved sig. Problemet, det eneste virkelige problem, er: Hvordan skal vi i det 20. århundrede bygge vore kirker. Her står som regel to synspunkter overfor hinanden, nemlig:

1) at man skal forblive tro mod traditionen, d. v. s. kopiere de gamle stilarter, fortsætte at bygge kirker i neoromansk, neogotisk, neobyzantisk stil.

2) at man skal bygge »moderne« kirker, i samme ånd og med de samme materialer som de bedste samtidige bygninger. I dette sidste tilfælde løber man den risiko at komme bort fra »traditionen« og bruge et sprog, som ikke mere har nogen forbindelse med fortiden, og som måske heller ikke har noget med det sakrale at gøre, – faren for at bygge kirker, der ligner garager.

En tredje løsning kan kaldes en kompromisløsning. Det er den, man f. eks. har anvendt, da man byggede Grundtvigskirken: gammel stil tilpasset efter vor tid.

Som sagt ville det være naivt at tro, at dette problem er nyt. De skiftende generationer af kristne har hver for sig været nødt til mere eller mindre bevidst at stille sig selv dette spørgsmål og løse det. Hvordan har de løst det? Hvori består de principper, der har inspireret kirkekunstens udvikling? Det er det spørgsmål, der skal forsøges besvaret med de følgende notater.

Det var først omkring det 3. århundrede, at de kristne byggede de første basilikaer. Før den tid var de for få og for fattige til at eje særlige kulsteder. Forfølgelserne hindrede dem desuden i at gøre det. De samle-

des i private huse, de såkaldte »kirkehuse«, sådan som man den dag i dag kan se dem i Rom under den nuværende San-Clemente-kirke.

Men skabte de første menigheder ikke noget nyt på arkitekturens område, dyrkede de dog andre former for kunst. Billedhuggerkunsten, der mindede for meget om de hedenske statuer, blev ganske vist forsømt. Men katakomberne udsmykkedes med forskellige dekorationer, der var nært beslægtede med tidens hedenske teknik. Allerede i det 2. århundrede maler man bibelske scener: Moses, Noa, de tre ynglinge, Jonas og hvalfisken. Man maler endog Kristusbilleder, Maria- og helgenbilleder. Nogle af dem stammer allerede fra det 1. og det 2. århundrede, men de fleste stammer fra det 3. og det 4. århundrede. Dette er bemærkelsesværdigt. I Det gamle Testamente var det nemlig forbudt at afbilde Gud: »Du må ikke gøre dig noget udskåret billede eller noget afbillede af dette, som er oppe i himmelen eller nede på jorden eller i vandet under jorden. Du må ikke tilbede eller dyrke det. Thi jeg, Herren din Gud, er en nidkær Gud« (II Mos. 20, 4). I det 2. århundrede holder Tertullian fast ved det samme synspunkt: »Gud forbyder al gengivelse af det skabte, desto mere al gengivelse af sit billede. Sandhedens ophav kan ikke lide, hvad der er uægte: al fiktion er i hans øjne forfalskning af det sande« (De spect. 23, 5). Men de kristne overtræder alligevel dette forbud. Hvorfor? Af en dybt teologisk grund. Fordi Kristus er blevet menneske, fordi Gud selv er blevet synlig for vore øjne ved at tage et menneskeligt ansigt. Man ved, at en meget lang og indviklet diskussion rejste sig i det 8. århundrede mellem Orienten og Pave Leo III, om hvorvidt det var tilladt at afbilde Guddommen. Er det muligt at male Kristi ansigt uden at adskille hans menneskelighed fra hans guddom? For grækerne er det at male et Kristusbillede det samme som at falde i afgudsdyrkelse. Men ved Laterankonciliet i 769 er det den posi-

tive løsning, der sejrer: billedfjendskaben bliver fordømt som kættersk.

Vi må lægge mærke til, at de første kristne malerier er nært beslægtede med den profane kunst: Jonas' hvalfisk ligner det søuhyre, der var ved at æde Andromeda, da hun var lænket til klippen. Noas ark ligner den kiste, i hvilken Danae og hendes søn Perseus lå, da de blev kastet i havet. Og hvad mere er: man fremstiller Jesus, Moses og apostlene »a la moderne« med pallium og romersk tunika. På den måde får den troende indtryk af, at han selv oplever den episode, der fremstilles for ham. Alt dette er hverken tilfældigt eller vilkårligt, det er det spontane udtryk for troen, som den kristne kunstner kommer til, når han overvejer de kristne mysterier. Ligesom kristendommen ikke har følt sig tvunget til at skabe et helt nyt sprog for at kunne udtrykke sine væsentlige dogmer, og ligeledes den ikke har været bange for i sin kultus at bruge mange elementer, der er lånt fra de hedenske religioner (f. eks. måltidet), har den ikke været mere streng, når det drejede sig om kunsten. Den har tværtimod lånt alt, hvad den kunne bruge, fra den profane kunst. Også denne proces er en konsekvens af Kristi menneskevordelse: Kristus har påtaget sig hele den menneskelige natur undtagen synden. På samme måde skal kristendommen tage i verden og af verden alt, hvad den kan forene med sin tro.

Den samme indstilling genfinder vi i senere århundrede. I løbet af de længere og længere fredsperioder, der præger det 3. århundrede, begynder man at fejre den kristne kultus, der indtil da kun havde kunnet finde sted i det skjulte eller det halvsjulte, nemlig i private huse eller katakomberne, i større bygninger, der tilhører menighederne og er åbne for alle. At sådanne kirker har været til allerede i det 3. århundrede er hævet over enhver tvivl. Men det er især efter det 4. århundrede (Konstantins fred), at den kristne arkitektur begynder at udvikle sig, og at man bygger de første store basilikaer. Disse bygninger ligner fuldstændig de almindelige borgerlige basilikaer, der var store mødesale og blev brugt til forskellige formål, især til retslige drøftelser. De kristne kunstnere udnytter fra begyndelsen de profane arkitektoniske muligheder, de ser omkring sig. Der er f. eks. slet ingen tvivl om, at det kristne dåbskapel i ottekanter plan er blevet lavet med de romerske termer som forbillede: Og man går endnu videre: i Santa Sabina og i San. Laurente benytter

man søjler og kapitæler, der stammer fra en gammel hedensk bygning. I det 5. århundrede bruger man selve den hedenske bygning til San. Stefan-kirken. I Assisi har man i Maria-Minerva-kirken fuldstændig bevaret facaden fra det gamle Minerva-tem-pel, o. s. v. I Orienten finder vi den samme »politik«. De oplysninger, vi besidder om kejserpalæerne (Spalatos palæ fra det 4. århundrede, som Diokletian byggede i Salone i Illyrien), beviser, at det er efter dette mønster, de kristne bygninger blev bygget og udsmykket i det 5. og 6. århundrede. Kirken er blevet Hørens palæ, og den har fra de jordiske palæer lånt deres grundplan, deres bygningsmetoder, deres tagteknik, deres stengulv og kolonnader, deres flerfarvede marmorplader og endog mange enkelte detaljer af deres store billedkompositioner. Kirkens opgave bestod simpelthen i at vælge, låne og tilpasse.

Det skal endvidere betones, at kirken, hver gang den har brugt en »profan« plan til en kirkebygning, har gjort det, fordi denne passede nøjagtigt til den liturgiske gudstjeneste. Man kan f. eks. ikke forestille sig noget mere funktionalistisk, noget mere hensigtsmæssigt end basilikaernes plan. Basilikaen er simpelthen et mødested, en slags tildækket forum. Alteret er vendt mod menigheden. Sangkoret står ved alteret og støtter menighedens sang. Biskoppen har sin trone bag alteret: herfra kan han se hele forsamlingen og samtidig blive set af alle. Han er virkelig forsamlingens øverste. Basilikaen er det materielle symbol på den kristne forsamling, og den er den dag i dag stadig den mest rationelle og tilfredsstillende ramme om den liturgiske gudstjeneste, hvor både det fælles og det hierarkiske kommer til udtryk og danner en uopløselig enhed.

Men der er et arkitektonisk problem, der endnu ikke har fundet sin løsning, nemlig tagdækningen. Det er det problem, der nu i flere århundreder fremover bliver afgørende for hele kirkekunstens udvikling. Basilikaens tagdækning af træ har nemlig to store ulemper: den tillader ikke, at man bygger hovedskibet så bredt, som man gerne ville, og lofterne er meget brandfarlige. Man må altså prøve på at finde en bedre løsning. I nogen tid søger man i en ny retning: den runde kirke, lavet efter asiatisk mønster, eller det romerske Panteon. Kirken i Germigny-les-Prés eller i Ottmarsheim i Elsass er eksempler på dette. Men den idé går man dog snart bort fra, og man vender først

tilbage til den i enkelte tilfælde på korstogstiden. Den type, der bliver den foretrukne, er stadig inspireret af basilikaen: hovedskib og to sideskibe. Men hvordan skulle man tildække disse skibe? Hvælvingen var allerede kendt: Romerne havde arvet den fra Orienten og ofte anvendt den. Men den var temmelig kostbar: fra 15 til 18 gange dyrere end et tag af træ. Til gengæld var den brandsikker. Det er i den retning, arkitekterne søger, og det er på den måde den romanske stil opstået ved slutningen af det 10. århundrede og i begyndelsen af det 11. Man bruger to slags hvælvinger: tøndehvælvingen og krydshvælvingen. Men i begge tilfælde er byrden forfærdelig tung. Man må altså forstærke murene. Man bygger dem så tunge og tykke nok til at bære flere tons kalksten eller granit. Men hvordan skal man nu skaffe skibet tilstrækkelig belysning? De romanske arkitekters opgave består i at finde balancen mellem disse forskellige elementer. De første forsøg optræder i Lombardiet og Catalonien og lidt senere i Provence, Bourgogne og på Meuse-egnen. I et helt område anvender man i stedet for hvælvinger Orientens løsning, kuplen (for eks. i Perigueux, Souillac, Angoulême). I Bourgogne er arkitekterne særlig dristige: de bygger skibene så høje og så brede som overhovedet muligt. Men trods alt forbliver denne arkitektur mere »horisontal« end vertikal. Den forbliver rodfæstet i jorden. Når den mangler gotikkens stræben, er det fordi de tekniske midler endnu er for begrænsede; det er ganske sikkert ikke af »teologiske« grunde. Beviset på det

er, at arkitekterne ikke giver sig tilfreds med disse altfor mørke og lave kirkerum. De fortsætter deres søgen, og det er denne søgen, der fører til den gotiske stils opståen.

Sandt at sige er der ikke nogen væsentlig forskel på en romansk og en gotisk kirkebygning til trods for, at der er umådelig forskel på en kirke fra midten af det 11. århundrede og en kirke fra slutningen af det 13. Denne forskel er resultatet af i hundredvis af små, tekniske opfindelser, som arkitekterne og håndværkerne har fundet frem til.

Den vigtigste af disse opfindelser er selvfølgelig spidsbuen eller rettere sagt det, at man erstatter den rene hvælving med en hvælving over ribber. Denne opfindelse har i sig selv ingen religiøs betydning: spidsbuen anvendtes lige så meget i profane bygninger som i kirkerne. Men på grund af den bliver kirkernes indre præget helt forandret. Denne hvælving, der vejer næsten ingenting, kan bygges lige så højt, man ønsker. Intet hæmmer arkitektens dristighed. I 1150 begynder man at bygge domkirken i Noyon: den er 22 m høj. Man påbegynder domkirken i Chartres 50 år senere: den bliver 40 m høj. Domkirken i Amiens (1220–1270) bliver 42 m. I Beauvais prøver man en hvælving, der er 48 m høj. Men her styrer det hele sammen, og man bliver nødt til at bygge søjlerne dobbelt så tykke. Samtidig giver disse lette hvælvinger mulighed for en god belysning af rummet. Mosaikruderne dukker op og erstatter freskerne fra den romanske tid. Hele kirkekunstens udvikling (Fortsættes side 561)

Indtil det 18. århundredes slutning anvendte kirken aldrig en særlig stilart. Den religiøse stil var altid den samme som den profane.

Katolsk presse nødvendig

Bonn (NC). Lederen af det nyoprettede Katolske Centers pressetjeneste i det sydlige Viet-Nam, pastor Thanh Lang, har under et besøg i Bonn udtalt sig om den katolske presses betydning i missionsarbejdet. I Viet-Nams hovedstad, Saigon, udgives der ialt 20 dagblade og næsten 40 illustrerede ugeblade, men den katolske presse omfatter kun nogle få sogneblade med et udelukkende religiøst indhold. Pastor Lang hævder, at en katolsk avis i Viet-Nam på en meget effektiv måde kunne støtte missionsarbejdet og modvirke den materialistiske propaganda.

Jurister om atombomber

Luxembourg (NC). Deltagerne i den tredje internationale kongres for katolske jurister har vedtaget en resolution med anmodning om et almindeligt forbud mod brugen af atomvåben.

Passionsspillet i Oberammergau under forberedelse

Oberammergau (NC). Den lille tyske by Oberammergau forbereder nu passionsspillene i 1960. En særlig komite har valgt spilllets 152 hovedpersoner. Rollen som Kristus vil atter blive betroet den nu 48-årige Anton Preisinger. Jomfru Marias rolle udføres af en 21-årig bogholderske, Irmgard Dengg. Hans Schwaighofer, en 39-årig lærer ved byens billedskærerskole, spiller for anden gang rollen som Judas.

Omtrent 2000 indbyggere i Oberammergau er valgbare som personer i passionsspillene. Valget blev foretaget af en komité på 24 af landsbyens folk – heri indbefattet sognepræsten og medlemmer af byrådet. De deltog alle først i dagens messe og samledes derefter til et lukket møde for at vælge skuespillerne. Udenfor ventede flere hundrede af landsbyens beboere, som med spænding læste navnene på de udvalgte, efterhånden som de blev offentliggjort på en tavle. Det varede 35 minutter, før Anton Preisingers navn blev skrevet på tavlen. Der var en pause og megen spænding, før Irmgard Dengg blev udpeget til Jomfru Marias rolle.

Også i 1960 vil spillene blive instrueret af den 70-årige billedhugger

Georg Johann Lang, der har været ansvarlig for de sidste fire opførelser.

Det eneste prominente medlem af staben, som ikke blev udpeget efter moden overvejelse, var det 34 år gamle øsel »Ewi«, der i 1950 løste sin opgave helt tilfredsstillende!

Prøverne til Oberammergaus 35. passionsspil begynder snart. Man skal være klar til den første opførelse i midten af maj. Passionsspillene vises derefter flere gange om ugen indtil slutningen af september. Hver enkelt opførelse varer 8 timer. Spillets tekster vil blive udgivet på fire sprog.

Oberammergaus passionsspil blev første gang opført i 1634 og var dengang som bekendt udsprunget af beboernes taknemmelighed, fordi de blev skånet for en pest i 1633. Siden har spillene været opført hvert tiende år med enkelte undtagelser forårsaget af krige eller en spændt verdenssituation.

Byens befolkning begyndte allerede sidste år at berede sig til passionsspillene. Dengang blev der givet besked til dem, der ville have mulighed for at overtage roller i passionsspillet, at de skulle lade håret vokse og holde op med at barbere sig. Der anvendes nemlig ikke parykker i Oberammergau!

Manfred Wenzel.

Paven har i Castelgandolfo modtaget den belgiske udenrigsminister, Pierre Viry, som var ledsaget af sin frue og Belgiens ambassadør ved Vatikanet.

En pige i audiens

Castel Gandolfo (NC). Pave Johannes modtog forleden i audiens den 19-årige amerikanske pige – Shirley O'Neil – som i maj reddede en af sine skolekammerater, der i San Francisco bugten var blevet angrebet af en haj. Hendes kammerat, Albert Kogler, var alvorligt tilredt og anmodede om at blive døbt. Shirley O'Neill døbte ham, da hun havde bjerget ham ind til strandbredden. Han døde 2½ time senere i et hospital.

Lægfolk skal sættes ind - arbejderpræsterne trækkes tilbage

Rom svarer på brev fra kardinal Feltin

Paris (NC's radio-service). Som svar på et brev fra kardinal Feltin har Rom forordnet, at de franske arbejderpræster skal standse deres virksomhed. De franske biskopper er blevet opfordret til at organisere særlige sækular-institutter bestående af præster og lægfolk, der kan videreføre og udvikle missionsindsatsen blandt de afkristnede dele af arbejderstanden. Forordningen er udstedt af Det hellige Officiums sekretær, kardinal Pizzardo, og godkendt af pave Johannes.

Forsøget med indsættelse af arbejderpræster i Frankrig blev indledt efter krigen og i begyndelsen ledet af kardinal Suhard.

Målet var at bringe den for en stor del afkristnede franske arbejderklasse tilbage til kirken. Præsterne tog arbejde i fabrikker, gik i arbejdstøj og levede i arbejderkvarterer for at komme i kontakt med arbejderne og overvinde deres mistillid til kirken og dens præster. I de første ti år kom mange vanskeligheder klart for dagen, og forsøget blev stærkt kritiseret.

I 1954 blev forsøget noget begrænset. Arbejderpræsterne måtte ikke være medlem af fagforeninger, og de måtte ikke udføre legemligt arbejde mere end tre timer dagligt. De skulle endvidere være tilknyttet et sogn eller et samfund af præster.

De fleste af Frankrigs cirka 100 arbejderpræster adlød det påbud de fik i 1954, men der var nogle, som fortsatte med at have arbejde hele dagen.

Det hellige Officium fremhæver i sit nye brev, at arbejde i fabrikkerne udsætter præsterne for en materialistisk atmosfære, som er skadelig for deres præstelige liv, og som drager dem ind i klassekampen.

Det bemærkes også i brevet, at hvis en præst havde heldagsarbejde, ville det være næsten umuligt for ham at opfylde den daglige forpligtelse til bøn, som kirken pålægger ham. Og selv om han ikke kunne opfylde denne forpligtelse, siges det, kunne den tid han anvender på fabriksarbejde bruges bedre til udførelse af hans præstelige gerning.

Videre hedder det, at Den hellige Stol er enig med de franske biskopper i, at der kræves en stærk apostolisk indsats for at bringe den franske arbejderklasse tilbage til et kristent liv, og lykønsker biskopperne med de anstrengelser, de havde gjort med dette formål for øje. Samtidig peger brevet på, at da mange franske arbejdere er døbt, kan man vanske-

ligt betragte dem som fuldstændig afkristnede.

Det hellige Officium siger, det er klar over, at dets afgørelse betyder et virkeligt offer for arbejderpræsterne, men udtrykker tillid til, at de vil bøje sig for den beslutning, der er truffet i deres egen og i arbejderens interesse.

Brevet begynder med at oplyse, at ifølge kardinal Feltins rapport blev der i marts 1957 dannet en organisation, som kardinalen stod i spidsen for. Organisationen havde som opgave at samordne alt apostolisk arbejde inden for arbejderklassen. Der var nu oprettet 19 missionssektorer i 14 stifter.

Kardinalen anmoder om at præster, som er udpeget af deres biskopper og er veludrustede, fører et sandt præsteligt liv og er knyttet til sognegestligheden, må arbejde med fuldt timetal i fabrikker og ikke blot tre timer dagligt.

Det hellige Officium har underkastet den vigtige og ømtålelige sag en grundig undersøgelse og er ved plenarforsamlinger 10. og 24. juni 1959 kommet til følgende resultat:

Den hellige Stol mener ikke, det er ubetinget nødvendigt at sende præster som arbejdere til arbejderens verden for at omvende arbejderklassen. Den anser det ikke for muligt at ofre det nedarvede begreb om, hvad en præst er, for dette formåls skyld. Og dog betragter kirken missionen blandt arbejderne som en af sine kæreste missioner.

Det er først og fremmest for at udøve hellige funktioner, at en præst ordineres; for at opofre messen og kirkens offentlige bøn til Gud, for at forvalte sakramenterne og prædike Guds ord. Alt hvad en præst iøvrigt foretager sig skal udføres i overensstemmelse med disse formål eller være en praktisk følge af dem. Alt hvad der er uforeneligt med dem må fjernes fra præstens liv.

Det er gensels sandt, at præsten som apostlene er vidne, men han skal

bære vidnesbyrd om Kristi opstandelse og altså om Hans guddom og forløsergerning. Det er fremfor alt ved ordet, han skal bære vidnesbyrd og ikke ved legemligt arbejde blandt arbejderne, som om han selv var en af dem.

Den hellige Stol mener ikke, at fabriksarbejde eller arbejde som daglejer er foreneligt med det præstelige liv, eller de præstelige forpligtelser. Apostlene oprettede jo netop diakonatet, for at de selv kunne være fritaget for timelige hverv og hængive sig til bøn og forkyndelse.

Dette er de grunde, som har ført Det hellige Officium til at beslutte, at arbejderpræsterne må standse deres virksomhed, og at de skal erstattes med grupper af lægmænd, som specielt er indviet til et apostolat blandt arbejderne. Det er nu de franske biskoppers opgave at forberede de forskellige former for apostolat blandt arbejderne.

Under ledelse af Frankrigs kardinaler og ærkebiskopper er det i to år lykkedes arbejdermissionen at få dette lægapostolat sideordnet med sognepræsternes og med Katolsk Aktions kapellaners arbejde.

Den hellige Stol beder de franske biskopper overveje, om det ikke nu er øjeblikket til at oprette en eller flere sækular-institutter bestående af præster og lægfolk.

De læge medlemmer arbejder i fabrikkerne uden tidsbegrænsning, og som medlem af en kirkelig institution ville de være særdeles velegnede til at bære vidnesbyrd.

Præsterne kunne give deres læge medlemmer religionsundervisning og en grundig åndelig oplæring afpasset efter deres livsvilkår og deres stilling som arbejdere. De kunne gøre kirkens sociale lære, især hvad angår arbejderspørgsmål, bedre kendt. De vil være en støtte for deres læge medarbejdere, hjælpe dem med deres problemer og i deres vanskeligheder. Ved hjælp af de kontakter, deres læge medarbejdere har bragt i stand, kan de selv øve præstegerning blandt familierne.

Tilslidst beder Den hellige Stol kardinal Feltin studere denne nye form for apostolat som synes at opfylde alle specielle krav angående mission blandt arbejderne. Et sækularinstitut, således som Pius XII har fremstillet det i den apostoliske konstitution. Provida Mater Ecclesia, er, såvel af natur som metode, hvad apostolatet blandt arbejderne kræver.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 27.: 19. søndag efter pinse (s. 737). Guds rige sammenlignes i evangeliet ofte med et bryllupsmåltid, som mennesker indbydes til at deltage i.

Gud sender sine sendebud til verden, men de fleste af de indbudte viser, at de ikke er værdige til en sådan ære. De har alt for travlt med deres egne anliggender og siger nej til indbydelsen. De griber tjenerne, forhåner dem og slår dem ihjel. Det var, hvad der hændte profeterne og apostlene. Også mange missionærer har lidt martyrdøden. Til sidst bliver det de fattige og ringe, der kommer til at fylde festsalen.

Men hvis vi skal deltage i festen, skal vi have det nye tøj på, festklæderne, som Gud ufortjent skænker dem, der tilhører ham. Dagens epistel beskriver denne forandring, der finder sted, når vi »ifører os det nye menneske«.

Thukommelse af Cosmas og Dami-an (s. 1088).

I viede kirker: Kirkevielsesfest, s. [77].

MANDAG d. 28.: Wenceslaus, martyr (s. 1089).

TIRSDAG d. 29.: Michael, ærkeengel (s. 1089). Johannes viser ham i sin Abenbaring i spidsen for de engle, der kæmper mod »dragen«, det vil sige de onde magter.

ONSDAG d. 30.: Hieronymus (s. 1091), der samtidig var asket og videnskabsmand, har med utrættelig energi oversat og kommenteret den hellige Skrift, og dette umådelige arbejde har gjort, at han betragtes som kirkelærer. Han døde i 419 eller 420.

TORS DAG d. 1. oktober: Søndagens messe (s. 737). Thukommelse af Remigius, ærkebiskop af Reims (s. 1092).

FREDAG d. 2.: Værneenglene (s. 1093).

LØRDAG d. 3.: Terese af Jesusbar-net, s. [194]. Hun var født i Alencon i 1873 og indtrådte i karmeliter klosteret i Lisieux i 1888. Her levede hun et skjult og heroisk liv og vandrede sin »lille vej«, som består i menneskets kærlige og tillidsfulde barneforhold til Gud. Denne vej fandt hun simpelthen i Det nye og endog i Det gamle Testamente. Hun døde kun 24 år gammel, efter at hun havde tilbudt sig selv som offer for syndernes og hedningernes frelse. Hun er sammen med Frans Xaver missionernes skytshelgen.

Nyt fra sognene -

KØBENHAVN. Der er god tilslutning til sognepræst Kjeld Geertz-Hansens foredrag hver tirsdag i Sankt Ansgars kirke. Både katolikker og ikke-katolikker kommer for at følge denne gennemgang af kirkens lære. Sidste søndag var deltagerne indbudt til højmessens, som en kommentator forklarede, mens handlingen skred frem.

I Sankt Ansgars kirke er der alle hverdage i oktober måned kl. 19.30 rosenkransbøn. Fredag den 2. oktober er der tilbedelse af det højhelige sakramente fra kl. 14 til aftenmessen kl. 19.30.

DALUM. F. K. refererer: Ved mændenes retræte på Dalum kloster holdt pastor Mesters, Holbæk, deltagerne i ånde fra den første til den sidste dag. Han fremhævede den tanke, at det overnaturlige livs åndedrag er bøn - og uden bøn intet liv. En retræte som denne må uundgåeligt sætte sine spor i deltagernes hverdag.

NYKØBING FALSTER. Tre amerikanske benediktinerabbeder har besøgt Nykøbing som gæster hos sognepræst V. Wick. De tre abbeder, Raphael Heider, Baldwin Dworschak og Ignatius Hunkler deltager i denne uge i benediktinerordenens kongres i Rom, hvor den nye generalabbed skal vælges. Under opholdet i Nykøbing besøgte de Tingsted kirke. Ifølge Lolland-Falsters Folketidende udtalte abbed Heider, at allerede efter nogle dages ophold i Danmark var han overbevist om muligheden for at oprette et benediktinerkloster her i landet. »Jeg tror, at der også i Danmark hos mange mennesker findes et behov for et benediktinerkloster«, sagde abbed Heider.

I oktober får København besøg af nobelpristageren, pater Père Dominique Pire, der i et foredrag, antageligt i Rådhushallen, vil fortælle om sit arbejde.

Det er Modstandsbevægelsens Landsforbund, der har indbudt pater Pire, men bag arrangementet står også Dansk Røde Kors, Dansk-Belgisk selskab og Dansk Flygtningehjælp. Som formand for den komite, der vil tilrettelægge foredragsaftenen, er udpeget socialminister Julius Bomholt.

R. I. P.

Min elskede mand, vor kærlige fader

Axel Herluf Juul Segalt

er vel forberedt afg. v. døden d. 8-9-59 i Silkeborg.

På familiens vegne:

Elisabeth Segalt.

Den kære afdøde anbefales til de troendes forbøn.

Den store kongres på Sicilien

Catania (NC). Italiens 16. eukaristiske kongres blev åbnet på Sicilien i overværelse af 70.000 mennesker. Ved åbningshøjtideligheden blev det hellige sakramente i procession båret fra Catantias domkirke til det store torv Giovanni Verga, hvor et alter var blevet rejst foran et enormt kors. Til stede var kardinal Ruffini, Palermos ærkebiskop, og Italiens premierminister Antonio Segni.

Den pavelige udsending, kardinal Mimmi, blev ved sin ankomst til byen modtaget med store æresbevisninger. Han besøgte umiddelbart efter ankomsten fængslet i Catania og Sankt Nicholas basilika, hvor han velsignede 1800 syge. Før kardinalens besøg i fængslet, havde tyve præster hørt fangernes skriftemål, for at de kunne modtage den hellige kommunion fra pavens udsending.

Kongressens åbningsstale blev holdt af ærkebiskop Agrisani fra Casale Monferatto, der talte ud fra kongressens motto »Giv os i dag vort daglige brød«. Dette motto havde Pius XII givet kongressen før sin død.

Ung fransk foragt

Anker Nyvang, præst ved den danske kirke i Paris, er på ferie i Randers. I et interview med Socialdemokraten bliver han spurgt: - Hvordan er så fransk ungdom sammenlignet med dansk?

- Fransk ungdom ligner i almindelighed den danske. De er ivrigt optaget af at søge en uddannelse, og når de er færdige, vil de også være dygtigere, end nogen generation før dem. Men franskmændene nærer i de unge år en stor foragt for alle færdiglavede meninger, gamle kristelige og politiske partier for eksempel. De reagerer kraftigt mod traditionerne, men samtidig søger de en livsholdning og vil gerne være kristne. De går meget i kirke, men søger mod den del af kirken, der er venstreorienteret og socialt bevist.

- Er de unge så også imod paven?
- Paven er for dem noget naturligt og selvfølgelig. Han er en del af det guddommelige, og ingen reagerer mod ham. Derimod reagerer de mod Vatikanets indflydelse i det politiske arbejde.

Niels Stensens Bibliotek vil fra 1. oktober holde åbent tirsdag, onsdag, torsdag og fredag 16-19.

KØBMAND OLSEN

har for travlt

Når præsten beder et af sine sognebørn om noget, får han ofte til svar: »Ja, jeg ville gerne, men desværre har jeg ikke tid!«

Nej, de kristne har aldrig tid. De har ikke tid til at bede, ikke tid til at læse, ikke tid til at sætte sig ind i deres religion, ikke tid til at gå til messe om hverdagen (og måske heller ikke engang om søndagen), ikke tid til at hjælpe deres næste, ikke tid til at gøre apostolat o. s. v.

Det er ikke noget nyt. I den lignelse, vi læser i dag (Mt. 22, 1-14) forudsiger Kristus, at det vil blive sådan. Han taler til os om disse gæster, der er indbudt til kongesønnens bryllup, men som beder kongen om at have dem undskyldt. Hvorfor? De er for optaget af deres daglige dont. De har ikke tid. De går deres vej, en ud på sin mark, en anden til sin forretning.

Og dog vil vi indrømme, at vi altid kan finde tid til det, vi vil. Vi har tid til at læse aviser, tid til at snakke til højre og venstre, tid til at tale ondt om vor

næste og tid til egoistisk at nyde tilværelsen. Vi har altid tid, når det drejer sig om vore egne affærer, men aldrig, når det drejer sig om Guds og de andres.

Kristus advarer os. Hvis vi skal komme ind i Guds rige, må vi ikke have for travlt, eller vi skal rettere sagt have travlt, men med de sande goder, de eneste, der tæller. »Hvad gavner det et menneske, om han vinder den hele verden, men må bøde ved sin sjæl.« Vi ser det i dagens lignelse. De rige afslår at tage imod kongens indbydelse, men de fattige kommer med det samme. »Gå ud på byens gader og stræder«, siger kongen til sine tjenere, »og før fattige og vanføre og blinde og lamme herind.« Og da der stadig er plads: »Gå ud på vejene og ved gærderne og indbyd dem til at gå ind, så mit hus kan blive fuldt« (Lk. 14, 21-23).

De mennesker, der kommer til Guds gæstebud, er altid udelukkende de fattige, det vil sige de mennesker, der stadig venter

på noget, og som ikke lader de timelige bekymringer og rigdommens falske glæder kvæle Guds ord i sig. Det er de mennesker, der hungrer og tørster efter Gud. Allerede her på jorden tager de del i det måltid, Gud har indbudt dem til, når de kommer til det eukaristiske bord. Og dette måltid nærer i dem en stadig større længsel, længslen efter det evige måltid, som Kristus har talt om, og som skal fuldbyrdes i Guds rige.

M. D.

*„Se, jeg har beredt
mit festmåltid,
alt er rede.*

Kom nu til brylluppet“!

Prøv vort fordelagtige abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt abonnement til kr. 35,00 pr. måned. Vi leverer habitter, costumer, herre- og damefrakker efter mål i bedste forarbejdning på eget værksted. Frit valg af stoffer i fine eng. kamgarner. Kom og aflæg os et besøg uden købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres penge.

A/S I. RØRDING & CO. VEster 3826 . Vesterbros torv 55, Mezz.
(overfor Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i porten)

ALTERLYS

i alle størrelser

og iøvrigt

stearinlys og vokslys

af enhver art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Rasmussen & Niensens

maskinværksted

Vestergade - Holbæk
Tlf. 1039

Alt i Bandager & Sygeplejeartikler

Holbæk Materialhandel

Telefon 32
Kaj Andersen

Leverandør til Sct. Elisabeth Hospital

Holbæk Mejeri A-S

Algade 54 - Telefon 65
Leverandør til Hospitalet

Er De nu blevet abonnent!

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27

TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi-
og
plasticvarer
til hospitaler
og
sygehuse

HVEM KAN

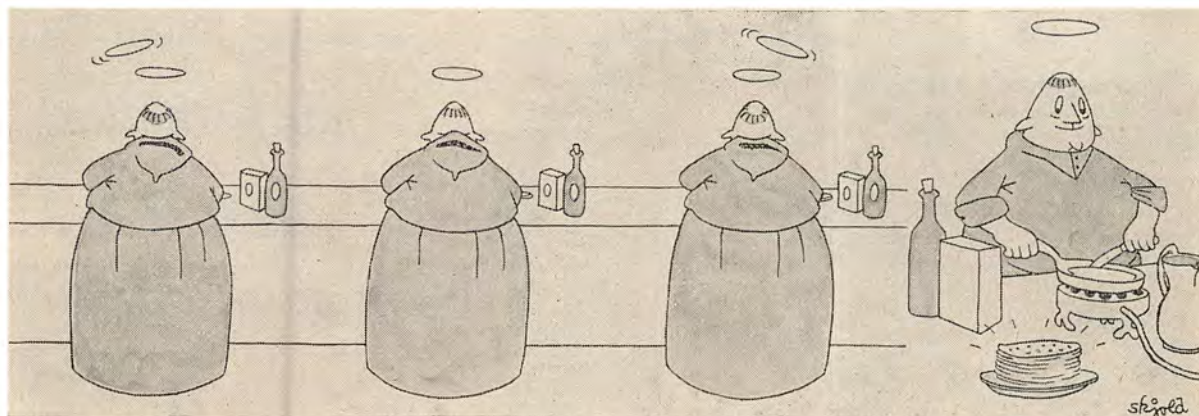
hjælpe ungt studerende, katolsk ægtepar og baby med lejlighed nær København? Er opsagt fra værelse pr. 1/11 eller senest 1/12. Tlf. Gentofte 1911.

Katolsk Orienterings

duplikeringsbureau,
Lyngbygårdsvej 1, Lyngby.

Overskuddet bruges til brevskolens arbejde.

B
R
O
R
K
A
S
P
E
R

Kirkebygninger

(fortsat fra side 555)

på den tekniske udvikling. Ved nøjagtigt at beregne søjlernes dimensioner, ved at tegne stråbebuernes kurver bekræfter arkitekterne endnu en gang den almindelig lov, at en ting, der nøjagtig svarer til sit formål, er smuk.

Parallelt hermed ændres opfattelsen af den liturgiske gudstjeneste. Kirkens indre afviger nu væsentligt fra, hvad det var på basilikaernes tid. Basilikaen var – som allerede nævnt – et billede på den kristne forsamling, på én gang fællesskab og hierarki. I de romanske og gotiske kirker kommer dette billede på det »hellige folk« ikke mere til udtryk. Biskoppen og hans præster forlader deres plads i apsis og sidder nu ved siden af altret. Altret selv flyttes til apsis, medens det i basilikaen stod mellem klerkene og folket. Klerkene betragter ikke mere sig selv som det »hellige folks« hyrder, men som altrets tjenere. Hvad de udøver, er en funktion: officium (altså noget statisk) og ikke mere handling: actio. Der kan altså ikke mere være tale om en aktiv deltagelse fra folkets side: den gejstlige bliver den eneste aktive liturgiske »skuespiller«. På

dette tidspunkt bygger man omkring koret i domkirkerne og klosterkirkerne (dvs. der, hvor man regelmæssigt beder korbønnen) høje vægge, der fuldstændig adskiller præsterne fra menigheden. Denne er altså praktisk talt udelukket fra gudstjenesten. Den kan kun deltage ved at lytte. Derfor bliver den flerstemmige sang indført og et kor synger den på et særligt pulpitur bygget mellem skibet og koret (jubé). Øjnene kan ikke mere se: Ørerne vil høre. Samtidig prøver man på grund af den stigende andagt til Kristi realpræsens i eukaristien på alle måder at fremvise hostien. Elevationen og gejstlighedens ankomst og bortgang er det eneste, man kan se. I slutningen af middelalderen åbner man korets vægge og i mange tilfælde afskaffer man dem. Det bliver igen muligt at se altret, men det er ikke mere, for at folket aktivt skal deltage i gudstjenesten, men for at understrege Kristi nærværelse under de hellige skikkelser. Kirkens indre bliver indrettet som en tronsal. Altret bliver flyttet derhen, hvor tidligere biskoppens stol stod. Altret selv bliver en slags trone. Det bliver større og større med stadig flere og flere overbygninger. Renaissance og modreformationen bidrager yderligere til at fremskynde denne proces.

TIL BYEN
FRA BYEN
- i byen
smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE
Et centralt spisested for dem, der er bosat, og for dem, der kommer tilreisende med bane ell. bil ... og et godt madsted, hvor hygge og venlig betjening findes. Rimelige priser.

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

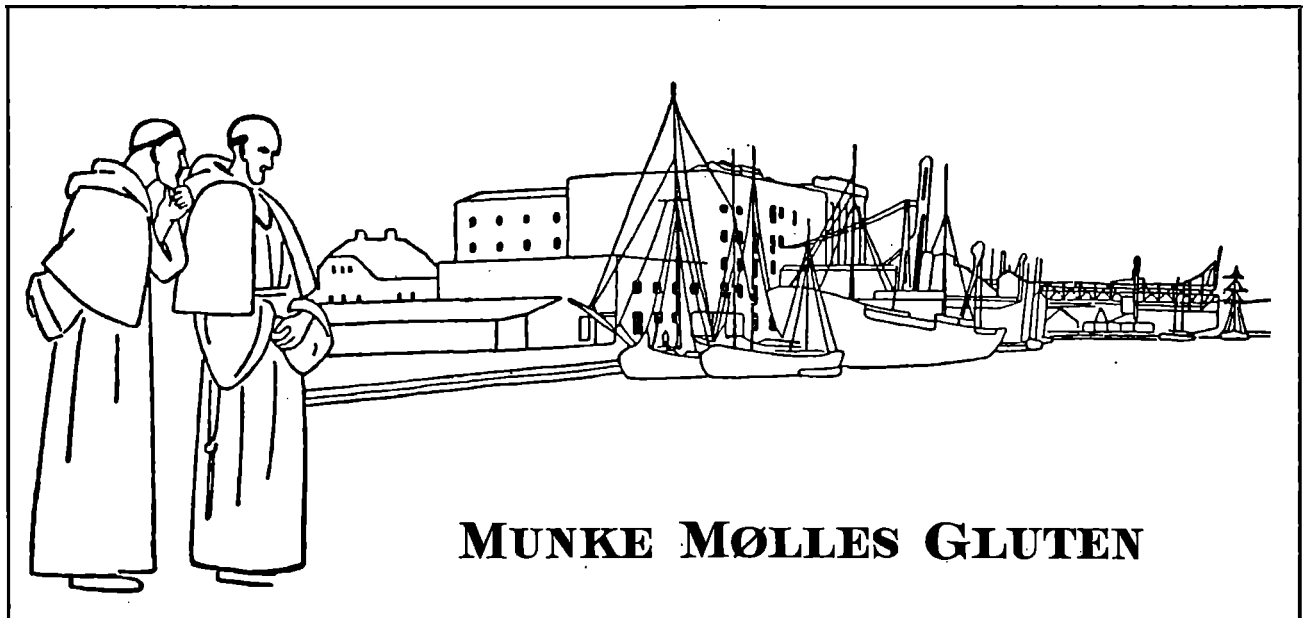
Chr. Hansens køudsalg

Gl. Kongevej 163
Telefon Eva 6466 - 6466

CARITAS DANMARK. Fra Wien meddeles, at babytøj og barnetøj stadig todfrit kan sendes til Ungarn. Man beder indtrængende om, at der må blive sendt sådant snarest. Evt. gaver bedes sendt til Frederikssundsvej 225, København Brh.

Børnepasning.

Kærlig mor søges til daglig pasning af lille barn fra 1.10. til 1.12. André Johansen, Ibstrupvej 39, tlf. Gentofte 1911.

A/S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandfabrik

Telefon 121, 208

Sophus Larsen & Søn

1. kl.s kød, pålæg og hestekød

Albanigade 39 . Odense . Telefon 4898

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 136

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10, Holbæk, Telefon 239

THERMALIND-varmetæppe lindrer mod smerter fra gigt, ischias og sygdomme som kræver varme. - Oplysninger hos

Jensen & Olsen

HOLBÆK . Telefon 366

KBK

AKTIESELSKABET

Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 16 - Telefon Central 92 70

HEIERIET Vesterbo

Aarhus by's førende

TELEFON 28700 (4 lin.)

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 26

Telefon Minerva *408

Emanuel Jensen & H. Schumacher

Murer- og Entreprenørforretning A/S

Godthaabsvænget 4

Kbhvn. F

Telefon C. 988

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

Gadeindsamlingen

13. kapitel

De tre mænd forstod, hvad han tænkte ...

»Jeg spiser aldrig dessert,« brummede Philippe.

»Man kan da udmærket springe et måltid over,« sagde Djibouti.

Netop i dette øjeblik kom den lille Antoine, der var et slags bud for abbé Pierre, ind og meldte, at der var telefon til ham.

Lidt forkomne sad de og røg og småsludrede rundt om kakkellovnen i spisesalen og ventede på måltiderne ligesom andre fattighuslemmer.

Når de sidstankomne bad om arbejde, pinte det abbé Pierre, at han kun kunne give dem ganske små opgaver. Han forstod, at disse mænd følte deres selvrespekt krænket, fordi de ikke gennem deres arbejde kunne gøre sig fortjent til livets ophold. Nogle var rejst modløse derfra og foretrak at prøve lykken i Paris fremfor at udnytte nogen, der var endnu fattigere end de selv.

»Ja,« sagde han, »vi laver en operation «juletræer».

»Men juletræerne skal pyntes,« sagde Filot, »de skal da pyntes med godter, appelsiner, julepynt ... ikke sandt?«

»Jo,« sagde abbé Pierre tankefuldt, »men ...«

Det var en telefonopringning, der fremkaldte den endelige beslutning. Allerede i flere dage havde abbé Pierre tænkt på at uddele løbesedler og lave en indsamling. Han havde tænkt på det hver gang, han var ved at for-

tvivle over en overhængende og tragisk nød, som det var ham umuligt at afhjælpe. I dette tilfælde kunne han slet intet gøre - hverken tage imod familien eller hjælpe den økonomisk. For første gang følte han sig helt magtesløs. I løbet af disse frygtelige uger havde han følt en stedse stigende vrede over de skandaløse, økonomiske uretfærdigheder, de riges mangel på forståelse, kontorernes langsommelighed og socialhjælpens utilstrækkelighed.

Da han forlod Emmaüs for at tage til Paris, tænkte han:

»Ja, forsynet greb ind, da fru S. bad om hjælp. Ofte kommer dets indgriben et kvarter for sent for at give os lejlighed til at vise, hvor langt vor tro går. Det kommer altid, men ... netop i løbet af det kvarter kan denne mand have dræbt sig selv og sin familie ...«

I bussen og metroen blev han ved med at høre, hvordan stemmen i telefonen havde skælvet af angst:

»Hallo, abbé Pierre, jeg har ikke kunnet komme i forbindelse med Dem før. Kom, kom hurtigt ... I nat har jeg igen overrasket ham, da han stod op for at åbne for gassen for at dræbe os begge to og børnene. Kom og tal med ham. Kun De kan berolige ham.«

Disse ord, »kun De kan hjælpe os,« havde han allerede hørt mange gange før. Det, at man havde tillid til ham, gav ham selv fornyet tillid til Gud. Gud ville ikke lade dette selvmord og

Telefoner: 70 45 30 · 70 49 20

Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk

NORDISK KULAGENTUR A/S

SVEN E. FREDERIKSEN

RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden

forbindende

Service for oliefyre

(årligt eftersyn)

disse drab finde sted. Han trådte ind i det lille hotelværelse, der var lejet for en måned ad gangen. Der var tre børn.

»Jeg har ikke sovet i otte dage,« sagde kvinden grædende. »Jeg lader, som jeg gør det, men jeg er alt for bange. Det er anden gang, han forsøger. Jeg er helt ude af mig selv. Han gik ud for lidt siden. Måske gik han ud for at drukne sig.«

Abbé Pierre beroligede hende, men også han var bange. Den nervesvækkede mand kunne ikke udholde den tanke, at han skulle sættes på gaden. Om tre dage skulle de forlade hotellet. Af en løn på 22.000 frs. betalte de 10.000 frs. alene for værelset. De havde ikke flere penge til middagsmaden. Abbé Pierre tømte sine lommer for alt, hvad han havde - 500 frs. Han gav dem det hele. Han smilte til de tre børn og talte med deres mor og fik hende til at fatte nyt håb. Da manden kom tilbage, lovede abbé Pierre at hjælpe ham. Han vidste endnu ikke hvordan, men viste der sig ikke anden udvej, ville han lade dem bo i Emmaüs. Manden lovede at være fornuftig, men hans blik blev ved med at være fraværende, tillukket og hemmelighedsfuldt - det var en syg mands blik.

»Jeg kommer igen i morgen,« sagde abbé Pierre, »det skal nok gå ...«

Det skal nok gå ... Han kunne ikke lide disse svævende og tomme ord, der var så hule og forløjede, når de ikke dækkede over noget håb. Han tog alt for megen del i andres fortvivelse, til at han i dette øjeblik kunne overvinde sin egen. Med bøjet hoved gik han ud i myldret på gaden. Mekanisk så han ind i en strålende butiksrude, i forhallen til en biograf, i en overfyldt kafé, på en sværm af pragtfulde biler og på de ligegyldige forbipasserende, der ikke kendte noget til den skandale, som den sociale elendighed i virkeligheden var.

Abbé Pierre tænkte, at hvis alle disse velklædte og selvsikre mennesker, der havde deres på det tørre, blot vidste, at lige ved siden af dem, i samme ejendom hvor de selv boede, kunne hele familier blive reddet blot ved hjælp af en af de pengesedler, som de så let giver ud til biografbilletter eller i butikker og natklubber.

Ord og sætninger formede sig i hans sind til et nødråb, et anklageskrift og en forbandelse. Han fremskyndede sine skridt, og mens han betragtede disse ukendte menneskers ansigter, hviskede han, som om han

henvendte sig snart til den ene, snart til den anden af dem, der kom til at pufte til ham i forbifarten:

»Du, der går forbi, ved du ...

At midt i det tyvende århundrede, midt i et land med videnskab og fremskridt, midt i et land, der kalder sig kristent ...

Ved du - at enten bliver din nabo hjemløs eller også må han bruge hele lønnen for at betale et værelse.

Ved du, at 10 skridt fra dig må et lille barn dø nu i aften, fordi dets fader ingen penge har.

Er livet værd at leve for disse tusinder? Og på samme tid er der for andre - måske for dig selv - let tjente penge, sjov, dumme fester, der koster titusind frs. pr. hoved ...

Mellem disse overfladiske fornøjelser og denne håbløshed - hvem er så du?

Hvad har du gjort?»

»Ja, jeg må sige det til dem, jeg må lade dem forstå dette. Når de ved besked, vil de ikke blive ved med at være ligegyldige.«

Han gik gennem Vincenneskoven, og ordene syntes at råbe ud i natten, som om en hel mængde mennesker sang dem med tusind stemmer ud over hele byen. Han kendte et lille trykkeri. Bogtrykkeren ville gøre arbejdet hurtigt ... måske var der menneskeliv, der afhang deraf.

Han vendte først hjem til Emmaüs, da alle sov. Da han kom ind på sit værelse, kunne han ikke falde i søvn men begyndte at lave det første udkast på et stykke papir. Denne løbeseddel lignede ikke den første, der var blevet trykt for to år siden. Den første var udsmykket med fornøjelige fotografier (indgang til parken - »det blomstrende kloster« - dammen - græs - sol - plads ...), som gjorde det fristende at tage på week-end til Emmaüs, der var midtpunkt for socialt arbejde og internationale møder, og hvor man tilbragte dagene med studier og bøn. I dag var Emmaüs blevet et hjem for ulykkelige mennesker. Papiret forkyndte højlydt den angst og den fortvivelse, som disse ensomme mennesker og disse nødlidende familier følte, en knugende, frygtelig angst ... Et De Profundis, et skrig, der var så ægte, at det ville sønderslå egoismens sværeste rustning og på een gang trænge helt ind

til hjertet, en bøn om hjælp, der endte og kunne ændre de riges indstilling.

(fortsættes)

Niels Steensen-rejsen.

Et tilstrækkeligt antal deltagere i Niels Steensen-rejsen er nu tilmeldt. Rejsens gennemførelse er dermed sikret.

Studie

kan i villa få et værelse (umøbleret) m. adgang til køkken, tlf. og have. Nær S-tog og sporvogn. Billet mrk. 23-9-59 til bladets annonceafd., Østersøgade 108, 1, Kbhvn. Ø.

Dannet ung pige,

ca. 18 år, gerne vordende sygeplejeelev el. lign., kan få god stilling i større villa i Hellerup. Må kunne påtage sig alm. rengøring på egen hånd, da husmoderen er lærerinde. 4 timer daglig. Madlavning ikke nødvendig. Husstand 4 voksne + 3 skolebørn. Fam. stilling. God løn og frihed. Billet mrk. 20-9-1959 modt. bladets annonceafd.

Pålidelig hjælp

søges til pasning af min lejlighed (3½ værelse) 2x 3 timer ugentlig. 3 kr. i timen. Fuldm. Tove Rasmussen, Willemoesgade 76, 2, Kbh. Ø. Træffes telefonisk: ØB 2856 (bedst ml. kl. 8-9 el. 17-18).

De er velkommen

til at møde op på St. Annæ Kirkes Bazar lørdag d. 3. oktober (kl. 15-21) og søndag d. 4. oktober (kl. 14-21).

Bazaren, hvis overskud går til St. Annæ Skoles byggefond, afholdes i skolens lokaler, Dronning Elisabeths Allé 3, Amager.

Mange fornøjelige arrangementer og boder.

KJØBKE'S

REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Møllebygningen - København K
Telefon Byen 7838 og Byen 7886

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

Viggo Høgsgaard

Landsretsagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET

R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Ordrup 1178

FILM og TEATER

De amoralske

Denne film, bygget over en autentisk og uhyggelig sag, der ryttede De forenede Stater i tyverne, begynder som en kriminalfilm. To unge fra Chicagos rige bourgeoismilieu, kun 18 og 19 år gamle, kidnapper og dræber en skoledreng. Hvorfor? Udelukkende fordi de vil begå den fuldenkte forbrydelse. De er begge »intellektuelle« typer. Den ældste kan 14 sprog, deriblandt græsk, latin og sanskrit. I virkeligheden er de to abnorme drenge med en overudviklet intelligens og et underudviklet følelsesliv. De er på en gang kyniske og barnagtige, og deres venskab er sygeligt. Da forbrydelsen imidlertid ikke bliver den fuldkomne, kommer politiet snart på sporet af morderne. Disse ender med at modsig hinanden og til sidst tilstår de deres ugerning.

Så begynder filmens anden halvdel: en berømt sagfører (Orson Welles) accepterer at forsvare de to anklagede. Han prøver ikke på at forsvare deres uskyldighed, men holder en tale mod dødsstraffen. Han forkynnder sin overbevisning om, at gengældelsens lov er en moralsk misforståelse, der kun er dikteret af frygten og hadet. Dødsstraffen, inspireret af primitiv lyst til hævn, er både ueffektiv og umoralsk. Godheden og barmhjertig-

heden har større virkning end fanatisk strenghed. Hans forsvarstale gør et sådant indtryk på dommeren, at de unge bliver dømt til livsvarigt fængsel.

Sådan er denne film, lavet af Richard Fleischer. Den er ikke noget større mesterværk, men en enkel, stærk, hæderlig film – og det er allerede meget. Selv når man ikke kan lide film, der »prædiker« eller forsvarer en sag, er det umuligt at stå for Orson Welles forsvarstale, for hans varme overbevisning og hans menneskelighed.

»De amoralske« er en god film. Måske ikke mere. Men i hvert fald heller ikke mindre.

Nürnbergprocessen

Biografreklamerne taler om »rystende dokumentariske skildringer af nazisternes krigsforbrydelser« –, alene det kunne sige noget om filmens hovedsigte og indhold. Titlen er misvisende.

Går man derind i håb om at følge den lange retssag, at få blot en stump af en forklaring på, hvordan det gik til, at en snes mænd med Hitler i spidsen helt og aldeles mistede deres moralske bevidsthed og terroriserede en hel verden, så vender man tilbage med uforrettet sag. Thi det er ikke en retssag, der skildres, hvor den anklagede mødes objektivt. Fra første billede, fra speakerens manende indledning er denne hævning et angreb, der går ud på sort på hvidt og med al kraft, at bevise nazisternes skyld, deres hårrejsende løgnagtighed, deres små som store fejl og alle menneskelige svagheder, hvilket i sandhed er en meget let opgave.

Filmen er bygget op i en stadig skiftet mellem billeder fra retssalen og billeder fra krigen, der skal tjene som bevismateriale mod de anklagede. Virkningen er en ofte uheldig flimren, der ødelægger indtrykket af retssag. For den politisk interesserede tilskuer må det være af betydning gennem denne reportage at følge kri-

gens gang, men den synes ofte overflødig til belysning af de anklagedes personlighed og virke. Og hvis hensigten er endnu en gang at ryste os til bevidsthed om krigens væsen, da skal det siges, at adskillige krigsfilm før denne har gjort det bedre. Som et led i anklagen får vi også glimt af topmændenes privatliv, igen voldsomt tendentiøst. Eksempelvis ser vi Gøring blandt folket, uddelende sukkerkringler og klap på kinden til småbørn – den ledsagende tekst understreger falskheden i hans opførsel. Det er for billigt. Den rolle kender vi fra alle statsoverhoveder til alle tider, og ingen kunne tænke sig deri at lægge noget dybere udtryk for en hjertets holdning. En række billeder af Eva Braun i badedragt med teksten: »... en overfladisk pyntesyg pige med en flot figur, som hun aldrig var bange for at vise«, har ingen sammenhæng med processen omkring verdens store krigsforbrydere, men skal kun vække forargelse.

Først til allersidst får vi glimt af de implicerede forsvar, som er en stadig gentagelse af påstanden om uvidenhed, om at være ført bag lyset af føreren, om den rene hensigt at ville tjene fædrelandet, og først og sidst om den skæbne, der var stærkere end dem selv og drev dem med sig. Og her er vi nået til det egentlige: I hvor høj grad er man uskyldig på grund af uvidenhed, i hvor høj grad kan man forsvare sig med at have været offer? Og spørgsmålet må gælde ikke blot disse, men hele det tyske folk. Dommen viser hvad vi må svare.

Desværre kan man ikke anbefale »Nürnbergprocessen« som noget betydningsfuldt eller nødvendigt. Sin dokumentariske sandhed til trods er filmen blevet forringet af en ubehagelig farisæisme. (Forb. f. børn). Bo.

Orson Welles i »De amoralske«

KATOLSK ugeblad

Alle arbejderpræsterne loyale

Det katolske
centralbibliotek
i København

*Folkekirkepræster der blev
katolikker*

Ny ungdomsskole ved
Haderslev

Spørgsmålet om gifte diakoner

Dominikanerpater M. Drouzy afslutter i ugens kronik sine betragtninger over moderne kirkearkitektur og den åndelige baggrund for kirkebyggeri.

VI CITERER MED GLÆDE inde i bladet halvdelen af en kronik, som sognepræst Per Dolmer fra Odder har skrevet til Aarhus Stiftstidende. Pastor Dolmer har efter sin læsning af Johannes Jørgensens og Peter Schindlers selvbiografier samt bogen »Vi blev katolikker« taget de katolske konversionsberetninger op til behandling. Man kunne ikke ønske sig en mere forstående og fair bedømmelse fra en mand, der selv tilhører den højkirkelige fløj og mener, Folkekirken gennem selvbesindelse og fornyelse kan give kristne i Danmark alt, hvad de behøver.

Vi hæfter os især ved to af sognepræst Per Dolmers iagttagelser. Han har for det første lagt mærke til, at de katolske konvertitter fortæller deres historie uden at udtrykke nogen uvilje overfor det protestantiske kirkesamfund, de besluttede at forlade. De er taknemmelige for, hvad Folkekirken skænkede dem fra dåbens øjeblik og fremover.

For det andet har pastor Dolmer undret sig over, at tilsvarende skildringer af menneskers vej fra katolsk til protestantisk kristendom ikke er til at opdri-ve. Det eneste eksempel er en udgivelse, Lohses Forlag har blameret sig selv med – historien om en sydamerikansk munk som for tyve år siden forlod sit kloster og blev medlem af en protestantisk sekt. Den bog er så ringe, at pastor Dolmer anmoder Lohses Forlag om at trække den tilbage.

Så vidt vi ved, findes der ikke på noget sprog en læseværdig konversionshistorie af en katolik, der blev protestant. Og vi tvivler på, at en sådan kan skrives. Hvis en bekendelse af den art skulle have nogen interesse – også i katolske kredse – måtte den komme fra en veloplyst og normal katolik, der af religiøse grunde og som følge af en åndelig udvikling havde bestemt sig for at blive protestant. Historier om gejstlige, der søger en løsning på deres egne moralske kvaler, eller om enten uoplyste

katolikker eller religiøse »flakere« har ikke nogen værdi. Man må jo huske, at kun bøger af virkelig kvalitet vil kunne stilles op overfor udlandets og vore hjemlige konvertitberetninger. Vi tvivler altså på, at de kan fremskaffes. De var sikkert blevet udgivet, om nogen kunne skrive dem. Hvilket forlag ville sige nej til sådanne bøger, hvis de var gode? Lohse er endda villig til at udgive de dårlige!

Det bliver interessant at høre, hvad offentligheden vil sige, når den næste konversionsbog om få dage udkommer. Den supplerer »Vi blev katolikker«, idet den indeholder tre tidligere folkekirkopræsters redegørelse for deres konversion. Det drejer sig om tre mænd, som vidste besked om den protestantisme, de forlod – tre mænd, der netop ikke havde »fordel« af at konvertere, men som gennem smertende personlige kampe og afsavn valgte at vende hjem til moderkirken.

g-

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvá og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:
A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9828 (kl. 9-18, lørdag
kl. 9-12)
Post-Giro 87042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal –
hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Announceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersegade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 8394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 88985

En aften i Sankt Ansgar

– »Hvad mener kirken når den siger, at Det gamle Testamente er et inspireret værk? Mener den, at dets forfattere har været besjælet af en kunstnerisk inspiration under nedskrivningen? Det har de vel også været, men det er ikke netop en sådan inspiration, der menes. Hvad den katolske kirke mener er, at Det gamle Testaments meddelere har arbejdet under inspiration af Guds egen ånd i en grad, så de har været Guds virkelige redskaber til andres belæring. Gud har i disse meddeles bevidsthed nedlagt, hvad han ville have fortalt.

Men det betyder ikke, at meddelerne har været døde redskaber, som blot automatisk har prentet efter diktat. Det gamle Testamente er også et oldskrift, hvis forfattere naturligvis har været børn af deres tid. Det skal vi om lidt høre mere om.

Vi er i Sankt Ansgars kirke i København en tirsdag aften. Udenfor i Bredgade skræmmer en sporvogn forbi, men i kirken er der ganske stille, – stille på en ligesom uvanlig måde. Der er ingen børn tilstede, og det knirker heller ikke så fortroligt fra knæfaldet som søndag formiddag.

Yngre og ældre af begge køn lytter til sognepræst Kjeld Geertz-Hansens foredrag om Det gamle Testamente som led i aftenhøjskolens gennemgang af katolsk tros lære. Tilhørerne er meget interesserede, nogle tager notater. Når der en sjælden gang lyder rømmen, er den forbilledlig diskret.

Klokken 20 gjorde taleren sin entre formummet bag et højt løftet bord, som placeres nedenfor prædikestolen. Der bedes en kort bøn, og så er pastor Geertz-Hansen i fuld gang uhemmet af manuskript.

Hele foredraget varer en time – længe nok hvis man keder sig, men forbløffende kort i interessant selskab. Der er forskel på talere. Ofte kan en vis usikkerhed m. h. t. emnet søges skjult i en kåbe af højtidelighed og alvor – her er det nærmest modsat. Hænder og arme snakker med, for meget skal siges, inden den første tilhører får sin aftenkaffe i tankerne.

Foredraget har rappe afstikkere til skolernes religionsundervisning, til Jehovas Vidner, til kirkekunsten og til Pius d. 12.s rundskrivelser vedrørende bibelstudier. Den rationalistiske bibelkritik omtales, og om dette emne siges afrundende, at »en ren

historisk afdækning af bibelens verdensbillede højst kan være en fare for halvstuderede røvere. Læs hvad Ricciotti siger om den sag i »Jesu Kristi Levned« – har De svært ved at huske forfatternavne så tænk på »ris« og nys efterpå!»

Næste tirsdag skal vi høre om Det nye Testamente. Har De lyst at høre med...?

E. D.

Catholica

Nyeste nummer af Catholica bringer bl. a. en artikel om fiskesymbolet i kristendommen, om den svenske diskussion omkring de kvindelige præster og en artikel om Maria Elisabeth Hesselblads livsværk. Desuden er der en artikel om religionspsykologi og en anmeldelse af professor Møllgaards stærkt omdiskuterede bog »IN TYRANNOS«.

I næste nummer bringer vi en anmeldelse af tidsskriftet.

Credo

Det katolske tidsskrift Credo – det svenske Catholica – har i sit nyeste nummer bl. a. en grundig omtale af pavens første encyklika, om den svenske dronning Kristinas religiøse udvikling og om vor landsmand, Niels Stensens, vej fra anatomien til teologien.

Elmer Vernersen

1. kl.s kød og pålæg
Kastelvej 61 - Aalborg
Telefon 8680

Andersen & Meyers Eft.

OTTO LARSEN
Ramsherred 31, Aabenraa - Telf. 22830
Lys - Kraft - Varme

L. Suvalski Anlæggartner

Københavnsvvej 821
Hedehusene - Telf. Hedehusene 181
Alt vedr. haver - Kommer overalt

Katolske bøger er ofte den første kontakt

Niels Stensens bibliotek i København råder

over 3500 bind katolsk litteratur

For mange konvertitter har vejen til den katolske kirke været brolagt med katolske bøger. Man vil læse, inden man hører. Men for manges – ja vel de flestes vedkommende – har det været meget vanskeligt at holde system i læsningen. Ofte var det ret tilfældigt, hvad der lod sig fremskaffe gennem boghandlere og lokale biblioteker. Endelig kan man jo dårligt rekvirere en bog, hvis eksistens man ikke kender. Hvem kunne vejlede?

Da bibliotekar Marie Louise D'Auchamp i 1948 kom på studierejse til USA, organiserede hun en rask og udbytterig indsamling af engelsksproget, katolsk litteratur. Hermed var arbejdet på at skabe et dansk, katolsk bibliotek begyndt, og det fortsatte både før og efter stiftelsen i januar 1954. Mange gaver er kommet til fra bispedømmets bibliotek, fra sognebiblioteker og fra private. Bibliotekar Anna Elise Møldrup opstillede og katalogiserede samlingen, der i dag omfatter ca. 3500 bind.

Pladsforholdene på biblioteket er knebne men beliggenheden glimrende: Skråt overfor Sct. Ansgars kirke

i Bredgade i København. Desværre har bibliotekets dør ikke kunnet være så åben som kirkens.

– Men det bliver bedre nu, siger bibliotekar Inge Müller. Fra 1. oktober holdes der åben tirsdag, onsdag, torsdag og fredag fra kl. 13–19, og det betyder bl. a., at vi vil få kontakt med mange flere »strejfkunder«.

– Kan der ikke holdes åben hver dag?

– Det lader sig desværre ikke gøre. Personalet er ulønnet, og arbejdet udføres – i hvert fald for de lægepersoners vedkommende – som fritidsarbejde ved siden af et almindeligt borgerligt erhverv. Et bibliotek som dette er overladt til at holde sig selv oppe ved hårene.

– Hvilket man altså kan?

– Det går, for det skal jo gå. Jeg kan fortælle, at halvdelen af huslejen udredes af bispedømmet, medens den anden halvdel betaales af en kreds af personer, hovedsagelig katolske bibliotekarer, som hver bidrager med et månedligt beløb. De øvrige udgifter til renholdelse, brændsel, lys og porto dækkes af lånerkontingentet, som er 5 kr. årligt, samt ved ekstra bidrag og gaver.

– De glemte telefonudgiften ...

– Det lyder mærkeligt, men faktisk ejer vi ikke nogen telefon. Vi har ikke haft råd til at anskaffe en, og det skal da ikke være nogen hemmelighed, at vi så småt går og håber på, at en eller anden godgørende sjæl vil hjælpe.

– Javist, og hvor mange lånere har biblioteket?

– Et par hundrede aktive. Sidste år blev der udlånt 2000 bind eller 500 flere end i det foregående. Flere og flere finder frem til biblioteket, og det er vi glade for.

Vi har i bedste forstand et blandet publikum, og forespørgslerne varierer fra det mest subtile til det ab-

solut almindelige. Der er adskillige ikke-katolikker blandt lånerne og især blandt de mange »strejfkunder«. Ofte hører vi, at et besøg i biblioteket for mange har været den første kontakt med katolicismen.

– De har vel også lånere udenfor hovedstaden?

– Heldigvis adskillige, og dertil kommer, at vi benyttes meget af landets øvrige biblioteker. Kontakten sker oftest gennem det oplysningskontor, som statens bibliotekstilsyn driver. Her har man en seddelfortegnelse over bogbestanden, og det er meget sjældent, vi må opgive at skaffe en bestemt bog. Hvad vi ikke har af f. eks. fransksproget, katolsk litteratur, vil vi oftest kunne låne gennem Dominikanernes fremragende bibliotek i Ordrup.

De skønlitterære bøger vækker appetitten.

– Efterhånden findes der dog katolske bøger på de almindelige folkebiblioteker.

– Det gør der, men med al respekt for forfattere som Graham Green, Evelyn Waugh og Mauriac er det måske begrænset, hvor meget de siger en dansk ikke-katolik om kirkens troslære. Mange ønsker at få mere nøjagtig besked. I så henseende vil en dansker få større udbytte af at læse Johannes Jørgensens og Peter Schindlers. Navnlig er Schindlers små bøger om katolicismen til stor hjælp – de siger det væsentlige kort og klart. Den norske pater Lutz forstod også den kunst.

– Går der en vej fra katolske skønlitterære bøger til bøger om troslæren?

– Det er givet, at de skønlitterære værker ofte fungerer som en slags appetitvækkere. Lad mig blot eksempelvis nævne Schindlers og Johannes Jørgensens erindringer, Sigrid Undsets »Gymnadenia« og »Den brændende busk«, Svend Stolpes og Stenius' bøger for slet ikke at nævne H. M. Robinsons »Kardinalen«. Mange bliver efter læsningen af en katolsk bog nysgerrig efter at vide, hvordan det egentligt forholder sig med troen hos disse hersens katolikker. Og her er det så, et decideret

– Hvorfor græder du?
– Fordi far ikke vil blive abonnent på Katolsk Ugeblad!

katolsk bibliotek kan træde til med råd og vejledning.

Ikke to læsere er ens.

- Det må til tider være svært at skønne, hvilke bøger der kan være bedst egnede for den enkelte?

Spørgsmålet spilles over til pater Vagn Hansen O.P., der siden sidste årsskifte har ydet biblioteket gejstlig assistance, men som under samtalen har været hårdt engageret ved lånerdisken. Nu smiler han lunt bag brillerne og bekræfter.

- Jo, det kan være svært, for der er ikke to ens læsere. Det er så forskelligt, hvad man får ud af bøgerne. Der er lånere, som har været vældigt begejstret for Mertons »Stilhedens forjættelse«, og der er andre, som har opgivet efter tyve sider. En af mine opgaver er i beskedenhed at snakke med folk. Mange, som kommer her, har end ikke endnu fået mod til at gå i en katolsk kirke, men når de nu på et »uforpligtende« sted møder en katolsk præst, kommer de frem med spørgsmålene. På denne måde bliver biblioteket også til en slags »katolsk orientering«.

- Nogen mere systematisk propaganda for biblioteket tænkes der ikke på?

- Penge, kære, penge! Se på vore bøger, de fleste er ikke engang indbundne. Blot de ikke får ischias i efterårskulden. Vi har netop for første gang i sæsonen fyret op i petroleumsovnen for at lune omkring dem.

Vi har forresten lige fået en penge-gave, som bl. a. skal bruges til at ud... (et brag får i samme sekund ruderne til at klirre. Røgskyer vælter ud af ovnen, hvis låg er kastet af) - altså: pengene skal bruges til at udskifte ovnen her! Blev De forskrækket...? E. D.

3 dages retræte i Fredensborg

Lørdag den 17. oktober aften til onsdag den 21. oktober morgen. Både mænd og kvinder er velkomne til at deltage. Leder er p. Jak. Coenen. Pris for deltagelsen er kr. 30,00, ophold udover retrætedagene kr. 9,00 pr. dag. Sengelinned, serviet og toiletsager medbringes. Huset er godt opvarmet.

Tilmelding snarest og senest den 15. oktober på Jesu Hjerter Kirkes kontor, Stenosgade 4 A, tlf. Eva 6580 kl. 9.00 til 10.30 og kl. 17.00 til 17.30 (undt. onsd. form. og lørd. efterm.).

Fra de mætte til de sultne

To kroner eneste administrationsudgift for Sct. Vincent-hjælpen

De nystartede danske Sct. Vincent-gilder til lindring af sult og nød udfolder en forbavsende livskraft. Der er nu en halv snes gilder landet over, og i løbet af efteråret venter man, at endnu langt flere ser lyset. I Roskilde overvejer man at starte hele tre. Siden ugebladet for tre uger siden kunne meddele, at de første 100 dollars var afsendt til en hårdt betrængt egn i Indien, modtaget med dybtaknemlighed og omgående bragt i anvendelse til at mætte 160 børn i seks uger, har man kunnet afsende endnu 200 dollars, hvoraf en del vil blive anvendt til et indisk spedalskheds-centrum, hvis patienter indtil for nylig har levet i ubeskrivelig nød på en kirkegård, udstødt af samfundet og uden de simpleste midler til livets opretholdelse.

Fra gildernes sekretariat i Birkerød har man i disse dage udsendt en manende pjece til alle katolske sogne i landet og til andre interesserede med et overblik over gilderne og deres baggrund for at skabe interesse for ideen: at sætte de mætte i stand til at hjælpe de sultne. Alene de nøgterne breve, pjecen optrykker fra missionærer rundt på nogle af nødens arnesteder må være en appel til enhver kristens samvittighed. Men i sekretariatet gør man samtidig opmærksom på, at man ikke behøver at være medlem af noget Sct. Vincent-gilde for at hjælpe. Det er en allemands-opgave, og enhver kan hjælpe ved at sende bidrag pr. giro-konto 971 64, adresseret til: Sct. Vincent-gilderne, Kildehøjvej 13, Birkerød.

Katolsk ugeblad efterlyste i foråret en form for hjælp til verdens nødlidende, der ikke druknede i administrationsom-

kostninger, og havde dermed den glæde at give stødet til oprettelsen af Sct. Vincent-gilderne. Så meget mere opmuntrende er det at kunne oplyse, at alle modtagne beløb hidtil er gået ubeskåret til de sultne - med undtagelse af en udgift på 2 kr. for girohefte! Både pjecens udsendelse og de løbende udgifter til porto og papir er dækket ind fra privat side.

Det er opmuntrende kendsgerninger, det. Det kan altså nytte!

Den nye bibelhistorie

Marie Fargues

UDVALGTE TEKSTER FRA
DET GAMLE TESTAMENTE

Den ideelle bibellæsning
for begyndere

Kr. 10,00

SANKT ANSGARS FORLAG

Bredgade 65

København K - Palæ 4777

Sidste gang prøvede vi på at skitserer kirkekunstens udvikling fra de første basilikaer til katedralernes tid. På dette historiske grundlag kan vi i dag drage nogle konklusioner.

1) Indtil middelalderens slutning anså Kirken det ikke for nødvendigt at anvende en særlig stilart. Den religiøse stil er den samme som den profane. Den er af og til, – dette gælder for eksempel basilikaerne, – direkte lånt fra den profane. Der er ingen væsentlig forskel mellem stilen i en romansk kirke og stilen i et romansk slot: den romanske stil er ikke nogen udpræget religiøs stil, – det er simpelthen tidens stil. Hvad enten arkitekterne bygger en kirke eller et slot, taler de i alle tilfælde deres tids sprog.

2) Langt fra at anvende en speciel stil går Kirken i spidsen med hensyn til kunstens udvikling. Det er den, der fremkalder initiativ, forsøg og eksperimenter af enhver art. Det er sandsynligvis overdrevent at sige, at det er Kirkens mænd, der selv har bygget katedralerne, men i hvert tilfælde bestod der et nært samarbejde mellem arkitekterne og klerkene. Det er altid biskopperne, der skaber nye arbejdspladser og samtidig bidrager til arkitekturens fremgang. Det er vanskeligt for os i dag at danne os et klart billede af kirkekunstens fødsel og udvikling; vi står simpelthen målløse. På intet tidspunkt har nogen del af verden været vidne til en så utrolig frugtbarhed. Dengang var det at tro på Gud det samme som at tro på fremskridtet. Hævet over loven om »stilens enhed« har disse generationer ikke ment, at de simpelthen burde kopiere fortiden og gengive hvad tidligere arkitekter havde skabt. Det er for eksempel ikke sjældent (det er blandt andet tilfældet i domkirken i Le Mans), at man forandrer de oprindelige grundplaner og bygger et gotisk kor ved siden af et romansk skib. Hvorfor? Ganske simpelt fordi teknikken i mellemtiden har udviklet sig, og arkitekterne ikke kan forestille sig nogen anden udvej end den at ligge forrest i udviklingen.

Dette er sandt, når det drejer sig om arkitekturen. Men det gælder også de andre kunstarter. Det er ikke overdrevent at sige, at middelalderens Kirke har født de moderne kunstarter. Teaterkunsten stammer fra kirkespillet, den flerstemmige musik fra den gregorianske sang. Miniaturerne i de gamle håndskrifter er oprindelsen til fresken, mosaikruden og den moderne skulptur.

3) Den religiøse arkitekturens udvikling har været afhængig af de tekniske fremskridt, men også af en be-

Kronik

Hvordan skal vi bygge vore kirker?

II

Af pater M. Drouzy O. P.

stemt opfattelse af liturgien, især hvad Kirkens indre arkitektur angår. Thi kirken var som datidens øvrige bygninger formålstjenlig. Det var intet vilkårligt eller tilfældigt. Da man for eksempel begynder at bygge treskibede kirker, er det som valfartskirker eller som klosterkirker for at anbringe flere sidealtre eller for at bygge en rundgang bag hovedaltret, så man kan besøge relikvierne. På samme måde ændres altrets og præsternes respektive pladser gennem de forskellige århundreder, alt efter den opfattelse man har af den sakrale handling. Denne opfattelse kan påvirke selve arkitekturen. Det er ikke tilfældigt, at de gotiske katedraler anvender det spidse tårn og spidsbuen, mens de orientalske kirker anvender kuplen. Den gotiske kirke udtrykker menneskets råb mod Gud, jordens forventning om Guds rige. Den orientalske kuppel med dens strålende guldornamenter er derimod en foregriben af det himmelske liv her på jorden. For Orienten er den jordiske liturgi en direkte deltagelse i den himmelske.

Med renæssancen ødelægges middelalderens smukke harmoni. Kunsten emanciperer sig. Medens kunstneren indtil da kun var en håndværker blandt andre, blot mere begavet end de andre, kræver han nu en særstilling. Billedhuggerkunsten og arkitekturen er ikke mere en enhed: statuerne skiller sig ud fra søjlerne. De gestikulerer. Mosaikruden holder op med at være et maleri lavet af glasstykker og bliver et maleri på glas. Kunstneren respekterer ikke mere fladen, men prøver på at sprænge den ved at anvende perspektivet.

Troen undermineres af hele den humanistiske bevægelse. Den viger for fromheden. I Rom bygger man igen kæmpestore basilikaer. Men i Peterskirken står »Tu es Petrus« skrevet på murene og udtrykkes ikke mere af statuer eller af fresker og mosaikker. Scener fra Kristi liv og lidelse males af Titian, Veronese, Tintoretto og Rafael som store hedenske fester. I stedet for først og fremmest at

være Guds Moder bliver Maria en hvilken som helst kvinde, helst smuk. Filippo Lippi maler med samme overbevisning sine Mariabilleder og Venus' fødsel. Kristus-Pantokrator mister sin gigantiske størrelse: Michel-Angelos Kristus er stadig et overmenneske, men på grund af sin krop og ikke mere på grund af sit ansigt.

Denne mere og mere profane kunst holder samtidig op med at finde virkelig genklang hos folket. I middelalderen var kunsten en folkelig kunst. Kunstneren var intet andet end folkets stemme. Nu er kunsten et eksportprodukt. Hvordan skulle folket kunne interessere sig for Jupiter, Mars og Herkules, for Grækenlands eller Roms guder, og for de 12 Cæsarer, som lidt efter lidt erstatter de 12 apostle. Disse raffinerede værker er ikke mere skabt for folket. De er beregnet til at pryde en rig mands salon eller en slotsterrasse. Kunsten står ikke mere i Kirkens tjeneste, men skal tilfredsstille den enkeltes luner.

Men da det stadig er nødvendigt at bygge og udsmykke kirker, bliver kunsten, som ikke mere er inspireret af troen, apologetisk. I stedet for at være, skal den se ud, gøre indtryk. I stedet for at vise mysteriet, skal den bevise. Efter reformationens brud og modreformationens reaktion opstår barokken. I modsætning til klassicismen går denne kunst ind for overdrivelsen i stedet for beherskelsen, bevægelsen i stedet for hvilen og stabiliteten. Det er overdrivelsens regime, det er teater. Det drejer sig om at udbasunere den katolske lære, at bevise, at den har ret, at den triumferer. Men i virkeligheden udtrykker denne kunst en falsk triumf. Efter reformationens sprængning var der ikke mulighed for nogen anden triumf inden for den katolske Kirke end den illusoriske (»triumfen« over Galilei umiddelbart før barokken er et tydeligt symbol på dette). Barokken udtrykker mere en kompensation end en realitet. I virkeligheden bærer denne kunst i sig kimen til sin egen død, thi selv om den en vis tid synes at blive forstået af folket, har den i virkeligheden mistet sansen for det sakrale. Den taler med sit publikum og ikke mere med Gud. Den går først og fremmest ud på at overbevise, at være et propagandaredskab. En gotisk domkirke derimod skal ikke gøre indtryk, den simpelthen er. Den er hævet over beviser og overtalelser. »Jo mere den kristne tro smuldrer hen og bliver fattig«, skriver Bazaine, »jo mere yderliggående, synlige og aggressive bliver dens udtryksmidler«.

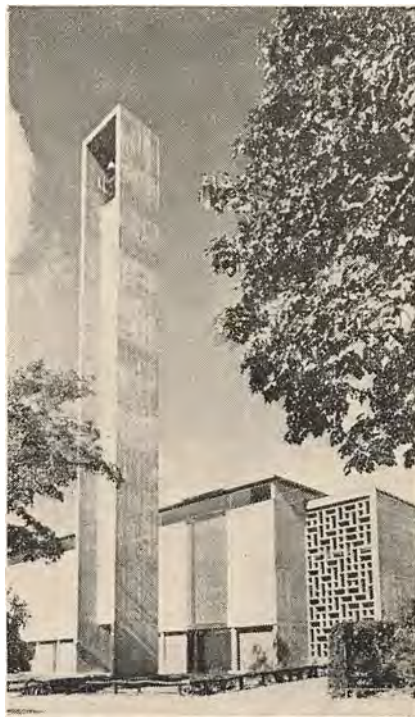
Og denne udvikling standser ikke. Såvel på katolsk som på protestantisk side bliver kunsten slettere og slettere, – den bliver til en akademisk kunst, sentimental, sødladen, uden kraft til fornyelse. De kunstnere, der vidner om sansen for det hellige, bliver ensomme: de La Tour og Rembrandt i det 17. århundrede. Og siden, hvem? I slutningen af det 19. århundrede genfinder en Cézanne, en Gauguin i nogle af deres malerier hemmeligheden ved den sakrale kunst. Desværre arbejder de altid uden for Kirken. På arkitekturens område finder vi indtil de senere år den samme kraftesløshed, den samme sterilitet. Man kopierer fortidens stilarter, man bygger neoromansk, nogotisk, neobyzantinsk. Skabelsesprocessen reduceres til et plagiat. Efter at Kirken gennem 15 århundreder har inspireret alle kunstarter, synes den nu at være adskilt fra al levende kunst.

Hvad skal vi gøre for at komme op af denne bølgedal?

1) Vi må først og fremmest genfinde og på ny anvende de principper, som inspirerede tidligere generationer, når de skabte fortidens store sakrale kunstværker. Først og fremmest må vi forstå, at der ikke findes een sakral stil, men at der er lige så mange stilarter, som der er tidsperioder. At tro, at den sakrale kunst er bundet til visse former, at en gotisk hvælving er mere i overensstemmelse med religionens krav end et fladt loft, og at beton er et materiale, der er uværdigt til en kirkebygning, vidner om stor naivitet. Der er nemlig intet grundlag for at påstå, at arkitektoniske former kan være hedenske eller kristne. De er logiske eller ulogiske, rene eller ikke rene, smukke eller grimme, og derudover er de ingenting. Når det drejer sig om et konstruktivt system, en plan, en form eller et materiale, er det muligt, at en ånd, der er fjendtligt indstillet over for kristendommen, udtrykker sig igennem det, men intet forhindrer, at den kristne ånd giver det liv, når turen kommer til den. Den kristne ånd har lige fra Kirkens første århundreder henlagt den kristne gudstjeneste til termerne og basilikaerne, hvortil der var knyttet lidet opbyggelige minder. Det er et tegn på, at man på en farlig måde tvivler på Kirkens kraft i vor tid, når man tror, at den ikke kan tilpasse de bedste udtryk for tidens arkitektur efter gudstjenestens krav.

Men, vil man sige, vi vil ikke have kirker, der ser ud som en garage eller en fjernsynsstation. Hvorfor dog det? Hvorfor skal den religiøse arki-

tektur adskille sig fra al anden arkitektur ved at have specielle former; som er særegne for dem. Kirken tilhører alle tider og alle lande. Hvis den virkelig er menneskevordelsens fortsættelse på jorden, er den ikke mere begrænset til en bestemt stil, end den er begrænset til en bestemt civilisation. Den kan udtrykke sig i enhver stil, ligesom den er i stand til at døbe alle civilisationer. Hvis de religiøse bygninger i en by taler et sprog, der er forskelligt fra de andre bygningers, synes de netop derigennem at forkynde, at kristendommen er noget, der hører fortiden til, at de kristne kun i rent ydre forstand udgør en del af byens borgere, at deres mentalitet, deres smag, deres religiøse vaner sætter dem udenfor livet og afskærer dem fra forbindelsen med deres medborgere. Det skal bemærkes, at det kun er i de to sidste århundreder, man går ud på at få kirken til at adskille sig fra de øvrige bygninger i en by. Vi har set, at denne løsning langt fra er Kirkens traditionelle løsning. Kan man da ikke se, at det, man nu gør, er at forvandle den kunstneriske skaben til en kunstig efterligning, – det er at gøre den ufrugtbar i selve dens rod. Der er ingen arkitekt i dag, der kan rose sig af at »føle« i gotisk stil. Og hvordan skulle han også kunne gøre det, efter-

Tror vi, at vi viser Gud større ære med noget, der er gammeldags! I dag som i tidligere tider må at tro på Gud være det samme som at tro på fremskridtet.

som denne stil på ingen måde svarer til den måde, man bygger på i dag. At anvende en stil fra en svunden tid, udelukkende fordi den er fra en svunden tid, er det samme som på forhånd at fordømme sig selv til kun at sætte dødfødte børn i verden. Tror vi virkelig, at vi viser Gud større ære med noget, der er gammeldags? At efterlignede tidligere generationer består ikke i at kopiere deres stil, men i at gøre det, de har gjort, d. v. s. skabe en ny stil, som svarer nøjagtigt til tidens arkitektoniske muligheder. En tidsalders levende værker er utvivlsomt mere værd end reminiscenser fra fortiden, selv om denne fortid var bedre end nutiden. For jøderne var hundten det foragteligste af alle dyr, men ikke desto mindre siger skriften: »En levende hund er bedre end en død løve«.

2) At bygge i tidens stil er den nødvendige betingelse for at bygge en Kirke, som ikke bliver et dødfødt misfoster. Man døber kun de levende. Men det er ikke nok at opfylde denne betingelse. En Kirke bliver ikke vellykket, fordi den er moderne. Den skal også svare til sin funktion. Denne funktion er dobbelt:

a) Kirken er det sted, hvor Guds folk samles. Altså må den være som en mødesal: stor nok, åben, og således at altret er synligt overalt. Alt efter den opfattelse, man har af gudstjenesten, kan altret befinde sig midt i kirken (eller i det mindste vendt mod menigheden) eller på den traditionelle plads i koret. I det førstnævnte tilfælde understreges frem for alt fællesskabet: man er samlet om et fælles bord. I det andet tilfælde understreger man nadveren som påskemysterium: præsten i spidsen for de troendes skare på vej til det forjættede land. I alle tilfælde må menigheden ikke glemme, at den er een stor familie.

b) Men kirken er også Guds hus. Den må ikke, som vi allerede har sagt det, adskille sig fra andre bygninger ved en utidssvarende stil. Men den skal dog være »anderledes«. Den skal tale umiddelbart om det transcendent, det guddommelige. Hvorledes det? Det er arkitektens opgave at løse dette problem. Selv om en kirke skal være funktionalistisk – og netop fordi den skal være det – må den ikke ligne en biograf. Ligesom Kristus, der samtidig var menneske og mere end et menneske, ligesom en kristen, der samtidig må leve i verden, men ikke af verden, skal en kirke være af samme slægt som de øvrige bygninger, men alligevel forskellig fra dem. Den skal være sakral ved alt, hvad den er. Rummets skønhed,

proportionernes elegance, farveglade dekorationer, nogle kostbare genstande – alt det, og alt det på een gang, kan give udtryk for bygningens formål og åndelige karakter. Stilen har ikke så stor betydning, materialet heller ikke. Det, der har betydning, er inspirationen og dens art, det er den på een gang åndelige og følelsesmæssige intuition, der har været i stand til at frembringe disse former og give dem liv. Og så skal kirken ikke adskille sig fra de profane bygninger ved at have kolossale proportioner eller ved at være bygget i en utidssvarende stil. Den adskiller sig simpelt hen fra dem ved en større fornemhed og ved den kærlighed og omhu, der udtrykker sig i de mindste detaljer. Det er i og for sig ingen ting. Men det er alt.

3) Det siges, at Auguste Rodin, vor tids største billedhugger, som med »Hovedes port« drømte om at konkurrere med de gamle, en dag, da han bladede i nogle fotografier fra Chartres, udbrød: »Nej, nu til dags er vi kun nogle vrage«.

Når vi sammenligner vor sakrale kunst med middelalderens, kan vi hurtigt blive enige om, at Rodin har ret. Derfor er den første betingelse for en hvilken som helst fornyelse inden for den sakrale kunst også den indre ydmyghed. Det står fast, at vi ikke mere er i stand til at bygge katedraler. Hver gang, vi prøver på det, skaber vi kun misfostre. Man behøver bare at se på basilikaen i Lisieux, Sacré-Coeur i Paris, St. Patrick's Cathedral i New York eller Grundtvigskirken i København. Hvorfor? Fordi katedralen er frugten og resultatet af en hel kristen civilisation. Denne civilisation eksisterer ikke mere, hvad enten vi ønsker det eller ej. Derfor kan disse umådelige kirker også kun blive en løgn, en »kompensation« ligesom baroktidens kunst. De gør forsøg på at vidne om kristendommens magt i en totalt afkristnet verden, og det kan kun blive et falsk vidnesbyrd. Derfor kan ydmygheden – og simpelt hen sandheden – kun tilskynde os til at rejse mere beskedne bygninger. Vore kirker skal være symbolet på

det, Kirken er i verden i dag; de skal snarere virke ved deres enkelthed end ved deres pragt og snarere ved deres renhed end ved deres prætentioner. Efter tre århundreders forfald må vi begynde forfra ved nul. Kun beskedne bygninger kan samtidig være vellykkede.

Ydmygheden består i kun at gøre det, man kan, men den består også i at gøre alt, hvad man kan. De sidste års erfaringer, kirkerne i Assy, Ronchamp og Audincourt, Matisses kapel i Vence og Le Corbusiers kloster i L'Arbresle beviser, at det er muligt at gøre noget, og at vor tids bedste kunstnere er parate til at arbejde for Kirken, samt at de undertiden skaber noget helt genialt. Disse lykkelige udfald er undtagelser, det er sandt. Som landet ligger nu, kan de kun være »mirakler«. Men disse mirakler forekommer alligevel og beviser, at der igen kan finde en forsoning sted mellem Kirken og den levende kunst.

4) Men vi må være klar over, at problemet er alvorligere og mere dybtgående. Når den sakrale kunst igennem tre århundreder har været i stadig dalen og til slut er blevet en karrikatur af sig selv, er det, fordi der er noget i vejen med vor tro og vor kærlighed. Det er, fordi vi har troet at kunne dyrke en rent åndelig religion, hvor hverken det legemlige eller følelseslivet havde nogen plads. Det har hævnnet sig. Det følelsesmæssige, som ikke mere er inspireret af troen, bliver til sentimentalitet. Troen bliver til overtro. Da den sakrale kunst altid er et direkte udtryk for troen og for den religiøse vitalitet, er de problemer, den sakrale kunst stiller os over for, selve Kirkens problemer. Onderne inden for den sakrale kunst er selve kristenhedens onder, der er blevet synlige som sår på et ansigt. Den sakrale kunsts nuværende stade falder altså tilbage på os alle sammen og dømmer os alle sammen, solidarisk, uden undtagelse. Et folk har altid de kunstnere, det fortjener. Den kristne kunsts død eller genfødsel er ikke først og fremmest et spørgsmål om kunst, men om åndeligt liv.

Et amerikansk filmselskab har meddelt, at det i november måned vil begynde optagelserne af en film om Kristi liv. Med sine 50.000 statister og 150 hovedroller vil denne film blive den hidtil dyreste film. Man kan forestille sig resultatet! Og imens venter Carl Th. Drejer, som formodentlig er den eneste, der for øjeblikket vil kunne skabe en Kristusfilm, forgæves på bevilling ...

Så morsomt!

Søster havde givet en fristil i 4. mellem med titlen: »Det morsomste, jeg nogensinde har set«. Pigerne gik straks igang med opgaven, men ikke fem minutter efter afleverede Grethe sit stilehefte. Det eneste, hun havde skrevet, var: »Det morsomste, jeg nogensinde har set, var så morsomt, at ord ikke kan beskrive det!«

C. 6884 | NO. 9964

Katolske begravelser

Snedkermester A. Kirschner
KLÜHS EFTF.

Griffenfeldsgade 38
vis a vis
Sct. Josepha hospital

ARTIESELSKABET
København

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

W. Plichta Malermester

Jyllingevej 177, Vanløse
Telefon 7018 48

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen
Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundgade 1 . Holbæk . Telf. 136

Ejvind Lambech

KAFFE - VIN - KONSERVERS

Møllergade 71 - Svendborg
Telefon 1044

L. Larsen & Søn

Malermester

Brogade 10 - Svendborg
Telefon 1016

Kulkranen

Frederiksgade 2 - Svendborg
Telefoner: 1410 og 172

M. Lauridsen Blikkenslager

Rendebanen 8, Kolding
Telefon 1287

Bade- og WC-anlæg

C. J. Gerlachs eftf.

Hørsgade 9, Roskilde, tlf. 2777
Aut. leverandør af kirkevine

Præsterne forbereder sig

Warszawa (NC). I ærkebispedømmet Warszawa har 437 præster deltaget i en række kursus om det pastorale arbejde. Det var formålet med dette kursus at forny præsternes indsats i sognearbejdet i forbindelse med forberedelserne til 1000-års jubilæet for Polens omvendelse. Kardinal Wyszynski var blandt talerne ved dette kursus. Lignende kursus har været afholdt i Wloclawek-bispedømmet, og på det katolske universitet i Lublin holdtes en forelæsningsrække for præster.

Benediktinerkongressen

Rom (NC). 140 abbeder for de over 12.000 benediktinermunke over hele verden har været samlet til kongres i Rom. Det første møde blev holdt i det gamle benediktiner-abbedi Sankt Anselm på Aventinerhøjen, hvor ordenens primas, den schweiziske abbed Bernard Kaelin, har sit hovedkvarter. Her oplæstes en rapport vedrørende benediktinerklostrenes fælles problemer og planer, og man berørte en række spørgsmål om liturgien, missionsarbejdet og klostrenes lovgivning.

De 15 benediktinske kongregationer samarbejder nu ud fra en forordning, der blev stadfæstet af Pius XII i 1952.

Ny katolsk encyclopedi

Det store katolske leksikon The Catholic Encyclopedia vil om nogle år atter udkomme i en revideret og moderne udgave. Værket skal omfatte femten bind og derefter følges af årlige supplement. Bag udgivelsen står det katolske universitet i Washington. Man regner med at skulle arbejde fem år på dette leksikon, der omfatter et væld af emner. Der vil blive ofret over 4 millioner dollars på udgivelsen.

Alle arbejderpræsterne loyale

Franske biskopper drøfter fremtiden

Paris (NC). Flere franske biskopper har efter Roms nye bestemmelser vedrørende arbejdermissionen i Frankrig været samlet for at drøfte midler til videreførelse af denne særlige opgave. Ærkebiskoppen af Paris, kardinal Maurice Feltin, oplyste ved mødet, at alle præster, der har deltaget i arbejdermissionen, loyalt har bøjet sig for den hellige stols forordning.

I mødet deltog biskopper fra de bispedømmer, der i 1954 oprettede en afdeling af arbejder-

missionen. Der er ikke offentliggjort nogen endelig beslutning efter biskoppernes drøftelser. Det samlede franske hieraki vil studere arbejdermissionens problemer, når det mødes næste år.

Biskoppen af Lille, kardinal Lienart, har på et møde i Pontigny talt om missionsindsatsen blandt arbejderne. Han udtrykte sin sympati for de præster, der ivrigt har hengivet sig til apostolatet blandt arbejderne og fremhævede deres loyalitet over for den hellige stol.

Indvielse af biler i Kolding

Paster Georg Bertling ved Sct. Michaels Kirken i Kolding samlede forleden søndag menighedens biler og cykler til velsignelse efter messen. Køretøjerne stod opstillet i Sct. Hedvigssøstrenes skolegård, hvor Pastor Bertling stænkede vievand på dem og nedbad Guds velsignelse over dem.

Medens dette er en ofte benyttet praksis i udlandet, er det første gang man gennemfører noget sådant herhjemme. I sit sognebrev skriver Pastor Bertling herom bl. a.: Vi oplever jo overalt, at vejene er blevet farlige, og vi hører om det hver eneste dag. Vi har medansvar for den andens liv, og næstekærlighed kræver af os, at vi er hensynsfulde.

I forbindelse med denne højtidelighed indviede Pastor Bertling emblemer til auto-nøgler og nøgleringe med den Hellige Kristoforus billede.

Forøvrigt har man også optaget andre smukke skikke ved Sct. Michaels Kirken i Kolding. For andet år i træk holdtes således i søndags høstgudstjeneste, hvor børnene i procession bar naturens frugter ind i kirken, hvor de blev anbragt på små borde omkring alteret – som et syn-

ligt symbol på taknemligheden over høstens gaver.

Sig.

Kirke genrejses

Krakow (NC). Arkitekt-studerende fra Krakows polytekniske universitet har ved en frivillig indsats fuldstændt genopbygningen af en cistercienserkirke fra det 13. århundrede. Kirken er beliggende i Opole i det sydlige Polen og nedbrændte i 1945.

Giftede diakoner - tiden ikke inde

Uden, Holland (NC). På den internationale studieuge for missionsarbejde og liturgi talte den indiske ærkebiskop Eugene D'Souza om muligheden for, at kirken kunne meddele diakon-vielse til gifte mænd. Efter hans opfattelse var tiden endnu ikke inde til at tage et sådant skridt. Ærkebiskoppen henviste til Pius XII's udtalelse om sagen for to år siden, da paven sagde, at endnu var der flere grunde imod end for at have gifte diakoner. Det var dog muligt, at kirken i en ikke alt for fjern fremtid kunne tage spørgsmålet op påny. Vi skal i næste nummer bringe et udførligt referat af drøftelserne under studieugen i Uden.

Er De nu blevet abonnent!

Rom (NC). Det udvalg, som forbereder den kommende synode for Rom, behandler nu 800 forslag til ændringer i bispedømmets love. Når dette arbejde er fuldendt, vil en detaljeret plan for synoden blive trykt på italiensk og latin. Det er tidligere blevet officielt meddelt, at den romerske synode kan tjene som forbillede for andre bispedømmers reformer og som en forberedelse til det store kirkemøde. Synoden vil muligvis blive afholdt før jul, men arbejdet kan trække i langdrag, således at man ikke får begyndt før i januar måned.

Bog af folkekirkepræster der blev katolikker

»Kirken kaldte mig hjem« hedder en lille bog, der om et par dage udkommer på Sankt Ansgars forlag. Det er tre forhenværende præster i folkekirken, som fortæller om deres overgang til katolsk kristendom. Forfatterne er cand. theol. Jørgen Peter Rudfeld, Hellerup, pastor Asgar Strange, Kongens Lyngby, og cand. theol. O. Rørdam Bonnevie, Ordrup.

I et forord til bogen oplyses bl. a., at der siden 1945 foruden tre teologiske kandidater og 15 teologiske studenter er konverteret fem præster i folkekirken. Foruden de tre ovenfor nævnte forfattere til »Kirken kaldte mig hjem« drejer det sig om cand. theol. Sigfred Rishøjgaard, Kolding, og cand. theol. J. Chr. Rich, Islev. Pastor Strange, som var ugift, fortsætter i dag som præst i den katolske kirke. De øvrige, som er gifte, har taget henholdsvis lærergerning og kateketvirksomhed op.

Castelgandolfo (NC). Paven har nu forladt sin sommerresidens. Før afrejsen gav han en afskedsaudiens til medlemmer af Castelgandolfos bystyre. Paven modtog tillige i audiens politiet, der havde sørget for ro og orden i de forløbne to måneder. Paven takkede dem alle for byens gæstfrihed.

Pave Johannes XXIII vender tilbage til Vatikanstaden halvanden måned tidligere end Pius XII plejede at gøre. Under hans fravær har håndværkerne haft travlt med at reparere og foretage ændringer i de pavelige gemakker. Blandt andet er pavens bibliotek blevet ombygget, således at det nu kan tjene som audiens-værelse ved modtagelsen af statsoverhoveder.

Trento (NC). I 1963 vil den italienske by Trento, hvor det vigtige såkaldte Tridentinerkoncil blev afholdt, festligholde 400 års dagen for kirkemødets afslutning. En historisk konference forberedes af den pavelige kommission for historie-forskning, og emnet vil blive »Tridentinerkonciliet og dets reformer«. Sekretæren for den historiske kommission, mgr. Maccarone, oplyser, at det er meningen også at invitere protestantiske historikere til konferencen. Man agter ud fra et rent historisk synspunkt at drøfte Tridentinerkonciliet's teologiske problemer. En stor kommission af katolske teologer og historikere arbejder på at planlægge denne konference.

Tidligere badehotel bliver katolsk ungdomsskole

Den katolske kirke har med henblik på oprettelsen af en katolsk ungdomsskole overtaget det tidligere badehotel Gravenhoved ved Haderslev. Hotellet ejedes af Sct. Georgsgildet i Haderslev, som igen har haft det udlejet til Dansk Røde Kors. Det er meget smukt beliggende og vil være udmærket egnet til ungdomsskole.

Under en rejse i Australien har kardinal Agagianian særligt interesseret sig for at møde flygtninge fra Østeuropa. Vort billede viser kardinalen, der velsigner unge polakker, som er iført deres kønne nationaldragter.

SØNDAG den 4.: 20. søndag efter pinse (s. 741). Jesus er i Kana. En kongelig embedsmand kommer til ham, fordi hans søn ligger alvorligt syg i Kapharnaum. Han har kun eet eneste håb tilbage, nemlig at Kristus skal komme og helbrede sønnen. Men Kristus er ikke bundet af rum eller afstand. Han kan helbrede uden selv at være til stede. Faderens tro er den eneste betingelse for, at miraklet kan finde sted. »Manden troede ordet, som Jesus havde talt, og gik bort.«

På samme måde som Kristus er Kirken her i verden stadig virksom for at frelse menneskene fra døden, og også for os gælder det, at det er ved troen, vi får det evige liv.

Thukommelse af Frans af Assisi (s. 1096).

MANDAG den 5.: Søndagens messe (s. 741).

Thukommelse af Placidius og hans lidelsesfæller (s. 1098).

TIRSDAG den 6.: Bruno (s. 1098) var født i Køln år 1030 og kom senere til Reims, hvor han blev professor i teologi og en berømt prædikant. Da han var 50 år gammel, trak han sig sammen med 6 af sine venner tilbage til alperne ved Grenoble for at leve et liv i ensomhed, og her leverer den dag i dag hans disciple og åndelige sønner, karteuserne.

ONSDAG den 7.: Rosenkransfesten (s. 1099). Rosenkransen er ikke en hvilken som helst bøn, og den er heller ikke en automatisk oprensning af et bestemt antal bønner. Den er først og fremmest en betragtning over Kristi og Marias liv. Har man først for alvor forstået, hvad deres liv betyder for verdens frelse, kan man ikke lade være at følge dem efter.

Thukommelse af Markus, pave (s. 1099).

TORS DAG den 8.: Birgitta (s. 1102), der var en prinsesse af kongeligt blod, blev født i Uppsala i 1302. Hun blev en eksemplarisk hustru og moder, der satte 8 børn i verden. Da børnene var voksne, indtrådte hendes mand hos cistercienserne, og selv grundlagde hun en orden, der fik sit første kloster i Vadstena. Hun døde i Rom i 1373.

FREDAG den 9.: Johannes Leonardi levede i Italien i det 16. århundrede og grundlagde et præsteseminarium for missionærer.

Thukommelse af Dionysius og hans lidelsesfæller (s. 1102).

LØRDAG den 10.: Gudsmoders lørdagsmesse, s. [90].

Farumgård åbner sine porte for mange mennesker fra nær og fjern. Der tales både tysk, engelsk, fransk og dansk blandt gæsterne, og alle synes lige begejstrede over stedets skønhed, den dejlige omegn, den centrale beliggenhed i Nordsjællands rige samling af kulturskatte.

Den fornemste gæst i denne sommer var vel nok ærkebiskop Jäger fra Paderborn sammen med sin broder, der er overlæge og professor i kirurgi ved et af Vesttysklands store hospitaler.

Ærkebiskop Jägers navn er ikke ukendt for mange katolikker i de nordiske lande. Han var vært ved en »nordisk dag« i Paderborn for få år siden og modtog med stor hjertelighed biskopperne fra de skandinaviske lande og viste allerede dengang stor interesse for den katolske kirkes forhold i de nordiske lande. Det ærkebiskoppelige palæ ligger ikke langt fra Bonifatius-Vereins hovedcentrum i Tyskland og den, som kender til kirkehistorie i vore lande ved, hvilken velsignelse og hvilken støtte der er udgået fra denne forening. Men fremforalt er ærkebiskop Jägers navn uløseligt knyttet til de betydningsfulde berøringspunkter mellem katolske og ikke-katolske teologer i vore dage. Mange og gode drøftelser er under hans ledelse blevet ført mel-

lem fremtrædende teologer – også fra nordiske lande. Ingen vil i dag kunne tale om det gode klima og den interkonfessionelle tilnærmelse uden at nævne navnet på ærkebiskoppen i Paderborn, Lorenz Jäger.

Det var ikke arbejde, ikke trættende og alvorlige drøftelser med teologer, som førte ærkebiskoppen til Danmark, men simpelthen ferie. Ærkebiskoppen og hans broder nød freden i Farum, den herlige danske sommer og besøget i vore museer, vore gamle kirker, vore nordsjællandske slotte og opholdet ved den danske strand. Det var hvile og afspænding, men det var også en indsigning af de mange og store rigdomme, som vi andre snart kun kender, når vi skal vise dem for fremmede gæster og som så også bliver for os til større og større glæde, jo mere man ser det indtryk de gør på de fremmede besøgende.

Uforglemmeligt blev besøget i den lille landsbykirke i Måløv med den byzantinske Madonna og det blev til tre timers intens studium, da man en eftermiddag besøgte Frederiksborgs Slot. Danmarks oldtid og Danmarks middelalder i Nationalmuseet og de mest moderne museer som Louisiana og Willumsens museum i Frederikssund blev studeret med stor iver. – Samtidig gik drøftelserne om forholdene i Tyskland mellem konfessionerne og om sjælesorgen på denne og den anden side af jerntæppet. En meget stor del af ærkebiskoppens hjord lever i den russiske zone, og det er kun meget sjældent han har kunnet besøge sine katolikker der og bringe dem et trøstende ord. Unge studenter fra A. C. flokkes om ham en søndag eftermiddag, og der mærkede man lidt af pulsslaget fra den store katolske verden.

Ærkebiskoppen lagde ikke skjul på, at hans kendskab til de nordiske lande hidtil havde været yderst beskedent, men da han stod for at vende tilbage til sin gerning, anede han lidt om forholdene i Danmark og ikke mindst havde han opdaget, at forholdene her slet ikke kan sammenlignes med forholdene i den tyske diaspora. Det var heller ikke uden betydning for den høje gæst at se de meget beskedne kirkelige rammer i visse forstadsområder ved København, og man kunne ikke andet end være ligesom lidt stolt, når ærkebiskoppen indhentede informationer i Lyngby hos brevskolens leder, da man netop stod for at skulle gøre de første beskedne forsøg i Vesttyskland (fortsættes side 576)

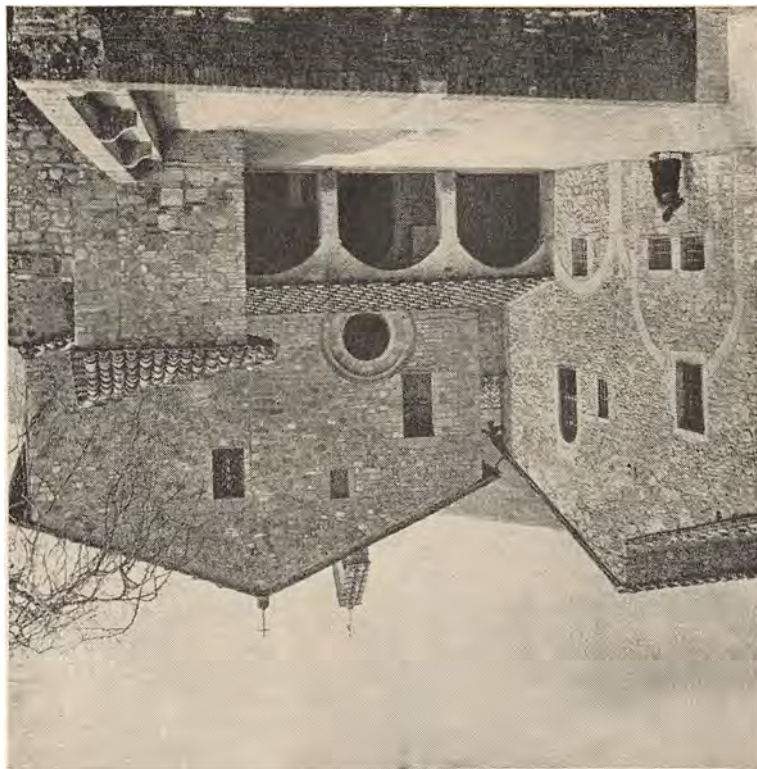

Ærkebiskop Jäger på Farumgård sammen med pastor Knud Ballin og sin bror, overlæge, professor Jäger.

*Nej, billedet
sidder ikke
på hovedet!*

○
Det var sådan,
Frans af Assisi så
kirken San Damiano

○
For at forstå, hvorfor han så den på den måde, behøver vi blot at læse, hvad G. K. Chesterton skriver om Frans af Assisi i sin bog »Mørk Midaldertid«:

»På den tid, da Frans forsvandt ned i det mørke fangehul, gennemgik han en psykologisk forandring, så afgørende som en kolbøtte: han drejede helt omkring og kom op igen i omtrent den samme stilling; vi må bruge denne groteske lignelse, fordi intet andet end den kan forklare det, der hændte ham. Udadtil betød hændelsen en dyb åndelig revolution: den mand, der gik ind i hulen, var ikke den samme, der kom ud. Virkningen heraf på omverdenen var mere grotesk, end selv den mest groteske lignelse kan illustrere det: han så ganske anderledes end andre på verden – så forskelligt, som var han kommet gående på hænder ud af hulen.

Allegorien med det omvendte syn lader os komme sandheden ganske nær. Hvis en mand så verden i omvendt syn med alle træer og tårne hængende med hovedet nedad, ville et af hans indtryk være af-hængighed: at det på en eller anden måde dog måtte hænge fast, sådan som Skriften siger, at Gud har hængt verden fast på ingenting. Hvis Frans i et af sine syner havde set sin gode stad Assisi med hovedet nedad, så behøvede den ikke i nogen detalje at afvige fra sig selv, men forskellen ville være denne: at mens det normale syn af staden ville anskue dens store murmasser og dens vagttårnes væl-

dige fundamenter og den høje kastel som noget, der blot gjorde den så meget mere blivende, urokkelig og solid, jo tungere det var – så ville, i det omvendte syn, selve denne vægt og tyngde gøre den blot så meget mere hjælpeløs og kun betyde en yderligere fare. Symbolet oversat: Frans kunne elske sin lille fædrenestad så højt som før, ja, endda højere end før, men hans kærligheds væsen ville være forandret med væksten: han ville se den i et nyt og guddommeligt lys som værende i evig fare og i idelig afhængighed. I stedet for blot at være stolt af sin gode stad, fordi den var urokkelig, ville han takke Gud, at den ikke var faldet ned – ja, han ville takke Gud for: ikke at have ladet hele verden falde som en stor krystalskål, der knuses til myriader af faldende stjerner.«

Ligesom Frans af Assisi er en kristen et menneske, der står på hovedet og går på hænder. Han ser hele verden og sit eget liv helt afhængigt af Gud.

Forskellen på en kristen og en ikke-kristen er netop denne: de ser begge de samme ting, men de ser dem forskelligt. Den ikke-kristne ser dem stående, forblivende i sig selv og ved sig selv. En kristen ser dem hele tiden afhængige af Guds vilje og tanke. Hans tro vender op og ned på hele hans verdenssyn. Han ser ikke blot Gud i alting, han ser alle ting i Gud. Derfor er han så glad og fri. Som Frans af Assisi er han en »Guds gøgler«.

M. D.

Danmarks nye ven

(fortsat fra side 574)

på denne bemærkelsesværdige metode til inderligere kontakt mellem søgende mennesker og kirken i vore dage.

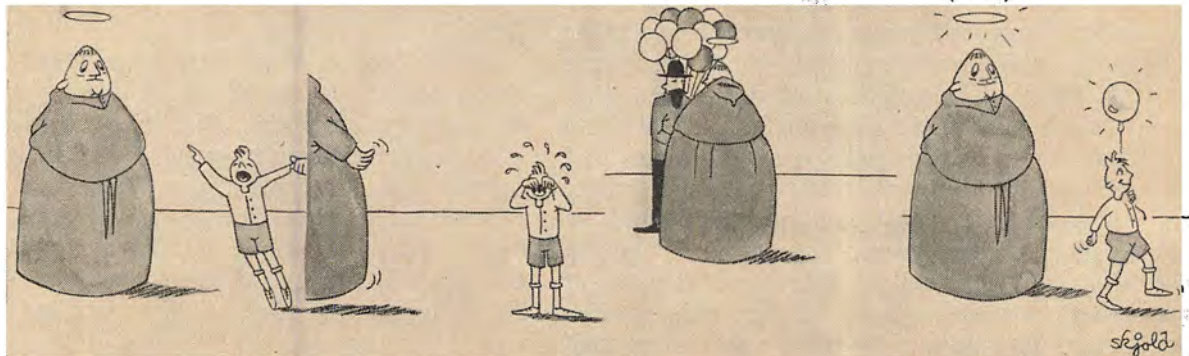
Paderborns biskop havde ikke blot lært Ursulinerindernes arbejde i Farumgård at kende – og det havde jo også sin store betydning, da han er den biskoppelige protektor for denne ordens moderhus i Bielefeld – han havde også set den verden, der samles i Farumgård og han havde set lidt af den velsignelse, der derfra strømmer ud til mange katolske og ikke-katolske hjem.

Vi har vundet en ven for vort bispedømme – en af Tysklands betydeligste biskopper i vore dage – en mand, som ikke vil være bange for at give os en håndsrækning, når han på det ene eller andet område kan gøre det. Paderborns biskop er ikke blot en forhandlingens og en handlingens mand, men han er fremforalt en bønnens mand og er sig bevidst, at alle nok så gode bestræbelser for at komme teologisk hinanden nærmere og nærmere er frugtesløse undtagen bønnen er baggrunden for hele missionen. Gang på gang kom han ind på den betydning Jesuiterne havde haft i modreformationen ved at arrangere valfarter – bønprocessioner – religiøse sammenkomster – så vi kan være sikker på, at ærkebiskoppen – når han nu er vendt tilbage til sin egen hjord – vil tage vore opgaver og bestræbelser ind i sine bønner og i de troendes bønner, så vi har lov at regne med den velsignelse, som ad denne vej kan støtte os i vore opgaver fremover.

K. B.

Er De selv abonnent?

B
R
O
R
K
A
S
P
E
R

Nu kommer de!

Don Bosco bøgerne forlag udsender i denne sæson 4 bøger. De to første kommer i efteråret, de to næste efter jul. Først udsender forlaget »Den venlige løve« af E. Lucia Turnbull. Denne bog er en samling korte helgenlegender fortalt for børn og ofte med dyr inddraget i handlingen. Historierne er præget af en ægte og umiddelbar spænding, og bogen er illustreret i den rigtige eventyrstil. Her ser man et af bogens billeder.

Dernæst kommer fortsættelsen af »Ametystens Hemmelighed«. Fortællingens andet bind hedder »Ametysten igen. Det fortsætter den spændende beretning om de fire børn, som biskoppen indfører i kristendommen. Bogen indeholder mange overraskelser og bl. a. fejrer man en rigtig engelsk jul sammen med familien Lovell. Thora Lunds muntre illustrationer liver op også i dette bind af Ametystens historie.

Forlaget minder om, at man ved at indsende bestillinger på de 4 bøger inden 15. oktober sparer 10 kr. årligt. Man kan blive abonnent på Don Bosco bøgerne ved at indbetale 8 kr. til giro 10 12 39, Don Bosco bøgerne, Markskellet 5, Vanløse. Så har man allerede betalt de to første bøger.

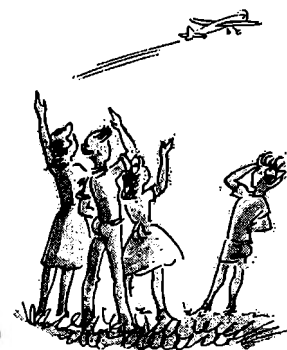

Illustration fra sæsonens anden Don Boscobog: Ametysten igen -

Han fik et hjem

Det er nu lykkedes at finde et plejehjem til den mulatdreng, der blev omtalt i cand. psyk. Jørgen Hviids artikel om Guldberg-lejren (i nr. 38). To katolske familier var villige til at tage imod drengen, og han synes at være meget lykkelig for sit nye plejehjem.

Efterårsskolen på Øm

Enhver ung katolik i alderen 17-35 år indbydes til at deltage i efterårsskolen på Ømborgen i Jylland i tiden 18.-24. oktober. Prisen for deltagelse er kr. 50,-. Lejrens præst bliver pastor Reymen, og leder bliver Erling Tiedemann, begge Vejle. Af lærerkræfter kan nævnes: Elsebet Kieler, Christian West, begge København, Olaf Pedersen, Randers, Oluf Bohn, Esbjerg og Erling Tiedemann. Tilmelding (helst inden 5. okt.) til Erling Tiedemann, Pilevænget 3, Vejle, tlf. 191. Foruden navn og adresse bedes man opgive alder, evt. tlf.nr. samt om man har været med før.

Så behøver vi ikke at sige det ...

I Aarhuus Stiftstidendes »Strejftog« skriver sognepræst Per Dolmer fra Odder:

Forrige år udsendte romerkirken her i landet bogen »Vi blev katolikker«, en samling vidnesbyrd, hvori 23 danske fra de senere år fortæller om deres konversion til Rom. Ikke at denne samling på nogen måde når op på højde med Johannes Jørgensen og Schindlers bøger. Men den supplerer dem. Der var det kunstnere, som skrev, her er det almindelige mennesker, som skriver jævnt og troværdigt, men på godt dansk.

Når man har læst »Vi blev katolikker«, vil man hæfte sig ved et fællestræk, som går gennem hele bogen, at disse mennesker, som Schindler, næsten harmonisk vokser ud af folkekirken og ind i romerkirken. For de færrestes vedkommende er der tale om voldsomme brud (de forekommer dog!), men om en stille, naturlig vækst, som gradvis fører dem til Rom, det sidste stykke vej under en eller anden paters forstående vejledning.

»Jeg fik min barndomstro tilbage, om end i anden form«. (s. 71).

»Det var, ligesom om stumperne af ens barnetro blev samlet op og sat sammen til et billede – en enhed – man straks genkendte. Billedet var blot større, rigere og endnu smukkere end før«. (s. 130).

Det er da også betegnende, at ingen af dem kommer med hadefulde angreb på den kirkeafdeling, de har forladt, men trods alt bevarer en positiv holdning til folkekirken, hvilket følgende citat er betegnende for:

»...« enhver skal bære næstens byrde, for at Kristi lov således kan ske fyldest. Derfor er jeg som dansk, katolsk kristen forpligtet over for den byrde, der hviler på den danske folkekirke – de tomme kirker, den uklare og ufuldstændige forkyndelse, tvivlen og endda svigtende tro, over for alt dette kan – og skal – jeg sætte bøn, offer, sand forkyndelse.« (s. 107).

Disse konversionsbøger stiller folkekirken over for et spørgsmål, som er pinligt at besvare: Er det måske folkekirkens skyld, at mennesker forlader den for at gå til Rom? Er det en brist, en svigten hos folkekirken, som gør mennesker hjemløse, så de en dag træder på vejen mod Rom? Det er et spørgsmål, vi ikke for hastigt må blive færdigt med, men som gerne må forurolige os i vor lutherske selvsikkerhed og ufejlbarlighed. Det klares ikke ved, at man blot slår sig til ro med, at der jo også er mennesker, som forlader romerkirken for at blive protestanter. Men netop en sådan falsk heroligelse må være hensigten, når »Vi blev katolikker« fra protestantisk side besvares med bogen »Fra trældom til frihed«, som udsendes fra Lohses Forlag foråret

1959. Den er en konversionsberetning den modsatte vej.

Mens Roms bog handler om almindelige mennesker, i dag, og i Danmark, og derfor virkelig kommer os ved, bereder Lohses bog straks læseren den skuffelse at handle om det ualmindelige, en munk, som for mere end tredive år siden forlader romerkirken i Sydamerika til fordel for en eller anden protestantisk kirke, hvis kendetegn synes at være følelsesmæssig oplevelseskristendom.

Skuffelsen vokser ved læsning af bogen. Selv om den af forlaget er slået op som en sensation, viser den sig at være skrevet i et naivt og dårligt sprog, men hvad værre er, den afslører tillige at rumme en så overfladisk menneskeskildring og et så mangelfuldt kendskab til romersk-katolske forhold, at man undrer sig, at noget forlag i vore økumeniske tider vil være bekendt at bringe et sådant produkt på markedet.

Det værste ved bogen er dog dette, at mens bøgerne, der skildrer vejen til Rom, i høj grad kan anerkende, at der er meget godt i protestantismen, så har denne bog kun ondt at sige om romerkirken. Ifølge bogen findes der ikke gnist af sand tro i den romerske kirke. Her møder man kun en »rænkefabrikerende gejstlighed«, som bistået af de hengivne katolikker lever i »hyklerisk vanhelligelse«, som udoøves under noget så skrækkeligt som »bodsøvelser, faste og natlige messer!!!« Skal man dømme efter bogen, er der kun bedrag, hykleri, overfladiskhed og magtbegær at finde i den romersk-katolske kirke i Sydamerika. Lad nu være, at der virkelig er tale om en forfaldsperiode i disse lande, hvad Rom selv giver udtryk for, og at disciplinen i nogle klostre er slap, mon der dog ikke selv midt i alle disse misbrug lever oprigtigt sande, kristne mennesker, som har fred med Gud og er de første til at kæmpe mod forfaldet?

Munken, som er bogens helt, beklager sig over, at han ikke har fred i sin sjæl, og til sidst plager det ham i den grad, at han beslutter at løbe af kloster og overgive sig til hvem som helst, om det så er djævelen selv, blot han kan få fred i sin sjæl – han flygter til den protestantiske missionsstation!

Har man hidtil mødt romerkirken i sin vantro, hykleri, fornægtelse, umoral, så møder man nu protestantisme skildret i rosenrøde farver.

På missionsstationen kommer den protestantiske præst ham i møde, »en høj mand af legemsbygning, den slags, som ville blive værdsat på ethvert universitets sportsplads. Han smilte venligt, og hans ansigt strålede af den livsglædens frimodighed, som er Helligåndens frugt«. Med denne »lysets bærer« holder vor munk »bedemøde« og tænk, her sker det helt utrolige for en mand, der

har været munk i syv år, og da i hvert fald dagligt bedt fadervor, »han bad virkelig, for første gang i sit liv bad han direkte til den levende Gud«. (Det var den mand, der få timer forud gerne havde forskrevet sig til djævelen!!) Herefter må man virkelig vente store forandringer.

Til dem hører, at han snart holder op med at ryge, drikke spiritus og danse med piger, og det er noget meget glædeligt og fremhæves da også i bogen. Den protestantiske pastor spørger en morgen: »Jeg synes ikke, De ryger mere?« – »Nej, tobakslysten har forladt mig fuldstændig«, svarer munken, »jeg bryder mig slet ikke om at ryge mere«. – »Gud ske lov for det«, gensvarer pastoren, »vi har bedt Gud om, at dette måtte ske«.

At Guds rige velsignelser ikke udeliver efter sådanne aftald, er klart. Afsavnet af munkelivet belønnes med »en meget smuk, ung kvinde med rødmossede kinder og struttende af sundhed«, og bogen munder ud i en sand forherligelse af protestantismen i munken og hans kones hjem: »Her råder Kristi ånd lige så virkelig som nogen sinde på Galilæas strandbred. Dette er et hjem, som Gud mente, at et hjem skulle være – det kristne hjem, hvori munken lever et nyt liv«.

Det hele er så overfladisk, så diletantisk i sin fremstilling, at det virker lige så lidt overbevisende som en påstand på bogens bagside om, at »bogens intense beretning giver en virkelighedstro skildring af klosterlivet, og hvad romerkirken lærer og praktiserer i romersk-katolske lande.«

Hos begavede mennesker, som måtte komme for skade at læse denne bog, kan virkningen meget vel blive: »Er denne bog udtryk for protestantisme, så må vi i anstændighedens navn begynde at søge sandheden – i Rom!«

Der er ikke andet for, end at man må bede Lohses Forlag trække denne underlødige bog tilbage. Så må vi bede dette eller et andet forlag udsende en anstændig konversionsbog »den modsatte vej«. Den vil kunne være med til at fjerne den romantik, en del ser romerkirken i, så de opdager, at ikke alt er vidunderligt i den kirke, men at den også takket være den menneskelige syndighed har sine brist, som trænger til at blive rettet.

Og så er det muligt, at de betænker sig endnu engang på at forlade den del af kirken, som har taget dem til sig i den hellige dåb, og i stedet for vil være med til at råde bod på fejl og brist i folkekirken, som jo ikke bliver mindre, fordi nogle mennesker forlader romerkirken, men som er vort ansvar, som en del af den ene kirke. Det er den opgave, de høj-kirkelige prøver at være med til at løse, en opgave, som kalder på alle folkekirkens døbte, at vor kirke atter må blive et godt og trygt hjem for sine børn.

K. E. Petterson

Tværgade 6
Tlf. 88 01 32 - Nykøbing F.
Aut. elektro installatør

Chr. Lauritsen

Smede- og maskinværksted, aut. vand-
og gasmester - Spec.: Centralvarme

Kirkepladsen 6 - Nykøbing F. - 88 08 11

Axel Pryds A/S

Fisk og vildt
Telefoner 88 03 00 - 88 02 78
Nykøbing F.

Johannes Madsen

Elektr. installatør

INSTALLATIONER
Jernbanegade 8, Nykøbing F.
Telefon 88 08 84

Køb hjemmets udstyr hos

Thuen, Gravensgade 2
AALBORG

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm, ing. M. af I.
Aut. vand-, gas- og blikkenslagermester
SANITET - CENTRALVARME
Algade 68, Aalborg, tlf. 3 04 33

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester
Strandvejen, Aalborg, tlf. 2 03 01

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørlørr.
Kong Christians Allé 6, Aalborg
Telefon 3 42 33 og 3 43 37

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører
Bredgade 28
Telefon Minerva * 408

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

Gadeindsamlingen

13. kapitel

Abbé Pierre gennemlæste sit budskab endnu engang. Han følte sig mindre knuget, næsten befriet over at se det nedskrevet og parat til at gå i trykken. Men pludselig mumlede han:

»Har jeg ret til det? Hvem er jeg, at jeg således kan true verden med Guds vrede ligesom en profet? At jeg kan skrive:

»Du, hvem er du? Hvad har du gjort?«

Er jeg værdig til at anklage de andre for egoisme? Hvad har jeg selv gjort?«

For længe siden, da han var nitten år, havde han aflagt løfte om fattigdom over for den hellige Frans. Men det forekom ham mindre vanskeligt at leve i fattigdom som præst eller munk og navnlig i et klostresamfund, end at være rede til det daglige offer, som løbesedlen forpligtede ham til. Fra nu af skulle al fred være ham nægtet, for han havde underskrevet et løfte til de fattige - at vie sit liv til deres frelse, ene og uden hjælp, uden opmuntring fra nogen - som forkæmper for den aktive barmhjerlighed.

Fra nu af skulle hans evner, som kunne have været anvendt til politiske eller diplomatiske hverv, kun benyttes til en prosaisk kamp for det daglige brød, for klæder og bolig. Han ville blive afskåret fra såvel det kontemplative klosterliv som fra det politiske liv. For fremtiden skulle han altid angribe og føre an - trods sit svage helbred - han skulle være man-

den, der tog sig af »dette«. Ville han kunne holde ud? Han måtte løbe risikoen, for bag ham råbte elendigheden - selv i Emmaüs - om hjælp med hans stemme.

-o-

Da han var lidt i tvivl om valget af visse ord, viste han den følgende dag kladden til en ven, der var på gennemrejse i Emmaüs.

Vennen gav ham helt forfærdet papiret tilbage:

»Du er da gal, sådan noget kan man ikke sige.«

»Er det forkert?«

»Nej, alt, hvad du siger, er sandt, men sådant noget kan man ikke sige sådan uden omsvøb. Man kan ikke råbe det ud åbenlyst.«

»Hvorfor ikke?«

»Nej, sikken en skandale, det er det rene anarki...«

»Aldeles ikke, jeg forlanger ikke, at man skal modsætte sig den offentlige myndighed, men at man skal påkalde den:

»Alle I, der har magt dertil,

I må kæmpe med alle de midler, der står til jeres rådighed over for de rige, over for staten, over for de internationale autoriteter, i en af de verdensorganisationer, der er helliget denne kamp,

I må kæmpe for, at så megen sorg kan holde op,

I må kæmpe for, at de fortvivlede kan genfinde deres ret til at leve.«

»Du har ret, du har alt for meget ret. Livet bliver umuligt at leve, når man ved alt dette.«

Telefoner: 70 45 30 · 70 49 20

Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk

NORDISK KULAGENTUR 1/2

SVEN E. FREDERIKSEN
RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliefyre

(årligt eftersyn)

Han tog en pengeseddel frem af sin tegnebog:

»Bed mig om penge, men bed mig ikke om at lide sammen med dem.«

»Det er ikke mit mål at lide passivt sammen med dem, men at gøre noget for dem sammen med dem. Jeg beder kun om hjælp, og om at den om muligt må blive givet af et godt hjerte. Jeg kalder dem, der har alt, til hjælp for dem, der mangler alt.«

Efter nogen tids tavshed mumlede vennen:

»Ja, men jeg forstår ikke - hvorfor gør du dette? Intet forpligter dig dertil. Dersom du bad om det, ville du straks blive forflyttet til et roligt sogn. Du er ikke stærk ... Jeg siger det til dig i al venskabelighed.«

Abbé Pierre blev ikke vred. Han trak blot på skuldrene.

»Ja, vist så,« mumlede han, »men det drejer sig ikke om mig.«

Dersom han havde anmodet om det, ville han have fået et roligt præsteembede eller være kommet på et rekreativshjem. Men nu var han her, og han tilhørte ikke længere sig selv men dem. Han var deres samvittighed. Midt i deres nød var han deres samvittighed. Han var patronen, hvis sprængstof var selve deres lidelse og deres oprør ...

-o-

Løbesedlen blev trykt og givet til abbé Pierre to dage før jul. Med pakken under armen tog han til Paris samme eftermiddag uden at sige noget om sin plan til kammeraterne. De havde ikke mere at spise i Emmaüs, og han ville ikke vække falske forhåbninger.

Ingen vil nogensinde få at vide, hvor stor en overvindelse denne gadeindsamling var for abbé Pierre den første dag ...

Han begyndte med husene i nærheden af Palais Bourbon for enden af Boulevard Saint-Germain. Han vidste, at han her kunne risikere at møde sine tidligere kolleger fra Deputeretkammeret, og han tænkte, at hans nuværende stilling som tigger sammenlignet med hans tidligere som deputeret ikke kunne undgå at give dem et psykologisk og følelsesmæssigt chok.

Han gik ind i konditorier, kaféer og butikker. Hans første ord: »Jeg er ikke en kunde, De kan have interesse af ...« fik smilet til at stivne på ekspeditricernes og indehavernes ansigter.

I få ord fortalte han om Emmaüs, hvor ulykkelige mennesker ventede på denne hjælp, som man ikke kunne

Viggo Høgsgaard

Landeretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

nægte dem ... Fem handlende af tyve sagde nej til at give ham noget og svarede, at de var ved at drukne i skatter, afgifter og forpligtelser.

»Hvis man skulle give til alle dem, der kommer ...«

Men disse skatter, disse afgifter, disse forpligtelser havde abbé Pierre selv stemt for. Han var lige ved at smile, da han efterlod løbesedlen, der gav oplysning om, at han tidligere havde været deputeret.

På denne iskolde decemberaften gik han igen opad Champs-Elysees med pakken under armen. Og da apéritif-tiden kom, stillede han sig med sin luvslidte læderjakke, sin alpehue, sin stok og alle sine hæderstegn ved indgangen til byens eleganteste kaféer.

Nogle måneder iforvejen var han blevet modtaget af paven, ofte havde han underholdt sig med den internationale politiks største navne, han var dus med mange af ministrene, der var hans tidligere kolleger - og nu i dag var han en almindelig tigger, der søgte hjælp hos den ligegyldige mængde. »Livet er snarere et samtykke end et valg.« Han ikke blot samtykkede ... han både så og beundrede i sin nuværende opgave som tigger den overnaturlige humor, som tilrettelægger livet på så mærkelig en måde og lader hver af os spille roller, der står i skærende modsætning til hinanden. Han ikke blot samtykkede, men han takkede Gud, fordi han havde sat ham der, fordi han havde valgt ham til at rabe den uforskyldte lidelse ud midt i den ubønhørlige civilisation, midt i de gudløse forlystelser. Det var

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

absolut
 ABSALON
når forsikring skal tegnes

derhen hans løfte om fattigdom havde ført ham - det løfte, som han havde aflagt i sin ungdom, og som han havde fornyet ved at underskrive løbesedlen.

I pragtfulde pelse gik de smukkeste kvinder i verden ud af deres elegante luksusbiler, der strålede af lak og forkroming. De fulgte med rolige og selvsikre herrer, der var ualstelig klædt. Det var livets herrer ... De gik over fortovet i det røde og gyldne neonlys hen til venner, der ventede de munder lysene i kaféen, der summede af latter, musik og let-sindige ord.

Dannet ung pige,

ca. 18 år, gerne vordende sygeplejeelev el. lign., kan få god stilling i større villa i Hellerup. Må kunne påtage sig alm. rengøring på egen hånd, da husmoderen er lærerinde. 4 timer daglig. Madlavning ikke nødvendig. Husstand 4 voksne + 3 skolebørn. F.åm. stilling. God løn og frihed. Fru konsulent Brahe Pedersen, Rypevej 10. Tlf. Hellerup 5812.

Retræte for damer,

ledet af pastor H. Günther, C.ss.R., på Rygaard's franske skole fra søndag den 18. oktober kl. 19 til torsdag den 22. s.m. om morgenen efter messen. - Tilmeldelse kan ske på telf. HE 3118 hver dag kl. 9-14 indtil 10. oktober.

Man medbringer selv senge-linned.

„Balancen“ Ure og Optik

v/ Knud Petersen

Møllergade 46 - Svendborg
Tlf. 1920

Niels Madsens Maskinsnedkeri

Vestergade 24 - Svendborg
Tlf. 197

Lev. til de katolske institutioner

K. Rønlev-Knudsen

Gas- & vandmester

Møllergade 67
Tlf. Svendborg 2737

Svendborg Ligkistemagasin

v/ Hans Nielsen & Søn

Fruestræde 10 - Svendborg
Tlf. 284

FILM og TEATER

Er film kunst

Det protestantiske filmtidsskrift »Kirke og Film« bringer i sit septem-bernummer en artikel af Erik Yng omhandlende problemet: Er film kunst? – Erik Yng skriver bl. a.:

»Først må vi jo vide, hvad kunst er, og det kan være svært nok. Men selvom vi må afstå fra en egentlig definition af kunsten i videste forstand, kan vi dog give den et par kendetegn. For det første:

Når vi oplever noget som kunst, har vi fornemmelsen af, at den form, det har fået, ikke er tilfældig, men tværtimod i et og alt er den eneste rigtige netop i dette tilfælde. Det er det, man mener, når man taler om kunstens skønhed.

For det andet: Når vi oplever noget som kunst, har vi fornemmelsen af, at der står et ganske bestemt menneske bagved, som vi respekterer, og som siger os, hvad han finder rigtigt uden hensyn til, hvad vi eller andre helst vil høre eller ikke høre. Det er det, man mener, når man taler om kunstens personlige og uafhængige karakter, dens alvor og dens sandhed.«

Dernæst lader E. Y. os prøve disse kendetegn på vore egne filmoplevelser og når til den konklusion, at spørgsmålet snarere skulle lyde: Kan film være kunst, hvilket må besvares bekræftende.

Dette frugtbare forsøg på en definition af en kunstnerisk film fører først og fremmest hen til den væsentlige sandhed, at et kunstværks form og indhold ikke kan adskilles, at selv den ædleste tanke ikke bliver kunst uden en form, der er lige så bevidst som nødvendig. Det er derfor, at beskæring af film er en meget tvivlsom affære, og det er derfor, at gode skuespillere alene ikke kan gøre en film til et kunstværk.

Men man kan gå videre i overvejelserne: – Hvilke krav må vi stille til indholdet, for at der kan blive tale om et budskab? Kravet om, at filmen lærer os noget sandt om mennesker både på godt og ondt, om de mål de sætter sig og om de veje, ad hvilke de når dertil, så at vi hjælpes til en stadig større forståelse af de kår, hvorunder tilværelsen former sig.

Det ville være en god ting, om vi, når vi går i biografen, virkelig forsøgte at bedømme, hvad vi oplever. Dertil kan sådan et par retningslinier måske hjælpe os.

Skal du giftes med far?

Man tilbragte to stive timer i indædt undren: Var dette virkelig muligt? Det er Paramount, der byder på gamle kendinge som Cary Grant og Sophia Loren i en såkaldt latter-succes serveret i technicolor på det største fad. Først forbløffes man over, at det virkelig kan gøres så dårligt; bagefter forfærdes man over den kendsgerning, at sådan noget juks kan gå sin sejrsgang over den halve klode.

De har sikkert gættet, at der optræder en far, hans børn og en dame, der måske...? – Faderen, en amerikansk embedsmand, tager efter sin fraskilte kones død deres tre børn til sig. Men ak, han taler ikke deres sprog. Det gør derimod datteren af en italiensk dirigent. Flygtet fra en af faderens evige receptioner møder hun en sen nattetime et af børnene i en robåd! Skønt ude af stand til at koge et æg engageres hun som familiens husalf og forelsker sig i... nå, det har De og så gættet! Og så går det ad mere forvirrende end egentlig trange veje til stjernerne, men vær rolig, vi når derop! – Det var så usandsynligt og forlorent, og ind imellem docerede faderen billig livsfilosofi for sine børn, der kvitterede ved i vrede øjeblikke at udslynge grove sandheder, som de desværre fortrød senere – det burde de ikke have gjort! Og så måtte man endda høre folk på vej ud af biografen erklære, at Sophia Loren spillede vidunderligt og Cary Grant var bedårende!

Hvordan kan det gå til? Hvorfor så forskellig dom over det samme produkt?

Det store billedfelt, technicolor og et rigt udstyr er for mange mennesker tilstrækkeligt til at understrege en films succes. Er filmen god kunst,

så kan disse tekniske finesser være med til at understrege dens storhed; men er den det ikke, så vil de samme finesser afsløre dens mangler, dens tomhed for enhver, der bruger sine øjne til mere end at se med. Det er alle dem, hvis ånd kritisk kræver sanserne til regnskab for de modtagne indtryk.

At filmproducenterne overhovedet tør spy alt dette pladder ud på markedet viser, at de anser publikum for at være sløvt og ureflekterende. Har de ret? Rigtigt er det, at mange formedelst 4 kr. køber sig ret til to timers ophold i mørket – uden for denne verden, – om ønskes med adgang til uforpligtende gæsteoptræden i den kulørte verden, der oprulles for deres øjne. Sæt Dem blot samme mål som filmens helt, så skal han nok nå det for Dem! Den slags gæsteoptræden i Wonderland kalder man at slappe af, – det er i alle tilfælde til at blive slap af.

Men filmkunsten består endnu! Med jævne mellemrum kan man glæde sig over film, der rager højt op over det fladbundede. Deres kvaliteter kan være meget forskellige, de kan være seriøse, spændende eller fyldte med humor, men fælles for dem er, at de er levende, at de har noget at sige os.

Det er for disse film vi ønsker at være publikum. Det er os en fornøjelse, men vist også en pligt, for kun ved at tage imod den gode kunst og holde os væk fra den dårlige kan vi influere på filmproduktionen.

Ai.

I løgnens net

En flot opsat krimifilm – med farver og med stjerner i hovedrollerne, men med et ret forvirrende indhold uden dybere menneskelig betydning. Alle mistænkes for mord på en lille, modbydelig pige, der bruger alle midler, selv de allerlaveste, for at komme frem i rampelyset. Slutningen er af en vis overraskende virkning, hvis man vel at mærke ikke kender tricket med, at den eneste ikke mistænkte er den skyldige! Filmen er jævn god underholdning; men måske nok lidt tidspilde, hvis man ikke hører til dem, der blot går i biografen, fordi de ikke ved, hvordan de ellers skal få en aften til at gå. (Forb. f. børn).

K. B.

KATOLISK ugeblad

De ti bud -
en stor og dårlig film!

*Ny rundskrivelse
fra Johannes XXIII*

Kardinal om lægens
ædle gerning

Årsdagen for Pius XII's død

*På onsdag må de lytte til
Vatikanets Radio*

I ugens kronik, som bærer titlen »Katolik på en øde Ø«, skriver hospitalsinspektør Aage Dyrkjøb om dagligliv fjernt fra kirke og regelmæssig forbindelse med andre katolikker.

HVIS MAN FØLGER disse års overordentlig håndfaste hjemlige nationaløkonomiske tankebaner, kan man gribe sig i at mindes det afdøde store, det stille, det helt kolde bord. Det var det med Alt godt fra havet, braset, indbagt, kogt og majonaise-garneret, i flok og følge med pølse-mad, postejer og fjerkræ m. m. m. m. m.! Bordets midtpunkt plejede af en eller anden forunderlig grund at være en udstopet fasan på høj sokkel. Og hvis man ikke netop havde fastet døgn i forvejen, blev man møt i samme øjeblik man satte sig til bords, bare ved synet. Man kunne knapt få en bid ned!

Denne åbenbaring, der helt har mistet taget i den danske befolkning efterhånden som levestandarden er steget og de dybfrosne herligheder samt dåsemaden tonet frem i butikkerne, var ganske anderledes populær for 30-40 år tilbage. For da gjaldt eksistenskampen først og fremmest rugbrød og skosåler hos de samme store kredse af befolkningen, som i dag tit hygger sig med grydeklare høns midt i ugen. Dengang var delikatesserne så langt udenfor rækkevidde til daglig, at det store kolde bord stod i manges fantasi som et af tilværelsens mere eller mindre uopnåelige højdepunkter.

Men vi har rundet et nyt hjørne i mellemtiden. Og hvad finder vort undrende øje, takket være maskinernes hastigt stigende produktions-tempo: kæmpe-opbud af alle slags klæder og alle slags møbler, vognladninger af tv-apparater, båndoptagere, køleskabe, gulvtæpper, scootere og hygge-industri! Priserne er forbavsende overkommelige, ikke for nogens blå øjnes skyld, men fordi jo dyrere maskiner konkurrencen tvinger fabrikanterne til at tage i brug, des kostbarere er det at lade dem køre tomgang - des

mere indædt må der arbejdes på at sælge mest muligt af alt muligt til flest muligt. Og højtidsfulde plan-økonomer skubber brillerne op i panden og slår fast som en uomgængelig sandhed, at jo højere levestandard, des bedre købekraft, derfor må der stiles hen imod at sætte os i stand til at blive de bedst mulige købere af mest muligt —.

Der er blot een ting, de allesammen synes at overse: jo mere lettilgængelige herlighederne er, jo større mængder der spyes ud, des mere nærmer man sig det øjeblik, da købelysten risikerer at slå bak og blive til købe-lede! Menneskesindet i al sin lunefulde mangfoldighed kan blive en skrækeligt akavet hund i det nationaløkonomiske keglespil, før man ved af det!

Thi mennesket lever ikke af brød alene! I. L.

Børn og unge

kan i denne uge inde i bladet læse en prøve på en af sæsonens to Don Bosco-bøger, som er under forberedelse og skal bestilles nu, hvis man vil sikre sig fordelene ved et abonnement.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:

A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 57042

Abonnementpris kr. 8 pr. kvartal —
hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Announceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 8394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 86968

Skal også Sverige have kvindelige præster?

Interessant artikel i Catholica

Da et flertal i det danske Folketing for få år siden knæsatte som nyt princip, at der også kunne fungere kvindelige præster i folkekirken, kunne en fortsat diskussion for eller imod blot have teoretisk interesse. Afgørelsen var faldet, inden nogen virkelig dybtgående debat overhovedet var kommet i gang. En enkelt biskop stritter stadig imod. Han synes at have nedlagt forbud imod, at kvindelige præster overhovedet viser sig i hans nærhed. Når han engang tager sin pension vil alt være roligt.

I Sverige har et tilsvarende forslag om kvindelige præsten inden for den lutherske kirke affødt en krise, som fuldstændig har afsløret den altid latente konflikt mellem en bibelsk teologi, som ikke vil gå med til at fortolke skriften ud fra principper, der er hentet uden for Bibelen, og en konfessionelt præget systematisk teologi, der ønsker at være konsekvent luthersk. Et stort antal præster og lægfolk dannede i 1958 en »Bekendelsesfront«, som nu kæmper for at få fodfæste. Man har iøvrigt, for ikke at foregribe begivenhedernes gang, hidtil undgået at ordinere kvinder.

I sidste nummer af CATHOLICA gennemgår dominikanerpater F. R.

Refoulè, Lund, nogle af de teologiske og især eksegetiske argumenter for og imod kvindelige præster. Han konkluderer, at det ikke kan tilkomme os at dømme om baggrunden for denne debat, og kun det ufejlbare læreembede har fået det lys, der er nødvendigt for at afgøre den faktiske betydning og rækkevidde af Pauli forordninger.

Men hvis vi, skriver pater Refoulè, ser sagen ud fra et protestantisk synspunkt, som ikke anerkender noget læreembede, og ud fra hvilken skriften »teoretisk« er den eneste autoritet, og når vi så på den anden side yderligere tager de resultater i betragtning, som eksegesen på nuværende tidspunkt er kommet til, ser det for os ud, som om det ville være tegn på en meget overfladisk indstilling, hvis man ville tage initiativet til en forholdsregel, som — og det er det mindste, man kan sige om den — står i fare for at gå imod Herrens vilje.

Og denne fare er så meget desto større, som en sådan forholdsregel vil komme til at få konkret indflydelse på Kirkens liv, og det faktisk senere vil være umuligt at forandre den.

E. D.

Hvor skal de bo...?

Det er ikke nogen ny eller original idé at omtale de unge familiers kamp for at få tag over hovedet. De fleste af os har haft et eller flere tilfælde tæt inde på livet. Men vi vil gerne komme med et forslag.

Der bygges meget her i landet. Man kan ikke klage over, at stat og kommuner har siddet med hænderne i skødet. Men man kunne godt — og det gør mange — klage over, at der bygges for mange dyre lejligheder og for mange små. Der er vist for få lejligheder til de unge familier, som hellere vil have plads til en børneflokk end ofre penge på parketgulve, isskab, nedfaldsskakt o. s. v.

Vi har her i bladet fra tid til anden bragt små annoncer, der var formuleret som nødskrig fra unge familier. Hvis De ikke kan huske dem, skal vi gentage en af de sidste, der i parenteres bemærket endnu ikke har givet resultat:

Hvem kan hjælpe ungt studerende, katolsk ægtepar og baby med lejlighed nær København? Er opsagt fra værelse pr. 1/11 eller senest 1/12. Tlf. Gentofte 1911.

En sådan annonce er selvfølgelig blevet indrykket i dette blad, fordi den unge familie håber at komme i forbindelse med en eller anden ejendomsbesidder eller villaejer, som har både hjerterum og husrum. Med andre ord: man har skrevet sig på en af de mange ventelister, der findes, men det giver jo ikke straks resultat. Og hvem skal så hjælpe? Staten? Kommunen? De kan ikke. Men private kan. Her er atter et område, hvor privat initiativ har spillerum. For der findes måske i et eller andet hus en lejlighed eller et par værelser, som indtil videre kunne løse de unge menneskers problem.

g-

CECIL B. DE MILLE'S „DE TI BUD“

*Hvordan Bibelen
ikke skal læses!*

Det siges, at man engang viste Pater Lagrange, den store katolske videnskabsmand, der i sin tid grundlagde Bibelskolen i Jerusalem, en model af Jerusalem tempel, som var lavet på grundlag af de »videnskabelige« resultater, man var kommet til. Han så på den og sagde blot: »Eet er i hvert fald sikkert: Sådan har det aldrig set ud!« Efter at have set filmen »De ti bud« kan vi sige det samme: »Eet er i hvert fald sikkert: Sådan er det ikke gået for sig, og Moses har aldrig set ud som den skikkelse, den amerikanske instruktør her viser os!«

Inden filmen begynder, kommer Cecil B. DeMille selv frem på lærredet og fortæller os, at den beretning, vi nu skal se, fuldstændig svarer til de bibelske tekster og de gamles beretninger. Vi måtte være meget naive for at tro på det. For det første forekommer der i filmen en mængde episoder, der er udsprunget af den reneste fantasi (f. eks. hele kærlighedshistorien mellem Moses og Nefretiri). For det andet skal man, når man vil skabe et historisk arbejde, gøre brug af sin kritiske sans, når man vælger sine kilder. Og hverken historikeren Josef eller Philo eller den rabbiniske tradition kan anses for sikre kilder. De har alle holdt af at tale om Moses barndom ved Faraos hof. Ifølge dem skulle Faraos datter have foreslået, at han skulle blive konge over Ægypten; han skulle have levet ved hoffet som en vismand, den første, der lærte alfabetet og grammatikken. Han skulle have været hærens øverste leder og være bragt til fald ved bagvaskelse fra de højtstående embedsmænds side osv. osv. Alt dette kan imidlertid kun betragtes som legender eller som fri fantasi på bibelsk baggrund.

Alle alvorlige historikere er enige om, at man, når det gælder Moses, kun kan støtte sig til de tekster, der står i Bibelen. Men når Cecil B. DeMille bruger disse tekster, udviser han endnu større naivitet end ved valget af sine kilder. Det ser ud til, at han ikke engang kender den første regel for fortolkning, nemlig reglen om de litterære genrer. Jeg skal give et eksempel, som viser, hvad det drejer sig om.

*

I 1938 udsendte Orson Welles over amerikansk radio et hørespil, som

han kaldte »Invasion fra Mars«. Denne udsendelse var så realistisk, at der gik panik i mange lyttere, der var skræmt fra vid og sans, så de styrtede ud på gaden, dels for at høre de sidste nyheder om invasionen, dels for at opsøge deres familie. De troede virkelig på, at Amerika var blevet besat af marsmennesker. Mange blev såret under den forvirring, der opstod, og måtte bringes på hospitalet. Det er ganske klart, at ofrene for denne uheldige spøg lå under for en misforståelse: de havde taget et hørespil for en virkelig meddelelse. De tog med andre ord fejl af den »litterære genre«. Denne lov om de »litterære genrer« går igen på mange områder inden for vort daglige liv. Vi læser f. eks. ikke en føljeton i et ugeblad på samme måde, som vi læser en historisk bog. Når vi kommer til tandlægen, og han med et elskværdigt smil beder os om at vente et minut, ved vi med det samme, at dette minut formodentlig kommer til at vare et kvarter. Når en ung mand siger til sin forlovede, at hun ligner en blomst, og at hun har de smukkeste øjne i verden, ville vi gøre en dårlig figur, hvis vi ved hjælp af statistiske tal og videnskabelige beviser ville begynde at overbevise ham om, at han tog fejl. Det er simpelthen ord, der skal tjene til at udtrykke den unge mands kærlighed og beundring. Og det samme er tilfældet, når Bibelen fortæller os, at »Faraos datter tog Moses til sig som sin søn«, eller »at Israellitterne var henved 600.000 mand til fods foruden kvinder og børn«. Så må vi tage den litterære genre i betragtning og anbringe disse påstande i deres rette sammenhæng.

Det er netop, hvad Cecil B. DeMille

ikke gør. Han tager det hele bogstaveligt, som om den religiøse forfatter levede nu i det 20. århundrede og havde lavet et fotografisk og stenografisk referat af de omtalte hændelser. Og det gør han, samtidig med, at han selv springer over mange detaljer, som ikke passer ind i hans egen fortolkning af Moses (ifølge beretningen i Bibelen bliver Moses f. eks. ammet og opfostret af sin egen mor. Af en grund, der ikke er gjort rede for, forstøder han sin kone Zipora osv.)

Det spørgsmål, man skal stille sig selv, når man læser Bibelen, er altid: »Hvad er det, den inspirerede forfatter vil sige?« eller, som Pius XII selv udtrykker det i sin rundskrivelse om den hellige Skrift: »Hvilken litterær genre har de gamle skribenter villet

bruge og i virkeligheden brugt?« Og han tilføjer: »Den bogstavelige betydning kommer nemlig ikke så klart til udtryk i de gamle forfatteres skrifter som i vor tids værker.«

Hvad ville altså den eller de forfattere sige, der i Bibelen fortæller os om Moses? De ville vise os Moses som lovgiver, befrier, profet og folkets leder. De har gjort det på deres måde, som er mere lyrisk end historisk. Desuden må vi huske på, at disse beretninger først – og det vil formodentlig sige i flere århundreder – blev overleveret mundtligt fra slægt til slægt. Denne overlevering var ikke nogen rent mekanisk gengivelse eller, om jeg så må sige, et køligt referat. Den foregik i et milieu, der var både modtageligt, og som levede med i det, der blev fortalt. Disse beretninger, der i begyndelsen til dels var almindelige fortællinger, blev efterhånden til heltedigte og »liturgiske« tekster. Tonen i dem blev lidt efter lidt stærkere, men poetisk og mere idealiseret. Det er i denne sammenhæng, vi skal forstå de talmæssige overdriivelser, Bibelens skildring af Faraos, skematizationen af Ægyptens plager og den stil, der præger fortællingen om overgangen over Det røde Hav. Bibelen afgiver selv vidnesbyrd om, hvordan de forskellige historier stadig er vokset i styrke og omfang. Det ser man tydeligt, hvis man sammenligner forskellige beretninger om een og samme begivenhed. Hvis vi ville tage alt, hvad der står i Bibelen bogstaveligt, ville vi med al vished derigennem komme til groft at materia-

lisere ting, der sikkert har historiske fakta som baggrund, men hvis indhold først og fremmest er af åndelig art.

Her har vi formodentlig den alvorligste kritik, der kan fremføres mod den amerikanske film. I endnu langt højere grad end man kan bebrejde instruktøren de enkelte unøjagtigheder, kan man bebrejde ham, at han har forrådt Bibelens ånd ved udelukkende at vise os den materielle side af sagen, tingenes overflade, i stedet for at fremstille deres indhold. Påskemåltidet, der var et liturgisk måltid, fremtræder f. eks. som et almindeligt familiemåltid, udfrielsen af Ægypten skildres udelukkende som en befrielse fra trædommen og slet ikke som en befrielse fra synden (Ægypten var nemlig ikke bare trædommens land, men også magiens og afgudsdyrkelsens), og overgangen over Det røde Hav ser snarere ud som en enorm tryllekunst end som et mirakel, der skal være et forbillede på dåbens bad.

Vi må nemlig ikke glemme, at vi er kristne, og at vi ikke mere læser Bibelen, som man gjorde, før Kristus kom til verden. Når Moses endnu den dag i dag interesserer os, er det ikke, fordi han forkynder et vagt budskab om frihed for alle folk. Det er ikke, fordi han – som Cecil B. DeMille antyder det – er en slags forløber for det amerikanske demokrati. Nej, det er, fordi han er Kristi forløber og en af de største i det folk, han er udgået af. Da Kristus på forklarelsens bjerg taler med Moses for øjnene af de tre

apostle Peter, Jakob og Johannes, hvad taler han da om? Om påsken (Lk. 9, 31). Den første påskes meneske taler med den nye påskes Gudmenneske. Kristus er ikke kommet for at afskaffe det, Det gamle Testamente lærer os, men for at fuldbyrde det på et nyt plan. Alt, hvad Moses har gjort for hebræerne, gør Jesus for alle mennesker. Udfrielsen af Ægypten, påskelammet, Det røde Hav, loven fra Sinaibjerg, mannaen (der forsigtigvis ikke omtales i filmen), alt dette er kun forberedende billeder, der bebuder det, der skal blive til virkelighed i Det nye Testamente. Det er umuligt for os i dag at læse Det gamle Testamente uden at sætte det, vi læser, i forhold til det, vi finder i Det nye. Jesus er forklaringen på Moses på samme måde, som Moses er et første udkast til Kristus.

Selvfølgelig finder vi intet om alt dette i filmen. Der er ikke gjort noget forsøg på at trænge lidt dybere ind i tingene. Og resultatet er indlysende. Når man tager Moses ud af hele den bibelske og åndelige sammenhæng, han hører til i, bliver han en skikkelse, der ikke har noget relief og intet indhold, en slags Guds Spartacus eller en religiøs Tarzan, der under påvirkning af begivenhederne efterhånden forvandles til en julenisse.

Vi må ikke vige tilbage for at sige det: denne film er en dårlig og en farlig film. De ikke troende, der får den at se, vil blot tage sig et billigt grin over os, der stadig tror på disse eventyr, der står på samme plan som dem, vi finder i »Tusind og een nat«. Og hvad de kristne angår, vil de blot blive bestyrket i den forkerte opfattelse, at Bibelen er en samling smukke fortællinger, der ikke har noget med det virkelige liv at gøre. Når man tænker på, hvad Moses' skikkelse har betydet både inden for jødisk og kristen tradition, i Hoseas' og Siraks bog, hos Paulus, Philo og Gregor af Nysse, kan man ikke andet end skamme sig over det produkt, det 20. århundrede her har frembragt. Hvis det er sandt, at enhver tid bedømmer helte og helgener ud fra sin egen værdiskala, kan vi ikke lade være med at mene, at vi er sunket meget dybt. Til trods for al sin gode vilje og sin gode hensigt – som vi selvfølgelig slet ikke vil udtale os om eller tage stilling til – aflægger »Paramounts store gamle mand« her et vidnesbyrd om teknikkens fremskridt og om menneskenes opfindsomhed, men samtidig også om åndelig tilbagegang og om den kristne kulturs forfald.

M. D.

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET
R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Ordrup 1178

Telefoner: 70 45 30 · 70 49 20

Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk

NORDISK KULAGENTUR A/S
SVEN E. FREDERIKSEN
RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliefyre
(årligt eftersyn)

Katolik på en øde ø

af

*hospitalsinspektør
Aage Dyrkjøb*

Når man engang imellem i ferien har haft lejlighed til at opholde sig i en katolsk egn, kommer man hjem, taknemmelig over at have været et sted, hvor kirken er en del af hverdagen, men samtidig føler man sig nedslået over sin isolerede stilling herhjemme, og man tænker: Hvorfor er der ikke katolske landsbykirker i Danmark? Hvorfor bliver der ikke spredt nogle unge, energiske præster ud over landet, som kan samle og opvække de slumrende og finde nye konvertitter?

Vi véd alle, at det både skyldes præstemangel og utilstrækkelige økonomiske midler. Der er steder i udlandet, hvor der findes tusindtallige menigheder og kun ganske få præster. Desværre mildner det jo ikke vort problem, da det er en kendsgerning, at der bliver færre og færre katolikker, hvis der ingen præst og kirke og hyppig gudstjeneste er, og omvendt er der også mulighed for at oparbejde en menighed, når det nødvendige fundament er til stede.

Foreløbig er vi imidlertid ikke så få, der sidder ude i periferien og må se at affinde os med vor isolerede stilling og søge at bevare »tråden ovenfra«. Hvad kan man nu gøre for ikke at miste fodfæste?

Ja, først og fremmest kommer det an på, hvem »man« er! Nogle mennesker kan glimrende finde sig til rette i forholdsvis ensomme omgivelser og mister aldeles ikke bevidstheden om at høre til den katolske kirke og at være delagtig i kirkens messoffer og forbøn, selvom der er langt til den nærmeste kirkebygning og menighed. Andre skal helst kunne mærke fællesskabet på en mere håndgribelig måde og føler sig ladt i stikken, hvis de ikke jævnlig ser trosfæller omkring sig. Det er slemt at føle sig virkelig ensom.

Der findes en hel del velkendte, gode råd, men intet universalmiddel, da forholdene også for isoleret boende katolikker kan være yderst forskellige.

Hvis man er ung, har man sædvanligvis større bevægelsesfrihed, kan lettere rejse, måske skaffe sig en katolsk penneven (det kan man forøvrigt også godt, selvom man er ældre!), eller man kan starte en brevkлуб eller vandrebog (det sidste gjorde vi i min grønne ungdom indenfor andre kredse og fandt gode venner på den måde).

Er man far eller mor og har hjem og bedrift, er man straks mere bun-

den. Det er godt nok at sige, at man i det mindste i ferien må se at komme til et katolsk sted, men måske er det vanskeligt at forlade hjemmet, og endelig kan det jo også være, at man har familie i en »ukatolsk« egn, og dem vil man dog gerne se den ene gang om året. Der er mange problemer.

En ting kunne man gøre, hvis man er nogenlunde »skrivende«. Man kunne tegne et af de flygtninge-fadderskaber, som præsterne Olaf Jan og Knud Ballin så varmt har gjort sig

til talsmand for. Der regnes vel nok med, at man samtidig kan give et økonomisk bidrag, men alene korrespondancen har en meget stor værdi, jfr. pastor Knud Ballins udtalelser her i bladet af 14. juni. Den ensomt boende katolik kunne her hjælpe medmennesker i nød og samtidig udvide sin egen horisont og skaffe sig en virkelig glæde.

Læsning af katolske bøger vil være en god hjælp for de fleste, og der findes efterhånden en temmelig rig holdig katolsk litteratur på dansk. Centralbibliotekerne enten har disse bøger eller kan skaffe dem. Katolsk Ugeblad læser du jo – ellers så du ikke dette!

Men fremfor alt bør man bruge bønnens tilflugt, bønner, der kan trives overalt i verden, på havet og på den mest øde ø såvel som i menneskefyldte, men alligevel »fremmede« omgivelser. Man behøver ingen særlig opstilling eller nøje tilpasset tid, for den sags skyld heller ingen speciel form, selvom kirkens gamle bønner i mange tilfælde er at foretrække. Det gælder bare om mange gange om dagen at tænke på Gud og henvende sig til ham og til helgenerne, der er mægtige hjælpere i vore van-

På vandringer gennem naturen kan man få stilhed til at samle sig i bøn til Gud...

Lille Næstved Mejeri

Vordingborgvej 86
Næstved - Telefon 889

Peter Mortensen

Statsaut. installatør
Østergade 8 - Næstved
Telefoner 863 - 3663

Vejle

Trælast & Kulkompagni

Toldbodvej - Telefon 88*
Vejle

Hansen Pærhøi & Søn

Glamester - kunsthandel
Søndergade 4 - Telef. 1167
Vejle

Mel- & Foderstofforretning

Mølleudsalg
J. JENSEN
Søndergade 26 - Telefon 1083
Vejle

Vejle Optik

v/ Anker Kastrup
Briller
Torvegade 8 - Tlf. 308 - Vejle

A/S Vejle Mælkekompagni

Fineate mejeriprodukter
Telefoner 336, 338 - Kontor 807
Vejle

skeligheder. Du har ikke altid et arbejde, som du behøver at koncentrere dig om både legemligt og åndeligt. Du kan godt gå bag ploven eller arbejde i roemarken eller feje et gulv eller passe en duplikator og endda tænke på Gud. Hvis du har en hund, vil den springe af glæde, når du går tur med den i skoven eller på landevejen, og du kan udmærket samtidig bede en rosenkrans. Der er tusinde muligheder, som kun trænger til at blive udnyttet. Det er det vigtigste at have kontakt med Gud dagen igennem. Man kan være så træt, at man dårligt formår at bede, men der behøves ikke mange ord, ja, kun en tanke, - og langt de fleste har jo dog tid engang imellem.

Når man lever i fuldstændig eller overvejende ikke-katolske omgivelser, støder man også gang på gang på det problem, om man i forskellige situationer skal give sin katolske mening til kende. Det er et spørgsmål, som slet ikke er så ligetil. Naturligvis må man være sin tro bekendt, hvis man så at sige bliver stillet midt i ilden, men ellers kan det i mange tilfælde virke lige modsat med en direkte propaganda.

En af mine kære sognepræster plejede at fremhæve, at det ikke så meget kommer an på, hvad man siger, og hvad man gør, men mere hvad man er. Dette er efter min mening fuldkommen rigtigt, og det har en ganske særlig betydning for en katolik i et folkekirkeligt eller irreligiøst milieu.

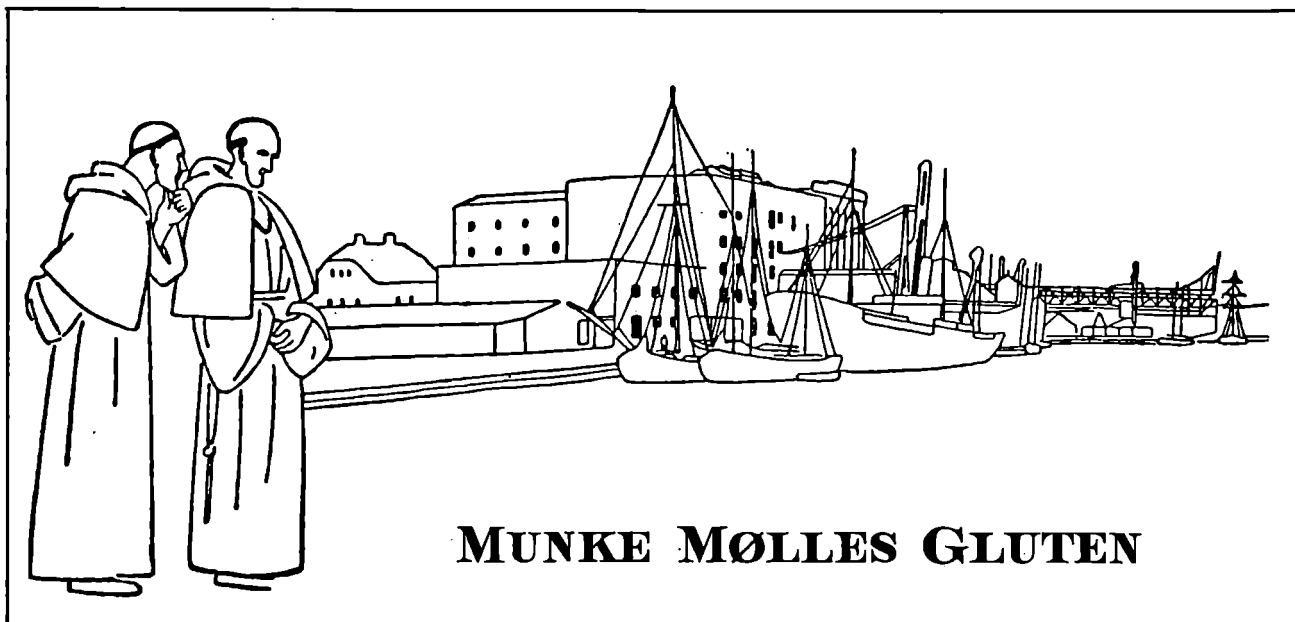
Den kristne indstilling må - helt ligetil - give sig til kende gennem dagliglivets store og små foreteelser, og at være kristen betyder jo blandt

andet at indordne sig under livet, som det er givet os, at benytte sig af det og få mest muligt ud af det.

»Folkeflytning« tror jeg ikke meget på. Enkelte kan ved valget af stilling eller erhverv søge at komme i nærheden af en katolsk kirke, men flertallet må nok blive, hvor de er, og se at indrette sig efter forholdene. Og så må vi håbe på - og yde vort beskedne bidrag til, at kirkens virkeområde efterhånden kan udvides.

Jeg indrømmer, at titlen på denne kronik er lidt drastisk, men hvis man blot betænker, at den øde ø ikke absolut behøver at ligge i havet, men godt kan være et sted midt i en tæt befolkning, ikke-katolsk egn, så er vi ikke fjernt fra virkeligheden. Jeg tænker heller ikke udelukkende på dem, der bor så fjernt, at de kun kan komme i kirke een eller to gange om året. Næsten de samme problemer eksisterer for dem, der bor i nærheden af en kirke eller kirkesal, hvor der læses messe engang imellem, men hvor kirke og præst ikke indgår som en levende del af dagliglivet.

Vi kunne naturligvis - i dette foreningsglade land - slutte os sammen i et nyt forbund, med årlig generalforsamling og udsendt mødereferat - men det vil nok ikke nytte stort! Vi må sikkert hver for sig finde vor vej, gennem brevveksling, læsning, lejlighedsvis rejse, deltagelse i retræter og katolske stævner. Lad os bestræbe os for at leve sådan, at vi i alt, hvad vi foretager os, er reelle, samvittighedsfulde mennesker. Og lad os fremfor alt ikke miste den sikre overbevisning om, at vi ikke er glemte, selvom vi bor afsides!

MUNKE MØLLES GLUTEN

Hugo opdager husets hemmelighed

Et stykke fra Don Bosco-bogen:

Ametysten igen

Den ene af efterårets to Don Bosco-bøger er en fortsættelse af Cecily Hallacks »Ametystens Hemmelighed«. Vi bringer her nogle uddrag fra bogens tolvte kapitel. Det er illustreret af tegnersken Tora Lund og fordansket af pastor Gunnar Martin Nielsen.

Men nu skete der pludselig noget nyt – det mest eventyrlige, der var hændt, siden de traf biskoppen. Det kom så pludseligt og uden varsel, og ...

Men, det er så spændende at fortælle om og vi må hellere begynde med det samme.

Det skete den 8. december. Den dag fejrede de jomfru Marias uplettede undfangelse – den fest, som bringer glæde til alle kristne, fordi de husker, at Guds Moder blev født, uden at nogen synd havde rørt hende. Hun blev jo beskyttet mod synden, hun blev frelst af Kristus på forhånd. Det blev hun, fordi hendes søn skulle have en mor, der var helt uden synd. Det var en vidunderlig dag for børnene. Jorden var hvid af frost, og i kapellet var der hvide blomster ved siden af de tændte lys. For første gang sang børnene et par Maria-salmer under messen.

De fik til middag et festmåltid med suppe og kogte kyllinger. Desertten var trøffel med creme. Om eftermiddagen fortalte ekscellencen dem historier, og ved aftenstid fik de velsignelse i kapellet. Det var en skøn dag.

Men den 9. december blev det mørkt, og regnen strømede ned. Det var begyndt at regne om natten, og da doktor Lovell var færdig med sin morgenmad, kom Hugo ind for at spørge, om han måtte sidde oppe i rummet ved siden af skorstenen for at arbejde med sine julegaver. Det regnede nemlig ned på loftet over stalden. Oppe ved skorstenen var der et underligt rum med et eneste lille vindue. I midten af værelset stak husets gamle skorsten op og fyldte en masse plads. Hugo sagde, at dengang huset blev bygget, havde arkitekten åbenbart ikke tænkt sig om. Bennet havde ønsket at få værelset som sovekammer, men hans mor syntes, vinduet var for lille, og det var særligt godt til ting, der skulle holdes tørre.

Da Hugo bad sin far om tilladelse til at bruge det lille loftsværelse, sagde doktor Lovell:

– Ja, hvis du bare ikke ødelægger dine øjne.

– Det er ikke meningen, at jeg vil bestille noget derinde, svarede Hugo, jeg vil bare gemme nogle ting der indtil videre.

– Så kan du tage nøglen, svarede doktor Lovell, og hvis andre skal derind, kan de bede dig om nøglen. Så får du tid til at skjule dine ting, hvis andre ikke må se dem.

Efter frokost gik fru Lovell ind for at arbejde videre, mens doktor Lovell og ekscellencen tog regnfrakker på og gik en tur til stranden. Bennet havde nemlig fortalt dem, at han gennem sin kikkert havde iagttaget en voldsom bølgegang i havet. Rose gik ind i biblioteket og faldt ned i en dyb stol. Hun sad og læste i et stort

katalog fra en butik, og hun var vistnok ved at få ideer til julegaver.

Hun havde ikke siddet der ret længe, før hun i det fjerne hørte en støj, der mindede om en sæk kul, der blev hældt ned i en kælder. Hun så op fra sin bog og undrede sig, for hun havde ikke hørt nogen lastbil køre ind til huset. Så læste hun videre.

Bennet og Elisabeth var ude i deres loftsværelse – og lagde kabaler.

– Hvad var det? spurgte Bennet.

– De er vel kommet med grus til terrassen, sagde Elisabeth uden at se op. Hun var jo ved at lave julegaver.

– Nej, det var en underlig knagen-de lyd, sagde Bennet.

– Trillebøren gik vel i stykker, eller sådan noget..., svarede Elisabeth. Hun var slet ikke interesseret.

Bennet tænkte, at hun sikkert havde ret. Men et minut eller to senere fik han en fornemmelse af, at der var noget galt. Han gik derfor ud for at undersøge sagen.

Der syntes at være ro i huset. Langt borte kunne han høre radioen

(fortsættes side 593)

Aktuelle missionspørgsmål til drøftelse

Uden (Holland) NC. Under den internationale studieuge for missionsarbejde og liturgi, som vi omtalte i sidste nummer af bladet, drøftede 130 eksperter den katolske gudstjenestes sprog og symboler i missionsområderne. Blandt deltagerne var 37 biskoper, hvoraf 10 fra Asien og 7 fra Afrika. Den indiske kardinal Valerian Gracias, der er ærkebiskop af Bombay, var præsident for studieugen.

Efter at muligheden for at give diakonvielse til gifte mænd havde været på dagsordenen, indledte kardinal Gracias en samtale om liturgien. Kardinalen udtalte blandt andet: »For at liturgien kan blive en fælles gudsyndelse i ånd og sandhed, må den lære, hvad den liturgiske bevægelse kalder »en levende liturgi«. Herved forstås en liturgi, som de troende kan fatte, og som virkeligt er et udtryk for deres personlige religiøse livsholdning. Hvordan kan vi skabe en levende liturgi? Det er naturligvis først og fremmest nødvendigt, at de troende får en grundig undervisning og forstår liturgi-

forskellige dele – dens symboler, dens handlinger og dens tekster. I dag synes der imidlertid særligt i missionsområderne at være behov for en reform og tillem্পning af selve liturgien.

Kardinal Gracias tilføjede, at det er forståeligt, Den hellige Stol må tøve med at tillade gudsyndelse på folkesprogene.

Ved et senere møde udtalte en anden indisk biskop, biskop Fernando af Tuticorin, at i Østen må kirken aflægge sit »vesteuropæiske« præg. Den nationale dans, musik, arkitektur og litteratur må her yde sit bidrag til kirkens liv, sagde biskop Fernando.

Dette synspunkt blev understøttet af den landsforviste kinesiske biskop, van Melckebeke, som sagde, at det latinske sprog er uforståeligt for Østens folk, og det samme gælder mange af liturgiens symboler, farver, musik og liturgiske handlinger. Biskoppen mente, at kirken måtte gøre alt for at blive eet med folketraditionen i missionslandene.

Ethiopisk biskop om kirkemødet

Addis Abeba (NC). Ærkebiskop Nicholas, der er metropolit for det græsk-ortodokse mindretal i Ethiopien, har erklæret, at en indbydelse fra pave Johannes til deltagelse i det kommende kirkemøde ville blive hilst »hjerteligt velkommen af repræsentanter for vor kirke«. Han tilføjede, at »de kristne kirkers genforening er et af vor kirkes inderligste ønsker«.

Kardinal Tedeschini i bedring

Den 86-årige kardinal Tedeschini, som har været alvorligt syg, har nu forladt hospitalet efter sin operation. Kardinalen fylder 86 den 12. oktober.

Årsdagen for Pius XII's død

I dag for et år siden meddelte Vatikanets Radio:

»Pave Pius XII er død. Pius XII, en af dette århundredes mest agtværdige skikkelser og en af kirkens allerstørste paver, er idag, 9. oktober klokken 3,52, gået ind i evigheden«.

Paven ønsker bøn for fem særlige formål

Vatikanstaden (NC). I et brev, som Vatikanets statssekretær, kardinal Tardini, på pavens vegne tilsendte den ottende kongres af Italiens katolske læger, sammenlignes præstens og lægens gerning. Lægen er ved sin gernings ædle og ophøjede karakter på en særlig måde forbundet med kirken i dens arbejde, hedder det blandt andet i brevet. Lægernes stadige kontakt med den lidende menneskehed giver dem mulighed for fremfor nogen andre at afhjælpe de triste følger, som arveskylden har pålagt mennesket, fortsætter kardinalen. Lægerne kender religionens velsignelsesrige indflydelse på den lidende menneskehed, hedder det i brevet, og kardinal Tardini fortsætter: Lægerne er således gennem deres erfaring, deres værdifulde råd og deres apostolat uerstattelige medarbejdere for Jesus Kristus og hans præster.

I brevet fremhæves kongressens tema »Det åndelige liv og den legemlige sundhed«. Kardinalen bemærker, at dette tema netop sætter samvirket mellem sjæl og legeme på førstepladsen. Derved gøres det klart, at der skal være en inderlig harmoni mellem natur og nåde. Som slutning på sit brev skriver kardinal Tardini, at lægerne både overfor deres kolleger og deres patienter må kæmpe med overbevisning for, at den åndelige del af mennesket kan finde sin fuldendelse i nådens overnaturlige orden og næres af de hellige sakramenter.

Vatikanstaden NC. Pave Johannes XXIII har udsendt en ny rundskrivelse. Den handler om rosenkransbønnen og er en opfordring til alle katolikker verden over. Det er pavens ønske, at oktober måned – rosenkransmåneden – skal vies til bøn for fem særlige formål. Disse fem formål er: at Gud må vejlede paven, at missionsarbejdet og apostolatet må føre til gode resultater, at nationerne må holde fred og være i harmoni med hverandre, at den romerske synode må kunne løse sine opgaver, at det kommende kirkemøde må blive til velsignelse.

Rundskrivelsen er på 1400 ord og bærer titlen »Grata Recordatio« (i taknemmelig erindring). Til indledning omtaler pave Johannes nemlig en erindring fra sin drengetid, da han hørte Leo XIII's rundskrivelse

om rosenkransen blive læst. Paven skriver: »dette smukke minde fra vore unge år har tiden ikke kunne udviske eller slette«.

Paven minder om, at han ofte gennem sit pontifikats første år har opfordret troende til privat og offentligt at bede, og at han nu ønsker stærkt og inderligt at gentage denne opfordring. – Rundskrivelsen omtaler de fem intentioner, Johannes XXIII særligt vil lægge katolikkerne på sinde. Det længste afsnit omhandler verdensfreden. Paven opfordrer katolikker til i oktober at bede rosenkransen for, at verdens politiske ledere kan forstå tidens problemer og deres ansvar i den aktuelle situation.

Vi vil snarest muligt her i bladet bringe en fyldigere omtale af den nye rundskrivelse.

I UNESCO's store konferencsal i Paris har 900 delegerede fra den franske katolske kvindebevægelse været samlet til drøftelse af lægfolkets indsats for kirken i den aktuelle situation. →

SØNDAG d. 11.: Marias Modervær-
dighed, s. [197]. Denne fest blev ind-
stiftet i 1931 i anledning af 1500 års
jubilæet for det Kirkemøde, der blev
afholdt i Efesus i 431, og hvor man
fastslog, at Maria med rette kan kal-
des Guds moder. Er hun nemlig ikke
det, er Kristus heller ikke virkelig
»Menneskesønnen«, og følgelig er
han ikke den, der slår bro mellem
Gud og menneskeslægten.

Thukommelse af den 21. søndag ef-
ter pinse (s. 744).

MANDAG d. 12.: Søndagens messe
(s. 744).

TIRSDAG d. 13.: Edvard (s. 1106),
konge af England 1042-1066. Han
var højt elsket på grund af sin god-
hed og nøjsomhed.

ONSDAG d. 14.: Callistus I (s. 1106),
pave og martyr. Levede i det 3. år-
hundrede.

TORS DAG d. 15.: Teresa af Avila
(s. 1107) var født i 1515. Hun blev
karmeliterordenens store reformator.
Hun har selv berettet om, hvordan
hun efter sin »omvendelse« grund-
lagde 32 klostre inden for ordenen. I
»Sjælens slot« viser hun de kristne
de veje, der fører til Gud.

FREDAG d. 16.: Hedvig (s. 1108) var
født i Bayern i 1174 og gift med her-
tug Henrik I af Schlesien. Hun delte
sit liv mellem sine 6 sønners opdra-
gelse, bøn og barmhjertighedsgernin-
ger. Efter sin mands død trak hun
sig tilbage til et af cistercienserorde-
nens klostre, som hun selv havde
grundlagt.

LØRDAG d. 17.: Margrete Maria
Alacoque (s. 1108) var født i Fran-
krig i 1647. Da hun var 23 år gam-
mel, gik hun i kloster. Ingen har i
højere grad end hun bidraget til at
fremme andagten til Jesu Hjerte som
et symbol på Kristi kærlighed til os.

Her er Vatikanets Radio!

Har De ikke tidligere lyttet til de
regelmæssige danske udsendelser fra
Vatikanets Radio, bør De i hvert fald
førstkommende onsdag kl. 21,30 re-
servere Dem et kvarter foran højttal-
eren.

De vil da, efter med nænsom hånd
at have stillet ind på kortbølgelængde
31.10 meter kunne lytte til en rund-

Een gang om året, i maj måned,
samles sjællandske katolikkers op-
mærksomhed om vort stærke, og -
foruden Allerslev - eneste egentlige
kontemplative kloster. Valfarten til
»Vor Frue af Åsebakken« er blevet
en fast institution i dansk katolsk
kirkeliv. De fleste af os forbinder
med »Åsebakken« den røde bygning
midt i majgrønne plæner, omgivet af
blomstrende træer, og som centrum
for en dejlig dags festligt myldrende
folkeliiv omkring bispemesse og pro-
cession.

Men hvad med resten af året? De
364 dage, hvor der i k k e er valfart?
Det ved vi vist såre lidt om, og det
betyder såre lidt for de fleste af os.
Men det burde ikke være sådan. Den
ene dag om året er klostret midt-
punkt for en dejlig valfart. Men hele
resten af året er det et åndeligt midt-
punkt i vor kirke, og det må vi tæn-
ke på. Ja, siger folk jo, vi ved godt,
at søstre deroppe beder for os alle-
sammen. Men det gør de vel også,
selvom vi ikke kender noget til det
eller spekulerer nærmere over det.
De passer deres og vi vores, og så
er alt, som det bør være.

Fejlen ved denne betragtning er, at
den beror på en fejlurdering af, hvad
åndsliv er, en vurdering præget af
tidens sløvhed og materialisme. Ånds-
liv er b e v i d s t og religiøst liv endda
mere end noget andet, for det er alt
åndslivs blomst og højere udfoldelse.
Hvad konklusion følger heraf for
Åsebakkens vedkommende?

Heraf følger for det første, at vi
ikke må tro, at det er nogen selv-
følge, at der i det hele taget findes
et sådant kloster. Ingenting er iøv-
rigt en selvfølge, for alt er Guds ga-
ver, som man må lære at takke for
og at bede om, men dette gælder gan-
ske særligt for den store og usæd-
vanlige gave, som et kontemplativt
kloster er for det bispedømme, hvori
det ligger. Det er opmærksomhed og
taknemmelighed værd, især for de
menneskers side, som direkte nyder
godt deraf. Og det gør alle menne-
sker i Danmark i virkeligheden. Den
bøn, det eksempel og de ofre, som
ydes ved nonnernes daglige, trofaste
opfyldelse af St. Benedikts regel,
betyder rimeligvis endnu mere for,

at vort fædreland atter kan blive ka-
tolsk, end de fleste andre anstren-
gelser. Men netop fordi kun vi kato-
liker formår at værdsætte denne stil-
le indsats, er vi så meget mere for-
pligtet til også at gøre det.

Men hermed er vi ved det andet
punkt: hvordan er egentlig forholdet
mellem Åsebakken og de danske
katoliker? Er der i det hele taget
noget? Et benediktinerindekloster,
vil man måske hævde, skal jo netop
ligge afsondret fra verden omgærdet
af klausurens hegn. Ja, således søger
kirkeloven at værne og skabe gode
betingelser for det kontemplative livs
fred og trivsel. Men der findes også
en fejlagtig opfattelse af klausurens
betydning, således at den fra at være
et værn, bliver en afgrund mellem to
verdener, som ikke har nogen livs-
forbindelse med hinanden. Hegnet
kan ende med at blive en art åndeligt
jerntæppe, og det er slet ikke Kirkens
mening. Klosteret har lægfolket behov
og lægfolket også klosteret, de er beg-
ge lemmer på det samme Kristi my-
stiske legeme. »Øjet kan ikke sige
til hånden, jeg har ikke brug for din
tjeneste«. (I Kor. 12, 21). Dette gæl-
der både på det åndelige og det ma-
terielle område. Klosteret skal ikke
isoleres fra den øvrige del af Kirken,
det må integreres i helheden, være
omgivet af andres gode ønsker, in-
teresse, forbøn og hjælpsomhed.

Det bør være besøgt hyppigt, ikke
blot af pensionsgæster, men f. eks.
søndags vesperen burde være et al-
mindeligt søgt udflugtsmål for søn-
dagsturen. Man burde ikke glemme
at lade bede for sine særlige formål
på klosteret og så lønne med sin
egen forbøn. Som alt andet vil et klo-
ster vokse med sine opgaver, hvis det
derimod glemmes og ignoreres, vil
det risikere at sygne hen.

Heller ikke materielt kan Åsebak-
ken bestå uden lægfolks indsats. Hvis
vort bispedømme skal bevare sit
bønscenter, hvis klosteret skal kun-
ne leve sit liv uden alt for mange
materielle sorger og bekymringer, så
må der både råd og dåd til fra dan-
ske katolikkers side. Vi må ikke glem-
me, at »Vor Frue Kloster« ikke speci-
elt er nonnernes, men vort kloster.
Hvorledes vil hånden være stillet, hvis
øjnene lider skade?

Der er ved at dannes en kreds af
»Åsebakkens venner« med netop det
formål at gøre en indsats for at øge
klosterets kontakt med lægfolk, skabe
en bedre livsforbindelse og organisere
udveksling af tjenester. Denne
kreds vil prøve at finde sin arbejds-
form i et møde på Åsebakken, søndag
18/10 kl. 13,30, hvortil alle interesse-
rede kan komme og høre nærmere.
Men også de, der ikke kan eller vil
deltage i dette møde, bør HUSKE
»Vor Frue Kloster« og ikke glemme
det.

Een af Åsebakkens venner.

boardssamtale mellem de tre tidligere
protestantiske præster, der under titlen
»Kirken kaldte mig hjem« netop
har udsendt en bog på Sankt Ansgars
forlag.

Eventuelle kommentarer eller for-
slag til nye udsendelser kan sendes
til adressen: Postbox 6, Virum. Ud-
sendelsen kan også høres på 25, 67
eller 196 m.

HELLIGE MARIA, GUDS MODER

Terese af Lisieux sagde engang til sine søstre:

»Hvor ville jeg gerne have været præst for at prædike om Jomfru Maria. Jeg tror, een gang ville have været tilstrækkeligt til at få folk til at forstå, hvad jeg tænker om dette. Jeg ville først og fremmest have påvist, i hvor høj grad den hellige Jomfrus liv er lidt kendt. Man skulle aldrig sige noget om hende, som er usandsynligt, eller som man ikke ved noget om . . . For at en prædiken om den hellige Jomfru skal bære frugt, må den vise hendes virkelige liv, sådan som Evangeliet lader os skimte det, og ikke hendes formodede liv; og man kan godt forstå, at hendes virkelige liv i Nazaret og senere skulle være ganske almindeligt. Man viser os den hellige Jomfru utilgængelig, man skulle hellere vise, at vi kan efterligne hende, når hun praktiserer de skjulte dyder, og sige, at hun levede i troen ligesom vi, og give beviser derpå i Evangeliet, hvor vi læser: De forstod ikke, hvad han talte til dem.«

I dag, hvor vi fejrer Marias moderværdighed, er det godt, om vi tænker på disse ord. Maria har nemlig aldrig oplevet ekstaser og syner. Hun har aldrig gjort opsigtsvækkende og usædvanlige mirakler. Hun levede en helt almindelig tilværelse. Hun var simpelthen moder som alle andre mødre i verden.

Ligesom alle andre mødre har hun oplevet glædens stunder: budskabet om Jesu fødsel, rejsen til sin kusine Elisabet, der også ventede et barn, Kristi fødsel og det ensformige, men lykkelige liv i Nazaret.

Ligesom alle andre mødre og i endnu højere grad end de har hun oplevet tunge og sørgelige timer. Hun har set, hvordan fjendtligheden mod hendes søn voksede, og hun har set menneskenes ondskab og oplevet processen, dødsdommen og til sidst vejen til Golgata og hans død på korset.

Ligesom alle andre mødre og før dem har hun oplevet herlighedens timer, nemlig i sin søns opstandelse og herligheden i himlen.

I denne oktobermåned, som er Rosenkransmåned, er det godt, om vi mindes denne vandring. Når vi beder rosenkransen, oplever vi den igen sammen med Maria og med Kristus. Rosenkransens 15 mysterier er de 15 etaper i en moders liv, en moder, som kun lever for sin søn og med sin søn. Disse etaper er også vore. Efter den første tids glæder kommer vanskelighederne, prøvelserne og til sidst døden. Men ligesom for Kristus er lidelsen også for os vejen, der fører til herligheden.

Rosenkransen, der får os til at overveje de historiske begivenheder i Jesu og Marias liv, viser os også hemmeligheden ved vort eget liv. Den kaster det rette lys over begivenhederne i vor egen tilværelse.

Fordi Maria er moder, er hun os meget nær. Hendes liv er ikke forskelligt fra vort. Hun er en skabning som vi, frelst som vi.

Fordi hun er Guds moder, er hendes liv et eksempel og et forbillede. Hun lærer os, at lykken i livet består i at leve med Kristus og at følge ham hinsides korset til opstandelsens herlighed.

M. D.

Paven forarger de facadekristne

Under denne overskrift skriver redaktør Børge Rudbeck i Kristeligt Dagblad om Johannes XXIII. Vi tillader os at citere det meste af artiklen:

– Det er ikke hensigten at søge at skaffe vished om, hvem, der har ret, og hvem, der har uret. Ansvar er delt.

Sådan sagde pave Johannes XXIII nylig i en tale om det kommende concilium. Udtalelsen gjorde ikke lige stor lykke i alle kredse. Man mindedes ikke i Rom at have hørt en pave tale i den tone om kristne, der tilhører andre kirkesamfund end det katolske. Mange vanekristne og facadekristne – sådanne findes i Rom, som i alle trossamfund – havde allerede i nogen tid rynket på næsen ad og hvisket om pavens frie manerer eller mangel på manerer. Nu brød forargelsen løs. Vatikanstatens officielle blad refererede udtalelsen med den største forsigtighed.

Fra den i udstrækning så uanselige Vatikanstat ledes fem hundrede millioner kristne. Men Vatikanstaten er også et hof med alt, hvad dertil hører. Og dette hofs snobber har gennem de sidste måneder ofte haft lejlighed til at forarges over den nye paves jævnhed og mangel på respekt for ydre pragt og protokol.

Johannes XXIII har indført den skik at komme gående til Peterskirken. Han bryder sig ikke om at blive båret på den voldsomme seda gestatoria, og han afskyr den romerske skik, at paven hilses med håndklap og bifald, også indenfor kirkens mure. Det er også for at undgå dette, at han nok så stilfærdigt sniger sig ind i sin kirke. Somme tider kommer han for at læse messe offentligt. Han lader denne messe forme sig som en dialog mellem pave og menighed. Le Monde's kirkemedarbejder, Henri Fesquet, har en dag overværet en sådan pavemesse i Peterskirken. Det gik til omtrent som i en landsbykirke. Efter evangeliet sagde paven et par ord til de tilstedeværende, en lille prædiken af »afvæbnende en-

kelhed«, – omtrent som sad han og talte hyggeligt ved kaminen. Den almindelige romerske befolkning – og naturligvis mangfoldige katolikker ud over verden – er svært glade for, at det går sådan til. Men de, der holder på den ydre pragt, på ceremonielle omgangsformer og på pavens utilnærmelighed, viser en mere eller mindre indædt forargelse. Den pavelige prædiken, Henri Fesquet overværede, refereredes mod sædvane kun med femten fattige linier i pavestatsens blad. Men den gentages mand og mand imellem. Ligesom Bjergprædiken.

Den aften, Johannes XXIII var blevet valgt til pave og efter et øjeblik tøven havde accepteret, fandt en højtstående prælat den 77-årige mand siddende med tårer i øjnene mellem sine kufferter. Han, der altid havde foretrukket jævne, almindelige mennesker fremfor officielle uniformer, han, der mens han var nuntus i Paris kunne lide at gå ud i almindelig præstekjole og tage metroen (2. klasse!) for at snakke med folk, frygtede, at han nu skulle blive fange i Vatikanets pompøse apparat. Han var så forskellig fra sin aristokratiske og autoritære forgænger!

Mens Pius XII selv ville træffe alle afgørelser, foretrak Johannes XXIII samarbejde. Han ville ikke være en fjern chef; men i ordets bogstavelige betydning menighedens hyrde. Ville han have kræfter til at modstå protokollens tryk?

Det viste sig, at han havde kræfterne. Han lod sig ikke gøre til fange. Efter få dages forløb reagerede han mod ceremonimester og hofspecialister. I stedet for selv at blive fange, tog han en dag hen og besøgte fangerne i et af Roms fængsler. Og han ville snakke med de enkelte fanger uden officielle personers mellemkomst. Det fortælles, at han med nogen irritation og megen stilfærdig autoritet fejede de geskæftige folk til side, der ville svare på fangernes vegne. Han talte mere kammeratligt end faderligt med de fængslede. Der er jo fra et kristent synspunkt så lidt forskel på dem indenfor murene og dem udenfor.

Mod sædvane går han ofte tur i Roms gamle gader og helst i fattigkvartererne. Kører han, beder han somme tider chaufføren standse og fortsætter til fods. – Forleden stand-

sede han op foran en billig lejekarserne. Og så asede han alene op ad trappen til en gammel kone, der lå syg, og som havde svært ved at tro sine egne øjne, da paven pludselig stod i hendes usle stue.

Johannes XXIII er søn af fattige bønder. Han ved, hvad det vil sige at mangle det nødvendige. Han har bevaret sansen for det ægte, og han har en næsten fysisk afsky for officielle taler og officielle manerer. – De hoffolk, der vil smigre ham, bliver sat meget bestemt på plads. Han bestemmer selv, hvem han vil snakke med, og han vil helst ikke tage en vigtig beslutning uden også at have forhørt sig om, hvad jævne mennesker mener om den ting.

Han kan lide at sige sandheden uden omsvøb, og han kan også lide, at ikke-katolikker siger lige ud, hvad de mener om kirken. Han ved meget vel, at kirkens farligste fjende er dem, der kalder sig kristne, men som, med en fransk kardinals udtryk, er parate til at »affinde sig med snart sagt hvadsomhelst«. Han har ikke det mindste mod kritik, blot den ikke bliver personlig (personlig mod andre; man må gerne kritisere ham selv). Han er forsonligt indstillet mod anderledes tænkende. Han undervurderer ikke teologerne, men Fesquet bekræfter, hvad også andre har sagt, at han anser livet for vigtigere end doktrinerne, og han er overbevist om, at livet har noget at give disse doktriner. Det er også noget nyt, at paven nærer stor psykologisk interesse.

Johannes XXIII glemmer heller ikke, at han er Roms biskop. Det vrirler med præster i Rom, og det vrirler med folk, der »går i kirke«. Men det er jo ikke nok. Paven mener, at forkyndelsen må lægges om, at man i langt højere grad end tidligere må nærme sig menneskene, som de er i dag – og dér, hvor de er at finde.

Og så kan man tage fat på hin koncilium, som Johannes XXIII's navn for altid vil være knyttet til. Det er pavens mening – og også her forarger han mange vanekristne – at kirken først skal forny sig og derefter indbyde de andre trossamfund. Man forstår, at arbejderpræsterne og i det hele alle moderne former for forkyndelse dér, hvor menneskene er at træffe, atter er blevet aktuelle. Der tales om, at man vil udbygge dogmernes »sociale dimensioner«. I andre trossamfund citerer og vender og drejer man og læser med stigende glæde en vending fra pavens første rundskrivelse:

Enhed forsåvidt angår det sikre, frihed forsåvidt angår det tvivlsomme, næstekærlighed overfor alle.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 – Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Hugo opdager husets hemmelighed!

(fortsat fra side 587)

spille. Fra et af vinduerne på gangen så han Martha, der stod ovre ved stalden og snakkede med Humble. Da Bennet imidlertid var nået ned i stuen, hørte han pludseligt Hugo råbe et eller andet sted i huset. Eller måske var det ude fra haven? Bennet gik nogle skridt op for at se ud af vinduet, og han kom derfor forbi døren til rummet ved skorstenen. Inde bag døren hørte han Hugo råbe, men det lød, som om Hugo ikke var derinde.

- Hallo! Er der nogen! Der er sket noget! Hør efter! lød Hugos stemme.

- Det er mig, svarede Bennet tilbage, det er Bennet!

- Hør efter, råbte Hugo igen, jeg er faldet gennem gulvet ned i et eller andet skab. Se og få fat i nogen der kan åbne døren og komme ind. Men skynd dig, for min fod sidder fast, og jeg kan ikke komme op.

- Har du slået dig? spurgte Bennet ængsteligt.

- Ikke ret meget, men skynd dig nu lidt.

I dette øjeblik hørte Bennet sin fars stemme nede i hallen.

- Far! Ekscellence! råbte Bennet. I er nødt til at låse døren op. Hugo er faldet gennem gulvet ned i et skab. Han har ikke slået sig ret meget, men skynd jer!

Doktor Lovell kunne først ikke forstå, hvad Bennet mente, men i løbet af de næste tre minutter var hele huset samlet, og de stod anspændte og ventede foran døren. Fru Lovell råbte ind til Hugo, mens excellencen med en skruetrækker var ved at fjerne låsen fra døren. Han fik den hurtigt taget af. Døren blev nu åbnet, og de så alle, at en stor firkant af gulvet i skorstensværelset var faldet ned. En sky af støv stod op fra rummet under gulvet.

Doktor Lovell undersøgte kanten af hullet og blev klar over, at den kunne bære. Han satte sig på den med sine ben ned i mørket, mens excellencen rakte ham en lommelygte. Da de kiggede ned, kunne de kun se Hugos hæle og en af hans fødder, der sad fast under et tungt stykke træ, som åbenbart var faldet ned fra gulvet.

Doktor Lovell klatrede langsomt ned, men han fik så meget støv i næsen, at han måtte nyse kraftigt. Elisabeth begyndte også at nyse. Hugo

NU

begynder den nye spændende årgang . . .

LÆS

prøveafsnittet på side 587!

TÆNK

på, hvem De kan glæde dermed

INDSEND

snarest dette bestillingskort

- husk at De sparer 10 kr. ved at abonnere på

DON BOSCO BØGERNE

var vist ikke særlig medtaget, for de kunne høre, at han smålo nede fra dybet.

- Himmel og hav, udbrød doktor Lovell, der er en gang her nede . . . med trin! Lad være med at bevæge dig Hugo, indtil din fod er blevet fri.

- Jo, jeg har vist ikke taget skade, protesterede Hugo inde fra mørket, men jeg kan altså ikke røre mig!

Da Hugo var befriet, så de i lyset fra doktor Lovells lommelygte, at han havde fået en slem bule i panden. Hans bukser var revet i stykker. Det gjorde ondt i hans ben.

- Skidt med det! sagde han, men hvor fører den gang mon hen?

Doktor Lovell kunne næsten stå oprejst dernede. Han drejede lommelygtens skær i forskellige retninger. Gangen var et par meter lang og for enden af den så de en dør, der var grå af støv.

Doktor Lovell tøvede et øjeblik og holdt fast i Hugo, for at han ikke skulle gå foran.

- Paul, sagde doktor Lovell til excellencen, du må hellere komme herved.

Da biskoppen var kommet ned i hullet og stod ved siden af doktor Lovell, sagde han:

- Jeg tror nok, at du som biskop skal gå først gennem den dør.

- Hvad i alverden . . . begyndte Hugo.

Men excellencen svarede blot:

- Jeg tror, du har ret . . .

Doktor Lovell og Hugo klemte sig sammen, for at biskoppen kunne komme foran. Han gik frem til døren og ledte efter et håndtag. Det var ikke nødvendigt med håndtag på den dør. I det øjeblik han rørte den, gik den op, og de så ind i et stort rum. I skæret fra doktor Lovells lygte øjnede de fire vægge, der fra loft til gulv var beklædt med paneler. Midt for den ene væg stod et alter, og over det var en statue.

Køb kvalitet
det gør vi -

DERNA RADIO

Telefon 20075 - Aarhus

(lige ved katolsk kirke)

Specialist i båndopt. og long playing

- gælder kun for NYE abonnenter

Skal indsendes før 15. okt.!

(Skriv tydeligt - helst blokbogstaver)

Navn: _____

Adresse: _____

By: _____

Alder: _____

bestiller herved abonnement på DON BOSCO BØGERNE (4 indb. bøger årlig for 16 kr.). Abonnementet fortsætter næste år, hvis ikke afbestilling er indsendt *skriftligt inden den ny årgang begynder 15/10.* - Betaling sker på giro 10 12 39 - eventuelt i 2 rater (med 8 kr. senest i november og 8 kr. senest i januar hvert år). Efter 15/10 kan bøgerne kun købes til fuld bogladepris: pr. bd. 6,50 kr.

Reserveret postvæsenet:

TRYKSAG

Postbesørges
ufrankeret.
Modtageren
betaler
porto.

26

DON BOSCO BØGERNE Markskellet 5 Vanløse

Hvem er Niels Stensen?

Dette er overskriften på fire prædiken-foredrag, som Stensen-forskeren, pater Gustav Scherz, holder i set. Ansgars kirke i København i november måned. Pateren skulle egentlig have talt om dette emne sidste år, men en Amerikarejse lagde sig hindrende i vejen. Det kan man ikke beklage, da den dansk-tyske pilgrimsrejse til Firenze og overbringelsen af saligkåringens processens akter netop sker i disse dage. Det er derfor på et

gunstigt tidspunkt, at pater Scherz får fortalt til det store flertal af danske, hvem Niels Stensen overhovedet er og til os alle, hvad han var. Det er på høje tid, at vi danske vedkender os Niels Stensen som den måske største skikkelse, der er udgået af vort folk. På et senere tidspunkt vil Ugebladet bringe flere enkeltheder om foredragene, men allerede nu gælder det om at reservere de sidste fire eftermiddage i november måned og gøre dem til genstand for omtale også til ikke-katolikker.

Kjeld Geertz-Hansen.

KJØBKE'S
REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellembygningen - København K
Telefon Byen 75 38 og Byen 78 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

Gør Deres indkøb hos **J. Hass**

Frugt - Grønt - Blomster
Thorvaldsensgade 17, tlf. 2 57 16
Aarhus

V. Svenstrup Telefon 2 18 87

Aut. elektro-installatør - Lædestation

Hans Brogesgade 4, Tietgenspl.
Aarhus

Katolske begravelser

Ring til 2 28 86

H. J. Madsens begravelsesforretning

Jægergaardsgade 17-19
Aarhus

Kød - flæsk - pålæg salater

ERIK CARLSEN

Sdr. Ringgade 3, Aarhus
Telefon 4 33 88

HENRY CARLSEN

Sdr. Ringgade 61, Aarhus
Telefon 4 38 87

ARTIESELSKABET

Købmands- og Haandværkerbanken, Aarhus

Hovedkontor:

Store Torv 12, tlf. 2 47 77

Søndre afd.:

Aarhus Hovedbanegaard,
tlf. 2 40 88

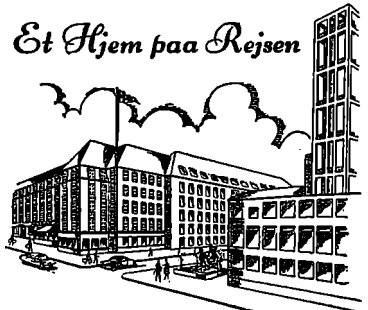
VEJRIET *Vesterbo*

Aarhus by's forende

TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Tegn abonnement

Et Hjem paa Rejsen

Tlf. 2 41 22 - Aarhus

Missionshotellet ANSGAR

Albert Schweitzer afmytologiseret

Den dyrkelse, der allerede i levede live bliver dr. Schweitzer, urskovslægen, til del, viser sig især i Norge ved en regulær kirkestrid, idet hans »tilbedere« er blevet uenige om, hvorvidt han kan kaldes kristen eller ej. Dr. med. Ib Ostenfeld gjorde (16.8.58) opmærksom på en lille norsk bog af prof. i psykiatri ved Oslos universitet G. Langfeldt: Albert Schweitzer. En personlighedsstudie. Med et forsøg på belysning af hans syn på religion og moral. - Den norske psykiater afgør kirkestriden ved at påpege det urimelige i at fæste clichéen kristen på en mand, der tager afstand fra samtlige kirkens dogmer, og som betragter Jesu person ene og alene som det store etiske forbillede. I psykiaterens øjne nedsætter dette dog ikke Alb. Schweitzer på nogen måde, tværtimod!

Den danske psykiater leverer sit eget bidrag til belysning af Alb. Schweitzers personlighed ved at indordne ham under kategorien: Germanernes lærling. Dette er han både som »en ovenud belæst mand, der kan stille sig omtrent hvilken som helst litterær opgave og med streng arbejdsomhed løse den«. Også som filosof viser Schweitzer sig som en tro Germanernes lærling. Langfeldt mente at kunne spore Spinoza i hans skrifter, men Ostenfeld mener, at han i sin etik snarere minder om Kant og Schopenhauer og det tyske idol Goethe. I det hele taget: Schweitzers indsats ligger ifølge Ostenfeld først og fremmest i hans store etiske forbillede. »Han har gjort det, vi andre ikke har gjort eller kunnet gøre, gjort en højværdig(!) etisk adfærd til virkelighed ved simpelthen at realisere den, som en lydighedshandling«. Og hans begrundelse er beskæmmende: han gjorde det bl. a. af trang til »at ofre sig for de sorte mennesker og derved at sone de hvides synd«. Det er således ikke Schweitzers lære, det kommer an på, men hans eksempel, som også for os kristne er retningssigevende.

J. Wo.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Stuadiestræde 15 - Minerva 6761
Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Edvard Petersen

Kul, koks, brændselsolier
Havnen 3, Horsens - Tlf. 2 38 88

Poul
HENRIKSEN

Raadhusortvet
Vejle

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thiem
Nørregade 8, Vejle - Tlf. 380

Bogladen med de mange bøger...

A-S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandfabrik
Tlf. 121 - 208

C. Mortensen

Murermester
Gallemarksvej 23 - Tlf. 1349
Næstved

Arndt Nielsen

Ure og optik
Jernbanegade 2 - Tlf. 843
Næstved

K. Blum Hansen

Boghandel
NÆSTVED
TELEFON 2828

Gulvtæpper

Linoleum-Tapeter-Malervarer

CLAUDI HANSENS EFTF.
Jernbanegade 3, Næstved - Tlf. 60

A. & P. G. Vintersborg

Snedker- og tømrermestre
Lindbjerggårdsvej, Næstved
Tlf. 1628 - 818

N. Juel Pedersen

Glarmester
Ramsherred 13 - Tlf. 186
Næstved

Leverandør til katolske institutioner

Tegn abonnement

Kødhalle

Robert Hansen
1. kl. kød, flæk og pålæg
Amagerbrogade 212 A
Amager 6390

Roman Kusier

Murermester
Telefon Nivå 180
Nivå

L. F. Nielsen

Snedkermester
Lindholmsvej 36
Telefon Damsø 2043

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28
Telefon Minerva *408

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET

Skjold

Amaliegade 27, København K
Central 799 - Teleqramadr.: Forskjold

KBK

AKTIESELSKABET
Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen
Exam. aut. gas- og vandmester
Smedelundsgade 1. Holbæk. Telf. 136

Tegn abonnement

FILM og TEATER

De ti bud

I 3 timer og 40 minutter spiller denne gigantfilm. Alene dette faktum kræver et vist mod af tilskueren inden billetten købes.

Hvad får man så at se? En kolossal billedbog i en enestående

farvepragt. For den, der godt kan lide at se billeder, er det en lækkerbissen. Som eventyr kan filmen måle sig med de bedste blandt »1001 nats«, og de indlagte varieténumre, som udspilles ved faraonernes hof, er Folies-Bergère værdige. Flotte muskuløse mandfolk med stærke blikke færdes blandt vellejede, forkælede kvinder, mens radmagre hebræere overstrøede med ar fra piskesnerten frister en kummerlig tilværelse, hvorfra døden udelukkende er en befrielse.

Hovedpersonen Moses (Charlton Heston) optræder i begyndelsen som den flotte helteprins med den fine karakter. Den underskønne Nefretiri er ikke blind for disse fortrin, men plaget af rædslen for at blive tvunget til at indgå ægteskab med den anden kongesøn (Yul Brynner), som er ond og hårdhjertet og besat af en brændende jalousi mod Moses. En skønne dag røbes hemmeligheden: Moses er hebræer! »Hvem er min mor«, spørger han sig selv, og det viser sig at være en gammel, yderst fattig kvinde, som Moses tidligere i filmen har frelst fra døden under megen opsig.

Herfra gøres springet fra forgudet prins til slave. Den onde brøder hævner sig ved at føre Moses ud i ørkenen. Her foregår første trin i udviklingen til profet. Dog får han et kortvarigt tilbagefald til tarzanstadiet, idet han med en forbløffende kraft springer frem og galant forsvarer Jetro syv skønne døtre, som bringer en i forbavselse ved at være af omtrent samme alder og skikkelse, hvilket dog viser sig at være yderst praktisk, da de senere opfører et nydeligt balletoptrin for deres befrier.

Efter at være blevet lykkelig gift med Zippora rystes Moses en dag ved gensynet med Josva, som er undsluppet fra kobberminerne. Med et erindringsbillede af sit folks lidelser og dets skrig til Herren om at sende dem en

befrier, og samme dag kalder Herren ham til denne gerning. Bare man kunne blive fri for at se Gud som en sol, der er faldet ned i en tornebusk og udsender små puffende røgskyer til manende musikakkompagnement.

Med forklaret åsyn stiger Moses ned fra Sinai. Han chokerer ved nærmere at minde om en fanatiker, hos hvem religionen har sløvet åndsevnerne end en mand, der er kaldet af Gud og opfyldt af hans nådes kraft.

Optagelserne af Ægyptens ti plager er uden speciel interesse, derimod bør nævnes de scener, hvor hebræerne bryder op fra Ægypten. Her ser man for første gang i denne film rigtig levende mennesker, af kød og blod, som ikke reagerer som sagnhelte og eventyrfigurer, men udelukkende som mennesker. Med glæde ser man den lille pige genne på sine gæs og drengene slide i æslets seletøj, og måske slår det en for første gang, at Gud virkelig har befriet et helt folk.

Ved overgangen over Det røde Hav er vi desværre igen tilbage i eventyr-

stilen, og man spekulerer mere på, hvordan disse scener rent filmteknisk har været mulige at optage, end på at Den Almægtige har åbenbaret sin vilje og sin barmhjertighed.

Filmens naturlige klimaks, hvor Moses modtager Loven på Sinai, overstråles ganske i ægthed af dansen om Guldkalven.

Slutningsscenen viser os Moses ved grænsen til Kanaan. Det eneste præg, denne krævende opgave synes at have sat på ham, er, at han har skiftet til en velfriseret hvid paryk.

Hvis ikke Cecil B. de Mille i begyndelsen af filmen havde gjort rede for sin hensigt med filmen, nemlig at den skulle være hans testamentet til menneskeheden, og oplyst os om, at alt overskud går til velgørende formål, var der oprigtig grund til at blive forbitret og harmes over, at der nutildags ikke er emner, der er tabu for en businessman.

I dette tilfælde er der dog intet andet at gøre end at beklage, at et så smukt emne behandlet med en oprigtig og næstekærlig intention har givet et så mærkværdigt resultat.

H. B.

*Se artiklen side 583
om Moses*

Moses —
efter de 40
år i ørkenen.

K A T O L S K ugeblad

Nonner som har det ligetil
og lykkeligt!

Paven og Israel

*De tre forhenværende
præsters bog*

Teenagers gør modstand

Stensen-altret
indviet i Florens

I ugens kronik skriver cand. polit. Paul T. Kaare Frederiksen om den hellige Birgitta i anledning af den nye svenske udgave af hendes åbenbarings-bog.

OPRIGTIGT OG LIGEFREMT fortalte Vatikanets statssekretær, kardinal Tardini, i sidste uge pressens repræsentanter om lønforhøjelserne for Vatikanets personale og om kirkens økonomi. De 40 journalister mødte kardinalen i villa Nazareth, det hjem for forældrelose og fattige børn, han er protektor for. Der har aldrig tidligere været holdt en pressekonference af den art. Kardinal Tardini erindrede om, at Pius XII engang spøgende havde henvist til de amerikanske politikeres pressemøder og spurgt ham, hvorfor han ikke selv tog ideen op. Kardinal Tardini havde svaret: Det kan jeg ikke, Hellige Fader, for så ville De fyre mig næste dag!

Nu kunne statssekretæren oplyse, at man havde gennemført den lønforhøjelse, Pius XII havde givet stødet til, og som den nye pave ønskede at fremskynde. Johannes XXIII havde selv fastlagt fem principper vedrørende personalets lønninger og sikret, at de laveste indkomster først blev hævet, samt at familieforsørgere fik en særlig betaling for hvert barn. Tillige havde paven ønsket, at man ved studiehjælp og legater kunne hjælpe de børn, der agtede at gennemgå en videre uddannelse.

Hvad var resultatet blevet? At disse lønstigninger nu var gennemført, idet der dog ikke i første omgang var råd til at øge de højeste lønninger. Kardinalen bemærkede i denne forbindelse, at påstandene om Vatikanets rigdom er »det rene eventyr«.

Disse ændringer vil kunne mærkes i Vatikanstadens økonomi og formindsker mulighederne for at yde financieret hjælp til caritative formål. Som bekendt har Den hellige Stol gang

på gang givet en håndsækning i katastrofesituationer og regelmæssigt til mange sociale opgaver. Men, som kardinal Tardini bemærkede, må man først opfylde kravene om en retfærdig løn og i anden omgang vurdere, hvad der kan blive tilovers til andre opgaver.

Vi omtaler denne nyhed fra Vatikanet, fordi den har sine interessante perspektiver. Det er kun rimeligt, at kirken – også når den er arbejdsgiver – selv går foran og viser et eksempel. Kirkens sociale lære er mere end tidssvarende, den har i virkeligheden været forud for sin tid, men den er i mange tilfælde ikke i praksis blevet fulgt af katolske arbejdsgivere. Der kunne nævnes eksempler på katolske arbejdsgivere og institutioner (ledet af gejstlige eller ordenssøstre), som tillod sig at underbetale deres personale. I mange tilfælde havde man måske ikke midler til at lønne sine medarbejdere ordentligt og behøvede ikke at gøre det, fordi man kun-

ne stole på de pågældendes idealisme og offervilje. Man behandlede sikkert sit personale pænt og med kristen omsorg men glemte, at man ikke stod mål med det katolske princip om en retfærdig løn for et stykke arbejde.

I dag kan denne anklage stadig høres, men den er sjældne-

re, og i hvert fald er der her i landet katolske institutioner, som roligt kan melde hus forbi. Alligevel må Vatikanets eget eksempel give anledning til en ny samvittighedsransagelse i kredse, hvor man endnu ikke har fattet de sociale rundskrivelsers appel.

g-

Paven og Israel

Bladet Jerusalem Post for 21. september bringer ikke alene en meddelelse om, at Rom har udpeget en biskop for Israel, men også en meget velvillig redaktionel kommentar.

Den latinske kirke, skriver bladet, har tidligere været ledet af Monsignore Antonio Vergani, men han er trådt tilbage på grund af sygdom, og Vatikanet har udpeget sin første biskop for staten Israel, pater Pier Giorgio Chiappero, en franciskaner, der er 49 år. Han vil få titel af apostolisk vikar, men rangerer lig med ærkebiskop George Hakim fra den græsk-katolske og Metropolitens Isidoros fra den græsk-ortodokse kirke. Det vides endnu ikke, om den nye biskop skal bo i Jerusalem eller et sted i Galilæa. Han er fra Det Hellige Land, hvor han har virket, nu fløjet til Rom for at blive bispeviet og ventes tilbage om en måned.

Myndighederne i Israel har hilst denne udnævnelse velkommen som tegn på en forbedring af forholdet mellem Israel og den romerske kirke og et udtryk for Vatikanets stigende interesse for Israel.

Jerusalem Post er inde på Vatikanets hidtidige afstandstagen fra at anerkende Israel politisk, og giver derfor udtryk

for sin tilfredshed med denne udnævnelse, der forekommer bladet betydningsfuld. Her er truffet en principiel afgørelse, erklærer man, som kan være begyndelse til en ny udvikling. Den latinske kirke får nu samme status som de to græske kirkesamfund. Samtidigt er Annunciata Kirken i Nazareth blevet ombygget til katedral.

Endnu er det ikke klart, hvilken grad af uafhængighed, den nye biskop vil få, men Israels udenrigsministerium har ikke sparet nogen møje for at oprettholde til det yderste en korrekt forbindelse med Vatikanet, og pave Johannes er gået ud af sin vej for at understrege sin venlige indstilling til jøderne som medborgere. I Langfredags liturgi ændrede allerede Pius XII bønnen for »de troløse jøder« til »de ikke-troende«, men pave Johannes har fjernet den sidste betegnelse. Nu skal der kun bedes for jøderne.

Ikke blot indadtil, men også udadtil betyder bispeudnævnelse noget, mener Jerusalem Post, nemlig over for de latinske lande i Sydamerika, som har ladet sig influere af Vatikanets holdning, især i spørgsmålet om Jerusalem. Man venter også her, at biskop Chiapperos tiltræden vil betyde et vendepunkt.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvá og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 8777 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:

A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9628 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 87042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal —
hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annønceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 8394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 88968

Tænk, at de har det SAA rædsomt!

siger biografgængerne

efter nonne-filmen

„Tænk hvis de vidste, hvor
det er ligetil og lykkeligt!“

— siger moder Lioba

Lioba-søstrene er nogle af de få nonner, som kører på cykle i hverdags-trafikken af hensyn til deres mange sociale opgaver udenfor klostret.

MED AUDREY HEPBURNS nonnefilm er der igen hvirvlet en blæst op omkring klostresøstrenes stille liv verden over, eller i det mindste alle de steder, som har et filmlærred at præsentere den på. Igen vil nogle hundrede tusinde ikke-katolske biografgængere slå hænderne sammen, vende øjnene mod himlen og sige:

»Tænk, er det så rædsomt!«

Og Kirken kan ikke overkomme at svare dem allesammen det mest nærliggende:

»Klosterliv vil altid være umenneskeligt uden klosterkald!«

»Denne bog – og film – er trods al tænkelig god vilje hos forfatterinde og instruktør en mørkelægning af klosterlivets alt-over-skyggende idé og mål: næstekærligheden!«

»Kend træet på frugterne – betragt det karakteristiske nonne-ansigts fredfyldte glæde i en neurotisk, rastløs og bange verden, før I dømmet!«

Blæsten vil lægge sig igen, som alle tidligere gange. I mellemtiden har vi fundet det praktisk at tage et nøgternt overblik over de danske klostresøstres situation netop i dag. Femten kvindelige klosterordener er repræsenteret herhjemme med ca. 750 søstre, deraf ca. 140 danske. Af 25.000 praktiserende danske katolikker beslutter hvert år enkelte unge kvinder at tage sløret, og tallet har med visse forskydninger mellem ældre og yngre ordener været nogenlunde konstant den sidste halve snes år. Alligevel er tanken om en klostertilværelse mange katolikker fremmed, en del afgjort usympatisk. En søn, der vil være præst: hellere end gerne. En datter, der vil gå i kloster: åh nej

dog! I filmens højtidelige anledning har vi samlet en skønsm buk et af 1959-indvendinger mod klosterlivets vederstyggeligheder og lagt dem for fødderne af Sankt Lioba-søstrenes sprudlende priorinde, moder Lioba i Valby, hvor en snes gamle og syge er under søstrenes elskelige omsorg samtidig med, at søstrene løser forskellige sociale opgaver udenfor klostret.

– Det påstås, at det er urimeligt og unaturligt at binde unge piger til cølibatet i vore dage!

– Glemmer man mon ikke dels, at vi selv har valgt det og haft 9 års prøvetid, dels at klosterlivet kalder på og fremelsker nøjagtig de samme egenskaber, som et ægteskab opdyr-

ker hos en kone og mor: viljen til at glemme sig selv for de andre, kærlighed til børn og syge, trangen til at være et opmuntrende element – alt giver det undtagen den seksuelle side af ægteskabet.

Du store – skal vi så komme videre

– Et hus med lutter kvinder – – –
– Ah, jeg ved det kun alt for godt – vi hænger os i småtingene, ikke sandt? Det er en kvindelig skødesynd! Men et klosterkald er en gave, som rammer alle typer. En snes søstre i et kloster er ligeså broget-forskellige som ligeså mange kvinder udenfor murene, nogen større anlagt end andre! Er vi ved at bore os for langt ned i et problem, vil der altid komme et øjeblik, da vi ser på hinanden og siger: »Du store – skal vi så komme videre!«

– Klosterlivets mange daglige bønner opfattes af nogle som en fare for udvændighed og clichéer –

– Kender De Davids salmer? De hører til de skønneste oplevelser, man kan få. I breviarret er bønnerne aldrig ens to dage i træk. Og rosenkransen bliver ny for hver eneste ny intention, vi lægger i den. Verden er så stor og fyldt med nød. Vor eneste bekymring på det område er, hvordan vi skal overkomme at bede nok for

flest muligt. Tænk på den frygtelige skibsulykke i Haderslev i sommer – så en dag bliver tusinder hjemløse ved en oversvømmelse – – –

– Ved søstrene da, hvad der står i avisen?

– Vi får læst højt i refektoriet det af avisen vi kan have virkelig interesse af. Ikke netop mord i alle udpenslede detaljer, eller hvornår det har været den varmeste dag siden 1774, men det, vi har brug for. Vi hører også radio lejlighedsvis i samlingsstuen – –

Hvad der er naturligt under det ene himmelstrøg — !

– I bogen og filmen om nonnen støder man på de besynderligste bodsøvelser –

Mon det ikke er praktisk at skrive sig bag øret, at den er en roman. Da bogen kom, blev der omgående udsendt spørgeskemaer til alle belgiske klostre for at få opklaret, hvor man brugte den tradition at straffe en søster med at lade hende gå omkring og tigge slatter af medsøstrenes suppetallerkener. Ingen brugte det. Men jeg tror såmænd gerne, tonen i et belgisk kloster i mange tilfælde ville ligge for eksempel en dansk klostersøster fjernt. Hvad der er naturligt under det ene himmelstrøg kan ikke uden videre godtages under det andet.

– Der er dem, som hævder, at medlemmerne af en klosterorden er tilbøjelige til at tilegne sig en slags klike-moral, afhængige af klostrets specielle vedtægter, som gør det vanskeligt for mennesker i det civile liv at samarbejde med dem, f. eks. indenfor undervisning og sygepleje.

– Der vil ofte blive vanskeligheder ved samarbejde mellem ordensfolk og civile. De civile er i deres gode ret til at nedlægge arbejdet efter en otte timers dag – de andre er indstillet på at gøre hver ting færdig uden hensyn til sig selv. Og hvis de civile medarbejdere vil søge at indføre hidtil uprøvede ideer og metoder i arbejdet, må de også regne med et vist forbehold fra de klosterbundes side, indtil man har haft lejlighed til at se og godkende resultaterne i praksis – også det kan skabe gnidninger!

– Et liv i stadig selvfornægtelse virker skræmmende på mange unge i dette forlystelses-industriens århundrede –

Det giver ro i nervesystemet

– Ja, hvis man tror, vi krampagtigt går omkring og opsøger chancen for at ofre os, forstår jeg godt be-

Efterår

Det er mange dage siden
vi gik på disse veje
side om side i det frembrydende tusmørke.
Det var efterår;
alle vegne lå der våde, brune blade,
og blandt forblæste, visnende træer
var der mørke huse med fugtige mure.
Træerne susede vemodigt
og svajende, mørke stod de i silhouetter
mod den grå forrevne himmel,
kun brudvis nåede melodien, du fløjtede,
hen til mig.
Alt var trist, vådt og mindede om død!

Da pludselig holdt du op med at fløjte –
og spurgte om jeg vidste,
hvorfor efteråret trods alt er så stort og smukt?
om jeg kunne mærke den ild,
der flammer bag de gule, brune blade,
i de røde tjørnebær, i de grå, brudte skyer,
og i selve den sorte jord?
Jeg rystede på hovedet,
søgte hen til dig,
for at du, med din brede ryg
kunne beskytte mig mod stormen.
Du sagde,
at det altså er sådan,
fordi Gud vil vise,
at død ikke er sorg,
men tværtimod glæde,
at mennesket i døden,
som en sommerfugl,
kryber ud af sin skal,
folder vingerne ud, moden til livet,
brune, gule, røde og gyldne vinger –
vinger i efterårets bløde farver –
folder dem ud og svinger sig op –
op mod den grå, forrevne himmel,
op mod Gud.
Jeg tror dig –
og jeg er ikke mere bange for døden!

B.

tænkeligheden. Man fatter ikke, hvor ligetil det er. Ta' opgaverne i den rækkefølge, de kommer – det er det hele. Dagen igennem prøve at lade alle sine skridt bestemme af hensynet til de andres fordel og glæde og velfærd – det er rigeligt, hvad en almindelig skrøbelig søster kan overkomme. Men sig til alle de mødre, som længes så moderligt efter at se deres unge datter i ægteskabets havn, at hvis hun skulle få den lykke at have et klosterkald i stedet, er hun

ingen steder i verden bedre anbragt end i klostrets fællesskab! Tænk, hvad alene denne ene ting betyder: at være på et sted, hvor alle er opsat på eet og det samme: dyrke den kærlighed, som ikke søger sit eget, uden at sabotere eller bare være optaget af at mele sin kage. Det giver ikke alene ro i nerverne. Det gør hver eneste dag ny og mere spændende end den foregående. Det – – det – – åh nej, det er ikke til at beskrive, siger moder Lioba. Det skal opleves.

Birgitta - Nordens dronning

af cand. polit.

Paul T. Kaare Frederiksen

For 600 år siden sad i Roma den kvinde, som i messebogen den 8. oktober skildres således: Enke af svensk kongelig slægt. Stiftede birgittinerordenen. Modtog mange åbenbaringer.

Og det er sandt, men selvfølgelig ikke udtømmende. Der kan siges meget andet, og om Birgitta gælder, at vi i dag er i stand til at sige langt, langt mere om hende end om andre middelalderlige helgener. Som bosiddende i Roma i de mange år fra 1350 til sin død 1373 var hun nemlig to ting: En landflygtig i efterhånden ikke alt for gode kår, i stadig skarpere modsætningsforhold til Sveriges konge og regering. Og en internationalt anerkendt skribent. Kvinden der kunne se i det skjulte og turde sige sandheden til høje og lave. De Himmelske Åbenbaringer var den titel disse skrifter blev samlet under, og de er fornylig kommet i en ny udgave. Et uforligneligt indtryk er vi i stand til heraf at få af tidens tankeverden og det 12. århundredes dagligliv. Og ikke mindst: Birgitta Birgersdatters personlighed.

Det værk, der nu foreligger på svensk, en oversættelse af den første trykte udgave (Lybeck 1492), er enestående i flere henseender. Umiddelbart fæster man sig ved det overordentlig smukke udstyr, 4 store bind med et utal - nærmere bestemt 280 - kunstneriske bilag. Prisen, 224 danske kroner, forhindrer naturligvis, at værket kan blive hvermands eje, men alene illustrationerne er prisen værd. Oversættelsen med noter af pastor Tryggve Lundén, Vadstena, er både omhyggelig og let læst. Otte års arbejde ligger bag. Og så er det første gang siden reformationen en fuldstændig udgave foreligger. Forlaget fortjener den største anerkendelse, også den anerkendelse, at så mange som muligt erhverver værket. Ikke for at læse det fra først til sidst - de mange gentagelser vil nok virke trættende - men for ind imellem at kunne glæde sig over god, nordisk, katolsk, middelalderlig litteratur.

Birgittas åbenbaringer hedder det. (I værket findes der nu også andre kildeskrifter end selve åbenbaringerne). Men stammer de nu fra Birgitta selv? Hvilken rolle har hendes redaktører, hendes skriftefædre, i første række den fhv. biskop Alfons af Jaén, spillet? Spørgsmålet er uløseligt. Oversættelsen fra oplevelse til nedfældelse på svensk, og fra svensk til latin (og tilbage til svensk) rum-

mer mange fejlkilder. (Selv om det fortælles, at Birgitta med den yderste omhu fulgte meget). Udgiverne kan have ændret meget. Men spørgsmålet besvares i hvert fald ikke ved, at man søger at udsondre visse håndskrifter, som måske hidrører fra hendes egen hånd. Af et sådant tilfældigt levn kan intet sluttes. Vi må holde os til, at Birgitta selv har valgt den måde, hendes skrifter skulle overgives til efterverdenen på, og at hun må formodes at have valgt meget samvittighedsfulde medarbejdere. Mon ikke man må forestille sig, at de med den yderste omhu har søgt at videregive forkynderskens budskab uden at lægge til eller trække fra? Men at de på den anden side ikke har været ængstelige for gentagelser og omflytninger for at sætte budskabet i den rette ramme. En af de ting, en læser nemlig ikke kan lade være at gruble over, er stofinddelingen. Den er ikke tidsmæssig og er heller ikke foretaget efter emne, selv om der er spor af begge inddelinger. Har arkivet i en tid, der var fattig på skrivematerialer, været for vanskeligt at tilvejebringe og ordne? Eller er hensigten simpelthen, at der ikke skal være nogen orden? I en senere udgave samlede man således et uddrag af de særlig kirkekritiske indlæg. Og det foretagende vakte bestemt ikke nogen begejstring i Vadstena, ikke mindst fordi det fremkom under det mod Birgitta kritiske kirkemøde i Basel.

Birgitta Birgersdatters mærkelige levnedsløb begyndte i Uppland.*) Hun blev født i 1303 i en slægt, der stod midt i tidens urolige svenske storpolitik. Ved hendes moders tidlige død, var kun tre af børneflokkens i live, Birgitta, en yngre søster og en yngre broder. »Allerede som barn viste der sig sikre tegn på religiøst kald«. Vendingen er velkendt og bruges også om Birgittas barndomsliv. Men sætningen efterlader altid en tvivl hos læseren om, hvorvidt den pågældende nu også adskilte sig væsentligt fra

*) I dette rids er betoningen måske lidt anderledes end i andre skildringer. Jeg tør ikke helt sige i hvilket omfang jeg er i overensstemmelse med de sagkyndige. Den bedste indførelse i hendes levned og tankeverden gives i Emilie Fogelklous Birgitta.

andre børn, der ikke senere døde i ry for hellighed. Derimod slår det en ved læsningen af åbenbaringerne, at nogle af de mange naturindtryk, af dagligdagens oplevelser på en stormandsgård, noget af forståelsen for folk af alle samfundslag, af kærligheden til friluftsliv og evnen til umiddelbar menneskeforståelse må føres tilbage til barndomsstiden.

Med moderens bratte død fik dette frie liv sin afslutning. Tiden var præget af kongsemnestrød og borgerkrig. En stormandsæt måtte sikre sig, og to døtre betød sikkerhed gennem giftermål og børn. Når Birgitta umiddelbart derefter kom i husfruelære i Østergötland kan man gætte, at faderen allerede tidligt havde tanken fæstnet på en slægt her. Begge døtre blev fruer i Østergötland. Kun 13 år gammel stod Birgitta brud med iagttagelse af alle lovens og sædvanens regler. Det gjaldt om at bringe alt i orden, selv om ægteskabet endnu ikke kunne fuldbyrdes.

Dette fornuftægteskab mellem Birgitta og Ulf Gudmarson, lagmanden i Nerke, blev i sjældnen grad lykkeligt. Ulf, kongens lensmand og lenets øverste retlige myndighed, kan ingenlunde forudsættes at have været en ubetydelig personlighed. Men det er utvivlsomt Birgitta, der har sat sit præg på hjemmets religiøse og åndelige liv. Den senere biskop Niels i Linkøbing blev som ung huslærer for ægtefællernes børn. Efter hendes død sammenfattede han sit indtryk i den vidunderligt smukke latinske hymne: Rosa rorans bonitaten, Stella stilla claritatem. Godhed og klarhed, ikke nogen ringe lovprisning af en travl husmoder med et storgods' mange pligter på sine unge skuldre.

Men de religiøse tanker kunne naturligvis ikke tage form af klosterkald. De virkeliggjordes i socialt ar-

Birgittas ansigt fra middelalderlig træskulptur i Skederids Kirke. Finesse nu i Statens historiska Museum, Stockholm.

bejde. Omsorg hjemme og omsorg for de af samfundets stedbørn, der kom inden for synskredsen. Når Birgitta efter Ulfs død i et syn lader ham holde dom over deres lange samliv, er det billederne af – små eller store – synder mod retfærdighed, menneskelig hensyntagen og kristen overbærenhed, der viser sig for hendes indre blik. Synder, der kan angres, men ikke fordunkle tilfredsheden med velgjort arbejde og lykken over samlivet i gode år. På sit dødsleje, da Birgitta har været ved at miste troen på hele sin livsgerning, taler Kristus til hende om brudgommen, der skjuler sig »for at attråen skal blive større«. Den jordiske og den himmelske kærlighed har altid talt samme sprog. Birgitta har kendt dette sprog i begge skikkelser.

Men under disse lykkelige Ulfåsa-år har hun følt et ubesvaret spørgsmål. Er dette nok? Let forekom dig det, lader hun Kristus sige, som du gjorde til din egen tarv, og overmåde svært det, som du gjorde for mig. Du sad og du lå, når du ville, og du ænsede næppe min retfærdighed.

Ægtefællerne kom nødvendigvis i berøring med andet end hjemegnen. De hørte hjemme blandt rigets store og ved Stockholms hof. Og alt var ikke, som det skulle være. De, der bar gyldne kæder, var dem ikke værdige, og kirkens præster og klosterfolk var ofte vingårde i forfald. Og hvad der fortæltes om den internationale storpolitik og paven i Avignon, gjorde ikke billedet lysere. Denne tids præster, hedder det i en åbenbaring, har sammenfattet mine ti bud i eet eneste. Hvilket? Jo det er: Stræk hånden ud og giv penge.

I sølvbryllupsalderen foretog ægtefællerne en pilgrimsrejse til Trondheim. Det er vel ikke utænkeligt, at det var her tanken om et klosterkald dukkede op. Som en naturlig forlængelse af det ægteskabelige fællesskab tegnede der sig for hende billedet af en klosterstiftelse for nonner og præster, med abbedissen som leder. (Hvordan mon mænd vil kunne indordne sig herunder? spørger hun et sted.)

En ny klosterstiftelse skal det være, for de gamle duer ikke, men med utrættelig energi arbejder tanken med at udforme det første syn. Pilgrimsrejsen til Compostella i det fjerneste Spanien har også karakter af en studierejse. Og så skæres med eet den tråd, der er ved at blive spundet, over. Ulf dør. Dødssyg hjemkommen fra Spaniensrejsen tager han ophold i Alvastra kloster og afgår ved døden 1344. Birgittas planer er styrtet over ende. Et tidsafsnit er forbi. Guldringen, han gav hende, vil hun ikke bære; men hun klynger sig fanatisk til den tanke: Klosterstiftelsen skal være dobbelt – for søstre og brødre. Den stadfæstelse hun kæmper forgæves for i alle sine leveår, ville nok have været let opnåelig, hvis hun havde opgivet dette punkt. Og mange senere vanskeligheder i or-

denens historie kunne have været undgået. Men Birgitta viger ikke.

Efter Ulfs død foretager Birgitta et meget overraskende skridt. Hun fortsætter, hvor han slap, og slår sig ned i Alvastra. Hendes vilje og energi sætter sig ud over alle regler. Klosterfolkene bøjer sig for seersken, der ved, at hun – og kun hun – skal løse en stor opgave. Sveriges førende teologer bliver inddraget som medhjælpere i arbejdet. Kongeparret, Magnus Smek og den nederlandske Blanche bliver interesserede. Og målet nås: I 1346–47 skænker konge-

parret Vadstena kongsgård til stiftelsen. Mægtige bidrag fra alle sider sikres. Et kloster oprettes.

Men Birgitta blev ikke abbedisse i sit kloster.

Det står ikke helt klart, hvordan den katastrofe, der påny ændrer hendes livsbane, udvikler sig. Er det kongens svingende lune, modstand mod den myndige frue blandt stormandsgrupper, eller den manglende stadfæstelse, der gør udslaget. Birgitta ser i hvert fald i løbet af ganske kort tid alle forhåbninger gjort til skamme. Hendes vennekreds svinder ind, syner, hvor ydmygelse og ydmyghed kæmper om hendes sind, vælger ind over hende, og i 1349 forlader hun landet med en lille skare. Drag til Roma og vent på stadfæstelse af ordensreglen og kirkens reform. Mindre kunne ikke gøre det.

Om Birgittas mange år i Rom kunne man sætte til overskrift: Hun ventede, hun ventede forgæves. Pave og kejser kom, men drog bort igen. Sveriges politiske forhold forværredes stadigt. (Måske har hun været inde på tanker om at se sin egen slægt i kongeværdigheden. Skæbnen opfyldte hendes tanker i et hæsligt vrængbillede, da hendes søn, den dødsyge Karl, og den smukke men ikke unge Giovanna af Napoli stræbte mod et illegitimt ægteskab.) Ordensreglen blev i mange år overhovedet ikke stadfæstet, og da det tilsidst lykkedes, skete det i en form, hun ikke kunne anerkende. Hendes budskaber om kirkens reform, som hun med en i sjælden grad udiplomatisk sans – sendte ud til alle steder, hvor reform var påkrævet, blev modtaget, måske med respekt, men heller ikke mere. På hendes dødsleje vælder fristelserne ind over hende, fristelsen til at indrømme, at hele hendes liv har været en misforståelse. Hvis hun virkeligt havde haft et budskab at bringe verden, ville Gud så ikke let have kunnet skænke hende virkeliggørelsen for længe siden?

Alt menneskeligt fører til nederlag. Alle mennesker trænger til oprejsning – i dette ords mangebådede betydninger. Helgener er dem, Vorherre i det kristne eftermæle skænker denne oprejsning her på jorden.

Birgitta døde den 23. juli 1373 med fortrosthed i sjælen, men har trods alt næppe forudset, hvor stor hendes oprejsning skulle blive i løbet af forbløffende få år. Frelserordenens regel stadfæstes, klosteret i Vadstena rejses, hun føres hjem til Sverige i triumf, hendes sag bliver Sveriges, og hele Nordens – dronning Margrete ikke at forglemme, døtreklostre oprettes overalt i Europa, hendes kloster bliver et kulturcentrum, kulturcentret, i den senere middelalder, hendes skrifter, som vi nu kan læse i fuld udstrækning, bliver skatkisten ikke alene for klosterstiftelsen, men for gejstlige og verdslige i Europa. De venner hun havde vundet var ikke en tilfældig bekendtskabskreds, men (Fortsættes s. 608).

Nonner fra Birgittinerklostret i Vadstena.

Folkekirkepræster som blev katolikker

Tre forhenværende præster i folkekirken søger i denne lille bog*) at give os et indtryk af, hvorfor og hvordan de har tilbagelagt den alt andet end lette vej fra den danske protestantiske statskirke til den danske katolske kirke.

De tre indlæg er – som de tre forfattere – yderst forskellige, men dog går visse fælles træk igen. Først og fremmest deres brændende tørst efter sandheden i dens helhed. De må besidde den, koste hvad det vil. Og hvad har det ikke kostet dem!

Enhver konvertit kender kampene med familie og venner, smerten ved at blive rykket ud af sit åndelige milieu; men for en præst i et andet kirkesamfund kommer kampen til at slå endnu dybere sår. Til alt dette må jo føjes, at han nødvendigvis må opgive sit og sin families eksistensgrundlag – og kan det ikke (set med menneskelige øjne) næsten føles som også at måtte opgive sin eksistensberettigelse? Disse mænd er blevet præster ud fra et ægte kald til at tjene Gud og deres næste, så godt de formår; men de er næppe mere end kommet godt og vel i gang dermed, før de atter drages bort fra det af deres egen sandhedssøgen. Det må føles mere end tungt, at det, at man ønsker at følge sandhedens kalden, tilsyneladende tvinger en til at opgive den kærlighedsgerning, man har viet sit liv til. Denne konflikt mellem sandhed og kærlighed, og konflikten mellem loyaliteten over for den fundne sandhed og hensynet til menighederne må næsten være mere end et menneske kan bære. Afdæmpet, og med stadig henvisning til, hvorfra hjælpen er kommet, fortæller disse tre præster om deres kamp, så det må aftvinge enhver den dybeste beundring.

Bogens første (og største) indlæg er af Jørgen Rudfeld, der i et let læst omend lidt farveløst sprog beskriver sin udvikling gennem interesse for svensk teologi og anglo-katolicisme til han en dag ser en dør langsomt åbne sig »ind til en stor og lys verden, en verden, som jeg først blot så med betagelse ind i, indtil det endelig gik op for mig, at jeg måtte stå op og gå derind.«

*) Jørgen Rudfeld, Asger Strange og O. Rørdam Bonnevie: KIRKEN KALDTE MIG HJEM, Sankt Ansgars Forlag. 109 sider, kr. 9.50.

Rudfeld skildrer særdeles overbevisende, hvor bittert et martyrium det er for en folkekirkepræst at stå ved alteret uden tro på den handling, han der skal udføre, og med bevidsthed om at præst er han ikke. Hans løsning på konflikten og hele hans holdning til de menigheder, han må skilles fra, viser os endnu en gang, at foldede hænder udretter mere end knyttede.

»Domine, non sum dignus –« har pastor Strange kaldt sit meget korte indlæg, der karakteristisk nok er holdt i 3. person fra det starter med at »et menneske blev født til verden« og til han – efter at have vandret mange krogede veje – står som »gammel mand blandt unge studenter«. Først da skifter sproget til 1. person: »Men nu var jeg træt og længtes efter omvendelse.« Synd og omvendelse, nåde og helliggørelse er nøgleordene til forståelse af denne udvikling. Indlægget bygger for en stor del på dagbogsoptegnelser fra de vanskelige år og bekræfter Chr. Bartholdys bedømmelse af forfatteren: »– han er en ener, der må skille sig ud, hvor som helst han bliver sat.« Men når Bartholdy fortsætter: »Hans kristendom er så ensom og fritsvævende, at den forbyder ham at være medlem af noget konkret kirkesamfund«, må han vist have overset den katolske kirke, der også har plads til enere, ja, undertiden gør plads til dem på sine altre.

Rørdam Bonnevis indlæg »Kaldet fra Kristus« rummer (ud over det biografiske stof) et velgennemtænkt

og velskrevet stykke apologetik, der får en til at mene, at han måtte være i stand til at skrive en ny »Jesus Kristus og hans Kirke« til afløsning af Lutz' bog. Hans store bibelkundskab og -troskab ville gøre en sådan bog særdeles værdifuld for de store kredse i folkekirken, for hvem den hellige skrift endnu har fuld autoritet.

Alt i alt er det en bog, som forfattere og forlag vil få ære af, og som De vil få glæde af, når De køber og læser den, og som Kirken vil få gavn af, når De køber et ekstra eksemplar til at forære væk til gode protestantiske venner.

Preben G. Frandsen.

En tillids erklæring som hvert år prøves

Vi er ikke vant til, at staten eller kommunen tier stille, hvis vi undlader at betale skat. Det kan de simpelthen ikke tillade sig. Vi oplever næppe heller, at vore kreditorer blandt de handlende udviser mere end almindelig menneskelig langmodighed. Det kan de ikke tillade sig. Vi anerkender, at vi skal yde en betaling for de værdier, vi modtager.

Men hvad gør kirken her i landet? Den opkræver ikke skat for at inddække alle sine udgifter. Den påligner os end ikke et beløb i forhold til vor indkomst. Den nøjes med at appellere til os. Den viser os den tillid at regne med et frivilligt bidrag af-

stemt efter vor formåen. Den siger blot, at det er en samvittighedspligt for enhver katolik at betale skat til sit sogn.

Men bispedømmet får ikke en øre af denne skat. Og biskoppen skal kunne disponere over midler til at hjælpe de mindre sogne og til at lønne præster. For ham er det afgørende, om Sankt Knuds Gilderne hvert år hjemfører et rimeligt beløb. Der holdes offerdag den 1. november. I 1957 gav den 31.731 kr., men sidste år 28.339 kr. Mens alle priser stiger, gik offerdagens indtægt 3000 kr. ned. Skulle vi ikke i år prøve at få den hævet over beløbet fra 1957?

Kirkens stilling på Cuba

Kirken har aldrig før i Cubas historie været så anset og haft så mange muligheder, men den modvirkes dog af stærke anti-kirkelige kredse. Under en rejse på Cuba har jeg haft lejlighed til at møde repræsentanter for regeringen og medlemmer af Katolsk Aktion, hvoraf nogle støttede Fidel Castros revolutionære styre, mens andre var modstandere af det.

Kirkens anseelse beror på, at præster og unge katolikker af begge køn har været med i den revolutionære bevægelse fra dens start i 1952. Under uafhængighedsbevægelsen i det 19. århundrede var størstedelen af gejstligheden spansk og tog parti for Spanien. Da Cuba med hjælp fra USA fik sin uafhængighed, sank kirkens indflydelse til sit laveste punkt. Frimureriet og liberalismen var i høj-sædet. I Fidel Castros revolution deltog imidlertid adskillige feltpræster, og hele Cuba ved, at det var ærkebisdommen af Santiago, der reddede Castros liv. De katolske præster er derfor kommet i den situation, at de kan øve indflydelse på folket og regeringen og forhindre yderligtgående handlinger.

Imidlertid er den antikirkelige bevægelse stærk især i regeringskontorerne. Man vil gerne sætte splid mellem præsterne og folket, og dette er ikke vanskeligt, eftersom der er en bemærkelsesværdig præstemangel på Cuba. Hundredtusinder af Cubanere har sjældent eller måske aldrig set en præst. Alene på Havanna findes der sogne med mere end 100.000 medlemmer. Tre af disse sogne har tilsammen tolv præster. En lignende præstemangel findes andre steder i landet. I tusindvis af mennesker kan ikke komme til messe om søndagen, selvom de gerne ville. I en af Havannas største kirker, Vor Frue af Carmel, er der om søndagen ikke engang ståpladser tilovers, og trængslen er meget stor. Befolkningen strømmer til gudstjenesterne. Også de fattige landarbejdere kommer. Kirken på Cuba er iøvrigt fattig, fordi folket i almindelighed er fattigt.

Mens den katolske kirke altså er fattig og lider under præstemangel, pumper protestanter i USA millioner af dollars ud over Cuba og sender hundreder af præster dertil for at vinde tilhængere. Mange steder bygger man nye protestantiske kirker så nær som muligt ved de katolske. Dette gælder især i småbyer og landsbyer. De protestantiske missionærer

udfører et stort socialt arbejde understøttet af amerikanske midler. Katolikkerne derimod får ingen støtte fra USA.

Det er dog sandsynligt, at kirken som følge af sin deltagelse i revolutionen vil vinde kampen om folkets sjæl. Ungdommen arbejder energisk, og den katolske aktion omfatter både arbejderorganisationer og katolske studentergrupper. Dagligt opdukkes nye ledere fra arbejdernes rækker. Deres samfundssyn er katolsk. De prøver at forsvare og repræsentere arbejderstanden med retfærdighed og udfra det formål at opbygge et bedre Cuba.

Patrick J. Whelan.

Sag om kunstig insemination

Rom (NC). Den italienske højesteret vil den 30. oktober behandle sagen mod en kvinde, der er anklaget for ægteskabsbrud, fordi hun har benyttet sig af kunstig insemination. Den pågældende kvinde, der er 35 år, og stammer fra Padua, har uden sin mands vidende modtaget kunstig insemination. Derefter har hendes mand anklaget hende for ægteskabsbrud. Den første italienske ret, der behandlede sagen, erklærede hende ikke skyldig, men den følgende ret gav hende en betinget straf på 20 dages fængsel og en bøde på 1 lire. Domsafgørelsen blev appelleret til Italiens højesteret.

Sagen begyndte i 1957, da den anklagede ønskede separation fra sin mand, fordi de ikke kunne få børn indenfor deres ægteskab. Mens hun var separeret, lod hun sig kunstigt inseminere og fødte en pige. Ved den første retsbehandling, udtalte dommeren, at den kunstige insemination krænker ægteskabspagtens mest væsentlige princip. Imidlertid fremhævede han, at den gældende italienske lov ikke betragter kunstig insemination som ægteskabsbrud. Såvel den offentlige anklager som forsvareren var utilfredse med denne erklæring og appellerede sagen. Ved den anden retsbehandling i Padua, blev den 35-årige kvinde kendt skyldig i ægteskabsbrud og som omtalt idømt 20 dages betinget fængsel. Herefter blev sagen appelleret til højesteret.

Messe for Pius XII

Vatikanstaden (NC). På årsdagen for Pius XII's død fejredes i overværelse af pave Johannes XXIII en requiemmesse i Peterskirken. En tusindtallig forsamling var kommet til stede. 22 kardinaler deltog i messen, der blev celebreret af kardinal Nassiumella, kirkens camerlengo.

Pave Johannes ankom til fods, og man hørte ikke de traditionelle trompetfanfarer og klapsalver, der før i tiden hilste paven ved hans indtog i Peterskirken. Under messen sad paven på en trone ved alterets evangelieside. Han var usædvanligt alvorlig.

Efter messen meddelte paven absolutionen over sin afdøde forgænger. Det sextinske kapel sang en messe komponeret af dets dirigent, Mgr. Domenico Bartolucci.

Pius XII's kapel i Peterskirkens krypt var i dagens anledning smykket med blomster. Ved altrene nær graven blev der om morgenen læst messe af flere gejstlige, der havde kendt Pius XII og samarbejdet med ham. Der blev blandt andet læst en messe af Vatikanets statssekretær, kardinal Tardini, og af kardinal Spellman. Dagens første messe blev fejret af pave Johannes' privatsekretær, Mgr. Cappovilla.

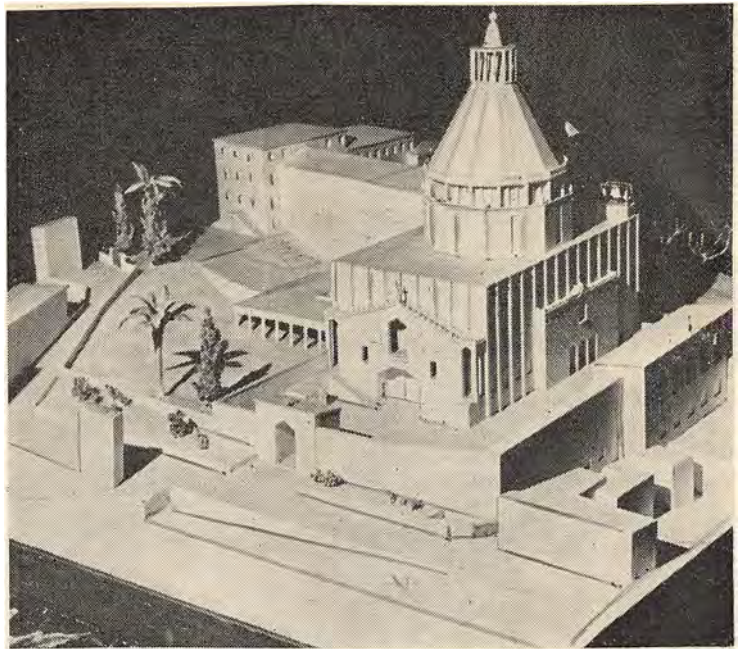

Niels Stensen-altret

Florens (NC). Det nye alter i Niels Stensen kapellet i San Lorenzo-kirken blev sidste onsdag konsekreret af biskop Helmut Witter fra Osnabrück. Deltagerne i den danske Niels Stensen-rejse overværede højtideligheden sammen med katolikker fra bispedømmerne Hildesheim, Paderborn, Fulda og Münster. Biskop Witter havde den ære at konsekreere alteret, fordi Niels Stensens opgave som apostolisk vikar for Skandinavien i sin tid blev overtaget af en biskop fra Osnabrück.

Kardinal Lercaro: Læs Bibelen!

Bologna (NC). Ved et kateketmøde, hvori deltog 300 præster og 600 kateketer, har ærkebiskoppen af Bologna, kardinal Lercaro, understreget den private bibellæsnings store betydning. »Det er nødvendigt, at vi vender tilbage til den gamle tradition at læse Bibelen, som for den kristne er et nødvendigt åndeligt brød, udtalte kardinalen.

Den italienske arkitekt Giovanni Muzio har vundet i konkurrencen om tegninger til en ny kirke i Nazareth. Vort billede viser modellen til den nye kirke. Hvad synes De om den?

Koreas martyrer

Seoul, Korea (NC). 2000 koreanske katolikker har været samlet ved Han-floden nær det sted, hvor hundreder af deres forfædre gav deres liv for troen. Messen for Koreas martyrer blev iøvrigt fejret i alle kirker på Korea den 27. september. Blandt de 79 saligkårede martyrer er en fransk biskop og to franske præster, som var medlemmer af det missionselskab, som samlet led martyrdøden den 21. september 1839.

Den kommunistiske etik

Vatikanstaden (NC). Vatikanets dagblad, L'Osservatore Romano, skriver i en ledende artikel, at overenskomster med kommunistiske lande er »nytteløse papirstumper«. »For kommunismen er alt moralsk rigtigt, som tjener dens egne hensigter... og dette princip afslører, hvad den kommunistiske etik går ud på«.

»For den kommunistiske etik«, skriver bladet videre, »er en pagt, en overenskomst eller en aftale kun midler, som på et givet tidspunkt og under særlige omstændigheder kan fremme kommunismens egen sejr. De forpligtelser, man har skrevet under på, behøver man ikke at respektere«.

Køln (NC). Pastor Max Lackmann, den kendte lutherske præst og fremtrædende talsmand for højkirkeligheden i Tyskland, har netop udsendt en bog med titlen »Katolsk Enhed og Confessio Augustana«. Pastor Lackmann blev i juli suspenderet, fordi han i sine synspunkter var »for positiv« overfor den katolske kirke. I sin nye bog skriver Lackmann blandt andet, at hjørnesteinen for kristen enhed findes indenfor »den romerske moderkirke under biskoppen af Roms ledelse«. Han hævder, at den augsburgske bekendelse, som blev udformet i 1530 og godkendtes af Luther, kunne tjene som udgangspunkt for en drøftelse mellem den katolske og den protestantiske kristenhed. »Vi er sønner og døtre af en moderkirke«, skriver Max Lackmann, »og vi lever sammen på et fælles historisk grundlag dannet af katolsk tradition i kraft af den synlige katolske og apostolske kirke«.

Videre skriver Lackmann, at kristen enhed kan skabes, hvis »de split-

tede kristne atter finder sammen i Kristus, i hvem de er genfødt til evigt liv, og i tro på frelsen – det vil sige i den romerske moderkirke under ledelse af Roms biskop«.

Ifølge Lackmann skal den kristne enhed ikke genskabes, den findes allerede. Han hævder, at den augsburgske bekendelse forfattere ikke ønskede at rive sig løs fra moderkirken. De ville kun appellere til den universelle kristenhed om at gennemføre reformer indenfor den katolske kirke. »Lutheranerne var i virkeligheden slet ikke oprørere«, skriver Lackmann. Efter hans opfattelse ønskede de kun at være »katolske« i ordets fulde mening.

Max Lackmann udtrykker håbet om, at det kommende kirkemøde ikke vil nøjes med at betragte protestanterne som vranglærere, der er forpligtet til at vende hjem. Han tror, at den katolske kirke kan yde et bidrag til at hele splittelsen i Kristi legeme, hvis den ikke »barrikaderer sig bag dogmatisk ortodoksi«.

Den kristne enhed findes

skriver Lackmann

i ny bog

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 18.: Evangelisten Lukas (s. 1112), der var Pauli trofaste ledsager, er forfatteren til et af de fire evangelier, hvor han først og fremmest viser os Kristus som den barmhjertige Frelser. Desuden har han skrevet »Apostlenes gerninger«, der beretter om Kirkens udvikling fra Kristi himmelfart til år 62. Dagens epistel giver os et konkret overblik over Lukas' samarbejde med apostlen Paulus. Den »broder«, som Paulus her taler om, og »som har ros i evangeliet hos alle menigheder«, er nemlig Lukas selv. Evangeliet påmindes os om Kristi formaninger angående missionsarbejdet. Disse formaninger har præget hele Lukas' apostoliske virksomhed.

Thukommelse af den 22. søndag efter pinse (s. 748) og af messen for troens udbredelse.

I dag afholdes kollekt for Kirkens missionsarbejde.

MANDAG d. 19.: Petrus af Alcantara (s. 1114) var født i Spanien 1499. Han blev franciskanerordenens reformator. Han døde den 18. oktober 1562.

TIRSDAG d. 20.: Johannes af Kenty (s. 1115) var professor i teologi ved universitetet i Krakau, og samtidig var han en utrættelig pilgrim. Som en fattig mand med pilgrimsstaven i hånd drog han til Jerusalem for at besøge Herrens grav, og fire gange gik han til fods til Rom. Overalt, hvor han kom frem, øvede han barmhjertighedsgerninger mod de fattige og ydmyge.

ONSDAG d. 21.: Søndagens messe (s. 748).

Thukommelse af Hilarion (s. 1118) og af Ursula og hendes lidelsesfæller (s. 1118).

TORS DAG d. 22.: Søndagens messe (s. 748).

FREDAG d. 23.: Søndagens messe (s. 748).

LØRDAG d. 24.: Ærkeenglen Rafael (s. 1118). Navnet Rafael betyder »Gud helbreder«. I Tobias' bog læser vi, hvordan han ledsager og beskytter den unge Tobias på den rejse, han gør for at gifte sig med Sara. Rafael er et redskab for Guds forsyn, og hele Tobias' bog er skrevet, for at vi skal erkende og forstå rækkevidden af denne kærlighedsfulde omsorg fra Guds die.

Benediktineroblaterne og Clervaux

Fra benediktinerklostret i Clervaux skriver pater A. Renard: Benediktinerne i Clervaux ønsker forbindelsen med deres danske oblater genoptaget med henblik på eventuel udgivelse af et dansk medlemsblad og fællesmøder. Henvendelse (gerne på dansk): Pater A. Renard O.S.B., Abbaye St. Maurice Clervaux (Luxembourg).

Ungdommens Krist Kongesfest

D. U. K. meddeler: Denne fest, der jo er en fælles ungdomsfest for alle Nordens unge katolikker, vil i år blive fejret som en højtidelig vigilie lørdag aften, som indledning til Krist Konges festen søndag. I København finder vilgilen sted lørdag den 24. oktober 1959 kl. 20,00 præcis i Jesu Hjerter kirke i Stenosgade; for arrangementet står Vesterbro KUK, og det er D. U. K.s varmeste ønske, at ungdommen slutter talrigt op om dette arrangement, til ære for Kristus Vor Konge.

Sæt altså allerede nu kryds i lommebogen ud for lørdag den 24. oktober. I Odense og Århus vil der blive forsøgt gennemført lignende arrangementer.

Pater Pires besøg i København

Pater Dominique Pire O.P., Nobelpristageren, vil som tidligere omtalt komme til København fra den 20. til 23. oktober. Den 22. oktober holder han foredrag i rådhusen. Foredraget holdes på fransk, men en dansk oversættelse bliver udleveret til deltagerne ved indgangen til rådhuset.

Samme dag arrangeres et møde under private former hos Assumptionsøstrene, Bernstorffsvej 54, Hellerup. Caritas Danmark oplyser, at interesserede gratis kan få adgangskort til eftermiddagsmødet eller aftenens foredrag ved henvendelse på tlf. BE 1700 eller VA 5994 v.

Don-Bosco bøgerne

Indmeldelsesfristen til abonnement på Don-Bosco bøgerne er nu overskredet, men hvis man skynder sig at indsende bestillingskuponen, kan man muligvis endnu nå at få bøgerne til favorpris.

Katolske teenagers gør modstand

Münster (NC). Forsøgene på at tvinge den østtyske ungdom gennem den kommunistiske »ungdomsindvielse« har foreløbig ikke givet særligt lovende resultater. Kardinal Doepfner udtaler, at 73 procent af de katolske teenagers i Sovjetzonen har nægtet at tage del i dette kommunistiske ritual. Kardinal Doepfner, der er biskop af Berlin, oplyste videre overfor en forsamling i Bonifatiusforeningen, at indenfor hans bispedømme deltager 81 procent af de unge i regelmæssig kristendomsundervisning.

Under mødet oplyste pastor Albert Erdle, at de tyske katolikere er taknemmelige for det kristne vidnesbyrd, der frembæres af deres protestantiske brødre. »I den tyske sovjetzone er katolikere og protestanter kampfæller mod kommunismen,« sagde pastor Erdle. Der er indenfor den tyske sovjetzone 6.521 katolske sogne, der ikke har deres egen kirke; men i 3.800 sogne låner protestanterne deres kirker til katolikerne, for at messen kan fejres.

Præstemøde på Dalum

I dagene fra 19.-23. oktober samles 45 katolske præster på Dalum kloster til drøftelse af aktuelle spørgsmål indenfor sognearbejdet. Vi vil senere bringe et referat af mødet.

Pastor Geertz-Hansen

I efterårsferien holder pastor Geertz-Hansen ikke sit sædvanlige foredrag tirsdag aften i Sct. Ansgars kirke, København.

Religionsundervisning for 15—25 årige

Efter opfordring vil der blive arrangeret en undervisnings-time hver 14. dag. Første gang fredag 30. okt. kl. 18½. Sted: Nørrebrogade 27,4. Alle er velkomne.

Bjørn Højbo.

I DAG fejrer vi evangelisten Lukas. Vi ved meget lidt om hans liv. Fra Paulus ved vi kun, at han var læge (Kol. 4, 14), og at han formodentlig var født i en hedensk familie i Antiochia i Syrien. Det ser ud til, at han blev kristen allerede på et meget tidligt tidspunkt. Han var meget begejstret for Paulus og ledsagede ham på hans 2. missionsrejse til Filippi i Grækenland. Han blev der en halv snes år og fulgte så igen med Paulus, denne gang til Jerusalem og derfra to år senere til Rom (år 63). Under Pauli andet fangenskab i Rom, da mange andre havde svigtet ham, blev hans trofaste ledsager stadig hos ham (2. Tim. 4, 11).

Men det er i langt højere grad Lukas' værk end hans liv, der interesserer os. Han var nemlig den første kristne historiker. I sit evangelium og i Apostlenes gerninger har han så nøjagtigt som muligt forsøgt at skildre kristendommens opståen og dens første udbredelse. For at kunne gøre det, søger han oplysninger hos alle de vidner, han træffer på: diakonen Filip, Johannes Døberens disciple, apostlen Johannes osv. Men han har især haft nær kontakt med Maria, og han kan derfor som den eneste af evangelisterne fortælle os om Kristi barndom.

Hvis vi ikke havde haft ham og hans historiske arbejde, er der mange ting, som vi ikke havde kunnet vide om Kristus. Hans vidnesbyrd er uerstatteligt. Han skriver først og fremmest for de kristne i den græsktalende verden og skildrer Kristus for dem som den frelser, der bøjer sig ned til vor elendighed og svaghed. Men hans budskab gælder også os. I dag kan vi ikke gøre noget bedre end endnu en gang at læse nogle sider i hans evangelium og sammen med ham påny høre det glade budskab om vor frelse og Guds barmhjertighed.

M. D.

En læge bliver historiker

Schulstad malte

Arbejdernes Fællesbageri

Østergade - Nakskov

Chr. Kanstrup Smedemester

Bjerggade 32, Helsingør
Telefon 21 10 78
Centralvarme - Olielyst
Vand & Gas

KBK

ARTIESELSKABET

Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 9270

G. Garth Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25

Telefon Minerva *408

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

Birgitta - Nordens dronning

(Fortsat fra s. 602).

et lille udsnit af en usynlig vennekæde. (Giovanna af Napoli er en af dem, der ivrigt virker for helgenkåringen.) Ydmygt jævnt og stærkt skulle byggeriet være. Betoningen kom til at ligge på stærkt. I Vadstena spurgte jeg en gang om vej til Klosterkyrkan. Katedralen blev der svaret.

Og alligevel. Dette blev ikke det sidste ord. Efter oprejsningen kom et nyt nederlag. Reformationen slog meget - rettere sagt næsten alt - i stykker, men allerede inden da var nedgangen indtrådt. Modstandere havde samlet sig om kritik af åbenbarelsenerne. Klosterstiftelserne måtte forsvare sig mod grundløse anklager. De mistede den missionerende kraft og blev konservative for at bevare, hvad der var vundet. I de efterreformatoriske århundreder var ordenen næsten forsvundet, og først den nyeste tid har påny set vækst.

Men den, der har ladet sig overvælde af Birgitta Birgersdatters personlighed, hende der blot gennem sine skrifter så magtfuld fornyede kloster

og kulturliv, kan ikke tro andet, end at fremtiden må kunne udmønte mere af de skrifter som pastor Lundén og Ahlhem's forlag har skænket os.

Birgitta-skulptur fra klosteret i Uden, Holland, ca. 1600.

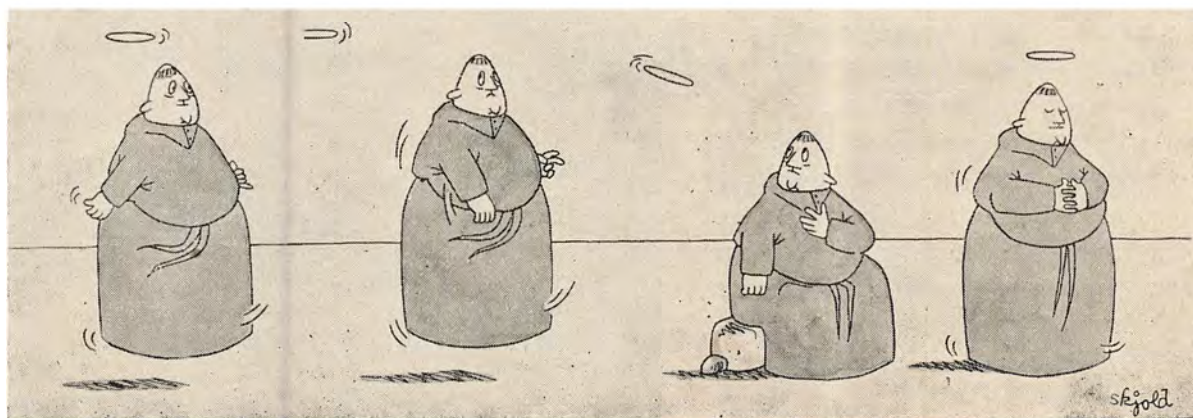
PAULUSKREDSENS efterårsserie:

1. Davids salmer (44 s.)
  2. Julekærten (40 s.) - stort dejligt julehefte.
  3. Bøn om enhed i troen (40 s.)
- Nye abonnenter kan tegne sig inden 1. november ved meddelelse til Pauluskredsen, Brønshøj (Bella 1700). Subskriptionsprisen - 8 kr. - betales efter tilsendelsen af seriens 1. hefte. - Abonnenter kan få en bogpakke af 50 titl. udkomne bøger for 50 kr. - Benyt denne billige måde til at skaffe et katolsk bibliotek.

Fra de mætte til de sultne

Der er nu dannet yderligere to Sct. Vincent-gilder i Jesu Hjerter sogn i København og Ordrup. Fra gildernes sekretariat i Birkerød kommer endnu en oplivende bulletin: der er indkommet bidrag til verdens sultende og nødlidende fra Sct. Vincent-gilderne til et beløb af ca. 3500 kr. Femte sending på 100 dollars afgår snarest til et af de steder i Indien, hvor nøden er størst.

B
R
O
R
K
A
S
P
E
R

Dødsfald.

Ved redaktionens slutning meddeles det, at pastor Josef Hellmann, som fra 1907 til 1920 var sognepræst i Haderslev, efter nogen tids sygdom er død i Flensborg. Han blev 82 år.

R. I. P.

I den kommunale aftenskole i Nykøbing F. leder sognepræst W. Vick et studiehold over emnet »Mennesket i åbenbarings lys«. Der er 25 deltagere.

o

Katolsk Orienterings brevscole har nu indledt sin nye sæson med at avertere i en række større dagblade. De første elever har meldt sig. I tre sæsoner å seks måneder har brevscole haft 750 elever, og man regner med ved årsskiftet at kunne indskrive elev nr. 1000.

Ung pige eller husmor

søges fra 1. november af katolsk ægtepar til pasning af en to-værelses lejlighed på Østerbro og en dreng på 1½ år hverdage fra 7,30 til ca. 15. God løn. Bill. mrk. 18-10-59 til Ugebladets annonceafdeling.

BRDR. MEYER

Bilkkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Telefoner: 70 45 30 · 70 49 20

*Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk*

NORDISK KULAGENTUR A/S
SVEN E. FREDERIKSEN
RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Kolding Andelsmejeri

Haderslevvej 8, Kolding
Telefon 183

Peter From

Kolonialhandler
Domhusgade 27, Kolding
Telefon 3210

Slagteriudsalget

Haderslevvej 7, Tlf. 1981, 1982
Kolding
1. kl. okse, kalve- og svinekød
konserves

Barkholts boghandel

Bogladen med de mange bøger
Telefoner: 115 - 1533
Kolding

Esbjerg Andelsmejeri

Skolegade 39, Esbjerg
Telefon 144

Johannes Mathisen

ved Verner Mathisen, slagtermester
Kongensgade 80, Esbjerg
Telefon 275

Gunnar Skov

Kaffe - vin - konserves
Hj. af Nørreg. og Jyllandsg.
Esbjerg
Telefon 576

Vestjydsk Rør- & Sanitetslager A/S

Kirkegade 6, Esbjerg
Telefon 1313

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliefyr

(årligt eftersyn)

P. F. Kjeldsen

Skomagergade 34, telefon Roskilde 375

Byens største specialforretning i
URE og OPTIK

Skolebøger - Skolerekvisitter - Læsekreds
Skønlitteratur - Papir - Fyldepenne - Foto
i stort udvalg

Roskilde Boghandel

Sct. Olsegade 24 - Telefon 3131

Roskilde Mejeri

Borgerdiget - Telefon 349

Ejegod Jørgensen

Slagtermester

Kød - Flæsk - Pålæg
Sct. Olsegade 13 - Telefon 157

C. J. Gerlachs efft.

Hørsegade 9, Roskilde, tlf. 2777
Aut. leverandør af kirkevine

Edvard A. Petersen

(A. P. Jensen)
Malzerfirma
Telefoner 1694, 228 - Roskilde

L. Suvalski Anlægsgartner

Københavnsvvej 521
Hedehusene - Telf. Hedehusene 161
Alt vedr. haver - Kommer overalt

Østergades El. forretning

Installatør Edmund Sørensen
Telefon Maribo 170
Maribo

Glarimester

POUL V. JOOST

Slotsgade 7, København N
Nora 7977

à Mopedo

St. Kongensgade 76

Udlejning af service, borde
og stole
Alt til festen

Telefon Palæ 8992 (bedst ml. 16,30-18)

M. Lauridsen Blikkenslager

Rendebanen 8, Kolding
Telefon 1287

Bade- og WC-anlæg

H. Overbeck

ELEKTROINSTALLATØR

Telefon 3586 - Kolding

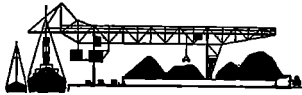
K. J. Højland

Aut. vand- og gasmester

Kronprinsensgade 82, Esbjerg - Tlf. 2708

Viggo Christensen

Urmager, optiker, guldsmed
Telefon 828
Kongensgade 84, Esbjerg

A/S Nakskov Kalimport
Telefon 17

Chr. Steffensen

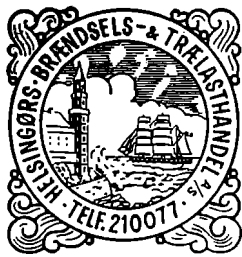
HERREEKVIPERING

Søndergade 2 - Telefon 786
Nakskov

M. Thomsen Støtt & Søn

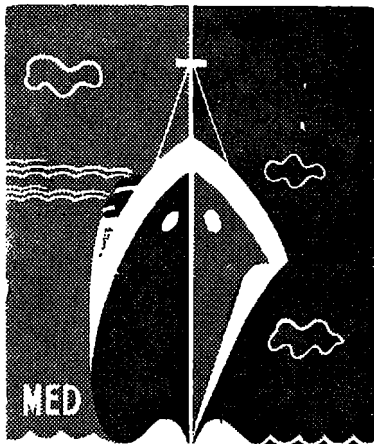
Murermester- og entreprenørførr.

Kong Christians Alle 6, Aalborg
Telefon 3 42 33 og 3 43 37

HJØRNET AF ALGADE OG OLSGADE

Bedste indkøbsted i Roskilde

REJSEVALUTA

FRA
DEN DANSKE
LANDMANDSBANK

VARMEANLÆG

SANITÆRE ANLÆG

OLIEFYRINGSANLÆG

HØJTRYKSANLÆG

ANLÆG FOR

TRYKLUFT OG

VACUUM

M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. $\frac{1}{2}$

K. K. L. Simonsen's eftf.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. * Minerva 2314

Månedens Helgen

OKTOBER

fås som reproduktion af *Ena Lindholm's*

originale linoleumssnit

Størrelse: 24,5 × 35,5 cm

Indsendelse af kr. 4,- til giro nr. 663 97

Katolske Menighedsplejer

Bredgade 69 A

København K

November: *Alle Sjæle*

December: *St. Nikolaus*

Januar: *Hl. 3 Konger*

Februar: *St. Ansgar*

Marts: *St. Benedikt*

April: *St. Bernadette*

Maj: *Himmeldronningen*

Juni: *St. Johannes*

Juli: *St. Maria Magdalene*

August: *St. Dominikus*

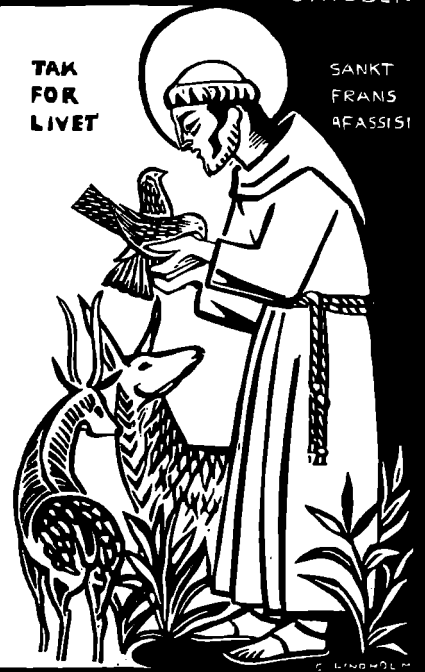
September: *St. Mikael*

Skifteramme kr. 8,-

OKTOBER

TAK
FOR
LIVET

SANKT
FRANS
AF ASSISI

Klunserne i Paris

Føljeton af Boris Simon

Gadeindsamlingen

13. kapitel

Pludselig stod der foran dem denne sorte skikkelse – en lille, duknakket mand med store sko, slidt læderjakke, magert, skægget ansigt og rakte dem et stykke papir. Den unge kvinde tøvede et øjeblik og ville uvilkårligt afslå at tage imod det. Hun troede først, det drejede sig om en af disse arbejdsløse, der uddeler reklamesedler. Hun skulle lige til at gå forbi, da hun opdagede præstedragten, ordnerne, præstens blik og hans smil, der hverken var underdanigt eller hånligt, men venligt, godt og roligt. Hun forstod ikke noget og var lidt mistænksom, men på samme tid følte hun en stærk nysgerrighed og en smule angst over for dette blik. Han bad ikke om almisser ved hjælp af musik – således som Frelsens Hær gjorde det. Det her var noget helt andet. Hos den unge kvinde vakte den oprigtige præst en sand og ægte verden til live – hun så atter for sig det for længst glemte billede af den Herre, som han mindede lidt om...

»Tag det her,« sagde hun til sin ledsager.

Manden tog papiret og kastede et blik på det. Han fortsatte sin vej over mod kaféen, mens han læste, men i det øjeblik, da han skulle til at åbne svingdørene, standsede han og gik tilbage, som tegnebogen frem og gav den seddel, der brændte hans fingre.

Den aften var der mange mennesker på Champs-Élysées, der følte pengene brænde i hænderne på dem.

Senere på aftenen gik abbé Pierre selv ind i luksuskaféerne. Det kan godt være, at hans komme ødelagde aftenen for dem, der ikke brød sig om at blive mindet om »let tjente penge, sjov, dumme fester til 10.000 frs. pr. hoved...«.

Disse »hoveder« brød sig ikke om nogen indtrængen i deres verden – den verden, der på så udmærket måde var forbeholdt de rige – af denne udsending fra de fattiges verden. De vovede ikke at bede tjeneren om at hente en betjent, da abbé Pierre var dekoreret med æreslegionen, krigskorset og modstandsbevægelsens hæderstegn. Som han stod der i sin slidte præstedragt og i den aller dybeste nød, udgjorde hans syv ordner hans eneste beskyttelse mod den fjendtlige stemning, der havde rejst sig imod ham, fordi han vovede

at bringe forstyrrelse i tingenes tilstand...

— o —

Da han begyndte at føle sig træt, blev han lidt efter lidt overvældet af fortvivlelse og af en tilintetgørende følelse af, at alt dette var forgæves. Denne følelse sneg sig ind på ham, da han ved midnatstid vendte tilbage til boulevard Saint-Germain. De 2.000 frcs., han havde fået, ville gøre det muligt for ham at give de tyve ulykkelige mænd mad i en eller to dage. Men bagefter – hvad så? Hvordan skulle han kunne sikre dagene, der fulgte efter... Han ville gå ud og tigge igen, dersom det skulle være nødvendigt. Men det, der især fyldte ham med angst og med en slags uklar rædsel, var følelsen af, at alt dette var til ingen nytte. Selv om han rent midlertidigt kunne hjælpe tyve ulykkelige mænd – kunne han dog intet gøre for de titusinder – både kendte og ukendte – som led nød nu i nat, og som i morgen og langt ud i fremtiden måtte kæmpe for sig selv og for deres børn under frygtelige kår, i nød, gudsbespottelse og fortvivlelse. Han kunne ikke give nogen konkret hjælp til dem, han omtalte på løbesedlen. Det kostede ham den største overvindelse at uddele sedlerne og tage imod pengene, og dog kom der så lidt ud deraf. Det var som en dråbe i havet, her hvor nøden var ubegrænset... Når man skulle gå så mange skridt, sige så mange gange »vær så god« og »tak« for at få nogle hundrede francs – hvordan skulle han så bære sig ad med at rive hele verden ud af dens uretfærdighed? Kunne han gøre sig noget håb om, at løbesedlen, der kun blev modtaget af hæflighed, læst flygtigt igennem og så smidt på gaden, kunne nå ind til menneskers samvittighed? Og hvis det endelig skete, hvad ville så – når alt kom til alt – blive resultatet? Alt ville fortsætte som før – egoisme, lidelse, fornøjelse og fortvivlelse. Nogle smider om sig med penge, andre mangler penge til det daglige brød, og livet vil fortsætte, som om intet er sket – med ligegyldighed, latter, gråd, død... Hvem skal man give skylden? Der er så megen ulykke i verden, uden at nogen bestemt kan siges at være skyld deri. Kun nogle enkelte magthavere er ansvarlige, fordi de kynisk og egenrådigt vælger kun at se på deres

egen fordel, selv om det skal koste hele verdens undergang.

— o —

En lille gade uden butikker og med tillukkede skodder stødte op til den oplyste boulevard. I mørket dér søgte abbé Pierre at skjule sin modløshed. Udmattet af træthed lænede han sig mod en mur og lukkede øjnene. Han følte sig fuldkommen hjælpeløs og forladt. »Min Gud, min Gud!...«. Han var ved at give op, han havde mistet modet og kunne ikke mere. Trykket op mod muren begyndte han at græde. Det var ligesom, disse tårer lettede ham. Lidt efter rettede han sig op igen.

»Nej, det var nødvendigt, at dette blev gjort – selv om resultatet blev ringe, var det nødvendigt, at dette tegn blev givet.«

Han fattede atter mod og trådte frem af mørket for at gøre et sidste forsøg.

En lille kafé holdt åbent endnu. Biograferne var allerede lukkede. Det var en næsten tom knejpe. Der var kun en enkelt gæst foruden værten. Gæsten stod ubevægelig, med et fjernt blik og helt fortabt i sine triste drømme og lænede sig til disken.

Abbé Pierre rakte ham løbesedlen. Han tog overrasket imod den og læste den, mens den tykke vært beklagede sig over for abbé Pierre over de svære skatter, der lagde de små handlende »i graven«. Da den ensomme mand havde læst sedlen, så han hen på abbé Pierre, men var åbenbart for frygtsom til at reagere...

Abbé Pierre vendte sig om, da han gik ud af kaféen. Manden betragtede ham stadig, og abbé Pierre kunne ikke glemme dette intense, fortvilede blik, der syntes at bede om en samtale, men ikke vovede...

Den følgende dag fandt abbé Pierre i sin post en løbeseddel, hvorpå der stod skrevet:

»Jeg mødte igår en præst på boulevard Saint-Germain, og dette møde har fået mig til at vende tilbage til min ungdoms Gud... tak.«

Der var ingen underskrift. Var det den ukendte fra kaféen, der havde skrevet det? Der var vedlagt en hundredefrancsseddel – det var en besked, men den var mere værd end mange større beløb givet med ligegyldighed.

Abbé Pierre fæstnede denne seddel på sit hovedgærde. Han beholdt den som en vekselslås for forsynet.

(Hermed slutter vort uddrag af Boris Simons bog om abbé Pierre og klunserne.)

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Nonnen

Omtrent samtidig med »De ti Bud«, hvis misforståede budskab og manglende religiøsitet blev behandlet grundigt i sidste uge, kom premieren på en anden stor film med religiøst indhold, nemlig »Nonnen«, – bygget over Kathryn Hulmes roman og imødeset med spænding og frygt af dem, der råbte vagt i gevær ved bogens fremkomst.

Filmen er faktisk lavet langt bedre end bogen, men er som følge deraf også langt farligere. Behersket nøgternt og usentimentalt skildres den unge piges håbløse kamp med sig selv under klosterlivets strenge tugt. Ingen steder er instruktøren, Fred Zinnemann, forfaldet til billige virkemidler, hvorfor hele beretningen fremtræder med en overbevisningskraft, der i værste fald må fremkalde en reaktion som den, der stod at læse i »Politikens« anmeldelse, reaktionen mod en begavet ung piges sjælelige nød i et naturstridigt, livløst og kvælende liv.

Set udefra.

Hvad er det, der er galt? For dette kan ikke være sandheden, al den stund talrige unge piger stadig søger til klostrene og bliver lykkelige derved.

For det første: Filmen er bygget over en autentisk historie, ja, – men denne historie er fortalt i romanform, en genre, der giver forfatteren frihed til at ændre på kendsgerningerne, omstille dem, sortere dem og bruge dem efter sin egen opfattelse, når blot det sker uden at man kommer ud i den direkte usandhed. Dette er et fremherskende træk i såvel bogen som filmen. Alt, hvad den unge pige, Søster Lukas, må igennem af små og store ydmygelser, alt, hvad der opulles af klostrets hårde opdragelse til ydmyghed (syndsbeholdelse for de andre søstre, bodsøvelser, tilsidesættelser) –, alt dette er ting, der er mulige; det er bare utænkeligt, at det altsammen skulle overgå den samme søster. Hun er i hvert fald så en ener

og ikke udtryk for klosterlivet som sådant.

For det andet: Hele klosterlivsrelsen belyses her udefra, set af en, der aldrig har haft det rigtige klosterkald og derfor mangler den kærlighed og den varme, som skal give, og giver, liv til klosterregler, der ellers kun forbliver gold og meningsløs disciplin. En søster, som i det amerikanske tidsskrift »America« kritiserer filmen, siger herom blandt andet: »Det ydre af klosterlivet og alle dets detaljer er nøjagtigt beskrevet, de synlige tegn omhyggeligt skildret. Men det er en hul skal, for Søster Lukas selv kommer aldrig længere end til den udvendighed, der består i at være en vel tugtet, beskeden, samvittighedsfuld ung pige, som har viljen til at være nonne... Alt, hvad abbedissen siger til postulanterne, alle instruktionerne om bevægelse, om tavshed, om bodsøvelser er sande, – men hørt udefra. For dem, som har et virkeligt kald, er disse ting ikke kvælende bekymringer eller meningsløse byrder. Det kan lyde besynderligt, men de hjælper en nonne til at føle sig hjemme på det sted, som hun elsker.«

Det er nødvendigt at gøre sig disse to ting klart, før man tror at få indblik i et klosterliv gennem en film som »Nonnen«.

Er klosterlivet et liv imod naturen?

Men fejltagelsen går dybere endnu, til det inderste af begrebet klosterliv og verdsligt liv, for filmens såvel som bogens hele problemstilling er gal. Bestandig stilles som det synes ufornelige modsætninger op mod hinanden: natur mod overnatur, et liv i Gud mod et liv i næstekærlighed. Det er muligt og nok også rigtigt, at sådanne problemer kan opstå i praksis; teologisk er disse begreber imidlertid ikke modstridende, men derimod begreber, der skal supplere hinanden. Der er ikke, som »Politikens« anmelder naturligvis efter filmen må mene, en modsætning mellem livet i og uden for klostret. Vores mål som kristne er det samme, – kærlighed til Gud og kærlighed til næsten, – kun

vore midler er forskellige. Derfor er det vigtigt at slå fast, at Søster Lukas gør ret, når hun gør oprør mod, at reglen skal gå forud for næstekærlig hjælp til en patient, (hvorimod det er klart, at personlig videnskabeligt arbejde kan komme i anden række). Hun har ret, når hun ikke, for at lære ydmyghed, påtager sig det offer at dumpe til en eksamen, der har til formål at gøre hende mere egnet til næstekærligt arbejde som sygeplejerske. Det er en vanvittig tanke, – ydermere da det skal ske på grund af en andens søsters misundelse. Man bliver ikke på den ene side nonne og på den anden side sygeplejerske, de to ting skal høre sammen, og hvor der opstår konflikt, ligger fejlen hos priorinden, ikke i begrebet klosterliv. Det må være abbedissens eller priorindens ansvar og opgave at lade regel og disciplin være det sekundære, så snart vigtigere ting står på spil, og i hvert fald altid sørge for, at reglen bliver midlet, ikke målet. Ingen kan forlange, at vanskeligheden ved at skønne og vælge det rette i den og den situation kan afskaffes. Det er ethvert menneskes lod at føle usikkerheden, fornemmelsen af, at en aktiv næstekærlighed undertiden sker på bekostning af vor kærlighed til Gud og omvendt, det er ikke kun klosterfolks oplevelse. Det har sin grund deri, at vi på en gang er skabt til naturligt og overnaturligt liv, er på vej fra det ene til det andet. Men usikkerheden må ikke få os til at tro på en modsætning, det er vor opgave til enhver tid at bestræbe os på at søge Gud i det ene såvel som i det andet.

Kan vi godtage filmen?

Herbert Steinthal skriver i »Politikens«: »Det forunderligste ved denne film er, at den katolske kirke har godtaget den.« Dertil kan kun siges, at vi kan godtage, hvad den fortæller os om klosterkald og mangel på samme, om de store vanskeligheder og de store ofre, der kræves af den, der vier sit liv til Gud. Men vi kan ikke godtage denne udvendige skildring af klosterlivet som et sandt udtryk for virkeligheden og langt mindre godtage de naturstridige og livsdræbende fejltagelser, der sker på grund af manglende forståelse for det væsentlige. Hvis det er tilfældet og hvor det er tilfældet kan vi blot håbe og bede til, at bogen og filmen vil få klosterfolk til at rette angrebet mod sig selv og forhindre, at en sådan beskrivelse bliver sandhed. (Forb. for børn).

Bo.

KATOLSK ugeblad

*Niels Stensen-festlighederne
i tekst og billeder*

Pavens tale til de blinde
pilgrimme

**En katolik om
„Jehovas Vidner“**

Hvad pater Pire sagde
på Københavns Rådhus

**Kendt katolsk forfatter
besøger Danmark**

*Sct. Vincent-søstrene
i Helsingør bygger*

Med baggrund i en bog om pave Alexander VI skriver forlagsboghandler Sven Damsholt i ygens kronik om den rettroenhed, hvori hjertet ikke er med.

PÅ KØBENHAVNS RÅDHUS talte fredsprisvinderen, pater Pire O. P. i aftes som hædersgæst ved et møde arrangeret af Modstandsbevægelsens Landsforbund. Også i Danmark havde nogle ønsket at høre om denne humanists arbejde for de strændede flygtninge, det arbejde, der bl. a. har ført til oprettelse af »Europa-landsbyerne«.

Pater Pire lancerede tanken om det, han kaldte en »Hjertets Verden«. Han rettede en indtrængende appel til menneskene om at gå sammen for at lindre nøden i verden og fremme forståelsen mellem individerne i håb om at nå frem til et universelt broderskab.

Bevægelsen vil blive startet i alle de lande, hvor jeg enten kan finde en effektiv hjælp eller et påtrængende problem. Alle bestræbelser koordineres i en international sammenslutning, men denne sammenslutning skal ikke være et mål i sig selv, blot et middel til at give juridisk basis for det arbejde, der skal gøres, udtalte pater Pire.

Planen om »Hjertets Verden« kan karakteriseres med to ord: Hjælp og samtale. Hjælp til de nødstedte og samtale mellem dem, der hjælper, sagde taleren og tilføjede, at aktionsplanen har følgende hovedpunkter:

Hjælp fra raske til syge. Der vil blive gjort et forsøg på at lette polio-problemet i to områder i Europa og i to afrikanske stater.

Hjælp til dem bag »tæpperne«. Der vil blive bragt effektiv hjælp til trængende i Europa eller Asien enten de lever på den ene eller anden side af et eller andet »tæppe«.

Hjælp til fattige brødre. Der vil blive gjort forsøg på at løse problemet med de 10 millioner flygtninge i Pakistan, hvis gennemsnitsindtægt er et halvt hundrede danske kroner om året.

Hjælp uden hensyn til hudfar-

ve. Der vil blive opbygget et udvekslingssystem for breve, tidskrifter, besøg osv. mellem unge afrikanere og hvide piger og drenge.

Hjælp til ungdommen. Et udstrakt ungdomsarbejde er planlagt, og der vil blive organiseret uddannelseskurser m. m.

Intellektuel udveksling. Der vil blive startet et tidsskrift og et meddelelsesblad samt arrangeret møder for indflydelsesrige kulturpersonligheder.

Vor »Hjertets Verden« ønsker at være noget mere og bedre end en simpel hjælp til lindring af materiel nød. Den ønsker fremfor alt at være et virkeligt skridt frem mod dybere tanker og en videre uddybning af de principper, som er nødvendige på vejen mod universelt broderskab. Den skal være en åndelig indsats med det sigte at få os alle til at godtage andre mennesker, hvor de end lever og hvor forskelligartede de end må forekomme os.

Pater Pires arbejde har været præget af tanken om et »Hjertets Europa«. Nu beder han os alle være med i arbejdet for »Hjertets Verden«. E. D.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvá og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 877712

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:

A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9828 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 67042

Abonnementpris kr. 8 pr. kvartal —
hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annonceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iverson

Østersøgade 108, 1., København Ø

Tlf. TRia 8394, kl. 8-10

Post-Giro nr. 88986

Niels Stensen festlighederne

Den 7. oktober var det danske pilgrimshold under ledelse af pastor d'Auchamp til stede ved konsekrationen af Niels Stensen-alteret i San Lorenzo-kirken i Florens, hvor Niels Stensens sarkofag står.

Konsekrationen blev foretaget af biskop Wittler fra Osnabrück, der afsluttede ceremonien med at læse den hellige messe ved det nykonsekreerede alter. Pater, dr. phil. Gustav Scherz læste næste morgen messe ved Niels Stensen-alteret for det danske pilgrimshold.

I forbindelse med Niels Stensen-festlighederne er også et tysk pilgrimshold rejst til Florens. For de to pilgrimshold har byen arrangeret forevisning af rådhuset, Palazzo Vecchio, og i forbindelse med forevisningen reception. Om aftenen den 7. oktober holdt ærkebiskop Ermegildo Florit fra Florens på rådhuset et foredrag om Niels Stensen for de to pilgrimshold og en række særligt indbudte.

Om aftenen den 8. oktober sang det tyske domkirkekor fra Achen ved en kirkekoncert i San Lorenzo.

For det danske pilgrimshold har det været en betagende oplevelse at deltage i den meget smukke og meget højtidelige ceremoni i San Lorenzo, men også de andre festligheder, hvor det danske hold har været til stede, gjorde et dybt indtryk og viste, med hvor stor interesse Niels Stensen-sagen følges — også uden for Danmark.

Beklageligvis var biskop Th. Suhr på grund af sygdom ikke i stand til at deltage ved festen i Florens men måtte forblive i Rom.

I torsdags nåede de to pilgrimshold til Rom, hvor de overrakte pave Johannes aktstykkerne vedrørende Niels Stensen og derved udtrykte ønsket om at få den danske biskop og videnskabsmand beatificeret.

Paven modtog delegationen meget hjerteligt og oplyste, at han ville overgive sagens akter til rituskongregationen.

—o—

Inde i bladet findes en billedreportage fra givenhederne i Florens.

En lille efterårsspøg

Vi fortalte i sidste uge, at Sankt Knud Gildernes offerdag søndag den 1. november har den allerstørste betydning for det katolske bispedømmes arbejde. Når vi støtter gilderne denne dag og ellers, gavner vi os selv. Det hele kommer tilbage til os omvekslet i andre værdier, som betyder mere end sedler og mønter.

Ugebladet benytter anledningen til at arrangere en lille fordringsløs gættekonkurrence. Kan De regne ud, hvor meget offerdagen giver i år? Skriv beløbet på et brevkort eller i et brev og send det til os inden 1. november. De to læsere, som angiver et tal nærmest det rigtige, får bladet gratis hele næste år. De husker måske, at offerdagen i 1958 indbragte 28.339 kr. Men dette var en tilbagegang på 3000 fra det foregående år, og der håbes på, at vi nu kommer over beløbet fra 1957. Spøg tilside: Det afhænger ikke kun af Deres side-mand på kirkebænken, om offerdagen giver mere til vor fælles sag — det afhænger af DEM.

Et år efter pavevalget

Sent på eftermiddagen den 28. oktober for et år siden blev Angelo Giuseppe Roncalli, patriark af Venedig, valgt til at efterfølge Pius XII på Petri stol.

I sit pontificats første tolv måneder har Johannes XXIII gennem en stærk og personlig indsats allerede præget kirkens daglige liv og aftegnet linier for dens fremtidige udvikling. Han er ikke blot agtet for sin myndige forvaltning af et ophøjet embede men også elsket for sin jævne menneskelighed og sin fromhed.

Vi bringer her en fordansk-

ning af den tale, pave Johannes fornyligt holdt til et pilgrimstog af blinde mennesker:

Vi er dybt rørt over at byde jer velkommen til vort hus. Jeres store forsamling er så forskellig fra de andre, vi hilser velkommen. Vort hjerte, der er åbent for alle vore børns glæder og sorger, fyldes med en stærk følelse af kristen kærlighed og særlig omsorg for jer. Vi ville gerne byde jer velkommen med en kærlighed, der ligner den, Jesus viste os – han hvis vej her på jorden stadig førte ham sammen med lidende mennesker, blandt hvilke de blinde havde den fornemste plads. Hvor dybt bevægende er ikke de tekster i evangelierne, der fortæller om mirakuløse helbredelser af blinde! I disse levende og stærke beretninger røres sind og hjerte af den tro, der fik Jesus til at øve mirakler.

Også I, elskede børn, har troen. Det har vi følt af jeres ord. I virkeligheden kan I lettere end vore andre børn fornemme og i åndelig forstand op-

dage bag os den Kristus, der taler til jer, og som ville, at vi skulle være hans stedfortræder på denne jord. I hans navn ønsker vi i dag at give jer den trøst, som vor faderlige omsorg kan skænke jer. Vi vil sige til jer, at jeres sorg må bringes som et offer – I har en mission at udføre, et mål at nå.

Det kan ikke nytte noget at lade, som om jeres tilstand ikke var besværlig og vanskelig. I har oftere end andre kendt til bitterhed, skuffelser og modgang i en verden, hvor kun fysiske fortrin og en brillant ydre fremtoning hjælper en til at komme frem, eller hvor man i det mindste må besidde fuld legemlig og åndelig styrke for at finde et arbejde og en betrygget tilværelse. I har måttet græde over skuffelser, der kun er kendt af Gud, som ser alt, og af de mennesker, der står jer nær og deler sorgen over jeres ulykke med jer. Vi ved, at samfundet på mange måder forsøger at hjælpe jer. Alle disse anstrengelser nyder vort faderlige bifald og vor opmuntring. Men selv om I kunne få ideelle levevilkår, lider I stadig under

jeres smertelige sygdom. Vi opfordrer jer, elskede børn, til altid at ofre den til Gud som en røgelse, der kan stige op til ham. Ifølge apostlen må vi udfylde det, der mangler i Kristi lidelse. Derfor har Herren i sin frelsesplan brug for jert modige offer, som I bringer bevidst og med en følelse af ansvar for at videreføre hans arbejde og frelse sjælene.

Det er jeres mission at udføre et stille og velgørende apostolat, et apostolat gennem eksemplet. Som I ved, er det ikke den larm man gør eller de ting, man ser, der tæller her i livet, men den kærlighed, hvormed man udfører Guds vilje. Som det siges i Kristi Efterfølgelse: »Den, som har stor kærlighed, er virkelig stor. Den, som er ydmyg, og som ikke tillægger æresbevisninger nogen vægt, er virkelig stor; den, som giver afkald på de jordiske ting, som var de skarn, er virkelig klog.«

Når man har denne overbevisning, ejer man det virkelige lys, der oplyser, fordi det åbner horisonten mod evigheden. Hvor mange har ikke deres syn og er dog blinde! Hvor mange fortaber sig ikke i livets bagateller og bekymringer, men glemmer Gud, sjælen og dyden! Deres hjerter er nedsunket i dødens mørke!

De tårer, Jesus græd over Jerusalem, får os til at forstå, hvad der er nødvendigt frem for alt: »Hvis du havde vidst på denne dag, hvad der tjener til din fred! Men nu er det skjult for dine øjne.«

Fat derfor mod, elskede børn! Jeres tro lærer jer, at det kosteligste lys, som aldrig formørkes, er jeres arv, og denne tro må holde jer oppe gennem kampe og besværligheder. Vær højmodige i den gerning, I har påtaget jer. Arbejd i kærlighed og fred. Husk at intet er forgæves her på jorden, hvis man giver sig ind under Guds vilje.

I skal nå et mål: det evige liv, som er blevet lovet alle mennesker, der har en god vilje. »Den, som følger mig, vandrer ikke i mørke, men ejer livets lys.« Hver morgen lyder i messen salmens ord: »Udsend dit lys og din sandhed, de har ledet mig til dit hellige bjerg og til dine telte.« Denne bøn egner sig særlig godt for jer, der ikke kan se de ydre ting. Hvis I efter Guds plan er tvunget til at leve afhængige af andre menneskers hjælp-somhed, er den guddommelige plan ganske tydelig og klar: jeres liv her-nede må blive en forberedelse og et løfte om, at I en dag vil nå det store lys, der udgår fra Kristus i hans herlighed. Med sin nåde er han nær de mennesker, der lider, og han venter dem i sin evighed.

Som at diskutere med grammofofoner

Interview med en katolik, der ikke slog sin dør i for Jehovas Vidner

For nogen tid siden blev en af Jehovas Vidner-bevægelsens frafaldne tilhængere interviewet til et københavnsk dagblad. I samtalens løb oplyste han, at entredøren ofte blev smækket i med et ekstra brag, når der boede en katolsk familie bag den. Det lyder troligt. Mange katolikker ved, at deres kirke i denne uhyggelige bevægelses øjne er den store skøge, og at de forskellige protestantiske retninger er dens hæslelige døtre.

Næstekærlighed byder måske, at man også tager sig tid til at lytte til tåbesnak, men det fortvivlende er, at disse uindbudne gæster derefter vil komme igen og igen. Man taber omsider tålmodigheden og slår døren i. Hvad skal man ellers gøre?

En, der vitterligt har gjort noget andet, er kemigraf Per Wedell Topp, som hører til Sakramentskirkens sogn på Nørrebro i København. Han interesserer sig stærkt for religionspsykologi, og allerede ved sit første møde med et af »vidnerne« slog det ham, at man her står overfor en »retning«, der mere er optaget af at rakke ned på andre trossamfund end af at præcisere sin egen lære. Om den katolske kirke i særdeleshed syntes »vidnerne« at vide mere end paven selv.

Og så besluttede jeg at undersøge, hvorfra disse fordrejede læresætninger stammede, fortæller Wedell Topp. De viste sig at komme fra bevægelsens ledere, som igen havde deres opfattelse dels fra frafaldne katolikker, som åbenbart aldrig har forstået kirkens lære om bl.a. treenigheden, helvedeslæren og Kristi guddom, dels gennem en vilkårlig fortolkning af læresætninger i katolsk katekismus, ordbøger og leksika.

»Forvis jer om alt«

- Et eksempel?

- Her er et af utallige: I en af bevægelsens lærebøger »Forvis jer om alt« defineres ordet »messe« således: »Falsk religiøs læresætning«. Derefter følger et katolsk citat fra National Catholic Almanac 1948 side 244 samt Cathecism of Christian Doctrins fra 1948 side 365, og så fortsætter lærebogen:

»Bibelen åbenbarer klart, at Jesus ofrede sit eget offer een gang for alle, og at det aldrig behøver at fornyes. Jesu ord »Legeme og blod« udtrykker symbolsk, at de, der spiser og drikker, er delagtige i hans menig-

heds legeme og hans død under den nye pagt«. Denne udlægning følges op af ikke færre end syv sider skriftsteder, og der bringes citater af blandt andre Rosenørn Lehn og Peter Schindler.

Logikken er følgende:

Ud fra teksten: »Forvis jer om alt« slår man op de henviste steder i katolske bøger om troslæren og konstaterer, at citaterne er bogstaveligt korrekte, - ergo er »messe« en falsk religiøs læresætning! Fejlen er naturligvis, at det er hovedløst at bruge en katekismus på denne måde, - uden mundtlig udlægning og forklaring. Man citerer uden at have begrebet et pluk af meningen.

- De har også talt med tidligere katolikker, som er faldet for »vidnerne«?

- Jeg har talt med nogle, blandt andre en ung mand, som kirkens helvedeslære havde forskrækket. Han hævdede, at han som elev i en katolsk skole havde fået fortalt, at Helvede var et brændende ildhav. Det viste sig, at han på stedet kunne citere ordret, hvad katolsk katekismus bragte af helvedeslære. Han havde blot opfattet bibelens billedsprog ganske bogstaveligt. Da jeg spurgte ham, hvad han huskede af læren om Himmelen, var han ganske blank. Han vidste intet. Når jeg tænker på denne unge mand, føler jeg trang til at minde om Pauluskredsens bog af F. J. Sheed: »Lærer vi børnene religion?«

Det er min opfattelse, at de katolikker, der har ladet sig besnære af »vidnerne«, af en eller anden grund ikke har søgt kirkens hjælp. Kirken kan jo eksempelvis heller ikke sige dem med sikkerhed, hvad der er blevet af deres kære afdøde. Det mener sekterne at have nøje rede på. Man kan undre sig over, at så forholdsvis mange netop besnæres af Jehovas Vidners »autoritet« på dette felt.

Bekendere - forkyndere

- Hvad betinger de menige »vidner«s febrilske aktivitet?

- En konsekvent indpodet skræk for total udslettelse i det forventede slag ved Harnagedon. Ethvert »vidne« uddannes til overfor andre at kunne forkynde den ufejlbare lære, der er brygget sammen af lederne i Brooklyn. De inaktive »synder mod Helligånden«, hedder det. Man ser ikke den store forskel, der ligger i Det ny Testaments lære om at bekende og at forkynde - iøvrigt en fælles fejlanskuelse hos de fleste sekter. Man mener, at alle skal være præster. På få måneder proppes et »vidne« med det tilbørlige antal skriftsteder, som derefter skal bru-

Apropos skriftsteder

Nedenfor henvises til en række skriftsteder, som Per Wedell Topp finder vil være nyttige i en eventuel diskussion med Jehovas Vidner. Ikke fordi de forventelig kan gøre større indtryk på et »vidne«, men fordi bl. a. disse skriftsteder begrunder centrale dele i den katolske troslære.

Om Treenigheden og Kristi to naturer: Johs. 1, 1, Filip 2, 5-9, Mathæus 28-19, Lukas 12, 8-9, Johs. 12, 45, Johs. 10,30: 10, 24-10, 33, Math. 8, 29, Markus 3,12, Johs. 1, 45, Math. 16, 16, Johs. 20, 28, Math. 26, 63 ff.

Om den guddommelige tradition, overleveringen: 2. Tess. 2, 15, - 2. Thim. 1, 13 - 2. Johs. 12, 2. Thim. 2, 2, Filip 4, 9, Johs. 20, 30-kapt. 21, Johs. 21, 24-25, Johs. 16, 12-13.

Om den udødelige sjæl: Genes 2, 7, Visdommens bog 2, 22-23, Prædikerens 12, 7, Visdommens bog 15, 11, Es. 25, 8, Ordsprogene 15, 24, Daniel 12, 2, Math. 25, 46, Johs. 5, 28-29, 1. Korinther 15, 45-16, Lukas 8, 55, Math. 10, 28.

Om Helvede: Es. 33, 14, Es. 66, 24, Daniel 12, 2 (sml. Rom. 5, 15), Math. 18, 8: 25, 41, Markus 9, 48. Ny Testaments ord for Helvede (Gehenna) findes i Math. 5, 22, 29 og 30, 10, 28 og 18, 9, 23, 15, 33 og 3 gange i Markus (9, 43, 45, 47), Lukas 12, 5, Jacob 3, 6 (navnet taget fra de hebraiske skrifter), Josvas bog 15, 8 betyder Hinmons Dal sml. 4, Kgs. 23, 10: Om den evige pine, Helvede: Math. 23, 8 (evig ild), Markus 9, 48, sml. 2. Thes. 1, 9-12, Åbenbaringen 14, 11, 19, 3.

Per Wedell Topp.

ges til et bombardement af nye emner. Hos Jehovas Vidner møder man et eksempel på, hvordan bogstaven slår ihjel. »Læren« er ganske åndløs. Det er som at diskutere med grammofooner.

Lyset oprandt i 1874

- Har »vidnerne« forbud mod at diskutere i offentlige forsamlinger?

- Nogen egentlig diskussion går de aldrig ind på. De afventer det rette tidspunkt, hvorefter de fejer alle indvendinger til side med en håndbevægelse og kører frem med deres skriftsteder. Hvis man, som jeg har gjort det, spørger om deres ret til at fortolke skriften på netop denne måde, eller om tidspunktet for skriftens tilblivelse, får man undvigende svar, eller det svar, at sande kristne op gennem tiderne har bevaret bibelen, så »englen« hr. Russel i USA endelig kunne komme med fortolkningen i 1874.

- Hvordan mener De, en katolik bør forholde sig, når et »vidne« ringer på?

- Hvis katolikken er meget »bogstavstærk«, og altså er velbevandret i bibelske skriftsteder til forsvar for kirkens læresætninger, og hvis han er opfyldt af næstekærlighed overfor vildledte mennesker, tjah, så inviter blot »vidnet« indenfor. Så skal man høre, hvorledes der kan spilles pinpong med skriftsteder.

Men en katolik vil, selvom han iøvrigt er særdeles veloplyst, ofte være ret forsvarsløs overfor sådanne metoder. Han kan ikke »gå ind på spøgen« medmindre han specielt har forberedt sig på, hvad der vil komme. Han kan blot undres.

- Det er jo en særdeles primitiv tankegang, man møder hos »vidnerne«?

- Ja, og det er forsåvidt deres styrke. Mange, både katolske og protestantiske teologer kan ikke få sig selv til at anlægge et alvorligt syn på dette fænomen, hvilket prompte af »vidnerne« udlægges som et svaghedstegn. Andre teologer, også katolske, har gjort et modarbejde og skrevet bøger, hvori det uholdbare i »vidnerne«s påstande blev påpeget. Men overfor de, der allerede er under påvirkning af bevægelsen, er sådanne bøger uden virkning.

Straks en sådan bog fremkommer, sættes den under lup af bevægelsens ledere, og viser det sig, at forfatteren har misforstået et eller andet i »vidnerne«s lære - det være sig blot en ringe detalje - vil lederne triumferende sige: Dette er løgn, altså er hele bogen en eneste stor løgnehistorie!

Der står organisation bag Jehovas Vidner, al aktivitet registreres og gøres op i tabeller og statistikker. Iflg. »Rigets tjeneste« fra januar - et skrift til mere internt brug i bevægelsen - fandtes der i Danmark 9050 »forkyndere«, et tal, som inden årets udgang vil have at nå op på nøjagtigt 9502. Blade og bøger vandrer via bevægelsens nye trykkeri i Virum ind i flere og flere hjem.

Wedell Topp dækker et større skrivebord med bøger: »Frelse«, »Dygtiggjort til al god gerning«, »Sandheden skal frigøres«, »Dette betyder evigt liv«, »Gud må være sanddru«, (specielt beregnet for katolikker), »Guds verdensplan«, »Rigdom«, »Den nye verden«, »Studier i skriften«.

Galt for bevægelsen vil det gå, den dag folk tager den på ordet og vågner op.

E. D.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Chr. Hansens køudsalg

Gl. Kongevej 163
Telefon Eva 6468 - 6466

Rasmussen & Nielsens

maskinværksted

Vestergade - Holbæk
Tlf. 1039

Alt i Bandager & Sygeplejeartikler

Holbæk Materialhandel

Telefon 32
Kaj Andersen

Leverandør til Sct. Elisabeth Hospital

Holbæk Mejeri A-S

Algade 84 - Telefon 68
Leverandør til Hospitalet

Telefoner: 70 45 30 • 70 49 20

Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk

NORDISK KULAGENTUR A/S

SVEN E. FREDERIKSEN

RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliefyre

(årligt eftersyn)

Der er skrevet mange bøger om konflikten mellem pave Alexander VI Borgia og Savonarola, dominikanermunken, bodsprædikanten, der ville rense kirken og blev lyst i band af paven og brændt på Firences torv i året 1498. Michael de la Bedoyeres bog *The meddlesome Friar* (Collins, London 1958) er interessant og skal omtales, fordi den for en gans skyld tager Alexander VI i forsvar på bekostning af Savonarola. Det er ikke fordi forfatteren vil frakende Savonarola hellighed og udstyre paven med den. Han vil bare hævde, at Rodrigo Borgia, skønt magtbegærlig, simonistisk, sanselig og nepotistisk, ingenlunde var en slet pave, men at han til enhver tid var en retroende katolik og stadig, skønt han i sin svaghed aldrig realiserede det, ønskede at slå ind på en bedre vej, både hvad angik hans egen og den romerske kuries livsførelse.

At forfatteren søger at skaffe lidt balance i tingene ved tilsvarende at gøre Savonarola til en hysteriker kan være, hvad det være vil. Det hedder for eks. frit citeret: »Eftersom det jo k u n n e (fremhævelsen min) være ondsindet snak, at Alexander stod i forhold til sin datter Lucretia og myrdede dennes ægtemand i jalousi, kan vi ikke tage det for historisk, og – modsat – eftersom vi jo ikke har nogen vished for (hvem kan give forfatteren den?), at Savonarola var Guds profet, har vi ingen sikkerhed for, at han ikke var offer for indbildning og hysteri«.

Hvis man kan godkende en sådan metode, er afstanden mellem dem jo formindsket betydeligt. Men lad os trods alt gå ind på forfatterens tanke, den er værd at beskæftige sig med, fordi den åbner et nyt perspektiv. Rodrigo Borgia er altså retroende katolik. Han har ganske vist gennem hele sin gejstlige løbebane elskerinder og børn i fortsat rækkefølge. Han køber sine embeder for til sidst at ende som grossist i branchen. Men han ved det er galt, og han prædiker mod synden. Med andre ord, han er retroende nok!!

Forfatteren er redaktør af *Catholic Herald* og vant til apologetiske pennefejder. Han er udsat for, at den menneskelige side af vor kirke ustandselig angribes og skal forsvares, og han falder nu for den nærliggende fristelse at gøre det ved at pynte lidt hist og sværte lidt her. Han synes et øjeblik at have glemt, at sandheden ikke behøver at forsvares, den skal blot ses. Og vil man hjælpe sandhedens kirke ved at tilsløre sandheden, bliver man en fjende af den. Uden at ville det gør Michael de la

Kronik

Den kolde rettroenhed

af forlagsboghandler
Sven Damsholt

Bedoyere Alexander til noget, der er værre end en ondsindet forbryder. Han gør ham til en korrekt kirkelig embedsmand, der blot privat tjener det modsatte af den, han offentligt skal tjene og repræsentere.

Kan man nu sige, at det er værre? Alexander var indehaver af Peters embede og retmæssig forvalter af nådemidlerne; lad ham være moralsk defekt, men det influerer jo ikke på, at lære og sakramenter uforsfalsket når kirkens børn?

Nej, hvis man kan reducere kirkens funktion til videregivelse af dogmatiske læresætninger, formidling af opbyggelig psykologisk vejledning og uddeling af åndelig voksekraft, så gjorde Alexander Borgia næppe stor skade. Men det kan man jo ikke. Kirken er mor til vort liv i evigheden, det liv om hvilket Jesus siger, at det består i at kende Gud, og det er både mere og andet.

*

Hvad vil det sige at kende Gud? – At kende et menneske vil sige, at dette menneske har gjort indtryk på en. Er indtrykket godt, åbner man sig for det, man gemmer måske både oplevelsen som noget dyrebart, der bliver ved med at leve i en; man vil gerne tale om vedkommende, og når man taler, kan andre modtage samme indtryk, oplevelsen kan forplante sig fra menneske til menneske. Men den filtreres gennem det menneskelige sind: jo renere dette er, des renere reproduceres billedet af den, der berettes om. Jo mindre rent, des uklare er billedet.

Jeg havde som dreng i skolen en historielærer, der var sønderjyde og havde karsehår; han fortalte på en sådan måde om Cæsar, at alle vi drenge blev grebne deraf. Han må selv have været betaget af den store romerske kejser og hærfører, ellers kunne han ikke have gjort et sådant indtryk på os. Men når jeg siden i mit liv tænker på Cæsar, kan jeg kun tænke mig ham med karsehår og holdende på sin stav på samme måde

som min lærer med sønderjysk stædighed holder på en pegepind.

En sådan iagttagelse viser det begrænsede, ja måske det ødelæggende moment i den menneskelige formidlingsevne. Og dog var det denne evne, Gud benyttede, da han lod Evangeliet gå ud over verden. Kun en gang er reproduktionen sket ren og uforgævet: Sønnen kender Faderen, og denne Jesu oplevelse af Faderen var at se i hans menneskelige natur, så at han kunne sige: Den, som ser mig, ser Faderen. Mennesket har lært Gud at kende i Jesu person, og de tolv, der var hans nærmeste og vidner til hele hans færd, bar oplevelsen videre. De ord, de sagde, de gerninger, de gjorde, bar vidne om ham til omverdenen.

Apostolatet har fået navn efter disse elleve og Mathias, der kendte ham i kødet, samt den trettende, Paulus, der kendte ham i ånden. En apostel – han være sig viet præst eller lægmand – er et menneske, der har lært Gud at kende og bringer oplevelsen af ham videre til andre. Det er ikke blot en psykisk-åndelig proces, som når en historielærer beretter for sine elever, her er den naturlige formidlingsevne taget i brug af det overnaturlige; Sønnens kenden sin Fader, selve de to guddommelige personers oplevelse af hinanden, er en person – den tredje person i Treenheden. Da Jesus gav apostlene del i sit kendskab til Faderen, var det i Helligånden han gav ham del heri. Det var Helligånden, de åbnede sig for, og som igennem dem personlig belærte folkeslagene om Gud.

Som en storm sætterølgen igang i vandmasserne, har den Hellige Ånd bragt oplevelsen af Gud ind gennem menneskeheden; vidnesbyrdet har sat sig spor på forskellig vis: i bogstav, det er den hellige skrift – i tankeverdenen, hvor troen har formuleret dogmerne, – men frem for alt i handling: sakramenterne og det liv, der leves ud af dem.

Det er klart, at det er blandt sådanne apostle kirken vælger sine embedsmænd. Apostlen avler ved Åndens kraft nye børn til kirken, og derfor er dette, at man er en apostel, det første krav kirken stiller til den, der skal beklæde et bispeembede. Ved at knytte apostolatet til embedet ordnes denne kraft i kirkens tjeneste, som kærlighedslivet mellem mand og kvinde ordnes i ægteskabet.

Men nu kommer det ødelæggende moment ind. Så længe det er Guds egen oplevelse af Gud, der fylder et menneske, er formidlingen så ren som den kan være i det skrøbelige menneskelige kar. Men er det menneskets

oplevelse af Gud – eller tydeligere sagt: menneskets oplevelse af Gud, sådan som mennesket ønsker at have Gud i sin verden, som en faktor der tjener dets lykke, fremmer dets planer o. s. v., så reproduceres ikke Gud for omgivelserne, men noget andet. Der kan være så mange andre motiver, der får en mand til at begære embedet: lyst til at styre, trang til at være anset, der kan være så meget andet end netop dette ene, at tjene Gud, som Gud vil tjenes, der inspirerer en mand. Og det behøver ikke nødvendigvis at være slette motiver. Der vil imidlertid opstå den samme goldhed omkring ham, som om den kvinde, der indgår et ægteskab af andre grunde end sand kærlighed. Det behøver ikke at vise sig i det ydre. Der kan være masser af aktivitet, resultater i mursten og cement, en numerisk vækst af kirken ved øgede konversioner og meget andet, for der findes en oplevelse, der ligner Kristus-oplevelsen så slående, at hverken manden selv eller de omstående ser forskellen. Det er en oplevelse at være med i en stor bevægelse. Det er betagende at mærke succes og tilstrømning af procelytter. Det er også en oplevelse at mærke sine egne evner udfolde sig og give resultater. Oplevelser, der ikke er forkerte, når de følger i Kristus-oplevelsens kølvand (her drukner de bare), men er de adskilt fra den, vil de være ganske ufrugtbare. Det er nemlig ikke vidnesbyrd om Gud, de giver, kun viden.

Savonarola.

Ikke meddelagtighed ved en sjæl, hvori Gud bliver nærværende for de omstående og selv erobrer deres hjerter og tro, men blot en meddelelse. En sådan viden og meddelelse kan naturligvis være dygtigt fremsat og drage mange tilhængere efter kirken, ligesom de store politiske partier kan det i begyndelsen, og ligesom Jehovas Vidner kan det endnu, men det er ikke uden videre en vækst af Guds rige, det er kun huse bygget på sand, og hvis disse nye tilhængere ikke møder sande apostle i andre dele af kirken og redder sig over på den åndelige klippegrund, der er Peters Kristus-erkendelse, bliver det til lunkenhed i næste omgang, kulde og så til frafald ved første regnskyl.

For kirkens liv består i at kende Gud, som hustruen sin mand, barnet sin far. Mennesket kan ikke leve af oplevelsen af sig selv og glæden ved sin egen udfoldelse. Jesus siger, at den, som tror på ham, af hans indre skal der rinde strømme af levende vand. Den virkelige apostel formidler åndelig næring, men den embedsmand eller leder, som drives af ambitioner, har ikke alene intet at give sine medmennesker, han må endda tage fra dem for selv at leve: deres beundring, deres underkastelse, måske deres pengemidler.

Sådanne tilstande har altid hørt til den menneskelige side af kirken, hvor ondt og godt er blandet sammen. De betyder ikke katastrofe, men belastning af de gode kræfter og stilstand. Men sker det, at et menneske kommer til at beklæde apostelembede, som ikke er apostel og ydermere er et menneske, der henter sit liv og sin glæde ud af det, der opløser og nedbryder Guds rige, så er det katastrofe. Hvad andet end døden har han da at bringe dem, han var sat til at bringe livet?

*

Når et menneske elsker synden, er det dødens smittebærer. Hvis det bare bærer dyrets mærke åbenlyst som underverdenernes forbryderkonger og historiens blodmænd, så kan man tage sig i agt for det. Men tillades det, at det bærer Kristi stedfortræders navn, iklæder man det Kristi kjortel og giver det hans hyrdestav, så anretter dette menneske større skade end de, der har magt til at slå legemerne ihjel: man giver det magt til at slå sjæle ihjel. Man forhåner Gud og drager hans vrede over jorden. Der sker i en sådan ulykkelig situation en sammenfiltrering af ret og uret, som kun få kan rede ud. Den hengivenhed og lydighed, som personen i kraft af det hellige embede, han

beklæder, har krav på, udstrækkes til godkendelse og loyalitet mod de handlinger, hvormed han bedrager Gud. Og den hellighed, som de troende har ret at vente hos den, der beklæder embedet, gør, at billedet af Gud, hvem de higer efter at lære at kende, dannes i djævelens skikkelse. Man giver lejetjeneren mulighed for at sige: se, således er en sand hyrde! Man lægger en mødding i Himlens forgård og siger: Kom og få en forsmag på Paradisets glæder! Man lægger barnet til den prostitueredes bryst og siger: Se, din moder! Vel virker sakramentet ex opere operato, og kirkens lære kan ikke rokkes, men begge dele er knyttet til personer, der igennem deres vidnesbyrd om Gud skal berede jordbunden i de hjerter, hvor ordet skal gro, og sakramenterne blive til liv. Giver den person, hvem det hellige embede er betroet, vidnesbyrd om Guds fjende, så vil den kirke, han repræsenterer, hvor perfekt efter reglerne han end repræsenterer den, også blive betragtet som Guds fjendes institution. Ja, jo perfekte han overholder de ydre regler, jo mere grundfæstet bliver overbevisningen herom. Vorherre har lovet, at Helvedes porte ikke skal slås i lås om kirken, men han har ikke sagt, at de ikke til visse tider kan være trekvart lukkede om den.

*

Hvor stor en katastrofe disse mennesketyper, vi har set blandt renæssancens kirkefyrster, har været for kirken, fatter vi idag, hvor vi fire århundreder efter endnu pines af kirkesplittelsens følger og mærker den afsky halvdelen af kristenheden nærer overfor ordet »pave« og den institution, han repræsenterer. En opfattelse af det kirkelige embede, som den Michael de la Bedoyeres bog tenderer hen imod, nemlig at der findes en art rettroenhed, hvor hjertet ikke er med, og at den kan være forsvarlig i forbindelse med et embede, kan kun nære denne afsky. Og den er i dybeste modsætning til vor tro; Savonarolas billede hænger idag i Vatikanet, han anses af det italienske folk for at være en helgen, og i disse år har dominikanerordenen gjort forberedelser til den proces, der går forud for en helgenkåring – vel vidende, at den bandstråle der udslyngedes mod munken, i så fald vil vende sig mod den, der udslyngede den.

Og så vil kirken for hundredeogsyvogtyvende gang sige: mit liv er mere end en kontrakt, det er en hengivelse. Min lære er mere end et system, den er et liv. Jeg er mere end en organisme: jeg er Guds hustru og mor til hans børn.

Nu 25 katolikker i Underhuset

Tre fra arbejderpartiet faldet

London (NC). Blandt de 630 kandidater, der blev indvalgt i det britiske underhus, er der 25 katolikker. Der har hidtil kun været 22 katolikker i parlamentet, og den nye repræsentation er den hidtil største men svarer dog slet ikke til katolikkernes antal. Der er som bekendt 10 pct. katolikker i den britiske befolkning.

For første gang i mange år har det konservative parti flere katolske parlamentsmedlemmer end arbejderpartiet. Der er fjorten konservative og elleve medlemmer af arbejderpartiet blandt katolikkene. I alt var 59 katolikker opstillet som kandidater. Arbejderpartiet tabte 3 af sine mest kendte katolske repræsentanter —

nemlig Tom O'Brien, som i 14 år har været medlem for West Nottingham, Mary McAllister, der var parlamentsmedlem for Glasgow i Skotland, samt Bob Walsh fra Lancashire. Walsh er blevet kendt gennem sin mangeårige kamp for et katolsk samfundssyn.

Det katolske medlem David Logan, der repræsenterer arbejderpartiet i Liverpool, blev genvalgt. Han er 88 år og Underhusets ældste medlem. Blandt de nye katolske konservative medlemmer er David Pelhan James, som er leder af forlaget Burns Oates and Washbourne i London, og Charles Curran, en kendt jurist, journalist og fjernsynskommentator.

I respekt for anderledes-troende!

**Paven har forandret en af
Krist Konge-festens bønner.**

Pave Johannes har forandret teksten i en af de bønner, som læses på Krist Konges fest. I indvielsesbønnen til Jesu hjerte vil følgende afsnit for fremtiden blive udeladt:

»Vær konge over alle dem, der endnu lever i hedenskabets eller Islams mørke. Før dem ved din stærke arm til dit lys og dit rige. Se også i din barmhjertighed til Israels børn, der engang var dit udvalgte folk. Lad det blod, som de selv kaldte ned over sig, nu strømme ud over dem, som et forlønningens og livets bad.«

I stedet vil afsnittet blive læst med dette indhold:

»Vær konge, ikke alene over de trofaste, som aldrig har svigtet dig, men også over de fortabte børn, som har forladt dig. Giv, at de hurtigt må vende tilbage til deres faders hus, således at de ikke skal dø af sult og elendighed. Vær konge over dem, som er hildet i vildfarne meninger, eller hvem uenighed holder borte, og kald dem tilbage til sandhedens havn og troens enhed, så at der snart må blive een hjord og een hyrde!«

Paven har, hedder det i den officielle kundgørelse fra vaticankanet, gjort denne forandring af respekt for anderledes-troende.

I det hjemlige bispedømme vil den forandrede tekst næppe blive læst på Krist Konges fest i år, da bønnen er en vekselbøn og teksten i så fald måtte fordeles til kirkegængerne i særtryk allerede på søndag. Men den nye tekst indsættes i den kommende ny-udgave af salmebogen, der udkommer i løbet af næste år.

Polens troskab mod Kristus

Vatikanstaden (NC). 20 årsdagen for de tyske og de russiske troppers invasion i Polen er blevet markeret af Vatikanets to blade, dagbladet *L'Osservatore Romano* og ugebladet *L'Osservatore della Dominica*. *L'Osservatore Romano* minder om pave Pius XII's tale til en gruppe polakker den 30. september 1939, tre dage efter Warszawas overgivelse til nazisterne. Pius XII udtalte blandt andet: »Deres folk har kendt til lidelse og til tider, da det tilsyneladende var døden nær, men det har også kendt til genfødsel og opstandelse. Kun et, melder deres historie aldrig om, og det er, at Polen har været adskilt fra Kristus og hans kirke.«

Vatikandagbladet tilføjer, at disse ord stadig gælder.

L'Osservatore Romano skriver videre, at Sovjetunionen gennem sin politik åbnede vejen for nazi-Tyskland og for de frygtelige hændelser, der gennem 6 år gik hen over menneskeheden. Hitler var i stand til at besejre Polen, fordi han kunne være sikker på ikke at møde nogen modstand fra Øst.

Svensk præst hædret

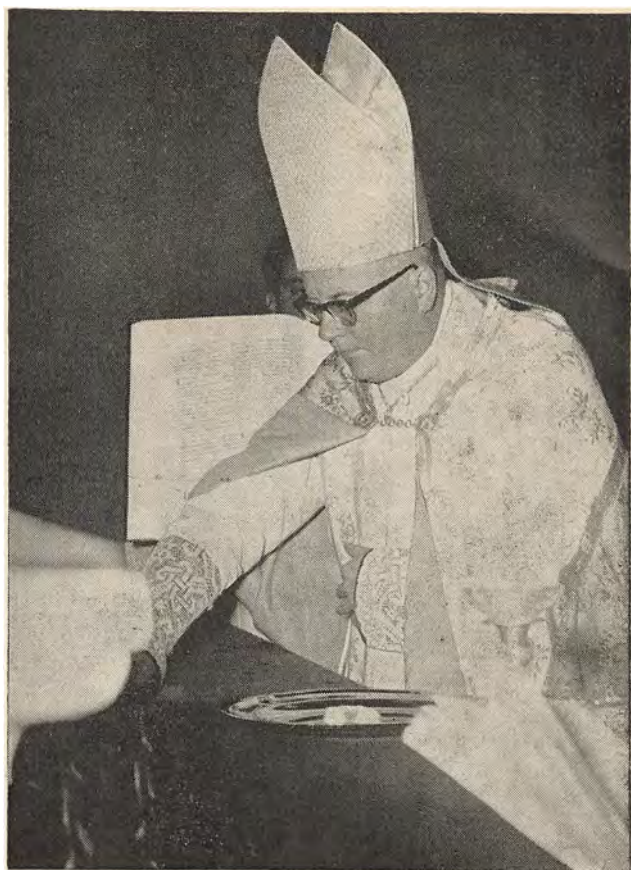
Stockholm (NC). Pastor Tryggve Lundén, der er kapellan for Birgittinerinderne i Vadstena, har af det svenske litterære selskab »De ni« modtaget en prisbelønning for sit arbejde som oversætter af middelalderlitteratur. Pastor Lundén har fornyligt afsluttet oversættelsen af den hellige Birgittas »åbenbaringer« fra latin. Denne oversættelse blev omtalt i *Katolsk Ugeblads kronik* i sidste uge. Pastor Lundén blev i sin tid katolik gennem sine studier af svensk middelalderhistorie. Han er nu 42 år.

Sct. Vincent-søstrene bygger

Sct. Vincentsøstrene i Helsingør vil om kort tid få føjet seks nye værelser til deres gamle pensionskloster i Nygade, og samtidig moderniseres hele bygningen. Først og fremmest skal udbygningen mod den katolske kirke rives ned og erstattes af en ny i to etager. Herved skaffes plads til en ny og bedre opholdsstue og et rigtigt kapel. Det sidste har søstrene længe savnet. I den nye bygning skal også indrettes spisestue for søstrene og pensionærerne. De lokaler, der hidtil har været anvendt som kapel, spisestue og opholdsstue, skal så bygges om og indrettes som værelser for pensionærerne. Der skulle opnås ialt ni nye værelser, hvoraf de tre dog findes, men hidtil har været anvendt til andet formål.

Ifølge Nyhedsbladet vil byggeriet koste ca. 100.000 kr., som de otte Sct. Vincentsøstre i Helsingør dels har fået ind gennem pensionen, og dels gennem velvillig støtte fra private.

Udlandets store interesse for Niels Stensen-sagen

Fra Niels Stensen-festlighederne i Florens, som vi omtaler andet steds i bladet, har vor korrespondent sendt disse tre billeder. Øverst til venstre ses processionen på vej gennem San Lorenzo-kirken. Man genkender forrest tilhøjre pater, dr. phil. Gustav Scherz.

På billedet over disse linier ses biskoppen af Osnabrück, Helmuth Wittler, ved konsekrationen af det nye alter.

Det store billede tilvenstre viser et udsnit af forsamlingen i San Lorenzo. Forrest tilvenstre sidder pater Scherz, bag ham pilgrimsturens leder, pastor Paul d'Auchamp, og på samme og efterfølgende rækker de danske deltagere. Tydeligst ses dr. Meldahl og landsretssagfører G. Garth-Grüner med frue.

*„Gå ud og forkynd
evangeliet
for al skabningen“*

IFØLGE de statistikker, der for nylig er blevet udgivet, går kristendommen tydeligt fremad i Afrika. I 1900 var der kun ca. 514.000 katolikker, men deres antal er i mellemtiden steget til 24 millioner. Og i det samme tidsrum er antallet af afrikanske missionsbispedømmer steget fra 64 til 257. 23 af disse bispedømmer ledes af indfødte prælater.

Et fremskridt på ét område må imidlertid ikke få os til at glemme det arbejde, der skal gøres, og som endnu ikke er gjort. Det er nemlig kun knapt 20 % af den afrikanske befolkning, der er kristne, og kun lidt over halvdelen af disse 20 % er katolikker. I andre verdensdele, først og fremmest i Asien, er der umådelige befolkningsgrupper, hvor kristendommen endnu ikke har vundet indpas. Af hele jordens befolkning er ca. 30 % kristne (og 17 % katolikker). Det vil sige, at der i verden for øjeblikket er 2 mennesker af 3, der endnu aldrig har hørt om Kristus, og som endnu ikke har fået evangeliet forkyndt.

I vore såkaldte »kristne« lande er situationen officielt bedre. Men ser det i virkeligheden bedre ud? Af egen erfaring ved vi, at de fleste af vore samtidige, selv om de er døbt, praktisk talt lever, som om de var hedninger. I de fleste tilfælde har den religionsundervisning, de har fået, snarere virket som et »antireligiøst serum« end som en livssæd. I dag er det ikke bare Afrika og Asien, der er missionsmarker. Europa er det i lige så høj grad om end på en anden måde. Vor industri-civilisation, der har udviklet sig uden forbindelse med evangeliet, er endnu ikke kristen. Vi lever – uden at vi er helt klar over det – i et milieu, der er næsten totalt hedensk.

I dag, hvor vi fejrer Krist Konges fest, må vi se denne situation realistisk og konkret i øjnene. Det er ikke nok at give sin skærv til kollekterne for missionen, som vi gjorde det i søndags. Vi må også bruge andre våben end de materielle. Vi må også – i overensstemmelse med pavens anmodning for nylig – bede om, at missionsarbejdet må føre til gode resultater, – vi må bede for hele Kirkens apostolat. Vi skal også selv tage del i dette apostolat. Vi er alle sammen ansvarlige for vore brødre. Vi er alle sammen ansvarlige for, om der er fremgang eller tilbagegang i Kirken. Vi er ansvarlige for alle mennesker. Vi kan ikke være tilfredse med den nuværende situation. Ligesom Kirken og sammen med Kir-

ken må vi lide, så længe der er ét menneske, der ikke er døbt, så længe Krist Konge ikke hersker over os alle. Gennem vor dåb og vor firmelse er vi blevet Guds medarbejdere. Derfor skal vi også – hver på sin plads gøre et aktivt apostolat og være virk-somme stridsmænd for den ene Herre, der hersker ved retfærdighed og kærlighed.

M. D.

Mere om kirkebyggeri

Det var interessant at læse pater Drouzys artikler om kirkebyggeri igennem tiderne og begrundelserne for at bygge nye kirker i tidssvarende stil.

Pater Drouzy nævner, at en kirke – for at blive vellykket – må svare til sin funktion, herunder at den, som det sted, hvor Guds folk samles, må være som en mødesal: stor nok, åben, og således at alteret er synligt overalt.

Ser man på erfaringerne fra det nyere kirkebyggeri herhjemme, må der være grund til at fremhæve, at kirken for virkelig at blive vellykket også må være funktionalistisk rig-

tig, d. v. s. at man ved indretningen tager hensyn til, hvilke funktioner der skal finde sted, og hvilken plads disse funktioner kræver.

Man kan bygge en kirke med et stort og åbent kor, som giver mulighed for, at man kan se alteret fra hele kirkerummet, men hvis man bygger forhøjningen, hvorpå alteret står, unødvendig stor, og således at den optager for stor plads i koret, så har man ikke taget de fornødne hensyn til de funktioner, der skal finde sted i koret. Levitmessen og liturgien i den stille uge fordrer større bevægelsesplads end den sædvanlige højmesse. Under brudemessen knæler brudeparret i kirkens kor, midtfor alteret. Det virker da uheldigt, at gulvpladsen er så kneben, at præst og ministranter under trinbønnen må opholde sig umiddelbart foran brudeparrets pladser, og at brudeparrets stole må stilles langt tilbage mod trinene ned til kommunionbænken for at udnytte hver centimeter af korets gulvplads på bekostning af det skønhedsmæssige.

Hvis en arkitekt ønsker at bryde med brugstingenes traditionelle udseende, bør han betænke sig på at bryde med de erfaringer, man har gjort med hensyn til de hidtil anvendte materialer, medmindre man kender de fremtidig anvendte materialers påvirkelighed af de stoffer, de vil komme i berøring med, og hvor let disse materialer lader sig rengøre.

I århundreder har man bygget døbefonten af sten. I de seneste år har man ladet en døbefont fremstille af metal. Man kan nu lægge mærke til, at dåbsvandet i tidens løb afsætter skæmmende pletter og rande. Da døbefonten kun kan gøres ren een gang om året, får man i døbefonten anløbne steder, som virker uæstetisk. Vil man anvende metal til en døbefont, må den antagelig have glas indvendig.*

I en ny kirke har man i stedet for et våbenhus nøjedes med en smal entré. Våbenhuset er at foretrække. For det første er våbenhuset en kirkens forgård, hvor man skal have muligheden for at falde til ro, inden man går ind i kirken. Derudover kommer de praktiske formål i våbenhusets anvendelse.

De erfaringer, man således har gjort, viser, at der bør være et nøje samarbejde imellem arkitekten og de – og det er først og fremmest præsterne –, der i det daglige skal virke ved kirken, således at man opnår fuldstændig anvendelsesmulighed ved kirkens indretning og ikke blot lader sig beherske af et skønhedsmæssigt hensyn.

– arv –

*) På samme måde viser vievandskar af metal ulemper, som ikke kendes ved vievandskar af sten. Hvortil også kan føjes, at vievandskar af sten viser tilbage til vievandskarrets oprindelse, nemlig renselseskarrerne i templets forgård.

SØNDAG d. 25.: Krist Konges fest (s. 1130). »Til os komme dit rige«, siger vi til Vor Herre, hver gang vi beder »Fader vor«. Men han nøjes ikke med smukke ord fra vor side. Han vil også se konkrete beviser på vor kærlighed. Dagens fest stiller os et alvorligt spørgsmål: »Hvad gør vi for at lade Kristus og hans lov herske over hjerterne? Hvordan opfylder vi den kristne pligt, der består i at bringe kærlighedens »smitte« til alle omkring os?« På alle de store liturgiske fester hylder vi Kristus som vor konge: Julen forkynder Kristi komme til denne verden og bebuder hans triumf på den yderste dag. På helligtkongers dag fejrer vi, at han åbenbarer sig for hedningerne. Langfredag og påskedag forkynder hans sejr over det onde og over døden. I dag fejrer vi især hans universelle kongedømme over al skabningen og hans herlighed, der overgår al anden herlighed. Ihukommelse af den 23. søndag efter pinse (s. 751).

MANDAG d. 26.: Søndagens messe (s. 751). Ihukommelse af Evaristus (s. 1122).

TIRSDAG d. 27.: Søndagens messe (s. 751).

ONSDAG d. 28.: Simon og Judas (s. 1124) hørte til de 12 apostle. Simons tilnavn, Zelotus (den nidkære), lader os forstå, at han tidligere har hørt til en kreds af »modstandsfolk«, der med magt vil bekæmpe den romerske undertrykkelse af jøderne. Judas med tilnavnet Thaddæus var i slægt med Jesus og med Jakob den Yngre. Vi har bevaret et brev af ham, som findes i Det nye Testamente, og hvori han advarer »de hellige« mod de falske kristne, »der vandrer efter deres lyster, smigrer folk for fordels skyld og fører overmodige ord i munden.«

TORS DAG d. 29.: Søndagens messe (s. 751).

FREDAG d. 30.: Søndagens messe (s. 751).

LØRDAG d. 31.: Gudsmoders lørdagsmesse s. [90].

R. I. P.

Min kære hustru, min kære plejemor

Helga Jørgensen

er afgået ved døden den 14. oktober 1959.

S. E. Jørgensen.
Inger Pedersen.

Bed for hendes sjæl.

Immaculata-Kongregationen

Onsdag den 28. okt. kl. 19,30
rosenkransbøn – derefter hyggeligt samvær i den gule sal.

Den hellige Frans 3. orden
har møde i St. Annæ kirke onsdag den 28. oktober, kl. 19,30.

D. K. K. F.

Landsmødet med generalforsamling den 8. novbr. afholdes i Vartovs lokaler, hvor måltiderne også indtages: Farvergade nr. 27.

Styrelsen.

A/S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandsfabrik

Telefon 121, 208

Sophus Larsen & Søn

1. kl.s kød, pålæg og hestekød

Albanigade 39 . Odense . Telefon 4898

Axel Smith's Eff.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 136

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10, Holbæk, Telefon 239

THERMALIND-varmesteppe lindrer mod smerter fra gigt, ischias og sygdomme som kræver varme. - Oplysninger hos

Jensen & Olsen

HOLBÆK . Telefon 368

K&K

AKTIESELSKABET

Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 9270

MEJERIEET Vesterbo

Aarhus by's lærende
TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28

Telefon Minerva *408

Emanuel Jensen & H. Schumacher

Murer- og Entreprenørførretning A/S

Godthaabsvænget 4

Kbhvn. F

Telefon C. 988

Et tilbud

»En lejlighed? Javel, og De er et ægtepar med et barn. Det skulle jo ikke være helt umuligt, hvad? Ikke over 250 kr. i husleje om måneden? Jah, sådanne lejligheder hænger jo ikke på træerne. De kan få en tip-top moderne lejlighed for ca. 350-400 kr. pr. måned i løbet af kort tid; indskuddet er på ca. 4-5000 kr., og så skal vi blot have 8 pct. af første års leje, skal De skrives op nu, så bliver det 60,- kr. En gammel lejlighed? Næ, det er der ikke megen sandsynlighed for, det er der vist for mange skrevet op til.

Helt ør i hovedet står jeg igen uden for boligselskabets dør. I flere uger havde jeg løbet fra det ene selskab til det andet. De fleste ville ikke engang notere ens navn op, og der, hvor man kunne blive skrevet op, kostede det fra 50 kr. til 110 kr.; men de kunne intet sige om, hvornår man hørte fra dem.

Fra vi blev sagt op for ca. 1 måned siden, har vi været i samtlige boligselskaber, en hel del ejendomsmæglere, 2 landsretssagførere, samtidig med, at vi skriver til alle de billet mrk., hvor lejen er nogenlunde rimelig. Vore egne annoncer har ikke givet resultat endnu.

Altså - unge mennesker må for største part tage disse nye moderne opførelser til fantasipriser; men lad os tage et kig på og se, hvad man byder på i ca. 1500 lejligheder, den største samlede bebyggelse i dag, alle med en leje fra 300-400 + 3-4000 kr. i indskud.

I selskabets brochure finder man følgende oplysninger:

Om byggeriets standard kan oplyses, at gulvene er henlagt af bølgeparket, fliser overalt i badeværelse og køkken + isskab. Bebyggelsen er forsynet med nedstyrningsskakte, moderne maskinvaskerier, gode køkkener m. m., endvidere fortæller man for endnu en gang at appellere til den moderne og stadig fremadskridende dovenskab, at der kun er kort afstand til rådhus, trafikforbindelser, postkontor, skole, selskabslokaler, butikker m. v., og til slut skriver man:

Det er boligselskabets håb, at man ved udlejningen, der påbegyndes sommeren 1959, må finde frem til et boligsøgende publikum, hvis boligvaner og levesæt m. v. vil udnytte disse særlige lejligheder.

Således bygger samfundet af i dag til de unge og tvinger på den måde konen til at arbejde, hvorved man kvæler ønsket om et barn til fordel for et andet ønske, ønsket om et køretøj, da udgifter til tog, bus eller lign. for 2 personer lige så godt kan bruges som rate på en bil eller motorcykle. Jeg har selv truffet sådanne unge mennesker; det er ikke svært; dem finder man overalt, nygifte, som er i færd med at bygge et hjem op på en måde, der sætter materielle goder i første række. Hvorfor ikke bygge til en overkommelig pris og så lade folk selv bestemme, om de vil have køleskab, elektrisk komfur, parketgulve o. s. v. For det er jo trods alt ikke alle, der anser disse ting for det vigtigste.

André Johansen.

ALTERLYS

i alle størrelser

og iøvrigt

stearinlys og vokslys

af enhver art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Digteren Werner Bergengruen

I efterårsferien besøger Werner Bergengruen, en af vor tids betydeligste katolske forfattere, København.

Werner Bergengruen er født 1892 i Riga som søn af en tysk læge af gammel baltisk familie. Han tilhører således en kulturkreds, vi kender forholdsvis lidt til: den baltisk-tyske borgerkultur, der havde sit centrum i Riga. De baltiske Østersø-provinsers historie har altid været præget af, at de var det vestlige kejserriges yderste forposter mod Øst, snart under tysk, snart under russisk herredømme; også til Skandinavien har de haft et nært tilknytningsforhold. De baltiske provinser blev et modsætningernes land, et land, hvor Østkirkens fromhed mødtes med den vesteuropæiske individualisme: uforglemmeligt skildret af Edzard Schaper, den anden store skildrer af den baltiske kultur, i romanen »Die sterbende Kirche«. Som særligt karakteristisk for det baltiske menneske har Bergengruen fremhævet: dets trang til uafhængighed, dets respekt for det individuelle, dets høflighed og ridderlighed, dets kærlighed til traditionen, dets hengivenhed under Guds vilje.

Til denne verden bekender Bergengruen sig, og til sin sorg må han erkende, at det er en verden, der er gået til grunde ved nazismens og kommunismens fælles forræderi i 1939. Til dens dyder har han bekendt sig i sit værk fra dets begyndelse, og han har formået at skildre dem, så at de får betydning for det europæiske menneskes selvforståelse. Men deres fulde udfoldelse fik de først efter Bergengruens konversion i den syntese og harmoni, der er det betagende ved hans forfatterskab.

Hovedtemaet i Bergengruens forfatterskab er menneskets situation i verden. Fra alle sider trues mennesket af dunkle magter, ja ofte synes det næsten prisgivet. Bergengruen kender de dæmoniske magter, der kan hjemsege mennesket i naturens kræfter og kan bemægtige sig dets indre og vække flammende lidensker eller knugende tungsind. Menne-

sket sættes i en grænsesituation, hvor det må betvinge de kaotiske magter og således opfylde sin højere bestemmelse, at give udtryk for tilværelsens rette orden i sin person – eller må gå til grunde, for at verdensordenen kan hævde sig på trods af det.

Menneskets situation er tragisk: tilværelsens orden må bestandig tilkæmpes; men den kan ikke opnås på det naturlige plan, fordi vor verden er ufuldkommen. I denne situation er det trøstende, at verden er åben mod oven: nåden og den overnaturlige orden er en realitet. På korset har Kristus besejret dæmonerne og åbnet adgang for os til Himlen. Alt – både det hellige og det dæmoniske – bliver i sidste instans indføjlet i Guds evige orden og bliver til en lovprisning af den.

Ved nådens hjælp lærer mennesket at besejre de dæmoniske magter: det lærer højsind. Denne egenskab giver mennesket kraft til at se tilværelsen i øjnene, »at ride, hvad der bliver blæst«, at hengive sig under Guds vilje. Den lærer det humor: at betragte tilværelsen på smilende afstand, ikke at regne denne verden for absolut. Den lærer det endelig ridderlighed og kærlighed mod næsten.

Dette forløb udtrykkes måske bedst i novellens form. Bergengruen har i denne genre nået det ypperste. En af hans betydeligste noveller, »De tre falke«, foreligger i dansk oversættelse ved Kaspar Kallan (Arne Frost-Hansens forlag, 1954). I en lille syditaliensk by dør en falkemester og efterlader sig tre falke, der skal sælges således, at indtægten henholdsvis skal tilfalde Helligåndsklostret, de fattige og hans arvinger. Den ene falk slipper imidlertid løs, og i striden om den resterende arv sættes menneskene i en grænsesituation, hvor de må afgøre med sig selv, om de vil lade sig rive med af småligt profitbegær, eller om de vil erkende det element i sig, der svarer til falkens væsen: højsindet, og åbenheden mod Himlen. Hos prioren for Helligåndsklostret sejrer det sidste, idet han giver afkald på sin arvepart, mens silkehandleren, den rige arving, opfører et uværdigt, profitbegærets skuespil. Som ved et mirakel lykkes det imidlertid at genindfange den tredje falk. Dette giver først anledning til en yderligere forstærkning af det lidenskabelige begær hos arvingerne; men i novellens kulmination erkender Cecco, vogleren, falkemesterens søn udenfor ægteskabet, sit slægtskab

med falke, og han gør den og dermed sig selv fri af smålighedens bånd og aflægger således vidnesbyrd om menneskets adel, når det åbner sig for nådens krav.

Om magtens problem og menneskets ufuldkommenhed handler Bergengruens store og berømte roman »Der Grosstyrann und das Gericht«, der er oversat til svensk. I sit forord bemærker forfatteren selv, at hensigten med hans roman er at få os til at tvivle på menneskets fuldkommenhed og i stedet tro på dets ufuldkommenhed; »for i intet andet kan vor fuldkommenhed jo bestå end netop i denne tro.«

Bergengruen er også lyriker; i denne egenskab har han haft stor betydning, ikke mindst under den Anden verdenskrig, hvor han udgav flere samlinger illegale digte. I et lille, enkelt digt i slutningen af samlingen »Die heile Welt« giver han udtryk for hele sin livsvisdom:

Frage und Antwort.

»Der die Welt erfuhr,
faltig und ergraut,
Narb an Narbenspuhr
auf gefurchter Haut,

den die Not gehetzt,
den der Dämon trieb –
sage, was zulezt
dir verblieb.«

»Was aus Schmerzen kam,
war Vorübergang.
Und mein Ohr vernahm
nichts als Lobgesang.«

Spørgsmål og svar: »Du, der lærte verden at kende, rynket og grånet, ar på ar i din furede hud, / du, hvem nøden forfulgte, hvem dæmonen red – fortæl, hvad du til sidst bevarede.« / »Hvad der kom af smerter, gik forbi. Og kun lovsang fornam mit øre.«

Jan Pinborg.

TIL BYEN
FRA BYEN - i byen
smut ind i

Banegårdens Restaurant
I ODENSE

Et centralt spisested for dem, der er bosat, og for dem, der kommer tilrejsende med bane ell. bil ... og et godt madsted, hvor hygge og venlig betjening findes. Rimelige priser.

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27

TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi-
og
plasticvarer
til hospitaler
og
sygehuse

St. Annæ Kirkes bazar.

d. 3.-4. okt.

Udtr. numre på lodsedlerne:

1849 - 3784 - 4163 - 4551

5105 - 5178 - 6070 - 6128

6512 - 6730 - 6941 - 8177

8522 - 8923 - 9778.

Amrk. lotteri:

lyserød nr. 54

blå » 78

grøn » 37

Serie 51 nr. 84

Serie 54 » 95

Entré lørdag nr. 419, 359, 628

Entré Søndag nr. 781, 56, 420

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus [STATSANERKENDT]-STATSUNDERSTØTTET

R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Ordrup 1178

KJØBKE's

REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellembygningen - København K

Telefon Byen 78 38 og Byen 78 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

I A/S I. Rørding & Co.s tidligere annoncer har der desværre indsejlet sig fejlen:

overfor Sparekassen for Kbhvn. og Omegn.

Der skulle stå over.

Vi beklager!

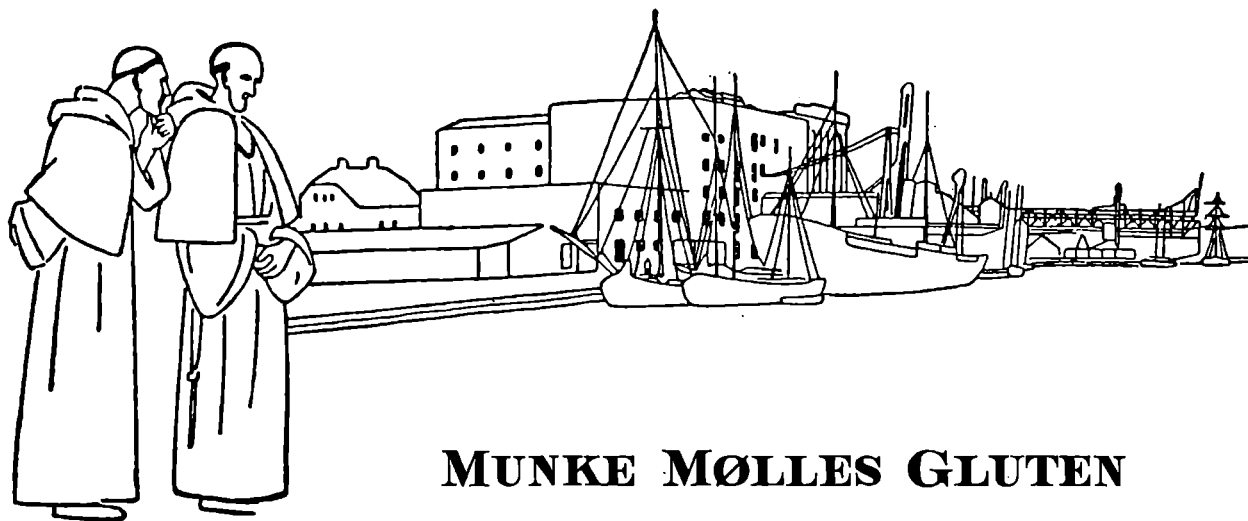
Prøv vort fordelagtige abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt abonnement til kr. 35,00 pr. måned. Vi leverer habitter, costumer, herre- og damefrakker efter mål i bedste forarbejdning på eget værksted. Frit valg af stoffer i fine eng. kamgarner. Kom og aflæg os et besøg uden købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres penge.

A/S I. RØRDING & CO. VEsten 3826 . Vesterbros torv 55, Mezz.

(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i porten)

MUNKE MØLLES GLUTEN

Da Evangeliet kom til Norup

Den klassiske Don Quixote-maner: under vældigt ståhej og betydeligt heltemod at drage i kamp mod et vrængbillede af modstanderen, genfindes nu om dage hos nogle af de forfattere, der giver deres besyv med i den kirkelige debat. Det nyeste eksempel frembyder debutromanen »Ny vin på gamle flasker« aftappet af den 58-årige optiker i Ålborg Wynne-Jensen og distribueret gennem Wangels forlag.

Wynne-Jensen har fældet lansen mod Indre Mission, og som hans tro væbner fungerer en ung jysk sognepræst, der på det gemeneste forfølges af missionsmanden, Skræder-Niels (siden »Ordet« skal alle nidkære missionsfolk åbenbart være skrædere).

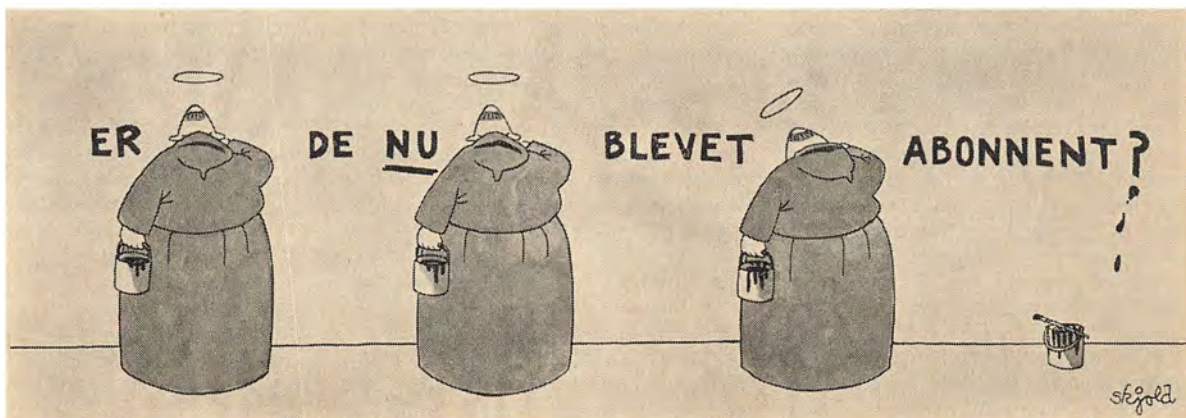
Lige fra Pastorseminariet kommer Erik Hage til et jysk landsogn for – som det anføres – at »forkynde evangeliet og forvalte embedet, således som hans samvittighed byder ham det i overensstemmelse med Kristi ånd og ord«. Han er en ren himmelstormer, der snart ryger uklar med de lokale missionsfolk.

Skønt disse i sognet kun repræsenterer et lille mindretal (1 mand i menighedsrådet) løber de til provsten, der igen løber til biskoppen, som igen vil løbe til kirkeministeren, og »konsekvensen vil næppe blive til gunst for Dem« som biskoppen for-

Katolsk præstegård

i Storkøbenhavn søger husbestyrerinde fra 1. januar. Dagl. madlavning og kun lidt rengøring. Billet mrk. 27-10-59 modtager bladets annonceafdeling, Østersøgade 108, 1, Kbhvn Ø.

B
R
O
R
K
A
S
P
E
R

Månedens Helgen

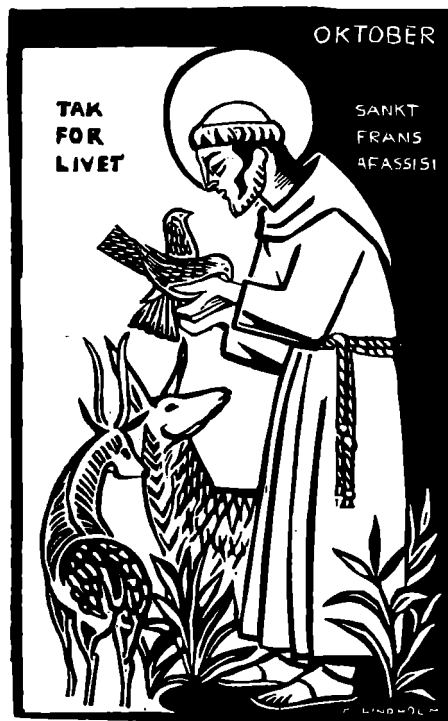
OKTOBER

fås som reproduktion af *Ena Lindholm's* originale linoleumssnit
Størrelse: 24,5 × 35,5 cm
Indsendelse af kr. 4,- til giro nr. 663 97

Katolske Menighedsplejer
Bredgade 69 A
København K

November: *Alle Sjæle*
December: *St. Nikolaus*
Januar: *Hl. 3 Konger*
Februar: *St. Ansgar*
Marts: *St. Benedikt*
April: *St. Bernadette*
Maj: *Himmeldronningen*
Juni: *St. Johannes*
Juli: *St. Maria Magdalene*
August: *St. Dominikus*
September: *St. Mikael*

Skifteramme kr. 8,-

maner pastor Hage. Her vil læseren allerede i ånden se vejmøllerne nedlagt.

Der anes imidlertid håb for helten, idet han under sit påtvungne halve års orlov får en enstemmig opfordring fra menighedsrådet om at vende tilbage til Norup sogn. Den stygge Skræder-Niels har åbenbart ikke været så slem endda. Ydermere skilles pastor Hage af med sin løsslupne kone, – overtaget efter den tidligere Norup-præst, der begår selvmord – og finder erstatning i en brav lærerkone, hvis mand meget betids kommer af dage ved en færdselsulykke. Wynne-Jensens kabale går op og

evangeliets klare dage oprinder for Norup sogn.

Det er et vrængbillede, Wynne-Jensen her opstiller af Indre Mission. Et tilsvarende af den katolske kirke ville være nam-nam for Lohses forlag.
E. D.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761
Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Hun så det -

De ville da aldrig ønske en vildfremmed morder held med sine forsøg på at undgå lovens retfærdige straf? Eller bifalde en lille piges hårdnakkede fornægten af al sandhed, ville De vel? Gå ind og se »Hun så det« - før De svarer! Vær forberedt på to sindsoprivende timer, hvor De føler Dem som både medskyldig og forfulgt - og, det er det dybt alvorlige i filmen, strengt taget er De det også.

Den unge mand, der bliver morder, er en god og tillidsfuld, noget impulsiv dreng. Han har været til søs og vender forventningsfuld hjem til sin kæreste. Her møder han den bitre sandhed, der kun langsomt går op for ham: Først har hun svigtet ham, nu håner hun ham. Hans penge kunne hun bruge, men selv er han forlængst udskiftet med en rigtig gentleman. Hun truer ham med en revolver, som han hurtigt får fat på; hvem kan det undre, at chocket i en så impulsiv natur omsættes til mord, når en revolver tilmed er spillet ham i hænderne? Men det er strafbart at slå ihjel, og hans eneste tanke er flugt. Men, der var et vidne: En lille fantasifuld pige har set det hele gennem brevsprækken; bagefter har hun taget revolveren - den vil give hende adgang til drengenes leg på gaden. For at kunne beholde den giver hun over for politiet et falsk signalement af manden. Morderen jager hende imidlertid for at få revolveren igen. På et kirkeloft mødes de, først som fjender, men rent intuitivt forstår de begge hurtigt, at de intet har at frygte af hinanden. Hun vil ikke røbe ham, han kan så til gengæld tage hende med til søs. Som sammensvorne forlader de loftet. Som et stjålet frikvarter fra den frygtelige virkelighed tilbringer de to en dejlig dag på landet. De morer sig i fantasifuld leg; men den afbrydes brat, da hun tilfældigt trækker hans ene ærme op, og begge ser hans tatovering. Der, brændt ind i hans arm, står den sandhed, som aldrig vil være til at løbe fra: Et hjerte, og i hjertet: ANYA, kærestens navn. Generte vender de hinanden ryggen. Det er som første gang Adam og Eva så, at de var nøgne.

Hver med sine primitive forudsætninger har de besluttet selv at skelne mellem godt og ondt, og de har valgt

at kæmpe med egne midler for det, de anser for retfærdighed. Deres våben over for et samfund af anden opfattelse, løgn, hårdnakket benægtelse og flugt. Nu erkender de i et glimt, at der er ting, man ikke kan flygte fra, og alligevel fortsætter de kampen, der bliver hård og nerveanspændende. I en pæn tilskuers hjerne kværner det: Du må ikke slå ihjel, du må ikke lyve! Men det er ved at blive tomme katekismusord overfor denne lille piges besnærende, ligefrem suveræne løgne. Hun kæmper for den eneste ven, hun har mødt i sin forhutlede tilværelse.

Andelig talt tvinges man til at slå en kolbøtte, og mens man undskyldende beder Vorherre træde et par skridt ud til højre med alle sine løbuds, følger man i stadig stigende spænding, hvordan de to's kamp mød politiet til sidst lykkes. Puha, det lettede, de er nu begge i sikkerhed på et sydamerikansk skib uden for 3 mile grænsen, hvor lovens arm ikke kan nå ham. I et kort, mesterligt antikklimaks erkender man, at dette var alligevel ikke løsningen. Uroen er over os alle endnu, også over ham og den lille pige. Den befriende løsning er forbløffende: Pigen falder over bord, og efter lange sekunders betænkning, hvor alt bliver taget i betragtning, springer han ud efter hende for sammen med hende at blive trukket op i en engelsk politibåd.

Den lille pige forstår, hvad det betyder, og for første gang grædende kaster hun sig i hans arme. Han trøster hende, og roligt, næsten med et lille smil, overgiver han sig til politiet. Kampen er slut, han har tabt og dog vundet. Vi andre kan kun bøje vore hoveder og på een gang lettede og beskæmmede sige Amen.

Når en konflikt som denne griber så stærkt, er det ikke blot, fordi den afslører menneskets dybt indgroede

tilbøjelighed til at løse livets problemer på sin egen måde i stedet for at tro på, at de kun kan løses rigtigt på Guds måde. Før dette, som må være filmens egentlige budskab, overhovedet kan nå os, må vi tro dens personer. Dette er filmens mesterværk.

Horst Buchholz leverer en virkelig fin præstation som den unge polske sømand, men først og sidst tilhører lærredet den lille 10-årige Hayley Mills. Hun er ikke en yndig unge, man tænker slet ikke på at kalde hende bedårrende, charmerende, pudsig eller hvad man plejer at sige om barnestjerner. Hun er simpelthen skuespillerinde, og hendes spil er kunst i fuld udfoldelse. (Forb. f. børn).

Ai.

1984

Den bedste betegnelse for filmatiseringen af George Orwells fremtidsroman er ordet mareridt. Alt er uvirkeligt som i en drøm, et studium i gråt, personer uden følelser, forstenede ansigter uden liv. Man føler sig knugget til jorden, filmen øver formelig vold på tilskueren. Det er med et lettelsens suk man forlader biografen og går ud på strøget, taknemmelig for enhver rød hat og blå frakke, der passerer én.

Winston og Julia er to unge, der har kæmpet forgæves mod diktaturet, kæmpet for at få lov til at have menneskelige følelser. Men nej! De eneste følelser, som tillades i denne totalitærstat, er had og frygt. Hver dag holdes to minutters had og af og til en særlig hadeuge. Mennesker som Winston og Julia er en fare for staten, derfor arresteres de og underkastes i kærlighedsministeriet den behandling, vi kalder hjernevask. Winston helbredes så effektivt, at han svigter Julia og med hysterisk fanatisme hylder diktatoren, Storebror, i anledning af en sejr.

Havde 1984 været en film om invasion fra Mars eller lign., ville den ikke have haft samme rystende virkning som nu, hvor vi lever i en tid, da disse fantasier lidt efter lidt synes at gå i opfyldelse.

Filmen er slet ikke dårlig, skuespilpræstationerne er udmærkede, men betænk Dem to gange inden De bestemmer Dem for at se den. (Forb. for børn).

H. B.

K A T O L S K ugeblad

Pavens tale om
Niels Stensen

Bodens sakramente til
debat på Dalum

*Protest mod
statskontrolleret
radio og fjernsyn*

Tre kvinder vandt
plakatkonkurrencen

Nyt fra landets sogne

I kroniken skildrer Børge Rudbeck en retræte i cistercienserklostret Cîteaux i Frankrig. Bare nogle kedelige huse i et højest almindeligt landskab, men ...

PÅ EN AF LANDETS førende industrivirksomheder havde man forleden besøg af et selskab, et af de mange, som gennem det sidste par år er kommet for at beundre og forundres over fabrikens imponerende produktivitet.

Det var et foretagende med system! Og inden virksomhedens velinstruerede fremmedførere satte sig i gang gennem afdelingerne i spidsen for selskabet, gjorde han med høflig myndighed opmærksom på, at man dels måtte undlade at henvende ordet til de enkelte arbejdere, dels lade være at standse undervejs, undtagen hvis føreren direkte gav tilladelse, idet virksomhedens produktivitet var afhængig af en gennemført og uforstyrret rationalisering af arbejdskraften. Eller – som han mere letfatteligt kunne have udtrykt sig, hvis han et øjeblik kunne have lagt sin selskabelige høflighed til side:

– Mine damer og herrer! Det er lykkedes rationaliserings eksperterne efter store og kedsomme anstrengelser at finde frem til, hvordan vore folk frembringer flest mulige varer indenfor deres otte timers arbejdsdag. De forstår uden tvivl ligeså godt som jeg, at denne videnskabeligt udregnede regulering af alle bevægelser kræver arbejderens anspændte opmærksomhed hvert sekund, trods bevægelsernes ensformighed, idet den mindste fejlberægning hos den enkelte kan medføre kostbare forsinkelser i produktionen som helhed. Deres besøg er i sig selv en forstyrrelse, som vi ville være alt andet end glade for, hvis den ikke samtidig var en reklame for virksomheden, endda en reklame, som tynger mindre på vort budget end den uundgåelige reklamekampagne. Alt iberegnet, mine damer og herrer, gælder det således om at få Dem lodset igennem så

umærkeligt som det kan lade sig gøre. Hssssch, vi starter!

Og selskabet startede, taktfuldt nok til hverken at standse i utide eller slå på skulderen undervejs eller rive en distraherende, produktionsforsinkende vits af i farten. Og ingen smil fløj bag over skuldrene fra samlebandet, ingen små glade gnister af kontakt fra menneske til menneske sprang gennem rummet. For rationalisering er en videnskab, der tager alle faktorer med i sine beregninger undtagen een eneste: mennesket.

Og dog lader vi den tromle videre hen over det gode liv, som om vi aldrig havde kendt eller vedkendt os glæden ved at skabe og finde på eller blot gøre en ting færdig fra begyndelsen til enden, se den vokse og tage form, slås med den, til den marker ret og fryde sig, når det endelig lykkes. Hvor længe endnu skal vi være andægtige tilskuere, mens dette spøgelse marcherer, hånd i hånd med umenneskeligheden?

I. L.

Pavens tale om Niels Stensen

Da det danske og tyske pilgrimshold sammen med biskop Th. Suhr og biskop Wittler fra Osnabrück overrakte pave Johannes XXIII aktstykkerne vedrørende Niels Stensens liv og gerning, holdt den Hellige Fader følgende tale, som vi gengiver efter den franske tekst i L'Osservatore Romano:

Kære sønner! Deres nærværelse her efter de højtideligheder, som er blevet afholdt i Florens til ære for Niels Stensen, bereder Os en ganske særlig glæde. Den drager jo Vort blik mod den fremragende mand, hvis kundskaber og sjæleiver i samme grad lyste over Danmark, hvor han fødtes til den katolske tro, og over hans andet fædreland, Tyskland, hvor han udøvede størsteparten af sin biskoppelige gerning. Det er tre lande, som står Vort hjerte nær, og hvis repræsentanter Vi er glade for at møde nu, da afslutningen af den biskoppelige undersøgelse gør det berettiget at nære håb om en lykkelig videreførelse af saligkårningsprocessen for den store Guds tjener.

De ved lige så vel som Vi, hvilken dyb beundring, Vor store forgænger, pave Pius XII, nærrede for Niels Stensen, og hvorledes han hyldede ham ved to mindeværdige lejligheder: i radiobudskabet til pinsestævnet i Danmark i 1953 og siden, med endnu større eftertryk, den 22. oktober samme år, da han i Castel Gandolfo modtog de danske, som var kommet til Italien i anledning af deres berømmelige landsmands overførelse til en ny grav.

Denne indstilling deler Vi fuldt ud. For det første beundrer Vi i Niels Stensen den fremragende videnskabsmand, som med en for samtiden bemærkelsesværdig strengthed i de videnskabelige krav granskede Guds værker for at lære deres indre struktur at kende. Der er enighed om at betragte hans værk som banebrydende indenfor så

vel anatomi som biologi, geologi og krystallografi, og hans geniale opdagelser betød varige, ja endog endegyldige landvindinger for videnskaben.

Men i Guds forsyns råd skulle dette kun være en etape på hans livsbane, en forberedelse til en stigning mod endnu større højder. Medens han i den første del af sit liv blev ledet af fornuftens lys og deri fandt kilden til så rige frugter, er den sidste del gennemlyst af den katolske tros stråleglans, og det er den, som til trøst og opbyggelse for hele kirken skænkede ham en endnu rigere og mere dyrebar høst.

Fra det øjeblik, Niels Stensen havde fundet den kristne tros fylde i den katolske kirke, havde han kun tanke for ét: at vie sit liv til fromhedens og kærlighedens gerninger. Han gav afkald på sin lærestol i anatomi ved Københavns Universitet og forberedte sig til at blive præst. Hans dyder strålede allerede dengang med en sådan glans, at da Vor forgænger, den salige Innocens XI, skulle udnævne en apostolisk vikar for Nordeuropa, faldt hans øjne næsten med det samme på Niels Stensen. Mindre end to år efter sin præstevielser modtog han bispevielsen i Rom 1677. Den, som viede ham, var en af den romerske kuries mest fremragende personligheder, og det er en fornøjelse i forbigående at henlede opmærksomheden på den anden store skikkelse, som Vi også er fortrolig med: Kardinal Gregorio Barbarigo, tidligere biskop i Bergamo og Padua, et forbillede for sin tids prælater og knyttet til Stensen i agtelse og venskab.

Hvorledes de sidste ni år af Niels Stensens liv her på jorden forløb, ved de alle så vel som Vi: De kender den nye biskops fattigdom og selvtugtelse, hans fysiske såvel som moralske lidelser. Vi ønsker imidlertid at understrege en både meget ak-

(fortsættes side 643)

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse
Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvá og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordруп 3222

Ekspedition og kassererkontor:

A. Pruser, Sect. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9828 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 87042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal —
hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annonsøekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østergade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 8394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 88988

Bodens sakramente - en vej til Kristus

Efterårets store præstemøde på Dalum kloster

I sidste uge var 45 præster fra hele landet samlet på Dalum Kloster udenfor Odense til drøftelse af Kirkens lære om Bodens Sakramente og den daglige sjælesorg i sognene. Det er første gang i mange år, at så mange præster - nærværd halvdelen af bispedømmets gejstlighed - har haft lejlighed til at mødes og udveksle erfaringer. I de fire dage omfattede programmet elleve foredrag og flere langvarige rundbordssamtaler. Der var blandt deltagerne enighed om, at mødet havde tilført præsterne meget værdifuldt materiale til brug i sognarbejdet.

Biskop Th. Suhr åbnede mødet tirsdag morgen efter at have celebreret højmesse i klostrets kirke. Biskoppen udtrykte sin glæde over, at præsterne i stort antal havde sluttet op om mødet, og takkede pater Gregoire O. P., der havde stået for forberedelserne, samt Hedvig-søstrene, hvis gæstfrihed gjorde det muligt for præsterne at samles på et så centralt sted.

Foredragene og samtalerne kan her kun refereres i meget grove træk. Pater Hans Martensen S. J. indledte med en gennemgang af evangeliernes lære om synd, bodfærdighed og tilgivelse. Han skildrede først den gammeltestamentlige baggrund for Kristi forkyndelse, hvor tanken om Guds vrede er stærkt fremtrædende, og menneskets anger begrundes i ønsket om at undfly denne vrede. Kristus prædikede omsindelse med den motivering, at Guds rige er kommet med Ham, og vejen til det åbnet for mennesket. Taleren fandt, at den såkaldte »syndsmystik«, ifølge hvilken man skal forblive i sin synd for dybere at opleve Guds kærlighed, må afvises som ubibelsk.

Pastor H. Doods behandlede emnet »Opdragelse til syndserkendelse«. Det er uundgåeligt, sagde han, at vel-færdsstaten med alle sine goder vil sløve vor fornemmelse for andre

menneskers behov og bremse den kristne næstekærlighed i dens udfoldelse. Vi oplever også, at begrebet personlig ære ødelægges, og samvittigheden sløves. Man fortæller os, at mennesket ikke kan handle frit, men drives af en indre trang delvis bestemt af hormoner, mavesyre og lignende biologiske fænomener! Det må være opgaven både at tage hensyn til det berettigede i sådanne betragtninger, men tillige holde fast ved, at mennesket er ikke blot en fejlkonstruktion, men en ansvarlig person, der kan synde.

Pastor Georg Bertling talte om oldkirkens bevidsthed om kampen mellem Gud og det onde. Oldkirken kendte kun Bodens Sakramente i forbindelse med dødssynden, idet de andre synder blev tilgivet ved privat anger og deltagelse i Gudstjenesten. Oldkirkens bod var offentlig, selv om bekendelsen kunne ske privat for biskoppen. Man excommunicerede synderen for derved at understrege, hvor skæbnsvanger hans handling var, men det var altid formålet, at han efter sin bod skulle finde tilgivelse.

Pastor Hubert Messerschmidt behandlede bodssakramentets historiske udvikling. I den lange periode fra år 140 til år 1000 havde bodssakramentet gennemløbet en udvikling, som taleren måtte nøjes med at skildre i

dens væsentligste stadier. Bodssakramentet er begrundet i de kristnes livsfællesskab, fællesskabet i Kirken. Pastor Messerschmidt omtalte oldkirkens meget strenge bodspraksis, der gradvis var blevet mildnet og nævnte som eksempel, at abortus provatus (fosterdrab) i sin tid blev straffet med 10 års kirkebod. Tertulian havde angrebet Kirken for at behandle syndere med slaphed, og man gik derefter over til en strengere bedømmelse, der fik uanede og lidet gavnlige følger.

Pastor Edward Stappers indledte derefter en rundbordssamtale om skriftemålet og præstens opgave som hjælper og vejleder for skriftebarner.

Pastor Ib Andersen talte over emnet »Synd og ansvar«. Han fremhævede to problemer, som senere gav anledning til indgående drøftelse blandt deltagerne. For det første oplever præsten gennem sin sjælesorg at møde mennesker, som ønsker at tjene Gud og deltage i Kirkens liv, men hindres af en eller flere moralske vanskeligheder, der spærrer deres vej til sakramenterne. For det andet konstaterer man, at en del mennesker finder sig tilrette i en kristen middelmådighed. Ud fra dette kunne der spørges: Er Kirkens bodspraksis kommet ind i en blindgyde?

Fra venstre: Pastor E. Stappers, Vejle, i samtale med pater Poppe S. J., København, og mødets arrangør pater Gregoire O. P., Ordrup.

Og besvarelsen af dette spørgsmål må selvfølgelig gives i pagt med bodssakramentets historie.

Pater Heinrich Roos S. J. talte om bodssakramentet indenfor moderne katolicisme. Der skrives i vor tid meget om en fornyelse af bodssakramentet, en inderliggørelse af det. Man henviser til, at gennem dette sakramente sættes de kristne i forbindelse med den sonende Kristus. Skriftebarne og præsten fejrer i fællesskab bodssakramentets liturgi. Skriftebarne er ved sin anger og bodfærdighed med til at skabe det sakramentale tegn, og derfor er hans forberedelse en meget vigtig og personlig handling. Bodens Sakramente er løvrigt det mest personlige af sakramenterne.

Pater F. Poppe S. J. ledede den følgende samtale om pålagt bod i forbindelse med sakramentet, hvorunder det blandt andet blev klart, at de gamle bodsøvelser meget vel i vore dage kan afløses af andre, som hjælper til at frigøre de troende fra bundethed til det verdslige.

Pater Gregoire O. P. gjorde rede for bodens betydning indenfor moderne protestantisme. For år tilbage indledtes i Tyskland en bemærkelsesværdig fornyelse af protestantiske kristnes behov for bodsinstitutionen. Skriftemålet var som bekendt praktisk taget næsten forsvundet i den protestantiske verden til trods for, at Luther selv hyppigt gik til skrifte og understregede dette sakramentes afgørende betydning. I Skandinavien er den fornyede interesse for bodsin-

stitutionen især kommet til udtryk indenfor den svenske højkirkelighed. De fleste protestanter, der er tilhængere af skriftemålet, finder deres grundelse i evangelierne. (Pater Gregoires foredrag vil senere fremkomme som kronik her i bladet).

På mødets sidste dag talte pater L. Brunicardi C. s. s. R. om forskellige arter og former for skriftemål. I skriftestolen, sagde taleren, møder præsten ikke blot synden, men også dydens dynamiske kraft. Det moderne menneske trænger til at forstå, at Gud virkelig elsker den enkelte, og

ikke blot skuer ud over en stor anonym masse.

Pastor Kjeld Geertz-Hansen talte om børnenes skriftemål og fremhævede, at den religiøse forberedelse til dette sakramente må begynde meget tidligt, og at især moderen har en vigtig opgave med at hjælpe sit barn til den rette indstilling. Vi må væk fra den frie opdragelse, børnene må lære at skelne mellem godt og ondt. Det kan ikke nytte at bruge Gud som et skræmmebillede eller som en stridsler, for Guds bud er hans kærlige advarsler til os. Vi skal ikke hjælpe børnene til at måle sig overfor en lov, men til at møde en person – nemlig Gud. (Hovedtankerne i dette indlæg vil senere blive refereret her i bladet).

o

De spredte replikker, som vi her har gengivet, fortæller kun lidt om foredragenes indhold. Ved rundbordsamtaler og mindre private gruppedrøftelser berørte præsterne mangfoldige spørgsmål, som de har mødt i sjælesorgen. Der var enighed om, at man i undervisningen af børn og konvertitter bør ofre mere tid på en indførelse i kirkens lære om bodens sakramente. De troende må hjælpes til at opdage dette sakramente som en vej til Kristus, et middel til rigere udfoldelse af den enkeltes trosliv og samfundslivet i Kristi mystiske legeme, kirken. Man var helt klar over, at mange mennesker føler sig hæmmet af moralske vanskeligheder, men at de må støttes i deres oprigtige stræben efter at åbne sig for det guddommelige liv.

Biskoppen drøfter mødets emner med pastor Stappers (til venstre) og pastor Geertz-Hansen. I baggrunden til højre pastor Hindrichsen, Brønshøj.

Alle mødets deltagere, samlet foran klostret, grupperet omkring biskop Th. Suhr.

Cîteaux har det fortrin, at egnen deromkring ikke er særlig smuk, og at de første klosterbygninger, den besøgende ser, ikke har det mindste med hygge at gøre. Nuvel, for byboen vil et landskab med marker, enge og skove vel altid være rart at se på og lytte til; men her er ingen floder, ingen bjerge eller blot højdedrag; og man har den fornemmelse af at være langt borte fra havet, der virker særlig beklemmende på en skandinav. I det også landskabeligt så eventyrligt rige Frankrig er det sikkert vanskeligt at finde noget, der er mere lige ud ad landevejen end det, man ser, når man er på vej mod Cîteaux i Bourgogne.

Og dog er landskabet blevet anderledes indbydende og givtigt i løbet af det lille årtusinde, der er gået siden cisterciensernes moderkloster anlagdes. Dengang var det sumpe. Nu er det et hypermoderne landbrug, hvor munke, lægbrødre og korbrødre mellem hverandre, naturligvis på lige fod, lader traktorer trække plovfurer gennem den frugtbare jord, kilometerlangt ud i horisonten; og hvor man har haft eksperter til at hjælpe med at få svinestien, eller rettede det af lak og rustfrit stål skinnende laboratorium, hvor grisene opholder sig, indrettet som på en stor dansk mønstergård.

Indkørselsalléen til Cîteaux ligger i forlængelse af landevejen. Rutebilen, der skal videre til Seurre, må foretage et skarpt sving. Chaufføren er en spøgefugl, og han lader som om han vil køre hele vognens last ind i klostret.

– Hov, stop, råber en tyk bonde-
mand med rund latter. Vi skal da ikke
ind til de tossede ...

Så standser chaufføren op og mors-
kaben breder sig.

Vi var to, der skulle ind til de tos-
sede. Den anden er nordafrikaner. Vi
går et øjeblik uden at tale. Når man
kommer til Cîteaux, er det blandt an-
det for at tie stille, og glæde sig over,
at de andre også gør det. Men så
kommer det:

– Det er godt med et par dage på
Cîteaux, siger nordafrikaneren. Skønt
jeg ikke er katolik.

– Det er der ingen, der spørger om
her.

– Jeg er muhamedaner. Men mun-
kene på Cîteaux betragter mig som
deres bror. Og som et menneske, et
ligeberettiget menneske. Det er jeg
ikke vant til. Her kan jeg bede.

Så står fr. Paul i porten og svinger
med sit store nøgleknippe. Han ken-
der begge de ankommende, så der er
ingen formaliteter. Nøglen sættes i
den solide jernport, og man inklades
til »de tossede«. (1. Kor. 4, 10).

Kronik

Retræte på Cîteaux -

af

redaktør Børge Rudbeck

Til venstre ligger kirken, der ikke er særlig smuk. Til højre den vældige gæstefløj, mere end hundrede værelser. De, der kun kender den udefra, siger sommetider, at den ligner et fængsel. Mellem de to bygninger en gård med enkelte blomsterbede. For enden af gården en ny, solid jernport, ind til klausuren. Over den med store bogstaver: Oh, lykkelige ensomhed, eneste lykke. Dens ensomhed, der søger Gud.

Den kristne gæstfrihed er, som man ved, en væsentlig ting for alle kontemplative ordenssamfund, der følger den Hellige Bendts regel. I visse benediktinske klostre – dem, der hører til Congrégation de France – modtages gæsten i refectoriet af abbeden, der symbolsk tvætter hans hænder: hælder en smule vand over dem og ned i et kobberfad, der holdes af en anden munk. Ceremonien er smuk, især når abbeden, som jeg har set det på Saint Wandrille, modtager en hjemløs landevejens ridder, der har bedt om natlogis, og som nu også

indbydes til at deltage i munkenes måltid.

Hos cistercienserne går det nok så formløst til. Deres opfattelse af fattigdommen indebærer også, at den, der udenfor murene hører til de fattigste, eller til de mindst rige, skal føle sig hjemme, ikke som en spurv i tranedans, i klostret. Gæstefløjen på Cîteaux er ikke fint udstyret, og jeg har hørt velpressede gæster mumle lidt om, at nok er det en kristen pligt at være fattig, men at vi dog lever i vore dage, og en vis komfort ... Så en dag snakkede jeg med en gammel minearbejder, der engang imellem holder retræte på Cîteaux. Han sagde:

– Jeg har været på flere klostre. Men jeg kan bedst lide at være her. Ikke blot på grund af cisterciensernes liturgi og spiritualitet. Men også fordi her ikke er for fint. Der er nogle steder ... Men på Cîteaux kan en arbejder føle sig hjemme.

At det er sådan, er i vor tid af væsentlig betydning. På Cîteaux er der ikke noget modtagelsesværelse, ingen opholdsstue for gæsterne. Der er bare en gang, hvor man modtages af Père Marie-Pierre (cistercienseren giver afkald på sit familienavn), der, ad de lange trapper og endnu længere gange, viser gæsten vej til hans celle: et rum med en seng, et bord, en stol og et lille skab, eller blot et par knager. På bordet et hjerteligt formet »brev« med husets reglement: hvis der er noget, du har brug for, ligge lidt højere med hovedet, et ekstra tæppe, så sig det bare til Père Hôtelier (den munk, der, i ordets fine betydning er: krofar) eller en af hans hjælpere; de er der for det samme, og de har lov at tale med

Klostrets
kor

gæsterne. Lad være med at sige noget til de andre munke: de har aflagt tavshedsløfte. Har du lyst og råd til at betale for dit ophold, kan du lægge en konvolut i brevkassen i kontordøren. Der står en skriftefader til din rådighed. Kom og deltag i vore officier. Du kan stole på vor forbøn.

Dette sidste er ikke mundsvejr. Da jeg første gang skulle tale i en protestantisk (og agnostisk) forsamling om kontemplative klostre, skete det i bønnens samfund med kommunaltet på Cîteaux. Ellers var det ikke lykkedes. Jeg ved om en parisisk advokat, der når han skal hjælpe et menneske, der er blevet indfanget af retsmaskineriet, altid først tager et par dage til Cîteaux. Når han skal holde sin forsvarstale, støttes han af Cîteaux's forbøn. Noget lignende gælder en schweizisk forfatter; en af nationalforsamlingens unge deputerede; og mangfoldige prædikanter.

Hos de sorte benediktinere spiser gæsterne i munkenes refektorium, hvor man sidder ved et særligt bord, og efter rang. Det giver en varm følelse af for en tid at være indladt i klosterfamilien, næsten helt deltage i dens daglige tilværelse. Det har endvidere den fordel, at gæsterne er temmelig nødt til at tie stille under måltidet.

Hos de hvide cisterciensere spiser gæsterne for sig. Blandt andet fordi de får meget mere at spise end munkene. På Cîteaux serveres dog aldrig kød, heller ikke for gæsterne, heller ikke ved de store højtidere. Men fisk. Og det får munkene ikke.

Gennem et højttaleranlæg høres kommunitetets liturgiske bordbøn – der hos cistercienserne synges langsommere og mere værdigt end noget andet sted – og oplæsningen under måltidet. Der står opslag om at lytte i tavshed. Det overholdes ikke af alle.

Jeg har endda oplevet, at en besøgende præst gik hen og afbrød højttaleranlægget, så at han i fred kunne delagtiggøre os i sine politiske anskuelser. Det er naturligvis en ret broget skare, der sidder ved bordet i et stort klostergæste-refektorium. At alle samfundslag er repræsenterede, er et gode, men især værdsætter, når gæsterne efter måltidet iføres forklæder for at deltage i opvasken. Som regel også flere nationaliteter. Og ikke sjældent flere religioner (protestanter er velkomne). Man har vel lov at antage, at de alle er kommet, fordi de søger Gud; og i følge den Hellige Bendts regel skal den, der vere Deum quaerit indlades, uanset hvor han kommer fra – også hvis han kommer med en indstilling og med meninger, der stammer mere fra Paris' 16. arrondissement end fra evangeliet. Man kan iagttage, hvorledes der sker en ændring med alle, efterhånden som dagene går. Uden prædiken over cistercienserne et meget effektivt apostolat overfor dem, der gæster deres klostre. Liturgiens apostolat, tidebønnerne, og især den overvældende matutin ved nattetid, den majestætisk enkle konventualmesse, kompletorium sagt i mørke, efterfulgt af Salve Regina; samtaler på celler og i parken; og så dét, der er blevet kaldt smilets apostolat, det tavse smil, der taler om personlig lykke, om velvilje, og som lover dig forbøn.

For bøn og lovsang er jo deres funktion i den universelle kirke. Uden de kontemplative klostre ville andre former for apostolat have endnu større vanskeligheder, end de har i dag. Fra kontemplation til apostolat! Men kontemplationen kan også i sig selv være en mission. Da en fransk politisk iagttager af de lødige for ikke længe siden prøvede at gøre sig klart, hvad der først og fremmest manglede i den moderne civilisation, kom han til det resultat, at det nok var en stærk og indflydelsesrig klosterorganisation. Cîteaux og de klostre, der er udgået fra Cîteaux, er åndehuller mod himlen. Uden dem ville vi kvæles i teknik og viden om uvæsentlige ting.

Der kan være klostre, hvor den, der holder af skønhed, hellere kommer. Jeg kender cisterciensiske klostre, der ligger dejligt blandt normanniske æblehaver eller i skovklædte Jura-bjerge. Jeg ved om et stort kloster, der ligger skjult i Morvans vilde skove (hvor bilerne desværre har fundet det). Jeg glemmer ikke retræter på et benediktinsk abbedi, hvis velbevarede klostergang er et af de mest bevægende minder fra klosterkulturens storhedstid.

På Cîteaux er der ikke noget af alt det. Der er bare nogle kedelige huse i et højst almindeligt landskab. Her er ikke noget, der kan aflede opmærksomheden fra det væsentlige: Guds tilstedeværelse, der føles som en næsten fysisk realitet.

Stille messe i en tidlig morgentime.

Øverste billede: Cistercienserne på vej til markarbejde.

Nederste billede: Gæster samlet til måltid i klostrets refektorium.

Knud den Helliges kapel i Rom

Den snart 80-årige oversætterinde Johanne Kastor Hansen agter sig til Rom for at prøve på at finde Knud den Helliges kapel.

Til Berlingske Aftenavis fortæller redaktør Bene Larsen, der for nylig er vendt hjem fra Rom, at opgaven med at spore kapellet næppe bliver svær. Hun siger:

– Enhver, der besøger Peterskirken, passerer dette kapel, men hvor mange ved det? Det ligger dog på højre side, når man går op ad Via della Conciliazione, nemlig i kirken S. Maria in Traspontina.

Der skal lidt energi til at finde det, for intet ydre averterer, at andet kapel på højre side er viet en dansk helgen. Kapellet er mørkt. Her er ingen blomster, her brænder ingen vokslys. Det maleri, som hænger over alteret, kunne i hvert fald for den uindviede forestille hvem som helst. Danske Rom-farere kunne godt aflægge et besøg hos den eneste danske helgen, der har eget kapel i Rom, og bringe en buket i danske farver.

Men i samme kirke findes endnu et dansk minde. Man skal gå op i korets venstre side. Her findes en skriftestol, der på latin bærer den indskrift, at den 1920, da Christian den Tiende og dronning Alexandrine var i Rom, blev skænket kirken af dem.

Ikke langt derfra, gennem porten ved St. Peter, på Camposanta, hviler Frederik den Syvendes mor i en hvid marmorkiste. En enkel marmorplade på muren fortæller, at her hviler også maleren Albert Küchler, der endte som munk i St. Bonaventura. Det er let at finde. Derimod er det svært at finde oldtidsforskeren J. G. Zoëgas grav. Han hviler i St. Andrea delle Fratte, men man skal højt til vejrs i andet kapel til højre. Indskriften er på dansk.

DE husker måske, at De for nogen tid siden anbefalede Olsen at blive abonnent på Katolsk Ugeblad, og at han lovede at ville »tænke over det«.

Burde De ikke spørge ham endnu engang?

Tak.

Eksotisk dåb i Reims

Den japanske maler Foujita og hans hustru er konverteret. Forleden blev ægteparret døbt i Reims i Frankrig ved en højtidelighed, som de to eksotiske konvertitter gav en usædvanlig atmosfære.

Monsignore Hellmann begravet i Flensborg

Monsignore Joseph Hellmanns jordefærd i Flensborg fandt sted i overværelse af flere tusinde katolikker. I Flensborgs overfyldte katolske kirke havde forinden biskop Rudloff fra Hamburg celebreret en requiemmesse. I sørgehøjtideligheden deltog blandt andre landsregeringens kultusminister Edo Osterloh, fra den tyske evangeliske kirke provst Knuth, Flensborg, og fra den danske provst Westergaard-Jacobsen.

Under højtideligheden i kirken ventede så mange udenfor, at politiet måtte foretage afspærringer, så trafikken ikke ganske skulle bryde sammen.

Monsignore Hellmann virkede i omkring et halvt hundrede år som præst i Flensborg. Gennem tredive år var han dekan for landsdelen Slesvig. I en årrække var han sognepræst i Hader-

slev, hvis katolske kirke i sin tid blev bygget på hans initiativ. Hans varme interesse for Danmark kølnedes aldrig. Monsignore Hellmann blev 82 år gammel.

Om kvindelige præster

Spørgsmålet om kvindelige præster i den danske folkekirke har været genstand for debat mellem biskop Halfdan Høgsbro, Nykøbing F., og professor Regin Prenter, Aarhus. Ordvekslingen, hvortil også bidrager tre fynske præster, er samlet i en bog med titlen »Kvinden og kirkens embede«.

I et af sine indlæg siger Regin Prenter:

– Men de biskopper, der ordinerer kvindelige præster, såvel som vi, der går imod dem på dette punkt, bør kunne enes om, at uenigheden ikke er en bagatel, og at den situation, der er opstået i kirken ved denne uenighed, er og fortsat skal vedblive at være ufredelig, besværlig og pinlig på begge sider. For den, der har set et »Herrens bud« overtrådt, kan det ikke være muligt blot at smutte hen over det hele med venlige og intetsigende ord om »forståelse«.

Om dette indlæg skriver biskop

Farmaceuter griber ind

London (NC). Foreningen af katolske farmaceuter i Storbritannien har protesteret til Reader's Digest (det engelske »Det Bedste«) imod, at det bringer annoncer for børnebegrænsning.

I sidste udgave af Reader's Digest var der en helsidesannonce fra et firma, der fremstiller et præventiv i tabletforn, som sælges på apotekerne. Det bragte ligeledes en halvsidesannonce fra et firma, der tilbød sig med vejledning i »familie-planlægning«. Lignende annoncer har været at finde i tidligere udgaver.

De katolske farmaceuter skriver i deres protest, at de finder annoncerne lidet overensstemmende med tidsskriftets påstand om, at det er skrevet for alle familiens medlemmer, og at de unge næppe kan ønske det »mere gavnligt« eller »mere sundt«.

»Vi mener, at flertallet i det britiske folk, også udgiverne af de fleste andre landsblade og -tidsskrifter, er enige med os, at annoncer for præventive midler afgjort ikke er gavnlige eller sunde i litteratur, der læses af unge drenge og piger. Vi håber oprigtigt, at De vil finde det rigtigt at ændre Deres annoncepolitik i dette vigtige anliggende«, skriver farmaceuterne.

Hun kom ind i familien

London (NC). For fem år siden fik forfatterinden Chloe Gibson opført et hørespil i BBC om den hellige familie. Det hed »Familie-Portræt«, og i stykket lod hun Kristus have både kødelige brødre og søstre. Det fremkaldte en strøm af protester fra katolsk side, og kritikken fik hende til at se lidt nærmere på sandheden om den hellige familie. Nu er hun blevet optaget i den katolske kirke.

Høgsbro senere i bogen: »Prenter siger, at der skal være ufred om de kvindelige præster, så længe der er folk, der tænker som ham. Nuvel, det er der ikke noget at sige til. Det er noget nyt inden for kirken, selvom det ikke efter mit skøn er noget syndigt. Der er intet at sige til, at der må være brydning omkring det, og det kan være gavnligt for os alle at kaldes til eftertanke, så vi ikke går frem ad denne vej uden redelig prøvelse.

Katolsk protest mod statskontrolleret radio og fjernsyn

München (NC). Den tyske katolske komité for radio og fjernsyn har erklæret sig som modstander af såvel statskontrol med radio og fjernsyn som af en rent kommerciel radio. Det er sket i anledning af, at både forbunds- og landsregeringerne i Vesttyskland drøfter en revision af radioloven.

Forleden anbefalede forbundsregeringen oprettelsen af et privat radio- og fjernsynsselskab med egen licens og drevet af indtægterne fra reklameudsendelserne. For tiden har man ikke lov til at oprette private radioselskaber i Vesttyskland, hvor staten har monopol på radio og fjernsyn, således at de enkelte lande i forbundet driver deres egne stationer. Dette decentraliserede system skriver sig fra de beslutninger, der blev truffet af de allierede besættelsesmyndigheder efter sidste verdenskrig.

Efter hvad Tysklands indenrigsminister, Gerhard Schröder, oplyser, skal det statskontrollerede system fortsat bestå. Det bliver suppleret med tre privatejede og uafhængigt ledede nationale radiosystemer. Denne indstilling fra forbundsregeringens side er de enkelte landsregeringer dog ikke glade for.

På et møde i den katolske komité oplæstes et budskab fra biskop Wilhelm Kemps af Limburg:

»Det er ikke vor opgave at tage stilling til, hvorvidt det ligger inden for de enkelte staters eller forbundsregeringens kompetence at gennemføre den nødvendige reform for radio og fjernsyn. Men det er i vor interesse, at det nye system er i overensstemmelse med offentlighedens interesse og den kristne samvittighed«.

Komiteen vedtog en resolution om, at den ikke mener det rigtigt at finansiere fjernsyn med reklameudsendelser.

I 1955 erklærede de tyske biskopper, at en forøgelse af reklameudsendelser i fjernsynet ville have en skadelig virkning. For øjeblikket indskrænker reklameudsendelserne i tysk fjernsyn sig til blot ti minutter daglig uden for den normale sendetid.

Komiteen har også protesteret mod statscensur af udsendelserne. »Staten«, hedder det, »er kun en del af vort samfund. Grundsætningerne for radio og fjernsyn må udarbejdes af alle samfundsgruppernes institutioner«.

Præst døber sin far

Kyoto, Japan (NC). Walter Hebenicht fra St. Louis i Missouri er rejst næsten 13.000 kilometer fra sit hjem for at modtage dåbens sakramente. Fader James F. Hebenicht modtog sin fars trosbekendelse og døbte ham i Den Hellige Families kirke i Kyoto, hvor han er præst.

For fader Hebenicht var det højdepunktet i ti års missionsvirksomhed i Japan. Præstens mor rejste med faderen til Japan, og forældrene modtog den hellige kommunion af deres søns hænder. Derpå fejredes de af de kristne japanere ved missionen med deres traditionelle danse.

Deres kors blev velsignet

Ved en højtidelighed i Peterskirken i Rom forleden velsignede pave Johannes over 500 kors, som var medbragt af ligeså mange missionærer, præster, ordensfolk og lægfolk til brug for de egne, hvor de udøver deres apostolater.

Anne Frank-filmen belønnet

Køln (NC). Den internationale katolske filmorganisation har under et møde i Køln tildelt filmen om Anne Frank sin internationale prisbelønning. Dommerkomiteen erklærede, at denne film er et gribende vidnesbyrd om troen på det gode i mennesket og om tillid til Gud.

Det meddeles fra Vatikanet, at præsidenten for denne katolske filmorganisation, monsignore John Bernard, er blevet udnævnt til rådgiver for den pavelige film-, radio- og fjernsynskommission.

Præster studerer sociale spørgsmål

Bologna (NC). For at give præster, der efter deres ordination skal gå ud i sognearbejdet, en dybere forståelse af de sociale problemer, er der i Bologna blevet oprettet et pastoral-

institut for sociale studier. Kardinal Lercaro, Bolognas ærkebiskop, udtaler, at det nye institut skal give præsterne »en grundig viden om kirkens samfundslære og om den konkrete situation, indenfor hvilken den skal påvirke det moderne samfund«.

Kongressen forberedes

Bonn (NC). Tysklands biskopper har anmodet katolikkerne om at bede og udvise selvovervindelse som en forberedelse til den internationale eukaristiske kongres, der skal afholdes i München næste år. I et fælles hyrdebrev skriver biskopperne, at denne kongres ikke kun skal være et religiøst massemøde, men skal tjene til at manifestere den kristne tro og være et vidnesbyrd om den hellige nadvers betydning i den daglige tilværelse.

Er De selv abonnent?

SØNDAG d. 1. november: Allehelgensdag (s. 1135, hvid). Alle dage i hele året er ikke nok, til at vi kan fejre alle dem, som Kristus har ført til sejren. Derfor blev det gamle tempel, Panteon, i Rom, der tidligere var indviet til alle de hedenske guder, i sin tid viet mindet om de kristne martyrer, og i det 8. århundrede indstiftede man en festdag til deres ære. Sammen med dem fejrer vi også alle de andre helgener, som nu har del i Kristi herlighed, og blandt dem findes sikkert også nogle af vor egen familie.

Ihukommelse af 24. søndag efter pinse (4. søndag efter Helligtrekonger, s. 93).

MANDAG d. 2.: Allesjælesdag (s. 1140, sort). Blandt dem, der har forladt os, er der også nogle, der endnu ikke er rene nok, til at de kan skue Gud. Fordi vi i kirken alle er solidariske, går vi i dag i forbøn for dem, og når vi beder for dem i Kristi navn, vil Faderen bønføre os!

TIRSDAG d. 3.: Søndagens messe (s. 93, grøn).

ONSDAG d. 4.: Karl Borromæus (s. 1150, hvid) blev kardinal, da han var 22 år gammel, og senere blev han biskop af Milano. Han spillede en meget vigtig rolle under Tridentinerkonciliet. Som biskop gjorde han sig især elsket på grund af sin godhed og store nidkærhed. Han døde, udslidt af arbejde, kun 46 år gammel.

Ihukommelse af Vitalis og Agricola (s. 1150) og af Johannes XXIII's kroning.

TORS DAG d. 5.: Søndagens messe (s. 93, grøn).

FREDAG d. 6.: Søndagens messe (s. 93, grøn).

LØRDAG d. 7.: Gudsmoders lørdagsmesse (s. [90], hvid).

I haven står frugttræerne i forårspragt. Der er pinseliljer og tulipaner i bedene. Himlen er lyseblå. Fuglene synger. Bier summer over blomsterne. Forfatteren sidder ude i al den forsommerherlighed og knitrer med skrivemaskinen, som var den et automatvåben... »Det er lillejuleaften, sneen hvirvler ned over den gamle gård... (eller: røde kirke, gule villa, grå lejekaserne... efter behov)«... o.s.v.: den arme mand er ved at skrive en historie til et julehæfte. Det skal være færdigredigeret, trykt og udsendt i meget god tid.

Vort julehæfte, Julekærten 1959, er blevet forberedt i over et år af Pauluskredsen. Nu kommer det snart – forhåbentlig – hos alle landets boghandlere.

Fra 1905 er der udkommet Julekærter, desværre med afbrydelser: 1905 og 06, 1915 og 20, 1928 til 1953. Megen god, folkelig læsning fik vi i disse hæfter, der hørte til julens traditioner blandt danske katolikker. De ligger alle foran mig indbundne til en stor, tung bog, større end messens missale, på 32×23×7 cm. Her er en rigdom, der slet ikke er død, af jule-tanker, digte, beretninger fra Kirkens liv og spor, fortællinger, ja, selv smådramaer og kirkelig humor. Hæfterne er flot illustreret med farveomslag, fotografier og tegninger. – Men det var et hæfte redigeret næsten udelukkende for katolikker og ellers meget venligt sindede uden for menigheden.

Den nye Julekærte vil læses med glæde og udbytte af alle, der føler sig som kristne. Det er stadig et katolsk julehæfte, men uden noveller om konversioner, omvendelser, forsoning, ung kærlighed i forbindelse med julens messer, specielt midnatsmessen, og lignende.

Årets Julekærte er moderne, præget af den nyeste typografiske teknik. Der er omslag og tekstbilleder i farvefotografi, tegninger (bl. a. af Jensenius og Sys Gaugin) og mange smukke sort-hvide fotos. Det trykkes i Det Berlingske Trykkeri – finere kan det ikke være!

Teksten er leveret af kendte skribenter som Estrid Ott, Anna-Lenah Elgström, Magna Hartvig, Bene Larsen, Inger Lauridsen (for galant kun at nævne nogle af damerne). Der er naturligvis en lille juleprædiken, et juledigt og fortællinger. Nogle beretter, andre søger for humoren.

Som bilag følger et firfarvet pavebillede med pave Johannes' egen hilsen til Nordens kristne i en kærlighedens ånd over for alle kristne brødre. Det billede kan man lade indramme. Det er udmærket egnet til at blive det katolske hjemspækkede.

Nyudgivelsen af Julekærten er et dristigt eksperiment. At trykke sådan et stort, smukt hæfte er i dag dyrt. Det skulle gerne sælges langt udover katolikkernes kreds – dog mere for dets indholds skyld end for økonomiens skyld. Eventuelt overskud henlægges til kommende års Julekærte. Der er behov for et kristent, kultiveret julehæfte.

Julekærten 1959 kommer til at koste 5 kr., hvad ikke er dyrt i dag. Tværtimod. En pakke cigaretter koster nu næsten 4 kr., en billet til hel-aftensfilms 6-10 kr. o. s. v. Vi opfordrer alle Katolsk Ugeblads læsere til at skaffe sig Julekærten 1959, det kristne hjemspækkede julehæfte. Brug det også som en fin og ledig julegave til slægt og venner. Flere kunne måske påtage sig at sælge det på vore hospitalet – allerbedst hvis det var søstrene selv – og andre på deres arbejdsplads. Nogle, der har mange bekendte, men ikke selv er mobile nok, kunne give egnede adresser til yngre og raskere, hvor de kunne tilbyde årets julehæfte.

Julekærten kan fås direkte fra Pauluskredsen (Frederikssundsvej 225, Kbhvn., Brh.) eller hos alle boghandlere.

Julehæftet vil tilgå Pauluskredsens abonnenter i stedet for en anden publikation af forlagets seriebøger. Men i så fald kan abonnenterne jo alligevel købe det som julegave til andre. Det egner sig glimrende til at sendes udenlands til slægt og venner, da flere af artiklerne har kosmopolitisk horisont.

Alttså, hjælp os at få 6000 Julekærter solgt og udbredt. Det er en udmærket »jule-good turn«!

for Pauluskredsen
O. J. Ballin.

R.I.P.

Min kære, gode mand, børnenes, svigerbørnenes og børnebørnenes elskelige far

FRITHIOF JENSEN,
Vordingborg,

døde fra os på Sct. Josephs hospital i København d. 16. oktober 1959.

Anna Jensen.
Johannes.

Leye og Knud Jensen.
Per og Ruth Meyer
og børnebørnene.

Begravelsen har fundet sted.
Bed for hans sjæl.

EN GANG lagde jeg rent tilfældigt mærke til to indskrifter på indgangsdøren til vor kirke. Den første, der stadig står der, er taget fra 1. Mosebog og bruges i liturgien ved kirkevielser. Den udtrykker på en meget smuk måde, hvad kirkebygningen er og betyder for de kristne, og lyder som følger:

Her er Guds hus og Himlens port

Den anden, der var af en helt anden art, er nu fjernet. Den lød:

Luk døren

Det er klart, at det var et rent og skært tilfælde, at disse to indskrifter var kommet til at stå ved siden af hinanden. Formodentlig havde ingen nogen sinde tænkt over det, men det var et temmelig uheldigt sammentræf, og i hvert fald var det i direkte modstrid med den fest, vi fejrer i dag, Allehelgensdag.

I dagens epistel læser vi om »den store hvide flok«, som bor i himlens helligdom. »Jeg så en stor skare«, skriver Johannes, »en stor skare, som ingen kunne tælle, af alle hedninger og stammer og folk og tungemål, stående foran Guds trone og foran Guds lam«. Når der er så mange helgener i himlen, er det, fordi himlens port ikke er lukket, men tværtimod stadig står åben for den frelste menneskeskægt. I dag fejrer vi netop alle vore medbrødre, vore utallige medbrødre, der allerede har fået adgang til Guds bolig. Men de frelstes antal er ikke begrænset. Himlen er ikke som en biograf, hvor man bliver nødt til at tænde den røde lygte, når alle pladserne er udsolgt. I himlen er der aldrig udsolgt, – døren står altid åben! Guds barmhjertighed tager hver eneste dag, hver eneste time, – ja, vi kan godt sige hvert eneste øjeblik, mod nye helgener, der går ind til den evige salighed. Tallet 144.000, som Johannes taler om, udtrykker ikke nogen begrænsning, sådan som visse sekter holder af at udlægge det. Tværtimod! Ifølge Bibelens symbolik er det det fuldkomne tal, der udtrykker **helheden**. I sin godhed venter Gud stadig på nye børn, der vil svare ja på hans indbydelse.

Vi ved godt, at helligheden, det vil sige himlen, ikke er forbeholdt en lille skare af udvalgte, en slags åndelig elite. Nej, den er et mål, som alle kristne skal stræbe efter. Der er ingen grund til at være pessimist. Therese af Lisieux forsikrer os

om det: »Gud er meget bedre, end vi tror. Han nøjes med et blik, et suk af kærlighed«. Og Kristus har selv sagt: »Sandelig siger jeg eder: toldere og skøger skal gå ind i Guds rige førend I«. Helligheden er ikke et smukt ideal, som vi aldrig vil kunne nå. Himlen er ikke noget idyllisk sted, som vi kun kan drømme om, fordi det faktisk er utilgængeligt. Himlens port står stadig åben, ikke blot for os, men for alle mennesker. Jo flere mennesker, der er i himlen, jo mere glæder Gud sig. Gud har ikke sendt sin Søn til jorden, og Kristus er ikke død på korset, kun for at frelse en lille flok udvalgte. Kristus er kommet for alle mennesker fra alle tider og alle lande. Jo flere helgener, der er i himlen, jo tydeligere viser det sig, at Gud ikke har spildt sin tid, og at frelsesværket ikke har været forgæves. Helgenernes tal er lige så umådeligt som Guds kærlighed. Den eneste betingelse for at blive en helgen er at svare et ubetinget ja på Guds kærlighed.

M. D.

HIMLENS PORT ER ALDRIG LUKKET

Hun mente det godt nok ...

– Da vi var på vej til kirke, blev hun ved med at snakke om, at hun selv ville putte de penge i bøssen til biskoppen. Jeg var nødt til at løfte hende op ... men så opdagede jeg, at hun havde lagt dem i bøssen til »lys og blomster«! Det sagde jeg bare ikke. Hun ville blive så ked af det, og det kan da være lige meget, for hun havde jo husket, at det er OFFERDAG SØNDAG DEN 1. NOVEMBER. Ved De hvad, hun har gættet på? Hun tror, der kommer hundredemil-lioner kroner ind på offerdagen! Hun vinder altså ikke ...

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761
Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Før kloster - nu parkeringsplads

I årsskriftet Nationalmuseets Arbejdsmark 1959 fortælles, hvad der kom for dagen ved udgravningerne til en underjordisk parkeringsplads på Akseltorv i Næstved for et par år siden.

Man vidste i forvejen, at der på dette sted havde ligget et gråbrødre kloster, indtil reformationen fordrev munkene og klostret hjemfaldt til kronen. Ved udgravningerne fandt man grundmurene til flere af klostrets bygninger, andre dele af bygningerne ligger under bebyggelsen nord for Akseltorv og har altså ikke kunnet undersøges ved denne lejlighed.

Få år efter reformationen til-lod kongen byen at nedbryde klostret og anvende stenene til andet byggeri. Tømmeret blev brugt til bolværksarbejder på havnen.

Matiné

Søndag den 8. november 1959
kl. 15,00, Hans Bogbinders Allé
2, S.

Velvillig assistance af:

Koncertsangerinde, fru Ragna Schack, ved flyglet pianisten Hans Hammer.

Politikommisær Sv. Gredsted:
»Ungdomskriminalitet«.

Alexander Koch: Børn og bør-nebyer.

Matinéen afholdes til fordel for forældrelose børn. Billetter å kr. 2,00 ved St. Annæ kirke og hos Alexander Koch, Lyk-kesholmsallé 7, 2., V. EV 2667.

Byttelejlighed

Haves:

Stor, pæn 2 vær. med olie-fyret kakkellovn, Asminderød-gade, Kbhvn. Mdn. leje 78 kr.

Ønskes:

Større, ældre lejlighed. Mdn. leje indtil 150 kr.

Billet mrkt. »Byttelejlighed 44« til bladets annonceafdeling.

Månedens Helgen

OKTOBER

fås som reproduktion af *Ena Lindholm's*

originale linoleumssnit

Størrelse: 24,5 × 35,5 cm

Indsendelse af kr. 4,- til giro nr. 663 97

Katolske Menighedsplejer
Bredgade 69 A
København K

November: *Alle Sjæle*

December: *St. Nikolaus*

Januar: *Hl. 3 Konger*

Februar: *St. Ansgar*

Marts: *St. Benedikt*

April: *St. Bernadette*

Maj: *Himmeldronningen*

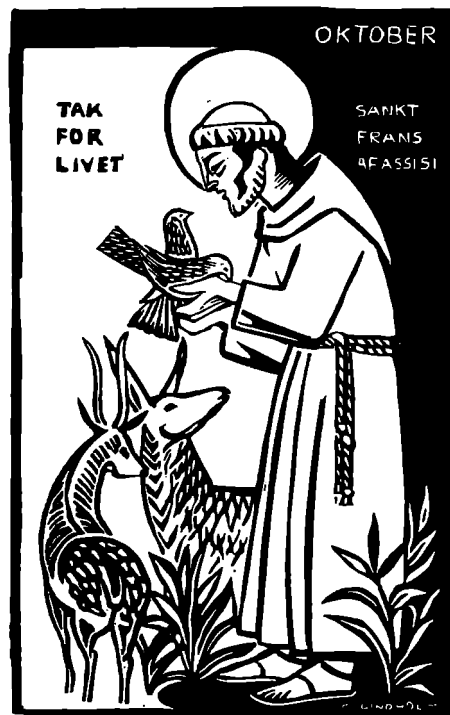
Juni: *St. Johannes*

Juli: *St. Maria Magdalene*

August: *St. Dominikus*

September: *St. Mikael*

Skifteramme kr. 8,-

Tre kvinder sejrede i plakatkonkurrencen

Det blev tre kvinder, der tog præmierne hjem i den plakatkonkurrence, Katolsk Ugeblad for nogen tid siden indbød til. Det kan nok synes ubeskedent i en tid, der i så høj grad har opmærksomheden henledt på kønnenes ligeberettigelse.

1. præmien, et gavekort til indkøb af for 200 kr. bøger, gik til frk. Ady Holck. 2. præmien - bøger for 100 kr. - tilfaldt fru Marianne Smidt. Begge er professionelle tegnere. 3. præmien - et årsabonnement på Katolsk Ugeblad - hjemtoges af frk. Astrid Fogelberg.

Dommerkomiteen havde blandt de 21 indsendte forslag ikke svært ved at finde frem til det, der efter dens skøn var det bedst egnede. Derimod var der nogen diskussion om anden-

præmien. Det resulterede i en beslutning om at uddele 2! Den ene skulle tilfalde Marianne Smidt og den anden pastor Olaf V. Sørensen. Da vi telefonisk orienterede pastor Sørensen om den tilsigtede salomoniske løsning, frabad han sig venligt, men bestemt enhver præmie. Han havde nemmet det olympiske valgsprog, at det ikke først og fremmest drejer sig om at vinde, men at være med, og han ville meget have sig frabedt at få en lille tegnehobby sat i skæret af jordisk mammon!

Det bør tilføjes, at vi endnu ikke har turdet sætte os i forbindelse med de øvrige vindere. De må læse om deres hæder her og vil få præmierne sendt med posten.

Vi takker for samtlige de 21 tegninger. Nogle var alvorlige, andre lystige, men på alle var anvendt megen flid.

Det vindende udkast vil om kort tid kunne ses i plakattørrelse, og således efter sit formål indgå i kampagnen for at give vort blad nye abonnenter.

L. Suvalski Anlægsgartner

Københavnvej 821
Hedehusene - Telf. Hedehusene 161
Alt vedr. haver - Kommer overalt

MARCUSSEN & SØN

Orgelbyggeri

AABENRAA

Grundlagt 1806

Aabenraa: Storegade 24

Kbhvn: Basnævej 23, Brønshøj

Elmer Vernersen

1. kl.s ked og pålæg
Kastetvej 51 - Aalborg
Telefon 5660

absolut
ABSALON

når forsikring skal tegnes

Andersen & Meyers Eft.

OTTO LARSEN

Ramsherred 31, Aabenraa - Telf. 228 30

Lys - Kraft - Varme

Aabenraa Brugsforening

Sendergade 16 . Aabenraa

Telefon 223 68

Leverander til St. Ansgars klinik

Telefoner: 70 45 30 • 70 49 20

Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk

NORDISK KULAGENTUR A/S

SVEN E. FREDERIKSEN

RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliiefyr

(årligt eftersyn)

B
R
O
R
K
A
S
P
E
R

Katolske begravelser

Snedkermester A. Kirschner
KLÜHS EFTF.

Griffenfeldgade 38
vis a vis
Sct. Josephs hospital

AKTIESELSKABET

Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

W. Plichta Malermester

Jyllingevej 177, Vanløse
Telefon 70 18 48

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen
Exam. aut. gas- og vandmester
Smedelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 138

Ejvind Lambech

KAPPE - VIN - KONSERVERS

Møllergade 71 - Svendborg
Telefon 1044

L. Larsen & Søn

Malermestre

Brogade 10 - Svendborg
Telefon 1016

Kulkranen

Frederiksgade 2 - Svendborg
Telefoner: 1410 og 172

M. Lauridsen Blikkenslager

Rendebanen 8, Kolding
Telefon 1287

Bade- og WC-anlæg

C. J. Gerlachs eftf.

Hersegade 9, Roskilde, tlf. 2777
Aut. leverandør af kirkevine

Nyt fra sognene -

KØBENHAVN. På katolsk Vestre Kirkegård højtideligholdes Alle Sjæles Dag mandag den 2. november med tre messer i kapellet fra kl. 9, og kl. 16 er der prædiken og bønssession på kirkegården.

Sankt Ansgars Kirke i Bredgade har samme dag stille messer kl. 7 og 8 samt levitmesse kl. 20. Dagen før, Alle Helgens Dag, er der stille messer kl. 8 og 11,30 samt levitmesse kl. 10. Efter levitmessen velsignes ministrarterne.

-o-

ORDRUP. Søndag den 15. november transmitterer Statsradiofonien gudstjenesten fra Sankt Andreas Kirke. Pater Vagn Hansen O.P. er prædikant. Udsendelsen begynder kl. 14.

-o-

KØBENHAVN. I Sankt Ansgars Kirke holder pater, dr. phil. Gustav Scherz C.s.s.R. i november måned fire foredrag om Niels Stensen. De holdes den 8., 15., 22. og 29. november. Vi vil i næste nummer bringe flere oplysninger om denne aktuelle foredragsserie.

-o-

BIRKERØD. På Nordvanggård i Birkerød er der fra 1. november hver søndag højmesse kl. 10.

-o-

HORSENS. Arbejdet på den nye kirke i Øm er nu indledt, og foreløbigt er grunden på Abbednæs blevet planeret af et hold unge katolikker. Tegningerne til kirken, der er udarbejdet af en svejtsisk arkitekt, har fået biskoppens godkendelse. Vi vil i næste uge bringe nogle billeder fra arbejdet og flere oplysninger om planerne.

-o-

KØBENHAVN. Onsdag d. 4. november taler pastor Bjørn Højbo i Stenosgade 4 for Academicum Catholicum om »Den østlige kirkes kristendom«.

-o-

KOLDING. Der er højskolesøndag i Kolding d. 15. november. Den indledes kl. 10 med højmesse, og efter frokostpausen holdes foredrag kl. 12,15 om »Menighedens deltagelse i kirkens gudstjenester«. Talerne er

pastor Oppermann og politifuldmægtig H. P. Christensen. Foredragene følges af drøftelser i grupper. Kl. 14,30 fortsættes mødet med et foredrag af pastor Bjørn Højbo om »Menighed og gudstjeneste i de østlige kirker«.

-o-

KØBENHAVN. En deltager i efterårsferiens retræte i Fredensborg skriver: Vi er flere, der efter de tre dages retræte vil rette en meget varm og dybtfølt tak til pater J. Coenen, der var leder af disse dage. De har gennem Deres inspirerende betragtninger og personlighed vist os vejen til en inderliggørelse af vort personlige fromhedsliv og vort liv i kirken.

-o-

AARHUS. Lørdag den 7. og søndag den 8. november opfører AARHUS' KATOLSK SCENE i Sct. Knuds Skoles festsal Thornton Wilder's skønne skuespil VOR BY, som den verdensberømte dramatiker skrev i 1938, og for hvilket han modtog den ærefulde Pulitzer-pris. Skuespillet er i 3 akter og omhandler henholdsvis »Hverdagens glæder og sorger« (1. akt), »Forelskelse, kærlighed og bryllup« (2. akt) og »Døden« (3. akt). Stykkets mange interessante typer er hentet fra den katolske menighed, der med liv og sjæl er gået op i den alt andet end lette opgave, som det krævende stykke må siges at være. Hele indtægten tilfalder sognets ubemidlede i julen. (Program-billet kr. 2,00).

**Husk offerdagen nu
søndag d. 1. november**

**Niels Madsens
Maskinsnedkeri**

Vestergade 24 - Svendborg
Tlf. 187

Lev. til de katolske institutioner

K. Rønlev-Knudsen

Gas- & vandmester

Møllergade 87
Tlf. Svendborg 2737

**Svendborg
Ligkistemagasin**

v/ Hans Nielsen & Søn

Fruestræde 10 - Svendborg
Tlf. 284

Tegn abonnement**BRDR. MEYER**

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Pavens tale om Niels Stensen

(fortsat fra side 630)

tuel og meget karakteristisk side af Niels Stensens apostolat: hans iver efter at føre ikke-katolikkert tilbage til kirken. Efter selv at have gennemgået den brydsomme udvikling, som førte ham ind til selve hjertet i Jesu Kristi kirke, var han formeligt forfulgt af den smertefulde bekymring for de talrige sjæle – fremfor alt hans landsmænd – som var afskåret fra åbenbaringens fulde lys, og han følte et brændende ønske om at drage dem efter sig ind på sandhedens vej. Han kunne have gjort Pauli ord til sine: »Jeg har en stor sorg i mit hjerte. Thi jeg kunne ønske selv at være bandlyst fra Kristus, om det kunne gavne mine brødre, mine kødelige stammefrænder.« (Romerbrevet 9, 2-3).

Ud fra denne indstilling arbejdede han utrætteligt, og han udviste i sin gerning de to umiskendelige særtegn for kirkens sande børn: en usvigelig trofasthed over for den åbenbarede sandhed i hele dens omfang samt stor respekt og levende kærlighed til dem, som ikke deler vor overbevisning. Det er med denne indstilling, at den hellige kirke i dag som på Niels Stensens tid arbejder på at føre alle Jesu Kristi får tilbage til hans hjord. De ved, at dette er en af de opgaver, Vi anser for de vigtigste i vort pontificat, og en indsats, som Vi regner med at finde støtte for hos alle Vore børn, og ganske særlig hos dem, der som Niels Stensen og som De selv lever i kontakt med vore ikke-katolske brødre.

Måtte denne beundringsværdige mands eksempel være Dem en tilskyndelse til ny iver i arbejdet for den store sag. Det er det ønske, Vi lægger frem for Gud efter disse korte betragtninger, idet Vi meddeler Dem alle og først og fremmest Vor ærværdige broder biskop Helmut Wittler, Osnabrücks ihær-

dige biskop, Vore andre ærværdige brødre, som er her til stede, samt de øvrige repræsentanter for såvel kirkelige som borgerlige myndigheder, en rundelig apostolisk velsignelse.

Købmand Frithiof Jensen, Vordingborg in memoriam

Fredag den 16. oktober døde på Sankt Josefs hospital i København en mand, hvis liv måske ikke udadtil var fyldt af store, opsigtsvækkende begivenheder, men som til gengæld var ualmindelig rigt.

Frithiof Jensen var opvokset i gode, borgerlige omgivelser, hvor man talte meget om religion. I begyndelsen af 1920'erne lærte han den katolske kirke at kende, men det tog ham henved syv år at bestemme sig for at konvertere. Den samme grundighed gav sig et andet udslag: Da beslutningen først var taget, blev den gennemført tilbunds.

Nogle år efter konversionen fordybede Frithiof Jensen sig i den hellige Montforts bøger og fik herigennem en dyb indsigt i Marias plads i det kristne liv. Dette kom til at præge hele hans tilværelse og give den en rigdom, som han ikke beholdt for sig selv, men lod udstråle til andre. Hans rige og fuldttonende katolske livsindstilling gennemsyrede lidt efter lidt alle hans omgivelser. Han fandt genklang hos sin hustru og sine børn og svigerbørn, og hans hjem blev et arnested for katolsk liv.

Den sidste lidelsesfulde tid var præget af ægte, viril hengivelse uden klynken eller knurren. Den vej, han altid havde valgt og fulgt – per Mariam ad Jesum – viste sig at være ikke blot teori, men praksis, dybt forankret i hans liv. Hans hustru var ham en meget stærk støtte.

Frithiof Jensen var medlem af broderskabet »Maria, Hjerternes Dronning« og tillige dominikanertertiar. Hans målbevidste arbejde for menigheden i Vordingborg lader han nu gå videre til sin søn, Knud Jensen, som viderefører hans forretning i Vordingborg.

Æret være hans minde. – R.I.P.

H. Højris,
civildommer, Esbjerg.

Chr. Lauritsen

Smede- og maskinværksted, aut. vand- og gasmester - Spec.: Centralvarme

Kirkepladsen 6 - Nykøbing F. - 8808 11

Axel Pryds A/S

Fisk og vildt

Telefoner 88 03 00 - 88 02 78

Nykøbing F.

Johannes Madsen

Elektr. installatør

INSTALLATIONER

Jernbanegade 8, Nykøbing F.

Telefon 88 06 84

Tegn abonnement

Køb hjemmets udstyr hos

Thuen, Gravensgade 2

AALBORG

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm, ing. M. af I.

Aut. vand-, gas- og blikkenslagermester

SANITET - CENTRALVARME

Algade 88, Aalborg, tlf. 3 04 33

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen, Aalborg, tlf. 2 03 01

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørfors.

Kong Christians Allé 6, Aalborg

Telefon 3 42 33 og 3 43 37

G. Garth-Grüner

Landsreisesagfører

Bredgade 28

Telefon Minerva * 408

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

FILM og TEATER

U.S.A. på vrangen

er ikke nogen spændende film, – det er måske heller ikke en film, der udmærker sig ved et kunstnerisk særpræg, men det er alligevel en film, som man ikke kan se uden at føle, at man her

har mødt en menneskelig varme, styrke og retfærdighedssans, som er værd at beundre, og desuden ser man virkelig, som titlen siger, USA fra en anden synsvinkel end den sædvanlige og kendte. På den ene side præsenteres vi for to menneskelige karaktertræk, som er så almindelige i det moderne samfund: sur misundelse og nag overfor en mand, som kan se længere end de fleste andre og derfor kræver mere af sine medmennesker end de i deres kortsynethed finder rimeligt. Det er et nag, som finder udløb i en ondskafuld bagvaskelse, der ødelægger en hel familie. Det andet træk er angsten. Den sidder jo nok i de fleste mennesker i vore dage; men den kan få farlige følger, når den sidder i ledende mænd. I Amerika tvinger angsten for spionage de overordnede indenfor hær og flåde til at foretage de mest ulykkelige og pinlige undersøgelser på mennesker, som man mistænker for at have kommunistiske sympatier.

Overfor disse to sider af menneskelivet stilles manden, der anklages for at være kommunist og derfor er blevet suspenderet fra sin betroede stilling i flåden, og hans familie og venner. De tager kampen op i retfærdighedens navn og beviser, at anklagen har sin oprindelse i simple bagvaskelser.

Denne mand får oprejsning, men der melder sig alligevel et spørgsmål: Om man nu også kan være sikker på, at dette i alle tilfælde ville være sket? For det kræver megen personlig styrke og støtte hos venner og familie at imødegå en sådan anklage – man er jo som en spedalsk i samfundet!

Det er selvfølgelig nødvendigt at være forsigtig, men filmen her lærer os også, at i den »kolde« krig er der mennesker, der falder, ramt af dem, de kæmpede for. (Forbudt for børn).

K. B.

I det næste nummer bringer vi en anmeldelse af Arne Suckdorffs sidste film: »En Jungle-saga«.

Statens filmcentral kalder!

Statens filmcentral indbød for kort tid siden repræsentanter fra foreningsblade til en forevisning af de nyeste film, der nu står parat til udlejning. – Disse korte oplysningsfilm, som er glimrende egnet til pædagogisk arbejde eller foreningsarbejde, er det værd at gøre opmærksom på.

Vi så fire film, hvoraf »Dalai Lamas rige« var den absolut bedste. Trods filmens tekniske mangler (billederne er lidt flimrende og utydelige) er den en roligt fortællende og meget fængslende beretning om et nøjsomt og primitivt folk og frem for alt om hele dets religiøse tradition og kultur. Som en næsten lamrende modvægt til vores egen materialistiske kulturverden, møder man her et helt folk, der virkelig lever ud fra et åndeligt livssyn og med overnaturligt mål. Billederne stammer fra den tyske Tibetekspedition 1939.

Den næste »Bare en pige«, behandlere pigernes forsømte uddannelse og angreb forældre, lærere og arbejdsledere, der arbejder ud fra princippet »bare en pige«. Filmen har slagside, den er for tententios, og man mangler faktisk sympati for historiens unge pige, der selv synes at mangle vilje til at ofre og energi til en indsats. Men også det kan man jo lære noget af at se.

En morsom film om Ellehammer, – komisk i sin virkning med de mange gamle billeder, – fortalte muntert om den store opfinder og flyvepioner.

Sidst fulgte Walt Disneys »Mennesket i rummet« – en science-fiction film om rumfartens fremtid og problemer. I en blanding af belæring, tegnefilmskomik og fremtidsvision bliver vi stillet over for teorien om vor verdens udvidelse. Opmuntrende er det ikke, robotagtigt og umenneskeligt, spændende drengeproblemer, men ellers lidt meningsløst bortset fra den rent autentiske del om raketens udvikling og indretning. Dog vil dens blanding af underholdning og oplysning sikkert være anvendelig til foreningsbrug.

Alle film kan lejes ved henvendelse til Statens filmcentral. Bo.

Charles tante

Efter teatersuccesen har Saga Studio nu udsendt en forandret udgave af Charleys tante. Omplantningen af tanten til København anno 1900, med hestevogn og 3 krus øl for 42 øre, er lykkedes over al forventning. Bortset fra indledningens Københavnerscener er handlingen henlagt til godset Frydenlund. Specielt for denne del gælder det, at man nok kunne have anvendt en noget smidigere kameraføring; til tider er det, vi præsenteres for på lærredet, mere teater end film, – men det er i alle tilfælde brandgodt teater. – Selve tanten er ubeskrivelig vittig i Dirch Passers udlægning.

Efter halvanden times løjer slutter lystspillet med i alt fire forlovelser. Forlovelserne deklarereres med champagne. Filmen er som champagne. Perlende, brusende og vidunderlig!

Th.

Soldaterkammerater

»Soldaterkammerater rykker ud« er dansk-svensk films nye soldaterfarce. Den er en blanding af lystspil og farce, hvilket sjældent er nogen god blanding, heller ikke her. Filmen er underholdende med mange morsomme replikker, der dog til tider virker anstrengte og konstruerede. Alle de kendte er »genindkaldt til manøvre«, hvilket er handlingens grundlag. Naturligvis mangler hverken den Morten Korch'ske romantik eller ditto farver. Særligt skal fremhæves Kjeld Petersen og Dirch Passer, der leverer et festligt indslag. De får hver et par minutter. Ved det afsluttende manøvre-show spiller den Stan Getz-Quartet samt Papa Bues Wiking Jazzband. Festens konferencier er Dirch Passer, som leverer filmens sidste replik: »Og nu kommer kernen i den danske hær!« Og ind kommer – Tivoligarden.

Altså, tag endelig børnene med!

O. C.

Pressemøde om det andet Vatikanerkoncil

John Ching-shiung Wu
- en kristen kineser

*Hvad ti tilfældigt valgte
mener om religion*

En zoologs opfattelse
af mennesket

Søster Benedicte Ramsing C. S. J. fortæller i ugens kronik om dr. John Wu og hans bog »Spire, blomstre og sætte frugt«, der nu kommer på dansk.

DETTE AT SKRIFTE JÆVN-
LIGT volder ofte konvertitter
svære bryderier. De er kommet
til kirken tiltrukket af dens lo-
gik, dens varme, dens skønhed,
dens udsyn – nogle mere af den
ene egenskab end af den anden.
Men de er næsten alle kommet
fra en kreds, hvor det opfattes
som groft hykleri, hvis alminde-
lige, pæne mennesker, der beta-
ler enhver sit, pludselig stiller
sig an som sønderknuste syn-
dere.

Vandre til skriftestolen een
gang for alle før optagelsen –
allright. Vi har alle en fortid!
Men komme igen måned efter
måned, når man ikke går om-
kring og begår hverken mord
eller falsk, mened, indbrud eller
børnemishandling –!

Det er interessant i denne for-
bindelse, at næsten halvdelen af
bispedømmets præster har væ-
ret samlet i oktober for at kaste
nyt lys over bodens sakramente.
Mon det ikke vil give anledning
til, at danske katolikker i almin-
delighed, konvertitter i særde-
leshed, får deres forhold til
skriftemålet gavnligt levende-
gjort og tiltrængt moderniseret?
Nøden i verden er himmelråben-
de. De sultendes blege skarer –
flygtningenes hjemløse milli-
oner – proletariatets svigtede
menneskemasser – velfærdssta-
tens mangedobling af den for-
kromede ensomhed – de bolig-
løse – efterkrigsårenes mål-løse
og rodløse ungdom! Spørgsmå-
let til os i dag er ikke: Hvad har
vi ladet være at genere dem
med? men: hvad har vi gjort
for dem? Hvordan har vi navn-
lig indenfor hver sit speciale ud-
nyttet vore midler til at hjælpe
dem, som trænger til os? Ung-
dom, som ikke kan få tag over
hovedet, kalder på mennesker
med evne og vilje til at skære
tværs igennem bygge-konven-
tionel vanetænkning. Kontaktlø-
se mennesker går og længes ef-
ter udstrakte hænder fra folk,

som har hjerte til at overvinde den dybfrosne diskretion, som rejser mure imellem mennesker. Rådville unge tørster efter åbne huse med hygge og menneskevarme efter fyraften. Den politiske arena vansmægter efter forstandige røster uden bagtanke, inspireret af renfærdighed og sund sans. Nød har hundrede ansigter, også soigne-rede og med huld. Men hvad har vi gjort, hver på sit felt, for at overvinde den medfødte mangelighed, som fremfor noget andet er skyld i, at tingene går deres skæve gang i stuelunken slendrian? Ah nej, i skriftestolen behøver ingen at savne stof, så længe menneskehedens store familie har det som i dag.

I. L.

Vatikanets Radio

sender igen til Danmark nu på onsdag kl. 21,30 på 25,67 m, 31,10 m og 196 m. Der bringes blandt andet nyt om Niels Stensen og arbejdet på hans beatification.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvá og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordруп 3222

Ekspedition og kassererkontor:
A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 97042
Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal —
hele Skandinavien
Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Announceekspedition:
Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 5394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 58965

De hjemløses apostel

Den store barmhjertige samaritan i fransk offentligt liv, klunsernes, spritternes og selv-mordskandidaternes ven, Abbé Pierre, kommer om et par dage til Danmark. Den 10. ds. taler han i Institut Francais i København om »Frihed over for elendigheden i hele verden«. Dagen efter taler han om »Verdenssamvittigheden« ved et fællesmøde mellem Københavns Kristelige Studentersamfund og Studenterforeningen.

Siden Abbé Pierre i vinteren 1954 rejste store dele af den franske befolkning til en hjælpeaktion for de nødlidende i Paris, har der været international interesse for hans person og hans arbejde. Denne interesse har også givet sig udslag i mindre velunderbyggede dagbladsmeddelelser om, at han var alvorligt syg, og hjælpearbejdet som følge heraf var ved at bryde sammen.

Det er rigtigt, at Abbé Pierre har været alvorligt syg, og at han stadig næppe kan betegnes som rask, men det er dog stærkt overdrevet, når det samtidig har været nævnt, at organisationen Emmaüs stod for at måtte opløses. Denne organisation, som Katolsk Ugeblads læsere vil have set skildret i føljetonen, kunne sidste år færdigbygge en række højhuse i nærheden af Paris med 1800 boliger for boligløse og et par tusinde andre boliger er snart færdige. En række såkaldte Emmaüs-brøderskaber er skudt op og yder økonomisk støtte, og også den franske stat har givet store bidrag. Den kirkelige øvrighed er naturligvis venlig stemt og har stillet præster til rådighed for dette iøvrigt ukonfessionelle arbejde.

Abbé Pierres rigtige navn er Henri Groués. 18 år gammel indtrådte han i et kapucinerkloster,

men måtte efter 8 års forløb forlade det af helbredsgrunde. Han blev hjælpepræst i Grenoble. I 1942 gik han aktivt ind i modstandsbevægelsen, hvor han bl. a. var med til at redde jøder i sikkerhed. Han frelste også general de Gaulles broder, Jacques, fra Gestapo. Siden kom han til London og Nordafrika, og efter krigen blev han medlem af Nationalforsamlingen. Her førte han en hårdnakket og intelligent reformkampagne til fordel for de dårligst stillede i det franske samfund: de boligløse, hvis utrættelige hjælper han siden har været. Han forlod Bidaults parti, fordi han var tilhænger af større social retfærdighed, og derfor ikke kunne samarbejde med højrepartierne.

Til trods for sit ydre, der minder om en middelalderlig mystikers, er Abbé Pierre en moderne praktisk begavelse af ganske enestående format. Dominikane-ren pater Pire, som også fornylig gæstede Danmark, er vel den, der ligner ham mest.

Abbé Pierre vil vække. Han vil have os til at hjælpe andre, ikke ved godgørelse, men ved praktisk arbejde, ved at give noget af os selv. Han siger:

– Personligt er jeg en troende mand, men vi har i vort arbejde mange, der tror på vore idealer og lever efter dem uden at være troende. Og hvad er det for resten, der er så beundringsværdigt i den smule, vi har gjort? Vi har jo simpelthen handlet ud fra det princip, at man først skal hjælpe dem, der lider mest.

Der er i hundredtusindvis af små børn hele verden over, som har det ondt, fordi vi, de lykkelige eller i hvert fald mindre ulykkelige, sover de ubekymrede søvn. Ve os, hvis vi ikke forstår, at den smule, der er gjort for dem, er intet, så længe der endnu er noget, som ikke er gjort.

E. D.

Sådan mener nu vi!

Hvad en halv snes tilfældigt valgte mennesker på en moderne arbejdsplads fik ud af tre kronikker om religion

FOR ET PAR MÅNEDER siden bragte Katolsk Ugeblad tre fortløbende kronikker af pastor, dr. theol. Bjørn Højbo under titlerne »Hvad er religion?«, »Verden i religiøst søgelys« og »Tro, overtro, undertro«.

Kemigraf Per Wedell Topp, København, bad en halv snes af sine arbejdskolleger læse og derpå kommentere kronikkerne. Kommentarerne blev nedskrevet og forevist de pågældende. Samtlige besvarelser blev endelig forelagt pastor Bjørn Højbo, som i et afsluttende brev lod diskussionsdeltagerne vide, hvad han havde at sige til kritikken.

Med alle de i »opinionsundersøgelsen« implicerede parter tilligelse er hele materialet blevet overladt Ugebladet. Undersøgeren gør opmærksom på, at »alle besvarelser må ses på baggrund af hver enkelts forudgående kendskab til religion, hans miljø – både nuværende og tidligere – hans psykiske tilstand da artiklerne blev læst og kommenteret. Forholdet til min person har også en vis indflydelse. Jeg studerede grundigt reaktionen, da jeg bad de forskellige om at læse og kritisere artiklerne og bemærkede, at nogle læste dem for min skyld, nogle fordi de var nysgerrige, nogle fordi andre havde læst dem, og nogle igen, fordi jeg lovede, at de hver især måtte læse de andres kritik.«

Men her kan De altså erfare, hvad en halv snes tilfældigt udvalgte mennesker på en moderne arbejdsplads har ment om de tre kronikker:

Undertro og hovedbeklædning

En ca. 30-årig, der går til undervisning hos Jehovas Vidner:

– Jeg synes, forfatteren spilder for mange ord på noget, der intet siger mig. Det eneste, jeg vil fremhæve, er sidste del af tredje artikel, hvor der siges, at Gud er udenfor og over verden.

Her indfletter en 47-årig, at medens pastor Højbo taler imod undertro, ser man et tydeligt eksempel på undertro et par sider længere fremme i samme nummer af Katolsk Ugeblad, nemlig følgende billedtekster: Læg mærke til den ejendommelige hovedbeklædning, hvis tværbånd med de fem røde metalplader symboliserer Kristi fem vunder.

En mindre debat om billeddyrkelse er følgen, men den pågældende viser,

at han har forstået, hvad kronikøren mener med betegnelsen undertro – blot tillægger han nogle nonner at lide af undertro, efter at han har set et billede af dem.

»Man må ikke plukke ud«

En 29-årig, levende interesseret i al læsning:

– Noget i artiklerne synes jeg er godt, andet ikke. Jeg vil indrømme, at jeg aldrig før har set emnet religion fremstillet på den måde. Jeg har nærmest betragtet religion som troen på en personlig Gud (kommentar: i relation til indledningen af første kronik).

Mit personlige syn er også som forfatteren skriver: »Alt er nemlig i alt, den, der har fat i een ting, har fat i hele resten af tilværelsen.« Jeg mener også, man ikke må plukke ud, men se hele livet i sammenhæng.

Forfatteren skriver: »Våben er gode til jagt, men kan også bruges til at slå ihjel med.« Jeg synes, fremstillingen af dette er galt. Man slår da også dyret ihjel. (Kommentar: Den adspurgte mener, at man helt bør afholde sig fra kødspise).

Forfatteren skriver, at Gud er udenfor og over verden. Hertil vil jeg sige, at alt i verden er guddommeligt: mennesker, dyr, ting osv. Artiklerne giver mig en bedre forståelse af, hvad religion er. Det er sundt at se religion fra den synsvinkel, men artiklerne virker ikke revolutionerende på mig.

»Halvtørt og kedeligt«

En 28-årig, konfirmeret i Folkekirken, nu nærmest irreligiøs:

– Jeg synes, at artiklerne er skrevet halvtørt og kedeligt. Måske har

jeg fået denne opfattelse, fordi indholdet ikke har min store interesse. Ellers må man vel sige, at emnet er belyst og vel også giver een visse nye forestillinger om religion, men mit kendskab til emnet og interesse for samme gør mig sikkert uhyre let at tilfredsstille. Støder jeg senere på navnet dr. theol. Bjørn Højbo i egen skab af forfatter, er jeg forberedt på at kede mig, – hvis jeg i det hele taget giver mig i kast med mere læsestof fra den kant.

»Har så meget andet at tænke på«

En 20-årig, konfirmeret i Folkekirken, nu nærmest irreligiøs:

– Fremstillingen er ret god – sådan set – belyser emnet ret godt, men er svær for mig at følge. Jeg er ikke kompetent til at sige hverken det ene eller det andet, da jeg ellers ikke interesserer mig for religion, men måske kommer jeg til det. Artiklerne får mig imidlertid ikke til det. Man har så meget andet at tænke på.

»Et fællesskab på tværs af konfessionerne«

En 30-årig, der tilhører Folkekirken og tænker en del over tilværelsens problemer:

– Udlægningen synes jeg er god, klar og tydelig. De forklarer nogle ting, som nu efter at jeg har læst artiklerne er så selvfølgelige, men som jeg ikke før har tænkt over.

Der er mange forskellige ting at fremhæve, blandt andet udlægningen af den primitive opfattelse af Guds eksistens contra den mere civiliserede udlægning. Det lyder, som om artiklens forfatter er humanistisk indstillet, især i fremstillingen af den primitives påvirkning af fremmed civilisation. Specielt angående den europæiske pådudning af religiøse principper, er forfatteren inde på noget sundt med at lede den primitives religiøsitet ind på den rette bane og ikke tvinge.

Fremstillingen af dagen fra morgenen til aften og overførslen af kraft ved håndtrykket viser mig, at forfatteren må have en udpræget fællesskabsfølelse med andre mennesker. Som sagt, fremstillingen af Guds ek-

sistens er klar og forståelig. Det er en ren fremstilling af religiøse problemer uden reklame for forfatterens egen konfession.

Netop dette, at et mig ubekendt menneske siger nogle af de ting, som jeg har bekendt mig til før læsningen af artiklerne, bestyrker mig i følelsen af, at der er et fællesskab på tværs af konfessionerne. Dette i relation til slutningen af den sidste artikel.

Kritiken af kommunismen

En 25-årig meget diskussionslysten kommunistisk interesseret med hjertet på rette sted for den svage i samfundet:

- Artiklerne lød godt nogle steder, men vanvittigt på andre. Der var både godt og ondt i dem.

Det, jeg syntes var dårligt, var kritikken af kommunismen, - at den ikke var berettiget ud fra den betragtning, at man i kommunistiske stater træder på det åndelige og kun tænker på det materielle. Ikke desto mindre har kommunismen i løbet af

43 år rejst en nation op af rendestenen. Derovre har man fået tro på livet, ellers arbejdede man ikke med en sådan iver. Sammenligner man med Francos diktatur, står dette langt tilbage for russernes, materielt set.

Folk kan undvære de materielle goder, som så mange er inde på i diskussioner. Bare man får noget at spise og kan eksistere kommer tankefriheden i anden række. Hvem tænker med sulten mave? Folk, der er ved at dø af sult, tænker ikke først og fremmest på religion. Det drejer sig først og fremmest om at komme til at leve ordentligt. I Rusland har man frihed til at leve. Der er frihed for kirken derovre, det har jeg da i al fald hørt.

Jeg søger og søger, men bliver mere og mere forvirret af at høre religion fra flere lejre. Jeg holder mig mest til jorden, da det religiøse er svært at få føling med - det er for svævende.

»Han bruger bibelen som bevis«

En 48-årig, der har forladt kirken for 12 år siden:

- Kronikerne er skrevet af en mand med bind for øjnene. Han ser ikke objektivt på tingene. Han går ganske roligt ud fra, at der kun er en Gud. Han citerer bibelen, som om den var den eneste religiøse bog, der fandtes, skønt det langtfra er tilfældet. Han bruger bibelen som bevis, skønt der i den ikke findes beviser på det vigtigste af alt, nemlig om der er en Gud og en tilværelse efter denne. Der er kun påstande.

Det er det gammelkendte, at man skal tro, at det er rigtigt, hvad kirken siger. Løsningen får man først, når man er død, og da sladrer man som bekendt ikke.

Har amerikanske missionærer mistet hovedet?«

En 27-årig, stærkt kommunistisk interesseret, udøbt og uden kendskab til religion:

- En del af stoffet forstår jeg ikke, men det skyldes vel, at jeg aldrig har interesseret mig synderlig for emnet.

Det ser besnærende ud, at man ikke som forhen forsøger at presse de »primitive« folks tankegang ind i vore rammer, men mon ikke Højbo burde have skrevet: ikke i samme grad som tidligere? I de senere år er der trods alt en del amerikanske missionærer, der har mistet hovedet under forsøg på at presse deres tro og tankegang ind i visse sydamerikanske naturfolk.

Noget egentlig nyt syn på religion giver artiklerne mig ikke, selvom det er første gang, jeg ser religion behandlet på denne måde. Tager man den almene opfattelse af religion, tror jeg ikke, man skal tage de »primitive« med. De lider ikke af samme udprægede naturskræk og angst for døden som den hvide, civiliserede race. Samtidig med at vi er blevet herre over mangt og meget i kraft af viden og teknik, samt at hele vort livssystem får os til at tænke på dagen i morgen og videre frem, står døden for os som en magt, vi ikke kan bryde, det uundgåelige faktum, enden -

Her træder religionen ind som en støttepille, individet kan klamre sig til, et lille håb, en lille trøst med på vejen.

(Spørgsmål: Hvilke amerikanske missionærer og hvilke sydamerikanske stammer, hentydes der til? Svar: Jørgen Bitsch omtalte bl. a. efter en af sine sidste rejser til Sydamerika, at 6 missionærer kom anstigende med flyvere og højtalere, skønt stammerne helst ville være fri for den hvide mands indtrængen).

»Har intet med religion at gøre«

En 46-årig tilhænger af Jehovas Vidner:

- Hvad synes du om artiklerne?
- Meget gode.
- Noget særligt, du vil fremhæve?
- Nej.

Har de givet dig et nyt syn på religion?

- Artiklerne har intet med religion at gøre. Religion er tilbudelse af falske guder eller af den eneste sande Gud: Jehova. Der siges i artiklerne intet om, hvordan Han skal tilbedes, ingen henvisninger til bibelen, - Hans ord, der giver os vejledning i, hvordan Han skal tilbedes (»I ånd og sandhed!«)

Vejle

Trælast & Kulkompagni

Toldbodvej - Telefon 68*
Vejle

Hansen Pærhøi & Søn

Glimmester - kunsthandel

Søndergade 4 - Telef. 1187
Vejle

Mel- & Foderstofforretning

Mølleudsalg

J. JENSEN

Søndergade 26 - Telefon 1083
Vejle

Vejle Optik

v/ Anker Kastrup

Briller

Torvegade 8 - Tlf. 308 - Vejle

A/S Vejle Mælkekompagni

Fineste mejeriprodukter

Telefoner 335, 338 - Kontor 507
Vejle

Lille Næstved Mejeri

Vordingborgvej 68
Næstved - Telefon 569

Peter Mortensen

Statsaut. installatør
Østergade 8 - Næstved
Telefoner 683 - 3663

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDET - STATSUNDERSTØTTET

R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Ordrup 1178

Mange har sikkert i disse dage med interesse og betagelse læst om de tre folkekirkepræsters vej til Kirken. Som parallel og samtidig som modsætning til disse beretninger står John Ching-shiung Wu's selvbiografi, *Beyond east and west*, skrevet af en personlighed, om hvem Frank Sheed skriver: »han er på een gang så fuldstændig katolik og så fuldstændig kineser, – så katolsk, at man skulle tro, at generationer af tro havde ført til hans støbning, så kinesisk, at han har bragt hele sin races og kulturs arv uberørt med ind i Kirken, så fuldstændig begge dele, at man føler, at der må være et ganske særligt tilhørsforhold mellem den race og den religion. Hvis et menneske så hurtigt og så mirakuløst kan føle sig hjemme i religionen så ... men lad ikke overvejelser af den art få sin plads her...«

John Wu fødtes i 1899 i Ningpo i Kina som søn af en bankmand. De kinesiske traditioner blev trofast videreført i hans barndomshjem, og på skolebænken fik han et indgående kendskab til de tre store religioner, der præger Kina: confucianismen, taoismen og buddhismen. Som han selv udtrykker det: »Intet menneskeligt kan være større end disse, og jeg er disse religioner taknemlig i kraft af deres egenskab som pædagoger, der førte mig til Kristus. Lyset, som oplyser ethvert menneske, der kommer til verden, må have strålet med særlig glans ind i deres sjæle, som så alvorligt stræbte efter sandheden, godheden og skønheden, som, om de vidste det eller ej, var Gud.«

Syften år gammel bliver John Wu gift. Hans forældre har udset hans brud, da de begge var seks-syv år gamle, men han har aldrig set hende før bryllupsaftenen. Hans venner undrer sig senere over dette, men han spørger dem: »Har I selv valgt jeres fader, moder, søster eller broder? Og dog elsker I dem? Hvorfor skulle jeg ikke elske den, der – ifølge gammelt kinesisk ordsprog – er forudbestemt til at blive min brud fem hundrede år før brylluppet. Gud har givet mig en god hustru, akkurat som han har givet mig gode forældre og søskende, et sundt legeme, en sund sjæl og et godt land.«

Hans hustru er som han selv opdraget i kinesisk atmosfære og kinesisk religion: Troen på Himlen og på den gode samvittigheds betydning, troen på, at Gud ser alt, at han lønner de gode og straffer de onde, at alle mindre guder er hans budbringere, at alle religioner har et fælles formål: at gøre menneskene gode, og at det, at hjælpe andre, i det lange løb er det samme som at hjælpe sig

Kronik

John Ching-shiung Wu

- en kristen kineser

af søster

Benedicte Ramsing C. S. J.

selv og sine børn, for Gud er retfærdig og barmhjertig. Det er det kinesiske folks grundlæggende tro, og det er, som John Wu udtrykker det: »Det store hav, i hvilket vi frit svømmer rundt, og hvor de tre religioner kun er havets bølger.«

For at få en lille anelse om, hvorledes disse tre religioner kan føre til Kristus, skal her nævnes enkelte karakteristiske træk fra de tre religioner.

Confucianismen karakteriseres ved sine høje etiske krav og bærer især præg af den sønlige ærbødighed og hengivenhed, enhver kineser viser sine forældre, sit ophav. Når Kung-fu-tse brugte ordet Himlen, gav han denne de samme egenskaber, som vi giver Gud, og John Wu er af den overbevisning, at Kung-fu-tse var absolut teist.

Taoismen er mere filosofisk i sin tankegang og bærer præg af det mystiske: målet for mennesket er virkeliggørelsen af selvet gennem selvudslættelse. Man skal udslette sig selv, medens man overlader til Tao (Gud) at virkeliggøre selvet, og man ønsker denne selvudslættelse, fordi man ønsker at følge vejen til Himlen.

Buddhismen er åndelig; den søger midelvejen og præges af længsel efter »den anden kyst«: Vi skal være i denne verden, men ikke af denne verden. I Zen-buddhismen føres sjælen atter til mystikken: man skal leve evigheden i nuet; Tao findes i det daglige livs almindelige foretagender, såsom at feje et gulv eller samtale med gode venner. Alt er vidunderligt i sig selv, men skønnest i Tao. Tankerne føres uvilkårligt til Niels Stensens berømte ord: »Skønt er det, vi ser, skønnere det, vi erkender, men skønnest af alt er det, vi ikke fatter.«

I 1917 begynder John Wu sine juridiske studier ved Peiyang-universitetet i Shanghai. Her møder han for første gang kristendommen, stifter bekendtskab med Biblen og møder kristne personligheder. Han betages stærkt af Kristus og lader sig døbe

i metodistkirken samme år. De følgende år er han ivrig kristen, han beder meget og besøger de fattige. Han siger selv: »Da jeg blev kristen i 1917, følte jeg det, som var jeg blevet kejser på een nat, for nu kunne jeg tilbede Gud direkte, jeg var blevet Guds barn. At jeg gik over til kristendommen var så vældig en revolution, at den kun kan sammenlignes med ændringen af et absolut kongerige til en republik.«

I 1920 tager han sin juridiske embedseksamen og rejser til USA for at fortsætte studierne ved amerikanske universiteter. Her skuffes han imidlertid af den materialistiske indstilling, han finder, selv hos studenter, der kalder sig kristne. Han sløves i sin kristendom og ender med at betragte kristendommen som en religion blandt mange andre: »Kristus er Buddha, og Buddha er Kristus.«

Hans jura bliver nu alt for ham; han benævner den »sin afgud«. Hans karriere er hastig: dommer, professor i hjemland og udland, sagfører, atter dommer, højesteretspræsident og viceformand i den komite, der udarbejder Kinas nye konstitutioner. Adskillige bøger indenfor faglitteraturen bærer hans navn, og i 1936 begynder han at udgive et månedsskrift, T'ien Hsia, med det formål for øje at udlægge kinesisk kultur for den vestlige verden. Tidsskriftets navn tager han meget betegnende fra de fire kinesiske ord: T'ien Hsia Wei Kung, som betyder: »Alt under himlen skal deles med andre folk«. Mange er de artikler, der kommer fra hans pen, og alle vidner de om en sjæl, der i dybeste ærlighed søger sandheden. Men trods al sin litterære virksomhed fin-

Professor, dr. jur. John Wu.

der han hverken lykke eller fred. Materielt, intellektuelt, socialt og politisk synes alt i stadig fremgang. Men hans tilværelse er præget af rastløshed og uro, forgæves søger han efter den Gud, han mener een gang at have fundet og atter at have tabt. »Oh, Gud«, udbryder han, »hvis du er der, ville jeg ønske, jeg kendte din hemmelige vilje!«

Da krigen bryder ud i 1937 mellem Japan og Kina afskæres han fra sit hjem, men søger dog i hemmelighed tilbage for at redde nogle af sine bøger i det store bibliotek. Foruden en del kinesiske bøger tager han enkelte engelske bøger, bl. a. Biblen, Dantes guddommelige komedie, en bog med titlen: verdens bedste prosa, hvor han senere tilfældig finder brudstykker af kardinal Newmans, Apologia pro vita sua, samt Giovanni Papini, Kristi liv. Pladsen tillader ikke her at beskrive i detaljer, hvorledes disse bøger – som ved tilfældigheder, men lad os hellere sige ved Guds forsyn, – åbner hans øjne for den katolske Kirkes sandheder. Mest af alt minder hans oplevelser om Augustins omvendelse. Et ophold hos katolske venner, atter forårsaget af krigen, giver ham den lille Thereses bog, Min sjæls historie, i hænde, og den får ham til at tage sin beslutning om at lade sig optage i Kirken i 1937 efter 20 lange års rastløs søgen.

Utrolig hurtigt finder han sig hjemme i Kirken, dens liv bliver hans daglige brød. I løbet af få år følger hele hans familie og mange venner efter. Hans hustru venter tre år, før hun tør stole på, at han mener sit skridt alvorligt. Hun beslutter sig først, efter at deres yngste barn –

de har nu tretten børn – som dødsyng helbredes på nærmest mirakuløs vis ved påkaldelse af den lille hellige Therese. Fra den dag bliver hun hans trofaste meningsfælle, og sammen lever de et intenst katolsk liv; de er, som han selv udtrykker det: »som to foldede hænder i evig tilbedelse.«

Nu bryder verdenskrigen forstyrrende ind i familiens liv. Dr. Wu bliver holdt under bevogtning af japanerne i sit eget hjem, forgæves søger de at overtale ham til at medvirke til, at Kina overgiver sig. Efter et års forløb lykkes det ham ved list at flygte med hele sin familie og nå til det frie Kina, dog blottet for alle midler til livets opretholdelse. I en ussel hytte tilbringer familien de næste to år, hvor John Wu på General Chiang-Kai-Chek's opfordring oversætter Davids salmer og Det ny Testamente til kinesisk. Denne oversættelse bliver anerkendt som noget af det skønneste i moderne kinesisk litteratur, og Den hellige skrift læses af såvel hedninger som kristne af alle trossamfund. Den kendte benediktiner Dom Pierre Celestine Lou, som har givet Nihil Obstat til oversættelsen, udtaler blandt andet: »Hele den evangeliske fortælling og fremstilling af den hellige Johannes når i denne kinesiske fortolkning af Dr. Wu Ching-shiung en skønhed og dybde, som udgaverne i alfabetisk sprog aldrig vil nå op til – for os kinesere. Den giver os det glade budskab på en sådan måde, at jeg er inderligt overbevist om, at den hellige Johannes selv ville have formuleret og skrevet det således, hvis Gud havde bestemt ham til at være kineser.«

Efter krigen sendes John Wu til Vatikanet som Kinas gesandt. Allerede før sit ophold i Rom er han begyndt at skrive den bog, der vel nok er hans mesterværk i katolsk henseende, The interior Carmel, med undertitlen: de tre stadier på kærlighedens vej. Derfor nægter han at skrive sin selvbiografi trods indstændige opfordringer fra sin store vennekreds af gejstlige såvel som lægfolk. Han må dog tilsidst give efter for deres indstændige bønner, men på en ret pudsig måde. Han påstår over for sin skriftefader, der stadig beder ham skrive bogen for at hjælpe sine landsmænd til troen og for at lade vestens folk kende kinesisk mentalitet, at Augustin skrev bogen Guds Stad før han skrev sine bekendelser, og at han må gøre det samme. Præsten går hjem og undersøger spørgsmålet, og til sin store glæde kan han snart gøre John Wu opmærksom på, at han i dette tilfælde har taget fejl. John Wu bøjer sig, og således går det til, at han de følgende år skriver de to bøger side om side, og de udkommer med kort mellemrum. Begge bøger er oversat til mange sprog. Stoffet til artiklen her er hentet fra bogen Beyond east and west (Sheed & Ward, London, 1952). The Carmel interior, Sheed & Ward, 1954, er ud-solgt, men den udkommer på dansk i disse dage på Sankt Ansgars forlag under titlen: Spire, blomstre, bære frugt. Denne bog har han været 15 år om at udarbejde. I februar 1949 kaldtes han hjem til Kina med henblik på overtagelsen af posten som justitsminister, men inden udnævnelsen går i orden – han stillede visse etiske betingelser – falder regeringen, og han vender atter tilbage til sin familie i Rom. Han kaldes nu til Hawaii, hvor han på universitetet giver forelæsninger i kristen mystik og thomistisk filosofi. Disse forelæsninger danner baggrunden for hans bog om det åndelige liv, Spire, blomstre, bære frugt, en bog rig på tanker og inspirerende for enhver, der ønsker at gøre fremskridt i det åndelige liv. Det er en syntese af kinesisk livsvisdom og kristen mystik og teologi, baseret på Den hellige Skrift med udgangspunkt fra salmen om den gode hyrde og bjergprædikenens otte saligprisninger.

Endnu i år er på samme forlag udkommet en bog om retsvidenskab og kristen etik under titlen: Fountain of Justice. En bog, der må være af stor interesse såvel for teologer som for jurister. Sikkert vil vi høre mere om John Wu, denne strålende personlighed, »så helt kinesisk, så helt katolsk, så helt selv.«

John Wu i audiens hos Pius XII sammen med sin familie. Billedet er usædvanligt, idet paven ikke plejer at sidde ned, når en audiens fotograferes. Pius XII bøjede sig imidlertid for den ærbødige kinesers ønske og tog plads midt i familien.

Hvad en zoolog kan tænke ...

Mogens Højgård: Mennesker og andre Dyr. Hans Reitzel, 1959, 160 sider, kr. 14,75.

Populærvidenskabelige bøger har jo længe været i høj kurs: de læses og diskuteres i studiekredse eller indenfor hjemmets fire vægge. De gennemgås omhyggeligt af amatører indenfor det pågældende emne, der behandles, og endelig anvendes de også af fagvidenskabsmænd, som ønsker at være orienteret indenfor andre grene af videnskaben end den, de selv beskæftiger sig med. De tilfredsstiller altså et behov, der gør sig gældende i vide kredse af befolkningen, og for såvidt skulle alt jo være i den skønneste orden. Så længe det for specialisten drejer sig om at delagtiggøre andre i sin viden på rent saglig men letfattelig måde, ja, så er alt i orden. I det øjeblik een eller anden gren af fagvidenskaben – og det drejer sig i denne forbindelse særligt om naturvidenskaben – bliver anvendt som grundlag eller baggrund for et »budskab«, som den pågældende videnskabsgren måske strengt taget ikke berettiger til (eller endog giver anledning til påstande, der ligger langt udenfor naturvidenskabens område), er det imidlertid ikke blot en tvivlsom affære, men på en måde en farlig sag. Mennesker, der af gode grunde ikke har forudsætninger for at bedømme en sådan bog, forledes let til at lade deres begejstring for den rent faglige side af bogen gælde de eventuelt mere eller mindre berettede følgeslutninger. Føler en populærvidenskabelig forfatter ikke det samme ansvar over for sin ikke-faglige læserkreds, som han føler over for den kreds af fagvidenskabsmænd, han normalt skriver for, men lader sig friste til letkøbte floskler og uovervejede meningstilkendegivelser, var det bedre, at en sådan forfatters produkter aldrig havde set dagens lys. Desværre har vi også i Danmark afskrækkende eksempler på den slags populær-»videnskabelige« bøger. Jeg tænker i denne forbindelse særligt på forfattere, der i naturvidenskabens hellige navn begiver sig ind på områder, hvor de i stedet for at optræde som lærere, retteligen burde være elever. Enhver videnskab er herre i sit eget hus, det er sagen, og netop derfor bør en naturvidenskabsmand – lad os f. eks. sige en biolog – ikke lade sig forvirre i den grad, at han ikke kender forskel på et biologisk laboratorium og en katedral!

Den foreliggende bog er netop skrevet af en biolog, nærmere bestemt en zoolog, der beskæftiger sig med dyrepryologi, og – lad det med det samme være sagt – det er efter anmelderens opfattelse en i mange retninger særdeles udmærket bog, bl. a. fordi forfatteren stort set afholder sig fra den omtalte begrebsforvirring. Han gør i forordet klart rede for sin hensigt: at beskæftige sig med menneskelige problemer på baggrund af højere dyrearters adfærd. Dette er jo helt i sin orden, forudsat at biologiens lære om menneskets nedstamning fra dyrene er korrekt, men jeg gad nok kende det menneske, der efter blot overfladisk at have sat sig ind i den biologiske argumentation for nedstammingslæren, turde benægte, at der er al mulig grund til at godtage den, i det mindste som arbejdshypothese. Kigger vi på indholdsfortegnelsen, bemærker vi straks, at der er mulighed for sprængstof i næsten hvert kapitel:

- 1) Hvor menneskelige er dyr?
- 2) Hvor dyriske er vi egentlig?
- 3) Hvad er moralen værd?
- 4) Den hellige arrigskab.
- 5) Den gamle strid.
- 6) Den psykiske faktor.

Vi bliver belært om dyrepryologi, og vi lærer at betragte os selv som et biologisk fænomen med visse såkaldte adfærdsmønstre, der kun lader sig forklare på baggrund af slægtskab med den øvrige dyrefamilie. I den anledning behandles det seksuelle forhold mellem mand og kvinde, og vi får endvidere noget at vide om fænomener som onani samt homoseksuelle forhold. Højgård giver her læseren en biologisk-psykologisk baggrund, så han kan prøve på at forstå og ikke fordomme. Han angriber med rette de religiøse anskuelser, der lader kristendommen fremstå som slet og ret moralisme, men skyder langt over målet, hvis han i denne forbindelse mener, at den kristne gennemgående betragter det seksuelle som noget »urent«, og han kommer helt ud i karikatur af noget pinlig art, når han hævder, at »det er en form for blasfemi at opfatte et højeste væsen som ikklædt en menneskelig personlighed . . . . Mange mennesker opfatter GUD som en overpersonlighed, hvem man har tillagt en hel del slette menneskelige egenskaber som smålig hævnssyge og – slettet af alt – kravet om tilbedelse.«

Den slags udbrud er der desværre

et par stykker af, men de er så grove, at de med lethed kommer til at virke mod hensigten. Der er ikke her tale om slutninger ud fra pseudoteologiske eller pseudofilosofiske præmisser, men simpelthen om udfald mod religionen i almindelighed og kristendommen i særdeleshed af en art, som man pligtmæssigt og vanemæssigt fremkommer med, når man er intellektuel i Danmark.

På spørgsmålet om, hvad moralen er værd, får vi det svar, at den er lidet værd, hvis den ikke hviler på det. Højgård kalder for en psykobiologisk basis. Det gælder om at finde ud af, hvad der virkelig er naturligt for mennesket som pattedyr. Dertil kan selvfølgelig siges, at dette ville være rigtigt, forudsat at mennesket kun var et pattedyr, men forudsætningen for at kunne erkende en anden verden end den blot naturlige er nødvendigvis et gudsbegreb. Med de besynderlige tanker om GUD, som det er forundt Mogens Højgård at sidde inde med, hvis man skal dømme efter bogen, synes der desværre at være langt til et sådant, og vi andre må da forsøge at rette os efter et af hans mange og gode råd i bogen, nemlig dette, at vi skal lære hinandens forskellige forudsætninger at kende og på denne måde respektere hinandens anskuelser. På baggrund af de i bogen nedfældede tanker om GUD vil vi imidlertid indtil videre være så beskedne at ønske, at Mogens Højgård i det hele taget må få nogle forudsætninger – om vi så kan forstå dem, ja det vil jo vise sig til den tid.

Slutningskapitlet står på bogens bagside omtalt som et opgør med den materialistiske livsopfattelse. Det er så afgjort det svageste afsnit i bogen, og det skyldes måske den omstændighed, at forfatteren her nærmer sig den mere filosofiske side af sagen.

Afsnittet forekommer uklart, og det fremgår ikke overalt tydeligt, at der er tale om et opgør – et sådant lyder altid dramatisk, men det går uhyre fredeligt af her. Afsnittet slutter med følgende dybsindighed: »Der er nok i verden, der kan give stof til eftertanke.« Det er der vel ret beset ikke noget i vejen for, at vi kan give Mogens Højgård ret i. Læs imidlertid bogen – bliv på samme tid belært, irriteret og forarget, men tænk samtidigt på forfatterens manglende forudsætninger. Det er en lærerig bog, på godt og ondt, og det er sidst men ikke mindst en ærlig bog, hvad der forårsager, at man prøver på at se gennem fingre med et og andet.

Arthur Bahnert.

Under en højtidelighed i Vatikanets haver har pave Johannes velsignet 3 rullende kapeller, der skal anvendes forskellige steder i Italien, hvor der ikke findes tilstrækkelig mange sognekirker. Kapellerne er blevet anskaffet af en italiensk søsterorden, der i isolerede områder sørger for befolkningens religiøse undervisning. Kapellerne skal især bruges i Roms yderdistrikter, i omegnen af Bologna og i det sydlige Italien.

Ifølge en rapport fra Formosa er katolikernes antal i Taipei ærkebispedømme i løbet af det sidste år steget med 6306. 4846 voksne har modtaget dåben. Der er nu ialt over 55.000 katolikker i ærkebispedømmet, og det betyder, at der har været en fordobling i den katolske befolknings tal i løbet af de sidste tre år. Samtidigt oplyses det, at 13.435 personer modtager undervisning for senere at blive døbt. Der er i ærkebispedømmet 252 præster, hvoraf 74 er kinesere, samt 133 søstre, af hvilke 39 er kinesere. Der findes indenfor ærkebispedømmet missionærer fra 15 forskellige lande.

Da biskop Leo Arkfeld, som er apostolisk vikar af Wewak på New Guinea, fornyligt besøgte grænseområdet mellem Østrig og det kommunistisk styrede Ungarn, blev han beskudt med maskingeværer fra det ungarske vagttårn på grænselinien. Biskoppen var ledsaget af to præster, og de ønskede at tage forskellige fotografier fra området. Biskoppen var så uforsigtig at træde ind over grænsemærkingen. Han blev ikke ramt.

Biskop Arkfeld er iøvrigt kendt som »den flyvende biskop«. Hans bispedømme i New Guinea er umådeligt stort og omfatter adskillige urskovs- og bjergområder uden veje. Mange af de yderste missionsstationer kan kun nås pr. båd eller flyvemaskine. Missionærerne råder over 31 mindre lufthavne inden for dette bispedømme. Biskop Arkfeld var netop kommet til Wien for at takke den østrigske katolske ungdomsbewægelse, der havde skænket ham en enmotorers flyvemaskine til at sætte ind i arbejdet.

Tegn abonnement

De nye lønninger i Vatikanstaden

Vatikanstaden (NC). De tidligere omtalte lønreguleringer for Vatikanets personale har nu bragt lønningerne op på linie med lønninger i Italien og i flere tilfælde op på et højere niveau. Familietilskudene er højere, end dem der gives i selve Rom. En italiensk journalist med kone og tre børn får for eksempel i Rom mindre end 150 kr. i familietilskud, mens en journalist ved Vatikanets blade, der har samme antal børn, modtager over 500 kr. i familietilskud. Den største forhøjelse er blevet givet til kontorfolk og arbejdere, der før havde de laveste lønninger. I nogle tilfælde er lønnen blevet hævet med 48 procent.

Det kan i denne forbindelse nævnes, at Vatikanets personale har mange fordele frem for indbyggerne i Rom. Således råder Vatikanet over 640 lejligheder, der udlejes ret billigt – lejen er 30 procent lavere end for en tilsvarende lejlighed i Rom. Det er planlagt, at man vil bygge yderligere 400 lejligheder. Vatikanstadens medarbejdere kan iøvrigt købe fødevarer, brugsgenstande, medicin o. s. v. til en pris, der ligger omkring 15 procent under Roms.

Religionen i Sovjet

New York (NC). Flere og flere unge mennesker i Sovjetunionen finder kommunismens religion utilfredsstillende og vender sig til kirkerne, fremgår det af en ny rapport, »Kampen mod Religion i Sovjetunionen«, som den amerikanske befrielseskomité har udsendt om kommunisternes bestræbelser på at undertrykke religionen i Sovjetunionen.

Rapporten giver et overblik over udviklingen de sidste fire årtier, og det giver »tilstrækkeligt grundlag for tvivl« om, at det vil lykkes kommunisterne at få rensset de religiøse følelser ud hos det sovjetrussiske folk. I rapporten, hvis anonyme forfatter opgives at have boet i Sovjetunionen adskillige år efter revolutionen, understreges det, at kommunisterne nu i modsætning til de første år efter deres magtovertagelse, da de forsøgte at kvæle religionen med vold, falder tilbage på lovgivning, propaganda og overtalelsesforsøg.

Ikke destomindre er medlemsskabet i Sovjetunionens kirker nu på skønsmæssigt 50 millioner mennesker eller næsten en fjerdedel af den samlede befolkning.

Som led i den juridiske kampagne

mod kirkerne forbyder kommunisterne religiøse organisationer af oprette nogen form for socialhjælp, studiegrupper eller holde »særlige møder for børn, unge eller kvinder med henblik på bøn eller andre formål«. Kirkerne må ikke drive biblioteksvirksomhed eller have læsesale eller tilbyde nogen form for sygehjælp. Unge mennesker presses ind i kommunistiske ungdomsorganisationer, som ofte åbenlyst lægger deres arrangementer på samme tid som gudstjenesterne.

Politisk samarbejde i Holland?

Amsterdam (NC). Det katolsk orienterede folkepartis leder i det hollandske parlament, doktor Carl P. M. Romme, har erklæret, at de katolske og protestantiske politiske partier ved det kommende valg burde drive deres valgkamp i fællesskab. Doktor Romme henviste til det kristne samarbejde mellem katolikker og protestanter hos de tyske kristelige demokrater. Han tilføjede, at mange yngre medlemmer af det hollandske folkeparti håber, at et lignende kristent parti i den nærmeste fremtid vil kunne dannes i Holland.

Ny leder for Det hellige Officium

Vatikanstaden (NC). Pave Johannes XXIII har udnævnt kardinal Ottaviani til sekretær for Det hellige Officium, som er den øverste af Den hellige Stols tolv kirkelige kommissioner. Kardinal Ottaviani er 69 år. Han afløser kardinal Pizzardo, der nu er 82 år, og som har været sekretær siden 1951. Paven er selv præfekt for Det hellige Officium.

Kardinal Ottaviani er den eneste kardinal-diakon, der leder en af de tolv kirkelige kommissioner. Kardinalen er præst men ikke biskop.

Pius XII's husholderske nu superior

Rom (NC). Mater Pasqualina, som gennem 40 år var husbestyrerinde for pave Pius XII, er nu blevet valgt til superior for de nonner, der arbejder ved det amerikanske kollegium i Rom. Mater Pasqualina er 65 år. Hun betød som bekendt meget for den daglige husholdning i Vatikanet under Pius XII's pontifikat.

Pressemøde om det andet Vatikanerkoncil

Rom (NC). Ved en særlig pressekonference har Vatikanets statssekretær, kardinal Tardini, oplyst, at det forestående økumeniske kirkemøde skal bære navnet »Det andet Vatikanerkoncil«. Mødet skal holdes i Peterskirken, men datoen for dets påbegyndelse er endnu ikke fastsat.

Kardinalen besvarede under pressekonferencen en række spørgsmål. Han fortalte blandt andet, at allerede pave Pius XII havde overvejet at sammenkalde til et økumenisk koncil. Endvidere oplyste kardinal Tardini, at kirkemødets officielle sprog skal være latin. Man har endnu ikke afgjort, om der skal installeres et anlæg med hovedtelefoner og simultan-tolk. Det er fremdeles for tidligt at sige, hvor mange forberedende kommissioner, kirkemødet vil kræve. Man overvejer at oprette et særligt pressekontor i forbindelse med mødet.

Pionérarbejdet forud for konciliet er allerede vidt fremskredet, og en kommission er ved at katalogisere de mere end 1600 besvarelser, der er indkommet fra biskopper over hele verden. 80 procent af samtlige biskopper har allerede meddelt, hvad de kunne ønske drøftet under konciliet. De katolske universiteter er blevet anmodet om at indgive deres forslag senest den 30. april 1960.

Ved pressekonferencen drøftede kardinal Tardini med journalisterne, hvad man forstår ved et økumenisk koncil. Han sagde, at på en måde kan man betragte et sådant koncil som et verdensparlament af kristne, men det har dog sit ganske særlige præg. For eksempel har konciliet ikke alene fuldmagt til at udarbejde dogmatiske bestemmelser og kirkelege love, men det har også juridiske og eksekutive fuldmagter. Hvis man indvender, at pavens ufejlbarhed og primat gør det overflødigt at sammenkalde et koncil, må det bemærkes, sagde kardinal Tardini, at pavens primat »ikke udelukker bispekollegiet fra kirkens styrelse«. Kardinalen understregede, at biskopperne »ifølge Kristi guddommelige ordning i fællesskab og under paven styrer kirken, og de møder op med en dyb viden om tidens problemer, fordi de

har en vedvarende kontakt med de troende over hele verden.«

Statssekretæren gentog, hvad pave Johannes XXIII tidligere har sagt, at kirkemødet skal afholdes for at styrke den katolske tro, forny det kristne folks moral og modernisere kirkens lovgivning.

Kardinalen angav to grunde til, at latin skal være kirkemødets officielle sprog: »Først og fremmest er latin den katolske kirkes sprog, og for det andet, det er særlig velegnet til med præcision, klarhed og utvetydighed at udtrykke vor læres indhold og vor lovgivnings bestemmelser.«

Kardinal Tardini oplyste, at biskopper fra de østlige kirker, der ikke er forenet med Rom, vil kunne deltage i konciliet som observatorer. Hele pro-

Polske forældres ansvar

Warszawa (NC). De polske biskopper har i et fælles hyrdebrev advaret forældrene mod at sende deres børn til de nye religionsløse statsskoler. Forældrene opfordres til at stå fast på deres ret til at lade skolerne give børnene religiøs undervisning.

Siden 1956 er der blevet oprettet ialt 1000 skoler, som ikke giver religionsundervisning. Sidste år havde disse skoler ialt 80.000 elever, men i år er antallet steget til 400.000.

I hyrdebrevet fremhæver biskopperne familielivets afgørende betydning i samfundet. »Katolske forældre må aldrig glemme, at de ved modtagelsen af ægteskabets sakramente fik en kanonisk sendelse til at undervise deres børn i den kristne tros grundsandheder. De må sørge for, at familien bliver for børnene den første skole i sandhed og kristent liv«, skriver de polske biskopper.

blemet om de ikke-katolske biskopper bliver »studeret grundigt«. Spøgende bemærkede kardinalen, at »Paven jo kan indbyde, hvem han ønsker at indbyde – selv journalister, der måske kunne sætte lidt kulør på konciliet!«

Efter kun een gang personligt at have mødt pave Johannes XXIII udførte den parisiske billedhugger Bartelletty-Dorillion ovenstående portræt i marmor.

SØNDAG d. 8.: 25. søndag efter pinse (5. efter helligtrekonger, s. 95, grøn). Det er ikke blot i vore haver, rajgræsset gror. Det er også i Guds riges mark. Evangeliet lærer os i dag, at det ikke går med Guds have som med vor. Vi har ikke lov til at udrydde de onde, thi Gud vil ikke syndernes død, men at de skal leve og omvende sig. Er vi desuden sikre på, at vi, hvis han virkelig skulle luge rajgræsset fra, ikke ville løbe den risiko, selv at blive udryddet?

Thukommelse af de fire kronede martyrer (s. 1152).

MANDAG d. 9.: Laterankirkens indvielse (s. 1153, hvid). Efter sin omvendelse skænkede kejser Konstantin kirken en bebyggelse, der tidligere havde tilhørt kejser Nero. Termerne, d. v. s. Neros badeanstalt, blev lavet om til dåbskapel for kirken i Rom og indviet til Johannes Døberen. Selve palæet, der blev indviet til Vor Frelser, tjente som residens for paverne i det 4. århundrede. Laterankirken var altså det første Vatikan og den første domkirke i kristenhedens centrum.

Thukommelse af Theodor, martyr (s. 1153).

TIRSDAG d. 10.: Andreas Avellinus (s. 1153, hvid) virkede ivrigt og med stort resultat som missionær i hele egnen omkring Neapel i det 16. århundrede. Han døde 87 år gammel. I det øjeblik, han døde, skulle han lige til at læse den hl. messe og havde netop bedt verset »Jeg vil træde frem for Guds alter«.

Thukommelse af Tryfon og hans lidelsesfæller (s. 1153).

ONSDAG d. 11.: Martin af Tours (s. 1154, hvid). Efter først at have trukket sig tilbage fra den romerske hær, hvor han hidtil havde gjort tjeneste som soldat, grundlagde Martin det første kloster i hele Vesterland (360). Han blev senere biskop af Tours og delte som den første sit bispedømme op i sogne. Han var en af Occidentens største og mest geniale missionærer.

Thukommelse af Mennas, martyr (s. 1154).

TORSdag d. 12.: Martin I (s. 1156, rød), pave og martyr.

FREDAG d. 13.: Didakus (s. 1157, hvid) var lægbroder i franciskanerordenen og viede hele sit liv til beskæftigelse og omsorgsfuldt at tjene sine brødre.

Axel Jensen foto

På Alle sjæles dag bliver gravene levende på katolske kirkegårde, med lys, der blafrer mellem blomsterne og gør sceneriet mærkeligt lunt og livsnær midt på en kold november-eftermiddag. Sådan har traditionen virket gennem mange år, og i mandags oplevede man det igen, bl. a. på Katolsk vestre kirkegård i København, hvorfra dette billede er hentet. Mens lysene blafrede i den tidlige skumring, bevægede slægtninge og nære venner sig i procesion gennem kirkegården under fælles rosenkrans-bøn. Her tænder en slægtning lysene på en grav, mens novemberskumringen gråner, og præsten beder Kirkens tidløse bøn få meter derfra: »Herre, giv dem den evige hvile, og lad det evige lys lyse for dem -!«

Sjældent ordensjubileum

At kunne fejre den dag, da man for 60 år siden indtrådte i klosteret, er en sjælden oplevelse. Men den kan Mater Xaveria på Farumgård se hen til. Hun har jubilæum den 21. november.

Mater Xaveria stammer fra den kendte slægt Molinari i Schlesien. Forfatteren Gustav Freitag, der i sin ungdom blev støttet af familien, har i sin berømte bog »Soll Und Haben« skildret huset Molinari. Af familiens 12 børn gik to søstre til Ursulinerne i Breslau, og da Ursulinerne i 1932 kom til Danmark på opfordring af biskop Brems, var Mater Xaveria mellem dem, som fulgte herop. Fra 1945-54 var hun priorinde på Farumgård, som Ursulinerne havde købt, og først efter hendes fyldte firindstyvende år gled styret over til en yngre. Men på Farumgård færdes Mater Xaveria, der så sent som i år aflagde besøg i moderhuset i Bielefeld, stadigt i huset og navnlig i haven, som er hendes yndlings-beskæftigelse. Alle hendes mange venner ønsker hende til lykke.

S. O. S.

nr. 1

En mor erfarer efter 15 års tavshed, at hendes to sønner lever i Rusland, men ikke kan vende hjem. Hun beder om tøj- og levnedsmiddelpakker til sønnerne og deres familie. Hun er selv fattig, og der kan ikke sendes pakker fra det land, hvor hun opholder sig.

HVEM HJÆLPER? Selv små bidrag løser store opgaver. CARITAS - København Brh. - Giro 439 79.

LØRDAG d. 14.: Josafat (s. 1158, rød) var født i Polen i slutningen af det 16. århundrede. Han blev biskop af Plozk og led martyrdøden for nogle fanatiske kætters hånd.

»MED HIMMERIGET«, siger Kristus til os i dagens lignelse, »er det som med en mand, der såede god sæd i sin mark . . .«

Vi kender fortsættelsen og kan læse den i Matthæusevangeliet, kapitel 13. Det hadefulde menneske kommer om natten og sår rajgræsset. Tjenerne foreslår, at man skal luge rajgræsset fra. »Nej,« svarer husbonden, »lad begge dele gro side om side indtil høsten. Så vil I let kunne samle rajgræsset fra til at brænde og bringe hveden hjem i min lade.«

Denne lille lignelse er meget rig på belæring!

Den lærer os først og fremmest, at det ikke er Gud, der er ansvarlig for det onde. Det nytter ikke noget at anklage ham. Det nytter ikke noget

rajgræsset og hveden

at bebrejde ham al lidelse, hele den elendighed, der findes i verden. »Det er det hadefulde menneske, der har gjort det«. Det er ikke markens ejer.

Men er denne fjende da så mægtig? Hvorfor lader Gud ham ødelægge sin skabelse? Er Gud ligesom husbonden, der sover efter at have fuldført sit arbejde?

Nej. Fjenden – d. v. s. djævelen – handler, sammen med alle de onde magter, der ledsager ham. Men han er besejret på forhånd. »Jeg så Satan falde ned fra himmelen som et lyn«, siger Jesus i begyndelsen af disciplenes forkyndelse (Lk. 10, 18). Der findes ikke nogen ond Gud, der står over for den gode Gud, sådan som nogle kættere har hævdet, og sådan som nogle kristne måske også tror det, når de er for lidt orienteret om deres tro. Vi tror på een Gud, der samtidig er almægtig og uendelig god, alle tings skaber og alle skabningers fader.

Men hvorfor er der da så meget ondt i verden?

Dagens lignelse giver os ikke noget svar. Den viser os blot, at man stiller spørgsmålet forkert. At drømme om en verden uden prøvelser og uden kamp, befriet for lidelsen og synden, det er i eet spring at styrte frem til målet, til det, som Kristus kalder for verdens ende; det er at flygte fra den menneskelige skæbne, sådan som vi kender den og oplever den. Vi har endnu ikke nået høstens tid, men kun vækstens. Det er først på dommedag, at det gode og det onde skal blive skilt fra hinanden. I dag står det side om side. Vi må se denne kendsgerning i øjnene. Vi må ikke drømme om en idealverden. Vi er en del af verden, sådan som den faktisk er. Og det er i denne verden, vi skal leve og arbejde. Menneskets, ethvert menneskes storhed – og derved menneskeslægtens storhed – består netop i dette, at hans skæbne ikke er ham påtvunget, men at han må realisere den ved Guds hjælp. En lykke, som han ikke selv havde erobret, ville ikke være ham værdig. Han må arbejde, han må kæmpe, han må lide og tage sin risiko ikke blot for personligt at nå til den endelige triumf, som Gud har lovet ham, men også for at hjælpe hele skabelsen i disse fødselsveer, som Paulus taler om.

Den idealverden, vi allerede gerne ville leve i, skal vi først bygge op, og det er for at lære os at gøre det og give os midler dertil, at Kristus er kommet. Det er ved at følge ham, at vi en gang vil komme til dette nye univers – den nye himmel og den nye jord, som Johannes taler om –, hvor Gud skal tørre hver tåre af vore øjne, hvor der ingen død, ej heller sorg, ej heller krig, ej heller pine skal være mere.

M. D.

Gør Deres indkøb hos **J. Hass**

Frukt - Grønt - Blomster
Thorvaldsensgade 17, tlf. 2 57 16
Aarhus

V. Svenstrup Telefon 2 18 87

Aut. elektro-installatør - Ladestation

Hans Brogesgade 4, Tietgenspl.
Aarhus

Katolske begravelser

Ring til 228 66
H. J. Madsens begravelsesforretning
Jægergaardsgade 17-19
Aarhus

**Kød - flæsk - pålæg
salater**

ERIK CARLSEN
Sdr. Ringgade 3, Aarhus
Telefon 4 33 88

HENRY CARLSEN
Sdr. Ringgade 61, Aarhus
Telefon 4 38 87

AKTIESELSKABET

**Købmands- og
Haandværkerbanken, Aarhus**

Hovedkontor:
Store Torv 12, tlf. 2 47 77

Søndre afd.:
Aarhus Hovedbanegaard,
tlf. 2 40 88

MEJERIEET
Vesterbo

Aarhus by's førende
TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Tegn abonnement

Et Hjem paa Rejsen

Tlf. 2 41 22 - Aarhus

Missionshotellet A N S G A R

Radio-møde i Randers

Lørdag den 17. og søndag den 18. oktober indbød Danmarks Radio til et stort møde i Randers, hvor radioen forsøgte at opnå kontakt med lytterne og lederne fra folkeoplysningsarbejdet i hele Randers amt. Mødet begyndte med, at de seks programchefer holdt et orienterende foredrag om deres forskellige arbejdsområder. Fra katolsk side blev der fremsat ønske om, at vi måtte have lov til at deltage i forskellige emner, der berørte katolsk tros- og morallære f.eks. ægteskab, fosterdrab og skilsmisser.

Ligeledes ville vi gerne tale lidt med om den ny udsendelse: De store verdensreligioner. Her understregede vi, at selv om mange i vore dage finder en vis moralsk tilfredsstillelse i de moderniserede, hedenske religioner, så er og bliver kristendommen dog den eneste åbenbarede og sande

religion og den eneste, der svarer til Guds sandhed og kærlighed og den dybe længsel i alle menneskers sjæl.

Vi gjorde også opmærksom på, at når vi bliver indlemmet i de »7« og senere i de »6«, så bliver det nødvendigt, at danskerne indtager en mere saglig og tolerant indstilling overfor den katolske tro i de romanske lande.

Programchef Sølvhøj, under hvem det kirkelige og politiske program sorterer, anerkendte det rigtige i dette ønske og lovede at støtte oplysningsarbejdet, blandt andet ved en serie: »Det ukendte Frankrig«.

Både radiofonien og de 100 deltagere var glade for dette kontaktmøde, og fra katolsk side var vi taknemlige for, at man også ville høre på os.
C. G. S.

Tegn abonnement

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

KJØBKE'S

REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellemløbet - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 78 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

Telefoner: 70 45 30 · 70 49 20

*Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk*

NORDISK KULAGENTUR ¹/₃

SVEN E. FREDERIKSEN

RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliefyre

(årligt eftersyn)

Første arbejdslejr for kirken i Øm

En deltager skriver: Den længe planlagte arbejdslejr for kirken i Øm fandt sted i dagene fra den 4. til 17. oktober.

Tegningerne til kirken blev vederlagsfrit udarbejdet af en svejtsisk arkitekt; men da de først forelå færdige en uge før arbejdslejren, og biskoppen på det tidspunkt var i Rom, måtte vi vente på godkendelsen af dem. Denne godkendelse nåede os telegrafisk mandag den 12. oktober.

I mellemtiden blev der gjort en masse arbejde på selve Ømborgen, bl. a. installering af oliekaniner til opvarmning af sovesalene, så Ømborgen kan bruges forsvarligt også i fyringssæsonen. Forøvrigt var der, som det altid er tilfældet efter en travl sommer i Øm, hundrede og sytten ting, der skulle laves.

Men så snart vi havde biskoppens godkendelse, gik det løs med planeringen af grunden på »Abbednæs«. Alle træer og buske, som var i vejen for planeringsarbejdet, blev gravet op. Der var ialt en tohundrede, hvoraf de hundredeogtre blev plantet over på Ømborgens grund, hvor de pynter svært op i landskabet og danner en smuk ramme om borgen og dens grund.

I tre dage hørtes derefter uafbrudt traktorens summen og stønnen på kirkegrunden. Sluffen, den trak, skrællede det ene lag af efter det andet og fyldte det op længere nede, hvorved terrænet blev rettet op, så det vil være muligt ved valfarterne, at alle på grunden kan komme til at se kirkens alter.

Nogle af deltagerne havde afsat deres sommerferie til arbejdet, men der herskede fuld enighed om, at det var det værd. Både bevidstheden om, hvad arbejdet gjaldt og den charme, Øm og landskabet her altid har -

sammen med det pragtfulde vejr - gjorde lejren til en oplevelse for os alle.

Vi havde den glæde, at der under lejren indløb gaver til et beløb af næsten 1700 kroner. Desuden betalte hver deltager 40 kr. om ugen i kostpenge.

Den næste arbejdslejr holdes antageligt til foråret, så vi beder interesserede om at reservere nogle dage. Det nøjagtige tidspunkt vil snarest muligt blive bekendtgjort.

Ung landmand,

28 år, søger bekendtskab med ung katolsk pige med gode interesser.

Billet mrk. 1-11-59 modtager annonceafdelingen, Østersøgade 108, Kbhvn. Ø.

DKKF.

Landsmødet med generalforsamling søndag den 8. november finder sted i Vartovs selskabslokaler, Farvergade 27, hvor måltiderne også indtages. Selve generalforsamlingen finder sted kl. 15,30. Styrelsen.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Køb kvalitet
- det gør vi -

DERNA RADIO

Telefon 20075 - Aarhus
(lige ved katolsk kirke)
Specialist i båndopt. og long playing

Edvard Petersen

Kul, koks, brændelsolier
Havnen 3, Horsens - Tlf. 2 38 88

Poul
HENRIKSEN

Raadhusforvet
Vejle

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thiem
Nørregade 6, Vejle - Tlf. 360

Bogladen med de mange bøger . . .

A-S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandsfabrik
Tlf. 121 - 208

C. Mortensen Murermester

Gallemarkavej 23 - Tlf. 1348
Næstved

Arndt Nielsen Ure og optik

Jernbanegade 2 - Tlf. 843
Næstved

K. Blum Hansen Boghandel

NÆSTVED
TELEFON 2828

Gulvtæpper

Linoleum-Tapeter-Malervarer

CLAUDI HANSENS EPTF.
Jernbanegade 3, Næstved - Tlf. 60

A. & P. G. Vintersborg

Snedker- og tømremestre

Lindebjerggårdsvej, Næstved
Tlf. 1628 - 618

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramshæred 13 - Tlf. 188
Næstved

Leverandør til katolske institutioner

Tegn abonnement

Sørensen til højmesse i Venedig

Fhv. generaldirektør for DSB, Terkelsen, har i Venedig overværet en højmesse, og i en rejsekronik i Berlingske Tidende spørger han, om der ikke kunne findes en lettilgængelig »vejledning«, så at man f. eks. i rejsehåndbøger kunne få i hvert fald en anelse om gangen i og forklaring på det religiøse skuespil. Han stiller tanken til rådighed for alle rejsebogsforfattere. I kroniken hedder det blandt andet:

»Messen endte med en rundgang fra koret gennem kirken, forrest messepræsten med højt hævet monstrans, efter ham præster med lange tændte lys i hænderne, og sidst kordrengene i deres pudsig blondebluser med svingende røgelseskar. Tilskuerne stod tæt, men rykkede tættere sammen for at give god plads for processionen. Mange bøjede hovedet, knælede eller korsede sig under dens forbigang. Men da den var vel forbi,

lød der tæt ved mig en bramfri dansk stemme: »Det var kraftedeme helt højtideligt, hva', Sørensen?« Sørensen nikkede bare – og snød sig til i smug at tørre lidt vådt af øjenkrogen.«

o

En selvfølgelighed?

Efter seks år udenlands skildrer pastor Anker Gjerding i Kristeligt Dagblad en række danske foreteelser, som udlændigheden får ham til at se på med nye øjne. Han skriver bl. a.:

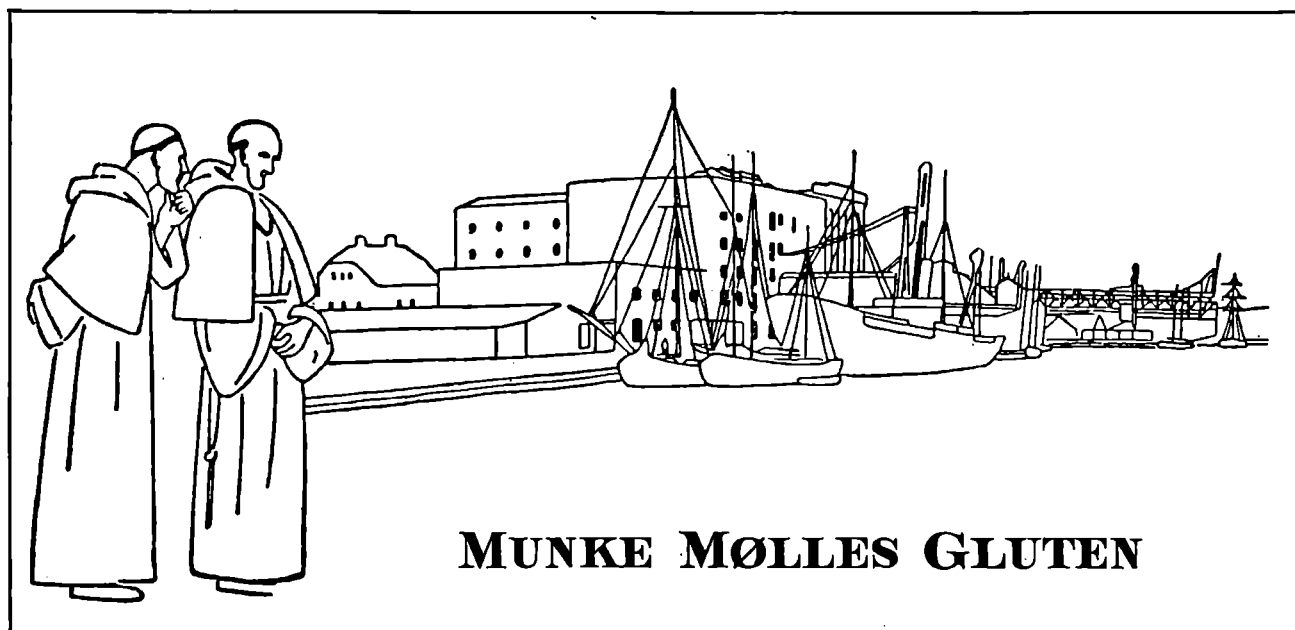
Ved enhver engelsk gudstjeneste kommer »klingpungen« frem, og hver kirkegænger giver sit bidrag, som af kirketjeneren eller præsten lægges på alteret. Da jeg første gang oplevede det i en sønderjysk kirke, blev jeg ilde berørt af en sådan pengeafpresning, men nu er jeg tilbøjelig til at ville foreslå den genoplivet igen.

Det er umuligt at befri sig for den følelse, at det sidder de fleste mennesker i blodet – også regelmæssige

kirkegængere – at ved at betale kirkeskatten har man gjort sin økonomiske pligt over for kirken og dens arbejde. Og hvad der ellers skal til, må indtildes ved basarer og lodsedler etc. Men det er dog en utrolig masse tid, der går til at lave basarer og lodsedler – og er der ikke noget skævt i, at man ved bl. a. at appellere til spillelysten skal lokke penge ud af folk og tilmed ofte af folk, som ellers ikke synes at interessere sig for kirken og dens arbejde.

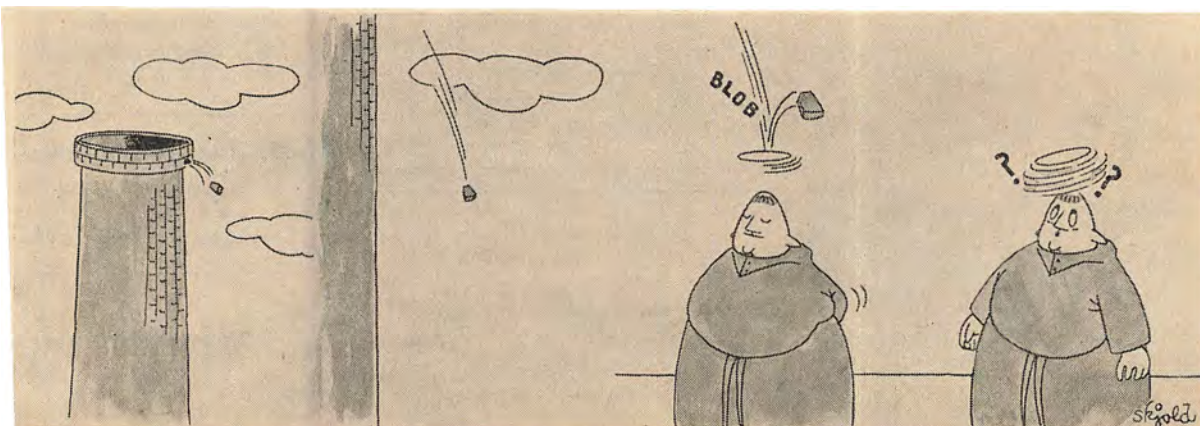
Der findes i Danmark mennesker, der ikke går i kirke uden at have penge med, og der findes kirker, hvor der samles ind hver søndag. Det burde – efter min ringe mening – være nok til at anvende den metode til at bære alt kirkeligt arbejde – missionsarbejdet iberegnet –. For det er jo en selvfølgelighed, at menigheden selv skal bære de økonomiske byrder for kirkens arbejde – eller er det ikke?

Er De blevet abonnent?

MUNKE MØLLES GLUTEN

B
R
O
R
K
A
S
P
E
R

Nyt fra sognene -

Hs. excellence biskoppen vil meddele Firmelsens Sakramente følgende steder: Randers den 8. november, Holbæk og Taastrup den 15., Slagelse den 22., Aalborg den 29., Horsens den 6. december og Sct. Mariæ Kirke, Frederiksberg, den 13. december.

-o-

HØRSHOLM. - Pater Olaf Jan Ballin vil ved et møde i Katolsk Forum, Hørsholm, tirsdag den 3. november kl. 19,30 tale om Charles de Foucauld. Foredraget, der ledsages af lysbilleder, holdes i D.A.F.-huset på Bybjergvej.

-o-

SØNDERBORG. Sognepræsten i Sønderborg, pater Irenæus, har indledt en forelæsningsrække under titlen »Hvordan er Bibelens virkelige Guds billede?« Serien omfatter endnu tre aftener - nemlig mandagene den 2., 16. og 30. november. Møderne holdes i foredragssalen ved Sankt Pauls Kapel og begynder kl. 20.

-o-

VEJLE. Et nyt middel til kontakt med offentligheden bliver nu taget i brug i Vejle. Sognepræst Edward Stappers har lejet et udstillingsskab i Rådhuspassagen, hvor mange mennesker dagligt kommer forbi eller opholder sig for at vente på bybussen. Her er det meningen at udstille katolske bøger og ved hjælp af billeder og plakater at henvende sig til de interesserede.

-o-

BIRKERØD. På Nordvanggård taler pater M. Drouzy O. P. torsdag den 26. november kl. 20 om moderne kirkekunst. Foredraget har blandt andet til opgave at orientere medlemmerne i Birkerød sogn, hvor der arbejdes på planer til en ny kirke.

-o-

KØBENHAVN. Sammen med biskop Suhr fejrede ca. 160 unge katolikker fra København, lørdag aften, Krist Konge Festen i Stenogade. Festen blev en succes, for hvilken Vesterbro K.U.K. har haft den største del af æren.

I forbindelse med Krist Konge Festen, havde Vesterbro K.U.K. arrangeret en kunstudstilling med motiver inspireret af højtiden.

Udstillingen, der blev åbnet i overværelse af biskoppen, har haft et meget stort besøg.

I Århus, Odense og Vejle har der været afholdt lignende fester.

-o-

BIRKERØD. I Birkerød bibliotek har sogneforeningen torsdag den 12. november kl. 20 arrangeret en drøftelse om forholdet mellem katolsk og protestantisk kristendom. Fra pro-

testantisk side taler dr. theol. Niels Nøjgaard, og fra katolsk side pastor Ib Andersen.

-o-

KOLDING. Sct. Hedvigordenens klinik i Kolding, der bl. a. rummer specialafdelinger for øjensygdomme samt næse-, øre- og halslidelser, kunni i onsdags officielt indvie en ny sidefløj. Udvidelsen har kostet ca. 900.000 kr.

Medens den gamle bygning er i røde sten, er nybygningen opført i jernbeton og med anvendelse af gæbetonelementer. Den er placeret således, at hospitalsgangene er en direkte fortsættelse af gangene i den gamle bygning, og indgangen findes i hovedfløjen. Ved udvidelsen får klinikken yderligere 25 sengepladser.

Der er i kælderen indrettet spise-stue for personalet, i stueetagen er der øre-, næse- og halsafdeling, på 1. sal øjenafdeling, 2. sal ortopædisk afdeling, og på 3. sal er indrettet værelser til søstrene. Videre er der indrettet operationsstuer, forskellige lokaler til specialbehandling, samt vaskes- og skyllerum m. v.

Som nævnt er der ved udvidelsen taget hensyn til søstrene, der nu får moderne og mere tiltalende værelser, og søstrene vil også få glæde af et nyt kapel, der er indrettet i første etage. Det er, skriver Tidens Tegn, i al sin enkelthed et meget smukt rum, hvor lyset fra de høje smalle ruder brydes af indvendige søjler ved vinduesnicherne, hvilket giver rummet sin egen stemning. Kapellet giver et vidnesbyrd om hospitalets særlige karakter og markerer baggrunden for det uegennyttige arbejde, der udføres af ordenens søstre.

-o-

THORSHAVN. Den katolske menighed på Færøerne har udgivet den første katolske bønne- og salmebog, indeholdende 90 salmer - de fleste oversat fra dansk. Bogen udsendes i 1000 eksemplarer. Før reformationen havde Færøerne egen biskop, men også i dag sætter kirken sit præg på øernes kulturliv, ikke mindst gennem franciskanersøstrenes udstrakte undervisningsvirksomhed i Thorshavn, hvor der bl. a. er børnehøve, en pigekostskole samt undervisning for børn på alle skolepligtige alderstrin.

Til Abbé Pierres møde onsdag den 11. i Studenterforeningen er medlemmer af Academicum Catholicum blevet indbudt.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Stuðiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Kødhallo Robert Hansen

1. kl. kød, flæsk og pålæg
Amagerbrogade 212 A
Amager 6390

Roman Kusier Murermester

Telefon Nivå 160
Nivå

L. F. Nielsen Snedkermester

Lindholtvej 36
Telefon Damsø 2043

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28

Telefon Minerva *408

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET Skjold

Amaliegade 27, København K
Central 799 - Telegramadr.: Forakjold

KBK

AKTIESELSKABET

København

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundgade 1. Holbæk. Telf. 136

Tegn abonnement

En junglesaga

Denne film er en af dem, man meget sjældent ser! Man ved, at den svenske instruktør, Arne Sucksdorff, for at optage den gentog det kunststykke, han allerede gjorde, da han tog sin første langfilm »Det store eventyr« (1953). I stedet for at samle en hel flok specialiserede billedjagere, sådan som f. eks. Walt Disney gør det, når han vil optage en dyrefilm, arbejdede Sucksdorff praktisk talt alene. Han slog sig ned i Indien, i Bastarjunglen, hos det taltalende lille Muria-folk. Han blev der i tre år, og kun bevæbnet med sin tålmodighed og sit mod tog han billeder af alle slags, direkte billeder uden teleobjektiv eller fjernstyret kamera. Lidt efter lidt skabte han sin »saga«.

For det, der interesserede den svenske instruktør, er ikke at lave dokumentar- eller rejsefilm. Det er først og fremmest at skabe et digt, digtet om mennesket over for naturen. Når Walt Disney laver sin serie »True Life Adventure« viser han kun dokumentariske billeder; han iagttager dyrene udelukkende i deres ydre optræden og viser os kun meget lidt

af, hvad »Livets eventyr« er, fordi han forbliver på tingenes overflade. Men når Sucksdorff laver »Det store eventyr« eller »En junglesaga«, kommer han direkte til det væsentlige, fordi han med det samme tager poesien i brug. Han lader os opdage ikke blot verdens ydre skønhed, men tingenes indre skønhed. Han interesserer sig ikke for dyrene i sig selv, men for dem i deres forhold til menneskene. Menneskene selv interesserer ham ikke på grund af deres sær egenhed eller fremmedartethed, men på grund af hvad der er fælles for dem. Vi bliver forbavsede og betagede, når vi pludselig opdager, at disse Muriafolk kan more sig, græde, elske som vi. Sucksdorffs kunst kan her sammenlignes med Flahertys i »Louisiana Story«: Den ejer den samme lyrik, den samme menneskelige varme, den samme storhed.

De må endelig se denne film. Den er spændende som en eventyrfilm, skøn og betagende som den underlige musik, der ledsager den. Ved dette værk viser Sucksdorff endnu en gang, at han for øjeblikket er en af filmkunstens største og mest begavede digtere.

M. D.

Meningen med denne film er god nok. Johannes Allen, manuskriptets forfatter, der stadig ønsker at optræde som teenagernes gode engel, advarer denne gang de filmtossedede piger mod en karriere, der i de fleste tilfælde kun vil føre dem til skuffelse og fiasko. For man bliver ikke skuespillerinde af at have vundet en skønhedskonkurrence. Man må have andre og inderligere evner og bl. a. lidt talent.

Desværre står filmens udformning ikke på højde med forfatterens gode hensigt. De fleste skikkelser er så forenkede, at de virker som karikatur. Mange skuespillere (bl. a. Klaus Pagh) er så dårlige, at man ønsker sig, at de fra nu af ville tage filmens budskab alvorligt og holde op med at spille. Vivi Bak er tilsyneladende så talentløs, at filmen når det modsatte resultat af, hvad forfatteren ønsker: Den giver positiv lyst til selv at prøve stjerne- eller instruktørvejen blot for at kunne redde kunstens ære og for at se, om det virkelig ikke skulle være muligt at lave et værk, der går lidt dybere end »Pigen i søgelyset«.

Ma.

Den nye film om pavedømmet, »Tu es Petrus«, har haft verdenspremiere i Paris. Filmen er instrueret af Philippe Agostini, og kommentarerne er skrevet af den kendte historiker Daniel-Rops. Den blev optaget delvis i Palestina og delvis i Rom.

Walt Disney har begået en ny, fantastisk børnefilm, helt forskellig fra hans tidligere.

Hovedpersonen er en halvvoksen knægt fra et amerikansk middelstandshjem, der ved en gammel, italiensk rings magi bliver forvandlet til en talende fårehund, pjusket, kluntet og aldeles uimodståelig. Alligevel må det være meget ubehageligt for ham; men det værste er næsten, at tilstanden ikke er permanent: I de mest ubejlelige øjeblikke bliver han atter dreng – eller hund igen. Kun en heltebedrift kan opheve ringens trolddomsmagt,

og filmens handling fører naturligvis også vores drengehund gennem spændende begivenheder og farceagtige løjer for til sidst at lade ham afsløre en spionring og frelse en uskyldig pige.

Filmens muligheder ligger i udnyttelsen af eventyret, der pludselig udfolder sig hos hr. middelmand i en lille provinsby. Der er både farce, virkelig humor, fin ironi og tilløb til samfundssatire; men som så ofte før i amerikanske film lyver kulisserne (dyrt skal det se ud), og man tager sig ikke af detaljerne. Det er lidt synd, for derved kommer det hele til at virke som et stykke hastværksarbejde, bygget over en sjov idé.

Ai.

Hvem sagde VOV?

Verdensrummet og dets mange muligheder

Intet at skjule siger
kardinal Tardini

Kendt teolog om kirkemødet

„Åbenbaringen“ i Warszawa
et falsum?

Nonner på hundrede måder

Pater Hans L. Martensen S. J. omtaler i ugens kronik den tyske lutherske biskop Dibelius' strid med den kommunistiske statsmagt – et aktuelt emne.

OM TO ÅR VIL Peterskirkens porte blive åbnet for deltagerne i det andet Vatikaner-koncil. Verdens opmærksomhed vil for en tid blive rettet mod Rom, hvor en tusindtallig forsamling af biskopper og ledende teologer drøfter de mange spørgsmål, der ligger kristenheden på sinde – og ikke blot drøfter dem, men når til afgørelser, der vil få betydning mange år fremefter. Vi bringer i dette nummer af Katolsk Ugeblad atter nye oplysninger om forberedelserne til Koncilet og en kendt teologs udtalelser til nærmere eftertanke. Men der er grund til denne gang at fremhæve, hvad Vatikanets statssekretær som pavenes talsmand har sagt om de ikke-katolske kristne og kirkemødet.

Det må givetvis have været vanskeligt for Rom at bestemme, om der skulle udsendes særlige indbydelser til de protestantiske kirkers ledende mænd. Hvem skulle man indbyde, og hvem kunne man være bekendt at udelade?

Det synes en god løsning, at kirkens ledelse simpelthen vil give enhver interesseret mulighed for at komme som observator. »Vi betragter dem som brødre, fordi de også er Guds børn«, sagde kardinal Tardini. Vejen er således åbnet for enhver protestant – det være sig kirkeleder eller almindelig troende. De kan af gode grunde ikke tale ved koncilets officielle møder, men de kan følge forhandlingerne og gennem personlige kontakter fremføre deres synspunkter.

Vil denne generelle invitation blive fulgt? Det ved vi jo ikke, men i de kommende to år kan kristenheden tænke sig om og afgøre, hvorvidt det er ulejligheden værd at tage imod Roms gæstfrihed. Det er vist også heldigt, at de ikke-katolske kristne indbydes som observatører, for

så står de frit i enhver henseende.

De nye oplysninger om kirke-mødet bør interessere alle kristne i Danmark. Katolikker såvel som protestanter må kunne forstå, at det kommende koncil er af allerstørste vigtighed. Vi må ikke være passive tilskuere til forberedelserne, for dette møde er vigtigere for os end de politiske topmøder. En stor og berigende opgave hviler på os alle: at vi skal bede for koncilet og dets resultater. Og i hverdagen, hvor katolikker og protestanter træffer sammen, må de nu søge at betragte hinanden som sande brødre og børn af samme Gud. Polæmikens tid må være forbi. Hjertets og forstandens kræfter bør kun bruges til en rolig samtale om det, der skiller os. Først af alt må vi erkende, at vi alle skader Kristi sag, hvis vi strides. Vi må begynde at bede om vilje til at handle, som Gud ønsker – også hvis det skulle kræve store ofre af os selv.

g-

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvá og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:
A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 87042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal –
hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annønceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 8394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 58986

Mens kampagnen går videre -

Det er altså ulejlighedens værd at gøre en anstrengelse for at få nye abonnenter på Katolsk Ugeblad! Vi har aldrig regnet med et brat, hurtigt opsving i abonnementsstallet, men vi er blevet meget opmuntret af den støtte, daglige tilgang af nye læsere fra hele landet. Menneskenes børn kan være meget langsomme til at tage en beslutning, og endnu langsommere til at følge beslutningen. Vi har selv truffet adskillige sympatiske mennesker, der siger: »Førresten... jeg skal have tegnet abonnement på bladet... hvordan gør man det?«

Det viser sig nu, at den bedste af alle metoder er den direkte henvendelse til en interesseret ikke-abbonent. Man skal møde op med papir og blyant og straks notere vedkommendes navn og adresse. Man er jo fri for at skulle opkræve penge – de falder senere pr. giro-kort.

I Randers har for eksempel hr. C. G. Simonsen og frk. Baams ved personlig henvendelse fået 30 nye abonnenter. Det er meget fint, og vi siger tak. De har desuden til oplandet udsendt prøveeksemplarer af bladet med opfordring til at abonnere. Hr. Simonsen skriver: »Kun to ellers meget trofaste katolikker sagde bestemt nej. Påskud: Bladet dårligt. Jeg oplyste, at det ville blive bedre, hvis vi støttede det.«

Vi vil gerne konstatere, at nu har Randers gjort sit. Andre sogne vil følge efter, når de om nogen tid modtager oplysninger og materiale fra os. Foreløbigt står der mange venlige ord i sognebladene. Det mangler ikke på sympati og hjælpsomhed. Flere læsere har desuden fundet ud af, at de kunne gavne bladet samtidigt med, at de glæder familie eller bekendte med et gaveabonnement. Vi havde således besøg af en far, der bestilte hele seks abonnements for fem kvartaler til sine børn og svigerbørn! En anden læser har bedt os sende bladet et kvartal

til to adresser, hvorefter han i næste kvartal giver os to nye adresser og så fremdeles. Ved hjælp af to årsabonnementer får han således bladet ud til otte familier. Man kan håbe på, at flere af dem derefter selv tegner abonnement. Vi nærmer os jule-tiden, hvor man kan være i bekneb for gave-ideer. Et kvartalsabonnement til otte kroner er en pæn gave.

Det går altså fremad. Vi takker for læsernes interesse – også for kritik og for forslag til forbedring af bladet.

Kongeparret hos Paven

Kong Frederik og dronning Ingrid blev i tirsdags modtaget i privataudiens hos pave Johannes. Audiensen betegnes som strengt privat, men fandt alligevel sted under udfoldelse af en del af det farverige vaticanceremoniel.

Også kong Christian den Tiende og dronning Alexandrine var i audiens hos paven. Det skete i 1920 hos pave Benedikt XV. Kongen var dengang på besøg hos kong Vittore Emanuele, og i betragtning af besøgets officielle karakter blev audiensen gennemført under udfoldelsen af det fulde ceremoniel.

Niels Stensen-foredragene

Pater dr. phil. Gustav Scherz indledte i søndags sin foredragsrække om Niels Stensen i Sankt Ansgars Kirke i København. Der følger tre foredrag – nemlig den 15., 22. og 29. i denne måned.

Resultatet af Landslotteriet til fordel for kirken i Hvidovre bekendtgøres den 22/11 i stedet for som meddelt den 15/11.

S. O. S.

nr. 2

Armenisk jesuit vil gerne hjælpe sine fattige slægtninge i Rusland. Fra Danmark kan der sendes toldfri pakker, men de er kostbare.

Hvem hjælper?

Selv små bidrag løser store opgaver. CARITAS – København, Brh. – giro 439 79.

Men nissen flytter med - også ud i verdensrummet!

*Passiar med fysikeren pater Wolfisberg
om månemennesker, flyvende tallerkener og
vort naive verdensbillede af i dag*

Naturvidenskabens standpunkt i dag: Den gamle forestilling om, at enhver lysprik på nattehimmelen kunne tænkes at huse liv, består næppe længere.

Der er så mange stjerner på himlen, som der er sandskorn på alle vore strande, men temperaturen på en stjernes overflade varierer fra 1650 grader til ca. 30.000 grader eller endnu mere. Den eneste slags himmellegemer, hvor liv kan tænkes at forekomme, er planeterne - udslukte himmellegemer, som i lighed med vor egen jord kredser omkring en sol.

De store planeter i vort solsystem: Jupiter, Saturn, Uranus og Neptun kan der ikke være tale om, da de er dækkede med is, ammoniak og metan. Mars er en ørken, næsten lige så øde som månen, og på Merkurs belyste side er vandet kogende. Hvad endelig Venus angår, menes iltindholdet i den omgivende atmosfære at være så meget mindre end i jordens luftlag, at liv er problematisk.

ALLEREDE DA KRUSTHIOF havde ladet udskyde den første sputnik, erklærede han, at det nu var bevist eksakt, der ikke var nogen Gud til. Ak, ak - hans naivitet kan næsten måle sig med den, som i sin tid åbenbarede sig i et af de kulørte ugeblade: »Der findes et uigendriveligt bevis for, at der ikke eksisterer engle«, hed det, »sådanne flyvende væsener ville ganske simpelt veje så meget i betragtning af kroppens overvældende størrelse i forhold til vingerne, at de omgående ville styrte ned!«

Men rumfartens hastige udvikling har givet en almindelig dødelig af i dag nok at spekulere på endda. Hvad skal man efterhånden tro om de flyvende tallerkener f. eks.? Hvad siger kirken om mulighederne for liv på andre kloder? Og hvilke følger vil denne mulighed få for det kristne verdensbillede? Fantasien har aldrig haft bedre muligheder for at slå kolbøtter. Rumfartsforfattere som Adamski og Lewis har slået nogle imponerende eksemplarer. Adamski

forlanger endog at blive troet, når han beretter, at han pr. flyvende tallerken har været en tur på Venus, hvorfra han har hentet forunderlige oplysninger om denne planets overordentlig fremskredne beboere. Men lad digtningen hvile et øjeblik - lad os høre videnskaben!

- Anser De menneskeligt liv på andre kloder for muligt eller sandsynligt? har vi spurgt fysikeren, pater Josef Wolfisberg, S. J.

- Liv behøver ikke at være ensbe-

tydende med menneskeligt liv, sådan som pressen og folk i almindelighed går ud fra. På vort eget solsystems planeter er der, bortset fra jorden, kun sandsynlighed for lavt planteliv. På eventuelle andre solsystemers planeter kan man ikke afvise muligheden af menneskeligt liv. Jeg forestiller mig 0,01 pct.s sandsynlighed for, at det er tilfældet.

- Er tanken om jorden som den eneste befolkede klode i universets uendelighed ikke urimelig?

- Jo, fastholdt som trossandhed ville den være urimelig, eftersom vi ikke kan vide noget om, hvorvidt der er menneskeliv på andre kloder.

- Anser De det for sandsynligt, at mennesker fra denne klode vil nå en landgang på andre kloder i dette århundrede?

- I løbet af ti år skulle det ikke

være umuligt for jordmennesker at opholde sig nogen tid på en anden klode, hvis de f. eks. medbringer ilt eller iltfremstillingsmuligheder.

- Kan man forestille sig andre kloder klar til at opfange denne klodes beboere i større stil, hvis en virkelig overbefolkning bliver virkelighed her på jorden?

- Næppe! Men der er heller ingen reel fare for overbefolkning på jorden indenfor en overskuelig fremtid. Her er ganske udmærket plads, hvis vi blot var indstillet på at hjælpe hinanden fremfor at bruge albuerne. Der behøvede ikke at være hungersnød noget sted på jorden, hvis man greb transportspørgsmålet rigtigt an og gik ud fra en næstekærlig indstilling.

- Forrykkelig menneskeligt liv på andre kloder det kristne verdensbillede?

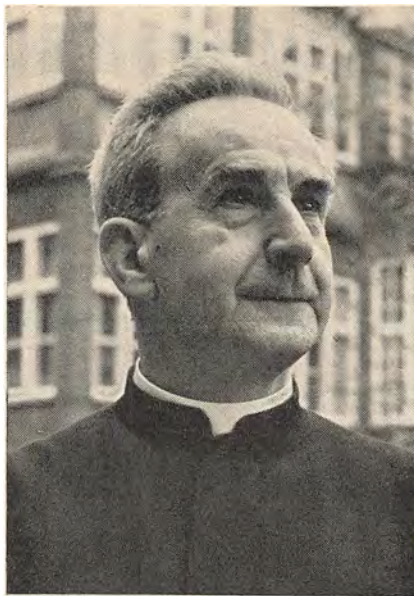
- På ingen måde. Vore voksende muligheder for kontakt med verdensrummet uddyber for det første forståelsen af Guds storhed og universets skønhed. For det andet står det os frit for at veje disse hypotetiske menneskers religiøse muligheder. En italiensk naturvidenskabsmand har fornylig fremstillet disse muligheder for en engelsk interviewer i »Catholic Herald«, som spurgte: »Hvis der er menneskelige væsener på månen, har de så arvesyndens og kender de Jesus Kristus?« Han svarede:

- Hvis de hypotetiske månemennesker nedstammer fra Adam og Eva og er virkelige mennesker, har de også adgang til frelsen. Hvordan frelsen så er meddelt dem, kan vi ikke vide nu!

- Hvordan kom de til månen? spørger intervieweren.

- Det er der ingen, der kan svare på. Men - hvis månemenneskene nok har samme menneskenatur som vi, men nedstammer fra en anden stamfader end vi, kan de være i een af disse fire tilstande:

1. I ren og pur naturtilstand - uden nåde og uden at trænge til den.
2. I en naturtilstand, der er ophøjet ved nåden, dog uden syndefald (altså heller ikke trængende til forløsning).
3. I dekadent naturtilstand - de ville altså trænge til at blive genløst.
4. I en genløst natur: forløsningen ville altså have fundet sted, ligesom den her på jorden fandt sted for 2000 år siden, eftersom Kristus kan blive menneske i andre verdener eller ved andre midler, som vi ikke kender noget til. Vi kender i hvert fald kun til historien om mennesket her på jorden: Biblen handler kun om denne vor verden. Vi ved ikke, hvad der hænd-

te, hvad der hænder og hvad der skal hænde på andre kloder. Rejser vi engang virkelig til månen, Venus eller Mars, og finder vi mennesker der, kan vi jo spørge dem om det.

- Er de mennesker, der eventuelt rejser til månen eller andre kloder, stadig under syndens og forløsningens lov, og er de stadig underkastet jordisk lov og moral?

- Selvfølgelig. For åndelige værdier er givet med menneskenaturen og Guds natur - de afhænger altså ikke af atmosfæren, tyngdekraften eller rummets beskaffenhed!

- Men forøvrigt, tilføjer pater Wolfisberg, kan man roligt gå ud fra, at jordmennesker, der lander på en anden klode, skal vi sige for at søge en lettere og lykkeligere tilværelse end denne klode giver dem, vil blive skuffet. Nissen flytter med!

- Kan man forestille sig, at Gud har forbeholdt andre kloder end denne for os efter døden?

- Tanken strider ikke mod det kristne livssyn. En af mine nu afdøde embedsbrødre tumlede meget med den idé, at Kristus opholder sig på Venus i menneskeskikkelse.

- Hvad siger De til Adamskis påstand om, at han har været en tur på Venus pr. flyvende tallerken?

- Jeg synes, hans bøger er smukke. Men jeg anser dem for fri fantasi. De er for langt ude.

- Hvad siger De til det stadigt voksende antal flyvende tallerkener, man påstår der observeres, bl. a. her i landet?

- Det lyder interessant, og der består en mulighed for, at der er tale om udsendelser fra rummet - men sandsynligt??? Nærmere kan jeg ik-

ke komme sagen, førend jeg har mødt een.

- Den hellige Paulus omtaler en mand, der blev borttrykket til den tredje himmel, hvor han »hørte hemmelighedsfulde ord, som et menneske ikke må udtale«. Hvordan skal det opfattes i en rumfarts-ælder?

- Det må forstås sådan, at den omtalte i den sin død fik tildelt indsigt af Gud om ting, som den menneskelige erkendelse ellers absolut ikke når frem til, men en indsigt, som dog ikke kan måle sig med den indsigt, der gives de døde i salighedens tilstand.

- Hvad tror De, man om 2-300 år vil sige til det verdensbillede, videnskaben af i dag fastholder?

- Sandsynligvis, at det var temmelig naivt. Videnskaben lægger hvert år nye landvindinger til sine erkendelser. Hvad kan den ikke nå på et århundrede - eller to eller tre?

Sct. Vincent-gilderne hjælper de spedalske

I Horsens er dannet et Sct. Vincent-gilde, og ideen har dermed taget form i Jylland også. Der er nu 14 Sct. Vincent-gilder landet over. Gildernes adresse er: Kildehøjvej 13, Birkerød, og alle bidrag er velkommen på giro-konto 971 64.

Foruden de 160 sultne indiske børn, som er mættet for Sct. Vincent-gildernes danske bidrag, foreløbig gennem et par måneder har man nu også besluttet at påtage sig den opgave at financiere en pavillon til tolv spedalske i den nødstedte spedalskheds-koloni, vi tidligere har omtalt. Man håber at kunne klare opgaven, der kræver 100 dollars, i løbet af et år.

Sct. Albani kirke, Odense.

Følgende numre af basarens lodsedler blev udtrykket: 3253, 2038, 3304, 272, 3414, 2034, 1233, 2594, 1232, 3595.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

I løbet af den sidste måneds tid har en meningsudveksling mellem to evangeliske biskopper i Tyskland sat sindene i bevægelse, ikke blot i Vest- og Østtyskland, men i kirkeligt interesserede kredse ud over hele verden. Endog ud over disse »kirkeligt interesserede« snævre kredse er bispernes standpunkter blevet genstand for lidenskabelig diskussion; de har nemlig rørt ved et praktisk emne med politiske og borgerlige konsekvenser.

Den centrale figur i debatten er dr. Otto Dibelius, biskop af Berlin-Brandenburg, siden 1949 leder af Rådet for Tysklands Evangeliske Kirke (E.K.i.D.), og siden 1954 en af de seks præsidenter for Kirkernes Verdensråd (W.C.C.). Hans liv har været præget af kampen mod den totalitære statsmagt. I 1933 blev han med vold hindret i udøvelsen af sit embede, fordi han allerede på dette tidspunkt opponerede kraftigt mod Hitler. Senere blev han gentagne gange fængslet af samme grund. Under krigen satte han sit liv på spil for at skjule tyske jøder. Efter krigsafslutningen kom han i stadig voldsommere konflikt med den kommunistiske regering i Østtyskland. Vel ingen anden mand i den evangeliske kirke har med større mod end Dibelius trodset kommunisterne, når de gik frem mod de kristne; og heller ingen anden af kirkens ledende mænd er blevet angrebet så uforsonligt som han af den østtyske presse.

Den anden skikkelse, der har fået særlig betydning i den stående debat, er dr. Hanns Lilje, biskop af den evangelisk-lutherske landskirke i Hannover; siden 1952 er han præsident for det Lutherske Verdensforbund.

I anledning af biskop Liljes 60 års fødselsdag d. 20. august sendte dr. Dibelius ham en teologisk skrivelse – for at høre Liljes mening om spørgsmålet. Denne skrivelse, som Dibelius senere lod offentliggøre som »privattryk« og uddele til nogle af sine venner i Østtyskland, kom til at vække stort røre. Det drejede sig om den kristnes forhold til den moderne stat i almindelighed og til den totalitære stat i særdeleshed. Den sætning, der særlig var stillet til debat, var Rom. 13, 1. Denne passus af Romerbrevet har haft afgørende betydning for Luthers opfattelse af den kristnes forhold til staten. Den lyder i vor autoriserede oversættelse: »Enhver skal underordne sig de øvrigheder, han har over sig; thi der er ingen øvrighed, uden at den er fra Gud, og de som findes er indsat af Gud.« Spørgsmålet kommer for Dibelius især til at dreje sig om begrebet

Kromik

Kristen i den totalitære stat

af

Hans L. Martensen S: J.

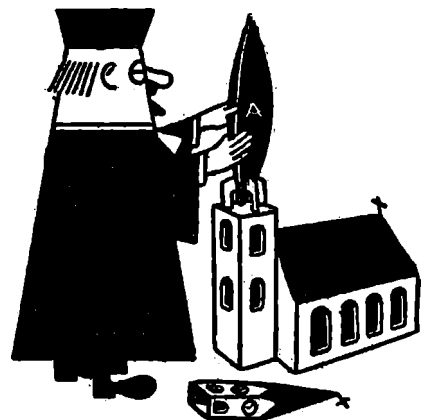
»øvrighed«. En stat, der direkte angriber troen på Gud og erklærer ateismen for sit program, er ikke i egentlig forstand en »øvrighed«. Dibelius skriver: »At betegne magthaverne i et totalitært regime som 'øvrighed' ville være en hån mod det tyske sprog. Godt er alt, hvad der gavner regimet; ondt er, hvad der kan skade det. Dette har ministerpræsidenten for den Tyske Demokratiske Republik selv sagt med rene ord ... Staten er blot den lille gruppe af mænd, der har tilranet sig magten ...« Stærkt anstød tog man i vesttyske kredse – hvorledes kommentarerne lod i Østtyskland, kan man uden stor fantasi gætte sig til – over at Dibelius i sin næsten lidenskabelige skrivelse valgte et eksempel fra færdselslovene for at illustrere, hvad han mente. Han udfører: Hvis jeg kører i bil i den såkaldte frie verden og der kommer forbi et skilt, hvorpå der står: Forbudt at køre med over 15 kilometers fart – så vil jeg ganske vist regne dette forbud for temmelig tåbeligt, men jeg er dog i min samvittighed forpligtet til at rette mig efter det, fordi en lovlig autoritet har udstedt ordren; trods den urimelige hastighedsbegrænsning bliver Guds vilje synlig gennem øvrighedens bud. Videre hedder det: »Men hvis jeg ser det samme skilt i den Tyske Demokratiske Republik, og der så kører en russisk bil forbi mig med 100 kilometers fart, og dernæst kommer en østtysk embedsmands vogn med samme hastighed – skulle jeg så være bundet af et forbud, de andre ikke regner med, blot fordi jeg ikke er embedsmand i det kommunistiske parti? ... Et sådant forbud har for mig ingen forpligtende karakter, da jeg ikke kan regne det for legitimt. Jeg vil altså passe på, hvorledes jeg kan køre strækningen uden selv at komme noget til, og jeg vil passe omhyggeligt på, at jeg ikke sætter andre i fare ved min kørsel. ... Hvis

jeg så bliver standset, fordi jeg har kørt for hurtigt, så vil jeg betale mine 10 Mark i bøde; men min samvittighed vil ikke have pådraget sig nogen som helst skyld.«

I Østtyskland blev pointen i Dibelius' skrivelse helt fordrejet af den kommunistiske presse. Man fremstillede ham som en mand, der havde rådet befolkningen til at bryde færdselslovene og til almindeligt anarki. Men også i Vesttyskland viste der sig mange steder modvilje mod Dibelius' skrift. Biskop Lilje udtalte klart, at han ikke delte Dibelius' mening; en hel række andre kendte evangeliske teologer gav udtryk for det samme.

Modstandere af Dibelius påberåbte sig i særdeleshed en passus fra en synode af den Evangeliske Kirke i Tyskland fra året 1956, hvori det hedder:

»Evangeliet sætter sig imod ethvert forsøg på at give nogen bestemt politisk orden absolut gyldighed og med vold at sætte den igennem som menneskets sidste mål. Evangeliet stiller imidlertid staten under Guds nådige anordning, hvis gyldighed vi kender – uafhængigt af den måde, den statslige magt er opstået på og uafhængigt af dens politiske form.« Den fremhævede sætning er vel en af de ting, Dibelius har villet polemisere imod. Han mener netop, at en stat, der ikke er opstået på lovlig vis, og hvis form er politisk terror, ikke uden videre kan siges at være »øvrighed«, der står »under Guds nådige anordning« og derfor binder den kristnes samvittighed.

Biskop Dibelius har i årevis været en yndet figur for den østtyske presses karrikaturer. Her viser bladet »Eulenspiegel« ham i færd med at ombygge en kirke ved hjælp af en atom-bombe.

Onsdag d. 21. oktober fandt den såkaldte berliner »Østkirkekonference« sted, og dagen efter var der en forsamling af kirkeledelsen for Berlin-Brandenburg. På disse møder måtte man karakteristisk nok – blandt mange andre sager – tage stilling til to højst forskellige bispeskikkelser. Man skulle nemlig drøfte, om bispem for landskirken Thüringen, Moritz Mitzenheim, havde kompromitteret den evangeliske kirke ved sine alt for smigrende udtalelser om den kommunistiske stat – og på den anden side drøfte, om Dibelius havde vist uklogskab ved at gå i nøjagtig den modsatte grøft. Man opnåede ikke enighed. Dog kunne der bagefter udsendes et communiqué, hvori det bl. a. hed: »Mange misforståelser blev overvundet. Frem for alt blev det tydeligt, at biskop Dibelius ikke havde i sinde at opfordre til faktisk statsborgerlig ulydighed.«

Spørgsmålet, der på dette tidspunkt allerede havde været genstand for heftig debat i henvend fjorten dage i den tyske presse, ville ikke komme til ro. Tirsdag d. 27. okt. foranstaltede radio Rias, Berlin, en samtale mellem biskopperne Dibelius og Lilje og professoren i statsret fra Bonn Ullrich Scheuner om emnet: den kristnes forhold til den moderne stat. Dibelius modificerede her sine udtalelser, således at det blev helt klart, at spørgsmålet for ham ikke drejede sig om en interpretation af færdselslovene! I mange »praktiske« konsekvenser viste det sig, at alle tre diskussionsdeltagere kunne blive enige. Før som efter vedblev der imidlertid at være uklarhed og uenighed om det centrale teologiske spørgsmål, nemlig tydningen af Rom. 13, 1; virkeliggør den moderne totalitære stat det, den hl. Paulus kalder »øvrighed«? Er det staten som sådan, der gør en lov forpligtende for den kristne samvittighed, også hvis denne stat er gudløs og anti-kristen?

Den næste dag, onsdag d. 28. okt., kaldtes Dibelius til en to timers lang samtale med den kommunistiske overborgmester Waldemar Schmidt på det »Røde Rådhus« ved Alexanderpladsen. Sagen nærmede sig det sensationelle og drøftedes allerede i verdenspressen. Man var spændt på, om de østlige myndigheder ville forbyde Dibelius at prædike i Mariakirken i Østberlin, hvor han ellers taler i begyndelsen af hver måned. Den kommunistiske »Berliner Zeitung« skrev truende, at hvis Dibelius ikke tilbagekaldte sit standpunkt, ville det være slut for ham med enhver virksomhed i Østtyskland. Iøvrigt mærkede man i den

østtyske presse det tydelige forsøg på at gøre sagen til et middel, der kunne fordybe spændingen mellem de forskellige protestantiske synspunkter og skabe splittelse blandt de kristne. Den 29. og 30. oktober fandt nye forhandlinger sted i kirkeledelsen Berlin-Brandenburg, hvor man kunne spore en del nervøsitet. De kommunistiske myndigheder, der ikke ønskede nogen verdensskandale, gennemførte dog i sidste øjeblik ikke deres trusler, og søndag den 1. november kunne Dibelius uhindret tage til Østberlin, hvor han holdt sin prædiken i Mariakirken, der var fyldt til bristepunktet, og hvor han hilstes med begejstring af menigheden, som endog (al sædvanen til trods) klappede stormende bifald, da biskoppen efter gudstjenesten skulle til at forlade kirken.

Den teologiske debat, som Dibelius har startet, er indtil dato ikke forstummet. Blandt de evangeliske kristne i Vesttyskland er meningerne overordentlig delte: nogle mener, at Dibelius har handlet modigt, andre, at han har været uklog. Nogle mener, at han er kommet ind på teologiske spørgsmål, man må behandle anderledes i dag end på Luthers tid; andre derimod holder fast ved, at Luthers syn på den kristne og samfundet har gyldighed i dag lige så vel som i det 16. århundrede. Om Dibelius' skridt får nogen praktiske konsekvenser for de evangeliske kristne i Østzonen er det vist ikke muligt at sige endnu.

De katolske stemmer til begivenhederne har – ligesom de protestantiske – været uens i deres bedømmelse af Dibelius og hans teorier. Principielt er der jo den store forskel, at katolikkerne vil søge at løse slige konfliktspørgsmål i forholdet mellem den enkelte og staten ikke blot ved at påberåbe sig enkelte skriftsteder, men også ud fra almindelige naturløvs- og naturretsprincipper. En katolik ville således – for at genoptage eksemplet med færdselsreglerne – aldrig føle sig i sin samvittighed forpligtet af trafikalske love uden for så vidt disse skal beskytte næstens sikkerhed og den almindelige orden. Spørgsmålet om statens beskaffenhed kommer ud fra en naturretslig betragtning ikke til at ændre ved disse loves forpligtende eller ikke-forpligtende karakter. I det hele taget viser en påberåbelse af naturretten sig næsten uomgængelig for de kristnes kamp mod kommunismen i Østtyskland; man mærker, at mange evangeliske kristne i dette spørgsmål har nærmet sig til katolikkerne. Desuden er man i visse kredse – også

hvor man slet ikke står venligt til den katolske kirke – enige om, at den lutherske lære om de »To Regimenter« ikke uden videre kan anvendes på vor tid, da den i for høj grad har de datidige kristne fyrstedømmer som baggrund. Nærmere herom kan man f. eks. læse i Helmut Gollwitzers bog »Kirkens politiske ansvar«, som for nylig er blevet oversat til dansk (Credo forlag, 1959). Denne protestantiske teologiprofessor fra det fri universitet i Vestberlin søger også nye veje til en forståelse af den kristnes forhold til staten og til begrundelsen af en eventuel modstandsret. Selv om Gollwitzer er meget langt fra at nærme sig den katolske lære om naturet, så giver han dog meget klart udtryk for den mening, at den hidtidige lutherske lære ikke længere er tilstrækkelig over for vor nærværende situation. For så vidt vil vist de fleste være villige til at indrømme, at biskop Dibelius ved sin diskussion om det 13. kapitel af Romerbrevet har rørt ved et ømfindtligt teologisk problem, der så at sige »ligger i luften« blandt vor tids evangeliske kristne i Østeuropa.

Dybt tragisk er det imidlertid, at man har betvivlet Dibelius' rene hensigt; at man – også i den vestlige presse – har kaldt ham for Adenauers stik-i-rend-dreng, der bevidst søgte at bringe sine medkristne i østen vanskeligheder på halsen. Denne dom er ikke retfærdig. I sin teologiske formulering af tingene har Dibelius måske ikke været heldig – dog ligger hans skrift til biskop Lilje på linie med en række værker, han tidligere har skrevet, og hvor han har behandlet lignende spørgsmål, f. eks. hans bog »Kirkens Arhundrede« fra 1927, »Fred på Jorden« fra 1930, og først og fremmest »Statens Grænser« fra 1949. Det, Dibelius i de sidste måneder har skrevet og sagt, bringer ikke noget væsentligt nyt i forhold til hans bog fra 1949. Derfor er det uberettiget, hvis man beskylder ham for at have spekuleret i politik og derfor at have slået ind på ny teorier. Han har blot med stort eftertryk bragt et gammelt spørgsmål på tale igen. At han har sagt noget, der ikke virker som en dolk i ryggen på den kristne i Østtyskland, men tvært imod virker befriende på dem: det viser alene den spontane begejstring, hvormed han blev hilst i Mariakirken i Østberlin. Der har man opfattet hans ord som et bevis på, at der er mænd, som åbent og ærligt tør stå kommunisterne imod, og som klart tør sige til de kristne, at de ikke uden videre er bundet i deres

samvittighed af en lov b a r e f o r d i den politiske »øvrighed« har udstedt den. Når den kommunistiske avis »Neues Deutschland« fornylig har sammenlignet Dibelius med kardinal Mindzenty, så har den dermed udtrykt noget, som både venner og fjender i østen er enige om; de forfulgte østtyske kristne regner det ganske vist for en ros, når Dibelius bliver sammenlignet med Mindzenty; kommunisterne derimod regner det – for at tale med »Neues Deutschland« – som et tegn på, at han »gennem sin forbindelse med militaristerne og fascisterne er kommet i modstrid mel alle fredselskende mennesker.«

Vi må ikke glemme den dybt alvorlige baggrund, der gør uenigheden omkring biskop Dibelius dobbelt sørgelig. De kristne i Østtyskland er genstand for virkelig og brutal forfølgelse. Mænd mister deres stillinger, hvis de nægter at sende deres børn til den kommunistiske ungdomsindvielse; unge folk udelukkes fra universiteter og skoler på grund af deres kristne indstilling; al undervisning i kristendom forbydes uden for kirkerne; på tusind måder sættes kniven på de kristnes struber. I denne situation er det tvingende nødvendigt, at alle kristne står sammen, både katolikker og protestanter og protestanterne indbyrdes – om man da vil gøre sig noget håb om at modstå den moderne stats antikristne love.

Vicolo S. Maria delle Rose

af

Enoch

Hjorth

Assisi

22/9-59

Tegning af Ejgil Vedel Schmidt

Fra Kina

Pater Fierens, en missionær, som for nogle år siden blev udvist fra det røde Kina, fortæller følgende: Han arbejdede i Kina, før hele landet kom under kommunistisk styre. Engang blev den egn, hvor han arbejdede, oversvømmet af kommunister. Nationalisterne kom tilbage og arresterede 28 kommunistledere og dømte dem til døden. Han besøgte dem i døds-cellerne. To af dem var frafaldne katolikker, som udsonede sig med kirken før deres død. 25 bad om at måtte blive døbt og modtog dåben. Den 28. døde uden anger; han brugte de sidste øjeblikke, han levede, til at forsøge at omvende pater Fierens til kommunismen.

(Douglas Hyde i Catholic Herald).

Postbudet oppe i gaden
traver fra hus til hus,
jeg hører hans raslende fodtrin
i gadens grus.

Nu kommer han frem om hjørnet,
nynner en melodi,
ser mod din gamle gadedør.
Går den forbi.

Du boede derinde så længe
et slægtled kan huske omtrent,
fik breve, aviser og bøger
hjemmefra sendt.

Han husker det. Husker det nøje.
Husker at gå forbi.
Husker den dag, da du lukked din dør
for sidste gang i.

Evelyn Waughs bog om Knox

London (NC). Anmeldere i en række af Storbritanniens aviser omtaler meget anerkendende den katolske forfatter Evelyn Waughs nye bog om mgr. Ronald Knox, der især er blevet kendt for sin oversættelse af Det gamle og nye Testamente. Ronald Knox var søn af en protestantisk biskop og var selv først anglikansk præst, før han i 1917 blev katolik. Han døde i 1957. Mgr. Knox blev i Storbritannien en af de mest kendte katolske præster og skribenter.

Evelyn Waughs bog anmeldes således i bladet *The Guardian of Manchester*: »Læserne vil føle, at de har gjort bekendtskab med en af de mest fængslende personligheder i det 20. århundredes England«. Evelyn Waugh var en nær ven af Ronald Knox og blev af denne indsat som litterær eksekutor for Knox's efterladte manuskripter. Waugh har allerede forestået udgivelsen af flere bøger, der er samlet fra den rige produktion, Mgr. Knox efterlod sig.

I anledning af 300-året for Sankt Vincent de Pauls død udsendes næste år en mindemedaljon. Den foreligger allerede og viser på forsiden (her tilvenstre) Sankt Vincent og på reversen den første general-forstanderinde for Vincent-søstrene.

Ingen hyldestråb på pavens kroningsdag

Rom. Årsdagen for pavens kroning blev fejret i Peterskirken med en højmesse celebreret af kardinal Montini, ærkebiskoppen af Milano. 30.000 mennesker var tilstede i kirken, da den hellige Fader ankom. Efter pavens eget ønske forholdt forsamlingen sig tavs. Man hørte ikke de

traditionelle håndklap og hyldestråbene »Viva il Papa«. Stilheden blev kun brudt af sølvtrumpeterne og det sixtinske kors sang. Paven var ledsaget af 30 kardinaler og ekskorteret af nobelgarden og schweizergarden. Tilstede var samtlige diplomater, der er akkrediteret Den hellige Stol, samt prins Albert af Belgien.

Kardinal Montini havde den ære at celebrere messen, idet den første kardinal, en ny pave vælger, efter traditionen skal celebrere messe på årsdagen for kroningen.

Paven holdt en kort prædiken om den aktuelle situation og menneskehedens ængstelse for verdensfreden. Johannes XXIII udtalte blandt andet: »Gud være lovet, at de ateistiske og materialistiske opfattelser af livet og af verden ikke kan bestå.«

Arbejdermissionen har brug for mange aktive

Paris (NC). Den hellige Stols beslutning om at standse eksperimentet med arbejderpræster er blevet modtaget med beundringsværdig loyalitet og god vilje. Det fremgår af kardinal Feltins udtalelser ved et møde i Katolsk Aktion.

Samtidigt bekendtgjorde biskoppen af Lille, kardinal Lienart, at i hans bispedømme skal missionen til arbejderklassen videreføres, men i ændret form, der stemmer overens med Vatikanets bestemmelser.

Kardinal Feltin forklarede i sin tale, at kirken havde været nødt til at gribe ind i eksperimentet for at modvirke de farer, der truer det præstelige kald i et materialistisk milieu. På spørgsmålet om, hvorfor Vatikanet havde udsendt sin forordning, svarede han:

»Alt for mange havde ikke rigtigt forstået, hvilken opgave præsteskabets skal løse indenfor samfundet. Gud har sat præsten mellem Himlen og jorden, for at han skal være en for-

midler af nåde og bøn. Dette overnaturlige syn på præstegerningen var man tilbøjelig til helt at glemme.«

I Lille har kardinal Lienart meddelt sine præster, at arbejdermissionen fortsættes i sin ændrede skikkelse. Han tilføjede:

»Arbejdernes Katolsk Aktion har det særlige ansvar at bringe evangeliet til arbejderklassen. Efter at Den hellige Stol har overgivet denne opgave til lægfolket, kan jeg kun ønske, at antallet af aktive apostle må vokse.«

Kardinal Lienart omtaler i sit budskab til præsterne, at deres apostolat overfor arbejderne skal videreføres gennem et nært samvirke med de aktive lægfolk.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Hjem for armenske flygtninge

Athen (NC). Ved samarbejde mellem den katolske kirke og de Forenede Nationer er det lykkedes at skabe nye hjem for 30 armenske familier, der flygtede fra forfølgelser i deres hjemland for 35 år siden. I forstaden til Athen, Dourghouti, har man nu fuldført rejsningen af en bygning til disse familier, og den blev indviet ved en højtidelighed ledet af biskop Cyrille Zohrabian, der i perioden fra 1925 til 1939 var overhoved for katolikker af den armenske ritus i Grækenland. De Forenede Nationer var repræsenteret af dr. V. Beermann, som i Grækenland er ansvarlig for flygtningearbejdet.

Dr. Beermann mindede i sin tale ved højtideligheden om, at Grækenland i sin tid havde kunnet byde de armenske flygtninge velkommen, men ikke havde været i stand til at give dem en fuldt tilfredsstillende social og økonomisk hjælp.

Lægkongres inden 1963?

Vatikanstaden (NC). Det nyudnævnte ledende råd for læg-apostolatet har holdt sit første møde i Rom og blev modtaget i audiens af pave Johannes. Paven sagde blandt andet til rådets medlemmer, at eftersom ondskabens kræfter overalt er i virksomhed, må vi samles for at forsvare sandhedens sag. Paven erklærede, at hvis man sammenligner lægfolkets indsats i dag med dets virksomhed for et halvt århundrede siden, er der al mulig grund til håb og tilfredshed.

Ved sit møde behandlede rådet planerne for den 3. verdenskongres for lægapostolat, der antagelig skal afholdes inden 1963. Der var som bekendt kongresser i 1951 og 1957. Mødet blev ledet af professor Silvio Golzio, der er præsident for den italienske katolske studenterbevægelse og det nye råds formand.

Vi har intet at skjule, siger kardinal Tardini

Nye oplysninger om kirkemødet

Rom (NC). Som vi meddelte i sidste uge gav Vatikanets statssekretær, kardinal Tardini, på en pressekonference oplysninger om det forestående kirkemøde. Det refereres videre, at kardinalen gjorde opmærksom på, at kirkemødet ikke kan indledes før januar 1962.

Statssekretæren oplyste, at ikke-katolske observatører vil få lejlighed til at udtrykke deres synspunkter gennem privat, personlig kontakt, men at de ikke kan tage ordet under koncilets officielle møder. Kirken vil ikke direkte invitere andre trossamfund eller personer, der repræsenterer dem. Den vil bekendtgøre, at enhver er velkommen. »Vi vil lade de forskellige trossamfund vide«, fortsatte kardinalen, »at de er velkomne og vil blive behandlet med al mulig venlighed og enhver tænkelig hensyntagen. Men vi vil ikke udsende direkte indbydelser. Vi betragter dem som brødre, fordi de også er Guds børn«. Kardinalen udtalte, at han vil gøre, hvad der er muligt, for at de heroiske biskopper fra landene bag jerntæppet kan blive repræsenteret ved konciliet eller i det mindste kan blive holdt underrettet om dets forløb.

Journalisterne spurgte, om repræsentanter for landenes regeringer vil

kunne deltage i kirkemødet, som det tidligere har været tilfældet. Kardinalen svarede ganske kort: »Nej, denne gang klarer vi det alene. Tiderne har forandret sig. Engang var vore bestemmelser også afhængige af statsoverhovedernes indstilling. Men i dag kan kirken handle frit. Det vil le tage sig lidt komisk ud, hvis statsoverhoveder i dag skulle deltage i et koncil.«

På spørgsmålet om, hvorvidt lægfolk kunne deltage i konciliet svarede kardinal Tardini, at de kan ikke direkte deltage. Men han føjede til, at spørgsmålet om lægfolkets stilling i kirken vil blive et vigtigt spørgsmål for konciliet i betragtning af den rolle, der er tildelt lægfolket i kirkens liv. Det var allerede blevet klart, da de første forslag til koncilets emner indløb fra biskopperne, at lægfolkets opgave er et af de principielle spørgsmål for biskopperne verden over.

Iøvrigt svarede kardinal Tardini på spørgsmålet om, hvorvidt ikke-katolske biskopper kunne komme i kontakt med kirkemødet, idet han ganske kort sagde: »Vi har intet at skjule. Enhver, der har grund til at komme som observatør, vil paven sikkert hilse velkommen.«

„Åbenbaringen“ i Warszawa et falsum?

Berlin (NC). Kancelliet for Warszawas ærkebispedømme har i en officiel erklæring meddelt, at den formodede »åbenbaring« over kirketårnet på Sct. Augustins kirke i Warszawa var et »naturligt fænomen«.

Som omtalt i en række danske dagblade mente tusinder af mennesker at have set en »lysende skikkelse« over kirkens tårn den 7. oktober, rosenkransfesten. Rygterne fortalte, at man havde set den hellige jomfru, og store folkemængder samledes de følgende aftener i kvarteret omkring kirken.

Warszawas ærkebispedømme har samlet oplysninger fra gejstligheden ved Sct. Augustins kirke og derefter erklæret, at disse lysfænomener sandsynligvis har en naturlig forklaring. Man opfordrede de troende til at forholde sig rolige og undlade at overfylde Sct. Augustins kirke, hvor det normale sognearbejde i den senere tid har været ude for alvorlige hindringer.

Kardinal Ottaviani, den nye sekretær for Det hellige Officium, en af Vatikanets ledende kommissioner.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 15.: 26. søndag efter pinse (6. efter helligtrekonger) (grøn, s. 97). Evangeliet forkynder i dag for os de to lignelser om Guds riges udbredelse: sennepsfrøet, der bliver til et stort træ, og gæret i dejen. Guds rige, som Kristus har bragt ind i verden, og som dåben giver os adgang til, er ikke som et mirakuløst lynnedslag, der pludselig forandrer alt. Guds liv kræver sin tid; det vokser langsomt og tålmodigt. Vi må ikke med det samme vente at se ualmindelige og iøjnefaldende resultater. Guds rige er som en surdej, der arbejder usynligt, men som efterhånden skal gennemsyre alt!

Ihukommelse af Albert den Store.

MANDAG d. 16.: Gertrud (hvid, s. 1159), jomfru, abbedisse i benediktinerordenen. Hendes mission kan sammenlignes med Marguerite-Maries, nemlig at få os til at tænke på den kærlighed, vi møder i Jesu hjerte.

TIRSDAG d. 17.: Gregor Undergøeren (hvid, s. 1159) var født i Neocæsarea i det 3. århundrede og var en discipel af Origenes. Han blev biskop i sin fødeby og udmærkede sig ved de mange undergerninger, han gjorde.

ONSDAG d. 18.: Peters- og Paulskirkens indvielse (hvid, s. 1160).

TORS DAG d. 19.: Elisabeth af Thyringen (hvid, s. 1160) var datter af kongen af Ungarn. Kun 14 år gammel giftede hun sig med landgreven af Thyringen, Ludvig IV, hvem hun skænkede tre børn. Hendes store fromhed og utrættelige kærlighed satte sit præg på hele familiens liv, men hendes mand døde, da hun selv kun var 20 år gammel, og i de 4 år, hun overlevede ham, måtte hun tåle både fattigdom og modgang. De mangeartede prøvelser, hun måtte gennemgå, var dog for hende kun en anledning til at vokse i kærlighed. Hun døde i 1231.

Ihukommelse af Pontian, pave og martyr (s. 1160).

FREDAG d. 20.: Felix af Valois (hvid, s. 1161).

LØRDAG d. 21.: Marias ofring (hvid, s. 1161). Denne fest har sin oprindelse fra indvielsen af en Mariakirke i Jerusalem (nov. 543). De fromme legender, der senere er opstået, om Marias fremstilling i templet, må betragtes som symbol på en højere sandhed, nemlig Marias fuldstændige indvielse til Gud fra sit livs første

De franske arbejderpræster - og vi!

Under denne overskrift skriver pastor Tage Lunn i Præsteforeningens blad:

Det har vakt undren, at paven helt har forbudt de franske arbejderpræster. Med stor sympati så vi på dette heroiske forsøg på at skabe forbindelse mellem kirken og en afkristnet arbejdsverden. Vi forstår ikke, hvordan den nye pave, som dog ellers ikke er bange for at gå sine egne veje, kan hindre noget, der i den grad er til kirkens eget gavn. Man har prøvet at forstå det som en konservativ angst for kommunisme. Men hvis vi følger Luthers påbud om »at optage alt i bedste mening«, så kan måske også dette forbud få noget at sige os danske præster!

Paven motiverede sit forbud med, at præster skal passe deres tidebøn og den daglige messe og derfor ikke har tid til at være fabriksarbejdere; det må være troende lægfolks opgave at være surdejgen i arbejderbevægelsen. Det vil sige, at situationen svarer til det, der fortælles i Acta, 2, 1-6, hvor apostlene sagde: »Det er ikke ret, at vi forsømmer Guds ord for at gøre tjeneste ved bordene. Find derfor syv mænd dertil iblandt jer, men selv vil vi trolig blive ved med bønnen og ordets tjeneste«. Her er det tilmed et rent kirkeligt arbejde, menighedsplejen, som må opgives, fordi det tager tiden fra det egentlige i præstegeneringen: bønnen og ordet. Og selv om apostlen Paulus har et borgerligt erhverv som teltmager, så skyldes det særlige grunde; det får i hvert fald ikke lov til at hindre ham i hans præstegerning. Hvert af hans breve vidner om, hvor megen tid han tilbringer i bøn for sine menigheder.

Mange danske præster er alt for meget indviklet i verdslige og kirkelige affærer, som lægfolket lige så godt - eller bedre - kunne overtage. Vi har ganske vist ikke pligt til at læse tidebøn, men spørgsmålet er, om vi ikke burde gøre det frivilligt. Pavens forbud bliver et spørgsmål til os, om vi tilbringer for megen tid på katederet i en skolestue eller på en talerstol og for lidt tid på en bedeskammel! Der skal megen stilhed til for virkelig at kunne være præst for sit sogn!

Da amalekiterne angreb israeliterne (Exod. 17, 8 flg.) gik Moses ikke i spidsen for folket mod fjenden, men han stillede sig på toppen af højen i forbøn for dem, støttet af Aron og

stund. Også på dette punkt skal Maria være vort forbillede og samtidig er hun et vidnesbyrd om Guds barmhjertighed og almagt.

Hur. Det er et billede på præstegeneringen. Medens lægfolket kæmper ude i verden, følger præsten dem med sin bøn for dem og med dem. Hver gang han siger: Fader vor, så ligger der jo i ordet »vor«, at nu beder han sammen med sit sogn.

Ja, vi tør måske endog sige, at han beder i stedet for sit sogn. I denne henseende er han stadig »vor far«, om vi hermed tænker på Job. 1, 5: »Tidligt om morgenen ofrede Job brændofre, eet for hver af sine sønner. Thi Job sagde: »Måske har mine sønner syndet og forbandet Gud i deres hjerte«. Midt i verdens travlhed glemmer vore sognebørn tit både at takke Gud og at angre deres synder; så må præsten træde i deres sted, som enhver far jo kender til, når han har små børn, at det tit er ham, der skal huske at sige tak for gaver, de har fået.

Tør vi gå videre? Tør vi tænke på psalme 106, 23: »Da tænkte Gud på at udrydde israeliterne, men Moses, hans udvalgte mand, stillede sig i gabet for hans åsyn for at hindre, at hans vrede lagde øde«. Der var engang en præst, som brugte sognets skattebog til bønnebog; her fandt han jo alle navnene på sognets beboere. Der var ikke eet hjem, uden det blev håret frem for Gud i bøn. Det kan vel kun ske i et lille sogn, og derfor er det langt rigere at være præst i et mindre sogn på landet end et stort, uoverkommeligt, uoverskueligt bysogn. Jo mindre sogn, jo mere tid får præsten både til at følge den enkelte og til at sørge for sit eget liv med Gud. Vi må ikke slå de små sogne i stykker.

Vi evangeliske præster står ikke under pave Johannes' myndighed; vi er ikke forpligtet på at leve et fromhedsliv. Men vi skal passe på, at vi ikke kommer til at ligne den mand, som, da hans kone forsøgte at få ham op søndag morgen og i kirke, vendte sig rundt i sengen og sagde: Gudskelov, at man ikke er katolik og tvunget til at gå i kirke!

For Esperantister

Tilborg, Holland (NC). Over 2.500 ikke-katolikker er gennem et hollandsk katolsk esperantoblad blevet bragt i forbindelse med den katolske kirkes budskab. Et katolsk informationsbureau i Tilborg »Internacia katolika informejo« udgiver esperantobladet »Vojo, Vero, Vivo« (Vejen, sandheden, livet) og sender det gratis til alle interesserede esperantister.

Gud kræver ikke det umulige:

Han giver det selv!

Forleden dag fik jeg besøg af to unge mennesker, jeg kender godt, og som snart skal giftes. De vil gerne have, at deres ægteskab skal blive så vellykket og så harmonisk som muligt, og de er selv parate til at gøre alt, hvad de kan for det. Men trods alt er de bange: Hvordan vil fremtiden blive? Vil de have kraft nok til at forblive tro mod det løfte, de aflægger til hinanden? Er det ikke for vanskeligt at forpligte sig for hele livet?

Jeg svarede dem ved at læse den tekst for dem, som vi i dag hører under søndagsmessen: »Med himmeriget er det ligesom med en surdej, som en kvinde tog og kom i tre mål hvedemel, indtil det blev gennemsyret alt sammen« (Matt. kap. 13).

De tre mål hvedemel er det, vi kommer med, det vil sige vor gode vilje, vor menneskelige indsats. Surdejgen er det, som Gud bringer. Hvis vi skulle være alene om det, ville det være umuligt for os at skabe noget harmonisk, noget vellykket. Men vi har i os Guds nåde. Den er usynlig

og skjult, men den virker som en surdej; den arbejder i os, sammen med os og for os.

Vi må forstå, at hele vort liv er gennemtrængt af det umulige.

Kan en bondemand måske få sine træer til at vokse ved at gå ud og trække i dem hver morgen?

Eller kan forældre få deres barn til at blive større ved at trække i det?

Nej, det kan de ikke. Og på samme måde kan menneskene ikke få Guds rige til at vokse, hverken inden i sig selv eller omkring sig. Men det er tilstrækkeligt, at vi tager imod sennepskornet eller surdejgen i vort hjerte, til at miraklet skal finde sted og det umulige blive muligt.

Hvordan kan et par dråber vand forandre os til Guds børn? Hele oceanet ville ikke kunne gøre det. Hvordan kan brødet og vinen blive til andet end brød og vin? Hvilken olie kan helbrede eller skabe præster eller give os Helligånden? Det er alt sammen umuligt! Men når Guds vilje blander sig i det, bliver det alt sammen pludselig muligt; i sig selv ubetydelige ord og ubetydeligt stof bliver mellemed for nåden: de bliver til sakramenter, – de bliver surdejgen, der gennemsyrer hele dejgen.

Allerede nu hernede at leve det liv, der hører til i Guds rige, det vil sige det kristne liv, er fuldstændig umuligt for mennesker, men det er muligt for Gud. Hvis vi ikke havde nåden og sakramenterne, ville vort liv være som en dej uden gær, det vil sige noget tungt, kedeligt, ufordøjeligt og faktisk ubrugeligt. Men Guds liv forandrer det til en let og smidig, en levende dej... Vor Herre ved udmærket godt, at vi ikke har kraft nok til at leve vort kristne liv helt alene. Men han forlanger ikke det umulige. Han giver det selv. Det er hans ord og hans sakramenter, der virker i os og forandrer vor middelmådighed til hellighed, vor dovenskab til iver og vor egoisme til kærlighed. Det eneste vi har at gøre, er at stole på ham og lade ham »gennemsyre alt« i os.

M. D.

P. F. Kjeldsen

Skomagergade 34, telefon Roskilde 376

Byens største specialforretning i
URE og OPTIK

Skolebøger - Skolerekvitter - Læsekrede
Skønlitteratur - Papir - Fyldepenne - Foto
i stort udvalg

Roskilde Boghandel

Sct. Olsegade 24 - Telefon 3131

Roskilde Mejeri

Borgerdiget - Telefon 349

Ejegod Jørgensen

Slagtermester

Kød - Flæsk - Pålæg

Sct. Olsegade 13 - Telefon 187

C. J. Gerlachs eftf.

Hersegade 9, Roskilde, tlf. 2777

Aut. leverandør af kirkevine

Mønsterbageriet

Sct. Olsegade 17

Roskilde

L. Suvalski Anlægsgartner

Københavnsvvej 821

Hedehusene - Telf. Hedehusene 181

Alt vedr. haver - Kommer overalt

Østergades El. forretning

Installatør Edmund Sørensen

Telefon Maribo 170

Maribo

Glarmester

POUL V. JOOST

Slotsgade 7, København N

Nora 7877

à Mopedo

St. Kongensgade 76

Udlejning af service, borde

og stole

Alt til festen

Telefon Palæ 8992 (bedst ml. 16,30-18)

Katolsk Børnehjælpsdag

Søndag d. 22. novbr. vil kollekten i alle hovedstadens kirker og kapeller tilfalde Elisabethforeningen, hvis opgave er at tage sig af forældreløse og vanskeligt stillede børn. Dette, der gentager sig hvert år, sker altid søndagen efter den hl. Elisabeths festdag 19. novbr. Foreningens værnehelgen.

Elisabethforeningen har aldrig kaldt forgæves på sine trofaste venner, både ældre og yngre, og det er vort sikre håb, at de vil hjælpe os i

arbejdet, der er til gavn og glæde for så mange af vore børn.

Vi siger hjertelig tak for hver gave, der med kærlighed gives til kollekten.

Angela Osterhammel, Valby Langgade 117 B, Annie Scavenius, Stensballegård, Horsens, Elisabeth V. Hansen, Margrethevej 4, Hell., og Harriet Zimmermann.

Kollekter bedes venligst sendt til foreningens kasserer Harriet Zimmermann, Valby Langgade 117 B. Giro 20894.

Fredag d. 27. november kl. 8 læses en sjælemesse i St. Mariæ kirke, Jens Jessensvej, Frederiksberg, for Elisabethforeningens afdøde medlemmer.

Ung mand (rejsemontør) søges.

Vi mangler atter en mand ca. 18-30 år til uddannelse som rejsemontør. Arbejdet består i montager i beholdere, rensninger af disse for slam og sten og tekniske eftersyn af vore anlæg.

Teknisk interesse nødvendig, men tidligere uddannelse på dette område ikke absolut nødvendig.

Gode arbejdsforhold, livstidsstilling for den rette mand. Pensionsordning, normal arbejdstid kl. 8,00-16,30 - lørdag fri.

I læretiden (ca. 1 år) betales kr. 400.- månedligt.

Skriftlig henvendelse snarest med lønkrav, referancer eller i hvert fald fyldestgørende oplysninger om egne forhold til

GULDAGER ELECTROLYSE A/S,
Ejgårdsvej 26, Charlottenlund.

VARMEANLÆG

SANITÆRE ANLÆG

OLIEFYRINGSANLÆG

HØJTRYKSANLÆG

ANLÆG FOR

TRYKLUFT OG

VACUUM

M-A-SKINNER

Monies & Andersens Eftf. 1/2

K. K. L. Simonsen's eftf.

Frederiksborggade 22

København K.

Tlf. * Minerva 2314

Kendt katolsk teolog om det forestående kirkemøde

Pater Yves Congar, den kendte dominikaner, har fornylig i Bern talt om de forhåbninger, pave Johannes XXIII's initiativ har vakt indenfor den katolske kirke. I sit foredrag opstillede pater Congar først det spørgsmål: Vil det kommende kirkemøde blive et forbundskoncil som det, der blev afholdt i Florens 1438-1455, og som resulterede i en desværre kun foreløbig forsoning mellem øst og vest? Han besvarede dette spørgsmål med et nej. Det arbejde, der skal føre de kristne kirkesamfund nærmere hinanden, har knapt været gennem sin første udformning. De katolske prælater vil formodentlig på det forestående kirkemøde arbejde på at forberede en genforening af alle kristne.

Hvad er et økumenisk kirkemøde? fortsatte pater Congar. Det er en forsamling af alle de ledende mænd indenfor den kirke, der blev grundlagt på apostlen Peter. Når den kristne samvittighed er foruroliget på grund af dogmatiske misforståelser eller af mangel på tilpasning til verdensudviklingen, samles apostlenes efterfølgere for at bedømme situationen. De kan også samles, hvis – som det for øjeblikket er tilfældet – enheden og enigheden i det kirkelige fællesskab trues af begivenhedernes forløb. Kirkemødet vil bevirke, at præsterne og de troende samles omkring evangeliet og den apostoliske tradition.

*

Foredragsholderen gennemgik derefter kirkens aktuelle stilling. I midaldertiden stod katolikken overfor en samlet åndelig verden, et fællesskab, i hvilket han var blevet døbt. I dag lever den troende i en civilisation, som er præget af intellektuelle og religiøse strømninger, der er fremmede eller endog fjendtlig indstillede overfor hans tro. I stedet for at trække sig tilbage fra sit milieu pines den ivrige, moderne katolik af spørgsmålet om de andres frelse. Han indtager ikke først og fremmest en polemisk holdning overfor protestantismen, sækulariseringen, og marxismen, men han prøver først og fremmest indefra at forstå den inspiration, som bestemmer disse åndelige retninger.

Pater Yves Congar citerede et spørgsmål, der vidnede om denne indstilling, og som en ung student fremkom med efter et af pater Congars foredrag: »Hvilken plads indta-

ger den protestantiske reformation i Guds plan?« Det er umuligt at besvare dette spørgsmål tilfredsstillende, men man mærker, at denne unge mand ikke vil lade sig nøje med rent negative løsninger. Mellem os sagt kan man heller ikke beskrive de afvigende trosretningers lære ved udelukkende en »liste over deres vildfarelser«. De har en trosbekendelse, et fromhedsliv og en liturgi. Katolicismen kan ikke tage nogen afgørende bestemmelse, hvis den ikke kender dette religiøse liv, der udfolder sig udenfor kirkens synlige grænser. Den skal se sig selv i forhold til de andre, og ud fra dette skal den tilrettelægge sin handlemåde. Denne åbenhed overfor de andre kan dårligt forenes med en social eller politisk situation, der i alt for høj grad blander religionen sammen med et bestemt styre eller en bestemt stat.

*

Det er med det samme tydeligt, hvad pater Congar først og fremmest venter sig af det kommende kirkemøde. Kirken skal ganske vist tage afstand fra de moderne læresætninger, der strider imod evangeliet, men når den gransker sit eget budskab, skal den samtidig være klar over, hvad andre i overensstemmelse med Kristi ånd har tænkt og skrevet. Det ville for eksempel være meget vigtigt, hvis der i Rom kunne blive nedsat et råd, som beskæftigede sig med de økumeniske spørgsmål. Der findes en kongregation for hedningemissionen, men der er ingen, som direkte bekymrer sig om de kristne, der ikke er medlemmer af den katolske kirke.

Ifølge pave Johannes XXIII's udtalelser, vil kirkemødet få en udtalt pastoral karakter. Men netop på det pastorale område møder alle de kristne trossamfund omtrent de samme vanskeligheder. (Hvordan skal vi for eksempel bekæmpe materialismen, hvordan skal vi bruge den moderne teknik i vor tjeneste?) Hvorfor skulle man dog ikke kunne bruge de erfaringer, som andre kristne allerede har gjort? Vor tids forvirring har ikke kun sin rod i filosofiske og religiøse opfattelser men også i økonomiske og sociale faktorer, der har bidraget til afkristning af masserne. Her kunne de undersøgelser, som er foretaget af Kirkernes Verdensråd yde os værdifuld støtte.

Det kommende kirkemøde vil gan-

ske sikkert beskæftige sig med kirkens gudstjeneste (for eksempel spørgsmål om brug af modersmålet). Hvis man skal finde en løsning, der er til gavn for sjælesorgen, mon man så ikke også må tænke på de erfaringer, de ikke-katolske trossamfund allerede har gjort!

*

I sin redegørelse tilføjede pater Congar to andre betragtninger, der særligt lå ham på hjerte. For det første understreger han, at indkaldelsen til kirkemøde bekræfter kollegieprincippet, der skal tjene som en modvægt til den romerske biskops primat. Man kan nemlig ikke skildre kirkens forfatningsmæssige opbygning alene ved at sige: den er et enevældigt kongedømme. Der, hvor enevælden hersker, er ministrene nemlig rene og skære formidlere af kongens magt. Men i det samfund, Kristus har grundlagt, skal bispekollegiet på en personlig og virkelig aktiv måde samarbejde om at lede helheden (dette kalder man kollegieprincippet). Efter at Kristus havde sagt til Peter alene: »Alt hvad du binder på jorden, skal være bundet i Himlen« (Matthæus-evangeliet 16, 19), sagde han til alle de tolv apostle: »Alt hvad I binder på jorden, skal være bundet i Himlen« (Matthæus-evangeliet 18, 18). Indkaldelsen til kirkemøde viser eftertrykkeligt, at paven giver bispekollegiet fuldstændig del i sit hverv som kirkens ovedhoved. Pater Congar udtrykte i sit foredrag ønsket om, at der må komme en virkelig samtale i stand mellem kirkens centrum og dens periferi, mellem overhovederne og de troende. Han opfordrede sine tilhørere til at skabe en virkelig offentlig mening ved loyalt og ærbødigt at give deres synspunkter til kende med hensyn til ønskelige reformer, der kunne blive gennemført på kirkemødet.

Schulstad's
maltede

**Arbejdernes
Fællesbageri**

Døstergade - Nakskov

Chr. Kanstrup Smedemester

Bjerggade 32, Helsingør
Telefon 21 1078
Centralvarme - Oliefy
Vand & Gas

Kolding Andelsmejeri

Haderslevvej 8, Kolding
Telefon 183

Peter From

Kolonialhandler
Domhusgade 27, Kolding
Telefon 3210

Slagterindsalget

Haderslevvej 7, Tlf. 1981, 1982
Kolding
1. kl. okse, kalve- og svinekød
konserves

Barkholts boghandel

Bogladen med de mange bøger
Telefoner: 118 - 1833
Kolding

Esbjerg Andelsmejeri

Skolgade 39, Esbjerg
Telefon 144

Johannes Mathisen

ved Verner Mathisen, slagtermester
Kongensgade 80, Esbjerg
Telefon 278

Gunnar Skov

Kaffe - vin - konserves
Hj. af Nørreg. og Jyllandsg.
Esbjerg
Telefon 878

Vestjysk Rør- & Sanitetslager A/S

Kirkegade 6, Esbjerg
Telefon 1313

KSK

ARTIESELSKABET
Københavns
Brandsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 9270

G. Garth Grüner

Landsretsaagfører

Bredgade 26
Telefon Minerva *408

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

Vikar.

Den katolske skole i Roskilde søger vikar snarest (26 timer ugentlig). Mulighed for senere fast ansættelse med fuldt timeantal. Fagkreds: Regn., matn., naturh., evt. sang.

Radio hjælper missionærer

Riberalta, Bolivia (NC). De katolske missionærer i det såkaldte »grønne helvede«, et jungleområde langs med floden Beni i nærheden af Amazonfloden, har nu inddraget en kortbølgeradiosender i deres arbejde. - Missionærerne ankom til dette sted for 16 år siden og har ofte været hindret i en effektiv indsats på grund af den store afstand mellem hovedkvarteret i Riberalta og de enkelte missionsstationer. I visse tilfælde varede det fem uger, før breve kunne nå frem med flodbåd. Missionærerne, der tilhører »Meryknoll-missionen«, arbejder for de tusinder af familier, som holder til i det frugtbare, men sparsomt beboede jungleterritorium.

Telefoner: 70 45 30 • 70 49 20

Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk

NORDISK KULAGENTUR A/S

SVEN E. FREDRIKSEN
RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

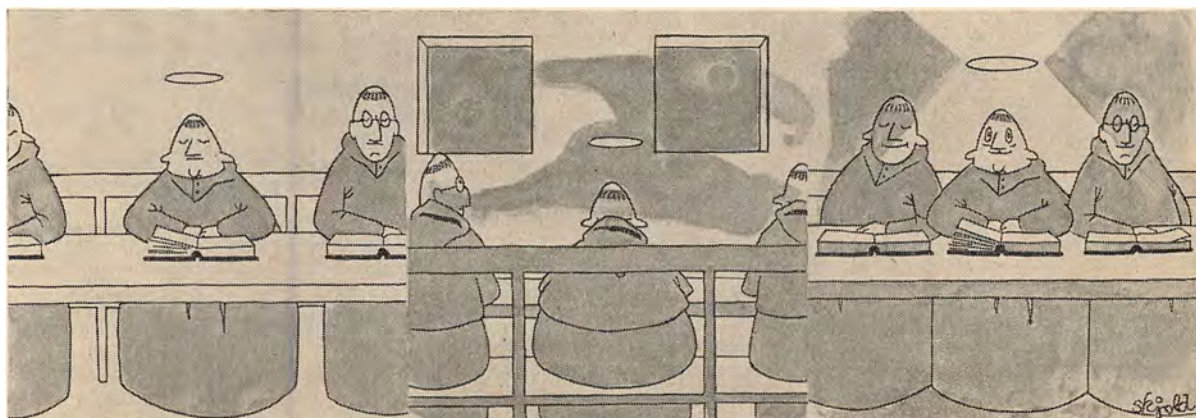
CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliiefyr
(årligt eftersyn)

B
R
O
R
K
A
S
P
E
R

Nonner på hundrede måder

Helge Engelbrecht med et af sine mange nonne-motiver.

Hos Winkel & Magnussen i København udstiller den fynske maler Helge Engelbrecht for tiden – et væld af nonnebilleder og keramiske arbejder, hvori nonner er det altoverskyggende motiv. Om sin påfaldende sympati for dette emne fortæller kunstneren os:

– Herhjemmefra er jeg vant til, ligesom den øvrige befolkning, at opfatte nonner som fjerne, ærefrygt-indgydende, isolerede væsener, der i deres sorte indpakning ligesom lever i en verden ganske adskilt fra vores. Men under mine lange ophold i udlandet, i særdeleshed Italien, Spanien og Irland, fik jeg et helt andet syn på tingene, og jeg opdagede, at nonner dels havde begge ben på jorden, og dels var hyggelige, friske og i høj grad usnerpede. Ved et tilfælde fik jeg endda indblik i et nonneklosters hverdag på første hånd. Da jeg stod ud af en bus i Norditalien en aften for at finde et sted at overnatte, steg to ældre nonner ud samtidig, slæbende på en stor søk kartofler, de næsten ikke kunne magte. Jeg tilbød at bære den for dem den sidste kilometer op til klosteret. Til gengæld spurgte de, om jeg ikke havde lyst at overnatte i klosteret, og da jeg var kommet mig af min forbavelse, sagde jeg ja tak og fik overladt et nyde-

ligt, propert gæsteværelse med hvidkalkede vægge og uden overflødige møbler ganske vist, men med springmadras og varmt og koldt vand i kummen. Inden jeg rejste næste eftermiddag, så jeg endda noviceerne udkæmpe en håndboldkamp. De kildede de lange skørter op og sprang omkring ganske som andre unge piger og lod til at more sig dejligt.

I syden står nonnerne befolkningen langt nærmere end her, måske er det naboens datter eller bagerjomfruen på hjørnet, der har taget sløret. Og jeg kan ikke lade være at beundre dette at tage et så absolut standpunkt for en idé, navnlig på baggrund af denne forjaskede tid, hvor de fleste står med det ene ben i eet og det andet i noget andet. Samtidig føler jeg mig til stadighed indfanget af de utallige maleriske muligheder i nonnernes dragt. Den er så yndefuld – –

– Har De truffet danske nonner ?

– Jeg kender et par i min hjemby, Odense. De understreger det indtryk, jeg fik i udlandet, søde, livlige og solidt plantet i hverdagen.

– Har De set nonne-filmen ?

– Ja. Jeg syntes ikke om den. Den svarer ikke til mit indtryk af virkeligheden.

M. Lauridsen Blikkenslager

Rendebanen 8, Kolding

Telefon 1287

Bade- og WC-anlæg

H. Overbeck

ELEKTROINSTALLATØR

Telefon 3888 - Kolding

K. J. Højland

Aut. vand- og gasmester

Kronprinsensgade 82, Esbjerg - Tlf. 2708

Viggo Christensen

Urmager, optiker, guldsmed

Telefon 829

Kongensgade 64, Esbjerg

A/S Nakskov Kulimport

Telefon 17

Chr. Steffensen

HERREEKVIPERING

Søndergade 2 - Telefon 798

Nakskov

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørført.

Kong Christians Alle 6, Aalborg

Telefon 34233 og 34337

Hjørnet af Algade og Olsgade

Bedste indkøbsted i Roskilde

FILM og TEATER

PENGE OG RETFÆRDIGHED

Disse to ord kunne stå som det samlede udtryk for indholdet i Dürrenmats stykke »Den gamle dame besøger byen«. En ung pige svigtes af sin ven, da hun skal have et barn. Ved falske vidner frasiger han sig faderskabet, og hun drager bort fra byen, allerede da fast besluttet på at komme tilbage og kræve retfærdighed. Det er hendes tilbagekomst, vi oplever. I mellemtiden har hun været ansat på et bordel, en millionær er faldet for hende, og gennem skiftende ægteskaber, 8 ialt, alle baseret på at bringe hende magt og penge, er hun nu blevet den, der ejer verden, der har pengene og forstår at benytte dem. Med forventning imødeser den lille by hendes komme; hun skal redde den fra den økonomiske katastrofe, som hun selv, byen uafvidende, har bragt den i.

Og så står hun på scenen. Lille, benet og sort, sikker og skarp, og i begyndelsen samler hele sympatien sig om hende. Selv om vi ved, hun har brugt grove midler, selvom hun så åbenbart nyder sin magt, under vi hende triumfer oven på alt, hvad hun har lidt. Vi kan lide at se den lille provinsielle forsamling som skive for hendes overlegenhed og beherskelse. Med ungdomsvennen Ill i spidsen står alle byens borgere parate til at hylde hende med falsk smiger for at få hende til at punge ud. Og man fryder sig ved at se hende skære igennem al denne glimmer og afsløre sig selv og byen som den er, – indtil hun pludselig trækker sløret helt til side og åbenbarer sin plan: Byen vil blive hjulpet med en milliard på betingelse af, at dens borgere dræber gamle Ill. Da kan vi ikke mere følge hende, vor sympati skifter til rædsel, og som Güllens borgere må vi reagere med forargelse. Hellere en økonomisk ruin end en æreløs redning! Vi vil alle beskytte gamle Ill mod denne trusel. Fra nu af er hun ikke mere et menneske, hun er symbolet på den onde selv, der kender menneskets svaghed og har tid til at vente. Og opmærksomheden rettes mod os, Güllens borgere, der står midt i konflikten. Langsomt, men uhyggelig sikkert begynder stemningen i befolkningen at vende sig. En milliard er mange penge at vise fra sig, – og i virkeligheden var

han jo en slyngel denne Ill, der svigtede og drev en ung pige i fordærv. Den banale og åbenbare kendsgerning er let at bygge på, til sidst bliver det ikke vanskeligt at se Ills død som den eneste retfærdige løsning på problemet. Det er jo stadig bedre, at én dør, end at hele folket skal være i vanskeligheder. Og i den menneskelige retfærdigheds navn lukker byens agtværdige borgere sig om Ill og kvæler ham ved den store fest til ære for »damen«, mens lægen udfærdiger dødsattesten om hjerteslag.

Det er sådan Dürrenmat kender os. Det er de kvaliteter af svaghed, hyklery, magtbegær og pengegridskhed, han finder fremherskende hos menneskene. Og den makabre, iskolde komediestil, han benytter, gør hans afsløring af os yderligere ond og bitter. Her er absolut ingen barmhjertighed, ingen overbærenhed. Kunne så blot vores medlidenhed og bedre følelser samle sig om Ill, ofret for det hele. Men det vil ikke lykkes. Skønt man lider med ham fra det øjeblik, hans angst sætter ind, skønt man ser ham vokse i gryende forståelse af sin skæbne og gå roligt i døden, er der ingen befrielse at hente der, for han har jo blot resigneret. Han går uden had eller angst, men også helt uden følelse af medskyldighed eller anger, – han er hverken skyldig eller uskyldig, hverken forbryder eller martyr. Således bliver da ordet retfærdighed i Dürrenmats mund til en vrængen. Retfærdigheden er en ret, der er til fals for penge, – alt kan købes!

Hvordan skal vi tage mod denne forkyndelse? Mere eller mindre må vi jo give forfatteren ret. I mindre målestok oplever vi alle sammen korruptionen, de store ords hulhed og pengenes magt. Man skulle synes, at vi kun kunne gå fra teatret i sort fortvivelse over, at dette er livet, dette er os. Det er imidlertid ikke tilfældet. Hvorfor?

Fordi man trods alt mærker en hensigt bag denne skildring af verdens ondskab. Hele stykket dirrer af harme, af oprør, af vrede, – den bitre, hånlige tone er et udtryk for kamp, for en vilje til at kalde på os og vække os. I den henseende er det mere positivt at se Dürrenmat end

for eksempel Samuel Becket (»Slutspil«), der også maler livet sort; for rent umiddelbart er det langt mere frugtbart at være sammen med en vred mand end med en, der helt har mistet håbet. Hos Dürrenmat er der endnu liv, – thi når han oprøres til et sådant udbrud, er det fordi han endnu ser en mening i at kæmpe. Vi må prøve at tage imod de »alvorlige« stykker i dag, der har så meget bittert at sige os. Det nytter ikke, som mange gør det, at vise dem fra os som noget, vi ikke bryder os om, noget vi bliver triste af og derfor ikke vil være med til. Det er meget svært, når det drejer sig om Samuel Becket, for hvad skal man stille op over for en anskuen af livet som en eneste tomhed? Alligevel må vi se det som et udtryk for, at forfatteren vil have os i tale, at han interesserer sig for os og vil have os til at se og forstå. Og hos Dürrenmat er det ikke svært, hvis man vil det, at fornemme, at hans vrede er medmenneskelighed. Ved at vise os vrængen, vil han have os til at finde retten, ved at snerte ondt og hårdt vil han overhovedet gøre os følsomme; thi vi står jo frem for alt i fare for at sløves og lade tingene ske.

Vi har set pengenes uhyggelige magt, vi har set mennesker lyve og hykle for disse penges skyld, og vi har set en retfærdighed, der var hævn, simpel blodhævn uden nogen form for tilgivelse, men alt således fortalt, at ingen som ikke vil det, kan lukke øjnene for den vilje, der ligger bag det hele. Det står til os at tage del i den kamp, Dürrenmat så åbenbart fører. Bo.

Poul Reumert som Ill i »Den gamle Dame besøger Byen« på Det kongelige Teater.

Otte nye kardinaler
bliver udnævnt

For eller imod verdens ende?

Dansk film i dødvande

Misforståelse om økumenisk
samtale opklaret

Det nye hospital og kapel
i Kolding

I ugens kronik skriver Birgitte Borre om den omstridte franske forfatterinde Françoise Sagan, der synes at være gået i stå.

KONGEPARRETS AUDIENS hos paven har ikke blot vakt velvillig opmærksomhed men også givet anledning til flere bitersøde kommentarer. Dagbladet Aktuelt har for eksempel spurgt nogle protestantiske gejstlige, hvad de mente. Skønt man iøvrigt ikke plejer at udtrykke sin bedømmelse af landets konge og dronning, synes man åbenbart, at her må alle hensyn vige. Majestæterne skal skam have at vide, hvad denne eller hin person tænker om sagen. Mens professor Lindhardt meget sagligt svarer, at kongen som statsoverhoved kan besøge paven, Vatikanets overhoved, uden at dette giver anledning til kirkelige overvejelser og professor Alf Roos gør opmærksom på, at kongen som privatperson har samme ret som andre til at tale med paven, mener den tidligere kirkeminister Carl Hermansen, at audiensen vil være stof for »den katolske propaganda«. Hermansen siger: »Hvad den katolske propaganda angår, vil den nok udnytte besøget, men efter min mening overvurderer man stærkt betydningen af katolikkernes propaganda. Den betyder ikke så forfærdeligt meget.«

Siden denne udtalelse blev fremsat, er dens første afsnit blevet dementeret, idet man ikke har set noget til den frygtede katolske »propaganda«. Det kunne være interessant at vide, hvordan provst Hermansen ville have tilrettelagt en propaganda i forbindelse med kongeparrets visit hos paven! Men bortset fra, at vi åbenbart har manglet fantasi til lejligheden, er provstens udtalelse en fornærmelse mod danske katolikker. Sandsynligvis har ingen katolik tænkt sig, at her forelå en propaganda-mulighed. Vi er anderledes, end provst Hermansen tror.

Det andet afsnit i den fhv. kirkeministers kommentar kan

blive stående, for det meddeler en sandhed. »Betydningen af katolikkernes propaganda« bliver efter hans mening stærkt overvurderet. Nu siger det sig selv, at enhver form for katolsk oplysningsarbejde og missionsindsats er »propaganda« i provstens terminologi. Vi må ikke røre på os, det har vi ingen ret til, for det er propaganda. Provst Hermansen må gerne i tide og utide sige, hvad han tænker. Det er ikke propaganda.

Men der er altså en sandhed i disse ord om vor indsats. Den katolske propaganda betyder »ikke så forfærdelig meget«. Provsten har ret. Noget mindre systematisk og mindre inspireret end den katolske propaganda skal man lede længe efter! En verdenskirke som den katolske skulle kunne drive en slagkraftig propaganda, hvis den samlede sine kræfter om opgaven.

Hvorfor gør den det ikke? Må vi have lov at antyde to årsager: For det første overlader den trods al centralisering me-

get initiativ til de enkelte, der arbejder på at bringe dens budskab ud til mennesker. For det andet tror den på Gud – mere end på menneskelig geskæftighed.

g-

En misforståelse opklaret

Rom (NC). En katolsk ekspert i spørgsmål vedrørende kristenhedens genforening, pater Charles Boyer S. J., har fremsat en kommentar til de »ulykkelige misforståelser« i forbindelse med omtalen af kommende uofficielle samtaler mellem katolske og ikke-katolske teologer. Pater Boyer, der er præsident for Unitas, den katolske organisation for kristen enhed, udtrykker håbet om, at »al mistro og skuffelse vil forsvinde«, når man bliver gjort bekendt med sagens sammenhæng.

Som vi også har nævnt her i bladet, var det tanken, at katolske og ortodokse teologer næste år skulle mødes i Venedig. Dette møde er blevet aflyst. Pater Boyer bemærker hertil: »Et sådant møde har kun været foreslået, og de romerske autoriteter har ikke haft nogen forbindelse med dette forslag.«

Pater Boyer betegner det som »fantastisk«, at mødet i Venedig var tænkt som en forberedelse til genforeningen af den ortodokse og den katolske kirke. Lederne af Kirkernes Verdensråd havde fået den opfattelse, fortsætter pater Boyer, at Venedig-mødet var »planlagt af den katolske kirke for at drage de ortodokse væk fra Kirkernes Verdensråd.« Hertil bemærker han: »De var allerede blevet tilstrækkeligt forsikret om, at dette ikke var tilfældet, da imidlertid en kommentator ved Vatikanets radio citerede nogle dagblade og gav det indtryk, at mødet i Venedig var organiseret officielt fra kirkens side. Denne speaker havde ikke mere autoritet til at udtale sig end de journalister, der havde skrevet

artiklerne i dagbladene. Imidlertid bevirkede denne udsendelse fra Vatikanets radio, at lederne af Kirkernes Verdensråd blev bestyrket i deres mistanke. De fandt det nødvendigt at afbryde deres forbindelse med katolikker, de havde kontakt med gennem det økumeniske arbejde, og de udsatte en konference, der i Assisi skulle have været afholdt mellem katolske teologer og teologer fra Kirkernes Verdensråd.«

Pater Boyer slutter: »Sådan tager kendsgerningerne sig ud. Man må håbe, at al mistillid og skuffelse vil forsvinde, når de bliver meddelt.«

Paven udnævner nye kardinaler

Pave Johannes XXIII meddelte i mandags, at han vil udnævne otte nye kardinaler ved et konsistorium den 14. december. De nye kardinalkandidater er: ærkebiskop Alois Joseph Münch, pavelig nuntius i Tyskland, monsignor William Theodore Heard, Edinburgh, ærkebiskop Alb. Meyer af Chicago, ærkebiskop Paolo Marella, nuntius i Paris, ærkebiskop Gustavo Testa, nuntius i Bern, monsignor Francesco Morano, sekretær ved den apostoliske signaturs højeste domstol, pater Aostino Bea S.J., der var Pius XII's skriftefader, pater Arcadio Larraona, sekretær for Vatikanets kongregation for ordenslivet.

Tro og viden

Selv om man er fortrolig med både den lille og den store tabel, er der tal, som unddrager sig vor fatteevne. Hvad siger det os f. eks., at universets tilblivelse begyndte for ca. 4 milliarder år siden? Det var den tyske atomforsker Gunther Howe fra Heidelberg, som spurgte sådan i et foredrag i København for nogen tid siden.

Tanken svimler, når den beskæftiger sig med tid og rum. I interviewet sidste uge med pater Wolfisberg blev besvaret nogle af de teologiske spørgsmål, der trænger sig på i en rumforskningstid.

Men der er den realitet i den moderne videnskabelige fysik, at den gør modsætningen mellem tro og viden mindre skarp. Jo mere den forsøger at øge vor viden, des flere gådefulde og ubegribelige ting påviser den. Bibelen rummer ikke større gåder og undere end dem, vor tids videnskab opererer med.

Derfor, sagde Gunther Howe videre i sit foredrag, er Niels Bohr gennem sin atomforskning også ført ind på teologiske problemer, som allerede den middelalderlige kirke har beskæftiget sig med.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvá og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:

A. Prüsser, Sect. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9828 (kl. 9-18, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 87042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal —
hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal

Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annønceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 8394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 88988

Det begyndte på en mudret kirkegård i 1954

Hvordan Sct. Vincent-gilderne blev indblandet i spedalskhedens rædsler

på den anden side af kloden

NAR MÆNNESKENE PÅ DEN ENE kant af kloden ikke er mere gode mod dem på den anden kant end de er, ville det være uretfærdigt at kalde det ren og skær egoisme. Der ulmer netop i de fleste en offervilje, som er parat til udfoldelse når som helst. Men den kommer langtfra altid i brug, og grunden er uvidenhed om, på hvilke håndgribelige steder man står og savner denne hjælp, og til hvad. Da stormfloden i Holland for nogle år siden rystede verden, slog en enestående hjælpsomhed sammen omkring de katastroferamte, fordi hele den europæiske og amerikanske presse omtalte ulykkerne så detaljeret. Men naturkatastrofer af langt større omfang ryster jævnlige andre og fjernere egne, uden at der gøres mere end en brøkdel til hjælp, fordi langt færre får det at vide.

De nydannede danske Sct. Vincent-gilder – der findes nu femten, deraf det yngste i Odense – er i det store samfunds-maskineri et lillebitte, men levende eksempel på, hvor frugtbart det er at vide, hvad der sker andre steder i verden end netop udenfor ens gadedør. Som omtalt i sidste uge er en af de opgaver, gilderne har påtaget sig, at financiere en pavillon til 12 patienter i en koloni af nød-stedte indiske og kinesiske spedalske, i løbet af et år. Bag denne korte oplysning ligger følgende virkelighedsdrama, fortalt til gildemesteren, pater G. Gommans, C. M., af en kollega,

der har sit arbejde mellem spedalske i Sydindien:

– De er spedalsk! sagde lægen til en velklædt, livsglad, hedensk 18-årig ung pige, »Perle precieuse«. Hun var gået til doktoren som en almindelig ung pige, blot med en lille plet på højre arm, lige over håndleddet. Hun gik derfra som en pestbefængt, man flygter fra og ser på med rædsel. Den spedalskes tragedie er bevidstheden om, at der ikke mere er plads for en hos familie og venner, og at enhver venskabsytring vil blive tilbagevist uden medlidenhed. For den brede masse i hedenske lande er

den spedalske endnu i dag en samfundsfjende, der hellere måtte dø.

»Perle precieuse«s første indskydelse var at drukne sig i floden, hvor den er dybest. Men hun opgav det og gik hjem, og snart vidste hele familien besked.

Først kom den yngre broder med sårende bemærkninger, den mindste søster afviste hendes kærtegn, den yngre søster ville ikke mere gå ud med hende, og tilsidst kom slaget, som gjorde en ende på hendes liv i familien. Den ældste broders forlovede brød forlovelsen efter at have hørt om sin fremtidige svigerindes sygdom. »Hun må væk eller jeg går,« sagde broderen. Svaret var klart, det blev »Perle precieuse«, som måtte drage hjemmefra.

Et sort hul i en mudderpøl.

Først byggede hun sig en lille hytte af palmeblade i en snavset gyde, hvor hun håbede, naboerne ville lade hende være i fred. Men det varede ikke længe, før den ensomme pige, der var altfor velklædt til dette miljø, vakte opmærksomhed, og snart kom sandheden for en dag. Ondskabsfuldheder og chikanerier udviklede sig til en virkelig forfølgelse.

Det var nødvendigt at se sandheden i øjnene. Da livet ikke længere var muligt blandt de levende, begav hun sig til de døde, til en kirkegård, hvor allerede en snes spedalske havde fundet sammen i et tidligere lighus, som myndighederne havde stillet til rådighed – og der fandt jeg »Perle precieuse« en novemberdag i 1954.

Det er umuligt at beskrive dette tilflugtssted – det overgår ens værste forestillinger!

Et sort hul midt i en mudderpøl! Man sank i søle til anklerne, før man kunde trænge ind i en bygning, der var ligeså sort indvendig som udvendig. Alt var spedalsk! De menneskelige væsener, jorden, bygningen – i sandhed en elendighed, som jeg ikke har set i nogen spedalskhedskoloni, end ikke i Kina.

Snyltere, der gjorde indgreb i almisserne.

Der var 45 spedalske der, mænd og kvinder; uden senge, uden tæpper,

Så paradisisk kommer »Perle precieuse« til at bo efter alt, hvad hun har gennemgået.

A/S P. C. Nielsen

Vøjle Mineralvandfabrik

Telefon 121, 208

Sophus Larsen & Søn

1. kl.s kød, pålæg og hestekød

Albanigade 39 . Odense . Telefon 4898

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 136

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10, Holbæk, Telefon 239

THERMALIND-varmetæppe lindrer mod smerter fra gigt, ischias og sygdomme som kræver varme. - Oplysninger hos

Jensen & Olsen

HOLBÆK . Telefon 368

K&K

AKTIESELSKABET
Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 9270

HEIERIET Vesterbo

Aarhus by's førende

TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28

Telefon Minerva *408

Emanuel Jensen & H. Schumacher

Murer- og Entreprenørforretning A/S

Godthaabsvej 4

Kbhvn. F

Telefon C. 988

uden moskitonet; nogle havde end ikke måtte (hvad ellers selv den fattigste blandt fattige har); dårligt klædte, nogle havde kun en gammel sæk at hylle sig i, og så dårligt ernærede, at selv de, der havde kunnet udføre noget arbejde, ikke mere havde kræfter til det.

Læg så dertil tilstedeværelsen af en 2-3 »caids« (snyltere), som opkrævede tiende af de almisser, som det lille samfund modtog, så har man ved eftertanke en idé om den atmosfære, som hvilede over dette hul!

Først blev der anskaffet nogle sække ris til forbedring af forplejningen og tøj til de dårligst klædte, dernæst mætter, tæpper og moskitonet. Men pløret var der stadig, som gennemtrængte og tilsolede alt!

Den franske hær ydede sit bidrag ved at påtage sig at skaffe grus, sand og cement. Vejen blev udbedret med sten og grus, gårdspladsen cementeret og to køkkener bygget.

Men efterhånden som hygiejnen forbedredes, kom der syge til i stadig større tal, og de nødvendige krav steg i samme tempo. Man måtte sætte alle sejle til: gammelt jern, klude, gamle møbler, papir blev indsamlet, sorteret og solgt for at skaffe penge til ris og hjælpemidler.

Imidlertid forblev bygningerne de samme trods patienternes stigende antal, og der kom en dag, hvor de virkelig var for trange. Endnu en gang kom hæren til hjælp, en barak blev skænket, piller ned og bygget op igen til formålet.

Efterhånden ændredes selve atmosfæren; »les caids« forsvandt, smilet kom atter frem på de opsvulmede ansigter, og trods chikane fra naboerne og fra politiet, som de tilkaldte, vendte håbet tilbage, ikke blot om et bedre materielt liv, men navnlig om »livet«.

Chok'et, der altid må skjules.

Efter 6 måneders samvær bad de syge selv om at blive oplært i troen, og en kateket indvilgede i at komme hver dag i et par timer for at undervise dem. Det var et vanskeligt hverv. For at vinde deres tillid måtte man holde af dem, det var endda let nok - men man måtte navnlig intet røbe om det rædsomme indtryk, som synet og lugten af dem gjorde på en. Det var vanskeligt.

Efter 1½ års undervisning blev et halvthundrede stykker, deriblandt »Perle precieuse«, døbt (et kapel blev bygget på hvad der var tilbage af grunden, af gammelt blik, gamle bordplader og tømmer indsamlet fra den franske hærs overkudsagre).

Da kapellet var bygget, løb en

tanke mig koldt ned ad ryggen: »Hvis nu nye patienter stadig strømmer til, hvad skal vi så gøre? Der er ikke en tomme jord mere på grunden og ikke en øre tilbage at bygge for!«

De syges antal forøges hver uge! En skønne dag blev det indlysende, at lokaleforholdene var for trange til bare nogenlunde at tilfredsstille de krav, man måtte stille til moral, hygiejne og behandling. Der var kun én løsning tilbage: at søge andetsteds hen. Tanken blev udtalt og tre berømte velgørere meldte sig: Mgr. Caprio, apostolsk visitator, Mgr. Harnett, præsident for den amerikanske katolske hjælp til Sydøstasien, og Mgr. Mark Merkelbeque, udsendt til udlands-kinesere.

Den rene galskab, men -

Man måtte finde ordenssøstre til at hjælpe. Sct. Vincentsøstrene accepterede trods talrige andre opgaver.

Man måtte finde en grund; forbedelserne var langvarige, men endelig kom forsynet os til hjælp og lod os finde en billig grund.

Men vi skal rydde skov og bygge!

Centret var først planlagt til 300 patienter, men må nu beregnes til 600, der er allerede over 300 ansøgninger, og det vil betyde: 50 huse til spedalske og et hospital med forbindingsstuer, laboratorium, apotek, kontor og 2 store sygesale for dem, som kræver speciel behandling.

Man må også tænke på vandtilførsel, bolig til søstre og præst, kapel, værksteder, garage, landbrug. Alt dette er meget, men nødvendigt!

Vi mangler endnu 25.000 dollars i at kunne afslutte den første etape af arbejdet. Vort forehavende er den rene galskab - men udsprunget af næstekærlighed, som den findes hos enhver kristen.

Og nu har altså Sct. Vincent-gilderne trøstigt givet sig i kast med at skaffe de 1000 dollars, som et famillehus til 12 spedalske koster, alt sammen på grundlag af små, usete ofre fra dag til dag af et par hundrede danskere. Det er en tanke, som luner. Til sammenligning er det ganske interessant, at Albert Schweitzer for de beløb, han modtog i gave under sit Danmarks-ophold fornylig, vil supplere sit hospital i Lambarene med en ny bygning med 24 senge.

Den danske pavillon vil få navnet: »Sct. Vincent-gilderne, Danmark«. Af de 50 påtænkte pavilloner har man foreløbig sikret sig fjorten, deriblandt fra Frankrig, Vietnam, Canada, Kina og Italien.

Det er med en uafviselig følelse af trist ligegyldighed og træt kedsommelighed man lægger Françoise Sagens sidste bog fra sig. Der er ikke mere at hente, det samme tema spillet igen uden fornyelse, ja, endog fattigere i sit udtryk; og man ser med beklagelse i møde, at fra nu af vil bøger som disse, resignerede, matte og tynde drysse fra forfatterindens hånd uden synderligt besvær og holdende hendes navn levende på dette ene, som man helst havde set stå som noget sekundært i hendes produktion: hendes uomtvistelige og bitertvemodige kendskab til »l'amour« og hendes lette talent for at beskrive den.

»Aimez-vous Brahms?« (Bryder De Dem om Brahms?) handler om en 40-årig ensom kvinde mellem to mænd. Den ældre, gråsprængte og elegante forretningsmand, Roger, hendes elsker gennem 5 år, og Simon, »den unge Werter«, der forelsker sig hovedkulds i hende. Og så er der absolut ikke mere! Ingen atmosfære omkring dem, intet, der kan fortælle os hvem eller hvad disse mennesker er, intet, der kan gøre dem levende. Alle tre synes de kun at være optaget af deres erotiske problemer, hvilket kan tænkes i forbindelse med en yngling, men forekommer temmelig usandsynligt, hvor det drejer sig om en voksen mand og en moden kvinde, der oven i købet skildres som værende i besiddelse af både dannelse og intelligens. Vi konfronteres med et trist elskovsforhold mellem disse to, bygget på vanen, afbrudt af et lige så trist forhold mellem Simon og Paule, bygget på sidstnævntes trang til at lade stå til og til at opleve noget nyt, indtil vi slutter ringen og er tilbage, hvor vi begyndte, uden at have oplevet det ringeste, uden at have lært det mindste. Disse mennesker er aldeles uinteressante, deres personlige små halvsnavsede problemer har ingen dybde, intet perspektiv, fører til intet andet end den trætte altudslukkende resignation. Det er muligt, at Françoise Sagan skriver ud fra et kendskab til den slags mennesker, at hun har truffet dem selv, at vi altså ikke uden videre kan affeje dem som usandsynlige; men et er i hvert fald sikkert: de kommer os ikke ved; deres usunde kredsen om sig selv kan ikke kalde på vores bevågenhed. Vi må forlange noget mere, før vi taler om god litteratur.

Hvor er det da blevet af, alt det intense liv, al den nerve og dramatik, der holdt os fangen i hendes første bog »Bonjour tristesse« såvel som i den anden »Et usikkert smil«, – alt det, der kun glimtvis lod sig ane

Kronik

Françoise Sagan i søgelyset

af
Birgitte Borre

i den tredje »Om en måned, om et år«, og som nu altså synes helt forsvundet? Hvor er den følsomhed, som skabte smerte i stedet for resignation, den klarsynethed, som blotlagde skræmmende sider af den menneskelige natur og vore moralske principers forfald? Jeg tror, forklaringen kan gives ganske kort: Françoise Sagan har selv ladet sig sløve, hendes reaktionsevne er død, nu kan hun kun beskrive, ikke reagere og derfor ikke tilføje mennesker eller begivenheder nogen dimension, nogen farve, som kalder på vores reaktion. For at et kunstværk, det være sig en bog, et maleri eller hvad som helst, kan kaldes sådan, må man føle en vilje bag det, et for eller imod, som kan kalde på vores bifald eller på vores harme, på vores medfølelse eller på vores glæde, kort sagt gøre os delagtige i det, der sker. Og det er denne vilje, der totalt mangler i »Aimez-vous Brahms?« Aldeles uberørt følger man alle kærlighedens kvaler, som er så ubetydelige, fordi de kun angår bogens personer; med ubehag lukker man bogen, mere tom indven-

dig end da man begyndte. Og tørstende efter noget andet og bedre tager man »Bonjour tristesse« og genfinder her alt det tabte. Lad os end gang se nærmere på, hvad dette var.

Bedst lader det sig gøre ved at studere Cecile og Dominique, heltinderne i henholdsvis første og anden bog. De husker historien omkring Cecile? Hun, datter af en rig og sorgløs enkemand, som omfatter hende med varm hengivenhed og kammeratlighed og giver hende et ubekymret liv i luksus, – ser pludselig tilværelsen truet af et ægteskab mellem faderen og den intelligente og smukke Anne, en moden kvinde med et ganske andet og strengere syn på livet og dets forpligtelser. Kæmpende mellem en beundring for den ældre kvinde og et had til al den forstyrrelse, hun bringer i Ceciles tilværelse, fatter hun planen om at skaffe hende af vejen ved udspekulerede intriger, hvilket lykkes med en lethed og en effektivitet, som gør hende selv bange. Anne omkommer ved en ulykke, der meget ligner et selvmord. –

Også her er det en begrænset verden, vi bevæger os i, men forklaringen er nærliggende. Den, der fortæller, er en ung pige på 18 år, hvis begrebsverden naturnødvendigt må ligge inden for hendes eget miljø. Françoise Sagan har både i denne og i den følgende bog benyttet jeg-formen. Selv har hun i et interview med unødvendig beskedenhed omtalt denne form som en slags krukkeri, mens den imidlertid er en væsentlig grund til, at bogen bliver virkelig troværdig. Hun er selv som heltindens jævnaldrende engageret i det, hun fortæller.

Og hvem er så denne Cecile? Først

Françoise Sagan – har hun en fremtid som forfatterinde?

og fremmest en fra den »forældrelose generation« i den forstand, at hun som talløse andre unge står uden den støtte og opdragelse, der skulle hjælpe hende. Faderen er god og munter, men allerede i begyndelsen ser vi, hvordan hans lette livsførelse med skiftende elskerinder er en vanskelighed for den unge pige, en vanskelighed, der imidlertid let lader sig overvinde; også hun får jo smag for den ubekymrede og glade tilværelse. En god kammerat har hun i sin far, men om nogen respekt er der ikke tale; han kan ikke leve op til en ungs absolutte krav om en moralsk indstilling og om en anstrengelse for at følge den. Françoise Sagan retter her et væsentligt angreb mod forældrene, og forklarer ud fra dette forhold en del af Ceciles øjensynlige kynisme.

Omstændighederne er med lidt variation de samme for Dominique, den unge studerende i »Et usikkert smil«. En ældre broders død har forvandlet hjemmet til et sorgens tempel, hun er overladt til sig selv, og forældrenes omsorg strækker sig kun til det materielle. Hun lever sammen med sin ven, Bertrand, uden større sindsbevægelse, det er blot blevet en nødvendig del af hendes liv. Bertrands onkel, Luc, gift med den varme og kærlige Françoise, der synes at eje alle de egenskaber, de andre mangler, forelsker sig i Dominique og inviterer hende 14 dage til rivieraen, hvilket hun tager imod, selv betaget af ham og hurtigt overbevist af hans argument: Hvorfor ikke? Hvad sker der ved det? Vi vil ikke kede os nær så meget! Françoise får sandheden at vide, men er lutter omsorg over for den unge pige og hendes uheldige kærlighed; den eneste bitre reaktion er hendes egen bevidsthed om nu ikke længere selv at kunne tiltrække sin mand erotisk. Men hun forstår og accepterer alt!! Også her taler Françoise Sagan, gennem Dominiques intuitive undren og ubehag, mod de voksne, hvis eneste lov er deres egen fornøjelse. Og hun søger årsagen til de unges moralske forfald heri.

Thi både hos Cecile og Dominique findes stadig den oprindelige og naturlige bevidsthed om ondt og godt. Trods de nedbrydende omgivelser reagerer deres barometer mod det onde, og med overvældende klarhed betragter de sig selv og andre, fuldt vidende om, hvornår de bedrager sig selv, og hvornår de er ærlige. Således kommenterer Dominique sin forelskelse i Luc efter deres første stævnemøde: »Jeg sagde til mig selv, at det eneste fornuftige ville være at lade tingene gå deres skæve gang, og at man ikke altid skulle gå og dis-

sekere, men bare være rolig og frygtløs, – jeg formelig spandt af uoprigtighed.« Med bitter tilfredsstillelse opdager Cecile de våben, hun har i hænderne og skånselsløst benytter. Når hun tænker tilbage på det, er det sådan: »Så føler jeg mig så nær ved det, man kalder dårlig samvittighed, at jeg er nødt til at søge tilflugt i små konkrete handlinger... Lidt efter lidt lykkes det mig at komme til at tænke på noget andet, men jeg bryder mig ikke om det. Jeg kan ikke lide at drage fordel af min dårlige hukommelse og min overfladiske natur.« Og begge bøger munder ud i det, som giver det hele mening og farve. Hverken Cecile eller Dominique fortsætter livet uden at være mærket af begivenheden. Det er bittert anger, der får Cecile til i de stille morgentimer at tage mod mindet om Anne med ordene: Bonjour tristesse, mens Dominique giver udtryk for den første afstupethed og dyrt købte kynisme således: »– Jeg fangede et blik af mig selv i spejlet og så, at jeg smilede. Jeg kunne ikke holde smilet tilbage, det var umuligt. Atter vidste jeg, at jeg var alene. Jeg følte trang til at sige det højt. Alene. Alene. Men hvad gjorde det egentlig? Jeg var en kvinde, der havde elsket en mand. Det var meget enkelt og ligetil, det var ikke noget at tage så tungt.« Hvor forskellig er ikke denne bitre erfaring hos de to ganske unge fra den livløse resignation i den sidste bog!

Hendes ungdom, sårbarhed og mærkelige renhed parret med en tillært og nødvendig kynisme, det er det, vi lærer at kende og bevæges af i Françoise Sagens to første bøger; det samme iøvrigt, som gjorde James Dean til et idol, til indbegrebet af 1950-60-ernes unge dreng. Blot forekommer Cecile og Dominique mig langt mere betydningsfulde, fordi de, blottet for enhver sentimentalitet, står klarere og rammer bitrere.

Således kan de to bøger betragtes som indeholdende et moralsk budskab, en advarsel mod det, de »voksne« repræsenterer: den ubekymrede livsnyden og den frie kærlighed. Det er disse to temaer, Françoise Sagan derefter uden held spinder videre på.

De ni personer i »Om en måned, om et år«, en bog, hvis flimrende komposition og stiliserede personer gør den temmelig ligegyldig, synes kun at stå over for ét eneste problem: om deres begær efter den anden kan tilfredsstilles. Thi deres absolutte krav om frihed i kærlighed møder i hvert fald denne grænse: den andens samtykke. Alle er på jagt efter alle, kun sjældent mødes to

i en gensidighed. Og man skimter bag det hele, at hver af disse personer gennem tilfredsstillelsen af deres begær forgæves søger svar på tilværelsens meningsløshed. Seksualiteten er det anarki, der er nærmest at gribe til, når verden synes af lave. Kun ud fra denne tanke kan man finde nogen mening i Françoise Sagens megen beskæftigen sig med kærlighedslivet; men allerede her, i den tredje bog, møder vi resignationen. Om Josées, den unge pige, i slægt med Cecile og Dominique, siges det et sted: Hun vidste også, at det ikke længere drejede sig om at finde et svar, men om at vente, indtil spørgsmålet ikke længere meldte sig. Og hendes slutningsreplik lyder: »Ikke gruble over det, da koster det forstanden!« Og denne, som det synes, lidt letkøbte livsindstilling bliver stadig mere banal, indtil vi når til den passive konstatering af livet som gråt, trist og håbløst. Hvad der var bitter alvor i de to første bøger er nu udvandet til en almindelig opfattelse af menneskets »ubodelige« ensomhed og tilværelsens meningsløshed.

Hvad er galt? Hvorfor kan vi ikke tage dette budskab alvorligt?

Fordi det kommer fra en snæver, lukket og selvoptaget verden, fordi det belyses ved så inferiøre personer som de tre sidste. Hvad dette miljø havde at sige os, det fik vi at vide i de to første bøger. Ceciles og Dominiques historie rummede, hvad der var af problemer i den livsførelse. Den, der fortalte, stod på grund af sin ungdom ny over for det hele, så der, inden for de yderst snævre rammer, alligevel blev tale om et møde med noget ukendt og væsentligt. Men nu er det forbi. Der er ikke mere at opdage, ikke mere at afsløre, ikke mere at fortælle om disse mennesker; det bliver kun en stadig kredsen om sig selv og sit eget, om det allerede sagte. Françoise Sagan er gået i stå, hendes bøger har ikke mere at give.

For at hun igen skal kunne kalde på vor opmærksomhed, må hun bryde ud af denne indelukkede og beklumrede atmosfære. Hun må åbne sig mod den langt større og alvorligere virkelighed, som ligger uden for hendes verden. Hun må frem for alt interessere sig for sine medmennesker, ikke blot for dem i hendes eget miljø, men for alle de andre. Hendes forstand og talent kræver nyt stof; for øjeblikket øder hun evnerne bort, og kan hun ikke komme videre, er hun ude af stand til at finde nye veje, da er hun færdig som forfatterinde.

Françoise Sagens pludselige og helt berettigede succes og hendes nuværen-

SANKT HEDVIG SØSTRENE i Kolding har som omtalt her i bladet åbnet en ny hospitalsfløj og et moderne kapel. Hospitalet er på fire etager og sammenbygget med klinikken i Domhusgade. Man får herved en arealudvidelse på 55 pct. Byggeriet blev indledt i august sidste år. Det har kostet 900.000 kr., og dette beløb er fremkommet ved, at søstrene i en årrække har sammensparet deres løn som sygeplejersker og nu uden flere udgifter for det offentlige har kunnet lægge pengene på bordet!

Den nye fløj er ren og moderne i sin stil. Den blev tegnet af arkitekterne K. Bramsen og P. E. Petersen. Som medarbejder og tilsynsførende fungerede arkitekt Fl. Nedergaard. Ingeniør Ingemann Gregersen har været projekterende for byggeriet. Lokale håndværkere har udført arbejdet.

Indvielsen skete ved en smuk og enkel højtidelighed. En række indbudte gæster, hvoriblandt sås biskop Th. Suhr, Sct. Hedvigsordenens kurator, monsignore dr. Vilh. Albs fra Tyskland, en række katolske gejstlige, borgmester P. Beirholm, repræsentanter for de kommunale embedsmænd og de håndværkere, der har forestået byggearbejdet, samledes ved middagstid i det ny kapel på hospitalet. Biskop Suhr bad en kort bøn, og mens forsamlingen sang »Lover den herre«, gik biskoppen og den katolske sognepræst i Kolding, pastor Bertling, rundt i nybygningens forskellige afdelinger, der blev velsignet af biskoppen.

Efter højtideligheden i kapellet var Sct. Hedvigsøstrene vært ved en hyg-

de lige så åbenbare ubetydelighed viser os noget væsentligt om det at være forfatter.

For det første må han eller hun, som vi allerede har set det, have en vilje med sit værk, som vi kan fornemme igennem det. Men dernæst er det nødvendigt med en medmenneskelighed, som består i en udadvendt mod den øjeblikkelige situation. Det betyder ikke, at emnerne skal være tidsbestemte, »aktuelle«, men at det, der fortælles, ses i lys af et videre kendskab til problemerne her og nu.

Disse krav kan man ikke stille til en 18-årig pige, men det er dem, Françoise Sagan må opfylde, for at hendes fremtidige bøger skal have betydning og blivende værdi.

Det nye hospital og kapel i Kolding

Den nye fløj sammenbygget med den gamle tilhøjre. Den lave, fremspringende bygning er søstrenes kapel.

gelig og fornøjelig middag, hvor der blev holdt en række taler. Civilingeniør Gunnar Krenk rettede på søstrenes vegne en tak til alle, der havde bidraget til at få byggeriet i gang og været med til at løse opgaven på så smuk en måde.

Biskop Th. Suhr ønskede i en kort tale søstrene til lykke med udvidelsen af hospitalet og håbede, at det måtte tjene byens og egnens legemlige og åndelige velfærd på bedste måde.

Borgmester P. Beirholm hyldede Sct. Hedvigsøstrene for deres uselviske arbejde og gav tilsagn om en gave fra byen til hospitalet i form af et maleri af Anton Schrøder.

Amtslæge, dr. med. Jakob Jakobsen, Vejle, komplementerede søstrene og biskop Suhr for det meget økonomiske byggeri - hver sengeplads har kostet ca. 25.000 kr., mens prisen på det ny hospital i Glostrup har været ca. 200.000 kr. pr. sengeplads - og foreslog spøgende, at biskop Suhr blev udnævnt til kommitteret i boligministeriet i byggesager.

Pastor Bertling lykønskede på menighedens vegne søstrene og ønskede at den rette ånd, sandhedens, hjertelighedens og kærlighedens ånd måtte hvile over det ny hus.

Overlæge Chr. Hvidt priste de katolske søstre for det store uegennyttige arbejde, de har taget op i Danmark, et arbejde, der har været forudsætningen for, at en række specialister på det lægevidenskabelige område har kunnet nedsætte sig i provinsen, idet det havde været umuligt

at udføre dette specialarbejde uden at råde over de sengepladser, der er stillet til rådighed på de katolske hospitaler. Overlæge Hvidt mindedes ligeledes de læger, der har haft deres virke på Sct. Hedvigs klinik og henstillede til myndighederne, at man viste hospitalet bevågenhed i fremtiden, så det fortsat kunne udfylde en mission til gavn for by og egn.

Arkitekt K. Bramsen takkede søstrene og de håndværkere, der har medvirket til byggeriet, for godt samarbejde og håbede, at byggeriet måtte komme til at betyde en lettelse i det daglige arbejde.

Installatør H. Overbeck bragte håndværkernes tak og overrakte et radioapparat med tilhørende forstærkeranlæg til hospitalet.

Amtslæge M. Fog-Poulsen, Ribe, erklærede, at Koldings hospitalsvæsen med denne tilbygning var gjort endnu mere tiltrækkende for Ribe amt.

Sygekasseformand, repræsentant I. P. Jensen lykønskede fra de statsanerkendte sygekasser.

Direktør Henry Schultz bragte som medlem af den katolske menighed en lykønskning til søstrene og talte smukt om det uegennyttige arbejde, de har udført.

Overlæge Ingeborg Lou nævnte hvorledes Sct. Hedvigsøstrene var kommet hende til hjælp ved oprettelsen af den ny ortopædiske afdeling i Kolding og omtalte det enorme arbejdspress søstrene havde påtaget sig ved den stærke udvidelse af hospitalet.

Newman-udstilling i London

London (NC). Der var mere end 1.000 besøgende på en udstilling viet kardinal John Henry Newmans liv og virke i Brompton Oratory i London. Der arbejdes som bekendt på kardinal Newmans saligkåring, og vi vil senere her i bladet bringe en skildring af Newmans indsats og nye oplysninger om den voksende interesse for hans liv og hans værk. Kardinal Newman, der blev katolik i 1845, var den engelske højkirkeligheds betydeligste mand i det 19. århundrede.

Ny opgave til landsforvist biskop

Ærkebiskop Paul Yu Pin af Nanking, der er blevet landsforvist af de kinesiske kommunister, er nu blevet udnævnt til rektor for det nye katolske universitet, der skal bygges på Formosa. Ærkebiskoppen var på dagen for sin udnævnelse i audiens hos pave Johannes XXIII sammen med kardinal Agagianian.

Ifølge planerne skal det nye universitet have ti fakulteter, og der skal tillige bygges et gymnasium.

Midlertidig domkirke i Liverpool

Liverpool (NC). Ærkebiskop John C. Heenan har åbnet en midlertidig domkirke i Liverpool. Efter de oprindelige planer skulle den kirke, der er under bygning, blive verdens næststørste domkirke – kun overgået i størrelse af Peterskirken i Rom. Ærkebiskop Heenan besluttede sidste år at ændre planerne og bygge en noget mindre domkirke. Krypten til kæmpe-domkirken var allerede fulden, og den har nu kunnet tages i brug som midlertidig kirke. I krypten er der plads til 2.000 mennesker. Ved åbningshøjtideligheden, der blev overværet af 4.000 katolikker fra Liverpool, celebrerede ærkebiskop Heenan en højtidelig messe, hvor han for første gang brugte en kalk fremstillet af 300 vielsesringe skænket af sognets medlemmer.

Synode i januar

Vatikanstaden (NC). Paven har bekendtgjort, at synoden for det romerske bispedømme kan begynde sit arbejde den 25. januar 1960. En række kommissioner har i de sidste måneder forberedt synoden, og i et brev til ærkebiskop Traglia, der er vicebiskop i Rom, fastsætter Johannes XXIII nu åbningsdagen.

Sankt Therese uden sukker

Paris (NC). I karmeliterklostret i Lisieux har man fundet 35 hidtil ukendte fotografier af Sankt Therese af Lisieux. Det drejer sig om negativer, der viser den hellige Therese alene eller sammen med andre nonner.

Karmeliterfrater Francois de Sainte Marie har fornylig i det katolske dagblad La Croix oplyst, at fotografierne vil blive indlemmet i en billedbog om den hellige Therese, der senere skal udgives. Den hellige Stol har tidligere opfordret karmeliternonnerne i Lisieux til at udgive et album med uretoucherede billeder af den hellige Therese.

Som bekendt har de overordnede i karmeliterklostret i Lisieux i sin

tid følt sig forpligtet til at »pynte« på den hellige Thereses skrifter og på de bevarede billeder af hende. Man mente, at de troende ville blive mere opbygget, hvis den hellige Therese havde et »sødt« udseende. I de senere år har man imidlertid reageret imod denne kandiserede fremstilling af helgenen, og nogle forfattere har i deres bøger om hende bragt fotografier, der viser Therese med et alt andet end glamouragtigt ansigt. Frater Francois hævder imidlertid, at også disse fotografier var retoucherede. Det er nu hans opgave at udsende de rigtige fotografier, der kan svare til den nye og autentiske udgave af den hellige Thereses selvbiografi.

Mange af de fundne fotografier blev i sin tid taget af den hellige Thereses søster, Celine, der havde hele sit fotoudstyr med, da hun indtrådte i karmeliterklostret. Celine havde aldrig fremkaldt de nu fundne negativer.

Østrig - katolsk set

Wien (NC). Der har været en mindre nedgang i det katolske befolkningstal i Østrig indenfor de sidste 25 år i henhold til en fornylig offentliggjort statistik. Af Østrigs 7 millioner indbyggere er 89 procent katolikker. I 1934 var procenten 90,4. Tallene viser, at kirkens tab og konversioner holder sig næsten i balance. Statistikken bygger på oplysninger fra Østrigs folkeregistre.

Det kan i denne forbindelse oplyses, at omkring en trediedel af Østrigs katolikker deltager i søndagsmesserne.

Indenfor det samme tidsrum er de protestantiske kristnes antal blevet fordoblet, idet der har været en stigning fra 3,1 til 6,2 procent. Stigningen skyldes hovedsageligt, at Østrig har modtaget mange flygtninge fra protestantiske egne.

Spansk jesuitter-kollegium genåbnet

Villagarcia de Campos (NC). Det berømte jesuitterkollegium i Villagarcia, der i 1767 blev lukket af den spanske konge, er nu 200 år efter blevet genåbnet. Kollegiet blev grundlagt i 1572 og var bekendt som et center for lærdom. Det ophørte med at virke, da den spanske konge, Carlos III, forviste jesuitterne fra Spanien. Kong Carlos var under indflydelse af en af sine ministre, grev de Aranda, som var stormester indenfor frimurerordenen. Den spanske frimurerorden var på den tid stærk anti-religiøs.

Tilstede ved indvielseshøjtideligheden var den apostoliske udsending til Spanien, ærkebiskop Antoniutti, fem spanske biskopper og regeringschefen, general Franco. Det var Franco, der i 1938 med et dekret atter tillod jesuitterordenen at arbejde i Spanien.

Mindekapel for modstands-præst

Nijmegen (NC). Hollandske katolikker har planlagt at bygge et mindekapel i Nijmegen for en hollandsk karmeliterpater, der under krigen døde i koncentrationslejren Dachau. Kapellet rejses til minde om pater Titus Brandsma, som under den tyske besættelse ydede en bemærkelsesværdig indsats for den katolske presses frihed.

Pater Brandsma blev i 1935 udnævnt til åndelig vejleder for de hollandske katolske journalisters forening. Han var allerede da kendt viden om for sine artikler om teologiske emner. I august 1941 efter den tyske besættelse af Holland, udsendte de hollandske biskopper i fællesskab et hyrdebrev, der fordømte nazismen. Kopier af dette hyrdebrev blev smuglet ind i alle hollandske katolske kirker. Nazisterne forsøgte derefter at modarbejde hyrdebrevene ved at tvinge de katolske blade til at bringe nazistisk propaganda.

På dette tidspunkt tog pater Brandsma affære. Han holdt et møde med de ledende nazister og gjorde dem opmærksom på, at intet katolsk blad kunne trykke artikler, der stred mod kirkens lære og biskoppernes opfattelse. Derefter opfordrede han de katolske redaktører til at modsætte sig alle forsøg på at få nazistisk propaganda indlagt i de katolske aviser. Året efter blev han arresteret af Gestapo.

Pater Brandsma blev sendt til fængslet i Scheveningen, hvor han i 6 uger var under forhør. Slutteligt blev han deporteret til koncentrationslejren i Dachau. Efter 6 måneders lidelser døde pater Brandsma. Hans fangekammerater omtalte senere hans enestående eksempel på kærlighed og mod og hans hengivenhed i Guds vilje. Da meddelelsen om hans død nåede Holland, sendte den daværende dronning Vilhelmina hans familie et sympatitelegram.

I 1955 indledtes en biskoppelig undersøgelse af vidnesbyrdene om pater Brandsmas liv, og sidste år blev rituskongregationen i Rom anmodet om at overveje mulighederne for hans saligkåring.

Paven og kardinalerne udveksler morsomheder

Vatikanstaden (NC). I forbindelse med sidste uges omtale af årsdagen for pavens kroning kan vi nu meddele et par replikker fra kardinalkollegiets besøg hos Johannes XXIII på festdagen. Kardinalkollegiets dekan, kardinal Tisserant, hentydede i sin lykønskningstale til de mange spekulationer, der opstod efter pavens valg for et år siden. »Var det virkelig rigtigt at bestemme sig for denne pave i en verden, hvor alt så hurtigt forandrer sig?« spurgte kardinalen, »for i mere end 200 år er det ikke sket, at man har valgt en mand over 70 år til pave. Det var derfor mange mennesker tog sig den frihed at betragte Johannes XXIII's pontificat som et overgangsfænomen. Men dette blev imidlertid hurtigt dementeret både gennem den nye paves ord og handlinger. I dag er der ingen, der ville vove at udtale nogen tvivl om valgets rigtighed.«

Pave Johannes svarede på denne lykønskningstale med at henvise til en gammel pave, der havde haft en meget kort regeringstid, men derefter sagde han til kardinalkollegiet:

»Vi kan ikke lade være med at smile, når vi nu uddyber disse oplysninger. Hvis vi går 200 år tilbage i historien, hører man om det lykke-

lige valg af en pave, der var Vor forgænger... han hed Johannes og var den toogtyvende i rækken, en berømt mand fra frankernes land, der var pave fra 1316-1334, og som i det verdslige liv havde båret navnet Jac Duese de Cahors. Han nød det privilegium at leve, til han nåede 90-års alderen, og blev i historien husket med al mulig respekt, efter at han i 18 år havde båret den apostoliske tjenestes byrde!«

Visitor hos kong Olav

Den apostoliske visitorator til de skandinaviske lande, ærkebiskop Martin Lucas, er blevet modtaget i audiens af kong Olav V af Norge. Ærkebiskoppen var ledsaget af biskop Jacob Mangers af Oslo.

Cocteau dekorerer kirke i Lourdes

Den kendte franske forfatter Jean Cocteau er også maler. Han har tidligere stået for den kunstneriske udsmykning af et kapel i Villefranche sur Mer og arbejder for tiden i Vor Frue Kirke i London. Han maler tre fresker, hvis motiver er Marias bebudelse, Kristi korsfæstelse og Marias optagelse i Himlen.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 22.: Sidste søndag efter pinse (s. 755, grøn). Denne søndag afslutter kirkeåret og lader os skimte Kristi genkomst. Hele vort liv skal være vendt mod denne begivenhed. Vi er skabt for den nye himmel og den nye jord og må leve i det uovervindelige håb på evighedens herlighed.

I dagens epistel minder Paulus os om, at hele vort liv skal være en forberedelse til vor indtræden i Guds stad. Vi er »udfriet fra mørkets magt«, vi skal nu »overføres til Sønnens rige«. Ihukommelse af Cæcilie (s. 1162).

MANDAG d. 23.: Clemens I (s. 1163, rød), biskop af Rom og en af Petri første efterfølgere. »Han har set apostlene og har levet sammen med dem; han har hørt deres forkyndelse og har haft kontakt med deres tradition«, skriver Irenæus om ham. Han døde omkring år 97. Ihukommelse af Felicitas (s. 1163).

TIRSDAG d. 24.: Johannes af Korset (s. 1165, hvid), spansk karmelitermunk, der sammen med Teresa af Avila reformerede sit ordenssamfund. »Vi blev skabt af kærligheden og skal dømmes efter kærligheden«, plejede han at sige. Hans skrifter hører til de mest brændende i den religiøse litteratur. På grund af dem har han fortjent at blive kaldt »Kirkelærer«. Han døde i 1591.

Ihukommelse af Chrysogonus (s. 1165).

ONSDAG d. 25.: Katarina (s. 1166, rød).

TORS DAG d. 26.: Silvester (s. 1166, hvid), grundlagde i det 13. århundrede en gren af benediktinerordenen. Ihukommelse af Peter af Alexandria (s. 1166).

FREDAG d. 27.: Søndagens messe (s. 755, grøn).

LØRDAG d. 28.: Gudmoders lørdagsmesse (s. [90], hvid).

S. O. S.

Nr. 3

En gammel polsk præst trænger til levnedsmidler, strømper og undertøj. Hans venner i Danmark har ikke flere midler til at hjælpe med.

Hvem hjælper?

Selv små bidrag løser store opgaver. CARITAS - København, Brh. - giro 439 79.

Studenterforeningen diskuterer højkirkelighed

Berlingske Tidende refererer:

I Studenterforeningen har studenterne overværet en diskussion om et kirkeligt emne, den første i henimod to år. Det var præsterne Urban Schrøder og Frede Nørager Pedersen, der lagde op til drøftelsen af begrebet »højkirkelighed«.

Pastor Urban Schrøder sagde i sin indledning bl. a., at det i dag er en glemt sandhed, at vor danske kirke ikke er grundlagt af Luther og Hans Tavsens i reformationstiden, men af Sankt Ansgar i den tidligere middelalder. Kirken er i sin oprindelse ikke evangelisk-luthersk, men romersk-katolsk.

- Dette måtte, sagde han, få os til at se os selv som legitime arvinger ikke blot til de sidste 400 års evangeliske kirkehistorie, men også til alle tidligere katolske århundreder i kirkens historie. Vi er medkristne ikke blot til Kingo, Brorson og Grundtvig, men også til Absalon, Sankt Birgitta og Hellig Olav, til Sankt Thomas Aquinas, Sankt Bernhard af Clairvaux og den hellige Frans. Pastor Schrøder sagde, at det også er glemt sandhed, at vor kirke i dens rette katolske skikkelse som hele folkets, slægtens og tidens store hjem.

Anden indleder, pastor Frede Nørager Pedersen, havde et noget andet syn på højkirkeligheden. Han sagde bl. a., at hans anke mod de højkirkelige er, at de ombytter evangeliet

med religiøsitet. Både i lavkirken og højkirken, sagde han, har religionen bredt sig på evangeliets bekostning. For de lavkirkelige er religionen noget indre sjæleligt, for de højkirkelige i højere grad noget ydre ceremonielt. For begge er det dog religion, noget med at sikre sit liv formedelst den guddommelige velsignelse, der kommer over de retfærdige. Pastor Nørager Pedersen sagde, at vi møder den religiøse fordrejning af evangeliet i katolicismen i renkultur, tilmed i religionens søgte ceremonielle skikkelse. De højkirkelige påstår ener-gisk, at de er gode lutheranere og absolut ikke katolikker, men de flirter temmelig meget med den katolske kirke.

Taleren kritiserede, at de højkirkelige pointerer, at kirken er »katolsk« og siger, at det ikke betyder romersk-katolsk. Pastor Nørager Pedersen kom ind på højkirkens betoning af embedets betydning og drog paralleller mellem højkirken og den katolske kirke og sluttede med at sige:

- Man råber på kirkens røst, men selv om kirken havde røst, hvad den under demokratiske forhold ikke kan have, ville det ikke på nogen måde være sikkert, at det var Guds røst. Og for at vi ikke skal forveksle de to ting, har vi vore folkekirkelige demokratiske forhold, hvor vi ikke har mulighed for at lave sådan noget som kirkens røst, men enhver må høre på eget ansvar, en rent ud sagt guddommeligt inspireret ting.

Vatikanradioens

udsendelse til Danmark i sidste uge bragte først en fyldig redegørelse for kardinal Tardinis oplysninger vedrørende kirkemødet og derefter en skildring af Niels Stensens liv og værk.

Næste udsendelse kommer onsdag den 9. december og tilrettelægges som et adventsprogram med tekster og musik.

Den hellige Frans' 3. Orden har møde i Sct. Annæ kirke onsdag den 25. november kl. 19.30.

De døde behøver os!

NOVEMBER ER DE DØDES måned. Den har i dette land et ansigt, som mærkeligt direkte udtrykker Kirkens medfølelse med sine døde på renselsesstadiet - blikket er sløret, kinderne tårevåde. I november er det tid at bede for de døde på Vorherres sygehus, at deres smertefulde vej til salighedens renhed må blive gjort lettere og kortere. I november må vi mindes, hvad vi måske forsømte imod dem, mens de levede håndgribeligt hos os, og prøve at gøre det godt igen. For i november kalder de på os mere end nogensinde, vakt til en højere erkendelse end vi, tørstende alene efter Gud - bedrøvede over det, som endnu skiller dem fra Hans nærhed.

Lad os bede for de døde i denne deres bedrøvede måned!

FOR eller IMOD verdens ende?

Måske lyder det paradoksalt eller lidt voldsomt, men vi kristne er FOR verdens ende. Vi håber på den, vi venter og ser hen til den. Vi gør det af to grunde:

Først og fremmest fordi Kristus har lovet os, at han vil oprette en ny verden, når han kommer tilbage på den yderste dag. »Vi kristne«, skriver Peter i sit 2. brev, »vi venter på nye himle og en ny jord, hvor retfærdighed bor.«

»Under denne nye himmel og på denne nye jord«, siger Johannes i sin åbenbaring, »skal Gud tørre hver tåre af vore øjne, og der skal ingen død være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere; thi det som var før, er nu forsvundet.« Og teksten fortsætter: »Og han, som sad på tronen, sagde: Se, jeg gør alting nyt.«

To gange om året, den sidste søndag efter pinsen og den 1. søndag i advent, fejrer vi på forhånd den gamle verdens undergang og den nye verdens fødsel. To gange, i dag og på næste søndag, læser vi det evangelium, der forkynder denne forjættelse for os.

Men vi ønsker også verdens ende, fordi den nuværende verden fortjener at blive ødelagt, præget som den er af uretfærdighed, vold og lidelse. Trods alle vore anstrengelser genopstår det onde igen og igen. Denne verden er ufuldkommen. Derfor skal den erstattes af en bedre.

»Elsk ikke verden«, skriver Johannes, »ej heller det, der er i verden. Thi alt det, der er i verden er ikke af Faderen; og verden forgår, men den, der gør Guds vilje, bliver til evig tid.«

Vi kristne er ikke pessimister; vi undgår at blive det, netop fordi vi ved, at den uretfærdige verden er fordømt. Dagens evangelium sammenligner verdens ende og det nye univers' opståen med den spirende sommer: »Når figentræets grene er blevet saftfulde og får blade, så skønner I, at sommeren er nær«. Derfor må vi ikke være bedrøvede. Vi skal tværtimod glæde os over, at det onde vil blive tilintetgjort. De katastrofer, som evangeliet taler om i dag, er blot en nødvendig overgang til retfærdighedens og det godes endelige sejr.

M. D.

»Bed, at jeres flugt ikke skal ske om vinteren, thi der skal opstå en stor trængsel, hvis lige ikke har været fra verdens begyndelse indtil nu.«

ALTERLYS

i alle størrelser

og iøvrigt

stearinlys og vokslys

af enhver art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

København

Hvidovre-lotteriet

Fjernsyn nr.: 17.523 - 10.831 - 6.702.

Desuden blev følgende numre udtrukket:

0.233 - 2.038 - 3.927 - 5.716 - 5.859
 6.096 - 7.345 - 8.411 - 8.718 - 8.881
 9.164 - 10.647 - 10.979 - 11.080 - 11.506
 12.523 - 14.019 - 14.260 - 14.619
 14.721 - 15.460 - 15.545 - 16.654
 16.927 - 17.093 - 17.252 - 19.038
 19.086 - 19.437 - 21.415 - 21.761
 22.472 - 22.920 - 23.433 - 23.855
 23.894.

Gevinsterne bedes afhentet senest den 31. december 195 9i Grenhusene 21, Hvidovre.

D. K. K. F.

Mandag den 30. novbr. afholdes aften-afgørelsen. Program i næste nummer af ugebladet. Styrelsen.

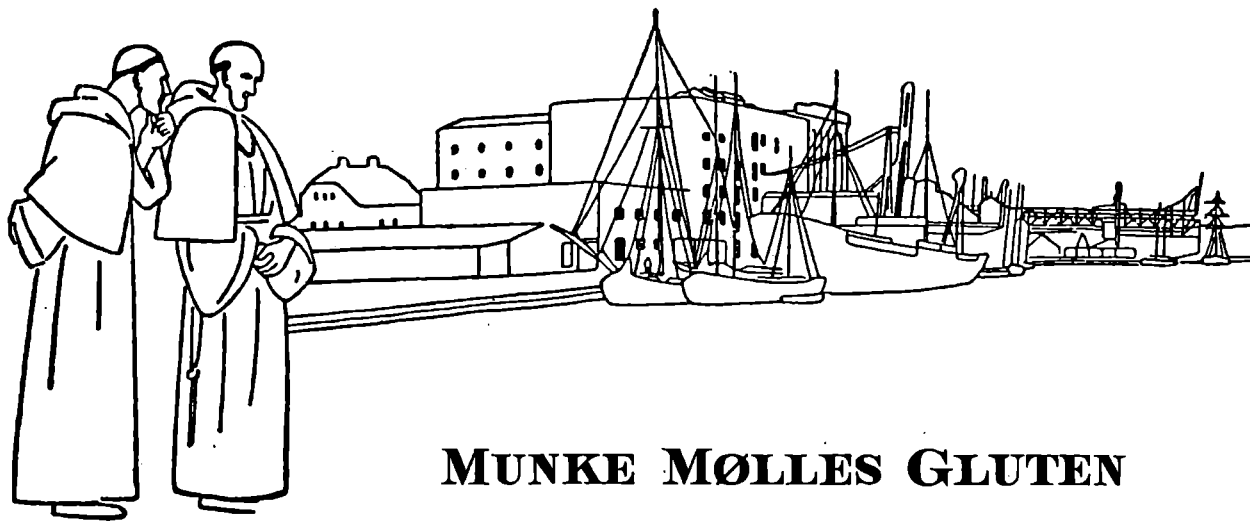
Academicum Catholicums medlemmer er inviteret til foredrag i Institut Francais' store sal tirsdag d. 24. november kl. 20. P. Dorange O.P. taler om Paul Claudel.

Prøv vort fordelagtige abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt abonnement til kr. 35,00 pr. måned. Vi leverer habitter, costumer, herre- og damefrakker efter mål i bedste forarbejdning på eget værksted. Frit valg af stoffer i fine eng. kamgarner. Kom og aflæg os et besøg uden købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres penge.

A/S I. RØRDING & CO. VEst 3826 . Vesterbros torv 55, Mezz.
 (over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i porten)

MUNKE MØLLES GLUTEN

Om Bibelens troværdighed

At mistænkeliggøre eller ligefrem benægte Bibelens troværdighed er et af den moderne tids kendetegn. Ganske vist har der altid været kampe mod Guds åbenbaring og frelsesforanstaltning. Goethe har sagt: »Verdenshistoriens egentlige emne er kampen mellem tro og vantro.« Det bliver heller aldrig anderledes lige til verdens ende. Vor Herre selv garanterer for det. Til de sendebud, som han gjorde til arvtagere af sin egen gerning, sagde han nemlig sidste aften før sin død: »I verden vil I have trængsler, men vær frimodige, jeg har overvundet verden.«

Trængslerne kom og antog ret forskellige former: Martyrernes blod flød således for Kristi skyld. De kristne blev hånet og spottet. Filosofer ville bevise, at troen var i strid med sund sans og al fornuft. Da alt dette ikke hjalp, fandt man på at efterligne kristendommens indretninger og så forkynde for verden: »Se, vi kan det lige så godt.« Alle disse forsøg går ud på at komme Kristi religion til livs og udrydde den.

I vore dage er en åndelig kamp mod den taget op af et system, der kalder sig rationalisme. Det er ret udbredt, men har haft sine opgangs- og nedgangsperioder. Det væsentlige ved den er overvurderingen og den ganske ensidige brug af den menneskelige fornuft (= ratio) på de andre menneskelige evners bekostning. Matematik og alt det, der lader sig udtrykke med tal, står på utilbørlig måde i forgrunden. For det konkrete og stærkt pulserende liv, for den enkeltes personlighed og værdighed samt for historisk udvikling har rationalismen så godt som ingen sans. Men som det går med al ensidighed i verden, således fremkaldte også rationalismen en voldsom reaktion.

Vi husker Søren Kierkegaard og kender det system, der tog hans tanker op, og som er kendt under navnet eksistentialisme. Faktisk betyder rationalismen en meget følelig formåelse i vort åndelige liv.

Der er to slags rationalisme: den filosofiske og den teologiske. Den sidste ser i fornuften den eneste kilde til al religiøs sandhed og gør den til højeste målestok for alt, hvad der er sandt og rigtigt i vort forhold til Gud. Dens vilkårlighed viser sig navnlig derved, at den uden spor af bevis benægter, at Gud kan åbenbare sig for os mennesker, og at der findes guddommelige myste-

rier. I det hele taget benægter den det overnaturliges eksistens. Ifølge den eksisterer kun det, vi kalder naturen, dens kræfter og love. Ud over det findes ikke noget. Man skal søge længe, før man kan øjne en værre åndelig udplyndring af menneskeslægten, end den rationalismen har på sin samvittighed. Det er givet, at de lige nævnte påstande ikke er andet end fordomme og vilkårligt valgte udgangspunkter uden gyldig grund. At bruge dem som våben mod Guds åbenbaring i Biblen er uret og alt andet end sandhedskærlig videnskab og derfor også uden virkning hos kritiske læsere.

Men lad os nu kaste et blik på det, der skal frarøves os. Det er Biblen og sikkerheden for, at den er troværdig med hensyn til det, der århundredre igennem har været menneskenes store trøst og kraft i livets kampe og som var deres lys i mørke timer og en kilde til håbet på et liv i evigheden.

Når vi endnu den dag i dag siger »Biblen« (= bogen) eller »hellig Skrift«, bruger vi ord, hvormed vore forfædre ville udtrykke den enestående betydning, denne bøgernes bog har. De vidste, at de havde sikre beviser for dens guddommelige og menneskelige oprindelse. For dem var den det guddommelige vidnesbyrd om, hvad den Allershøjeste ville virke til evig frelse for vor slægt. De så i den et opråb fra Herrens side til tro på ham. Denne tro skulle forskaffe os kendskab til hans frelsesplan og vække i os en urokkelig tillid til hans godhed, magt og troskab. Skridtvis skulle et »rig« oprettes, der begynder med

løfter efter syndefaldet i paradiset, og som fører til Kristus, der med sit blod grundlægger sin kirke. Under kampe og i nød skal denne fortsætte hans gerning, indtil den dag frembryder, da »Guds rige« går ind i sin endelige og evigtvarende tilstand. Om dennes herlighed siger Paulus: »Intet øje har set, og intet øre har hørt, og det er ikke opkommet i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt for den, der elsker ham.«

Det siger sig selv, at en bog, der i århundredre har oplyst menneskene om alt dette, er en af de største skatte, vi kan tænke os. Den er »liv« for os, som vor Frelser selv siger: »Mennesket skal leve af ethvert ord, der kommer af Guds mund.« (Mt. 4, 4). Som en kommentar dertil er Pauli ord: »Alt, hvad der forhen er skrevet, er jo skrevet, for at vi kan lære deraf, så vi ved udholdenhed og ved den trøst, Skrifterne giver, kan bevare vort håb.« (Ro. 15, 4). Af apostlenes hånd har Kirken modtaget denne kostbare gave, og som det er dens ret og pligt, har den tolket den for de troende i overensstemmelse med den apostoliske tradition. Biblen er i Kirkens øjne den uvurderlige kilde til og den guddommelige norm for dens tros- og sædelære, ganske som Paulus skrev i sit livs sidste brev til Timoteus: »Du kender fra barndom af de hellige Skrifter, som kan gøre dig vis ved troen på Jesus Kristus. Hvert Skrift er indblæst af Gud og gavnligt til at belære, til at irettesætte, til at gendrive, til at optugte i retfærdighed, så en Guds tjener kan være fuldkommen og velskikket til al god gerning.« (II. Tim. 3, 15).

Nu melder sig det store spørgsmål: Er det troværdig tale, når vi påstår: Ved Bibelens ord er det virkelige Gud selv, der løfter vor ånd op til sig, det er ham, der giver vor sjæl næring og liv, det er ham, der fuldkommengør vore evner og kræfter og fylder os med varm kærlighed til det højeste gode og rører og ryster skiftevis vort indre?

Kan vi ligesom i sin tid David tiltale Gud med de ord: »Herre, Jahve, du, som er den sande Gud, og hvis ord er sandhed, du har talt til os,« (2. Sam. 7, 28) og ikke blot mennesker, der jo kun er redskaber i din hånd?

Kan vi med samme sikkerhed og overbevisning bruge de ord om Biblen, som salmisten udtaler: »Summen af dit ord er sandhed, Herre.«

Hvis vi henvendte os med disse spørgsmål til vor Frelser, ville han formodentlig svare på samme måde, som han gjorde overfor jøderne i Je-

rusalem: Lev efter Biblens ord, og I vil erkende dens sandhed. (Jo. 8, 31). Det er denne indre erfaring, som ned gennem tiderne millioner af kristne har gjort, og som har tilfredsstillet både deres hjertes længsler og deres forstands krav.

Denne erfaring var en bekræftelse af den garanti, de fik udefra. Fremfor alt var det Kirken, der, belært af Gud Helligånd og vejledet af ham, altid har troet og forkyndt, at Biblen er Guds ord til os. Der var også den uheldede videnskab, både den historiske og filosofiske og teologiske, der med deres kritiske metoder kom til det samme resultat: Biblen er Guds ord. Og da Gud er sandhed og kærlighed, kan han ikke tage fejl og ikke sige usandhed i Biblen, som er et brev fra ham til os mennesker.

Lige overfor dette århundredergamle og velbegrundede standpunkt, hævder rationalismen, for så vidt den er rent negativt indstillet, at Biblen ikke er Guds ord til os, men bare et religionshistorisk dokument fra gamle tider og af kun menneskelig oprindelse. Som følge deraf er så Det gamle Testaments religion ikke andet end et produkt af semitisk ånd. Det nye Testaments kristendom er ikke andet end frugten af hellenistisk synkretisme, en religiøs blanding, der opstod ved, at orientalske forestillinger trængte ind i den græsktalende verden, og som spillede en meget stor rolle netop i kristendommens første dage. Mirakler og profetier i egentlig forstand afvises på forhånd. De strider jo mod den fordom, at noget overnaturligt overhovedet ikke kan eksistere. Det billede af Kristus, som Det nye Testamente tegner, er ifølge rationalismen ikke nogen objektiv realitet, men bare noget, som de første kristne menigheder i deres fantasi har tilrettelagt sig.

Ved at fremsætte den slags påstande påberåber rationalismen sig en videnskab, der kalder sig »bibelkritik«. Historisk kritik er uden tvivl nødvendig, også når det drejer sig om de hellige bøger. Men videnskabelige metoder må ikke overskride deres naturlige grænser og ikke bygge på ubeviste og ubevislige forudsætninger af filosofisk art for at kunne angribe Biblens lære og indhold som en vildfarelse.

Men det er netop rationalismens store fejl. Når nu dette er sagt, betyder det ikke, at der ikke er problemer angående den hellige Skrifs bøger. Tværtimod, der er mange og store.

Fr. Küpferle S.J.

En læser skriver om filmen „NONNEN“

Ugebladets redaktion har for nylig modtaget følgende brev:

Må det være tilladt en ukyndig læser af Ugebladets filmside at skrive nogle linier om denne side.

Films anmeldelserne har mere end een gang vakt undren hos læserne, ikke mindst, da bladet for nogen tid siden gav filmen »En fremmed banker på«, en ret god anmeldelse, skønt dagspressen kaldte den en umoralsk film, og sidst, da filmen »Nonnen« fik en kølig og afvisende omtale.

I en del diskussioner, som undertegnede var vidne til eller deltog i, blev det gjort gældende, at det katolske blads anmeldelser ikke burde være afhængige af den tilfældige anmelders smag og personlige skøn, men give en mere objektiv vurdering, som kunne være vejledende for de katolske læsere. Disse læsere er ikke tjent med, at der føjes een mening til de i forskellige dagblade i forvejen tilkendegivne meninger.

Fra redaktionens side vil man sikkert svare, at Ugebladet er et uafhængigt blad. Dette må dog efter min ringe mening ikke betyde, at det bliver subjektivt præget, når det drejer sig om en så vigtig sag som films anmeldelser og -bedømmelser, ganske særlig når filmen behandler et specielt katolsk emne.

Mon denne ensidighed ikke kunne afhjælpes ved at lade nye films bedømme af en komité, der er hævet over den enkeltes personlige smag og syn på sagen?

Ikke så få præster (der selv er ordensfolk og som sådanne må have

lidt kendskab til ordenslivet og dets krav, dets metoder, dets storhed og menneskelige begrænsning) har ikke blot været betaget, men også opbygget af filmen »Nonnen«, d. v. s. opbygget i ordets bedste, kristne forstand. Ja, man har sagt, at filmen burde ses af alle vore søstre og deres forstanderinder, ikke som afskrækkende eksempel, men netop som et eksempel, der vækker samvittigheden og kræver ærlighed i ordenslivet.

Vor læser citerer i denne forbindelse det store tyske katolske billedblad »Der Feuerreiter«s anmeldelse af filmen, som slutter med disse linier: »Kristne og ikke-kristne burde se denne ganske usentimentale »historie om en nonne«, uagtet dens lejlighedsvis svagheder og overdrivelser, for at nå til en lidt mere ubekvem forestilling om klosterlivets »store tavshed«.

—o—

Først vil vi gerne takke vor læser, fordi han har gjort sig den ulejlighed at skrive til os. Et blads redaktion er altid glad for at høre fra læserne, selv når disse — eller måske især når disse — giver udtryk for en anden mening eller et andet synspunkt end dens eget. Det er netop et tegn på, at bladet beskæftiger sig med stof, der ikke er helt uden interesse, og vi kan kun sige, at vi altid og i så høj grad som muligt har taget hensyn til vore læsers mening og reaktioner, og at det er vort højeste ønske, at denne samtale og dette samarbejde skal vokse og blive mere og mere reelt i tiden fremover. Det

Telefoner: 70 45 30 · 70 49 20

Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk

NORDISK KULAGENTUR ^{A/3}
SVEN E. FREDERIKSEN
RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliefyre

(årligt eftersyn)

er nemlig betingelsen for, at man skal kunne lave et både indholdsrigt og interessant blad.

I det foreliggende tilfælde tror vi imidlertid ikke, at læserens reaktion er helt berettiget. Vore filmmeldere er nemlig ikke »tilfældige« folk. De er alle sammen medlemmer af den såkaldte »Katolske Film Gruppe«. Denne gruppe, der i sin tid blev oprettet af magister Bjørn Rasmussen, er tilknyttet den internationale katolske filmsorganisation OCIC (Office catholique international du cinema). Dens formand er altid en præst, og Bjørn Rasmussen fungerer den dag i dag som gruppens kunstneriske konsulent. Dens medlemmer prøver i så vid udstrækning, som det overhovedet er muligt, at holde sig i kontakt med de katolske filmsorganisationer i udlandet og at udvide deres horisont, hvad film angår, ved læsning af udenlandske katolske filmtidsskrifter og evt. deltagelse i filmkongresser. Fra tid til anden mødes de for at finde frem til fælles retningslinier og udveksle synspunkter. Gennem disse kontakter bliver det os mere og mere klart, hvor vanskeligt det er at vurdere en film på en saglig og objektiv måde, og vi vil på ingen måde påstå, at vi aldrig tager fejl. Men samtidig og netop på grund af det arbejde, der gøres, synes vi ikke, man bør betragte os som »tilfældige anmeldere«.

Hyad »Nonnen« angår, var vi på forhånd klare over, at filmen ville give anledning til livlig diskussion. Allerede bogen havde været genstand for indbyrdes modstridende reaktioner fra katolske personligheds side. I Danmark blev den modtaget med positiv interesse fra flere katolske præsters side, hvorimod den f. eks. i Frankrig blev anmeldt med stort forbehold. En kendt jesuiterpater, Pater H. Holstein, skrev i det jesuitiske tidsskrift »Les Etudes«: »Jeg protesterer mod dette billede af kloster-

livet. Jeg afviser det, thi det er ikke kristent. Det er ingen nytte til at fortælle mig, at det ikke går sådan for sig i denne eller hin kongregation. Jeg ved med sikkerhed, at det ingen steder går for sig, som man her skildrer det, fordi ordenslivet er en lidenskabelig kærlighed til Vor Herre Jesus Kristus, som sprænger ordensreglens udelukkende ydre farsæisme og den unaturlige ufølsomhed hos disse alt for veldresserede rekrutter.«

Netop for at undgå en subjektiv bedømmelse af filmen og for – som det ønskes i læserbrevet – at hæve vor anmeldelse op »over den enkeltes personlige smag og syn på sagen« har tre af os (deriblandt en ordenspræst) set filmen, og først efter en lang samtale, hvor vi sammen diskuterede vore synspunkter, blev artiklen til Ugebladet skrevet. Vi blev desuden enige om, at vi også ville omtale den i dagspressen, og det førte til en kronik »Er »Nonnen« en troværdig film?« i Dagens Nyheder.

Man kan måske påstå, at vi er for strenge i vore synspunkter, eller at vi tager fejl, men man kan i hvert fald ikke sige, at de er »tilfældige« og afhængige af den enkeltes personlige skøn.

Det anføres af læseren som argument, at både han selv og mange andre med ham har følt sig »opbygget« af denne film. Vi synes ikke, at dette argument er relevant. Der er jo også hundredevis af kristne i dag, der føler sig »opbygget« af lyserøde gipsstatuer eller af Schuberts messer. Det betyder ikke, at disse ting er »opbyggelige« i sig selv. Det drejer sig ikke om, hvad vi selv synes eller føler, men om at vurdere tingene i sig selv og for sig selv ud fra troens synspunkt. Det er det, vi netop har prøvet at gøre, og som vi også fortsat vil prøve på. Når tre store københavnske dagblade taler om »hjernevask« i forbindelse med denne film,

og når et fjerde skriver: »Blot nogle få ændringer i kameraindstillingerne, klipningen, i replikkerne, og »Nonnen« ville blive den mest anti-katolske film, man kunne tænke sig«, kan man med god grund mene, at denne film kan anrette en del skade. »Der Feuerreiter« anbefaler den, men andre blade som for eksempel det hollandske blad »De Linie« eller det store jesuitiske ugeblad »Amerika« (27. juni 1959) udtrykker større betænkeligheder. Vi for vor del finder stadig, at den er konstrueret over en misforståelse, og at den ubevidst giver et vrængbillede af, hvad klosterlivet skal være.

M. D.

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

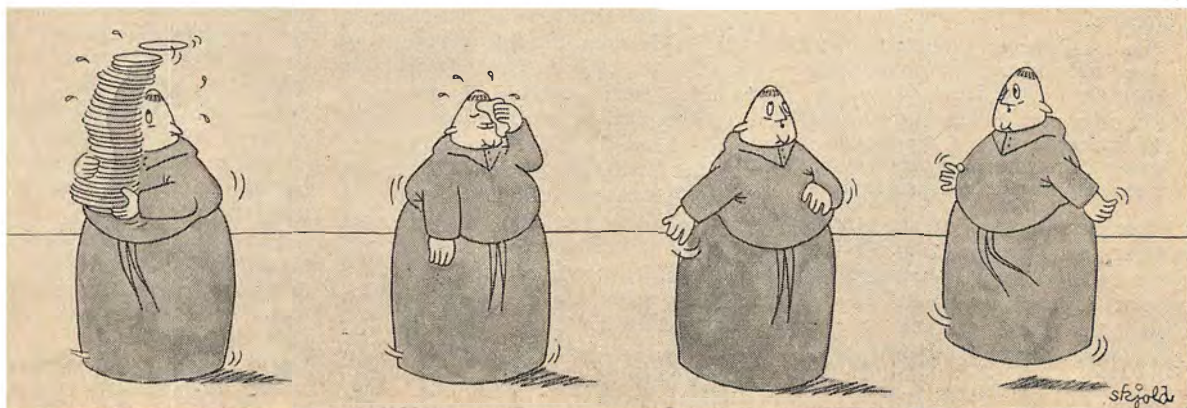
P. Skramsgade 27
Byen 7920 – Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Stuðiestræde 15 - Minerva 6761
Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

B
R
O
R
K
A
S
P
E
R

Dansk film i dødvande

Foruden konkret at anmelde film har vi her på bagsiden ofte beskæftiget os med selve begrebet filmkunst. Når vi ofrer den så stor en interesse, som vi gør, er det, fordi vi indser, at det er i biograferne, man får folk i tale i dag. Da vi ikke har nogen direkte indflydelse på hvilke film, der forevises, består vore bestræbelser i at hjælpe os selv og læserne frem til større forståelse af filmens midler og muligheder. Betragtningen er den enkle, at jo større forståelse, man har, jo mere vågen, man er, des større er ens chancer for at »hente noget med hjem« fra den gode film og gennemskue den ringe. Det er et problem, der trænger sig hårdt på, fordi der produceres så forfærdende mange af de ringe film og så få af de gode. Man tænker bare på den lange serie af holdningsløse ligegyldigheder, danske filmselskaber har budt deres publikum gennem årene. Derfor var det interessant for nylig i fjernsynet at overvære en diskussion om dansk film.

I en »lige på og hårdt«-udsendelse forsvarede to filmfolk, Erik Balling og Bent Christensen, sig overfor tre journalisters nærgående spørgsmål. De to filmfolk er begge instruktører. Balling desuden selv producent. Blandt de stillede spørgsmål kan nævnes:

Om det er dansk films ønske at være placeret som harmløs underholdning, eller om man ønsker at få det kunstnerisk værdifulde frem.

Om det er bevidst, filmproducenterne spekulerer i de helt unge aldersklasser og ignorerer de mere modne.

Om man gør en indsats for at få nye instruktører og manuskriptforfattere (evt. fra udlandet).

Hvorfor man henter lokale skønhedsdronninger ind fra gaden og giver dem filmroller, som de kun kan udfylde ved legemsprag.

Disse punkter blev ganske vist formuleret som spørgsmål, men de udtrykte tydeligt journalisternes beklagelse af, at dansk filmproduktion i almindelighed ikke vil, kan eller tør andet end at hente de let tjente penge hjem ved at udnytte det brede publikums mangel på smag.

Det var lærerigt at høre de to filmfolks svar: Erik Balling hævdede, at man gerne ville lave de lødige film, men det var for dyrt (risikabelt), fordi man ikke kunne stole på publikum. Han opstillede et interessant regnestykke: En rimelig produktionspris for en film er 400.000; er filmen lødige, er den i manges øjne også kedelig, og den formår kun »at skumme fløden af det danske filmpublikum«; det svarer til en entreindtægt på 1.100.000 – og giver til producenten et underskud på 100.000. Eneste sikre vinder er staten, der henter 250.000 hjem i billetafgift! Han fortalte også, at mens et filmselskab i Sverige kan have 20–30 biografer, hvis overskud kan tillade selskabet at eksperimentere uden for megen skelen til pengene, så har de danske selskaber 1 biograf. Det er ting, der må holdes dem til gode. Men man fik i det hele taget indtryk af, at Erik Balling vaskede producentens hænder: Han må indrette sin produktion efter publikum, sådan at den rent forretningsmæssig er forsvarlig; at han på den måde får et medansvar for publikums dårlige smag, gik Balling ikke ind på. Derimod sagde han, at skulle der klages over danske film, måtte man klage over kunstnerne.

Men instruktøren Bent Christensen så indtrængende på os alle og kunne slet ikke forstå, at der var så store problemer. At indkalde udenlandsk hjælp ville være alt for dyrt, og man forstod, at Bent Christensen mente, at det også var overflødigt. Dækker folkekomedien og farcen ikke et behov? Har de ikke deres berettigelse? Jeg kan forsikre, at vi gør alt for at disse genrer skal blive så kunstnerisk værdifulde som muligt! Sådan omtrent faldt ordene. Endvidere: Man skelede bestemt ikke til de helt unge aldersklasser, og når han selv f. eks. havde givet Vivi Bak en hovedrolle, var det fordi, han troede på hendes talent. (Han gør det endnu – vi skal bare vente og se!) Han sluttede med at sige, at det smertede ham meget, hvis vi ikke troede på, at alle danske filmfolk arbejdede med kærlighed og entusiasme; heri gav Erik Balling ham ret, og så kan vi andre jo kun tage det til efterretning.

Men vi mindes, hvad Carl Th.

Dreyer skrev i 1920: »Ingen af de (filmfolk), der har haft noget at sige, har nogen sinde haft mod til at bryde en lanse for noget nyt, hvilket atter hænger sammen med, at filmens ledende folk herhjemme aldrig i forbindelse med deres stilling har følt et ansvar eller en mission...«

Det var i 1920 og nu står 1960 for døren. 40 år er gået med næsten uoverskuelige omvæltninger: Økonomiske kriser, voldsomme sociale forskydninger, krig, besættelse og befrielse, og nu til sidst er døren til verdensrummet åbnet for os. Hvilke spor har alt dette sat i dansk film? Man vover at byde os billige folkekomedier og platte farcer, og man har frimodighed nok til at påstå, at de har en kunstnerisk mission, fordi de dækker et behov. Det behov, de dækker, er åndeligt afdøde menneskers behov efter ingenting. Vi andre kan kun vende dem ryggen.

Ai.

Al Capone

I denne halvdokumentariske film skildres en lang række ugeringer, som tyvernes berygtede gangster Al Capone fra Chicago er hovedmanden for. Han er en ener, der kun har et i

sinde, nemlig at skaffe sig magt. Intelligens og samvittighedsløshed fører ham sikkert mod målet. Enhver hindring fjernes let med en bundt pengesedler på rette sted, det være sig hos politiet, pressen og blandt publikum. Menneskelivet er i lav kurs, kun én gang vover en kvinde at påstå over for Capone, at det er ubetaleligt.

Det, der har interesseret instruktøren, er ikke at lave en film om mennesket bag ugeringerne, for vi får meget lidt at vide om Al Capone selv.

Han er en voksen mand, da han dukker op hos sin slægtning Torrio og langt fra et ubeskrevet blad. Vi får aldrig svar på, hvorfor han er sådan, men derimod hvad han gør, fordi han er sådan. Man rives ikke med af denne film, man er kun tilskuer til en række umenneskelige gerninger, udført af personer, man nok ser, men ikke lærer at kende.

Filmen er spændende fra først til sidst. Mordene vænner man sig til, og de bliver ganske gradvist mere makabre. Hovedrollen spilles dygtigt af Rod Steiger.

(Forb. f. børn).

H. B.

KATOLSK ugeblad

En strejke og dens årsager

100 års fremgang i Japan

Åbenhjertigt interview
med 7-årig pige

Udførligt nyt om de
otte kardinaler

Katolsk scenes forestilling
i Århus

Belgiske benediktineres arbejde på en tilnærmelse mellem den katolske kirke og Orientens kristne er emnet for ugens kronik skrevet af adjunkt, cand. mag. Christian Høltzer.

Nr. 48 * 29. nov. 1959 * 107. årgang * 75 øre

PÅ EN MODERNE FABRIK, en gennemrationaliseret og tidsstudie-hærgeset virksomhed, bekom det sig en dag, at en maskinarbejder følte trang til at træde af på den naturs vegne, der paradoksal nok endnu følger sine egne love. Han bad en arbejdsmand se efter sin maskine imens, for maskinerne skal snurre – ske hvad der vil.

I dette tilfælde skete der det, at en værkfører bemærkede det lille vagtskifte. Hans argus-øjne konstaterede, at arbejdsmanden ikke var, hvor han havde at være. Denne havde ikke indhentet tilladelse hos værkføreren til at passe sin betrængte kollegas maskine, men skønt net, at trang i visse situationer må nyde forret for rang.

Denne erkendelse kostede ham hans job. Værkføreren gav ham hans afsked på minuttet.

Sådan omtrent gik det til, at der udbrød strejke på Brdr. Henses Bolte- & Møtrikfabrik i København, den, der nu efter halvanden måneds forløb er afsluttet uden sejr for nogen af parterne. I løbet af disse 45 dage må fabrikken have lidt et tab, der vil blive særdeles mærkbart på årsregnskabet, men også for de 120 strejkende er der gået skår i økonomien. På trods af velorganiserede og meget givende indsamlinger på hundreder af arbejdspladser, har løntabet været stort. Dertil kommer bøder til hver af de strejkende på hundreder af kroner. Endelig er foreløbig kun omkring halvdelen af de gamle Henze-arbejdere genansat, idet der, da arbejdet blev erklæret frit, efterhånden blev antaget en del nye folk, som naturligvis bliver.

Vi kan ikke med nøgternheden i behold se, at andre end kommunisterne kan have haft glæde af denne strejke. Som bekendt animerer kommunisterne til og støtter en hvilken som helst strejke, lovlig eller ulovlig, i et ikke-kommunistisk samfund. Bag jerntæppet findes ingen ulovlige strejker endelige lovlig – kun folkerejsninger.

Hvad Henze-strejken angik

var der moralsk omend ikke juridisk begrundelse fra starten. Enhver må dog vist erkende, at det er urimeligt at afskedige en arbejder, fordi han giver en kollega en håndsrekning. Ydermere gav værkføreren ikke straks den lokale tilsidsmand underretning om afskedigelsen, hvilket ifølge arbejdsretten er hans pligt. Da fabrikken nægtede at annullere afskedigelsen, gik samtlige 120 mand i strejke. De følte, at der var trådt på dem alle.

Som det altid sker, blev også denne konflikt straks indanket for den faste voldgiftsret, arbejdsmarkedets domstol, der baserer sine afgørelser på de retsregler, der gennem årene er skabt enighed om mellem arbejdsmarkedets partnere. Det er denne rets opgave at sikre, at de indgåede aftaler overholdes.

Men Henze-strejken var så oplagt selvtægt. Rettens kendelse gik ud på, at afskedigelsen først kunne behandles, efter at arbejdet var genoptaget, hvilket enhver med kendskab til spillets regler kunne have sagt sig på forhånd. Arbejderne var dog enige om at ignorere kendelsen og ikke gå tilbage til ma-

skinerne, før stridens uskyldige genstand kunne genindtage sin plads.

Måske menneskeligt forståeligt, men i hvert fald juridisk uholdbart.

Fagbevægelsens valgte ledere, der ingenlunde er grumme uhyrer, gjorde det gang på gang klart for de strejkende, at den pågældende arbejdsmand også efter deres mening var afskediget på et urimeligt og givetvis ulovligt grundlag. Men strejken måtte standses, før afskedigelsen kunne pådømmes, for strejken var en tilsidesættelse af de regler, efter hvilke en uoverensstemmelse kan behandles uden arbejdsstandsning.

Møde fulgte på møde, men der skulle altså gå halvanden måned, før strejken endelig kunne aflæses. Da var alle Henze-arbejderne forlængst forment ret til eventuelt at få arbejde på andre fabrikker. Om denne boykot drejede nogle af de vanskeligste forhandlinger sig.

Det endelige forlig måtte naturligvis bygge på de bestående regler, og i virkeligheden har arbejderne intet opnået ved den lange strejke. Men arbejdet er kommet i gang, og så kan forhandlingerne om afskedigelsen begynde.

Vi ved, at der var katolske arbejdere, som med helt hjerte gik ind for Henze-strejken, hvilket blandt andet dagspressen og »Arbejdet« har fortalt om. Efter et strejkemøde, hvor et par katolske arbejdere havde givet deres mening tilkende, spurgte dagbladet AKTUELT, om der nu også var et religiøst motiv til strejken og fastslog, at »katolske arbejdere bakker helt op bag kommunistiske angreb på fagbevægelsen.«

Hvis de pågældende finder det ulejligheden værd, vil de sikkert kunne svare for sig selv, men iøvrigt behøver en katolik vel ikke nødvendigvis have religiøse motiver til enhver handling, han måtte foretage sig.

På den givne anledning skal vi dog gerne meddele interes-

serede, at vi ikke finder det rimeligt at afskedige en arbejder på et hvilket som helst tåbeligt grundlag. Men når det trods alt er muligt at få ham genansat ved hjælp af den bestående arbejdsret, burde strejken kunne have været undgået. Kun for kommunisterne kan en strejke være målet i sig selv. Loven må respekteres – også på arbejdsmarkedet, og eet lovbrud legaliserer ikke automatisk et følgende.

Netop i denne uge skal der indledes forhandlinger om en længe tiltrængt revision af arbejdsmarkedets grundlov: Septemberforliget af 1899. Kernepunktet er arbejdsgivernes hidtil uangribelige ret til suverænt at lede og fordele arbejdet.

Hvad dette for arbejdsfreden så vigtige spørgsmål angår, er Danmark ikke alene saktet agterud for Norge og Sverige, men også for flere lande, hvor befolkningen er katolsk. I dag eksisterer der andre tekniske og økonomiske forudsætninger end i 1899. E. D.

De nye bøger

Flere læsere har savnet en regelmæssig underretning om nye bøger, der udsendes af danske forlag. Vi har bragt enkelte anmeldelser og kroniker om skønlitterære og faglige bøger, men redaktionen har selv længe ønsket, at der skal gives plads til flere boganmeldelser. For et blad som vort er det bedst ikke at anmelde rub og stub af den store bogproduktion, men at udvælge de mere bemærkelsesværdige udgivelser. Netop i disse dage træffer vi aftaler med forlagene, og vi vil snart være i stand til at byde læserne den ønskede litterære orientering.

Det er tanken kun at anbefale litteratur på dansk (i enkelte tilfælde på norsk og svensk), idet særligt interesserede læsere har mulighed for at følge udlandets bogudgivelser gennem omtalerne i de katolske tidskrifter *Catholica* og *Lumen* samt i bladet *Den katolske Boganmelder*.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse
Redigeret af
Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvå og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:
A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9828 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 57042
Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal —
hele Skandinavien
Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annøceekspedition:
Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 8394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 58986

Hvad ved Mille om Kristendom?

Åbenhjertigt interview med en 7-årig skolepige

Folkeskolens kristendomsundervisning er endnu engang kommet i søgelyset. Det er et misrøgtet fag, siger nogle, andre kunne ønske det helt slettet af timeplanen eller eventuelt omlagt, så undervisningen i kristendom blev fulgt op med tilsvarende belæring om muhammedanisme, hinduisme, buddhisme o. s. v.

En af ugebladets redaktører har formedelst en rulle bændellakrids fået lov at undersøge en syvårig katolsk skoleelevs kristendomskundskaber. Han eksaminerede en pige, som er begyndt på sit andet år i en katolsk skole. Hun er i enhver henseende en ganske almindelig syvårig, skiftevis næbbet og from, artig og uartig. Hendes forældre vedgår med en anelse af skam, at de hidtil ganske har overladt det til skolen at lære hende det fornødne. Men denne efterladenhed gør hende desto mere velegnet som forsøgskanin. Syvårige Mille ved i hvert fald ikke mere om den katolske tros lære end hendes klassekammerater – snarere mindre.

En religionslærer, som har læst interviewet, finder det betænkeligt, at hun taler så meget om synd og for lidt om sakramenterne som Guds gaver til mennesket. Men det må erindres, at Mille lige er begyndt på forberedelsen til sin første kommunion, og hun har endnu meget at lære. Spørgsmål og svar er gengivet fuldstændig ordret. Vi vil senere bringe et interview med en skoleelev, der har flere års undervisning bag sig og er blevet støttet mere bevidst af sine forældre.

– Mille, vil du lige i fem minutter holde op med at viske dig om næsen med hestehalen. Vi skal snakke sammen om det du har lært i religionstimerne.

– Vi har ikke religionstimer!
– Hvad har i ikke...?
– Vi har bibel.
– Nåh ja, det er nok det samme. Sig mig, havde i også bibeltimer i 1. klasse?

– Ork ja, selvfølgelig, det var ikke sådan bøger som vi har nu, det var nærmest sådan hefter med billeder i, og dem skulle vi farve. Der var billeder af Paradiset og Adam og Eva og slangen og alt det der. Slangen farvede jeg orange og grønt, for sådan ser slanger ud. Jeg har engang set en snog. Og så farvede vi også, hvordan man slår korsets tegn, og der var billeder af Jomfru Maria og Jesusbarnet, og hans ble var der snore omkring...

– Hvad lærte i mere?
– Tjah, så lærte vi fra Paradiset og hen til det om Josef med hans brødre. Der var en, der red på et æsel og kom forbi en brønd. Så lærte vi også bønner, som vi godt kunne i forvejen de fleste. Vi lærte også

Angelus, og den kendte jeg ikke. Den sagde vi hver middag, når kirkeklokken ringede.

– Hvor mange i klassen var katolikker?

– Der var 31 i den klasse, og de var næsten allesammen katolikker.

– Hvordan kan du vide det?

– Jo, for når der var skolemesse, så var de der.

– Du har lært om Paradiset, men der var jo mere end det med slangen.

– Ja, Paradiset det er sådan en flot have med en kolossal masse træer.

– Der er da også træer i almindelige haver.

– Ikke nær så mange som i Paradiset.

– Hvem var Adam og Eva?

– Det var de to første mennesker, og de var gode i begyndelsen, men så gjorde de noget, som slangen sagde, og det måtte de ikke for Gud, og så kom de ud af Paradiset. Så blev døren ind til haven lukket, til Jesus kom ned til jorden, og han lukkede den så op igen.

– Hvordan?

– Hvordan... ja, Jesus var jo den højeste, og han rådede over alle. Det var jo Gud, der var hans far.

– Hvornår kom Jesus herved?

– Var det ikke hundrede år eller sådan efter at Adam og Eva kom ud af Paradiset? Er det ikke rigtigt?

– Hvad skulle Jesus her på jorden?

– Han prædikede og han lærte folk, hvordan de skulle være.

– Hvordan skulle de være?

– De skulle være fromme og gode og gå i kirke.

– Hvorfor i kirke?

– Fordi vi skulle bede sammen til

Gud om tilgivelsen for vore synder, når vi har gjort noget forkert og været ulydig.

– Hvad sker der når vi synder?

– Så får vi sorte pletter på sjælen, og så kommer skytsenglen og siger, at det var forkert, og Djævelen siger, at det var godt.

– Hvem er Djævelen?

– Det er en fjende for alle mennesker.

– Hvad skal vi gøre, når vi har syndet?

– Så skal vi bede om tilgivelse, og så tager Gud synden væk.

– Hvordan?

– Hvordan... hvad skal jeg svare på det?

– Undskyld! Hvad har du så lært i 2. klasse?

– En masse, vi har læst i bøger om den første kommunion. Det handler om to børn, der hedder Bengt og Else, og bagefter snakker vi om, hvad de har gjort og hvad de har gjort forkert, for de gør hele tiden en masse. Sådan ved vi, hvad vi ikke selv skal gøre.

– Hvad er kommunion?

– Det er, når man går til kommunion oppe ved altret og får et lille fladt brød, hostie hedder det. En hostie er flad hele vejen igennem og flad i kanterne. Jeg har aldrig været helt nær ved sådan en.

– Er en hostie kun brød?

– Nej, nej, det er meget helligt, og når vi får sådan en, så renses sjælen for alle pletter, og så går synderne væk. Hostierne er oppe i det her lille... hvad er det nu det hedder... tabernakel, og det er englene og Gud, der passer på det og også præsten, når der er messe.

– Ved du, hvad skriftemålet er?

- Det har vi ikke lært så meget om, vi er næsten lige begyndt. Når man kommer derop, så skal man for-tælle alt det, man har syndet, og så gør præsten det sådan, at synderne bliver taget væk.

- Holder du af at gå til messe?

- Ja.

- Hvorfor?

- Jo, for så er man sammen med Gud, og det er også meget sjovt at synge.

- Går du så til messe hver søndag?

- Nej, ikke hver søndag, for nogle gange er jeg ude, og andre gange så er jeg optaget af noget.

- Hvorfor synger man ved mes-sen?

- Jo, fordi man synger for Gud, og man synger også om Gud, og det er også fordi man ikke skal glem-me Gud.

- Har du lært om messen i sko-len?

- Den er vi lige ved at lære om. Vi har et lille sødt alter inde i klas-sen oppe ved katedret, og så får vi det altsammen forklaret. Vi har også lært, at hvis der ikke er et kruci-fiks på, så kan præsten ikke læse messe. Engang så havde søsteren ikke sat krucifikset på.

- Og det fortalte i så hende?

- Ja, der var en, der gjorde. Men jeg havde ikke lagt mærke til no-get.

- Mille, nu er du jo en lille katolik, men du ved godt, at der er nogle børn i din klasse, som ikke er kato-likker, men protestanter. Ved du, hvad de børn tror på?

- Nej, det ved jeg ikke.

- Kan du li' at have bibel?

- Ja, det kan jeg godt, for man lærer noget om Gud og andre ting, som en katolik bør vide.

- Det var ellers godt husket! Er der fag, du bedre kan li' end bibel?

- Ja, og det er tegning.

- Hvornår skal du til din første kommunion?

- Engang efter jul, det er jo det, som vi hele tiden lærer om.

- Glæder du dig?

- Ja, for så skal man have hostien. Så vil jeg med op, når vi er til mes-se. Nu sidder man bare og glør og glør. Jeg har forresten glemt noget . .

- Hvad har du glemt?

- Vi lærer en masse salmer, og nogle har jeg lært af mig selv. For-resten skal vi snart have julekrybbe på skolen, og det er jeg spændt på. Sidste jul gik jeg i en anden skole, og der var der en julekrybbe i hver klasse af ler. Jeg ved ikke, hvordan det er med julekrybber på denne her skole. Det er i hvert fald godt, at vi har en hjemme med lygte i. Det er bare en skam, at hyrden er bræk-ket midt over.

Jeg skal forresten ned og løbe på rulleskøjter nu!

E. D.

Abbe' Pierres besøg

Vi har modtaget:

Det var ærgerligt at se, at vort ellers så gode ugeblad helt har glemt, at Abbe' Pierre har været i Danmark. Jeg er sikker på, at vi er en del katolikker, som er skuffet over, at der ingen tidspunkter for Abbe' Pierres foredrag (i Christianskirken) har stået anført i bladet. Det var rent tilfældigt, at jeg så en lille notits i et af dagbladene om ovennævnte foredrag, som forøvrigt var blændende godt. Jeg har iøvrigt heller ikke hørt, at han har holdt foredrag for katolske kredse. Hvordan kan dette være?

Med venlig hilsen

Jose Sundbøll, Vanløse.

En præsentation af Abbe' Pierre med angivelse af to datoer, hvor han skulle holde foredrag i København, fandtes i ugebladet den 10. november. Iøvrigt blev Abbe' Pierres of-fentlige foredrag derudover arrange-ret med så kort varsel, at vi af blad-tekniske grunde ikke kunne holde trit. Det gælder således Abbe' Pier-res prædiken sidste søndag kl. 11,30 i Sct. Ansgar i København. Kirken var alligevel stuvende fuld, og præ-diken var en oplevelse - selv for vor tilstedeværende medarbejder, der ikke forstår eet ord fransk!

Lille æsel i radioen

Radioens små lyttere skal nu stif-te bekendtskab med en af de mest charmerende bøger i Don Bosco-se-rien, nemlig Ruth Sawyers »Det mindste æsel«. Onsdag d. 2. decem-ber har skoleradioen en »Fik du læst« - oplæsning af bogen kl. 10,15.

Academicum Catholicum

Onsdag den 2. december kl. 20, Stenosgade 4: Civilingeniør Erhard Aae indleder en diskussion om »Men-nesket i automationsalderen«. Gæste-billetter à 1 kr. ved indgangen.

Er De nu blevet abonnent!

I år er det

Søndag den 6. december

Katolske menighedsplejer

holder JULEMARKED

STENOSGADE 4 - HUSK DET ENDELIG

I den belgiske provins Namur ved Ardennerens begyndelse, i en af Benediktinerklostret Chevetogne. Dette kloster er næppe mange danske læsere bekendt; det er imidlertid umagen værd at stifte nærmere bekendtskab med Chevetogne og dets munke. Fra Namur tager man toget mod Luxembourg, stiger af i Ciney, hvorfra man tager en af de forholdsvis sjældne busser, og kører ud gennem et frodigt, meget stærkt kopperet terræn; halvvejs oppe på et af de mange skovklædte højdedrag ligger klostret; man får øje på det fra meget lang afstand, bygningerne er ingenlunde smukke og aldeles ikke monastiske af udseende, det er et kæmpeslot, bygget i forrige århundrede af en rigmand. En ting tiltrækker sig imidlertid ens opmærksomhed: et lille stykke fra de fæstningslignende klosterbygninger ligger en stor russisk kirke med gyldengrøn kuppel, ikke løgformet som på Sct. Alexander Newskykirken i Bredgade i København, men som man ser det på kirker i Rusland af Novgorodtypen fra det 11. århundrede. Den rejssende må undre sig, et benediktinerkloster med en russisk kirke! – en forklaring udbedes! Kirkens eksistens skyldes simpelthen, at en del af munkene følger den byzantinske ritus, – en anden del følger latinsk ritus, til brug for hvilken der findes et latinsk kapel i selve klostret.

Forklaringen forekommer sikkert slet ikke tilfredsstillende. Hvorfor en sliq deling af kommunitetet? Hvorfor i det hele taget byzantinsk ritus i et benediktinerkloster? Det hele virker såre forvirrende på den udenforstående!

Et blik på klostrets historie, forudsætningerne for dets oprettelse og munkefællesskabets mål vil give tilfredsstillende svar på ens undrende spørgsmål.

I 1924 rettede pave Pius 11. i et brev til benediktinerens Abbas Primas en opfordring til at arbejde for de orientalske kirkers og ganske specielt den russiske kirkes genforening med Rom. Paven skrev: Hvem er bedre egnet til at tage del i arbejdet for genoprettelsen af enheden end vestens munke, som ved deres flittige virke har indlagt sig så store fortjenester hos Kirken og det civile samfund, og især fordi munkene har deres oprindelse i østen; benediktinerordenen, grundlagt i vesten af Sct. Benedikt (som orientalerne selv ærede som patriark for vestens munke) havde allerede opnået en vidunderlig blomstring længe før den smertefulde adskillelse i det 11. årh. Yderli-

Kronik

Hvor øst og vest mødes

af

adjunkt, cand. mag.

Christian Holtzer

gere har denne orden trofast indtil i dag bevaret kirkefædrenes traditioner, iveren for den hellige liturgi og de grundlæggende elementer i det oprindelige munkevæsen, alt dette er omstændigheder, der gør Sct. Benedikts sønner ganske særlig egnede til at arbejde for forsoning med vore adskilte brødre.

Som svar på denne henvendelse grundlagde Dom Lambert Beauquin i 1925 et kloster i Amay-sur-Meuse i Belgien. Kommunitetet var og er stadig meget internationalt, 8 forskellige nationer er repræsenteret, overvejende vesterlændinge, hvoraf en hel del har antaget byzantinsk ritus. Klostret voksede iøvrigt hurtigt, og i 1939 flyttede alle munkene til Chevetogne, hvor der var rigelig plads.

I en lille brochure om klostret siges: Benediktinerne i Chevetogne

har som mission og rolle i Kirken af i dag at bede, arbejde og hellige hele deres liv det ønske, vor Herre Jesus Kristus udtalte: at de alle må være eet, det der var genstand for hans bøn og påmindelse til apostlene kort før hans offer på korset. Enheden er altså Kristi vilje, splittelsen mellem de kristne er mod hans ønske og en forargelse for de ikke-kristne, og det er fremfor alt disse to kendsgerninger, der motiverer arbejdet for enheden.

Munkene ønsker at nærme sig vore ikke-katolske brødre for at lære dem bedre at kende og for at forene sig med dem i næstekærlige bestræbelser. Det første og uundværlige arbejde er: i troskab og hengivenhed over for den romerske Kirke at træde i kontakt med den orientalske verden, dette sker i Chevetogne ved studiet af orientalske sprog, først og fremmest russisk og græsk, orientens historie, litteratur, kunst, kirkefædrene og frem for alt liturgi og teologi; man søger at sætte sig ind i disse folkeslags tankegang og følelser; dette arbejde med så at sige at tilegne sig en orientalsk sjæl skal sætte munkene i stand til bedre at kunne træde i kontakt med Orientens kristne, bedre at forstå dem og holde af dem. Man ønsker at lade sig gennemtrænge af en virkelig katolsk ånd, den universelle ånd, der er fremmed over for alt nationalt snæversyn og højt hævet over alle racemæssige delinger, thi »Kristi kirke«, sagde pave Benedikt XV, »er hverken latinsk, græsk eller slavisk, men den

Det indre af benediktinerens kirke, hvor gudstjenesterne udfoldes efter orientalsk ritus.

er katolsk; alle dens børn er lige over for den.«

Missionærerne er ofte i orientalerens øjne forblevet for europæiske, for latinske. Mange af dem var overbevist om den vestlige kristenheds intellektuelle, moralske og religiøse overlegenhed og betragtede de orientalske kristne som andenrangs kristne, som de ønskede at latinisere. Langt fra at ville anlægge et slikt synspunkt ønsker man i Chevetogne at være åben over for alt, hvad der findes af godt og ægte hos alle folkeslag i og uden for den katolske kirke.

I deres studier går munkene også tilbage til kristendommens oprindelse og til perioden før det sørgelige brud i det 11. årh. for der at finde de mange spor af lighed på områder som disciplin, kultus og kristen fromhed, spor som senere er forsvundet i tider, der har været mest optaget af at betone forskelle.

Baggrunden for munkenes virke er naturligvis det monastiske liv og kernen i dette er bønnen, den hellige liturgi, som i et hvilket som helst benediktinerkloster. For Chevetognes vedkommende kommer hertil det specielle, at en del af munkene følger latinsk ritus, en anden byzantinsk. Ved hjælp af denne sidste ønsker munkene at være i levende forbindelse med den orientalske kristenheds tros- og fromhedsliv; samtidig bevidner de den katolske kirkes ærefrygt og agtelse for disse traditionelle former, som udgør en del af alle kristnes fælles eje. I mange menneskers bevidsthed står den latinske ritus som den »rigtige« katolske liturgi, alle de andre riter, om man overhovedet aner deres eksistens, er kun noget tilladt, som beklageligvis bryder Kirkens enhed. De forskellige orientalske riter, som ikke blot anvendes af de fra Rom adskilte ortodokse kristne, men også af adskillige katolikker i Orienten, er lige så vel Kirkens officielle bøn som den latinske ritus, og af samme rang som denne. At diskutere hvilken ritus, der er den bedste, vil være ørkesløst, al den stund hver enkelt ritus giver udtryk for forskellige mentaliteter, og netop derved bliver et udtryk for Kirkens katolicitet og så langt fra at bryde Kirkens enhed tværtimod understreger mangfoldigheden og rigdommen i enheden.

Tilstedeværelsen af byzantinsk ritus er også et vigtigt led i det oplysningsarbejde, man fra klostrets side retter mod alle vesterlandske katolikker. I Chevetognes kirke får latinske katolikker lejlighed til at overvære den byzantinske liturgi i al

Den fæstningsagtige kirke i Novgorod-stilen fra det 11. århundrede.

den glans. Mange er da også de mennesker, der begiver sig til kirken, især på de store festdage, ganske særligt til de lange højtidelige gudstjenester i den stille uge, der kulminerer med den store gudstjeneste på skenat; da er kirken fyldt til bristepunktet. Et af de betydningsfulde værker, Chevetognes munke har udført, er oversættelsen af væsentlige dele af de liturgiske tekster, der anvendes i den byzantinske ritus. 3 store tykke bind er allerede udkommet; disse gør det muligt for vesterlændinge at følge gudstjenesterne, der foregår enten på kirkeslavisk eller græsk, og gøre sig bekendt med de vidunderlige tekster af en sjælden rigdom og dybde. Her er vi netop ved en meget vigtig del af arbejdet: oplysningen, der er rettet til to sider, mod ikke-katolikker og mod katolikker, ganske særligt mod vesterlændinge, i begge tilfælde for at rette gamle misforståelser, nedbryde fordomme, skabe kærlighed til de værdier, der findes i øst og vest, og således hos alle skabe et levende ønske om at nærme sig andre kristne. Det arbejde, der skal udføres i bestræbelserne for genforeningen, er nemlig først og fremmest af psykologisk, intellektuel og overnaturlig art. Som klostrets stifter, Dom Lambert Beauvuin, siger i »Le vrai travail pour l'unité chrétienne«: vort apostolat gælder menneskenes trofasthed og oprigtige forsøg på at nærme sig hinanden med den faste vilje at

gøre en ende på alle uoverensstemmelser og al splid.

Dette apostolat, som oprindeligt gjaldt genforeningen med Orientens kirker, har efterhånden udvidet sig, så det er blevet mere alment økumenisk orienteret, altså rettet såvel mod den ortodokse kirke, som mod den anglikanske, de lutherske og calvinistiske, hvad man hurtigt kan overtale sig om ved at kaste et blik i klostrets tidsskrift *Irenikon*, der er åbent for skribenter af andre konfessioner, og som specialiserer sig i artikler af teologisk og historisk art. *Irenikon* afholder sig fra al ørkesløs polemik og forkaster den nedladende holdning over for andre kristne, man desværre så ofte finder hos katolikker. Den søger de udstrakte områder, der i stedet for at adskille forener os med andre kristne uden at ville undervurdere de ting, der adskiller. Samtidig er man opmærksom på, at mange tilsyneladende forskelle i læren ofte snarere er forskelle i mentalitet, og i virkeligheden måske er to synspunkter, der supplerer hinanden.

Foruden tidsskriftet udgiver klostret også bøger om teologiske, historiske og liturgiske emner. Et stort arbejde af kunstnerisk art udføres endvidere, nemlig udgivelse af orientalsk kirkemusik, samt forarbejdelse af smukke russiske og græske ikoner (ikon-billede af Kristus eller de hellige). Disse har vundet stor udbredelse langt ud over landets græn-

ser, og er iøvrigt meget skattede og udbredte mellem ortodokse kristne.

Endnu en side af munkenes virke må omtales, nemlig klostrets udstrakte gæstfrihed, ganske særlig mod ikke-katolikker; thi den personlige kontakt mellem de kristne er et af de vigtigste forberedende arbejder for genforeningen. »Menneskenes nærmen sig hinanden er viselig ikke enhed i troen, men den disponerer i den retning.« Disse ord af den belgiske kardinal Mercier, der interesserede sig så levende for klostret, siger noget om i hvilken atmosfære gæsten lever i Chevetogne, enten det drejer sig om større grupper, der deltager i studieuger eller møder mellem katolske og ikke-katolske teologer eller om enkeltpersoner. Det vil her være på sin plads at nævne navnet på en person, for hvem besøg i klostret kom til at betyde umådeligt meget, nemlig abbé Paul Couturier (død 1953 i Lyon), apostlen for den kristne enhed. Opholdet i dette kloster, hvor han forøvrigt senere blev oblat, var intet mindre end en væsentlig etape i det kald, som skulle få så stor betydning for ham selv og den katolske Kirke, ja, hele den kristne verden, bl. a. er hans formel for den internationale bedeuge (at bønfalde om den enhed, som Kristus ønsker for sin Kirke) også blevet antaget af Kirkernes Økumeniske Verdensråd.

I betragtning af alt det, der nu foregår i den katolske kirke – især efter at Pave Johannes XXIII er kommet på tronen, og i den kristne ikke-katolske verden gennem mange år, burde der være en levende interesse for dette kloster, hvis munke udretter et så smukt og uegennyttigt arbejde. Ikke mindst danske katolikker, der lever i et land med protestantiske traditioner, bør se med sympati på klostrets arbejde. Blandt munkene er mange særdeles godt orienteret om protestantisme, selv nordisk protestantisme (en munk kan læse svensk) omend munkene selv ønsker at orientere sig langt grundigere om Norden, ikke mindst ved personlig kontakt med nordboere, katolikker såvelsom ikke-katolikker. Men skønt man finder en overordentlig broget skare blandt Chevetognes venner fra de mest utænkkelige egne af verden, mangler i beklagelig grad det nordiske islæt!

Tegn abonnement

Socialisme og religion

Det tyske socialdemokratis næstformand, Waldemar von Knoeringen, har skrevet følgende betragtninger om socialisme og religion:

Det tyske socialdemokrati's Erfurt-program fra 1891 fastslog uimodsigeligt, at religion er en privat sag. Siden da er diskussionen i den socialdemokratiske bevægelse om forholdet mellem socialisme og religion imidlertid aldrig gået i stå, og det vil blive taget op til generaldebat på den partikonference, som nu i november holdes i Godesberg ved Bonn.

Det må siges, at der er en betydelig forskel mellem Erfurt-programets korte erklæring om, at religion er en privatsag, og formuleringen af det programforslag, der nu forelægges af partiledelsen.

Forslaget har følgende ordlyd:

»Demokratisk socialisme, der i Europa er rodfæstet i kristen etik, humanisme og klassisk filosofi, proklamerer ikke endegyldige sandheder – ikke på grund af manglende forståelse for eller indifferens overfor filosofiske eller religiøse sandheder, men af respekt for det enkelte individs beslutninger i samvittighedsspørgsmål. Hverken staten eller de politiske partier er berettiget til at blande sig i sådanne beslutninger. Socialisme er ikke en erstatning for religion. Det socialdemokratiske parti respekterer åndelige institutioner og religiøse samfund. Det erklærer sig indforstået med, at disse bør nyde statens beskyttelse, at de har deres egen funktion at opfylde. Partiet er altid parat til at samarbejde

med kirkerne på basis af lige partnerskab.«

Denne formulering, som Godesberg-konferencen anmodes om at godkende, er af fundamental betydning for det fremtidige forhold mellem partiet og kirkerne. Når denne stilling har fået partiledelsens støtte, er det en frugt af de almindelige diskussioner med henblik på at klarlægge den moderne socialismes grundlæggende ideer.

Verden er inde i en omstillingsproces. Videnskab og teknologi omstyrter den gamle ordens udenværker. Jorden bliver mindre for hver dag. De fulde konsekvenser af denne omstilling er endnu uoverskuelige. Men den moderne socialismes rolle er klar. Den må være vogter af frihed og menneskelig værdighed i en tidsalder, der i stigende grad er domineret af tekniske fremskridt og centraliseret organisation. Det er derfor forståeligt, at den demokratiske socialismes holdning til de åndelige kræfter i samfundet i den nuværende periode er af største betydning.

Det tyske socialdemokrati har ført og fører stadig livlige drøftelser med såvel protestantiske som katolske autoriteter. Der er enighed mellem parterne så vidt, at kampen i dag gælder menneskelig værdighed. Naturligvis må ingen vente, at et århundredes gensidige mistillid og konflikt med eet slag kan erstattes af tillid. Men det erkendes, at der ikke er megen tid at spilde. Den nuværende materielle verdens udfordring må imødegås.

Formuleringen, som angives af von Knoeringen, vedtoges på den netop afsluttede konference.

Med Paven i køkkenet

I en ny bog om pave Johannes, en anekdoterisamlings udgivet af Pietro Ambrogiani, fortælles følgende historie: Da den nuværende pave var nuncius i Paris, havde han engang udsendt middagsinvitation til en række venner og bekendte, men selv glemt sin aftale. Den første gæst, der ankom, var bogforfatteren Francisque Gay, en senere fransk ambassadør i Kanada. Da han stod overfor den pavelige nuncius, udbrød han:

– Jeg er Deres excellence meget taknemmelig for den venlige invitation til middagen!

Nuncius stirrede forbløffet på ham og svarede:

– Mon Dieu, det havde jeg glemt!
– Det gør ingenting for min skyld, Deres excellence, men hvad med de andre gæster!

Nuncius tænkte sig om et øjeblik. Gæsterne ville snart komme og blandt dem en brasiliansk biskop.

– Skynd Dem, sagde han til Francisque Gay og trak forfatteren med ud i køkkenet.

Nuncius overrakte nu sin gæst et forklæde og gav ham besked på at hjælpe med forberedelserne. Der skulle serveres polenta, en kendt italiensk ret.

Det lykkedes den fremtidige pave at få ingredienserne blandet og madden parat, da gæsterne indfandt sig.

Nye Vatikan-mærker

Vatikanet har udsendt to nye frimærker til luftpost. Frimærkerne viser Vatikanets radiobygninger og fem af Roms berømte obelisker. Mærkerne med Vatikanradioens billede er udsendt i to værdier, der begge viser den korsformede antenne og den vingede statue af ærkeenglen Gabriel, der står foran radiostationen.

Obelisk-serien dækker ti frimærkeværdier og gengiver forskellige motiver fra Rom med obelisker i billedets centrum. Frimærket med obeliskens på Peterspladsen viser Vatikanets bygninger i baggrunden, og et oplyst vindue i den øverste etage skal antyde, hvor pavens arbejdsværelse er beliggende.

Den franske præst og skribent Andre Blanchot er blevet tildelt de litterære kritikeres pris for sin bog *La Litterature et le Spirituel*.

„Løven fra Münster“

Vatikanstaden (NC). Rituskongregationen har modtaget en anmodning om at indlede forberedelserne til en eventuel salsligkåring af den kendte biskop af Münster, kardinal Clemens von Galen, der var en af nazismens sejgeste modstandere. Kardinal von Galen døde den 22. marts 1946 i en alder af 68 år. Han blev i Hitler-tiden gentagne gange truet med arrest af nazisterne, fordi han forsvarede Kirkens rettigheder og fordømte jødeforfølgelserne. Allerede i 1934 omtalte han offentligt, at Hitler-regimet var gudløst. Han blev i folkemunde kaldt »løven fra Münster« – også fordi han var en sjældent høj og kraftig mand. Kardinal von Galen var den yngste i en familie med 11 børn.

Kardinal von Galen indledte i 1934 med en prædiken i Münster sin kamp mod nazismen. Han erklærede dengang, at den katolske kirke blev undertrykt og var genstand for uretfærdig behandling. Året efter stemplede han nazisternes lære som »afguder og revolte imod skaberen« og erklærede, at »de angreb på kristendommen, som vi gennemlever i nutidens Tyskland, overgår i ondskab og voldsomhed alt, hvad man tidligere har hørt om«. I 1941 blev han sat under »husarrest« af Gestapo, og i 1943 blev han arresteret af Gestapo, fordi han i en prædiken havde fordømt dets handlinger.

Japansk biskop død

Sendai, Japan (NC). Biskop Januarius Hayasaka, den første indfødte japaner, der er blevet katolsk biskop, er død 76 år gammel. Biskop Hayasaka modtog sin bispevielse af Pius XI i Peterskirken 1927. Han var biskop af Nagasaki. Hans bispevielse vakte i sin tid stor opmærksomhed. En forsamling på 20.000 mennesker var kommet til Peterskirken for at overvære bispevielsen, og 15 kardinaler deltog.

Messe på indisk folkesprog

London (NC). Katolikker i den indiske landsby Kurishumala samles hver søndag med begejstring om en messe, der læses på deres modersmål, malayalam. Benediktinerpræsten Bede Griffiths (som tidligere her i bladet har fortalt om sit arbejde i Indien) oplyser, at menigheden følger den ritus, der kaldes syro-malankara, og de reciterer de tre fjerdedele af messen sammen med præsten. Befolkningen i Kurishumala kan messebønnerne udenad.

Father Griffiths, der blev uddannet ved Oxford universitet og senere blev katolik, er internationalt kendt som foredragsholder og forfatter til teologiske og historiske artikler. Han blev i sin tid benediktinermunk i Prinknash Abbey i England, men fik for få år siden tilladelse til sammen med den belgiske cistercienserpater Francis Mahieu at rejse til Indien og forsøge at opbygge et indisk benediktinerkloster. De havde begge studeret orientalsk filosofi og agtede at indleve sig i befolkningens traditioner og daglige sædvaner. De åbnede deres kloster sidste forår og fik Den hellige Stols tilladelse til at læse messe i den syro-malankaraitiske ritus. Father Griffiths fortæller, at han og father Mahieu prøver at leve på indisk maner. De går klædt som de lokale »hellige mænd«, sover på gulvet med en måtte som seng, spiser udelukkende vegetarisk føde og går barfodede. Det nye kloster har nu seks indiske novicer og adskillige postulanter.

Vor svenske kollega »Hemmet och Helgedomen« er begyndt at offentliggøre en fortegnelse over alle katolske bøger og artikler med katolske emner, der er udsendt i Sverige siden år 1900. Det er det svenske Academicum Catholicum, der har taget initiativet til udarbejdelsen af den fyldige bibliografi. Den vil senere blive offentliggjort i bogform.

Største antal kardinaler siden det sekstende århundrede

Første skotske kardinal i 150 år er søn af protestantisk præst

Vatikanstaden (NC). De otte nye kardinaler vil blive udnævnt af paven ved et privat konsistorium den 14. december. To dage senere mødes de atter med paven i et halv-officielt konsistorium, og endelig modtager de den 17. december den røde hat, tegnet på deres værdighed som kardinaler.

Paven besluttede at udnævne otte kardinaler, således at kollegiet får et samlet medlemstal på 79, hovedsageligt af hensyn til det kommende kirkemøde, siger en talsmand for Vatikanet. Af de nye kardinaler skal nemlig seks og muligvis syv tildeles opgaver indenfor den romerske kurie, Kirkens øverste ledelse.

Vi bringer her otte korte livsskildringer af de nye kardinaler:

Ærkebiskop Paolo Marella er 64 år og født i Rom. Han blev præsteviet i 1918. Senere tog han doktorgrader i teologi og kanonisk lov. Han fik sin første opgave indenfor Den hellige Stols diplomatiske tjeneste, da han i årene 1924-1933 var medlem af den apostoliske delegation i Washington. Han blev bispeviet i 1933 og udnævnt til apostolisk delegat i Japan. Fra 1938 var han apostolisk delegat til Australien, New Zealand og Stillehavsoerne. Denne post beklædte han indtil 1953, da han afløste den nuværende pave som nuncius i Frankrig.

Ærkebiskop Gustavo Testa er 73 år og født i den italienske by Boltiere. Han blev præsteviet i 1910. Fra Roms pavelige seminarium har han doktorgraden i teologi og et licentiat i bibel-videnskab. I årene 1913-1920 underviste pastor Testa i bibel-videnskab og hebraisk ved seminariet i Bergamo, hvorefter han blev sendt til det pavelige nunciatur i Wien. I 1924 deltog han i en pavelig mission til Peru og blev ved tilbagekomsten knyttet til kongregationen for særlige kirkelige opgaver. I to år gjorde han tjeneste i München og derefter fra 1929 til 1934 ved nunciaturet i Italien. I 1934 blev han udnævnt til apostolisk delegat i Egypten og Arabien. Samme år blev han i november bispeviet. Ærkebiskop Testa var i seks år fra 1942 Vatikanets statssekretær. Fra 1948 til 1953 opholdt han sig i Palæstina som apostolisk delegat. Denne post forlod han for at blive nuncius i Schweiz.

Ærkebiskop Aloisius J. Muench er 70 år og født i Milwaukee, U.S.A. Han har været rektor for bispedømmets seminarium, indtil han i 1935 blev biskop af Fargo. Ærkebiskop

Muench udnævntes i 1946 til officiel amerikansk repræsentant i forhandlingerne mellem den katolske kirke i Tyskland og den amerikanske militærregering i okkupations-zonen. Han blev samme år pavelig visitator i Tyskland og leder af den pavelige hjælpetjeneste. Da de normale diplomatiske forbindelser med Tyskland genoprettedes i 1951, blev ærkebiskop Muench nuncius i Tyskland.

Ærkebiskop Albert G. Meyer er 56 år og født i Milwaukee, U.S.A. Han har fået sin uddannelse i Rom

og blev efter nogle års arbejde i et amerikansk sogn rektor for seminariet i Milwaukee. Han blev bispeviet i 1946, udnævnt til biskop i Superior og forfremmedes i 1953 til ærkebiskop af Milwaukee. I 1958 blev han ærkebiskop af Chicago.

Pater Arcadio Larraona er 72 år. Han er født i provinsen Navarra i Spanien. Efter sine studier af humaniora i Alagon ved Saragossa indtrådte han i Clarentinerfædrenes noviciat. Han blev præsteviet i 1911. Han fortsatte sine studier i Rom og blev doktor i såvel kanonisk som civil jura. Fra 1918 og indtil i dag har han undervist ved det pavelige seminarium. I 1943 blev han udnævnt til undersekretær i kongregationen for ordenslivet. Han blev denne kongregations sekretær i 1950.

Monsignore Francesco Morano er 87 år og født i Caivano i nærheden af Neapel. Han blev præsteviet i 1897. Fire år senere fuldede han ved Roms universitet specielle studier af fysik og matematik, hvorefter han tog eksaminer i såvel kanonisk som civil jura. I året 1900 blev mgr. Morano knyttet til Vatikanets astronomiske observatorium. Denne post forlod han i 1903 for at arbejde ved Det hellige Officium. Han blev forfremmet gennem en række embeder indenfor Det hellige Officium, indtil han i 1935 blev udnævnt til sekretær og dommer i rotaen, Vatikanets højesteret. Siden 1903 har mgr. Morano været meget aktiv i det pavelige Videnskaberne Akademi. Pave Pius XI indsatte ham som præsident for akademiet, og han bestred denne opgave indtil 1935.

Monsignore William Heard er 75 år og født i Edinborough, Skotland. Han er søn af en protestantisk præst, blev katolik 26 år gammel og begyndte tre år senere at forberede sig til præstevielsen. Sin første uddannelse fik han i Edinborough og ved Balliol College, Oxford. I 1910, da han blev katolik, afsluttede han sin eksamen som advokat. Han forlod imidlertid sin juridiske løbebane og gennemførte de teologiske studier ved det engelske kollegium i Rom. Efter sin præstevielse blev han doktor i filosofi, teolog og kanonisk lov. I årene 1921-1927 var Father Heard

Kardinaler fra 25 nationer

Kardinal-kollegiet vil efter den 14. december tælle 79 medlemmer, det største antal siden det sekstende århundrede, da Kirken under Gregor XIII havde 76 kardinaler. Med de nye kardinaler vil 25 nationer være repræsenteret. Fordelingen er: Italien 31, Frankrig 7, Amerika 6, Spanien 5, Tyskland 4, Brasilien 3, Kanada 2, Argentina 2, Storbritannien 2, Portugal 2, og følgende lande hver 1 kardinal: Belgien, Irland, Ungarn, Polen, Jugoslavien, Armenien, Syrien, Østrig, Indien, Kina, Australien, Mexiko, Uruguay, Ekvador og Cuba.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 29.: 1. søndag i advent (s. 2, violet). Om fire uger er det allerede jul! Vi har ikke mere megen tid til at forberede os til Herrens komme. Allerede i Det gamle Testamente var Kristus »den, der skulle komme«. Profeterne forkyndte hans stadig nærmere forestående komme og skildrede ham mere og mere nøjagtigt. Og endnu den dag i dag er Kristus »den, der skal komme«. Han kommer usynligt til stede i de kristnes hjerter. Han vil komme synligt og i herlighed på den yderste dag. Derfor, siger Paulus til os, er det på høje tid, at vi »rejser os af søvnen«. »Lad os aflægge mørkets gerninger og iføre os lysets våben.«

MANDAG d. 30.: Andreas (s. 766, rød), apostel.

Thukommelse af søndagen (s. 2).

TIRSDAG d. 1. dec.: Søndagens messe (s. 2, violet).

ONSDAG d. 2.: Søndagens messe (s. 2, violet).

Thukommelse af Bibiana (s. 770).

TORSDAG d. 3.: Frans Xaver (s. 770, hvid).

Thukommelse af søndagen (s. 2).

FREDAG d. 4.: Petrus Chrysologus (s. 771, hvid).

Thukommelse af søndagen (s. 2) og af Barbara (s. 771).

LØRDAG d. 5.: Søndagens messe (s. 2, violet).

Thukommelse af Sabbas (s. 772).

præst i Southwark bispedømme i England, men han blev kaldt til Rom for at arbejde ved den kirkelige domstol, rotaen. Han har siden været knyttet til rotaen (bedst kendt som øverste instans for ægteskabs-sager) og blev dens dekan i 1958.

Pater Agostino Bea S. J. er 78 år og født i Baden, Tyskland. Han indtrådte i Jesu Selskab i 1902, studerede i Valkenburg, Holland, og blev i 1912 præsteviet. I årene fra 1917 til 1921 var han præfekt for studierne i Valkenburg. Pater Bea blev derefter provincial for det nordlige Tyskland. Fra 1924 til 1928 ledede han Jesu Selskabs institut for højere studier i Rom og underviste samtidigt i bibel-videnskab ved det pave-lige bibel-institut. Pater Bea er rådgiver for flere romerske kongregationer og leder af tidsskriftet *Biblica*. Han præsiderede over den kommission, som udarbejdede den nye latinske oversættelse af Davids salmer, udsendt i 1945.

Tanker for en husmor

Når jeg tænder op i køkkenet om morgenen, da lad mig huske: »Han er kommet for at kaste ild på jorden, og hvad vil Han andet, end at den skal brænde?«

Når jeg laver mad, festmad eller daglig mad, da lad mig være opfyldt af den tanke: »Hvad I har gjort mod én af disse mine små, har I gjort mod mig!«

Når jeg gør grønsager i stand, jordens skønne forskelligartede frembringelser, så lad mig huske: »Stjerne-nerne lyser med forskellig glans.«

Når jeg dækker bord med forskellig service, giv mig da at tænke på og at efterligne de kvinder, som »fulgte Ham og tjente Ham.«

Efter hvert måltid, når de andre forlader bordet og med friske kræfter fortsætter deres arbejde, så lad mig sige med Maria: »De hungrede har Han fyldt med gode gaver.«

Når jeg stikker mine hænder ned i det hvide sæbeskum, da lad min tanke dvæle ved det ord: »Er jeres synder end røde som blod, skal de blive hvide som sne.«

Får jeg i dagens løb en kort pause i mit arbejde, da lad mig gå til Ham, som siger: »Kom til mig, alle I som arbejder og er besværede, og jeg vil give jer hvile for jeres sjæle.«

Og når jeg efter dagens arbejde

går træt til hvile, da lad mig tænke på dette: »Menneskesønnen har ikke det, hvortil han kan hælde sit hoved.«

Når min sidste stund oprinder, da lad mig høre af hans egen mund: »Kom hid I min Faders velsignede.«

UGENS HELGEN:

**Frans Xaver, præst,
missionernes skytshelgen**

Frans var født i Xaver i Navarra i 1506. Ligesom Ignatius af Loyola, til hvis første disciple han hørte, og som Terese af Avila kendte denne stolte spanier tillokkelserne ved denne verdens glans og herlighed. Men det gik meget hurtigt op for ham, at den jordiske herlighed intet er værd, og han satte som eneste mål for sit liv »Guds større ære«. Han blev sendt som missionær til Østindien, hvor han gik i land i Goa i 1542, og han døde på øen San Choan ved Kinas kyst i 1552. Men disse 10 års apostolat er præget af et helt utroligt arbejde i Østindien, på Ceylon, på Molukkerne og i Japan. Af en lidenskabelig kærlighed til Kristus øser Frans mod til at leve i øjeblikket og optimisme med hensyn til fremtiden. »At udholde alt slid og besvær for ham alene, for hvis skyld vi skal bære det, deri finder vi de store glæder...«

Ansgarius-Bonifatius Foreningen

Den danske katolske kirkesag.

Ansøgninger om tilskud fra foreningen til de respektive kirker og kapeller bedes indsendt inden den 31. december til Den katolske Kirkes Kancelli, regnskabsafdelingen, Amaliegade 31 A, København K.

Helge Jacobsens Legat

I løbet af marts måned vil udde-ling af Helge Jacobsens legat finde sted.

Dette legat kan søges som bidrag til bygning eller restaurering af katolske kirker – fortrinsvis sognekirker – under forudsætning af, at der ved bygning af kirken alene medvirker danskfødt arkitekt, og at den pågældende menighed selv viser of-fervilje. Eventuelt vil der endvidere kunne uddeles mindre beløb til hjælp til dækning af udgifter ved religi-onsundervisning for katolske børn.

Eventuelle ansøgninger indsendes inden 31. januar 1960 til Den katol-ske Kirkes Kancelli, regnskabsafde-

lingen, Amaliegade 31 A, København K., og skal i specificeret form indeholde alle de nødvendige oplysninger.

Baronesse Rosenkrantz Charisius' f. Oxholms legat

til hjælp for trængende, indfødte medlemmer, mænd eller kvinder, af de her i landet værende katolske menigheder, uddeles af biskoppen i løbet af februar måned 1960.

Ansøgninger, indeholdende fulde navn, stilling, alder, bopæl, skal m. h. t. trang, værdighed og medlemsforhold til en herværende katolsk menighed attesteres af to personer, hvoraf den ene skal være katolsk gejstlig.

Legatportionerne uddeles ikke for livstid, hvorfor tidligere legatnydere må indsende ny ansøgning. Ansøgningsfristen udløber d. 31. decbr. Andragender, som er indsendt efter dette tidsrum, kan ikke tages i betragtning.

Ansøgning stiles og indsendes til Den katolske Kirkes Kancelli, regnskabsafdelingen, Amaliegade 31 A, København K.

Herren kommer snart!

Bliver det i 2914?

I tidens løb er der mange, deriblandt forskellige sekter som for eksempel adventisterne og Jehovas Vidner, der har prøvet på forhånd at beregne datoen for verdens ende.

Hos adventisterne var det W. Miller, der på grundlag af en tekst fra Daniels bog (8, 14) regnede ud, at verdens ende skulle finde sted i 1843. Da der intet skete, regnede han efter en gang til og kom til det resultat, at den måtte komme den 22. oktober 1844.

Russel, grundlæggeren af Jehovas Vidner, fastsatte »begivenheden« til 1874, derpå til 1914 og endelig til 1918. Han døde imidlertid i 1916. Hans disciple har nu ment at kunne fastslå, at den nye himmel og den nye jord skal opstå i 2914, og på den måde vil det nu ikke mere blive nødvendigt at ændre datoen i den nærmeste fremtid!

Vi kristne ved, at alle disse beregninger er helt uden mening. »I kender hverken dagen eller timen,« siger evangeliet til os. Til de første kristne, der utålmodigt ventede på Herrens genkomst, skrev Peter i sit 2. brev: »Dette ene må I ikke glemme, at een dag er for Herren som tusinde år, og tusinde år som een dag. Herren nøler ikke med at opfylde forjættelsen, men han har langmodighed med jer, da han ikke vil, at nogen skal fortabes, men at alle skal nå til omvendelse.«

I stedet for at spilde sin tid

med alle disse gætterier og vente på Kristi genkomst i fremtiden er det meget bedre at se realistisk på tingene og vente ham allerede nu. Thi Kristus, der er kommet til verden, og som skal komme igen på den yderste dag, kommer igen hvert år alle vegne, hvor man tager imod ham. Vi begynder i dag at forberede denne genkomst, der finder sted, når vi fejrer jul.

Ligesom på Peters tid siger menneskene rundt omkring os: »Hvad bliver det til med hans genkomst, som var blevet os forjættet? Alting er jo præcis, som det har været lige fra begyndelsen.« Det er vor opgave at overbevise dem om det modsatte, at vise dem, at noget i verden er forandret, fordi der er i det mindste lidt mere godhed og lidt mere kærlighed i verden.

Det tjener ikke noget at søge Kristus i skyerne, – det er i os selv, vi skal søge ham, i den indre stilhed, i bønner og i hverdagslivets pligter, når vi opfylder dem i kærlighed til andre.

M. D.

Før Kristus kommer igen på himlens skyer, kommer han igen i de kristnes hjertes. Hverdagens arbejde gennemsyret af kærlighed er den bedste forberedelse til julen.

Chr. Lauritsen

Smede- og maskinværksted, aut. vand- og gasmester - Spec.: Centralvarme

Kirkepladsen 6 - Nykøbing F. - 88 05 11

Axel Pryds A/S

Fisk og vildt

Telefoner 88 03 00 - 86 02 78

Nykøbing F.

Johannes Madsen

Elektr. installatør

INSTALLATIONER

Jernbanegade 8, Nykøbing F.

Telefon 85 08 84

Tegn abonnement

Køb hjemmets udstyr hos

Thuen, Gravensgade 2

AALBORG

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm, ing. M. af I.

Aut. vand-, gas- og blikkenslagermester

SANITET - CENTRALVARME

Algade 58, Aalborg, tlf. 3 04 33

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen, Aalborg, tlf. 2 03 01

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørfør.

Kong Christians Allé 6, Aalborg

Telefon 3 42 33 og 3 43 37

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28

Telefon Minerva * 408

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre

aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27

Byen 7920 - Am. 1248

Per Meyer 94 33 66

Niels Madsens Maskinsnedkeri

Vestergade 24 - Svendborg

Tlf. 197

Lev. til de katolske institutioner

K. Rønlev-Knudsen

Gas- & vandmester

Møllergade 87

Tlf. Svendborg 2737

Svendborg Ligkistemagasin

v/ Hans Nielsen & Søn

Fruestræde 10 - Svendborg

Tlf. 284

TIL BYEN
- i byen
FRA BYEN smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE
Et centralt spisessted for dem,
der er bosat, og for dem, der
kommer tilræjsende med bane
ell. bil ... og et godt madsted,
hvor hygge og
venlig betje-
ning findes.
Rimelige
priser.

Ny færøsk salmebog

Pastor Burla i Thorshavn har æren af at have fået en lille færøsk »katolsk bøn og salmebok« udgivet. Den lille handige bog på 130 sider rummer mange og gode ting, og skal nok blive populær. De første 19 sider rummer messens faste dele og de nødvendige bønner til »sakramental andagt«, og de sidste 25 indeholder en række bønner til hverdag, litanier, anvisninger til korsvej og rosenkransbøn, bibelske lovsange og bodsalmer, skriftemålsbelæring og vejledning samt forskellige småbønner. Allersidst er der bleven plads til Frans af Assisis vidunderlige bøn om kærlighed. Alt selvfølgelig på færøsk. Men størstedelen af bogen er fyldt af de 89 salmer, også alle på færøsk. Nogle er oversættelser af danske katolske salmer, andre er oversættelser af nordiske salmedigteres værker, som f. eks. Grundtvig og Peter Dass, atter andre er originalarbejder på færøsk. Når man ved, at Færøerne har skabt en række udmærkede melodier, som vi også synger en del af, så kan man forstå, at der her er et lille arbejde, som kan få stor betydning for vore trosfællers liv oppe i det høje nord. Man må være pastor Burla taknemmelig for, at han har lavet denne lille, gode bog, og vi lykønsker Færøernes katolikker med den.

Bjørn Højbo.

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliefyre

(årligt eftersyn)

Telefoner: 70 45 30 • 70 49 20

Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk

NORDISK KULAGENTUR A/S

SVEN E. FREDERIKSEN

RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

100 års fremgang i Japan

I dette efterår har japanske katolikker ved flere lejligheder fejret 100-året for Kirkens tilbagekomst efter forfølgelsestiden og forbudet mod kristendommen i begyndelsen af det nittende århundrede.

Efter en periode med relativt langsom fremgang, vokser Kirken i dag hurtigt. Siden krigens slutning er den katolske del af befolkningen steget med 200 procent til 266.000. Antallet af katolske skoler og sociale institutioner er tredoblet, og Kirkens indflydelse i folkets liv er vokset endnu mere.

Den første præst, der kom til Japan i moderne tid, var Pater Girard, en franskmand, som kom til Kagana-wa som kapellan og tolk ved den franske legation, der på det tidspunkt blev oprettet.

I 1549 kom den første katolske missionær, den hellige Frans Xavér til Japan. I begyndelsen tog man godt imod de kristne missionærer, men allerede inden århundredets udgang var forfølgelserne begyndt. I året 1829 var striden forbi, og den katolske kirke faktisk udryddet i Japan. Da Japan i 1853 blev tvunget af amerikanerne til at opgive sin isolation, kom der igen en chance for Kirken, og allerede i 1846, tolv år før en præst kom til landet, havde Den hellige Stol oprettet et apostolisk vikariat for Japan. Den apostoliske vikar Msgr. Auguste Fournade var i 1843 rejst fra Macao i Kina til Okinawa for at studere det japanske sprog.

Skønt kristendommen stadig var forbudt i Japan, gav regeringen i 1854 fremmede magter tilladelse til at bygge kapeller for søfolk og handelsfolk i havnebyerne Nagasaki og Yokohama. Den franske legation benyttede sig af denne tilladelse til at erhverve en grund ved havnen i Yokohama. Pater Girard, som var blevet udnævnt til leder af missionen i Japan, indsamlede midler, og i 1861 blev den første katolske kirke i Japan siden forfølgelsernes dage indviet til Jesu hellige hjerte.

Japanerne var nysgerrige og strømmede til den nye katolske kirke. Der kunne komme op til 1000 besøgende på en enkelt dag. Da Pater Girard begyndte at give undervisning, sendte myndighederne politi for at afspærre området ved kirken. 85 personer, der havde besøgt kirken, blev fængslet og kom først på fri fod, da den franske legation protesterede overfor regeringen.

De første katolske missionærer var forbløffede, da de opdagede, at tusinder af kristne havde holdt ud

trods den lange og bitre forfølgelse. Disse gamle kristne holdt især til i Nagasaki og på Goto-øerne, som ligger i nærheden. De blev opdaget af Pater Petitjean på hans rejse fra Okinawa til Nagasaki i 1862. Takket være kejserinde Eugénies gavmildhed blev han i stand til at bygge kirken i Oura, som stadig er domkirke i ærkebispedømmet Nagasaki. Det var i denne kirke, at den første gruppe af »gamle kristne« i 1865 fremstillede sig for præsten. Opdagelsen førte til en genoplussen af forfølgelsen, som var rettet direkte imod den katolske landsby Urakami. Der blev foretaget massearrestationer, og 35.000 kristne blev forvist til 21 forskellige egne af landet. Alligevel blev katolikkerne ved med at opsøge Pater Petitjean. I 1871 var der ialt 1700, og samme år bad 300 hedninger om at blive døbt. I 1873 blev pludselig forbudet mod kristendommen ophævet. Der var da 15.000 katolikker, 29 præster og fem søstre i Japan. Katolicismen i Japan fandtes praktisk talt ikke udenfor Nagasaki og de udenlandske legationer, og missionærerne ventede ivrigt på den dag, da de frit kunne komme til at prædike kristendommen i hele landet. Den kom i 1889. Kristendommen, som havde været tolereret siden 1873 blev nu akcepteret som no-

get, der hørte med i nationens liv. I 1891 blev hierakiet oprettet, og i 1903 var den katolske befolkning kommet op på 58.000 med 150 præster, hvoraf 31 var japanere. Ved begyndelsen af det nye århundrede kom flere ordensfolk til landet. Der kom dominikanere, tyske franciskanere og jesuiter. I 1919 blev en apostolisk delegation oprettet. Den første apostoliske delegation var ærkebiskop Pietro Fumasoni Biondi, som senere blev kardinal og præfekt for Kongregationen for Troens Udbredelse. I 1927 blev den første japanske biskop Hayasaka viet af pave Pius XI og Nagasaki som det første sogn betroet til japanske verdenspræster.

I årene umiddelbart efter den anden verdenskrig blev det klart, at så længe udlændinge stod i spidsen for Kirken i Japan ville de skiftende forhold i landets udenrigspolitik have for stor indflydelse på den. I 1937 overtog japanske præster ærkebispedømmet Tokyo, og Peter Tatsuo Doi blev den første japanske ærkebiskop.

I 1940 trådte alle udlændinge, der stod i spidsen for bispedømmer, tilbage og blev afløst af japanere. Siden slutningen af sidste krig har Kirken gjort vældige fremskridt, først under okkupationsregeringen og senere under et tolerant japansk styre.

Tiderne skifter

I midten af forrige århundrede skrev Fr. Troels Lund et digert værk: Dagligliv i Norden. Livets fredelige gang i omhandlede tid fornemmes tydeligt af værkets titel.

Nu har et stort forsikringselskab på Grønningen i København forsynet sin ejendom med en 8-10 meter høj lysreklame, og de forbigående kan ikke undgå at læse den: Nordisk liv og ulykke. Hvor har tiden forandret sig!

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET
R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Ordrup 1178

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27

TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi-
og
plasticvarer
til hospitaler
og
sygehuse

C. 6864 | NO. 8984

Katolske begravelser

Snedkermester A. Kirschner
KLÜHS EFTF.

Griffenfeldsgade 38
vis a vis
Sct. Josephs hospital

KLJK

ARTIESELSKABET

**Københavns
Brændsels Kompagni**

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

W. Plichta Malermester

Jyllingevej 177, Vanløse
Telefon 70 18 48

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen
Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 138

Ejvind Lambech

KAFFE - VIN - KONSERVERS

Møllergade 71 - Svendborg
Telefon 1044

L. Larsen & Søn

Malermestre

Brogade 10 - Svendborg
Telefon 1018

Kulkranen

Frederiksgade 2 - Svendborg
Telefoner: 1410 og 172

M. Lauridsen Blikkenslager

Rendebanen 8, Kolding
Telefon 1287

Bade- og WC-anlæg

C. J. Gerlachs eftf.

Hersegade 9, Roskilde, tlf. 2777
Aut. leverandør af kirkevine

Andersen & Meyers Eft.

OTTO LARSEN

Ramsherred 31, Aabenraa - Telf. 225 30

Lys - Kraft - Varme

Aabenraa Brugsforening

Søndergade 15 . Aabenraa

Telefon 223 68

Leverandør til St. Ansgars klinik

Elmer Vernerisen

1. kl.s kød og pålæg

Kastetvej 81 - Aalborg

Telefon 8660

Rasmussen & Nielsens

maskinværksted

Vestergade - Holbæk

Tlf. 1039.

Alt i Bandager & Sygeplejeartikler

Holbæk Materialhandel

Telefon 32

Kaj Andersen

Leverandør til Sct. Elisabeth Hospital

Holbæk Mejeri A-S

Algade 84 - Telefon 88

Leverandør til Hospitalet

Chr. Hansens kødudsalg

Gl. Kongevej 163

Telefon Eva 6466 - 6466

MARCUSSEN & SØN

Orgelbyggeri

AABENRAA

Grundlagt 1806

Aabenraa: Storegade 24

Ebhvn: Basnæsvej 23, Brønshøj

Juleindsamling

Med hans excellence biskoppens tilladelse agter undertegnede ligesom de foregående år i anledning af julen at foranstalte en indsamling til fordel for trængende trosfæller i Sct. Ansgars, Sct. Antoni og Sakraments sogn. Det er vort håb, at enhver efter evne vil yde sin skærv hertil. De, som ønsker at komme i betragtning, må inden den 14. december personligt henvende sig hos en af undertegnede.

Pastor Geertz-Hansen, Bredgade 64, pastor Cay Benzons, Nørrebrogade 27, pastor Knud Ballin, Frederikssundsvej 225, Angela Osterhammel, Valby Langgade 117 B, 1.

D. K. K. F.

Mandag den 30. november kl. 19,30 afholdes adventsfest i Stenosgade. Pater H. Nietsch S. J. vil holde adventstalen. Kaffebord m. m. Pris kr. 1,75.

Man bedes tilmelde sig pr. telefon: Søborg 6211 eller Søborg 4980 efter kl. 10.

Styrelsen.

Kirkekoncert i Aarhus

Søndag den 6. december kl. 20,00 kirkekoncert i Katolsk kirke, Aarhus. Orgel, kor og orkester. Ca. 45 medvirkende. Overskuddet tilfalder kirkens julevelgørenhed. Programbillet à kr. 2,00 ved indgangen.

Vor kære mand, far, svigerfar og farfar,

købmand

A. Jørgensen,

døde stille og roligt lørdag den 31. oktober 1959.

Nyborg i november.

På familiens vegne

Marie Jørgensen.

Bed for hans sjæl.

R. I. P.

fhv. paraplyfabrikant

Johan Rudolf Schütten

• 28-9-1867 † 18-11-1959.

Familien.

Bed for hans sjæl.

KJØBKE'S

REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Mellembygningen - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 78 86

KLICHER I FINESTE UDFØRELSE

Katolsk scenes forestilling i Århus

To gange har Katolsk Scene i Århus opført Thornton Wilders skuespil *Vor By*. Der var fuldt hus til begge forestillinger.

Forfatteren stiller særlige krav både til skuespillere og til publikum. Dekorationer og rekvisitter indskrænker sig til to borde og nogle stole, der antyder to familiers opholdssted. Derfor betyder mimiken mere, for eksempel når der skal spises uden tallerken, kniv og gaffel, eller når man skal antyde, at man luger sin have, fodrer sine høns og klapper sin hest. Der kræves større opmærksomhed og fantasi på begge sider af rampen for at leve med, om trent som hos børn, når de er fordybet i leg. Med få midler ved hånden skaber de handling. Ved mimik, lyde og ord danner de sig billeder af en verden propfuld af liv. Og som børns leg, der handler mest om dagligt liv i et bestemt område, således behandler forfatteren i tre akter hverdagens slid, glæder, sorger og bekymringer, forelskelse, kærlighed, bryllup og død i en amerikansk lilleby.

Skuespillet bliver dirigeret af en fortæller, der vælger de perioder og episoder, som han synes, publikum må lære at kende. Herved skildrer han mennesker, som ligner mange andre mennesker i verden. Mange sandheder og optrin er rammende truffet, fint og menneskeligt fortalt. Dette gælder især de to unges spirende kærlighed, og deres forældres noget kejtede tilbageholdenhed over for de unges problemer, som de selv engang har været ude for. Betagende er opholdet i de dødes have.

Selvom slutningen af stykket ikke er så helstøbt, står *Vor By* dog for beskueren som et usædvanligt skuespil skrevet af en virkelig digter.

Amatørskuespil vil altid være et eksperiment – ikke mindst når man vil opføre et utraditionelt skuespil. Men med den rette ånd og indstilling plus et godt samarbejde og en dygtig instruktion kan der opnåes et godt resultat. Spillet blev smukt ud-

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9—16 - Lørdag lukket

ført, man følte, at alle var indstillet på at yde deres bedste. Fortælleren, instruktøren, havde fundet frem til et stille og afdæmpet spil. Der er grund til at takke hr. Haraldsted og hans stab hjerteligt, men jeg kan ikke dølge et suk fra dem, der befandt sig i større afstand fra scenen, og som for første gang så og hørte *Vor By*: Gid de rare aktører i almindelighed havde talt lidt højere, så ville glæden have været dobbelt stor.

B. N.

Unge forbereder advent

– Søndag den 6. december 1959 (anden søndag i advent) afholdes der i Sct. Ansgars kirke i Bredgade adventsvigilie, hvortil alle unge i København er hjertelig velkomne; også Sct. Ansgarmenigheden vil deltage i vigilien.

Tidspunktet for vigilien er kl. 17,00, og man bedes medbringe salmebog. –

Ved Sct. Michaels skole i Kolding

bliver et lærerembede ledigt til 1. aug. 1960. Helst en lærer, der kan føre eleverne op til realeksamen i fremmede sprog, historie og evt. matematik. Øvrige fag efter aftale. Løn efter loven. En mod. 2½ vær. lejlighed bliver samtidig ledig på skolen. Ansøgning m. anbefaling bedes sendt til

Skolelederen,
Sct. Hedvigssøstrenes skole,
Kralundsgade 2, Kolding.

Værelse til leje.

for ca. 60-årig rolig, dannet herre, enlig og i fast stilling.

Billet mrk. 22-11-59 til bladets annonceafd., Østersøgade 108, 1, Kbhnv. Ø.

absolut
ABSALON
når forsikring skal tegnes

Nyt julemærke

Grønseforeningen og Sydslesvigs Forening har i en årrække udsendt deres eget julemærke, som kun kan fås ved henvendelse til Grønseforeningens kontor. Man ønsker ikke

at konkurrere i den frie handel med det almindelige julemærke. I år kan mærket have en særlig interesse for os, idet det er fremstillet over et kristent motiv. I en blegblå ramme ses gengivet et kalkmaleri fra klostergangen i Slesvig Domkirke. Maleriet er 600 år gammelt og viser Gudsmoder med barnet og en gren af livstræet i hånden. Mærket er tegnet af lærer Karl Heinz Clausen, Slesvig. Det kan bestilles hos Grønseforeningen, Peder Skramsgade, København, og koster 2 kr. for et ark med 50 mærker. Foreningen har postgiro 1849.

Dansk interesse for de østrigske børnelandsbyer

En dansk katolik, Alexander Koch er via Ugebladets artikel om de østrigske S. O. S.-børnelandsbyer kommet i kontakt med lederne af dette hårdt tiltrængte arbejde for at afhjælpe efterkrigstidens elendighed og har startet en støtteaktion til fordel for børnelandsbyerne. Som led i hjælpearbejdet arrangerede han fornylig en matiné på Sct. Annæ skole i København, og han har foreløbig nu kunnet sende ledelsen en håndsrækning på 1100 kr. foruden brugt tøj.

Alexander Koch efterlyser bl. a. brugte frimærker, som han vil være glad for at få sendt til sin adresse: Lykkesholms Allé 7, København V.

Børnelandsbyerne for hjemløse, forældrelose børn blev startet for 10 år siden af en østrigsk læge sammen med en lille håndfuld hjælpere og 140 kr. i kassen. De er nu fordelt over Østrig, Tyskland, Italien og Frankrig, og alene i Østrig er flere tusinde børn gennem dem blevet reddet for samfundet. En landsby består af et antal huse, som hvert forestås af en »mor« og beboes af indtil ni børn, drenge og piger mellem hinanden. Foruden at give dem et hjem atmosfære og en kristen opdragelse lægger man vægt på at skabe internationalt udsyn hos søskendeflokken.

FILM og TEATER

Stjernernes fald

For et par uger siden kunne vi i dagspressens spalter læse om den skandale, der blev afsløret i Amerika i forbindelse med det såkaldte »quiz show 21«. En af deltagerne, den unge professor Charles van Doren, quizens største og mest tilbedte stjerne, indrømmede lidt efter lidt, at hele spillet i virkeligheden havde været forfalsket, og at han rørd sendelsen havde fået svarene samtidig med spørgsmålene.

Denne pinlige historie, der ikke blot har skuffet, men også forarget mange, er trods alt rig på belæring.

For det første viser den reklamens magt og tvetydighed. Det er nemlig et reklamefirma, der har ordnet og arrangeret denne række udsendelser. Dets formål var klart: det drejede sig først og fremmest om at tiltrække folks opmærksomhed og om at interessere et stadig større publikum. Midlerne var ligegyldige, blot man nåede målet. Det væsentlige var reklamen for skønhedsmidler. At hele det amerikanske publikum samtidig blev bedraget, var noget rent underordnet. Disse mennesker var ofre for handelens krav. Dette synspunkt undskyldte alt.

Den måde, hvorpå udsendelsens producent kom til at friste deltagerne, er også et helt kapitel for sig. Van Dorens tilfælde er karakteristisk og viser, hvordan det onde lidt efter lidt trænger ind i os og kvæler vor samvittighed. Thi denne unge professor er ikke noget uhæderligt menneske. Han er tværtimod meget flink, anset og agtværdig. Det drejer sig for resten for ham slet ikke om at snyde eller om at svindle, men simpelthen om at vise sig fra sin bedste side, om at tilfredsstille publikums smag. Derfor skal han synes dygtigere end sin konkurrent, der af forskellige grunde virker meget lidt tiltalende på fjernsynstilskuerne. Og hvis han vinder konkurrencen, er det virkelig en god gerning. Han styrker derved det jævne menneskes agtelse for de intellektuelle værdier og for professorernes verden. På den måde kan han komme til at spille en betydelig rolle for kulturens og viden-

skabens fremgang... Derfor beder man ham om at komme til en lille prøve før selve udsendelsen, og det er i løbet af denne prøve, at de rigtige svar »tilfældigvis« bliver givet ham. Og når van Doren den første gang har vundet 1000 dollars, hvorfor skulle han så ikke fortsætte? Hans succes støtter jo en god sag. Jo større successen bliver, jo tydeligere bliver sagen, nemlig at selve den uegennyttige kultur også kan betale sig. Van Doren går ind på denne tanke. Efterhånden kan han ikke mere trække sig tilbage. Han har simpelthen ikke lov til at skuffe så mange mennesker. Til sidst vinder han 129.000 dollars. Hans samvittighed protesterer ikke mere. I begyndelsen af undersøgelsen tøver han end ikke med at lyve for at retfærdiggøre sig. I virkeligheden krænker han ingen, da det kun drejer sig om et spil.

Van Doren må have fået en mærkelig moralsk opdragelse, når man ikke med det samme kan se, at snyderi er forkert, selv når det drejer sig om et spil. Men han er ikke den eneste ansvarlige. Den mest ansvarlige er heller ikke producenten. Det er i grunden det amerikanske publikum selv, og det kunne lige så godt have været os. Det er nemlig alt for nemt at bebrejde van Doren, at han har forrådt den tillid, som millioner af mennesker havde vist ham. Men vi må spørge os selv: Hvorfor beundrede disse millioner af mennesker den unge professor fra Columbia-universitetet? Var det på grund af hans usædvanlige hukommelse? Var det på grund af hans kultur? Man tør næppe svare ja! Det var snarere på grund af den umådelige sum penge, han så let og hurtigt tjente ved at svare rigtigt. Publikum dyrkede stjernen. Godt at det er blevet klart, hvordan man i nogle tilfælde skaber stjernerne. Efter dette kolde brusebad kommer man måske til at opdage, at den virkelige kultur ikke er den, man udstiller i fjernsyn, men den, der frem for triumfens beruselse altid foretrækker sandhedens beskedenhed.

M. D.

Nøgne ansigter

efter Faulkners roman „The sound and the fury“

Filmen er som en ny historie bygget over bogens handlingselementer, nemlig en sydstatsfamilie i forfald. En ung, forkvaklet, kærlighedshungrende pige lever ensomt mellem sine to onkler, den ene en stum idiot, den anden en fordrunken pjalt i opløsning. Handlingen udvikler sig ved den tredje onkel, Jasons, forsøg på at redde navn og familie. Han er stedsøn, idet han ved sin mors ægteskab er blevet en Compson. Han kommer med den stærkeres ret til at tage magten og med det friske blod, der skal genrejse det faldne.

Det er virkelig god underholdning. Man bliver optaget af pigens udvikling fra uheldigt halvstort barn til kvinde. Men det egentlige indhold i filmen klinger hult. Der er for megen billig roman omkring den gildede onkel Ben, og der er ingen troværdighed eller sandhed i onkel Jason, hvis hårdhed skal dække over forelskelsen i Quentin. Den gryende forståelse mellem dem er for let en løsning. Man erkender sit selvbedrag i den umiddelbare tilfredsstillelse ved at de to finder hinanden. (Forbudt f. børn). Bo.

Baskervilles hund

At skulle gense en kær ungdomsven rummer altid en vis spænding, – på samme måde var det også forbundet med en vis forhåndssængstelse at skulle gense en person på film, som man har tilbragt mange spændende og opslugende timer med, da man for år tilbage levede med i de strålende og særprægede mysterier, som Sherlock Holmes på en elegant og overlegen måde fik opklaret.

Jeg blev ikke skuffet: filmen er spændende, og spillet er intelligent. Handlingen udspilles i omgivelser, der er en tilpas blanding af virkelighed og en god del teaterfantasi. Een ting glæder man sig over, når man ser den: Dette er virkelig en spændende og bloddryppende kriminalfilm; men den er ikke væmmelig, og den virker ikke deprimerende, – tværtimod, der er absolut en vis hygge ved uhyggen! (Forbudt f. børn).

K. B.

KATOLSK ugeblad

Hvad ved De om den katolske
menighedspleje?

Ungarns kamp bag jerntæppet

Pavetale til katolske lærere

Kongressen i München

1960

Over en halv milliard katolikker
i verden

Udfra sine egne erfaringer i en nazistisk koncentrationslejr skriver Holger Dam om vor tids martyrer og vor forpligtelse til at yde dem åndelig støtte.

SOM EN STÆRK FANFARE til samling om missionsarbejdet på det afrikanske fastland lyder den nye rundskrivelse, pave Johannes XXIII for en uge siden lod udsende. Den markerer 40 året for Benedict XV's betydningsfulde rundskrivelse Maximum Illud, men den er med adresse til biskopperne og alverdens katolikker en ny opfordring og en tidsvarende retningsgiver for de kommende opgaver.

Samtidigt med udsendelsen af denne skrivelse har paven omdannet nogle afrikanske missionsområder til selvstændige bispedømmer. Man får en anelse om, hvor enorme missionsmarkerne er, når man erfarer, at der er oprettet 29 bispedømmer og 8 nye ærkebispesæder alene i Kongo og Ruanda-Urundi! Og man undrer sig vel endnu mere, når man opdager, at der for 40 år siden i Afrika var 90 indfødte præster men i dag henved 1900. Den amerikanske biskop Sheen kunne da også i sommer erklære som sin opfattelse, at Kirken har store fremtidsmuligheder i Afrika.

I sin rundskrivelse henviser paven til Kristi missionsbefaling og tilføjer, at hvorhen han end vender sit blik, ser han marker, som er rede til høst. »Overalt hører vi folkene råbe: hjælp os!«

Johannes XXIII påpeger, at Kirken ønsker at overlade hele sjælesorgen til indfødte biskopper og præster, ligesom den ønsker, at folkenes nationale egenart ukrænket skal bestå indenfor den universelle, kristne enhed. »Kirken gør sig ikke til ét med nogen kultur – end ikke med Vestens kultur, endskønt dens egen historie er så tæt forenet med den«, skriver paven.

Som tidligere understreges det i denne rundskrivelse, at Kirken må være aktiv med hele sin organisme: ikke alene gennem sin gejstlighed og sine ordensfolk men også gennem hele det kristne folk.

Mens vi til dagligt med rette er meget optaget af vore hjemlige forhold, er det opløftende at erfare, hvad der planlægges for vore kristne brødre og søstre, der lever i en stor og geografisk fjern verdensdel.

g-

Vatikanets Radio

sender på onsdag til Danmark på bølgelængderne 25,67 m, 31,10 m og 196 m. Programmet omfatter sidste nyt fra den store verden og en adventsudsendelse.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvá og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 8777 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:
A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9828 (kl. 9-18, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 87042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal —
hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Announceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 5394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 88985

Ungarns kamp

Wien (NC). Der fremkommer stadigt nye oplysninger om striden mellem kirken og den kommunistiske regering i Ungarn. Fornyligt udtalte en højtstående embedsmand indenfor det ungarske statskontor for kirkelige sager, at »der findes ikke en eneste vanskelighed mellem os og biskopperne, der ikke på fredelig måde kunne klares«.

Forskellige begivenheder viser imidlertid, hvad Ungarns kommunistiske regering mener med »en fredelig løsning«. Fornyligt ønskede statskontoret for kirkelige sager, at den sørgeligt berømte »fredspræst«, pater Richard Horvath, skulle udnævnes til rektor for Sct. Franciskus kirken i Budapest. Denne kirke er beliggende ved siden af det tidligere franciskanerkloster. Bispeddømmets generalvikar nægtede at anerkende en sådan udnævnelse, fordi pater Horvath er ekskommuniceret. De kommunistiske myndigheder vedblev imidlertid at øve pres på generalvikaren, og tilsidst fremtvang de et kompromis. Det gik ud på, at pater Horvath skulle udnævnes til rektor men ikke tillades at udføre nogen præstelig gerning. Da pater Horvath var blevet udnævnt, brød han straks dette løfte og læste om aftenen messe i kirken. Siden har han hver søndag prædiket og celebreret messe i Sct. Franciskuskirken.

I et andet tilfælde fandt man også frem til en »fredelig løsning«. En af »fredspræsterne« var død, og pater Horvath ankom til hans sogn i den hensigt at synge requiemmesse. Sognepræsten nægtede at lade pater Horvath holde gudstjeneste i kirken, men pater Horvath sørgede derefter for, at sognepræsten blev arresteret af det hemmelige politi.

Pater Horvath, der er tidligere cisterciensermunk, havde allerede før det kommunistiske styres indførelse, været til stor besvær for sin abbed og klostrets medlemmer. Den dag, ab-

beden blev arresteret af det hemmelige politi, offentliggjorde pater Horvath i et kommunistisk blad et voldsomt og groft angreb på ham. Pater Horvath arbejder meget villigt for regeringen og imod kirken.

I andre tilfælde når man en »fredelig løsning« gennem hjernevask. Således er for eksempel en præst, der blev ekskommuniceret i 1958, Miklors Beresztoey, gennem tortur og langvarigt fængsel blevet blødgjort og fungerer nu som redskab for kommunisterne.

Der er ikke ret mange »fredspræster«, men de bliver placeret i betydningsfulde stillinger og kan overalt hjælpe de kommunistiske kommissærer med at kontrollere biskopperne. I de bispeddømmer, hvor biskoppen endnu ikke er fængslet, tør præsterne ikke sende breve til deres overordnede. De tør heller ikke anmode om en privat samtale med biskoppen.

De må hele tiden befrygte, at en af »fredspræsterne« har åbnet biskoppens breve.

Et stort problem er opstået i forbindelse med uddannelse af nye præster. Der er kun tre biskoppelige seminarier tilbage, og de har hver 50-60 studerende. Det ene af disse seminarier bliver nu ledet af en »fredspræst«. Ved det store teologiske seminarium i Budapest har 70 studerende fornyligt opgivet at fortsætte deres uddannelse af samvittighedsgrunde. Flere af dem stod umiddelbart foran deres ordination.

Bladet udkommer

på normal vis i næste uge. Julenummeret udsendes den 20. december. Vi udgiver intet blad den 27., men i det nye år kommer vi igen den 3. januar. Meddelelser til julenummeret må være redaktionen i hænde senest den 8. december. Sognepræsterne anmodes venligst om til nævnte dato at indsende oplysninger vedrørende gudstjenester i jule- og nytårs-tiden, der vil blive bragt i en samlet oversigt i julenummeret.

Vidste De dette om den katolske menighedspleje?

*Et udslag af menneskevarme
midt i det systematiserede
velfærd*

Søster Franciska på sin daglige
arbejdsbænk.

EN MAND MED MANGE BØRN og lille løn står og stamper i en håbløs økonomi, fordi han er kommet bagefter, skylder i øst og vest og navnlig har fået skattevæsenets kolde øjne rettet imod sig.

Et forpjusket lille pigebarn, som en hård skæbne har gjort for tidligt voksen, tumler holdningsløst igennem tilværelsen, rager sig den ene staver i livet efter den anden og sætter sine omgivers tålmodighed på den hårdeste prøve, for omsider at blive opgivet af alle.

Et børnehjemsbarn spejder vemodigt efter en hilsen til ham alene og leder i tankerne efter een eneste udenfor murene, der husker ham til jul eller bare tænker sig muligheden af at komme og se til ham en dag.

En ung pige, der ikke ville myrde en ufødt, går og bærer på sit barn og ville så gerne vide det i havn i et kristent milieu, og ser ikke, hvordan hun skal gennemføre det i et delvis afkristnet land.

Hvem vil ikke gerne være adoptivforældre til hende?

Der er så mange, som føler sig tromlet ned og mangler menneskelig forståelse eller varme midt i det systematiserede, såkaldte velfærd – også mange katolikker. For dem blev Katolske Menighedsplejer startet for små femten år siden, og bag dens stilfærdige overflade – så stilfærdig, at de fleste danske katolikker kun har en tåget forestilling om dens eksistens og arbejdsområder – ligger et utrætteligt, dagligt slid, en varm indfølelse og stor offervilje hos dem, der har påtaget sig at holde skuden oven vande. Med sin bestyrelse bag sig i tykt og tyndt sidder sjælen i foretagendet, søster Franciska fra Liobasøstrenes række hver dag på sit kontor i Bredgade i København med sine hjælpere og trækker i trådene, hvis hun ikke er på rejse rundt hos sine over 200 små protegier i plejehjem og på katolske eller ikke-katolske børnehjem landet over. Ved verdenskrigens begyndelse

sad hun som kommunelærerinde i et af Københavns mest tuberkulosehærgede distrikter og græmmede sig over elendigheden og holdningsløsheden omkring sig. Hun glemte ikke sine erfaringer, da hun fem år senere – i ordensdragt og med en socialrådgivereksamen bag sig – begyndte sit arbejde som den nystartede katolske menighedsplejes praktiske leder.

Katolske adoptivforældre til katolske børn

– Vor største begyndervanskelighed var at få myndighedernes anerkendelse af retten til at bortadopere katolske børn og at anbringe dem i katolske plejehjem, siger søster Franciska. Det er en udbredt opfattelse, at mødrehjælpen er den eneste institution herhjemme, som har denne tilladelse, derfor har vi kun gennemført 40–50 adoptioner gennem årene. Jeg ville ønske, langt flere katolikker vidste om denne side af vort arbejde, så katolsk-døbte børn kunne bevare deres tilknytning til katolsk milieu og indstilling gennem opvæksten.

– Hvordan finder De frem til katolske børn på børnehjemmene?

– Vi arrangerer hvert år et jule-rundspørge: udsender til ca. 350 danske børne-institutioner en forespørgsel om, hvorvidt der findes et eller flere katolske børn på institutionen. De aller fleste svarer os, og resultatet bliver hver gang, at vi pej-

ler os frem til en del, vi ikke vidste om.

Til alle disse katolske børn - ca. 300 - udsender vi derefter hvert år en personlig fødselsdags- og en julehilsen samt en julegave, som vi prøver at gøre så festlig og personlig, som det lader sig gøre. Vi forhører altid i rundspørget, om barnet har specielle interesser: frimærker, jazz, dukker o. s. v. Den kontakt, vi dermed opnår, har vist sig at få forbausende og frugtbar betydning for adskillige af børnene, hilsenen måske endnu mere end gaven. Det luner så utroligt hos dem at vide, at nogen i det hele taget interesserer sig for deres lille person. Med kontakten følger undertiden uanede besværligheder, og jo større besværligheder des mere påkrævet er den. Det drejer sig tit om børn, der har store vanskeligheder med at begå sig, fordi de er milieuskadet eller er arveligt belastet, og efterhånden som de kommer ud i forskellige pladser, må vi gang på gang gyde olie på vandene overfor en arbejdsgiver, og tale de unge tilrette, vise dem i praksis, at vi ikke svigter.

En af skæbnens kastebolde

Der er heldigvis mange eksempler på, at denne personlige kontakt har rettet en af skæbnens kastebolde op.

En af dem var en lille forpjuftet pige, da hendes far kom med hende og bad os tage os af hende i de perioder, hvor hans arbejde lå i udlandet. Snavset, forsømt, skiftevis sky og frækt beregnende, uden interesse for andet end gaden og dens liv var hun. Mor havde hun ikke, hun var forsvundet under et bombardement i Tyskland. Et par år efter døde hendes far efter at have givet forældremyndigheden til os. Vi fandt et virkeligt godt hjem til hende, men hun kunne slet ikke trives i de ordnede forhold. Det ene hjem efter det andet opgav hende og lod Sorteper gå videre til den næste. Der var kun eet der holdt - hendes kærlighed til os - og vor faste tro på alt det gode, der var i hende. Een stor længsel beherskede hende: længslen efter den forsvundne mor. Vi søgte gennem alle mulige organisationer, men forgæves. Vi sporede moderen til Rumæniens grænse - ikke længere. Alt imens var barnet kommet ud i plads, og det gik stadig op og ned, men trods alt gik det fremad. Og så skete det store under: efter 12 lange år fandt mor og barn hinanden, og hun rejste til sin mor i en helt anden verdensdel. Brevene binder os stadig sammen, breve fulde af glæde og lykke.

Når økonomien er kørt i sæk

- Men andre sider af vort arbejde ligger os lige så meget på sinde, siger søster Franciska. Hvis en families økonomi er kørt helt i sæk, hænder det, at vi midlertidigt må overtage det hele. Siden giver vi hjælp til selvhjælp ved at lægge et budget for dem etc. Med landsrets-sagfører Høgsgaard som juridisk rådgiver yder vi en ugentlig, gratis juridisk assistance til katolske familier på linie med studentersamfundets retshjælp. Og lad mig ikke glemme en af vore kæreste og mest krævende opgaver, sommerrekreationsstedet Klitborg ved Sjællands nordvestkyst, hvor fortrinsvis trætte mødre med småbørn kan hvile ud i dejlige omgivelser, og hvor vi også giver plads for gamle og for handicappede mennesker, dels på rigtige ferieophold, dels på små oplivende eendags-udflugter. Endvidere har vi et fast samarbejde med en børnepsykolog til brug for tilfælde, hvor børn har adfærdsvanskeligheder af en eller anden art.

- Har katolske familier udenfor København også lejlighed til at få en håndsækning?

- Gerne, for så vidt som tiden tillader det, og det kan foregå pr. korrespondance, eller vort budget kan bære, at vi rejser ud til dem. Men budgettet er og bliver vor akilleshæl. Med den nuværende aktivitet er den årlige driftsomkostning på 24-25.000 kr. Men vi er fast overbevist om, at julemarkedet d. 6. december vil give os den økonomiske mulighed for at fortsætte vort arbejde. Vi håber også på en god kollekt i alle landets kirker den dag. I. L.

Den nye bibelhistorie

Marie Fargues

UDVALGTE TEKSTER FRA
DET GAMLE TESTAMENTE

Den ideelle bibellæsning
for begyndere

Kr. 10,00

SANKT ANSGARS FORLAG
Bredgade 65
København K - Palæ 4777

I år er det

Søndag den 6. december

Katolske menighedsplejer

holder JULEMARKED

STENOSGADE 4 - HUSK DET ENDELIG

SOM JULEGAVE:

Et abonnement på Ugebladet

MARTYRIET

- angår det mig?

af

Holger Dam

Jeg vil ikke blive den mindste smule forbavset, hvis det på den yderste dag skulle blive åbenbaret, at der har været langt flere kristne martyrer i vore dage end i oldtiden.

Vi ved alle af erfaring, at det vi ikke selv har oplevet, men kun læst lidt om, har vi så frygtelig svært ved at forstå rækkevidden af. Mon det også gælder vore tanker og følelser for de talløse martyrer, der idag bærer Kristi lidelser, mens vi hygger os temmelig sorgløst i vor danske katolske kirke. Gør vi os overhovedet klart, at der i dette øjeblik findes martyrer, som vi har – eller burde have – fællesskab med? Blot 50 km fra Danmarks sydspids kan kristne slæbes retsløst bort fra kirke, hustru, børn og hjem! Skænker vi dem nogen som helst tanke – endsige bøn? Eller lader vi dem bare i stikken –?

Misforstå mig nu ikke, for jeg ved fra selvpoplevelse, hvad lidelse kan være, men jeg prøver at nævne tingene ved deres rette navn og spørger derfor i dybeste alvor: beder du hver dag for vore medkristne, der står midt i deres martyrium?

Man må gøre sig den tanke klar, at der udadtil er en væsentlig forskel på martyriet i oldkirken og i dag. Dengang foregik lidelserne som et offentligt skuespil, der i sig selv spredte vidnesbyrdet ud i vide kredse. Men i dag foregår det bag et jerntæppe, og yderligere skjult bag en fængselsmur – eller måske i en uranmine eller det øde Sibirien. Tilsyneladende gemt og glemt for Gud og mennesker!

Tro mig, de lidelser, der bæres i en moderne slavelejr, kan slet ikke overdrives. Ingen pervers fantasi eller syg hjerne kan overtrumfe de rædsler, der daglig finder sted. For os, der lever lunt og hyggeligt, er det derfor – desværre – nødvendigt at forstå, hvad det er, der foregår. Det er ikke hyggeligt at læse om, men husk, vi er alle eet i Kristi mystiske legeme – og det skal tages bogstaveligt, hvis vi vil kalde os for kristne!

Det er uhyre let for mig at anbefale modne kristne at læse »Mit 33. år« af Gerhard Fittkau, der netop fortæller om et kristent martyrium under kommunismen i 1945. Men jeg kan være temmelig sikker på, at anbefalingen vil blive glemt lige så hurtigt igen, og når Julen så kom-

mer, aner man virkelig ikke, hvad man skal ønske sig! Er det for hårdt sagt –? Jeg vil derfor hellere skyde en genvej med disse spalter og fortælle lidt om, hvad jeg selv har oplevet i nazistiske slavelejr i 1945, selvom jeg skammer mig ved at stille mine kortvarige oplevelser op imod »Mit 33. år«. Desuden må jeg indskyde, at jeg ikke var martyr, men modstandsmand. Men begge har vi erfaret, at dér hvor barmhertigheden ikke lever, findes Gud ikke – og så lever man i Helvedes forgård!

Nazismen kendte ikke til barmhertighed, og de var stolte deraf! Deres behandling af fanger var systematisk mord i alle afskygninger, som normale mennesker vil vægre sig mod at tro på. Kun klogskab afholdt nazisterne fra at gøre det offentligt – den sidste illusion skulle nødtigt forsvinde i det pæne borgerskab. Derfor blev det skjult bag fængselsmure.

Af levnedsmidler fik fangerne kun 1/3 af det nødvendige til normalt arbejde, eller halvdelen af sultegrænsens 1800 daglige kalorier. Vitaminer kendtes ikke. Drikkevandet var inficeret, og utøj vadede man bogstavelig talt rundt i – gulv og sovepladser var »levende« i overmål. Millioner af lus spredte plettyfus, der under disse vilkår var den sikre død. Difteritis, tuberkulose og alverdens sygdomme rasede i lejrene. Lægerne blandt fangerne stod helt hjælpeløse – hos os var der et termometer som eneste hjælpemiddel. Medikamenter måtte ikke spildes på slige individer.

Når en fange havde levet under disse vilkår en kort tid, endte han i de fleste tilfælde som »muselmand«, d. v. s. blev så tynd, at man kunne lukke en hånd rundt om låret på det tykkeste sted, og ansigtet mistede ethvert udtryk – tilbage var kun et kranie, overtrukket af en gullig pergamenthud. »..... ud af bygningen strømmede omkring to tusinde muselmænd, støttende sig til hinanden og jammende over deres lidelser. Flere hundrede var så medtagne, at

de slet ikke kunne stables på benene, og de blev blot smidt op i bunker på de store vogne ligesom kadavere. Her lå de nu og råbte med svag stemme: »nicht krematorium – nicht krematorium!« Hvor de blev kørt hen, overværede jeg ikke, men der er ikke tvivl om, hvor de skulle hen, og næppe heller, at man ikke engang gjorde sig den ulejlighed at gasse dem først, før de endte i de store ovne! .....«

Jeg har senere truffet en fange, der var blevet frelst fra en lignende skæbne. Kammeraterne opdagede rent tilfældigt, at der i en bunke lig til brænding lå eet, der bevægede sig lidt. De ville selvfølgelig fjerne det, men NEJ, det var umuligt, kunne de nok forstå, for så og så mange lig skulle der brændes her. For gode ord og madvarer fik man så købt et andet lig ude i lejren til ombytning – og så stemte regnskabet!

Nå, tilbage til bygningen der blev tømt for muselmænd. Her lå efterladt endnu et halvt hundrede lig i mere eller mindre fremskredne opløsning. De lå overalt – i køjer, på gulv, gange og toilet, ja, endog under madrassen i en af køjerne. Dette lig havde mistet armen – det havde gjort tjeneste for længe! Sagen var den, at der ikke blev udleveret flere portioner mad, end der var tilmeldt fanger, og man var derfor ikke særlig ivrig efter at anmelde dødsfald. På den måde kunne man redde sig et ekstra måltid. Men i dette tilfælde var altså armen blevet rakt så mange gange i vejret til mandtal, at det gik galt. Liget var allerede begyndt at lugte, men for at vinde tid, havde de ulykkelige men-

En biskop – efter »behandlingen« i en kommunistisk fangelejr...

nesker trukket det ned under madrassen.

Hvad gør en kristen under sådanne forhold? Man var frarøvet messebog, salmebog og enhver anden bog, og man var fuldstændig afskåret fra messe og modtagelse af ethvert sakramente (præsterne var sædvanligvis pillet ud og samlet på eet sted). Man måtte derfor udnytte enhver anden mulighed til styrkelse af troslivet, og ikke mindst søge sammen med andre kristne.

Rosenkransen kan man jo bede med 10 fingre, og oppe på loftets kalkpuds, en meter over mit hoved, havde jeg med en lånt blyant tegnet et kors, og dér hvilede mit blik mange gange. Alle fanger havde på ryggen af deres laser fået påsyet et stort hvidt kryds – muligvis som kendetegn, muligvis til skydeskive under flugtforsøg. Hvis man hældede sit hoved en smule, kunne man på alle fanger se det kristne kors, symbolet på Kristi lidelser. Det kunne give anledning til mange overvejelser her!

Når mørket sænkede sig over rummet, hvor vi var stuvet sammen i

3-etagers køjer og ikke kunne sove for sult, utøj og sygdom, var man på en forunderlig måde i Guds nærhed. Man vidste i tryghed, at man ikke var forladt – man vidste ganske bestemt, at der hjemme i Danmark blev bedt for os (og mig). Man vidste, at Kristus også var blevet nedværdiget på det grusomste. De derhjemme kunne næppe fatte vor elendighed, men det kunne Kristus. Man lærte i sandhed ydmyghed og en dybere forståelse af lidelsens mysterium uden lærde forklaringer – man levede i Kristus.

Hvis man blot har den mindste smule forståelse af Kristi mystiske legeme, vil man kunne indse, at vi aldrig må glemme vore lidende martyrer i vore bønner. Vore bønner vil bringe dem hjælp i deres elendighed. Prøv at glemme nogle af dine egne problemer, for martyriet er en langt større realitet for dig, end du kan overse! Bed Helligånden om at give vore martyrer en brændende kærlighed til Kristus og den fornødne styrke til at bære deres lidelser til Kristi forherligelse – om du vil have del deri på den yderste dag!

KIRKEN KALDTE MIG HJEM

SANKT ANSGARS FORLAG

Bogen om de tre folkekirkepræster der redegør for deres overgang til katolsk kristendom.

109 sider kr. 9,50

SANKT ANSGARS FORLAG
BREDGADE 65
KØBENHAVN K - PALÆ 4777

KJØBKE'S

REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

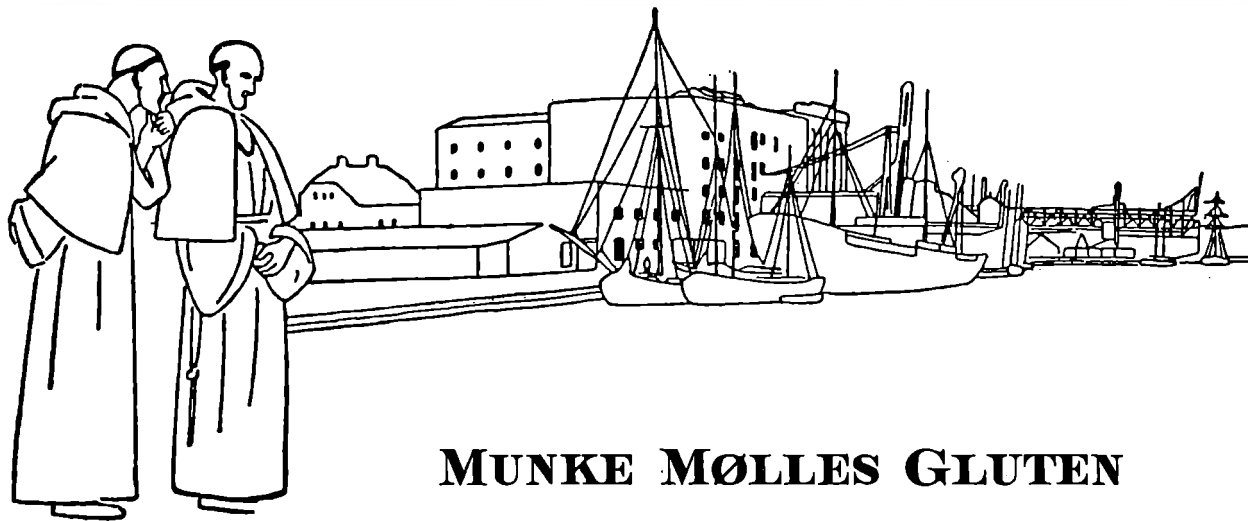
Nørregade 24 - Mellembygningen - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 78 88

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET
R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Ordrup 1178

Er De blevet abonnent?

MUNKE MØLLES GLUTEN

Den største kunst - at opdrage børnene

Pavens tale til katolske læreres kongres

Efter Italiens katolske lærerforenings kongres i dette efterår var deltagerne i audiens hos pave Johannes. Ved denne lejlighed holdt den hellige fader en tale om den kristne lærers opgave. Paven sagde:

De er i ganske særlig grad genstand for Vor sympati, fordi Deres ophøjede og ædle kald gør Dem til uskattelegende redskaber i den intellektuelle, sociale, moralske og religiøse opdragelse af dem, som er Kirkens og fædrelandets håb. Ofte udfører De Deres hverv tyst, opofrende, stræbsomt, uden at søge andres ros, tilfreds med som belønning at have en god samvittighed. Kære sønner og døtre, ved denne lejlighed ønsker Vi at give Dem med på vejen nogle tanker, som kan tjene Dem til opmuntring og støtte i Deres daglige slid, så De med fornyet energi og et fast forsæt kan gå videre ad den bane, De har valgt.

Vi anbefaler Dem i Jesus Kristus altid at højagte Deres kald, så at De med hellig iver kan udføre, hvad der forventes af Dem.

Fremfor alt er det Deres opgave at opøve Deres eleveres tænkeevne. Elevernes udvikling fremskyndes ved moderne pædagogiske metoder og ved pressens, radioens og fjernsynets effektivitet og vide udbredelse. Og af Dem selv fordrer De stadig øger Deres kunnen inden for Deres særlige område, som kræver - og i fremtiden endnu stærkere vil kræve - at De besidder sikker og grundig viden. Selve emnet for Deres kongres, »undervisningen i grundskolen«, understreger dette.

Vi ved, at et vanskeligt og vigtigt problem er genstand for Deres studium, nemlig: til den elementære undervisning at føje en formativ opdragelse afpasset efter 10-14-årige børns evner og behov, en opdragelse, der vil gøre dem mere modne til at forstå deres pligt, en opdragelse, der vil muliggøre, at de får de kundskaber, som arbejdet i vor moderne tid kræver, så de er skikket til at fortsætte i fagskoler eller til straks at begynde deres fremtidige gerning, samtidig med, at adgangen til højere studier står dem åben.

En sådan fremtidsplan giver Dem nye muligheder for at øve en gavnlig indflydelse på opdragelsen. Vi opfordrer Dem derfor faderligt til uop-

hørligt at uddybe Deres kulturelle viden og øge Deres faglige kundskaber, så at de nye og vanskelige områder, som kommer under Deres virkefelt, må blive respekteret, fordi De tager Deres arbejde alvorligt og er i besiddelse af de fornødne kundskaber.

Men Deres kald ligger på et endnu højere plan. De danner og former Deres elevers sjæle. Det indtryk af en lærer, enhver bærer i sit hjerte som en af sine kæreste barndoms-erindringer, beror udelukkende på hans ophøjede stilling, som gør ham til sjæleopdrager ved sit ord og sit eksempel, ved sit tålmodige og opofrende arbejde. Johannes Chryostomos beskriver et sådant kald med disse vægtige ord: »Hvad er større end at være vejleder for de unges sjæle og at forme deres livsvaner? For mig er der ingen tvivl om, at den, der ret forstår den kunst at forme den unges sjæl, overgår alle malere, billedhuggere og kunstnere.«

Evnen dertil kommer ikke fra boglig lærdom eller praktisk kunnen, men fra Guds nåde, fra bøn og en grundig oplæring i ægte kristenliv, som tog sin begyndelse allerede i de rige studieår.

Hvor vigtig opdragernes kald er, ser man også af det ansvar, det medfører. Som Vi sagde i begyndelsen: det menneskelige samfunds skæbne ligger i lærernes hænder, fordi de opdrager og uddanner dem, hvem fremtiden tilhører. De lærdomme og indtryk, som nedfældes i børnenes bløde, letbevægelige sind, bliver bevaret livet igennem. Endvidere får lærerne kontakt med elevernes familier, og disse kontakter kan have gavnlig indflydelse ved at give vidnesbyrd om en overbevist kristen livsholdning.

Men Deres egen tro må hvile på et grundigt kendskab til den katolske lære, så De i lyset af den klart ser Deres pligt - også i faglig henseende. Derfor må De bestrebe Dem på altid at være et eksempel på samvittighedsfuld pligtopfyldelse og gøre en god indsats i det samfundsmæssige apostolat.

Sluttelig vil Vi fremføre en tanke, som kan støtte Dem i arbejdet: ved at opdrage Deres elever og forme deres sjæle bereder De Dem selv en strålende løn i himlen. Uheldigvis er det undertiden sådan, at planer og krav, metoder og problemer påkalder hele opmærksomheden. Hvor

nyttige og påkrævede disse ting end er, må de ikke få Dem til at tabe det mål af syne, alt må stræbe imod, hvis det hele skal have nogen mening.

Alt må ses »sub specie æternitatis« (under evighedens synsvinkel). Derfor opmuntrer vi Dem til at udfylde Deres plads i tro, håb og kærlighed, forventende den evige salighed i Himlen.

Lad de bibelske ord altid lyse for Dem: »Men de vise skal stråle med himmelsk klarhed, og de, som oplærer mange til retfærdighed, som stjerner i al evighed« (Dan. 12, 3). Lad det altid give Dem styrke og fornyet mod, når livets vanskeligheder, pligter, byrder, misforståelser eller kriser forstyrrer Deres sindro. Må tanken om den glæde, Gud bereder sine gode, trofaste tjenere i Himlen, altid give Dem styrke og nyt mod.

Ingen fællesfront i Holland

Protestantiske politiske partier har afslået et katolsk forslag om, at de tre kristeligt orienterede politiske partier skulle indgå et valgforbund.

Forslaget blev fremsat i oktober på det katolske folkepartis samling af dettes parlamentariske leder, dr. Carl P. M. Romme.

De protestantiske ledere begrundede afslaget dels af teologiske grunde og dels med, at forholdet mellem såvel katolikker som protestanter, som mellem de moderate og konservative protestanter er overordentligt følsomt.

Tidligere har såvel katolske som protestantiske politikere væltet forslag om dannelsen af et kristeligt demokratisk parti bygget op efter samme system som CDU i Tyskland. Specielt blandt de unge politikere inden for de kristelige partier har der været næret et brændende ønske om en sådan forening. De protestantiske partier, der denne gang har været årsag til, at forslaget om et fælles kristeligt valgforbund ikke har kunnet realiseres, er Det konservative protestantiske Parti, som besidder 14 pladser i parlamentet, og Den kristne historiske Union, en gruppe af moderate protestanter, der besætter 12 parlamentspladser.

Den nordlige del af Canada er delt i 8 apostoliske vikariater. I Hudson bugt er der 6.300 eskimoer, hvoraf 1.700 er katolikker. I Labrador er 2.300 af de 11.000 indbyggere katolikker, blandt disse er 2.000 eskimoer af hvilke kun 25 er katolikker. I James bugt består befolkningen af 6.000 indianere, hvoraf 1.600 er katolikker. Af Keewatins 50.000 indbyggere er 16.000 katolske. Vikariatet Grouard er opkaldt efter den store franske missionær, biskop Grouard (1841-1931), som af eskimoerne blev kaldt »Den store bedende med det store skæg«. Af de 8 vikariater er det det mest udviklede: 27.000 af de 65.000 indbyggere er katolikker, og der er på nuværende tidspunkt 12 verdenspræster. Prince Rupert har 70.000 indbyggere og 12.000 katolikker. Mackenzie, der ligger i det nordvestlige Canada ind mod Alaska, har 15.000 indbyggere, hvor 8.600 er katolikker. Endelig er der 3.000 katolikker i Whitehorse ved floden Yukon.

-o-

I Asien er der 1.307 millioner indbyggere og 31 millioner katolikker, hvoraf 17 millioner bor i Philippinerne alene. I Afrika er der kun 205 millioner indbyggere, men af dem er 21 millioner katolikker. I Asien er der, bortset fra de kommunistiske lande, kun 500.000 katekumener, som får undervisning, men i det sorte Afrika er der 3 millioner.

Hvor mange præster arbejder i Asien udenfor de kommunistiske lande og i det sorte Afrika? Der er 11.000 i hver verdensdel, men problemet er vanskeligst i Afrika: 11.000 præster skal passe 17 millioner, og i 1921 var der 2.000 præster til kun 2 millioner katolikker. En trediedel af præsterne er indfødte, nemlig 1811 afrikanske og 5574 asiatiske præster. De øvrige missionærer stammer fra 33 forskellige nationer. Der er 1523 præstestuderende i Afrika og 1914 i Asien. Af kateketerne, som hjælper præsterne med at undervise i religion, er ca. 18.000 i Afrika og 22.000 i Asien, men de økonomiske vanskeligheder bremser deres rekruttering.

Kirken har først slået rod i et land, når biskopperne er indfødte. 25 af de asiatiske (udenfor de kommunistiske lande) og 68 af de afrikanske biskopper er indfødte. Og deres antal vokser hurtigt, 14 af dem blev f. eks. bispeviet mellem oktober 1958 og september 1959.

Fælles bibel for protestanter og katolikker?

Det katolske tidsskrift America, redigeret af jesuitterne i New York, foreslår at katolikker og protestanter udgiver en fælles officiel oversættelse af Bibelen. Nogle protestantiske teologer støtter dette forslag. Et sådant projekt er også blevet omtalt i England. For vort eget vedkommende kan vi hertil føje, at den danske folkekirkelige oversættelse af Det gamle Testamente allerede i en årække har været anvendt af katolikker. Der findes på dansk tre katolske udgaver af Det nye Testamente, hvoraf den mest moderne, Peter Schindlers, er kommet i 2. oplag; men alligevel anvendes i flere katolske skoler og af private den officielle protestantiske udgave, der er billigere at anskaffe. På den anden side har Schindlers oversættelse mange taknemmelige læsere i protestantiske kredse.

Gud har brug for mænd

Vatikanstaden (NC). Paven har i audiens modtaget 1.000 studerende fra en række italienske præsteseminarier. Paven læste messe for seminaristerne i Benediktions-hallen i Peterskirken og talte derefter til dem om Kirkens behov for mænd, der er stærke, sunde og villige til at bekæmpe selviskhed og denne verdens tillokkelser. Paven fremhævede tre særlige egenskaber, der må kræves af alle kandidater til præstegerningen: hjertets renhed, karakterstyrke og kærlighed til Gud og næsten.

Ud af ghetto-mentaliteten!

London (NC). Det britiske parlamentsmedlem John Biggs-Davison, der er katolik, har fremsat en ret skarp udtalelse om de mange katolske foreninger, der findes i sognene. Der er en fare for, at disse foreninger skaber en »ghetto-mentalitet« blandt katolikker, siger han blandt andet. Efter hans opfattelse sluger foreningerne alt for mange aktive katolikkers tid og forhindrer dem i at arbejde for Kirken ved at deltage i deres lands offentlige liv.

Mr. Biggs-Davison fremkom med disse udtalelser, da ugebladet Catholic Herald bad ham kommentere resultatet af valgene i England. I det nye parlament er der 25 katolske medlemmer, men der burde i forhold til det katolske befolkningstal være mindst 60 medlemmer. Man finder et lignende »skævt« forhold indenfor de engelske kommunalbestyrelser. Det er mr. Biggs-Davisons opfattelse, at katolikker ikke har begrebet, at de skal yde deres indsats i det offentlige liv. De tillader stadigt, at vide kredse i England betragter dem som medlemmer af »den italienske mission«.

»Det er nødvendigt,« siger det katolske parlamentsmedlem, »at man udnytter muligheden for at danne en fælles kristen front indenfor det politiske liv.«

En halv milliard katolikker

Antallet af katolikker i verden er fra juli 1958 til juni 1959 steget med ca. 17 millioner til et samlet tal af 527.643.000. Verdensbefolkningen beregnes - ligeledes i juni 1959 - til 2.886.000.000. Ifølge denne statistik tilhører altså mindst hvert sjette menneske den romersk-katolske kirke.

Herriot døde som katolik

Lyons (NC). Kardinal-ærkebiskoppen af Lyon, Pierre Gerlier, har fundet det nødvendigt at udsende en erklæring vedrørende den franske statsmand Edouard Herriots sidste timer. For nylig påstod den franske biolog Jean Rostan i en tale i det franske akademi, at Herriot døde som fritænker. Han blev støttet i denne opfattelse af den kendte forfatter Jules Romains.

I sin erklæring siger Kardinal Gerlier blandt andet: »Med ansvar overfor Gud og kvalificerede vidner kan jeg erklære, at da jeg havde anledning til at tale med præsident Herriot om religiøse spørgsmål, var han fuldstændig klar. Han besvarede mine spørgsmål med stærk røst. Han bad to gange udtrykkeligt om at få en kirkelig begravelse.«

Kardinalen siger videre i sin erklæring, at det er hans håb, man ikke vil starte nogen kontrovers om dette spørgsmål af hensyn til den afdøde, der »var en meget ædel og fin karakter«.

Lærer-kongres næste år

Rom (NC). Verdensunionen for katolske lærere vil afholde sin fjerde kongres i Bruges i Belgien fra den 9. til den 12. august 1960. Ved kongressen vil man festligholde 10 årsdagen for Unionens grundlæggelse. Den har sit hovedkvarter i Rom og omfatter 79 foreninger i 60 lande.

Do you speak English?

Vatikanstaden (NC). For første gang i Kirkens historie vil kardinalkollegiet efter valget af 8 nye kardinaler bestå af et større antal engelsktalende kardinaler. Fremtidigt taler som før de fleste kardinaler italiensk, men på andenpladsen følger engelsk og på tredjepladsen fransk. Blandt de nye kardinaler er der som tidligere omtalt to amerikanere og en skotte.

Amsterdam (NC). I den hollandske hovedstad har biskop Huibers fra Haarlem åbnet et kollegium for unge arbejdere, der senere ønsker at blive præster. Til dagligt tjener de unge vordende præster til deres studier ved arbejde i fabrikker og kontorer. De vil selv betale for ophold og undervisning. Når de har bestået deres eksamen ved Contardo Ferriniskolen, kan de fortsætte uddannelsen i et seminarium.

Katolsk udstilling

London (NC). Engelske katolikker planlægger at deltage i en international udstilling, der skal åbnes i London i januar måned. Den katolske del af udstillingen vil blive den største. Det er udstillingens formål at gøre opmærksom på de underudviklede landes behov for stadig hjælp. Den katolske organisation »Sword of the Spirit« (Andens Sværd) vil på udstillingen give offentligheden et indtryk af den katolske kirkes arbejde for afhjælpningen af verdens nød. Man vil indenfor udstillingsområdet ved hjælp af fotografier og tekster give et udsyn over pavernes belæring om de sociale spørgsmål. Forskellige film om missionsarbejdet i Asien og Afrika vil sammen med foredrag og tableauer kunne oplyse tilskuerne om kirkens verdensomfattende hjælpearbejde.

Biskop går mod fællesundervisning

St. Helens, England (NC). Den kendte ærkebiskop John C. Heenan fra Liverpool har i en tale om skolespørgsmål betegnet fællesundervisningen af drenge og piger som en »psykologisk fejltagelse«.

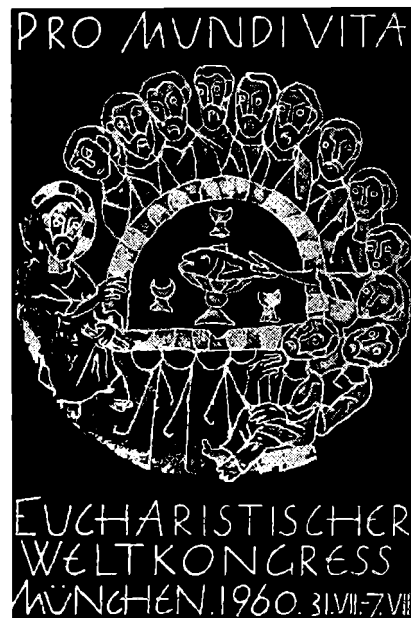
»Der er så stor forskel på drenge og piger i deres udviklingsår,« erklærede ærkebiskoppen, »og i virkeligheden er det en psykologisk fejltagelse at undervise drenge og piger på samme alderstrin i fællesklasser. Af hensyn til skoleundervisningen og karaktertræningen i modningsårene er det langt bedre, at piger og drenge følger deres specielle undervisning og ikke blandes sammen.«

Ærkebiskoppen nævnte, at Sovjetunionen i sin tid kun havde blandede skoler, men det var man gået bort fra.

Kongressen i München 1960

Som allerede nævnt et par gange her i bladet holdes den eukaristiske verdenskongres til ære for altrets sakramente næste år i München fra den 31. juli til den 7. august. Det enorme arbejde med at organisere kongressen er forlængst begyndt og varetages af 20.000 hjælpere. Alene spørgsmålet om indkvartering af de mange tusind deltagere fra hele verden vil give bryderier, men man forventer, at protestantiske kristne i stort tal vil åbne deres hjem for gæster til gengæld for den katolske hjælp under kirkedagen i år.

Der er ikke fra dansk side arrangeret nogen fællesrejse til München. Interesserede skal imidlertid skynde sig meget, hvis de vil gøre sig håb om at få et opholdssted i München under kongressen.

Kongressens plakat er tegnet af den 24-årige Frank Hoffmann. Den er en særpræget komposition over nadvermotivet og bærer øverst mottoet »Pro Mundi vita« – For verdens liv.

Liturgisk kalender

SØNDAG d. 6.: 2. søndag i advent (s 5, violet). Kirkens liturgi minder os i dag om, at vi ikke blot skal tænke på os selv, men også på alle dem, der endnu ikke har hørt evangeliet, og som også skal frelses. »Sions folk« (d. v. s. folk, der allerede kender Herren), synger vi i indgangsverset, »Herren vil komme for at frelse folkeslagene«. I epistlen forsikrer Paulus os det samme: Kristus er kommet for at frelse jøderne, der ventede på ham, men af ren barmhjertighed har han også frelst hedningerne, der ikke ventede på ham.

MANDAG d. 7.: Ambrosius (s. 775, hvid), biskop og kirkelærer. Ihukommelse af søndagens messe.

TIRSDAG d. 8.: Maria uplettede undfangelse (s. 776, hvid). Ihukommelse af søndagens messe.

ONSDAG d. 9.: Søndagens messe (s. 5, violet).

TORS DAG d. 10.: Søndagens messe (s. 5, violet). Ihukommelse af Melchiades (s. 781), pave og martyr.

FREDAG d. 11.: Søndagens messe (s. 5, violet). Ihukommelse af Damasus (s. 781), pave.

LØRDAG d. 12.: Søndagens messe (s. 5, violet).

UGENS HELGEN

Maria i sin uplettede undfangelse.

Allerede i det 2. århundrede be-
tragtede Irenæus Maria som den nye
Eva, der i den nye pagt svarer til
Kristus, der er den nye Adam. Dette
er det første vidnesbyrd, vi kender,
om troen på den sandhed, som Pius
IX skulle gøre til dogme i 1854: som
moder til den nye menneskeslægt er
Maria skabt af Gud i nådens stand.
Hun er blevet beskyttet mod arve-
synden og har fra begyndelsen vær-
ret besjælet af det guddommelige
liv, »fuld af nåde«. I hendes person
er Kristi sejr over Satan fuldkom-
men. Maria er Guds mest fuldendte
mesterværk i hans frelsesplan, thi
det er ved Kristi fortjenester, hun
er blevet beskyttet mod synden.

Julemesse i sorte paramenter?

Vi har tidligere omtalt den store
missionskongres, der i begyndelsen
af efteråret blev afholdt i Nijmegen,
Holland. Mange afrikanske og ind-
ske biskopper var til stede og drøf-
tede blandt andet, hvordan Kirkens
liturgi kan tilpasses folkenes sær-
præg og lokale traditioner. I denne
forbindelse kan vi nu nævne nogle
eksempler på, at Vestens udtryks-
former ikke uden videre kan anvendes
blandt Østens folk.

Det fremhævedes på konferencen,
at missionærerne hidtil havde bragt
den kristne lære ud til missionslan-
dene i den vestlige kulturs klædebon,
ganske særlig hvad angår liturgien.
For eksempel kysser præsten alteret.
For mange indiske folk er dette fra-
stødende, for hos dem hører kys ude-
lukkende til seksuallivet. Præsten
har sko på, når han læser messe;
for mange racer er dette tegn på
stor uærbødighed. Ifølge bryllupsri-
tualet giver brud og brudgom hin-
anden hånden, men for mange folk
i Østen er det usømmeligt, at en
mand rører en kvindes hånd, hvis
han ikke allerede er gift med hende,
og de er alene. Kristne mænd
tager hatten af i kirken, men folk
i Østen har fra gammel tid den ind-
stilling, at dér skal mænd netop be-
holde hatten på. Og for disse folk er
den sorte farve tegn på glæde, men
den hvide på sorg, så sort ved re-
quiemsmessen og hvidt ved julemes-
sen går stik mod deres opfattelse.

Det fremhævedes også, at den la-
tinske liturgi ikke blot stempler kir-
ken som en fremmed institution,
men at den er en alvorlig hindring
for troens udbredelse. Det sker, at
et folk har sin egen særegne musik,
men i landets katolske kirker lyder
kun europæiske salmemelodier. Kan
dette folk da få noget andet indtryk
end, at Kirken er et fremmedele-
ment?

Julekoncert i Hellerup

Til fordel for Rygaards franske
skole har Assomptions-søstrene ar-
rangeret en julekoncert i Sankt The-
rese Kirke, Bernstorffsvej 54, Helle-
rup. Koncerten holdes onsdag den 9.
ds. kl. 20. De medvirkende er opera-
sangerinde Lis Hassing, kgl. opera-
sanger Mogens Wedel, professor Hen-
ry Holst, organist Charley Olsen og
tre børnekor.

Nu er

Luk øjnene op

I et foredrag, Abbé Pierre for
nylig holdt i København, fortal-
te han følgende: »I Genève i
Schweiz var alle overbevist om,
at der overhovedet ikke fandtes
nød i byen. Schweiz er jo et rigt
land og en velfærdsstat, hvor
nøden for længst er afskaffet.
Men en vinteraften var der alli-
gevel nogle studenter, der be-
gyndte at spørge sig selv, om
det nu også virkelig passede, og
om virkeligheden var så strå-
lende, som man påstod. De gik
ud på gaden, og i løbet af nat-
ten fandt de ikke mindre end

det snart JUL

40 mennesker, kvinder, børn og gamle, der lå og sov ude i kulden og regnen, fordi de ikke havde tag over hovedet. Der var ingen, der tog sig af dem...«

Vi tror formodentlig ligesom indbyggerne i Genève, at nøden også er afskaffet her i Danmark, og vi vil sikkert fejre jul med den bedste samvittighed af verden uden at bekymre os om andre. Men vi skal huske, at nøden skjuler sig. Hvis vi vil se den, må vi lukke øjnene op. Vi må søge efter den. Prøv engang at se på børnene på gaden nu i adventstiden og spørg så Dem selv: »Vil alle disse børn få lidt glæde i julen?« Prøv engang at gå gennem visse kvarterer i Deres by, hvor De måske ellers aldrig kommer. Hvis De bor i København skulle De for eksempel prøve at gå ind i de smalle gader omkring Strøget eller omkring Dannebrogsgade på Vesterbro. Det skulle være meget mærkeligt, om De ikke opdagede en eller anden form for elendighed.

Og skulle der virkelig ikke findes nogen rigtig fattigdom der, hvor De bor, har De alligevel ikke lov at glemme den nød, der i dag har sat sit præg på

millioner af menneskeskæbner, og som Pater Pire og Abbé Pierre fornylig har talt til os om: de »strandede flygtninge«, der stadig venter på at få et hjem, de underudviklede folk, der omkommer af sult, mens vi selv har alt, hvad vi behøver, og endda lidt mere end det.

Hele adventstiden hører vi den samme påmindelse: »Pas på, Herren kommer snart«. Ja, Herren kommer snart; julen er nemlig ikke bare et minde om Kristi komme i fortiden. Kristus kommer hvert år. Hver gang vi

møder en fattig, møder vi Kristus selv. Hver gang en fattig står udenfor, uden mad og uden hjem, og vi er skyld i det, er det Kristus, der står udenfor, og som vi har nægtet at hjælpe.

Nu i adventstiden skal vi forberede julen på en virkelig og konkret måde. Vi skal åbne vore øjne for de andres nød. Vi skal give afkald på noget for at give det til andre. Vi skal forberede os på at tage imod Kristus ved at tage imod vore ulykkeligt stillede brødre.

M. D.

Her er nogle gode adresser, hvis De vil hjælpe andre:

KATOLSKE MENIGHEDSPLEJER, Bredgade 69 A. Postkonto 663 97. I dag holdes der kollekt i alle vore kirker til støtte for Menighedsplejernes arbejde. Katolske Menighedsplejers årlige basar afholdes også i dag i Stenogade, København.

CARITAS DANMARK (Udenlandshjælpen), Frederikssundsvej 225, Brønshøj. Postkonto 439 79.

SCT. VINCENT-GILDERNE (Hjælp til verdens nød), Kildehøjvej 13, Birkerød. Postkonto 971 64.

Edvard Petersen

Kul, koks, brændselsolier
Havnen 3, Horsens - Tlf. 2 38 88

Poul
HENRIKSEN

Raadhusstrøvet
Vejle

Leverandør til Sct. Maria Hospital

Hvidehus Boglade

Kai Jensen & Poul C. Thiem
Nørregade 6, Vejle - Tlf. 380

Bogladen med de mange bøger...

A-S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandfabrik
Tlf. 121 - 208

C. Mortensen Murermester

Gallemarksvej 23 - Tlf. 1349
Næstved

Arndt Nielsen Ure og optik

Jernbanegade 2 - Tlf. 643
Næstved

K. Blum Hansen Boghandel

NÆSTVED
TELEFON 2828

Gulvtæpper

Linoleum - Tapeter - Malervarer

CLAUDI HANSENS EFTF.
Jernbanegade 3, Næstved - Tlf. 60

A. & P. G. Vintersborg

Snedker- og tømrermestre

Lindebjerggårdsvej, Næstved
Tlf. 1628 - 818

N. Juel Pedersen Glarmester

Ramsherred 13 - Tlf. 168
Næstved

Leverandør til katolske institutioner

Tegn abonnement

De gamle må respektere de unge!

Vatikanstaden (NC). Pave Johannes XXIII fejrede sin 78 års fødselsdag uden større festligheder. Bortset fra at det gulhvide paveflag vajede fra alle Vatikanets bygninger, var det en normal arbejdsdag for stadens indbyggere.

Fra hele verden modtog paven lykønskningstelegrammer, ligesom han blev gratuleret af de mange tusinde, der var tilstede ved audiensen i Benedictionshallen. Paven udtalte ved denne lejlighed: »70 år er en høj alder, 75 år er både en høj og en risikabel alder, men, arme Johannes, nu er du 78!«

Paven omtalte derefter den gensidige respekt, der bør bestemme forholdet mellem unge og gamle. »De gamle må respektere de unge,« sagde han, »og de unge må respektere de gamle... alle er bestemt til at nå Paradisets port.«

Paven velsigner folket på sin fødselsdag.

Er De nu blevet abonnent!

Telefoner: 70 45 30 · 70 49 20

Vi anbefaler os med
„varme“ og godt håndværk

NORDISK KULAGENTUR A/S

SVEN E. FREDERIKSEN
RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliefyr
(årligt eftersyn)

Kirkens kamp i Østtyskland

Mens biskop Dibelius' tydning af Rom. 13 om »Øvrigheden« stadig optager sindene og diskuteres i de tyske aviser, er også en katolsk biskop, nemlig kardinal Döpfner af Berlin, blevet genstand for den østtyske presses hadefulde angreb. »Neue Zeit« kalder kardinalen for en »følgsvend af Dibelius«, en mand der »yder Dibelius beskyttelsestjeneste« og »en katolsk repræsentant for det klerikale, militaristiske system«.

Anledningen er, at kardinal Döpfner i begyndelsen af november holdt en gudstjeneste i Corpus-Christi Kirken i Østberlin, hvor man mindedes domprovst Lichtenberg og andre katolikker, som var døde for deres tros skyld i koncentrationslejren Dachau. I en prædiken tog Döpfner stilling til de østtyske kristnes aktuelle problemer. Uden at gå ind på biskop Dibelius' særlige teorier om stat og øvrighed talte kardinalen med al ønskelig tydelighed mod den faktiske kristenforfølgelse, der finder sted i østzonen af Tyskland: den ateistiske skoleopdragelse; tvangsmidlerne der anvendes for at få børnene med til den kommunistiske ungdomsvielser; avisernes propaganda for udtrædning af kirken; de stadige chikaner, præsterne er genstand for, bl. a. med hensyn til kirkebyggeri; den af staten finansierte syndflod af religionsfjendtlige brochurer og bøger, hvis oplag går i millioner, og mod hvilke kirken ikke får nogen chance for at tage til genmæle. Kardinalen udtalte bl. a.: »Så oprigtigt jeg end som biskop hilser tegn på politisk afspænding, så kan jeg dog først tro, at denne er ægte, når det hårde ideologiske tryk, der i så mange år har hvilet på folk i DDR... bliver fjernet, og tros- og samvittighedsfrihed bliver

respekteret som menneskerettigheder.«

Mens de katolske biskopper allerede længe har været enige om, at deltagelse i »Ungdomsvielserne« må betragtes som udtrædelse af kirken, har der hidtil hersket nogen usikkerhed blandt de evangeliske kristne om dette spørgsmål. Den »Kirkelige Østkonference«, hvori alle evangeliske landskirker fra Østtyskland er repræsenterede (og hvori biskop Dibelius har forsæde), har nu givet klare retningslinier for de protestantiske gejstlige. Menighedsmedlemmer, der har deltaget i de kommunistiske »vielser«, skal - bortset fra ganske særlige undtagelsestilfælde - nægtes adgang til de kirkelige handlinger.

Disse omtalte vielser er en slags - med djævelsk opfindsomhed ud tænkte - »erstatningssakramenter«, omgivet af en kommunistisk ritus med religiøst klingende ceremonier og bekendelse til Marxisme og gudløshed. Det drejer sig om: Den kommunistiske navngivningsfest (i stedet for den kristne dåb); den kommunistiske ungdomsvielser (i stedet for konfirmationen); den kommunistiske brudevielse (i stedet for kristent sluttede ægteskab); og endelig den kommunistiske begravelse.

Som nævnt i det foregående lægges folk ofte i et meget hårdt pres for at deltage i disse kommunistiske vielser. En familiefader kan regne med at miste sin stilling, og unge mennesker kan risikere at blive bortvist fra skole eller universitet, hvis de »nægter«. På trods af det hårde pres har nu både den katolske og den evangeliske kirkeledelse gjort klart, at disse kommunistiske vielser er uforenelige med den kristne samvittighed - koste hvad det må.

H. L. M.

Gør Deres indkøb hos **J. Hass**

Frugt - Grønt - Blomster
Thorvaldsensgade 17, tlf. 287 18
Aarhus

V. Svenstrup Telefon 21887

Aut. elektro-installatør - Ladestation
Hans Brogesgade 4, Tietgenapl.
Aarhus

Katolske begravelser

Ring til 22866
H. J. Madsens begravelsesforretning
Jægergaardsgade 17-19
Aarhus

**Kød - flæsk - pålæg
salater**

ERIK CARLSEN
Sdr. Ringgade 3, Aarhus
Telefon 43388

HENRY CARLSEN
Sdr. Ringgade 81, Aarhus
Telefon 43867

AKTIESELSKABET

**Købmands- og
Haandværkerbanken, Aarhus**

Hovedkontor:
Store Torv 12, tlf. 24777

Søndre afd.:
Aarhus Hovedbanegaard,
tlf. 24088

HEJRIET *Vesterbo*

Aarhus by's forende
TELEFON 28700 (4 lin.)

Tegn abonnement

HANDELSBANKEN

- den moderne bank med de gode traditioner

Tlf. 24122 - Aarhus
Missionshotellet ANSGAR

Kødhalle Robert Hansen

1. kl. kød, flæsk og pålæg
Amagerbrogade 212 A
Amager 8390

Roman Kusier Murermester

Telefon Nivå 180
Nivå

L. F. Nielsen Snedkermester

Lindholmevej 36
Telefon Damus 2043

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28

Telefon Minerva *408

FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold

Amaliegade 27, København K
Central 799 - Telegramadr.: Forskjold

KSK

AKTIESELSKABET
Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundsgade 1 . Holbæk . Telf. 138

Tegn abonnement

Sankt Ansgars kirke

i København har tirsdag den 8. ds. stille messe kl. 7, 8 og 10 samt kl. 20 reciteret messe ledsaget af korte forklaringer samt prædiken.

Julekærten og Lommebogen

Det katolske julehefte Julekærten, som vi allerede fyldigt har omtalt, foreligger nu og vil blive anmeldt i næste nummer. Den katolske lommebog er ligeledes udkommet. Vi præsenterer den i næste uge.

Ved Sct. Michaels skole i Kolding

bliver et lærerembede ledigt til 1. aug. 1960. Helst en lærer, der kan føre eleverne op til realeksamen i fremmede sprog, historie og evt. matematik. Øvrige fag efter aftale. Løn efter loven. En mod. 2½ vær. lejlighed bliver samtidig ledig på skolen. Ansøgning m. anbefaling bedes sendt til

Skolelederen,
Sct. Hedvigssøstrenes skole,
Kralundsgade 2, Kolding.

Rettelse:

Kirkekoncerten i katolsk kirke i Århus søndag den 6. december begynder kl. 19,30 (ikke kl. 20). Billetprisen er 1,50 kr.

Vejle

Træløst & Kulkompagni

Toldbodvej - Telefon 68*
Vejle

Hansen Pærhøi & Søn

Glarhmester - kunsthandel

Søndergade 4 - Telef. 1187
Vejle

Mel- & Foderstofforretning

Mølleudsalg
J. JENSEN

Søndergade 28 - Telefon 1083
Vejle

Vejle Optik

v/ Anker Kastrup

Briller

Torvegade 8 - Tlf. 308 - Vejle

A/S Vejle Mælkekompagni

Fineste mejeriprodukter

Telefoner 338, 336 - Kontor 807
Vejle

Køb kvalitet

det gør vi -

DERNA RADIO

Telefon 20075 - Aarhus

(lige ved katolsk kirke)

Specialist i båndopt. og long playing

John Wu's bog »Spire, blomstre og sætte frugt« er nu udkommet på Sct. Ansgars forlag og vil i næste nummer blive anmeldt.

R. I. P.

Vor kære søster

Catherine

(Emma Reiersen)

er fredag den 20. november afgået ved døden, styrket ved modtagelsen af kirkens sakramenter.

Vi anbefaler vor kære afdøde til de troendes forbøn.

Sct. Vincents Søstre.

Academicum Catholicum

Lørdag den 12. december kl. 20 holdes adventsaften i Bibliotekssalen, Sct. Kjeldsgade 3, København.

Lille Næstved Mejeri

Vordingborgvej 66

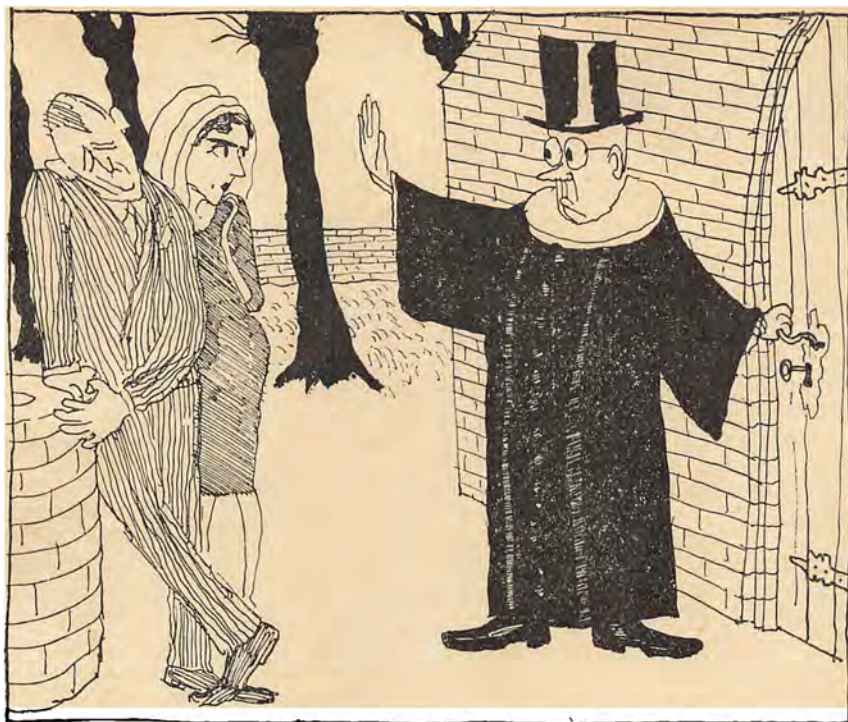
Næstved - Telefon 889

Peter Mortensen

Statsaut. installatør

Østergade 8 - Næstved
Telefoner 683 - 3863

I anledning af kongeparrets audiens hos paven har Eiler Krag tegnet dette lidt »ondskabsfulde« billede til dagbladet Aktuelt. Som bekendt har enkelte af folkekirkens præster tænkt ilde om audiensen. Overskriften hedder »Ferieflirt med pavestolen« og under tegningen står følgende replik:

– Fy, Deres majestæter. Og så kun godt 400 år efter reformationen!

Danmarks Unge Katolikker

Pr. 15. november 1959 har D.U.K.s landsledelse udtrykket følgende numre af obligationerne til støtte for arbejdet i Øm:

Serie A:

31 83 248 400 765

Serie B:

88 200 330 374 835

Indløsning sker ved indsendelse af den udtrukne obligation forsynet med navn og adresse til D.U.K.s kasserer inden 1. januar 1960.

Obligationsbeløb der ikke indfries inden denne dato tilfalder D.U.K.

Som allerede tidligere anført blev solgt af obligationer afsluttet pr. 1/1-1959, men desværre er det ikke lykkedes os at få afregning for et beløb af kr. 1.465,-, som er udlagt i depoter. D.U.K. har derfor, da gentagne rykkerbreve ikke har givet det ønskede resultat, besluttet at mortificere disse ikke afregnede obligationer pr. 1/1-1960.

Det vil blive umuligt på grund af pladsmangel at bringe numrene på disse obligationer i ugebladet, men interesserede obligationsejere – som mener at være i besiddelse af sådanne obligationer, kan ved henvendelse til nedenstående adresse inden 15/12 d. å. få tilsendt en liste over de obligationsnumre, som vil være at mortificere.

Danmarks Unge Katolikker,
kassereren

Jørgen Chr. Frølund,
Store Torv 14 - Århus.

DON BOSCO BØGERNE

pr. bind 5,00 hæftet,
6,50 indbundet.

»Det er bøger, der ligner de bedste børnebøger derved, at de er underholdende og usentimentale, men som derudover har en klar kristelig baggrund.«

Kristeligt Dagblad.

Fås gennem alle boghandlere.
Der er udkommet ialt 13 bind.

Glimrende julegaveidé til Deres venners børn . . .

Lucia Turnbull: **DEN VENLIGE LØVE**

En halv snes korte helgenlegender fortalt for børn – ofte med dyr inddraget i handlingen. Mange illustrationer i rigtig eventyrstil. – En udmærket højt læsningsbog. (6–12 år).

Fritz Mühlenweg: **PÅ HIN TID**

»Der er smittende liv og humør over skildringen,« skriver *Folkeskolen* om denne gribende fortælling om drengen med de 5 brød og 2 fisk. Storartede illustrationer. (8–12 år).

Jón Sveinsson: **NONNIS STORE REJSE**

Den berømte islandske forfatters troskyldigt-spændende fortælling om sin rejse som 12-årig fra Island til København. (8–12 år). »Denne bog er god . . . kan anbefales til alle mindre læsere.«

Jyllands-Posten.

Wilhelm Hünermann: **DEN SKJULTE HÆR**

»Bogen foregår under den franske revolution og skildrer nogle drenges kamp mod det jakobinske styre . . . Det er afgjort spændende læsning for 11–16 årige,« skriver *Religionslæreren.*

Viggo Høgsgaard

Landeretsagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9–16 - Lørdag lukket

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

FILM og TEATER

Jeg anklager

I oktober 1894 bliver en ung fransk kaptajn anklaget for at have overgivet tyskerne hemmelige dokumenter, der angår landets forsvar. Anklagen hviler på meget svage beviser, en

skriftlighed mellem to breve. Men denne officer er jøde og har et tysk klingende navn, Alfred Dreyfus. Dette er tilstrækkeligt. Han bliver dømt til degradation og livsvarig deportation.

Denne historie ophidsede den offentlige mening i mange år og fik de værste følger for fransk politik. Den delte bogstavelig talt Frankrig i to lejre og gav venstrepartierne lejlighed til at angribe Kirken med yderste voldsomhed. Thi det mest pinlige i denne pinlige sag var, at de franske katolikker på grund af alle slags fordomme stod næsten énstemmigt imod ham. Og da sagen blev genoptaget i 1899 og Dreyfus rehabiliteret i 1906, var det den katolske kirke i Frankrig, der blev den store besejrede.

Det er hele denne affære José Ferrers film skildrer på ny. Den gør det hæderligt, men ikke mere. Især må man beklage, at den ikke viser sagens sociale og religiøse dimensioner, som vi har antydnet ovenfor ... Thi Dreyfus-affæren er i virkeligheden blevet til et symbol, symbolet på det »mystiske« mod det politiske, symbolet på det nye mod det reaktionære, og det er denne symbolik, vi savner i filmen. Vi kan forestille os, hvad en Carl Th. Dreyer kunne have fået ud af dette emne, der umiddelbart minder os om selve Kristusprocessen. Vi må nemlig ikke glemme, at Kristus ligesom Dreyfus har været offer for jødehad og for en af historiens største retsfejtagelser. Pave Leo XIII brugte i sin sædvanlige klarsynethed selv denne sammenligning. »Saligt,« siger han om Dreyfus, »saligt det offer, som Gud erkender tilstrækkelig retfærdigt til at give ham del i sin egen søns offer.«

Dreyfus var hverken en helgen eller en martyr; men han havde alligevel både i sig selv og i den franske bevidsthed en hel anden betydning end José Ferrers lidt svage skiikelse. (Forb. for børn).

M.D.

En plads på toppen

Joe Lampton er ung og ærgerrig og kommer fra et lille provinshul til Warnley med kontoristens drøm om en rig pige, en sportsvogn og en »plads på toppen«. Pigen finder han og begynder metodisk sin meget vanskelige erobring af svigersønnens plads. Samtidig forelsker han sig voldsomt i en noget ældre kvinde, der er uheldig i sit ægteskab og nu oplever en kort lykke. For da han må vælge, Joe, fordi den unge Susan venter et barn, da bliver det karrieren og pengene, der går af med sejren, mens Alice begår selvmord. Filmens budskab er tænkt som en manende advarsel til den, der sælger sig selv og sin kærlighed for penge og succes, og det nye, vi oplever, er analysen af den unge mand, som uden at være egentlig skurk eller forbryder, af omstændighederne og på grund af sit underklassekompleks og sin svage karakter drives ud i konflikten og løser den ved at svigte den, han elsker ... Døm ham, den som tør, siger filmen.

Men for mig at se ligger årsagen til al elendigheden alligevel i Joe selv. For vel er han ikke forbryder, men man må i hvert fald karakterisere ham som en fuldendt egoist, der i hver af sine handlinger kun har sig selv i tankerne og som kun elsker sig selv. Alt, hvad han vil er at tage og eje – aldrig at give ... Det er ganske åbenbart i hans kamp for at få Susan, – og han lægger ikke skjul på det, – men det træder også frem i hans forhold til Alice, som han mener at elske. Thi at elske er for ham at besidde, ikke at gøre den anden lykkelig. Ikke én gang ser vi ham ofre noget for hende. I en blændende scene mellem de to, hvor han erfarer, at hun engang har stået model for en maler, oprøres hele hans maskuline ejendomsinstinkt; hans vrede og foragt afslører både hans ungdom, uforstand og egoisme, og det kommer til det første brud. Ved en voldsom dialog dem imellem rammes en pæl igennem en af de banaleste og mest forkerte forvekslinger af seksualitet og kærlighed.

Over for ham står Alice – uforligneligt fremstillet af Simone Signoret – som den givende part, der elsker uden at kræve. Al vor medfølelse samler sig om hendes stilfærdige tapperhed i lidelsen, mens man lades kold over for Joe og hans konflikt. Det er, som om han først får nogen menneskelig værdi i bevidstheden om sit medansvar i hendes død. Først da bliver hans begær til kærlighed.

Med undtagelse af lidt rigelig melodrama til sidst, er det en god film, fængslende i sin realisme, sand uden at være rå. (Forb. for børn).

Bo.

Babette går i krig

Man måtte mangle en stor portion humor for ikke at sætte pris på denne Christian-Jaque's nye film. Selvfølgelig på betingelse af, at man tager den for, hvad den er: Ikke en krigsfilm, heller ikke en film om modstandsbevægelsen, men blot en uskyldig spøg, hvor man griner ad alt, selv ad det alvorlige. Alle officerer er blevet til operettefigurer, og de mest udviklede situationer bliver løst med den utroligste lethed. Francis Blanche er alle tiders gestapoleder. Brigitte Bardot bereder os en glædelig overraskelse: For en gangs skyld er hun pæn og påklædt. Denne rolle som en artig og lidt naiv pige klæder hende ikke dårligt. Måske kommer vi engang til at opdage, at hun i grunden ikke er så talentløs som hun ser ud. Ma.

Torsdag d. 26. opførte en fransk teatertrup på Mercur Teatret i København et stykke af den katolske digter Paul Claudel, »L'Otage« (Gidslet). En af landets bedste kritikere skrev i den anledning: »Dette tunge tæsedrama, spækket med katolsk mysterium, foldede sig ud i rampelyset og blev aktuelt. Det levede for vore øjne ... Stykket blev på beundringsværdig måde spillet i Claudels ånd, halv skuespilkunst, halv gudstjeneste ...«

Fra Greccios klippehule til Peters julekrybbe

De nye bøger -
to sider anmeldelser

Gør man Gud til en fjern topfigur?

Kardinal giver besked
til forældre

Apropos den tredje mand

Ugens kronik af dominikanerpater V. Duclos er et indlæg i en debat og gør rede for, hvordan Kirken styres af paven og biskopperne i fællesskab.

DEN KVINDE GUD VALGTE til at føde sig julenat må selvfølgelig i adventstiden være genstand for vor særlige opmærksomhed. Mange af os har ikke fra barndommen lært at højagte Guds Moder, og kun langsomt er det gået op for os, hvad hun betyder. Andre har ganske vist tidligt fået mulighed for at blive fortrolig med hende, men har ladet sig påvirke af vore omgivelseres kølige holdning. Der er ingen fare for, at der skulle opstå en overdreven ukatolsk Mariadyrkelse. Der er fare for det modsatte: at Maria undervurderes.

Det bør betænkes, at Gud selv bestemte, hvilken vej han ville gå for at møde mennesket. Han var fri til at vælge mellem flere løsninger. Han bestemte sig for denne: at blive menneske gennem en ny fødsel, en fødsel der for altid bandt ham i et sønligt forhold til et menneske. Blandt Guds mange dristige handlinger, er denne en af de dristigste – og en af de kærligste. Idet Gud ydmyger sig, bøjer sig over os, hæver han mennesket, der er repræsenteret af en kvinde. Der er ingen større ære end den at være Skaberens moder, ingen større ære end den at være moder til en, som evigt er født af Faderen. Vi behøver ikke at ty til lyrik for at hylde Maria. Særlig og velbegrunderet katolsk teologi er tilstrækkelig til at vække ens forundring over Guds visdom.

De fleste, der kender evangelisternes beretninger om Maria, vil nok kunne indse, at hun i vor frelses historie er den betydeligste person efter Kristus. Men kun en kirke ledet af helligånden kan skue en større sandhed om hende. Hun ikke blot var men fortsat er den betydeligste

person efter Kristus selv. Idet han bevarede sin menneskenatur og for altid er både Gud og menneske, bevarede han sin forbindelse til hende, som er hans moder. Den menneskenatur, han opløftede med sig til himmelsk liv, havde han fået fra hende. Den er kød af hendes kød, blod af hendes blod. Og det moderskab, hun blev kaldet til, og som først af alt er Guds gave til hende, beholder hun. En sådan gave tager Gud ikke tilbage. Tværtimod lader han dens muligheder finde udfoldelse, og frelserens moder blev de frelstes moder.

Som Gud har ønsket at binde

Vort julenummer

udkommer i næste uge og er et udvidet blad med særligt julestof og flere nyheder, som denne gang af pladshensyn måtte udgå.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse

Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvé og som ansvarshavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenlund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:

A. Friser, Sci. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9828 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)

Post-Giro 87042

Abonnementpris kr. 8 pr. kvartal —
hele Skandinavien

Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Annønceekspedition:

Fru L. Wolsgaard-Iversen
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 8394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 88988

så rig en del af sin nåde til sakramenter forvaltet af mennesker, lader han også en rig del af sin nåde komme til os gennem en levende menneskelig personlighed, hans moder Maria. Hvis vi kan ane, hvad dette betyder, aner vi, hvad det virkeligt betød, at den almægtige blev menneske.

Her er ike tale om at formindske Guds indsats for at overlade en del til Maria og hel-

generne. Der er tale om, at Guds indsats bliver større. Det er større almagt at kunne virke ved hjælp af skabte redskaber end at virke uden dem. Og det er et tegn på større kærlighed til skabningen, at Gud gør den til sin medarbejder. Her rammer vi os selv: for så er det jo vort kald — gældende for os alle — at leve som Guds medarbejdere efter Marias forbillede.

g-

Meningen var god nok

Fra en industrikonsulent og rådgivende ingeniør har vi modtaget følgende indlæg, som vi gerne giver plads til:

I Katolsk Ugeblad for den 29. november giver De luft for nogle bemærkninger, som, dersom de er forstået ret af mig, er af en noget kras karakter. De skriver om Henzestrejken, at det bekom sig på en »gennemrationaliseret og tidsstudiehærget virksomhed«, at en maskinarbejder følte trang til o. s. v.

Navnlig udtrykket »tidsstudiehærget« hefter jeg mig ved. Hvad mener De egentlig med det? Skal det forstås i nedsættende betydning? Jeg ville være Dem taknemmelig, dersom De i bladets spalter ville redegøre for Deres mening med dette udtryk. Selv om jeg ikke er opsat på avis-polemik om denne sag, ligger det mig meget stærkt på sinde, at den eventuelle misforståelse, der kunne ligge i opfattelsen af udtrykket, bliver rettet, blandt andet af følgende årsager:

1. Ingen, heller ikke De, kan være interesseret i, at Deres læserkreds får et forvansket og forkert indtryk af arbejdsstudiers store samfundsmæssige og dybe moralske betydning, og
2. Jeg er ikke ganske sikker på, dersom den eventuelle misforståelse ikke bliver rettet, at de langt over 500 danske arbejdsstudieteknikere, af hvem mange er i besiddelse af en endog overordentlig høj moral, vil være tilfredse med at blive slået i hartkorn med suspekter og samfundsnedbrydende individer.

Jeg skal ganske afholde mig fra at diskutere artiklens øvrige indhold, selv om den indeholder nogle unøjagtigheder, blandt andet fordi den opmærksomme kritiske avislæser selv har konstateret dette, men jeg vil dog i forbigående bemærke, at når De tager lande som Norge og Sverige med i Deres betragtninger, så burde De også vide, at der næppe er noget andet land i Europa, som er mere »tidsstudiehærget« end Sverige; der sækker vi aldeles bagud.

T. A.

Vi har ikke været opmærksom på, at der med anvendelse af udtrykket »tidsstudiehærget virksomhed« i forbindelse med vor omtale af Henzekonflikten, lå en sigtelse mod landets arbejdsstudieteknikere, som heller ikke vi anser for »suspekter« og samfundsnedbrydende individer. Vi tilbagekalder da ordet »hærget« og erstatter det med »kontrolleret«.

Det er fuldstændig rigtigt, at svensk industri er mere tidsstudiekontrolleret end den danske. Det forhindrer imidlertid ikke, at svenske arbejdere bedre end deres danske kolleger er beskyttet mod vilkårlig afskedigelser, som f. eks. den, der afstedkom en ulovlig strejke hos Henze.

Vi ved ikke, hvilke unøjagtigheder den pågældende artikel iøvrigt skal have indeholdt og havde gerne hørt nærmere. Derimod ved vi, at artiklen efter nogles mening ikke var »kras« nok! Iøvrigt er vi helt enig med brevskriveren i, at arbejdsstudier ikke alene har en stor samfundsmæssig, men også moralsk betydning, og det var denne erkendelse, der lå bag vore kommentarer til strejken.

Om 12 dage kommer lyset tilbage!

Det vides endnu ikke med bestemthed, på hvilken dag i året Kristus blev født. Men det er ikke uden grund, at de kristne har valgt slutningen af december (eller, som i Orienten, begyndelsen af januar) som det tidspunkt, hvor de fejrer Frelserens fødselsdag.

Alle profeterne i Det gamle Testamente forkyndte Messias som det sande lys, der skulle komme. I profeten Esajas' bog læser vi: »Engang skal der ikke længere være mørke i det land, hvor der nu er trængsel . . . Det folk, som vandrer i mørke, skal skue så stort et lys; lys stråler frem over dem, som bor i mulmets land . . . Thi et barn er født os, en søn er os givet. Hans navn skal være evigheds-fader, fredsfyrste.«

Og lidt senere: »Jeg, Herren, har kaldet dig i retfærd og grebet dig fast om hånd; jeg vogter dig, og jeg gør dig til folkepagt, til hedningelys.«

I de gamle håndskrifter, der for nogle år siden blev fundet ved Det døde Hav, og som stammer fra tiden omkring Kristi fødsel, beskrives kampen mellem de gode og de onde som en kamp mellem »mørkets og lysets børn«.

Derfor fejrer vi Kristi komme netop på det tidspunkt, hvor dagene igen begynder at blive længere, og hvor hele universet glæder sig over

lysets nye sejr. Den 25. december er omtrent det tidspunkt på året, hvor mørket begynder at vige for lyset; derfor er det også på den dag, vi fejrer Kristi fødsel: hans evige fødsel i Faderens skød, hans fødsel her på jorden, hans komme i vore hjerter og hans genkomst på den yderste dag.

Julenat blev hyrderne, der holdt nattevagt ved deres hjord, pludselig omstrålet af Guds lys, der vældede ned over dem. På den yderste dag, når Kristus kommer tilbage, »skal solen ej mere være vort lys eller månen skinne for os. Herren skal være vort lys for evigt.«

Som en forberedelse til julen, hvor vi skal tage imod verdens lys, skal vi blive »lysets børn«. For nylig hørte vi Pauli formaning: »Brødre, timen er nu kommet, da vi skal rejse os af søvnen. Natten lider, dagen er nær. Så lad os da aflægge mørkets gerninger og iføre os lysets våben«. Derfor beder vi i dag følgende bøn: »Herre Kristus, bøj dit øre ned til vore bønner og oplys vor sjæls mørke med dit besøgs nåde.«

For øjeblikket føler vi os deprimerede, fordi dagene er for korte, og fordi vi mangler lys og sol. Men ventetiden er snart forbi. Om 12 dage kommer lyset tilbage, – om 12 dage er det jul.

M. D.

I dag fejrer vi Sankt Lucia. Den unge Luciabrud forkynder, at julen nærmer sig. Om 12 dage fejrer vi det sande lys, der kommer for at oplyse alle mennesker.

Må vi vælge mellem paven og kirkemødet? Det er det spørgsmål, læseren stiller sig selv efter at have læst fru Agnete Müllers kronik i Kristeligt Dagblad den 27. oktober. Hun fremsætter de ortodokses syn på det forestående kirkemøde med udgangspunkt i en artikel, skrevet af Hamilcar S. Alivasatos fra det teologiske fakultet i Athen, og de perspektiver, denne artikel åbner, er lidet opmuntrende. Hvis man, som kronikkens forfatter siger, venter, at paven »for sidste gang bruger sin myndighed til at tale ex cathedra og erklærer ufejlbarhedsdogmet for ugyldigt«, er vejen til den kristne enighed definitivt lukket. Men hvorfor sætte paven og kirkemødets autoritet op imod hinanden, – og hvorfor påstå, at der ikke kan holdes et kirkemøde, så længe Romerkirken anerkender, at paven i doktrinære spørgsmål besidder en særlig autoritet. Består problemet i at vælge mellem paven og kirkemødet, som den græsk-ortodokse teolog vil gøre det? Nedenstående få bemærkninger angående den katolske opfattelse af kirkemødet skal forsøge at gøre klart, at modsætningen: pave eller kirkemøde er et problem, der ikke eksisterer.

Det første kirkemøde i kirkens historie var det, der blev holdt i Jerusalem, og som vi kan læse om i Ap. Gern. 15,22. Siden har der været afholdt mange andre af forskellig art. Nogle af dem samlede hele den lokale menighed, som det var tilfældet med kirkemødet i Jerusalem, på andre var det alle biskopperne fra en provins eller et bestemt land, der mødtes, og endelig har der været nogle, der samlede biskopperne fra hele verden, »oikoumenæ«. Når de katolske teologer har benyttet ordet »øumenisk« om det forestående kirkemøde, kan det måske virke forvirrende på dem, der er vant til at benytte dette ord for at karakterisere den bevægelse, der arbejder på enheden mellem kirkerne. Et øumenisk kirkemøde er et kirkemøde, hvor alle kirkens medlemmer er til stede, repræsenteret ved deres biskopper. Det er i dag relativt let ud fra normerne i såvel den romerske som den ortodokse kirkeret at gøre sig klart på hvilke betingelser et kirkemøde kan kaldes øumenisk. Men spørger man historikerne, »hersker der stor forvirring«, som fru Müller siger. Kirkens fælles bevidsthed har anerkendt et vist antal kirkemøder som øumeniske, men helt enig er man ikke, ikke engang mellem katolikkerne, med hensyn til, om deres antal har været 20 eller 22. Syv af

Kronik

Pave eller kirkemøde?

af

pater V. Duclos O. P.

dem – fra det første kirkemøde i Nicæa i 325 til det andet kirkemøde i Nicæa i 787 anerkendes også af den østlige kirke. Det tredje kirkemøde i Konstantinopel (869–870) anerkendes ikke af de græsk-ortodokse, selv om det blev afholdt før skismaet, idet de hævder, at det blev ophævet af et senere kirkemøde. Selve spørgsmålet om kirkemødets ufejlbarlighed er meget uklart. Den hellige pave Gregor (590–604) udtalte: »Jeg ærer de fire øumeniske kirkemøder som de fire evangelier«, men et århundrede tidligere holdt man ikke nær så fast på værdien af de erklæringer, der var udgået fra kirkemøderne. Er et kirkemøde øumenisk, fordi det er sammenkaldt og approberet af paven? De første kirkemøder blev sammenkaldt af kejseren, og hvad flere af dem angår, er der ikke noget som helst, der tyder på, at der har foreligget en udtrykkelig godkendelse af dem fra pavens side. På den anden side betragtedes det første og det andet kirkemøde i Konstantinopel, hvori der næsten udelukkende deltog østlige biskopper, som øumeniske, udelukkende fordi de var approberet af paven. Der er meget stor forskel på den opfattelse, man i dag har af et kirkemøde, og på den, man havde i det 5. århundrede, mens den, man havde i det 5. århundrede, ikke mere var den samme som den, man havde haft i det 4.

De mangfoldige former, hvorunder kirkemøderne har fremsat deres belæring, bør få teologen til at være forsigtig i sine udtalelser. Men der er ingen grund til at blive forbavset over denne mangfoldighed. Kirkemøderne hviler ikke på en guddommelig indstiftelse, – de er ikke noget væsentligt i kirkens struktur, men et spontant udtryk for dens liv. Det var ganske naturligt, at apostlene samledes med de troende i Jerusalem for at løse de fælles problemer. Og det er ganske naturligt, at biskopperne, der er troens vogtere, fordi de er apostlenes efterfølgere, samles for at udtrykke denne tro i en fælles for-

muling. Når der opstår praktiske problemer, der berører fællesskabets mest vitale interesser, samles man stadig for at søge frem til løsningen. Kristus har stiftet en hierarkisk kirke, der hviler på de tolv apostle, som på tolv søjler (Efes. 2,20), men kirken er også et stort levende legeme, hvis lov er samhørigheden. Det, at der findes funktioner, der er hierarkisk forskellige, forhindrer ikke, at vi i fællesskab er ansvarlige for den arv, Kristus har betroet sin kirke som helhed. Derfor er kirkemødets lov også enstemmigheden og ikke simpelthen majoriteten. Først når der er opnået enstemmighed, har kirkemødet nået sit mål.

»Denne måde at opfatte kirkemødet på er vor«, kunne en græsk teolog sige. »For jer katolikker er et kirkemøde ikke mere muligt, eftersom paven og han alene sidder inde med den ufejlbarlighed, som vi ortodokse tillægger hele kirkemødet.«

Der er faktisk teologer, der har opstillet spørgsmålet, om paven stod over kirkemødet eller ej. Og da man blev sig bevidst, at det privilegium at være ufejlbar, når han taler ex cathedra, er knyttet til pavens person, har nogle ment, at kirkemøderne dermed var blevet overflødige. Teorien om kirkemødets overhøjhed over paven blev opretholdt i det 15. århundrede, da kirkemøderne i Basel og Konstanz blev afholdt. (Når kronikkens forfatter taler om en sejr i Ferrara i 1457 for forkæmperne for pavens overhøjhed i forhold til kirkemøderne, må jeg tilstå, at jeg slet ikke forstår, hvad der hentydes til). De franske teologer holdt til dels af politiske grunde endnu i det 17. og 18. århundrede fast ved denne teori. Den blev definitivt fordømt af Vatikanerkonciliet i 1870. Sandt at sige hviler denne teori om kirkemødets overhøjhed på en forkert opfattelse af pavens myndighed. En tysk historiker, biskop Hefele, der var en af de vigtigste modstandere mod forkynnelsen af ufejlbarhedsdogmet på Vatikanerkonciliet, erklærer selv, at paven hverken står over eller under kirkemødet, fordi dette vil indebære, at paven stod udenfor. Kirkemødet er kirken, og paven kan ikke være udenfor kirken. Abenbarelsens betroede gods er blevet overdraget kirken som helhed. Det er kirken, der sidder inde med den garanti for ufejlbarhed, der er forbundet med Helligåndens tilstedeværelse. Paven er kun ufejlbar i sin egenskab af kirkens repræsentant. »Paven har alene ret til den endelige og ufejlbare afgørelse,« skriver fru Müller. Men paven er ikke ufejlbar alene: han er det i

sin egenskab af talerør for de troendes samfund. Han er ikke kirkens hjerne, men dens røst. Kirken udtrykker sin lære på forskellige måder, hvoraf kirkemødet og pavens definitioner ex cathedra er de mest højtidelige og de eneste, der har garanti for, at de ikke tager fejl. Men de står ikke i modsætning til hinanden. Paven træffer afgørelserne sammen med kirkemødet. Og når paven gør det alene, har han i forvejen spurgt alle biskopperne verden over til råds i et slags »skriftligt kirkemøde«. Der findes én eneste ufejlbarhed, nemlig kirkens, der udtrykker sig lige så godt gennem paven som gennem kirkemødet.

Men når paven er ufejlbar, hvad skal det så gøre godt for stadig at afholde kirkemøder? »Det dogme, som sætter pavens autoritet over kirkemødets, har reduceret dette til bare at være en rådgivende forsamling«, skriver fru Müller. Som vi allerede har set, udtrykker man sig ikke nøjagtigt, når man siger, at pavens autoritet står over kirkemødets. Og desuden er kirkemødet ikke en samling almindelige rådgivere, hvis afgørelser har anden myndighed end den, paven giver dem. Kirkemødet som sådant, det vil sige forsamlingen af biskopper i samfund med Rom, er ufejlbart. Det er ikke paven, der gør det ufejlbart. Kirkemødet er ufejlbart, fordi det er kirken, og det er kirken, fordi det er i samfund med paven. Dette er ikke en subtil teologisk måde at udtrykke det på, men en konsekvens af det princip, der er blevet fastslået ovenfor: det er kirken, der sidder inde med ufejlbarheden og ikke en person. Vatikanerkonciliet blev desværre afbrudt af den fransk-tyske krig i 1870, og derfor nåede det ikke at definere biskoppernes myndighedsområde på samme måde, som det havde defineret dette for den romerske biskops vedkommende. Med hensyn til kirkemødet fastslog det imidlertid: »Det er der, religionens hellige dogmer bliver defineret med større dybde og udtrykt med større fylde, og det er der, disciplinen inden for kirken genoprettes og bliver mere solidt underbygget... og det er der, forbindelsen mellem kirkens hoved og dens lemmer strammes, og det er der, hele Kristi mystiske legemes kraft forøges.« Biskopperne er ikke repræsentanter for paven, men apostlenes efterfølgere. Kristus sagde først til Peter alene: Det, som du binder på jorden, skal være bundet i himlen (Mt. 16,12), men senere gentog han overfor alle apostlene: Alt, hvad I løser på jorden, skal være løst i him-

len (Mt. 18,18). Det primat, der i kirken er tilkendt paven, udelukker ikke det fællesskab, der kendetegner den måde, på hvilken kirken ledes, og disse to myndighedsformer skal sammen eksistere til selve kirkens bedste. Man finder et udtryk for den måde, på hvilken disse to læremyndigheder supplerer hinanden, i fordømmelsen af den monofysitiske vranglære, som benægter tilstedeværelsen af to naturer, den guddommelige og den menneskelige, i Kristus. Den hellige pave Leo fordømmer denne vranglære i en pragtfuld tekst, som kirkemødet i Kalcedon, det fjerde økumeniske kirkemøde, modtog som et udtryk for Peters egen tro. Dette forhindrer dog ikke kirkemødet i at fordømme den samme vranglære endnu mere vidtgående og med endnu større sober præcision. Nej, der er faktisk ingen grund til at vælge mellem paven og kirkemødet.

Det næste kirkemøde bliver for katolikkerne et økumenisk kirkemøde, det vil sige et kirkemøde, der samler repræsentanter for hele den katolske kirke. Men vil det blive økumenisk i denne anden betydning, at det kommer til at betyde et skridt fremad i retning af enhed mellem de kristne?

Man kunne have opfattet det næste kirkemøde som et genforeningskoncilium af samme slags som det, der fandt sted i Florens (1438-39), og i begyndelsen var der dem, der troede, at det skulle blive sådan. Det er utvivlsomt også den tanke, kronikkens forfatter gør sig om det forestående kirkemøde, eftersom spørgsmålet om, hvem der vil blive

indkaldt til mødet, optræder i den. Da Vatikanerkonciliet skulle finde sted, henvendte paven sig til de ortodokse biskopper, som i kraft af deres biskoppelige værdighed var berettiget til at deltage i det omfang, de anerkendte samhörigheden med Rom. Hans henvendelser forblev ubesvarede. Og han havde ikke bedre held med sig, da han henvendte sig til de protestantiske kirker, og disse sidste ville ikke engang tage imod indbydelsen til at deltage i de møder, der blev afholdt mellem teologerne i forbindelse med kirkemødet. Den kendsgerning, at man ikke havde forberedt det hele rent psykologisk, og at indbydelserne var affattet på en kejtet måde, kan forklare disse afslag. Og hvordan ville det gå denne gang, hvor jordbunden er bedre forberedt?

Et er i hvert fald sikkert: det næste kirkemøde bliver ikke et kirkemøde, som direkte kommer til at beskæftige sig med de kristnes genforening.

I en tale, som paven den 14. juni i år holdt til de studerende ved det græske kollegium i Rom, udtalte han, at formålet med det forestående kirkemøde var at forberede den katolske kirke til en enhed mellem de kristne. En hel del reformer er nødvendige, for at kirken skal kunne forene sig med vore i troen adskilte brødre. Vi ved endnu ikke, hvem der bliver indbudt til dette møde, men selv om paven skulle bestemme sig til ikke at indbyde alle kristne, har det ikke den betydning, som fru Agnete Müller lægger i det. »Den uvilje til samarbejde, som ligger i ikke

Paven og biskopperne ankommer til Vatikan-koncillets indledende møde den 8. december 1869.

at indbyde alle, som hører til den kristne familie, til det fælles forsøg, viser, at der er store dele af kristenheden, som man ikke betragter som kristne brødre.« Når det drejer sig om at reformere den katolske kirke, er det naturligt, at kun katolikkerne bliver indbudt, og det er der ingen, der behøver at føle sig såret over.

Men selv om det forestående kirkemøde skal afholdes af den romerske kirke alene, udelukker dette ganske vist ikke, at man tager kontakt op med de øvrige kirker. En fransk teolog, P. Congar O. P., der er velkendt i økumeniske kredse, har i et foredrag, som han holdt for nylig i Bern i Schweiz, talt om, hvori denne kontakt kunne bestå. Vor holdning over for de fra Rom adskilte kirker er ved at holde op med at være i første række polemisk. Vi må forsøge at komme til at forstå de andre indefra og at blive klar over de åndelige værdier, hvoraf de øser deres inspiration. Kirken må, når den søger til bunds i sit budskab, tage det med i betragtning, som vore i troen adskilte brødre har fundet frem til med bistand af Kristi And. Alle de ægte værdier, de besidder, skal også genfindes hos os, og kirkemødets opgave består i at skabe mulighed for dette – ikke blot i teori, men også i praksis. Uden at gå så langt som til den fælles kristne front mod gudløsheden, som Alivasatos foreslår, betoner P. Congar den interesse, som kirkemødet ville kunne få ved i sine direktiver angående sjælesorgen at lade sig inspirere af det, der er blevet gjort af vore i troen adskilte brødre, når de har været stillet over for de samme vanskeligheder.

»Rent bortset fra den kontakt mellem kirkerne, som kirkemødet kan give anledning til,« tilføjer P. Congar, »kan selve den kendsgerning, at kirkemødet overhovedet bliver afholdt, være en hjælp på vejen mod enheden.« Denne indkaldelse til et kirkemøde fremhæver det samhørighedsprincip, som skal danne modvægt mod princippet om Roms primat. Det gamle princip, som allerede hævdedes inden for romerretten, og som siger, at »det, der angår alle også skal diskuteres og billiges af alle«, står stadig ved magt. Romerkirken kan ikke opgave dogmet om pavens ufejlbarhed, som den anser for at være åbenbaret af Gud, og det er ikke et spørgsmål om »at nægte at ofre sin egen stolthed«, som Alivasatos siger. Men selve den kendsgerning, at man sammenkalder til dette kirkemøde, hjælper andre til at forstå indholdet af dette dogme, og til

at indse, at kirken ikke er et enevældigt monarki, hvor ministrene ene og alene er folk, der bringer eneherskerens ordrer til udførelse. Biskopskollegiet som helhed tager aktivt del i ledelsen af Kristi mystiske Legeme, som er kirken. Der ville ikke kunne opstå nogen konflikt mellem kirkemødet og paven, fordi de begge tilsammen er kirken. Kun en bedre forståelse af den virkelige betydning af pavens primat – såvel fra katolikernes som fra de andres side – vil kunne fjerne en stor hindring og få os til at gå fremad på enhedens vej, og her kan det forestående kirkemøde komme til at betyde et afgørende skridt.

- o -

Kroniken har været trykt i Kristeligt Dagblad den 14. november og er venligst stillet til rådighed for os. Vi benytter lejligheden til at gøre opmærksom på de fælles-kristne drøftelser, der hyppigt gives plads til i Kristeligt Dagblad, hvis redaktion med en meget åben indstilling også lader katolske meninger komme frem.

Den nye katekismus

Katolsk Katekismus

om Gud og vor frelse
om Kirken og sakramenterne
Livet efter Guds bud

350 sider - kart. kr. 13,75

SANKT ANSGARS FORLAG
BREDGADE 65
KØBENHAVN K - PALÆ 4777

S
A
N
K
T
A
N
S
G
A
R
S
F
O
R
L
A
G

kr. 18,75
ib. 24,75

SANKT
ANSGARS
FORLAG

Bredgade 65
Palæ 4777

Fornyelse af bønner

Davids Salmer (3. hefte i serien And og Liv) Pauluskredsens Forlag, 44 sider kr. 2.50.

Behovet for vejledning til bøn og for de rigtige tekster er heldigvis ret stort og kan ikke tilfredsstilles af vor hjemlige litteratur om emnet. Med dette tredje hefte i serien »And og Liv« har redaktøren, pater Gregoire O. P., villet gøre os opmærksom på, at selve Bibelen indeholder en bønnebog, der står til rådighed for alle.

Davids salmer har længe haft en central plads i det jødiske folks gudsyndelse, og Kristus anvendte dem selv – endog på korset udtrykte han sig gennem en af de messianske salmer »Min, min Gud, hvorfor har du forladt mig«. Kristenheden overtog denne skat af bønner. De kom til

at danne grundstammen i Kirkens liturgi og i klostrenes tidebønner.

Heftet om salmerne er ikke blot en indføring til bedre forståelse af dem men har det praktiske sigte at hjælpe den enkelte til at bruge dem til dyrkelse af Gud og samtidigt til egen åndelig berigelse. Det er måske beklageligt, at de almindelige bønnebøger med nyere tekster hyppigt byder på en mere tynd og vitaminfattig kost. Men kan det være anderledes? Er det ikke netop meningen, at vi foruden vor personligt formede bønner skal bruge de tekster fra Bibelen og fra liturgien, som er formet af mennesket under Guds inspiration?

Her er en håndsækning til dem, der ønsker at forny deres bønsliv. Tag imod den!

g-

BRONCESTØBEREN FRA NAGASAKI

af

Yoshiro Nagayo

Denne betagende roman vil interessere enhver katolik, både for dens litterære kvalifikationer og for dens uforglemmelige skildring af forfølgelserne mod den menighed, Frans Xaver grundede.

– en gavebog af de bedste –

160 sider . kr. 10,75

CREDO

Belgiens store indsats

Belgien er efter Holland det land i verden, hvorfra der er udsendt flest missionærer. Belgien tæller ca. 8.850.000 indbyggere, og de har udsendt 4.071 præster, 900 brødre og 4.450 søstre som missionærer. Hver sjette missionær er belgier. Der er 67 missionstidsskrifter, 33 flamske og 34 franske. Disse belgiske missionærer arbejder overalt i verden, men særlig i Congo og Ruanda Urundi. I disse to lande var der i 1921 400.000 katolikker. Der er nu 6 millioner.

Hushjælp

der kan bo hjemme, søges til villa på Amager. Må selvstændigt kunne varetage alm. husgerning. Løn 300 kr. God frihed. Personlig henvendelse efter aftale med tlf. Su. 1007.

E.-M. Lauritsen,
læge,
Frilandsvej 67.

Kardinal Lercaro, Bolognas ærkebiskop, har under en rejse til Frankrig benyttet lejligheden til at besøge udstillingen af kirkekunst på musæet for nutidskunst.

Fra Greccios

I året 1223 besluttede den hellige Frans af Assisi at fejre julen på en måde, hvis mage verden aldrig før havde set. Han havde i Greccio en ven og velynder, Messer Giovanni Vellita, som lige overfor Greccio by havde skænket ham og hans brødre en skovbevokset klippe til at bosætte sig på. Denne mand lod Frans nu kalde til Fonte Colombo og sagde til ham: »Jeg ønsker at fejre den hellige julenat sammen med dig, og hør engang, hvorledes jeg har tænkt mig det. I skoven ved klostret findes der en klippehule, og der opstiller du en krybbe, fyldt med hø. Så må der også være en okse og et æsel, ganske som i Bethlehem. Jeg vil en gang rigtig for alvor fejre Guds Søns komme til jorden, og med mine egne øjne se, hvor fattigt og usselt han for vor skyld ville have det.

I bogen om »den lille Guds fattige« Frans, fortæller Johannes Jørgensen, at Vellita besørgede alt efter Frans' ønske, og juleaften, henad midnat, strømmede hele egnens befolkning sammen til julefest. Alle bar tændte fakler, og om krybben stod brødrene med deres kærter, så der blev lyst som den klareste dag under stenege- nes mørke hvælvinger. Over krybben som alter blev derpå messen læst, for at det guddommelige barn under brø- dets og vinens skikkelse selv kunne komme til sted, ligesom det legem- ligt og synligt havde været til stede i Bethlehem.

Der er langt fra krybben i Greccio og til Peters julekrybbe anno 1959, men flere og flere har taget springet. For ikke så mange år siden var det et afgjort særsyn at finde en advents- krans i et dansk hjem. I dag er det en selvfølgelig ting. Vi tør ikke spå julekrybben en tilsvarende hurtig succes, for i manges øjne er jule- krybben noget specielt katolsk. End- nu.

Og dog er det en kendsgerning, at man f. eks. i Sverige, hvis befolkning dog næppe tør siges at være udpræ- get katoliserende, i århundreder har stillet julekrybber frem i hjemmene. Og hvor en julekrybbe stilles ind må kravlenisser fly forfærdet.

I søndagsskolelærernes blad »Råd- giveren« har netop været bragt en il- lustreret artikel, hvori der blev peget på julekrybbens pædagogiske betyd- ning i en tid, der mere og mere mi- ster sansen for julens virkelige bud- skab. I flere af hovedstadens storma-

gasiner er der i år også julekrybber til salg – et godt fingerpeg om, at der vitterligt allerede er ved at »gå mode« i varen.

Det er lederen af Sankt Ansgars Forlag i København, Sven Damsholt, der har lanceret de små julekrybber til danske hjem.

Det begyndte så småt for 18 år si- den, da Damsholt formede de første små figurer i gips og eksperimente- rede sig frem til brugbare farver. For 10 år siden fandt han tiden inde til at få mere system i produktionen. Nu afdøde grosserer Millech støttede med et lån på 10.000 kroner, og for disse penge blev der købt værktøj, specielt bronzeforme.

I dag råder forlaget over eget værksted med et personale af »kryb- be-specialister«, som for storprodu- ktionen aldrig glemmer akkuratessen. Der skal kæles for hver detalje, de stærke farver i klædedragterne må holdes pinligt adskille.

Betragt endnu engang vedstående billede. Den dame, der har påmalet kameldriverens tynde pandebånd, har ikke rystet på hånden, og kamelens sadeltøj er heller ikke kørt sammen ved en trædesymaskine!

Forlængst er gipsen afløst af en mere velegnet kunstmasse, der giver de små figurer en forbløffende hold- barhed. Klædedragternes farver va- rierer – dog ikke Jomfru Marias. Hendes kjole skal være rød og kap- pen blå, for sådan siger nu traditio- nen.

Og hvad koster så en julekrybbe?

Det må De næsten selv bestemme! Der er små og større julekrybber, og man kan købe det store og brogede galleri stykvis. Strengt taget kan man vel bygge stalden selv og blot købe figurerne forestillende den hel- lige familie. Erfaringerne viser imid- lertid, at hvor julekrybben først har vundet indpas, vil samlemanien brede sig år for år. Det komplette sceneri, som vist på billedet, koster 100 kr.

Sven Damsholt imødeser med glæ- de den dag, hvor der opræder kon- kurrenter på markedet. Ganske vist er fremstillingen af julekrybber blevet

en gren af forlagsvirksomheden i Bredgade 65, men det er dog først og fremmest et apostolat. Ud fra samme motiv har Sankt Ansgars Forlag iøvrigt også lanceret den ene- ste kristne adventskalender, der over- hovedet kan købes her i landet.

Men det er anden historie.

E. D.

slippehule

til Peters julekrybbe

SØNDAG d. 13.: 3. søndag i advent (s. 9, violet). Vor forventning i adventstiden er ikke præget af angst; vi er nemlig sikre på, at Messias kommer. Derfor er vor venten ikke fuld af uvished og utålmodighed, men snarere af glæde. »Glæd jer, thi Herren er nær!« synger vi i dag i indgangsverset. Snart er det jul. »Vær derfor ikke alt for optaget af materielle bekymringer,« siger Paulus til os. »Giv rigelig plads til Gud i jeres liv. Bed og forbered jeres hjerte og tanker til at tage imod frendens Gud.«

MANDAG d. 14.: Søndagens messe (s. 9, violet).

TIRSDAG d. 15.: Søndagens messe (s. 9, violet).

ONSDAG d. 16.: Tamperdag (s. 13, violet).

Thukommelse af Eusebius (s. 782), biskop og martyr.

TORSdag d. 17.: Søndagens messe (s. 9, violet).

FREDAG d. 18.: Tamperdag (s. 15, violet).

LØRDAG d. 19.: Tamperdag (s. 17, violet).

Tamperdagene

De fire årstider i kirkeåret indledes med liturgiske dage, som man plejer at kalde »tamperdage«. De består af tre bodedage, onsdag, fredag og lørdag, som har til formål at indvie de forskellige årstider til Gud og at forberede den kristne menighed til de præstevielser, der normalt finder sted på dette tidspunkt.

Den hellige Frans' 3. orden har møde i St. Annæ kirke onsdag d. 16. december, kl. 19,30.

—o—

Immaculata-Kongregationens fælleskommunion i denne måned afholdes søndag den 13. i anledning af festen for Mariæ uplettede undfangelse.

R. I. P.

Min kære mor

Helga Pietsch

døde stille den 11. november 1959.

På familiens og egne vegne:

Ragnhild Pietsch.

Bed for hendes sjæl.

Med nogen undren og megen forskrækkelse læste jeg Deres åbenhjertige interview med en 7-årig pige fra katolsk skole.

Mille forbereder sig til sin første hellige kommunion, men har åbenbart stadig den opfattelse, at synder er pletter, og at den hellige kommunion fjerner disse pletter. Hvorfor har Mille den opfattelse? Og vil man vente, at Mille skal kunne leve som katolik ud fra disse forestillinger?

Vi må gøre os klart, at mange af de børn, vi i dag underviser i religion, vil glide fra os i 14-16 års alderen, måske før, simpelthen fordi hjemmene svigter, og fordi vi i religionsundervisningen åbenbart ikke formår, foruden at meddele barnet konkret religiøs viden også at opelske et bevidst gudsliv, en bevidst gudskontakt i barnet. Efter min mening gælder det derfor først og fremmest om at give børnene nogle almenne fundamentale kristne begreber, slå disse fast, således at de engang »ved passende lejlighed« kan dukke op i de unges hjerner, og måske lette dem vejen til en gudskontakt og til kirken.

Efter igennem to år at have undervist 7-8-årige katolske børn fra »blandede ægteskaber« og folkeskole, vil jeg vove at sige, at sådanne børn, der aldrig har hørt andet om religion end den bibelhistorie de har fået i folkeskolens 1. evt. 2. klasse, udmærket kan forstå religiøse problemer på et lidt abstrakt plan. Man behøver ikke at gøre Gud Fader til julenisse, synder til pletter og sakramenter til kombinerede vaskemidler og vitaminpiller!

At Gud er kærlighed, er let at forstå, når man først har drøftet begrebet kærlighed med børnene. Hvad gør du, når du holder rigtig meget af din mor? Hvordan viser du hende det?

Hvad gør mor for at vise, at hun holder af dig? o. s. v. - Skabelsen og frelsen, som Guds kærlighedsgave til os, bliver en ganske naturlig og let forståelig ting.

Synden, som oprør mod Gud, »venden ryggen til« Gud, kan let forklares ud fra hverdagens små foreteelser, ikke mindst hvis den der leder disse drøftelser er villig til at indrømme egne æblerov m. v. Mor bliver vred, når man forgriber sig på småkagedåsen - hvorfor bliver mor vred? Er det, fordi man spiser en småkage, eller er det fordi - Ganske langsomt kan diskussionen ledes ind på, at man har undladt at være lydige og derfor bedrøvet mor, - hun viser det ved det, vi kalder vrede, men som altså ser anderledes ud end kærlighed, men »bag« vreden holder mor alligevel meget af os; og hun

venter på, at vi skal komme og bede om forladelse, fordi hun længes efter at tilgive det lille fejltrin - Beder vi om forladelse, får vi den. Ligeså med Gud. Når vi synder med vilje, siger vi i virkeligheden til Gud: »Kære Gud, jeg holder så meget af dig, men jeg skal lige have banket min lillebror, jeg ved godt, at du ikke kan lide det, men bagefter holder jeg af dig igen.« Så banker vi lillebror, og vender Vorherre ryggen så længe det varer, - heri ligger så at sige forklaringen på synd, og det er ganske klart for børnene, at der er forskel på bevidst »at vende Gud ryggen« og på i et uoverlagt øjeblik at hugge et æble fra det træ, man just kommer forbi.

Børnenes medfødte sunde sans siger dem, at sådan gør man ikke, og de er helt klare over, at de må genoprette det gode forhold ved at sige »undskyld«. Et ærligt »undskyld« er i barnets verden forbundet med en følelse af at være ked af det - ikke af at man spiste æblet, for stjålne æbler smager også godt, men af at man med eller uden vilje, har handlet på en måde, som man også selv anerkender som forkert, og at man derved har »vendt Gud ryggen«, bedrøvet Ham - evt. også bedrøvet mennesker. Til et ærligt undskyld hører også, at man er villig til at passe bedre på næste gang!

Mille har lært bønner, som hun godt kunne i forvejen, samt nogle flere. Bønsformulærer er godt, og der er enkelte bønner, som vi nødvendigvis må lære børnene, men vigtigere er det at lære børnene at tale med Gud. Den, man henvender sig til ved hjælp af formulærer, bliver en fjern topfigur, mens den, man taler til med egne ord, bliver en ven. Den private bøn, formet med børnenes egne ord, vedrørende ting, som forekommer i barnets verden, hjælper barnet til at forstå, at også hverdagslivets små og store barnebetyrninger kommer Gud ved. Denne bøn vil i første omgang blive bønner om noget, men den vil udvikle sig til at blive bønner for nogen og senere til taktsigelse og tilbedelse.

Skal vi gøre os håb om at give børnene en bevidst gudskontakt, må vi gå ind i barnets verden, opleve den med barnets øjne og erfaringer, vi må drage vort eget gudsliv, med dets mystiske og abstrakte religiøse realiteter, med os, og i barnets verden give disse videre uden omskrivninger og uden forsøg på at gøre immaterie til materie. Vi må vise barnet den tillid at sige sandheden helt, som den er, og barnet forstår os, langt mere end vi umiddelbart er tilbøjelige til at ville tro. Det er muligt, at en undervisning på dette plan fordrer mindre grupper (6-8) end en

skoleklasse sædvanligvis består af, men den er mulig. Måske var det også muligt at dele skoleklasserne op i mindre grupper.

Hvorfor skal Mille (og hendes jævnaldrende kammerater) opfatte synden som pletter og den hellige kommunion som rensmiddel, når hun i virkeligheden kan fatte kærlighedens mysterium og mødet med den levende Gud, hvis man bare giver sig tid til at drøfte det med hende?

Forøvrigt havde det været interessant at høre, hvad Mille mente om himmel og helvede!

lb.

Helge Jacobsens legat

I løbet af marts måned vil udde-
ling af Helge Jacobsens legat finde
sted.

Dette legat kan søges som bidrag
til bygning eller restaurering af ka-
tolske kirker – fortrinsvis sognekir-
ker – under forudsætning af, at der
ved bygning af kirken alene medvir-
ker danskfødt arkitekt, og at den
pågældende menighed selv viser of-
fervilje. Eventuelt vil der endvidere
kunne uddeles mindre beløb til hjælp
til dækning af udgifter ved religi-
onsundervisning for katolske børn.

Eventuelle ansøgninger indsendes
inden 31. januar 1960 til Den katol-
ske Kirkes Kancelli, regnskabsafde-
lingen, Amaliegade 31 A, København
K., og skal i specificeret form inde-
holde alle de nødvendige oplysninger.

Baronesse Rosenkrantz Charisius' f. Oxholms legat

til hjælp for trængende, indfødte
medlemmer, mænd eller kvinder, af
de her i landet værende katolske me-
nigheder, uddeles af biskoppen i lø-
bet af februar måned 1960.

Ansøgninger, indeholdende fulde
navn, stilling, alder, bopæl, skal m. h.
t. trang, værdighed og medlemsfor-
hold til en herværende katolsk me-
nighed attesteres af to personer,
hvoraf den ene skal være katolsk
gejstlig.

Legatportionerne uddeles ikke
for livstid, hvorfor tidligere legatny-
dere må indsende ny ansøgning. An-
søgningsfristen udløber d. 31. decbr.
Andragender, som er indsendt efter
dette tidsrum, kan ikke tages i be-
trægtning.

Ansøgning stiles og indsendes til
Den katolske Kirkes Kancelli, regn-
skabsafdelingen, Amaliegade 31 A,
København K.

Lærer.

30-årig seminarieuddannet
lærer, katolik, gift, søger stil-
ling, mat. student. Aut. ord-
blindepædagog. Årskursus på
Lærerhøjskolen i dansk littera-
tur og tysk. Bolig en betingel-
se.

Billet mnrk. 6-12-59 modtager
bladets annonceafdeling, Øster-
søgade 108, 1., København Ø.

Ansgarius-Bonifatius Foreningen

Den danske katolske kirkesag.

Ansøgninger om tilskud fra for-
eningen til de respektive kirker og
kapeller bedes indsendt inden den 31.
december til Den katolske Kirkes
Kancelli, regnskabsafdelingen, Ama-
liegade 31 A, København K.

Kardinal giver besked

Bordeaux (NC). Kardinalærkebi-
skoppen af Bordeaux, Paul Rishaud,
har udsendt en appel til forældre og
ungdomsopdragere. Kardinalen er-
klærer blandt andet, at forældre, der
tillader unge mennesker at blive ud-
sat for de moderne forlystelsers fri-
stelser, begår »en forbrydelse«.

»Hvorfor tillader forældrene de un-
ge at være med i enhver form for
fornøjelse og underholdning, der blot
leder dem til handlinger, de ikke kan
kontrollere?« Kardinalen fortsætter:

»Jeg tillader mig at kalde disse
forældres ligegyldighed for en for-
brydelse. Forældrene betragter sig
selv som kristne. Tænker de virkelig
på deres børns sjæle? Hvad skal
man mene om forældre, der gør sig
selv medskyldige i deres børns fejl-
tagelser og tillader, at sjæle, som
Gud har betroet dem at værne om,
bliver alvorligt bedærvede?«

DUK's lederweekend i Odense

Under titlen: ungdomsarbejdet –
set i lys af den unges menneskelige
og religiøse udvikling, inviterede
DUK ungdomsledere fra hele landet
til Odense, for at vi sammen kunne
drøfte de problemer, der opstår in-
denfor ungdomsarbejdet.

Vi var ca. 30 deltagere, hvoraf ca.
halvdelen var fra København, med
pater Stappers, DUK's præst, i spid-
sen. Lørdag aften var vi inviteret hos
tandlæge Hammer, hvis gæstfrie
hjem åbnede sine døre for os alle, og
hele søndagen sørgede Skt. Hedvig-
søstrene på børnehjemmet »Bjerre-
bo« for vort materielle velbefinden-
de.

Der var ialt 3 foredrag, holdt af
Erling Tiedemann, Helge Mikkelsen
og Elsebet Kieler, som hver på deres
måde satte os ind i de unges udvik-
ling og tankeverden. Foredragene
var tilrettelagt således, at der bagef-

ter var rigelig tid til at diskutere
det, der var lagt op til i foredraget,
men ikke alene det. Havde man en
mening at fremsætte eller et problem
at belyse, var man velkommen, alle
kunne frit få ordet.

Weekenden blev en succes. Vi fik
snakket med hinanden, lærte hinan-
den bedre at kende og drøftede pro-
blemer, der, selvom de ikke var ens,
så dog havde fælles grundtræk. Det
at være ungdomsleder er ikke noget,
man bare er blevet af lyst og noget,
man kun beskæftiger sig med i sin
fritid. Gud har sat os på den plads,
og vi må prøve på at udfylde den
på bedste måde og give alle vore
kræfter til det.

Mødet bidrog til, at vi fik fornyet
mod på at tage fat på apostolatet:
at hjælpe de unge videre menneske-
ligt som religiøst.

En deltager.

Et par glimt fra ungdomsledernes week-end i Odense.

De nye bøger . . .

En kinesisk katolik

John Ching-Hsiung Wu: Spire, blomstre, bære frugt.
Oversat af Søster Benedicte Ram-
sing C. S. J. Sankt Ansgars For-
lag, København. 263 sider.
Kr. 18,75.

John Wu er ikke den første, der har skrevet om det åndelige livs udvikling. At inddele denne udvikling i tre stadier er heller ikke noget nyt, det er gjort for århundreder siden af den katolske mystiks store mestre. Siden da er der opstået en rig og mangfoldig litteratur om dette emne, en litteratur der rummer åndelige værker af højeste kvalitet.

Hvad kan man da vente af en ny bog om de tre stadier i troens liv? Har forfatteren noget nyt at bringe? Eller har han en ny måde at sige de ting på, der allerede forud er sagt af andre? Inden disse spørgsmål besvares, må det først siges, at det vistnok er første gang, en bog om dette emne og af dette omfang foreligger på dansk. Dernæst er det værd at lægge mærke til, at forfatteren er kineser. I dette blads nr. 45 har bogens oversætterske skrevet om John Wu, så de, der ønsker biografiske oplysninger, kan henvises til denne kronik. Kun een ting af dette biografiske stof skal anføres her, da det unægtelig kan have interesse i forbindelse med bogens emne. Forfatteren er lægmand, han er ikke teolog af profession, men jurist, og han er tilmed familiefader.

Hvornår er det hændt før, at en lægmand og familiefader har skrevet en bog om de tre stadier i det åndelige liv? Dette har ellers altid været en sag for teologer og ordensfolk, hvilket har fået adskillige lægfolk til at få den opfattelse, at sådan noget kan man kun beskæftige sig med, når man bor i et kloster. Den misforståelse er da ihvertfald bragt af vejen ved selve den kendsgerning, at John Wu har skrevet denne bog.

At forfatteren er lægmand og kineser fører naturligvis ikke nødvendigt med sig, at bogen bringer noget nyt eller siger de gamle ting på en ny måde, men der er en mulighed for dette, og når man læser bogen, bliver man klar over, at denne mulighed er blevet udnyttet. Forfatteren er kristen, og som katolsk kristen kender og benytter han den ri-

ge skat, som Kirken besidder i sin åndelige litteratur. Men han er også kineser, og han kaster ikke det bort, som han har lært som kineser, før han blev kristen. Han vedgår de dybe åndelige værdier i den kinesiske tradition.

Confucianismen, Taoismen og Buddhismen har på det naturlige plan bragt det, som den kristne mystik bringer på det overnaturlige plan. De store kinesiske livslærere er som en slags forløbere, der leder menneskeånden, så den forberedes til at modtage åbenbaringen i Kristus.

»Alle disse kinesiske filosoffer, der søgte kærlighed, retfærdighed, loyalitet, god tro og godhed, som giver med glæde, søgte i virkeligheden »den ukendte Gud«. De var tro mod det naturlige lys, de fik, og der er ikke tvivl om, at Gud har glædet sig over deres oprigtige bestræbelser for at nå frem til fuldkommenheden, for alt godt udgår fra Gud.« (pg. 58).

Det er navnlig i sammenstillingen af kinesisk tanke og kristen mystik, at bogen har noget virkelig originalt at bringe. Vi ser østerlændingen tilægge sig det, der i århundreder har vokset i vesterland og forstå dette ud fra sine egne forudsætninger, og hans bog beviser, at den tro, der engang blev plantet i det hedenske Europa, må også kunne plantes i det østerland, der på mange måder er langt bedre åndeligt beredt, end Vesteuropa var det, da troen første gang forkyndtes her.

Med denne bog har den danske katolske litteratur fået en stor og værdifuld forøgelse, og vi må være søster Benedicte og Sankt Ansgars forlag taknemmelige for, at de har vovet at sende den ud. Det er et vovestykke, men samtidig er det en udfordring til danske katolikker. Er der virkelig interesse iblandt os for en sådan bog? Bliver den grebet med begærlighed og læst af troende, der længes efter at komme Gud nærmere? Eller får den lov til at blive liggende, fordi så mange ikke har anden interesse i deres tro, end at krybe over hvor gærdet er lavest? Salget af bogen vil i nogen grad afsløre den åndelige kvalitet i de katolske menigheder i vort land.

Der er nok nogle, der vil undskylde sig med, at de magter ikke at klare så tung en bog. Muligt nok, men det er givet, at jævne kommunister ofte med stor energi kaster sig over udviklede politisk-filosofiske værker.

Hvorfor magter de, der er udenfor, så meget, når det gælder deres overbevisning, medens katolikkerne magter så lidt? Det er et pinligt spørgsmål. Bliver John Wu's bog solgt og læst, er spørgsmålet gjort til skamme.
J. Rudfeld.

Julen i verdenskunstens opfattelse

Heinrich Lützel: Julenat.
Oversat af Kaspar Kallan. Arne Frost-Hansens Forlag. Kr. 8,75.

Det er en fin lille julebog, Frost-Hansen har udsendt – et udvalg af billeder, der, med en enkelt undtagelse, stammer fra begyndelsen af middelalderen til Rembrandt. Billederne er samlet af professor i kunsthistorie ved universitet i Bonn, Heinrich Lützel, som har skrevet en vejledende indledning til de forskellige billeder, der med få ord trækker linjerne op for de vekslende tiders syn på julenattens mysterium, og viser hvordan apokryfe beretninger og symboler er vævet ind i fremstillingen. Man får her et endommeligt indtryk af de gamle tiders meget mere righoldige juleopfattelse, så mange symboler vil gå os moderne mennesker helt forbi. For os er julen: Maria og barnet, Joseph og hyrderne og De hellige tre Konger.

Det første af billederne viser et elfenbensrelief fra ca. 550, og det sidste er Rembrandt's storslåede fremstilling af »Englenes forkyndelse«, der som Lützel skriver, løfter Kristi menneskevordelse ud over det dennesidige og gør skabningen »blot til en sokkel for Guds herlighed, som nu er kommet til syne.«

Gengivelsen af billederne er meget smuk, kun synes jeg man et par steder i høj grad savner farverne – særlig ved Portinari-alteret, som forfatteren selv siger er »et af de betydligste julebilleder, der nogen sinde er skabt.« Og naturligvis ved Matthias Grünewald's »Tilbedelse af Barnet« fra Isenheim-alteret. Grünewald benyttede i så høj grad farverne til fremstillingen af det overnaturliges manifestation i det dennesidige, disse næsten uvirkelige farver – tænk blot på Opstandelsesbilledet fra det samme alter?

Det vil være en udmærket lille gavebog, der virker som et ekko af kristenhedens julesang på dens lange vej gennem århundrederne.

E. F.-H.

Helgener og dyr

Lucia Turnbull: Den venlige Løve og andre legender.
Don Bosco Bøgerne, København 1959. 59 sider, illustreret, kr. 5.

Denne bog indgår som et led i en helhed, nemlig Don Bosco Børnebiblioteket, og skal ses som sådan.

Det er rimeligt, at en samling legender af den art, der var så populær i middelalderen, på denne måde bliver tilgængelig for nutidens børn. Bedst vil det sikkert være at benytte samlingen til højtlesning, idet man så kan tilknytte de fornødne kommentarer, der er nødvendige for at undgå, at det ureflekterende barn efter gennemlæsningen skal få indtryk af, at bøn til Gud er en fuldautomatisk kontakt med øjeblikkelig, håndgribelig virkning. Det kan give skuffelser senere.

Mindre børn vil givet have glæde af legenderne som eventyr. Større børn bør man gøre begribeligt, at der er tale om legender, ikke om en historie med teologisk islæt.

Iøvrigt bør man overveje ved en eventuel senere genoptrykning at erstatte forkortelsen St. med det mere forståelige og mere danske Sankt.

Bohn Christiansen.

Ametysten igen – en ny børnebog

Cecily Hallack: Ametysten igen. Genfortalt fra engelsk af Gunnar Martin Nielsen.
Don Bosco Bøgerne, København 1959. 119 sider, kr. 5.

Så er fortsættelsen af Ametystens Hemmelighed endelig kommet – ja, for efter læsningen af den første bog, hvori man stiftede bekendtskab med den ualmindelig charmerende familie Lovell med de fire børn, Hugo, Elisabeth, Rose og Bennet, deres franske kokkepige, Marie, stuepigen Martha, gartneren Humble, hunden Pjusk og katten Marmelade for slet ikke at tale om dr. Nord, der viser sig at være ikke blot en berømt opdagelsesrejsende men også katolsk biskop, måtte man gå og glæde sig til fortsættelsen. Den foreligger under titlen »Ametysten igen«, og jeg kan straks berolige familien Lovells venner med, at gensynet ikke står tilbage for det første bekendtskab.

Mens vi i første bind fulgte, hvordan biskoppen lidt efter lidt afslørede sin identitet, mens han fortalte børnene om den katolske tro, som de ikke tidligere havde hørt om, indledes det nye bind med, at de tre større børn bliver døbt. Bennet blev jo hjemmedøbt. Herefter udvikler handlingen sig slag i slag. I forbindelse med forberedelsen til de andre børns dåb bliver Bennet rædselsslagen ved tanken om, at han har gjort sig skyldig i gudsbespottelse, da han spyttede i Hugos badevand! Dybt nedbøjet opsøger Bennet i en stille natstetimeste excellencen, der kan fortælle ham, at det ikke var så slemt. Biskoppen hjælper ham ud af hans vanskeligheder dels ved at fortælle, at nok har Bennet gjort sig skyldig i en synd ved at blive gal på Hugo men gudsbespottelse var det nu ikke, og selv om Bennet har handlet forkert, er der råd for det. Drengen lærer så Bodens sakramente at kende.

Den 16-årige Hugo afslører under familiens gamle hus et hemmeligt og meget spændende kælderrum. Det skal imidlertid ikke her afsløres, hvad der var rummets hemmelighed. Senere overværer vi den stemningsfulde og smukke julenat med midnatsmesse i kapellet.

Kort efter jul bliver der imidlertid ballade i det lille hjem, idet ungerne en morgen kommer på kant med hunden, hvorpå Bennet beslutter, at han »for at slippe for alt det vrøvl« vil pakke sin rygsæk og sammen med Pjusk drage ud i verden for at blive eneboer.

Forhåbentlig er det ved disse uddrag lykkedes at give andre lyst til at stifte bekendtskab med de fire børn, biskop Nord og deres muntre og gode milieu. Ametysten igen er en spændende og morsom bog, der kan anbefales ikke blot børn og unge, men også voksne med et såkaldt ungt sind.

Her har Don Bosco Bøgerne udgivet en to-bindshistorie, der dels tilfredsstiller alle de krav, man må stille til børne- og ungdomsbøger af i dag i retning af humor og spænding samtidigt med, at vi har fået to bøger, der med glæde og udbytte kan læses af voksne. Specielt for konvertitter udenfor et katolsk milieu må bøgerne kunne læses med udbytte. Bevares – karektertegningen er måske nok for idealiseret, for børn er ikke så harmoniske og forældre næppe så tolerante, men trods alt giver disse bøger et billede af, hvordan katolsk familieliv kan udholde sig. Og så er det Thora Lund, som har illustreret begge bind...

Th.

Nyttig lommebog

Katolsk Lommekalender 1960.
Redigeret af Ulla Andersen,
Danmarks katolske Kvindeforbund, kr. 6.25.

Lommekalenderens 22. årgang indeholder det kendte katolske specialstof foruden alt det materiale, Maylands kalender bringer. Den er vanskeligt at undvære, hvis man har brug for å jourførte oplysninger om Kirkens gejstlighed, institutioner og foreninger. Kalenderen erstatter til en vis grad savnet af en tidssvarende katolsk håndbog.

Atter i år er der i lommekalenderen en fyldig liste over nordisk katolsk litteratur. Det er rart at have den liste ved hånden, men er den ikke for omfattende? Man studser lidt ved at finde titler på skønlitterære bøger, som ikke på nogen måde er katolske. De er kommet med, fordi forfatteren er katolik. Men efterhånden som listen vokser, kan det vel forventes, at man af pladshensyn udskyder et og andet.

-ict.

En tilbagevenden

Julekærten 1959.
Udgiven af Pauluskredsen.
Stort format 36 sider, kr. 5.

Det katolske julehæfte er for nogle uger siden blevet omtalt her i bladet. Man lovede dengang, at Julekærten ved sin tilbagevenden efter flere års pause i udgivelsen ville overraske os ved sit kvalitetsmæssige udseende og indhold. Der er tydeligt nok ofret megen omhu på udgivelsen. Dette hæfte kan vi være bekendt at sende ud i boghandelen, hvor det vil hævde sig fint blandt de mange julepublikationer. Både det oplysende, det muntre og det religiøst styrkende præger Julekærten.

Hvis man er i bekneb med at finde en pæn julegave til fem kroner, er det måske en løsning at købe Julekærten. Den kan gives til både unge og ældre, til katolikker og ikke-katolikker. Det er særligt interessant og vidner om initiativ, at redaktionen har fremskaffet en personlig hilsen fra paven til de nordiske folk, og at den bringes i forbindelse med et pavebillede, som mange sikkert vil indramme. Iøvrigt synes jeg selv, at forsidens motiv er godt, men kulørerne ... nåja!

-ict.

M. Lauridsen Blikkenslager

Rendebanen 8, Kolding
Telefon 1287

Bade- og WC-anlæg

H. Overbeck

ELEKTROINSTALLATØR

Telefon 3888 - Kolding

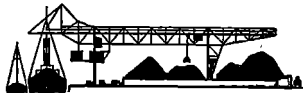
K. J. Højland

Aut. vand- og gasmester

Kronprinsensgade 82, Esbjerg - Tlf. 2708

Viggo Christensen

Urmager, optiker, guldsmed
Telefon 829
Kongensgade 84, Esbjerg

A/S Nakskov Kulimport
Telefon 17

Chr. Steffensen

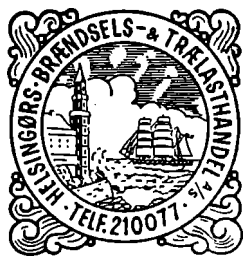
HERREEKVIPERING

Søndergade 2 - Telefon 788
Nakskov

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørfør.

Kong Christians Alle 6, Aalborg
Telefon 34233 og 34337

HJØRNET AF ALGADE OG OLSGADE

Bedste indkøbssted i Roskilde

Krybbespil i radioen

Lørdag den 19. december kl. 10,15 holder skoleradioen juleafslutning med »Et lille Krybbespil«. I skoleradioens lærerhæfte står følgende om udsendelsen: I Sct. Hedvigsskolen i Kolding er musikpædagog fru Klari Fredborg gået i samarbejde med Søster Antonia, hvis børnekor opfører Harald Vilstrups efterhånden klassiske lille krybbespil. Mellem teksterne synger koret en række julesalmer, nogle akkompagneret af Orff-instrumenter. - Udsendelsen er også omtalt i skoleradioens elevhæfte side 68.

Julekoncert

Elever fra Niels Steensens Gymnasium afholder julekoncert i Sct. Augustins Kirke søndag d. 20. december kl. 20. På programmet står bl. a. Charpentier: Julemesse samt forskellige korsange.

Billetter a 2 kr. kan rekvireres gennem eleverne eller købes ved indgangen.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetsmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

K&K

AKTIESELSKABET

Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 9270

G. Garth Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 28
Telefon Minerva *408

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet
Central 1868

Katolsk ung mand med kontakt-talent, der kan stille et mindre lagerrum til rådighed i København til distribuering af landbrugsvarer (ost, smør, æg, kartofler m. m.) kan opnå god fortjeneste hos leverandør i provinsen. Varevogn stilles til rådighed. Billet mrk. Kontakt til bladets annonceanfdeling.

Schulstad's

malte

Kolding Andelsmejeri

Haderslevvej 6, Kolding
Telefon 153

Peter From

Kolonialhandler
Domhusgade 27, Kolding
Telefon 3210

Slagteriudsalget

Haderslevvej 7, Tlf. 1981, 1982
Kolding
1. kl. okse, kalve- og svineked
konserves

Barkholts boghandel

Bogladen med de mange bøger
Telefoner: 118 - 1833
Kolding

Esbjerg Andelsmejeri

Skolegade 39, Esbjerg
Telefon 144

Johannes Mathisen

ved Verner Mathisen, slagtermester
Kongensgade 50, Esbjerg
Telefon 278

Gunnar Skov

Kaffe - vin - konserves
Hj. af Nørreg. og Jyllandsg.
Esbjerg
Telefon 578

Vestjysk Rør- & Sanitetslager A/S

Kirkegade 8, Esbjerg
Telefon 1313

Nyt fra sognene -

SØNDERGORG. Flere katolikker fra Schweiz og Østria har i de senere år bosat sig på Als, efter at de har fået ansættelse på de store Danfoss-fabrikker. Sognepræsten i Sønderborg, pater Irenæus, har nu på tirsdag indbudt dem til at mødes i præstegården, hvor man vil drøfte, hvad der særligt kan gøres for dem kirke- ligt set. Muligvis skal der i fremtiden en gang om måneden holdes en ekstra Guds-tjeneste med prædiken på tysk. Pater Staübli fra Silkeborg, der som bekendt selv er født i Schweiz, har lovet at komme til stede.

KOLDING. Ved den tidligere omtalte højskole-søndag i Kolding talte pastor Bjørn Højbo, København, om de østlige kirkers sogneliv og Guds- dyrkelse, mens pastor Oppermann, Horsens, og politifuldmægtig Christensen, Aabenraa, indledte en gruppe- drøftelse over emnet »Menighedens deltagelse i Kirkens Guds-tjeneste«.

Af foredrag og efterfølgende drøftelse fremgik det, at sognenes medlemmer for eksempel om lørdagen kunne forberede sig til søndagens messe ved at læse epistel og evangelium og eventuelt de forudgående afsnit i Bibelen for at få et indtryk af tekstens betydning i dens rette sammenhæng. Det foresloges også, at menigheden bør bede for præsten, der hver uge skal forberede en prædiken, og det blev bemærket, at man godt

kan mærke, hvis præsten ikke har haft tilstrækkelig tid til at gennemarbejde sin prædiken!

KØBENHAVN. Pastor Kjeld Geertz-Hansens foredrag om den katolske tros lære holdes i december for sidste gang den 15. I det nye år fortsættes serien tirsdag den 5. januar.

HVIDOVRE. I anledning af pastor Peter van der Stocks 25 års præsteb- jubileum har byggekomiteen for den nye kirke i Hvidovre iværksat ind- samling til en gave. Bidrag kan sendes til ekspeditionssekretær Ods- gaard, Ladefyldevej 22, Hvidovre.

VEJLE. Vi har modtaget et røren- de lille brev fra Vejle foranlediget af, at den populære bror Nicolaus i slut- ningen af oktober fyldte 75 år. Fødsels- dagen blev ikke omtalt i noget blad, men den anonyme brevskriver vil gerne, at bror Nicolaus lykønskes i forbindelse med sin navnedag. Det kunne vi nu ikke nå, fordi bladet var i trykken, da brevet kom, men her er den velmente hilsen med en forsin- kelse, som bror Nicolaus i hvert fald ikke vil beklage sig over. Han har virket for Sankt Norberts Sogn i næ- sten 30 år og har ved sit gemytlige og altid ligevægtige væsen vundet al- les hjerter. Han har røgtet et alsidigt hverv som gartner, tømrer, murer og fyrbøder, og har ikke alene klaret sine håndværk men også på mange måder støttet sognearbejdet.

Det hedder til slut i brevet: »Vi vil gerne hermed lidt post festum sige bror Nicolaus tak for, hvad han har været for vor menighed, og Gud give, at vi endnu i mange år må beholde ham her i Vejle.«

Hertil kan vi føje, at bror Nicolaus er en af de lægbrodre, der er med til at højne respekten for lægbroder-kal- det, som i vore dage kun følges af et fåtal. Han viderefører i Vejle en ret sjældnen tradition skabt af præmon- stratenserbrodrene.

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Stuðiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Telefoner: 70 45 30 · 70 49 20

Vi anbefaler os med

„varme“ og godt håndværk

NORDISK KULAGENTUR A/s

SVEN E. FREDERIKSEN

RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden

forbindende

Service for oliefyre

(årligt eftersyn)

P. F. Kjeldsen

Skomagergade 34, telefon Roskilde 378

Byens største specialforretning i
URE og OPTIK

Skolebøger - Skolerekvitter - Læsekreds
Skønlitteratur - Papir - Fyldepenne - Foto
i stort udvalg

Roskilde Boghandel

Sct. Olsegade 24 - Telefon 3131

Roskilde Mejeri

Borgerdiget - Telefon 349

Ejegod Jørgensen

Slagtermester

Kød - Flæsk - Pålæg

Sct. Olsegade 13 - Telefon 187

C. J. Gerlachs efft.

Hørsegade 9, Roskilde, tlf. 2777

Aut. leverandør af kirkevæne

Mønsterbageriet

Sct. Olsegade 17

Roskilde

Chr. Kanstrup Smedemester

Bjerggade 32, Hølsinger

Telefon 21 1078

Centralvarme - Oliefyre

Vand & Gas

Østergades El. forretning

Installatør Edmund Sørensen

Telefon Maribo 170

Maribo

Glarimester

POUL V. JOOST

Slotsgade 7, København N

Nora 7977

Arbejdernes

Fællesbageri

Østergade - Nakskov

Tegn abonnement

FILM og TEATER

Resten er tavshed

Det er en forunderlig oplevelse at se Hamlet blive en lyslevende ung mand af i dag. Egentlig er man ikke i stand til umiddelbart at møde Helmut Käutners genindigtning, - det er, som om den »gamle« Hamlet sidder i baghovedet, og man følger et dobbeltspil, - det, der sker på filmen, og det, der sker hos Shakespeare. Handlingsforløbet er til de mindste detaljer de samme, og det er lige ved at være en svaghed ved denne nyskabelse; - som er tankerne og indholdet til en vis grad snæret inde i formen. Der kommer derved noget sært uvirkeligt over personerne.

Men indholdet er der, virkningsfuldt overført til vor tid. For John Claudius (Hardy Krüger) er »Hamlet, fortvivlet søgende efter sandheden og retfærdigheden bag et morads af halve løgne og fordækt bedrageri. Han er den kompromisløse unge med de absolutte krav. Hans afdøde far er her tysk industrimagnat, dræbt under et bombeangreb, men med farbroderen som mellemmand, der nu er gift med hans mor.

Den uhyggelige atmosfære i farbroderens hus understreges kraftigt af iskold moderne arkitektur og møblering; her er lige så utrygt som i den middelalderlige kongeborg. Intet under at Ofelia, (her Fee), må søge væk for at leve. Hun er blevet en ny type, men skal stadig vise, hvorledes renheden og godheden spiller fallit. Ingrid Andréa er meget indtagende som den neurotiske unge pige, hvis tanker kredser med forkærlighed om døden, poetisk og yndefuldt. Hun er den eneste lykkelige, både før og under sin sindssyge, - og lykken finder hun kun ved at leve borte fra denne verden.

Skønt »Resten er tavshed« således må betragtes som en vellykket genindigtning, kan man alligevel ikke undgå at bemærke, hvordan en tidsfæstelse af dramaet, denne ramme af nazisme og efterkrigstid, trods alt svækker det tragiske element. Helmut Käutner har villet vise os, at Hamlet lever til alle tider, men ak-

tualiseringen har forstyrret lidt af det tidløse, gjort Hamlet lidt »mindre« og tragedien ikke helt så rystende.

(Forb. for børn).

Bo.

Den blå engel

Det er ikke uden ængstelse, man af sin nysgerrighed dives til at overvære genindspilningen af den i sin tid så fremragende film.

Handlingen er kort skitseret følgende:

Den umådelig respekterede og dædfri professor, Immanuel Roth, (Curd Jurgens), kommer under for søget på at redde sine unge elever en aften ind på Den blå Engel. Bevæbnet med sin lysende idealisme træder han ind i primadonnaens garderobe, fast besluttet på at trænge til bunds i sagen. Uheldige omstændigheder gør, at hans stålsatte karakter kapitulerer i det sexmættede miljø, og professoren gifter sig med syngepigen. Herefter følger et liv i fornedrelse, ingen ansættelsesmuligheder, en kone, der bliver forsørger, smerten over det uværdige i denne tilværelse, andres hån og til sidst aftenen, hvor Lenzburgs tidligere pædagoger optræder for sine medborgere som kloven, man knalder æg i hovedet på.

Sammenligningen mellem de to versioner er uundgæelig. For at gardere sig har man ladet sidste udgave foregå i 1956. Nutidsmennesker optræder i den gamle handling. Men ak! Den tragedie, som Emil Jannings og Marlene Dietrich med deres top præstationer ætsede ind i vores bevidsthed, er nu blevet reduceret til et pinligt intermezzo på nogle få år i en agtværdig lærers liv. En rektor, der er udstyret med så beslutsomt et blik, vil sikkert få ham på ret køl igen.

Curd Jurgens spiller troværdigt som professor, fint som elsker, - og opgiver at spille klovn. May Britt synes kun at have bentøjet at stille op mod Marlene. Iøvrigt er hun fræk og hensynsløs uden gnist af raffinement.

(Forb. f. børn).

H. B.

Apropos Den tredje mand

En reprise, vi mener bør omtales, er filmatiseringen af Graham Greene's roman, Den tredje mand, der hørte til de store succeser i 1950. Som mange sikkert husker, er det en kriminalgyser; men den er kemisk renset for de makabre, rå scener, film i den genre ofte spækkes med, for at de skal virke »sindsoprivende spændende«. Den slags midler har været overflødige i denne film; dialogen er god, der er fine skuespilpræstationer (især af Orson Welles, Joseph Cotten og Trevor Howard), milieuskildring og underlægningsmusik er også fin, og selve handlingen er dramatisk, overraskende og pæget af en næsten klassisk streghed.

Der er mange gode ting at kunne sige om en kriminalfilm, og dog berettiger det ikke til en længere anmeldelse af en reprise. Men Graham Green er som bekendt katolik, og i så godt som alt, hvad han skriver, beskæftiger han sig med kampen mellem godt og ondt, mellem Gud og djævelen.

Er Den tredje mand en undtagelse, eller har G. G. også her haft for øje at gavne og fornøje? Det blev diskuteret katolikkere imellem for 8-9 år siden, og nu kan vi altså begynde forfra.

Det siges om Graham Greene, at han flirter med det onde - at han har en stor forkærlighed for den lastefulde, frafaldne katolik, der klarer sig igennem livet og døden »på gult lys« ved en sidste heroisk indsats, eller fordi andre lider og soner for ham.

Ud fra den opfattelse vil nogle mene, at filmens tredje mand, den charmerende slyngel Harry Lime, kan vente Guds tilgivelse, fordi han med et nik akcepterer sin egen død, og fordi en sød pige, som har elsket ham, også fremover vil forsage alt for hans skyld.

Filmen begynder og slutter med en begravelse på en katolsk kirkegård. Liget er det samme. Præsten den samme. Den sørgende kvinde den samme. Forfærdende ting er i mellemtiden afsløret om den afdøde, men kvinden, som engang har elsket ham, og Kirken, hvis barn han var, indtager den samme holdning nu som før. Er hun bundet af dette onde menneske, eller vil hun sone for ham? Tager Guds Kirke virkelig imod en sådan forbryder på samme måde, som den tager imod pæne mennesker? Eller det er måske kun katolikken Kirken hjælper i jorden, mens den overlader til Vorherre at afgøre, om sjælen også var kristen?

Ai.

Barndoms-jul
under elleve himmelstrøg

Børge Rudbeck om broder Pire

Mænd der forbereder
kirkemødet

*Julenat skildret af
Jean-Paul Sartre!*

Ny social ordning i Sydamerika

*Katolsk Ugeblad ønsker alle sine læsere
og medarbejdere en velsignet julefest*

PRESSEN OG DENS FRIHED har atter været emnet for en pavetale, som denne gang blev holdt til de italienske katolske juristers forening. Anledningen var, at juristerne på deres kongres drøftede pressens frihed i juridisk belysning.

Paven talte meget åbenhjertigt og oplyste til slut, at han nu følte sig lettet, fordi han havde sagt, hvad han mente. Selv om Johannes XXIII særligt udtalte sig om den italienske presse, vil et og andet fra hans vurdering ramme den dag- og ugepresse, vi kender.

Den hellige Fader fremhævede pressefrihedens betydning, men gjorde indtrængende opmærksom på, at denne frihed kan misbruges. Han er selv en ivrig avislæser og vil ud fra sine erfaringer advare mod den sensationspresse, der spekulerer i udpenslede skildringer af forbrydelser og andre amoralske handlinger. Paven omtalte den »gift«, der indsprøjtes i så mange uskyldige unge mennesker, og som ødelægger deres sans for det gode og det skønne.

En fri presse må – det var et hovedpunkt i den pavelige tale – underkaste sig selvdisciplin. Pressen kan ikke under det påskud, at den er fri, tillade sig dagligt og systematisk at undergrave menneskehedens religiøse og moralske værdier. Den bør ikke have frihed til at »bedærve den offentlige mening«. De ansvarlige myndigheder bør sætte grænserne for, hvad pressen kan tillade sig, men disse grænser må bestemmes af vedtagne love, for at denne vigtige sag ikke skal overlades til improvisationer. Katolikker må iøvrigt efter pavens mening vise deres standpunkt ved at kritisere den dårlige presse og løbe risikoen for at blive betragtet som skrupuløse!

Pave Johannes har rørt ved et ømt sted. Når man kender lidt til den udenlandske presse,

ved man, at hans ord ikke er for stærke. De gælder imidlertid ikke for en stor del af den hjemlige dag- og ugepresse. De værste sensationsblade, man kan købe i vore kiosker, er importeret. Men hvem har ansvaret for det? Det er meget svært at lange ud efter danske kioskejere, som synes at være særdeles reelle og hjælpsomme mennesker. Men de fleste af dem forhandler adskillige blade, som de ikke selv vil lade deres børn læse. Hvorfor? For at tilfredsstille en efterspørgsel ... ja, for bladene bliver solgt. To opgaver er altså nærliggende – for det første at opdrage de unge til en bedre smag, for det andet at kontrollere importen af sådanne tryksager. Hvem har ansvaret? Hvem tør gribe ind?

g-

Præstjubilæum

Den 22. december fejrer sognepræsten i Horsens, N. R. M. Oppermann sit 25-års præstjubilæum.

Katolsk Ugeblad

Udgivet af Katolsk Presse
Redigeret af

Inger Lauridsen, Martin Drouzy,
Egon Duvá og som ansvarhavende
Gunnar Martin Nielsen.

Redaktion: Lyngbygårdsvej 1
Kongens Lyngby, tlf. 87 77 12

Sekretariat: Kollegievej 4
Charlottenslund, tlf. Ordrup 3222

Ekspedition og kassererkontor:
A. Prüser, Sct. Annæ plads 28
København K
Tlf. Central 9528 (kl. 9-16, lørdag
kl. 9-12)
Post-Giro 87042

Abonnementspris kr. 8 pr. kvartal —
hele Skandinavien
Øvrige udland: kr. 9 pr. kvartal
Abonnement tegnes på ekspeditionen

Announceekspedition:
Fru L. Wolsgaard-Iverson
Østersøgade 108, 1., København Ø
Tlf. TRia 8394, kl. 8-10
Post-Giro nr. 88988

Mænd der forbereder kirkemødet

2000 biskopper har svaret - 700 breve kommer senere

Vatikanstaden (NC). Indenfor de beskedne rammer af 10 kontorlokaler udfører 5 mand det grundlæggende arbejde i forbindelse med Det andet Vatikan-Koncil.

De 5 mand udgør sekretariatet for kirkemødets forberedelseskommission. Lederen Mgr. Pericle Felici, kommissionens sekretær, arbejder konstant og i nøje forbindelse med kardinal Tardini. Først og fremmest består sekretariatets opgave i at udføre det grundlæggende arbejde med at samle, klassificere og sammenligne besvarelserne fra alverdens biskopper angående de emner, der ønskes behandlet under kirkemødet.

Denne overordentlig vigtige opgave bliver løst ved en simpel fremgangsmåde. Først er biskopperne ved en rundskrivelse fra kardinal Tardini blevet opfordret til at tilkendegive, hvilke emner de ønsker behandlet på kirkemødet. Biskopperne står helt frit ved deres besvarelser, for naturligvis er rundskrivelsen ikke formuleret som et spørgeskema. De indkomne besvarelser bliver straks efter modtagelsen fotokopieret. Herefter bliver fotokopierne behandlet og klassificeret under hensyntagen til de væsentlige punkter. Det skal i den forbindelse nævnes, at de indkomne besvarelser har været overordentlig udførlige.

Scenen for alt dette findes på tredje sal i en af tilbygningerne lige ved indgangen til Peterspladsen. Indenfor i kontorlokalerne bliver man slået af den stilhed, der dominerer overalt til trods for aktiviteten. Man hører næppe lyden af en skrivemaskine. Forklaringen på dette er, at hovedparten af arbejdet består af gennemlæsning og klassificering af besvarelsernes indhold. Biskoppernes breve, der for størstedelens vedkommende er affattet på latin, udgør nu ialt tæt ved 2000. Endnu ventes svar fra andre 700 biskopper. I foråret 1960 vil det imidlertid yderligere strømme ind med besvarelser fra de teologiske universiteter, der også er blevet opfordret til at tilkendegive deres mening. Omtrent samtidigt indgiver også de 12 romerske Kongregationernes internationale kommissioner deres forslag.

Det endelige arbejde forventes at resultere i et panorama af meninger og forslag. En analyse af disse vil udgøre et materiale, som den endelige forberedelseskommission herefter vil gennemarbejde for at udvælge de specielle emner og spørgsmål. Det vides endnu ikke, hvorlænge kontoret vil arbejde, men givet er det ihvert-

fald, at det må fortsætte indtil sommeren 1960. Når dette arbejde er bragt til afslutning skal kontoret inddrages under den endelige forberedelseskommissions mere komplicerede organisation, hvor præster fra mangfoldige lande vil komme til at tage del i arbejdet i de utallige departementer.

Leder af kirkemødets forberedelseskommission er den 48-årige Mgr. Felici. I en alder af kun 37 år blev han udnævnt til dommer ved Rota'en i Rom, Kirkens øverste domstol. Han er en kendt sagfører og teolog, ligesom han nyder anerkendelse som sjældent latin-kyndig. Med det enorme ansvar, der her er blevet lagt på hans skuldre, har det imidlertid været nødvendigt for ham at trække sig tilbage fra sin post som åndelig leder for det største af Roms seminarier. Mgr. Felici's hjælpere er Mgr. V. Carbone og præsterne Nello Antonini, Emilio Governatori og Edmondo Ulinski. I januar vil yderligere Mgr. A. Lupi, som indtil for nylig var en af de ledende indenfor den Apostoliske Delegation i Washington, tiltræde arbejdet.

Mgr. Carbone, der er 40 år, var tidligere professor i dogmatik ved seminariet i Viterbo. Pastor Antonini har akademiske grader i såvel teologi som kirkeret. Pastor Governatori er sekretariatets arkivar, medens pastor Ulinski er notar ved Rota'en i Rom. Mgr. Lupi kommer med i arbejdet på grund af sine store sprogkundskaber og diplomatiske erfaringer fra Sydamerika og De forenede Stater.

Det arbejde, der nu udføres, vil formodentlig ikke i fremtiden blive omtalt, når historien om det andet Vatikan-Koncil skal skrives, men ikke desto mindre nedlægges her det frø, udfra hvilket Kirkens fremtid skal vokse.

Luciano Casimirri.

Sådan var deres barndoms jul - under elleve himmelstrøg

Ugebladet har spurgt elleve katolske præster tilhørende elleve forskellige nationer, hvordan de husker deres barndoms jul i hjemlandet, her er svarene:

Hvor advent er virkelig advent.

Pastor Heinrich Doods, Esbjerg, mindes fra sit nordtyske barndomshjem i Westfalen, adventstiden som en uafbrudt og indtrængende optakt

til julen.

- Den blev indledet med, at Sct. Nicolaus holdt et pompøst indtog i byen til hest med fakkeltog og gavuuddeling til børnene på torvet. Han red også på husbesøg og røbede et forunderligt kendskab til de stedlige børns såvel dyder som udyder. Hver aften i adventstiden samledes familien under de tændte adventslys, vi sang salmer og talte sammen om julens mening og væsen, og vi otte brødre havde travlt med at snedkerrere med julekrybben, for at den kunne få en ny og festlig ramme hvert år. Juleaften var stille og smuk - vi sang »Stille Nacht« flerstemmigt omkring det tændte juletræ, og juledag efter natmessen fik vi den sjældne delikatesse: kager til morgenbordet og siden risengrød og stegt svinekød med henkogte sager til.

Kristtjørn og plumbudding - men åndsliiv til midnatsmessen.

Sognepræsten for Sct. Knud Lavards Sogn i Kongens Lyngby, pastor Thomas King var barn i et katolsk hjem i en presbyteriansk og derfor stærkt an-

ti-katolsk egn i Skotland. På disse kanter var stemningen endog så anti-katolsk, at de nidkæreste arbejdede ihærdigt på at få den engelske glose for jul: Christmas, afløst af »Juletide« for at komme væk fra ordet mass: messe. Desuden ville de have enhver festlighed i den anledning afskaffet. Trods deres store og strenge fromhed holdt de forretningerne i Glasgow åbne juledag!

- Men i mit katolske barndomshjem, siger pastor King, fejrede vi julen efter bedste evne, uden juletræ, men med kristtjørngrene allevegne og julekrybbe. Juleaften var faste- og abstinensaften, man havde travlt med at købe gaver, bage og gøre rent. Vi børn blev puttet tidligt i seng og huskede at lægge en strømpe foran kaminen, for at Sancte Claus kunne få chance for at komme og fylde den med godter i nattens løb - de egentlige gaver derimod var han så praktisk at stille fra sig på kaminhylden! Mens de voksne gik til midnatsmessen, sov børnene, men julemorgen, når vi vågnede og så resultatene af Sancte Claus' besøg, var der fest. Den blev ikke mindre, efterhånden som dagen skred frem - først høj-messen, hvor jeg endnu kan huske mig selv som niårig fakkelbærer i ministranternes procession, og så hjem til steg og plumbudding. Plumbudding skal efter sigende kun kunne spises af denne ene nation, men den er også noget for sig, en for mig ubegribelig sammensætning af nyrefedt, rosiner og mange andre mystiske ting. Men kold og med lys sauce til smager den uforligneligt. Der er i det mindste det gode ved tingenes rækkefølge under en britisk jul, at man fejrer messen før julemaden bliver spist, så ånden er nogenlunde livlig under højtiden!

Vorherre fyldte børneskoene.

Pater Georges Vian fra dominikanercen-tret i Ordrup fejrede sin barndoms jul i Normandiet:

- Også vi brugte juleaften til forberedelserne, og efter den fælles aftenbøn kom børnene tidligt i seng. Men først stillede vi vores sko foran pejsen inderligt overbevist om, at Vorherre selv fyldte dem med små gaver i nattens løb. Det var - og er stadig - ikke i større udstrækning almindeligt, at de voksne gav hinanden gaver, så vi undgik en del af det hysteriske juleri her i Norden. Men julekrybben indtog en central plads i stuen. Og julemorgen, når de voksnes midnatsmesse var overstået, og vi børn var vågnet op til de forskellige overraskelser, skoene gemte, blev juletræet tændt. Efter messen kom vi hjem til et festmåltid, hvor den stegte kalkun var et fast tilbehør!

Husker bedst Donau-karpen.

- Når jeg skal være ærlig, siger pastor Gustav Scherz, Amager, om sin østrigske barndoms-jul, så er Donau-karpen den oplevelse, der har bidt sig sikrest fast i min hukommelse. Juleaftensdag var dengang endnu helt og holdent faste- og abstinensdag i Østrig, men derfor var feststemningen ikke ringere, når vi børn stod omkring badekarret og så den store, levende fisk ligge og skulpe, indtil den forsvandt i køkkenet. Men selvfølgelig havde vi juletræ og julekrybbe, og hvem i Østrig kan tænke sig en jul uden »Stille Nacht, heilige Nacht!«?

Derimod har jeg strålende minder fra mellemskolen i vort juvenat i Katzeldorf. Mange vil mene, at julen tilbragt i en kostskole må være det tristest tænkelige. Men for alle os drenge var den den helt store oplevelse. Dette at blive vækket ved midnatstid af en klokke og høre sangerens stemme: »Tu, autem Domini,

miserere nobis!) Alt var mørkt i parken og over bjergenes sne. Og så var vi ca. hundrede drenge pludselig i den lyse kirke til korbøn med vore præster. Vi syntes, sangen var så himmelsk, vi besørgede den jo selv. Vi ministrerede og gik til kommunion efter behørlig afpudsning ved jule-skriftemålet dagen i forvejen. Og så ved eet-tiden det første møde med det vældige juletræ i refektoriet, sølvpyntet og med små materielle opmærksomheder i grenene, og nedenfor de mest forskellige pakker fra far og mor og søskende. Underligt nok – hjemmet var fjernt, men aldrig mere nærværende end sammen med alle de kærlige gaver og breve, ønsker og bønner – – –

Dansk jul – uden religiøs assistance.

Pastor Ib Andersen, Hellerup, husker fra sin barndoms jul i et protestantisk dansk hjem kun een ting: juletræet!

– Jeg forbandt intet som helst religiøst med julen, og i min erindring løber den nærmest i eet med påsken. Den blev indledt med risengrød og gåsesteg, og de forhåndenværende tanter og onkler gjorde aftenen til et hyggeligt familiesamvær. Det hændte, at familien gik i kirke som en slags optakt til gåsestegen og julestemningen, men jeg erindrer ikke noget om, hvad der blev sagt ved de lejligheder. Måske hang vore juleafteners lidet religiøse præg til en vis grad sammen med, at min mor døde meget tidligt, og min far ikke rigtig kunne bekvemme sig til at påtage sig hvervet at tage sig af børnenes religiøse liv. Kun een juleaften er blevet tilbage i min erindring. Det var det år, min far fandt på at slutte aftenen med at gå til midnatsmesse i en katolsk kirke. Nu afdøde pater Jaworsky holdt ved den lejlighed en udmærket juleprædiken, som i det mindste gjorde tilstrækkeligt indtryk på mig til, at jeg skrev en stil om den i gymnasiet.

På turné til omegnens julekrybber.

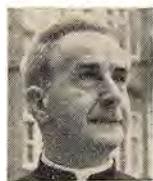
Pater Irenæus i Sønderborg husker sin barndoms jul i Holland som en udpræget religiøs fest uden gaver.

– Gaveuddelingen gjaldt kun børnene

og blev overstået til Sanct Clauses fest den 6. december. Resten af adventstiden gik med stigende travlhed for mine forældre, dels i min mors manufaktur- og legetøjsforretning, dels for min fars vedkommende med at passe sit sadelmagerværksted og sælge juletræer, mens vi tre brødre gjorde os store anstrengelser for at bygge en smuk og fantasifuld julekrybbe eller udbedre den fra forrige år. Juleaften gik far og mor til skrifte, og vi børn kom tidligt i seng for at samle kræfter til festens højdepunkt, nat-messen klokken 5 julemorgen. Vi var alle tre i kirkekoret og havde haft stort arbejde med at indøve programmet, og når vi så endelig vendte hjem, var morgenbordet årets festligste måltid, med leverpølse og forskellige særlige slags julebrød. Derimod kendte vi ingen speciel jule-middagsret. I ferien morede vi os med at tage rundt og sammenligne de forskellige kirkers julekrybber, der tit var meget opfindsomme og originale.

Vi kendte ikke den danske madglæde.

Pater Josef Wolfisberg ved St. Josefs hospital i København var barn i kanton Luzern i Schweiz.

– Vi kendte overhovedet ikke den madglæde, man udfolder ved juletid i Danmark. Jeg aner ikke, hvad vi spiste, men min barndom igennem skiftede juleskikkene fra år til år. Oprindeligt blev træet først tændt juledag, siden blev det allerede tændt juleaften før midnatsmessen, og vi sang en salme. Vi kendte ikke til at rejse rundt til familie og venner, og der blev kun givet smågaver til børnene, dermed basta. Men juledag kom de nærmeste voksne slægtninge på besøg og spillede kort.

Elektrisk lys på juletræet.

Pater Urban Figge fra de amerikanske oblatfædres unge center i Herlev ved København:

– Der var mange katoliker omkring den Middle-West-farm i St. Louis, hvor jeg var barn, og ganske vist tændte vi juletræet

med de elektriske pærer allerede et par dage før jul og lod dem brænde helt, til julen var overstået. Men selve juleaften var faste- og abstinensdag helt til midnatsmessens tid. Messen fik sit eget præg ved den forudgående procession, hvor præsten bar Jesusbarnet på en pude op til krybben. Men julebaggværk var et ganske ukendt begreb, og når vi juledag havde spist gåse- eller kalkunsteg med tranebærsaauce, var festprogrammet stort set udtømt –!

Hvert hjem indviet af sognepræsten.

Så meget grundigere udfoldede traditionerne sig på den gård ved den tysk-polske grænse, hvor pastor Franz Nowroth, Ålborg, blev opdraget hos

sin bedstemor.

– Vi børn havde altid travlt med at spejde efter den første stjerne, der tændtes på himlen, for den var signalet til, at festlighederne begyndte. Vi samledes, og familieoverhovedet læste juleevangeliet, hvorefter vi spiste et højt ejendommeligt faste-måltid bestående af hampefrø-suppe og en slags birkes-boller med varm mælk og sukker. Så gik døren op til den fine stue, hvor juletræet stod tændt med alle gaverne, men vi fik ikke lov til at pakke dem op før næste dag efter højmessens. De kommende dage var yderst anstrengende for sognepræsten, kapellanen, organisten og to ministranter, som i sluttet trop besøgte hvert eneste hjem for at indvie alle husets værelser. Det blev bekendtgjort fra prædikestolen, hvilke husnumre der fik besøg på hvilken dato, og hvert sted var der arrangeret et bord med en hvid dug, et krucifiks og tændte lys. På hver dør tegnede organisten med kridt et C., et M. og et B., forbogstaverne på de hellige tre konger: Casper, Melchior og Balthasar, og det blev så husmoderens opgave at sørge for, at ingen uartige knægte viskede dem ud inden næste jul. I juleugen drog drengene omkring i byen, tre ad gangen, udklædt som de hellige tre konger, og sang for beboerne, og først efter Hellig-tre-kongers fe den 6. januar faldt enen tilbage i daglige folder igen.

Børnene knælede omkring mor.

Pastor Edward Stappers, Vejle, holdt sin barndoms jul i Belgien.

– Min mor forbedrede julen meget omhyggeligt for os børn i de sidste uger før festen. Jeg husker, hvordan vi knælede omkring hende hver dag, mens hun sad med den mindste på skødet og fortalte os små stykker af juleevangeliet. Julekrybben var hjemmets centrum, men festen begyndte først med midnats-messen, og julemorgen tændte vi juletræet. Festmiddagen klokken tolv var: hønsekød med ferskener, og om eftermiddagen, når bedstemor kom, blev gaverne delt ud. Det hele fik en glørværdig afslutning til Hellig-tre-kongers-tid – da drog brogede Hellig-tre-kongers oprin rundt i gaderne og samlede ind til de fattige.

Frans af Assisi opfandt julekrybben.

Endelig har vi stillet spørgsmålet til pastor Silvio Porsieni, København, der oplevede sin barndoms jul i julekrybbens hjemland, Italien.

– Da den hellige Frans af Assisi for 700 år siden vendte tilbage til fædrelandet efter sin rejse til Orienten, fejrede han julen 1223 i en skov, og her skabte han ud af sit hjertes fromhed og guddommelige inspiration verdens første julekrybbe af skovens planter og dyr. Det blev grundlaget for, at Italien siden mere end noget andet land i verden

har fejret jul omkring julekrybben og genskabt den gang på gang, folkelig eller sublim, enkel eller storslået, stilfærdig eller broget. De italienske julekrybber har inspireret til udødelig kunst, bl. a. fra Angelico, Giovanni, og er ofte mål for turister fra alle klodens egne.

Så kan det heller ikke undre, at julekrybben i mit barndomshjem på landet i Norditalien var det, alt og alle samlede omkring. Den blev bygget op i et hjørne af husets bedste stue, og hvert år pyntet op med nye, fantasifulde påfund. Og da Ita-

lien samtidig er et meget børneglad land, var husets børn ved denne lejlighed de vigtigste personer. Vi – og kun vi – fik gaver, og lige fra vi kunne gå alene, blev vi taget med til midnatsmessen, ja, undertiden blev de spæde båret med også. Hvad vi spiste efter hjemkomsten, erindrings jeg slet ikke, jeg husker blot, at der blev gjort lidt mere ud af det end sædvanlig. Det religiøse var kernen og midtpunktet, og barnet i krybben i sin lidenhed julens alfa og omega!

I. L.

- Men så skrev de til kongen!

Siden Ugebladet for et par måneder siden omtalte det unge katolske, dansk-italienske kunstner-ægtepar Bente og Carlo Marianis vanskeligheder med at opnå varig opholdstilladelse i Danmark, har parrets situation taget en overraskende vending.

De var dengang dybt nedbøjet over, at de trods ihærdige ansøgninger hver gang havde fået justitsministeriets afslag, med den begrundelse, at tegneren Carlo Mariani i sin egenskab af udlænding måtte opfattes som en konkurrent til danske kolleger. De var endog så nær ved at blive udvist af landet, at de en dag fik besøg af et par civile politifolk, der i temmelig ubehagelige vendinger opfordrede dem til at få pakket og komme af sted i en fart. Da satte fru Bente sig hen og skrev et brev til kong Frederik, hvori hun forklarede, hvor mange af deres fremtids-

planer det ville vælte at skulle forlade landet netop nu. Resultatet blev, at kongen bad justitsministeriet tage sagen op til fornyet undersøgelse, og efter at kunstakademiet nu har afgivet en kendelse om, at Carlo Mariani dels er i stand til at forsørge sig selv og altså ikke falder staten til byrde, dels at hans illustrationer må godkendes som kunst, har ægteparret fået tilladelse til at blive i landet, foreløbig til 1961. Og glade og taknemmelige er Marianis, som netop i disse dage venter en familieførelse.

Deres sag har haft en varm for-taler i det københavnske dagblad »Dagens Nyheder«, som i tre store artikler har påvist uretfærdigheden i, at en lovende ung kunstner skal være offer for småligt kontormaskineri. Adskillige af ugebladets læsere husker Carlo Marianis talentfulde strøg fra et par af hans tegninger i vore spalter.

Sct. Vincent-gilderne

Sct. Vincent-gilde nr. 20 har i den forløbne uge set lyset – i Roskilde, som dermed kan fremvise tre Sct. Vincent-gilder, og meddeler, at man arbejder hen imod fem mstedlige. På gildernes sekretariat, Kildehøjvej 13, Birkerød, venter man i nær fremtid bekræftelse på, at yderligere fem gilder er oprettet rundt i landet. Check nr. 10 på 100 dollars afsendes i disse dage. Siden gildernes start i foråret er 160 indiske børn til stadighed blevet møtte for de danske Sct. Vincent-bidrag, og af de 1000 dollars, som den danske spedalskhedspavillon i Saigon, Vietnam, vil koste, er foreløbig afsendt 300.

Sct. Vincent-gildernes giro nr. er: 971 64.

**Bente og Carlo
Mariani –
nu er de
henrykt!**

BOGEN OM BRODER PIRE

af Børge Rudbeck

Der er én, der kikker mig over skulderen og ser overskriften forme sig af maskinens smukke majuskler. Hvorefter følgende udtalelse fremsættes:

– Broder Pire? Du mener vel Pater Pire? Velærværdige Pater Pire, Nobelpristager 1958 og –

– Og Ridder af det hvide bånd? Når man udfører det arbejde, den belgiske dominikaner udfører, når man har viet sit liv til arbejdet for dem, ingen andre ville hjælpe, når man som han selv udtrykker det, »bærer de forstødte i sit hjerte«, når man gennem ti års søvnfattige nætter og slidsomme dage har været brændende optaget af at gøre noget for dem, om hvem de andre blot vidste at sige: det er håbløst – så tror jeg, man har ret til den mest evangeliske, og derfor højeste af alle »titler«: broder. Gud har gjort Do-

minique Pire til de hjælpeløses broder. Også til din og min.

Nu er der kommet en bog om ham. En af hans venner, Hugues Vehenne har fulgt broder Pire på hans rejser og under hans arbejde hjemme i Belgien, på hans lille kontor og i hans kloster. Mens de kørte fra sted til sted, har dominikaneren fortalt, både om sit arbejde, og om den tro, der har sat arbejdet igang. Vehenne har også talt med Pires mor, og fået en del at vide om, hvordan drengen var, inden han blev kaldet til klostertilværelsen. Lidt skævhed giver det, at forfatteren synes at anse tildelingen af Nobelprisen for at være den centrale begivenhed i Dominique Pires liv. Det var naturligvis en stor og lykkelig ting. Men kun ringe ved siden af det faktum, at denne tilsyneladende ret alminde-

lige og gennemsnitlige unge mand (»Jeg er ikke en intellektuel«, siger broder Pire flere gange i bogen) blev kaldet af Gud, og fulgte kaldet til dets yderste konsekvens.

Dominique Pire er født i 1910. Hans morfar blev skudt af tyskerne i 1914, og selv lærte han som ganske lille, hvad det vil sige at være flygtning: hans forældre flygtede til Frankrig, og boede i Bretagne under første verdenskrig. Som barn og ung var angst og skyhed fremtrædende træk hos ham. Kampen for at overvinde, eller dominere, disse hæmmende egenskaber, øgede hans aktivitet. Den har vel også været medvirkende til, at han gik ind i en orden, der i princippet forener det kontemplative med aktiv missionærgerning: dominikanerne. Han var atten år gammel, da han blev novice på klostret i Huy, hvor han endnu hører til. Hans forbillede var og er genskaberen af dominikanernes franske provins: Henri-Dominique Lacordaire.

Først tyve år efter skulle han tage fat på dét, der blev hans egentlige livsgerning. Det begyndte således: en dag i 1949 stod han og manglede en foredragsholder til et møde for spejderførere. En dame af hans bekendtskab havde en svoger, der måske kunne bruges. Han var amerikaner, svogeren, og han havde ledet en flygtningelejr i Østrig. Da han kom, fortalte han, at han havde taget sin afsked, fordi International Refugee Organisation var mere interesseret i efficiency end i at hjælpe, man beskæftigede sig for meget med business og for lidt med mennesket. Man var interesseret i at hjælpe de raske og arbejdsdygtige flygtninge, ikke de andre. Der blev altid en rest, the hard Core, den

»Hvad er Guds vilje med den uro og ængstelse, der fylder mit sind?«

hårde kerne, tilbage. Det var de gamle, de sygdomshæmmede; var også de intellektuelle, der ikke kunne omstille sig til at blive håndens arbejdere. Mere end 160.000 mennesker var således efterladte, ingen havde nogen interesse i at hjælpe dem.

Dominique Pire nøjedes ikke med at blive bevæget. Han satte sig i bevægelse. Amerikaneren havde navn og adresse på et halvt hundrede af dem uden hjælp. Man skrev til hver enkelt. Hvad det betyder for et menneske, for hvem alle veje synes lukkede, at få et personligt og medmenneskeligt (ikke faderligt beskyttende; men broderligt) brev, har vi andre vanskeligt ved at sætte os ind i. Der kom svar. Og hver enkelt kom i forbindelse med et menneske, der påtog sig at være dets ven og fadder. Inden året var ude, havde han sat tusinde fadderskaber i gang. I dag er tallet over 15.000.

Det lykkedes ham at bryde gennem bureaukrati og red tape-paragraffer, og at skaffe sig adgang til nogle af flygtningelejrene. Det var ikke videre velset, at han kom, ikke for at finde arbejdsdygtige og brugbare emner; men udelukkende for at beskæftige sig med the hard Core, med dem, autoriteterne erklærede for uanvendelige, dem, der indtil nu i ordets egentligste betydning sad uhjælpeligt fast. Hjemme i Belgien havde han også vrøvl med den officielle velgørenhed, og både i Belgien og Tyskland med kirkelige autoriteter. Sådan er ofte en helgens lod, og sådan er dens lod, der efter evne går i helgenens fodspor. Overfor autoriteterne, ikke mindst de amerikanske, har det naturligvis været ham en praktisk støtte, at han fik Nobelprisen, at dens godt to hundrede tusind kroner gik ind i det budget på omkring to millioner, han årligt skal bruge til sine landsbyer for flygtninge og sine hjem for gamle. Ellers kommer de fleste af pengene fra småfolk, her som overalt, hvor der skal bruges penge til at hjælpe andre.

For efterhånden som den ukendte Pater Pire voksede til at blive broder, nøjedes han ikke med at organisere fadderskaber og hjælpe enkelte ulykkelige. Han oprettede sine flygtningelandsbyer. Tro og bøn kan flytte bjerge, også papirdynger og parapraf-filter. Derfor fik han autoriteterne med. Hans første landsby for flygtninge blev åbnet ved Aachen i maj 1956. Den sjette, der har fået navn efter Anne Frank, grundlagdes 31. maj 1959, ved Wuppertal. I mellemtiden var der foruden i Vesttyskland også oprettet landsbyer i Belgien og Østrig.

Disse landsbyer består som regel af en snes familier med børn, ikke over 150 personer i alt. Der skal være arbejde til dem på stedet, og det er meningen, at deres beboere efterhånden skal gå op i den lokale befolkning. Det lykkes som regel. Men broder Pire siger, at fremmedhadet er større og mere stædigt i vor vestlige verden end vi holder af at være ved.

Han har også gjort den erfaring, at den absolutte godhed, den, der ikke sætter grænser af nogen art, er forfærdende sjælden. Alt for ofte er det sådan, at katolikker kun vil hjælpe katolikker, protestanter kun protestanter, orthodoxe kun orthodoxe. Nogle vil kun tage sig af ungarere, andre kun af po-

lakker. Og mange lader skinne igennem, at de kun hjælper, fordi de er mod et eller andet. Broder Pire er ikke anti-. Han er pro, siger han: for mennesket.

Han spørger ikke om de hjælpeløses religion og meninger. Kun om de trænger til hjælp. Han har lært at »adlyde lidelsen«. Hans biograf siger om ham, at han er en dominikaner med en fransiskansk sjæl. Det er ikke nogen dårlig sammensætning.

– Hvad er Guds vilje med den uro og ængstelse, der fylder mit sind?

Således har han spurgt fra sin tidligste ungdom. Han fik svar, han hørte svaret og rettede sig efter det.

I sit arbejde stod han overfor det problem, hvordan han som kristen skulle opføre sig i et milieu, hvor kun et mindretal følte sig som kristne, og kun få som katolikker. Han kommer til det resultat, at den troende i en sådan situation uden ophør må søge at fuldkommengøre sit indre liv. Og at virke ved sit tavse eksempel. Man skal ransage sig selv, og sammenligne med de andre. »Og denne ransagelse kan kun føre til stor respekt for de andres gode tro. Man må aldrig tvivle på denne gode tro! Den tillid, man viser den, man taler med, gør indtryk på ham. Han modtager

Gadelivet i Europa-landsbyen ved Aachen.

denne tillid som en gave. Den opmuntrer ham til at gå dybere i sin søgen efter sandheden. Og en retsindig ikke-troende, er bedre end en lunken katolik. Der findes i verden en slags ubegrænset, uorganiseret fællesskab. De »autentiske« menneskers fællesskab. Engang kaldte man det den usynlige Kirke... Disse mennesker kan finde hverandre omkring dem, der lider.... Det gælder blot om at gå til handling. Hvormange er vi, der tøver foran Rubicon-floden? De sidste tyve år har jeg vidst, hvad der er på den anden bred: menneskelig lidelse at lindre, sjælekulde at smelte, lejlighed til at vise næstekærlighed i praksis. Og når først dét er gjort og sat igang, hvem vil da kunne bebrejde mig, at jeg i min katolske præstesjæl nærer den overbevisning, at ethvert menneske af god vilje er usynligt forbundet med Kirken?»

P.S. På bogens sidste side står broder Pires adresse. Her er den:

R.P. frère Dominique Pire, o.p.
Aide aux Personnes Déplacées,
35, rue du Marché,
Huy,
Belgien.

Grundstenen lægges til Anne Franklandsbyen ved Wuppertal i Tyskland. Yderst til højre Annes far.

Tidsstudier - moralske eller umoralske?

Det kildne problem rationalisering har sat mange sind i bevægelse i forbindelse med vor omtale af Henzestrejken. I det følgende indlæg imødegår hr. Per Wedell Topp til en vis grad T.A.'s syn på tidsstudier på arbejdspladsen:

Problemet »rationalisering« er jo dagens omstridte emne og hr. T.A. har i sit indlæg den 13. december fuldstændig ret i sit syn på arbejdsstudiernes store samfundsmæssige betydning. Der er dog et synspunkt, der bør gøres mere gældende f.eks. det moralske.

Når hr. T.A. taler om moral, er det jo ikke, fordi han i sin uddannelse har fået forelæsninger i moralfilosofi, men det synes som om han dyrker moralen som et idealistisk synspunkt og ikke så meget benytter den i forbindelse med selve sine tidsstudier. Det er glædeligt, at mange har det moralske synspunkt for øje,

men det er jo ikke det primære for disse eksperter!

Rationalisering er i deres øjne til for effektivitetens skyld og ikke for moralens skyld, som det burde være.

En rationalisering, som tager sigte på at frembringe billigere varer, og som vil lette arbejdernes vanskeligheder i det daglige slid, er et moralsk gode i modsætning til en rationalisering som den, der i dag er ved at tage overhånd på arbejdspladserne og som tager sigte på at pine den størst mulige arbejdsindsats ud af arbejderne.

Hr. T.A. synes i sin noget ensidige kasten sig over et enkelt ord at være ærekær, når det gælder hans egen stand og lidt for uinteresseret i resten af »Katolsk Ugeblad«s udmærkede artikel om »Henzestrejken«.

Venlig hilsen

Per Wedell Topp.

Hvem sender os det bedste JULEKRYBBE-FOTO?

Førstepræmie: 100 kr.

Andenpræmie: gratis årsabonnement på ugebladet

I Danmark er julekrybbe-traditionen endnu ganske spinkel - i Østrig betyder den så meget, at det er en national juleferie-adspreddelse at gå omkring til venner og bekendte - forresten også ubekendte - for at se hvert enkelt hjemms julekrybbe, glæde sig over fantasiudfoldelserne og hente ideer med sig hjem til brug for næste jul. Og i Italien, som er julekrybbernes hjemland, kan ganske simpelt ingen katolsk familie forestille sig at fejre julen uden at dens midtpunkt er julekrybben, bygget op med vældig udfoldelse af fantasi og farveglæde.

Men har vi end ikke noget herhjemme, der kan måle sig med de sydlige europæiske lande på dette område, så udfoldes der dog hos os i al beskedenhed mange anstrengelser for at gøre julekrybben smuk og malerisk, både den hjemme og den i sognekirken. Ugebladet synes, det kunne være morsomt at se eksempler på det. Vi indbyder alle læsere til at deltage i en lille fotokonkurrence:

Hvem sender os det bedste fotografi af en dansk julekrybbe?

Det er uden forskel, om emnet er en kirkelig eller en privat krybbe, og det er strengt taget heller ikke afgørende, om den fotograferede krybbe er særlig stor og mangfoldig. Det, vi efterlyser, er den bedste og mest inspirerende foto-gengivelse af en dansk julekrybbe af 1959.

I præmie for det bedste fotografi udsætter vi 100 kr. Andenpræmien bliver et gratis årsabonnement på »Katolsk Ugeblad«. Foruden at bringe de to præmierede fotografier i bladet forbeholder vi os ret til at gengive flere af de indsendte billeder, som vil blive honoreret. Sidste frist for modtagelse af julekrybbe-fotografier er 31. januar. Billederne sendes til ugebladets redaktion, Lyngby-gårdsvej 1, Kongens Lyngby, i konvolut, mærket »Foto-konkurrence«. Husk at mærke hvert konkurrencefoto med indsenderens tydelige navn og adresse.

God så - god kamera-jagt!

JULEHYMNE

TEGNING AF EYGIL VEDEL SCHMIDT

Fra der, hvor solen først går frem,
til verdens sidste grænsebræm
vi love vil vor Frelser kær,
dertil Maria, væn og skær.

Han, som har hele verden skabt,
men ville ej se os fortabt,
tog sig en tjeners klædning på
for mellem mennesker at gå.

På almagtsord og englebud
Hans moder blev en jomfru prud,
og hun, som ingen brudgom har,
sin skaber under hjerte bar.

Hun føder ham i Bethlehem,
som over stjerner har sit hjem,
og ammer af sit jomfrubrust
Ham, der er hele verdens trøst.

Han hviler her på krybbestrå,
der hvælved nattehimmels blå,
og Han, som føder dyr og fugl,
i stalden finder fattigt skjul.

Thi glædes alle himmelkor,
og engle juble over jord.
Han, som er verdens hyrde god,
blandt hyrderne Hans vugge stod.

Hil Jesus, som for os er død,
og som af jomfruen blev fød,
med Faderen og Hellig And
nu og altid i allen stund.

af Cælius Sedulius

Oversat fra latin af Johannes Jørgensen

Biskopper efterlyser ny social ordning i Sydamerika

Fomeque, Columbia (NC). De sydamerikanske biskoppers fælles råd, CELAM, har i en ny erklæring om deres bispedømmers fremtidige opgaver opfordret katolikkerne til at arbejde på at ændre den enorme økonomiske og sociale forskel, der klassedeler de sydamerikanske landes befolkninger. Det er, hedder det blandt andet i erklæringen, disse uretfærdigheder, som er årsag til de fleste af de alvorlige problemer, man må kæmpe med i det sydamerikanske samfundsliv.

17 biskopper deltog i dette møde, der blev ledet af ærkebiskop Miranda fra Mexico. 6 biskopper fra USA var med til mødet for at drøfte den sydamerikanske kirkes behov med dens egne biskopper.

I fællesrådets erklæring understreges det, at uden en vis levestandard er det for vanskeligt for mennesker at opfylde Guds love. De dybtgående og omfattende forandringer, som det videnskabelige og tekniske fremskridt har fremkaldt i Sydamerika, nærer håbet om, at man kan forbedre de sociale forhold og nå til en bedre fordeling af de materielle goder. Det hedder i erklæringen:

»Kirken kender disse forhåbninger, forstår dem og velsigner dem. Den ved, at menneskets endelige lykke ikke kan nås i denne verden. Men den har altid lært og vil ikke holde op med at påpege, at det enkelte menneske må besidde de nødvendige materielle goder, hvis det skal kunne leve et værdigt liv og blive i stand til at opfylde Guds krav. Derfor har

Kirken uafslædt forsvaret individets rettigheder overfor en verden, der har prøvet at udnytte de økonomisk svage, og den har støttet en retfærdig fordeling af verdens rigdomme i overensstemmelse med den kristne sociale læres fordringer og regler.«

Erklæringen minder de troende om, at de må tage afstand fra kommunisternes forsøg på at tilrane sig eneretten på at forbedre de sociale forhold. De ansvarlige katolikker må samle sig om et studium af Kirkens lære og med mod, beslutsomhed og kraft arbejde på at praktisere den.

»Vi kan ikke glemme«, siger biskopperne, »at to tredjedele af verdens befolkning lider af underudvikling og sult. Det er en alvorlig synd at opretholde denne situation, som er en af vor tids største skavanker«.

Sydamerikas katolikker bliver i erklæringen anmodet om at virke for, at de kommende sociale og økonomiske forandringer bliver bestemt af kristne principper.

Film-bibliotek i Vatikanet

Vatikanstaden (NC). I forbindelse med Vatikanets store bibliotek er et special-bibliotek omfattende almindelige spillefilm, nyheds-film, dokumentar-film og fjernsyns-optagelser nu blevet åbnet. Den 22. februar i år gav paven det tidligere udvalg for film, radio og fjernsyn permanent status som kommission. Det blev tilknyttet Vatikanets statssekretariat.

Det nye bibliotek vil hovedsageligt arbejde på at bevare film, der skiller Kirkens liv, men film om kunst og kultur i almindelighed vil ligeledes blive arkiveret. Film-biblioteket ledes af ærkebiskop Martin J. O'Connor, som er rektor for det amerikanske præste-kollegium i Rom, med myndighed til at afgøre, hvilke film biblioteket skal anskaffe.

Paven takker kardinal Tisserant

Vatikanstaden (NC). Kardinal Eugene Tisserant, der fornyligt trak sig tilbage fra ledelsen af kongregationen for de orientalske kirker, har modtaget et takkebrev fra pave Johannes XXIII. I brevet omtaler paven kardinal Tisserants offervilje og ungdommelige energi. Kardinalen vil i fremtiden samle sine kræfter om ledelsen af Vatikanets store bibliotek og arkiv, efter at han i 23 år har været sekretær for den nævnte kongregation.

Pave Johannes henviser til, at han allerede i december sidste år havde udtrykt ønsket om en lettelse af de forskellige kardinalers arbejdsbyrde, og dette ønske havde blandt andre kardinal Tisserant besluttet at følge.

Kardinalens tilbagetræden er, skriver paven, »et nyt bevis på Deres inderlige hengivenhed overfor Den hellige Stol og på den uselvskhed, hvormed De altid har villet tjene den«.

Er De blevet abonnent?

Soldater som tror på Gud

Wien (NC). Et tsekoslovakisk blad Obrana Lidu (Folkets Forsvar) der udgives af det tsekoslovakiske forsvarsministerium, har i en artikel udtrykt ængstelse over, at så mange soldater tilsyneladende er personligt stærkt religiøse eller er under religiøs påvirkning. I artiklen indrømmes det, at der er religiøs frihed i landet, men man er bekymret over, at soldaternes »religiøse overbevisning, der ofte ligner fanatisme, er dybt rodfæstet, og at forsøget på at undervise dem møder store vanskeligheder«.

I artiklens afsluttende bemærkning siges det, at der er »vedvarende religiøs infiltration«. Religiøse lægfolk og præster arbejder på at sprede religiøs propaganda indenfor forsvarsstyrkerne«.

Den 23. december fastedag

Det er fra Rom blevet bestemt, at fasten og abstinensen som forberedelse til julefesten nu skal overholdes den 23. december og ikke som før den 24. december. Ændringen er kommet efter en række biskoppers ønske. Begrundelsen er, at julefestlighederne mange steder begynder juleaftensdag. Som bekendt har vi her i Danmark allerede denne ordning.

Eisenhower bevæget over mødet med Paven

Vatikanstaden (NC).

Umiddelbart efter sit besøg hos paven udtalte præsident Eisenhower: »Jeg var meget bevæget over den velkomst, der blev givet mig af den vidunderlige pave!« Ved afrejsen til Tyrkiet fra Roms lufthavn tilføjede Eisenhower: »Jeg har netop besøgt hans hellighed paven og er blevet opmuntret af hans anerkendelse af de frie nationers fælles forsøg på at gøre fremskridt i retning mod fred og venskab under frie forhold.«

En større folkemængde havde samlet sig foran Peterskirken, da Eisenhowers vogn og otte andre vogne med hans følge ankom. Kortegen kørte bag om Peterskirken og ind i Sankt Damaskus-gården, hvor en æresvagt af Palatiner-garden var opmarcheret. Da præsidenten og hans følge forlod bilerne, spillede gardens orkester den amerikanske nationalmelodi. Eisenhower var ledsaget af den tidligere under-statssekretær Robert D. Murphy, sønnen major John Eisenhower og hans hustru, pressesekretær James C. Hagerty, oberst Vernon Walters, der fungerede som tolk, og chefen for Det hvide Hus' sikkerhedstjeneste, James J. Rowley.

I Vatikanets lille tronsal blev Eisenhower budt velkommen af statssekretær kardinal Tardini. I audiensen mellem paven og præsidenten deltog foruden kardinal Tardini også ærkebiskop Antonio Samore og oberst Walters. Da denne audiens 25 minutter senere var afsluttet, blev de andre medlemmer af Eisenhowers følge budt indenfor, og paven oplæste den officielle tale på engelsk. Johannes XXIII udtrykte sin store glæde over besøget. Han omtalte det amerikanske folk, »som under dets værdige præsidents ledelse og inspiration stræber så aktivt mod at skabe indbyrdes forståelse mellem nationerne.« Paven ønskede Guds velsignelse over Amerika og fortsatte: »Vi tvivler ikke om, at Deres excellence fra katolikkerne i De forenede Stater fortsat vil modtage en eksemplarisk støtte udtrykt gennem handling, loyalitet og lovlighed.«

Præsident Eisenhower lykønskede paven med hans udtale af det engelske sprog. Johannes XXIII svarede, at han kun havde været i stand til at holde sin tale efter ihærdig øvelse! Paven tilføjede, at han lærer engelsk af mgr. Thomas Ryan, som »er en god lærer med en dårlig elev,

der kun har lidt tid til sine lektioner.«

Eisenhower fortalte paven, at han snart ville besøge de muhammedanske lande, der også troede på Gud. Johannes XXIII bad derefter Eisenhower hilse Tyrkiets præsident, Celal Bayar.

Et klima af gensidig respekt

De franske reformerte kristne har i år fejret det 4. århundrede for deres 1. synode, som redigerede deres trosbekendelse og fastsatte de regler, de endnu stadig lever efter. Bispedømmet Lyons ugeblad omtaler disse fester ved blandt andet at sige: »En sådan årsag opfrisker den store smerte ved adskillelsen og får os til bedre at forstå, hvor alvorlig vor splittelse er. Men alligevel takker vi Gud, fordi disse fester finder sted i et klima af gensidig respekt, af virkelig kærlighed og af oprigtig ydmyghed, som over alt lidt efter lidt omgiver de kristne, der lever i håb om en fuldkommen enhed i kærligheden og sandheden.«

»I den samme Kristus, som bad for sine Skærtorsdag aften, mødes vi stadig mere og mere med vore døbte brødre. Vi er sikre på, at de går i forbøn for vor absolutte trofasthed mod Kristus. På dette plan og i denne retning vil vor bøn i disse dage mødes med bønnen fra vore protestantiske brødre i Lyon.«

Tror vi

kan nemlig ikke bortforklares, at vi efter næsten 2000 års kristendom efterhånden er blevet vant til at se Jomfru Maria og Jesusbarnet fremstillet på en ganske bestemt mere eller mindre traditionel måde. Vi er vant til at finde et lille Jesusbarn af gips, når vi kommer hen til julekrybben, og det er også udmærket. Men glemmer vi ikke, at julemysteriet er hævet over enhver forestilling af det, og at julen var et mysterium, der fandt sted her på vor jord, og at Jesusbarnet var et rigtigt barn af kød og blod, og at Jomfru Maria var en yndig og frisk unge pige på 16 år, da Guds Søn kom til verden? Endnu i dag, flere år efter, kan jeg huske, hvor forbløffet en ung mor blev, da hun en dag – åbenbart for første gang – så Jesusbarnet fremstillet, ikke som et kønt barn på 3 år, smilende og lyserødt, men som et almindeligt grimt spædbarn med rynket hud og pakket ind i sit svøb . . .

FOR NOGLE UGER SIDEN havde jeg som illustration til en betragtning over Marias moderkærlighed her i Ugebladet valgt ovenstående billede, som forestiller en kvinde af i dag med sit barn. Men i sidste øjeblik, da vi skulle sende sidste korrektur til bogtrykkeren, bad chefredaktøren mig om at finde en anden kliché: Han var bange for, at læserne ikke skulle forstå det og blive chokeret over, at man havde valgt et moderne billede for at illustrere en artikel om Jomfru Maria. Det var ikke særlig vanskeligt i bladets gamle arkiver at finde et mere almindeligt og mindre dristigt billede, som De kan se i nr. 41, s. 591.

Men siden da har jeg spekuleret over det, og jeg har spurgt mig selv, om jeg virkelig havde uret, når jeg ville bruge dette billede. Ville de læsere, der eventuelt var kommet med indvendinger, ikke have haft større uret end jeg? Det

Og dog! hvis der er en sandhed, der går igennem hele evangeliet, er det den, at Kristus ikke simulerede sin menneskevordelse, men at han virkelig var menneske i alt og overalt. Ligesom vi blev han født, ligesom vi voksede han op, og ligesom vi behøvede han sine forældre for at lære at tale, læse, arbejde og bruge tingene omkring sig på den rigtige måde. I evangeliet ser vi, hvordan Kristus er træt, sulten, lider, græder, glædes og elsker. Han har kendt de samme følelser og de

„ET BARN ER FØDT OS,

på julen?

samme lidenskaber som vi. Da han kom til verden, spillede han ikke komedie, – han lod ikke, »som om« han var en af os. Han var det virkelig med hver eneste fiber i hele sit væsen.

Kristi menneskevordelse var altså en realitet i dette ords stærkeste betydning. Den foregik i tiden og i rummet. Men samtidig – og det er derfor, den er et mysterium – stod den over tiden og rummet. I begyndelsen forstod de kristne dette. Derfor fremstillede de Kristus og hans apostle i katakomberne, som om de var samtidige med dem selv: de bærer pallium og romersk tunika. Senere gør de flamske malere – blandt mange andre – det samme: de fremstiller Maria, Josef, barnet og hyrderne som hollændere fra det 16. eller 17. århundrede. De forstår rent umiddelbart, at Kristi menneskevordelse ikke er et forbigangent mysterium, men et mysterium, der forbliver levende op gennem alle tider. Ligesom vi ikke læser Bibelen på hebraisk eller græsk, men på et moderne sprog, der samtidig er vort eget daglige sprog, skal vi også så at sige »oversætte« Kristi liv til moderne billeder. På den måde hjælper vor fantasi vor tro, så den bliver levende og realistisk.

At tro på julen vil sige at tro på, at Guds Søn virkelig er blevet menneske, at Kristus samtidig var Gud og menneske, og at han samtidig tilhører tiden og evigheden.

M. D.

En rigtig julekrybbe

Juledag i året 1224 fremviste Frans af Assisi i Greccio en 'krybbe, som ingen nogen sinde havde set magen til i en kirke. Det var en rigtig 'krybbe, det vil sige et rigtigt madtrug for dyr med rigtigt hø og et rigtigt æsel og en rigtig okse.

Han havde ikke fundet den i udstillingsvinduet i en forretning, men på en bondegård.

Man må være en helgen for at besidde en sådan dristighed.

Men det var ikke nødvendigt at være hverken digter eller helgen for at forstå den. Det var nok at have to øjne og et hjerte.

Ét eneste øjekast var nemlig tilstrækkeligt til at se, hvor fattig Jesus havde været, og hvad julen er, og hjerterne forstod straks, hvor højt han må elske menneskene.

EN SØN ER GIVET OS“

SØNDAG d. 20.: 4. søndag i advent (s. 27, violet). Om 5 dage fejrer vi julen og Jesu tidligere, nuværende og fremtidige komme til verden. Endnu en gang beder Kirken os om at berede ham vejen, og han er allerede på vej. Måtte Gud selv forberede vore hjerter. »Måtte himlens dug dale ned over os.« Johannes Døberen bebuder os »Guds frelse«, – er vi parat til at tage imod den?

MANDAG d. 21: Thomas (s. 782, rød), apostel. Ihukommelse af søndagens messe.

TORS DAG d. 22.: Søndagens messe (s. 27, violet).

ONSDAG d. 23.: Søndagens messe (s. 27, violet). Faste og abstinensdag.

TORS DAG d. 24.: Vigilie til julen (s. 30, violet).

FREDAG d. 25.: Kristi fødsel (s. 35, hvid). Abstinenspligten bortfalder.

LØRDAG d. 26.: Stefan (s. 45, rød), den første martyr. Ihukommelse af julen (s. 42).

—

SØNDAG s. 27.: Johannes (s. 49, hvid), apostel og evangelist. Ihukommelse af julen (s. 42).

MANDAG d. 28.: De uskyldige børn (s. 52, violet). Ihukommelse af julen (s. 42).

TIRS DAG d. 29.: Thomas (s. 57, rød), biskop af Canterbury og martyr. Ihukommelse af julen (s. 42).

ONSDAG d. 30.: Søndagens messe (s. 59, hvid). Ihukommelse af julen (s. 42).

TORS DAG d. 31.: Silvester (s. 63, hvid), pave og bekender. Ihukommelse af julen (s. 42).

FREDAG d. 1. januar: Herrens omskærelse (s. 64, hvid).

LØRDAG d. 2.: Gudsmoders lørdagsmesse (s. [87], hvid).

Ugens fest.

Jesu omskærelse.

»Jeg er ikke kommet for at ophæve loven, men for at fuldkomme den.« Omskærelsen havde lige siden Abraham været tegnet på pagten mellem Gud og hans folk. Kristus er kommet for at forlænge og opfylde den gamle pagt og for at fuldkomme den. Det blod, han udgyder ved omskærelsen er et forvarsel om det, han senere skal udgyde på korset. Men en ydre ceremoni er ikke nok til at komme til at høre til Guds folk. Det kræver en omvendelse af hele vort væsen. Det var det, profeterne kaldte for »hjertets omvendelse«.

Stor-København

Sankt Ansgars Kirke: Julenat: Kl. 24 pontifikalmesse med prædiken. Juledag: Kl. 8 og 11.30 St. M. Kl. 10 levitmesse. 2. Juledag: Kl. 8 St. M. Kl. 10 H. Nytårsaften: Kl. 17: Andagt med prædiken og Te Deum. Nytårsdag: Som om søndagen.

Jesu Hjerter Kirke: Julenat: Kl. 24 levitmesse med prædiken. Juledag: Kl. 7 begynder den første af 3 stille messer. Kl. 8.30 (1. julemesse) kl. ca. 9 (2. julemesse) stille messer, kl. 10. (3. julemesse) levitmesse med prædiken, kl. 11.30 St. M. Ingen aftenmesse! Kl. 17 juleandagt. 2. juledag: Kl. 6, 7 og 8.30 St. M. kl. 10. H. Nytårsaften: Kl. 17 Andagt med prædiken og Te Deum. Nytårsdag: Som om søndagen.

Sankt Antoni Kirke, Brønshøj: Julenat: Kl. 24 midnatsmesse. Juledag: Kl. 8 St. M. kl. 11 levitmesse. 2. Juledag: Kl. 9 St. M. Nytårsaften: Kl. 17 takkegudstjeneste. Nytårsdag: Kl. 8 H. Kl. 11 St. M. Søborg: Juledag og 2. Juledag ingen messe. Om søndagen kl. 9.30 St. M. Nytårsdag: Kl. 9.30 St. M.

Sankt Therese Kirke, Hellerup: Julenat: Kl. 24 midnatsmesse. Juledag: Kl. 9 og 11 reciteret messe, kl. 16.30 andagt. 2. Juledag: Kl. 8 reciteret messe. Nytårsaften: Kl. 17 andagt. Nytårsdag: Som om søndagen.

Immaculata-Kirken, Strandvej: Julenat: Kl. 24 H. Juledag: Kl. 8 St. M. Kl. 10 H. 2. Juledag: Kl. 9 H. Nytårsaften: Kl. 17 Andagt. Nytårsdag: Kl. 7 St. M. Kl. 10 H.

Sankt Knud Lavard Kirke, Lyngby: Julenat: Kl. 24 midnatsmesse. Juledag: St. M. Kl. 8, 9 og 11.30, levitmesse kl. 10. 2. Juledag: St. M. Kl. 8, 9, H. Kl. 10. Nytårsaften: takkegudstjeneste kl. 19.30. Nytårsdag: St. M. Kl. 8, 9 og 11.30, H. Kl. 10.

Sankt Andreas Kirke, Ordrup: Kl. 24: Procession til krybben og højmesse med prædiken. Juledag: Messe kl. 7 og 8, levitmesse kl. 10. Kl. 17 højtidelig Vesper og sakramental velsignelse. Kl. 19.30 komplet. 2. juledag: Messetider som om søndagen. Nytårsaften: Andagt kl. 19.30 med sakramental velsignelse. Nytårsdag: Som om søndagen.

Hellig-Tre-Kongers vandring

Atter i år afholdes der Hellig-Tre-Kongers vandring for Københavns unge katolikker. Vandringen finder sted tirsdag den 5. januar og starter kl. 20 fra Røde Port, Klampenborg (sidste S-tog 19.34 fra Københavns hovedbanegård). Der medbringes: Salmebog, lommelygte, madpakke samt 4 mønter à mindst 25 øre.

Sognene udenfor Stor-København

(Der er ikke indløbet meddelelser fra ialt 22 kirker. Man anmodes om venligst selv at undersøge, hvornår gudstjenesterne holdes).

Asebakken:

Julenat: Kl. 24 midnatsmesse.

Birkerød:

Julenat: Kl. 24 midnatsmesse. Juledag: Kl. 8.30 St. M. Kl. 10 H. 2. Juledag: Kl. 10 H. Nytårsaften: Kl. 17 andagt. Nytårsdag: Kl. 10 H.

Esbjerg:

Julenat: Kl. 24 midnatsmesse. Juledag: Kl. 10 H. 2. Juledag: Kl. 10 H. Nytårsaften: Kl. 19.30 andagt. Nytårsdag: Kl. 7 reciteret messe, kl. 10 H.

Haderslev:

Julenat: Kl. 24 midnatsmesse. Juledag: Kl. 8 St. M. Kl. 10 H. 2. Juledag: Kl. 10 H. Nytårsaften: Kl. 17 andagt.

Helsingør:

Julenat: Kl. 24 midnatsmesse. Juledag: Kl. 8 og 8.30 St. M. Kl. 10 H. Kl. 17 andagt. 2. Juledag: Kl. 8 St. M. Kl. 10 H. Nytårsaften: Kl. 17 andagt og Te Deum. Nytårsdag: Kl. 8 St. M. Kl. 10 H. Kl. 17 andagt.

Hillerød:

Julenat: Kl. 24 midnatsmesse. Juledag: Kl. 8.30 St. M. Kl. 10 H. 2. Juledag: Kl. 10 H. Nytårsdag: Kl. 10 H.

Hørsholm:

Julenat: Kl. 24 midnatsmesse. Juledag: Kl. 8.30 St. M. Kl. 10 H. 2. Juledag: Kl. 8.30 H. Nytårsdag: Kl. 8.30 H.

Kolding:

Julenat: Kl. 23.55 julepastoralen. Kl. 24 juleevangeliet og H. 1. Juledag: Kl. 8.30 St. M. Kl. 10 H. Kl. 17 andagt. 2. Juledag: Kl. 10 H. Nytårsaften: Kl. 17 andagt. Nytårsdag: Kl. 8 St. M. Kl. 10 H.

Mikkeltorg:

Julenat: Kl. 24 midnatsmesse.

Næstved:

Juleaften: Kl. 24 midnatsmesse. Juledag: Kl. 8 St. M. Kl. 10 H. 2. Juledag: Som 1. juledag. Nytårsaften: Kl. 17 takkegudstjeneste. Nytårsdag: Kl. 8 St. M. Kl. 9.30 H. og kl. 10.30 polsk gudstjeneste.

Trørød:

Julenat: Kl. 24 midnatsmesse.

Vordingborg:

Julenat: Kl. 24 midnatsmesse. Juledag: Kl. 8.30 og 10 messe.

Jean-Paul Sartre bliver ikke betragtet som en kristen forfatter. Flere af hans skuespil er med rette blevet sat på index. Men ikke desto mindre har han skrevet disse linier om julen. De findes i skuespillet »Bar-Jona«, der ikke er udgivet, men er blevet opført i en krigsfangelejr. Vi bringer dem her for første gang i dansk oversættelse.

Den hellige Jomfru er bleg og hun ser på barnet. Hendes ansigt skulle males med et udtryk af undren og ængstelse, sådan som man kun én gang har set det hos et menneske. Thi Kristus er hendes barn, kød af hendes kød og frugten af hendes moderskød. Hun har båret ham i ni måneder, hun skal amme ham, og hendes mælk vil blive Guds blod. I nogle øjeblikke fristes hun så stærkt, at hun glemmer, han er Gud. Hun knuger ham i armene, og hun kalder ham »sin lille dreng«. Men i andre øjeblikke er hun helt forfærdet, og hun tænker: »Han er Gud!« Hun føler sig grebet af hellig rædsel for denne stumme Gud, dette barn, der skræmmer hende. Enhver mor har således nu og da stået over for den lille oprørske del af sit eget kød, sit barn, og har følt sig alene over for dette liv, der er skabt af hendes liv og fyldt med ukendte tanker. Men intet andet barn er blevet revet så pludseligt og så grusomt fra sin mor, thi han er Gud, og han overgår alt, hvad hun kan forestille sig.

Det er en hård prøvelse for en mor at måtte kende undseelse ved sig selv og sin menneskelige begrænsning over for sin søn.

Men jeg tror, at der også er andre øjeblikke, korte, lysende, hvor hun på samme tid føler, at Kristus er hendes søn, hendes egen lille dreng, og at han er Gud. Hun ser på ham, og hun tænker: »Denne Gud er mit barn. Dette guddommelige kød

JULENATTEN

Af Jean-Paul Sartre

er mit kød, han er blevet til ved mig, han har mine øjne og linjerne om hans mund er mine. Han ligner mig. Han er Gud og han ligner mig.«

Og ingen anden kvinde har på samme måde haft sin Gud for sig selv alene, en Gud så lille, at man kan tage ham i sine arme og bedække ham med kys, en Gud, som trækker vejret, varm og smilende, som man kan kærtegne, og som lever. Hvis jeg var maler, ville jeg male Maria i et sådant øjeblik. Jeg ville forsøge at gengive hendes udtryk af dristighed, blidhed og frygtsomhed, mens hun strækker hånden frem for at kærtegne barnets bløde hud – denne Gud, som hun føler tyngde blidt mod sit skød, og som smiler til hende.

Sådan ville jeg male Jesus og Maria.

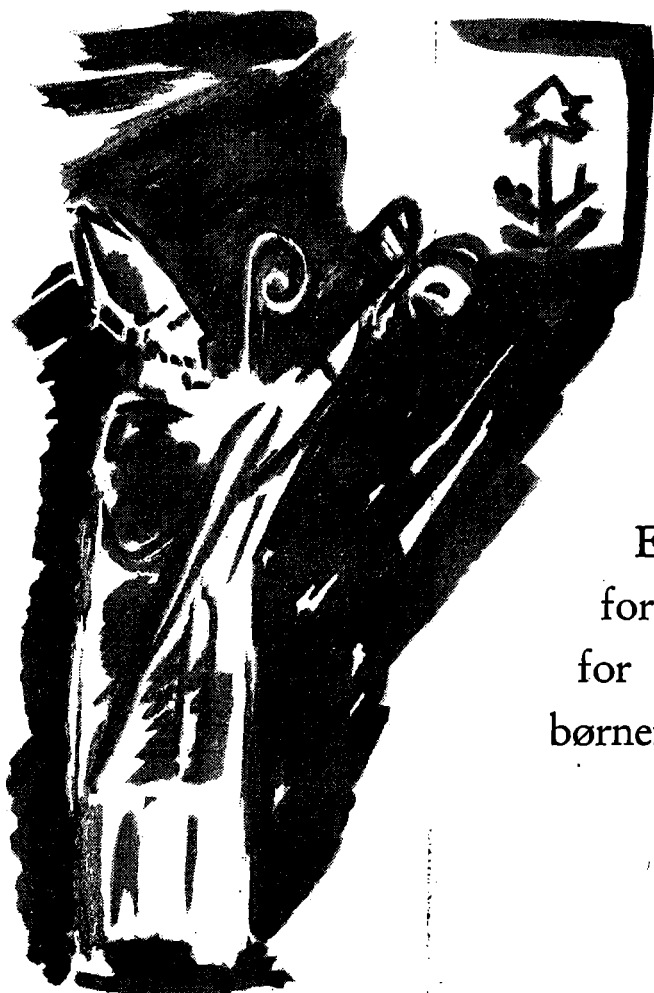
Og Josef? Ham ville jeg ikke male. Jeg ville blot vise ham som en skygge og et par brændende øjne dybt inde i laden. For jeg ved ikke, hvad man skal sige om Josef, og han ved det heller ikke selv. Han tilbeder, og han er lykkelig ved at tilbede. Han føler sig en lille smule forladt. Jeg tror, han lider uden at ville indrømme det. Han lider, fordi han ser, hvor meget den kvinde, han elsker, ligner Gud – hvordan hun allerede sidder ved Guds side. Thi Gud har som en bombe sprængt den fortrolige samhørighed i den lille familie. Og jeg tænker mig, at hele Josefs liv må blive bestemt af dette: at han skal lære blot at tage imod.

JULEMANDEN

Sankt Nikolaj

En fortælling for børnene

Det var aften – klokken var over elleve, da jeg låsede mig ind i kirken i den gamle søfartsby, hvor min far var kordegn. Jeg havde lånt den store kirkenøgle og kendte bygningen ud og ind fra jeg var lille. Dens ujævne, røde munkestensvægge var ikke kalkede, hverken udvendig eller indvendig i kirken, og jeg holdt af at lade fingrene gå henover dem, så jeg kunne sagtens i mørke nå hen til døren ved vindeltrappen. Fra om dagen vidste jeg, at der højt oppe på væggen i våbenhuset hang et stort oliemaleri. Det forestillede en præst med hvid pibekrave og mange børn, en eller to koner og en række grålige svøbelsesbørn, der var malet med, selvom de var døde og vidnede om, at der ikke var sundhedsplejersker dengang.

Jeg var på vej op for at prøve at spille på orglet – hjemme havde vi kun klaver, så jeg kunne ikke, men jeg håbede, ingen ville lægge mærke til, når jeg tændte det lille lys ved orglet. På vindeltrappen var der lys, og ved hjælp af et tov, der hang ned, kom jeg op og fik startet den motor, der sad ved døren ind til orglet. Den begyndte at syde, idet den blæste luft ind, og jeg åbnede døren og fandt den lille lampe. Så krøb jeg op på bænken, der var slidt glat af, at organisten, der var en dame, hver gang præsten skulle til at prædike, svingede benene modsat orglet og satte sig til at strikke.

Det var en stor skuffelse at spille på orglet, det lød hoppende, fordi jeg var vant til klaver, så jeg holdt en pause. – – – Det var sjældent, jeg

var bange for noget, ret meget da, men der var alligevel mange lyde i det store rum – måske var det sommerfuglen fra i søndags, der ikke var kommet ud af vinduet endnu, eller en flagermus – eller var der kirkerotter ovenpå hvælvingerne?

Der stod en bog med præludier, nogen lette nogen. Det gik bedre, syntes jeg – der var nok ikke kirkerotter i så pænt et sogn – noget var der – nok en snor fra et af de store vinduer i koret, der hang og daskede i østenvinden. Men jeg var nu ikke bange alligevel. I gamle dage blev man slået til ridder, når man havde våget en nat ved altret, og selvom jeg kun var en pige – jeg holdt op at spille og lyttede: Så, nu var det der igen, ikke en naturlig lyd, men støjen af en stol, der blev væltet.

Pludselig var jeg ikke bange mere, men rejste mig op og gik hen til rækværket, hvor kordamerne plejede at stå og synge om søndagen. I lyset fra lampen ved orglet kiggede jeg ud i mørket. Nede på midtergangen i kirken gik der en høj mand, klædt som biskop i hvid kappe, og kaldte mig ved navn. Jeg var slet ikke bange og huskede endda at slukke motoren, da jeg gik ned.

– »Jeg er sankt Nikolaj,« sagde han, da jeg havde givet ham hånden, »denne kirkes værnehelgen. Nu beder jeg dig om ikke at spille mere, når du ikke kan, men lad os i stedet for tage hver en feltstol og sætte os hen ved Sankt Gertruds alter – hun har samme dato som jeg, den sjette december, og hende ved man heller ikke noget om. Men sikke de har cementeret hendes alter, og der er ingen dug og blomster.«

Vi satte os ned, og han sagde: »Nu vil jeg fortælle dig om mit jordiske liv. Ser du, både i Østen og i Vesten er der bygget mange kirker til Guds ære med mig som skytspatron. Det med at være julemand i forretningerne og på glansbillederne er ikke noget, jeg bryder mig om. Uh – vatskæg og artige børn! Det eneste gode ved det er, at studenterne i København sommetider tjener lidt penge til at læse for ved at være julemænd i de store varehuse, så jeg på den måde stadig er skoledrengenes værnehelgen, ligesom jeg var det i gamle dage. Men at butiksfolkene bruger mig til reklame for at tjene flere penge, netop mig, der forærede alle mine væk, – det havde jeg ikke drømt om, dengang jeg smed penge ind ad vinduet!

Jeg var, da jeg levede (ja, det gør jeg da forresten endnu, jeg er ikke noget genfærd, men en travl, hellig mand), jeg var biskop i Myra i Lil-

leasien. Forinden var jeg født år 270 i Patras i Lycien. Der er fortællinger om, at jeg stod op i baljen, da jeg lige var født og skulle til at vaskes, så jeg må have været et fremmeligt barn. Man sagde også, at jeg ikke ville drikke mælk af min moders bryst om onsdagen og om fredagen. Det er de to dage, hvor man ikke spiser så meget – fredag, fordi Kristus døde den dag på korset, – onsdag husker jeg ikke, hvorfor, men det sagde min mor altid.

Dengang jeg var ung, havde jeg arvet mange penge, men da jeg var ugift og tidligt blev biskop, ville jeg gerne give dem bort på en god måde, og så havde jeg hørt om en fattig mand, der ikke kunne få sine døtre gift på en pæn måde, for dengang skulle der mange penge til i Lilleasien for at få sine døtre ordentligt gift. Så tog jeg trediedelen af mine guldpenge, for vi brugte ægte guld på min tid, og bandt dem i en pung. Godt, at jeg havde dem tilbage, for jeg var begyndt at drysse dem bort i den sidste tid. En sen aften gik jeg tur for at kaste dem ind til den familie, for jeg vidste, hvor de boede. Der var lys i et vindue, og heldigvis ingen glas i ruden, sådan som I har det her i landet. Ellers havde jeg nok fået guldet i hovedet igen, eller familien var blevet ramt af glasskårene. På en seddel, jeg havde bundet til pungen, havde jeg skrevet: »Medgift til den ældste datter.«

Nogle dage efter fortalte en af mine kordrenge, at en datter i det hus skulle giftes, for nu havde de penge nok til, at hun kunne få en flot fyr, der længe havde været forelsket i hende. Men så kom jeg i tanker om, at en af de andre piger, den yngste vist, længe havde gået med bagersvenden henne på hjørnet. Det havde jeg tit set, når jeg gik forbi, og hvis nu de to yngre søstre blev jaloux på den ældste, fordi hun havde fået pengene, ville der ligge et hus. Samme aften tog jeg resten af mit guld, bandt det i to punge, også med sedler ved, og bevægede mig henimod huset.

Senere har man afbildet de tre punge i kirkekunsten, så de ligner æbler, og så har man lavet historier om, at jeg gav børn guldæbler eller rigtige æbler, og de sidste er de ikke begejstrede for, hvis de er sure.

Nå – da jeg havde kylet den første pung ind ad vinduet den aften og skulle til at sigte med den næste, kommer der en hund, jeg tror nok, det var en puddel, ind mellem benene på mig. Den gør som rasende, og dens ejer skælder mig ud, så jeg skyndsomt gemmer guldet under

kappen og går, som om intet er passeret, i modsat retning af manden, for man skal ikke reklamere med sine gode gerninger. Senere, da alt er stille igen, over jeg mig tilbage og får den sidste pung kastet ind. Så giver jeg mig til at løbe hjem i fuld fart, næsten kvalt af spænding og latter, indtil jeg kom i tanker om, at jeg var biskop, og gav mig til at gå roligt og værdigt resten af vejen.

Da jeg nu havde givet alt, hvad jeg ejede bort, blev jeg ligesom så let om hjertet og tænkte, jeg ville gøre alt det gode, jeg kunne, ved hjælp af Gud, når jeg bad om det.

Så var der tre officerer, som jeg vidste var dømt uretfærdigt og sad i et fængsel, hvor de snart skulle halshugges. Hver nat bad jeg Gud om at bevæge kejser Konstantins hjerte, og jeg blev bønøret, for kejser Konstantin drømte en nat, at officererne var uskyldige og løslod dem, inden det var for sent. Hvorfor folk begyndte at sige, at det var min skyld, de var frigivet, ved jeg ikke, for jeg har aldrig fortalt det til nogen før nu. Men der er lavet mange relieffer og malerier rundt om i kirkerne af dette under, og da man i middelalderen tit har forkortet figurerne med vilje, har man senere troet, at disse mænd, de tre officerer, var tre små drenge. Og da officererne på eet billede stak hovederne op, hver af sit tårn, har man troet, at drengene sejlede i hver sin tønde, og at de væltede, og var ved at drukne, men at jeg reddede dem ved at bede for dem, og på den måde er jeg blevet skytshelgen både for sømændene og bødkerne. Bødkeren – det er ham, der laver tønder. Tænk dig at blive populær ved sådan en fejltagelse, jeg, der hverken er soldat eller martyr!

Der var også et billede i Frankrig, hvor de små drenge så ud, som om de var skåret i stykker, og så lavede man en sang om nogen skoledrenge, der blev skåret i stykker af en slanger og gjort hele igen af saint Nicolas, som jeg hedder der. Sangen kan jeg ikke lide, men den blev sunget af kordrengene ved Notre Dame under en årlig fest for de fattige børn

i »Saint Nicolas paa Markerne« – det var en slags børnehjem. Fra den tid er jeg også skoleelevernes skytshelgen.

Hvor slap vi? – – Jo, der var en historie om tre græske matroser, der engang, de var i havsnød, bad mig, St. Nikolaus, om at hjælpe dem med at bede, om de måtte komme levende i land. Det var svært. Jeg prøvede mange gange, før det lykkedes – man skal bare holde ud. Fra den tid blandede grækerne mig sammen med Poseidon, men jeg holder for, at den hedning kun gør bølgerne værre med sin trefork. Altid må jeg hen og gyde olie på dem, den olie, Myrrha, som man påstod flød ud af min sarkofag – det er en stenboks – da jeg var død. Den var vellugtende, og folk sagde, at den heled sår og havde andre undergørende virkninger. Derfor er jeg både parfumehandlernes og apotekernes skytshelgen. Men jeg har været hidsig som ung, så jeg kan ikke forstå, at jeg er blevet helgen. – Engang ved et kirkemøde slog jeg Arius lige i ansigtet – han var en vranglærer.

Jeg døde cirka 342, og i 1087 blev mine jordiske rester ført til Bari – det er en by ved Adriaterhavet. Fra dens nabohavn, Trani, blev jeg gennem Normannerne kendt i Normandiet, og derfra kom man til at kende mig i Lorraine, hvor Jeanne d'Arc er fra. Også i Rouen, hvor hun blev brændt, er der et Saint Nicolas-kapel. Belgien og Holland har mig også, men Spanien næsten ikke.

I England er der 376 Santa Clauskirker, fordi de har så mange sømænd. Men skikken med at give gaver til jul kom vistnok på den måde, at de engelske udvandrere i New York lærte den af hollænderne derovre, der giver gaver den sjette december, men så flyttede englænderne datoen hen til juledag, hvor de engelske børn tror, jeg kommer ned gennem skorstenen og lægger gaver i deres sko. Dem ved I nok, de sætter ved skorstenen juleaften, i så store numre, som de kan finde.

Så er der også nogen mennesker, der ikke vil have, at det er mig, som

Chr. Lauritsen

Smede- og maskinværksted, aut. vand- og gasmester - Spec.: Centralvarme

Kirkepladsen 6 - Nykøbing F. - 88 08 11

Axel Pryds A/S

Fisk og vildt

Telefoner 88 03 00 - 88 02 78

Nykøbing F.

Johannes Madsen

Elektr. installatør

INSTALLATIONER

Jernbanegade 8, Nykøbing F.

Telefon 88 08 84

Tegn abonnement

Køb hjemmets udstyr hos

Thuen, Gravensgade 2

AALBORG

N. Nielsen & A. Brostrøm

Indh. A. Brostrøm, ing. M. af I.

Aut. vand-, gas- og blikkenslagermester

SANITET - CENTRALVARME

Algade 88, Aalborg, tlf. 3 04 33

Ferd. Færch & Co.

Tømrermester

Strandvejen, Aalborg, tlf. 2 03 01

M. Thomsen Støtt & Søn

Murermester- og entreprenørfør.

Kong Christians Allé 6, Aalborg

Telefon 3 42 33 og 3 43 37

G. Garth-Grüner

Landsretssagfører

Bredgade 25

Telefon Minerva * 408

Katolske begravelser

Benzon

Aut.
KATOLSK
BEDEMAND

Alle aftaler kan træffes i hjemmet

Central 1868

er helgen, der giver gaverne, og lader Jesusbarnet gøre det i stedet. Men det var jo min idé med gaverne til de tre piger i Myra. Jesusbarnet var jo fattig, da han blev født, og det guld, han fik af den ene vismand, var kun lige nok til at betale rejsen og den tid, de måtte bo i Ægypten, når Sankt Josef passede på ikke at bruge for mange penge, så der var ikke noget med dollargrin gennem ørkenen, hvis jeg skal tale sådan, som I gør det nu. Desuden giver Jesusbarnet gaver året rundt, jeg mener mad, luft, træer, blomster og det, at vi lever.

Et sted i Frankrig er jeg skyts-helgen for de unge piger, der meget gerne vil giftes. Det er jeg lidt flov over, når de sidder der og pjatter og læser kulørte hefter, mens de venter på en medgift. Jeg har ikke mere!!! og de har bedre af at arbejde fornuftigt.

I Tyskland og Østrig har de givet mig djævelen i lænke til ledsager, og kalder ham for Krampus. Det er forfærdeligt. Mig kan han ikke skade, men børnene er bange for ham og tror, de har gjort forfærdelige synder, som ikke er spor slemme, når de hvisker dem i mit øre. Djævelen er sort og farer hele tiden frem imod dem. Selv i Sverrig har der været en lille smule bud efter mig. Det var, da hr. Kronstrøm fandt et nyt metal eller en ny legering i 1751, som han kaldte Nikkel efter mig.

I Rusland hedder jeg Nikolaj ligesom her, eller også Kolja, og der er mange Sankt Nikolaj kirker derovre, hvor jeg har været brugt til at beskytte mod alt muligt.

Skibsbyggere, advokater og vin-handlere bruger mig til skytshelgen, og jeg værner fanger og uskyldigt

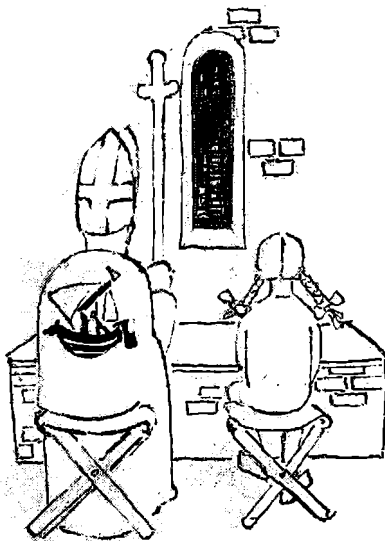
dømte, de sidste på grund af historien om de tre officerer. Der er altid tre i historierne om mig. Forfærdeligt er det at tænke på indespærrede mennesker. Men jeg er ikke tyvenes skytspatron, sådan som nogen siger, derimod værner jeg mod tyve. Det gør jeg, fordi jeg engang fik en tyv til at give de stjalne ting tilbage. Der er også en anden fortælling om en mand, der af taknemmelighed over et eller andet under, jeg husker ikke hvilket - der er så mange - ofrede en guldklump, som han lagde på Guds alter. Men bagefter fortrød han sin flothed og gik hen og byttede den med noget billigt stads, der lignede den. Du kan tro, jeg kom efter ham, da jeg opdagede det, og lod ham ikke dø i synden.

I vores Danmark, som jeg holder meget af, og derfor sidder jeg ofte her i den gamle Sankt Nikolaj kirke i Svendborg, er navnene Niels og Klaus taget fra hver sin ende af mit navn. Hvem ved, om ikke det sønderjyske Nis er en blanding af de hedenske, underjordiske væsner og mig med min bispehue? Men de tanker står for min egen regning - det kan nogen nørkle med, der har tid til det. I det mindste er det hele efterhånden endt i een juledille af julemænd og kravlenisser, så man glemmer Jesusbarnet og hans forældre på fødselsdagen. - - -

Men nu vil jeg gerne være her lidt alene i min kirke. Lad os rejse os. Hils din far og sig, at jeg holder af, når jeg ser ham gå til begravelse med høj hat og shagpipe, og fordi han gør noget for de fattige.«

Idet vi gik forbi det lille skib, der hænger ned fra hvælvingen i en snor, gav Sankt Nikolaj det et skub med den stang med kors på, han som biskop havde i hånden, og sagde: »Elers hænger det og glemmer, hvad søgang er«. Så lukkede han mig ud, og gav mig nøglen i hånden, idet han sagde: »Nu kan du fortælle nogen børn, hvad jeg har sagt dig.«

Else Vedel Schmidt.

absolut
ABSALON
når forsikring skal tegnes

Købmand Olsens julemonolog

- Enevoldsen, ham arkitekten hende i nr. 67 på 1ste, har en søn nede i det australske, og aldrig er vi kommet en uge hen i oktober før fru Enevoldsen er her med sin største kurv, og så skal der købes julekræs. Ja, hvad gir De, julekræs - og så endnu inden det første blad er faldet af træerne!

Nu er min butik jo ikke af de største, men jeg ved af snart gammel erfaring, når fru Enevoldsen er aftager til nødder og konfekt og figner og dadler i den helt store stil, så jeg slår selvfølgelig i god tid på telefonen til grossisten.

- Så er det igen jul for unge Enevoldsen i Australien, siger jeg bare, og så har jeg budet næste dag med alt til fru Enevoldsens kurv.

Jeg er ikke den, der nogensinde udfritter folk, og det rager jo heller ikke mig, hvad han laver dernede. Men hverken mutter eller undertegnede Olsen kan for nogenting begribe, at de ikke kan avle deres egne nødder og dadler i Australien. Lad gå med, at nogen sender sydfrugter til Grønland, men til Australien, hvor de vader i alskens frugter og kænguruer året rundt - nej pardon! Jeg melder pas!

- De er da også en stor torsk, Olsen, sagde fru Petersen i nr. 53 en dag, da hun kom her netop som kurven til Australien blev fyldt. Kan De ikke forstå, sagde hun, at det slet ikke betyder spor, om knægten går og kan købe sig det altsammen dernede selv? Det bliver jo aldrig det samme som at få det sendende hjemme fra mor til jul! Tror De ikke også, hans mor ville blive bedrøvet, hvis drengen skrev, at han slet ikke brød sig om hendes dadler og konfekt? Det er jo tanken, Olsen, tanken, der ligger bag!

Ja, sådan sagde altså fru Petersen, og det kan såmænd godt være, at det er tanken, det kommer an på der. I hvert fald skal det nok passe, at både konfekt og figner har en tanke, inden det når frem!

En købmand kommer sandelig til at kende mange mennesker, for det betyder noget at kunne snakke med folk. Det er ren øvelse at kunne snakke og lægge tal sammen på een gang. Snak skal der til, og god vægt, det er nu mit forretningsmotto.

Og her op til jul snakker vi mere end nogensinde, skønt jeg slet ikke har tid. Som nu mureren oppe på 4. sal, der må klare alting selv, fordi hans kone har leddegigt. Han vil gerne have en sludder, når han køber ind, skønt han da vist må pukke til hen på natten for at få alt i orden deroppe. Børnene er nydelige i tøjet, og der er ikke spor at sige dem på med opdragelsen. Somme tider kører de tur med deres mor i rullestolen, og jeg kan høre helt herner i butik-

ken, hvordan hun pjanker med ungerne. Og manden klager heller aldrig, skønt man jo nok synes, han må have sit at slås med.

Ja, hvordan kan det gå til, at nogle ikke er til at knække, mens der er andre, som jamrer over det mindste? Kan De svare mig på det?

Se til ægteparret Frederiksen ovre i villaen. De skulle nok have deres på det tørre og mere til, men åh, som hun klynker og klager sig, fru. Så er der dit og så er der dat i vejen, og aldrig er noget godt nok. Om sommeren jamrer hun over varmen, og om vinteren over kulden. Og jeg er pisket til halvvejs at jamre med, fordi kunden nu engang altid har ret!

Men fru Frederiksen er nu også en undtagelse, det skal siges.

Og hvad de voksne så hæger om af glæder og sorger, så er der altid ungerne til at sætte humør i købmand Olsen! Jeg kender dem jo hele striben: store og små og tykke og tynde. Nogle af de unge kavalere, der i dag kommer og køber cigarer og brillantine, har jeg såmænd stukket bolsjer til fra før de kunne se over disken. Og små, snotnæsede piger er skudt op og gør sig alle anstrengelser for at synes som hende Marilyn Majroe. En skønne dag skal man vel til at sige DE!

Nåh, men så har vi altså fået jul igen, og det er såmænd godt, for så tør en halvgammel købmand se frem til en rolig tid, da man ikke skal springe fra morgen til aften som en kakkerlak.

Mellem os sagt - men ikke mine ord igen, så er det da helt tosset, at vi handlende skal lege julenisser det meste af året. Ja, jeg har selvfølgelig ikke spor imod, at fru Enevoldsen gør sine juleindkøb et kvartal før tiden, for det har, som jeg fortalte,

sin forklaring - men ellers? Hvad skal det til for?

Har De lagt mærke til, at jo større en forretning er, jo tidligere støder den i juletrompeten? Jamen, sådan er det faktisk. Det begynder med julekataloger fra varehusene flere måneder før jul, og så må de næststørste skynde sig med at få fortalt, at de skam også har varer i butikken. Og inden nogen ved af det, er lavinen i skred, - og så må vi små hinke med for ikke at sakke helt agterud. Hvad ender det med, må man nok spørge?

Undskyld, hvis jeg har stået her og sludret altfor længe. Jeg har meget at gøre endnu før juleaften, så hvis De tillader...

Nåh, De er allerede gået.

Jamen glædelig jul alligevel!

Telefoner: 70 45 30 • 70 49 20

Vi anbefaler os med

„varme“ og godt håndværk

NORDISK KULAGENTUR A/S

SVEN E. FREDERIKSEN

RØDOVREVEJ 381-389, VANLØSE

Den bedste olieledning

OLIEFYR

CENTRALVARME

Betaling 5-10 år

Tilbud uden
forbindende

Service for oliefyr

(årligt eftersyn)

A/S P. C. Nielsen

Vejle Mineralvandfabrik

Telefon 121, 205

Sophus Larsen & Søn

1. kl. s kød, pålæg og hestekød

Albanigade 39 . Odense . Telefon 4895

Axel Smith's Eftf.

v. Niels Hansen

Exam. aut. gas- og vandmester

Smedelundegade 1 . Holbæk . Tel. 136

A. P. Pedersen

Murermester

Markedsplads 10, Holbæk, Telefon 239

THERMALIND-varmetæppe lindrer mod smerter fra gigt, ischias og sygdomme som kræver varme. - Oplysninger hos

Jensen & Olsen

HOLBÆK . Telefon 385

K&K

ARTIESELSKABET

Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 15 - Telefon Central 9270

MEJERIET Vestecbro

Aarhus by's førende
TELEFON 2 87 00 (4 lin.)

Tegn abonnement

Emanuel Jensen & H. Schumacher

Murer- og Entreprenørførretning A/S

Godthaabsvænget 4
Kbhvn. F
Telefon C. 868

Den nye bibelhistorie

Marie Fargues

UDVALGTE TEKSTER FRA
DET GAMLE TESTAMENTE

Den ideelle bibellæsning
for begyndere

Kr. 10,00

SANKT ANSGARS FORLAG

Bredgade 65

København K - Palæ 4777

Niels Madsens Maskinsnedkeri

Vestergade 24 - Svendborg
Tlf. 197

Lev. til de katolske institutioner

K. Rønlev-Knudsen

Gas- & vandmester

Møllergade 87
Tlf. Svendborg 2737

Svendborg Ligkistemagasin

v/ Hans Nielsen & Søn

Fruestrøede 10 - Svendborg
Tlf. 264

Oberammergau - ikke udsolgt

Oberammergau (NC). Arrangørerne af passionsspillene i Oberammergau næste år har meddelt, at forsalget af billetter indtil videre er blevet standset. De benægter, at alle billetter allerede skulle være udsolgt, men man har ønsket at stille forsalget i bero, fordi det ikke er afgjort, hvor mange forestillinger Oberammergau vil kunne give i 1960. Det påtænkes at give en række ekstra-forestillinger for de mange, der vil deltage i den internationale eukaristiske kongres i München.

BRDR. MEYER

Blikkenslagermestre
aut. Gas-, Vand- & Sanitetmestre

P. Skramsgade 27
Byen 7920 - Am. 1248
Per Meyer 94 33 66

Chr. Hansens køudsalg

Gl. Kongevej 183
Telefon Eva 6466 - 6466

MARCUSSEN & SØN

Orgelbyggeri

AABENRAA

Grundlagt 1806

Aabenraa: Storegade 24

Kbhvn: Basmøvej 23, Brønshøj

TIL BYEN
FRA BYEN
- i byen
smut ind i

Banegårdens Restaurant

I ODENSE
Et centralt spisested for dem,
der er bosat, og for dem, der
kommer tilrejsende med bane
ell. bil ... og et godt madsted,
hvor hygge og
venlig betjening findes.
Rimelige
priser.

Søster i dokkerne

Den 88-årige søster Marie Isabelle er meget populær blandt havnearbejderne i den store engelske havneby Liverpool. Gennem de sidste 60 år har hun gjort sit til at hjælpe de

fattige i kvarteret omkring dokkerne. Arbejderne har nu bygget et lille skur til hende, for at hun kan søge ly i dårligt vejr. Her er søster sammen med tre af arbejderne.

Heinrich Lützelers JULENAT

30 illustrationer, heraf 5 i farver. Mange forskellige kunstners smukke og særprægede gengivelser fra julenat.

Husk også Thomas Merton:

Stilhedens forjættelse . . . . . kr. 12,50
Den store stilhed . . . . . kr. 18,75
Jonastegnet . . . . . kr. 19,75

fin lille gavebog
48 sider kr. 8,75

ARNE FROST-HANSENS FORLAG

C. 8884 | NO. 8884

Katolske begravelser

Snedkermester A. Kirschner
KLÜHS EFTF.

Griffenfeldsgade 38
vis a vis
Sct. Josephs hospital

KSK

ARTIESELSKABET
Københavns

Brændsels Kompagni

Nørregade 18 - Telefon Central 92 70

W. Plichta Malermester

Jyllingevej 177, Vanløse
Telefon 7018 48

Tegn abonnement

Ejvind Lambech

KAFFE - VIN - KONSERVES
Møllergade 71 - Svendborg
Telefon 1044

L. Larsen & Søn

Malermestre

Brogade 10 - Svendborg
Telefon 1016

Kulkranen

Frederiksgade 2 - Svendborg
Telefoner: 1410 og 172

M. Lauridsen Blikkenslager

Rendebanen 8, Kolding
Telefon 1287
Bade- og WC-anlæg

C. J. Gerlachs efft.

Hexegade 9, Roskilde, tlf. 2777
Aut. leverandør af kirkevine

Rasmussen & Nielsens

maskinværksted

Vestergade - Holbæk
Tlf. 1039

Alt i Bandager & Sygeplejeartikler

Holbæk Materialhandel

Telefon 32
Kaj Andersen

Leverandør til Sct. Elisabeth Hospital

Holbæk Mejeri A/S

Algade 84 - Telefon 68
Leverandør til Hospitalet

Elmer Vernersen

1. kl.s kød og pålæg
Kastetvej 81 - Aalborg
Telefon 8860

ALTERLYS

i alle størrelser

og iøvrigt

stearinlys og vokslys

af enhver art

ASP-HOLMBLAD

STEARINLYSFABRIKER

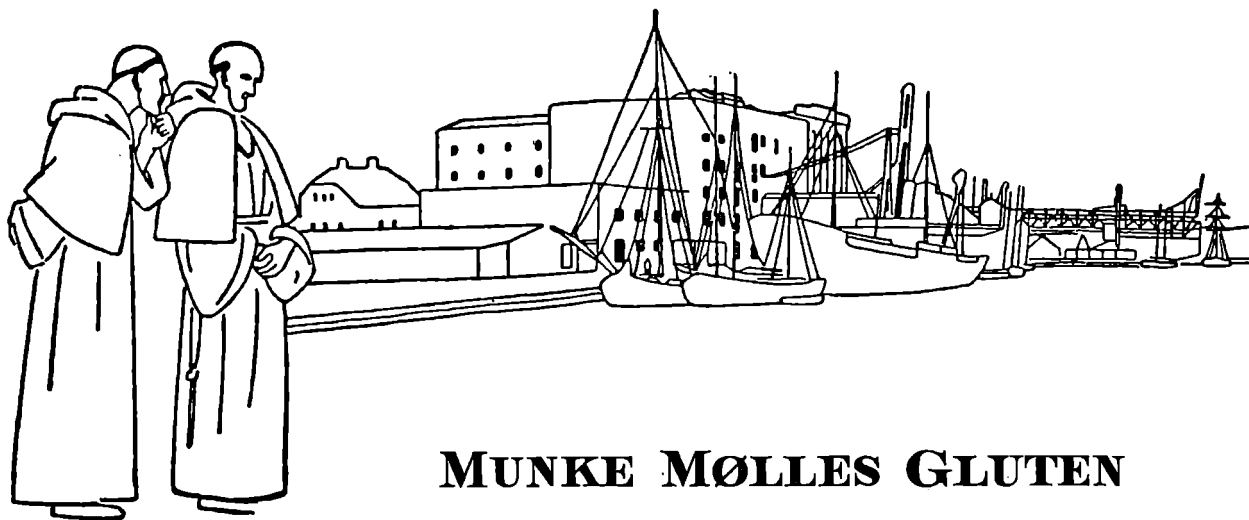
København

Prøv vort fordelagtige abonnement . . .

Vi tilbyder Dem herved et nemt og fordelagtigt abonnement til kr. 35,00 pr. måned. Vi leverer habitter, costumer, herre- og damefrakker efter mål i bedste forarbejdning på eget værksted. Frit valg af stoffer i fine eng. kamgarner. Kom og aflæg os et besøg uden købetvang, og se, hvad vi tilbyder Dem for Deres penge.

A/S I. RØRDING & CO. Vester 3826 . Vesterbros torv 55, Mezz.
(over Sparekassen for Kbhvn. og Omegn . Opgang i porten)

MUNKE MØLLES GLUTEN

Andersen & Meyers Eft.

OTTO LARSEN

Ramsherred 31, Aabenraa - Telf. 2 28 30

Lys - Kraft - Varme

Aabenraa Brugsforening

Søndergade 18 . Aabenraa

Telefon 2 23 88

Leverandør til St. Ansgars klinik

En advarsel

Den amerikanske sognepræst kørte sin vogn ind til mekanikeren. »Hver gang jeg kommer op over de hundrede,« sagde han, »er der et eller andet, der banker i motoren.«

Mekanikeren undersøgte vognen, men kunne ikke finde nogen fejl.

»Næh«, sagde han, »motoren er god nok. Mon ikke den banken nærmest er en lille, personlig advarsel fra Vorherre?«

Aftenbønnen

Jeg blev kaldt til telefonen, netop da jeg skulle bede aftenbøn med min lille datter. Da jeg kom tilbage, lå hun allerede under dynen.

»Du ved nok, at du skal bede aftenbøn, før du går i seng,« sagde jeg bebrejdende.

»Jamen, jeg har bedt.«

»Der var jo ingen hos dig til at høre dig bede.«

»Næh«, forklarede hun, »du var jo inde i stuen, og jeg var så søvnlig - så hørte Gud min aftenbøn i stedet for - og så gik jeg i seng.«

Kan man synde med næsen?

Sognepræsten havde nogle drenge til forberedelse til firmelsen, og som sædvanligt stillede han dem et par spørgsmål, før de skulle gå. Et af dem var om de syges salvelse. Efter at have nævnt, at præsten salver de fem sanser, fordi det er med dem, vi synder, spurgte han: »Hvordan kan man synde med næsen?«

Hurtigt som lynet kom svaret fra en af de mindste: »Ved at stikke den i andre folks sager!«

Viggo Høgsgaard

Landsretssagfører

Studiestræde 15 - Minerva 6761

Kontortid 9-16 - Lørdag lukket

Katolske menighedsplejers bazar.

Amerikanske lotterier: orange U. frokostkurv - gul V. 93 husholdningskurv - grøn T. 79 cigarer - hvid O. 36 cigarer - grå N. 36 frugtkurv - blå Y. 95 pladespiller - rød N. 130 dukke - rød P. 89 bondegård - orange K. 71 klokkestreng - blå D. 43 leksikon.

Ved Sankt Norberts skole i Vejle

bliver et embede for en mandlig lærer ledigt 1. august 1960. Alm. skolefag med gymnastik, men man vil iøvrigt foretrække en lærer, der, når skolen er udbygget, kan føre eleverne op til realeksamen i et eller flere hovedfag, eller som er indstillet på at lade sig videreudanne med henblik herpå.

Løn efter loven. Skolens bestyrelse vil være vedkommende behjælpelig med at skaffe en lejlighed. Ansøgning på skema bilagt anbefalinger sendes til skoleforstanderen, Sankt Norberts skole, Vejle. Telefon 893.

Erling Tiedemann,
viceskoleinspektør.

Ung gartner til Tyskland.

Mandlig el. kv. dansk gartner tilbydes familær stilling i et katolsk hjem v. handelsgartneri i Kölns omegn. Ansøgn. sendes til: Kat. Pastorat, Marienheide, Bez. Köln, Tyskland.

Åbenrå.

1½ eller 2-værelses lejlighed med moderne bekvemmeligheder, eventuelt villalejlighed, søges af enlig, midaldrende dame, gerne snarest, senest 1. juli. Billet mrkt. 20-12-59 modtager bladets annonceekspedition.

Eukaristisk forening:

Medlemmerne gøres opmærksomme på, at tilbedelsen 1. fredag i januar aflyses, da det er nytårsdag.

Velopdragen, venlig og omgængelig

ung pige, der som led i sin uddannelse kunne tænke sig at se lidt til fremmede lande, kan få plads straks el. senere som hushjælp hos dansk, katolsk familie med 3 børn i Bruxelles. - Familien rejser en del i Belgien, Holland, Frankrig, Tyskland og Schweiz.

Løn 1000,00 b. francs (ca. 150.00 d. kr.) om måneden. Henv. m. detaljerede oplysninger, evt. anbefalinger, til Guldager, Ejgårdsvej 26; Charlottenlund. Tlf. ORdrup 3698 el. ORdrup 3331.

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27

TELEFONER: CENTRAL 4310 - BYEN 4310

Alle gummi- og plasticvarer til hospitaler og sygehuse

KJØBKE'S

REPRODUKTIONSANSTALT

ved B. JOHANSEN

Nørregade 24 - Møllebygningen - København K
Telefon Byen 78 38 og Byen 78 86

KLICHEER I FINESTE UDFØRELSE

Bliv børnehavelærerinde!

Nordisk Montessori Kursus STATSANERKENDT - STATSUNDERSTØTTET
R. Hoff, dipl. leder - Svanemøllevej 116 - Helrup 3385, 7842 - Ordrup 1178

FILM og TEATER

Tommeliden

Det er hyppigt ved filmatisering af litterære værker blevet slået fast, at det, det drejer sig om, og det, som kun sjældent lykkes, er at overføre bogens hele ånd til filmen, ikke bare dens handling. Her kan vi nu igen konstatere, at det er mislykkedes. Enhver elsker af Grimms eventyr vil have vanskeligt ved at genkende sin barndoms folkeeventyr. Det er kvalt i fotografering, farver, lyd og tekniske raffinementer. Kendetegnene for folkeeventyret er jo da først og fremmest det enkle, det simple, det sort-hvide. Stilen er knap, ordforrådet lille. Beskrivelser er der ingen af, kun et nøgternt handlingsforløb, der følger eventyrets love, som ethvert barn kender, fra det har hørt et eventyr første gang. Personerne er figurer, ikke mennesker, – derfor kan eventyrfortælleren handle med sine personer både voldsomt og makabert, – det gør ikke noget, det er ikke levende mennesker, der lider ved det; alt fortælles håndfast og tørt. Og det

gode er ikke rørende eller sentimentalt. Hovedsagen er den eventyrets logik, der ikke må svigtes.

Men i George Pals Tommeliden er verden en anden. Den lille pusling er blevet en overfrisk amerikanerknægt anno 1959, der er ingen eventyr ved ham, selv om han er lille; forældrene er til gengæld fremstillet i rørende tysk folkekomediestil. Forsøget på at menneskeliggøre personerne har ødelagt det hele, ja, visse steder tilført eventyret noget ubehageligt næsten sadistisk. Jeg tænker på scenen, hvor Tommelidens far skal afstraffes med piskning, og vi følger de detaljerede forberedelser brugt med dramatisk virkning. Hvor det er fjernt fra eventyrstilen, og hvor det er fjernt fra, hvad man vil vise børn.

Det kunne være gjort som en tegne- eller dukkefilm, hvor illusionen bevarede. Her må vi savne den navitet og enfoldighed i fortællekunst, som er eventyrets største værdi. Jeg hørte ikke én gang reaktion fra de børn, der var i biografen. Dem er det mest synd for. Bo.

Præriens værste mand

Så går der atter en amerikansk farce i danske biografer. En af disse film med det stadig gode »western-program«, som Amerika spyer ud på det europæiske marked.

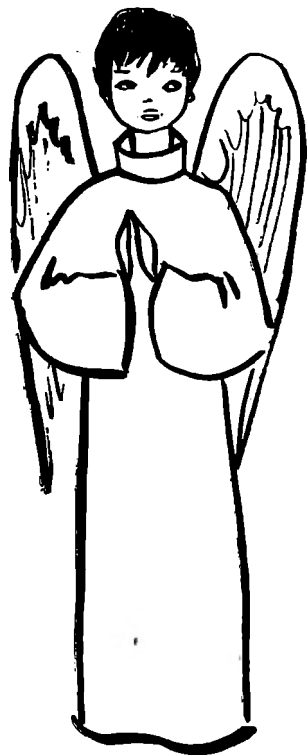
Filmen vil først fortælle os, at De forenede Staters stærke økonomi hviler på forsikringselskaberne og disses agents utrættelige arbejde i slutningen af sidste århundrede.

Løjerne lader man Bop Hope ordne, og man slipper da heller ikke for alle disse effekter, der kendetegner en »rigtig western«. Der er bøsse- og pistolskud i gaderne, kortspil, drikkeri, vilde ridt på heste- og koryg, togoverfald og sidst, men ikke mindst, skurkens forlovede, der nærmest burde være udeladt. Hun ser ud, som om hun er havnet det gale sted.

Slutningseffekten, hvor Bob Hope tilsyneladende nedlægger hele banden for egen hånd, er ganske utraditionel. Det viser sig, at Hollywoods store stjerner, Davy Crockett, Gary Cooper og Bing Crosby er placeret på strategiske punkter og hjælper vor ven i den store nød, således at alt kan ende som det skal, og de to elskende får hinanden.

Mange steder i filmen er ganske pudsige, og man kan også trække på smilebåndet, men det vil aldrig kunne briste, – dertil er den for jævn.

M.

Fred på jorden . . .

Julenat så hyrderne, der vogtede deres hjord på marken ved Bethlehem, et stort lys, og de hørte englenes stemmer, som forkyndte frelsens fødsel: »Ære være Gud i det høje, og fred på jorden.«

Siden den dag for længe siden har videnskaben og teknikken udviklet sig. Mennesket har i himmelen opdaget andre vibrationer end englenes, næsten lige så mystiske som disse. Ved hjælp af apparater og knapper er menneskene nu i stand til at forvandle disse vibrationer til lys og ord. Radio- og fjernsynsbølger danser over hele jordens overflade et net, der forbinder alle verdens hjørner. Disse bølger kan nu og da bringe bud om had, de kan også bruges til død, men oftest er de et udtryk for menneskenes fællesskab. Eksemplerne er talrige.

En dansk båd var ved at forlise syd for Grønland. Takket være radiobølgerne begav de omkringliggende skibe og de nærmeste flyvemaskiner sig omgående til hjælp, og alle fulgte vi angst eftersøgningen. Når båden ikke blev reddet, var det fordi det var for sent.

En lille by ved Rivieraen overraskes pludselig af oversvømmelse. Flere hundrede mennesker drukner, tusinder står uden hjælp. Takket være radio og fjernsyn kommer der øjeblikkelig fra hele verden hjælp til de nødstedte.

Takket være radio, fjernsyn og film ophæves alle grænser. Rusland, Japan og Sydamerika sender deres film, og vi oplever på lærredet mennesker, der er forskellige fra os, men alligevel står os meget nær. Uden at forlade vor stue er vi med til pavens kroning, og vi hører midnatsmessen udsendt fra Paris og Köln.

Alle disse tekniske midler gentager på deres måde englenes budskab. De bidrager til forståelse mellem menneskene og derigennem til verdens fred. I følge pavens udtalelse lægger de os i hænderne »en usædvanlig magt, der kan føre til mørkets og fornedrelsens rige, men også til lysets og skønhedens rige.« Det afhænger af os om vi bruger denne magt til det gode. Og hver gang, den kalder os til at gå ud af vor egoisme og dovenskab, skal vi sige som Bethlehemens hyrder: »Lad os gå og se dette, som er sket, og som Herren har kundgjort os.« M.D.

KATOLSK UGEBLAD

Indholdsfortegnelse

Redaktion indtil nr. 12

H. D. T. Kiærulff og Jørgen Berg

Derefter

Inger Lauridsen, Martin Drouzy, Egon Duvå og

Gunnar Martin Nielsen

(ansvarhavende)

1959

---

107. årgang

Indholdsfortegnelse

Kronikker

- Cay Benzon: Sognepræsten af Ars. 406.
- O. Rørdam Bonnevie: Hvad de høj-kirkelige mener. 249.
- Birgitte Borre: Françoise Sagan i søgelyset. 681.
- C. Boyer, S.J.: Kristen enhed trods troens forskellighed. 378.
- Holger Dam: Martyriet angår det mig? 713.
- Sven Damsholt: Den kolde rettroenhed. 616.
- M. Drouzy, O.P.: Hvordan skal vi bygge vore kirker? 554, 569.
- V. Duclos, O.P.: Pave eller kirkemøde? 728.
- Aage Dyrkøb: Katolik på en øde ø. 585.
- Paul T. Kaare Frederiksen: Birgitta, Nordens dronning. 601.
- Paul T. Kaare Frederiksen: Vendela i Spanien. 329.
- B. Griffiths, O.S.B.: Benediktinere i Indien. 265.
- Georg Heggum, S. J.: Kampen for en menneskelig tilværelse. 233.
- Enoch Hjorth: Familien er samfundets forbillede. 201.
- Enoch Hjorth: Ægteskab og menneskelig lykke. 217.
- R. M. Huber, O.F.M.: Den franciscanske familie. 538.
- Bjørn Højbo: Hvad er religion? 441, 457, 473.
- Chr. Høltzer: Hvor øst og vest mødes. 697.
- Elsebet Kieler: Dragen sejrede ikke. 169.
- Hans L. Martensen, S.J.: Har man lov til at elske sig selv? 153.
- Hans L. Martensen, S.J.: Kristen i den totalitære stat. 665.
- Hubert Messerschmidt: Spredte erindringer fra en lang menneskealder. 297, 313.
- Jan Møller: Munkeklostre i det gamle København. 185.
- Jan Møller: Omkring Nicolai kirke. 506.
- A. Otto, S.J.: »Indtil et almindeligt koncilium«. 361.
- Benedicte Ramsing, C.S.J.: John Ching-shiung Wu, en kristen kineser. 649.
- J. Nybo Rasmussen: En »udogmatisk« kirkehistorie. 489.
- Børge Rudbeck: Retræte på Citeaux. 633.

- Clara Svendsen: Denne hårde by. 425.
- Olaf V. Sørensen: Broder Klaus af Flüe. 522.
- Olaf V. Sørensen: Obelisk og Danmark. 345.
- Anker Tiedemann: Obelisk på Peterspladsen. 281.

Interviews og større artikler

- Paul d'Auchamp: Rom lader ikke et menneske koldt. 359.
- Y. Congar, O.P.: Om det forestående kirkemøde. 673.
- M. Drouzy: De ti bud. 583.
- Aase Gabrielsen: Bøger der førte mig til Kirken. 389.
- P. Gavin-Duffy-Riley: Katakomberne. 439.
- Stig Guldberg: Mit navn er Jim. 167.
- Ragnhild Hoff: Når man er et katolsk mindretal. 263.
- Jørgen Hviid: Hvor børn lærer både at modtage og at give. 535.
- H. Høfler: Om de kristnes politiske arbejde i Tyskland. 423.
- F. Küpferle, S.J.: Kend din tro. 17, 29, 41, 53, 65, 80, 88, 101, 112, 125, 140.
- F. Küpferle, S.J.: Om Bibelens troværdighed. 689.
- Moder Lioba: Nonnen. 599.
- K. Lund: Studenternes valfart til Chartres. 272.
- T. Lunn: De franske arbejderpræster og vi. 670.
- Else Nerad: Wien kalder på hjerterne igen. 199.
- J. Pinborg: Digteren W. Bergengruen. 625.
- R. Refoulé, O.P.: De kvindelige præster i Sverige. 582.
- Børge Rudbeck: Bogen om broder Pire. 746.
- Børge Rudbeck: Paven forarger de facadekristne. 592.
- Gustav Scherz, C.S.S.R.: Niels Steensen. 519.
- J. P. Sartre: Julenatten. 755.
- P. Schindler: Forord til dansk konvertitbog. 388.
- B. Vawter, C.M.: Biblens første bog. 110.
- Per Wedell-Topp: Hvad ti tilfældigt valgte mener om religion. 647.
- Per Wedell-Topp: Om Jehovas vidner. 616.
- J. Wolfisberg, S.J.: Kristi brødre. 310.

- J. Wolfisberg, S.J.: Albert Schweitzer afmytologiseret. 595.
- J. Wolfisberg, S.J.: Verdensrummet. 663.

Andre artikler

- Bodens sakramente. 631.
- Bruddet mellem Øst og Vest. 123.
- Børglum kloster. 103, 117.
- Fantasi eller virkelighed. Er evangelierne ægte? 4.
- For eller imod trosbekræftelsen. 15.
- Fra Greccios klippehule til Peters julekrybbe. 732.
- Har Johannes Døberen været »munk« i Qumran? 51.
- Helligåndsklostret i Ålborg. 128.
- Hos de tavse brødre på Caldey. 231.
- Hvad betyder Aasebakken? 590.
- Hvad ved Mille om kristendom? 695, 734.
- Hver er de orientalske kristne? 299.
- Janssen, en moderne ordensstifter, af B. N. 18.
- Julemotivet og den moderne kunst. 6.
- Kirkens enhed. 26, 135.
- Et kloster ophæves. 115.
- Koncilier i nyere tid. 75.
- Koncilium og pave. 99.
- Lourdes. 63.
- Munkefaderen Antonius. 15.
- De ti bud. 583.
- Tridentinerkonciliet. 90.

NYHEDER

Fra Rom

- Pavens rundskrivelser**
Ad Petri cathedram. 399.
Grata recordatio (Om rosenkransbønnen). 589.
(Om missionsarbejde). 709.
- Pavens taler:**
Pius XII's sidste tale. 96, 234.
Julebudskab 1958. 8.
Påskebudskab. 188.
Om holdningen under messen. 349.
Om humanistiske studiers betydning. 218.
Om katolsk aktion. 48.
Om det forestående kirkemøde. 144, 524.
Om den liturgiske bevægelse. 108.
Om missionsarbejde. 269.

Om moderne kunst. 48.
Om opdragelsen. 715.
Om sport. 268.
Om Niels Stensen. 630.
Om verdens fred. 668.
Til bankfolk. 316.
Til de blinde. 614.
Til italienske arbejdere. 188.
Til negerkunstnere. 218.
Til pressefolk. 262, 741.
Til universitetsfolk. 204.

Bestemmelser

Kardinal-kollegiet. 12, 72, 108, 132, 540, 588, 678, 701, 750.
Den romerske administration. 36, 156, 285, 412, 428, 573, 652.
Liturgi, saligkåring. 188, 246, 317, 422, 620, 700.
Apostolat, sjælesorg. 8, 316, 479, 557.

Forskelligt

Om det forestående kirkemøde. 60, 66, 72, 77, 84, 92, 96, 144, 300, 412, 479, 524, 588, 653, 669, 742.
Højtideligheder, møder, valfarter. 173, 445, 513, 556, 572, 589, 604, 637, 662, 668, 685, 720.
Kommentar. 87, 330.

Fra Danmark

Bispedømmet

Biskop Suhr: Danmark i 1958. 7.
Biskop Suhr: Om pavens appel. 245.
Apostolisk visitator til Norden. 358, 490.
Katekismusværket fuldendt. 5.
Ugebladets redaktionsskifte. 76, 150.
Niels Stensens sag. 422, 519, 604, 614, 621, 630.

Fra sognene

Sankt Ansgar. 33, 566.
Birkerød. 4, 124, 358, 454.
Brønshøj. 28, 42.
Dalum. 631.
Farum. 654.
Graveshoved. 573.
Hellerup. 328, 366.
Herlev. 42, 204.
Helsingør. 620.
Hvidovre. 16, 30, 159, 178, 353, 405, 518.
Kolding. 222, 572, 659, 683, 739.
Lyngby. 510, 542.
Nakskov. 513.
Sønderborg. 739.
Thorshavn. 659, 704.
Vejle. 542, 659, 739.
Vordingborg. 643.
Øm. 542, 642, 657.

Institutioner

Academicum Catholicum. 251, 278, 400, 455, 486.
Birgittinerordenen. 470, 477.
Caritas. 327.
D.U.K. 225, 278, 405, 659, 723, 735.
Elisabethforeningen. 672.
Familiebevægelsen. 151, 409.
Katolske menighedsplejer. 93, 206, 222, 235, 283, 711.
Katolsk orientering. 409, 609.
Katolsk scene. 707.

Magleås højskolen. 3, 155, 215, 454, 491, 591.
Niels Stensens bibliotek. 567.
Pauluskredsen. 77.
Radio. 9, 183, 198, 334, 369.
Sankt Hedvigssøstrene. 295, 351, 409, 683.
Sankt Josefssøstrene. 174.
Sankt Knuds gilderne. 209.
Sankt Maria søstre. 404.
Sankt Vincentsgilderne. 171, 267, 528, 545, 568, 608, 664, 679, 745.
Sjejderbevægelsen. 343, 443, 521, 553.
Valfarter: Aasebakken. 257, 279, 288, 300.
Haraldssted. 542.
Øm. 283, 315.

Personalia

Pater Bender, M.I. 409.
Sr. Clara. 174.
Moder Dominica. 351.
Mgr. Helmann. 636.
Frithjof Jensen. 643.
Bror Nicolaus. 739.
Mgr. J. Olrik. 108, 113.
A. U. Ramsing. 475.
Moder Xaveria. 654.
A. Th. Zoetmulder. 68.

Fra udlandet

Internationale institutioner. 48, 135, 173, 237, 424.
Afrika: 43, 157, 159, 173, 188, 285, 326, 342, 454, 460, 461, 476.
Amerika:
Nord Amerika. 24, 48, 572, 715, 751.
Mellem og Syd Amerika. 72, 96, 172, 284, 317, 332, 365, 604, 750.
Asien:
Den nære Orient. 219, 331, 349, 364, 428, 598.
Den fjerne Orient. 72, 120, 132, 156, 166, 172, 204, 205, 214, 220, 252, 268, 317, 333, 348, 383, 384, 385, 412, 444, 445, 470, 477, 480, 509, 540, 551, 605, 637, 667, 700, 705.
Australien: 236.
Balkan: 3, 6, 12, 24, 33, 79, 120, 132, 139, 144, 220, 252, 262, 332, 509, 572, 620, 653, 669, 710.
Benelux: 142, 284, 556, 572, 588, 652, 685, 715, 731.
De britiske Øer: 33, 60, 132, 157, 189, 205, 221, 231, 236, 262, 294, 332, 348, 365, 385, 444, 445, 488, 492, 525, 541, 636, 684, 715.
Finland: 127.
Frankrig: 12, 45, 84, 92, 108, 120, 132, 139, 230, 236, 237, 253, 300, 301, 316, 317, 349, 384, 572, 668, 684, 715, 735, 751.
Island: 284, 382.
Italien: 68, 84, 188, 220, 253, 269, 317, 384, 444, 492, 503, 540, 558, 572, 604, 637, 684, 715.
Norge: 53, 125, 316, 366, 685.
Rusland: 60, 84, 156, 210, 508, 652.
Schweitz og Østrig: 428, 444, 525, 684.
Spanien og Portugal: 55, 301, 445, 461, 508, 684.
Sverige: 284, 349, 479, 502, 526, 582, 620.

Tyskland: 12, 36, 48, 54, 58, 72, 84, 132, 144, 156, 157, 173, 189, 269, 301, 332, 365, 381, 412, 423, 429, 444, 460, 508, 524, 541, 556, 606, 637, 699, 700, 715, 721.

Økumenisme

Om de kristnes enhed. 26, 245, 378, 399, 673, 697.
De østlige kirker. 36, 123, 299, 375, 401.
Andre kirker. 249, 318, 361, 524, 541, 582, 605, 665, 670, 686, 751.
Den økumeniske bevægelse. 100, 246, 349, 423, 492, 509, 540, 541, 652, 678, 716.
Se også nyheder fra Rom, som vedrører det forestående kirkemøde.

Bog anmeldelser

M. Cole: Jehovas vidner. 17.
L. Cottrel: Tyren fra Kreta. 81.
B. Dybmose og T. Gregersen: Min egen Danmarkshistorie. 305.
M. Fargues: Udvalgte tekster fra Det gamle Testamente. 65, 438, 446.
C. Hallack: Ametysten igen. 737.
O. Hedberg: Sardinens begravelse. 329.
O. Hedberg: Storstenen i Sevilla. 329.
O. Hedberg: Er der nogen artige børn her? 329.
W. Hünermann: Den skjulte hær. 267.
M. Højgaard: Mennesket og andre dyr. 651.
J. Jørgensen: Orion over Assisi. 328.
M. Lackmann: Katolsk enhed og Confessio augustana. 605.
M. Lackmann: Den katolske reformation. 524.
P. Lauring: Valdemaererne. 129.
P. Lauring: Fortællinger af Danmarkshistorie 1. 416.
A. Lazzarini: Johannes XXIII. 20.
H. Lützel: Julenat. 736.
E. K. Münz: Dragen sejrede ikke. 169.
B. H. Pearson: Fra trældom til frihed. 577.
J. Rudolf, A. Strange, O. Rørdam Bonnevie: Kirken kaldte mig hjem. 573, 603.
F. Sagan: Bryder De Dem om Brahm's? 681.
P. Saxe: Kirkehistorie 1. 489.
R. Schneider: Der Tod des Mächtigen. 105.
W. J. Schnell: Jehovas vidners slave i 30 år. 17.
J. Sveisson: Nonnis store rejse. 267.
L. Turnbull: Den venlige løve og andre legender. 737.
E. Waugh: Mgr. Ronald Knox. 668.
H. Véhenne: Le Père Pire. 746.
John Wu: Beyond east and west. 649.
John Wu: Spire, blomstre, bære frugt. 736.
Wynne-Jensen: Ny vin på gamle flasker. 627.
Florens. 9.
Færøsk salmebog. 704.
Grosser Herder Atlas. 81.
Julekærten 1959. 737.
And og liv. 142, 386, 731.
Ar og dag I. 129.